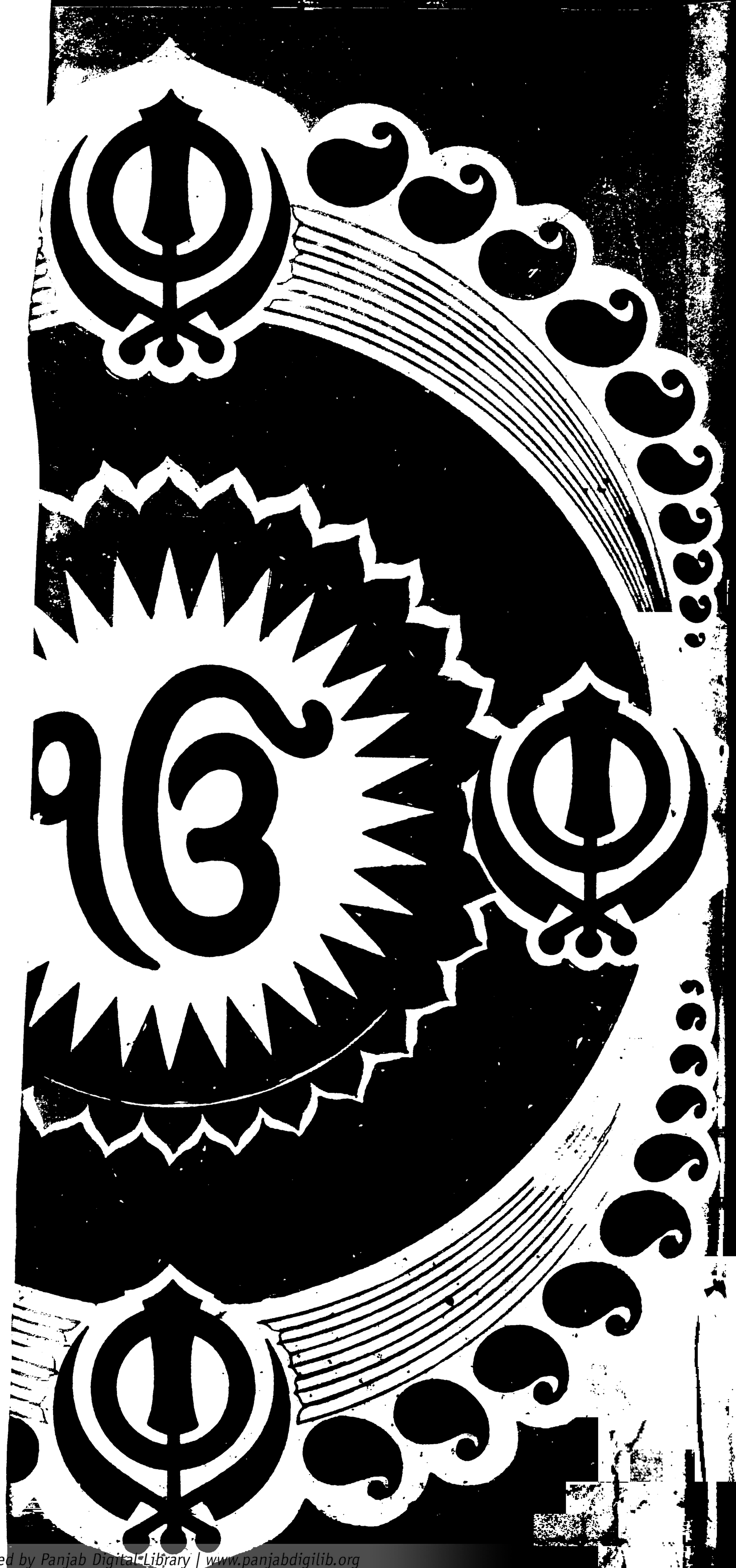
Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇਂਹੀ ਦੂਸੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਦਿ

ਸਟੀਕ

ਸੇਂਹੀ ਦੂਸੀ

ਸੇਵਾ ਨਾਰਥ ਸਾਹੀ
ਛਪਾਈ

ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ਾਖੀ
੧੯੮੨

ਸਿਰਸਾਵੀ ਟੀਕਾ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਿਕ੍ਰਮਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਬੈਰਾੜ ਬੰਸ ਅਵਤੰਸ
ਵਾਲੀਏ ਰਿਆਸਤ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਗੁਣੀਆਂ ਗਜ਼ਾਨੀਆਂ ਦੀ
ਸਭਾ ਬਠਾਕੇ ਕਰਵਾਈ।

ਛਪਾਈ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬ੍ਰਿਜਿੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ
ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਬੈਰਾੜ ਬੰਸ ਅਵਤੰਸ ਵਾਲੀਏ ਰਿਆਸਤ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਈ।

ਜਿਲਦੀ

ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕ ਹਜਾਰ ਬੀੜ ਛਪਵਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਗਜਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜਾ
ਹੰਰਿਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਬਹਾਦਰ ਬੈਰਾੜ ਬੰਸ ਅਵਤੰਸ ਵਾਲੀਏ ਰਿਆਸਤ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ
ਸ੍ਰਦਾਰ ਬਹਾਦਰ ਸ੍ਰਦਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀ. ਏ. ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੰਟ ਕੌਂਸਲ ਆਲੀਆ
ਰਿਆਸਤ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਕਰਵਾਈ।

ਵਜੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਖੇ ਮੁਦ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯਤਨ ਨਾਲ ਹੋਈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸਟੀਕ

(ਫਰੀਦਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਜਿਲਦ ੨

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

੧੯੭੦

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਦਿ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ
(ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਪੁਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ੧੯੭੦
੩੦੦੦ ਕਾਪੀਆਂ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :
ਸ: ਲਾਲ ਸਿੰਘ
ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਪ੍ਰਿੰਟਰ :
ਸ: ਪਵਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀਆ
ਡਿਪਟੀ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨਰੀ, ਪੰਜਾਬ

ਛਾਪਕ :
ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪ੍ਰੈਸ, ਚਾਵੜੀ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਦਿੱਲੀ

ਕੀਮਤ : ੧੩/- ਰੁਪਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ "ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਨ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਕੰਠ ਵਿਚੋਂ ਗੂੰਜੀ ਤੇ ਮੁੜ ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ-ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕਲਿਤ ਰੂਪ ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਸਨ; ਦੂਜਾ ਪਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਉਚਾਰੀ ਗਈ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਸਰੂਪ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜੋ, ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੀ। ਇਹੋ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ "ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੋਹਿਥ" ਅਖਵਾਇਆ।

ਆਮ ਲੋਕ ਬਾਣੀ ਦਾ ਭਾਵ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤਾਂ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀਨਾ ਬਸੀਨਾ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਵ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣ ਗਏ

ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਤਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਚੋਖਾ ਪਾੜਾ ਪੈ ਚੁਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜਨਤਾ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਤਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਤਰਜਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ੧੮੬੯ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਇਕ ਜਰਮਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਡਾਕਟਰ ਟਰੰਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਤੇ ਰਾਗ ਮਾਝ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਚੋਣਵੀਂ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਰਜਮਾ ੧੮੭੭ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਰਜਮਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੁਣਿਆਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਰੋਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਨੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨਰਥ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟੀਕੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਮਾਣਿਕ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਛਾਪਣਾ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ; ਵਰਨਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਣਾ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖਦਿਆਂ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਵਿਦਵਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਸੇਖਵਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਟੀਕਾ ਲਿਖਵਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਟੀਕਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੂਝਵਾਨ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦ ਵਿਦਵਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਅੱਠ ਸੰਪਰਦਾਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮੇਟੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬ ਸਾਂਝੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਟਕਸਾਲੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਤੇ ਛਪਵਾਉਣ ਦਾ ਮਾਨ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧਣ ਲਗੀ। ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਛਪਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਸ ਖੱਟਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਵਖੋ ਵਖ ਦਰਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਥਨਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਪਾਸ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਅਜੇਹੀਆਂ ਅਮੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਛਾਪਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਤਨਾਕਾਰ" ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਜੋ ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਅਰਥਾਤ ਚਾਰ ਜਿਲਦਾਂ ਵਿਚ ਛਪੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਸਟੈੱਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਇਕ ਜਿਲਦ ਵਿਚ ਛਾਪਿਆ ਤੇ ੧੧੦/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਮੁਲ ਘਟਾ ਕੇ ੪੨/- ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਇਹ ਅਮੁਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਫਰੀਦਕੋਰ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਧਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਚਨਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਫੋਟੋ ਸਟੈੱਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਛਾਪਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਬੰਧਕ ਤ ਆਤਮਕ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋ ਸਕੇ।

ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਚੇ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰਨ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਛਾਪਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਾਪਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੰਤ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਜੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੰਦੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਵਨਾਗਰੀ ਲਿੱਪੀ ਵਿਚ ਸਮੂਹ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂਗੇ।

ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕ "ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਰਸ ਮਾਨਣਗੇ।

ਦਾਸ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ

ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਮਿਤੀ ਮਾਰਚ, ੧੯੭੦

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਤਕਰਾ ਸੈਂਚੀ ਦੂਸਰੀ ਦਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਤਕਰਾ ਰਾਗ ਆਸਾ ਦਾ

	ਪੰਨੇ
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਸੋਦਰੁਤੇਰਾਕੇਹਾ	੭੫੭
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਸੋਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁ	੭੫੮
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਸੁਣਿਵਡਾਆਖੈਸਭ	੭੬੦
ਆਖਾਜੀਵਾਵਿਸਰੈ	੭੬੧
ਜੇਦਰਿਮਾਗਤੁਕੂਕ	੭੬੨
ਤਾਲਮਦੀਰੇਘਟਕੇ	੭੬੩
ਜੇਤਾਸਬਦੁਸੁਰਤਿ	੭੬੩
ਵਾਜਾਮਤਿਪਖਾਵਜੁ	੭੬੪
ਪਉਣਉਪਾਇਧਰੀ	੭੬੪
ਕਰਮਕਰਤੂਤਿਬੋਲਿ	੭੬੫
ਮੈਗੁਣਗਲਾਕੇਸਿਰਿ	੭੬੬
ਕਰਿਕਿਰਪਾਅਪਨੈ	੭੬੬
ਗ੍ਰਿਹੁਬਨੁਸਮਸਰਿ	੭੬੭
ਏਕੋਸਰਵਰੁਕਮਲ	੭੬੮
ਗੁਰਮਤਿਸਾਚੀ	੭੬੯
ਜੋਤਿਨਿਕੀਆਸੋਸਚੁ	੭੬੯
ਇਕਿਆਵਹਿਇਕਿ	੭੭੦
ਨਿਵਿਨਿਵਿਪਾਇ	੭੭੦
ਕਿਸਕਉਕਹਹਿ	੭੭੧
ਕੋਈਭੀਖਕੁ	੭੭੨
ਦੁਧਬਿਨੁਧੇਨੁਪੰਖ	੭੭੨
ਕਾਂਇਆਬ੍ਰਹਮਾਮਨੁ	੭੭੩
ਸੇਵਕੁਦਾਸੁਭਗਤੁ	੭੭੪
ਕਾਚੀਗਾਗਰਿਦੇਹ	੭੭੫
ਮੋਹੁਕੁਟੰਬੁਮੋਹੁਸਭ	੭੭੫
ਆਪਿਕਰੇਸਚੁ	੭੭੬
ਵਿਦਿਆਵੀਚਾਰੀ	੭੭੬
ਏਕਨਭਰੀਆਗੁਣ	੭੭੭
ਪੇਵਕੜੈਧਨਖਰੀ	੭੭੭
ਨਕਿਸਕਾਪੂਤੁ	੭੭੮
ਤਿਤੁਸਰਵਰੜੈਭਈ	੭੭੮
ਛਿਅਘਰੁਛਿਅਗੁਰ	੭੭੮
ਲਖਲਸਕਰਲਖ	੭੭੯
ਦੀਵਾਮੇਰਾਏਕੁਨਾਮੁ	੭੮੦
ਦੇਵਤਿਆਦਰਸਨ	੭੮੦
ਭੀਤਰਿਪੰਚਗੁਪਤ	੭੮੧
ਮਨੁਮੋਤੀਜੇਗਹਿਣਾ	੭੮੨

	ਪੰਨੇ
ਕੀਤਾਹੋਵੈਕਰੇ	੭੯੨
ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਮਨੈ	੭੯੩
ਗੁੜੁਕਰਿਗਿਆਨੁ	੭੯੩
ਖੁਰਾਸਾਨਖਸਮਾਨਾ	੭੯੪
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਹਰਿਦਰਸਨੁਪਾਵੈ	੭੯੫
ਸਬਦਿਮੁਆਵਿਚਹੁ	੭੯੫
ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿਵਡੀ	੭੯੬
ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸਾਚਾ	੭੯੭
ਦੂਜੈਭਾਇਲਗੇਦੁਖੁ	੭੯੭
ਮਨਮੁਖਮਰਹਿਮਰਿ	੭੯੮
ਲਾਲੈਆਪਣੀਜਾਤਿ	੭੯੮
ਮਨਮੁਖਿਝੂਠੈਝੂਠਿ	੭੯੯
ਭਗਤਿਰਤਾਜਨੁ	੭੯੦
ਗੁਰੁਸਾਇਰੁਸਤਿ	੭੯੦
ਸਬਦਿਮਰੈਤਿਸੁ	੭੯੧
ਨਿਰਤਿਕਰੇਬਹੁ	੭੯੧
ਹਰਿਕੈਭਾਣੈਸਤਿ	੭੯੨
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਤੂੰਕਰਤਾਸਚਿਆਰੁ	੭੯੩
ਕਿਸਹੀਧੜਾਕੀਆ	੭੯੩
ਹਿਰਦੈਸੁਣਿਸੁਣਿ	੭੯੪
ਮੇਰੈਮਨਿਤਨਿਪ੍ਰੇਮ	੭੯੫
ਗੁਣਗਾਵਾਗੁਣਬੋਲੀ	੭੯੫
ਨਾਮਸੁਣੀਨਾਮੋ	੭੯੬
ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਹਰਿ	੭੯੬
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਕੀ	੭੯੭
ਹਥਿਕਰਿਤੰਤੁ	੭੯੭
ਕਲਕੋਭਾਲੈਘੁੰਗਰੂ	੭੯੭
ਸਤਸੰਗਤਿਮਿਲੀਐ	੭੯੮
ਆਇਆਮਰਣੁ	੭੯੯
ਜਨਮੁਪਦਾਰਥੁਪਾਇ	੭੯੯
ਹਉਅਨਦਿਨੁਹਰਿ	੮੦੦
ਮਾਈਮੇਰੋਪ੍ਰੀਤਮੁ	੮੦੦
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਜਿਨਿਲਾਈਪ੍ਰੀਤਿ	੮੦੦
ਸਸੂਤੇਪਿਰਿਕੀਨੀ	੮੦੧
ਨਿਜਭਗਤੀਸੀਲ	੮੦੨
ਮਤਾਕਰਉਸੋਪਕਨਿ	੮੦੩
ਪ੍ਰਥਮੇਮਤਾਜਿਪਤ੍ਰੀ	੮੦੪

	ਪੰਨੇ
ਪਰਦੇਸੁਝਾਗਿ	੮੦੪
ਗੁਨੁਅਵਗੁਨੁਮੇਰੋ	੮੦੫
ਦਾਨੁਦੇਇਕਰਿਪੂਜਾ	੮੦੬
ਦੂਖਰੋਗਭਏਗਤੁ	੮੦੭
ਅਰੜਾਵੈਬਿਲਲਾਵੈ	੮੦੭
ਜਉਮੈਕੀਓਸਗਲ	੮੦੮
ਪ੍ਰਥਮੇਤੇਰੀਨੀਕੀ	੮੦੮
ਜੀਵਤਦੀਸੈਤਿਸੁ	੮੦੯
ਪੁਤਰੀਤੇਰੀਬਿਧਿ	੮੧੦
ਇਕਘੜੀਦਿਨਸੁ	੮੧੦
ਹਰਿਸੇਵਾਮਹਿਪਰਮ	੮੧੧
ਪ੍ਰਭੁਹੋਇਕ੍ਰਿਪਾਲ	੮੧੧
ਕਰਿਕਰਿਪਾਹਰਿ	੮੧੨
ਜੈਸੇਕਿਰਸਾਣੁਬੋਵੈ	੮੧੨
ਨਉਨਿਧਿਤੇਰੈ	੮੧੨
ਨਿਕਟਿਜੀਅਕੇਸਦ	੮੧੩
ਹਰਿਰਸੁਛੋਡਿਹੋਛੈ	੮੧੩
ਜੀਅਪ੍ਰਾਨਧਨੁਹਰਿ	੮੧੪
ਅਨਦਬਿਨੋਦਭਰੇ	੮੧੪
ਗੁਰਕੈਸਬਦਿ	੮੧੪
ਬੁਧਿਪ੍ਰਗਾਸਭਈ	੮੧੫
ਹਰਿਰਸੁਪੀਵਤ	੮੧੫
ਕਾਮੁਕ੍ਰੋਧੁਲੋਭੁਮੋਹੁ	੮੧੬
ਭਈਪਰਾਪਤਿ	੮੧੬
ਤੁਝਬਿਨੁਅਵਰੁ	੮੧੬
ਹਰਿਜਨਲੀਨੇਪ੍ਰਭੂ	੮੧੭
ਅਉਖਧੁਖਾਇਓ	੮੧੭
ਥਾਂਛਤਨਾਹੀਸੁਬੇਲਾ	੮੧੭
ਸਦਾਸਦਾਆਤਮ	੮੧੮
ਜਾਕਾਹਰਿਸੁਆਮੀ	੮੧੮
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਮਾਇਆ	੮੧੮
ਤੂਬਿਅੰਤੁਅਬਿਗਤ	੮੧੯
ਰਾਜਮਿਲਕਜੋਬਨ	੮੨੦
ਭ੍ਰਮਮਹਿਸੋਈ	੮੨੦
ਜੋਤੁਧੁਭਾਵੈਸੋਈ	੮੨੧
ਜਨਮਜਨਮਕੀਮਲੁ	੮੨੧
ਬਾਹਰੁਧੋਇਅੰਤਰੁ	੮੨੨
ਉਦਮੁਕਰਤਹੋਵੈ	੮੨੩
ਅਧਮਚੰਡਾਲੀਭਈ	੮੨੩
ਬੰਧਨਕਾਟਿਬਿਸਾਰੇ	੮੨੪

	ਪੰਨੇ
ਜਾਤੂੰਸਾਹਿਬੁਤਾਕਉ	੮੨੫
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨਾਮੁਤੁਮਾਰਾ	੮੨੬
ਆਗੈਹੀਤੇਸਭੁਕਿਛੁ	੮੨੬
ਤੂੰਵਿਸਰਹਿਤਾਸਭੁ	੮੨੭
ਕਰਿਕਿਰਪਾਪ੍ਰਭੁ	੮੨੭
ਮੋਹਮਲਨਨੀਦਤੇ	੮੨੮
ਲਾਲੁਚੋਲਨਾਤੈਤਨਿ	੮੨੯
ਦੁਖੁਘਨੋਜਬਹੋਤੇ	੮੨੯
ਸਾਚਿਨਾਮਿਮੇਰਾ	੮੩੦
ਪਾਵਤੁਰਲੀਆ	੮੩੦
ਏਕੁਬਗੀਚਾਪੇਡ	੮੩੦
ਰਾਜਲੀਲਾਤੇਰੈ	੮੩੧
ਤੀਰਥਿਜਾਉਤਹਉ	੮੩੧
ਘਰਮਹਿਸੁਖਬਾਹਰਿ	੮੩੧
ਜਹਾਪਠਾਵਹੁਤਹ	੮੩੨
ਊਠਤਬੈਠਤਸੋਵਤ	੮੩੨
ਜਾਕੈਸਿਮਰਨਿਸੁਖ	੮੩੨
ਜਿਸੁਨੀਚਕਉਕੋਈ	੮੩੩
ਏਕੋਏਕੀਨੈਨ	੮੩੩
ਕੋਟਿਜਨਮਕੇਰਹੇ	੮੩੩
ਮਿਟੀਪਿਆਸ	੮੩੪
ਸਤਿਗੁਰੁਅਪਨਾ	੮੩੪
ਆਪੇਪੇਡੁਬਿਸਥਾਰੀ	੮੩੪
ਉਕਤਿਸਿਆਨਪ।	੮੩੫
ਹਰਿਹਰਿਅਖਰ	੮੩੫
ਜਿਸਕਾਸਭੁਕਿਛੁ	੮੩੫
ਜਉਸੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਓ	੮੩੬
ਕਾਮਿਕ੍ਰੋਧਿਅਹੰਕਾਰ	੮੩੬
ਤੂੰਮੇਰਾਤਰੰਗੁਹਮ	੮੩੭
ਰੋਵਨਹਾਰੈਭੂਠੁ	੮੩੭
ਸੋਇਰਹੀਪ੍ਰਭਖਬਰਿ	੮੩੭
ਚਰਨਕਮਲਕੀ	੮੩੮
ਮਨੁਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋਮਿਟੇ	੮੩੮
ਠਾਕੁਰਸਿਉਜਾਕੀ	੮੩੮
ਜਉਮੈਅਪੁਨਾ	੮੩੯
ਅਨਦਿਨਮੂਸਾਲਾਜੁ	੮੩੯
ਉਨਕੈਸੰਗਿਤੂ	੮੩੯
ਨਾਓਹੁਮਰਤਾਨਾਹਮ	੮੪੦
ਅਨਿਕਭਾਂਤਿਕਰਿ	੮੪੧
ਪ੍ਰਭਕੀਪ੍ਰੀਤਿਸਦਾ	੮੪੧

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

	ਪੰਨੇ
ਭੂਪਤਿਹੋਇਕੈਰਾਜੁ	੮੪੨
ਇਨਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿ	੮੪੨
ਆਠਪਹਰਨਿਕਟਿ	੮੪੩
ਸਗਲਸੂਖਜਪਿਏਕੈ	੮੪੪
ਆਠਪਹਨਉਦਕ	੮੪੪
ਜਿਹਿਪੈਡੈਲੁਟੀ	੮੪੫
ਸਾਧੂਸੰਗਿਸਿਖਾਇ	੮੪੬
ਹਰਿਕਾਨਾਮੁਰਿਦੈ	੮੪੬
ਸਾਧੂਸੰਗਤਿਤਰਿਆ	੮੪੬
ਮੀਠੀਆਗਿਆ	੮੪੬
ਮਾਥੈਤ੍ਰਿਕੁਟੀ	੮੪੭
ਸਰਬਦੂਖਜਬ	੮੪੮
ਨਾਮੁਜਪਤਮਨੁਤਨੁ	੮੪੮
ਗਾਵਿਲੇਹਿਤੂੰਗਾਵਨ	੮੪੮
ਪ੍ਰਥਮੇਮਿਟਿਆਤਨ	੮੪੯
ਸਤਿਗੁਰਸਾਚੈਦੀਆ	੮੫੦
ਗੁਰਪੂਰੇਰਾਖਿਆ	੮੫੧
ਮੈਬੰਦਾਬੈਖਰੀਦੁ	੮੫੧
ਸਰਬਸੁਖਾਮੈਭਾਲਿ	੮੫੧
ਸਾਈਅਲਖੁਅਪਾਰੁ	੮੫੨
ਲਾਖਭਗਤਿ	੮੫੨
ਹਭੇਥੋਕਵਿਸਾਰਹਿ	੮੫੩
ਜਿਨਾਨਵਿਸਰੈਨਾਮ	੮੫੩
ਪੂਰਿਰਹਿਆਸਰਬ	੮੫੪
ਕਿਆਸੋਵਹਿਨਾਮੁ	੮੫੪
ਕੋਇਨਕਿਸਹੀਸੰਗਿ	੮੫੫
ਜਿਸੁਸਿਮਰਤਦੁਖੁ	੮੫੫
ਗੋਬਿੰਦੁਗੁਣੀ	੮੫੫
ਆਵਹੁਮੀਤਇਕਤ੍ਰ	੮੫੬
ਉਦਮੁਕਾਂਆ	੮੫੬
ਜਾਕਾਠਾਕੁਰੁਤੁਹੀ	੮੫੭
ਜਾਪ੍ਰਭੁਕੀਹਉ	੮੫੭
ਸੰਤਾਕੀਹੁਇਦਾਸਰੀ	੮੫੮
ਡੀਗਨਡੋਲਾਤਊ	੮੫੯
ਸੁਖਸਹਜਆਨਦ	੮੫੯
ਚਿਤਵਉਚਿਤਵਿ	੮੫੯
ਅੰਤਰਿਗਾਵਹੁ	੮੬੦
ਜਿਸਨੋਤੂੰਅਸਥਿਰੁ	੮੬੧
ਅਪੁਸਟਬਾਤਤੇਭਈ	੮੬੧
ਰੇਮੂੜੇਲਾਹੇਕਉਤੂੰ	੮੬੨
ਮਿਥਿਆਸੰਗਿਸੰਗਿ	੮੬੨
ਨਿਮਖਕਾਮਸੁਆਦ	੮੬੩
ਲੂਕਿਕਮਾਨੋਸੋਈ	੮੬੪
ਅਪਨੇਸੇਵਕਕੀ	੮੬੪
ਨਦੂਆਭੇਖਦਿਖਾਵੈ	੮੬੪
ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਮੇਰੈ	੮੬੫
ਚਾਰਿਬਰਨਜਉਹਾ	੮੬੫

	ਪੰਨੇ
ਨੀਕੀਜੀਅਕੀਨਰਿ	੮੬੬
ਹਮਾਰੀਪਿਆਰੀ	੮੬੬
ਨੀਕੀਸਾਧਸੰਗਾਨੀ	੮੬੬
ਤਿਆਗਿਸਗਲ	੮੬੭
ਜੀਉਮਨੁਤਨੁਪ੍ਰਾਨ	੮੬੦
ਡੋਲਿਡੋਲਿਮਹਾਦੁਖੁ	੮੬੮
ਉਦਮੁਕਰਹੁ	੮੬੮
ਅਗਮਅਗੋਚਰੁ	੮੬੯
ਸਤਿਗੁਰਬਚਨ	੮੭੦
ਬਾਵਰਸੋਇਰਹੇ	੮੭੦
ਉਹਾਪ੍ਰੇਮਪਿਰੀ	੮੭੦
ਗੁਰਹਿਦਿਖਾਇਓ	੮੭੧
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ	੮੭੧
ਅਪੁਨੀਭਗਤਿ	੮੭੧
ਠਾਕੁਰਚਰਨਸੁਹਾਵੇ	੮੭੧
ਏਕੁਸਿਮਰਿਮਨ	੮੭੨
ਹਰਿਬਿਸਰਤ	੮੭੨
ਓਹਨੇਹੁਨਵੇਲਾ	੮੭੨
ਮਿਲੁਰਾਮਪਿਆਰੇ	੮੭੨
ਬਿਕਾਰਮਾਇਆ	੮੭੩
ਬਾਪਾਰਿਗੋਵਿੰਦਨਾ	੮੭੩
ਕੋਊਬਿਖਮਗਾਰਤੋ	੮੭੪
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧੁਲੋਭੁ	੮੭੪
ਹਰਖਸੋਗਬੈਰਾਗ	੮੭੪
ਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦਕਰਿ	੮੭੫
ਮਨਸਾਏਕਮਾਨਿਹਾਂ	੮੭੫
ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਗੁਨੀ	੮੭੬
ਏਕਾਓਟਗਹੁਹਾਂ	੮੭੬
ਮਿਲਿਹਰਿਜਸੁ	੮੭੬
ਕਾਰਨਕਰਨਤੂੰਹਾਂ	੮੭੭
ਓਇਪਰਦੇਸੀਆਹਾਂ	੮੭੭
(ਮਹਲਾ ੯)	
ਬਿਰਥਾਕਹਉਕਉਨ	੮੭੮
ਮਃ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਉਤਰਿਅਘਟਿ	੮੭੮
ਸਭਿਜਪਸਭਿਤਪ	੮੮੦
ਲੇਖਅਸੰਖਲਿਖਿ	੮੮੧
ਏਕੁਮਰੈਪੰਚੇਮਿਲਿ	੮੮੨
ਆਪੁਵੀਚਾਰੈਸੁਪਰ	੮੮੩
ਗੁਰਮੁਖਿਗਿਆਨੁ	੮੮੪
ਗਾਵਹਿਗੀਤੇਚੀਤਿ	੮੮੫
ਮਨੁਮੈਗਲਸਾਕਤੁ	੮੮੬
ਤਨੁਬਿਨਸੈਧਨੁ	੮੮੮
ਗੁਰੁਸੇਵੇਸੋਠਾਕੁਰ	੮੮੯
ਜਿਨਿਸਿਰਿਸੋਹਨਿ	੮੯੦
ਕਹਾਸੁਖੇਲਤਬੇਲਾ	੮੯੧
ਜੈਸੇਗੋਇਲ	੮੯੩

	ਪੰਨੇ
ਥਾਰੇਕੁੰਡਾਢੂਢੀਆ	੮੯੪
ਮਨਸਾਮਨਹਿ	੮੯੫
ਚਲੇਚਲਣਹਾਰਵਾਟ	੮੯੫
ਕਿਆਜੰਗਲਢੂਢੀ	੮੯੬
ਜਿਨੀਨਾਮੁਵਿਸਾਰਿ	੮੯੭
ਰੂੜੋਠਾਕੁਰਮਾਹਰੋ	੮੯੮
ਕੇਤਾਆਖਣੁ	੮੯੯
ਮਨੁਰਾਤਉਹਰਿ	੯੦੦
ਆਵਣਜਾਣਾਕਿਉ	੯੦੧
ਮਃ੩ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਸਾਸਤੁਬੇਦੁਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ	੯੦੨
ਸਤਿਗੁਰਹਮਰਾ	੯੦੩
ਆਸਾਆਸਕਰੇਸਭ	੯੦੪
ਗੁਰਤੇਸਾਂਤਿਊਪਜੈ	੯੦੫
ਸੁਣਿਮਨਮੰਨਿ	੯੦੬
ਘਰੈਅੰਦਰਿਸਭੁ	੯੦੭
ਆਪੈਆਪੁ	੯੦੮
ਦੇਹਾਗਣੀਮਹਲੁ	੯੦੮
ਸਚੇਰਤੇਸੇਨਿਰਮਲੇ	੯੦੯
ਸਭਨਾਵੈਨੋਲੋਚਦੀ	੯੧੦
ਸਚਿਰਤੀਆ	੯੧੧
ਅੰਮ੍ਰਤੁਜਿਨਾਚਖਾਇ	੯੧੨
ਸਤਿਗੁਰਪੈਗੁਣ	੯੧੩
ਸਬਦੌਹੀਭਗਤ	੯੧੪
ਅਨਰਸਮਹਿਲੋ	੯੧੫
ਮਃ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਪੰਚਮਨਾਏਪੰਚ	੯੧੬
ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਸਿਉ	੯੧੭
ਮਹਲਾ ੫ ਥਿਰਹੜੇ	
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਪ੍ਰਭੁ	੯੧੮
ਜਨਮੰਮਰਣੰਦੁਖੁ	੯੧੯
ਸਭਿਬਿਧਿਤੁਮਹੀ	੯੧੯
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਸਸੈਸੋਇਸ੍ਰਿਸਟਿ	੯੨੦
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਅਯੋਅਛੈਸਭਜਗੁ	੯੨੪
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਮੁੰਧਜੋਬਨਿਬਾਲੜੀ	੯੨੬
ਅਨਹਦੋਅਨਹਦੁ	੯੨੮
ਮੇਰਾਮਨੋਮੇਰਾਮਨੁ	੯੨੯
ਤੂੰਸਭਨੀਥਾਈਜਿਥੈ	੯੩੧
ਤੂੰਸੁਣਿਹਰਣਾ	੯੩੨
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਹਮਘਰੇਸਾਚਾ	੯੩੪
ਸਾਜਨਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮ	੯੩੫
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਜੀਵਨੇਮੈਜੀਵਨੁ	੯੩੮

	ਪੰਨੇ
ਝਿਮਿਝਿਮੇਝਿਮ	੯੪੦
ਹਰਿਹਰਿਕਰਤਾ	੯੪੩
ਸਤਜੁਗਿਸਤੁਸੰਤੋਖੁ	੯੪੫
ਹਰਿਕੀਰਤਨਿਮਨਿ	੯੪੬
ਮਨਿਨਾਮੁਜਪਾਨਾ	੯੪੮
ਵਡਾ ਮੇਰਾਗੋਵਿੰਦੁ	੯੫੦
ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਭਿੰਨੈ	੯੫੧
ਗੁਰਮੁਖਿਛੂਢਿ	੯੫੨
ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਭਗਤਿ	੯੫੩
ਜਿਨਮਸਤਕਿਧੁਰਿ	੯੫੪
ਜਿਨਅੰਤਰਿਹਰਿ	੯੫੫
ਜਿਨਾਭੇਟਿਆਮੇਰਾ	੯੫੬
ਮੇਰੇਮਨਪਰਦੇਸੀਵੇ	੯੫੭
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਅਨਦੋਅਨਦੁਘਣਾ	੯੫੮
ਅਕਥਾਹਰਿਅਕਥ	੯੬੦
ਹਰਿਚਰਨਕਮਲ	੯੬੧
ਜਾਕਉਭਏਕ੍ਰਿਪਾਲ	੯੬੩
ਜਲਦੁਧਨਿਆਈ	੯੬੩
ਜਾਕਉਖੋਜਹਿ	੯੬੪
ਨਾਮੁਜਪਤਗੋਬਿੰਦ	੯੬੬
ਥਿਰੁਸੰਤਨਸੋਹਾਗੁ	੯੬੭
ਮਿਲਉਸੰਤਨਕੈ	੯੬੯
ਪੁਰਖਪਤੇਭਗਵਾਨ	੯੭੦
ਭਿੰਨੀਰੈਨੜੀਐ	੯੭੧
ਉਠਿਵੰਞੁਵਟਾਊ	੯੭੩
ਵੰਞੁਮੇਰੇਆਲਸਾ	੯੭੪
ਦਿਨੁਰਾਤਿਕਮਾਇ	੯੭੫
ਕਮਲਾਕ੍ਰਮਿਭੀਤਿ	੯੭੭
ਆਸਾਕੀਵਾਰਮਃ੧	
ਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜਿ	੯੮੦
(ਕਬੀਰਜੀਉ)	
ਗੁਰਚਰਣਲਾਗਿ	੧੦੦੯
ਗਜਸਾਢੇਤੈਤੈ	੧੦੧੦
ਬਾਪਦਿਲਾਸਾਮੇਰੋ	੧੦੧੧
ਇਕਤੁਪਤਰਿਭਰਿ	੧੦੧੨
ਜੋਗੀਜਤੀਤਪੀ	੧੦੧੩
ਫੀਲੁਰਬਾਬੀਬਲਦੁ	੧੦੧੪
ਬਦੂਆਏਕੁਬਹਤਰਿ	੧੦੧੪
ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਕਹਾਤੇ	੧੦੧੫
ਜਬਲਗੁਤੇਲੁਦੀਵੇ	੧੦੧੬
ਸਨਕਸਨੰਦਅੰਤੁ	੧੦੧੬
ਬਾਤੀਸੁਕੀਤੇਲੁ	੧੦੧੭
ਸੁਤੁਅਪਰਾਧ	੧੦੧੭
ਹਜਹਮਾਰੀਗੋਮਤੀ	੧੦੧੭
ਪਾਤੀਤੋਰੈਮਾਲਿਨੀ	੧੦੧੮
ਬਾਰਹਬਰਸ	੧੦੧੯

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

	ਪੰਨੇ
ਕਾਹੂਦੀਨੇਪਾਟ	੧੦੧੯
ਹਮਮਸਕੀਨਖੁਦਾਈਓ	੧੦੨੦
ਗਗਨਨਗਰਿਇਕ	੧੦੨੧
ਸਰਪਨੀਤੇਊਪਰਿ	੧੦੨੨
ਕਹਾਸੁਆਨਕਉ	੧੦੨੩
ਲੰਕਾਸਾਕੋਟੁਸਮੁੰਦ	੧੦੨੩
ਪਹਿਲਾਪੂਤੁਪਿਛੈਰੀ	੧੦੨੪
ਬਿੰਦੁਤੇਜਿਨਿਪਿੰਡੁ	੧੦੨੪
ਤਨੁਰੈਨੀਮਨੁ	੧੦੨੫
ਸਾਸਕੀਦੁਖੀ	੧੦੨੫
ਹਮਘਰਿਸੂਤੁਤਨਹਿ	੧੦੨੭
ਜਗਜੀਵਨੁਐਸਾ	੧੦੨੭
ਜਉਮੈਰੂਪਕੀਏ	੧੦੨੮
ਰੋਜਾਧਰੈਮਨਾਵੈ	੧੦੨੮
ਕੀਓਸਿੰਗਾਰੁ	੧੦੨੮
ਹੀਰੈਹੀਰਾਬੇਧਿ	੧੦੨੯
ਪਹਿਲੀਕੁਰੁਪਿ	੧੦੨੯
ਮੇਰੀਬਹੁਰੀਆ	੧੦੩੦
ਰਹੁਰਹੁਰੀਬਹੁਰੀਆ	੧੦੩੦
ਕਰਵਤੁਭਲਾਨ	੧੦੩੦
ਕੋਰੀਕੋਕਾਹੂਮਰਮੁ	੧੦੩੧
ਅੰਤਰਿਮੈਲੁਜੇ	੧੦੩੨
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਏਕਅਨੇਕਬਿਆਪ	੧੦੩੨
ਆਨੀਲੇਕੁੰਭਭਰਾਈ	੧੦੩੩
ਮਨੁਮੇਰੋਗਜੁਜਿਹਵਾ	੧੦੩੪
ਸਾਪੁਕੁੰਚਛੋਡੈਬਿਖੁ	੧੦੩੪
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਜਿਚੀਨ	੧੦੩੫
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)	
ਮ੍ਰਿਗਮੀਨਭ੍ਰਿੰਗ	੧੦੩੫
ਸੰਤੁਤੁਝੀਤਨੁਸੰਗਤਿ	੧੦੩੬
ਤੁਮਚੰਦਨਹਮ	੧੦੩੬
ਕਹਾਭਇਓਜਉਤਨੁ	੧੦੩੭
ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿ	੧੦੩੭
ਮਾਟੀਕੋਪੁਤਰਾਕੈਸੇ	੧੦੩੭
(ਭਗਤਧੰਨਾਜੀ)	
ਭ੍ਰਮਤਫਿਰਤਬਹੁ	੧੦੩੮
ਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦ	੧੦੩੯
ਰੇਚਿਤਚੇਤਸਿਕੀਨ	੧੦੩੯
(ਸੇਖਫਰੀਦ ਜੀ)	
ਦਿਲਹੁਮੁਹਬਤਿ	੧੦੪੦
ਬੋਲੈਸੇਖਫਰੀਦ	੧੦੪੦
ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ	
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਤੇਰਾਨਾਮੁ	੧੦੪੨
ਨਾਭਿਕਮਲਤੇਬ੍ਰਹਮ	੧੦੪੨
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਧ੍ਰਿਗੁਇਵੇਹਾਜੀਵ	੧੦੪੩
ਹਰਿਕੀਤੁਮਸੇਵਾ	੧੦੪੪
ਜੁਗਮਾਹਿਨਾਮੁ	੧੦੪੪
ਰਾਮਰਾਮਸਭੁਕੋਕਹੈ	੧੦੪੫
ਤ੍ਰਿਸੁਜਨਸਾਂਤਿਸਦਾ	੧੦੪੫
ਨਾਕਾਸੀਮਤਿਉਪਜੈ	੧੦੪੬
ਏਕੋਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁ	੧੦੪੭
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਹਰਿਕੇਜਨਸਤਿਗੁਰ	੧੦੪੮
ਗੋਵਿੰਦੁਗੋਵਿੰਦੁਪ੍ਰੀਤ	੧੦੪੮
ਹਰਿਜਨਊਤਮ	੧੦੪੯
ਹੋਹੁਦਇਆਲਮੇਰਾ	੧੦੪੯
ਗੁਰਮੁਖਿਸਖੀ	੧੦੫੦
ਜਿਨਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁ	੧੦੫੧
ਮਾਈਬਾਪਪੁਤ੍ਰਸਭਿ	੧੦੫੧
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਕਾਹੇਰੇਮਨਚਿਤਵਹਿ	੧੦੫੨
ਕਰਿਆਚਾਰਕਰਹਿ	੧੦੫੩
ਹਰਿਧਨੁਜਾਪਹਰਿ	੧੦੫੩
ਜਿਸੁਸਿਮਰਤਸਭਿ	੧੦੫੪
ਮਤਾਕਰੇਪਛਮਕੈ	੧੦੫੫
ਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਜਿਨਿ	੧੦੫੫
ਜਿਸੁਮਾਨੁਖਪਹਿ	੧੦੫੬
ਪ੍ਰਥਮੈਗਰਭਮਾਤਾ	੧੦੫੭
ਦੁਖਬਿਨਸੇਸੁਖ	੧੦੫੭
ਪਤਿਤਪਵਿਤ੍ਰਲੀਏ	੧੦੫੮
ਹੈਨਾਹੀਕੋਈਬੁਝਨ	੧੦੫੮
ਮਤਾਮਸੂਰਤਿਅਵਰ	੧੦੫੯
ਦਿਨੁਰਾਤੀਆਰਾਧ	੧੦੫੯
ਮੁਨਿਜੋਗੀਸਾਸਤ੍ਰ	੧੦੬੦
ਦੁਇਕਰਜੋੜਿਕਰੀ	੧੦੬੦
ਮਾਤਪਿਤਾਭਾਈਸੁਤ	੧੦੬੦
ਆਲਜਾਲਕ੍ਰਮਮੋਹ	੧੦੬੧
ਖਿਨਮਹਿਥਾਪਿ	੧੦੬੧
ਤੂੰਦਾਤਾਜੀਅਸਭਨਾ	੧੦੬੧
ਕਰਿਕਿਰਪਾਅਪਨਾ	੧੦੬੨
ਬ੍ਰਹਮਲੋਕਅਰੁਰੁਦ੍ਰ	੧੦੬੨
ਅਪਜਸੁਮਿਟੈਹੋਵੈ	੧੦੬੨
ਬਿਸ੍ਮੰਭਰਜੀਅਨਕੋ	੧੦੬੩
ਜਨਕੀਪੈਜਸਵਾਰੀ	੧੦੬੩
ਕਬਹੁਹਰਿਸਿਉ	੧੦੬੩
ਰਸਨਾਰਾਮਰਾਮ	੧੦੬੪
ਛਾਡਿਸਗਲ	੧੦੬੪
ਆਪਨਾਗੁਰੁਸੇਵਿ	੧੦੬੫

	ਪੰਨੇ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਪ੍ਰਭੁ	੧੦੬੫
ਅਹੰਬੁਧਿਬਹੁਸਘਨ	੧੦੬੬
ਆਰਾਧਿਸ੍ਰੀਧਰ	੧੦੬੬
ਤੂੰਸਮਰਥਸਰਨਾਕੋ	੧੦੬੭
(ਮਃ੧ਅਸ੍ਟਪਦੀਆ)	
ਏਕਨਗਰੀਪੰਚਚੋਰ	੧੦੬੭
ਕਵਨਕਵਨਜਾਚਹਿ	੧੦੬੮
ਐਜੀਜਨਮਿਮਰੈ	੧੦੭੦
ਐਜੀਨਾਹਮਉਤਮ	੧੦੭੧
ਭਗਤਿਪ੍ਰੇਮ	੧੦੭੨
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਨਿਰਤਿਕਰੀਇਹੁ	੧੦੭੪
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਹਰਿਬਿਨੁਜੀਅਰਾ	੧੦੭੫
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਰਾਜਨਮਹਿਤੂੰਰਾਜਾ	੧੦੭੬
ਨਾਥਨਰਹਰਿਦੀਨ	੧੦੭੮
ਗੂਜਰੀਕੀਵਾਰਮਃ੩	
ਆਪਣਾਆਪੁ	੧੦੭੯
ਗੂਜਰੀਕੀਵਾਰਮਃ੫	
ਅੰਤਰਿਗੁਰੂਅਰਾਧ	੧੦੯੭
(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਚਾਰਪਾਵਦੁਇਸਿੰਗ	੧੧੧੧
ਮੁਸਿਮੁਸਿਰੋਵੈ	੧੧੧੧
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਜੋਰਾਜੁਦੇਹਿਤੁਕਵਨੁ	੧੧੧੨
ਮਲੈਨਲਾਛੈਪਾਰ	੧੧੧੨
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸ ਜੀ)	
ਦੂਧੁਤਥਛਰੇਥਨਹੁ	੧੧੧੩
(ਸ੍ਰੀਤ੍ਰਿਲੋਚਨਜੀ)	
ਅੰਤਰੁਮੈਲਿ	੧੧੧੩
ਅੰਤਿਕਾਲਿਜੋਲਛਮੀ	੧੧੧੪
(ਸ੍ਰੀਜਦੇਵਜੀ)	
ਪਰਮਾਦਿਪੁਰਖ	੧੧੧੪
ਰਾਗ **ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ**	
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਸੇਵਕਜਨਬਨੇ	੧੧੧੬
ਮੇਰੋਸੁੰਦਰਕਹਹੁ	੧੧੧੬
ਮੇਰੇਮਨਮੁਖਿਹਰਿ	੧੧੧੬
ਅਬਹਮਚਲੀਠਾਕੁਰ	੧੧੧੭
ਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈਹਉ	੧੧੧੭
ਹਰਿਕੇਨਾਮਬਿਨਾ	੧੧੧੭
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਐਜੀਗੁਰਚਰਣੀ	੧੧੧੮
ਮਾਈਹੋਨਹਾਰਸੋ	੧੧੧੮

	ਪੰਨੇ
ਮਾਈਸੁਨਤਸੋਚਭੈ	੧੧੧੮
ਮਨਹਰਿਕੀਰਤਿ	੧੧੧੯
ਮਨਜਿਉਅਪੁਨੇ	੧੧੧੯
ਪ੍ਰਭਜੀਤਉਪ੍ਰਸਾਦਿ	੧੧੧੯
ਮਨਸਗਲ	੧੧੨੦
ਹਰਿਪ੍ਰਾਨਪ੍ਰਭੂਸੁਖ	੧੧੨੦
ਸੋਪ੍ਰਭੁਜਤਕਤਪੇਖਿ	੧੧੨੦
ਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਜਪਿ	੧੧੨੧
ਮਨਕਹੈਅਹੰਕਾਰਿ	੧੧੨੧
ਸੋਪ੍ਰਭੁਨੇਰੈਹੂਤੇਨੇਰੈ	੧੧੨੧
ਮਨਗੁਰਮਿਲਿਆਮੁ	੧੧੨੨
ਮਾਈਜੋਪ੍ਰਭੁਕੇਗੁਨ	੧੧੨੨
ਚੰਚਲਸੁਪਨੈਹੀ	੧੧੨੨
ਸਰਬਸੁਖਾਗੁਰ	੧੧੨੩
ਅਪੁਨੇਹਰਿਪਹਿ	੧੧੨੩
ਗੁਰਕੇਚਰਨਰਿਦੈ	੧੧੨੩
ਮਾਈਪ੍ਰਭੁਕੇਚਰਨ	੧੧੨੪
ਪ੍ਰਭਜੀਉਪੇਖਉ	੧੧੨੪
ਤੇਰਾਜਨੁਰਾਮ	੧੧੨੪
ਮਾਈਗੁਰਬਿਨੁ	੧੧੨੫
ਠਾਕੁਰਹੋਏਆਪਿ	੧੧੨੫
ਅਪੁਨੇਸਤਿਗੁਰ	੧੧੨੬
ਅਨਾਥਨਾਥਪ੍ਰਭ	੧੧੨੬
ਪ੍ਰਭਇਹੈਮਨੋਰਥ	੧੧੨੬
ਮੀਤਐਸੇਹਰਿਜੀ	੧੧੨੭
ਦਰਸਨਨਾਮਕਉ	੧੧੨੭
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਪ੍ਰਿਅਬਚਨ	੧੧੨੭
ਹਰਿਜਪਿਸੇਵਕੁ	੧੧੨੮
ਕਰਤਫਿਰੇਬਨਭੇਖ	੧੧੨੮
ਮੈਪੇਖਿਓਰੀਊਚਾ	੧੧੨੮
ਮੈਬਹੁਬਿਧਿਪੇਖਿਓ	੧੧੨੯
ਏਕੈਰੇਹਰਿਏਕੈ	੧੧੨੯
ਜਾਨੀਨਜਾਈਤਾਕੀ	੧੧੩੦
ਧਿਆਏਗਾਏਕਰਨੈ	੧੧੩੦
ਉਲਟੀਰੇਮਨ	੧੧੩੦
ਸਭਦਿਨਕੇਸਮਰਥ	੧੧੩੧
(ਮਹਲਾ ੯)	
ਯਹਮਨਨੈਕਨਕਹਿ	੧੧੩੧
ਸਭਕਿਛੁਜੀਵਤਕੋ	੧੧੩੧
ਜਗਤਮੈਝੂਠੀਦੇਖੀ	੧੧੩੨
ਰਾਗਬਿਹਾਗੜਾ	
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਦੂਤਨਸੰਗਰੀਆ	੧੧੩੩
(ਮਹਲਾ ੯)	
ਹਰਿਕੀਗਤਿਨਹਿ	੧੧੩੩

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

	ਪੰਨੇ
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ	੧੧੩੪
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਹਰਿਹਰਿ	੧੧੩੫
ਜਗਿਸੁਕ੍ਰਿਤੁ	੧੧੩੬
ਹਉਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨ	੧੧੩੭
ਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ	੧੧੩੮
ਸਭਜੀਅਤੇਰੇਤੂੰ	੧੧੩੯
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਹਰਿਕਾਏਕੁਅਚੰਭਉ	੧੧੪੦
ਅਤਿਪ੍ਰੀਤਮਮਨ	੧੧੪੨
ਕਰਿਕਿਰਪਾਗੁਰ	੧੧੪੩
ਵਧੁਸੁਖੁਰੈਨੜੀਏ	੧੧੪੪
ਹਰਿਚਰਣਸਰੋਵਚ	੧੧੪੬
ਖੋਜਤਸੰਤਫਿਰਹਿ	੧੧੪੭
ਅਨਕਾਏਰਾਤੜਿਆ	੧੧੪੮
ਸੁਣਹੁਬੇਨੰਤੀਆ	੧੧੫੦
ਬੋਲਿਸੁਧਰਮੀੜਿਆ	੧੧੫੧
ਬਿਹਾਗੜੇਕੀਵਾਰ	
ਮਹਲਾ ੪	
ਸਭਤੇਰੀਤੂਸਭਸਦਾ	੧੧੫੩
ਰਾਗ ਵਡਹੰਸੁ	
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਅਮਲੀਅਮਲੁਨ	੧੧੬੯
ਗੁਣਵੰਤੀਸਹੁ	੧੧੬੯
ਮੋਰੀਰੁਣਝੁਣ	੧੧੭੦
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਮਨਿਮੈਲੇਸਭੁਕਿਛੁ	੧੧੭੨
ਨਦਰੀਸਤਿਗੁਰੁ	੧੧੭੩
ਮਾਇਆਮੋਹੁਗੁਬਾਰੁ	੧੧੭੩
ਸੋਹਾਗਣੀਸਦਾਮੁਖੁ	੧੧੭੪
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਸਦ	੧੧੭੪
ਗੁਰਮੁਖਿਸਚਸੰਜਮੁ	੧੧੭੫
ਰਸਨਾਹਰਿਸਾਦਿ	੧੧੭੫
ਪੂਰੇਗੁਰਤੇਨਾਮੁ	੧੧੭੬
ਹਉਮੈਨਾਵੈਨਾਲਿ	੧੧੭੬
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਸੇਜਏਕਏਕੋਪ੍ਰਭੁ	੧੧੭੭
ਮੇਰੋਹਰਿਪ੍ਰਭੁਸੁੰਦਰੁ	੧੧੭੭
ਮੈਮਨਿਵਡੀਆਸ	੧੧੭੮
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਅਤਿਊਚਾਤਾਕਾ	੧੧੭੯
ਧੰਨੁਸੁਵੇਲਾਜਿਤੁ	੧੧੮੦
ਤੂਬੇਅੰਤੁਕੋਵਿਰਲਾ	੧੧੮੦
ਅੰਤਰਿਜਾਮੀਸੋਪ੍ਰਭ	੧੧੮੦
ਤੂਵਡਦਾਤਾਅੰਤਰਿ	੧੧੮੧
ਸਾਧਸੰਗਿਹਰਿ	੧੧੮੧
ਵਿਸਰੁਨਾਹੀਪ੍ਰਭੂ	੧੧੮੧
ਤੂਜਾਣਾਇਹਿਤਾਕੋ	੧੧੮੨
ਮੇਰੈਅੰਤਰਿਲੋਚਾ	੧੧੮੨
ਮਃ੩ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਸਚੀਬਾਣੀਸਚੁਧਨਿ	੧੧੮੩
ਮਨੂਆਦਹਦਿਸ	੧੧੮੪
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਕਾਇਆਕੂੜਿ	੧੧੮੫
ਕਰਹੁਦਇਆਤੇਰਾ	੧੧੮੬
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਆਪਣੇਪਿਰਕੈਰੰਗਿ	੧੧੮੯
ਗੁਰਮੁਖਿਸਭੁ	੧੧੯੦
ਮਨਮੇਰਿਆਤੂਸਦਾ	੧੧੯੨
ਰਤਨਪਦਾਰਥ	੧੧੯੩
ਸਚਾਸਉਦਾਹਰਿ	੧੧੯੪
ਏਮਨਿਮੇਰਿਆ	੧੧੯੬
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਮੇਰੈਮਨਿਮੇਰੈਮਨਿ	੧੧੯੭
ਹਉਗੁਰਬਿਨੁਹਉ	੧੧੯੮
ਹਰਿਸਤਿਗੁਰਹਰਿ	੧੨੦੦
ਹਰਿਕਿਰਪਾਹਰਿ	੧੨੦੧
ਮਹਲਾ੪ ਘੋੜੀਆਂ	
ਦੇਹਤੇਜਣਿਜੀਰਾਮਿ	੧੨੦੨
ਦੇਹਤੇਜਨੜੀਹਰਿ	੧੨੦੪
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਗੁਰਮਿਲਿਲਧਾਜੀ	੧੨੦੫
ਕਿਆਸੁਣੇਦੇਕੂੜੁ	੧੨੦੬
ਪ੍ਰਭੁਕਰਣਕਾਰਣ	੧੨੦੮
ਮਃ੧ਅਲਾਹਣੀਆਂ	
ਧੰਨੁਸਿਰੰਦਾਸਚਾ	੧੨੦੯
ਆਵਹੁਮਿਲਹੁ	੧੨੧੦
ਸਚੁਸਿਰੰਦਾਸਚਾ	੧੨੧੨
ਜਿਨਿਜਗੁ	੧੨੧੪
ਬਾਬਾਆਇਆਹੈ	੧੨੧੫
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਪ੍ਰਭੁਸਚੜਾਹਰਿ	੧੨੧੬
ਸੁਣਿਅਹੁਕੰਤ	੧੨੧੮
ਹੋਵਹਿਪਿਰਹਿ	੧੨੧੯
ਇਹੁਸਰੀਰੁਜਜਰੀ	੧੨੨੦
ਵਡਹੰਸੁਕੀਵਾਰਮਃ ੪	
ਤੂਆਪੇਹੀਆਪਿ	੧੨੨੨
ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ	
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਸ਼ਬਨਾਮਰਣਾ	੧੨੩੯
ਮਨੁਹਾਲੀ	੧੨੩੯
ਮਾਇਆਬਾਪਕੋਬੇਟਾ	੧੨੪੦
ਪੁੜੁਧਰਤੀਪੁੜੁ	੧੨੪੧
ਹਉਪਾਪੀਪਤਿ	੧੨੪੨
ਅਲਖਅਪਾਰ	੧੨੪੩
ਜਿਉਮੀਨਾਬਿਨੁ	੧੨੪੪
ਤੂਪ੍ਰਭਦਾਤਾਦਾਨਿ	੧੨੪੪
ਜਿਸੁਜਲਨਿਧਿ	੧੨੪੫
ਅਪਨਾਘਰੁਮੁਸਤ	੧੨੪੬
ਸਰਭਜੀਆਸਿਰਿ	੧੨੪੬
ਜਾਤਿਸੁਭਾਵਾਤਦਹੀ	੧੨੪੭
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਸੇਵਕਸੇਵਕਰਹਿ	੧੨੪੮
ਭਗਤਿਖਜਾਨਾ	੧੨੪੯
ਦਾਸਨਿਦਾਸੁਹੋਵੈ	੧੨੪੯
ਹਰਿਜੀਉਤੁਧੁਨੋਸਦਾ	੧੨੫੦
ਗੁਰਮੁਖਿਭਗਤਿ	੧੨੫੧
ਸੋਸਿਖੁਸਖਾਬੰਧਪੁਹੈ	੧੨੫੨
ਸਚੀਕ਼ਗਤਿ	੧੨੫੩
ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐ	੧੨੫੪
ਤਿਹੀਗੁਣੀਤ੍ਰਿਭਵਣ	੧੨੫੫
ਸਤਿਗੁਰੁਸੁਖਸਾਗਰ	੧੨੫੬
ਬਿਨਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇ	੧੨੫੬
ਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਤਾ	੧੨੫੭
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾ	੧੨੫੭
ਆਪੇਅੰਡਜਜੇਰਜ	੧੨੫੮
ਆਪੇਹੀਸਭੁਆਪਿ	੧੨੫੯
ਆਪੇਕੰਡਾਆਪਿ	੧੨੬੦
ਆਪੇਸ੍ਰਿਸਟਿ	੧੨੬੦
ਆਪੇਸੇਵਾਲਾਇਦਾ	੧੨੬੧
ਅਨਿਕਜਨਮ	੧੨੬੨
ਹਰਿਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਅੰਤ	੧੨੬੩
ਅਚਰੁਚਰੈਤਾਸਿਧਿ	੧੨੬੩
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਕਿਸੁਹਉਜਾਚੀ	੧੨੬੪
ਗੁਰਗੋਵਿੰਦੁ	੧੨੬੫
ਜਉਲਉਭਉ	੧੨੬੬
ਪੁਤ੍ਰਕਲਤ੍ਰਲੋਕਗ੍ਰਿਹ	੧੨੬੬
ਗੁਰਪੂਰਾਭੇਟਿਓ	੧੨੬੭
ਸੁਖੀਏਕਉਪੇਖੈਸਭ	੧੨੬੮
ਤਨੁਸੰਤਨਕਾਧਨੁ	੧੨੬੮
ਜਾਕੈਹਿਰਦੈਵਸਿਆ	੧੨੬੯
ਸਗਲਸਮਗ੍ਰੀਮੋਹਿ	੧੨੬੯
ਖੋਜਤਖੋਜਤਖੋਜਿ	੧੨੭੦
ਕਰਿਇਸਨਾਨੁ	੧੨੭੧
ਏਕੁਪਿਤਾਏਕਸਕੇ	੧੨੭੧
ਕੋਟਿਬ੍ਰਹਮੰਡਕੋ	੧੨੭੨
ਜਿਨਾਬਾਤਕੋਬਹੁਤੁ	੧੨੭੨
ਚਰਨਕਮਲਸਿਉ	੧੨੭੩
ਰਾਜਨਮਹਿਰਾਜਾ	੧੨੭੪
ਹਮਮੈਲੇਤੁਮਊਜਲ	੧੨੭੫
ਮਾਤਗਰਭਮਹਿ	੧੨੭੫
ਹਮਸੰਤਨਕੀਰੇਨ	੧੨੭੫
ਜੇਤੀਸਮਗ੍ਰੀਦੇਖਹੁ	੧੨੭੬
ਮਿਰਤਕਕਉਪਾਇ	੧੨੭੬
ਚਤੁਛਾਡਿਕਉਡੀ	੧੨੭੭
ਗੁਣਗਾਵਹੁਪੂਰਨ	੧੨੭੮
ਕਰਣਕਰਾਵਣ	੧੨੭੮
ਪ੍ਰਭੁਕੀਸਰਣਿ	੧੨੭੯
ਮਾਇਆਮੋਹਮਗਨੁ	੧੨੭੯
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਹੋਆ	੧੨੮੦
ਬਿਨਸੈਮੋਹਮੇਰਾ	੧੨੮੦
ਸਗਲਬਨਸਪਤਿ	੧੨੮੫
ਜਾਕੈਸਿਮਰਣਿਹੋਇ	੧੨੮੧
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਲੋਭਝੂਠਿ	੧੨੮੨
ਜਾਕੈਸਿਮਰਣਿਸਭੁ	੧੨੮੨
ਅਵਿਨਾਸੀਜੀਅਨ	੧੨੮੨
ਜਨਮਜਨਮਕੇਦੁਖ	੧੨੮੩
ਅੰਤਰਕੀਗਤਿ	੧੨੮੩
ਭਏਕ੍ਰਿਪਾਲਗੁਰੁ	੧੨੮੪
ਗੁਰਕੇਚਰਨਬਸੇ	੧੨੮੪
ਸੰਚਨਕਰਉਨਾਮੁ	੧੨੮੪
ਗਰਪੂਰੈਅਪਨੀ	੧੨੮੪
ਸੁਖਮੰਗਲ	੧੨੮੫
ਸਾਧੂਸੰਗਿਭਇਆ	੧੨੮੫
ਗਏਕਲੇਸਰੋਗ	੧੨੮੫
ਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿ	੧੨੮੬
ਹਮਰੀਗਣਤਨ	੧੨੮੬
ਦੁਰਤੁਗਵਾਇਆ	੧੨੮੬
ਬਖਸਿਆਪਾਰਬ੍ਰਹਮ	੧੨੮੬
ਭਏਕ੍ਰਿਪਾਲਸੁਆਮੀ	੧੨੮੭
ਸੰਤਹੁਹਰਿਹਰਿ	੧੨੮੭
ਮੇਰਾਸਤਿਗੁਰੁ	੧੨੮੮
ਜੀਅਜੰਤ੍ਰਸਭਿ	੧੨੮੮
ਮਿਲਿਪੰਚਹੁਨਹੀ	੧੨੮੮
ਹਿਰਦੈਨਾਮੁਬਸਾਇ	੧੨੮੯
ਗੁਰਿਪੂਰੈਕਿਰਪਾ	੧੨੯੦
ਸਾਹਿਬਗੁਨੀਗਹੇਰਾ	੧੨੯੦
ਸੁਖਸਹਜਆਨੰਦ	੧੨੯੧
ਠਾਢਿਪਾਈਕਰਤਾਰੇ	੧੨੯੧
ਵਿਚਿਕਰਤਾਪੁਰਖ	੧੨੯੨

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

	ਪੰਨੇ
।ਾਰਬ੍ਰਹਮਿਨਿਬਾਹੀ	੧੨੯੨
ਗੁਰਿਪੂਰੈਚਰਨੀ	੧੨੯੩
ਗੁਰਿਪੂਰੈਕੀਤੀ	੧੨੯੪
ਦਹਦਿਸਿਛਤ੍ਰੁਮੇਘ	੧੨੯੪
ਗਈਬਹੋੜੁਬੰਦੀ	੧੨੯੫
ਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿਪ੍ਰਭ	੧੨੯੬
ਗੁਰਪੂਰਾਨਮਸਕਾਰੇ	੧੨੯੬
ਰਾਮਦਾਸਸਰੋਵਰਿ	੧੨੯੭
ਜਿਤੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ	੧੨੯੭
ਆਗੈਸੁਖੁਗੁਰਿ	੧੨੯੮
ਗੁਰਕਾਸਬਦੁ	੧੨੯੮
ਗੁਰਅਪਨੇ	੧੨੯੮
ਤਾਪੁਗਵਾਇਆ	੧੨੯੯
ਸੋਈਕਰਾਇਜੋਤੁਧੁ	੧੨੯੯
ਹਰਿਨਾਮੁਰਿਦੈ	੧੨੯੯
ਗੁਰਮਿਲਿਪ੍ਰਭੁ	੧੩੦੦
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿਸਾਜਿ	੧੩੦੦
ਸਦਾਸਦਾਹਰਿਜਾਪੇ	੧੩੦੦
ਅਪਨਾਗੁਰੁ	੧੩੦੧
ਪਰਮੇਸਰਿਦਿਤਾ	੧੩੦੧
ਐਥੈਓਥੈਰਖੁਵਾਲਾ	੧੩੦੧
ਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇਭਾਣਾ	੧੩੦੨
ਗਰੀਬੀਗਦਾਹਮਾਰੀ	੧੩੦੩
ਗੁਰਿਪੂਰੇਪੂਰੀਕੀਤੀ	੧੩੦੩
ਗੁਰਪੂਰਾਆਰਾਧੇ	੧੩੦੩
ਭੂਖੇਖਾਵਤਲਾਜ	੧੩੦੪
ਸੁਖਸਾਂਦਿਘਰਿ	੧੩੦੪
ਪ੍ਰਭੁਅਪੁਨਾਰਿਦੈ	੧੩੦੪
ਹਰਿਮਨਿਤਨਿਵਸਿ	੧੩੦੫
ਆਗੈਸੁਖੁਮੇਰੈਮੀਤਾ	੧੩੦੫
ਨਾਲਿਨਰਾਇਣ	੧੩੦੬
ਸਰਬਸੁਖਾਕਾਦਾਤਾ	੧੩੦੫
ਕਰਨਕਰਾਵਨਹਰਿ	੧੩੦੬
ਭਇਓਕਿਰਪਾਲ	੧੩੦੬
ਸਿਮਰਉਅਪੁਨਾ	੧੩੦੭
ਸੁਨਹੁਬਿਨੰਤੀਠਾਕੁਰ	੧੩੦੭
ਜੀਅਜੰਤਸਭਿਵਸਿ	੧੩੦੭
(ਮਹਲਾ ੯)	
ਰੇਮਨਰਾਮਸਿਉ	੧੩੦੮
ਮਨਕੀਮਨਹੀਮਾਹਿ	੧੩੦੮
ਮਨਰੇਕਉਨੁਕੁਮਤਿ	੧੩੦੮
ਮਨਰੇਪ੍ਰਭਕੀਸਰਨਿ	੧੩੦੯
ਪ੍ਰਾਨੀਕਉਨੁ	੧੩੦੯
ਮਾਈਮੈਕਿਹਬਿਧਿ	੧੩੧੦
ਮਾਈਮਨੁਮੇਰੋਬਸਿ	੧੩੧੦
ਰੇਨਰਏਹਸਾਚੀ	੧੩੧੦

	ਪੰਨੇ
ਇਹਜਗਿਮੀਤੁਨ	੧੩੧੧
ਮਨਰੇਗਹਿਓਨਗੁਰ	੧੩੧੧
ਜੋਨਰਦੁਖਮੈਦੁਖੁ	੧੩੧੨
ਪ੍ਰੀਤਮਜਾਨਿਲੇਹੁ	੧੩੧੨
ਮਃ੧ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਦੁਬਿਧਾਨਪੜਉ	੧੩੧੩
ਆਸਾਮਨਸਾਬੰਧਨੀ	੧੩੧੫
ਜਿਨੀਸਤਿਗੁਰ	੧੩੧੭
ਤੂਗੁਣਦਾਤੋ	੧੩੧੮
ਮਃ੨ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਭਗਤਾਦੀਸਦਾਤੂ	੧੩੨੦
ਨਿਰਗੁਣਿਆਨੋ	੧੩੨੧
ਹਰਿਜੀਉਸਬਦੇ	੧੩੨੨
ਮਃ੫ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਸਭੁਜਗੁਜਿਨਹਿ	੧੩੨੪
ਮਾਤਗਰਭਦੁਖ	੧੩੨੬
ਪਾਠੁਪੜਿਓਅਰੁ	੧੩੨੮
ਸੋਰਠਿਕੀਵਾਰਮਃ੪	
ਤੂਆਪੇਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰ	੧੩੩੦
(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਬੁਤਪੂਜਿਪੂਜਿਹਿੰਦੂ	੧੩੫੪
ਜਬਜਰੀਐਤਬਹੋਇ	੧੩੫੪
ਬੇਦਪੁਰਾਨਸਭੈਮਤ	੧੩੫੫
ਦੁਇਦੁਇਲੋਚਨ	੧੩੫੬
ਜਾਕੇਨਿਗਮਦੂਧਕੇ	੧੩੫੬
ਜੇਹਬਾਝੁਜੀਆ	੧੩੫੭
ਕਿਆਪੜੀਐਕਿਆ	੧੩੫੮
ਹਿਰਦੈਕਪਟੁਮੁਖਿ	੧੩੫੮
ਬਹੁਪਰਪੰਚਕਰਿ	੧੩੫੮
ਸੰਤਹੁਮਨਪਵਨੇਸੁਖੁ	੧੩੫੯
ਭੂਖੇਭਗਤਿਨਕੀਜੈ	੧੩੫੯
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਜਬਦੇਖਾਤਬਗਾਵਾ	੧੩੭੦
ਪਾੜਪੜੋਸਣਿਪੂਛਿ	੧੩੭੧
ਅਣਮੜਿਆਮੰਦਲੁ	੧੩੭੧
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)	
ਜਬਹਮਹੋਤੇਤਬਤੂ	੧੩੭੨
ਜਉਹਮਬਾਂਧੇਮੋਹ	੧੩੭੩
ਦੁਲਭੁਜਨਮੁ	੧੩੭੩
ਸੁਖਸਾਗਰੁਸੁਰਤਰ	੧੩੭੪
ਜਉਤੁਮਗਿਰਿਵਰ	੧੩੭੫
ਜਲਕੀਭੀਤਿਪਵਨ	੧੩੭੫
ਚਮਰਟਾਗਾਂਠਿ	੧੩੭੬
(ਸ੍ਰੀਭੀਖਨਜੀ)	
ਨੈਨਹੁਨੀਰੁਬਹੈਤਨੁ	੧੩੭੬
ਐਸਾਨਾਮੁਰਤਨੁ	੧੩੭੭

ਰਾਗਧਨਾਸਰੀ	ਪੰਨੇ
(ਮਹਲਾ ੧)	
ਜੀਉਡਰਤੁਹੈ	੧੩੭੮
ਹਮਆਦਮੀਹਾਂਇਕ	੧੩੭੯
ਕਿਉਸਿਮਰੀਸਿਵ	੧੩੭੯
ਨਦਰਿਕਰੇਤਾ	੧੩੭੦
ਜੀਉਤਪਤੁਹੈ	੧੩੭੧
ਚੋਰੁਸਲਾਹੇਚੀਤੁਨ	੧੩੭੨
ਕਾਇਆਕਾਗਦਮਨੁ	੧੩੭੨
ਕਾਲੁਨਾਹੀਜੋਗੁ	੧੩੭੩
(ਮਃ ੧ ਆਰਤੀ)	
ਗਗਨਮੈਥਾਲੁਰਵਿ	੧੩੭੪
(ਮਹਲਾ ੩)	
ਇਹੁਧਨੁਅਖੁਟਨ	੧੩੭੫
ਹਰਿਨਾਮੁਧਨੁ	੧੩੭੫
ਸਦਾਧਨੁਅੰਤਰਿ	੧੩੭੬
ਜਗੁਮੈਲਾਮੈਲੋਹੋਇ	੧੩੭੭
ਜੋਹਰਿਸੇਵਹਿਤਿਨ	੧੩੭੭
ਮਨੁਮਰੈਧਾਤੁਮਰਿ	੧੩੭੮
ਕਾਚਾਧਨੁਸੰਚਹਿ	੧੩੭੯
ਨਾਵੈਕੀਕੀਮਤਿ	੧੩੭੯
ਹਮਭੀਖਕਭੇਖਾਰੀ	੧੩੮੦
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਜੋਹਰਿਸੇਵਹਿਸੰਤ	੧੩੮੦
ਹਰਿਕੇਸੰਤਜਨਾਹਰਿ	੧੩੮੧
ਹਰਿਕਾਸੰਤੁਸਤਿਗੁਰ	੧੩੮੨
ਹਮਅੰਧੁਲੇਅੰਧ	੧੩੮੨
ਹਰਿਹਰਿਬੂੰਦਭਏ	੧੩੮੩
ਕਲਿਜੁਗਕਾਧਰਮੁ	੧੩੮੪
ਉਰਿਧਾਰਿਬੀਚਾਰਿ	੧੩੮੪
ਗੁਨਕਹੁਹਰਿਲਹੁ	੧੩੮੫
ਹਰਿਪੜੁਹਰਿਲਿਖੁ	੧੩੮੫
ਚਉਰਾਸੀਹਸਿਧ	੧੩੮੬
ਸੇਵਕਸਿਖਪੁਜਨ	੧੩੮੬
ਇਛਾਪੂਰਕੁਸਰਬ	੧੩੮੭
ਮੇਰੇਸਾਹਾਮੈਹਰਿ	੧੩੮੭
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਭਵਖੰਡਨਦੁਖਭੰਜਨ	੧੩੮੮
ਬਿਨੁਜਲਪ੍ਰਾਨਤਜੇ	੧੩੮੮
ਕਰਿਕਿਰਪਾਦੀਓ	੧੩੮੯
ਜਬਤੇਦਰਸਨਭੇਟੇ	੧੩੯੦
ਜਿਸੁਕਾਮਨੁਤਨੁ	੧੩੯੦
ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜਨ	੧੩੯੧
ਲਵੈਨ ਲਾਗਨਕਉ	੧੩੯੨
ਬਾਰਿਜਾਉਗੁਰ	੧੩੯੨
ਜਿਹਕਰਣੀਹੋਵਹਿ	੧੩੯੩

	ਪੰਨੇ
ਪਾਨੀਪਖਾਪੀਸਉ	੧੩੯੪
ਜਿਨਿਕੀਨੇਵਸਿ	੧੩੯੪
ਤੁਮਦਾਤੇਠਾਕੁਰ	੧੩੯੫
ਪੂਜਾਵਰਤਤਿਲਕ	੧੩੯੬
ਬੰਧਨਤੇਛੁਟਕਾਵੈ	੧੩੯੬
ਹਰਿਹਰਿਲੀਨੇਸੰਤ	੧੩੯੭
ਅਬਹਰਿਰਾਖਨ	੧੩੯੭
ਮੇਰਾਲਾਗੋਰਾਮ	੧੩੯੭
ਅਉਖਧੁਤੇਰੋਨਾਮੁ	੧੩੯੮
ਹਾਹਾਪ੍ਰਭੁਰਾਖਿਲੇਹੁ	੧੩੯੮
ਦੀਨਦਰਦਨਿਵਾਰਿ	੧੩੯੯
ਫਿਰਤਫਿਰਤਭੇਟੇ	੧੩੯੯
ਛੋਡਿਜਾਹਿਸੇਕਰਹਿ	੧੪੦੦
ਮੋਹਿਮਸਕੀਨਪ੍ਰਭੁ	੧੪੦੦
ਸੋਕਤਡਰੈਜਿਖਸਮੁ	੧੪੦੧
ਘਰਿਬਾਹਿਰਤੇਰਾ	੧੪੦੧
ਸਗਲਮਨੋਰਥਪ੍ਰਭੁ	੧੪੦੨
ਜਹਜਹਪੇਖਉਤਹ	੧੪੦੨
ਜਿਨਿਤੁਮਭੇਜੇ	੧੪੦੩
ਸੁਨਹੁਸੰਤਪਿਆਰੇ	੧੪੦੪
ਮੇਰੇਲਾਲਭਲੋਰੇ	੧੪੦੪
ਹਰਿਏਕੁਸਿਮਰਿ	੧੪੦੫
ਸਿਮਰਉਸਿਮਰਿ	੧੪੦੫
ਭਏਕ੍ਰਿਪਾਲ	੧੪੦੬
ਦਰਬਵੰਤਦਰਬਦੇ	੧੪੦੬
ਜਾਕਉਹਰਿਰੰਗੁ	੧੪੦੭
ਜਤਨਕਰੈਮਾਨੁਖ	੧੪੦੭
ਨਾਮੁਗੁਰਿਦੀਓਹੈ	੧੪੦੭
ਨੇਤ੍ਰੁਪੁਨੀਤਭਏ	੧੪੦੮
ਅਪਨੀਉਕਤਿ	੧੪੦੮
ਸੰਤਕ੍ਰਿਪਾਲ	੧੪੦੯
ਛਡਾਇਲੀਓਮਹਾ	੧੪੦੯
ਪਰਹਰਨਾਲੋਕੂਝੂਠ	੧੪੦੯
ਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿ	੧੪੧੦
ਦੂਤਦੁਸਮਨਸਭਿ	੧੪੧੦
ਚਤੁਰੁਦਿਸਾਕੀਨੋ	੧੪੧੦
ਅਉਖੀਘੜੀਨ	੧੪੧੧
ਜਿਸਕਉਬਿਸਰੈ	੧੪੧੧
ਜਿਨਕੇਪੂਰਨਹੋਏ	੧੪੧੨
ਮਾਂਗਉਰਾਮਤੇਇਕੁ	੧੪੧੨
ਮਾਂਗਉਰਾਮਤੇਸਭਿ	੧੪੧੨
ਤ੍ਰਿਸਨਾਬੁਝੈਹਰਿਕੈ	੧੪੧੩
ਜਨਕੀਕੀਨੀ	੧੪੧੩
ਹਰਿਚਰਨਸਰਨ	੧੪੧੪
ਹਲਤਿਸੁਖੁਪਲਤਿ	੧੪੧੪
ਬੰਦਨਾਹਰਿਬੰਦਨਾ	੧੪੧੫

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

	ਪੰਨੇ
ਤ੍ਰਿਪਤਿਭਈਸਚੁ	੧੪੧੫
ਗੁਰਕੇਚਰਨਜੀਅਕਾ	੧੪੧੫
ਕਿਤੈਪ੍ਰਕਾਰਿਨ (ਮਹਲਾ ੯)	੧੪੧੬
ਕਾਹੇਰੇਬਨਖੋਜਨ	੧੪੧੬
ਸਾਧੋਇਹੁਜਗੁਭਰਮ	੧੪੧੬
ਤਿਹਜੋਗੀਕਉਜੁਗ	੧੪੧੭
ਅਬਮੈਕਉਨ	੧੪੧੭
ਮਃ੧ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਗੁਰੁਸਾਗਰੁਰਤਨੀ	੧੪੧੮
ਸਹਜਿਮਿਲੈਮਿਲਿ	੧੪੧੯
ਮਃ੫ਅਸਟਪਦੀਆ	
ਸੋਸੋਜੁਨੀਆਟਿਓ (ਮਹਲਾ ੧)	੧੪੨੦
ਤੀਰਥਿਨਾਵਣਜਾਉ	੧੪੨੨
ਜੀਵਾਤੇਰੇਨਾਇ	੧੪੨੪
ਪਿਰਸੰਗਿਮੁਠੜੀਏ (ਮਹਲਾ ੪)	੧੪੨੬
ਹਰਿਜੀਉਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ (ਮਹਲਾ ੫)	੧੪੨੮
ਸਤਿਗੁਰਦੀਨ (ਭਗਤਕਬੀਰਜੀ)	੧੪੨੯
ਸਨਕਸਨੰਦਨਮਹੇਸ	੧੪੩੧
ਦਿਨਤੇਪਹਰਪਹਰ	੧੪੩੧
ਜੋਜਨੁਭਾਉਭਗਤਿ	੧੪੩੨
ਇੰਦ੍ਰਲੋਕਸਿਵਲੋਕ	੧੪੩੨
ਰਾਮਸਿਮਰਿਰਾਮ (ਭਗਤਨਾਮਦੇਵਜੀ)	੧੪੩੨
ਗਹਰੀਕਰਿਕੈਨੀਵ	੧੪੩੩
ਤਸਬੈਰਾਗਣਿਮੋਹਿ	੧੪੩੪
ਪਾਰਵਾੜਿਜੰਸੇਨੀਰੁ	੧੪੩੫
ਪਦਿਲਪੁਰੀਏਪੁੰਡਰ	੧੪੩੫
ਪਤਿਤਪਾਵਨ (ਭਗਤਰਵਿਦਾਸਜੀ)	੧੪੩੬
ਹਮਸਰਿਦੀਨੁ	੧੪੩੭
ਚਿਤਸਿਮਰਨੁਕਰਉ	੧੪੩੭
ਨਾਮੁਤੇਰੋਆਰਤੀ (ਸ੍ਰੀਤ੍ਰਿਲੋਚਨਜੀ)	੧੪੩੭
ਨਾਰਾਇਣਨਿੰਦਸ (ਸ੍ਰੀ ਸੈਣੁ)	੧੪੩੮
ਧੂਪਦੀਪਘ੍ਰਿਤਸਾਜਿ (ਭਗਤਪੀਪਾ)	੧੪੩੯
ਕਾਯਉਦੇਵਾਕਾਇ (ਭਗਤਧੰਨਾ)	੧੪੪੦
ਗੋਪਾਲਤੇਰਾਆਰਤਾ	੧੪੪੦
ਰਾਗਜੈਤਸਿਰੀ	
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਮੇਰੈਹੀਅਰੈਰਤਨੁ	੧੪੪੧
ਹੀਰਾਲਾਲੁਅਮੋਲਕੁ	੧੪੪੨
ਹਮਬਾਰਿਕਕਛੂਨ	੧੪੪੩
ਸਤਿਗੁਰੁਸਾਜਨੁ	੧੪੪੩
ਜਿਨਹਰਿਹਿਰਦੈ	੧੪੪੪
ਸਤਸੰਗਤਿਸਾਧ	੧੪੪੪
ਹਰਿਹਰਿਸਿਮਰਹੁ	੧੪੪੫
ਹਰਿਹਰਿਹਰਿ	੧੪੪੬
ਰਸਿਰਸਿਹਾਮੁ	੧੪੪੬
ਆਪੇਜੋਗੀਜੁਗਤਿ	੧੪੪੭
ਮਿਲਿਸਤਸੰਗਤਿ (ਮਹਲਾ ੫)	੧੪੪੭
ਕੋਈਜਾਨੈਕਵਨੁ	੧੪੪੮
ਦੇਹੁਸੰਦੇਸਰੋ	੧੪੪੯
ਧੀਰਉਸੁਨਿਧੀਰਉ	੧੪੪੯
ਲੋੜੀਦਾਸਾਜਨੁ	੧੪੪੯
ਅਬਿਮੈਸੁਖੁਪਾਇਓ	੧੪੫੦
ਮਨਮਹਿਸਤਿਗੁਰ	੧੪੫੦
ਜਾਕਉਭਏਗੋਬਿੰਦ	੧੪੫੧
ਗੋਵਿੰਦਜੀਵਨਪ੍ਰਾਨ	੧੪੫੧
ਕੋਈਜਨੁਹਰਿਸਿਉ	੧੪੫੧
ਚਾਤ੍ਰਿਕਚਿਤਵਤ	੧੪੫੨
ਮਨਿਤਨਿਬਸਿਰਹੇ	੧੪੫੨
ਆਏਅਨਿਕਜਨਮ	੧੪੫੩
ਹਰਿਜਨਸਿਮਰਹੁ (ਮਹਲਾ ੯)	੧੪੫੩
ਭੂਲਿਓਮਨੁਮਾਇ	੧੪੫੩
ਹਰਿਜੂਰਾਖਿਲੇਹੁ	੧੪੫੪
ਮਨਰੇਸਾਚਾਗਹੋ (ਮਹਲਾ ੫)	੧੪੫੪
ਸੁਣਿਯਾਰਹਮਾਰੇ	੧੪੫੫
ਜਿਉਜਾਨਹੁਤਿਉ	੧੪੫੬
ਪ੍ਰਾਧਾਨੁਸੰਸਾਰੁ	੧੪੫੮
ਵਾਰਜੈਤਸਰੀਮਃ ੫	
ਹਰਿਏਕੁਨਿਰੰਜਨੁ	੧੪੬੦
(ਭਗਤਰਵਿਦਾਸਜੀ)	
ਨਾਥਕਛੂਅਨਜਾਨਉ	੧੪੭੦
ਰਾਗ ਟੋਡੀ	
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਹਰਿਬਿਨੁਰਹਿਨ	੧੪੭੧
(ਮਹਲਾ ੫)	
ਸੰਤਨਅਵਰਨਕਾਹੁ	੧੪੭੧
ਹਰਿਬਿਸਰਤਸਦਾ	੧੪੭੨
ਧਾਇਓਰੇਮਨ	੧੪੭੨
ਮਾਨੁਖੁਬਿਨਬੂਝੈ	੧੪੭੩
ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿਬਸਹੁ	੧੪੭੪
ਮਾਗਉਦਾਨਠਾਕੁਰ	੧੪੭੪
ਪ੍ਰਭਜੀਕੇਨਾਮੁਮਨ	੧੪੭੫
ਨੀਕੇਗੁਣਗਾਉ	੧੪੭੫
ਸਤਿਗੁਰਆਇਓ	੧੪੭੫
ਰਸਨਾਗੁਣਗਪਾਲ	੧੪੭੬
ਨਿੰਦਕੁਗੁਰਕਿਰਪਾ	੧੪੭੬
ਕਿਰਪਨਤਨਮਨ	੧੪੭੬
ਹਰਿਕੇਚਰਣਕਮਲ	੧੪੭੭
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਦਾ	੧੪੭੭
ਸ੍ਵਾਮੀਸਰਨਿਪਰਿਓ	੧੪੭੮
ਹਾਂਹਾਂਲਪਟਿਓਰੇ	੧੪੭੮
ਹਮਾਰੈਏਕੈਹਰੀ	੧੪੭੮
ਰੂੜੋਮਨੁਹਰਿਰੰਗੋ	੧੪੭੯
ਗਰਬਿਗਹਿਲੜੋ	੧੪੭੯
ਐਸੋਗੁਨਮੇਰੋਪ੍ਰਭਜੀ	੧੪੮੦
ਮਾਈਮੇਰੇਮਨਕੀ	੧੪੮੦
ਪ੍ਰਭਜੀਮਿਲੁਮੇਰੇ	੧੪੮੦
ਪ੍ਰਭਤੇਰੇਪਗਕੀ	੧੪੮੧
ਮਾਈਮੇਰੇਮਨਕੀ	੧੪੮੧
ਹਰਿਹਰਿਪਤਿਤ	੧੪੮੧
ਮਾਈਮਾਇਆਛਲੁ	੧੪੮੨
ਮਾਈਚਰਣਗੁਰ	੧੪੮੨
ਸਾਧਸੰਗਹਰਿਹਰਿ	੧੪੮੩
ਮਾਈਮੇਰੇਮਨਕੋ	੧੪੮੩
ਹਰਿਹਰਿਚਰਨ (ਮਹਲਾ ੯)	੧੪੮੩
ਕਹਉਕਹਾਅਪਨੀ (ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ	੧੪੮੪
ਕੋਈਬੋਲੈਨਿਰਵਾ	੧੪੮੪
ਕਉਨਕੋਕਲੰਕੁ	੧੪੮੫
ਤੀਨਿਛੰਦੇਖੇਲੁ	੧੪੮੫
ਰਾਗ ਬੈਰਾੜੀ	
(ਮਹਲਾ ੪)	
ਸੁਨਿਮਨਅਕਥਕਥਾ	੧੪੮੬
ਮਨਮਿਲਿਸੰਤਜਨਾ	੧੪੮੭
ਹਰਿਜਨੁਰਾਮਨਾਮ	੧੪੮੭
ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ	੧੪੮੭
ਜਪਿਮਨਹਰਿ	੧੪੮੮
ਜਪਿਮਨਹਰਿਹਰਿ (ਮਹਲਾ ੫)	੧੪੮੮
ਸੰਤਜਨਾਮਿਲਿਹਰਿ	੧੪੮੮

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਸੋਦਰੁ

ਏਹ ਸੋਦਰੁ ਦਾ ਸਬਦ ਜਬ ਸਚਖੰਡ ਮੈਂ ਗਏ ਹੈਂ ਤਬ ਬਿਸਨੂ ਦੇ ਹਜੂਰ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ ਜਪਜੀ ਵਾਲੇ ਸੋਦਰ ਸੇ ਭੇਦ ਹੈ ॥ ਕੋਈਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੇਈਂ ਸੇ ਨਿਕਸ ਕਰ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਕੋ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਈਹਾਂ ਹੈ ॥

ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਤੇਰਾ ਵਹੁ ਦਰਵਾਜਾ ਅਰੁ ਵਹੁ ਘਰੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤੇਰਾ ਘਰੁ ਅਰੁ ਦਰੁ ਕਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਵਾ ਦਰ ਸਤਸੰਗ ਅਰੁ ਘਰੁ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਾ ਘਰੁ ਬੈਕੁੰਠ ਦਰ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਅਬ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣ ਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਸੰਖ ਭਾਵ ਬਜੰਤ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਨਾਦ ਆਦਿਕ ਵਾਜੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ (ਕੇਤੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਤਿਨ ਵਾਜਿਓਂ ਕੇ ਵਜਾਵਣ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ ॥

ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਤਿਨ ਰਾਗ ਅਰੁ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਗਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ । ਗਾਵਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਸੰਖੇਪ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ॥

ਤੁਝੇ ਕੋ ਪਵਨ ਅਰੁ ਪਾਣੀ ਪੁਨਃ ਬਸੰਤ੍ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਧਰਮਰਾਜ ਭੀ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰਪਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣੰਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਗੁਪਤਿ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਲਿਖਿ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਚਿਤ ਗੁਪਤਿ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਕਰ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵਸੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੁਧੀ ਅਸੁਧੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਸਕੇ ਲਿਖੇ ਲੇਖੋਂ ਕੋ ਜੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਧਰਮਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥

ਤੁਝਕੋ ਈਸ੍ਵਰੁ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਸਹਿਤ ਦੇਵੀਓਂ ਕੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਬਨਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਦੀਵ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਸਹਤਿ ਜੋ ਇੰਦ੍ ਪਦ ਕੀ ਗੱਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੂਏ ਇੰਦ੍ ਵਾ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਦਲ ਸਹਤ ਵਾ ਦੇਵਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਸਿਧਿ ਭੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਸਾਧ ਭੀ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

ਤੁਝਕੋ ਜਤੀ ਅਰ ਸਤਵਾਦੀ ਪੁਨਾ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਕੜੇ ਸੂਰਮੇ ਵਾ ਥਵੰਜਾ ਬੀਰ ਭੀ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪੰਡਿਤ ਪੜੇ ਰਖੀਸਰੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਬੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਪੰਡਤ ਅਰ ਵਿਦ੍ਯਾਰਥੀ ਪੁਨਃ ਰਿਖੀਸਰ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹੰਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮੋਹਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਵਾ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸ੍ਵਰਗ ਮੈਂ ਔਰ (ਮਛੁ) ਛਾਵ ਮੱਧ ਲੋਕ ਮੈਂ ਅਰ ਪਾਤਾਲ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੰਨਿ ਤੁਧਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਜੇਤੇ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਤੇਰੇ ਜਿਤਨੇ ਉਤਪੰਨਜ ਕੀਏ ਹੁਏ ਧੇਨ ਧਨੰਤ੍ਰ ਆਦੀ ਰਤਨ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥ ਅਰ ਨਾਲੇ ਭੀ ਭਾਵ ਨਦੀ ਨਾਲੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੇਵਤਾ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

(ਜੋਧ) ਰਥੀ (ਮਹਾਬਲਿ) ਮਹਾਂ ਰਥੀ (ਸੂਰਾ) ਅਤਿ ਰਥੀ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਅੰਡਜ ਆਦਿ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀਓਂ ਕੇ ਜੀਵ ਤਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥

ਅਰ ਨਵੋਂ ਖੰਡ ਅਰ ਮੰਡਲ ਦੀਪ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਭਾਵ ਤਿਨਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਵਾ ਤਿਨਕੇ ਅਭਮਾਨੀ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

ਸੇਈ ਤੁਝਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਉਨਕਾ ਗਾਵਨਾ ਸਫਲ ਹੈ ॥ ਸੋ ਗਾਵਨੇ ਵਾਲੇ*(ਰਸਾਲੇ) ਸੰਬੂਹ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਤੈਨੂੰ ਔਰ (ਕੇਤੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੇ ਚਿੰਤਨ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਤਿਨਕਾ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਅਗਿਣਤ ਹੈਂ ਜੋ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਥ ਥਾ ਅਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਸੋਈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਦੀਵ ਪਹਿਲੇ ਥਾ ਅਰ ਸੋਈ ਸਚਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਥ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਦੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ॥

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

ਪਿਛੇ ਹੈਸੀ ਅਥ ਹੈ ਅਰ ਅਗੇ ਨੂੰ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਰ ਰਚਨਾ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

ਵਹੁ ਰਚਨਾ ਕੈਸੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਰੰਗੋਂ ਕੀ ਅਰ ਤਰਹ ੨ ਕੀ ਜਿਨਸਾਂ ਭਾਵ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਭੇਦੋਂ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਹੁਆ ਜੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੀ (ਵਡਿਆਈ) ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਲਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੀਨੋ ਕਾਲ ਮੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਪਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਸਾਹੋ ਅਰ ਪਾਤਿਸਾਹੋਂ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਆਗਜਾ ਵਿਚ ਰਹਣਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ॥ ੧ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮਅਪਾਰਾ ॥

ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਵੈਰਾਟ ਕਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਭ ਕਾ ਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਸੋ ਤੂੰ ਮਨ ਥਾਨੀ ਸੇ ਅਗਮ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈ ਵਾ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਭੀਜੀਵ ਨਿਜ ਨਿਜ ਕਾਮਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਉਤਪਤ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰਹੀ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਰਹਾਂਗਾ ॥

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤਜਨੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਵਿਸਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭਾਵ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਅਰ ਹਰਿ ਜੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਵਿਚਾਰਾ) ਭਾਵ ਤੁਛ ਜਾਵ ਕਿਆ ਹੂੰ ਜੋ ਤਿਸਕਾ ਜਸ ਬਰਨਨ ਕਰ ਸਕੂੰ ॥

ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਜੀ ਸਭ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਏਕ ਰਸ ਤੂਹੀ ਏਕ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥

ਏਕ ਦਾਤੇ ਬਨੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਏਕ ਭਿਛਕ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਜੀ ਏਹ ਸਭ (ਵਿਡਾਣਾ) ਅਸਚਰਜ ਤੇਰੇ ਹੀ (ਚੋਜ) ਤਮਾਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਕਿਆ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ॥

ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਟੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਇਛਾ ਸੇ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਪੀਛੇ ਔ ਅਬ ਸੋ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨਕੀ ਆਵਾਗਵਨ ਰੂਪ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਤੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਜ ਹਰਿ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ ਤੁਝਕੋ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਕਰਦੇਤੇ ਹੋ ਅਰ ਕਰੋਗੇ ॥

ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰੇ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹਰੇ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਮਨ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਔ ਸਮਾਵੇਂਗੇ ॥

ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਅਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨਜ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਤਿਨ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਹੇ ਬਯੰਤ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਭਾਵ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਬਯੰਤ ਹੀ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਲਾਹੰਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥

ਹੇ ਅਨੰਤ ਹਰਿਜੀ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ (ਸਲਾਹਨਿ) ਸੋਭਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥

ਹੇ ਬਿਯੰਤ ਹਰਿਜੀ ਤੇਰੀ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੀ ਪਰਾਪਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹੇਤ ਤਪ ਤਾਪਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤੇਰਾ ਜਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬਹੁਤੀਆਂ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਹੈ ਅਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤਿਨ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਓਂ ਔਰ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਏਕ ਜੱਗ ਆਦੀ ਕਰਮੋ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਕ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ* ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਖੁ ਤੂੰ ਸਭ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ਅਰ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਚੀਟੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਭ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜੇਡਾ ਵਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥

ਤੂੰ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਨਿਤਯੰਪ੍ਰਤੀ ਏਕੋ ਏਕ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੂੰ ਅਚਲ ਕੁਟਸਤ੍ਯ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਕਰੇਂਗਾ ਸੋਈ ਥਾਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥

ਤੁਧੁ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਫਿਰ ਤੁਝਨੇ ਹੀ ਸਿਰਜੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਆਪਨੇ ਮੈਂ (ਗੋਈ) ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਪਤਿ ਪਾਲਨਾ ਪੁਨਃ ਪ੍ਰਲੈ ਭੀ ਤੁਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਸਭਕਾ ਜਨਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥ ੧॥ ੨ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨

ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਰੂਪ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਮਹਿੰਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

---

*ਵਾ ਅਪਨੇ ਕੋ (ਕਰੰਤਾ) ਕਰਤਾਮਾਨ ਕਰ ਖਟ ਕਰਮ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥

ਸੰਤੋਂ ਔਰ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਵਡਾ ਕਹਤਾ ਹੈ॥

ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਈ ॥

ਤੂੰ (ਕੇਵਡੁ) ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਵਡਾ ਹੈ। ਜਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਹੋਇ ਤੋ ਕਹੇਕਿ ਇਤਨਾ ਵਡਾ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥ ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ (ਕੀਮਤਿ) ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਪਾਈ ਭਾਵ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨਸੇ ਰਸਨਾ ਕਰ ਇਦੰਤਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਕਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਡੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ (ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ) ਡੂੰਘਾ ਅਰ ਨਿਰਹਲ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕਿਤਨਾ ਵਡਾ* (ਚੀਰਾ)ਬਿਸਥਾਰੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥

ਸਭ ਸੁਰਤੀਓਂ ਨੇ ਮਿਲਿ ਕਰਕੇ ਆਪਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਕਮਾਈ) ਲਗਾਈ ਪਰੰਤੂ ਕਮ ਹੀ ਆਈ ਹੈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਅਤੇ ਕੋ ਬਰੰਤਤਾਈ ਕਹੀ ॥

ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜੋ ਸਭ ਕੀਮਤੀ ਭਾਵ ਜੋਤਸੀ ਹੈ ਉਨੋਂਨੇ ਮਿਲਿਕਰ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਉਣੇ ਮੈਂ ਬਲੁ ਲਗਾਯਾ ਪਰੰਤੂ (ਕੀ) ਕਜਾ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਾ ਪਾਈ ਭਾਵ ਬਰੰਤ ਹੀ ਕਹਾ ॥

ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰ ਹਾਈ ॥

ਗਿਆਨੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਤਾ ਧਿਆਨੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਗੁਰ ਅਰੁ (ਗੁਰ ਹਾਈ) ਗੁਰ ਭਾਈ ਵਾ ਜੋ (ਗੁਰ ਗੁਰਹਾਈ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭੀ ਗੁਰ ਥੋ ਸੇ ਭੀ ਥੜੇ ਹੈਂ ॥†

---

*ਵਾ (ਚੀਰਾ) ਹੱਦ ਹੈ ਵਾ ਦਰ ਰਹ ਵਾ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ॥

†ਵਾ (ਗੁਰ) ਦਵਤਾ (ਗੁਰਹਾਈ) ਦੈਂਤ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਇਨ ਸੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਸਭਿ ਸਤ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ॥

ਸਤਵਾਦ ਆਦਿ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਣ ਹੋਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਤਪ ਅਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਭਲਿਆਈਆਂ ਹੋਂ ॥

ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਸਿਧੋਂ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀਆਂ ਜੋ ਸਿਧੀਆਂ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੋ ਸਿਧੀਆਂ ਭਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨੁਹੀਂ ਪਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥ ੩॥

ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਮਿਲਤੀਆਂ(ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ) ਕਿਸੀ ਕੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰੁਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰੋਕੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ॥

ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਬੇਚਾਰਾ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਹੂੰਗਾ ਤੋ ਕਹਣ ਵਾਲਾ ਕਜਾ (ਬੇਚਾਰਾ) ਤੁਛ ਹੈ ਜੋ ਸਮੱਗਰ ਉਸਤਤੀ ਕਹਿ ਸਕੇ ॥

ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਕਜੋਂਕੇ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਜਾ (ਚਾਰਾ) ਬਲ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਭਾਂਤ ਸੇ ਬਨਾਵਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਮਾਤਾ ਜਿਸ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ॥

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੈਂ(ਆਖਾ) ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਤੋ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਔ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਰੇ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਨਾਮੁ ਕਹਣਾ ਬਡਾ ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜਿਸਕੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਭੂਖ ਭਾਵ ਚਾਹ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਲਗਣੇ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਦਖੋਂ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਨਾਮੁ (ਖਾਇ) ਭਾਵ ਜਪੀਏ ਤਬ ਸਭੀ ਦੁਖ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਜਿਸ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝੇ ਕਿਯੋਂ ਬਿਸਰ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ॥

ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥ ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਥਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਥੋੜੀ ਵਡਿਆਈ ਭੀ (ਕੀਮਤਿ)ਮੁਲ ਭਾਵ ਮਹਤਤਾ ਵਾ ਮਿਰਜਾਦਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਲੋਗ ਮਿਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ॥

ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਤੌ ਭੀ ਨ ਤੋ ਵਹੁ ਨਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਡਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਕੇ ਇਤਰ ਜੀਵੋਂ ਵਤ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਰਝਾਇ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ना ਉਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨਾ ਤੋ ਵਹੁ ਕਬੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਉਸਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਉਸਕਾ ਸੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਂਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ ॥

ਸਭ ਜਗਤ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੇਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ (ਭੋਗੁ) ਪਦਾਰਥ (ਚੂਕੈ) ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਵਾ ਦੇਣੇ ਸੇ ਭੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੈਸਾ ਗੁਣ ਹੋਰੁ ਕਿਸੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ਵਾ ਵਡਾ ਭਾਰੀ ਏਕ ਏਹੀ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਜੇਤਾ ਵਡਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ॥

ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਇਸੀ ਤੇ ਨ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਪੀਛੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਆਗੇ ਕੋ ਹੋਗਾ ਇਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ਵਹੁ ਜਿਤਨਾ ਵਡਾ ਆਪ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਵਡੀ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਖਸੀਸ ਹੈ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ॥

ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਿਨ ਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥

ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਕਰ ਵਰਨ ਹੈਂ ਵਾ ਚੰਡਾਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਤ ਪਦ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਵੈਸ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ਇਤਰ ਸਭ ਕਮਜਾਤ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੀਵ(ਸਨਾਤਿ)ਪ੍ਰੇਤ ਵਾ ਗੰਦੀਲੋਂ ਚੂਹੜੋਂ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨੀਚ ਹੈ॥ ੪ ॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।

ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੇ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ॥

ਰਾਜਾ ਕੇ ਦਆਰੇ ਪਰ ਜੋ (ਮਾਗਤੁ)ਭਿਛਕ(ਕੂਕ)ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਮਹਲੋਂ ਕੇ ਬੀਚ(ਖਸਮੁ) ਰਾਜਾ ਉਸਕੀ ਪੁਕਾਰ ਜਬ ਸੁਣੇ॥

ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ ਭਾਵੈ ਧਕੇ ਏਕ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਚਾਹੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਧੱਕਾ ਦੇਵੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ ਔਰ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੋ ਨਾਮੁ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਧੱਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਸੋ ਏਕ ਬਡਾਈ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜੋਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸਭ ਮੈਂ ਜਾਨਹੁ ਅਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਦੀ ਜਾਤ ਨ ਪੂਛਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਆਗੇ ਜਾਤ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਜਾਣੋ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਆਪਿ ਉਲਾਮੇ ਚਿਤਿ ਧਰੇਇ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੁ ਹੀ ਜਮੁ ਕੇ (ਉਲਾਂਭੇ) ਤਾਂਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਵਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜਾਤੂੰ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਕਿਆ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰ ਕਰਤਾ ਮੇਰੀ ਵਲ ਹੈਂ ਤੋ ਫਿਰ ਮੁਝਕੋ ਕਿਆ ਕਿਸੀ ਕੀ (ਮੁਹਤਾਜੀ) ਅਧੀਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥ ਆਪੇ ਦੁਰਮਤਿ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਦੁਖੁ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥ ੩॥

ਆਪ ਹੀ ਜੀਵ ਉਪਾਏ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਸਿਖਜਾ ਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹਟਾਉਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਦੁਖਦਾਇਕ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਤਸ-ਕਰਣ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅਵਰੀ ਕਉ ਸਾਚੁ ਨ ਦੇਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇ ਕਿਸੈ ਦੇਇ ਵਖਾਣੈ ਨਾਨਕੁ ਆਗੈ ਪੂਛ ਨ ਲੇਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚਿ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ (ਅਵਰੀਕਉ) ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਸੇ ਔਰ ਕੋ ਸਤਿ-ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਤਿਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ (ਵਖਾਣੈ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਪੂਛ ਕਰ ਲੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਹੀਂ ਰਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ॥ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪਰਬਲਤਾ ਕਰਕੇ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਵਡੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਰਾਸ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮੇਸਾਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ ॥ ਦੋਲਕ ਦੁਨੀਆ ਵਾਜਹਿ ਵਾਜ ॥
ਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਕਹ ਰਾਖਹਿ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਰੂਪ ਕੰਸੀਆਂ ਅਰੁ (ਮਦੀਰੇ) ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪ ਛੈਨੇ ਸੰਸਾਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਘਟ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ (ਘਾਟ) ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਵਾਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਦੋਲਕ) ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਢੋਲਕ ਇਤਿਯਾਦਿ ਬਾਜੇ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈਂ(ਨਾਰਦੁ) ਮਨ ਜੋ ਚੰਚਲ ਹੈ ਸੋ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਲਪ ਨਾਚ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ (ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ) ਯੇਹ ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਵਾ ਅਵਿਦਜਾ ਕਾ ਪਰਭਾਉ ਹੈ ਇਸ ਜੁਗ ਮੈਂ ਜਤੀ ਸਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ (ਕਹ) ਕਹਾਂ ਪੈਰੁ ਰਾਖੈ ਅਰਥਾਤ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਜਤ ਸਤ ਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਮ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਹਿਬੁ ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਊਪਰੋਂ ਬਲਿਹਾਰੁ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਧੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਲੋਕੋ ਤੁਮ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਜਾਣੋ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਪਾਮਹੁ ਫਿਰਿ ਚੇਲਾ ਖਾਇ ॥ ਤਾਮਿ ਪਰੀਤਿ ਵਸੈ ਘਰਿ ਆਇ ॥
ਜੇ ਸਉ ਵਰਿਆ ਜੀਵਣ ਖਾਣੁ ॥ ਖਸਮ ਪਛਾਣੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਕੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਐਸੇ ਹੈਂ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਸੇ ਲੇਕਰ ਚੇਲਾ ਪਦਾਰਥ ਖਾਤਾ ਹੈ (ਤਾਮਿ ਪਰੀਤਿ) ਭੋਜਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸੈਕੜੋਂ ਬਰਸ ਜੀਵੇ ਔਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇ ਪਰੰਤੁ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ (ਖਸਮ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਛਾਨੈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੋਈ ਏਕ ਦਿਨ ਪਜ਼ੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਦਇਆ ਨ ਹੋਇ ॥ ਲਏ ਦਿਤੇ ਵਿਣੁ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸਿਖ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਹੀ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਲਏ ਬਿਨਾ ਭੇਟਾ ਗੁਰ ਦਏ ਬਿਨਾ ਸਰੇਪਾਉ ਸਿਖ ਦੋਨੋ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ॥

ਰਾਜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਹਥਿ ਹੋਇ ॥ ਕਹੈ ਖੁਦਾਇ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜਾ ਭੀ ਕਲਿ ਕਾ ਨਜਾਉ ਉਸਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ (ਹਥਿ) ਭਾਵ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਹੇ ਕਿ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਨਜਾਉਂ ਕਰੋ ਤੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥ ੩ ॥

ਮਾਣਸ ਮੂਰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ॥ ਕਰਣੀ ਕੁਤਾ ਦਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਤੋ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੇ ਐਸਾ ਹੀ (ਫੁਰਮਾਨੁ) ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕੁਤਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦ੍ਵਾਰੇ ੨ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਨੁ ॥ ਤਾ ਕਿਛੁ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜੇਕਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ (ਮਿਹਮਾਨੁ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਜਾਣੇ ਅਰਥਾਤ ਮੁਸਾਫਰ ਵਤ ਨਿਰਮੋਹ ਹੋਕਰ ਅਸੰਗ ਰਹੇ ਤੋ ਕੁਛ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ (ਦਰਗਹ) ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਸਨਮਾਨ ਪਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ ਜੇਤਾ ਰੂਪੁ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਸਨਾ ਆਪੇ ਬਸਨਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਹਉ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਤਨਾ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਹੈ ਔਰ(ਸੁਰਤਿ) ਗਜਾਤ ਹੈ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਜਿਤਨੀ ਦੇਹ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਕੇ ਊਪਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਾਸਾ ਭੀ ਤੂੰਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ (ਮਾਈ) ਮਾਯਾ ਪਤਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ ॥ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ ਏਕੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ।

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਏਕ ਹੈਂ ਏਕ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੇਂ ਅਦੁਤੀ ਹੈਂ (ਭਾਈ) ਭਾਉਤਾ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਛੋਡੈ ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਦੇਇ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਵਿਗਸੈਆਪੇਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਦਯਾ ਕਰ ਛੋਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਹਰਿ ਲੇਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ॥
ਜੈਸਾ ਵਰਤੈ ਤੈਸੋ ਕਹੀਐ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੈਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਕਰ ਰੱਹਾ ਹੈਂ ਅਵਰ ਕੁਛ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਹੁਕਮ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਮੀਠਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਲਾ ਪੀਵਤੁ ਰਹੈ॥

(ਕਲਿ) ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕਲਹ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ (ਕਲਵਾਲੀ) ਸ਼ਰਾਬ ਕੀ ਮਟੀ ਹੈ ਵਾ ਕਲਾਲਿਨ ਹੈ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਜੋ ਮਦਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਸ਼ਰਾਬੀ ਮਸਤ ਹੁਆ ਮੀਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਪੀਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਰੂਪ ਕਰੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਨਾਨਕੁ ਬਪੁੜਾ ਏਵ ਕਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਬਪੁੜਾ) ਗਰੀਬ ਤੋ ਏਹੀ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਕੇ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਬ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨ੍ਰਿਤਜ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥
ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਏਹੋ ਤਪਤਾਉ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ॥ ੧ ॥

ਬੁਧੀ ਕੀ ਜੋ ਉਤਮਤਾ ਹੈ ਯਹੀ ਪਖਾਵਜ ਰੂਪ ਵਾਜਾ ਹੈ ਭਾਉ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਪਖਾਵਜ ਕਾ ਬਜਈਆ ਹੈ ਐਸੇ ਬਾਜੇ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਨ ਮੈ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਅਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਏਹੀ ਤਪ ਕਾ (ਤਾਉ)ਤਪ੍ਨਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ (ਰਖਿ ਰਖਿ) ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਮੇਂ ਬੁਧਿ ਰੂਪ ਪਾਉ ਰਖ ਰਖ ਕਰ ਨਾਚਹੁ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ ॥ ਹੋਰ ਨਚਣਾ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਮਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਾਲਾਹਿ ਜਾਨੈ ਏਹੀ ਤਾਲ ਕਾ ਪੂਰਾ ਰਖਨਾ ਹੈ ਔਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਬਿਨਾ ਜੋ ਨਾਚਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰ ਨਾਚਨਾ ਹੈ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਦੁਇ ਤਾਲ ॥ ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥
ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ॥ ੨ ॥

ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦੋਨੋਂ ਕੰਸੀਓਂ ਰੁਪਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਸ੍ਬਤ੍ ਮੈ ਪੂਰਨ (ਨਿਹਾਲ) ਦੇਖਨਾ ਯਹੀ ਪੈਰੋਂ ਮੇਂ ਬਾਜਨੇ ਵਾਲੇ ਘੁੰਘਰੂ ਪਹਨੇ ਹੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਨ ਫੁਰੈ ਯਹੀ ਰਾਗ ਕਾ(ਨਾਦੁ) ਸੁਰ ਕਰੈ ਇਤ ਰੰਗ ਪਾਉ ਰਖਿ ਰਖਿ ਨਾਚਹੁ ॥ ੨ ॥

ਭਉ ਫੇਰੀ ਹੋਵੈ ਮਨ ਚੀਤਿ ॥ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ ॥
ਲੇਟਣਿ ਲੇਟਿ ਜਾਣੈ ਤਨੁ ਸੁਆਹੁ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਮੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਭਾਉ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਜੀਵ ਯਹੀ ਫੇਰੀ ਕਰੈ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ (ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ) ਨਿਤਜੰ ਪੂਤੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਨਾਸ-ਵੰਤ ਭਸਮ ਰੂਪ ਜਾਨਨਾ ਯਹੀ ਨਾਚਤੇ ਨਾਚਤੇ ਲੇਟ ਜਾਨਾ ਕਰੈ ਇਸਪ੍ਕਾਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰਕੋ ਵਿਚਾਰਮੈਰਖਕਰਨਾਚਹੁ॥੩॥

ਸਿਖ ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਣਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਵੇਰਾ ਵੇਰ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪੈਰ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਦੀਖਿਆ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਨ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਇਸ ਨਾਚ ਕੀ ਸਭਾ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਕਰੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਤ ਕਰੋ ਔਰ ਝੂਠੀ ਨ੍ਰਿਤਜ ਦੇਖਨੇ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਕੰਸ ਛੋਦੀ ਕਹਾ ਤਿਸ ਐਸੀ ਉਕਤ ਕੋ ਤੁਛ ਅਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਬਿਅੰਤ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਰੂਪ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉਣ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਉਣ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਅਰ ਜਲ ਅਰ ਅਗਨੀ ਇਨ ਉਪਲਖਤ ਅਕਾਸ ਸੁ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਬੰਧੁਕੀਆ) ਭਾਵਪੰਚਤਤਜੋ ਏਹ ਪਰਸਪਰਵਿਰੋਧੀਹੈਂ ॥ ਇਨਏਕ ਏਕ ਕੇ ਪਾਂਚ ੨ ਭਾਗ ਕਰ ੨੫ ਕੀਏ ਔਰ ਆਪਸਮੇਂ ਮਿਲਾਇਕਰ ਇਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰ ਰਖੀ ॥

ਅੰਧੁਲੈ ਦਹਸਿਰਿ ਮੂੰਡੁ ਕਟਾਇਆ ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

(ਅੰਧੁਲੈ) ਅਗਿਆਨੀ ਦਸ ਸਿਰ ਵਾਲੇ ਰਾਵਨ ਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਆਪਨੇ ਸਿਰੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਕਟਾਇ ਲੀਆ ਤੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਵਣ ਕੇ ਮਾਰਣੇ ਕਰ ਕਯਾ ਤੂੰ ਬਡਾ ਹੋ ਗਯਾ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਯਹ ਕਛੁ ਅਸਚਰਜ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥ ਤੂੰ ਸਰਬੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਕਿਆ ਕਹੀ ਜਾਇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਕਰ ਦੇਖੀਏ ਤੋ ਤੂੰਸਰਬ ਮੈਂਪੂਰਨਹੋਰਹਾਹੈ॥੧ ॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਿ ਕੀਨੀ ਕਾਲੀ ਨਥਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥
ਕਿਸੁ ਤੂੰ ਪੁਰਖੁ ਜੋਰੂ ਕਉਣ ਕਹੀਐ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭਕੋ ਆਪ ਉਤਪੰਨ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀ ਜੁਗਤ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਰਾਖੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹੋਕਰ ਏਕ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਕੋ ਨਾਥ ਕਰ ਕਿਆ ਤੂੰ ਕੁਛ ਬੜਾ ਹੋਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਯਹ ਕੁਛ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈ ਨਿਰੰਤਰ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਕਿਸਕਾ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਔਰ ਕੌਨ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਤੀ ਹੈ ਏਹ ਕੈਸੇ ਕਹਾ ਜਾਇ ਵਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਜਾਵੈ ਅਰ (ਜੋਰੂ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੈਸੇ ਕਹਾ ਜਾਇ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਿਆਪ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਲਿ ਕੁਟੰਬੁ ਸਾਥਿ ਵਰਦਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਲਣ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗਇਆ ॥
ਆਗੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਤਾਕਾ ਕੰਸੁ ਛੇਦਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਬਰਦਾਤਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਨਾਭੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਕਮਲ ਕੀ ਨਾਲਿ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਏਹੀ ਹੈ ਕੁਟੰਬ ਜਿਸਕਾ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਪਨੀ (ਸ੍ਰਿਸਟਿ) ਉਤਪਤੀ ਕੋ (ਭਾਲਣ) ਖੋਜਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਸੇ ਹੂਆ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕਮਲ ਕੀ ਨਾਲੀ ਮੈਂ ਕਈ ਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰੰਤੂ ਆਗੇ (ਤਾਕਾ) ਤਿਸਕਾ ਅਰਥਾਤ ਨਾਲੀ ਕੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਆਪਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਤੈਨੇ ਜੋ ਕੰਸ ਕੋ (ਛੇਦਿ) ਮਾਰ ਦੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜ ਕਰਮ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਰਤਨ ਉਪਾਇ ਧਰੇ ਖੀਰੁ ਮਥਿਆ ਹੋਰਿ ਭਖ ਲਾਏ ਜਿ ਅਸੀ ਕੀਆ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਛਪੈ ਕਿਉ ਛਪਿਆ ਏਕੀ ਏਕੀ ਵੰਡਿ ਦੀਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਆਪਨੇ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮਥ ਕਰ ਰਤਨੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ (ਹੋਰਿ ਭਖਲਾਏ ਜਿ ਅਸੀ ਕੀਆ) ਸੁਰੋਂ ਸੇ (ਹੋਰ) ਭਿੰਨ ਜੋ ਅਸੁਰ ਥੇ ਸੋ (ਭਖਲਾਏ) ਤਪੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਕਿ ਹਮ ਨੇ ਮਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਰਤਨ ਕੋ ਹਮ ਲੇਂਗੇ ਇਸ ਕੋ ਹਮ ਲੇਂਗੇ ਇਸੀ ਬਿਬਾਦ ਮੇਂ ਦੇਵ ਅਸੁਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਹੂਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਆਪਨੇ ਮੋਹਨੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਜੋ ਜਿਸਕਾ ਭਾਗ ਥਾ ਏਕ ਏਕ ਕਰਕੇ ਬਾਂਟ ਦੀਆ ਸੋ ਤੂੰ ਛਪਾਇਆ ਹੂਆ ਕੈਸੇ ਛਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਾਂਟਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਹੀ ਗਯਾ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਬੋਲਿ ਬਿਸਥਾਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਹੂਆ ॥
ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਜਨਿ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜੋ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਨਮਿਤਿ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸ(ਕਰਤੂਤਿ) ਕਰਣੀ ਕੀ ਬੋਲਿ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬੋਲਿ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੁਝ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮ ਕਾ ਸਜਾਮ ਸ੍ਰੋਤਾਦਿ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਜ੍ ਧੁਜਾ ਅੰਕਸਾਦਿ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੁਝ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮ ਕਾ ਸਜਾਮ ਸ੍ਰੋਤਾਦਿ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਜ੍ ਧੁਜਾ ਅੰਕਸਾਦਿ ਰੇਖਾ ਨਹੀਂ ਅਨਾਹਦ ਏਕ ਰਸ (ਵਾਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਸਬਦ ਬੇਦ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰੇ ਵਖਿਆਣੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ (ਵਖਿਆਣੁ) ਕਥਨ ਕਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ (ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ) ਆਤਮ ਨੰਦ ਕੋ ਸੋਈ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਪੀਆ ਸੇ ਮਸਤ ਭਏ ਹੈ ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਫਾਹੇ ॥
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਛੋਡੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲਾਹੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਮਾਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਫਾਹੇ ਥੇ ਸੋ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਹੰਕਾਰਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਹੇ ਜੋਤੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਮੋਂ ਤਿਨ ਮਸ੍ਹੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਗਈ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ(ਲਾਹੇ) ਲਾਲਚਿ ਤਿਨ ਕੇ ਛੁਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ॥
ਰਾਰੈ ਰੂਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਜੋਤੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਪਰਪੰਚ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਭਾਵ ੧੪ ਭੁਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਰਚਤ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਯਹ ਦੇਖਾ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਰਾਰੈ) ਝਗੜੋਂ ਸੇ (ਨਿਰਾਲਮ) ਅਸੰਗ ਰੂਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪਨਾ (ਛਾਇਆ) ਪ੍ਰਿਤਿਬਿੰਬ ਸਭ ਮੇਂ ਦੇਕਰ (ਨਦਰਿ)ਸਭਕੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ(ਛਾਇਆ)ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਸਾਖਜਾਤ ਹੂਆ ਹੈਂ॥੩॥

ਬੀਣਾ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ਸਬਦਿ ਅਨਾਹਦਿ ਸੋ ਸਹੁ ਰਾਤਾ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਵਹੁ (ਜੋਗੀ) ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਬੀਣਾ ਭਾਵ ਸੁੰਦਰ ਸਬਦ ਬਜਾਉਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨਿ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੇ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤੀ ਸੋ ਜੋਗੀ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਐਸੇ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦ ਭਾਵ ਇਕ ਰਸ ਤੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੈ ਗੁਣ ਗਲਾ ਕੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ ॥ ਗਲੀ ਗਲਾ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ ॥
ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬਾਦਿ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵੈ ਯਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝ ਮੇਂ ਤੋ ਬਾਤਾਂ ਕਰਨੇ ਕਾ ਗੁਣ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਦਜਾ ਉਸਤਤਿ ਜਿਸਕਾ ਫਲ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਾਤੋਂ ਮੇਂ ਵਹੁ ਬਾਤ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੋ ਹੇ (ਸਿਰਜਣਹਾਰ) ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਹੋਵਾ ਮੈ ਗਲਾਂ ਹੀ ਗਲਾਂ ਕੇ ਰਚਨੇ ਭਾਵ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ॥ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਬ ਤਕ ਤੂੰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਯਾਦ ਨਹੀ ਆਉਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਭ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਉ ਪਰਵਾਹ ਕੇਹੀ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਕਿਛੁ ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹਿ ਤਉ ਹਮ ਕੋ ਫਿਰ ਕੈਸੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਆ ਕੀਜੈ) ਕਯਾ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤਾਦਿ ਕਰਤਬ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥(ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ) ਸਭ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ(ਲੀਜੀ) ਲੇਨੇ ਜੋਗ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੀਜੀਏ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਮਤਾਗਲੁ ਮਤਾ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਬੋਲੀਐ ਸਭੁ ਖਤੋ ਖਤਾ ॥

ਮਦਮਾ

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਨ ਕੀ ਜੋ ਮਤਿ ਹੈ ਸੋ ਮਦ੍ਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਮਨੁ (ਮਤਾਗਲੁ) ਹਸਤੀ (ਮਤਾ) ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਖਤਾ ਹੀ ਖਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਨਾਹ ਹੀ ਗੁਨਾਹ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੇਕਰ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ਪਾਪ ਔਰ ਪੁੰਨ ਦੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਤੋ (ਸਾਖੀ) ਗੁਵਾਹ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਸਾਖੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਪ ਅਰੁ ਪੁੰਨੁ ਏਹ ਦੋਨੋ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਇਨਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕ

ਜੈਸਾ ਤੂੰ ਕਰਿਹਿ ਤੈਸਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਜੇਹੀ ਤੂੰ ਮਤਿ ਦੇਹਿ ਤੇਹੀ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੈਸਾ ਤੂੰ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸੋ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੀ ਤੂੰ ਬੁਧਿ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੀ ਹੀ ਕੋਈ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝਕੋ ਆਪ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਚਲਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰੀਆ ਪਰਵਾਰ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਏਹੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ਜੇ ਕੋ ਬੂਝੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਰਾਗ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ (ਰਤਨ) ਬੈਰਾਗੁ(ਪਰੀਆ)ਕਰੁਣਾ ਮਜਰ੍ਹੀ ਮੁਦਿਤਾ ਉਪੇਖਜਾ ਇਤਜਾਦਿ ਜੋ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਾ ਹੈ ਏਹ ਪਰਵਾਰ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਬਿਚਾਰ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਸੋ ਯਹ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤੇ ਕਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰੋਂ ਕਾ ਇਹੀ ਧਨ ਔਰ ਯਹੀ ਹਸਤੀ ਅਸ੍ਤਿ ਮਾਲ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਬਕ ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਜੋ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਮਾਲ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਆਪਕਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਏਹ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਜੋ ਆਨੰਦ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਤਾ ਮਿਲਿ ਸਖੀਆ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖੇਲੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਸਾਹੁ ਵੀਆਹਣਿ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਮਨੁ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸੰਤ ਸਖੀਓਂ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਕਾਜ ਬਜਾਹ (ਰਚਾਇਆ) ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਮੇਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਬਜਾਹਨੇ ਆਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਆਏ ਸਹੁਪਤਿ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਔਰ ਬਜਾਹ ਕਾ ਸਾਮਾਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਮਾਜ ਕਾ (ਖੇਲੁ) ਕ੍ਰੀੜਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਜਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਹਮਰੈ ਘਰਿ
ਆਇਆ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਭਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਕਾਮਣੀ) ਭਗਤੇ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਜਸ (ਬਿਬੇਕ) ਬਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਵਾ ਜਿਸ ਮੇਂ ਬਿਬ ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਏਕਤਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਮੇਰੇ (ਘਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਜਗਜੀਵਨ (ਭਤਾਰੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਸੋਹਲੇ ਗਾਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਮਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹਮਰਾ ਵੀਆਹੁ ਜਿ ਹੋਆ ਜਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਜਾਨਿਆ ॥
ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਹੈ ਆਪੁ ਗਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੨॥

ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਮਾਰਾ ਬਜਾਹੁ ਹੁਆ ਔਰ (ਸਹੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕਾ ਸੁਖ ਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬਸੇ ਮੇਰਾ (ਆਪੁ) ਅਭਿਮਾਨ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਸਿਥਰ ਹੋਕਰ ਮਾਨ ਗਯਾ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਏਹ ਨਿਸਚੇ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿ ਤੀਨੋ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ ਐਸਾ ਬਜਾਹੁ ਕਿਸਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਆਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਹੋਰਨਿ ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਜਿਤੁ ਕਾਰਜਿ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਅਪਨਾ ਕਾਰਜ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੇ ਯਹ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਮੇਂ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖ ਦਯਾ ਧਰਮ ਬੀਚਾਰ ਆਦਿ ਸਮਗ੍ਰੀ ਉਪੇਖਜਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥
ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਏਕ ਸਭ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਹੋਤੀ ਹੈ।੪।੧੦।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸੁਹਾਗਨੋਂ ਕੀ ਕਿਆ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ? ਉੱਤਰ ॥

ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਗਤੁ ਭਈ ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ ॥
ਸਚ ਪਉੜੀ ਸਾਚਉ ਮੁਖਿ ਨਾਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਾਏ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥

(ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਘਰ ਔਰ ਬਨ (ਸਮਸਰਿ) ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਤਿਸਕੀ (ਗਤੁ ਭਈ) ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ (ਠਾਇ) ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੀਰਤਿ ਸਿਥਰ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਭੂਮਕਾ ਰੂਪ ਸਚੀ ਪੌੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰ (ਨਿਜਥਾਉ) ਸ੍ਵੈਸਰੂਪ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਚੂਰੇ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਨਚੂਰੇ) ਮਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਜਿਸਨੇ ਨਾਸ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਖਟ ਦਰਸਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਵਾ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ ਮੇਂ ੨੧ ਪੌੜੀ ਮੇਂ ੬ ਭੇਖ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਰਤੀ ਸੋਹਲੇ ਮੈਂ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜਾਨੀ ਹੈ॥

ਅਧਿਕ ਤਿਆਸ ਭੇਖ ਬਹੁ ਕਰੈ ॥ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸੁਖੁ ਤਨਿ ਪਰਹਰੈ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਹਿਰੈ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬੋਧ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤਸੇ ਭੇਖ ਧਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਕੋ (ਤਨਿ) ਸੂਖਜਮ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ (ਪਰਹਰੈ) ਤਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਅੰਤਸ-ਕਰਣ ਮੈਂ ਧਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੇ ਕੌਨ ਬਚਤਾ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਛੋਡਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕ ਪਾਇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ॥ ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਆਪੇ ਕਰੇ ਆਪੇ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਗੇ ਜਿੰਦੁ ॥ ੩ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸਿਫਤਿ) ਉਸਤਤ (ਸਲਾਹਣੁ) ਬਰਨਨ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਜਿਨਕੋ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਸਖਾ ਔਰ (ਸੈਨੁ)ਸਾਥੀ ਜਿਨਕੋ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਮੁਖ ਤੇ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਆਪ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਔਗੁਨੋਂ ਕਾ (ਬਖਸਿੰਦੁ) ਖਿਮਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਪਾਸ ਅਰਪਣ ਕਰਾ ਹੈ ਔਰੁ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਜਿੰਦੁ ਰਖੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬੰਸ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਝੂਠ ਵਿਕਾਰ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹ ॥ ਭੇਖ ਵਰਨ ਦੀਸਹਿ ਸਭਿ ਖੇਹ ॥
ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਰਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਵਿਕਾਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਏਹ ਮਹਾਂ ਦੁਖੁ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜਿਤਨੇ ਬਰਨ ਹੈਂ ਔਰ ਭੇਖ ਹੈਂ ਸਭ (ਖੇਹ) ਨਾਸਵੰਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਉਪਜੈ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਿਥਰ ਸੋ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਜਾਇ) ਹੁਕਮੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਸਰੋਵਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕੋ ਸਰਵਰੁ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥ ਸਦਾ ਬਿਗਾਸੈ ਪਰਮਲ ਰੂਪ ॥
ਊਜਲ ਮੋਤੀ ਚੂਗਹਿ ਹੰਸ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਜਗਦੀਸੇ ਅੰਸ ॥ ੧ ॥

ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਏਕੁ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਅਨੂਪਮ ਜਗਜਾਸੁ ਕਮਲ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਹੀ (ਬਿਗਾਸੈ) ਖਿੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰੂਪ ਤਿਨਕਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਮਲ ਤੇ ਤਰੇ ਹੈ ਉਜਲ ਮੋਤੀ ਜੋ ਹੈਂ ਬੈਰਾਗਾਦਿ ਸੁਭ ਗੁਣ ਤਿਨਕੋ ਚੁਗਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਤ ਅਸਤ ਕੇ ਬਿਬੇਕੀ(ਹੰਸ)ਗਜਾਨਵਾਨ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਅੰਸ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਸ ਅੰਸੀ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਈਹਾਂ ਸਰੂਪ ਸੇ ਅਭਿੰਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਪਜਤਾ ਔਰ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਸੰਤ ਭੀ ਮਰਤੇ ਹੋਂਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਿਨ ਜਲ ਕੇ (ਸਰਵਰਿ) ਤਾਲਾਬਾਂ ਮੇਂ ਕਮਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਭਾਵਏਹ ਕਿ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰਿ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਜਪਨ ਜਲ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਗਜਾਸੂ ਕਮਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ । ਯਥਾ—ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੁਨੀਅਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਤ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਧੁਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹੀ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਪਾਵੈ ਭੇਦੁ ॥ ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਕਹੈ ਨਿਤ ਬੇਦੁ ॥
ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਪੁਰਖ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਸਾਖਾ ਤੀਨ ਹੈਂ ਜਿਸ ਬੇਦ ਬ੍ਰਿਖਜ ਕੀ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਜਾਨ ਸੋ ਭੀ ਯਹੀ ਨਿਤ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅੰਸ ਹੈ ਨਾਦਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ (ਬਿੰਦੁ) ਜਾਨ ਕਰ ਵਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ (ਬਿੰਦ) ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਭੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਜਾਤ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰ ਪਰਮਪਦ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੁਕਤੋ ਰਾਤਉ ਰੰਗਿ ਰਵਾਂਤਉ ॥ ਰਾਜਨ ਰਾਜਿ ਸਦਾ ਬਿਗਸਾਂਤਉ ॥
ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਬੂਡਤ ਪਾਹਨ ਤਾਰਹਿ ਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਜਗਜਾਸੂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਵਾ ਅਨੰਦ ਮੇ (ਰਵਾਂਤਉ) ਰਮਿਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਰਾਜੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ (ਬਿਗਸਾਂਤਉ) ਬਿਗਸਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨ ਕਿ ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੇ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਾਹਨ ਡੂਬ ਜਾਨ ਹਾਰੇ ਕੋ ਰਘੁਨਾਥ ਜੀ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇ ਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਜੋ ਡੂਬਤੇ ਜਾਤੇ ਥੇ ਸੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੇਂ (ਤਾਰ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਤਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਮਹਿ ਜਾਣਿਆ॥ਉਲਟ ਭਈ ਘਰੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਮੇਂ ਜੋ ਏਕ ਜੋਤੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਲਟ ਗਈ ਹੈ ਮਨ ਜੋ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕਾ ਘਰ ਥਾ ਤਿਸਕੋ(ਘਰ ਮਹਿ) ਰਿਦੇ ਮੈ ਲਿਆਇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਸੰਕਲਪ ਕਰ ਸਿਥਰ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ (ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ (ਘਰ) ਰਿਦੇ ਮੈ ਲਿਆਂਦਾ ਭਾਵ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬ੍ਰਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮੈਂ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਰਹਤ ਅਰ ਸਮਝ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਹੁਜਤਿ ਦੂਰਿ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਲਾਗੈ ਧੂਰਿ ॥
ਲਾਗੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟੈ ਸਚ ਨਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਰ (ਹੁਜਤਿ) ਕੁਤਰਕ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਏਹ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਾਈਓਂ ਸੇ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਧੂਰਿ ਲਗਤੀ ਹੈ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਮੈਲ ਲਗੀ ਹੁਈ ਸਤ ਨਾਮ ਸੇ ਮਿਟਤੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਾਚੁ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ ਜਾਨ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਚ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਾਸ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ਕਹਣਿ ਕਥਨਿ ਵਾਰਾ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥
ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠੇ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਤਨੀ ਕਥਨੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ (ਵਾਰਾ) ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਕਿਆ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਔਰ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ ਸੈਧਰਮ ਕੀ ਸੂਝ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੀ ਬੂਝ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ॥ **ਜੋ ਜਨਮੇ ਸੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੇ ॥**
ਸੇ ਜਨ ਬਾਂਚੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਅਗਜਾਨ ਰੋਗ ਕਰ ਬਿਆਪਤ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਸਰੀਰ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕਰ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਬਚੇ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਲਤਉ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ ॥
ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸੋ ਚਲਾਇਮਾਨ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਾਖਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ (ਸਬਦਿ) ਨਾਮ ਕੋ (ਭਾਖੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ਦੇਨੇ ਸੇ ਮੁਕਤ ਕੋ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਸਚੁ ਥੀਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥
ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕਾ (ਭੰਗੁ) ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪੁ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਨੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਰਾਖਹੁ ਜਿਨੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਨਉ ਨਿਧ ਰੂਪ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਾਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ (ਸਾਚਾ) ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਾ ਜਾਪੁ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਸੋਈ ਜਗਯਾਦਿ ਕਰਮ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਰਣਾਸ੍ਰਮ ਕਾ ਧਰਮ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਹਰਿ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੰਗਤਿ ਹੈ . ਸੋ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਵਰੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਧਨ ਨਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ (ਹਰਿ ਵਰੁ) ਪਤਿ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ (ਸਬਦੁ) ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਹਰਿ ਸੇ ਰਾਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਭੀ ਤਰੇ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਔ ਅਪਨੇ ਕੁਲ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰੇ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤੱਤ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮੁ ਸਤ ਭਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੇ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਹਮਾਰੀ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਔਰੁ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ.ਧਰਮ (ਸੰਜਮੁ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਰੋਕਨਾ (ਸਤਭਾਉ) ਸੂੰਸ੍ਰ ਭਾਵਨਾ ਸਭ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਬਖਸਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੀ ਕਹੀਂ ਪੂਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ । ਸੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ (ਦੂਜਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਮਿਟਾਇ ਦੇਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹਿ ਆਈ ॥ ਇਕਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਮਾਈ ॥
ਇਕਿ ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ॥ ਸੇ ਕਰਮ ਹੀਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਵਹਿ॥ ੧ ॥

ਫਿਰਿ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਕ ਤੋ ਜਨਮ ਲੈਕਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈਂ ਏਕ ਆਇਕਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਏਕ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਧਰਤੀ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਠਹਰਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤਿ ਸੀਘਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਉਨ (ਕਰਮਹੀਣ) ਮੰਦਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥
ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁਵਤ ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੇ ਜਬ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਜਾਦਾ ਪਾਈ ਤਬ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਬਿਖ ਸਮ ਅਤਿ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ (ਭਉਜਲੁ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਯਹੀ ਹੈ ਜਲ ਜਿਸਮੇ ਤਿਸਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਬਦੀਓਂ ਕੋ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲੁ ਨ ਸਾਕੈ ਪੇਲਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਰਹਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਭ ਊਪਰਿ ਕਮਲ ਨਿਰਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਮੇ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕਾਲ (ਪੇਲਿ) ਦਬਾਇ ਵਾ ਚਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਜਲ ਕੇ (ਅੰਭ) ਮੱਧ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਜਲ ਕੇ ਊਪਰ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ*॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ॥ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਲਹੀਐ ॥
ਅਕਥਉ ਕਥਉ ਗੁਰਮਤਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਉ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹੋ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਬੁਰਾ ਕਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਭਲਾ ਕਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਦਜਾ ਉਸਤਤਿ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਚ ਕੋ (ਲਹੀਐ) ਪਾਯਾ ਹੈ ਉਨਕੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਬਿਚਾਰਕੇ ਅਕੱਥ ਕੋ ਕਥਉ ਔਰ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮੇਲ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪਾਵਉ ॥ ੩ ॥

ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਹੁ ਭੇਦ ॥ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰੇਦ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਡੇ ਧੁਰਿ ਭਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

੬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ੪ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ੨੭ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿਓਂ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਭੇਦੋਂ ਕਾ ਜਾਨਨਾ ਔਰ ੬੮ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸ੍ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਸਭ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੁਖ ਕਰ ਚੁਕਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਹਰਿ ਰਸ (ਰੇਦ) ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਫਿਰ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਧੁਰਿ)ਆਦਿ ਸੇ ਜਿਨਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਡੇ ਭਾਗਵਾਨ ਹੈਂ॥੪॥ ੧੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥
ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਸੇ ਅਭਿੰਨ ਰਾਮ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕਰਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ਕੈਸੇ ਦੇਖਾ

*ਵਾ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਜਲਕੇ ਬੀਚ ਰਹੈਂ ਚਾਹੇ ਉਪਰ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਭੀਰਤੇ ਨਹੀਂ ਕ੍ਰਿੰਤੂ ਨਿਰਾਲੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਕਿ ਤਤ੍ਰ ਮਿਥਜਾ ਕਾ ਬਿਚ੍ਹਾਰ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਜਪਾ ਭਾਵ ਧਜਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਥ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਥ ਮੈਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਤਨੁ ਹਰਿ
ਲਾਭੈ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਰਾਮ ਬੋਲਹੁ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਨਿਸ੍ਤਾਰਾ ਕਰੇ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ਅਰ ਅਗਜਾਨ ਦੂਰ ਹੋਕਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੋਜਾਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਵਨੀ ਰਵੈ ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਤੂਟਹਿ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਹਉਮੈ ਤੂਟੈ ਤਾਕੋ ਲੇਖੈ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਜੋ (ਰਵਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬਿਖਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਤੂਟਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅਰੁ ਭਰਮ ਉਨਕਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਥ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੈ ਤਥ ਉਨਕਾ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਤਾਕੋ) ਤਿਨਕੋ (ਲੇਖੈ) ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਤਾ ਹੈ*॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਉਰਧਾਰੇ ॥
ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਸਾਗਰ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਨੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਤਸਲ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ (ਗੁਰਮਤਿ) ਗੁਰ ਸਿਖ੍ਯ ਦਿਵਾਇ ਕਰ (ਨਿਸਤਾਰੇ) ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਸਿਉ ਜੂਝਿ ਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਮਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ (ਮਨਸਾ)

---

*ਵਾ ਜੋ (ਰਵਨੀ) ਕਥਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ (ਰਵੈ) ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬੰਧਨ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਹਿਏ ਯੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅਰ ਭਰਮ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਥਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ) ਰੋਕ ਕਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਰ ਜਗ ਜੀਵਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਰੀ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹਰੀ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਸੁ ਸਮਝਾਵਹਿ
ਸਮਝਿ ਰਹੇ ॥ ਕਿਸੈ ਪੜਾਵਹਿ ਪੜਿ ਗੁਣਿ ਬੂਝੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਬੁਝੇ) ਪੂਛੇ ਭਾਵ ਸਿਖਜਾ ਲੇਕਰ ਪੁਨਾ ਪੜ ਗੁਣ ਕਰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹ ਕਰ ਸੁਨਾਵੈ ਅਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਮਝ੍ਹਾਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਭ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ*॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰੁ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਜਾ ਹੁਆ ਐਸਾ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਕਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਭਜੁ ॥

ਅਨਤ ਤਰੰਗ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਸੂਚੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੰਗਾ ॥
ਮਿਥਿਆ ਜਨਮੁ ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ ॥ ੨ ॥

(ਅਨਤ ਤਰੰਗ) ਅਨੇਕ ਹੈ ਤਰੰਗ ਜਿਸਮੇਂ ਐਸਾ ਮਨੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰੰਗਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਰ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਝੂਠਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਵਾਲਾ ਜਨੁ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਾਲਾ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥੨ ॥

ਸੂਚੀ ਕਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇਆ ॥
ਆਦਿ ਅਪਾਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹੀਰਾ ॥ ਲਾਲਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨਾਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤ੍ਰਿਨਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਉਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਹੁ ਆਤਮ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਮਹਾਤਮਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੋ ਸ੍ਥ ਕੀ ਆਦਿਪੁਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਓਂ ਕਾ ਭੀ ਜੋ ਪਤਾ ਹੇ (ਹੀਰਾ) ਸੁਧ ਹੈ ਤਿਸ ਲਾਲ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

---

*ਵਾ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਜ ਗੁਰੂ ਕਰ ਸਮਝੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੁ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮਨਨ ਕਰੁ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤੂੰ ਨਿਧ੍ਯਾਸਨੁ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਜਨਕ ਕਥਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦੁ ਕਰ ਸੰਤੋਖੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ ਸੇ ਮੂਏ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਮਾਇਆ ਛਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਕਥਨੀ ਕਹਿਨ ਵਾਲੇ ਕਹੀ ਹੋਈ ਧਾਰੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮਰਤੇ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਉਨਤੇ ਦੂਰ ਹੈਂ ਹੇ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥੁ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਵਾ ਕਥਨੀ ਕਹੀ ਹੋਈ ਜੋ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰ ਮੂਏ ਹੈਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਤ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਤਿਨ ਕਾ ਆਪਨਾ ਆਪੁ ਹੈ ਤਿਨਤੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਐਸੇ ਜਾਨੇ ਸੋ ਸਮਰਥ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਫਿਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਰਾ ਐਸਾ ਨਿਸਚਯ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਭ ਜਗਤ ਮਾਇਆ ਕਾ (ਛਾਇਆ) ਅਵਰਿਆ ਹੂਆ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋ ਨੇ ਗੁਰਮਤ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਧਜਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਯਹ ਆਤਮ ਗਜਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਝਿਤੁਕਾ

ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ਕਿਸਹੀ ਮਾਨੁਕਿਸੈਅਪਮਾਨੁ ॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ ॥ ਤੁਝਤੇ ਵਡਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਭੀਖਜਕ ਭੀਖ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਅਪਨੇ ਰਾਜ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤੂੰ ਢਾਹਿ ਗਿਰਾਉਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੋ (ਉਸਾਰੇ) ਬਨਾਉਤਾ ਹੈਂ ਪਰ ਧਜਾਨ ਸਭ ਪਰ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਚੰਗਾ ਹੋਕਰ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ ਵੇਖਾਲਾਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਡਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਸੇ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ਤੋ ਉਸਕੋ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਦਿਖਲਾਵੈਂ * ॥

ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ॥ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਵਾਟਨਪਾਵਉਵੀਗਾਜਾਉ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣਨਾਹੀ ਥਾਉ॥ਮਨਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਮਾਇਆਕਾ ਬੰਧੁ ॥ ਖੀਨ ਖਰਾਬੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤਕੰਧੁ॥ਖਾਣਜੀਵਣ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਆਸ ॥ ਲੇਖੈ ਤੇਰੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਰਸਤਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਧਾਉਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਟੇਢਾ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਇਸਤੇ ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਬੈਠਨੇ ਕੀ ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬੰਧਨੋ ਮੇਂ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਮਨ ਕੇ ਅਗਜਾਨ ਕਰ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਹੂੰ(ਕੰਧੁ) ਸਰੀਰ ਨਿਤ ਖੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਖਰਾਬ

---

*ਵਾ (ਉਸਾਰੇ) ਉਤਪਤਿ (ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ) ਪਾਲਨਾ (ਢਾਹਿ) ਸੰਘਾਰ ਸਭ ਤੂੰਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹੋਤਾ ਹੈ ਭੋਜਨ ਕੀ ਔਰ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਆਸਾ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਅਰੁ (ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ) ਸ੍ਵਾਸ ਕਾ ਆਵਨਾ ਔਰ ਜਾਵਨਾ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹਿਸਾਬ ਮੇਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਧੁਲੇ ਦੀਪਕੁ ਦੇਇ ॥ ਭਉਜਲ ਡੂਬਤ ਚਿੰਤ ਕਰੇਇ ॥
ਕਹਹਿ ਸੁਣਹਿ ਜੋ ਮਾਨੈ ਨਾਉ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਤਾਕੈ ਜਾਉ ॥
ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਕੇ ਅੰਧ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਡੂਬਤੇ ਹੂਏ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਥਨ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਏਕ ਏਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ (ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰੁ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਹੋਵੈ ਥਾਉ ॥
ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥
ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਹਿ ਤੋ ਮੈਂ ਜਪੂੰ ਤਬ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਬੈਠਨੇ ਕੀ ਜਗਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤੋ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇ ਔਰ ਗਜਾਨ ਰਤਨ ਮਨ ਮੈ ਆਇਕਰ ਬਾਸਾ ਕਰੇ ਜੇ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰੈ ਤੋਂ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪ੍ਦੇ ॥

ਛੈ ਸਬਦ ਪਾਂਚ ੨ ਪੌੜੀਆਂ ਕੇ ਆਵੇਂਗੇ। ਸਰੀਰ ਕੀ ਨਿਸਫਲਤਾ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ॥

ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ ਜਲ ਬਿਨੁ ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ ॥
ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਦੁਧ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗਊ ਪੰਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੰਖੀ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਉਤਭੁਜ) ਖੇਤੀ ਖ੍ਰਿਖਜਾਦਿ ਜਿਸਕੇ ਕੋਈ (ਸਲਾਮ) ਨਮਸਕਾਰ ਨ ਕਰੈ ਸੋ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਆ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਜਿਸ ਦੇਹਿ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂਹੈ ਸੋ ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਜਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਯੋਂ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਮਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਬਿਸਮਰਨ ਕਾ ਹਮ ਕੋ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਔਰ ਚਾਹੈ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਦੁਖ ਲਾਗੇ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਨ ਬਿਸਰ।

ਅਖੀਂ ਅੰਧੁ ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਕੰਨੀ ਪਵਣੁ ਨ ਵਾਜੈ ॥
ਚਰਣੀ ਚਲੈ ਪਜੂਤਾ ਆਗੈ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥੨॥

ਜਬ ਯਹਿ ਸਰੀਰ ਬ੍ਰਿਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਆਂਖੋਂ ਸੇ ਅੰਧਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੀਭ ਮੇਂ(ਰਸ)ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਕਾਨੋ ਮੈਂ (ਵਾਜੈ) ਸਬਦ ਨਹੀਂ (ਪਵਣੁ) ਪੜਤੇ ਭਾਵ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਗੇ ਸੇ (ਪਜੂਤਾ) ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਚਰਨੋਂ ਕਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਯਹ ਫਲ ਲਗੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨॥

ਅਖਰ ਬਿਰਖ ਬਾਗ ਭੁਇ ਚੋਖੀ ਸਿੰਚਿਤ ਭਾਉ ਕਰੇਹੀ ॥
ਸਭਨਾ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਏਕੋ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕੈਸੇ ਲੇਹੀ ॥ ੩ ॥

ਅਖਰ ਜਿਤਨੇ ਹੈਂ ਪੈਂਤੀਸ ਵਾ ਬਾਵਨ ਸੋ ਸਭ ਬ੍ਰਿਖ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਭੁਇਚੋਖੀ) ਸੁਧ ਹ੍ਰਿਦਜਮੇ ਲਗਾਉਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਸੇ ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਖੋਂ ਕੋ ਸਿੰਚਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਭਬ੍ਰਿਖੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਫੁਲ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਪੜਨੇ ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਧ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅਖਰ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ ਵਾ ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਏਕ ਮੋਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰ ਵਾ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲੁ ਕਿਸੈ ਨਾਹੀ ॥
ਦੁਖ ਸੁਖੁ ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਉ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ॥ ੪ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਨਾਮ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਫਲੁ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਭ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ ਜਾ ਜੀਵਾ ਤਾਂ ਜੁਗਤਿ ਨਾਹੀ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਾਲੇ ਜੀਆ ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਾਖੁ ਤੁਹੀ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਮੇਂ ਮਰਣਾ ਜੀਵਣਾ ਸਭ ਸਫਲਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ) ਔਰ ਕੈਸੇ ਮਰਣਾ ਜੀਵਣਾ ਸਫਲਾ ਹੋਇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ (ਜਾ ਜੀਵਾ) ਜੋ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾ ਹਮ ਜੀਤੇ ਭੀ ਰਹੇਂ ਤਉ ਜੁਗਤਿ ਨਹੀਂ ਯਹ ਬਾਰਤਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਜੋਗ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੀਵਾਲਤਾ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਤੁਝੇ ਅੱਛਾ ਲਾਗੈ ਤਹਾਂ ਹਮਕੋ ਰਾਖ ਕਿਜੋਂਕਿ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬਸ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਿਸੀ ਦੇਹਾਭਿਮਾਨੀ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ ॥ ਗਿਆਨੁ ਜਨੇਊ ਧਿਆਨੁ ਕੁਸਪਾਤੀ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮਿ ਸਮਾਉ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਕਾਇਆਂ) ਦੇਹੀ (ਧੋਤੀ) ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸੁਧ ਕੀਆ ਹੈ ਗਜਾਨ ਕਾ ਜਨੇਊ ਪਹਿਰਾ ਹੈ ਔਰ ਧਜਾਨ ਕੀ (ਕੁਸਪਾਤੀ) ਕੁਸਾ ਕੇ ਛਲੇ ਪਹਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਕਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਸ (ਨਾਉ) ਨੌਕਾ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਾਂਗ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਮੇ ਸੁਚਿ ਨਾਮੋ ਪੜਉ ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਹੋਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੁ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੀ ਹੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਕਰ ਜਿਨ ਭਗਵਤ ਸਬੰਧੀ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਮੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੜ੍ਹ (ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰ) ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਬਾਹਰਿ ਜਨੇਊ ਜਿਚਰੁ ਜੋਤਿ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰਿ ਕਰਮ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਬਾਹਰ ਕਾ ਜਨੇਊ ਤਬ ਤਕ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਜੋਤਿ ਚੈਤੰਨਜ ਸਤਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਬਾਹਰ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਧੋਤੀ ਇਹੀ ਕਰ ਟਿਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਨਿਭ ਜਾਏ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨ ਖੋਜਤਾ ਫਿਰ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਪਰਜਾਲਿ ॥ ਏਕੋ ਵੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥
ਚੀਨ੍ਹੈ ਤਤੁ ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਆਰ ॥ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਠ ਪੜੈ ਬੀਚਾਰ ॥ ੩ ॥

ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਯਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ (ਮਾਯਾ) ਛਲ ਵਾ ਕਪਟ ਇਸਕੋ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਓ ਅਰਥਾਤ ਏਹੀ ਧੂਪ ਦੇਉ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਹੀ ਸ੍ਥਤ੍ਰ ਸਜਾਣੋ ਮੇਂ ਦੇਖ ਔਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ (ਨ ਭਾਲਿ) ਢੂੰਢਤਾ ਨਾ ਫਿਰ (ਗਗਨ) ਚਿਦਾਕਾਸਕੋ ਤਤ ਰੂਪ(ਦਸਦੁਆਰ) ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਦੇਖਤਾ ਸੁਨਤਾ ਸੂੰਘਤਾ ਸੋਈ ਹੈ ਮੁਖ ਸੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਬਿਚਾਰ ਭੀ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਹੀ ਕਰ॥ ੩ ॥

ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਪਾਹਰੂਅਰਾ ਛਬਿ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਿ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥ ੪ ॥

(ਭਾਉ) ਗਜਾਨ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਔਰ ਭਜ ਭਾਗ ਜਾਇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ(ਪਾਹਰੂਅ) ਪਹਰੇ ਵਾਲੇ (ਰਾਛਬਿ) ਰਖਜਕ ਕਰ ਵਾ (ਪਾਹਰੂਅਰਾ) ਪਹਰੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਹੋਵੈ ਤਉ (ਛਬਿ) ਰਾਤ ਮੈਂ ਭਾਵ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਨ ਲਗੈ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਨ ਯਹੀ (ਲਿਲਾਟਿ)ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਤਿਲਕ ਕਰੁ ਔਰ ਬਿਚਾਰ ਬਿਬੇਕ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਬੂਝੈ) ਜਾਨੁ ॥ ੪ ॥

ਆਚਾਰੀ ਨਹੀ ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ ॥ ਪਾਠ ਪੜੈ ਨਹੀ ਨੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥
ਅਸਟ ਦਸੀ ਚਹੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੨੦ ॥

ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਅਚਾਰੋਂ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋੜਾ। ਔਰ ਪਾਠੋਂ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੇ ਭੀ ਉਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅਰਥਾਤ ਯਥਾਰਥ ਕੋ ਬੋਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ(ਅਸਟਦਸੀ)ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣੋਂ ਨੇ ਭੀ ਔਰ ਚਾਰ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਭੀ ਵਾ ਇਨੋਂ ਕੇ ਪਾਠਕੋਂ ਨੇ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਪੰਡਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰੋ ਬੋਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੫ ॥ ੨੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸੇਵਕੁ ਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਦਾਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥
ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸਾਜੀ ਤਿਨਿ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

ਯਹ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਉਸੀ ਨੇ (ਗੋਈ)ਭਾਵ ਪ੍ਰਲਯ ਕਰੀ ਹੈ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮ ਔ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸਚੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚਾ ਅਰਜੁ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਬੁਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਚਾ ਵਹੁ (ਅਰਜ) ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਸੁਨਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ (ਮਹਲੀ)ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮਹਲ ਮੇਂ ਜੋ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇ ਸੋ ਮਹਲੀ ਸੋ ਐਸਾ ਮਹਲੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਉਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਬਾਸੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ (ਸਚੈ ਤਖਤਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੁਲਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੈ ਸੋਈ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ? ॥ ੨ ॥ ਉੱਤਰ ॥

ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਤੂੰਹੈ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥
ਮੰਨੇ ਹੁਕਮੁ ਸੁ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹਮਕੋ ਬਲ ਹੈ ਔਰ ਤੁਹੀ ਹਮਾਰਾ(ਦੀਬਾਣੁ)ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਨਕੇ ਪਾਸ ਸਚਾ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਗਟ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਸਚਾ (ਨੀਸਾਣੈ) ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੋ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਵਖਾਣਹਿ ਵੇਦੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਭੇਦੁ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੋਝੀ ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਪੰਡਤ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨੀ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਵਖਜਾਨ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਬਸਤੂ ਬੇਦ ਵਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾਸਤਵ ਬਿਚਾਰੀਏ ਤੋ ਸੋ ਸਚਾ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪੂਛੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ (ਬੂਝ) ਭਾਵ ਅਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਮੈ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਦਰੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਤਹਾ ਗੁਦਰਾਣੁ ॥ ੫ ॥ ੨੧ ॥

ਮੈ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਮਾਨ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੂੰ ਔਰ ਕਿਆ ਮੈ ਵਸੇਸ ਕਰ (ਵਖਾਨੀ) ਉਸਤਤ ਕਰੂੰ ਸਭ ਸੇ (ਵਿਡਾਣੀ) ਬਡਾ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਗਤਿ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਮੈਂਵਹੀ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ (ਦਰੁ) ਅੰਦਰ ਹੈ ਵਹੀ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸਚੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ (ਤਹਾ) ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਮੈ ਸੋ ਅਵਸਥਾ ਕੋ (ਗੁਦਰਾਣੁ) ਗੁਜਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੨੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹ ਦੁਹੇਲੀ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਬਿਨਾ ਦੇਹ ਜੋ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰ ਵਤ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ ਬੁਧੀ(ਦੁਹੇਲੀ)ਦੁਖੀ ਰਹਤੀ ਹੈ॥ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ(ਦੁਤਰੁ)ਦੁਸ੍ਤਰ ਸੇ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਰ ਕਰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ ॥
ਸਰਬੀ ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ ਤੂੰਹੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸੇ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਭਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨ ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈ ਥਾਨ ਭਵਿਖਤ ਮੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਥਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਭੀ ਸਭ ਰੂਪੋਂ ਰੰਗੋਂ ਮੇਂ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਖ੍ਸ਼ਮਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਸੁ ਬੁਰੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ਪਿਰ ਸਿਉ ਮਿਲਣ ਨ ਦੇਇ ਬੁਰੀ ॥
ਸਖੀ ਸਾਜਨੀ ਕੇ ਹਉ ਚਰਨ ਸਰੇਵਉ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਦਰਿ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥

(ਸਾਸੁ) ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਵਾ ਪਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ਮਨ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈ ਥਸਨੇ ਨਹੀਂਦੇਤੀ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਿਉਂਬੁਰੀ ਹੈ? ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬੁਰੀ ਹੈ ਫਿਰ ਮੈਂਨੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਕਰ (ਸਖੀ) ਪਜਾਰੀ (ਸਾਜਨੀ) ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਸਰੇਵਉ) ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਆਪਨੇ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਦੇਖਿਆ ਤੁਮ ਸਾ ਮੀਤੁ ਨ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ॥
ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਣਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕਾਗਰ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਆਪ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਦੇਖ ਲਿਆ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਕੋ ਰਹਨਾ ਜੋਗਜ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਉਗੇ ਭਾਣਾ ਮਾਨ ਕਰ ਸੋਈ ਕਰੂੰਗਾ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਦੋਊ ਬਿਨਾਸਤ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਭਈ ॥
ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਓਟ ਲਹੀ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਕਰਨੀ ਔਰ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਏ ਦੋਨੋਂ (ਬਨਾਸਤ) ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਹਾਂ ਤਕ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਰਚਤ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸਭ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਈ ਹੈ (ਤੁਰੀਆ) ਚੌਥੀ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਆਤਮ ਪਦ ਤੁਮਾਰਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਇਉਂ ਜਾਨਕਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਓਟ ਲਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਗਲੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਸਹਜ ਸੇਵਾ ॥ ੫ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਹਰਿ ਜਿਸਕੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਜਪ ਤਪਾਦਿ ਸਾਧਨ ਸਭ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਰਾਮ) ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਨੇ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਸਹਤ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਜੀਵ ਕੈਸੇ ਪਾਰ ਹੋਇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹੁ ਸਭ ਕਾਰ ॥ ਮੋਹੁ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ਸਗਲ ਵੇਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕੁਟੰਬ ਵਿਖੇ ਮੋਹੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ(ਮੋਹੁ)ਮੁਖ ਪਰ(ਕਾਰ)ਕਾਲਖ ਹੋ ਹੇ ਸਿਖ ਜੋ ਸਕਲ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਮੋਹ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ॥੧॥

ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮ ਤਜਹੁ ਤੁਮ ਬੀਰ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਰਵੈ ਸਰੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ (ਮੋਹੁ) ਅਗਜਾਨੁ (ਭਰਮ) ਔਰ ਥਸਤੁ ਕੋ ਔਰ ਮਾਂਨਨਾ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ਜੋ ਸਰਥਤ੍ (ਰਵੈ) ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਚੁ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪੋ ਹ੍ਰਿਦੈ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਪਰਾ ਥਾਣੀ ਸੇ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ ਬੈਖਰੀ ਥਾਣੀ ਸੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਾ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਰੋਵੈ ਪੂਤੁ ਨ ਕਲਪੈ ਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸਤ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਵਨਿਧ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪਾਈ ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਮਨ ਹੈ ਸੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰੁਦਨੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਮਾਈ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਈਸ੍ਵਰ ਕੇ ਕਲਪੇ ਹੁਏ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬੁਧੀ ਨਹੀਂ ਕਲਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ॥ ੨ ॥

ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਡੂਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਫਿਰ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਮੋਹੇ ਲਾਗਾ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਇਸ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਡੂਬਾ ਹੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਰ ਉਤਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਮੋਹ ਮੇਂ ਲੱਗ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਜਮ ਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਇਸ ਮੋਹ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਦੀਖਿਆ ਲੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਨਾ ਮੋਹੁ ਤੂਟੈ ਨਾ ਥਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਲੈ ਕਰਕੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਨਹੀਂ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਿਨਕਾ ਮੋਹ ਰੂਪ ਬੰਧਨ ਤੂਟਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਵਹ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥*

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ੨੩ ॥

ਜਬ ਸਤਗੁਰ ਹੀ (ਨਦਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਰੈ ਤਬ ਯਹ ਮੋਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹਰੀ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ) ਅਕ਼ੈਦ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੨੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਸਭ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਹੂੰ ਤੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰ ਹੈਂ ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕੀਚੈ ਅੰਤਿ ਵਿਗੋਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਜੋ ਭਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਹਠਿ ਸੇ ਕਰੀਏ ਤੋ ਵਹ ਕਰਮਿ ਅੰਤ ਕੋ

---

*(ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ) ਗੁਰਸਿਖਿਆ ਕੋ ਲੇਕਰ ਜੋ ਜੰਪ ਰੂਪ ਤਪ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮੋਹ ਨ ਟੂਟੇਗਾ ਔਰ ਨਿਜ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਂਗੇ ਭਾਵ ਏਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਅਵਸਮੇਵ ਮੋਹ ਤੂਟੈਗਾ ਔਰ ਨਿਜ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਂਗੇ ॥

ਖਰਾਬ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਕੀ ਮਤਿ ਕੂੜਿ ਵਿਆਪੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਪਾਪਿ ਸੰਤਾਪੀ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਰਹਤ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧਿ ਝੂਠਿ ਮੇਂ ਬਿਆਪ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਪਾਪ ਕਰ ਸੰਤਿਪਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਲਾਹਾ ਕਿਛੁ ਲੇਵਹੁ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵਹੁ ॥ ੩ ॥

ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਉਨੇ ਕਾ ਯਹੀ ਕੁਛ ਲਾਹਾ(ਲੇਵਹੁ)ਲਵੋ ਕਿ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਲਪ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਸੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਐਸਾ ਹੇ ਜੀਵੋ ਖੋਟੀ ਮਤੀ ਤਿਜਾਗ ਕਰ ਕਛੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭੁ ਲੈ ਲਹੋ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤੁ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਪਜੇਗਾ ਸੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਭਾਵ ਹਰੀ ਰੂਪ ਜਾਨੋ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥ ੪ ॥

ਐਸਾ ਸਖਾ ਹਮਾਰਾ ਸਹਾਯਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿਢਾਈ ਹੈ ਤਬ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲੀਂ ਸਉਦੀਂ ਤੋਟਾ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਬਪਾਰੋਂ ਮੈਂ (ਤੋਟਾ) ਘਾਟਾ ਆਉਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਕਾ ਹੀ ਨਾਮ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ ਤਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ਜਾਂ ਪੰਚ ਰਾਸੀ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਬਿਦ੍ਯਾ ਬਿਚਾਰੀ ਹੁਈ ਤੋ ਉਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਹੋਇ॥ ਤੀਰਥ ਬਾਸੀ ਹੋਨਾ ਤਉ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਤੇ ਮਨ ਕੋ (ਰਾਸੀ) ਸਚਾ ਕਰੈ ਭਾਵ ਰਹਤ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਘੁੰਘਰੂ ਵਾਜੈ ਜੇ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥ ਤਉ ਜਮੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮੋ ਸਿਉ ਆਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਘੁੰਘਰੂ ਤਾਂ ਹੀ ਵਜਾਉਣੇ ਸਫਲ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਗੇ ਵਾ ਜਬ (ਘੁੰਘਰੂ) ਘੋਰਣੂ ਵਾਜੇ ਤਬ ਭੀ ਮਨ ਲਗ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਅੰਤਕਾਲ ਮੈਂ ਬੀ ਸਿਮਰਨਹੋਆਵੇ ਤਬ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ਜਾਂ ਜਤੁ ਜੋਗੀ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਭੋਗੀ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਆਸ ਤੇ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਇ ਜਾਇ ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਜਤ ਧਾਰੀ ਜਤੀ ਔ ਜੋਗੀ ਤਉ ਹੀ ਹੈ ਜਉ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਕਾ ਭੋਗਤਾ ਹੋਵਾਂ ਅਰ ਦੋ ਹੋਹੈ ਅਭਾਵ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਦਇਆ ਦਿਗੰਬਰੁ ਦੇਹ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਦਿਗੰਬਰ ਤਉ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਨੁਖਾ ਦੇਹ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੋਇ ਔਰ ਆਪ (ਮਰੈ) ਖੇਦ ਸਹਾਰ ਲੇਇ ਔਰ ਕਿਸੇ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਨਾ ਹੋਇ ਅਰਥਾਤ ਔਰੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਨ ਦੇਵੇ ॥੩॥ ਅਰੁ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ॥

ਏਕੁ ਤੂੰ ਹੋਰਿ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਣੈ ਚੋਜ ਨ ਤੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥

ਔਰ(ਵੇਸ) ਭੇਖ ਬਹੁਤ ਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਬਿਲਾਸ ਜਾਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥੪॥੨੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਗਜਾਸੀ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ॥

ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ ਗੁਣ ਕਰਿ ਧੋਵਾ ॥ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਏਕ ਪਾਪ ਕਰ ਭਰੀ ਹੁਈ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਗੁਣ ਸੇ ਉਸ ਪਾਪ ਕੋ ਧੋ ਕਰ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਊਂ ਭਾਵਏਹ ਕਿਮੁਝਮੇਂਅਨੰਤ ਪਾਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਉ ਕਿਉ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ॥ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਤੀ ਕੀ ਪਜਾਰੀ ਹੋਊਂਗੀ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਤੋ ਜਾਗਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਰਾਤ ਭਰ ਸੋਈ ਰਹਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਪਤਿਤੋ ਚੈਤੰਨਜ ਦੇਵ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਅਵਿਦਜਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਗ੍ਰਸੁ ਅਵਸਥਾ ਭਰ ਸੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜੈ ਆਵਾ ॥ ਆਗੈ ਸਹ ਭਾਵਾ ਕਿ ਨ ਭਾਵਾ ॥ ੨ ॥

ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਇਛਜਾ ਕਰਕੇ ਪਜਾਸੀ ਹੁਈ ਹੂਈ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਸੇਜਜਾ ਪਰ ਆਵੋ ਤੋ ਭੀ ਸੰਦੇਹ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਗਲੇ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕਰਕੇ ਸਹੁ ਕੋ (ਭਾਵਾ ਕਿ ਨ ਭਾਵਾ) ਅਛੀ ਲਗੂੰ ਯਾ ਨਾ ਲਗੂੰ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਰੀ ਮਾਈ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਰੀ ਮਾਈ) ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਨ ਜਾਨੈ ਕਜਾ ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਹੋਇਗਾ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੀ ਤਿਸਨ ਬੁਝਾਨੀ ॥ ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਮੈਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੱਖਾ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਭਈ ਜਬ ਜੋਬਨ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਧਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੂੰਗੀ ॥ ੩ ॥

ਅਜੈ ਸੁ ਜਾਗਉ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ॥ ਭਈ ਲੇ ਉਦਾਸੀ ਰਹਉ ਨਿਰਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬੀ ਤੋ ਮੈਂ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸ ਕੀ ਪਜਾਸਾ ਕਰ ਜਾਗਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਉਦਾਸੀਨ ਭਈ ਹੂਈ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਰਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਹਉਮੈ ਖੋਇ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਤਉ ਕਾਮਣਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਉੜ ॥ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ (ਖੋਇ) ਨਸ੍ਟ ਕਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਸੇ ਅਪਨਾ ਜਬ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਜਗਜਾਸੁ ਰੂਪਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਸੇਜਜਾ ਪਰ (ਭਤਾਰੁ) ਪਤਿ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤਉ ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਛੋਡਿ ਵਡਾਈ ਅਪਣੇ ਖਸਮ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥੨੬॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕੰਤੈ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਭਾਉਤੀ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੀ ਬਡਾਈ ਛੋਡਿ ਕਰ ਪਿਆਰੇ ਹੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਖਰੀ ਇਆਣੀ ॥ ਤਿਸੁ ਸਹ ਕੀ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਮੈ ਧਨ (ਪੇਵਕੜੈ) ਪਿਤਾ ਕੇ ਘਰ ਮੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬਡੀ ਮੂਰਖਤਾ ਸੇ ਭਰੀ ਰਹੀ ਮੈਨੇ ਤਿਸ ਅਪਨੇ (ਸਹੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ॥ ੧ ॥

ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ (ਸਹੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ ਹੈ ਉਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਵਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦਿਸ੍ਟੀ ਕਰੇ ਤਬ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹੁਰੜੈ ਧਨ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਧਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸਾਹੁਰੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਜਾਨਾ ਭਾਵ ਮਰਣਾ ਸਤ ਕਰ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ (ਸਾਚੁ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸਹਜ ਸੁਕਾਉ ਅਪਨੇ ਪਤਿ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਬ ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਆਵੈ ਤਬ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਪਣੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈ(ਭਾਵੈ)ਪਜਾਰੀ ਲਗਤੀਹੈ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਭੈ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਸਦ ਹੀ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਭੈ ਔ ਭਾਇ ਕਾ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰੈ ਤੋ (ਭਤਾਰੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਉਸਕੀ ਸੇਜਾ ਪਰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨ ਕਿਸ ਕਾ ਪੂਤੁ ਨ ਕਿਸਕੀ ਮਾਈ ॥ ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਕਿਸੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਝੂਠੇ ਮੋਹ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਭੁਲਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੂੰ ਜੋ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਦੇਹਿ ਤੋ ਮੈਂ ਜਪੂੰ ॥

ਬਹੁਤੇ ਅਉਗੁਣ ਕੂਕੈ ਕੋਈ ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਬਖਸੈ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁਤ ਸੇ ਔਗਨ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ (ਕੂਕੈ) ਪੁਕਾਰ ਕਰੈ ਅਰਥਾਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਬ ਤਿਸਕਾ ਕਹਨਾ ਤੁਝਕੋ ਅਛਾ ਲਗੈ ਤਬ ਤੂੰ ਉਸ ਕੋ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਕੋ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਨੇ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਜਬ ਨਾਸ ਕੀ ਹੈ ਤਬ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਆਉਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਤਬ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਪਦੇ ॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈ ਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਪਾਣੀ ਭਾਵ ਸਬਦਾਦਿ ਅਰ ਪਾਵਕ ਭਾਵ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹ ਰੂਪੁ ਜੋ ਚਿਕੜੁ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਬੁਧੀ ਰੂਪੁ ਪੈਰਫਸਾ ਹੂਆ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹਮ ਨੇ ਤਿਸ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਡੂਬਤੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦਿ ਅਗਨਿ ਕੋ ਪਾਣੀ ਭਾਵ ਸਾਂਤ ਕੀਆ ਹੈ ਪੰਕਜਿ ਪਦ ਸੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨੇ ਸੋ ਜਿਨਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਮੋਹੁ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਪੈਰ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਤਿਸੀ ਸਰ ਮੈਂ ਗੋਤਾ ਲਗਾਇ ਮਗਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਕਿੰਤੂ ਕਰੁ ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ ਜਿਤਨਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਇ ਹੈ ਸੋ ਗਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਜਰਥ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਗਲ ਮੈਂ ਰਸਾ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਨਾ ਮੈਂ ਜਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਨਾ ਮੈਂ ਸਤਵਾਦੀ ਅਰ ਨਾ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਮੁਝ ਮੂਰਖ ਕਾ ਅਗਜਾਤਪਣੇ ਮੈਂ ਜਨਮੁ ਬਜਰਥ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਕਬੀ ਬਿਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮੈਂ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ॥੨॥੨੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਏਕੋ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥

ਸਾਖ ੧ ਨਯਾਇ ੨ ਬਿਸੇਸਖ ੩ ਮੀਮਾਸਾ ੪ ਪਾਤੰਜਲ ੫ ਵੇਦਾਂਤ ੬ ਇਨਕੇ ਕਰਤਾ ਕਪਲ ੧ ਗੋਤਮ ੨ ਕਣਭੁਕ ੩ ਜੈਮਨ ੪ ਸੇਸ ੫ ਬਜਾਸ ੬ ਯਹ ਛਿਅ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਔਰ ਛੈ ਹੀ ਇਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲੇ ਮੈਂ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਤਿ ਬਰਨਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ । ਸੋ ਸ਼ਭ ਗੁਰੂਓਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਵੇਸ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਤਿਸਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਚਾਰਯੋਂ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸਰੀਰੋਂ ਰੂਪੀ ਵੇਸ ਸਭ ਉਸੀ ਕੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੇ ਏਕ ਸੇ ਅਨੇਕ ਮਤ ਕਜੋਂ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਬਡਾਈ ਤੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਘਰ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਘਰ ਮੈਂ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਰਖੁ ਇਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਵਾ ਹੇ ਕਰਤੇ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਘਰ ਮੈ ਮੁਝਕੋ ਇਸਥਤ ਰਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਗਾ । ਵਾ ਮੁਝਕੋ ਰਖਣੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਵਾ ਹੇ ਪੁਰਸ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਭਇਆ ॥
ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

੧੫ ਬੇਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਮੀਚਨੇ ਉਘਾਰਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਬਿਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ੧੫ ਬਿਸੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਚਸਾ ਹੈ ੩੦ ਚਸੋਂ ਕਾ ਏਕ ਪਲ ਹੈ ੬੦ ਪਲ ਕੀ ਘੜੀ ਹੈ ੮ ਘੜੀ ਕਾ ਪਹਿਰ ਹੈ ੮ ਪਹਰ ਕਾ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹੈ ੧੫ ਥਿਤ ਹੈ ੧੨ ਮਹੀਨੇ ਹੈਂ ੬ ਰੁਤਿ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਕ ਸੂਰਜ ਕੇਵਿਖੇਯਹ ਅਨੇਕ ਭੇਦਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਸੂਰਜ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਏਕ ਹੈ ਅਰ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਉਸੀ ਕੇ ਹੈਂ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਨੇ ਪਰ ਸਭ ਬਿਕ੍ਰੁਤੀਓਂ ਕੀ ਨਿਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖ ਉਠਿ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮ ॥ ਲਖਾ ਉਪਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਤੇਰੀ ਲਖ ਉਠਿ ਰਾਖਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾ ਸਭਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥

ਲਾਖੋਂ (ਲਸਕਰ) ਸੈਨਾ ਹੋ ਲਾਖੋ (ਨੇਜੇ) ਬਰਗੇ ਹੋ ਅਰ ਲਾਖੋ ਹੀ ਵਾਜੇ ਹੋ ਅਰੁ ਲਾਖੋ ਆਗੇ ਸੇ ਉਠਕਰ ਸ਼ਲਾਮ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਲਾਖੋਂ ਪਰ ਤੇਰੀ (ਫੁਰਮਾਇਸਿ) ਆਗਜਾ ਹੋ ਲਾਖੋਂ ਦੂਸਰੇ ਅਮੀਰ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮਾਨ ਰਾਖਤੇ ਹੋਂ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕੀ ਪਤਿਸਟਾ ਕਿਸੀ (ਲੇਖੈ) ਗਿਨਤੀ ਮੇ ਨ ਪੜੀਤੇ ਯਹ ਸਭੀ ਕਾਮ (ਨਿਰਾਫਲ) ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਧੰਧਾ॥ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾਈਐ ਭੋਲਾ ਭੀ ਸੋ ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਭੋਲੇ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਈਐ ਭੀ ਤੋ ਭੀ ਵਹੁ ਅੰਧੇ ਕਾ ਅੰਧਾ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਗਜਾਨੀ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਲਖ ਖਟੀਅਹਿ ਲਖ ਸੰਜੀਅਹਿ ਖਾਜਹਿ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ ॥
ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾ ਜੀਅ ਕਿਥੈ ਫਿਰਿ ਪਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਲਾਖੋਂ ਪਦਾਰਥ ਕਮਾਈਏ ਅਰੁ ਲਾਖੋਂ ਜਮਾ ਕਰੀਏ ਪੁਨ ਲਾਖੋਂ ਆ ਜਾਵੈ ਅਰ ਲਾਖੋਂਚਲੇ ਜਾਵੈ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਗਿਨਤੀ ਮੇਂ ਨ ਪੜੀ ਤਬ ਜੀਵ ਕਹਾਂ ਪੜੇਗਾ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਪੜੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਲਖ ਸਾਸਤ ਸਮਝਾਵਣੀ ਲਖ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ ॥
ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨ ਪਵੈ ਤਾ ਸਭੇ ਕੁ ਪਰਵਾਣ ॥ ੩॥

ਲਾਖੋਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦੀਜੀਏ ਲਾਖੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕਥਾ ਪੁਰਾਨੋ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਪਢ ਕਰ ਸੁਨਾਵਹਿ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਏਹ ਪਤਿਸ੍ਠਾ ਗਿਨਤੀ ਮੇਂ ਨ ਆਈ ਤੋ ਸਭ (ਕੁ ਪਰਵਾਣ) ਅਪ੍ਰਮਾਣਿ ਹੀ ਰਹੀ ॥

ਸਚ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਕਰਮਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਜੇ ਵਸੈ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਸਤ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਪਤਿਸ੍ਠਾ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਬ ਸਤਨਾਮ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਬਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਔਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਸ ਸਬਦ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ ਗਜਾ ਜੀ ਪਰ ਭੀ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਜਬ ਕਾਲੂ ਜੀ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਯਹ ਪਰਸੰਗ ਤੀਸਰੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ । ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾ ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਸਹਿਤ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਬਾਬਾ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਾ ਕੇ ਹੇ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੈਹਿਕ ਕ੍ਰਿਆ ਕੀ ਜਾਇ ? ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਹੁਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ ॥
ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥

ਦੁਖ ਕਾ ਤੇਲੁ ਹੈ ਜਿਸਮੇ ਐਸਾ ਏਕ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਦੀਵਾ ਮਨਸਨਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਮ ਕੇ ਚਾਨਨੇ ਮੇ ਦੁਖ ਤੇਲੁ ਜਲ ਕਰ ਸੂਕ ਗਜਾ ਤਬ ਜਮ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਨ ਰਹਾ ॥ ੧ ॥

ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੋ ਢਕੜਿ ਪਾਇ ॥ ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਲੋਕੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਿਖੋ ਪੁਤ੍ਰੋ ਮੇਰੇ ਨਮਿਤ ਕੋਈ (ਢਕੜਿ) ਖਰਾਬੀਆਂ ਵਿਚ ਮਤ ਪਵੋ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹਿ ਕਿ ਯਹਿ ਕਰਮ ਤੋ ਸੰਸਾਰੀਓਂ ਕੇ ਹੈਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ (ਲਖਮੜਿਆ) ਲਾਖੋਭਾਰ ਲਕੜੀਓਂ ਕੇ ਏਕੱਤ੍ਰ ਕਰੀਏ ਉਸਮੇਂ ਏਕ ਰਤੀ(ਭਾਇ)ਅਗਨੀ ਲਗਾਇ ਦੀਜੀਏ ਸਭ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਪਾਪਰੂਪ ਕਰਮਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਭਸਮਹੋਤੇਹੈਂ॥

ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਕੇਸਵ ਆਦਿ ਸਚ ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਜਪਨਾ ਹੀ ਮੇਰੀ ਪਿੰਡ ਪਤਲ ਕਿਰਿਆ ਹੈ(ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ) ਈਹਾਂਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪੀਛੇ ਔਰ ਊਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਆਗੇ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ ॥
ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ੩ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਯਹੀ ਗੰਗਾ ਹੈ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਯਹੀ ਕਾਸੀ ਹੈ ਤਿਸਮੇ (ਆਤਮਰਾਉ) ਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਏਹ ਸਮਝ ਹੋਨੀ ਚਾਹੀਏ ਹੇ ਲੋਕੋ ਸਚਾ ਸਨਾਨ ਤਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਰਾਤਿ ਦਿਨ(ਭਾਉ)ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹੇ ॥ ੩ ॥

ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਿਛਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

(ਇਕ ਲੋਕੀ)ਖੀਰ ਕੇ ਪਿੰਡ (ਛਮਿਛਰੀ)ਜਉ ਕੇ ਆਟੇ ਕੇ ਵਾ ਲੋਕੀ ਪਕੇ (ਛਮਿਛਰੀ) ਕਚੇ ਵਾ ਲੋਕ ਪਿਤਰੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਛਮਛਰੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਪਿੰਡ ਵਟਕੇ ਭਰਵਾਇਕਰ ਉਸਕੀ ਦਖਨਾ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸਮੇਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰੇਤ ਕ੍ਰਿਯਾ ਲਿਖੀ ਹੈ ਅਮੁਕ ੨ ਬਸਤ ਕਾ ਪਿੰਡ ਦੇਨੇ ਸੇ ਇਤਨੇ ਕਾਲ ਤਕ ਪਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਖਜ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅੰਤ ਕੋ ਪਿੰਡੁ ਨਿਖੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਉਨੀ ਕੇ ਲਿਖਨੇ ਸੇ ਪਿਤਰ ਭੂਖੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ (ਬਖਸੀਸ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਉਹ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪ ਨਹੀ ਨਖੁਟਤਾ ਸਦਾ ਹੀ ਅਖੈਜ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਿਖੋ ਪੁਤ੍ਰੋ ਹਮਾਰੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਬ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਪੰਜੇ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਪਰਲੀ ਤ੍ਰਫ ਕੋ ਜਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਮ੍ਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਦਾ ਉਜਾੜੋਂ ਮੇਂ ਲੀਏ ਫਿਰਤੇ ਹੋ ਸੁੰਦਰ ਸਹਰੋਂ ਔਰ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਰਹਤੇ ? ਹੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮਹਾਤਮਾ ਅਰੁ ਦੇਵਤਾਦਿ ਘਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਫਿਰੇਂਗੇ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਪਰ ਮ੍ਰਦਾਨੇ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ॥
ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ ਮਹਿਰਹਤੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਭਏ ॥ ੧ ॥

(ਦੇਵਤਿਆ)ਦੇਵਤਜੋਂ ਨੇ ਵਾ ਉਤਮ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤਧੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭ੍ਰਤੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਸਹਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤੀਰਥਰਟਨ ਭੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਏਕ ਜੋਗੀ ਬਨ ਰਹੇ ਹੈਂ ਏਕ(ਜਤੀ) ਸੰਨਜਾਸੀਹੋਕਰ(ਜੁਗਤਿ) ਅਪਨੇ ਜਤ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕੇ ਯਤਨ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਕਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਇਣ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ॥
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ (ਕਾਰਣ) ਹੇਤ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ (ਰਤੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਅਨੰਤ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈਂ ਅਨੰਤ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਨੰਤ ਹੀ ਗੁਣ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਗਿਨਤੀ ਕਰ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ (ਕੇਤੇ) ਕਿਤਨੇਕ ਗੁਣ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਛੋਡਿ ਵਲਾਇਤਿ ਦੇਸ ਗਏ ॥
ਪੀਰ ਪੇਕਾਂਬਰ ਸਾਲਿਕ ਸਾਦਿਕ ਛੋਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਥਾਇ ਪਏ ॥ ੨ ॥

(ਦਰ) ਦਰਵਾਜੈ (ਘਰ) ਕਚੇ ਮਕਾਨ ਔਰ (ਮਹਲਾ)ਪਕੇ ਮਕਾਨ ਤਥਾ ਹਾਥੀ ਔਰ ਘੋੜੇ ਅਪਨਾ ਦੇਸ ਵਲਾਇਤ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਤੇਰੇ ਬੈਰਾਗਜ ਮੇਂ ਉਦਾਸੀ ਹੁਏ ਕਿਸੀ ਅੰਨਜ ਅਸਥਾਨੋ ਮੈਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ (ਪੀਰ) ਬ੍ਰਿਧ ਗੁਰੂ ਪਕੰਬਰ ਮਹੰਮਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾਦਿ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਜੀਵੋਂਕੋਪਹੁਚਾਵਤੇਹੈਂਔਰ(ਸਾਲਿਕ) ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਨੇ ਹਾਰੇ ਭਾਵ ਗਜਾਨਵਾਨ (ਸਾਦਿਕ) ਸਿਦਕ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੂ ਇਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇਜਿਨੋਂਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਮਾਯਾਛੋਡੀ ਹੈ ਸੋਈ (ਥਾਇ ਪਏ) ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਾਦ ਸਹਜ ਸੁਖ ਰਸਕਸ ਤਜੀਅਲੇ ਕਾਪੜ ਛੋਡੇ ਚਮੜਲੀਏ ॥
ਦੁਖੀਏ ਦਰਦਵੰਦ ਦਰਿ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦਰਵੇਸ ਭਏ ॥ ੩ ॥

(ਸਾਦ ਸਹਜ ਸੁਖ) ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਖੀਚਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਖ ਤਜਾਗ ਦੀਏ ਹੈਂ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡ ਕਰ ਮ੍ਰਿਗ ਚਰਮ ਓਢਿ ਲੀਏ ਹੈਂ ਹੇ (ਦਰਦਵੰਦ)ਸਭਕੇ ਦਰਦ ਕੋ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੁ ਕੇ ਦੁਖੀਏ ਵਾ (ਦਰਵੇਸ) ਫਕੀਰ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਖਲੜੀ ਖਪਰੀ ਲਕੜੀ ਚਮੜੀ ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ ਕੀਨੀ ॥
ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਹਉ ਸਾਂਗੀ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕੁ ਜਾਤਿ ਕੈਸੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥

ਕੋਈ (ਖਲੜੀ) ਬਟੂਏ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ (ਖਪਰੀ) ਅਧੀ ਚਿਪੀ ਲੀਏ ਅਲਖ ੨ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਲਕੜੀ ਤ੍ਰਿਦੰਡ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੰਡੀ ਸੰਨਜਾਸੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ (ਚਮੜੀ)ਬਾਘੰਬਰ ਪਹਿਨਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਜੋ (ਸਿਖਾ) ਚੋਟੀ (ਸੂਤ੍ਰ) ਜਨੇਊ ਔਰ ਧੋਤੀ ਪਹਰਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ(ਪ੍ਰਣਵੈ)ਕਹਤੇਹੈਂ ਵਾਪ੍ਰਣਾਮਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਕੈਸੀ ਭਾਵ ਇਨ ਸਭ ਸ੍ਵਾਂਗੋ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਪਰ ਭੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਇਦੰ ਕਰਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਵਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕੈਸੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨਕੋ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ ਗੁਪਤ ਮਨਿ ਵਾਸੇ ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਜੈਸੇ ਭਵਹਿ ਉਦਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਭੀਤਰ ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਂਚ ਗੁਪਤ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਥਰੁ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਉਦਾਸੀਨ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ ॥
ਲੋਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਮਾਇਆ ਅਧਿਕ ਲਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਮੇਰਾ ਦਿਆਲ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸਥਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ?ਉੱਤਰ॥ ਹਲੋਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਪੁਨਾ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਗਲਿ ਪਹਿਰਉਗੀ ਹਾਰੋ ॥
ਮਿਲੈਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਬ ਕਰਉਗੀ ਸੀਗਾਰੋ ॥ ੨ ॥

ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਫੂਲੋਂ ਕੇ (ਮਾਲਾ) ਸੰਬੁਹ ਕਾ ਗਲਿ ਮੇਂ ਹਾਰਿ ਪਹਿਨੋਗੀ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰੋਗੀਤਬਪਿਆਰਾ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚ ਸਖੀ ਹਮ ਏਕੁ ਭਤਾਰੋ ॥ ਪੇਡਿ ਲਗੀ ਹੈ ਜੀਅੜਾ ਚਾਲਣ ਹਾਰੋ ॥ ੩ ॥

(ਪੰਚ ਸਖੀ) ਪਾਂਚ ਗਜਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ (ਹਮ) ਅਹੰਕਾਰ ਵਾਲਾ ਏਕ ਉਨਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀਜੀਵ ਪਤੀਹੈ(ਪੇਡਿ)ਆਦਿਹੀ ਸੇ ਯਹ ਬਾਤ (ਲਗੀ) ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਕਿ (ਜੀਉੜਾ) ਜੀਵ ਚਲਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਰੁਦਨੁ ਕਰੇਹਾ ॥ ਸਾਹੁ ਪਜੂਤਾ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਦੇਹਾ॥੪॥੧॥੩੪॥

ਜਬ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਨੀਂ ਪਾਂਚ ਸਖੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਰੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਾਹੁ) ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ (ਪਜੂਤਾ) ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵੈਸੇ ੨ ਸ੍ਵਰਗ ਨਰਕ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੪ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਾਭਿ ਕੇ ਬਾਗ ਮੈ ਜਾ ਉਤਰੇ ਸੂਕਾ ਬਾਗ ਹਰਾ ਹੂਆ ਉਸਤਤੀ ਸੁਨਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸੀਆਂ ਪ੍ਰੀਛਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜੀਆਂ ਤਿਨਸੇ ਨ ਮੋਹਤ ਭਏ। ਪਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੇ ਥਹਾਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ॥
ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਾਮਣਿ ਤਨਿ ਪਹਿਰੈ ਰਾਵੈ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾ ਜੋ (ਗਹਣਾ) ਪਕੜਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮੋਤੀ ਹੋ ਭਾਵ ਸੁਧ ਮਨ ਹੋ ਵਾ ਮਨ ਕਾ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨਾ ਏਹੀ ਮੋਤੀ ਜੜਤ ਗਹਿਣਾ ਹੋ ਅਰ ਉਸ ਮਨ ਮੋਤੀ ਮੈਂ(ਪਉਣੁ) ਸ੍ਵਾਸ ਵੈਰਾਗ ਸੰਜੁਗਤ ਸੂਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਜਾਇ ਭਾਵ ਸਾਸ ਸਾਸ ਮਨ ਕਰ ਭਜਨ ਕੀਆ ਜਾਇ ਔ ਸਰਬ ਭੂਤੋਂ ਪਰ ਖਿਮਾਂ ਕਰਨੀ ਇਸ ਸੀਗਾਰ ਕੋ ਜਬ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪਇਸਤ੍ਰੀਤਨ ਮੈ ਪਹਿਨੇ ਤਬ ਲਾਲ ਕੀ ਪਜਾਰੀ ਕਾਮਿਨ ਲਾਲ ਕੋ (ਰਾਵੇ) ਰਮਣ ਕਰੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਮਨਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮਨ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਣ ਮੇਂ ਲਗਾਇਕਰ ਸਰਬ ਭੂਤੋਂਪਰ ਦਯਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂਸੇ ਅਭਿੰਨ ਹੋਤੀਹੈ॥ ੧॥

ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹੋਹਿ ਨ ਅਵਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬਹੁਗੁਣਿ) ਅਨੰਤ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ(ਲਾਲ) ਪਜਾਰੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੈ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸੋ ਅਵਰੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜਾਨ ਕੇ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ (ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੋਹਤ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਪਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਅਥ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਭੂਖਣ ਹੈਂ ਉਨ ਸਭ ਕੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਮੈ ਹੀ ਗਿਣਾਉਤੇ ਹੂਏ ਸਿੰਗਾਰ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਲੇ ਪਹਿਰੈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੰਤੁ ਲੇਈ ॥
ਕਰ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕੰਗਨ ਪਹਿਰੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ ਧਰੇਈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਯਹੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲੇਕਰ ਹਾਰ ਪਹਨੇ ਔਰ ਦਾਮੋਦਰ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਦੰਦਾਸਾ ਮਲਲੇਇ ॥ ਕਰਤਾ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾਂ ਹਾਥੋਂ ਮੈ ਕੰਗਨ ਪਹਿਨੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਕੋ ਹਰੀ ਮੇਂ ਲਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਮਧੁ ਸੂਦਨੁ ਕਰ ਮੁੰਦਰੀ ਪਹਿਰੈ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਟੁ ਲੇਈ ॥
ਧੀਰਜੁ ਧੜੀ ਬੰਧਾਵੈ ਕਾਮਣਿ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗੁ ਸੁਰਮਾ ਦੇਈ ॥ ੩ ॥

ਮਧਸੁਦਨ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਯਹੀ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ(ਮੁੰਦਰੀ) ਅੰਗੁਠੀ ਪਹਿਰੈ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਯਹੀਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੈ ਧੀਰਜ ਕਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਯਹੀ (ਧੜੀ ਬੰਧਾਵੈ) ਪੱਟੀ ਗੁੰਦਾਵੈ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਯਹ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਸੁਰਮਾ ਦੇਇ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਮੰਦਰਿ ਜੇ ਦੀਪਕੁ ਜਾਲੈ ਕਾਇਆ ਸੇਜ ਕਰੇਈ ॥
ਗਿਆਨ ਰਾਉ ਜਬ ਸੇਜੈ ਆਵੈ ਤ ਨਾਨਕ ਭੋਗੁ ਕਰੇਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੫ ॥

(ਮਨ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਸਿਬੇਕ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਜਲਾਵੈ ਸਾਧਨੋਂ ਸੰਜੁਗਤ ਦੇਹ ਕੋ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਕੋ ਕਰਨਾ ਏਹੀ ਸੇਜਾ ਕਰੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਤਬ ਗਿਆਨ ਭਾਵ ਚੈਤਨ ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ਼ ਪੁਰਖ ਇਸ ਸਰੀਰ ਸਿਹਜਾ ਹੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਆਇ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ (ਭੋਗੁ ਕਰੇਈ) ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥

ਜੀਵ ਕੀ ਪਰਤੰਤ੍ਰਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭਾਈ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਕੀਤੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਭਾਈ) ਸਭ ਕੇ ਭਾਉਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਕਛੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕਰਮ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਾਯਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਥਤਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਦੋਸ ਲਗਾਈਏ ਕਿ ਯਹਿ ਕਾਮ ਇਉਂ ਕਿਉਂ ਕੀਆਇਉਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਆ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਭੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਝਨੇ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੇ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਕੀਏ ਹੂਏ ਕੀ ਕਜਾ ਚਾਤੁਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਰੈ ਤੋ ਬਨਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ॥ਨਾਨਕ ਤਾਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਸਾਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੈ ਅਛਾ ਲਾਗੈ ਵਹੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹਮਕੋ ਭਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਉਤਾ ਹੈ ਬਡਿਆਈ ਤੋ ਉਸੀ ਕੋ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਪਰਵਾਣਾ ਲਿਖਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਜੈਸਾ ਲਿਖਿਆ ਤੈਸਾ ਪੜਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਪਰਵਾਨਾ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਬ ਫਿਰ ਕੁਛ ਨਯਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਉਸੀ ਕਿਰਤ ਮੇਂ ਜੀਵ ਪੜਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਪੜਾ ਹੈ ਕੋਈ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਜੇ ਕੋ ਦਰਗਹ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲੈ ਨਾਉ ਪਵੈ ਬਾਜਾਰੀ ॥
ਸਤਰੰਜ ਬਾਜੀ ਪਕੈ ਨਾਹੀ ਕਚੀ ਆਵੈ ਸਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਕੋਈ (ਦਰਗਹ)ਸਭਾ ਮੇਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ (ਬਾਜਾਰੀ)ਮਸਕਰਾ ਪੜਤਾ ਹੈ (ਸਤਰੰਜ) ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਜੀ ਪਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਦਰਲੇ ਘਰ ਨਾਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ (ਸਾਰੀ) ਨਰਦ ਕਚੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਕੋ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਨਾ ਕੋ ਮੂਰਖੁ ਮੰਦਾ ॥
ਬੰਦੀ ਅੰਦਰਿ ਸਿਫਤਿ ਕਰਾਏ ਤਾਕਉ ਕਹੀਐ ਬੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੬॥

ਨ ਕੋਈ ਪੜਾ ਹੁਆ ਪੰਡਿਤ ਨ ਕੋਈ (ਬੀਨਾ)ਚਤੁਰ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਮੰਦਾ ਹੀ ਹੈ (ਬੰਦੀ) ਬੰਦਗੀ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਔਰ ਥਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਾਏ ਤਿਸੀ ਕੋ (ਬੰਦਾ) ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਰਥਰੀ ਨਾਥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲੈ ਔਰ ਜੋਗ ਸਾਧਨ ਪੂਛਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਤਰੀਵ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਹਢਾਵਉ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨਉ ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਉ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜੋ ਕਾਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਯਹੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਹਨੀ ਹੈ ਖਜਮਾ ਕੀ (ਖਿੰਥਾ) ਗੋਦੜੀ ਪਹਨਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਛਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਜੋਗ ਕਰ ਸਹਜ ਹੀ ਨਿਧਿ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ॥ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਬਾਬਾ ਭਰਥਰੀ ਜੀ ਜੋ ਜੀਵ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਜੁਗਤੀਓਂ ਮੇਂ ਜੁੜ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਪਰਮ ਤਤ੍ਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ (ਜੋਗੰ) ਜੋੜਾ ਹੈ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਮੈ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੀ (ਕਾਇਆ) ਬੁਧਿ ਗਿਆਨ ਰਸ ਕੋ ਭੋਗਦੀਹੈ॥ ੧ ॥

ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣ ਬੈਸਉ ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦੰ ॥
ਸਿੰਙੀ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਸੋਹੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰੈ ਨਾਦੰ ॥ ੨॥

(ਸਿਵ) ਸਾਂਤ ਵਾ ਕਲਪਨਾ ਰਹਤ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਮੈਂ (ਆਸਣ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ (ਬੈਸਉ) ਬੈਠਤਾ ਹਾਂ ਔਰ ਬਿਜਰਥ ਕਲਪਨਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਏਕ ਰਸ ਜਪਨਾ ਹੈ ਯਹ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਸਿੰਙੀ ਕੀ ਧੁਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹਰੀ ਪੂਰਨਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਯਹੀ ਨਾਦ ਪੂਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਤੁ ਵੀਚਾਰੁ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਡੰਡਾ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤੰ ॥
ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥੁ ਅਤੀਤੰ ॥ ੩ ॥

(ਪਤੁ) ਪਾਤ੍ਰ ਤੂੰਬਾ ਵਾ ਚਿਪੀ ਯਹ ਬੀਚਾਰ ਕਾ ਹੈ। ਬਰਤਮਾਨ ਯਹ ਜੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਾਸ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ਯਹੀ ਬਿਭੂਤ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਹੀ ਹਮਾਰੀ (ਰਹਰਾਸਿ) ਰਹੁਰੀਤ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਅਤੀਤੰ)ਸਭ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮਾਰਾ ਪੰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਹਮਾਰੀ ਸੰਮਿਆ ਨਾਨਾ ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਏਕੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੩੭ ॥

ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਮੇਂ ਜੋ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਨੇਕ(ਵਰਨ) ਰੰਗ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਂ ਇਕ ਜੋਤਿ (ਸੰਮਿਆ) ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਜਾਨੀ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਸੰਝਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਸੁਨੋ ਅਬ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੋ ਹਮਾਰੀ ਲਿਵ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਏਹ ਹਮਾਰਾ ਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੩੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਰਥਰੀ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਾ ਸਹਜ ਯੋਗ ਤੋ ਆਪਨੇ ਠੀਕ ਕਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਦਰਾ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਛੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਇਸਸੇ ਆਪ ਭੀ ਮਦਰਾ ਪਾਨ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁੜੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਧਾਵੈ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਾਠੀ ਭਵਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ ਇਤੁ ਰਸਿ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ ॥

ਗਜਾਨ ਕਾ ਗੁੜ ਕਰੋ ਧਜਾਨ ਰੂਪ ਧਾਵਿਓਂ ਕੇ ਫੂਲ ਕਰੋ ਸੁਭ ਕਰਨੀ ਕਾ ਕਰਨਾ ਯਹ ਬਬੂਲ ਕਾ ਸਕੁ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਭਵਨ) ਜੀਵਾਤਮਾ ਕਾ ਘਰ ਵਾ ਚੌਦਾਂ ਭਵਨ ਨਾਸ ਰੂਪ ਜਾਨਨੇ ਸੋ ਭਠੀ ਕਰੋ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੇ ਅਕਾਰ ਜੋ ਥ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਸੋ ਘੜੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ ਫੇਰੋ (ਇਤੁ) ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚੁਆਉਨਾ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੋ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਬਾਬਾ) ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਜੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਮਨੁ ਮਤਵਾਲਾ ਹੋਕੇ ਸਹਜ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਬਨੀ ਹੁਈ ਲਿਵ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨਾਹਦ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪੂਰਾ ਸਾਚੁ ਪਿਆਲਾ ਸਹਜੇ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਏ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਦਿ ਛੂਛੈ ਭਾਉ ਧਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸਚਾ ਔਰ ਪੂਰਾ ਯਹ ਪਜਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸਹਜ ਹੀ ਪਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸ ਨਾਮ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਪਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਆਪ ਭੀ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਜਗਜਾਸੂ ਗ੍ਰਾਹਕੋਂ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਰਸ ਕਾ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਛ ਮਦੋਂ ਪਰ ਕਬ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤਿਸ ਮਦਰਾ ਸੇ ਜੋ ਲਾਭੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੋ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ ॥
ਦਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਕਰੈ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਸਾਖੀ)ਸਿਖਜਾ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ(ਦਰ)ਅੰਤਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਕਾ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਬੈਕੁੰਠ ਲੋਕ ਕੋ ਕਜਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਵਹੁ ਨਿਰਬਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥

ਸੋ (ਸਿਫਤੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੁਆ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗਵਾਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ਬਿਖਜ ਰੂਪ ਜੂਏ ਮੇਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਹਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਜੋਂ ਮੈਂ ਆਸਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ ਸੁਨੋ ਉਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਮੇਂ (ਖੀਵਾ) ਮਸ੍ਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤੁਮ ਭੀ ਹੋਹੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਏਮਨਾਬਾਦ ਗਏ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਪਠਾਨੋਂ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਆ ਤਿਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕੋਪ ਕਰ ਕਈ ਸਬਦ ਉਚਾਰੇ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਏਕ ਹੈ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ ॥ ਆਪੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰ�ि ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥ ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੈਂਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਖੁਰਾਸਾਨ ਕਾ ਤੋ (ਖਸਮਾਨਾ) ਪਖ ਕੀਆ ਔਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਕੋ ਭੈ ਦੀਆ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮੁਗਲੋਂ ਕਾ ਪਖ ਕੀਆ ਪਠਾਨੋ ਕੋ ਭਯ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਪਰ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਮ ਰੂਪ ਬਾਬਰ ਮੁਗਲ ਕੋ ਚਢਾਇ ਦੀਆ ਇਤਨੀ ਮਾਰ ਪੜੀ ਔਰ ਪਠਾਨ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਭਏ (ਤੈਂਕੀ) ਤੁਝਕੋ ਦਰਦ ਨ ਆਉਤਾ ਭਯਾ ॥

ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਸਭਕਾ(ਸੋਈ) ਸੁਧ ਲੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਜੇ(ਸਕਤਾ)ਬਲਵਾਨ ਬਲਵਾਨ ਕੋ ਮਾਰੇ ਤੋ ਫਿਰ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ॥

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰ ਸਾਈ ॥ ਰਤਨ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀਂ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਬਲਵਾਨ ਸੇਰੁ (ਵਗੈ) ਗਊਓਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਕੋ (ਪੈ) ਪੜ ਕਰ ਭਾਵ ਆਇ ਕਰ ਗਊਓਂ ਕੋ ਮਾਰੇ ਤੋ ਰਖਜਕ ਕੋ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਦਿ ਸਾਧੋਂ ਪਰ ਜੋਇ ਪਠਾਨੋਂ ਨੇ ਅਨਜਾਉ ਕੀਆ ਥਾ ਤਿਸਕਾ ਫਲੁ ਤੁਝ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਨੇ ਦੇਨਾ ਥਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਬਿਖਜੋਂ ਮੇਂ ਬਿਗਾੜ ਕਰ ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ ਯਹ ਕੁਤੀ ਜਾਤਿ ਪਠਾਨ ਜਿਨਕੇ ਮਰਨੇ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮਿਲਤੀ ਕਿ ਕਿਤਨੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਤੂੰ ਸੰਜੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੀ ਤੂੰ ਵਿਜੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਯਹ ਤੇਰੀ ਬੜਿਆਈ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥
ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਣੇ ॥
ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੩੯ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਵਡਾ ਧਰਾ ਲੇਵੇ ਔਰ ਮਨ ਭਾਵਤੇ ਸ੍ਵਾਦ ਭਾਵ ਸ੍ਵਾਦ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਖਾਣੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੇਂ ਵਹੁ ਕੀੜਾ ਆਵਤਾ ਭਾਵ ਮਾਲੂਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਜਿਤਨੇ ਭੋਗ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਦਾਨੇ ਚੁਗਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਅ ਅਰ ਭੋਗ ਤੁਛ ਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨੇ ਦਾਨੇ ਚੁਗਤਾ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਆਪਕੀ ਨਿਗਾ ਮੈਂ ਵਹੁ (ਕੀੜਾ) ਜੰਤ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਮਰਿ) ਮਰਨ ਧਰਮ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮਰਕਰ ਜਬ (ਜੀਵੈ) ਜੀਵਤਾ ਹੋਇ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਬ ਵਹੁ ਕਛੁ ਆਪਕੇ ਰਸ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੫॥ ੩੯॥

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮਹਤ੍ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗਿ ॥
ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਚੇ ਬੈਰਾਗੁ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਬਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਪਾਉਤੇ ਹੈ ਯਹ ਖਟ ਦਰਸਨ ਜੋਗੀਆਦ ਰੂਪ ਜੋ ਬਰਤਾਰਾ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸਮੇਂ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅਰਥਾਤ ਆਸਚਰਜ ਗੁਰੋਂਕਾ ਦਰਸਨੁ ਹੈ ਭਾਵਯਹ ਕਿ ਸਭ ਭੇਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹੀ ਈਸ੍ਵਰ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ ਉਧਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਜੇ ਕੋ ਲਾਏ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥
ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ਲਾਏ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਸਖ ਹੋਇ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਪਜਾਰਾ ਪੁਰਸੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ(ਭਾਉ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਧਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਭਾਉ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਜੋ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸੇ (ਸਦਾ ਸੁਖ) ਆਤਮਾਨੰਦ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਪਰਵਾਰ ਸਾਧਾਰੁ ॥
ਨਿਗੁਰੇ ਕਉ ਗਤਿ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੇ ਚੋਟਾ ਖਾਹੀ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਦੁਆਰਾ ਗਜਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਕਾ (ਸਾਧਾਰੁ)ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਗੁਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕਹੀਂ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਵਹੁ ਅਵਗੁਨੋ ਕਾ (ਮੁਠੇ) ਠਗਾ ਹੋਆ ਚੋਟਾਂ ਖਾਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਜਮ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਕਉ ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ ॥
ਜਮ ਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੦ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸੁਖੁ ਔਰ ਸਾਂਤਿ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ(ਪੀਰ)ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਔਰ(ਜਮ ਕਾਲੁ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਸਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਬਦਿ ਮੁਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ॥
ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਪਾਏ ਭਾਗਿ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਖੋਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮੂਆ ਹੈ ਅਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਲੋਭੁ ਜਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਕਾਮ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਕਾ ਸਦੀਵ ਕਾਲ(ਮਨਿ)ਮਨਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਯਹ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਸ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੁ ਵਿਚਹੁ ਅਉਗੁਣ ਜਾਹਿ ॥ ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੇ ਔਗੁਨ ਜਾਤੇ ਰਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਮਨ ਸਮਾ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਣਾ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਗੁਣ ਜਾਣੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥ ਗੁਣ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਬੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕਾਦਿ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਹਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਬਦ ਲੇਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸੂਚਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਅਮੋਲਕ ਪਾਏ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ੍ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਸਦਾ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਏਹ ਅਮੋਲਕ ਗੁਣ ਬਿਨਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਸੁਧ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਾਗਜਵਾਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰ ਨਾਮ ਧਜਾਧਾ ਹੈ ਨਿਤਜ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਧਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸਾਚੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਗਾਉ) ਗਾਇ ਕਰ ਦਰ ਅੰਦਰ ਭਾਵ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਉ ਆਪ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਕੀਮਤਿ) ਮਹਿਮਾਂ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਹੈ ਜੋ ਚਿਰੰਕਾਲ ਕਾ ਬਿਛਰਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਅਪਨੇ ਮੇਲਿ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਆਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਗਜਾਤ ਅਪਨੇ ਹੀ ਮੇਂ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ
ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਸ਼੍ਨ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀਐ ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਜਨ ਹਰਿ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਮਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਵਿਰਲੇ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਊਚੀ ਬਾਣੀ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਵਖਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਧਰਮ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਉਸਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਬਿਰਲੇ ਕੋ ਏਹ ਪਦ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਊਚੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਊਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਸਬਦ ਕਾ ਕੋਈ (ਵਖਾਣੈ) ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਉਤਰੈ ਪੀਰ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਅਰ ਦਰਦ ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਕਾ ਸਰੀਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਲਗਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਏਹ ਪੀੜਾ ਹਟਤੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀ ਹੀ ਕਮਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦੰਡ ਬਹੁਤ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਅਤਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ॥ ਪੀਵਤ ਜਨੋ ਪੀਆਏ ਸੋਇ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਹਰੰ ਨਾਮ ਰਸੁ ਅਤਿ ਹੀ ਮੀਠਾ ਜਿਨਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਭੀ ਪੀਆਉਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕ੍ਤਿ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥ ਸੇਵਤ ਹੀ ਸੁਖੁ ਸਾਤਿ ਸਰੀਰ ॥
ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਤਿਨਕੈ ਹਮ ਸਦ ਲਾਗਹ ਪਾਇ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸਚਾ ਔਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਭਾਵ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸੁਖ ਅਰ ਸਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਦਾ (ਸਬਦਿ)ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਸਦੀਵ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਜੋ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ
ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਮੇ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਕਰ ਜੋ ਮਨ ਸੇ (ਰਾਤੇ) ਮਸਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ (ਲਾਥਾ) ਦੂਰ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ (ਤੇ) ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਵਾ ਮਹਲ ਮੇਂ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਕਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਚਾਖੈ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਭਰਿਪੂਰਿ ॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੈ ਦੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਾਚੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਭਰਪੁਰਿ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪ ਨਿਕਟ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਖਣਿ ਆਖੈ ਬਕੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥
ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

(ਆਖਣਿ) ਆਖਜਾਨ ਜੋ ਪੁਰਬ ਰਿਖੀਓਂ ਨੇ ਪੌਰਾਣਿਕ (ਆਖੈ) ਕਹੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਬਕੈ) ਕਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸ ਕੇ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੋ ਖਜਮਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਕਥਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ॥
ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰ॥ ੪ ॥ ੪ ॥੪੩॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮੋਹ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਸੁਧ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਤਿਨਕੋ (ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ (ਦੂਜੈ) ਦੂਸਰੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੈ ਜਨਮੁ ਵਿਅਰਥ ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਤਤ੍ਵ ਮਿਥਜਾ ਕੀ ਬੂਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਭਾਉ ਮੇਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੂਲਿ ਲਾਗੇ ਸੋ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮੂਲਿ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਜੋ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਭਏ ਹੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਏਕ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਡਾਲੀ ਲਾਗੈ ਨਿਹਫਲੁ ਜਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥
ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਡਾਲੀ ਮੇਂ ਲਾਗੇਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗੇਂ ਹੈ ਤਿਨਕੀਸੇਵਾ ਨਿਸਫਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਨ ਅੰਧੇ ਕਾਮੋਂ ਕਰ ਅੰਧੋਂ ਕੋ ਨਰਕ ਰੂਪ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਕੋ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਬਿਸ੍ਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਜੈਸੇ ਬਿਸ੍ਟਾ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕਰ ਬਿਸ੍ਟਾ ਹੀ ਮੇਂ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਬ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਰਕ ਮੇਂ ਜਾਇੰਗੇ ਫਿਰ ਨੀਚ ਘਰ ਜਨਮ ਲੇਂਗੇ ਫਿਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਜਾਇੰਗੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਉਧਰਣਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਆਪ ਤਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੁਲ ਕੇ ਉਧਾਰਨਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਵਜਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਲੁ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਿ-ਸਰਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਇਆ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਸਭੁ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮੀ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਘਰੁ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਗੁਰਮਤਿ ਸੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਰ ਹਰਿ ਜਲ ਮੇਂ ਨਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਕੀ ਮੈਲੁ ਅਰ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਗਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਲਾਭੁ ਅਰ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਅਲਾਭ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਹਿ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਆਤਮ ਸੰਘਾਰਹਿ ॥
ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੂਤਾ ॥ ਆਤਮੁ ਨ ਚੀਨੈ ਭਰਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਰਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਮਰਨੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਕੇ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਦੂਸਰੇ ਭਾਵ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕੈਸੇ ਨਾਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵ (ਵਿਗੂਤਾ)ਖਰਾਬ ਹੂਆ ਹੈ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੈਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਕਿਆ ਬਸਤੂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਰੁ ਮੁਇਆ ਸਬਦੇ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਗੁਰ ਸਮ ਜਾਣਾਈ
ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਮਰਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕਾ (ਮਰੁ) ਕਾਲ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਤ ਭਏ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਨਿੰਦਿਆ ਉਸਤਤਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਨਕੋ ਸਮਾਨ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਔਰੁ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਸੋਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰ ਲਾਭੁ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣ ਗਰਭ ਗਲਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ ॥
ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੀ ਦੁਖਿ ਜਲੈ ਸਬਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਉਹ ਗਰਭੋਂ ਮੈਂ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਭਾਵ ਮੈ ਲਗਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਉਨਕਾ ਜਨਮੁ ਬਿਜਰਥ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੁਖੀ ਹੂਈ ੨ (ਸਬਾਈ) ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਜਲਤੀ ਹੈ ਯਹ ਸਮਝ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਈ ਤਬ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥ ਏਥਹੁ ਛੁਡਕਿਆ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥
ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਮਨਮੁਖੁ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਚੰਚਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜਮ ਕੀ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ਹੂਏ ਕੋ ਫਿਰ ਠਿਕਾਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੂਨਿ ਕਾ ਚਕ੍ਰ ਕ੍ਹਮਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੇਕ ਜੋਨ ਮੇਂ ਜਹਾਂ ਬਿਸ੍ਟਾ ਕਾ ਠਿਕਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਰਹਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਦਾ ਉਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ੁਧ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮੇਂ ਤਿਨਕਾ ਰਹਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਸਭ ਸੇ ਉਦਾਸ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪੁਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਲਖਣੁ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਲੈ ਆਪਣੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥
ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਲਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਜਾਤ ਕੀ ਅਹੰਤਾ ਤਜਾਗ ਦਈ ਹੈ ਅਰੁ ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਬੜੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਸੋ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਖਾਈ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਯਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਲਾਲਾ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ॥
ਸੋਗੁ ਹਰਖੁ ਦੁਇ ਸਮਕਰਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸਬਦਿ ਉਧਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੁਨਾ ਲਾਲਾ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਵਾ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰਜਾਇ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਨਾ ਜਨਾਵੈ ਔਰ ਸੋਗ ਹਰਖ ਦੋਨੋ ਕੋ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝੈ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਲੇਕਰ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਉਧਾਰੈ ॥

ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥
ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਢਿਲ ਨ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਏਹੁ ਸਭੁ ਕਾਰ ਕਰਣੀ ਆਦਿ ਸੇ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰ (ਸਬਦੈ) ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਸਥਾਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਰਾਸੀ ਕੂੜਾ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ਵਿਣੁ ਰਾਸੀ ਵਖਰੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖੀਏ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਭਰਮ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਭੁਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਾਚੀ ਸ੍ਰਧਾ ਰੂਪ (ਰਾਸੀ)ਪੁੰਜੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠਾ ਬਜਾਪਾਰ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਨ ਪੁੰਜੀ ਕੇ ਸੌਦਾ ਆਪਨੇ ਪੱਲੇ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਮਨਮੁਖ ਐਸੇ ਭੂਲਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਨਾ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਖੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੁ ਲਾਲਾ ਹੋਇ ॥ ਊਤਮ ਜਾਤੀ ਊਤਮੁ ਸੋਇ ॥
ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਸਬਦੁ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੬ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਸੋਈ ਲਾਲਾ ਹੋਤਾਹੈ ਓਸਕੀ ਜਾਤਿ ਭੀ ਉੱਤਮਹੈ ਸੋ ਆਪਭੀ ਉਤਮਹੈ ਵਾਤਿਸਕੀ(ਸੋਇ)ਸੋਭਾ ਭੀ ਉਤਮ ਹੈ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਪਰ ਚਢਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਵਣਾਦਿਕ ਕਰ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਝੂਠੋ ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਦੂਜੈ ਲਗੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵੈ ॥ ਮਮਤਾ ਬਾਧਾ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਝੂਠੇ ਝੂਠਹੀ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਮਹਲੁ ਸਥਾਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਦੂਜੈ ਭਾਵ ਮੈ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਭਰਮ ਮੇਂ ਆਪ ਭੀ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੁਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਮਮਤਾ ਕੇ ਬਾਧੇ ਹੂਏ ਆਤੇ ਜਾਤੇ ਰਹਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਕਾਮਨ ਦੇਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤਿ ਧਨਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਝੂਠੁ ਮੋਹੁ ਪਾਖੰਡ ਵਿਕਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਦੋਹਾਂਗਣੀ ਕਾਮਨ) ਮਨਮੁਖਿ ਰੂਪ ਛੁਟੜ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸਿੰਗਾਰ ਦੇਖੋ ਪੁਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਧਨ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਝੂਠ ਪਾਖੰਡ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵੈ ॥
ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵੈ ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋਈ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਔਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਧਾਰਨ ਰੂਪ ਸਿੰਗਾਰੁ ਬਨਾਉਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇਜਜਾ ਮੇ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲਕਰ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਉਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਸ਼ਾਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਰਾਖੈ ਸਦਾ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਨੇੜੈ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕਾ ਸਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਸੇ ਪਜਾਰੁ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਸਰਬਦਾ (ਉਰ) ਹ੍ਰਿਦਜੇ ਮੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਨਿਕਟ ਦੇਖਕਰ ਸਦਾਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ(ਹਦੂਰਿ)ਪਾਸ ਰਹਤੀ ਹੈ ਔਰ ਯਹ ਜਾਨਤੀਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭਰਪੂਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚੀ ਸੁਹਾਗਣ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਤੇਹਾ ਹੋਵੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਸਬਦੇ ਊਚੋ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨੇ ਕਾਈ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਨਿਕਟਤਾ ਮੈਂ ਜਾਤਿ ਔ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਊਚੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਊਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਸੋਈ ਸਚੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੋ ਅਭਿੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੪੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਰੁੰਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਦਾਸ ਕਾ ਮਨ ਭਗਤਿ ਮੇਂ ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਉ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭੈ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਚੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਸਮਾਉਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰੇ(ਸਮਦਰਸੀ)ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਜਿਨੋਂਨੇ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਖੋਇ ਕਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ
ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਕੋ ਜਪੁ ਅਰ ਸਦਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਤਬ ਤੁਝਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਸਦਾ) ਨਿਰੰਤਰ ਅਨੰਦ ਹੋਇਗਾ ਜੋ ਇਛਜਾ ਕਰੈਗਾ ਸੋਈ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪਾਏ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥
ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਨਾਏ ॥ ਸਦਾ ਸੁਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਸਤਨਾਮ ਸਬਦ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨਾਮ ਮੇਂ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਿਤਜ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਸਤਜ ਰੂਪ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੨ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ਜਹਾ ਜਾਉ ਤਹ ਵੇਖਾ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਣ ਤ੍ਰਿਣ ਮੇਂ ਭੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹਰੀਹੀਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ (ਸੋਇ) ਉਸੀ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ ॥ ਊਤਮ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੪ ॥੯॥੪੮॥

ਗੁਰ (ਸਾਗਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ ਰੂਪ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕਾ ਭੰਡਾਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਉਤਮ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰਾਦਿ ਅਪਾਰ ਗੁਨ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਇਨ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ਬਨਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੋ ਬਖਸ਼ਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੋ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਇਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥
ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸਚ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਬਡੇ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੇ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਸੋਈ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰ ਆਪ ਬੁਝਾਉਤੇ ਹੈਂਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਰਾਉਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ ਸਭਿ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਗਿਆਨੁ
ਬਿਨਾਸੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਵੇਖੈ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਸਮਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਸੇ ਤਿਸਕਾ ਅਗਜਾਨ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਔਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਸਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸਰਬਤ੍ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਮੋਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਏ॥
ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹੈ ਥਿਰੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜੀਵ ਮੋਹ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ ਤਉ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਜਾਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਦੇ ਬੀਚਸ੍(ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਥਿਰ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਸਮਾਉਣੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥੨॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਚੇਤੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ਪਰਨਿੰਦਾ ਬਹੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਸਾਰ ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਮੈ (ਅਚੇਤੁ) ਮੂਰਖ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਰੂਪ (ਗੁਬਾਰੁ) ਸਘਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਝੂਠੇ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ (ਵਿਸ਼ਟਾ) ਨਰਕ ਕਾ ਕੀੜਾ ਹੋਕਰ ਨਰਕ ਹੀ ਮੇਂ ਸਮਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੪੯ ॥

ਜੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਝੂਠ ਸਭ ਕੀ ਸੂਝ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਗੁਰੁ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਹੀ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਭਾਣਾ) ਆਗਜਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੪੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਨਾ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸਬਦ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸੁ ਕੋ ਨਿਤਜ ਆਨੰਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ਕਜੋਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਨ ਵਹੁ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨ ਜਨਮ ਕਰ ਆਉਤਾ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸਰ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ॥ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ
ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤੀ ਕਾ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਸੇਖ (ਭਗਤਿ) ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਤਿਨਕੀ ਗਹਣ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਧਾਰਨਾ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪ੍ਤੀ (ਗਹਣ) ਕਠਨ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦੀ ਹੁਈ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰ ਉੱਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥
ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਜੇ ਸਉ ਘਾਲੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਮਿਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਤੋ ਏਕ ਘੜੀ ਮੇਂ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਦੇ ਚਾਹੈ (ਉਥਾਪਿ) ਉਠਾਇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲਜ ਕਰਦੇ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਬਜਾਸਾਦਿ ਰਿਖੀਓਂ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰ (ਆਖਿ) ਆਖਜਾਨ ਭਾਵ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੋਂ ਕਹਣੇ ਕੀ (ਘਾਲੇ) ਮਿਹਨਤ ਕਰੈ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਉਸਕੋ ਕਿਸੀ (ਥਾਇ) ਗਿਨਤੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਤਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ਜਹਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਤਹਾਂ ਦੁਖੁ ਜਾਏ ॥ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ(ਪੋਤੈ) ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਸੰਚਿੰਤ ਤੀਰਥਰਟਨਾਦਿ ਪੁੰਨਜ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ(ਮਿਲਾਏ) ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸੁਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਭਾਵ ਜਿਸ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗਜਾਨ ਰਤਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਸਾਚੇ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਬਖਸੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥ ੧੧॥ ੫੦ ॥

ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਬਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਸਚਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੁਏ ਸੁਖ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪਾਖੰਡੀਓਂ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅੰਧਾ ਬੋਲਾ ਹੈ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭਰਮੁ ਅਨਲਵਾਉ ॥ ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਕਰ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਤੋ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧਾ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸਰਵਣ ਰਹਿਤ ਬਹਿਰਾ ਹੈਂ ਏਹ ਕਿਸਕੋ ਕਹ ਕਰ ਸੁਨਾਉਤਾ ਹੈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਲੋਕ ਅਰੁ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਕ੍ਰੋਮ ਔਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੁ (ਅਨਲ) ਅਗਨੀ ਔਰੁ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੁ(ਵਾਉ) ਪੌਣ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੁ ਦੀਪਕੁ ਬਲਦਾ ਨਹੀਂ ਔਰੁ ਆਤਮ ਬੋਧ ਰੂਪੁ ਸੂਝ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤੀ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋਜਾਨਕਰ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਤਿ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੀ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗ ਜਾਵੈ ਅਰੁ ਤਾਲ ਏਹੀ ਪੂਰੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੇ ਹੰਕਾਰੁ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪਨਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਹਚਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਹਜਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਤਿ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤੀ ਕੇ (ਅੰਤਰਿ) ਬੀਚ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨਸੇਪਿਆਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਨਿਸਚਯ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸੇ ਜੁਗਤਿ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਭਗਤੀ ਸੇ ਨਿਰਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੪ ॥

ਯਹੀ ਭਗਤਿ ਸਚੀ ਹੈ ਜੋ ਦਾਸ ਜੀਵ ਭਾਵਸੇ ਮਰ ਜਾਇ ਅਰਥਾਤ ਆਪਾ ਭਾਉ ਛੋੜਿ ਦੇਇ ਸੋਈ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੈਗਾ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੇ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਜੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਆਪ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਨਿਹਚਲ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੁਰਸ ਅਚਲ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਮੇਂ ਚਿਤੁ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਜੋ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮੀ ਮੇਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੯ ਕਾਫੀ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਕੀ ਆਗਜਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤਬ ਸਚੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸਮਾਨ ਬੂਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੋਖ ਗਜਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬਸੈ ਸੋ ਹਰਿ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੈ ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਹੀ ਏਕ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਬ ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬੀਚਾਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਧਾ ਮੂਰਖੁ ਜਮ ਕੇ ਬਸ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੂਝੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਣੈ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨ ਕਰ ਦਾਸ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚ ਰੂਪ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੈ ਕਰਕੈ ਹਰਿ ਕੀ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੇ ਔ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨੈ ਤਬ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੩੯ ॥ ੧੩ ॥ ੫੨ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੇ ਹੀ ਮੇਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਉਤਮ ਬੁਧ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ (ਸਲਾਹਿ) ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰੁ ਜਿਸੁ ਨਾਮ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਈ ਹੈ॥੪॥੩੯॥੭੩॥੫੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ ਮੈਡਾ ਸਾਂਈ ॥ ਜੋ ਤਉ ਭਾਵੈ ਸੋਈ
ਥੀਸੀ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰਾ(ਸਾਂਈ)ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਵੈਗਾ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਵਸਤੁ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਗਵਾਇਆ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥

ਸਭਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭਨੇ ਤੂੰ ਧਜਾਧਾ ਹੈਂ । ਜਿਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਭਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਤੱਖਜ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਲਧਾ ਭਾਵ ਜਨਮੁ ਸਫਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ॥ ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲੁ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੀ ਬੀਚ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਦੂਸਰਾਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜਲ ਅਰ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਹੈਂ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਹੈ । ਜਿਸਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਹੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥
ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਜਨਾਵਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਹੀ ਵਖਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਹੁ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਮਾਯਾਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ॥੪॥੧॥੫੩ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।ਸੋਈ ਤੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ (ਕਰਿ ਕਰਿ) ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਕਰਤਬ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੫੩ ॥ ਕਈ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਤਰਫ ਹੋ ਜਾਨੇ ਕਈ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਹੋਕਰ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਖੈਂਚ ਕਰਨੀ ਤਿਨਕੋ ਧੜੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

ਆਪਨਾ ਭਰੋਸਾ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀਓਂ ਕਾ ਝੂਠਾ ਪਖਜ ਸੂਚਨ ਕਰਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮਿਤ੍ ਸੁਤ ਨਾਲਿ ਭਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਕੁੜਮ
ਸਕੇ ਨਾਲਿ ਜਵਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਨਾਲਿ ਆਪਣੈ ਸੁਆਈ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਕੇ ਸਾਥ (ਧੜਾ) ਪਖ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਕੇ ਸਮਧੀ ਸੇ ਅਰ ਜਵਾਈ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਧੜਾ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਸਿਕਦਾਰ) ਸਰਦਾਰ ਅਰ ਚੌਧਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਪਨੇ (ਸੁਆਇਂ) ਸ੍ਵਾਰਥ ਬਸ ਹੋਕਰ ਧੜਾ ਬਾਂਧਾ ਹੈ । ਹਮਰਾ ਤੋ ਉਸ ਹਰਿ ਕੇ ਸਾਥ ਧੜਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪਖੁ
ਧੜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹਉ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਅਸੰਖ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਨੇ ਤੋ ਹਰਿ ਸੇ(ਧੜਾ)ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ਮੁਝ ਏਕ ਹਰਿ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ਮੁਝੇ ਤੋ ਹਰਿਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨ ਪਖਜ ਹੈ ਨ ਹਮ ਕਿਸੀ ਕੇ ਧੜੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬੇਅੰਤ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹਾਂ ॥

ਜਿਨਿ ਸਿਉ ਧੜੇ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ॥ ਝੂਠੁ ਧੜੇ ਕਰਿ ਪਛੋਤਾਹਿ ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ
ਮਨਿ ਖੋਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਇਹ ਮੂਰਖ ਲੋਕ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਧੜੇ ਬਾਂਧਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ ਇਨ ਝੂਠੇ ਧੜੇਸੇ ਪੀਛੇ ਪਛਤਾਉਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਸਭ ਧੜੇ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਤੇ ਮਨ ਮੈ (ਖੋਟੁ) ਬੁਰਾਈ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ ਹਰਿ ਸੇ ਹੈ ਜਿਸ ਧੜੇ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰਤਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਹ ਸਭਿ ਧੜੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲੂਝਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਯਹ ਜਿਤਨੇ ਧੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਫੈਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਉ ਕੋ ਬਾਂਧੇ ਹੈ ਧੜਾ ਬਾਂਧ ਕਰ ਮੂਰਖ ਮਾਯਾ ਕੋ ਹੀ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ਹਮਰੈ ਹਰਿ ਧੜਾ ਜਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਸਵਾਰੀ॥ ੩ ॥

ਸੰਸਾਰਜੁਏ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥੁ ਹੈ ਸੋ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਤੇਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਹਰਿ ਕਾ ਧੜਾ ਹੈ ਜੋ (ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ) ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਜੁਗਿ ਮਹਿ ਧੜੇ ਪੰਚ ਚੋਰ ਝਗੜਾਏ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ
ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਵਧਾਏ ॥ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਧੜਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਧੜੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ ॥ ੪ ॥

ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਧੜੇ ਕਰਾਕਰਝਗੜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਯਹੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਔ ਅਭਿਮਾਨ ਝਗੜੇ ਕੋ ਵਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਜੀਵ ਝਗੜੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਪੰਚ ਬਕਾਰ ਬਧਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਧੜੇ ਪਵਾਇ ਕਰ ਇਨਾਂ ਨੇ ਝਗੜਾਏ ਹੈਂ । ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਸੰਗ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਹਰਿ ਸਾ ਧੜਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਯਹ ਸਭ ਧੜੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਮਿਥਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਧੜੇ ਬਹਿ ਪਾਵੈ ॥
ਪਰਾਇਆ ਛਿਦ੍ ਅਟਕਲੈ ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਵੈ ॥

ਝੂਠਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਆਪਸ ਮੇਂ ਧੜੇ ਪਾਇ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਪਰਾਏ ਛਿਦ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਅਟਕਲੈ) ਅਨੁਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ ਬਢਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਤੈਸਾ ਖਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਰਿ ਧੜਾ
ਧਰਮੁ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਣਿ ਆਵੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥

ਜੈਸਾ ਬੀਜਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਨਰਕਾਦਿ ਖਾਤੇ ਭਾਵ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹੀ ਧੜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਧੜੇ ਕਰਕੇ ਹਮ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਕੋ ਜੀਤਿ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਿਰਦੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਇਆ ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੁਨ ਸੁਨਕੇ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਹਿਰਦਜ ਵਿਖੇ ਅਛਾ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰਬਾਨੀ ਨੈ ਹਰਿ ਅਲਖ ਰੂਪ ਲਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਭੈਨਾ ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ
ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣੋ ਭਾਵ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਖੀਓ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਸ਼੍ਨ ॥ ਆਪ ਕੋ ਸਤਗੁਰੁ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ? ਉਤਰੁ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਅਰੁ ਤਨ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਮਹਾ (ਬੈਰਾਗੁ) ਹੋਤਾ ਭਜਾ ਮੈਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਪਾਇਆ ਇਸਤੇ ਮੇਰਾ ਵਡਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਵਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥ ਭਾਗਹੀਨ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਬਿਖ ਰੂਪ.ਮਾਇਆਕੇਵਾਸਤੇਭ੍ਰਮਤੇਹੈਂਤਿਨ ਭਾਗਹੀਨੋਨੇਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂਪਾਇਆ ।੩।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਪੀਆਇਆ॥ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ।੪।੩।੫੫।

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ਨਾਮੋ ਜਪੀ ਨਾਮੋ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਤੋ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ਰਹਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਰ ਸੁਖ ਮੁਝੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਸੈਨਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੈਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨੋ(ਸੈਨਾ)ਸਾਥੀਓ ਨਾਮ ਜਪੋ ਮੈਂ ਨੇ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਦੇਖਾ ਹੈ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਡੇ ਭਾਗ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਲੈਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜੀਵਿਆ ਜਾਇ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਜੀਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਹੀਨ ਕਾਲਖ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮਾਯਾ ਕੀ ਸਜਾਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੋਨੋਂ ਮੇਂ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਵਡਾ ਵਡਾ ਹਰਿ ਭਾਗ ਕਦਿ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥੪॥੪॥ ੫੬॥

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨੇ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਦਿਵਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਸੇ ਬੜਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ਬਡਾ ਭਾਗੁ ਹੋਣੇ ਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਸਚ੍ਯ ਕਾ ਲਾਭ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਣ ਬੋਲੀ ਬਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਜੋ ਭਗਤੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਅਜਰ ਅਮਰਾਦਿ ਤਿਨ ਹੀ ਕੋ ਰਾਗ ਮੇਂ ਭੀ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ॥ ਔਰ ਸਾਧਾਰਣ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਤੇ(ਵਖਾਣੀ)ਵਖ੍ਯਾਨੁ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸੁਨਾਉਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਪੰ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਰਸਿ ਗਾਏ ਗੁਣ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿ ਜੰਪਿ ਕਰਕੇ ਹਮ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਸਤ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ(ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਤਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਜਨ ਲੋਗਾ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਏ ਹਰਿ ਨਿਰਜੋਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਲੋਗ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਬਡੇ ਭਾਗਿ ਸੇ ਹਰਿ (ਨਿਰਜੋਗਾ) ਅਸੰਗ ਕੋ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਵਿਹੂਣ ਮਾਇਆ ਮਲੁ ਧਾਰੀ ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਜਨਮਿ ਮੁਏ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਮਲ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੋ ਹੰਕਾਰੀ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਰੀਰਿ ਸਰੋਵਰਿ ਗੁਣ ਪਰਗਟਿ ਕੀਏ॥ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢੀਏ ॥੪॥੫॥੫੭॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਗੁਣ ਰੂਪਕਮਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਮਥਿ) ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਤੱਤ੍ ਰੂਪ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੫੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੀ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਸੁਣਤਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਡੇ ਭਾਗ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੀਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਧਰ ਨਹੀ
ਕਾਈ ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਮੈ (ਜਪਹੁ) ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ (ਧਰ) ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਮੇਂ ਨਾਮ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਜਪ ਰਹਾ ਹੂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੈ ਸੁਰਤਿ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ਜੋ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ (ਸੁਰਤਿ)ਗਜਾਤ ਹੋਤੀ ਸੁਨੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਨਾਵੈ ਵਹੀ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਵਹੀ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਹੀਣ ਗਏ ਮੂੜ ਨੰਗਾ ॥ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮੂਰਖ (ਨੰਗਾ) ਨੰਗ ਭਾਵ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤਾ ਰਹਤ ਸੋ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸੋ (ਬਿਖੁ) ਬਿਖਜੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪਤੰਗੋਂ ਕੀ ਭਾਂਤਿ (ਪਚਿ ਪਚਿ) ਜਲ ਜਲ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਥਾਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੮ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਯਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੀ ਥਾਪਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਥਾਪ ਕਰ ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ (ਉਥਾਪੇ) ਉਠਾਵਤਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੇਲਿ ਵਧਾਈ ॥ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਰਸਕ ਰਸਾਈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੀ ਬੇਲ ਬਢਾਈ ਹੈ ਰਸਕ ਹੋਕਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜੋ ਹਰਿ ਮੇਂ ਰਸਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਬੇਲ ਮੇਂ ਫਲ ਹਰਿ ਜੀ ਲਾਗਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਜਾਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ
ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ ਮਾਰਿਆ ਕਾਲੁ ਜਮੁ ਕੰਕਰ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅਨਤਤਰੰਗਾ) ਅਨੇਕਤਰਹ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਰੰਗ ਜਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਿ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਿ ਜਪਿ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਕੀ (ਸਾਲਾਹੀ) ਸੋਭਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਕਾਲੁ) ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਜਮ ਕੇ (ਕੰਕਰ) ਦੂਤ (ਭੁਇਅੰਗਾ) ਸਰਪ ਰੂਪ ਡਸਨੇ ਹਾਰੋਂ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਰਖਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਿਖ ਦੇਵੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੀ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਰਖੀਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਬ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਤਬ ਉਸ ਭਗਤੀ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਨਾਇ ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਈ ਬਿਧੀ ਨਛੇਧੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਰਮ ਐਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ(ਕੁੰਚਰੁ) ਹਸਤੀ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸਿਰ ਪਰ ਖਾਕ (ਛਾਣੈ) ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਸ੍ਨਾਨ ਕਰਤਾਹੈ॥ ੩ ॥

ਜੇਵਡ ਭਾਗੁ ਹੋਵਹਿ ਵਡ ਊਚੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਸਚਿ ਸੂਚੇ ॥ ੪ ॥੭ ॥ ੫੯ ॥

ਜੇਕਰ ਬਡੇ ਸੇ ਬਡੇ ਉਚੇ ਭਾਗ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਚਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ(ਸੂਚੇ)ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਹਿ ॥੪॥੭॥੫੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ ਭੂਖ ਲਗਾਈ ॥ ਨਾਮਿ ਸੁਨਿਐ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇਭਾਈ ਮੇਰੇਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ(ਭੂਖ)ਚਾਹ ਗੁਰੋਂਨੇ ਲਗਾਈ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਸੁਨਿ ਕਰ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੀਤਾ ॥
ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਚੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖੋ ਮਿਤ੍ਰੋ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਸੇ ਜੋ ਨਾਮੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ (ਚੀਤਾ) ਸਿਮਰਣ ਰਖੋ ਤਿਸੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਹੁ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁਗੇ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਸਰਸਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਗੁਰਮਤਿ ਬਿਗਸਾ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਸੁਨੀਏ ਤੋ ਮਨ (ਸਰਸਾ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੈਨੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਮਲ ਬਿਗਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਕੁਸਟੀ ਮੋਹੁ ਅੰਧਾ ॥ ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕੀਏ ਦੁਖੁ ਧੰਧਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕਰ ਅੰਧਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਅਗਿਆਨੀ ਮਾਨੋ ਕੁਸ੍ਠੀ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਖੁ ਰੂਪ ਧੰਧਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪੈ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥੪॥੮॥੯੦॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਬਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਜਸ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤ ਸੇ ਤਿਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਮੁ ਮੇਂ ਲਗੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੯੦ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੯ ਕੇ ੩ ॥

ਕੋਈ ਭੇਖਾਭਿਮਾਨੀ ਜੋਗੀ ਆਯਾ ਔਰ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਹਥਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ ਥੋਥਰ ਵਾਜੈ ਬੇਨ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਬੋਲਹੁ ਜੋਗੀ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ॥੧ ॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਹਾਥ ਕਰ ਜੋ ਤੂੰ ਤੰਤ ਬਜਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਬੇਨ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਹਿਤ ਥੋਥੀ ਬਜਤੀ ਹੈ ਹੇ ਜੋਗੀ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਗੁਰ ਸੇ ਮਤਿ ਲੈ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ(ਭੇਨ)ਭਿਗੋਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗੀ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਏਕੋ ਵਰਤੈ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹਮ ਆਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਤਿ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਹੁ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਿਖੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋਈ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਮੇਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਹਮ(ਆਦੇਸੁ)ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਭਾਤਿ ਬਹੁ ਬੋਲਹਿ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥
ਜੋਵਹਿ ਕੂਪ ਸਿੰਚਨ ਕਉ ਬਸੁਧਾ ਉਠਿ ਬੈਲ ਗਏ ਚਰਿ ਬੇਲ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਰਾਗ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਬਹੁਤ ਤਰਹ ਕੀ ਬਾਤ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਯਹ ਜੋ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਹੈ ਸੋ ਖੇਲੁ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਗਾਉਣੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬੇਲੋਂ ਕੇ ਸੀਂਚਨੇ ਕੋ ਕੂਪ ਕੋ ਜੋੜੇ ਉਸਕੋ ਬੈਲ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਚਰ ਗਏ ਹੋਵੇਂ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਜੋ ਬੈਲ ਜੋੜ ਕੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਸਨਾ ਥਾ ਸੋ ਉਠ ਕਰ (ਬੇਲ)ਬੇਲੇ ਭਾਵ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਵੈ ਤੈਸੇ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਰੂਪੀ ਬੇਲੀਓਂ ਕੇ ਸੀਂਚਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਧਜਾਨ ਵਾ ਰਾਗ ਗਾਇਨ ਰੂਪ ਜਲੁ ਸੰਚਨ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਮਨ ਬੈਲੁ ਗੁਨੋਂਕੋ ਖਾਇ ਗਜਾ ਹੈ ਵਾ ਬੇਲੇ ਮੈ ਚਲਾ ਗਿਆਹੈ ਭਾਵ ਧਜਾਨ ਭਜਨ ਕਾਲ ਮੈ ਮਨੁ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮਹਿ ਕਰਮ ਹਰਿ ਬੋਵਹੁ ਹਰਿ ਜਾਮੈ ਹਰਿਆ ਖੇਤੁ ॥
ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ ਬੈਲੁ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿੰਚਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਜੇਤੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਸਰੀਰ ਨਗਰ ਮੇਂ(ਕਰਮਹਰਿ) ਹਰੀ ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਭਾਵ ਨਿਸਕਾਂਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰੋ ਏਹ ਬੀਜ ਬੋਵਹੁ ਪੁਨਾ ਮਨ ਬੈਲ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ (ਮਨੁ) ਮਨਨ ਮੈ ਜੋੜੋ । ਤਬ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਰੂਪ ਹਰਾ ਖੇਤੁ ਅੰਕਰਤਿ ਹੋਗਾ ॥ਪੁਨਾ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਸੇ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਅਭਜਾਸ ਰੂਪ ਜਲ ਸੇ ਸਿੰਚਹੁਗੇ ਤਬ ਤੁਮਾਰੀ ਜੋਤ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤੁਮਰੀ ਜੋ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਤਿਤੁ ਚੇਲ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਲਾਵਹੁ ਮਨੂਆ ਪੈਲ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੯੧ ॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮਾਦਿ ਜਿਤਨੇ ਭੇਖ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੈ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਬੁਧਿ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਿਸਮੈ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਹਮ ਜੀਵ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਪੈਲ) ਪ੍ਰੇਰ ਕਰ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਓ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੯੧ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਗਵਈਏ ਭਗਤੀਏ ਆਏ ਸੋ ਘ੍ਰੁੰਘਰੂ ਆਦਿ ਸਾਜੋਂ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸਬਦੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਥੇ ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਪ ਭੀ ਕਬੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਾਇਨ ਕਰਿਆ ਕਰਾਇਆ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਕਬ ਕੋ ਭਾਲੈ ਘ੍ਰੁੰਘਰੂ ਤਾਲਾ ਕਬ ਕੋ ਬਜਾਵੈ ਰਬਾਬੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਲਾਗੈ ਹਉ ਤਬ ਲਗ ਸਮਾਰਉ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਕਬ ਕੋਊ ਘੁੰਘਰੂ ਅਰੁ (ਤਾਲਾ) ਕੰਸੀਆਂ (ਭਾਲੈ) ਏਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਅਰੁ ਕਦੋਂ ਕੋਈ ਰਬਾਬੁ ਬਜਾਵੈ ਕੇ ਆਉਤੇ ਜਾਤੇ ਜੋ ਖਿਣੋਂ ਕੀ ਦੇਰੀ ਲਗਤੀ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਤੋ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੀਨ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮੈਂ ਤੋ ਹਰਿ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਜਣ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਕਬ ਕੋਊ ਮੇਲੈ ਪੰਚ ਸਤ ਗਾਇਣ ਕਬ ਕੋ ਰਾਗ ਧੁਨਿ ਉਠਾਵੈ ॥

ਮੇਲਤ ਚੁਨਤ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਲਾਗੈ ਤਬ ਲਗੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ॥ ੨ ॥

ਕਬ ਕੋਈ ਪਾਂਚ ਸਾਤ ਗਵਈਓਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵੈ ਕਬ ਕੋਈ ਰਾਗੋਂ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਠਾਵੈ ਸੁਰ ਕੇ ਮਿਲਾਉਤੇ ਗਵਈਓਂ ਕੇ ਚੁਨਤੇ ਖਿਨ ਪਲ ਚਸਾ ਯਹ ਕਾਲ ਕੇ ਨਿਯਮ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਥੋੜੇ ਸੇ ਥੋੜਾ ਭੀ ਜੇਕਰ ਸਮਾਂ ਬੀਤੈ ਤਬ ਤਕ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਕਬ ਕੋ ਨਾਚੈ ਪਾਵ ਪਸਾਰੈ ਕਬ ਕੋ ਹਾਥ ਪਸਾਰੈ ॥

ਹਾਥ ਪਾਵ ਪਸਾਰਤ ਬਿਲਮੁ ਤਿਲੁ ਲਾਗੈ ਤਬਲਗੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਸਮ੍ਹਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਕਬ ਕੋਈ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ਪੈਰੋਂ ਕੋ ਗਤ ਪਰ ਸਾਧ ਕਰ ਪਸਾਰੈ ਕਬ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਪਸਾਰ ਕਰ ਭਾਉ ਬਤਾਵੈ ਕਯੋਂਕੇ ਹਾਥ ਪੈਰ ਕੇ ਪਸਾਰਨੇ ਸੇ ਥੋੜਾ ਸਾ ਬਿਲੰਬ ਲਗੈਗਾ ਤਬ ਤਕ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਕਬ ਕੋਊ ਲੋਗਨ ਕਉ ਪਤੀਆਵੈ ਲੋਕਿ ਪਤੀਣੈ ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ ਤਾ ਜੈਜੈ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੪॥੧੦॥੬੨॥

ਕਬ ਕੋਈ ਜੋਗਾਨ ਨ੍ਰਿਤਜ ਦੇਖਨੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਪਤੀਆਵੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੈ ਔਰ ਜਦਿ ਏਹ ਪ੍ਰਸਨ ਭੀ ਭਏ ਤੋ ਇਨਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਨੇ ਸੇ ਪਤਿਸ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਸੇ ਹਰਿ ਕਾ ਸਦੀਵ ਧਜਾਨ ਕਰਹੁ ਤਬ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤੁਮਾਰਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਇਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਤ ਊਪਰ ਕੇ ਨਾਚਨੇ ਗਾਨੇ ਸੇ ਲੋਕ ਪਤਿਸ੍ਹਾ ਔਰ ਗਵਯੇ ਕਹਾਓਗੇ। ਔਰ ਜਬ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਗੇ ਤੋ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਤ ਰਹੇਗੀ ॥੪॥ ੧੦ ॥ ੬੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਆਪਨੇ ਨ੍ਰਿਤਜ ਕਰਨ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕੀਆ ਔਰ ਆਸਾ ਮੇਂ ਆਪਨੇ ਕਹਾ ਹੈ"ਤੇਰਾਜਨੁ ਨਿਰਤ ਕਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ" ਤੋ ਹਮ ਕੈਸੀ ਨ੍ਰਿਤਜ ਕਰੈਂ ? ਉੱਤਰ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥

ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈ ਮਿਲੀਏ ਪੁਨਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਮਿਲਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ਅੰਤਸ-ਕਰਣ ਮੈ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਆ ਤਬ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਚਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਐਸੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਜਨ ਕੇ ਧੋਵਹ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਜਨ ਬਨ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਧਿਆਨ ਰੂਪ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰੋ ਜੋ ਐਸੇ ਨਿਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੰਤਜਨ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ? ਉੱਤਰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਫਿਰਿ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ(ਮਨ) ਪਿਆਰਿਓ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਮੇਂ ਲਿਉ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਜੋ ਇਛਜਾ ਕਰੋਗੇ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖਜ ਸਭ ਮਿਲੇਗਾ ਔਰ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਆਇ ਕਰ ਚਾਹ ਨ ਲਗੈਗੀ ॥

ਆਪੇ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਇ ॥

ਸੇਈ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਹਰਿ ਸ੍ਹਾਮੀ ਅਪਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਲੇਕਰ ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਸਭ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਆਗੇ ਹਮ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੋਈ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਤੁਧੁ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਛੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿਸਟਾ (ਥਾਇ) ਪ੍ਰਮਾਨੀਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਨ ਰਾਜੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਿਉ ਆਖੈ ਤਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਦੀਏ ਹਰਿ ਅਪੁਨੇ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਵਣਜਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਹਤਾ ਹੂਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਉਂ ੨ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਤਿਉਂ ੨ ਮੁਝੇ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਭਗਤਿ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਹਰਿ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਵਾ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਹਕ ਜਗਜਾਸੂ (ਵਣਜਿ)ਖਰੀਦ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੩ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਘਰੁ ੯ ਕੇ ਕਾਫੀ ॥

ਕਾਫੀ ਕਾ ਅਰਥ ਬੈਰਾਗ ਸੂਚਕ ਵਾ ਗਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਆਇਆ ਮਰਣੁ ਧੁਰਾਹੁ ਹਉਮੈ ਰੋਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਈਐ ॥੧॥

ਧੁਰ ਆਦਿ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਚਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਰੋਈਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਵੈ ਤਬ ਇਸਥਿਰ ਹੋਈਏ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ
ਸੁ ਸਾਰੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਨੇ (ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ) ਮਰਣਾ ਨਿਸਚਯ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾਮ ਲਾਭ ਜੋ ਜਗਤ ਮੇਂ ਤਤ੍ਵ ਬਸਤੁ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਸਮਾਧਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਸਾਬਾਸੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਡੇਹ ਸਿ ਆਏ ਮਾਇਆ ॥ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

(ਮਾਇਆ)ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਹੀ(ਡੇਹ)ਦਿਨ ਮਰਨੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਆਏ ਹੀ ਜਾਨ ਧੁਰਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਆਜ ਵਾ ਕਾਲ ਕੋ ਚਲਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਵਸਜ ਮਰਣਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥ਜੂਐਖੇਲਣੁਜਗਿ ਕਿ ਇਹੁਮਨੁਹਾਰਿਆ॥੩॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਬਿਰਥ ਹੈ ਜਗਤ ਕੇ ਜੁਏਕੀ ਖੇਲੋਂਮੇਂ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ॥੩॥

ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਔਰ ਮਰਣਾ ਦੋਨੋਂ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਸ੍ਵੈਇਛਤ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਪੁਰਖ ਸਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨ (ਸਚਿ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ (ਸਚਿ) ਨਿਸਚਯ ਕਰਕੇ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨॥ ੬੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਕਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਤ੍ਵ ਮਿਥਿਆ ਕੋ ਬੂਝ ਕਰ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਨਾਮ ਕਿਨ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ? ਉੱਤਰ ॥

ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਧੁਰ ਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਸਚੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਹਲ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਲਾਭ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੨ ॥

(ਨਿਧਾਨੁ) ਆਸੁਰੇ ਰੂਪ ਨਾਮ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਮਨਮੁਖਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥ਹਉਮੈ ਗਰਬੈਗਰਬੁਆਪਿ ਖੁਆਈਐ॥੩॥

ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂਹੀ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਵਾ ਅਨੇਕ ਰੂਪਤਾ ਕੇ ਧਾਰਨ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਨ-ਮੁਖਤਾ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਾਰਨ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਉਸੀ ਹੰਕਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

करके अपने को (खुआईऐ) भुलाइ बैठते हैं ॥ ३ ॥

नानक आपे आपि आपि खुआईऐ॥गुरमतिमनि परगासु सचापाईऐ॥४॥१३॥६५॥

स्रीगुरूजी कहते हैं वहु आप ही आप जो अकाल पुरख है सो तब मिलता है जब (आप खुआईऐ) आपा भाउ खेइ दीजीऐ और गुरों की दी हुई जो बुधि है तिस करके मन में प्रकाश होइ तब सत सरूप मिलता है ॥ ॥ ४ ॥ १३ ॥ ६५ ॥

रागु आसावरी घरु १६ के २ महला ४ सुधंग ॥

हे (अंग) पिआरे सुध करो ॥

१ ओ सतिगुरप्रसादि ॥ हउ अनदिनु हरिनामु कीरतनु करउ ॥ सतिगुरि मोकउ हरिनामु बताइआ हउ हरि बिनु खिनु पलु रहि न सकउ ॥ १॥रहाउ ॥

मैं रात दिन हरि नाम का कीरतन करता हूं सतगुरों ने मुझ को हरि नाम का सिमरण बताया है तांते मैं हरि से बिना खजण पल माड़ भी रहि नहीं सकता हूं ॥ १ ॥

हमरै स्रवणु सिमरनु हरि कीरतनु हउ हरि बिनु रहि न सकउ हउ इकु खिनु ॥
जैसे हंस सरवर बिनु रहि न सकै तैसे हरि जनु किउ रहै हरि सेवा बिनु ॥ १ ॥

हमारै स्रवण भी हरि का है मैं सिमरन बी हरि का करता हूं कीरतन भो हरि का करता हूं मैं एक खिन भी हरि नाम से बिना रहि नहीं सकता ॥ बिचार कर देखो जैसे हंस बिना मान सरोवर रहि नहीं सकता तैसे हरि का दासु हरि सेवा बिना कैसे रहि सकता है ॥

किनहूं प्रीति लाई दूजा भाउ रिद धारि किनहूं प्रीति लाई मोहअपमान॥ हरि जनप्रीतिलाईहरिनिरबाणपद नानकसिमरत हरि हरि भगवान॥२॥१॥१४॥६६॥

किसी ने दूँत भाउ हिरदे में धारन कर प्रीत लगाई है किसी ने मोह से लोकों के अपमान करने में प्रीत लगाई है स्री गुरु जो कहते हैं जो हरि जन हैं तिनें ने निरबाण पद हरि में प्रीत लगाई है ॥ सो हरि हरि भगवान इतजादि नामों का सिमरन करते हैं ॥ २ ॥ १ ॥ १४ ॥ ६६ ॥

आसावरी महला ४ ॥ माई मेरो प्रीतमु रामु बतावहु री माई ॥

हउ हरि बिनु खिनु पलु रहि न सकउ जैसे करहलु बेलि रीझाई ॥ १ ॥ रहाउ ॥

हे (माई) संत जनों मेरे पजारे (माई) मा प्रापती जो रामु है तिसको बतावहु मैं तिस हरि पजारे बिना खिन पल माड़ भी रहि नहीं सकता ॥ जैसे (करहलु) ऊंट की बेलों पर (रीझी) प्रीती आई है ॥ १ ॥

हमारा मनु बैरागि बिरकतु भइओ हरि दरसन मीत कै ताई ॥
जैसे अलि कमला बिनु रहि न सकै तैसे मोहि हरि बिनु रहनु न जाई ॥ १ ॥

हमारा मन हरि मित्र के रमन के हेत बैरागि कर संसार से बिरकत हो रहा है जैसे (अलि) भ्रमर कमल से बिना प्रसिंन नहीं रहिता तैसे हरि से बिना मुझ से रहा नहीं जाता ॥ १ ॥

राखु सरणि जगदीसुर पिआरे मोहि सरधा पूरि हरि गुसाई ॥ जन नानक कै मनि अनदु होत है हरि दरसनु निमख दिखाई ॥ २ ॥ ३९ ॥ १३ ॥ १५ ॥ ६७ ॥

हे जगदीसूर पजारे मुझ दास को अपनी सरण में रख और हे गुसाईं मेरी सूधा को पूरन करो स्री गुरु जी कहते हैं मुझ को तब आनंद होता है जब एक निमख मात्र भी हे हरि आपका दरसन पड़ जाइ ॥ २ ॥ ३९ ॥ १३ ॥ १५ ॥ ६७ ॥

रागु आसा महला ५ घरु २ ॥ १ ओ सतिगुरप्रसादि ॥

अपनी दशा और माया का छल प्रगट करते हैं ॥

जिनि लाई प्रीति सोइ फिरि खाइआ ॥
जिनि सुखि बैठाली तिसु भउ बहुतु दिखाइआ ॥

जिसने माया के संग प्रीति लगाई है तिसी को इस ने फिर के खाइआ है अरथात नास कीआ है जिसने अपने घर मैं (सुखि बैठाली) संचन करी है तिसको राज भज अगनि भज चोर भज इतजादि बहुत भै दिखलाइआ है ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਾਈ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਦੇਖਿ ਬਿਬਾਦੇ ॥ ਹਮ ਆਈ ਵਸਗਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ ॥ ੧ ॥

ਭਾਈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਤਥਾ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਗ ਮਾਯਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ (ਬਿਬਾਦੇ) ਝਗੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੀ(ਗਤਿ)ਸਕਤੀ ਬਸ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਦੇਖਿ ਬਿਮੋਹਿਤ ਹੋਏ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ
ਸੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁਖਾ ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਧ੍ਰੋਹਨਿ ਧ੍ਰੋਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹਮ (ਬਿਮੋਹਿਤ) ਮੋਹ ਸੇ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੀਵ ਥਸੇਸ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਸਾਧਿਕ) ਜਗਜਾਸੂ (ਸਿਧ) ੮੪ ਸਿਧ (ਸੁਰ ਦੇਵ) ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਸੁਰ ਸਮਾਨ ਦੇਵ ਸੇ ਤ੍ਰਿਦੇਵ ਲੇਨਾ ਮਾਨੁਖਾਦਿ ਜਿਤਨੇ ਏਕ (ਸਾਧੂ) ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਪਜਾਰੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਮਾਯਾ (ਧ੍ਰੋਹਨਿ) ਛਲਨੀ ਨੇ (ਧ੍ਰੋਹੇ) ਛਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਭਈ ਹੈ ਔਰੁ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਸ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਉਦਾਸੀ ਤਿਨ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੈ ॥ ਇਕਿ ਸੰਚਹਿ ਗਿਰਹੀ ਤਿਨ ਹੋਇ ਨ ਆਪੈ॥

ਇਕ ਪੁਰਖ ਦੇਖਨ ਮੈਂ ਤੋ ਉਦਾਸੀਨ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਕਾਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਜਾਪ ਰਹੀ ਹੈ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਬਨ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਅਪਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਭਾਵ ਯਹ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਪਾਸ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਸਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ਤਿਨ ਬਹੁਤੁ ਕਲਪਾਵੈ ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ॥੨ ॥

ਏਕ ਸਤੀ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮ ਮਿਥਜਾ ਕਬਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹੈਂਗੇ ਜੁਧਿਸ੍ਠਿਰਾਦਿਕ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਮਾਯਾ ਬਹੁਤ ਕਲਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਯਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਾਗਵਤਾਦਿ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ।ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਹਮ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਪੁ ਕਰਤੇ ਤਪਸੀ ਭੂਲਾਏ ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੋਹੇ ਲੋਭਿ ਸਬਾਏ ॥
ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿਆ ਆਕਾਸੁ ॥ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ ਦੇਕਰਿ ਹਾਥੁ ॥ ੩ ॥

ਤਪ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਤਪਸ੍ਵੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਬਾਏ) ਬਹੁਤੇ ਪੰਡਿਤੋਂ ਕੋ ਲੋਭ ਮੇਂ ਲਾਇ ਕਰ ਮੋਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤੀਨੋ ਗੁਣੋ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋ ਮੋਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਆਕਾਸ ਵਤ ਜੋ ਨਿਰਾਲੰਬ ਸਿਧ ਆਕਾਸਚਾਰੀ ਹੈਂ ਵਾ ਆਕਾਸ ਕਰਕੇ ਊਰਧ ਸਪਤ ਲੋਕ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਮੋਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਹੋਇ ਵਰਤੀ ਦਾਸਿ ॥ ਕਰ ਜੋੜੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੋ ਤੂੰ
ਕਹਹਿ ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤ੍ਰਿਗੁਨਾਤੀਤ ਆਤਮ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਬਰਤਤੀ ਹੈ ਹਾਥ ਜੋੜੇ ਹੁਏ ਸੇਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਆਪ ਕਹੋ ਸੋ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕਰੂੰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗਜਾਨੀ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪਾਸ ਤੋ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਫਿਰ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਸੂ ਤੇ ਪਿਰਿ ਕੀਨੀ ਵਾਖਿ ॥ ਦੇਰ ਜਿਠਾਣੀ ਮੁਈ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪਿ ॥
ਘਰ ਕੇ ਜਿਠੇਰੇ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਪਿਰਿ ਰਖਿਆ ਕੀਨੀ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣਿ ॥ ੧ ॥

ਪਤੀ ਨੇ ਅਵਿਦਜਾ ਰੂਪੀ ਸਾਸ ਸੇ ਮੈਂ ਅਲਗ ਕਰ ਦੀਨੀ ਹੂੰ ਆਸਾ(ਦੇਰ)ਦਿਰਾਨੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ(ਜਿਠਾਣੀ) ਜਿਠਾਨੀ ਜੋ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਥੀ ਸੋ ਦੋਨੋ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੈਂ (ਘਰ ਕੇ ਜਿਠੇਰੇ) ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਕਾਨ ਭੀ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈ ਐਸੇ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣ ਮੇਰੇ ਪਤਿ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨਹੁ ਲੋਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਰਜਨ ਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਸੰਘਾਰੇ
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੋਕੋ ਸੁਨੋ ਮੈਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬੈਰੀ (ਦੁਰਜਨ) ਖੋਟੇ ਕਾਮਾਦਿ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਜਬ ਹਰਿ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੁਝਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਮੈਨੇ ਸੋ (ਸੰਘਾਰੇ) ਨਸ੍ਟ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਿਨ ਗੁਨੋ ਕਰ ਆਪ ਰਖਜਾ ਕੇ ਜੋਗ। ਸਮਝੇ ਗਏ ਥੇ ?

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦੁਤੀਆ ਤਿਆਗੀ ਲੋਗਾ ਰੀਤਿ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ
ਤਿਆਗਿ ਦੁਰਜਨ ਮੀਤ ਸਮਾਨੇ ॥ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਪਛਾਨੇ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਹਮਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਜਾਗੀ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕ ਰੀਤੀ ਤਜਾਗੀ ਤੀਸਰੇ ਤੀਨੋ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸਤ੍ਰੂ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਾਨ ਸਮਝੇ ਸਾਧੁਓਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣ ਜੋ ਅਤੀਤ ਹੈ ਸੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਬਾਧਿਆ ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜਿਆ ॥
ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਹਮਨੇ(ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਏਕ ਰਸ ਅਨੰਦ ਗੁਫਾ ਮੈਂ ਆਸਨ ਬਾਧਿਆ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਸਿਥਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਸਿਥਤ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਅਨਾਹਦੁ ਸਬਦੁ ਥਜਤਾ ਭਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੋ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਹਾਗਨਿ ਧੰਨ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲੀ ਹੁਈਹੈ॥੩॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜੋ ਸੁਣੈ ਕਮਾਵੈ ਸੋ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥
ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਓਹੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਕੋ ਸੁਨੈਗਾ ॥ ਔਰ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨਨ ਕਰੈਗਾ ਫਿਰ ਨਿਧਯਾਸਨੁ ਕਰੈਗਾ ਸੋ ਸਿਖਜਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਇਸ ਮਾਯਾ ਜੰਜਾਲ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੈਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋਇਗਾ ਫਿਰ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਨ ਤੋ ਜਨਮ ਕਰ ਆਵੇਗਾ ਔਰ ਨ ਮਰ ਕਰ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਗਾ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ (ਸੇਤੀ) ਸਾਥ ਵਹੁ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲ ਰਹੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੋ ਸਥਦ ਕਰ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਥਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸੁਕਰਨੀ ਭਗਤੀ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਅਰ ਕੁਕਰਨੀ ਖੋਟੀ ਕਰਨੀ ਵਾਲੀ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਸੇ ਤਦਾਕਾਰ ਬੁਧੀ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਥਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਵਹੁ ਕੌਨ ਸੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜਿਸਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਔਰ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਉੱਤਰ ॥

ਨਿਜ ਭਗਤੀ ਸੀਲਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥ ਰੂਪਿ ਅਨੂਪ ਪੂਰੀ ਆਚਾਰਿ ॥
ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਸੈ ਸੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੋਭਾਵੰਤਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜੰਤਾ ॥ ੧ ॥

(ਨਿਜ) ਆਪ ਅਵਿਰਲ ਭਗਤੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੀਲਵੰਤੀ ਨਾਰ ਹੈ ਅਨੂਪਮ ਰੂਪ ਹੈ ਆਚਰਨ ਮੇਂ ਭੀ ਪੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸ(ਗ੍ਰਿਹਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਥਸਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗ੍ਰਹਣ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਥਿਰਲੇ ਜੀਵ ਨੇ ਐਸੀ ਸੁਕਰਨੀ ਕਾਮਨੀ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਕਰਣੀ ਕਾਮਣਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਮ ਪਾਈ ॥ ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਪਰਥਾਇ ਸੁਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਵਹੁ ਸੁਕਰਣੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਕਰਮ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਐਸੀ ਸੁਕਰਨੀ ਨਾਮ ਇਕ (ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਕੈਸੀ ਹੈ ਸੁਕਰਨੀ ਕਾਮਨੀ (ਜਜ) ਪੂਜਾ ਮੇਂ (ਕਾਜ) ਵਿਵਹਾਰ ਸਰਥ ਕਾਰਜੋਂ ਮੇਂ (ਪਰਥਾਇ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ (ਸੁਹਾਈ) ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਭਈ ਹੈ ਫਿਰ ਕੈਸੀ ਹੈ ਸੁਕਰਨੀ ਕਾਮਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਚਰੁ ਵਸੀ ਪਿਤਾ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥ ਤਿਚਰੁ ਕੰਤੁ ਬਹੁ ਫਿਰੈ ਉਦਾਸਿ ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ
ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿਆਣੀ ਘਰਮਹਿ ਤਾ ਸਰਥ ਸੁਖ ਪਾਇਆ॥ ੨ ॥

ਜਥ ਤਕ ਪਿਤਾ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਥਸੀ ਥੀ ਤਥਤਕ (ਕੰਤੁ) ਜੀਵ ਉਦਾਸੀਨ ਹੁਆ ਇਧਰ ਉਧਰ ਭਟਕਤਾ ਫਿਰਤਾ ਥਾ ਜਥ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖ ਕੋ ਮਨਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਤਥ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ (ਘਰ) ਰਿਦੇ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ ਤੋ ਹੀ ਸਰਥ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ॥ ੨ ॥

ਥਤੀਹ ਸੁਲਖਣੀ ਸਚੁ ਸੰਤਤਿ ਪੂਤ॥

ਫਿਰ ਵਹ ਕੈਸੀ ਹੈ ਸੁਕਰਨੀ ਕਾਮਨਿ ਥੱਤੀਸ ਲਖਣੋਂ ਕਰਕੇ ਯੁਕਤ ਹੈ। ਯਥਾ—੩੨ ਲਖਜਣ ਸੌਂਦਰਜ ੧ ਲਜਜਾ ੨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਬੁਧਿ ੩ ਸ਼ੁਭ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਹਠੁ ੪ ਸੁਹ੍ਰਿਦਤਾ ੫ ਸਚਿਆਰੀਏ ਸੂਰਮਤਾ੭ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ੮ ਸਾਵਧਾਨਤਾ ੯ ਪੰਡਿਤਤਾ ੧੦ ਉਦਮ ੧੧ ਉਦਾਰਤਾ ੧੨ ਗੁਨਗ੍ਰਾਹਕਤਾ ੧੩ ਗੰਭੀਰਤਾ ੧੪ ਮਨਕੀ ਸੁਧਤਾ ੧੫ ਧਰਮ ੧੬ ਖਜਮਾ ੧੭ ਤਤ੍ਵਗਜਾਨ ੧੮ ਇੰਦ੍ਰਜਜ ੧੯ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਕਾ ਨਿਧਮ ੨੦ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ੨੧ ਧੈਰਜ ੨੨ ਨੰਮ੍ਰਤ ੨੩ ਤੇਜ ੨੪ ਦਯਾ ੨੫ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ੨੬ ਅਲੋਭ ੨੭ ਅਕੋਪ ੨੮ ਅਹਿੰਸਾ ੨੯ ਅਕਾਮ ੩੦ ਅਕਪਟ ੩੧ ਅਗਰਥ ੩੨ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਸੰਤਤ ਸਤ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ (ਪੂਤ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥

ਫਿਰ ਕੈਸੀ ਹੈ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ (ਸੁਘੜ) ਚਤੁਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਇਛ ਪੁਰੇ ਮਨ ਕੰਤ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ਼ ਸੰਤੋਖੀ ਦੇਰ ਜੇਠਾਨੀ॥ ੩ ॥

ਜੀਵ ਕੰਤ ਕੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਿਰਾਨੀ ਜਠਾਨੀਓਂ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਪਰਵਾਰੈ ਮਾਹਿ ਸਰੇਸਟ ॥ ਮਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਰ ਜੇਸਟ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧੰਨੁ ਸੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਮੁਦਿਤਾ ਕਰੁਣਾ ਸ੍ਰਧਾਦਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਦੇਵਰ ਜੇਸਠ ਲਬ ਲੋਭ ਕੋ ਮਤੀ ਦੇਵੀ ਬੁਧੀ ਦੇਤੀ ਹੈ ਸੋ ਘਰ ਹ੍ਰਿਦਯ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਘਰ ਮੇਂ ਸੁਖਹੀ ਸੁਖ ਸੇ ਸਮਾਂ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਬ ਕੁਕਰਨੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਤਾ ਕਰਉ ਸੋ ਪਕਨਿ ਨ ਦੇਈ ॥ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਖਲੋਈ ॥

ਜੋ ਮਤਾ ਭਾਵ ਸੁਭ ਸਲਾਹ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਮੇਂ ਬਿਘਨ ਡਾਲ ਕਰ ਪਰਪੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਨੇ ਦੇਤੀ ਹੈ ਸੀਲ ਜਿਸਮੇਂ ੧੩ ਗੁਣ ਹੋਂ ਤਿਸਕੋ ਸੀਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਨਜਤ ੧ ਦੇਵ ਪਿਤ੍ਰ ਭਕ੍ਰ ੨ ਸੋਮ੍ਰਤਾ ੩ ਅਪਰੋਪਤਾ ਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤਔਰਕੋਤਪਾਉਣਾਨਾ ਭਾਵ ਦੁਖ ਨ ਦੇਣਾ ੪ ਅਨਸੂਇਤਾ ੫ ਮ੍ਰਿਦੁਤਾ ੬ ਅਪਾਰੁਖਜ ੭ ਮੈਤ੍ਰੀ ੮ ਪ੍ਰਿਯ ਬਾਦਿਤਾ ੯ ਕ੍ਰਿਤਗਜ਼ਤਾ੧੦ਸਰਣਯਤਾ ੧੧ ਕਰੁਣਾ ੧੨ ਸਾਂਤਿਤਾ ੧੩ ਇਨ ਤੇਰਹ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸੀਲ ਹੈ (ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕਾ ਜੀਤਨਾ ਇਨ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੈ ਪਾਸ ਖੜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕੋ ਇਨਕੀ ਤਰਫ ਆਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਵੇਸ ਕਰੇ ਬਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸਨਿ ਨ ਦੇਈ ਵਖਿ ਵਖਿ ਭਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਖੰਡ ਕੇ ਭੇਖ ਬਨਾਇਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਤੀ ਹੈ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਇਦ੍ਰੀਯੋਂ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਨੇ ਦੇਤੀ ਹੈ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਬਿਖੰਜੋਂ ਮੇ ਭ੍ਰਮਾਉਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਇਕ ਘਰ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ॥ ਜਤਨ ਕਰਉ ਉਰਝਾਇ ਪਰੇਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਘਰ) ਹ੍ਰਿਦਯ ਕੀ (ਨਾਇਕ) ਮਾਲਕ ਬਨ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੀਵ ਕੋ ਬਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਬਸਨੇ ਕਾ ਜਤਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਉਰਝਾਵਾ ਭਾਵ ਬਿਘਨ (ਪਰੇਵੈ) ਪਾਇ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧੁਰ ਕੀ ਭੇਜੀ ਆਈ ਆਮਰਿ ॥ ਨਉਖੰਡ ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ॥
ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨ ਛੋਡੈ ਜੋਗ ਸਨਿਆਸ ॥ ਪੜਿ ਥਾਕੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰਚੀ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਭੇਜੀ ਹੁਈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਈ ਹੈ (ਆਮਰਿ) ਗਜਾਨ ਬਿਨਾ ਅਮਰ ਹੈ ਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਧੁਰ ਕੇ(ਆਮਰਿ)ਹੁਕਮ ਸੇ ਭੇਜੀ ਹੂਈ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਹੁਕਮਕਰਨੇਵਾਲੀਹੈ।ਫਿਰਕੈਸੀ ਹੈ?ਨਵਖੰਡਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਪ੍ਤ ਦੀਪਸਪ੍ਤ ਸਮੁਦ੍ਰ ਆਕਾਸੁ ਪਤਾਲ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਔਰ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤਹਾਂ ਕੇ ਬਾਸੀ ਜੋਗੀਸੰਨਜਾਸੀ ਆਦਿ ਕੋਈ ਭੀ ਇਸਨੇ ਨਹੀਂਛੋੜੇ ਇਸਨੇ ਸਭ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਤ ਕਾ ਪਾਠ ਪਢ ਕਰ ਅਭਜਾਸ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਬੈਸਉ ਤਹ ਨਾਲੇ ਬੈਸੈ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਮਹਿ ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ ॥
ਹੋਛੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ਕਹੁ ਮੀਤਾ ਹਉ ਕੈਪਹਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਬੈਠਤਾ ਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੰਗ ਬੈਠਤੀ ਹੈ ੧੪(ਸਗਲ)ਭਵਨ ਮੈ ਬਲਕੇ ਸਹਤ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤੀ ਹੈ (ਹੋਛੀ)ਓਛੀਸਰਨਪੜਨੇ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਅਨ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਸੇ ਇਸ ਸੇ ਕੋਈ ਰਹਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰੋ ਯਹ ਕਹੋ ਕਿ ਹਮ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਯਹ ਮਾਯਾ ਕੁਕਰਨੀ ਬਸਿਸਟ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਕਾ ਮਨ ਸੇ ਛੂਟੈ ਔਰ ਸੁਕਰਨੀ ਮਿਲੈ । ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਗੁਰ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਯਹ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਆਣ ਉਪਾਸਨਾ ਸੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਕੁਕਰਨੀ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਛੂਟੈਗਾ । ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਤੁਝ ਸੇ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥
ਸੋ ਉਪਦੇਸ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਜਬ ਮੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਤਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਨਾਮ ਮੁਝਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਸਚਯ ਕਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਗੁਣਗਾਇ ਅਨੰਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤਾ ॥ ੪ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਨੰਤ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਕੇ ਤਬ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਨਿਜ ਘਰ ਮੈਨਿਜਾ ਨੰਦ ਬਾਸ ਕਰਤਾ ਭਜਾ । ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲ ਗਇਆ ਅਬ ਮੈਂ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਜਾ ਤੂੰ ਭੀ ਹੇ ਸਿਖ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਚਿੰਤ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਔਰ ਇਸਕਾ ਫਲ ਯਹ ਕਿ ॥ ੪ ॥

ਘਰੁ ਮੇਰਾ ਇਹ ਨਾਇਕਿ ਹਮਾਰੀ॥ਇਹਆਮਰਿ ਹਮ ਗੁਰਿ ਕੀਏਦਰਬਾਰੀ॥ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੪॥੪॥

ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਏਹ ਮਾਯਾ (ਨਾਇਕਿ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਮੈਂ ਪਤੀ ਹਾਂ ਜੋ ਰਿਦਾ ਇਸਕਾ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਮੇਰਾ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਵਾ ਆਗੇ ਏਹ ਮਾਯਾ ਹਮਾਰੀ (ਨਾਇਕਿ) ਸ੍ਰਦਾਰਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ ਅਬ(ਇਹ)ਏਸ ਪਰ ਹਮਾਰਾ ਆਮਰ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਹੂਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਦਰਬਾਰੀ) ਦਰਬਾਰ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਬ ਸੁਲਹੀ ਪਠਾਨੁ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਜੀਕਾ ਮਦਤਗਾਰ ਹੋ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰ ਚੜ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੋ ਆਯ ਹੋ ਤ੍ਰਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ ਜਿ ਪਤ੍ਰੀ ਚਲਾਵਉ ॥ ਦੁਤੀਏ ਮਤਾ ਦੁਇ ਮਾਨੁਖ ਪਹੁਚਾਵਉ ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾ ਕਿਛੁ ਕਰਉ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਦੁਸ਼ਮਨ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਆਉਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪਹਲੇ ਮਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਕਰ ਭੇਜਾਂ ਦੂਜੇ ਏਹੁ ਸਲਾਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੇ ਦੋ ਮਾਨੁਖ ਭਾਵ ਵਕੀਲ ਭੇਜੋਂ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਸਫਾਈ ਕਰਾ ਦੇਵੇ ਤੀਜੇ ਏਹੁ ਸਲਾਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੇ ਕਛੁ ਔਰ ਉਪਾਇ ਕਰਾਂ ਭਾਵ ਸਾਂਮ ਦਾਮਾਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਨੇ ਤੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਭਾਵ ਸਭ ਉਪਾਇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਧਜਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਿਸ਼੍ਟੀ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਮੈ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ (ਪ੍ਰਥਮੇ) ਪਹਲੇ ਯਹ ਮਤਾ ਭਾਵ ਸਲਾਹ ਕਰੀ ਕਿ (ਪਤ੍ਰੀ) ਬੇਦ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰਾਂ ਦੂਜੇ ਯਹ ਗੁਰਮਤਾ ਕੀਆ ਕੇ ਦੋ ਮਾਨੁਖ ਭਾਵ ਸ੍ਵੰਭੂਮਨ ਅਰ ਸਤਰੂਪਾ ਕੋ ਭੇਜਾਂ ਜੋ ਮੈਥਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੇਂ ਤੀਸਰੇ ਏਹ ਮਤਾ ਕੀਆ ਕੇ ਕਛੁ ਔਰ ਉਪਾਇ ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਮਰੀਚਆਦਿ ਰਿਖੀਆਂ ਕੋ ਉਪਜਾਵਾਂ ਵਾ ਜਗਜਾਸੀਆਂ ਕੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੈਂ ਉਪਾਵ ਹੈ ਸੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਯਹ ਮਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬੇਦ ਪੜਨੇ ਮੇਂ ਬੁਧੀ ਕੋ ਪ੍ਰਵਿਤ੍ਰ ਕਰੋਂ ਦੂਸਰਾ ਮਤਾ ਕੀਆ ਕਿ ਦੋ ਮਾਨੁਖ ਭਾਵ ਗਜਾਨ ਬੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਇਨੀਂ ਦੋਨੋਂ ਮਾਨੁਖੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋਂ ਤੀਸਰਾ ਮਤਾ ਯਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਛੁ ਤੀਰਥਰਟਨ ਆਦਿ ਉਪਾਉ ਕਰੋਂ ॥

ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਛੋਡਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂਨੇ ਸਭ ਕਛੁ ਛੋੜਿ ਕਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਧਜਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਅਚਿੰਤ ਸਹਜਾਇਆ ॥ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਮੂਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੁਝੇ ਅਚਿੰਤਤਾ ਅਰੁ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਮੋਹ ਆਦਿ ਸਤ੍ਰੂ ਜੋ ਚੁਗਲ ਥੇ ਸੋ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਮੈਂ ਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਕਉ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦੇਸੁ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿ ਜੀਉ (ਪੰਡੁ) ਸਰੀਰ (ਦੇਸੁ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਯਹ ਸਭ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਆਪਾ ਭਾਉ ਮਿਟ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੀ ਸੁ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤੂੰ ਹੈ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਤੇਰਾ ਹੀ ਬਲ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਤਨ ਕਰਕੇ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੁਧਨੋ ਛੋਡਿ ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈਂ ਧਰਿ ॥ ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਤੇਰੀ ਸਮਸਰਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝ ਕੋ ਛੋਡਿ ਕਰ ਕਿਸ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜਾਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੋ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਸਾਕਤੁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਬੇਬਾਣਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਕਿਸਕੀ ਕਾਨ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਨਾਸ੍ਤਿਕ ਨਿਗੁਰਾ ਸਾਕਤ ਹੈ ਸੋ (ਬੇਬਾਣਿ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜਹ ਕਹ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਜੀਵ ਸੇ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅਪਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਜਹਾਂ ਤਕ ਉਨਕੀ ਗਤਿ ਹੈ ਰਖਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਸਰਬਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈ ਗਲ ਮੈਂ ਗਲਾਇਕਰ ਰਖਜਾ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੇ ਮੇਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤੱਗਜਾ ਰਾਖੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵਧਾਈ ਬਜੀ ਭਾਵ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ॥

ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ ਸਉਦੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਸੁਣੀ ਲਾਭਾਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਸੰਤੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੂਨ ਰੂਪ ਪਰਦੇਸ (ਝਾਗਿ) ਲਾਂਘ ਕਰ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਸਉਦਾ ਕਰਨੇ ਆਯਾ ਹੂੰ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਧਨ ਅਨੂਪਮ ਵਸਤੁ (ਲਾਭਾਇਆ) ਆਤਮ ਗਜਾਨ ਰੂਪੁ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੁਣ ਕਰ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਗੁਣ ਰਾਸਿ ਬੰਨਿ ਪਲੈ ਆਨੀ ॥ ਦੇਖਿ ਰਤਨੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅਮਰ ਚਤੁਸ੍ਰਜ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਰਾਸ ਪਲੈ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਕਰ ਲਜਾਯਾ ਹੂੰ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਜੋ ਨਾਮ ਰਤਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਸ ਮੈਂ (ਲਪਟਾਨੀ) ਖਜਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ ਦੁਆਰੈ ਆਏ ॥ ਵਖਰੁ ਕਾਢਹੁ ਸਉਦਾ ਕਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਾਹੁ ਸਤਗੁਰੂ ਸੰਤੋ ਜਗਜਾਸੀ ਬਾਪਾਰੀ ਆਪਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਏ ਹੈਂ (ਵਖਰੁ) ਵਸਤੁ ਨਿਕਾਲੀਏ ਹਮ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਹਿ ਪਠਾਇਆ ਸਾਹੈ ਪਾਸਿ ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨ ਅਮੋਲਾ ਰਾਸਿ ॥

ਸਾਹ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸ੍ਰ ਸੰਤ ਨੇ ਭੇਜਾ ਹੂੰ(ਸਾਹਿ) ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਰਤਨ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਅਮੋਲਕ ਸਾਧਨ ਰਾਸਿ ਹੈ ਇਤਨੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਾਧਨ ਸੰਪੰਨ ਜਗਜਾਸੂ ਕੋ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕਾ ਸੌਦਾ ਕਰਾਇਆ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਤਬ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਵਿਸਟੁ ਸੁਭਾਈ ਪਾਇਆ ਮੀਤ ॥ ਸਉਦਾ ਮਿਲਿਆ ਨਿਹਚਲ ਚੀਤ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਮਿਤ੍ਰ (ਵਿਸਟੁ) ਵਕੀਲ ਸਤਗੁਰੂ(ਸੁਭਾਈ) ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਪਾਯਾ ਤਬ ਨਾਮ ਕਾ ਸੌਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਔਰ ਚਿਤ ਇਸਥਿਤ ਹੋਗਿਆ ॥ ੨ ॥

ਭਉ ਨਹੀ ਤਸਕਰ ਪਉਣ ਨ ਪਾਨੀ ॥ ਸਹਜਿ ਵਿਹਾਝੀ ਸਹਜਿ ਲੈ ਜਾਨੀ ॥

ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੋ ਨ ਤੋ ਚੋਰ ਕਾ ਭਜ ਹੈ ਨ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕਾ ਭਜ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਨ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਨ ਪਉਨ ਸੁਕਾਇ ਸਕਤੀ ਹੈ ਨ ਪਾਨੀ ਗਲਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਨਾਮ ਰਤਨ ਵਸਤ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਧਾਰ ਕਰ (ਵਿਹਾਝੀ) ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤ ਕੈ ਖਟਿਐ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਸਤ ਨਾਮ ਕੇ ਕਮਾਉਨੇ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ(ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ)ਸੁਖ ਚੈਨ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਹਬਿਘਨ ਨਾਮ ਰਤਨ ਅਪਨੇ(ਘਰਿ) ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਲੇ ਆਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ॥ ੩ ॥

ਮਿਲਿਆ ਲਾਹਾ ਭਏ ਅਨੰਦ ॥ ਧੰਨੁ ਸਾਹ ਪੂਰੇ ਬਖਸਿੰਦ ॥

ਤਿਸ ਮੇ ਲਾਭ ਯਹ ਮਿਲਾ ਕਿ ਅਨੰਦ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਸਾਹ ਪੂਰੇ ਬਖਸਿੰਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਯਹ ਲਾਭ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨਜ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਸਉਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਪਾਇਆ॥ਸਹਲੀ ਖੇਪ ਨਾਨਕੁ ਲੈ ਆਇਆ ॥੪॥੬॥

ਇਹੁ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕਾ ਸਉਦਾ ਕਿਸੀ ਬਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਅਤਯੰਤ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਲੀ ਖੇਪ) ਸਸਤੀ ਵਾ ਸੁਖਦਾਈ ਖੇਪ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਘਰ ਲੇ ਆਇਆਹੈ॥੪॥੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੇ ਕਹੈ ਐਸੀ ਸਸਤੀ ਖੇਪ ਤੁਮਕੋ ਕਿਸ ਸਾਧਨ ਸੇ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ ਮੇਰੋ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਨਹ ਦੇਖਿਓ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੀਗਾਰੋ ॥

ਸੁਭ ਗੁਣ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਅਵਗੁਣ ਅਸਤਜ ਲੋਭਾਦਿ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਚਿਤ ਕੀ ਸੁਧਤਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ(ਸੀਗਾਰੋ) ਸਾਧਨ ਸਪੰਨਤਾ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ॥

ਚਜ ਆਚਾਰ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜੈ ਆਨੀ ॥ ੧ ॥

(ਚਜ ਆਚਾਰ) ਸੁਭ ਆਚਰਣੋਂ ਕੀ ਮੈਨੇ ਕੋਈ ਬਿਧਿ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਯਦਜਪਿ ਤੋਂ ਭੀ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜਕੇ ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇਜਜ ਪਰ (ਆਨੀ) ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨਿਬੋ ਸਖੀ ਕੰਤਿ ਹਮਾਰੋ ਕੀਅਲੋ ਖਸਮਾਨਾ ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਲੋਕੁ ਅਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀਓ ਸੁਨੋ ਕੰਤ ਨੇ ਹਮਾਰਾ (ਖਸਮਾਨਾ) ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ਸਿਰ ਪੁਰ ਆਪਨਾ ਹਾਥ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮੁਝੇ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ। ਇਹ (ਅਜਾਨਾ) ਮੂਰਖ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਸੁਧ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੋ ਅਬ ਹੁਣਿ ਸੋਹਿਓ ॥ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਓ ਮੇਰੋ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜੋਹਿਓ ॥

ਮੇਰਾ ਵਿਛੋੜੇ ਕਾ ਜਿਤਨਾ ਦੁਖੁ ਥਾ ਸੋ ਸਭੁ (ਜੋਹਿਓ) ਕਾਟਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਮੁਝੇ ਮਿਲ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਂਤੇ ਹਮਾਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਹਾਗੁ ਭਾਵ ਸੁਖ (ਅਬ) ਅਬਨਾਸੀ ਨਿਸਚਜ ਕਰਕੇ ਹੁਣ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਅਬ ਸੰਜੋਗ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਂਗਨਿ ਮੋਰੈ ਸੋਭਾ ਚੰਦ ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਅਨੰਦ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪ ਆਂਗਨ ਮੇਂ ਸਤੋ ਗੁਨ ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੋਭਾ ਦਾਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੂਆ ਹੈ ਅਬ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ॥ ਸਗਲ ਅਭਰਣ ਸੋਭਾ ਕੰਠਿ ਫੂਲ ॥

(ਬਸਤ੍ਰ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਹਮਾਰੇ ਚਲੂਲ ਰੰਗਿ ਵਾਲੇ ਗਾਢੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੰਠ ਫੂਲਾਦਿ (ਅਭਰਣ) ਗਹਣੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪੇਖੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਨਿ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਿਅ ਪਤੀ ਨੇ ਸੁਭ ਦਿਸਟੀ ਕਰ ਮੈਂ ਦੇਖੀ ਤਬ ਸਭ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨੇ ਮੈਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ਦੁਸਟ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਨੇ ਮੇਂ ਬਾਧਕ ਥੇ ਤਿਨਕੀ (ਕਾਨਿ)ਕਨੌਡਤਾ ਛੂਟਿ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਅਬ ਪ੍ਰਿਯ ਸੰਗ ਮੇਂ ਦੂਤਾਂ ਕਾ ਕੁਛ ਬਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥ ਨਉਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਅਬ ਸਦੀਵਕਾਲ ਆਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤਜ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ (ਰੰਗ ਮਾਣੇ) ਅਨੁਭਵ ਕੀਆ ਹੈ ਨਵਨਿਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਹਮ ਤ੍ਰਿਪ੍ਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਰਹਿ ਸੀਗਾਰੀ ॥ ਥਿਰੁ ਸੁਹਾਗਨਿ ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਮੈਂ ਸ਼ਿੰਗਾਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਗੁਨੋਂ ਸਹਤ ਕਰੀ ਹਾਂ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸੁਹਾਗਨਿ(ਭਤਾਰੀ) ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਅਚਲ ਭਈ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਸੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗਾ ਥਾ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸਕੋ ਦੀਆ ਤੋ ਥੋੜਾ ਜਾਨ ਕਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸਕੀ ਦਸਾ ਸਿਖੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ॥ ਲੈਤ ਦੇਤ ਉਨ ਮੂਕਰਿ ਪਰਨਾ ॥

ਜਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਨੋਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਪੂਜਾ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣੋ ਕਾ ਦਾਨੁ ਲੇਤੇ ਹੂਏ ਅਰ ਜਜਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੂਏ (ਮੂਕਰਿ ਪਰਨਾ) ਫਿਰ ਜਾਨਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਮਨੇ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਤੁਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਣਾ ॥ ਤਿਤੁ ਦਰਿ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਪਛੁਤਾਣਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜਿਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਇਨ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਤੁਮਹੀ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਮ ਸਾਸਨਾ ਸਹਨੀ ਪੜੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਡੂਬੇ ਭਾਈ ॥ ਨਿਰਾਪਰਾਧ ਚਿਤਵਹਿ ਬੁਰਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪਰਾਈ ਬੁਰਾਈ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣਤ੍ਵ ਸੇ ਡੂਬ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਸ੍ਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਫਿਰਹਿ ਹਲਕਾਏ ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ ॥

ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਣੋਂ ਮੈਂ ਲੋਭ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਹਲਕਾਏ ਹੂਏ ਸ੍ਵਾਨ ਸਮਾਨ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਸਤ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਜਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਭਾਰ ਉਠਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨੁ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਠਗਾ ਗਜਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ (ਚੇਤੈ) ਸਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਬਹੁਤੇ ਰਸਤੋਂ ਮੇਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਮਨਾ ਅਰਥ ਅਨੇਕ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਘਨੇਰੇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਖਿਆ ਉਤਰੀ ਘੇਰੇ ॥

ਬਾਹਰ ਤੋ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸੇ ਤਿਲਕ ਛਾਪੇ ਭਸਮ ਤ੍ਰਿਪੁੰਡ੍ਰ ਆਦਿ ਭੇਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ (ਬਿਖਿਆ) ਬਿਖਜ ਬਾਸਨਾ ਘੇਰ ਕਰਕੇ ਉਤਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ॥ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹੀ ਨ ਸੀਝੈ ॥ ੩ ॥

ਦੂਸਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੀਝਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਸਕੀ ਕਲਜਾਣ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੩ ॥

ਮੂਰਖ ਬਾਮਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਾਲਿ ॥ ਦੇਖਤ ਸੁਨਤ ਤੇਰੈ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਬ੍ਰਹਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਸੁਨਤਾ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋਵੀ ਭਾਗੁ ॥ ਮਾਨੁ ਛੋਡਿ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਅਛਾ ਭਾਗ ਹੈ ਤੋ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਮਾਨ ਤਜਾਗ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਾਗ ॥ ੪ ॥੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ਗਤੁ ਤਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗੋਂ ਜੰਨ ਦੁਖ ਇਸ ਸਰੀਰ ਸੇ (ਗਤੁ) ਨਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਭੀ (ਨਿਰਮਲੁ) ਸੁਧ ਹੂਆ ॥

ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕਤਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਬ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੀ ਓਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾਹੈ॥ ੧॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਾਇ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਓ ਤਾਪ
ਸਭ ਸਹਸਾ ਗੁਰੁ ਸੀਤਲੁ ਮਿਲਿਓ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕੀ ਤਪਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਜਬ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾ ਤਬ ਜਿਤਨਾ ਸਹਸਾ ਅਰ ਤਾਪ ਥਾ ਸਭ ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥

ਧਾਵਤ ਰਹੇ ਏਕੁ ਇਕੁ ਬੂਝਿਆ ਆਇ ਬਸੇ ਅਬ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਇ ॥

ਅਬ ਹਮਨੇ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਭਾਵ ਅਦੁਤੀਅ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧਾਵਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਭਏ ਹੈਂ ਅਬ ਨਿਸਚਲ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਧਸਠਾਨ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਹਤ ਭਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਗਤ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਤੇ ਹੂਏ ਹਮ ਸੰਤੁਸਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਦੋਖ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੈ ਅਬ ਪਕਰੇ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਧੁ ਪਾਇ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਪਰਾਧ ਥੇ ਸੋ ਅਬ ਪਾਛੇ ਪਰੇ ਅਰਥਾਤ ਨਸ਼ਟ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕਰ ਨਿਸਚਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਗਾਵੈ ਮੰਗਲ ਮਨੂਆ ਅਬ ਤਾਕਉ ਫੁਨਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥

ਅਬ (ਸਹਜ ਧੁਨਿ) ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸਬਦੋਂ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣ ਗਾਉਤਾ ਹੈ (ਤਾਕਉ) ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਫੁਨਿ) ਫੇਰ ਕਾਲ ਨ ਖਾਏਗਾ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹਮਾਰੇ ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਨਾਮੁ
ਤੇਰਾ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਕਾਰਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰ ਪਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਹੋਕਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਾਮ ਮੈਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਰੜਾਵੈ ਬਿਲਲਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਿਸਰਿਆ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪ੍ਰਤਿ ॥ ਜਿਸਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਐਸਾ ਨਿੰਦਕੁ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ (ਅਰੜਾਵੈ) ਊਚੇ ਬੋਲਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਬਿਲਲਾਵੈ) ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੁ ਕਰਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰੋਦਨ ਆਦਿ ਫਲ ਨਿੰਦਕ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਉਸਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋਵੈ ਨਾਲੇ ਲਏ ਸਿਧਾਵੈ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਭੀ ਨਿੰਦਕ ਜਮਪੁਰੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਹੀ ਲੈਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਅਣਹੋਦਾ ਅਜਗਰੁ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ ਨਿੰਦਕੁ ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਜਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

(ਅਣਹੋਦਾ)ਜਿਸ ਕਰ ਕੁਛ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਹੋਂਦਾ ਹੋ ਭਾਵ ਬਿਨਾ ਲਾਭ ਕੇ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਾਏ ਪਾਪ ਰੂਪ (ਅਜਗਰੁ) ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਾਏ ਪਾਪ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਮੈ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਸਮੇਤ ਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਜਲਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਜਮਦੂਤ ਜਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਰਮੇਸਰ ਕੈ ਦੁਆਰੈ ਜਿ ਹੋਇ ਬਿਤੀਤੈ ਸੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਹੋਇ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਕੋ ਕਹ ਕਰ ਸੁਨਾਉਤਾ ਹੂੰ ॥

ਭਗਤਿ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਬਿਗਸਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਭਗਤਿ ਜਨਾਂ ਕੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਆਨੰਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਕੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਉ ਮੈ ਕੀਓ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਨ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਜਦਯਪਿ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਸਿੰਗਾਰ ਭਾਵ ਸਾਧਨ ਭੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪਤਿਆਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨ ਮਹਿ ਲਾਵਉ ॥ ਓਹੁ ਸੁਖ ਤਿਲੁ ਸਮਾਨਿ ਨਹੀ ਪਾਵਉ ॥

ਜਦਯਪਿ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਗੰਧਤ ਦ੍ਰਬ੍ਯ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਲਗਾਵੈ ਭਾਵ ਜਸ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਪਰੰਤੂ (ਓਹੁ) ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਮ ਕੇ ਸੁਖਕੋ ਤਿਲ ਭਰਕੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਐਸੀ ਆਸਾਈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਖਤ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ (ਆਸਾਈ) ਆਸਾ ਚਿਤਵਤੀ ਹੂੰ ਕੇ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਉਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਾਈ ਕਹਾ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨ ਧੀਰੈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹਿਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ) ਹੇ ਭਾਈ ਕਯਾ ਕਰੀਏ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋ(ਪ੍ਰਿਅ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਬੈਰਾਗੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ (ਹਿਰੈ) ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਬਿਭੂਖਨ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਬਿਸੇਖੈ ॥ ਓਇ ਭੀ ਜਾਨਉ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖੈ ॥

ਬਹੁਤ ਬਿਸੇਖ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰੁ ਗਹਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਕਿ ਵਹੁ ਭੀ ਕਿਸੀ ਹਿਸਾਬ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

(ਪਤਿ) ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਔ ਸੋਭਾ ਔ ਮਾਨ (ਮਹਤੁ) ਬਡਪਨ ਬਣਾ ਹੈ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਗ੍ਰਿਹੁ ਐਸਾ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ਤਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥

ਘਰੁ ਭੀ ਬਡਾ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਰੰਗ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਨਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਗਿਨਤੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ (ਭਾਵਾ) ਅਛੀ ਲਗੂੰ ਤੋ ਸਦਾ ਹੀ(ਨਿਹਾਲ) ਕ੍ਰਿਤਜ ਕ੍ਰਿਤਜ ਹੋਊਂ ਫੇਰ ਕਬੀ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਬਿੰਜਨ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ ॥ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥
ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ॥ ਮਨੁ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ਤਿਸਨਾ ਨ ਜਾਇਸਿ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਿੰਜਨੋਂ ਅਰਥਾਤ ਤਰਕਾਰੀ ਸਹਿਤ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਕੇ ਰੰਗ ਔਰ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਜਾਗੀਰ ਇਸ ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਫੁਰਮਾਇਸਿ) ਹਕਮ ਚਲਤਾ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਮਨ ਨਹੀਂ (ਧ੍ਰਾਪੈ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਇਹੁ ਦਿਨੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਸਭ ਸੁਖ ਜੋ ਊਪਰ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੀ ਹੋਇ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਯਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਦਿਨੁ ਨਹੀਂ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਦਿਨ ਜੁਗ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾ ਲੇਵੇ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਸੁਨੀ ਇਹ ਸੋਇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ ॥

ਖੋਜਤੇ ੨ ਯਹ ਸੋਭਾ ਵਾ ਕਨਸੋਇ ਭਾਵ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਰਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਬਿਖਜ ਬਾਸਨਾ ਛੂਟਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਚੂਕੀ ਡੰਝਾ ॥ ਨਾਨਕ ਲਧਾ ਮਨ ਤਨ ਮੰਝਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਬਿਰਹ ਕੀ (ਡੰਝਾ) ਚਾਹ (ਚੂਕੀ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਇਸੀ ਤਨ ਮਨ ਕੇ (ਮੰਝਾ) ਬੀਚ ਹੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਉਪਾਲੰਭ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਥਮੈ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥ ਦੁਤੀਆ ਤੇਰੀ ਮਨੀਐ ਪਾਤਿ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਥਾਨੁ ॥ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਮਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇਰੀ ਜਾਤੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਸੁ ਆਦਿ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਸੇ ਆਦਿਕੋ ਉਤਮ ਜਾਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਹੁਆ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਤੇਰੀ (ਪਾਤਿ) ਪੰਗਤੀ ਮਾਨੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈਂ ਤੀਸਰੇ ਤੇਰਾ ਸਥਾਨੁ ਭੀ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰੁ ਹੈ ਭਾਵ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਮੇਂ ਜਨਮੁ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ)ਰੂਪਕੇ ਬਿਗਾੜਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਜਾਤ ਪਾਤ ਥਾਨ ਸਭਸੇ ਖ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੈਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਭਮਾਨੁ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਉਤਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ "ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਖਿਵਣ ਗੁਣ" ਇਸ ਭਾਉ ਕੋ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਹਨੀ ਸਰੂਪਿ ਸੁਜਾਣਿ ਬਿਚਖਨਿ ॥ ਅਤਿ ਗਰਬੈ ਮੋਹਿ ਫਾਕੀ ਤੂੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਸਰੂਪ ਕਰਕੇ ਬਡੀ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈਂ ਔਰ (ਸੁਜਾਨ) ਚਤ੍ਰ ਹੈਂ ਸਸਤ ਬੁਧਿ ਕਰਕੇ ਬਿਚਖਨ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੋਹਿ ਨੇ ਤੂੰ ਏਕ ਗਰਬ ਕੇ ਬਸ ਕਰਕੇ (ਫਾਕੀ) ਫਸਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਤਿ ਸੂਚੀ ਤੇਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਪੂਜਾ ਤਿਲਕੁ ਲਾਲ ॥
ਗਲੀ ਗਰਬਹਿ ਮੁਖਿ ਗੋਵਹਿ ਗਿਆਨ ॥ ਸਭ ਬਿਧਿ ਖੋਈ ਲੋਭਿ ਸੁਆਨ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੀ(ਪਾਕਸਾਲ)ਰਸੋਈ ਕੀ ਜਗਾ ਭੀ ਬਡੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਇਸਨਾਨ ਪੂਜਾ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਾਲ (ਤਿਲਕੁ)ਸ੍ਰੀ ਚਿਹਨਭੀ ਅਤਿ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈ ਬਾਤੋਂ ਮੇਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਗਜਾਨ ਕੀ ਬਾਤ (ਗੋਵਹਿ) ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਲੋਭ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਨ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਚੌਕਾ ਤਿਲਕ ਛਾਪਾ ਗਜਾਨ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰੀਤੀ ਖੋਇਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਖ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕਰਦੀਆਹੈ॥੨॥

ਕਾਪਰ ਪਹਿਰਹਿ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ॥ ਆਚਾਰ ਕਰਹਿ ਸੋਭਾ ਮਹਿ ਲੋਗ ॥
ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਸੰਗੀ ਖੋਟਾ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲ ॥ ੩ ॥

ਸੁਧ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਤੀਹੈ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਆਚਾਰ ਭੀ ਸਭਸੇ ਉਤਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਲੋਗੋਂ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਮਕੇ ਕੀ ਐਸੀ ਕਹਨੀ ਹੈ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੁਗੰਧ ਦ੍ਰਬ੍ਯ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਭੀ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਤੂੰ ਲਗਾਉਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਏਕ ਕ੍ਰੋਧ ਖੋਟਾ ਚੰਡਾਲ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ਇਸ ਨੇ ਯਹ ਸਭ ਸੋਭਾ ਭੀ ਕੁਸੋਭਾ ਕਰ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਵਰ ਜੋਨਿ ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ਇਸੁ ਧਰਤੀ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥
ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਤੁਝ ਪਹਿ ਦਾਮ ॥ ਸੀਲੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ਤੇਰਾ ਕਾਮ ॥ ੪ ॥

ਅਵਰ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਆਦਿ ਜਿਤਨੀ ਜੋਨਿ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ(ਪਨਿਹਾਰੀ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਦਾਸੀ ਹੈ ਇਸ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਸਿਕਦਾਰੀ) ਸਰਦਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸਪਰ ਤੂੰ ਨਿਰਧਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ (ਦਾਮ) ਰੁਪੈਜਾ ਆਦਿ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਕ ਕਾਮ ਨੇ ਤੇਰਾ ਸੀਲ ਬਿਗਾੜ ਛੋਡਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰੂਸ੍ ਕੀਆ ਹੈ ।' ਇਨ ੪ ਪਉੜੀਓਂ ਮੈਂ ਅਭਿਮਾਨ ਲੋਭ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾਮ ਕੋ ਬਿਗੜ ਰੂਪ ਸ੍ਨਾਨ ਚੰਡਾਲ ਸੀਲ ਨਾਸਕ ਕਹਾ ਅਬ ਇਨਸੇ ਛੂਟਨੇ ਕਾ ਉਪਾਉ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥

ਜਾਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਇਆ ਹਰਿਰਾਇ ॥ ਸਾਬੰਦੀ ਤੇ ਲਈ ਛਡਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿਰਾਇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਭਈ ਹੈ ਵਹੁ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ (ਬੰਦੀ) ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਓਹ ਕਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਜੀਵ ਨੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਫਲੀ ਭਈਹੈ॥੫॥

ਸਭਿ ਰੂਪ ਸਭਿ ਸੁਖ ਬਨੇ ਸੁਹਾਗਨਿ ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰਿ ਬਿਚਖਨਿ ਤੂੰ ॥੧॥ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ॥੧੨॥

ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ ਸਭ ਸੁਖ ਔ ਰੂਪ ਕੀ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰਜਤਾ ਪੁਨਾਂ ਚਤੁਰਾਈ ਸਭ ਗੁਨਓਸਸੁਹਾਗਣੀ ਕੋ (ਬਨੇ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕ ਤੁਕੇ ੨ ॥

ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ॥ ਮੁਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਰਹਣਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਬਿਨ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕੇ ਜੀਵੜ ਭਾਵ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੀਵਤੇ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਰਪਰ) ਨਿਸਚਜ ਕਰਕੇ ਮਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਆਪਾਭਾਉ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਸਚਲ ਹੋਕਰ ਰਹਨਾਹੈ॥੧॥

ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਮੁਏ ਸੇ ਜੀਵੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਮੁਖਿ
ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰੀਰ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਜੋ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂਤਿਨਾਂ ਕੋ ਮਰੇ ਹੂਏ ਜਾਨੋ ਅਰੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂਸੋ ਜੀਵਤੇ ਜਾਨੋ ਕਿਜੋਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਨ ਰੂਪੁ ਔਖਦ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ ॥ ਜਿਸੁ ਛੂਟੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ) ਇਸ ਦੇਹ ਕੋ (ਬਿਨਸਿ) ਨਾਸ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ (ਬਿਨਾਸਾ) ਆਸਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੁਟੈ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਘਰੁ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਊਚਾ ਚੜੈ ਸੁ ਪਵੈ ਪਇਆਲਾ ॥ ਧਰਨਿ ਪੜੈ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਨ ਕਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਊਚਾ ਚੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭਿਮਾਨ ਸਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਤਾਲ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰੇ ਤਿਨ ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸੇ ਅਸਥਿਰ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕਬੀ ਕਹੀਂ ਕਬੀ ਕਹੀਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਮਤੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥ ਸੋਈ ਸਿਥਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਤਿਨਕਾ ਯਹ ਨਿਸਚਯ ਹੈ ਕਿ (ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਮਾਲ ਸਭ ਹਰੀ ਕਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਇਸ ਮੇਂ ਸ੍ਵਤ੍ਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਸਤ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤ੍ਯ ਕ੍ਰਿਤ੍ਯ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਵ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਔਰ ਪਦਾਰਥਾਭਿਮਾਨੀਓਂ ਕਾ ਗਰਬ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹੇਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਤਰੀ ਤੇਰੀ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਥਾਟੀ ॥ ਜਾਨੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਹੋਇਗੀ ਮਾਟੀ ॥ ੧ ॥

ਅਰੇ ਮੂਰਖ ਯਹ ਤੇਰੀ ਦੇਹਿ ਪੁਤਰੀ (ਬਿਧਿ) ਰੀਤ ਭਾਵ ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਕੇ (ਥਾਟੀ) ਬਨਾਈ ਹੁਈਂ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਸਤ ਕਰਕੇ ਜਾਨ ਕਿ ਕੋਟੀ ਦਿਨ ਕੋ ਮਾਟੀ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮੂਲੁ ਸਮਾਲਹੁ ਅਚੇਤ ਗਵਾਰਾ ॥ ਇਤਨੇ ਕਉ ਤੁਮ ਕਿਆ ਗਰਬੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਚੇਤ ਗਵਾਰ ਇਤਨਾ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਮੂਲ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਸੇ ਯਹ ਸਰੀਰ ਪੁਤਲਾ ਬਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਗਰਬ ਕਰਨਾ ਅਨੁਚਿਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਨਿ ਸੇਰ ਕਾ ਦਿਹਾੜੀ ਮਿਹਮਾਨੁ ॥ ਅਵਰ ਵਸਤੁ ਤੁਝ ਪਾਹਿ ਅਮਾਨ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਦਿਨ ਭਰ ਮੈਂ ਤੀਨ ਸੇਰ ਅੰਨ ਕਾ ਤੂੰ (ਮਿਹਮਾਨ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੈ ਅਪਰ ਜਿਤਨੀ ਬਸਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਦੂਸਰੋਂ ਕੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਰਕਤੁ ਪਰੇਟੇ ਚਾਮ ॥ ਇਸੁ ਊਪਰਿ ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਗੁਮਾਨ ॥ ੩ ॥

ਬਿਸਟਾ ਹਡੀ ਰਕਤ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਪਦਾਰਥ ਚਾਮ ਮੇਂ (ਪਰੇਟੇ) ਲਪੇਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸ ਮਲੀਨ ਦੇਹਿ ਪਰ ਤੈਂਨੇ ਗੁਮਾਨ ਲੇ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਵਸਤੁ ਬੂਝਹਿ ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਪਾਕ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ੪ ॥

ਏਕ ਆਤਮਾ ਬਸਤੁ ਕੋ ਬੂਝਹਿ ਤਬ ਤੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਬਿਨਾ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਕੇ ਤੂੰ ਸਦਹੀ (ਨਾਪਾਕ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥੪॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ਜਿਸਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਬਲਿਹਾਰਿ ਹੋ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ (ਸੁਜਾਨੁ) ਚਤੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੇ ਚਉਪਦੇ ॥

ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਘੜੀ ਦਿਨਸੁ ਮੋਕਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਹਾਰੇ ॥ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਕੈਸੇ ਮਿਲਉ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਘੜੀ ਦਿਨ ਕੀ ਮੁਝੇ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨੋਂ ਸੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਕੁ ਪਲੁ ਦਿਨਸੁ ਮੋਕਉ ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥
ਦਰਸਨ ਕੀ ਮਨਿ ਆਸ ਘਨੇਰੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਮੋਕਉ ਪਿਰਹਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਿਨ ਕਾ ਜੋ ਏਕ ਪਲ ਹੈ ਸੋ ਵਿਜੋਗ ਕਰਕੇ ਕਬੀ ਮੇਰਾ ਬੀਤਨੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਸਾ (ਘਨੇਰੀ) ਬਹੁਤ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਭੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰਿ ਪਹਰ ਚਹੁ ਜੁਗਹ ਸਮਾਨੇ ॥ ਰੈਣਿ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੨ ॥

ਚਾਰ ਪਹਰ ਦਿਨ ਕੇ ਮੁਝੇ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਬ ਰਾਤਿ ਹੋਤੀਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਦੁਖ ਕਾ ਤੋ ਮੈਂ ਅੰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਮਿਲਿ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੋਵੈ ਹਾਥ ਪਛੋੜੀ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਂਚ ਦੂਤੋਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਵਿਛੋੜੀ ਹੂੰ (ਹਾਥ ਪਛੋੜੀ) ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਕ੍ਰਮ ਕੀ ਕ੍ਰਮਾਈ ਹੁਈ ਯਹਿ ਦਾਸੀ ਰੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ੍ ਪਰਮਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੪॥੧੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਂ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦਿਖਲਾਇਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਕੋ(ਚੀਨਿ੍)ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ (ਪਰਮ) ਬਡਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ (ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ)ਸਭ ਕਾ ਆਸ੍ਰਯ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਣਾ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥

ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸਿਮਰੀ ਤਹ ਮਉਜੂਦੁ ਜਮੁ ਬਪੁਰਾ ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਡਰਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਰਖਨਾ ਚਾਹੀਯੇ ਹਰਿ ਪਜਾਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੇਂ ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ਤਹਾਂਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਮੁ (ਬਪੁਰਾ) ਬਿਚਾਰਾ ਮੁਝੇ ਕਯਾ ਭੈ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਓਟ ਮੈ ਹਰਿ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਹਰਿ ਕਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਹੈ ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰਾ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸੀਕਾ ਮਨ ਮਹਿ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਖਟੀ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਭੀ ਹਰਿ ਹੈ ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਭੀ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਮੇਂ ਹੈ ਸੋ ਜਸ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿਤਾ ਕਰ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਟਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਯਹਿ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹਰਿ ਕੇ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਮਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤਬ ਯਹ ਮਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਈਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਫਲ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਹਿਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਮਨਸਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਦਹੀ ਭਰਪੂਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਦਾ ਹੀ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ (ਮਨਸਾ) ਮਨ ਬੰਛਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੂੰ ਕਿਜੋਂ (ਬੈਰਾਗੁ) ਰੁਦਨ ਕਰਹਿਗਾ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਤ੍ਰੋਂ ਉਦਾਸੁ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈਗਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਭ ਕਛੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਨਾ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜੋਤਿ ਗਜਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

(ਪੰਚ) ਸੰਤ ਜੋ ਸਖੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਗਾਇਆ ਹੈ (ਅਨਹਦੁ) ਏਕ ਰਸ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਰੂਪ (ਨਾਦੁ) ਸਬਦ ਬਜਾਇਆ ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥੪॥੧੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ(ਤੁਠਾ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਬ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤਿ (ਵਿਹਾਣੀ) ਬੀਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਸਭਾਉ ਭਜਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਉ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਪਰਗਟੀਆਇਆ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਕਰ (ਪੂਰਾ ਧਨ)ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ ॥ ਭਾਹਿ ਨ ਜਾਲੈ ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੂਬੈ ਸੰਗੁ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੋ ਅਗਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਲਤੀ ਜਲ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਡੂਬਤਾ ਜੋ ਸੰਗ ਤਿਆਗ ਕੇ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ (ਸੰਚੀਐ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਐ ॥ ੧ ॥

ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਖਾਇ ਖਰਚ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਧਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ (ਤੋਟਿ) ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈਔਰੋਂ ਕੋ ਦੇਣੇ ਕਰ (ਨਿਖੁਟਿ) ਕਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਖਾਤੇ ਖਰਚਤੇ ਹੁਏ ਮਨ (ਅਘਾਇ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਾਣਾ ॥ ਇਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਰਸਾਣਾ ॥ ੩ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਵਹੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ (ਘਰਿ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਸੰਚਨ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸ ਧਨ ਤੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਲਾਭ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਵਾਰ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ ॥੪॥ ੧੮ ॥

ਤਿਸ ਨੇ ਯਿਹ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਾ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਪੂਰਬਲੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤੋਂ ਕਰਕੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਨਾਮਹੀ ਭੂਖਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਵਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੀਹੈ॥੪॥੧੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮ ਸ ਬਿਨਾਂ ਸਰੀਰ ਕੀ ਨਿਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਖੇਤੀ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਬੋਵੈ ਕਿਰਸਾਨੀ ॥ ਕਾਚੀ ਪਾਕੀ ਬਾਢਿ ਪਰਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਖੇਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ ਕੋ ਕੱਚੀ ਪੱਕੀ ਜਬ ਚਾਹੇ ਤਬ ਕਾਟ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਯਹ ਪੰਚ ਤਤ੍ਵ ਨਿਰਮਤ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਖੇਤੀ ਹੈ ਬਾਲਕ ਜੁਵਾ ਬ੍ਰਿਧ ਜਬ ਚਾਹੇ ਤਬ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਬਿਯੋਗ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਨਮੈ ਸੋ ਜਾਨਹੁ ਮੂਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਜਨਮਾ ਹੈ ਉਹ ਮੂਆ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਅਵਸਜ ਮੇਵ ਮਰੇਗਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋ (ਅਸਥਿਰੁ) ਅਚਲ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨ ਤੇ ਸਰਪਰ ਪਉਸੀ ਰਾਤਿ ॥ ਰੈਣਿ ਗਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਪਰਭਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਦਿਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤੋ (ਸਰਪਰ) ਅਵਸਜ ਰਾਤਿ ਪੜੇਹੀ ਗੀ ਔਰ ਜਬਰਾਤ ਪੜੀ ਤੋ ਅਵਸਜਮੇਵ ਸਵੇਰਾ ਹੋਗਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਜਨਮੇਗਾ ਮਰੇਗਾ,ਮਰੇਗਾ ਫਿਰ ਜਨਮੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਗੇ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਮੋਹਿਤ ਹੁਏ ਹੁਏ ਅਭਾਗੇ ਜੀਵ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਇਸ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਨੀਤ ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਹੀ ਗਾਈਐ ਤਬ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਿਤ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੇਰੈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨ ॥ ੧ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਦਿਕ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਤੇਰੇ ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਹੈਂ ਫੇਰ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੋ ਰਖਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਪਿਆਰੋ ਜਾ ਕੈਸੀ ਭੂਖਾ ॥ ਤੂੰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਲਗੈ ਨ ਦੂਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਬ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਜਾਰਾ ਹੈਂ ਤਬ ਮੁਝੇ ਫਿਰ(ਭੂਖਾ)ਇੱਛਾ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੀ ਹੈ ਜਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਤਬ ਮੁਝੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦੁਖੁ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਰਮਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸਚ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ (ਫੁਰਮਾਣੁ) ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ॥੨॥

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਤੇਰੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਆਉ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਜੇ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤੋ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਘਰ (ਸਦਾ) ਨਿਤਜ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਨ੍ਯਾਉ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥ ਨਾਨਕ ਲਾਇਆ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥੪॥੨੦॥

ਹੇ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਹੇ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਤੇਰਾ ਲਗਾਇਆ ਹੁਆ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੂੰ ॥੪॥੨੦॥
ਜੋ ਕੋਈ ਪੂਛੇ ਸੋ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹਾਂ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ ਕੈ ਸਦ ਹੀ ਸੰਗਾ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵਰਤੈ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰੰਗਾ ॥੧॥

ਹਰੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸੰਗ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਵ੍ਯਾਪਕ ਹੈ ਔਰ (ਕੁਦਰਤਿ) ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਰੂਪ ਰੰਗੋਂ ਮੇਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰੈ ਨ ਝੁਰੈ ਨਾ ਮਨੁ ਰੋਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ
ਅਗੋਚਰੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਕਰੈ) ਮਨ ਕਰਕੇ ਜਲਨਾ (ਝੁਰੈ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਔਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਸੁਨਾਉਨਾ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਇਸ ਮੇਂ ਕਾਰਨ ਕਿਆ ਹੈ?ਉਤਰ॥ਜੋ ਅਗ੍ਯਾਨੀ ਮਨ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰੋਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕ੍ਯਾ ਸਮਝ ਕਰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਰੋਤਾ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਹਮਾਰਾ (ਖਸਮੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ (ਅਵਿਨਾਸੀ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ (ਅਵਿਗਤ) ਜਿਸਕੀ ਗਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ (ਅਗੋਚਰੁ) ਜਿਸਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀਯਾਂ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਨ ਕਰ ਸਕੈਂ(ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ) ਜੋ ਕਬੀ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਐਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਜਿਸਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਯਹ ਗੁਨ ਹੋਇੰਗੇ ਤਿਸਕੇ ਦਾਸ ਕੋ ਫਿਰ ਕ੍ਯਾ ਕਾਰਾ ਝੋਰਾ ਰਹੈਗਾ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸਰੇ ਕਉ ਕਿਸਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਜਿਸਕੀ ਮੀਰਾ ਰਾਖੈ ਆਣਿ ॥੨॥

ਹੇ (ਮੀਰਾ) ਪਾਤਸਾਹੁ ਜਿਸਕੀ ਤੂੰ (ਆਨ) ਪ੍ਰਤੱਗ੍ਯਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਸਕੀ(ਕਾਨ) ਕਨੌਡ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਲਉਡਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਆ ਅਜਾਤਿ ॥ ਤਿਸੁ ਲਉਡੇ ਕਉ ਕਿਸਕੀ ਤਾਤਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ (ਲਉਡਾ) ਦਾਸ ਤੈਨੇ (ਅਜਾ'ਤਿ) ਜਾਤ੍ਯਾਦਿ ਅਭਿਮਾਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਸਕੀ (ਤਾਤਿ) ਇਛਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਵੇ ਮੁਹਤਾਜਾ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹਹੁ ਗੁਰ ਵਾਹੁ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ (ਵੇਮੁਹਤਾਜਾ)ਇਛਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸੁ ਆਪ ਕੋ ਮੈਂ (ਵਾਹੁ) ਧੰਨ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਵ ਕੇ ਅਵਗੁਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਛੋਡਿ ਹੋਛੈ ਰਸਿ ਮਾਤਾ ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਬਾਹਰਿ ਉਠਿ ਜਾਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਛੋਡਿ ਕਰਕੇ ਤੁਛ ਬਿਸ੍ਯਰਸ ਮੇਂ ਯਹ ਜੀਵ (ਮਾਤਾ) ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਆਤਮ ਬਸੁ (ਘਰ)ਅੰਤਸ-ਕਰਨ ਮੇਂ ਹੋਤੇ ਭੀ ਬਾਹਰ ਥਨੋਂ ਮੇਂ ਢੂੰਢਨੇ ਵਾਸਤੇ ਉਠ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਸੁਨੀ ਨ ਜਾਈ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਥਾ ॥ ਰਾਰਿ ਕਰਤ ਝੂਠੀ ਲਗਿ ਗਾਥਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਚੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਝੂਠੀ(ਗਾਥਾ)ਕਿੱਸੇ ਕਹਾਨੀਓਂ ਮੇਂ ਲਗਕਰ ਝਗੜੇ ਕਰਤਾ ਰਹਤਾਹੈ॥੧॥

ਵਜਹੁ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸੇਵ ਬਿਰਾਨੀ ॥ ਐਸੇ ਗੁਨਹ ਅਛਾਦਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ੨ ॥

(ਵਜਹੁ) ਰੋਜੀਨਾ ਭਾਵ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ(ਬਿਰਾਨੀ)ਆਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਭੂਤੋਂ ਪ੍ਰੇਤੋਂ ਕੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਨਾਹੋਂ ਸੇ ਯਹ ਪ੍ਰਾਨੀ (ਅਛਾਦਿਓ) ਢਕਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲੂਕ ਜੋ ਸਦਹੀ ਸੰਗੀ ॥ ਕਾਮਿਨ ਆਵੈ ਸੋ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮੰਗੀ ॥ ੩ ॥

(ਤਿਸ) ਹਰੀ ਸੇ (ਲੂਕ) ਛਪਾਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬਕਾਲ ਸੰਗੀ ਹੈ ਜੋ ਵਸਤੁ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਕ੍ਯਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵਨੇ ਵਾਲੀ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਕੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝਕੋ ਅਛਾ ਲਗੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਖ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਉਨਿ ਸੰਗਿ ਕਾਮੁ ॥੧॥
ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਸਭ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਈਹਾਂ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ (ਊਹਾਂ) ਉਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਉਨ ਨਾਮੋਂ ਹੀ ਕੇ ਸੰਗ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਵਰੁ ਸਭੁ ਥੋਰਾ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿਅਘਾਵੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਬਿਸਜ ਰਸ ਸਭ ਥੋਰਾ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਲਾਲ ॥ ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥
(ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਅਰ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਬਾਨੀਕਾ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ(ਨਿਹਾਲ)ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਮਾਨੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੂਠੈ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੩ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਖਿਆ ਦੀਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਐਸੀ (ਦੀਖਿਆ) ਸਿਖਜਾ ਦੀਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੋ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਭਰੇ ਪੁਰਿਧਾਰਿਆ॥ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜੁਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ॥੧॥
ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਏਹ ਜਿਤਨੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਹੈਂ ਸਭ (ਭਰੇਪੁਰਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਵਾ ਜਗਤ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੂਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ॥ ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੀ ਸੋਭ ਜਾਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਪੂਰਨ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਚੈਤੰਨਸਤਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰੁ ਜਿਸਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਹੈ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਠਾਕੁਰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਕਾ ਕਰਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਾਕੈ ਹਾਥਿ ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥ ੩ ॥
ਜੀਵ ਸਥੂਲ ਔ ਜੰਤੁ ਸੂਖਮ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਬਜਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੀ ਪੂਰਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਬਨਾਵਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਨ ਚੰਚਲਕੋ ਸੁਧ ਬਨਾਵਾਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਨਕਰਾਂ॥ ੧॥

ਊਤਮ ਮਤਿ ਮੇਰੈ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਆਉ ॥ ਧਿਆਵਉ ਗਾਵਉ
ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦਾ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੋਹਿ ਲਾਗੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣਾਨੁਰਾਗਨੀ ਉਤਮ ਬੁਧੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਧਜਾਵਉਂ ਔ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਅਰ ਗੋਬਿਦ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਝੈ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ ਪਜਾਰਾ ਲਗੈ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਸੰਤ ਧੁਰਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਬੁਧੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਬ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗੈਗਾ ਤੋ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵਾਂਗਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਧੁਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਅਠਸਠਿ ੬੮ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਮਜਨੁ) ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਹੋਇਜਾਇਗਾ॥੨॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨਉ ਕਰਤਾ ਏਕ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮੇਰੀਬੁਧੀ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾ ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਏਕ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਕੋ ਸਭ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਜਾਨੋਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸੁ ਸਗਲ ਕਾ ਛੋਡਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਉਤਮ ਬੁਧ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਆਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਾਤਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕਾ ਦਾਸ ਬਨਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ॥ ਤਾਤੇ ਬਿਨਸੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਕਰ ਪੂਰੀ ਭਾਵ ਯਥਾਰਥ ਮਤਿ ਮਿਲੀ ਤਬ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਦੂਰੀ) ਹਰੀ ਸੇ ਦੂਰਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਖੋਟੀ ਸਿਖਜਾ ਵਾ ਬੁਧੀ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਪਹਲੇ ਅਕਾਲ ਪਰਖ ਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਅਬ ਘਟ ਘਟ ਬਾਸੀ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਰਮਾ ਹੁਆ ਜਾਨਨੇ ਲਗਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਅਲੇ ॥ ਬੂਡਤ ਘੋਰ ਅੰਧ
ਕੂਪ ਮਹਿ ਨਿਕਸਿਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੈਨੇ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧ ਘੋਰ ਕੂਪ ਮੈਂ ਬੂਡਤਾ ਹੁਆ ਮੈਂ ਨਿਕਸਿਆ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਅਗਾਹ ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਾਗਰੁ ॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਤਾਰੇ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥ ੨ ॥

ਅਤਯੰਤ (ਅਗਾਹ) ਅਥਾਹ ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਗੁਰ ਜੋ ਰਤਨਾਗਰ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬੈਰਾਗਾਦਿ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਖਾਨਿ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੋਕਰਕੇ ਤਾਰ ਲਿਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਦੁਤਰ ਅੰਧ ਬਿਖਮ ਇਹ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੩ ॥

(ਦੁਤਰ) ਜਿਸਕਾ ਤਰਨਾ ਕਠਨ ਹੈ ਜਿਸਕਾਕਿਨਾਰਾ (ਬਿਖਮ) ਸਮ ਨਹੀਂ ਐਸੀ ਯਹਿ ਮਾਯਾ ਨਦੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਨੇ ਇਸ ਨਦੀ ਮੇਂ ਭੀ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਕਛੁ ਉਕਤਿ ਨ ਮੋਰੀ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਗਤਿ ਤੋਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਯਿਹ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਕੇ ਹੇ ਸਤਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਕੇਵਲ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕਾ ਮੁਝੇ ਬਲ ਹੈ ਨ ਮੇਰੇ ਜਾਪ ਹੈ ਨ ਤਪ ਹੈ ਨ ਮੇਰੇ ਕਛੁਉਕਤ ਥਾਣੀਹੈ ਸਭ ਆਪਹੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਹੈ॥੪॥੨੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ੨ ॥

ਨਾਮ ਰਸ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ ਸਦਹੀ ਰਾਤਾ ॥ ਆਨ ਰਸਾ ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਤਾ ॥

ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਪ ਨ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਮਸਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਮਲ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੋ ਰਸਹੈਂਤਿਨਕਾ ਅਮਲ ਖਿਨ ਮਾਤਰ ਮੇਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਸਕੇ ਮਾਤੇ ਮਨਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਆਨ ਰਸਾ ਮਹਿ ਵਿਆਪੈ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮਸਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਅਨੰਦ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਨ ਰਸਾਵਾਲੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਚਿੰਦ) ਚਿੰਤਾ ਬਜਾਪਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਅਲਮਸਤੁ ਮਤਵਾਰਾ ॥ ਆਨ ਰਸਾ ਸਭਿ ਹੋਛੇ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਅਲ)ਪੂਰਨ ਮਸਤੀ ਕਰਕੇ ਮਤਵਾਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔ ਮਾਨ ਜੋ ਬਿਖਜ ਰਸੋਂ ਕੇ ਮਮਦਾਉਂ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ (ਹੋਛੇ) ਤੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਧੂ ਹਾਟਿ ਸਮਾਇ ॥

ਅਮੋਲਕ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਹਰਿ ਰਸ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਇਹ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ (ਹਾਟਿ) ਦੁਕਾਨ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗਤ ਵਾ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਮਿਲੈ ਨ ਕੇਹ ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸਹੀ ਦੇਹਿ ॥ ੨ ॥

ਯਹ ਹਰਿ ਰਸ ਲਾਖ ਕਰੋੜ ਖਰਚਨੇ ਸੇ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਤਿ· ਗੁਰੂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਨਕ ਚਾਖਿ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਆਇਆ ਸਾਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਇਸ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ (ਚਾਖਿ) ਸ੍ਵਾਦ ਲੇ ਕਰਕੇ(ਬਿਸਮਾਦੁ) ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਨਾਨਕ) ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਤੇ ਸ੍ਵਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਈਤ ਊਤ ਕਤ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੀਧਾ ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ੨੭ ॥

ਅਨਿਕ ਤੇ ਰਹਤ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਰਸ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ(ਗੀਧਾ)ਗਿਝ ਗਯਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸ ਰਸ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਵੈ ਛੁਟਕੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਪੁਨੀ ਧਾਰੀ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਬੇਗ ਕੋ ਤਬ ਤੂੰ ਮਿਟਾਵੈਗੀ ਔਰ ਅਪਨੀ ਧਾਰਨ ਕੀ ਹੂਈ ਜੋ ਦਰਮਤਿ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਤੇਰੀ ਛੂਟਿ ਜਾਇਗੀ ॥

ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹਿ ਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵਹਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮਾਨ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਨਿਮਾਣੀ ਬਨ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿਗੀ ਤਬ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਨ ਮਹਿ ਪਜਾਰੀ ਲਗਹਿਗੀ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਧੂ ਬਚਨ ਉਧਾਰੀ ॥ ਦੂਖ ਭੂਖ ਮਿਟੈ ਤੇਰੋ
ਸਹਸਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤੂੰ ਸੁਖਮਨਿ ਨਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਨਾਰੀ) ਜਗਜਾਸੂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ ਕੋ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਤਬ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇਗਾ (ਸੁਖਮਨਿ ਨਾਰੀ) ਮਨ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ (ਨਾਰੀ) ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਜਬ ਤੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੀ ਤਬ ਦੁਖ ਔ (ਭੂਖ) ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰ ਤੇਰਾ ਸਹਸਾ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਔਰ ਤੂੰ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿਗੀ ॥ ੧ ॥

ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਤਮ ਸੁਧੁ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਜਬ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈਂਗੀ ਤਬ ਤੇਰਾ ਆਤਮਾ ਸੁਧ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਬਿਖਜ ਕੀ (ਤ੍ਰਿਆਸ) ਪਜਾਸਾ ਨਿਵਾਰੀ ਜਾਇਗੀ ॥

ਦਾਸਨ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਿ ਦਾਸਰੀ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਦਾਸੀ ਬਨੈਗੀ ਤਬ ਹਰਿ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਤੂੰ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਂਗੀ ॥ ੨ ॥

ਇਹੀ ਅਚਾਰ ਇਹੀ ਬਿਉਹਾਰਾ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਭਗਤਿ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥

ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਆਚਾਰੁ ਹੈ ਅਰੁ ਏਹੀ ਉੱਤਮ ਬਿਉਹਾਰੁ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੇਗੀ ਤਉ ਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਪੂਰਨੁ ਹੋਵੈਗੀ ॥

ਜੋ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਵੈ ਨਾਨਕ ਸੋ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ੨੮ ॥

ਜੋ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਕਮਾਵੈਗੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਆਪ ਪਾਰ ਉਤਰ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ (ਉਤਾਰੀ) ਉਤਾਰੈ ਗੀ ॥ ੩ ॥ ੨੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੁਰੀਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਕੀ ਤੇਰੀ ਏਹੀ ਬਾਰੀ ਹੈ ॥

ਅਵਰਿ ਕਾਜ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਤੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਵਣੇ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਏਕ ਸੁਧ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ॥੧॥

ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥ ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰਨ ਕੇ ਉੱਦਮ ਮੈਂ ਲਾਗੁ ਮਾਯਾ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਜਨਮੁ ਬਜਰਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧ ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਭਗਵਨ ਨਾ ਮੈਨੇ ਕੋਈ ਜਪੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਸੰਜਮ ਔਰ ਨਾ ਧਰਮ ਹੀ ਕਮਾਯਾ ਹੈ। ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਨਾ ਤੋ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹੀ ਕਹੁ ਕਿ ਹਮ ਜੀਵ ਨੀਚ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜੇਹੂਏਕੀਲੱਜਿਆ ਰਖੋ॥੨॥੨੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਦੂਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ ਸੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਡਰਾਹੀ ॥੧॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਮੁਝੇ ਦਿਖਲਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨਮੇਂ ਬਸਰਹਾ ਹੈਂ ਤੂੰਹੀਂ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ ਹੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੁਹੀਂ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਫਿਰ ਹਮ ਜੀਅ ਮੇਂ ਕਿਉਂ (ਡਰਾਹੀ) ਡਰੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ॥ ਬੈਠਤ ਊਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ
ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੁਝੇ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ ਸੋਤੇ ਜਾਗਤੇ ਆਪ ਕਿਸੀ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਮੇਂ ਮੁਝੇ ਮਤ ਬਿਸਰੋ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਵਿਕਰਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ (ਵਿਕਰਾਲਾ) ਭਯਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਗੋਪਾਲ ਹੋ ਰਖਜਾ ਕਰਹੁ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਜ ਮੇਂ ਬਾਲਕੋਂ ਕੀ ਗੋਪਾਲ ਬਨ ਕਰਕੇ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਥੀ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰੀ ਕਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਲੀਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਛਡਾਇ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮੇਰੋ
ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਾਪੁ ਮੁਆ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਸਾਮਰਥ ਹਰੀ ਨੇ ਕਾਮਾਦਿ ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਸੇ ਵਾ ਸੰਸਾਰੀ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਦਾਸ (ਛਡਾਇ) ਬਚਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਧਯਾਤਮਕ ਅਧਿਭੂਤਿਕ ਅਧਦੈਵਕ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਜੋ ਤਾਪ ਥਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਹੈ ਯਹੀ ਉਸ ਤਾਪ ਕੋ ਬਿਖਵਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤਿਸ ਕਰ ਤਾਪੁ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਲਾ ਤਾਉ ਕਛੂ ਨ ਬਿਆਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥
ਡਾਕੀ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਛੂ ਨ ਲਾਗੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਾਇ ॥ ੧ ॥

(ਪਾਲਾ) ਜੜਤਾ ਰੂਪੀ ਸੀਤ (ਤਾਉ) ਤਪਤ ਭਾਵ ਤਮੋ ਗੁਨ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਬ ਹਮਕੋ ਕੁਛਨਹੀਂ ਬਜਾਪਤਾ ਹੈ ਨਿਰਬਿਘਨ ਬੈਠਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਅਰ ਗੁਨ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਡਾਕੀ) ਡਾਇਨ ਕਾ (ਚਿਤਿ) ਚਿਤਵਨਾ ਅਰਥਾਤ ਦੇਖਣਾ ਅਬ ਹਮਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸਹਾਇ ॥
ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤਿ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਮਹਸਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਇ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥

ਅਬ ਸੰਤੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕਰ ਸਹਾਇਕ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦੁਖ ਅਰਸੰਦੇਹਮਿਟਾਇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਹਰੀ ਕੋ ਹਮ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੋ ਸੰਦੇਹ ਕਰੇ ਕਿ ਆਪਨੇ ਤਾਪ ਕਾ ਮਰਨਾ ਕਹਾ ਹੈ ਤਾਪ ਤੋ ਔਖਧਿ ਸੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਕਿਆ ਔਖਧਿ ਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ਸੁਖ ਪਾਏ ਦੁਖ ਬਿਨਸਿਆ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥

ਹਮਨੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਔਖਧਿ ਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਦੁਖਕਾ ਅਸਥਾਨ ਅਗਜਾਨ ਦੂਰ ਹੋਗਜਾਹੈਔਰਸੁਖਪ੍ਰਾਪ੍ਤੁਹੁਆਹੈ॥੧॥

ਤਾਪ ਗਇਆ ਬਚਨ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਵਿਸੂਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਤਾਪੁ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਵਿਸੂਰੇ) ਝੋਰੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤਿਸ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ਸਰਬ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਧਯਾਨ ਤਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬੈਰਾਗ ਹੋਇ ਸੋ ਬੈਰਾਗ ਸੂਚਕ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਂਛਤ ਨਾਹੀ ਸੁ ਬੇਲਾ ਆਈ ॥ ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੈ ਕਿਉ ਬੁਝੈ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਬੇਲੇ ਕੀ ਜੀਵ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਰਨੇ ਕੀ ਬੇਲਾ ਨਿਕਟ ਆਈ ਖੜੀ ਹੈ ਸਮਝਾਈਤਾ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਆਗਜਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਸਮਝੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਠੰਢੀ ਤਾਤੀ ਮਿਟੀ ਖਾਈ ॥

(ਠੰਢੀ) ਜਲ (ਤਾਤੀ) ਅਗਨਿ (ਮਿਟੀ) ਧਰਤੀ (ਖਾ) ਅਕਾਸ (ਈ) ਪਵਨ ਖਾ ਮੈ ਆਈ ਹੋਨੇ ਅਕਾਸ ਮੈ ਚਲਤੀ ਪਵਨ ਸਿਧਿ ਭਈ ਇਨ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕਰਕੇ ਰਚਤਿ ਜੋ ਯਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਬਢਤਾ ਘਟਤਾ ਹੈ* ॥

ਓਹੁ ਨ ਬਾਲਾ ਬੂਢਾ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਔਰੁ ਜੋ ਚੈਤੰਨ ਆਤਮਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਨਾ ਤੋ ਬਾਲਕ ਹੈ ਨਾ ਬ੍ਰਿਧ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ਏਕ ਰਸ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਰਣਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਉ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ (ਭਉ) ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਜੀਵ ਪਾਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥

ਜਿਸ (ਸਦਾ) ਨਿਤਜ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ
ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਸਭੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਨਿਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੋ ਜਪੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲ ਔਰ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਸਭ (ਕਿਲਵਿਖ) ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਐਸੇ ਬੋਧ ਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥

ਦੂਜੇ ਘਰ ਕੇ ਚਉਤੀਸ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

---

*(ਠੰਢੀ) ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰ ਦੇਨਾ (ਤਾਤੀ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਅਗਨਿ ਮੈਂ ਜਲਾ ਦੇਨਾ (ਮਿਟੀ) ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਮੈਂ ਦਬਾ ਦੇਨਾ ਖਾਈ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਸ਼ੂ ਰਹਿਨੇ ਕੋ ਸਥੱਲ ਸੇ ਸ੍ਵਾਨ ਸ੍ਰਿੰਗਾਲ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਖਾ ਜਾਨਾ ਐਸਾ ਤੋ ਦੇਹ ਕੀ ਗਤਿ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕਹੇ ਪੂਰਣ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਾ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀ ॥ ਪੀੜ ਗਈ ਫਿਰਿ ਨਹੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕਾ ਹਰਿ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ (ਬੇਲੀ) ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪੀੜਿ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ (ਦੁਹੇਲੀ) ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਮੇਲੀ ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸੁਹੇਲੀ ॥ ੧ ॥

ਔਰੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ (ਮਿਲੀ) ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਹਜ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ(ਸੁਹੇਲੀ) ਅਤਜੰਤ ਸੁਖੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਤੋਲੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਭਈ ਅਮੋਲੀ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਰ ਵਹੁ ਬੁਧੀ (ਅਤੋਲੀ) ਤੋਲ ਸੇ ਰਹਤ ਔਰੁ ਅਮੋਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ ਏ ਖੇਲਤ ਸਭਿ ਜੂਐ ਹਾਰੇ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸਚੁ ਇਹ ਅਪੁਨੈ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ(ਮਾਇਆ) ਛਲ ਜਾਤ੍ਰਿਜਾਦਿ ਕਾ ਮਦ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਯਹ ਸਭ ਔਗੁਨ ਭਜਨਰੂਪ ਜੂਏ ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਤੇ ਹੁਇਓਂ ਨੇ ਹਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਇਨਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸਤ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮ ਸਚੁ ਇਤਜਾਦਿ ਗੁਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਵਾੜੇ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੂਕੇ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ॥
ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਭਇਓ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਭਾਰੇ ਦੁਖ ਸਭ (ਚੂਕੇ) ਨਾਸ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਤਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ਮਨੂਆ ਸਗਲੇ ਦੀਸਹਿ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਗੁਣ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਤਬ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਯੇਹ ਮਨੁਆ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਸਰਬ ਕੀ ਧੂਰਿ ਹੋਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਜੀਵ ਮਿਤ੍ਰ ਪਜਾਰੇ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਪੜਨੇ ਲਗੇ ॥

ਸਭ ਮਧੇ ਰਵਿਆ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤਿ ਸਭਿ ਜੀਅ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਭਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਆਪਿ ਇਕੁ ਏਕੈ ਏਕੈ ਹੈ ਸਗਲਾ ਪਾਸਾਰੇ ॥

ਏਕੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਹਲੇ ਥਾ ਅਰੁ ਏਕੁਹੀ ਆਪ ਅਬ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕੁ ਹੀ ਏਕੁ ਇਸ ਸਗਲ ਪਸਾਰੇ ਮੈਂ ਆਗੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਏ ਸਗਲ ਸਾਧ ਜਨ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਬਹੁਤੁ ਉਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਹਰੀਕੋ ਜਪਿ ਜਪ੍ਰਿਕਰਕੇ ਨੀਚ ਜੋਨੀ ਵਾਲੇ ਜੋ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਜਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਉਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮੁ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਹੋਰੁ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਿਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਗਹਿਰ)ਡੂੰਘੇ (ਗੰਭੀਰ)ਨਿਸਚਲ(ਗੁਸਾਈ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੈਰੋ ਵਾ ਤੇਰਾ ਜਸਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਨਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਨ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਧਿਆਇ ਧ੍ਯਾਇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੁਮਕੋ ਸਥਾ ਟੇਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੂੰ ਬਿਅੰਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਇਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਅਥਗਤ ਅਗੋਚਰ ਤੂੰ ਬਿਅੰਤੁ ਹੈਂ ਔਰੁ ਜੜ ਜੰਗਮ ਰਚਨਾ ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਅਕਾਰੁ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਜੰਤ ਕਰਹ ਚਤੁਰਾਈ ਜਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝੈ ਮਝਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਭ ਗੁਣ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਮੈਂ ਬਰਤਮਾਨ ਹੈ ਫਿਰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਜੋ ਤੁਛ(ਜੰਤ)ਜੀਵਹੈਂ ਸੋ ਕ੍ਯਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਬਾਲਿਕ ਰਾਖਹੁ ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ ॥
ਦੇਹੁ ਸੁਮਤਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਤਗੁਰੁ (ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ)ਸੰਸਾਰ ਖੇਲਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੁਝ ਅਪਨੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁਦ੍ ਤੇ ਬਚਾਇ ਲੇਹੁ ਔਰ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਹਮਕੋ ਐਸੀ ਸੁੰਦ੍ ਬੁਧਿ ਦੇਹੁ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਜਨਨਿ ਜਠਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਓਹੁ ਰਹਤਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ॥
ਅਨਦੁ ਕਰੈ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਰੈ ਨਾ ਪੋਹੈ ਅਗਨਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਰਖਜਾ ਮੈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੈਸੇ(ਜਨਨਿ ਜਠਰ)ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਕਰਕੇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ (ਅਗਨਾਰਿ) ਜਠਰਾਗਿਨੀ ਦਗਧ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈ*ਜੀਵ ਆਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਖਜਾ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੇਵੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਆਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਰਾਇਆ ਧਨ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਿਆ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਨੋਂ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹਟਾਇ ਦੇਹੁ ਔਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸੇਵਨ ਕਰੂੰ ॥ ੩ ॥

ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਜੋ ਦੀਸਹਿ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਾਰਿ ॥ ਜਬ ਲਗੁ
ਜੀਵਹਿ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥

(ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰ) ਘਰ ਕਚੇ ਮੰਦਰ ਪਕੇ (ਮਹਲਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤੀ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਸੰਗ ਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਯਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਬਲਗ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਨ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮਜ ਮੇਂ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥

---

*ਵਾ (ਅਗਿਨਾਰਿ) ਅਗਨੀ ਅਰ ਨਾਰਿ ਨਾਮ ਜਲੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਜੋਬਨ ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਭਾ ਰੂਪਵੰਤੁ ਜੁਆਨੀ ॥
ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਹਸਤੀ ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਲਾਲ ਲਾਖ ਬੈਆਨੀ ॥

ਜੇ ਕਹੈ ਕਿ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕਿਉਂ ਨ ਲਗਾਈਏ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਰਾਜ(ਮਿਲਖ)ਜਾਗੀਰ ਘਰਸੋਭਾ ਜਸ ਸਰੂਪ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ (ਜੋਬਨ) ਜੋ ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਜੋ(ਆਨੀ)ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਬਹੁਤੁ ਧਨ ਅਰ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਜੋ ਹੈਂ ਲਾਲ ਆਦਿਕ ਰਤਨ (ਲਾਖ) ਲਾਖੋਂ ਰੁਪਯਾ ਜਿਨਕਾ (ਬੈਆਨੀ) ਮੋਲ ਹੈ ॥

ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਛੋਡਿ ਚਲੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਜੀਵ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਭਜਨ ਕੇ ਏਹ ਸਭ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਸਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਈਹਾਂ ਛੋਡ ਕਰ ਤੂੰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੇ ਏਕ ਬਿਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ
ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ (ਕਾਹੇ) ਕਿਉਂ ਲਗਾਈਏ ਊਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਸੋਵਤੇ ਜਾਗਤੇ ਸਭ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਆਖਾੜੇ ਰਣ ਮਹਿ ਜਿਤੇ ਪਵਾੜੇ ॥

(ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰ)ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪਹਲਵਾਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਅਖਾੜੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਰਣ ਮੇਂ(ਪਵਾੜੇ)ਜੁਧ ਵਾ ਝਗੜੋਂ ਕੋ ਜੀਤਤਾ ਹੈ॥

ਹਉ ਮਾਰਉ ਹਉ ਬੰਧਉ ਛੋਡਉ ਮੁਖ ਤੇ ਏਵ ਬਬਾੜੇ ॥ ਆਇਆ
ਹੁਕਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਏਕ ਦਿਹਾੜੇ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ(ਬਬਾੜੇ)ਬੜ ਮਾਰਤਾਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਮਕੇ ਕੋ ਮਾਰੋਂਗਾ ਅਮਕੇ ਕੋ ਬਾਧੋਂਗਾ ਅਮੁਕੇ ਕੋ ਛੋਡੋਂਗਾ ਜਿਸ (ਦਿਹਾੜੇ) ਦਿਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੁਕਮ ਆਯਾ ਉਸੀ ਦਿਨ ਇਨ ਸਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ

ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਜੋ ਬਿਭੂਤ ਸੰਗ ਨ ਜਾਇ ਉਸਮੇਂ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਭਜਨ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਿ ਬਹੁ ਕਰਤਾ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥
ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ ਤਤੁ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥

ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਰਨ ਹਾਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਕਮਾਉਤਾ ਨਹੀਂ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਤ੍ ਸਰੂਪ ਜੋ(ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਂਗਾ ਆਇਆ ਨਾਂਗੋ ਜਾਸੀ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਖਾਕੁ ਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸਾ ਨੰਗਾ ਆਇਆ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਨੰਗਾ ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ ਜੈਸੇ ਹਸਤੀ ਪਹਲੇ ਭੀ ਧੂਰਿ ਸੇ ਭਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਭੀ ਧੂਰਿ ਉਠਾਇਕਰ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਡਾਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕਰਨੀ ਬਯਰਥ ਹੈ॥ ੩॥

ਸੰਤ ਸਜਨ ਸੁਨਹੁ ਸਭਿ ਮੀਤਾ ਝੂਠਾ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ ॥
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਡੂਬੇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਮਿਤ੍ਰੋ ਤੁਮ ਸੁਨਹੁ ਯਹ ਸਭੁ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਜੋ ਗਵਾਰ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਖਪਿ ਖਪਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੇਂ ਡੂਬ ਮੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧॥ ੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਚ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੮ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ ਸਗਲ ਜਗਤ ਧੰਧ ਅੰਧ ॥ ਕੋਊ ਜਾਗੈ ਹਰਿ ਜਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭਰਮ ਰੂਪ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਸੋਈ ਪੜੀ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਧੰਦੋਂ ਮੇਂ ਜੀਵ ਅੰਧੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹਰਿ ਕਾ ਜਨੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਗਨ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਕੋਊ ਤਿਆਗੈ ਵਿਰਲਾ ॥ ੨ ॥

ਜੀਵ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੂਰਬਕ (ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ) ਅਤੀ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਸੇ ਭੀ ਪਿਆਰੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਨੂਪ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ॥ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਸਾਧੂ ॥ ੩ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋਅਨੂਪਮਹੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਮੰਤੁ)ਉਪਦੇਸ਼ਲੇਕਰ ਤਿਸਮੇਂ ਕੋਊ ਸਾਧੂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਰੰਗਿ ॥ ਵਡ ਭਾਗੇ ਕਿਰਪਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਧੁਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ(ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਓਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਬੜੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨੀਂ ਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੯ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ ਸੁੰਖੁ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥

ਜੋ ਤੁਧ ਆਪਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਕੋ ਪਰਵਾਨਹੈ(ਸੁਖੁ ਸਹਜ਼)ਆਤਮ ਸੁਖ ਭੀ(ਸੋਈ)ਉਸੀ ਹੁਕਮ ਮਾਨਨੇ ਕਰ ਹੁਆਹੈ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਰੇ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਔ ਅਪਾਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਰੇ) ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ਕੇ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਹੈ ਯਦਪਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਰੇ ਸੰਬੋਧਨ ਦੇਣਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਤਦਪਿ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਨੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥੧ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥

ਮਸਲਤਿ ਮਤਾ ਸਿਆਣਪ ਜਨਕੀ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਜਨ ਜੋ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਸੋ (ਰਸਕਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਮਸਲਤਿ) ਬਹੁਤ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸਲਾਹ (ਮਤਾ) ਦੋ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸਲਾਹ (ਸਿਆਣਪ) ਬੁਧੀ ਕੀ ਚਤਰਾਈ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਾਉਤਾਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਨਕਾ ਯਹੀ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਤਾਹੈ॥੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਆਪਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਮਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਨੇ ਯਹਿ ਰਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਏਹੈਂ ॥੨॥

ਜਾਕਉ ਟੇਕ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਉ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤਾ ॥

ਜਾਕਉ ਦਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋਈ ਸੇ ਸਾਹ ਭਲੇ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਭਗਵੰਤ ਜਿਸ ਪਰ ਤੁਮਾਰੀ ਦਯਾ ਭਈ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਭਲੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭਰਮ ਮੋਹ ਧੋਹ ਸਭਿ ਨਿਕਸੇ ਜਬ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਬ ਕਾ ਹਮਨੇ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਭਰਮ ਔਰ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਸਭ ਨਿਕਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਵਰਤਣਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਸੇ ਹਮਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਵਰਤਨ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਪਰਾਈ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕੀ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਪਰਾਈ ਮਲ ਹੈ ਸੋ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਜਾ ਕਰਕੇ ਧੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਨਰਕ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਚਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਨ ਤੋ ਸੱਸਾਰ ਮੇਂ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਨ ਆਗੇ ਦਰਗਾਹਿ ਮੇਂ ਸ਼ੁਭ ਜਗਾ ਮਿ[redacted] ਹੈ ਜਬ ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿੰਦਿਆ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਜਮਦੂਤ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਜਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕਿ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਆਗੈ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮ (ਅਹਿਲਾ) ਬਜਰਥ ਨਸ਼ਟ ਕਰਾ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਅਪਨੇ ਮਨੋਰਥ ਤਕ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਉਸਨੇ (ਠਉਰ) ਸ਼ੁਭ ਅਸਥਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਿੰਦਕ ਚਪੁਰੇ ਕਾ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥

ਓਹੁ ਬਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਉਸ ਨਿੰਦਕ ਬਿਚਾਰੇ ਕਾ ਯਹੀ ਕਰਮ ਪੜ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਤਹਾ ਬਿਗੂਤਾ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਓਹੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਜਮ ਲੋਕ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਨਿੰਦਕ (ਬਿਗੂਤਾ) ਖਰਾਬ ਹੂਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਰਖਜਕ ਨਹੀਂ ਵਹੁ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਿਸੀ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਭਈ ਹੈ ਮਾਲਕ ਕੋ ਐਸੇ ਹੀ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਤਿਉ ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ੨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ੨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਮਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਖ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਸੋ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਦੀਏ ਰੁੜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਟੇਕ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਹਾਯਕ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੈਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੇਂ (ਰੁੜਾਈ) ਰੋੜ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਵਾਹ ਮੈ ਪਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਖੰਡ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਹਰੁ ਧੋਇ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਦੁਇ ਠਉਰ ਅਪੁਨੇ ਖੋਏ ॥

ਬਾਹਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮੈਲਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦੋਨੋਂ(ਠਉਰ)ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਗਵਾਏ ਹੈਂ ॥

ਈਹਾ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਆਗੈ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਏ ॥ ੧ ॥

ਈਹਾਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੂਆਹੈ ਜਬ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇਗਾ ਤਬ (ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ)ਹਟਕੋਰੇ ਲੈ ਲੈ ਰੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਹੋਰਾ ॥ ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ

ਨ ਮਰਈ ਨਾਮੁ ਨ ਸੁਨਈ ਡੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀ ਮਤ (ਹੋਰਾ)ਦੂਸਰੀ ਹੈ (ਵਰਮੀ) ਜਿਸ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕੀ ਖੋੜ ਮੇਂ ਸਰਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਰਨ ਕਰ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੌਮੈ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਬੀਚਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਧੂੰਈ ਆਦਿ ਤਾਪਨੇ ਕੇਰ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਹਉਮੈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਇਹ (ਡੋਰਾ) ਬੋਲਾ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨਨਹੀਂਕਰਤਾਔਰਅਨਜ ਸਾਧਨੋਂ ਮੇ ਪ੍ਰਥਿਰਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਛੋਡਿ ਗਵਾਈ ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥

(ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ) ਅਰਥਾਤ ਲੌਕਕ ਕਾਰ ਪਾਖੰਡੀ ਭਗਤ ਬਨ ਕਰਕੈ ਛੋਡਕੈ ਗਵਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਰਤ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕਾ ਤੜ੍ਹ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਉ ਤਰਕਨਿ ਲਾਗਾ ਤਤੁ ਜੋਗੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਮੇਂ ਤਰਕਾਂ ਨਿਕਾਲਨੇਲਗਾ ਕਿ ਯਹ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਸਭ ਬਨਾਉਟੀ ਬਾਤ ਹੈ ਔਰ (ਤਤੁ ਜੋਗੁ) ਗਯਾਨ ਕਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਜੁੜਨਾ ਪਹਿਚਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਉਘਰਿ ਗਇਆ ਜੈਸਾ ਖੋਟਾ ਛਬੂਆ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫਾ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਰਾਫੋਂ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤਬ ਜੈਸਾ ਖੋਟਾ (ਛਬੂਆ) ਰੁਪੈਆ ਵਾ ਪੈਸਾ ਥਾ ਤੈਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਇਆ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਉਸਤੈ ਕਹਾ ਛਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਉਸ ਸੇ ਅਵਗੁਨ ਕਹਾਂ ਛਪਾਇਆ ਭਾਵ ਲੁਕਾਇਆ ਲੁਕੇਗਾ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਬੰਚਿ ਨਿਮੁਨੀਆਦਾ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਤਤਕਾਲੇ ॥

(ਨਿਮੁਨੀਆਦਾ)ਬੇ ਮੁਨਿਆਦਾ ਭਾਵ ਨਿਹਚੇ ਰੂਪ ਜੜ ਤੇ ਰਹਤ ਜੋ ਜੀਵਹੈ ਤਿਸਕਾ ਝੂਠ ਔ ਕਪਟ ਪੁਨਾ ਜੋ ਬੰਚ ਛਲ ਕਾ ਪਾਜੁ ਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਤਕਾਲ ਨਾਸ ਹੋ ਗਇਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਯਾ ਵਾ ਕੂੜ ਕਪਟ ਕਰਡਾ ਕਰਤਾ ਜੀਵ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਮਰ ਗਯਾ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਨਾਨਕਿ ਕਹਿਆ ਅਪਨੈ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਗਯਾਸਾ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਸਮਾਲ ਸਤ ਬਚਨ ਹਮਨੇ ਸੰਤ ਨਿਜਮ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖੇਂ ਕੀ ਨਿਰਤ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਚੈ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਇਸ ਨਿਰਤ ਕਾ ਉਦਮ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਹੀ ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਿਰਤ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਾਭਾਉ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾਹੈ॥

ਪੰਚ ਜਨਾ ਲੇ ਵਸਗਤਿ ਰਾਖੈ ਮਨ ਮਹਿ ਏਕੰਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਗਤਿ ਕੋ ਬਸੀਭੂਤਿ ਲੇ ਰਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੇਂ ਏਕ ਓਅੰਕਾਰ ਕਾ ਧਯਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਐਸੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਰਬਾਬੁ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਜਨ ਨਿਰਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਨ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਇਸ ਨ੍ਰਿਤ ਮੇਂ ਰਬਾਬ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ ਆਦਿ ਬਾਜੇ ਯਹ ਹੈਂਜੋ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਗੁਰ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਬਜਾਵਤਾ ਭਾਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਤਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ ਵ ਮਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਦਾ ਜੋ ਉਚਾਰਨੁ ਹੈ (ਪਖਾਵਜ) ਹਰੀ ਦੇ ਪਖ ਮੈਂ ਆ ਪ੍ਰਗਟਨਾ ਜੋ ਰਥ ਦੀ (ਆਬ) ਤਰਾਵਤ ਹੋਣੀ (ਘੁੰਘਰੂ) ਜੋ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਰੀਤਿ ਸੇਂ (ਨਿਰਤਿ) ਨਿਰਨਾ ਕਰਤਾ ਅਰੁ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ ਪਾਛੈ ਅਵਰ ਰੀਝਾਵੈ ॥

ਇਸ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪਹਲੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ (ਪਰਬੋਧੈ)ਗਜਾਨ ਸਿਖਾਵੈ ਪੀਛੇ ਸੋ ਔਰੋਂ ਕੋ ਰਿਝਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਿਰਦੈ ਜਾਪੈ ਮੁਖ ਤੇ ਸਗਲ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ੨॥

ਰਾਮਨਾਮ ਜਪ ਕੋ ਆਪ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਜਪੈ ਫੇਰ ਮੁਖਕਰ ਬੈਖਰੀ ਬਾਨੀਸੇ ਸਰਬੱਤ੍ ਕੋ ਸੁਨਾਵੈ ਹੋਰ ਸ੍ਰਵਣਕਰਾਵੈ।੨॥

ਕਰ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਤਨਿ ਲਾਵੈ ॥

ਹਾਥੋਂ ਕਰਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨ (ਪਖਾਰੈ) ਧੋਵੈ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਕੋ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਲਗਾਵੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੇ ਗੁਰ ਆਗੈ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਤਨ (ਅਰਪਿ ਧਰੇ)ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਇ ਤਬ ਇਸ ਨਿਰਤ ਸੇ ਸਤ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਪੇਖੈ ਲਾਇ ਸਰਧਾ ਤਾਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਇਸ ਨਿਰਤ ਕੋ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਦੇਖੈ ਵਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸੀ ਨਿਰਤਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਜੋ ਨਿਰਤਿ ਹੈ ਸੋ ਨਰਕ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸ ਨਿਰਤ ਮੇਂ (ਜਾਗੈ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਯਾ ਅਰੁ ਮਨ ਰਸਕ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਤਿਸ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਸੇਸ ਫਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਸੂਦੀ ਤੇ ਸੋ੍ਸਟਾਈ ਰੇ ॥

ਸੂਦੀ ਸੇ ਅਧਮਨੀ ਚੰਡਾਲੀ ਰੂਪ ਜੋ ਤਮੋਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਖ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਸੇ ਭੀ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੋਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗ੍ਰਭਮੈ ਜੋ ਗਜਾਨ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਥੀ ਸੋ ਤਿਸਤੇ ਭੀ ਅਧਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨ ਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਸਖਨੀ ਲਹਬਰ ਬੂਝੀ ਖਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪਾਤਾਲੋਂ ਔ ਅਕਾਸੋਂ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਭੀ(ਸਖਨੀ)ਖਾਲੀ ਹੀ ਰਹਤੀ ਥੀ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਸੋ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਤਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਕੀ (ਲਹਬਰ)ਲਾਟ ਜੋ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਥੀ ਸੋ ਬੁਝ ਗਈ ਵਾ ਜੋ ਬੁਧੀਪਾਤਾਲਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਸਖੀ ਹੋਰਹੀ ਥੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਗਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਰਤੀ ਥੀ ਤਿਸਨੇ ਲਹਿ ਆਜ(ਬਰ)ਸ੍ਵਾਮੀ ਤਬ ਸਮਝੀ ਔਰੁ(ਖਾਈ) ਖਾਣੇ ਕੀ ਚਾਹ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕੀ ਬਿਲਾਈ ਅਵਰ ਸਿਖਾਈ ਮੂਸਾ ਦੇਖਿ ਡਰਾਈ ਰੇ ॥
ਅਜ ਕੈ ਵਸਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਕੇਹਰਿ ਕੂਕਰ ਤਿਨਹਿ ਲਗਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ (ਘਰ) ਸ੍ਰੀਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਮੇਂ (ਬਿਲਾਈ) ਬਿਲੀਵਤ ਜੋ ਬੁਧੀ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਚੂਹੇ ਕੇ ਖਾਨ ਵਾਲੀ ਥੀ ਸੋ ਤਿਸਕੋ (ਅਵਰ) ਹੋਰ ਸਿਖਜਾ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਡਰਨੇ ਲਗੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗਿਲਾਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਰੂਪ ਬਕਰੇ ਬਸ (ਕੇਹਰਿ) ਸੇਰੁ ਹੰਕਾਰੁ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਕੂਕਰ) ਕੁਤੀ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਰਸ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤ੍ਯ ਸੋਟੇ ਖਾਤੀ ਥੀ ਸੋ (ਤਿਨਹਿ) ਤ੍ਰਿਨ ਖਾਨੇ ਪਰ ਲਗਾਇ ਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਫਲ ਫੂਲ ਸੇ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰ ਲੇਂਤੀ ਹੈ ॥

ਥਾਮ੍ਹ ਥੂਨੀਆ ਛਪਰਾ ਥਾਮ੍ਹਿਆ ਨੀਘਰਿਆ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥

ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਥੂੰਨੀਓਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰੀਰ ਛਪਰੁ (ਥਾਮਿਆ) ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰੀਰ ਕਾ ਬਿਜੋਹਾਰ ਪ੍ਰਾਰਬਧਾਨੁਸਾਰ ਜਾਨਕਰ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੀ ਆਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਨੀਘਰਿਆ) ਸਰੂਪ ਸਥਾਨ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜੋ ਜੀਵ ਥਾ ਤਿਸਨੇ (ਰੇ) ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਥਿਨੁ ਜੜੀਏ ਲੈ ਜੜਿਓ ਜੜਾਵਾ ਥੇਵਾ ਅਚਰਜੁ ਲਾਇਆ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਪਹਿਲੇ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਗੁਨੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਥਾ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਜੜਾਉ ਲੇਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਜੜ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਥਿਨ(ਜੜੀਏ)ਬੰਧਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਲੈਕਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਜੜਾਉ ਜੜ ਦੀਆ ਹੈ ਬੀਚ ਮੇਂ ਅਸਚਰਜ ਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪੁ (ਥੇਵਾ) ਨਗੁ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਾਦੀ ਦਾਦਿ ਨ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ ਚੂਪੀ ਨਿਰਨਉ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥

ਜਬ ਤਕ ਯਹ ਜੀਵ(ਦਾਦੀ)ਪੁਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਦਾਦਿ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹੁਚਤਾ ਥਾ ਜਬ(ਚੂਪੀ)ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਮੌਨਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਤਬ(ਨਿਰਨਉ)ਬਿਬੇਕ ਵਾ ਨ੍ਯਾਉ ਦਾਦ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਭਇਆ ਵਾ ਜਿਸਕਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਸਾਂਤ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸੋ ਜਬ ਪਾਇਆ ਨ ਕੋਈ ਦਾਦੀ ਰਹਾ ਨ ਦਾਦਿ ਰਹੀ ਨ ਕੋਈ ਪਹੁਚਨੇ ਹਾਰਾ ਰਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਉਤਾ ਭਇਆ ॥

ਮਾਲਿ ਦੁਲੀਚੈ ਬੈਠੀ ਲੇ ਮਿਰਤਕੁ ਨੈਨ ਦਿਖਾਲਨੁ ਧਾਇਆ ਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਭਈ ਹੂਈ ਥੀ ਸੋ ਸਰੂਪ ਦੁਲੀਚੈ ਭਾਵ ਆਸਨੁ ਕੌਨੁ ਰਾਜ ਗਦੀ ਕੋ ਮਲਿ ਬੈਠੀ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਜਿਤਨਾ ਦਿਖਲਾਵਾ ਭਾਵ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੋ (ਧਾਇਆ) ਭਾਗ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਤ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੩॥

ਸੋਈ ਅਜਾਣੁ ਕਹੈ ਮੈ ਜਾਨਾ ਜਾਨਣਹਾਰੁ ਨ ਛਾਨਾ ਰੇ ॥

ਸੋਈ ਅਜਾਣਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੈਂਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਬਿਸਜ ਹੈ ਉਸਕੋ ਕੋਈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜਾਨੈਗਾ ॥ ਔਰ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਅਨਭਵ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਗ੍ਯਾਤ ਗ੍ਯ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਸੋ (ਨਾ ਛਾਨਾ ਰੇ) ਹੇ ਭਾਈ ਛਿਪਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਉਨਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਆਇਆ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਬਿਗਸਾਨਾ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਇਸ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਪਹਲੇ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਪਰ ਹਰੀ ਕੀ ਦਇਆ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਸਾਰੇ ਅਉਗੁਨ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਲਿਆ ਤਬ ਸਿਖ ਕੇ ਸਭ ਔਗਣ ਬਿਸਾਰਿ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਿਆਈ ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਸਿਖ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰਥਾਤ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਮਹਾ ਭਵਜਲ ਤੇ
ਅਪਨੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਬਡਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇਂ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ਕਰ ਬਡੇ ਭਜਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜਮ ਸੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਬਾਹਰ ਕੋ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤਰ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮੇਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੋਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪੁ ਜਪੋ ਔਰ (ਨੀਤ) ਨਿਤਸੰਪ੍ਰਤਿ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪਰਮਪਦ੍ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਿਤਨੇ ਦੁਖ ਥੇ ਵਹੁ ਸਭ (ਨਾਠੇ) ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਛਿਜੈ ਨ ਜਾਇ ਕਿਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਾਠੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਧਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਗਾਠਿ ਮੇਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲ ਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਧਨ(ਛਿਜੈ ਨ ਜਾਇ) ਨਸਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਤਸਕਰ ਕਾ ਭਯ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਿਕਾਲ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ॥

ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਰਖਜਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤਕਾਲ ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਮੇਰੈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਤੋ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰੁ ਮੀਤ ਸਮਾਨਾ ਔ ਹਿਤੂ ਤਥਾ ਧਨ ਰੂਪ ਸਭ ਹਰੀ ਹੈ ॥ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਮੇਰਾ (ਸਾਹਿਬੁ) ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ਤੋ ਮੁਝਕੋ ਕੈਸਾ ਭਜ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਤਰਾਂ ਕਾ ਭਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਰੂੰ ॥

ਏਕੁ ਤੂੰ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਮੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਏਕ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਬ ਸਭ ਕਿਛ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਚੁਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ ਸੇਂ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਬਿਖੁ ਦੇਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ॥ਰਖਿਆ ਕਰਹੁ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੈ ਮੈ ਨਾਮੁਤੇਰਾਆਧਾਰੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਬਾਬਾ) ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਦੇਖਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਸਾਈ ਸੁਆਮੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਮੇਰੀ ਰਖਜਾ ਕਰੋ ਮੈਨੇ ਏਕੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਸਭਾ ਮਨ ਕੀ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸ ਪਾਸ ਕਹਿਕੇ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਇਆ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰੁ ਬਉਰਾ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜਬ ਨਾਮੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ਜਿ ਕਹਣਾ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਸਿ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਕਿਆ (ਕਹੀਐ) ਸੁਣਾਈਏ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਕਛ ਮੇਰਾ ਕਹਣਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥ ੩ ॥

ਕਿਜੋਂਕਿ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕਛ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਮੁਝੇ ਤੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ਤਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਇਤ ਉਤ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਤੂੰ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਵਹੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ (ਇਤਉਤ) ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਧਜਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪੂਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਮੈ ਤਾਣੁ ਤੇਰਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਮੁਝੇ ਤੇਰਾ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥੪॥੭॥੪੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਜਨਹਿ ਪੀਓ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਹਾ ਰਸੁ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਮੁਝ ਜਨ ਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੂਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤੁ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਸੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇ ਭਾਰੇ ਭਜ ਥੇ ਸੋ (ਚੂਕੇ) ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਦੁਰਤ)ਪਾਪ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ (ਭਰਮੁਬੀਓ) ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਭਰਮ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮੈ ਜੀਓ ॥ ਸੁਨਿਕਰਿ ਬਚਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਠਾਰੁ ਥੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਕੈ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਿਰਹਕੀ ਅਗਨਿ ਸੇ ਜੋ ਜਲਤਾ ਥਾ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਬਚਨ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ (ਠਾਰੁ) ਸੀਤਲ (ਥੀਉ) ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭਇਓ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਏਹੁ ਕਾਜੁ ਤੁਮ੍ ਆਪਿ ਕੀਓ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹ ਕਾਰਜ ਤੁਮਨੇ ਆਪਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਿੜੁ ਕਰਿ ਚਰਣ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਰੇ ਸਹਜੇ ਬਿਖਿਆ ਭਈ ਖੀਓ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਬਿਖਜ ਬਾਸਨਾ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰਾ ਏਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਓ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੰਤਰ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਏਹੁ ਹਮਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਤਾਪੁ ਸੰਤਾਪੁ ਮੇਰਾ ਬੈਰੁ ਗੀਓ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝੇ ਮਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਤਾਪ ਕਾ ਜੋ ਸੰਤਾਪ ਦੁਖ ਥਾ ਔਰ ਬੈਰ ਭਾਵ ਜੋ ਥਾ ਸੋ ਸਭ ਮੇਰਾ (ਗੀਓ) ਚਲਾ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ॥

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਹਮਕੋ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਲਿਜੁਗੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੀਓ ॥੪॥੮॥੪੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋਰ ਜੁਗੋਂ ਸੈ ਯਹ ਕਲਜੁਗ ਧੰਨਜ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਗਾਈਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਲਿ-ਜੁਗੁ ਮੈਂ ਸਾਧੁ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੪੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਗੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੂਆ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਗਿਆਨਾ ॥

(ਆਗੈਂ) ਸਭ ਸੇ ਆਗੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਉਸੀ ਸੇ ਵਾ ਪਹਲੇ ਸੇ ਹੀ ਭਾਵ ਪੂਰਬ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੁਆ ਹੈ ਅਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਿਆ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਕਛੁ ਹੋ ਰਹਾ ਸੋ ਅਮੇਟ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਭੂਲ ਚੂਕ ਅਪਨਾ ਬਾਰਿਕੁ ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਚੂਕਾ ਹੁਆ ਜੋ ਮੈਂ ਬਾਲਕ ਹੂੰ ਮੁਝਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨ ਤੁਮਨੇ ਬਖਸਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕਉ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ॥
ਕਾਟਿਆ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੁਝ ਦੀਨ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਜਬਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੋਗ ਜੋ ਥਾ ਸੋ ਕਾਟਾ ਗਇਆ ਅਰੁ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਪਰਹਰਿਆ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ॥

ਮੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਪਰਹਰਿਆ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਾ ਹੈ ਔ ਮੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਦੀਏ ਹਮ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਘੋਰ ਤੇ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹਾਂ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ॥
ਐਸੀ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪਨੇ ਜਬ ਹਮ ਕੋ ਰਖ ਲੀਆ ਤਬ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਯ ਮਿਟ ਗਿਆ ਔਰ ਨਿਰਭਉ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ।ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਐਸੀ(ਦਾਤਿ) ਬਖਸੀਸ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਮੇਲਾ ॥ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਨਾਨਕ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂ ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਸਰਨ ਮੇਂ(ਲਾ)ਲਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਮਿਲਾਪੁ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੀ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕੋ ਲਾਗੂ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਭੁਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਸਭ ਕੋਊ (ਲਾਗੂ) ਦੁਸਮਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਚੀਤ ਆਵੈ ਤੋ ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਦੂਜਾ ਸੂਝੈ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਝੇ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਲੋਗਨ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ ॥
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਦਾ ਦਯਾਲ ਸੁਆਮੀ ਜੇ ਤੂੰ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਆਵੈਂ ਤੋ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਗ ਬਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਦੁਸਮਨੀ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਬੁਰਾ ਔਰ ਭਲਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰਾ ਹਾਥ ਦੇਇ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਹੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਹੈ ਔ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹੀ (ਆਧਾਰਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਕੇ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਿਸ ਕਉ ਬਿਪੁ ਨ ਕੋਊ ਭਾਖੈ ॥ ੨॥

ਜਿਸ ਦਾਸੁ ਕੇ ਊਪਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਬਿਪੁ) ।ਬਪਰਜੈ ਬਚਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਿਪਤਾ ਨਹੀਂ ਭਖਜ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਖੁ ਦੁਖ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਹੋ ਸੁਖੁ ਓਹਾ ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾ ਜ ਆਪਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ਓਹੀ ਸੁਖੁ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਓਹੀ ਬਡਿਆਈ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ (ਦਾਨਾ) ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰਹੀ ਸਦਾ (ਮਿਹਰਵਾਨ)ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਤੋ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਆਨੰਦ ਕੋ (ਮਾਣੀ) ਭੋਗੂੰ ॥

ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥

ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਯਹ ਜੀਉ ਅਰੁ ਸਰੀਰੁ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਪਕੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋਈ ਨਾਉ ਨ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜਿਤਨੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀਦੀਹੂਈਹੈ॥੪॥੧੦॥੪੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰ ਦਿਖਾਲੇ ਦਰਸਨੁ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਸੰਤ ਪੰਚ ਕੋ ਸਰੂਪ ਤਖਤੋਂ ਕੋ ਖੋਲਕਰ (ਦਰਸਨੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲਉ ਪਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਹਰਉ ਰੇ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ੍ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ ਤਾਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਇਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਮਿਲੋ ਔਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ ਸੇ ਤਰ ਜਾਵੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਭਏ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮਹਾਂ (ਉਦਿਆਨ)ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਅਰੁ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਮੁਦਰ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਇਸ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਹੋਰਖ ਅਰੁ ਸੋਕ ਮੈਂ ਬਸਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੁਆ ਭਾਵ ਹਰਖ ਸੋਕ ਤੇ ਰਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਤਨੁ ਧਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਓ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਿਆ ॥
ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਤਨ ਅਰ ਧਨੁ ਸਭ ਅਪਨਾ ਥਾਪਿ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਜਾਨਕੇ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆਹੈ ਅਰੁ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਕਰ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮੋਹ ਰੂਪੁ ਬੰਧਨ ਸੇ ਛੁਟ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੋਹ ਸੇ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਾਣੇ ॥
ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥
ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਇਹ ਜੀਵ ਅਰੁ(ਪਿੰਡੁ)ਸਰੀਰ ਸਭ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਉਤਮ ਸਖੀਭਾਵ ਗਜਾਨਵਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਧਮ ਭਾਵ ਜਗਜਾਸੁ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ ਅੰਤਕੀ ਤੀਨ ਤੁਕ ਮੇਂ ਉੱਤਰ ॥ ਵਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦੋ ਸਬਦੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਮਲਨ ਨੀਦ ਤੇ ਛੁਟਕੀ ਕਉਨੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਇਓਰੀ ॥
ਮੋਹ ਰੂਪ ਮਲੀਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇਪਰ ਕੌਨਸੀ(ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ) ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਾਵ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ ॥
ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਤੁਧੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਤੇਰਾ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਗਇਓਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰੀ ਸਖੀ (ਮਹਾਮੋਹਨੀ) ਮਾਯਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬਜਾਪਤੀਂ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਆਲਸ ਕਹਾਂ ਚਲਾ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਗਾਖਰੋ ਸੰਜਮਿ ਕਉਨ ਛੁਟਿਓਰੀ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਕਾ ਜੋ (ਗਾਖਰੋ) ਕਰੜਾ ਥਾਟ ਥਾ ਸੋ ਤੇਰਾ ਕਿਸ ਸੰਜਮ ਕਰਕੇ ਛੂਟ ਗਜਾ ਹੈ ॥
ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਅਸੁਰ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ ਸਗਲੋ ਭਵਨੁ ਲੁਟਿਓਰੀ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਨੇ ਉਤਮ ਮਧਮ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁਖ ਔਰ ਅਸੁਰ ਜੋ ਤ੍ਰੈਗੁਨੀਆ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਸੋ ਸਗਲਾ ਹੀ ਸਰਬ ਭਵਨੋ ਮੈਂ ਲੂਟਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ ਬਹੁਤੁ ਤ੍ਰਿਣ ਜਾਲੇ ਕੋਈ ਹਰਿਆ ਬੂਟੁ ਰਹਿਓ ਰੀ ॥
ਇਹੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਜੋ ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਤ੍ਰਿਣ ਬਹੁਤ ਜਲਾਏ ਹੈ ਕੋਈ ਸਤਸੰਗੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਬੂਟਾ ਹਰਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥
ਐਸੋ ਸਮਰਥੁ ਵਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਜਾਤ ਨ ਕਹਿਓ ਰੀ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਬੂਟਾ ਹਰਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਕੇ ਗੁਣ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ਅਰੁ ਤਿਸਕੇ ਬਲ ਕੀ ਉਪਮਾਂ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਕਾਜਰ ਕੋਠ ਮਹਿ ਭਈ ਨਕਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਬਰਨੁ ਬਨਿਓ ਰੀ ॥
ਪਾਪ ਰੂਪ ਕਾਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਕਾਲੀ ਨਹੀਂ ਭਈ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਪਾਪ ਹੈ ॥ ਉਤਰੁ ॥
ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਅਚਰਜ ਨਾਮੁ ਸੁਨਿਓ ਰੀ ॥ ੩ ॥
ਸੁਨਿ ਸਖੀ ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਮੁ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ॥ ੩ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਅਵਲੋਕਨ ਅਪੁਨੈ ਚਰਣਿ ਲਗਾਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਰਣਾ ਭਰੀ ਨਜਰ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਦਾਸੀ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲਈ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਕਰਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇ ਮੇਰੀ ਸਮਾਈ ਭਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਸੁਖਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ॥

ਲਾਲੁ ਚੋਲਨਾ ਤੈ ਤਨਿ ਸੋਹਿਆ ॥ ਸੁਰਿਜਨ ਭਾਨੀ ਤਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੀ॥ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਾ(ਚੋਲਨਾ)ਬਸਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾਹੈ(ਸੁਰਜਨ)ਸਜਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਤੂੰ ਭਾਵਤੀ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤੇਰਾ ਮਨ ਤਿਸ ਮੈ ਮੋਹਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਬਨੀ ਰੀ ਤੇਰੀ ਲਾਲੀ ॥ ਕਵਨ ਰੰਗਿ ਤੂੰ ਭਈ ਗੁਲਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰੀ ਕਵਨ(ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ (ਲਾਲੀ) ਪ੍ਰੀਤ ਬਨੀ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤੂੰ (ਗੁਲਾਲੀ) ਸਘਨ ਆਨੰਦ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਵਾਲੀ ਭਈ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਹੀ ਸੁੰਦਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸੁਹਾਗੁ ॥ ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਲਨੁ ਤੁਮ ਘਰਿ ਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਸੁਹਾਗ ਵਾਲੀ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ (ਲਾਲਨ) ਪਜਾਰਾ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਹੈ ਭਾਗ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਘਰ ਮੇਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਸਤਵੰਤੀ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨਿ ॥ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤੂਹੀ ਸੁਰ ਗਿਆਨਿ ॥ ੩ ॥

ਸਤਵੰਤੀ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਭੀ ਤਹੀ ਹੈਂ ਪਯਾਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ (ਸੁਰ ਗਿਆਨਿ) ਦਿਬ ਗਜਾਨ ਵਾਲੀ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤਾ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਪਯਾਰੇ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈਂ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਘਨ ਅਨੰਦ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤੋ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈਂ ਤੁਮਨੇ ਕੌਨਸੀ ਘਾਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥੪॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਸੁਨਿ ਰੀਸਖੀਇਹਹਮਰੀਘਾਲ॥ਪ੍ਰਭੁਆਪਿਸੀਗਾਰਿਸਵਾਰਨਹਾਰ॥੧॥ਰਹਾਉਦੂਜਾ॥੧॥੫੨॥

ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੁ ਹਮਾਰੀ ਯਿਹੀ ਘਾਲ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਚਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੇਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸਿੰਗਾਰ ਲਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥ ੫੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਤਿ ਨੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਖ ਘਨੋ ਜਬ ਹੋਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਅਬ ਮਸਲਤਿ ਮੋਹਿ ਮਿਲੀ ਹਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਥੇ ਭਾਵ ਮੈਨੇ ਪਰੋਖ ਜਾਨਾ ਥਾ ਤਬ ਮੁਝਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਦੁਖੁ ਥਾ ਅਬ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੁਝਕੋ ਪਤੀ ਕੇ ਸਮੀਪ ਰਹਿਣੇ ਕੀ ਸਲਾਹ ਮਿਲੀ ਹੈ ਇਸ ਸੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਹਦੂਰਿ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਤਖਜ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚੂਕਾ ਨਿਹੋਰਾ ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੀ.ਸਖੀ ਅਬ ਮੇਰਾ (ਨਿਹੋਰਾ) ਅਹਿਸਾਨ (ਚੂਕਾ) ਰਹਿ ਚੂਕਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਜੋਂਕਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਦਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜ ਧਰੀ ॥ ਕਾਣਿ ਕਢਨ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੀ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਪਤੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਨਿਕਟ ਸੇਜ ਪਰ ਹੀ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕੀ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕੀ ਹੂੰ ਜੋ ਔਰ ਲੋਗੋਂ ਕੀ (ਕਾਨ) ਕਨੌਡ ਥੀ ਤਿਸਤੇ (ਛੂਟ ਪਰੀ) ਰਹਤ ਹੋ ਗਈ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਮੰਦਰਿ ਮੇਰੈ ਸਬਦਿ ਉਜਾਰਾ ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਯਿਹ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਤੀ ਆਦ (ਬਿਨੋਦੀ) ਬਿਲਾਸੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਹਮਾਰਾ ਮਾਲਕ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ਥਿਰੁ ਸੁਹਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ॥੪॥੨॥੫੩॥

ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਸਤਕ ਕਾ ਲਿਖਾ ਭਾਗ ਜਾਗਾ ਤਬ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪਜਾਰਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀ ਮੁਝ ਜਨਕੋ ਸਿਥਰ ਸੁਹਾਗ ਭਾਵ ਅਚਲ ਅਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਹਾਗਸਥਿਰ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਲੋਗਨ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਠਾਠਾ ਬਾਗਾ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਾਚੇ ਨਾਮੀਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀਲੋਗੋਂਸੇ ਮੇਰਾ(ਠਾਠਾ ਬਾਗਾ)ਪੋਚਾ ਪਾਚੀਭਾਵ ਲਿਫਾਫਾ ਬਨਾਹੂਆਹੈ॥੧॥

ਬਾਹਰਿ ਸੂਤੁ ਸਗਲ ਸਿਉ ਮਉਲਾ ॥ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਉ ਜੈਸੇ ਜਲਮਹਿ ਕਉਲਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਬਾਹਰ ਸੇਂ ਤੋ ਮੈਂ ਮਾਇਕ ਬਿਉਹਾਰੋਂ ਕਰ ਸਭ ਸੇ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੂੰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਐਸਾ ਅਸੰਗ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਕਮਲ ਚਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਤ ਸਗਲ ਸਿਉ ਕਰਤਾ ॥ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਧਰਤਾ ॥੨॥

ਮੁਖ ਦੀ ਬਾਰਤਾ ਤੋ ਸਭ ਸੇ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਜੀਉ ਕੇ ਸੰਗ ਭਾਵ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥

ਦੀਸਿ ਆਵਤ ਹੈ ਬਹੁਤੁ ਭੀਹਾਲਾ ॥ ਸਗਲ ਚਰਨ ਕੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਲਾ॥ ੩॥

ਜਦਜਪਿ ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਉ ਬਹੁਤ (ਭੀਹਾਲਾ) ਭਯਾਨਕ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਰਬ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਰਾਲਾ) ਧੂਰਿ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੪॥੩॥੫੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੁਝ(ਜਨਿ)ਦਾਸ ਨੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੀ ਦਿਖਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਭਕ੍ਤਿ ਸੇ ਬਿਮੁਖ ਹੋਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਨਿਹਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ॥ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰਲੀਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਰਸੁ(ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ)ਆਨੰਦ ਪਾਇਰਹਾ ਹੈਜੋਬਨ ਕਰਕੇਬਲਵਾਨ ਭੀ ਹੈਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਸੇ ਮਟੀਸੇਮਿਲਜਾਨਾਹੈ।੧.

ਕਾਨ ਕੁੰਡਲੀਆ ਬਸਤ੍ ਓਢਲੀਆ ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਲੀਆ ਮਨਿ ਗਰਬਲੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਕੁੰਡਲ ਪਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਓਢੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੇਜਜ ਭੀ (ਸੁਖਲੀਆ) ਸੁਖਦਾਇਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰ ਮਨ ਮੈ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਤਲੈ ਕੁੰਚਰੀਆ ਸਿਰਿ ਕਨਿਕ ਛਤਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਲੇ ਧਰਨਿ ਗਡਲੀਆ।੨।

ਨੀਚੇ(ਕੁੰਚਰੀਆ)ਹਸਤੀ ਹੈ ਸਿਰ ਪਰ ਸੋਨੇਕਾਛਤ੍ਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰਿ ਭਕ੍ਤਿ ਬਿਨਾਲੈਕਰਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ ਗਾਡ ਦੀਆ ਜਾਏਗਾ॥੨॥

ਰੂਪ ਸੁੰਦਰੀਆ ਅਨਿਕ ਇਸਤਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਸੁਆਦ ਫਿਕਰੀਆ ॥ ੩ ॥

ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲੀਆਂ ਅਨੇਕ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੁਆਦ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਮਾਇਆ ਛਲੀਆ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖਲੀਆ॥ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਅਲੀਆ।੪।੪।੫੫।

ਮਾਯਾ ਛਲ ਰੂਪਹੈ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਛਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੇ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ॥

ਏਕੁ ਬਗੀਚਾ ਪੇਡ ਘਨ ਕਰਿਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤਹਾ ਮਹਿ ਫਲਿਆ ॥੧॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰੂਪ ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ (ਪੇਡ) ਬ੍ਰਿਖ ਦੇਵਤਾ ਦੈਤ ਮਾਨੁਖਜ ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਰੂਪ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਘਨੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਭੀ ਤਿਸਮੇਂ ਫਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰੁ ਗਿਆਨੀ ॥ ਜਾਤੇ ਪਾਈਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥
ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਬਿਖੂਆ ਕੇ ਕੁੰਟਾ ਬੀਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਭਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗਯਾਨੀ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਐਸਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਹੁ ਜਿਸ ਬਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਨਿਰਬੰਧ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇ ਆਸ ਪਾਸ ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਬਿਖਕੇ(ਕੁੰਟਾ) ਕੁਸੰਗੀ ਲੋਗ ਹੈਂ ਬੀਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿੰਚਨਹਾਰੇ ਏਕੈ ਮਾਲੀ ॥ ਖਬਰਿ ਕਰਤੁ ਹੈ ਪਾਤ ਪਤ ਡਾਲੀ ॥ ੨ ॥

ਇਨ ਸਭ ਬ੍ਰਿਖੋਂ ਕੇ ਸਿੰਚਨ ਹਾਰੇ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮਾਲੀ ਹੈਂ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਜਲ ਸੇ ਜਥਾ ਜੋਗ ਸਭਭਾਂਤਕੇ ਬ੍ਰਿਖੋਂ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਔਰ ਡਾਲੀਓਂ ਕੀ(ਪਾਤ)ਪੰਕਤੀ ਕੀ ਖਬਰ ਸਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਆਣਿ ਜੜਾਈ ॥ ਸਗਲੀ ਫੂਲੀ ਨਿਹਫਲ ਨ ਕਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੀਵੋਂ ਰੂਪ ਜਿਤਨੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਹੈ ਸਭ ਮਾਯਾ ਸਕਤੀ ਕੋ (ਆਣਿ) ਲੇਕਰ ਜਟਿਤ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਆਪਤੇ ਭਿੰਨ ਕਰ ਜੜਾਈ ਹੈ(ਸਗਲੀ ਫੂਲੀ) ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖ ਦੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੩॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ॥ਨਾਨਕਦਾਸ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ॥੪॥੫॥੫੬॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਦਾਸ ਨੇ ਮਾਯਾ ਤਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਯਾ ਸੇ ਪਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੫੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਬਨਾਈ ॥ ਜੋਗੁ ਬਨਿਆ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਬਨਾਈ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋਗ ਬਨ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਬਨੇ ਤੇਰੈ ਓਲੈ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਪਰਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ (ਓਲੈ) ਆਸਰੇ ਹੋਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਬਨੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਭ੍ਰਮਕੇ ਪਰਦੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਚੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਾ ਨਿਰਬਾਣੇ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੌਬੂਝਿਕਰਭਗਤੋਂ ਨੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਆਨੰਦਭੋਗੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਅਤੀ(ਨਿਰਬਾਣੇ) ਨਿ੍ਦੁਖੁ ਹੂਏ ਹੈਂ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਸੋ ਗ੍ਰਿਸਤ ਉਦਾਸੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਤੁਝੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਅਰ ਉਦਾਸੀ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਿਰਬੰਧਹੂਆਹੈ।

ਜਾਂਕਉ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਤਾਕਾ ਪੂਰ ਖਜਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜਗਜਾਸੂ ਕਾ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਰੂਪ ਕਥਨ ਹੈ ॥

ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੂਛਉ ਤ ਮਾਇਆ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਜਾਈਏ ਤੋ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਬਾਸੀ (ਹਉ ਹਉ)ਮੈਂ ਬੜਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਬੜਾ ਹੂੰ ਕਰਤੇ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਪੂਛੀਏ ਤੋ ਪੰਡਿਤ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਅਸਥਾਨੁ ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤਾ ॥ ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤੋਂਸੋ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਸੋ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਅਰੁ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਨਿਤ੍ਰਾਪ੍ਰਤੀ ਹੋਤਾ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰ॥ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰ ॥ ੨ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖੀਏ ਤੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਰਕ ਤਥਾ ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਰਸਤ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ਉਦਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ ਜੀਅ ਕਉ ਜੰਜਾਰ ॥ ੩ ॥

ਗਰਿਸਤ ਕਰੀਏ ਤੋ ਚਿੰਤਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ਉਦਾਸੀ ਬਨੀਏ ਤੋ ਹੰਕਾਰ ਬਢਤਾ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਜੰਜਾਰ) ਬੰਧਨ ਹੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਬਸ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਨਦੀ ਤਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ॥ਇਹੁਅਸਥਾਨੁ ਗੁਰੂਤੇ ਪਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉਦੂਜਾ॥੭॥੫੮॥

ਸਤਸੰਗਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕਾ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ਪਰੰਤੂ ਏਹੁ ਸਾਧ ਰੂਪੀ ਅਸਥਾਨ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜ੍ਯ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੫੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦੂਖਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਘਰ ਭੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁਰੋ ਬਾਹਰ ਭੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲ ਸੂਖ ਜਾਂ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜੋ ਜਨੁ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਜਿਸਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਢਹੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਦੁਖ ਡੇਰਾ) ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਅਗਜ੍ਞਾਨ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਜਾ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੩ ॥

(ਜਾ)ਜਿਸ ਪਾਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਹੀ ਆਪਕਾ ਹੁਕਮ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾਃਵਹੁਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾਹੈ॥੩॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੮॥੫੯॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜਥ ਮੁਝੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ ਆਪਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੫੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਹਾਂ ਪਠਾਵਹੁ ਤਹ ਤਹ ਜਾਈਂ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਂ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਭੇਜੋ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹਮ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਹਮ ਸੁਖੁ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਚੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਸਾਈ ॥ ਤੁਮ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਸਾਈ ਹਮ ਸਦਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਹੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਕੇ ਸੁਖੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਹੋਈ ਹੈ।

ਤੁਮਰਾ ਦੀਆ ਪੈਨ੍ਹਉ ਖਾਈਂ ॥ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖੀ ਵਲਾਈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮ ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੋਖ ਕਰਕੇ ਖਾਤੇ ਪਹਿਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਵਸਥਾ ਸੁਖੀ (ਵਲਾਈਂ) ਵਿਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈਂ ॥ ਤੁਮ੍ਰੈ ਲਵੈ ਨ ਕੋਊ ਲਾਈਂ ॥ ੩ ॥

ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹਮ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤੁਮਰੇ ਸਮੀਪ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਤੁਲ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਇਵੈ ਧਿਆਈਂ ॥ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਸੰਤਹ ਲਗਿ ਪਾਈਂ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੬੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਿਤ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ (ਗਤਿ) ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੬੦ ॥

ਆਸਾਮਹਲਾ ੫ ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤਸੋਵਤਧਿਆਈਐ॥ਮਾਰਗਿਚਲਤ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥੧॥

ਉਠਤੇ ਬੈਨਤੇ ਔ ਸੋਵਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਧਜਾਈਐ ਰਾਹ ਮੇਂ ਚਲਤੇ ਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥

ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਦੁਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰਵਣੋਂਕਰ੍ਕੇ ਹਰਿ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਐ ਜਿਸਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੋ ਆਨੰਦ ਹੋਇ ਫਿਰ ਦੁਖੁ ਤਥਾ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਉ ਮਨ ਤੇ (ਲਥਾ) ਨਿਵਰਤ ਹੁਆ ਹੀ ਜਾਣੋ ॥ ੧ ॥

ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ ਬਾਟ ਘਾਟ ਜਪੀਜੈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

(ਕਾਰਜਿ)ਬਡੇ ਬਿਵਾਹਾਦਿਕ ਉਤਸਵ(ਕਾਮਿ)ਸਮਾਨ ਕੰਮ ਔ(ਬਾਟ)ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਔ(ਘਾਟ)ਨਦੀ ਕਾ ਤਟ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂਮੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਜਮਕੀ ਵਾਟ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਏ ਜੋ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ॥ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥੪॥੧੦॥੬੧॥

ਜਿਸਯੋ ਆਠ ਪਹਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋ ਮੇਂ ਲਗਨੇ ਕਰ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੬੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੂਖ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਦੁਖ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ(ਕਲਿਆਣ)ਮੁਕਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖੋਂਕਾ ਨਾਸਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਮਨਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਨ ਕਰੋ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਦ ਸਦਾ) ਸਰਬਦਾ ਮਨਾਵਹੁ ਭਾਵ ਪੂਜਨ ਕਰੋ ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਪਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਜੌ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਵਹੁ ਤੌ ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੂਏ ਭਾਵ ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਸਥਿਰ ਰੂਪ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਵਹੁਗੇ ॥੨॥

ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨ ਰਾਖਹੁ ਚੀਤ ॥ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਜੌ ਤੁਮ ਪਰਾਯਾ ਬੁਰਾ ਚਿਤ ਮੈ ਨਹੀਂ ਰਖੋਗੇ ਤੌ ਤੁਮਕੋ ਭੀ ਦੁਖ ਭਾਵ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਚੀਨ੍ਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧॥੬੨॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਹਮਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਯਹੀ ਸੁਖ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਨੀਚ ਕਉ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਹੁ ਚਹੁ ਕੁੰਟਮਾਨੈ॥੧॥

ਜਿਸ ਨੀਚ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਮੇਂ ਮਾਨਨੀਯ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨੁ ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਨੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਤਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕੋਈ ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਆ ਕੇ ਚਰਨ ਮਲਿ ਧੋਈ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮਲ ਮਲਧੋਵਨੇਲਗਤੀਹੈ॥੨॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾਹੂ ਨ ਆਵਤ ਕਾਮ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਕੋ ਜਪੀਐ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਨ ਸੋਵਤ ਜਾਗੇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਮੀਠੇ ਲਾਗੇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੩ ॥

ਸਾਧਉਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਸੋਯਾ ਜਬ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ (ਮੀਠੇ) ਪਿਆਰੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਏਕੋ ਏਕੀ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਉ ॥ ੧ ॥

(ਏਕੋ ਏਕੀ) ਏਕ ਅਦੁਤੀਯ ਰੂਪ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ ਸਰਬਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗੇ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਓ ਸੰਤ ਜੋ ਪ੍ਰਤਾਪਵਾਨ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹੁ ॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਈ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਆ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਰੂਪ ਸੂਤ੍ਰ ਮੇਂ ਪਰੋਈ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰਤਾ ॥ ਆਪਿ ਅਲੇਪਾ ਨਿਰਗੁਨੁ ਰਹਤਾ ॥ ੩ ॥

(ਓਪਤਿ) ਉਤਪਤ ਪ੍ਰਲਜ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਨਿਰਗੁਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ॥ ਅਨੰਦ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੬੪ ॥

ਕਰਨੇ ਕ਼ਰਾਉਨੇ ਮੇਂ ਜੋ ਸਮਰਥ ਔਰ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਕਰ ਆਨੰਦਤਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੬੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਰਹੇ ਭਵਾਰੇ ॥ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜੀਤੀ ਨਹੀ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਕਰੋੜ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਜੋ ਭ੍ਰਮਨ ਥੇ ਸੋ (ਰਹੇ) ਹਟ ਗਏ ਭਾਵ ਚੌਰਾਸੀ ਸੇ ਛੂਟਿ ਗਏ ਹੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਜੋ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ ਜੀਤ ਲਈ ਹੈ ਹਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥੧॥

ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੂਰਿ ॥ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸ ਸੇ ਹਮ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਣ ਧੂਰੀ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਕਿਲਬਿਖ)ਪਾਪ ਨਸ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਔ ਦਰਦ ਈਰਖਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਤ ਉਧਾਰਨ ਜੋਗ ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਤੋਬ ਮਨ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਹੂਆ ਔਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੂਈ ਮਨੁ ਸਿਥਰ ਹੂਆ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਬੁਧਿ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੬੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲਾ ਤਬ ਨਉਨਿਧਿ ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀਆਂ ਔਰ ਉਤਮ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੬੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ॥ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਅਘ ਕਟੇ ਘਨੇਰੇ ॥੧॥

ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਲਗ ਰਹੀ ਥੀ ਸੋ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਪਾਪ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਕਟੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਏ ਮਨ
ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਥਾਲੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿਨਾਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾ ਹੈ ਤਬ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੁਧ ਹੂਏ ਔਰ (ਸੁਖ ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ (ਆਨੰਦੁ) ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ (ਘਨਾ) ਅਤਯੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥੧॥

ਬਿਨਸਿਓ ਮਨ ਕਾ ਮੂਰਖੁ ਢੀਠਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਹਨਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਥਾ ਐਸਾ ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਾ(ਢੀਠਾ) ਕਠੋਰਪਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਚਰਣ ਗਹੇ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੇ ਪੂਰਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਏਕ ਜਨਮ ਕੀ ਤੋ ਕੌਨ ਕਹੈ ਕਰੋੜੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਲਹ ਗਏ ਭਾਵ ਨਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਸਫਲ ਭਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਰੀ ਮਇਆ ॥ ੪ ॥੧੫॥੬੬॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਇਹ ਰਤਨ ਰੂਪ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਝਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਮ੍ਰਨਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ਹੇ ਮਨ ਅਪਨਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਤਿਸਕੋ ਸਰਬਕਾਲ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕੇਸੋਂ ਸੇ ਝਾੜਤਾ ਰਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਾਗੁ ਰੇ ਮਨ ਜਾਗਨ ਹਾਰੇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵਸਿ
ਕਾਮਾ ਝੂਠਾ ਮੋਹੁ ਮਿਥਿਆ ਪਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਗਨ ਹਾਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਗੁ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਹੁ ਇਸ ਝੂਠੇ (ਪਸਾਰੇ) ਫੈਲਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਝੂਠਾ ਮੋਹ ਹੈ ਇਸਮੈ ਬਿਨਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਰ ਕੋਈ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਇ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਉ ਜਬ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇਂਗੇ ਤਬ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥

ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਥਾਉਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰ ਹੀ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਜਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੬੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਆਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਾਪ ਜਪੁ ॥੪॥੧੬॥੬੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਪੇ ਪੇਡ ਬਿਸਥਾਰੀ ਸਾਖ ॥ ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ ਆਪੇ ਰਾਖ ॥ ੧ ॥

(ਪੇਡੁ) ਮੂਲ ਰੂਪ ਭੀ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਸਬਲੁ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰੂਪ ਸ਼ਾਖ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਫੈਲਾਈ ਹੈ ਇਸ ਚਰਾਚਰ ਰੂਪ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਖੇਤੀ ਕੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਹਿਰਾਨਾਦਿ ਕਰਕੇ ਰਖਜਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਆਪੇ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਆਪ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਣ ਹੈ (ਸੋਈ) ਓਹੀ ਏਕ (ਜਤ ਕਤ) ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੇਖੀਏ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਸੂਰੁ ਕਿਰਣਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਸੋਈ ਗੁਪਤੁ ਸੋਈ ਆਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪ ਵਾ ਸਕਤਿਆ ਰੂਪ ਕਿਰਣੋਂ ਕਾ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਅਕਾਰ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਥਾਪੈ ਨਾਉ ॥ ਦੁਹ ਮਿਲਿ ਏਕੈ ਕੀਨੋ ਠਾਉ ॥ ੩ ॥

ਬੇਦ ਨੇ ਨਿਰਗੁਨ ਔਰ ਸਰਗੁਣ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦੋ ਨਾਮ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਭਾਵ ਰਖੇ ਹੈਂ ਦੋਨੋਂ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰ ਏਕ ਚੇਤੰਨ ਸੱਤਾ ਨੇ ਹੀ ਅਸਥਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਗੁਣ ਔਰ ਸਰਗੁਣ ਮੈਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਇਆ ॥ ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਨੈਨ ਅਲੋਇਆ॥੪॥੧੭॥੬੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਭਰਮ ਔ ਭਯ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਮੈਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸਰਬ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੬੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਕਿਛੂ ਨਜਾਨਾ॥ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ॥੧॥

ਹੇ ਹਰੀ (ਉਕਤਿ) ਕਥਨੀ (ਸਿਆਨਪ) ਬੁਧੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਯਹ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮੈ ਨਿਰਗੁਨ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਨ ਮੇਂ ਕੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੋ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਗਿਆਨ ਅਵੀਚਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਆਸ ਮਨਿ ਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਔ ਤਨ ਕਰ ਮੁਗਧ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਅਬੀਚਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਆਸਾ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਮ ਨ ਸਾਧਾ ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਾ ॥ ੩ ॥

ਮੈਨੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕੋਈ ਕਰਮ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਵਲ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਮਨਮੈ ਅਰਾਧਨਕੀਆਹੈ॥੩॥

ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਾ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਥੋਰੀ ॥ ਬਿਨਵਤਿ ਨਾਨਕ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੋਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੬੯ ॥

ਮੇਰੀ ਤੁਛ ਬੁਧ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪਕਾਕਛੁ ਭੀ ਜਸ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝੇ ਕੇਵਲਆਪਹੀ ਕੀ ਟੇਕ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੬੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ ਦੁਇ ਇਹ ਮਾਲਾ ॥ ਜਪਤ ਜਪਤ ਭਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਹ ਦੋ ਅਖਰ ਮਾਲਾ ਹੈਂ ਜੋ ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਇਸ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਓਹ ਜਾਪਕ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ
ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਹਰੇ ਹਰਿ ਜਪਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਾਤਗੁਰੁ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਤਰਫ ਸੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੁਝੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਰੂਪ (ਜਪਨੀ) ਮਾਲਾ ਦੇਹੁ ਔਰ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਖੋ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੈ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਜੀਵ ਐਸੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਿਰਦੈ ਸਮ੍ਹਾਲੈ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਇਸ ਮਾਲਾ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਖੇ ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ ਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਤਾ ਰਹੇ ਸੋ ਦਾਸ (ਇਤ ਉਤ) ਇਧਰ ਉਧਰ ਅਰਥਾਤ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂਕਹੀਂ ਡੋਲਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਤਾਕੈ ਸੰਗਿ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੭੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਯਹ ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗ ਜਾਤੀਹੈ ਭਾਵ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੭੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸਕਾ ਹੋਇ॥ ਤਿਸ ਜਨ ਲੇਪੁਨ ਬਿਆਪੈਕੋਇ॥੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜੋ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਕੋਈ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਹਰਿਕਾਸੇਵਕੁਸਦਹੀਮੁਕਤਾ ॥ਜੋਕਿਛੁਕਰੈਸੋਈਭਲਜਨਕੈ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਦਾਸ ਕੀ ਜੁਗਤਾ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸ ਨਿਤਜ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਦਾਸ ਕੈ ਮਨ ਮੈਂ ਭਲਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਯਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਤਿ ਸੁਧੁ ਰੀਤੀ ਹੈ "ਜੇਤਾ ਪੇਖਨੁ ਤੇਤਾ ਧਿਆਨੁ" ਇਤਜਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਭ ਕੁਛੁ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਦਾਸ ਕੋ ਭਲਾ ਮਾਯਾ ਕਬ ਬਜਾਪ ਸਕਤੀਹੈ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਾਂਕੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ਤਿਸ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਸੁਪਨੈ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਪਨੇ ਮੇਂ ਭੀ ਚਿੰਤਾਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਸਗਲ ਬਿਨਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੭੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਮੋਹੁ) ਅਗਜਾਨ ਜਨਤ ਸਗਲੇ ਭ੍ਰਮੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੭੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ਤਾਂ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਕਹੁ ਕੈਸੇਨੇਰਾ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਯਾ ਤੋ ਕਹੀਏ ਦੂਖ ਅਰੁ ਭ੍ਰਮ ਕੈਸੇ ਸਮੀਪਤਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਦੁਖ ਅਰੁ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਉ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਤੁਮਰੀ ਸੋਭਾ ਸੁਨ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਨ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ (ਉਬਾਰੀ)ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ॥

ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਦੂਖੁ ਬਿਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ॥ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਜਪਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤਾ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮੰਤ੍ ਜਪਨੇ ਸੇ ਹਮ ਨੇ ਯਹਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਯਾ ਅਤੁ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਰਗਈਹੈ॥੨॥

ਸੋਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋਈ ਤੂੰ ਆਦਿ ਮੇਂ ਸੱਤ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਤੂੰ ਅੰਤ ਮੇਂ ਭੀ ਸੱਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਕੇ ਮੈਨੇ ਕੰਠ ਮੈਂ (ਪਰੋਇ) ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਉਨ ਉਹ ਕਰਮਾ ॥ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥ ੭੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੌਨ ਕਰਮਾਂਵਾਲਾ ਓਹ ਪੁਰਸੁ ਹੈ ਵਾ ਓਹੁ ਕੌਨੁ(ਕਰਮਾ)ਕਰਮੁਹੈ ਜੋ ਕਰਨਾ ਰਹਿ ਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੋਰ ਕਰਤਬੁ ਨਹੀਂ ਰਹਾਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿਨਾਮੋਂਕਾ ਸਮਦਾਉਬਸਾਹੈਅਰਥਾਤ ਕੋਈਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂਹੈ।੪।੨੧॥੭੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਹਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੂਤੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਛੂਟੇ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਪੁਰਖ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਕਰ (ਬਿਗੂਤੇ) ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਫੰਧ ਸੇ ਛੁਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋਇ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ ॥ ਜਾਗਤ ਭਗਤ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਮੈਂ ਮਤੇ ਹੂਏ ਸੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸੋ(ਰਤੇ)ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂਏ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭਵਾਇਆ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭਗਤ ਹੀਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕੋ ਮੋਹ ਔ ਭਰਮ ਕੇ ਹੋਨੇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਔ ਜਿਨ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧਯਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਿਥਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬੰਧਨ ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਰਾ ॥ ਮੁਕਤੇ ਸੰਤ ਬੂਝਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰਾ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਹੀਨ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕਰਤੇ ਇਸ ਅੰਧਕੂਪ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਹਰਿ ਕੋ ਨਿਕਟ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਬੰਧਨ ਸੇ (ਮੁਕਤੇ) ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ॥ਈਹਾਂ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੭੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੈਂ ਸੋ (ਈਹਾਂ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮੁਕਤੀ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੭੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਤਰੰਗੁ ਹਮ ਮੀਨੁ ਤੁਮਾਰੇ॥ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਮ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੇ॥੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੂੰ ਮੇਰਾ (ਤਰੰਗੁ) ਜਲੁ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਹਣੇਵਾਲੇ (ਮੀਨ)ਮਛ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇਕੇ ਚਾਕਰਹੈਂ॥੧॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹਉ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰਾ ॥ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ (ਗੁਣੀਗਹੇਰਾ) ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ ਤੂ ਆਧਾਰੁ ॥ ਤੁਝਹਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸੈ ਕਉਲਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ (ਜੀਵਨੁ) ਪ੍ਰਾਣ ਹੈਂ ਤੂੰਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਤੁਝਕੋ ਦੇਖਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲੁ ਖਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਪਤਿ ਤੂ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਤੂਹੀ ਮੇਰੀ(ਗਤਿ)ਮੁਕਿਤ(ਪਤਿ)ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਤੂਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੁਝੇ ਤੇਰਾ(ਤਾਣੁ)ਬਲ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਅਨਦਿਨੁਜਪਉ ਨਾਮੁ ਗੁਣ ਤਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੭੪॥

ਹੇ ਗੁਣਤਾਸ ਮੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਯਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੭੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਹਰਖ ਸੋਕ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਵਨ ਹਾਰੈ ਝੂਠੁ ਕਮਾਨਾ ॥ ਹਸਿ ਹਸਿ ਸੋਗੁ ਕਰਤ ਬੇਗਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਰੋਵਨ ਹਾਰੇ ਨੇ ਝੂਠਾਹੀ ਕਰਮ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਾਣਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਲਾਭਕਰ ਹਸ ਹਸ ਪੜਤਾ ਹੈ ਹਾਨਿ ਕਰ ਸੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੇਗਾਨਾ ਮੂਰਖ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋ ਮੂਆ ਕਾਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਨੁ ॥ ਕੋ ਰੋਵੈ ਕੋ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪਾਵਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਈ ਮਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਸੀਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਗਾਇਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋਈ ਰੋਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ ਬਿਰਧਾਨਾ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਮੂਕਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥ ੨॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਖ ਸੋਕ ਮੇਂ ਬਾਲਕ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਹੁਆ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਹੁਚਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪੜ ਨ ਹੁਆ ਅਰੁ ਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹੀ (ਮੂਕਾ) ਨਸ੍ਟ ਹੁਆ ਫਿਰ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਛਤਾਤਾ ਹੀ ਰਹ ਗਯਾ॥ ੨ ॥

ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ੩॥

ਤੀਨ ਗੁਨੋਂ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸ੍ਵਰਗ ਨਰਕ ਮੈ ਵਾਰ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਲਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਾਕਾ ਪਰਵਾਨ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੭੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੭੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਗਜਾਸੂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਉਪਾਉ ਪੂਛਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥

ਸੋਇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਭ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਕੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਜਬ (ਭਰੁ) ਦਿਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਕਾਲ ਰੂਪ ਸੂਰਜੁ ਉਦੇ ਹੁਆ ਤਬ ਫਿਰ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਲਗੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਧਰਉਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਤਾਤੇ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਕਰਉਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਅਰੁ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਇਛਜਾ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਤਉ ਆਲਸੁ ਕਿਉਂ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਰ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਣਿ ਨਿਸਾਰਿਓ ॥ ਖਿਸਟਿ ਗਇਓ ਭੂਮ ਪਰਿ ਡਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰਬਲੇ ਪੁੰਨੋਂ ਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਾਥ ਮੇਂ (ਨਿਸਾਰਿਓ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਾਥ ਸੇ (ਖਿਸਰਿ ਗਇਓ)ਖਿਸਕ ਗਯਾ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਪਰਗਿਰਗਯਾ ਭਾਵ ਏਹ ਬਿਖਜੋਂਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਬਿਜਰਥ ਕੀਆ॥ ੨॥

ਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਲਾਦੀ ਅਹੰਕਾਰੇ॥ ਦੋਸੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣੈ ਹਾਰੇ ॥੩ ॥

ਸ੍ਵਾਦ ਔ ਮੋਹਿ ਔ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾ ਤੂੰ ਲਾਦੀ ਭਾਵ ਭਰੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਰਚਣੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਕਿਆ ਦੋਸ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਅੰਧਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੭੬ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪ ਅੰਧਯਾਰੇ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰੇ ਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋਕਰ ਤੂੰ ਭੀ ਕ੍ਰਮ ਕੋ ਮਿਟਾਵੈਂਗੀ ਤਉ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲੇਂਗੀ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੭੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਆਸ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਮ ਕੰਕਰ ਨਸਿ ਗਏ ਵਿਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ॥ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਦੂਰ ਹੀ ਸੇ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਸਗਲ ਰੋਗ ਖਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਬਤੇਰੀ(ਮਇਆ)ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀਹੈ ਤਬ ਤੂੰਚਿਤਮੇਂਆਇਕਰ ਬਸਤਾਹੈਂ ਤੇਰਾਨਾਮਸਿਮਰਕਰਨੇਸੇਸਭਰੋਗਨਾਸਭਯਾਹੈ॥

ਅਨਿਕ ਦੂਖ ਦੇਵਹਿ ਅਵਰਾ ਕਉ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕਉ ॥ ੨ ॥

ਜਮਦੂਤ ਅਵਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ~~ਅਨੇਕ~~ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਦੁਖ ਦੇਤੇਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤੇਭਾਵਦੁਖਨਹੀਂ ਦੇਤੇਹੈਂ॥੨॥

ਦਰਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਬਸੈ ਬੈਰਾਗੀ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਯਾਸ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਬੈਰਾਗਵਾਨ ਪੁਰਸ ਸਹਜਾਨੰਦ ਮੇਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥ ੭੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੀਏ (ਕੇਵਲੁ) ਏਕ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੈਂ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੨੬॥੭੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿਰਪਾਲ ॥੧॥

ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ(ਜੰਜਾਲ) ਬੰਧਨਮਿਟ ਗਏਹੈਂ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂਅਪਨਾ ਮੁਝਪਰਕ੍ਰਿਪਾਲਹੁਆਹੈ।੧।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਲੀ ਬਨੀ ॥ ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ
ਪੂਰਨੁ ਸੋ ਭੇਟਿਆ ਨਿਰਭੈ ਧਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਤੋ ਭਲੀ ਬਨ ਗਈ ਹੈ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਜਿਸ ਧਨੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭ ਸ੍ਯਤ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭੂਖ ਮਹਾਂ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧੁ ਨੇ ਮਝੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੋ ਅਤਿ (ਬਿਕਰਾਲ) ਭਜਦਾਇਕ ਥੀ ਸੋ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ॥੨॥

ਠਾਕੁਰਿ ਅਪੁਨੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤ ॥ ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਮਨਿ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥

(ਅਪੁਨੈ) ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਜਲਨ ਮਿਟੀ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਸਾਂਤ ਹੁਈ ਹੈ ॥੩॥

ਮਿਟਿ ਗਈ ਭਾਲ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ॥੪॥੨੭॥੭੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੇ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਮੇਰੀ (ਭਾਲ) ਢੂੰਢ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੭੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਜਾਕੀ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ਭੋਜਨ ਪੂਰਨ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ॥ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਸਕੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਬਨਿ ਆਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗਿਆਨ ਭੋਜਨ ਸੇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਕਛੂ ਨ ਥੋਰਾ ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕਉ ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ ਦੇਵਨ ਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਬਸਤ ਕਾ (ਥੋਰਾ) ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਖਾਤ) ਜਪਤੇ (ਖਰਚਤ) ਸਾਧਨਾ ਸਪੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਦੇਤੇ (ਬਿਲਛਤ ਦੇਵਨ ਕਉ) ਆਨੰਦ ਪੂਰਵਕ ਗਜਾਨ ਬਖਸੀਸ ਦੇਣੇ ਕੋ ਭੀ ਕਛੁ ਥੋੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਦਜਾ ਕਰਕੇ ਉਨਕੋ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਬਖਸੀਸ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਾ ਧਨੀ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਕਹੁ ਕੇਤ ਚਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਗੁਸਾਈ ਜਿਸਕਾ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਊਪਰ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਕਜਾ ਸਕਤ ਚਲਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਈ ॥ ਪਲਕ ਦਿਸਟਿ ਤਾਕੀ ਲਾਗਹੁ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਏਕ ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਮੇਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕਉ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਤਿਨ੍ ਕਾਮੀ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥੭੯॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਦਜਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤ੍ਯਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਕਮਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੭੯ ॥ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਭੀ ਲਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਉ ਮੈ ਅਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ॥ਤਬ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਂਨੇ ਅਪਨਾ ਸਤਗੁਰ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ(ਮਹਾ ਸੁਖੁ)ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਟਿ ਗਈ ਗਣਤ ਬਿਨਾਸਿਓ ਸੰਸਾ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਭਏ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਮੈ ਰਤੇ ਹੂਏ ਦਾਸ (ਭਗਵੰਤਾ) ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਵਾ ਤੇਰਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਮਨ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਟਿ ਗਈ ਹੈ ਸੰਦੇਹ ਦੂਰ ਹੋ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਮੈ ਅਪੁਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਚੀਤਿ ॥ ਤਉ ਭਉ ਮਿਟਿਓ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਮੈਨੇ ਤੁਝ ਅਪਨੇਸਾਹਿਬ ਕੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤਬ ਮੇਰਾਜਨਮਮਰਨਕਾ ਭਜ ਦੂਰ ਹੋਗਜਾਹੈ॥੨॥

ਜਉਮੈ ਓਟ ਗਈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਮਨਸਾ ਮੇਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜਬ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੀ ਇਛਜਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੇਖਿ ਚਲਿਤ ਮਨਿ ਭਏ ਦਿਲਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ॥੪॥੨੯॥੯੦॥

ਤੇਰੇ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦੇਖਿ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਨ (ਦਿਲਾਸਾ) ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੯੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਅਰੁ ਨਿਤਕੀ ਅਨਿਤਤਾ ਅਰ ਕਾਲ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਮੂਸਾ ਲਾਜੁ ਟੁਕਾਈ ॥ ਗਿਰਤ ਕੂਪ ਮਹਿ ਖਾਇ ਮਿਠਾਈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲ ਰੂਪ ਚੂਹਾ ਰਾਤ੍ਰਿ-ਦਿਨ ਆਯੂ ਰੂਪ (ਲਾਜੁ) ਰਸੀ ਕੋ ਵਾ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਰੂਪੀ ਚੂਹੀ ਚੂਹਾ ਆਯੂ ਰੂਪ ਰਸੀ ਕੋ ਕਾਟਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਰੂਪ ਕੂਏਂ ਮੇਂ ਗਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸ ਕੂਪ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਮਿਠਾਈ ਮਾਨ ਕਰ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਖਾਤਾ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਚਿਤ ਸਾਚਤ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਨੀ ॥ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ
ਕੇ ਚਿਤਵਤ ਕਬਹੂ ਨ ਸਿਮਰੈ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨੀ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥

ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਨੇ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਸੋਚਤੇ ਹੂਏ(ਸਾਚਤ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਭਈ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰੰਗ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਹਰੀ ਕਾ ਕਬੀ ਭੀ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਰੂਮ ਕੀ ਛਾਇਆ ਨਿਹਚਲ ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਾਂਧਿਆ ॥ ਕਾਲ ਕੈ ਫਾਂਸਿ ਸਕਤ ਸਰੁ ਸਾਂਧਿਆ ॥੨ ॥

(ਦ੍ਰੂਮ)ਬ੍ਰਿਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਵਤ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਹਚਲ ਜਾਨਕਰ ਘਰ ਬਾਂਧਿਆ ਹੈ (ਸਕਤ)ਮਾਯਾ ਕੀ ਫਾਸੀਮੇਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਨੇ (ਸਰੁ) ਤੀਰ (ਸਾਂਧਿਆ) ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਤਯਾਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਾਲੂ ਕਨਾਰਾ ਤਰੰਗ ਮੂਖਿ ਆਇਆ ॥ ਸੋ ਥਾਨੁ ਮੂੜਿ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੋਟੇ ਰੇਤੇ ਕਾ ਕਨਾਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਏਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਕਾਲ ਰੂਪ ਦਰੀਆਉ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਲਹਿਰ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਰੀਰ ਅਸਥਾਨ ਨਿਹਚਲ ਜਾਨ ਕਰ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਨੇ ਤਿਸਮੈਂ ਮੋਹ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੯੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੯੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤੁਕੇ ੯॥

ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਏ ਸਰੀਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਕਰਤੀ ਕੇਲ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਮੇਲ ॥

ਹੇ ਦੇਹ ਤੂੰ ਉਸ ਚੈਤੰਨਜ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ (ਕੇਲ) ਅਨੰਦ ਕਰਤੀ ਥੀ ਉਨੀ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ (ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ) ਸਭਕੇ ਸੰਗ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਥਾ ॥

ਉਨ੍ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਭੁ ਕੋਊ ਲੋਰੈ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਕੋਊ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਜੋਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਕ ਉਸਕਾ ਸੰਗ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਤੁਝ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਲੋਰੈ) ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਉਸ ਕੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੋੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸੁਧ ਮਾਨ ਕਰ ਗਿਲਾਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਹਾ ਸਮਾਏ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਤੁਹੀ ਦੁਹੇਰੀ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਦੇਹ (ਤੇ) ਓਹ ਚੈਤੰਨਜ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ (ਕਹਾ) ਕਦ (ਸਮਾਏ) ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਦੇਹਿ ਓਸ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਦੁਖੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ । ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਨ੍ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਮਾਹਰਿ ॥ ਉਨ੍ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਹਰਿ ॥

ਹੇ ਦੇਹ ਉਸ ਜੀਵ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾਕੇ ਸੰਬੰਧ ਸੇਂ ਤੂੰ ਇਸ ਘਰ ਮੈਂ (ਮਾਹਰਿ)ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੂਈ ਹੂਈ ਥੀ ਉਸਕੇ ਸੰਗਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਉਨ੍ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਰਖੀ ਪਪੋਲਿ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਛੁਟਕੀ ਰੋਲਿ ॥ ੨ ॥

ਉਨਕੈ ਸੰਗ ਕਰਕੇਤੂੰ(ਪਪੋਲਿ)ਪਲੋਸ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੂਈ ਥੀ ਉਸਸੇ ਬਿਨਾ ਤੂੰ(ਛੁਟਕੀ)ਅਲਗ ਹੋਈ ਹੋਈਰਲ ਗਈਹੈਂ॥

ਉਨ੍ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥ ਉਨ੍ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਾਕੁ ਜਗਤੁ ॥

ਜਬ ਤਕ ਉਸ ਚੇਤਨ ਕਾ ਸੰਗ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਤੇਰਾ (ਮਾਨੁ)ਆਦਰ(ਮਹਤੁ)ਬਡਾ ਪਨ ਥਾ ਔਰ ਤਬੀ ਤਕ ਤੇਰਾ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਸਭ ਸੇ (ਸਾਕ) ਸਨਬੰਧ ਥਾ ॥

ਉਨ੍ਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਟੀ ॥ ੩ ॥

ਉਨ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਿਧਿ (ਥਾਟੀ) ਬਨੀ ਹੂਈ ਥੀ ਉਸਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤੂੰ ਮਿਟੀ ਹੋਗਈਂ ਹੈਂ ॥

ਓਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਓਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਮਰਤਾ ਜਨਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਨਾਨਕ ਥਾਪਿ ॥ ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੮੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਦੇਹੀ ਸੇ (ਜੋੜਿ) ਸੰਜੋਗ (ਵਿਛੋੜੇ) ਵਿਜੋਗ ਇਨ ਕਰ ਥਾਪਿ ਇਸਥਿਤਿ ਆਪਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਸਮਰਥਤਾ ਕੋ ਵਹੁ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੮੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰਤਾ ਨਾ ਹਮ ਡਰਿਆ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਬਿਨਸੈ ਨਾ ਹਮ ਕਰਿਆ ॥

ਇਸ ਸਬਦ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਅਰਥ ਜੀਉ ਓਹਕਾ ਅਰਥ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜਾਨਨਾ ॥ ਨਾ ਓਹ ਅਕਾਲਪੁਰਖੁ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਡਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਨਾ ਹਮ ਮਰਨੇ ਸੇ ਡਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਵਹੁ ਬਿਨਸਿਆ ਨਹੀਂ ਤਿਸਤੇ ਹਮਰਾ ਮਨ ਝੁਰਿਆ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾ ਓਹੁ ਨਿਰਧਨੁ ਨਾ ਹਮ ਭੂਖੇ ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਦੂਖੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਦੂਖੇ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਵਹੁ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਨਾ ਹਮ ਹੀ ਭੂਖੇ ਹੈਂ ਨਾ ਉਸਕੋ ਦੁਖੁ ਹੈ ਨ ਹਮਕੋ ਦੁਖੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਮਾਰਨ ਵਾਰਾ ॥ ਜੀਅਉ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਕੋ (ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰਾ) ਜੀਵ ਕਲਾ ਭਾਵ ਸੱਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਚੇਤਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ (ਜੀਅਉ) ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਭਾਵ ਅਮਰ ਹੈ ਉਸਕੇ ਮਾਰਨੇ ਜੀਵਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਾਰਨੇ ਜੀਵਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਸਦਾ (ਜੀਅਉ) ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਉਸੁ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹਮ ਬਾਧੇ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਧੰਧਾ ਨਾ ਹਮ ਧਾਧੇ ॥

ਨਾ ਉਸਕੋ ਮਾਯਾ ਕਾ ਬੰਧਨ ਹੈ ਨ ਹਮ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧੇ ਹੈਂ ਨਾ ਉਸਕੋ ਕੋਈ ਧੰਧਾ ਹੈ ਨ ਹਮਕੋ (ਧਾਧੇ) ਧੰਧੇ ਹੈ ॥

ਨਾ ਉਸੁ ਮੈਲੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਮੈਲਾ ॥ ਓਸੁ ਅਨੰਦ ਤ ਹਮ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਨ ਉਸਮੇਂ ਮੈਲੁ ਹੈ ਨ ਹਮਕੋ ਮੈਲਾ ਕਰਮੁ ਸਪਰਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤੋ ਹਮ ਭੀ ਸਦੀਵ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾ ਉਸੁ ਸੋਚੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਸੋਚਾ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਲੇਪੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਪੋਚਾ ॥

ਨਉਸਕੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ (ਸੋਚੁ) ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹਮ ਕੋ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਨ ਉਸਕੋ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਿਸੀ ਬਿਕਾਰ ਕਾ ਲੇਪੁ ਹੈ ਨ ਹਮਕੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਨਜੂਨਤਾ ਵਾ (ਪੋਚਾ) ਲੇਪੁ ਹੈ ॥

ਨਾ ਉਸੁ ਭੂਖ ਨ ਹਮਕਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ ਜਾ ਓਹੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾਂ ਹਮ ਜਚਨਾ ॥ ੩ ॥

ਨ ਉਸਕੋ (ਭੂਖ) ਇਛਜਾ ਹੈ ਨਾ ਹਮਕੋ ਕਿਸੀ ਬਿਖਜ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ ਜੋ ਵਹੁ ਸੁੱਧ ਹੈ ਤਉ ਹਮ ਭੀ ਸਾਚੇ ਭਾਵ ਬੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੇ ਹਾੜੇ ਹੂਏ ਸੁੱਧ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਬ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਏਕ ਵਹੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਹੈ (ਆਗੇ) ਭਵਿਖਜਤ ਮੇਂ (ਪਾਛੈ) ਭੂਤਕਾਲ ਮੈ ਸੋਈ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਖੋਏ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ ॥ ਹਮ ਓਇ ਮਿਲਿ ਹੋਏ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥੮੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ (ਭੰਗਾ) ਬਿਘਨ ਰੂਪ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮ ਔਰ ਵਹ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਏਕ ਹੀ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੮੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਿਸਚੇ ਵਾਲੀ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸੁਹਾਗਣੋਂ ਕੀ ਮਹਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰੀਐ ॥

ਤਿਨ ਸੁਹਾਗਨੋਂ ਕੀ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਕਰਕੇ ਟਹਲ ਕਰੀਏ ਤਥਾ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਭੇਟਾ ਧਰ ਦੀਜੀਏ॥

ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੰਕਾਰ ਤਜਾਗ ਕਰ ਪਾਨੀ ਭਰੋ ਔਰ ਪਖਾ ਕਰੋ ਔਰ ਅਨੰਤ ਬੇਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਈਏ ॥ ੧ ॥

ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਜਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਹੈ ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸੁਹਾਗਨ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲੂੰ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਐਸਾ ਉਪਾਉ ਬਤਾਓ ਜਿਸ ਸੇ ਸੁਹਾਗਨੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ਉਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਉਨਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਜੋ ਦਾਸੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪਾਨੀ ਭਰਨ ਹਾਰ ਹੋ ਰਹੋ ਅਰੁ ਉਨਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਸਾਥ ਬਸੀ ਰਹੇ॥

ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ ॥ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਜੌ ਮੇਰੇ ਮਾਥੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖਾ ਹੋਇ ਤੋ ਉਨਕਾ ਸਤਸੰਗ ਪਾਵੋਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਿਲੇਗਾ।੨।

ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੇਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ ॥ ੨ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਨਿਯਮ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਹੋਮੁ ਇਤਯਾਦਿ ਜਿਤਨੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਮੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਭ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਊਂ ॥੨॥

ਗਰਬੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਹੋਵਉ ਰੇਨ ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨ ॥ ੩ ॥

ਗਰਬੁ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਚਰਨਕੀ ਧੂਰਿ ਬਨ ਰਹੋ ਅਰੁ ਉਨੀਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਉ॥੩॥

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਇਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ ॥

ਮੈਂ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਯਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਮੇਂ ਇਹੀ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸੇਵਾ (ਸਾਧਉ) ਕਰਤੀ ਰਹੂੰ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਿਆਂ ਜਬ ਸੇਵਾ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਾਧ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਬਖਸਿੰਦ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਾ ਫਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਨਿਤਜ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਧੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨਹੁ ਮੀਤਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜਿਉ ਪ੍ਰਾਨ ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਯਾਸੂ ਮਿਤ੍ਰੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਣੋਂਕਾ(ਆਧਾਰੁ)ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਬਖਸਿੰਦ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੋ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥

ਸਭ(ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਚਿੰਤ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਹੈ ਸੋ ਨਿਤਜ ਸੋਭਾਇਮਾਨਹੈਂਪ੍ਰਭੂਕੀਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਿਟਗਈਹੈ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਡਰੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲਾ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ ਹੈ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਲੈ ਸੰਗਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਗਲ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ ਸੰਗ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪਹੁ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਨ ਭੂਲੈ ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤਿਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਘੁਲੈ ॥

ਅਪਨੇ ਆਪਸੇ ਨ ਕੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਮਿਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ (ਭੂਲੈ) ਅਲਗ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਾਧ ਸੰਗਿ (ਘੁਲੈ) ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇਰੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਸੰਤ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੮੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇਰਾ ਬਲੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੮੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦਯਾਲਤਾ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਬਿਭੂਤੀ ਕੀ ਨਿਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੂਪਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਰਾਜੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਵਿਹਾਝੀ ਮਾਇਆ ॥

ਰਾਜਾ ਹੋਕਰ ਰਾਜ ਕੀਆ ਔਰ (ਅਨਰਥ) ਅਨਜਾਉਕਰ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਖਰੀਦੀ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ॥

ਸੰਚਤ ਸੰਚਤ ਥੈਲੀ ਕੀਨ੍ਹੀ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਉਸਤੇ ਡਾਰਿ ਅਵਰ ਕਉ ਦੀਨ੍ਹੀ ॥ ੧ ॥

ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਤਿਆਂ ੨ ਥੈਲੀ ਕਰੀ ਭਾਵ ਥੈਲੀ ਪਰ ਥੈਲੀ ਜੋੜਨੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਸੇ ਗਿਰਾ ਕਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੇ ਦਈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਚ ਗਗਰੀਆ ਅੰਭ ਮਝਰੀਆ ॥ ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ ਉਆਹੂ ਮਹਿ ਪਰੀਆ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

ਯਹ ਸਰੀਰ ਕਚੀ ਮਿਟੀ ਕੀ ਗਾਗਰ ਵਤ ਹੈ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਵਾ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਨੇ ਮੇਂ ਕਜਾ ਦੇਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਸੇ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜੀਉ ਉਸੀ ਦੇਹ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਗਰਬ ਗਰਬ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕੋ ਸਤ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਓ ਭਇਆ ਨਿਹੰਗਾ ॥ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ ਕਰਤਾ ਸੰਗਾ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭੈ ਤਜਾਗ (ਨਿਹੰਗਾ) ਨਿਧੜਕ ਬਨ ਗਿਆ ਜੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਾ ਆਇਆ ॥

ਲਸ੍ਕਰ ਜੋੜੇ ਕੀਆ ਸੰਬਾਹਾ ॥ ਨਿਕਸਿਆ ਫੂਕ ਤ ਹੋਇ ਗਇਓ ਸੁਆਹਾ ॥ ੨ ॥

ਲਸਕਰੋਂ ਕੋ ਜੋੜ ਕੇ ਇਕੱਠ ਕੀਆ ਜਬ ਪ੍ਰਾਣ ਪੌਣ ਨਿਕਸ ਗਿਆ ਤਬ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਹੋਗਿਆ ਭਾਵ ਤਿਸ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮੇਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਕਰੀ ॥ ੨ ॥

ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਰੁ ਰਾਨੀ ॥ ਹਸਤਿ ਘੋੜੇ ਜੋੜੇ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ॥

ਬਡੇ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਔ ਰੰਗ ਮਹਲ ਬਨਾਏ ਪੁਨਃ ਉਸ ਮੇਂ ਰਾਨੀਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਬਿਹਾਰ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ (ਜੋੜੇ) ਬਸਤ੍ਰ ਮਨ ਭਾਵਤੇ ਤਯਾਰ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ॥

ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਪੂਤ ਅਰੁ ਧੀਆ ॥ ਮੋਹਿ ਪਚੇ ਪਚਿ ਅੰਧਾ ਮੂਆ ॥ ੩ ॥

ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਇਨੀ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈ (ਪਚੇ ਪਚਿ) ਗਲਤਾਨ ਹੋਕਰ ਵਾ ਜਲ ਜਲ ਕਰ (ਅੰਧਾ) ਅਗਿਆਨੀ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹਾ ਤਿਨਹਿ ਬਿਨਾਹਾ ॥ ਰੰਗ ਰਸਾ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾਹਾ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਥਾ ਉਸੀ ਨੇ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਰੰਗ ਔ ਰਸ ਥੇ ਸੋ ਸ੍ਵਪਨ ਵਤ ਹੋਗਏ ॥

ਸੋਈ ਮੁਕਤਾ ਤਿਸੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥੯੬॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਮੁਕਤਾ) ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਚਾ ਰਾਜ ਮਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾਸ ਪਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦਯਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥ ੯੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਇਆ ਔ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਨ੍ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਘਨੇਰੀ ॥ ਜਉ ਮਿਲੀਐ ਤਉ ਵਧੈ ਵਧੇਰੀ ॥

ਜਉ ਇਨ ਅਰਥਾਤ ਮਾਯਾ ਔ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਸਾਥ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਮਿਲੀਏ ਤਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਧਿਕ ੨ ਬਢਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗਲਿ ਚਮੜੀ ਜਉ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ ॥ ਲਾਗਿ ਛੁਟੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇ ਗਲ ਨਾਲ ਚਮੜੀ ਹੋਈ ਨਾ ਛੋਡੇ ਤੋ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਗ ਮੋਹਨੀ ਹਮ ਤਿਆਗਿ ਗਵਾਈ ॥ ਨਿਰਗੁਨੁ ਮਿਲਿਓ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਮਾਯਾ ਸੋ ਹਮ ਨੇ (ਤਿਆਗਿ ਗਵਾਈ) ਤਜਾਗ ਛੋਡੀ ਹੈ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ) ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ॥

ਐਸੀ ਸੁੰਦਰਿ ਮਨ ਕਉ ਮੋਹੈ ॥ ਬਾਟਿ ਘਾਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਨਿ ਬਨਿ ਜੋਹੈ ॥

ਐਸੀ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲੇਤੀ ਹੈ (ਬਾਟਿ) ਰਸਤੇ ਮੈ (ਘਾਟਿ) ਪਤਣੋਂ ਪਰ ਔਰ ਘਰੋਂ ਔ ਬਨਿ ਬਨਾਂਤਰੋਂ ਮੈਂ ਮਾਰਨੇ ਕੋ (ਜੋਹੈ) ਤਕਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਹੋਇ ਕੈ ਮੀਠੀ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਖੋਟੀ ਡੀਠੀ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਔ ਤਨ ਮੈ ਮੀਠੀ ਹੋਕਰ ਲਗਤੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਨੇ ਇਹ ਖੋਟੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਗਰਕ ਉਸਕੇ ਵਡੇ ਠਗਾਊ ॥ ਛੋਡਹਿ ਨਾਹੀ ਬਾਪ ਨ ਮਾਊ ॥

(ਅਗਰਕ) ਅਗ੍ਣੀਯ ਕਾਮਾਦਿਕ ਉਸਕੇ ਬਡੇ ਠਗਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਬਾਪ ਮਨ ਔ ਮਾਂ ਬੁਧੀ ਕੋ ਭੀ ਛੋਡਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਮਾਂ ਬਾਪ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਵਾ ਅਗਰਕ ਜੋ ਮਾਯਾ ਵਾਲੇ ਮਾਯਕ ਅਗਵਾਨੀ ਬਨੇ ਹੁਏਹੈਂਸੋ ਪਿਤਾ ਅਰੁ ਮਾਈ ਕੇ ਧਨ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਖੋਸ ਚੁਰਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਲੀ ਅਪਨੇ ਉਨਿ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥ ੩ ॥

ਉਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੇਲੀ ਲੇ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧੇ ਹੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮ ਨੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਭੀ ਸਾਧ ਲੀਏ ਹੈਂ । ਅਰਥਾਤ ਬਸ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਮੋਰੈ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਭਉ ਚੂਕਾ ਟੂਟੇ ਸਭਿ ਫੰਦ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਸਭ (ਫੰਦ) ਫਾਹੇ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਘਰੁ ਸਗਲਾ ਮੈ ਸੁਖੀ ਬਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩੬॥੯੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਮੈਨੇ ਸਭ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੁਖੀ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥੪॥੩੬॥੯੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਹਤ ਅਰ ਮਹਿਮਾ ਕਹੋ ਕੈਸੀ ਹੈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਮਾਨੈ ॥

ਸੋ ਸੰਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅਸ੍ ਪਹਰ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੁਕਮ ਮੀਠਾ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਆਧਾਰੁ ॥ ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਭ ਕੀ ਪਗ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਆਧਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਬਨੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਰਹਤ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਉਆ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ (ਰਹਤ) ਰਹਨੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਐਸੀ ਰਹਤ ਹੈ ਉਨਕੀ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂਜਾਤੀਹੈ॥੧॥ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੰਤ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ॥

ਵਰਤਣਿ ਜਾਕੈ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ ਕੀਰਤਨੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਬਰਤਨ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾਲ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਰਹਤੇ ਹੈਂ । ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਤ੍ ਸਤ੍ ਜਾਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਮਿਤ੍ ਸਤ੍ਰੂ ਜਿਨ ਕੋ ਏਕੋ ਸਮਾਨ ਦਿਖਲਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਘ ਕਾਟਨ ਹਾਰਾ ॥ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਜਿਨਕਾ ਸੰਗ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੂਰ ਬੀਰ ਬਚਨ ਕੇ ਬਲੀ ॥ ਕਉਲਾ ਬਪੁਰੀ ਸੰਤੀ ਛਲੀ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਲੀ ਹੈ ਮਾਯਾ ਵੀਚਾਰੀ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਛਲ ਲਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਕਾ ਸੰਗੁ ਬਾਛਹਿ ਸੁਰ ਦੇਵ ॥ ਅਮੋਘ ਦਰਸੁ ਸਫਲ ਜਾਕੀ ਸੇਵ ॥

ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਕੋ (ਸੁਰਦੇਵ) ਇੰਦ੍ ਭੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੇਂ ਜੋ (ਦੇਵ)ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਬਹਮਾਦਿ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਅਮੋਘ ਹੈ ਔ ਜਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਸਫਲ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਮੋਹਿ ਸੰਤ ਟਹਲ ਦੀਜੈ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥੯੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਯਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੁਝੇ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਔ ਤਿਨਕੇ ਗੁਣ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੯੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਗਲ ਸੂਖ ਜਪਿ ਏਕੈ ਨਾਮ ॥ ਸਗਲ ਧਰਮ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਏਕ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਧਰਮ ਜੋ ਬੇਦ ਬਿਹਤ ਹੈਂ ਸੋ ਏਕ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਾਧ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੁ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਸ ਸੰਗ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਓਇ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨਕੀ ਰਹਤ ਉਪਰਲੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਓਹੁ ਸੰਤ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿਅਰੁ(ਮਿਤਿ)ਮਰਜਾਦਾ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮ ਮਜਨ ਤਿਸੁ ਪੂਜਾ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤਿਨਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੀਜਾ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਤਥਾ ਨਿਯਮ ਤੀਰਥ ਸਨਾਨ ਔਰੁ ਪੂਜਾ ਤਿਸਨੇ ਕਰੀ ਹੈ ੪ ਬੇਦ ੧੮ ਪਰਾਨ ੨੭ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਭੀ ਤਿਸਨੇ ਸੁਨੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਜਾਕਾ ਨਿਰਮਲ ਥਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਧ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ(ਥਾਨੁ)ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈ (ਜਾਕਾ) ਜਿਸਕਾ ਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਹਰਿਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ। ਪੂਰਬੋਕ੍ਰਤਿ ਸਭ ਤਿਸਨੇ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸੋ ਜਨੁ ਸਗਲੇ ਭਵਨ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਤਾਕੀ ਪਗ ਰੇਨ ॥

ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਭੀ ਅਰਥਾਤ ਚੌਦਾਂ ਭਵਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਪਤਿਤ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਪੁਨੀਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਭੇਟਿਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਰਜਾਦਾ ਕੀ ਗਤੀ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਉ ॥ ਉਨ ਸਾਧਾ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ ॥

ਮੈਂ ਅਸ੍ ਪਹਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਏਹ ਯਜਾਉਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਐਸੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਮੋਹਿ ਗਰੀਬ ਕਉ ਲੇਹੁ ਰਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇ ਪਏ ਸਰਣਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੯੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੁਝ ਦੀਨ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹਿ ਕਿਯੋਂਕਿ ਹਮ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਆਇ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੯੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ ਉਤ੍ਰ ਕੀ ਬਾਹੀ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਕੀ ਬੇਰ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਬੈਠਾ ਸਾਲਿਗਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਹਾ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸਰੋਵਰ ਕੀ ਪਰਿਕਰਮਾ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਦੂਸਰੀ ਪਰਕਰਮਾ ਮੇਂ ਦ੍ਵਿਜ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਜੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਸਤਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਤੋ ਨਿਤਜ ਹੀ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦ੍ਵਿਜ ਨੇ ਕਹਾ ਵਹੁ ਕੌਨਸਾਹੈ॥ਹਮਨੇ ਤੋ ਆਪਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਦੇਖਾ ॥

॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਹੁਆ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਉਦਕ ਇਸਨਾਨੀ ॥ ਸਦ ਹੀ ਭੋਗੁ ਲਗਾਇ ਸੁ ਗਿਆਨੀ ॥

ਜੋ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਅਸ੍ ਪਹਰ ਸੇਖਸਾਈ ਵਾ ਜਲ ਕੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੁਆ ਵਾ ਜਲੋਂ ਮੇਂ ਬਜਾਪਕ ਰੂਪ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਭੋਗ੍ਤਾ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਕਾਲ ਭੋਗ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਗਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗਜਾਨੀ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਭੋਗਤਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਏਹੀ ਸਦਾ ਭੋਗੁ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਰਥਾ ਕਾਹੂ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਲਾਗਹ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜ ਕਿਸੀ ਪੂਜਕ ਕੀ (ਬਿਰਥਾ) ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਚਰਨੋ ਮੇਂ ਲਗੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸੇਵਾ ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਦੇਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗਿਰਾਮੁ) ਸਮੂਹ ਵਿਖੈ ਜੋ (ਸਾਲ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ਵਾ ਸਮੂਹ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਸਾਲ) ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਭਾਵ ਅਧਿਸ੍ਠਾਨ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ (ਅਰਚਾ) ਮੂਰਤਿ ਕੀ ਪੂਜਾ ਏਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਘੰਟਾ ਆਦਿ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਈਹਾਂ ਕੌਨਸੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘੰਟਾ ਜਾਕਾ ਸੁਨੀਐ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ॥ ਆਸਨੁ ਜਾਕਾ ਸਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਜਿਸਕਾ ਬੇਦ ਰੂਪ ਘੰਟਾ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟੋਂ ਮੇਂ ਸੁਨਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕਾ (ਆਸਨੁ) ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸਦੀਵਕਾਲ ਬੈਕੁੰਠ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਚਵਰੁ ਸਭ ਊਪਰਿ ਝੁਲੈ ॥ ਤਾਕਾ ਧੂਪੁ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥੨॥

ਜਿਸ ਕਾ ਪਵਣ ਰੂਪ ਵਾ ਹੁਕਮੁ ਰੂਪੁ ਚੌਰੁ ਸਭਕੇ ਊਪਰ ਝੁਲਤਾ ਹੈ ਔ ਜਸ ਰੂਪ ਧੂਪ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਾਵ ਫੈਲ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੰਪਟੁ ਹੈ ਰੇ ਜਾਕਾ ॥ ਅਭਗ ਸਭਾ ਸੰਗਿ ਹੈ ਸਾਧਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੇਕ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਜਿਸਕੇ ਬਿਰਾਜਨੇ ਕਾ ਡਸ਼ਾ ਹੈ ਅਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪ ਤਿਸਕੀ (ਅਭਗ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਭਾਵ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਾਦਿਕ ਪਾਰਖਦੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਹੈ ॥

ਆਰਤੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਮਹਿਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮੇਂ ਸਰਬਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ ਸੋਈ ਆਰਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਚੈਤੰਨ ਦੇਵ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸਹੀ ਲਹਨਾ ॥ ਸੰਤ ਚਰਨ ਓਹੁ ਆਇਓ ਸਰਨਾ ॥

ਜਿਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਏਹ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਤਿਸੀਕੋ ਲਾਭ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰੁ ਓਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਚੜਿਓ ਹਰਿ ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੪ ॥੩੯ ॥ ੯੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸਾਲਗਰਾਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ (ਹਾਥ ਚੜਿਓ) ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੯ ॥ ੯੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪ੍ਦਾ ॥

ਇਹ ਸਬਦ ਪੰਚ ਪੌੜੀਓਂ ਕਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਪੈਡੇ ਲੂਟੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ਸੋ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਨ ਦੂਰਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਭਰਨੇ ਹਾਰੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ਲੂਟੀ ਗਈ ਹੈ ਜਬ ਜੀਵ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਖਾਤਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਜਮਗਣ ਉਸਕੇ ਜੋ ਆਛੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਲੇਕਰ ਏਕ ਕਟੋਰਾਜਲ ਕਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਲੁਟੇਰਯੋਂ ਕਾ ਜੋ ਏਕ ਬਰਸ ਕਾ ਮਾਰਗ ਥਾ ਸੋ ਮਾਰਗ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਿਆ॥੧॥ਯਥਾ–"ਜਹਾਂ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਖੈ ॥ ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ" ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸਾਚੁ ਕਹਿਆ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮੁਕਤੇ
ਬੀਥੀ ਜਮੁ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਨੇ ਹਮਕੋ ਸਤਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਬੀਥੀ) ਗਲੀ ਮੇਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਜਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਹੁ ਜਮ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਲਾਲਚ ਜਾਗਾਤੀ ਘਾਟ ॥ ਦੂਰਿ ਰਹੀ ਉਹ ਜਨ ਤੇ ਬਾਟ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਬੈਤਰਣੀ ਕੇ ਘਾਟ ਪਰ ਜਾਗਾਤੀਏ ਬਡੇ ਲਾਲਚੀ ਹੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਨੇ ਗੌ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਉਸਕੋ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਨੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਬੀਚ ਹੀ ਮੇਂ ਡੁਬਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਬਾਟ) ਡੰਡੀ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਆਵਟੇ ਬਹੁਤੁ ਘਨ ਸ੍ਰਾਬ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸੰਗੀ ਸਾਧ ॥ ੩ ॥

ਸਹਾਂ ਨਰਕ ਕੀ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਘਨ ਸ੍ਰਾਬ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ (ਆਵਟੇ) ਤਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਕੇ ਸੰਗੀ ਜੋ ਸਾਧੁ ਹੈਂ ਸੋ ਤਹਾਂ ਸੀਤਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਸਭ ਲਿਖਤੇ ਲੇਖਾ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪੇਖਾ ॥ ੪ ॥

ਚਿਤ੍ ਗੁਪਤੁ ਸਭ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਲਿਖਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਓਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨੇਤ੍ ਉਠਾਇ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਹੈ॥੪॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ਵਾਜੇ ਤਾਕੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ ॥ ੫ ॥ ੪੦ ॥ ੯੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ (ਤੂਰਾ)ਬਾਜਾ (ਵਾਜੇ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪੦ ॥ ੯੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦਾ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾਇਓ ਨਾਮੁ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥

ਜਬ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸਿਖਾਇਆ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਜਿਤਨੇ (ਕਾਮ) ਬਿਖਜੋਂ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਸੇ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਸਾਰਿਗਪਾਨੇ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਰਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ ਜਸ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹਾਂ ਅਬ ਮੈਂ ਸਾਰੰਗਪਾਣਿ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਜਪਿ ਜਪਿ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਸਹਜਿ
ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਚੰਦੁ ਚੜਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਆਪ ਕਰਨੇ ਕੋ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਰਾਉਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜਬ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾਚੜਿਆਹੈ ਔਰ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਸਹਜਿ) ਸਰੂਪ ਘਰੁ ਪਾਇਆਹੈ॥੧॥

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

(ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ (ਜਵੇਹਰ)ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਆਦਿ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਔ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਜਪਨ ਕਰਕੇ ਇਨ ਰਤਨੋਂ ਕਾ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਜਿਤਨਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਉਤਨਾ ਬਢਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਬਦੁ ਪੀਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੯੨ ॥

ਐਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਬਦ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਪਰਮਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ੨ ॥ ੪੧॥੯੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈ ॥ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸਗਲ ਤਰਾਂਈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਨਿਤਜ ਹੀ ਧਜਾਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਉਸ ਨਾਮ ਸੇ ਅਪਨੇ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਔਰ ਉਨ ਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥੀਓਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ ਸੇ ਤਰਾਇ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ ਮਹਾਨ ਹਰੀ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗੀ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰੇ(ਨਾਲੇ) ਸੰਗ ਮੇਂ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਸ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸਰੀਰ ਸੇ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ ਨਿਤਜ ਸੀ (ਸਮ੍ਹਾਲੇ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੯੩ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝੇ ਮੀਠਾ ਲਾਗੇ ਔਰ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲੇ ਮੈਂ ਏਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੯੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਤਸੰਗਸੇਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁਦ੍ ਤਰਿਆਹੈ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਆਰੇ ॥ ਪੂਜਹਿ ਸੰਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਭਾਗੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਂਕਾ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੯੪ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ (ਭਾਗੁ) ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੇ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਜਗਜਾਸੂ ਕਾ (ਸੋਹਾਗੁ) ਅਨੰਦੁ ਅਚੱਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੯੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਗੁਨ ਕਥਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮੀਠੀ ਆਗਿਆ ਪਿਰ ਕੀ ਲਾਗੀ ॥ ਸਉਕਨਿ ਘਰਕੀ ਕੰਤਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਜਾਰੇ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੀਠੀ ਲਗਤੀ ਭਈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਘਰ ਕੀ ਮਾਲਕ ਜੋ ਸੁਬੁਧੀ ਥੀ ਤਿਸਕੀ ਸੌਕਨ ਕੁਬੁਧੀ ਤਿਆਗ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਨਿਕਾਸ ਦਈ ਹੈ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਸੋਹਾਗਨਿ ਸੀਗਾਰਿ ਕਰੀ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੀ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਤੀ ਨੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੇਕਰ ਸੁਹਾਗਣ ਕਰੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਜੋ ਬਿਰਹ ਕੀ ਤਪਤਿ ਥੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਲੋ ਭਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਕਹਿਆ ਮਾਨਿਆ ॥ ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਇਸੁ ਘਰ ਕਾ ਜਾਨਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਲਾ ਹੁਆ ਜੋ ਮੈਂਨੇ ਪਜਾਰੇ ਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨ ਲਿਆ ਇਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ (ਘਰ ਕਾ) ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਲੀਆਹੈ ॥

ਹਉ ਬੰਦੀ ਪ੍ਰਿਅ ਖਿਜਮਤਦਾਰ ॥ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਦਾਸੀ ਪਜਾਰੇ ਕੀ ਖਿਜਮਤਗਾਰ ਭਈ ਹੂੰ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੀ ਗੰਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਪਜਾਰਾ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਲੇ ਪਖਾ ਪ੍ਰਿਅ ਝਲਉ ਪਾਏ ॥ ਭਾਗ ਗਏ ਪੰਚ ਦੂਤ ਲਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪਖਾ ਲੈਕਰ ਪਤੀ ਕੋ ਝਲ ਪਾਵੜੀ ਹੂੰ ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਪਖੁ ਲਿਆ ਹੈ ਏਹ ਝਲੁ ਪਾਵਨੀ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਲਾਵੇ) ਕਾਟਨੇ ਹਾਰੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤ ਵਾ ਜੋ (ਲਾਵੇ) ਲਗੇ ਹੁਏ ਥੇ ਸੋ ਅਬ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਨਾ ਮੈ ਕੁਲੁ ਨਾ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਉ ਭਾਨੀ ਕੰਤ ॥

ਨਾਂ ਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਕੁਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਥੀ ਅਰ ਨਾ ਸੋਭਾ ਵਾਲੀ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰਹਿਤ ਥੀ ਕਜਾ ਜਾਨੋਂ ਮੈਂ ਕੰਤ ਕੋ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਅਛੀ ਲਾਗੀ ਹੂੰ ॥

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨੀ ॥ ਕੰਤ ਪਕਰਿ ਹਮ ਕੀਨੀ ਰਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਗਰੀਬਨੀ ਨਿਮਾਨੀ ਥੀ ਪਰੰਤੂ ਪਤੀ ਨੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਭੁਜਾ ਪਕਰ ਕਰ ਮੁਝੇ ਰਾਨੀ ਬਨਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਾਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਾ ॥

ਜਬ ਮੇਰਾ ਪਜਾਰਾ ਸਜਨ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਲਾਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਤਬ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਅਰੁ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ (ਸੋਹਾਗਾ) ਅਨੰਦ ਵਾ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਜੋਗੁ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਯੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੀ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਕਜੋਂਕਿ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗੁਣਤਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਮੈਂ ਮੇਲੀ ਹੂੰ॥ ੪॥੧॥੯੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਥੇ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੂਰਿ ॥ ਬੋਲੈ ਕਉੜਾ ਜਿਹਬਾ ਕੀ ਫੂੜਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ (ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ) ਤਿਉੜੀ ਚਢੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਥੇ ਪਰ ਤੀਨ ਵਲ ਪੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਓਰ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਕਰੂਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਔਰ ਕੌੜੇ ਬਚਨ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਬਾਨੀ ਜਿਸਕੀ (ਫੂੜਿ) ਮੋਟੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਭੂਖੀ ਪਿਰੁ ਜਾਨੈ ਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਭੂਖੀ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਤ ਹੈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈ ॥ ਉਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਖਾਇਆ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੀ ਇਕੁ ਮਾਯਾ ਨਾਮਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਉਸ ਸੇ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਪਾਇ ਠਗਉਲੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੋਹਿਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਮੋਹਿਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਸੋਹਿਆ ॥ ੨ ॥

ਉਸਨੇ ਅਪਨੀ ਠਗੀ ਪਾਇਕੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਜੋਹਿਆ) ਦੇਖਿਆ ਵਾ ਦਬਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹਾਦੇਵ ਕੋ ਭੀ ਉਸਨੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਉਸ ਸੇ ਬਚ ਕਰ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਪੁਨਹਚਰਨਾ ॥ ਤਟ ਤੀਰਥ ਭੁਵੇ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥ ਸੇ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਸੇ ਬਚਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਸਰਬ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਬਰਤ ਔ ਸਰਬ ਭਾਂਤ ਕੇ ਨਿਜਮ ਔਰ ਪੁਨਹਚਰਨ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਸਚਰਣ ਕਰ ਕਰ ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਅਰ ਸਭ ਧਰਤੀ ਕੇ ਬੀਚ ਭੀ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਕੇ ਥਕ ਗਏ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਚੇ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਮਿਲੀ ਸੋਈ ਇਸ ਸੇ (ਉਬਰੇ) ਬਚਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੋ ਜਗੁ ਬਾਧਾ ॥ ਹਉਮੈ ਪਚੈ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਾਖਾ ॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਹਮ ਰਾਖਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੇਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਸੀਭੂਤ ਹੂਏ ਹੂਏ ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਪਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਇਸ ਮਾਯਾ ਸੇ ਭੁਜਾ ਪਕਰ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ੯੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਵਿਖੈ ਔਗੁਨ ਦੇਖਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਯਾ ਉਪਲਖਤ ਮਾਯਾਧਾਰੀ ਪੁਰਸੋਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਲੈਣੇ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਰਬ ਦੂਖ ਜਬ ਬਿਸਰਹਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਕਾਮਿ ਨ ਪ੍ਰਾਨੀ॥੧॥

ਜਬ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬਿਸਰ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸਰਬ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਨੀ(ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ) ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧ੍ਯਾਇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਅਪੁਨੈ ਨਾਇ ਲਾਏ ਸਰਬ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੇ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਤੁਮਾਰੀ ਆਗਜਾ ਮਾਨਨੇ ਮੇਂ ਹੈ ॥

ਸੰਗਿ ਹੋਵਤ ਕਉ ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਮਰਤਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਝੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸੰਗ ਹੋਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਦੂਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਤ ਨਿਤ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਤਿਸੁ ਚਿਤਵਤ ਨਾਹਿ ॥ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿਦਿਨੁਰੈਨਿਜਾਹਿ ॥੩॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸਭ ਕੁਛ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ(ਮਹਾ)ਅਤਸੈ ਕਰ ਬਿਖਜੋਂ ਮੈਂ ਆਸਕਤਿ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਏਕ ॥ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰਪੂਰੇ ਟੇਕ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੯੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ (ਗਤਿ) ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੯੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿਆ ॥ ਕਲਮਲ ਦੋਖ ਸਗਲ ਪਰਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨੇ ਸੇ ਹਰਾ ਹੋ ਗਜਾ ਹੈ ਸਭ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਔ (ਦੋਖ) ਦੂਖਨ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਈ ਦਿਵਸੁ ਭਲਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਵਹੀ ਦਿਨ ਭਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨੇ (ਪਰਮਗਤਿ)ਕੈਵਲਜ ਮੁਕਤਿਪਾਈਹੈ॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੇ ਪੂਜੇ ਪੈਰ ॥ ਮਿਟੇ ਉਪਦ੍ਰਹ ਮਨ ਤੇ ਬੈਰ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਬੈਰਾਦਿ ਸਭ ਉਪਦ੍ਵ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਗਤਿ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਭ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜੋ ਪੰਚ ਦੂਤ ਥੇ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਸਮੁਦਾਇ ਕਾ (ਗਤਿ) ਗਵਨ ਮੇਰੇ ਵਸ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯੮ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਾਵਿ ਲੇਹਿ ਤੂ ਗਾਵਨਹਾਰੇ ॥ ਜੀਅ ਪਿੰਡ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗਾਉਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਜੋ ਜੀਵ ਕੇ (ਪਿੰਡ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਲੋਂ ਕੇ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਾਵਹਿ ॥੧॥

ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹਿਗਾ ਔਰ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨ ਕਰਨੀ ਪੜੈਗੀ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦੀ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ ॥
ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਾਸੀਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਅਨੰਦ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਆਨੰਦੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਤਨੰਪ੍ਰਤਿ ਜਪਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਜਿਸ ਸੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾ ਕਾ ਦਾਨੁ ਨਿਖੂਟੈ ਨਾਹੀ ॥ ਭਲੀ ਭਾਤਿ ਸਭ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ ॥

ਜਿਸਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਦਾਨੁ ਕਬੀ ਨਿਖੁਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮਹਾਤਮਾ ਭਲੀ ਭਾਂਤ (ਸਹਜਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ॥ ਮਨਿ ਵਾਸਾਈਐ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਬਖਸੀਸ ਕੋ ਕੋਈ ਮਿਟਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨਮੇਂ ਬਸਾਇਆ ਚਾਹੀਏ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿਹ ਜਾਕੈ ਪੂਰਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ ਨ ਝੂਰਨ ॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਭ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਝੁਰਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੋ ਗੁਨ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੇ ਸੇ ਮੋਖ ਪਦੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ(ਸੋ) ਉਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ੨ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥

ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਤਹੂ ਜਾਈਐ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਫੇਰ ਵਹੁ ਗੁਣਨਿਧਿ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕਿ ਕਹੀਂ ਭੀ ਚਲੇ ਜਾਈਐ ਦੂਰਿ ਨਹੀਂ ਹੈਤਾ ਵਾ ਅਕਾਸ਼ ਵਤ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨ ਹੋਣੇ ਕਰ ਨਿਕਟ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕਰੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੯੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕੀ ਰਾਸ ਪੂੰਜੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਧਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥੯੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਿਟਿਆ ਤਨ ਕਾ ਦੂਖ ॥ ਮਨ ਸਗਲ ਕਉ ਹੋਆ ਸੁਖੁ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਜਾ ਭਾਵ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨਵਿਰਤ ਹਆ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਸਭੁ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦੀਨੋ ਨਾਉ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝੇ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਖ
ਬਿਨਾਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕਰਕੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗ ਔ ਸੋਗ ਔ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥ ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਜਬ ਸੇ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਬਸਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਸੇ ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਸਮਗ੍ਰ ਫਲ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਸਭ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਐਸੀ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝ ਗਈ ਔਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ ॥ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥

ਜਿਨਕੋ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਸਥਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਜਿਨਕੋ ਕੋਈ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਥਾ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਸੇਵਕ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਰਸਨਾ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮ ਰੂਪ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਨੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਚਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪੂਜ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕਛੁ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਸਮਰਥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲਾ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥੧੦੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸ਼ਰਬਦਾ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੦੦ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਔਤਾਰ ਹੂਆ ਤਬ ਸਿਖ ਬਧਾਈ ਦੇਨੇ ਆਏ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਬਡਾਲੀ ਗ੍ਰਾਮ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੈ ਦੀਆ ਭੇਜਿ ॥ ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਜੋਗਿ ॥

ਸਾਚੇ ਸਤਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭੇਜ ਦੀਆ ਹੈ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਜੀ ਕੇ ਬਰ ਦਾਨ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਇਹ ਚਿਰੰਜੀਵੀ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ ਆਇ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਮਾਤਾ ਕੈ ਮਾਨੰ ਬਹੁਤੁ ਬਿਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਇਸਨੇ ਉਤਰ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਥਾ ਤਬ ਸੇ ਇਸਕੀ ਮਾਤਾ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਡਾ ਅਨੰਦ ਥਾ ॥ ੧ ॥

ਜੰਮਿਆ ਪੂਤੁ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸਭ ਮਹਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਯਹ ਪੁਤ੍ਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੇਂ (ਧੁਰਿ) ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਦਸੀ ਮਾਸੀ ਹੁਕਮਿ ਬਾਲਕ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ॥ ਮਿਟਿਆ ਸੋਗੁ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਥੀਆ ॥

ਦਸਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਦਸਮੇਂ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਾਲਕ ਨੇ ਜਨਮ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਨ ਹੋਨੇ ਕਾ ਸੋਕੁ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਖੀ ਅਨੰਦੁ ਗਾਵੈ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕੇ ਵਾ (ਗੁਰ) ਬਡੀ ਭਾਵ ਉਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਗਾਵਤੀ ਹੈਂ ਕੈਸੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਮਨ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਧੀ ਵੇਲਿ ਬਹੁ ਪੀੜੀ ਚਾਲੀ ॥ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹਰਿ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ ॥

ਅਬ ਸੋਢੀਓਂ ਕੀ ਕੁਲ ਰੂਪ ਬੇਲ ਬਹੁਤ ਬਢਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਪੀਢੀ ਚਲਤੀ ਭਈ ਹੈ ਧਰਮ ਕੀ ਜੋ ਕਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਹਰੀ ਨੇ ਮਾਨੋ ਏਕ ਮੂਰਤੀ ਬਨਾ ਕਰ ਬੈਠਾਲੀ ਹੈ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲੁ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਸੇ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ ਨੇ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਏਕ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਪਿਤਾ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਮਾਣੁ ॥ ਬੁਲਾਇਆ ਬੋਲੈ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣਿ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਪਿਤਾ ਕੇ ਊਪਰ ਬਹੁਤ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਬੁਲਾਯਾ ਹੂਆ ਤਿਨਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਝੀ ਛੰਨੀ ਨਾਹੀ ਬਾਤ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੦੧ ॥

ਯਹ ਬਾਰਤਾ ਕੁਛ ਲੁਕੀ ਛਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ ਤੋ ਹਮਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਨੇ ਕੀ ਬਖਸੀਸ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੦੧ ॥

ਅਬ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਪੂਤੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਜਾਨ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਪੁੰਨ(ਧੁਰਿ) ਆਦ ਕਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਬ੍ਰਿਖੈ ਤਿਸਕੋ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਗਜਾਨ ਭੇਜ ਦੀਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸ ਕਰ (ਚਿਰੁਜੀਵਨੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਾਥ ਸੰਜੋਗ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਸੇ ਗਜਾਨ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਤਬ ਚਿਰਜੀਵੀ ਹੂਏ । ਜਬ ਗਜਾਨ ਨੇ ਜ਼ਗਜਾਸੂ ਕੇ ਰਿਦ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਆਇ ਕੀਆ ਤਬ ਮਾਤਾ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੁਧੀ ਕੇ ਬੀਚ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਹੂਆ ੧੦ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਯੋਂ ਕੋ ਰੋਕਣੇ ਸੇ ਵਾ ਦਸ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਗਜਾਨ ਬਾਲਕ ਨੇ ਜਨਮ ਲੀਆ ਹੈ (ਬਾਲਕੁ) ਜਿਸਕੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲਕ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗਜਾਨ ਕਰ ਸੋਕ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਅਰੁ ਅਤੀ ਆਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਸਖੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਗਾਵਣਾ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬੇਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀ ਹੈ ਅਰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਪੀੜੀ ਚਲੀਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੀ ਗਜਾਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬੰਨ ਕਰ ਬੈਠਾਲੀਹੈ। ਯਥਾ ਕਬੀਰ(ਜਹਾਂ ਗਿਆਨ ਤਹਿ ਧਰਮੁਹੈ)ਮਨਿਛਤ ਪਦਾਰਥ ਭਾਵ ਮੋਖ ਪਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਦਿਵਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਇਕ ਅਦੁਤੀ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਅਚਿੰਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਬਾਲਕ ਕੀ ਨਿਜਾਈ ਵਹੁ ਸੰਤਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪੁਰ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਾਨ ਕਰਤਾਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਿਖੈ ਬੁਲਾਇਆ ਹੂਆ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ਏਹ ਬਾਤ ਕੁਛ ਲੁਕੀ ਛਪੀ ਹੂਈ ਨਹੀਂ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਜਾਨ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ॥੪॥੭॥੧੦੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਾਖਿਆ ਦੇ ਹਾਥ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਜਨ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਖਜਾ ਹੈ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਧਿਆਈ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੀਏ ਅਰ ਪੂਜਜ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਧਜਾਨ ਕਰੀਏ ਮਨ ਕੀ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਪਾਈਏ ਭਾਵ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਸਾਚੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜਬ ਹਮ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਤਬ ਹਮ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜੋਬਨੁ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੦੨ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵ ਕੇ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰ ਜੋਬਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੦੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਗੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੇਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਮੈ ਬੰਦਾ ਬੈਖਰੀਦੁ ਸਚੁ ਸਾਹਬੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈ (ਬੈਖਰੀਦੁ)ਮੋਲ ਲਿਆ ਹੂਆ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਕੁਛਜੋ(ਤਿਸਦਾ) ਤਿਸ ਮਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਣੁਨਿਮਾਣੇ ਤੂੰ ਧਣੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇਅਨ ਟੇਕ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਹੁ ਕਾਚਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਿਮਾਣੋਂ ਕੋਮਾਨ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਤੂੰ ਹੀ ਧਨੀ ਹੈਂ ਮੁਝੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਜਿਨਕੋ (ਆਨ) ਹੋਰ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਚਾ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨੀ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਸੀ ਸੋ ਚਲੈ ਰਜਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਜੋ ਅਪਾਰ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕੁ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾ ਕਿਤੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ਤੁਠਾ ਸਾਹਿਬੁ ਜੋ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਬਾਣੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਮਨ ਕੀ ਸਿਆਨਪ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ਹੈ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਜੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਜੋ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਦਾਸ ਸੁਖ ਜਾਨਕਰ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ ਕਿਛੁ ਪਵੈ ਨ ਬੰਧਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਧਰ ਹੋਰੁ ਛੋਡਿਆ ਧੰਧਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦੩ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰਮ ਕਰੀਐ ਤੋ ਕੁਛ ਭੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਬੰਧ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਧੰਧਾ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ (ਧਰ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਭਾਲਿਆ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰ ਤੁਠੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਮੈਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸੁਖੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਤਗੁਰੁ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ
ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਚਸਾ ਇਹੁ ਕੀਜੈ ਦਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਲਿਹਾਰ ਹੋਨੇ ਕੇ ਯੋਗ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਨਿਤਜਪ੍ਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਔ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀਏ ਹੇ ਸਤਗੁਰੋ ਯੇਹ ਦਾਨ ਦੇਹੁ ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਏਕ ਖਿਨ ਚਸਾ ਭੀ ਨ ਭੂਲੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਾਗਠੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ ॥
ਸੋ ਛੂਟੈ ਮਹਾ ਜਾਲ ਤੇ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥ ੨ ॥

(ਭਾਗਠੁ) ਭਾਗਜਵਾਨ ਵਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਚਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਭਰਾ ਹੈ ਸੋ ਮੋਹਰੂਪ ਮਹਾਂ ਜਾਲ ਸੇ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਕਹਾ ਗੁਰੁ ਬਿਬੇਕ ਸਤ ਸਰੁ ॥
ਓਹੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗਹ ਜੁਗੁ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਜਾ ਕਹੋਂ ਗੁਰੂ ਤੋ ਸਤਜ ਔ ਬਿਬੇਕ ਕੇ(ਸਰੁ)ਸਮੁਦ੍ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤਗੁਰੂਹੀ(ਜੁਗਹ ਜੁਗੁ)ਸਭਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰ ਹਰਿ ਮਨੁ ਰੰਗੇ ॥
ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੰਗੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥

ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈਂ ਧਜਾਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰੁ ਵਾਰ ਵਾਰ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਸੇ ਮੈਨੇ ਮਨ ਭਾਵ ਅੰਤਸ-ਕਰਨ ਬੁਧੀ ਆਦਿ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮੇਰੇਸੰਗ ਸਾਥਕੇਵਲਗੁਰੂਹੀਹੈ॥੪॥੨॥੧ ੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਾਈ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਭੋਰੀ ਵਨਿ ਵਸੈ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਰੋਗੁ ਮਾਇ ਮੈਡਾ ਹਭੁ ਨਸੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਲਖ ਬੇਅੰਤ ਜੋ(ਭੋਰੀ)ਖਜਣ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸ ਜਾਇ ਤੋ ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਈਰਖਾਰੂਪ ਦਰਦੁ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਰੋਗ(ਮੈਡਾ) ਮੇਰਾ (ਹਭੁ)ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਜਾਇ ॥ ਯਥਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ੧੦–"ਏਕ ਚਿਤ ਜਿਹ ਇਕ ਛਿਨ ਧਿਆਇਓ ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਕੇ ਬੀਚ ਨ ਆਇਓ" ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਵੰਞਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਸਾਈ ਆਪਣੇ ॥ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਣੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ (ਸਾਈ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਊਪਰ ਬਲਿਹਾਰ(ਵੰਞਾ) ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਾਂਈ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇਂ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਅਤਯੰਤ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿੰਦਕ ਗਾਲ੍ਹ ਸੁਣੀ ਸਚੇ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ॥ ਸੂਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਮਾਇ ਨ ਕੀਮ ਗਣੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਸਚੇ (ਧਣੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਮੇਰੀ(ਬਿੰਦਕ)ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ(ਗਾਲਿ)ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਤੋਂ(ਸੂਖੀਹੂਸੁਖੁ)ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਜੋ ਆਤਮਾ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਗਿਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਸੋ ਹੇ (ਮਾਇ) ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ ਸੋਇ ਪੇਖਿ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿ
ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਆਪਿ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਈ ॥ ੩ ॥

(ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ) ਜੋ ਅਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਸਭਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਾ ਤਬ ਮੈਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਈ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਲੜ ਲਗਾਇ ਲਈ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ ਹਭਾਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਹਰਾ ॥੪॥੩॥੧੦੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬੇਦ ਔਰ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਆਦਿਕ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰੁ ਇਨ ਸਭ ਤੇ (ਬਾਹਰਾ) ਅਲੱਗ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕਾ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ (ਜਾਹਿਰਾ) ਸਾਛੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੦੫ ॥ ਗੀਤਾ ਮੇਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਬੇਦ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਪਦ ਕੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਨਿਸਤ੍ਰੈਗੁਣ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਅਪਨੇ ਸੂਤ੍ਰ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਅਨੁਗਾਮੀ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਬੇਦ ਕਾ ਭੀ ਤਜਾਗ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਸੂਤਤ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਮੇਂ ਭੀ ਸਾਖਜਾਤ ਬੇਦ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮ ਆਪ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਯਥਾਰਥ ਏਹੁ ਹੈ ॥ ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਾ ਬਚਨ–ਬੇਦ ਭੇਦ ਨ ਲਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਬੂਝੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਬਿਖਯ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਤਿਸਕੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਖ ਭਗਤ ਆਰਾਧਹਿ ਜਪਤੇ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥
ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਮੇਲਾਵਉ ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਖਈ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਲਾਖੋਂ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਪਤੀ ਹੇ ਪਤੀ ਐਸਾ ਕਹਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦਇਆਲ ਮੁਝ ਬਿਖਈ ਜੀਉ ਕੋ ਭੀ ਕਿਸੀ ਜੁਗਤ ਸੇ ਅਪਨੇ ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ॥
ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੇ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਸਭਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਕਾ (ਨਾਥ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਇਹ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਤ ਪੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੜਿਆ ਸੇ ਮਰਨਿ ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨ ਤੁਝੇ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਰ ਝੂਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ ਮਿਟਿਆ ਤਿਨ੍ਹ ਗਉਣੁ ॥ ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾੜਾ ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸੇਵਕੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਯਥਾਰਥ ਅਨੰਨ ਰੂਪ (ਦਾਸਤਣ) ਦਾਸ ਪਨਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਆਵਾਗਉਣ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਔ ਜਿਨਕੋ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਕਉਨ ਹਾਲ ਹੋਗਾ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੋਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਹਰਿਆਉ ਤੈਸਾ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭ ॥ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੈਸੇ ਹਰਿਆਉ ਪਸੂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਦੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੦੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਭੇ ਥੋਕ ਵਿਸਾਰਿ ਹਿਕੋ ਖਿਆਲੁ ਕਰਿ ॥ ਝੂਠਾ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥੧॥

(ਹਭੇ ਥੋਕ) ਸਭ ਚੀਜੋਂ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਅਰ ਝੂਠਾ ਗੁਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਸਭ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਹਿ ਅਰਥਾਤ ਆਪਕੋ ਦਾਸ ਸਮਝ ਦ੍ਵੈਸ ਕਿਸੀ ਮੇਂ ਨ ਰਖ ॥ ੧ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਸਾਲਾਹਿ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਤੂੰ ॥ ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਮੂੰ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਅਸ਼ਟ ਪਹਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਔਰ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਮਿਲਨੇ ਪਰ ਜੀਵਤਾ ਰਹੂੰਗਾ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ॥

ਸੋਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਇ ਜਿਤੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ॥ ਸੋਈ ਲਗੈ ਸ਼ਚਿ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਅਲਾ ॥ ੨ ॥

ਉਸੀ ਕਾਮ ਕੋ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਇ ਔਰ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ (ਅਲਾ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸਮਯ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਉਸੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਤੁਝੇ ਉਸੀ ਮੇਂ ਲਗਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨ ਛਹਿੰਦੋ ਮੂਲਿ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਸਿ ਕਰਿ ॥ ਹਿਕੋ ਚਿਤਿ ਵਸਾਇ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਘਰ ਕਬੀ ਗਿਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੋ ਸਵਾਰ ਅਰਥਾਤ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਸਵਾਰ ਵਾ ਜੋ ਅਧਿਸ਼ਾਨ ਰੂਪ (ਰਾਸਿ) ਸਚਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਘਰ ਕਰ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਹੋਹੁ । ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਬਸਾਇ ਲੇ ਜੋ ਨ ਕਬੀ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨ੍ਹ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮੁ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣਿਆ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਥੁ ਨਾਨਕਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥੪॥੫॥੧੦੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੀ ਕੋ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਕਥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੦੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਨ ਵਿਸਰੈ ਨਾਮੁ ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ ॥ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਮੂਲਿ ਸਾਂਈ ਜੇਹਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਸੋ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਾਂਈ ਮੈਂ ਉਨਮੇਂ ਕੁਛ ਭੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹੈਂ "ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਦੋਊ ਏਕ ਹੈ ਬਿਥ ਬਿਚਾਰ ਕਛੁ ਨਾਹਿ । ਜਲਤੇ ਉਪਜ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਜਲਹੀ ਬਿਖੈ ਸਮਾਹਿ" ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਤੁਮ੍ ਸੰਗਿ ਭੇਟਿਆ ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਪਰਸਾਦਿ ਦੁਖੁ ਸਭੁ ਮੇਟਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਤੁਮ੍ ਸੰਗਿ) ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਭੇਟਨੇ ਭਾਵ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਮੇਟਿਆ ਔ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰੇ ਤਿੰਨ੍ ਖੇ ॥ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਪੂਰੇ ਭਗਤ ਸੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈਂ ਸਭ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੀ (ਖੇ) ਧੂਰਿ ਨੇ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਤਿੰਨ੍ਖੇ) ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰੇ ਹੂਏ ਉਧਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੂੰ ਆਨ ਕਰ ਬਸਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੂਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸਨੋ ਮੰਨੇ ਆਪ ਸੋਈ ਮਾਨੀਐ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਭ ਠਾਈ ਜਾਨੀਐ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ਵਹੀ ਦਾਸ ਸਭ ਜਗਹ ਮਾਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਪੁਰਸ਼ਹੈਂਸੋਤੂੰਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿਆਰਾਧਿਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਾਹਸਾਹ॥ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੋਚਾਪੂਰਿਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹ॥੪॥੬॥੧੦੮॥
ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੇਂ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈਂਹੇਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਮਾਰੀ ਯਹ (ਲੋਚਾ) ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੦੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਇ ਹਮਾਰਾ ਖਸਮੁ ਸੋਇ ॥
ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਸੋ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ । (ਸਿਰਿਛਤੁ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਰਾਖਣ ਹਾਰਿਆ ॥ ਤੁਝੁ ਬਿਨੁ
ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝੇ ਭਾਵੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਰਖ ਮੈਨੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰੀਐ ॥ ਜਿਸੁਮਨਿ ਵੁਠਾਆਪਿਤਿਸੁਨਵਿਸਾਰੀਐ॥੨॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪ ਭੀ (ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰੀਐ) ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਸੁਧ ਲੇਕਰ ਫਿਰ ਜਥਾ ਜੋਗ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੂੰ ਆਪ (ਵੁਠਾ) ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਕਭੀ ਬਿਸਾਰਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਿ ਆਪਣ ਭਾਣਿਆ ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਸਹਾਈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿਜਾਣਿਆ॥੩॥
ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਸਹਾਯਕ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਝੁਰੀਐ॥
ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੦੯ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਜਪਿ ਜਪਿ ਕਰਕੇ ਕਬੀ ਝੁਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਕੇਦਰਸਨਕੀ ਪਜਾਸ ਹੈ ਸੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਕਰ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੦੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਿਆ ਸੋਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ ॥
ਕਿਤੀਂ ਇਤੁ ਦਹੀਆਇ ਵੰਞਨਿ੍ ਵਹਦਿਆ ॥ ੧ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ॥ (ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ) ਹੇ ਗਫਲਤ ਸੇ ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਵਾ ਗਫਲਤ ਸੇ ਬਾਵਲਾ ਹੁਆ ਹੁਆ ਜੀਵ ਕਿਆ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਅਗਜਾਨ ਮੈ ਸੈਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ(ਕਿਤੀਂ) ਕਿਤਨੇ ਜੀਵ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰਦਰਿਆਉਮੇਂ (ਵੰਞਨਿ੍ ਵਹਦਿਆ)ਬਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬੋਹਿਥੜਾ ਹਰਿ ਚਰਣਮਨ ਚੜਿਲੰਘੀਐ॥ਅਠਪਹਰਗੁਣਿਗਾਇਸਾਧੂਸੰਗੀਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਰੂਪੀ (ਏਹਿਥੜਾ) ਜਹਾਜ ਪਰ ਚਢ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਲਾਂਘ ਜਾਏਂਗਾ । ਜੋ ਲਾਂਘ ਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਅਸ੍ਟ ਪਹਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ਅਨੇਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੁੰਞਿਆ॥ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਮਰਿ ਮਰਿਰੁੰਨਿਆ॥੨॥
ਜਦਯਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਗ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ (ਸੁੰਞਿਆ) ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੀ ਭਕ੍ਤੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਪੜ ਭੋਗ ਸੁਗੰਧ ਤਨਿ ਮਰਦਨ ਮਾਲਨਾ॥ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਤਨੁ ਛਾਰੁਸਰਪਰਚਾਲਣਾ॥੩॥
ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਭੋਗ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵਟਨਾਦਿ ਮਾਲਨਾਂ ਮਰਦਨੁ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਫੂਲਮਾਲਾਦਿ ਸੁਗੰਧ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰੀਰ ਨੇ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵ ਨੇ(ਸਰਪਰ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ (ਚਾਲਣਾ) ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਸੰਸਾਰੁ ਵਿਰਲੈ ਪੇਖਿਆ ॥ ਛੂਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ
ਲੇਖੁ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੧੦ ॥
ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮਹਾ ਬਿਖਮ ਹੈ ਕਿਸੀ ਬਿਰਲੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਯਥਾਰਥ ਕਰ ਇਸਕੋ ਗਜਾਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ ਏਹ ਸਮਝਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਇਸ ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਣੇ ਕਰ ਛੂਟਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਲੇਖ ਬੇਦ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੧੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਸੰਗਿ ਕਾਹੇ ਗਰਬੀਐ ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਬੀਐ ॥ ੧ ॥

ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਕਯੋਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੀਏ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾਅਧਾਰੁ ਹੋਨੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮੈ ਗਰੀਬ ਸਚੁ ਟੇਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇ॥ਦੇਖਿ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮੁਝ ਦੀਨ ਕੀ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਓਟ ਹੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਮੁਕ੍ਤ ਹੋਨੇ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ ਕਾਜਿ ਨ ਕਿਤੈ ਗਨੈ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਇਹੁ ਧਨੁ॥੨॥

ਰਾਜ ਔ ਮਾਲ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਇਨਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕੇ ਨ ਸਮਝੂ ਅਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਆਸਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹੁ ਨਿਸਚਲੁ ਧਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤੇਤ ਪਛਾਵਿਆ ॥ ਸੁਖ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਤਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰੰਗ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ (ਪਛਾਵਿਆ) ਪਰਛਾਵੇ ਕੀ ਭਾਂਤ ਅਨਿਤਜ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਨਿਧਾਨੁ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਗਾਵਿਆ) ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਚਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ॥ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀਅਰੇ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੧੧ ॥

ਹੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਹੀ ਸਚਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਤੇ ਜੀਉ ਕੋ ਆਸਾ ਔਰ ਭਰੋਸਾ ਏਕ ਤੁਝ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੧੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਕਰ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਾਪੁ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ਜਿਸਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿਸਚਾ ਸਚੁਸੋਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਭ ਕੋਈ ਰਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਸਤਜ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਗਿਆਨਜੋਗੁ॥ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ ਮਨਾ ਬਿਨਾਸੈਸਗਲਰੋਗੁ॥੨॥

ਜੋ(ਅੰਤਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਤਥਾ ਬਾਹਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋ ਮੇਂ ਸਹਾਇਕ ਹੈ(ਗਿਆਨ ਜੋਗੁ) ਸੋਈ ਜਾਨਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਰਾਧਨ ਸੇ ਸਭ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸੀ ਕਾ ਆਰਾਧਨ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ਰਾਖੈ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ॥ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤਤਪਤਿਜਾਇ॥੩॥

ਜੋ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਗਰਭ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੀਤਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਪਣੇ ਸੇ ਤਪਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਣਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਾ ॥
ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਿਧਿ ਭਏ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ੪॥ ੧੦ ॥ ੧੧੨ ॥

(ਸੁਖ ਸਹਜ) ਆਤਮਾਨੰਦ (ਆਨੰਦ) ਸੰਸਾਰਿਕ ਸੁਖ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਸੇ ਬਹੁਤ ਮਿਲਤ ਹੈ । ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ ਭਏ ਹੈਂ ॥੪॥੧੦॥ ੧੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥
ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵਹੁ ਦਜਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਹਰਿ ਰੰਗੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ (ਮਾਣੀਐ) ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
ਸਿਮਰਹ ਨਾਮੁ ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਣੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਸੰਤੋਂ ਆਓ ਆਪਸ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਕਥਾ ਔਰ (ਕਹਾਣੀਆ) ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਤੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਹੀਏ ਔਰ ਲੋਕ ਲਜਜਾ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਕਰੀਏ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਮੋਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਝੂਠਾ ਵਿਣਸਣਾ ॥੨॥

ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਕਰ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੋਹ ਭੀ ਮਿਥਜਾ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਝੂਠਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅੰਤ ਕੋ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਨੇਹੁ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਇਆ ॥
ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਮੁਖੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸੀ ਬਿਰਲੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ ਭਾਵ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਐਸਾ ਜਾਪ ਜਪਿਆ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮੁਖ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਅਰੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਲ ਸਿਮਰਤ ਮਿਟਿ ਜਾਵਈ ॥
ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਸੋਇ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੧੧੩ ॥

ਜਨਮ ਔ ਮਰਨ ਕਾਲ ਕਾ ਦੁਖ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜੋ ਅਛਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਉਸੀ ਮੇਂ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੧੧੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਸ ਕਸ ਸਭਿ ਭੁੰਚਹ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹ ਮਿਲਿ ਪਾਪਾ ਮੁੰਚਹ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰੋ ਸੰਤ ਜਨੋ ਆਵਹੁ ਆਪਸ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਰਸ (ਕਸ) ਜੋ ਅਪਨੀ ਓਰ ਖੀਚਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਹਮ ਸਭ ਤਿਸਕੋ (ਭੁੰਚਹ) ਭੋਗੇ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਆਨੰਦ ਲੇਹਿ। ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰਿ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਮਿਲ ਕਰ ਜਪੇ ਪੁਨਾ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਮੁੰਚਹ) ਤਜਾਗੋਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਹਿ ॥ ੧ ॥

ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਤਾਤੇ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਖੀਨ ਭਏ ਸਭਿ ਤਸਕਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨੁ ਜਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਤਤ੍ਵ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਤਤ੍ਵ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਬਿਘਨੁ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨੁ ਗੁਰਾਂਦ੍ਵਾਰੇ ਤਤ੍ਵ ਵਿਚਾਰ ਮੈ ਜਾਗੇ ਅਰਥਾਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ(ਤਸਕਰ) ਚੋਰ (ਖੀਨ) ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ **ਬੁਧਿ ਗਰੀਬੀ ਖਰਚੁ ਲੈਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਰਹੁ ॥**
ਸਾਚਾ ਹਟੁ ਪੂਰਾ ਸਉਦਾ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰਹੁ ॥ ੨ ॥

ਬੁਧਿ ਮੈ ਜੋ ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਖਰਚੁ ਲੇਵੋ ਔ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਬਿਖ ਕੋ ਜਲਾ ਦੇਵੋ (ਸਾਚਾ ਹਟੁ) ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਤਿਸਮੇਂ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਪੂਰਾ ਸਉਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਵਖਰੁ) ਬਸਤ ਕੋ (ਵਾਪਾਰਹੁ) ਖਰੀਦਨਾ ਕਰਹੁ ॥ ੨ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਅਰਪਿਆ ਸੋਈ ਪਤਿਵੰਤੇ॥ਆਪਨੜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਨਿਤ ਕੇਲ ਕਰੰਤੇ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਅਪਨਾ ਜੀਵ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਤਥਾ ਧਨ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਪਤਿਵੰਤੇ) ਪ੍ਰਤਿਸਟਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਨਿਤਜ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸੰਗ (ਕੇਲ) ਆਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮਦੁ ਜੋ ਪੀਵਤੇ ਬਿਖਲੀ ਪਤਿ ਕਮਲੀ ॥
ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਜੋ ਰਤੇ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਮਲੀ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੧੧੪ ॥

ਜੋ ਖੋਟੀ ਮਤ ਵਾਲੇ ਮਦਿਰਾ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਿਖਲੀ) ਪਤਿ ਸ਼ੂਦ੍ਰੀ ਕੇ ਪਤਿ ਵਾ ਬੇਸਜਾ ਕੇ ਪਤਿ ਬਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬਿਖਿਓਂ ਮੈ (ਲਿਪਤ) ਲਿਪਾਇਮਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧਿ ਸਦੀਵਕਾਲ (ਕਮਲੀ) ਸੋਦਾਇਣ ਭਾਵ ਅਸਤ ਬਿਅਸਤ ਰਹਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਸਚੇ ਅਮਲੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੧੧੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਸਹਿਤ ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਦਮੁ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ ਆਰੰਭੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਜਪਿ ਜੀਵਣਾ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਰਾਯਾ ਹੁਆ ਹਮਨੇ ਉਦਮ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕੌਣ ਉਦਮ ਕੀਆ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਅਰੰਭ ਰਚਾਯਾ ਹੈ ਜਥ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਤਥ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਣਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਇ ਪਰਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਜਿਨਿ ਭਰਮੁ ਬਿਦਾਰਿਆ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ ਸਚੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਮਾਰਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਚੁ ਨਿਸਚਜ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਸਾਜ ਦੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰੁਗਹਿ ਲੀਨੇਆਪਨੇ ਸਚੁ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ॥ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਦਿਤੀ ਦਾਤਿ ਸਾ ਪੂਰਨਵਡਿਆਈ ॥੨॥

ਆਗਜਾ ਦੇਨੇਹਾਰੇ ਸਚੇ ਰਜਾਈ ਭਾਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਜਾਨਕਰ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜਲੀਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਦਾਤਿ ਦਈ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ਕੀ ਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ਨੇਮੁ ਨਿਬਾਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਹਮ (ਸਦਾ ਸਦਾ) ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਗੁਨ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ।ਸਤਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਯਹ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਨੇਮ ਨਿਬਾਹ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ਲਾਭੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ॥
ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੧੧੫ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਅਰੁ ਗੁਣ ਗਾਵਨੇ ਏਸ ਧਨ ਕਾ ਲਾਭ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋ ਅਮਿਤਾ ਭਾਵ ਬਜੰਤ ਸਾਹੁ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਉਸਕੇ ਬਣਜਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੧੧੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਜਾਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤਾਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ॥
ਓਹੁ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦ ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਕੁਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕਾ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਓਹ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ(ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੀ ਹੋਵੈਗਾ ਔਰ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਸਦੀਵ ਸੁਖੀ ਹੈ ਔਰ ਉਸਕਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਔ ਭਜ ਭਾਗਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਚਾਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ॥
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਭਾਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹੈਂ ਜੋ ਸਗਲ ਬਿਧਿਓਂ ਕੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਹੀਂ ਹਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਅਉਰੁ ਕੋ ਤਾਕਾ ਭਉ ਕਰੀਐ॥ਗੁਰਸੇਵਾਮਹਲੁਪਾਈਐਜਗੁ ਦੁਤਰੁਤਰੀਐ॥੨॥

ਔਰ ਜੇਦੂਜਾ ਹੋਵੇਂ ਤਾਂ ਤਿਸਕਾਭੀ ਧਾਰਣ ਕਰੀਏ ਵਾ(ਤਾਕਾ) ਤੋ ਕਿਆ ਭੈ ਕਰੀਏ ਦੂਸਰਾ ਤੋਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਆ ਭੈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਸ੍ਤਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ਜਾਕਉ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਸੇਵਕ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਹੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਉਪਰ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੋ ਸੋ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਮਾਨੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੋ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪੀਵੈ ॥ ਵਜਹੁ ਨਾਨਕ
ਮਿਲੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੧੧੬ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਸੰਤ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਵਜਹੁ) ਰੋਜੀਨਾ ਮਿਲੈ ਜੋ ਹਮ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਤੁਮਾਰਾ ਜਾਪ ਜਪ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤੇ ਰਹੇਂ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੧੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੁਲੀ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਾਕਾ ਕਾਂਢੀਐ ਥੋਰਾ ਅਰੁ ਮੂਚਾ ॥ ੧ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਮੈਂ(ਚੇਰੁਲੀ) ਦਾਸੀ ਹੂੰ ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ। ਥੋੜਾ ਭੀ ਔਰ (ਮੂਚਾ) ਬਹੁਤਾ ਭੀਸਭਕੁਛ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਕਾਂਢੀਐ) ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰਾ ਧਨੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਨੀਆ ॥ ਨਾਮਿ ਜਿਸੈ
ਕੈ ਊਜਲੀ ਤਿਸੁ ਦਾਸੀ ਗਨੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨ ਜੋ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਸਭ ਬਿਭੂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਕੀ (ਮਨੀਆ) ਮਾਨੀ ਹੈ ਵਾ ਸਭ (ਮਨੀਆ) ਵਡਿਆਈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਉਜਲੀ ਭਈ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਕੋ ਉਸਦੀ ਦਾਸੀ ਗਿਨਤੀ ਹੂੰ ॥

ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਨੰਦ ਮੈ ਨਾਉ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ ॥ ਰਜੀ ਧਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਾਕਾ ਤੂੰ ਮੀਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਵਹੁ ਹੀਰਾ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਵਹੁ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਔਰ ਆਨੰਦ ਮਯ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਿਸਕਾ ਤੂੰ (ਮੀਰਾ) ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਔਰ ਅਗਜਾਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਜੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਓਰ ਬੁਧੀ (ਧਾਈ) ਧਾਉਤੀ ਥੀ ਸੋ (ਰਜੀ) ਸੰਟੁਸ੍ਟ ਹੂਈ ਹੈ ਵਾ (ਰਜੀਧਾਈ) ਏਕ ਪਦ ਸੰਤੁਸਟ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ॥ ੨॥

ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਸੰਗ ਕੀ ਸੁਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਉ ॥ਸੇਵਹੁ ਸਾਧੂ ਭਾਉ ਕਰਿ ਤਉ ਨਿਧਿ ਹਰਿਪਾਵਉ ॥੩॥

ਜੋ ਸੰਗ ਕੀ ਸਖੀ ਪਜਾਰੀ ਸਹੇਲੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਗਜਾਸੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੈ ਯਹੀ ਸੁਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਉਤੀ ਹੂੰ ਕਿ ਸਾਧੁਓਂ ਕੋ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਤਬ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਰੂਪਕੋ ਪਾਵਹੁਗੇ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਦਾਸੀ ਠਾਕੁਰੈ ਸਭ ਕਹਤੀ ਮੇਰਾ ॥ ਜਿਸਹਿ
ਸੀਗਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਸੁਖਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੧੧੭ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਭ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਦਾਸੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਅਪਨਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਆਪ ਸੀਗਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੁਖ ਮੇਂ (ਬਸੇਰਾ) ਬਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੧੧੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਸ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਿੰਗਾਰ ਕੌਨ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ ਦਾਸਰੀ ਏਹੁ ਅਚਾਰਾ ਸਿਖੁ ਰੀ ॥ ਸਗਲ
ਗੁਣਾ ਗੁਣ ਊਤਮੋ ਭਰਤਾ ਦੂਰਿ ਨ ਪਿਖੁ ਰੀ ॥ ੧ ॥

ਆਚਰਣ ਯਹੀ ਸੀਖ ਕਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਦਾਸੀ ਬਨੀ ਰਹੁ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਉਤਮ ਗੁਣ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਭਰਤਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਸੇ ਦੂਰ ਨਾ ਦੇਖ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੁੰਦਰਿ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗਿ ਰੀ ॥ ਤਿਆਗਿ
ਸਿਆਣਪ ਚਾਤੁਰੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਗੋਪਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰੀ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਅਪਨੇ ਮਨਕੋ ਤੂੰ ਗੋਪਾਲ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਮੰਜੀਠ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰੰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂਕੀਜਨਯ ਸਜਾਨਪ ਔ ਬੁਧੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਜਾਨ ॥

ਭਰਤਾ ਕਹੈ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਏਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਰੀ ॥
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਹੁ ਤੰਬੋਲਾ ਖਾਇ ਰੀ ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਹੈ ਸੋ ਮਾਨਨਾ ਕਰੀਏ ਇਹੀ ਅਪਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਬਨਾਵਨਾ ਕਰ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਭੁਲਾਈਏ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੀਏ ਯਹੀ ਪਾਨੋਂ ਕਾ ਬੀੜਾ ਖਾਉ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਦੀਪਕੋ ਇਹ ਸਤ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਾਇ ਰੀ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਰਹੁ ਤਉ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ਰੀ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਬਾਲ ਕਰ (ਸਤ) ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਕੀ ਸੇਜਾ ਵਿਛਾਉ ਭਾਵ ਸੁਧ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਣ ਮਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਤੋ ਗੁਣ ਕਾ ਕਾਰਜ ਹੋਨੇ ਤੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਕੋ ਸਤ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਖੜੀ ਰਹੁ ਤਬ ਹਰਿ ਰਾਇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭੇਟੈ) ਮਿਲੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਹੀ ਚਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਸਾਈ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਿ ਰੀ ॥
ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਭਾਣੀ ਕਰਤਾਰਿ ਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੧੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਮਨ ਕੋ (ਭਾਣੀ) ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਚਜੁ ਸੀਗਾਰੁ) ਸਰੇਸ਼ਟ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪ ਭੀ ਅਪਾਰ ਹੈ ਸੁਹਾਗਨ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੧੧੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਡੀਗਨ ਡੋਲਾ ਤਊ ਲਉ ਜਉ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ॥ਭ੍ਰਮਕਾਟੇ ਗੁਰਿਆਪਣੈ ਪਾਏ ਬਿਸਰਾਮਾ॥੧॥

(ਡੀਗਨ) ਦੇਢੇ ਮਾਰਗੋਂ ਮੇਂ ਤਬ ਲਗ ਡੋਲਤਾ ਥਾ ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਭਰਮ ਥੇ ਜਬ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਕਾਟ ਦੀਏ ਤਬ ਹਮਨੇ (ਬਿਸਰਾਮਾ)ਇਸਥਿਤੀ ਭਾਵ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਓਇ ਬਿਖਾਦੀ ਦੋਖੀਆ ਤੇ ਗੁਰ ਤੇ ਹੂਟੇ॥ਹਮ ਛੂਟੇ ਅਬ ਓਨ੍ਹਾ ਤੇ ਓਇਹਮਤੇਛੂਟੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਵਹ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ (ਬਿਖਾਦੀ) ਸੋਕ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਵਾ ਝਗੜਾਲੂ ਔ ਦੂਖਣ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ (ਤੇ) ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ (ਹੂਟੇ)ਹਟ ਗਏ ਹਮ ਉਨਸੇ ਛੁਟ ਗਏ ਵੋ ਹਮਸੇ ਛੁਟ ਗਏ ॥

ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜਾਨਤਾ ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਬੰਧਾ ॥ ਗੁਰਿ ਕਾਟੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਤਬ ਛੁਟਕੇ ਫੰਧਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤਕ ਯਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਯਹ ਤੇਰਾ ਹੈ ਐਸਾ ਮਨ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਤਬ ਹੀ ਤਕ ਅਗਿਆਨ ਬੰਧਨ ਥਾ । ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾਟ ਦਈ ਤਬ ਜਿਤਨੇ (ਫੰਧਾ)ਫਾਹੇ ਥੇ ਸਭ ਛੁਟ ਗਏ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਤਾ ਤਬ ਹੀ ਲਉ ਦੁਖੀਆ ॥
ਗੁਰਮਿਲਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਬ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੀਆ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਲਗ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਥਾ ਤਬੀ ਤਕ ਦੁਖੀਆ ਰਹਤਾ ਥਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਜਬ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਸੇ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾ ਕੋ ਦੁਸਮਨੁ ਦੋਖੀਆ ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੰਦਾ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੋ
ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਬੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੧੧੯ ॥

ਅਬ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਤਰੂ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਦੋਖੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਨ ਹਮਾਰੀ ਨਿਗਾਹ ਮੇਂ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਪੁਰਖ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸੇਵਕ ਹੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਮੈਂ ਉਨਕਾ(ਬੰਦਾ)ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥੧੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨਦੁ ਘਣਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ ॥
ਗਰਹ ਨਿਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

(ਸੂਖ ਸਹਜ)ਆਤਮ ਸੁਖ(ਆਨਦੁ) ਸੰਸਾਰੀ ਸੁਖ ਯਹ ਸਭ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਗਾਨੇ ਸੇ ਬਹੁਤ ਹੂਆ ਹੈ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ (ਗਰਹ) ਪਕੜਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਸਚਾ(ਸੁਆਉ)ਲਾਭ ਹੂਆ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਤਯੰਪ੍ਰਤਿ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ਆਪ ਨੇ ਕੋਈ ਅੱਛਾ ਸਗਨ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੋਗੀ ? ਉਤਰ ॥

ਸਗੁਨ ਅਪਸਗੁਨ ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਹਿ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਤਿਸੁ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗੁਨ ਔ ਅਪਸਗੁਨ ਯਹ ਉਸਕੋ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਚਿਤਮੇਂ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਪਜਾਰਾ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕੀ ਕਜਾ ਕਥਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਜਮ ਭੀ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਜਪ ਤਪ ਜੇਤੇ ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜੋ ਜਪੈਤਿਸੁਪੂਰਨਕਾਮੁ॥੩॥

ਜਿਤਨੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਜਪ ਤਪਾਦਿ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸਭਸੇ ਊਪਰ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਰਬ ਕਾਮਨਾ ਪੁਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਗਏ ਕੋ ਦਿਸੈ ਨ ਬੀਆ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬਹਮਿ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੧੨੦ ॥

ਪੁਨਃਤਿਨ ਕੇ ਭਜ ਨਾਸ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਭਰਮ ਅਰੁ ਮੋਹ ਚਲੇ ਗਏਹੈਂ ਔਰੁ ਬਿਨਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਦੂਸਰਾ ਦਿਖਾਈਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਰਖ ਲੀਏ ਤਿਨਕੋ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ ਦੁਖਨਹੀਂ ਹੂਆਹੈ॥੪॥੧੮॥੧੨੦॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ਆਗੈ ਭਾਵਉ ਕਿਨਭਾਵਉ॥
ਏਕੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ ਦੂਸਰ ਕੈਪਹਿ ਜਾਵਉ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੈਂ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਚਿੰਤਨ ਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੇਂਗਾ ਪਰੰਤੂ ਯਹਿ ਮੈਨੂੰ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਗੇ ਮੇਰਾ ਚਿੰਤਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕੋ ਭਾਵੈਗਾ ਯਾ ਨਹੀਂ॥ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਅਪਰ ਸਰਬ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਤੋ ਦੂਸਰੇ ਕਿਸ ਪਾਸ ਜਾਊਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਮੈਂ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਸੇ ਮਾਂਗੂੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਮਾਗਉ ਆਨ ਲਜਾਵਉ ॥
ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਏਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਸਮਸਰਿ ਲਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰੁ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਲਜਿਤ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕਾ (ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਏਕ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਕਿਸਕੋ ਲਗਾਊਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਊਠਉ ਬੈਸਉ ਰਹਿ ਭਿ ਨ ਸਾਕਉ ਦਰਸਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਵਉ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਸਨਕਾਦਿਕਸਨਕਸਨੰਦਨਸਨਾਤਨਸਨਤਕੁਮਾਰਤਿਨ੍ਕਉਮਹਲੁਦੁਲਭਾਵਉ।੨॥

ਉਠਤਾ ਬੈਠਤਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਦਾ(ਖੋਜਿ) ਰਸਤਾ ਢੂੰਢਤਾ ਹੂੰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕੈਸਾਹੈ ਦਰਸ੍ਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤੀਨੋ ਦੇਵਤਾ ਔਰੁ ਸਨਕਾਦਿਕ ਅਰਥਾਤ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਨਾਤਨ ਸਨਤਕੁਮਾਰਿਔ ਅਪਰ ਸਿਧਿ ਮੁਨਿ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਦੁਲਭ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਗਮ ਅਗਮ ਆਗਾਧਿ ਬੋਧ ਕੀਮਤਿ ਪਰੈ ਨ ਪਾਵਉ ॥
ਤਾਕੀ ਸਰਣਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਵਉ ॥ ੩ ॥

ਅਸਮਦਾਦਿਕ ਜੀਵੇਂ ਤੇ ਜੋ ਅਗਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤਿਨਤੇ ਭੀ ਹਰੀ ਅਗਮ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜਿਸਕਾ (ਬੋਧ) ਗਜਾਨ (ਆਗਾਧਿ) ਅਥਾਹ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵਉ ਤੋਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਸਤ ਪੁਰਖੁਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ(ਤਾਕੀ) ਦੇਖ ਲਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਚੈ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੀ ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖੋਂ ਕਾ ਧਜਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਟਿਓ ਬੰਧੁ ਗਰਾਵਉ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਪਾਇਓ ਤਉ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੧ ॥

ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਦਜਾਲ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਤਬ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਸੇ ਅਗਜਾਨ ਬੰਧਨ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸਤਸੰਗ ਪਾਯਾ ਤਬ ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੋਂਗਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ ਬਾਹਰਿ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਜਾਗਿ ਸਵਾਰੀ ॥
ਸੰਗਿ ਚਲਨ ਕਉ ਤੋਸਾ ਦੀਨ੍ਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਅੰਤ੍ਰ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰੁ ਬਾਹਰ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਜਾਗਦਾ ਔਰ ਸੋਂਦਾ ਪੁਨਃ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ। ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੰਗ ਲੈ ਚਲਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਨਾਮ ਹੀ ਖਰਚ ਦੀਆ ਹੈ। ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਬ ਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬ੍ਯੋਪਾਰੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਆਪ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਸੇ ਜਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰ ਬਿਸਾਰੀ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਮੈ ਏਹੋ ਆਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਬਿਖਜ ਆਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂਕੇਕਾਟਨੇ ਹਾਰੇ ਥੇ ਹੇਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੈਨੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀ ਹੈ ਗੁਰਪੂਰੇ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੂਖਨਿ ਗਾਵਉ ਸੁਖਿ ਭੀ ਗਾਵਉ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਸਮ੍ਹਾਰੀ ॥
ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜੁ ਗੁਰਿ ਮਨ ਮਹਿ ਦੀਆ ਮੋਰੀ ਤਿਸਾ ਬੁਝਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖੋਂ ਮੇਂ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਸੁਖੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਕਠਨ ਔ ਸੁਗਮ ਰਸਤੇ ਮੈ ਚਲਤੇ ਭੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮਾਰਗ ਛੋਡ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਰਸ੍ਤੇ ਪਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮੇਰੀ (ਤਿਸਾ) ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਨੁ ਭੀ ਗਾਵਉ ਰੈਨੀ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਰਸਨਾਰੀ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਿਸਾਸੁ ਹੋਇ ਹਰਿ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਸੰਗਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਦਿਨ ਕੋ ਭੀ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਰਾਤਿ ਕੋ ਭੀ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਦ੍ਰਿਢ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਬਨਾ ਰਹੇ ਜੋ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਜੀਵਤੇ ਮਰਤੇ ਕਾ ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਉ ਸੰਤ ਰੇਨ ਉਰਿਧਾਰੀ ॥
ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ ਮਸਤਕੁ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝੇ ਯਹਿ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਪਾਊਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਕਥਾ ਸੁਨੂੰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੂੰ ਮਾਥਾ ਅਪਨਾ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਰਖੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੨ ॥

ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੦ ॥

ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ ਤੇ ਪਾਹੁਨ ਦੋ ਦਾਹਾ* ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨਾਹਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਸਿਥਰ ਕਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਦੋ ਦਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਹੈਂ ਪੁਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਘਰੁ ਪੁਨਾ ਜਿਤਨੀ ਹੋਰ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨੇਹੁ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਹੈ ਹਾਹਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੁ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ

ਇਕੁ ਰਾਮ ਭਜਨੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇ ਮਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ(ਹਾਹਾ)ਹਾਯ ਹਾਯ ਕਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੀ ਵਿਚਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧ੍ਰਬ ਨਗਰੀ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਦੇਖਿ ਅਰਥਾਤ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨ ਏਕ ਰਾਮ ਕੇ ਭਜਨ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇ ॥

ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ ਦਿਨ ਦੋਇ ਚਾਰਿ ਭੋਰਾਹਾ ॥

ਭੀਤਿ ਊਪਰੇ ਕੇਤ ਕੁ ਧਾਈਐ ਅੰਤਿ ਓਰ ਕੋ ਆਹ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਜੈਸੇ ਦੇਹੀ ਮੇਂ ਨਵੀਨ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਨੀਤੇ ਹੈਂ ਦੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਮੇਂ(ਭੋਰਾਹਾ)ਫਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵਾਤਮਾ ਨੇ (ਦੇਹ) ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬਸਤਰ ਪਹਿਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਸ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਜੈਸੇ ਦੀਵਾਲ ਕਿਤਨੀ ਭੀ ਲੰਬੀ ਹੋਇ ਤਿਸਪਰ ਕਿਤਨਾ ਦੌੜੇਗਾ ਅੰਤ ਕੋ ਭੀਤ ਕਾ (ਓਰਕੋ) ਅੰਤ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਬਡੀ ਆਯੁ ਹੋਵੈ ਅੰਤ ਕੋ ਅਵਸ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਅੰਭ ਕੁੰਡ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਪਰਤ ਸਿੰਧੁ ਗਲਿ ਜਾਹਾ ॥

---

*ਦਾਹਾ ਨਾਮ ਕਰਭੁਜ ਮੇਂ ਦਿਨ ਕਾ ਹੈ ॥

ਆਵਗਿ ਆਗਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਉਠਿ ਜਾਸੀ ਮੁਹਤ ਚਸਾਹਾ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੈਸੇ (ਅੰਭ) ਜਲ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ (ਕੁੰਭ) ਘੜੇ ਮੇਂ ਵਾ (ਕੁੰਡ) ਤਾਲ ਮੇਂ (ਸਿੰਧ) ਲਵਣ ਪੜਤਾ ਹੀ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਇ ਜਾਇਗੀ ਤਬ (ਮੁਹਤ) ਆਧੀ ਘੜੀ ਵਾ ਚਸਾ ਕੀ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ (ਉਠਿਜਾਸੀ) ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਚਾਲਹਿ ਲੇਖੈ ਬੈਸਹਿ ਲੇਖੈ ਲੈਦਾ ਸਾਹਾ ॥ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ

ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਓਟਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਲੇਖੇ ਮੈ ਚਲਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਲੇਖੇ ਮੈ ਬੈਠਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਲੇਖੇ ਹੀ ਮੈ ਸ੍ਵਾਸ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਦੇਹ ਕੋ ਅਨਿਤ੍ਯ ਜਾਨ ਕਰ ਅਰ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ ਲੈਕਰ ਸਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਚੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਸਟ ਬਾਤ ਤੇ ਭਈ ਸੀਧਰੀ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਜਨਈ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਮਲੀਨ ਬੁਧਿ ਹਛਨਈ ॥ ੧ ॥

(ਅਪੁਸਟ) ਉਲਟੀ ਬਾਤ ਜੋ ਥੀ ਸੋ ਸੀਧੀ ਹੋਗਈ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਜਨ ਹੋਗਏ ਜਿਸ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਅੰਧਕਾਰ ਥਾ ਤਹਾਂ (ਰਤਨੁ) ਭਾਵ ਵੈਰਾਗ ਵਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਬੁਧਿ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ ਵਹੁ (ਹਛਨਈ) ਰੰਗੀ ਔ ਨਵੀਨ ਭਾਵ ਸੁਧ ਹੋਗਈ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ॥ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮ

ਫਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਪਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਮਿਲਈ) ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਤਥਾ ਸੰਪਤਿ ਔ ਸਭ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਏ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ ਸਗਲ ਭਵਨ ਪ੍ਰਗਟਈ ॥

ਸੰਗਿ ਬੈਠਨੋ ਕਹੀ ਨ ਪਾਵਤ ਹੁਣਿ ਸਗਲ ਚਰਣ ਸੇਵਈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੁਝਿ (ਕਿਰਪਨ) ਸ਼ੂਮ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਭਵਨੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਕੋਈ ਬੈਠਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਬ ਸਭ ਕੋਈ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਢ ਆਢ ਕਉ ਫਿਰਤ ਢੂੰਢਤੇ ਮਨ ਸਗਲ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਿ ਗਈ ॥
ਏਕੁ ਬੋਲੁ ਭੀ ਖਵਤੋ ਨਾਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੀਤਲਈ ॥ ੩ ॥

(ਆਢ ਆਢ) ਕੌਡੀ ਕੌਡੀ ਵਾ ਅਧੀ ਅਧੀ ਦਮੜੀ ਕੋ ਢੂੰਢਤੇ ਫਿਰਤੇ ਥੇ ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਸੇ ਸਗਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਕਹਤਾ ਥਾ ਤੋ ਮੈਂ ਐਸਾ ਕ੍ਰੋਧੀ ਥਾ ਕਿ ਏਕ ਬਚਨ ਭੀ (ਖਵਤੋ) ਸਹਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਥਾ ਅਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਜੀਹ ਗੁਣ ਕਵਨ ਵਖਾਨੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਮਈ ॥ ਦਾਸੁ ਦਾਸ
ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੪ ॥

ਜਿਹਬਾ ਤੋ ਮੇਰੀ ਏਕ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਬਖਜਾਨ ਕਰੂੰ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਬੁਧਿ ਸੇ ਅਗਮ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥੨॥ ੧੨੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਲਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਢੀਲਾ ਢੀਲਾ ਤੋਟੇ ਕਉ ਬੇਗਿ ਧਾਇਆ ॥
ਸਸਤ ਵਖਰੁ ਤੂੰ ਘਿੰਨਹਿ ਨਾਹੀ ਪਾਪੀ ਬਾਧਾ ਰੇਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਲਾਭ ਜੋ ਭਜਨ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਤੂੰਢੀਲਾ ਢੀਲਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੋਟਾ ਜੋ ਬਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਓਰ ਤੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਦੌੜਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਸਸਤਾ ਸੌਦਾ ਨਾਮਕਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ (ਘਿੰਨਹਿ ਨਾਹੀ) ਲੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਹੇ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਬਾਧਾ ਗਿਆ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਪਾਪੋਂ ਨੇ ਤੁਝੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਰੋਕ ਰਖਾ ਹੈ ਵਾ (ਰੇਨਾਇਆ) ਰਿਣੋਂ ਸੇ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਮੁਖ ਹੈਂ ਉਨ ਪਰ ਤੀਨ ਰਿਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪਿਤ੍ਰ ੧ ਦੇਵ ੨ ਰਿਖਿ ੩ ॥ ਪਿਤ੍ਰ ਰਿਣ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਟਤਾ ਹੈ ਦੇਵ ਰਿਣ ਜੱਗ ਕਰਣੇ ਸੇ। ਰਿਖਿ ਰਿਣ ਵਿਦ੍ਯਾ ਪਢਨੇ ਸੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਆਸਾਇਆ ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਤੇਰੋ
ਨਾਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਏਹਾ ਓਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸ ਕਰਕੇ ਆਯਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਉਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੀਧਣ ਵੈਣ ਸੁਣਹਿ ਉਰਝਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਲਕਾਇਆ ॥
ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਕਉ ਬਹੁਤੁ ਉਮਾਹਿਓ ਬੂਝੀ ਉਲਟਾਇਆ ॥ ੨ ॥

(ਰੀਧਣ ਵੈਣ) ਦੁਰਗੰਧ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਬਿਖਜੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ਤੂੰ ਫਸਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੁਆ ਆਲਸ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਨਿੰਦਾ(ਚਿੰਦ)ਉਸ੍ਤੁਤਿ ਕਥਨੇ ਮੇਂ ਬੜਾ ਉਤਸਾਹਿਤ ਰਹਤਾ ਹੈਂ ਯਹ ਤੇਰੀ ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਤੀ ਨਿੰਦਾ ਅਖਾਧਿ ਖਾਹਿ ਹਰਕਾਇਆ ॥
ਸਾਚ ਧਰਮ ਸਿਉ ਰੁਚਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਸਤਿ ਸੁਨਤ ਛੋਹਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪਰਾਇਆ ਧਨੁ ਪਰਾਇਆ (ਤਨ) ਪੁਤ੍ਰ(ਪਰਤੀ)ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਨਿੰਦਜਾ(ਅਖਾਧਿ)ਮਾਸ ਅਰਥਾਤ ਨ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਕੋ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹਲਕਾਇਆ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਸਾਚ ਧਰਮ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਰੁਚਿ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ਹੈ ਸਤਜ ਬਚਨ ਸੁਨਤ ਹੀ ਤੂੰ ਛੋਹਾਇਆ ਭਾਵ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਭਗਤ ਟੇਕ ਹਰਿਨਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਆਹਿ ਸਰਣ ਪ੍ਰਭ ਆਇਓ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪਨਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨੫ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਤੀ ਕਰੁ ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ(ਆਹਿ)ਚਾਹ ਕਰ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਆਪ ਆਪਨਾ ਜਾਨਕਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਲਜਜਾ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਏ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਬਾਧੇ ॥
ਜਹ ਜਾਨੋ ਸੋ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਭਏ ਆਂਧੇ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ (ਸੰਗਿ)ਸੰਗਮ ਸਮੂਹ ਸਾਥ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਸੰਗਣਾ ਥਾ ਉਨ ਮਿਥਜਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਘਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਰ ਅੰਧੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧੇ ॥ ਕਾਚ ਕੋਠਰੀ ਮਾਹਿ
ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਿਆਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਇਸ ਦੇਹਿ ਰੂਪ ਕਚੀ ਕੋਠਰੀ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈਂ। ਜਥਾ-(ਕਾਚ ਕੋਟੰ ਰਚੰਤ ਤੋਯੰ ਲੇਪਨੰ ਰਕਤ ਚਰਮਣਹ)ਔਰ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਿਸਜੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਰੂਪਬਜਾਧੇਂ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਛੀਜੈ ਅਰਜਾਧੇ ॥
ਜੈਸੇ ਮੀਠੈ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਏ ਝੂਠ ਧੰਧਿ ਦੁਰਗਾਧੇ ॥ ੨ ॥

ਯਹ ਬਸਤੁ ਮੇਰੀ ਹੈ ਯਹ ਮੇਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਮੇਂ (ਅਰਜਾਧੇ) ਆਯੁ ਖੀਣ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੀਵ ਝੂਠੇ ਧੰਧਿਓਂ ਕੋ ਮੀਠੇ ਔ ਸ੍ਵਾਦੀਕ ਜਾਨਕਰ ਲੁਭਾਏ ਹੈਂ ਅਰ ਯਿਹ ਜੈਸੇ ਦੁਰਗੰਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਦਵਤ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਲਪਟਾਧੇ ॥
ਦੀਈ ਭਵਾਰੀ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮਾਧੇ ॥ ੩ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਰਸਮੇਂ(ਲਪਟਾਧੇ) ਲਪਟ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਨਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਫਿਰਨ ਰੂਪ ਭਵਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੁਖ ਲਾਧੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਵਉ ਮਾਰਿ ਕਾਢੀ ਸਗਲ ਉਪਾਧੇ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੁਆ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਸਭ ਸੁਖ(ਲਾਧੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਉਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸਭ ਉਪਾਧਿ ਮਾਰਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹ ਜਪਿਓ ਭਾਈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੇ ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ
ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਬਿਧਾਤੇ ਪੁਰਖੁ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖਲਾਥੇਭਾਵਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਮਖ ਕਾਮ ਸੁਆਦ ਕਾਰਣਿ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ਘਰੀ ਮੁਹਤ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਕਾਮ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਵਾਸਤੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਘਰੀ ਵਾ ਮੂਰਤ ਆਧੀ ਘੜੀ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਰੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧੇ ਚੇਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ਤੇਰਾ ਸੋ ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅੰਧੇ ਤੂ ਪੂਕਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਰਨੇ ਕਾ ਦਿਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਮੀਪ ਆਯਾ ਹੁਆਹੈ॥੧॥

ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਿ ਭੂਲੋ ਆਕ ਨੀਮ ਕੋ ਤੂੰਮਰੁ ॥
ਜੈਸਾ ਸੰਗੁ ਬਿਸੀਅਰ ਸਿਉ ਹੈ ਰੇ ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹੁ ॥ ੨ ॥

(ਪਲਕ) ਥੋੜਾ ਕਾਲ (ਦ੍ਰਿਸਟਿ) ਦਿਖਾਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਖੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤੂੰ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੈਸੇ ਅਕ ਅਰ ਨਿੰਮ ਤਥਾ ਤੂੰਬੇ ਕੋ ਤੂੰ ਕੌੜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਇਨ ਕੋ ਬਿਰੱਸ ਜਾਨ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਜਥ ਤਕ ਇੰਦ੍ਰਜ ਔਰ ਬਿਸਜ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਤਬ ਤਕ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬਯੋਗ ਹੁਆ ਤਬ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਬਿਸੀਅਰ) ਸਰਪ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਅਰੇ ਤੈਸਾ ਹੀ ਯਹ (ਪਰਗ੍ਰਿਹੁ) ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬੈਰੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਬਸਤੁ ਰਹੀ ਅਮਾਨਾ ॥
ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਤਿਨਹੀ ਸਿਉ ਸੰਗੀ ਸਾਜਨ ਸਿਉ ਬੈਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਬੈਰੀਓਂ ਕੇ ਤੁਲ ਜੋ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਾਰਣ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮ ਬਸਤ ਅਮਾਨ ਜਯੋਂ ਕੀ ਤਯੋਂ ਪੜੀ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤਆਤਮਾ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਵਾ ਸਨਬੰਧੀ ਤੈਨੂੰ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ਤੂੰ ਤਿਨਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਵਾ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਾਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਬਿਗਾਨਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨਸੇ ਪਰੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਇਹੈ ਬਿਧਿ ਬਿਆਪਿਓ ਸੋ ਉਬਰਿਓ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸਰੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੨੭ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਬਿਆਪ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਵਹੀ ਬਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤਰ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੨੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥ ਲੂਕਿ ਕਮਾਨੋ ਸੋਈ ਤੁਮ ਪੇਖਿਓ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਮੁਕਰਾਨੀ ॥
ਆਪ ਕਮਾਨੇ ਕਉ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਤੈਨੇ ਲੁਕ ਕਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਬਿਆਪਕ ਨੇ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਹੇ (ਮੂੜ ਮੁਗਧ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸ ਸੇ (ਮੁਕਰਾਨੀ) ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਜਬ ਆਪਣੇ ਕਮਾਏ ਹੂਏ ਕਰਮੋ ਕੇ ਫਲੋਂ ਕੋ ਲੇਕਰ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਗਏ ਫਿਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਛਤਾਉਲੀ ਹੀ ਰਹ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਗੈ ਜਾਨੀ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੂਸੇ ਤੂੰ ਰਾਖਤ
ਪਰਦਾ ਪਾਛੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭ ਬਿਧ ਆਗੇ ਹੀ ਸੇ ਜਾਨੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਸੰਕਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਰਮ ਕੇ ਲੂਟੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸ ਪਾਸ ਸੇ ਪਰਦਾ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਲੁਕਾਇ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈਂ (ਪਾਛੈ) ਮਰਨ ਕਾਲ ਸੇ ਉਪਰੰਤ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਪੁਰਸ ਕੋ ਮਨ ਕੀ ਬਾਤ ਮਾਨੀ ਜਾਏਗੀ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ ਜਾਏਗੀ ਵਾ ਮਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਹੀ ਮਾਨੀ ਜਾਵੇਗੀ ਉਪਰਕਾ ਦਿਖਾਵਾ ਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥
ਬਖਸਿਲੈਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨੮ ॥

ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਰਫੁ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ੨ ਓਰ ਲਗੇ ਹੈਂ ਆਪਣੇਆਪਸੇ ਕੋਈ ਜੀਵ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਲੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕਾ ਸਹਾਈ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਆਪੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥ ਜਹ ਜਹ
ਕਾਜ ਕਿਰਤਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਤਹਾ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਆਪ ਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਉਨਸੇ ਨਾਮ ਜਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਕਾਰਜ ਬਡਾ ਔ ਖੇਤੀ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਤ ਆਨ ਬਨਤੀ ਹੈ (ਕਾਜ) ਜੈਸੇ ਨਰਸੀ ਭਗਤ ਕੇ ਗਏ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਧੰਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤ ਖੇਤੀ ਕਰੀ ਨਾਮਦੇਵਉ ਕੀ ਛਪਰੀ ਛਾਈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਉਠ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸੀ ਕਾਜ ਕੋ ਪੂਰਣ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਿਕਟੀ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਠਾਕੁਰ
ਪਹਿ ਸੇਵਕੁ ਤਤਕਾਲ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਕੋ(ਨਿਕਟੀ) ਸਮੀਪ ਹੋਕਰ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਿਖਲਾਉਤਾ ਹੈ ਸੇਵਕ ਜੋ ਜੋ ਮਨੋਰਥ ਠਾਕਰ ਕੇ ਪਾਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ਤਿਸਕੀ ਸੋਇ
ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਤਿਸੁ ਨਾਨਕ ਪਰਸਣਿ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨੯ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਅਛਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਸੁਣਨੇ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਰਸਨ ਕੋ ਆਉਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਐਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨੯ ॥ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਟੂਆ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੈਸਾ ਹੈ ਓਹੁ ਤੈਸਾ ਰੇ ॥ ਅਨਿਕ
ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਰਿ ਸੁਖਹਿ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸਾ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਨਹੀਂ ਗਾਏ ਅਰ ਹੋਰ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਨਟ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੇ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕਾ ਸਰੂਪ ਵੈਸਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਹਰੂਪੀਆ ਕੀ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਤੀ ਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕ੍ਰਮ ਮੇਂ ਪੜ ਕਰ ਯਦ੍ਯਪ ਅਨੇਕ ਜੋਨਿ ਮੇਂ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਤਥਾਪਿ ਇਸ ਭ੍ਰਮਣੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਅਤ੍ਰਿਕੁ ਔਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੋ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਇਸਤੇ ਸਰਬਦਾ ਦੁਖੀ ਹੀ ਰਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨੀਤਾ ਰੇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤਜਨੋਂ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹਰ ਏਕ ਕਰਮ (ਆਨੀਤਾ) ਅਜੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕੀਨੀ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਰੇ ॥
ਘੂਮਨ ਘੇਰ ਅਗਾਹ ਗਾਖਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਯਦੀ ਯਹ ਕਹੋ ਯਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਤਮਕ ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕੀ ਹੁਈ ਨਦੀ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਬਿਖਜੋਂ ਰੂਪ ਘੁਮਨਘੇਰ ਹੈ ਅਰ (ਗਾਖਰੀ) ਕਠਨ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਕੈਸੀ ਹੈ (ਅਗਾਹ) ਅਥਾਹ ਹੈ ਕਹੋ ਜੀ ਤਿਸ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਰੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਤਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨਾ ਰੇ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਪਤੀਆਨਾ ਰੇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੧੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਖੋਜਤੇ ਖੋਜਤੇ (ਖੋਜਿ) ਰਸਤਾ ਬੀਚਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਤਤੁ) ਸਾਰ ਯਹ ਜਾਨਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨਿਰਮੋਲਕ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਨਿਸਚਾ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੧੩੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥

ਯਦੀ ਯਹ ਕਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਯਕ ਨਿਸਚਯ ਕੈਸੇ ਹੁਆ ਔਰ ਇਸ ਨਿਸਚੇ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੈ?ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਜੋ ਮਾਗਉ ਸੋ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥
ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਹਤੂੰ ਧਾਵਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਠਾਕਰ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋਮੈਂਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਬ ਮੇਰਾਮਨ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਦੌੜਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਗਾਵਉ ਰੇ ॥
ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ ਤਿਸਤੇ ਤੁਝਹਿ ਡਰਾਵਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਸਭ ਸੇ ਬਡਾ ਹੈ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਉਸੀ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਥਾਪਨੇ ਉਥਾਪਨੇ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸਤੇ ਤੁਝਕੋ ਡਰਾਉਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਭੈ ਰਖ ॥

ਜਬ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ ਤਉ ਅਵਰਹਿ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥
ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿ ਲਿਖਾਵਉ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩੧ ॥

ਅਪਨਾ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਜਬ ਤੁਮ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖੋਗੇ ਤੌ ਅਵਰ ਜੋ ਦੇਵੀ ਦੇਉਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆਓਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਿਰੋਪਾਉ ਪਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਔਰ ਜਗਜਾਸੁਓਂ ਕਾ ਭੀ ਭ੍ਰਮ ਔਰ ਭੈ ਮਿਟਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਕਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਜਿਨਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪਤ ਯੁਕਤ ਕੀਆ ਹੈ ਓਹ ਔਰੋਂ ਕੋ (ਲਿਖਾਵਉ) ਜਨਾਇ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਉਹਾ ਕੇ ਮਰਦਨ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰ ਤਲੀ ਰੇ ॥
ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੇ ਪੰਚਹੁ ਹੀ ਮੋਹਿ ਛਲੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਯਹ ਕਾਮਾਦਿ ਕੈਸੇ ਬਲੀ ਹੈਂ ਜੋ ਚਾਰ ਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਬੈਸ ਸ਼ੂਦਰ ਹੈਂ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕੋ ਮਲ ਰਖਾਹੈ ਔਰ ਖਟ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਹਾਥ ਕੀ ਤਲੀ ਮੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ (ਸੁਘਰ) ਚਤਰ ਔ ਜੋ ਬਾਕ ਬਿਲਾਸ ਮੈਂ ਸਿਆਨੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਭੀ ਬੁਧੀ ਇਨ ਮੋਹ ਆਦਿਕ ਪਾਂਚੋਂ ਨੇ ਛਲ ਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਨਿ ਮਿਲਿ ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਸੂਰ ਬੀਰ ਐਸੋ ਕਉਨੁ ਬਲੀ ਰੇ ॥
ਜਿਨਿ ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿ ਗੁਦਾਰੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਇਹ ਕਲੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਪੰਚ ਸੂਰਮੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੌਨ ਬਲਵਾਨ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਐਸਾ ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਜਿਸ ਸੰਤ ਨੇ (ਮਾਰਿ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ (ਬਿਦਾਰਿ) ਨਾਸ ਕਰਕੇ (ਗੁਦਾਰੇ) ਚਲਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਕਲੀ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਡੀ ਕੋਮ ਵਸਿ ਭਾਗਹਿ ਨਾਹੀ ਮੁਹਕਮ ਫਉਜ ਹਠਲੀ ਰੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਨਿਰਦਲਿਆ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਝਲੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

ਏਹ ਕਾਮਾਦਿ ਬੜੀ ਕੌਮ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਨ ਬਸ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ~ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਨਕੀ (ਹਠਲੀ) ਹਠ ਵਾਲੀ ਫੌਜ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬੜੀ (ਮੁਹਕਮ) ਦ੍ਰਿਢ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੈ(ਝਲੀ) ਭਾਵ ਸਰੰਨਿ ਲਈ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ (ਨਿਰ) ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਇਨਕੋ (ਦਲਿਆ) ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਦੋ ਸ਼ਬਦੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਊਤਮ ਆਨ ਸਗਲ ਰਸ ਫੀਕੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ (ਨੀਕੀ)ਚੰਗੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਉਤਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਰਸੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ(ਫੀਕੀ) ਨਿਰੱਸ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁ ਗੁਨਿ ਧੁਨਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖਟੁ ਬੇਤੇ ਅਵਰ ਨ ਕਿਛੁ ਲਾਈਕੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤ ਸੇ ਜੋ (ਗੁਨਿ) ਗੁਨੀ ਹੈਂ ਧੁਨਿ ਲਗਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਜੋਗੀ ਹੈਂ (ਮੁਨਿ) ਮਨਨਸੀਲੀ ਹੈਂ (ਖਟੁ ਬੇਤੇ) ਜੋ ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕਥਾ ਕੇ ਤੁਲ ~ਹੋਰ (ਕਿਛੁ) ਕੋਈ ਕਥਾ (ਲਾਈਕੀ) ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਾਰੀ ਨਿਰਾਰੀ ਅਪਾਰੀ ਸਹਜਾਰੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪੀਕੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੈਸੀ ਹੈ (ਬਿਖਾਰੀ)ਬਿਖਿਓਂ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਕੋ ਆਰੀ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਕ ਕਥਾਓਂਸੇ (ਨਿਰਾਰੀ)ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ (ਅਪਾਰੀ)ਬਜੰਤ ਹੈ ਵਾ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰਾਉਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਅਲੀ ਭਾਵ ਸਖੀ ਹੈ (ਸਹਜਾਰੀ) ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਂਤੀ ਕੀ ਵਾ ਗਜਾਨ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕੌਨ ਹੈ ਜੋ(ਪੀ)ਪਤੀ ਕੀ ਕਥਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੈਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫॥

ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਫਿਰ ਵਹੁ ਕਥਾ ਕੈਸੀ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਪਜਾਰੀ ਹੈ ਔ (ਅੰਮ੍ਰਿਤ) ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ (ਧਾਰੀ) ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਜੋ(ਗੁਰ)ਬਡੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਆਦਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਨੇ ਭੀ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮਨ ਤੇ(ਟਾਰੀ)ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਨੇ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮਨ ਤੇ ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤੇ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਹਟਤੀਹੈ।

ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ ॥ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਕਰਤਾਰੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਕਥਾ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਪੁਰਸ(ਸਰਸਨ)ਅਧਿਕਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ(ਪਰਸਨ)ਮਿਲਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਾਵ ਸੁਣਨੇ ਤੇ (ਹਰਸਨ) ਹਰਖਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸੰਸਧ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਕਰ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਿਨੁ ਰਮ ਗੁਰ ਗਮ ਹਰਿ ਦਮ ਨਹ ਜਮ ॥ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਨਾਨਕ ਉਰਿਹਾਰੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਰਗਮ) ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੀ ਹੂਈ ਗਜਾਤ ਸੇ (ਖਿਨ ਰਮ ਹਰਿਦਮ) ਹਰਖਿਨ ਮੇਂ ਹਰਸ੍ਵਾਸ ਮੇਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਹੀ ਵਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਔਰ(ਹਰਿਕੰਠ)ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਹਾਰ ਕੀ ਨਯਾਈ(ਉਰਿ) ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਕੰਠ ਮੇਂ ਰਖੀ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ (ਨਹਿਜਮ) ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਾ ਜਮ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਹਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨੀਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ (ਨੀਕੀ) ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲੁ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ (ਗੋਵਿੰਦ)ਵੇਦੋਂ ਕਰ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਸੋ ਸਾਧ ਪਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ (ਮੂਰਤੁ) ਮਹੂਰਤਿ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਘੜੀ ਔ ਘੜੀ ਮੈਂ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ(ਵਖਾਨੀ) ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਾਲਤ ਬੈਸਤ ਸੋਵਤ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਰਨ ਖਟਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਚਲਤੇ ਬੈਠਤੇ ਸੋਵਤੇ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ(ਖਟਾਨੀ)ਸਮਾਇ ਰਹੀਹੈ॥੨॥

ਹਉ ਹਉਰੋ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਗਉਰੋ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਛਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੁਛ ਦਾਸ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ (ਗਉਰੋ)ਭਾਰੀ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਤੋ ਮੁਕ੍ਰਿ ਦਾਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੀ ਪਛਾਨੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪਾ ਭਜੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ਏਕ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ ਸਗਲ ਦੀਸੈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਸਭ ਸਿਆਨਪੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਭਜੁ ਏਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਪਦਾਰਥ (ਛਾਰੁ)ਭਸਮ ਵਤ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ ਸਦ ਸੰਗਿ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਏਕ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਸਦਾ ਸੰਗ ਜਾਨੀਐ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਨਕੋ ਯਹ ਬੁਝਿ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਹਰਿਕੇ(ਰੰਗਿ)ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਏਕ ਕੇਰੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਠਾਉ ॥
ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਸਮਰਥ (ਕੇਰੀ) ਕੀ (ਸਰਣਿ) ਆਸਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਿਤਜ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ ਮਹਾਂ ਭਉਜਲ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਦੁਖੁ ਨ ਜਮ ਪੁਰਿ ਹੋਇ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸੋਈ ਪਾਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਮ ਪੁਰ ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਟੇਕ ਅਧਾਰੁ ਏਕੋ ਏਕ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ
ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰੁ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥

ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਹੈ ਔ ਏਕ ਹੀ ਕਾ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਆਧਾਰ ਹੈ ਏਕ ਹੀ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਬਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਹਰਿ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਵਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਜਪੀਐ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦੀਏ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ ॥
ਦੀਨ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਸਰਣਿ ਰਾਖਣ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨ ਔ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਬੰਧਪ ਜੀਵ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਅਪਣੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਰਾਖਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ
ਸਹਾਇ ਸੰਗੀ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਉ ਜੋ (ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਹੈ ਉਸ ਏਕ ਸੇ ਲਿਵ ਲਗਾਉ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਤਰਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਕਰਮ
ਧਰਮ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਮਝਕੇ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰਨੇ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਉਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇਕਰਮਧਰਮ ਔ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ (ਅਚਾਰੁ) ਕਰਤੱਬ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸੇ ਊਪਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ॥
ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਸਭ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਭਲੀ ਹੈ ਔਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥ ੩ ॥

ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ
ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਤਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਚਰਣ) ਪੂਜਨ ਹੇ ਦਿਆਲ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੇ ॥ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੋਂ ਕਾ ਮਾਲੁ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਕਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਅਧਾਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਹੀ (ਤਾਣੁ) ਬਲੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੩੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਡੋਲਿ ਡੋਲਿ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥
ਖਾਟਿ ਲਾਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਰੰਗ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਆਨ ਓਰ ਫਿਰ ਫਿਰ ਕਰ ਤੈਨੇ ਪਰਮ ਦੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ (ਰਸੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਨਫਾ ਖਾਟ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਦੁਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ॥

ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤਿ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਇ
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪ ਅਵਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਜਾਉ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ॥
ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈਓਂ ਕੋ ਤਿਆਗਕਰ ਅਸ੍ ਪਹਿਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥

ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਸਹਾਇ ਸੰਗੀ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥
ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜੋ ਮੀਤ ਹੈਂ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜੋ ਸਖਾ ਰੂਪ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੰਗੀ ਸਹਾਇਕ ਹੋਏਗਾ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਗਮ ਔ(ਅਪਾਰੁ) ਪਾਰਾਵਾਰ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਬਸਾਉ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਉ ॥
ਸਰਬ ਸੂਖ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩੮ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕਿ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਬ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਔਰ ਬਡੀ ਵਡਿਆਈ ਯਹੀ ਮੁਝਕੋ ਦੇਹੁ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵੋਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਕਰਾਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਰਾਵਹੁ ਰੰਗਨਿ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਤੁਮ ਉਦਮ ਕਰਵਾਵਹੁ ਤੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਲ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਾ ਉਦਮ ਕਰੂੰਗਾ ਮੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੁਝੇ ਪਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਰੰਗਨਿ) ਮਟੀ ਮੇਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਹੁਗੇ ਤਬ ਰੰਗਾ ਜਾਏਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਾਪਿ॥ਕਰਿ ਕਿਰਪਾਵਸਹੁਮੇਰੈਹਿਰਦੈ ਹੋਇਸਹਾਈਆਪਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਆਪ ਸਹਾਈ ਹੋਕਰ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਬਸਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਮਨ ਮਹਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੂੰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥
ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਕਿਰਮ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਸੁਆਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ੨ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਖਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਅਪਨੇ (ਕਿਰਮ) ਜੰਤ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ ਮੇਰਾ ਏਹੀ ਮਨੋਰਥ ਹੈ ਔ ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥
ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਹਣਾ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਯਹ ਤਨ ਧਨ ਸਭ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਕੁਛ ਭੀ ਬਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ੨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਮ ਰਖਤੇ ਹੋ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਚ ਹਮਾਰਾ ਰਹਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਤੁਮਾਰ ਹੀ ਦੀਆ ਹਮ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥
ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭਰਮ ਭਉ ਨਾਸੈ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩੯ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਮੇਂ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕਾਟ ਦੇਤੀ ਹੈ ਔ (ਭਾਇ ਭਗਤਿ) ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਮ ਭਯ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਔਰ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਪੂਰਬਕ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥
ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਸੇ ਅਗੋਚਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਸੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਭਾਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਬ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ ਜਿ ਮੁਗਧ
ਹੋਤੇ ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਭਾਵ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਨਿਕਾਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਲ ਮੂਤਰ ਸਮ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਅਸ਼ੁਧ ਥੇ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਥੇ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮੁਗਧ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔ ਆਪਹੀ ਪਾਲਨਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸਭ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਵਾ ਔਰ ਗੁਰੋਂਕੇ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਭੀ ਅਚਰਜ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਸਭ ਚਰਾਚਰ ਦੇਵ ਮਾਨੁਖ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਗੁਰੂ ਥਾਬੇ ਕੇ ਵਾ ਅੰਨਜ ਮਹਾਤਮਾਂ ਜੋ ਗਰ ਪਦ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਚਰਨੀ ਆਨ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਜੁਗੁ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਣੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਊਤਮੋ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ॥

ਸਤਜੁਗੁ ਦ੍ਵਾਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਅਛੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਕਲਿਜੁਗੁ ਸਭ ਜੁਗੋ ਮੈਂ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਅਹਿਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕੜੀਐ ਕਿਸੈ ਥਾਇ ॥ ੩ ॥

ਕਯੋਂ ਕਰਕੇ (ਅਹਿਕਰੁ) ਇਸ ਹਾਥ ਸੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸੀ ਹਾਥ ਸੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਕਰਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸਤ ਦੁਆਪੁਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਨਹੀਂ ਕਿ ਏਕ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੇਸ ਨਗਰ ਕੁਲ ਕੋ ਪੀੜਾ ਹੋਇ ਇਸ ਕਲੀ ਮੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਪਕੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਸੋਈ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਆਪਕਾ (ਬਿਰਦੁ) ਪ੍ਰਣ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੪੦ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਯਹੀ ਦਾਨ ਆਪ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੰਤਹੁ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੪੦ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਕੇ ਬਚਨ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰਗੁਨ ਭੀ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਦੁਸਟ ਅਪਵਾਦੀ ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਦੁਸਟ ਪੁਰਸ(ਅਪਵਾਦੀ)ਨਿੰਦਕ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਭਵੰਤੇ ਨਰਕਿ ਪੜੰਤੇ ਤਿਨ੍ਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਜਨਮੋਂ ਮੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਥੇ ਔ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਥੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ਸੇ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਨ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਥਾ ਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ਨਾਨਕ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰੇ ॥ ੪॥੧॥ ੧੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੋਂ ਪੁਨਾ ਮੈਂ ਕਵਨ ਹਾਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਥਡਾਈ ਕਰਾਂ ਅਰਥਾਤ ਤੁਮਾਰੀ ਉਪਮਾ ਕੇ ਜੋਗ ਸਾਦ੍ਰਿਦੱਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਮਸੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਰੋਂ ਮੈਂ ਥਲਿਹਾਰਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਵਰ ਸੋਇ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਬਾਵਰ)ਕਮਲੇ ਲੋਗ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੇ ਮਿਥਿਆ ਗਹਨ ਗਹੇ ॥ ੧ ॥

ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਮੋਹ ਔ ਬਿਖਜੋਂ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੂਏ ਝੂਠੇ(ਗਹਨ)ਬੰਧਨ ਕਰਕੇ ਪਕ੍ਰੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਥਨ ਮਨੋਰਥ ਸੁਪਨ ਆਨੰਦ ਉਲਾਸ ਮਨਿਮੁਖਿ ਸਤਿ ਕਹੇ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪਦਾਰਥ(ਮਨੋਰਥ)ਮਨੋਰਾਜ ਕੇ ਅਨੰਦ ਸਮਾਨ ਔ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਉਲਾਸ ਉਤਸਾਹ ਸਮ(ਮਿਥਨ) ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨ ਕੋ ਸਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੰਗੇ ਤਿਲੁ ਮਰਮੁ ਨ ਲਹੇ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕਾ ਤਿਲ ਭਰ ਭੀ(ਮਰਮੁ)ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਸਤਿਸੰਗੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਆਹੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਰਣ ਮੇਂ (ਆਹੇ) ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੪੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਅਮੋਲਕ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਓਹੁ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ॥ ੧ ॥

ਕਨਿਕ ਮਾਨਿਕ ਗਜ ਮੋਤੀਅਨ ਲਾਲਨ ਨਹ ਨਾਹ ਨਹੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋਨਾ ਨਹੀਂ ਔ ਮਾਨਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਨਾ ਗਜ ਮੋਤੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਲਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜ ਨ ਭਾਗ ਨ ਹੁਕਮ ਨ ਸਾਦ ਨ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਨ ਚਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਨਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ ਭਾਗ ਹੈ ਨਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਔ ਨਾ ਬਿਖਿਓਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਹੀ ਹੈਂ (ਕਿਛੁ) ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ (ਕਿਛੁ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ਪ ॥

ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ ਸੰਤਨ ਬੰਦਨ ॥ ਸੁਖੋ ਸੁਖੁ ਪਾਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨ ਕੀ ਤਪਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩॥੧੪੩॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਲੋਇਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦਿਖਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਹੈ ? ਉੱਤਰ ॥

ਈਤਹਿ ਊਤਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਮੋਹਿਨਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ॥

ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਧਾਰਨ ਧਰਨਾ ਏਕੈ ਏਕੈ ਸੋਹਿਨਾ ॥ ੨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਕ ਜੋ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੀ(ਧਾਰਨਾ)ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭਾ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਤੁਹੀਂ ਏਕੋ ਇਕ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਨ ਪਰਸਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਰਸਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੋਇਨਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੧੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਪਰਜਨਾ ਕੀਆ ਔ ਜੋ ਸੰਤ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੧੪੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ॥ ਓਹੁ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਜਿਸਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ਓਹ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਓਹੁ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਨਾਮਕਾ ਜਾਪਕ(ਅਗਹ)ਪਕੜ੍ਯੋ ਸੇ ਰਹਿਤ ਅਤੋਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਈ ਬਾਪੁ ਮੋਰੋ ਮਾਈ ਭਗਤਨ ਕਾ ਓਲ੍ਹਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਓਲ੍ਹਾ) ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਪਜਾਰਾ ਭਾਈ ਭ੍ਰਾਤਾਵਤ ਹੈ ਔਰ ਪਿਤਾ ਔ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਚੋਲ੍ਹਾ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੧੪੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਅਲਖ ਕਾ ਲਖਾਉ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਯਹ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਭੁਗੋਂ ਕਾ(ਚੋਲ੍ਹਾ) ਅਤਯੰਤ ਪਜਾਰਾ ਭੋਜਨ ਹੈ ਵਾ(ਚੋਲ੍ਹਾ) ਨਾਮ ਕਾ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਭੈਲੀ ਨਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਸੇ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਚੋਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੧੪੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੀ ਭਗਤਿ ਨਿਬਾਹਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਆਇਓ ਆਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ (ਆਹਿ) ਚਾਹ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਕਾ ਨਿਬਾਹ ਕਰੋ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਮੈ ਭਗਤੀ ਪੂਰਨ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹੋਇ ਸਕਾਰਥੁ ਹਿਰਦੈ ਚਰਨ ਬਸਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਬਸਾਵਹੁ ਜਿਸਸੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸਕਾਰਥ ਕਾਵ ਸਫਲ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਮੁਕਤਾ ਏਹ ਜੁਗਤਾ ਰਾਖਹੁ ਸੰਤ ਸੰਗਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੀ ਇਹੀ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ਔ ਯਹੀ ਯੁਕਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਰਖੋ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਊਂ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਊਂ ਔਰ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਮੇਂ ਸਮਾਊਂ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੪੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਚਰਣ ਸੁਹਾਵੇ ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਚਰਣ (ਸੁਹਾਵੇ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ?

ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ ਗੁਨ ਰਸਿ ਰਸਿ ਗਾਵੇ ॥ ੧ ॥

ਉਤ੍ਰ॥ਜਿਨੋਂਨੇ ਆਪਾਭਾਉ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਔ ਸੇਵਾ ਕੋ ਕਮਾਯਾਹੈ ਰਸਕ ਔ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਏਕਹਿ ਆਸਾ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ਆਨ ਨ ਭਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕੋ ਏਕ ਤੇਰੀ ਆਸਾਹੈ ਅਰ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਜਾਸਾ ਹੈ ਅਵਰ ਦੂਸਰਾ ਉਨਕੋ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਇਆ ਤੁਹਾਰੀ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵੇ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥ ੧੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਰ ਤੁਮਾਰੀ ਦਯਾ ਭਈਹੈ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਵਿਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਛ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਪਰ ਅਰ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥ ੧੪੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

ਤਿਸੀ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰੋ ਨਾਮ ਹੀ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਬਸਾਉਨਾ ਕਰੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਰਖਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੀ ਆਈਐ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਈਐ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਜਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਆਉਣੇ ਸੇ ਸਰਬ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਦੁਖ ਜਾਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਬਿਆਪਕ ਹੈ॥੩॥੮॥੧੪੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸੋ ਮੂਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਬਿਸਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਿਰਤਕ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋ ਜਨੁ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਨਾਮ਼ ਕੋ ਧਿਆਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਫਲੋਂ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਦਾਸ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜੁ ਕਹਾਵੈ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਾਧਿਓ ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਚਾਹੇ ਰਾਜਾ ਕਹਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤਾ ਹ ਪਰੰਤੂ ਜੈਸੇ ਨਲਨੀ ਮੈਂ ਤੋਤਾ ਬਾਂਧਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਵਹੁ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥ ੧੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤੁ ਨਿਹਚਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥ ੧੪੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਓਹੁ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ ॥ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਰਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ (ਨਵੇਲਾ) ਨਯਾ ਹੈ ਵਾ ਓਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਕੋਈ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਲਗ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮਯ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸ ਸਮਯ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਚੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸੋ ਜਨਮ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਚੇ ਤਦ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿਮਿਲੀਜੈਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਮਿਲੈਅਪੁਨੀਦਇਆਕਰਹੁ ॥੨॥੧॥੧੫੦॥

ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਗਿ ਮਿਲੀਐ ਔਰ ਇਹ ਮਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ਹੇ ਭਗਵਨ ਅਪਨੀ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਕੌ ਮਿਲੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੫੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਿਲੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਧੀਰਜੁ ਕੋ ਨ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਪਜਾਰੇ ਮਿਲਹੁ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾ (ਧੀਰਜੁ) ਦਿਲਾਸਾ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੇ ਦਰਸ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਮੈਨੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿਓਂ ਕੇ ਕਹੇ ਹੂਏ ਬਹੁਤ ਸੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ॥ ੧ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਨਿਜਮ ਸਰੀਰਕ ਸੰਜਮ ਭੀ ਕਰਕੇ ਥਕ ਗਏ ਪਰੰਤੂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਆਪ ਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਣਿ ਲੈਣੇ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਬਸੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੫ ਪੜਤਾਲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਾੜਨਾ ਪੂਰਬਕ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਮਾਦਿ ਸੋਇਓ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਆਵੈ ॥
ਪਕਰਿ ਕੇਸ ਜਮਿ ਉਠਾਰਿਓ ਤਦ ਹੀ ਘਰਿ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਔਰ ਮਾਇਆ ਇਨਕੇ(ਮਾਦਿ)ਮਦ ਮੈ ਜੀਵ ਸੋਇ ਰਹਾ ਹੈ(ਸੂਝ)ਸਮਾਨ ਗਜਾਨ(ਬੂਝ) ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਛਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ਹੈ ਜਬ ਕੇਸੋਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਜਮ ਨੇ ਉਠਾਇਆ ਤਬ ਉਸ ਸਮਜਮੇਂ ਘਰ ਆਦਿ ਜਿਤਨੇ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਬਨਤਾ ਹੈ ਵਾਕਜਾ ਤਬਹੀ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੇਂ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸ ਸੇ ਅਬ ਹੀ ਪੁਰੁਸਾਰਥੁ ਕਰ॥ ੧ ॥

ਲੋਭ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਲਾਗੇ ਹਿਰਿਵਿਤ ਚਿਤ ਦੁਖਾਹੀ ॥
ਖਿਨ ਭੰਗੁਨਾ ਕੈ ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ ਅਸੁਰ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਬਿਖਿਓਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਔਰੋਂ ਕਾ (ਹਿਰਿਵਿਤ)ਧਨ ਹਰਿ ਕਰਕੇ ਉਨਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਦੁਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਖਿਨ ਮੈਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਨ ਮੈ ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੂਏ(ਅਸੁਰ)ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਵਾਲੇ'ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ'ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਪੁਕਾਰਹਿ ਸੁਨੈ ਨਾਹੀਂ ਡੋਰਾ ॥
ਨਿਪਟਿ ਬਾਜੀ ਹਾਰਿ ਮੂਕਾ ਪਛੁਤਾਇਓ ਮਨਿ ਭੋਰਾ ॥ ੨ ॥

ਬੇਦ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤਥਾ ਭਗਤਿ ਸਭ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਭਜਨ ਕੋ ਮੋਖ ਦਾਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ (ਡੋਰਾ) ਬੋਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸਰਧਾ ਬਿਚਾਰ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਿ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤਾ ਹੈ (ਨਿਪਟਿ) ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਜਬ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਕੋ (ਹਾਰਿ ਮੂਕਾ)ਹਾਰ ਚੁਕੇ ਤਬ ਭੋਲਾ ਜੀਵ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਭਜਾ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਮੈਨੇ ਯਗ ਆਦਕ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਫਲੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਡਾਨੁ ਸਗਲ ਗੈਰਵਜਹਿ ਭਰਿਆ ਦੀਵਾਨ ਲੇਖੈ ਨ ਪਰਿਆ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੇ(ਗੈਰਵਜਹਿ)ਵਿਰੁਧੁ ਭਾਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕੀਏ ਸੋ ਸਭ ਦੇਵਤੋਂ ਔ ਪਿਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦੰਡ ਹੀ ਭਰਿਆ ਸੋ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮੈਂ ਲੇਖੈ ਨ ਪੜਾ ਭਾਵ ਮੋਖ ਫਲ ਦਾਤਾ ਨਾ ਹੋਏ ॥

ਜੇਹ ਕਾਰਜਿ ਰਹੈ ਓਲ੍ਹਾ ਸੋਇ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਾਮ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ (ਓਲ੍ਹਾ) ਪੜਦਾ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਕਾਮੁ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਐਸੋ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਓ ਤਉ ਏਕ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰੁ ਐਸਾ ਦਿਖਲਾਇ ਦੀਆ ਤਬ ਮੈਨੇ ਏਕ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਯਾ ਹੈ॥

ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਤਜਿ ਸਿਆਨਪੁ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫੨ ॥

ਮਾਨ ਔ ਤਾਣ ਬਲ ਬੁਧੀ ਕੀ ਸਿਆਨਪ ਸਭ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਮੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਜਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫੨ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇ ਕਰ ਤੁਮਨੇ ਕਿਆ ਕੀਆ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਪਾਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਏ ॥ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਨਾਏ
ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਏ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪੰਚ ਨਾਦ ਤੂਰ ਬਜਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਬਾਪਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸਾਧੂ ਜੋ ਹੈਂ (ਸੰਤ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਸੋ ਮਨਾਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਬ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈਂ (ਪੰਚ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਰੂਪ (ਤੂਰ) ਬਾਜੇ ਬਜਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਿਰਪਾ ਪਾਏ ਸਹਜਾਏ ਦਰਸਾਏ ਅਬ ਰਾਤਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਮਨੇ ਯਹ ਗੁਣ ਪਾਏ ਹੈਂ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ (ਸਹਜਾਏ) ਸਾਂਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਜਿਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੇ ਹਮਕੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਦਰਸਾਏ) ਦਿਖਲਾਏ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸਾਥ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਸੇਵਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਥ ਰੰਗੁ ਲਾਲਨ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸੀ (ਲਾਲਨ) ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਹਸਾਏ ਨਹੀ ਆਏ ਸਹਜਾਏ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਏ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਔ ਧਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇ ਦੀਏ ਤਬ ਹਮ ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਆਏ ਫੇਰ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਆਨ ਬਿਖਿਓਂ ਕੀ ਓਰ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਬ ਔਰ ਕਾ ਬਚਨ ਕੁਬਚਨ ਭੀ ਸਹਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮਨ ਹੀ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜੀ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਤਜੀ ਮਨੈ ਕੀ ਕਾਮ ਕਰਾ ॥ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ॥
ਔਰ ਮਨ ਕੀ ਜੋ ਕਾਮ ਕਲਾ ਵਾ ਕਲਪਨਾ ਥੀ ਸੋ ਸਭ ਤਜੀ ਹੈ (ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ) ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਚੌਂਕੜੀਆਂ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਬੜੀ ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਆਪ ਕੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਗੁਣ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨੋ ਦਿਖਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ਤੁਮ੍ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ
ਸਰਣਿ ਆਏ ਗਲਿ ਲਾਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੩ ॥

ਸਭ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਯਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਥਾ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਐਸਾ ਉਪਾਉ ਬਤਾਓ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਉਪਾਇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਲਾਓ ਜਬ ਹਮ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਤਬ ਹਮ ਹਰੀ ਨੇ ਗਲੇ ਸੇ ਲਗਾਇ ਲੀਏ ਭਾਵ ਅਭਿੰਨ ਕਰ ਲੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੋਊ ਬਿਖਮ ਗਾਰ ਤੋਰੈ ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਧੋਹ ਮੋਹ ਭਰਮ ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਐਸਾ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ (ਗਾਰ)ਜਿਲਣ ਸੇ(ਤੋਰੈ)ਤੁਰਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਸੇ ਵਾ ਗੜ ਕੋ ਤੋੜੇ ਔ ਆਸਾ ਪੁਨਾ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਭ੍ਰਮ ਇਨੋਂ ਕੋ (ਹੀ)ਹਿਰਦਯ ਸੇ ਹਟਾਵੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਨ ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਛੋਰੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਨ ਇਤਜਾਦ ਬਿਆਧੀਓਂ ਕੋ ਛੋੜ ਦੇਵੈ ਵਾ ਹਮਕੋ ਛੁਡਾਇ ਦੇਵੈ ਇਸਕੇ ਛੋੜਨੇ ਕਾ ਉਪਾਇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਵਉ ॥ ਅਨਦਿਨੋ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵਉ ॥
ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਜੀਤਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੫੪ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ਕੋ ਮਨ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰੋ ਤਬ ਜੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਤੋ ਸਰਬ ਨਿਧੀ ਰੂਪਨਾਮਹੀਹੈ॥੨॥੩॥੧੫੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗੁ॥ਮਨਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ॥ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਫਲ ਕਾਮ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਕਾਮ ਸਫਲ ਹੋਏਂਗੇ ॥
ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਮਨ ਸੰਤਨਾਕੈ ਚਰਨਿਲਾਗੁ॥੧॥
ਮਾਨ ਮੋਹਾਦਿ ਮਿਥਜਾ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਮਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਵਾ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਚਰਣ
ਸਿਮਰਿ ਜਾਗੁ ॥ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੫੫ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਮੋਹੁ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੁ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਨ ਭਾਗਾਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੫੫ ॥
ਮਾਯਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਭ੍ਰਮਾਵਤੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਬੈਰਾਗ ਅਨੰਦੀ ਖੇਲੁ ਰੀ ਦਿਖਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਆਨੰਦੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਕਭੀ (ਹਰਖ) ਉਤਸਾਹ ਕਭੀ ਸੋਗੁ ਕਬੀ ਬੈਰਾਗ ਰੂਪ ਖੇਲ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨਹੂੰ ਭੈ ਨਿਰਭੈ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂੰ ਉਠਿ ਧਾਇਓ ॥
ਖਿਨਹੂੰ ਰਸ ਭੋਗਨ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂ ਤਜਿ ਜਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਤੋ ਜੀਵ ਭਜਾਤਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੈਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਬਿਸਜੋਂ ਕੀ ਓਰ ਉਠ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਖਿਨ ਭੰਗਰ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੈਂ ਤਜਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਿਨਹੂੰ ਜੋਗ ਤਾਪ ਬਹੁ ਪੂਜਾ ਖਿਨਹੂੰ ਭਰਮਾਇਓ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਕਿਰਪਾ
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੫੬ ॥
ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਜੋਗ ਮੇਂ ਜੁੜਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਤਪਸੀ ਔ ਕਬੀ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋਕਰ ਬਹੁਤ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਲਾਖੇਂ ਕੋ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਸੇ ਭ੍ਰਮਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੰਕਪਲੋਂ ਸੇ ਜੀਵ ਕੀ ਐਸੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿ ਚਿਤੁ ਏਕ ਓਰ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਸਭ ਭਟਕਨਾ ਸੇ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਕਰ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਮੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ (ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੫੬ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੭ ਆਸਾਵਰੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਸ ਸਬਦ ਮੇਂ ਸਖੀ ਪਦ ਜਗਜਾਸੁ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ਅਰੁ ਹਾਂ ਇਹ ਪਦੁ ਕਹੀਂ ਅਪਨੀ ਕਹੀਂ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਓਰ ਲਗੇਗਾ ਅਰੁ ਕਹੀਂ ਤੁਕਾਂਤ ਹੋਇਗਾ ਕਹੀ ਹਾਂ ਇਸ ਅਰਥ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੋਗਾ ਸੋ ਇਸ ਸਬਦ ਮੇਂ ਮਧਜਮ ਜਗਜਾਸੁ ਜਿਸਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੁ ਗਜਾਨਵਾਨ ਸੇ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰਾ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥ **ਗੋਬਿਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰਿਹਾਂ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸੁਚਿਤ ਧਰਿਹਾਂ ॥ ਅਨ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਫੇਰਿਹਾਂ ॥ ਐਸੇ ਲਾਲਨ ਪਾਇਓ ਰੀ ਸਖੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥**

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਪਜਾਰ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹਾਂ । ਮਨ ਕੋ (ਅਨ) ਔਰ ਭਾਵ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਫੇਰ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕੀ ਓਰ ਫੇਰਤਾ ਹਾਂ । ਹੇ ਸਖੀ ਮੈਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਲਾਲਨ) ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਸਰਿਹਾਂ ॥ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਲੈ ਹਰਿਹਾਂ ॥ ਗਹਡਿਓ ਮੂੜ ਨਰਿਹਾਂ ॥
ਅਨਿਨ ਉਪਾਵ ਕਰਿਹਾਂ ॥ ਤਉ ਨਿਕਸੈ ਸਰਨਿ ਪੈ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਮੋਹ ਰੂਪ (ਪੰਕ) ਕੀਚੜ ਹੈ (ਜ) ਉਤਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇਂ ਪਗ ਹਰੀ ਕੀ ਓਰ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਉਸਕੀ ਚੜ ਮੇਂ ਮੂਰਖਤਾ ਕਰਕੇ ਨਰੁ ਜੀਵ (ਗਹਡਿਓ) ਗਡਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੀਵ ਇਸ ਸੇ ਨਿਕਸਨੇ ਕਾ ਕੋਈ ਔਰ ਉਪਾਉ ਨਾ ਕਰੇ ਹੇ ਸਖੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੇਗੀ ਤਬ ਇਸ ਕੀਚੜ ਸੇ ਨਿਕਸੇਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਥਿਰ ਥ੍ਰਿਰ ਚਿਤ ਥਿਰਹਾਂ ॥ ਬਨੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਮਸਰਿਹਾਂ॥ਅੰਤਰਿ ਏਕ ਪਿਰਹਾਂ ॥ ਬਾਹਰਿ ਅਨੇਕ ਧਰਿਹਾਂ ॥ ਰਾਜਨ ਜੋਗੁ ਕਰਿਹਾਂ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੨ ॥੧॥੧੫੭॥

ਥਿਰ ਰੂਪ ਸਤਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਥਿਰ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਥਿਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਬਨ ਅਰੁ ਘਰੁ ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਏਕ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਬਾਹਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਜੋਹਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਾਹ ਪਤਿਤ੍ਰ ਬਜੋਹਾਰ ਸਭ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਰਾਜਨ) ਪ੍ਰਕਾਸਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋਗ ਅਰਥਾਤ ਗਜਾਨ ਜੋਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਖੀ ਵਹੁ ਭਗਤ ਲੋਗ (ਅਲੋਗੀ) ਸਭ ਸੇ ਅਲਗ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੫੭ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਨਸਾ ਏਕ ਮਾਨਿਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਸਿਉ ਨੇਤਿ ਧਿਆਨਿਹਾਂ ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗਿਆਨਿਹਾਂ ॥
ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਚਰਾਨਿਹਾਂ ॥ ਤਉ ਮਿਲੀਐ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਬੁਧੀ ਮੇਂ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਨਿਤ ਹੀ ਧਜਾਨ ਕਰਤੇਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਗਜਾਨ ਦ੍ਰਿੜ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਬ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਟੂਟੇ ਅਨ ਭਰਾਨਿਹਾਂ ॥ ਰਵਿਓ ਸਰਬ ਥਾਨਿਹਾਂ ॥ ਲਹਿਓ ਜਮ ਭਇਆਨਿਹਾਂ ॥
ਪਾਇਓ ਪੇਡ ਥਾਨਿਹਾਂ ॥ ਤਉ ਚੂਕੀ ਸਗਲ ਕਾਨਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ (ਅਨ) ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ਸਰਬ ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਮਾ ਹੁਆਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਭਜਾਨਕ ਜਮ ਉਨਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਉਤਰ ਗਜਾ ਹੈ (ਪੇਡਥਾਨਿ) ਮੂਲ ਸਥਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭਕੀ ਕਾਨ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਪਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਜੋਂ ਕਾ ਪੀਛਾ ਛੂਟ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਲਹਨੋ ਜਿਸੁ ਮਥਾਨਿਹਾਂ ॥ ਭੈ ਪਾਵਕ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਿਹਾਂ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਿਸਹਿ ਥਾਨਿਹਾਂ ॥
ਹਰਿ ਰਸ ਰੱਸਹਿ ਮਾਨਿਹਾਂ ॥ ਲਾਥੀ ਤਿਸ ਭੁਖਾਨਿਹਾਂ ॥
ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੮ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸ੍ਤਕ ਮੇਂ ਯਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਭੈਦਾਇਕ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ(ਪਾਵਕ) ਅਗਨਿ ਵਾ ਭਜਰੂਪਅਗਨਿ ਸੇ ਪਾਰ ਹੁਆ ਹੈ(ਨਿਜਘਰਿ) ਨਿਜ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸਥਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਹਰਿ ਰਸਕੋ ਰਸਕ ਹੋਕਰ (ਮਾਨਿਹਾਂ)ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਸੋ ਜਨ ਸਹਜ ਮੇਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥-੨ ॥ ੨ ੧੫੮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਨੀਹਾਂ ॥ ਜਪੀਐ ਸਹਜ ਧੁਨੀਹਾਂ ॥ ਸਾਧੂ ਰਸਨ ਭਨੀਹਾਂ
ਛੂਟਨ ਬਿਧਿ ਸੁਨੀਹਾਂ ॥ ਪਾਈਐ ਵਡ ਪੁਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜੋ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸਾਧੂਓਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਔ ਜੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਧੁਨੀ ਕਰਕੇ ਜਪੀਐ ਮੋਹਿ ਜਾਲ ਸੇ ਛੁਟਨੇ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹੀ ਬਿਧਿ ਸਨੀ ਹੈ ਜੋ ਬੜੇ ਪੁਰਬਲੇ ਪੁਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਖੋਜਹਿ ਜਨ ਮੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਸ੍ਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ ਹਾਂ ॥ ਦੁਲਭ ਕਲਿ ਦੁਨੀ ਹਾਂ ॥
ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੀ ਹਾਂ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨ ਆਸਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਜਿਸਕੋ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਕਾ ਧਨੀ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਸਮੈ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਨਸੋ ਸੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥ ਅਲਖ ਅਭੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿਹਾਂ ॥
ਬਿਨਸਿ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਹਾਂ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੫੯ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀਏ ਜੋ ਬਿਨਸਿ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਯਹ ਭੇਦ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਾਨਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੫੯ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਏਕਾ ਓਟ ਗਹੁ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਹੁ ਹਾਂ ॥ ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਸਹੁ ਹਾਂ ॥
ਮਨਹਿ ਨਿਧਾਨੁ ਲਹੁ ਹਾਂ ॥ ਸੁਖਹਿ ਸਮਾਈਐ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਕ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਥਨ ਕਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਸਤ ਜਾਨਕਰ ਸਹਾਰਨੀ ਕਰ ਤਬ ਮਨ ਹੀ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਔ ਸੁਖ ਮੈ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥
ਜੀਵਤ ਜੋ ਮਰੈ ਹਾਂ ॥ ਦੁਤਰੁ ਸੋ ਤਰੈ ਹਾਂ ॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥
ਨਿਰਭਉ ਕਹਉ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਜਾਰੇ ਜੋ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਦੁਤਰ) ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਕੀ ਰੇਣ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਿਰਭਉ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਉਨਕੇ (ਅੰਦੇਸੇ)ਸੰਦੇਹ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸੁ ਜਨ ਨਾਮ ਸੁਖੁ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਹਾਂ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨੇਹਾਂ ॥
ਸਭੁ ਕੋ ਤਿਸੁ ਮੰਨੇਹਾਂ॥ਸਫਲੁਸੁਆਇਆਹਾਂ॥ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੨॥੪॥੧੬੦ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਿਸ ਜਨ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਕਭੀ ਦੁਖੁ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਨ ਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਆਉਨਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੬੦ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਹਾਂ॥ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਹਾਂ॥ ਉਆ ਰਸ ਜੋ ਬਿਧੇ ਹਾਂ ॥ ਤਾਕਉ
ਸਗਲ ਸਿਧੇ ਹਾਂ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ ਹਾਂ॥ਨਾਨਕ ਬਡਭਾਗਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸ ਗਾਈਏ ਤਬ (ਪਰਮ ਪਦੁ) ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਪਾਈਤਾ ਭਾਵ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਓਸ ਹਰਿ ਰਸ ਮੇਂ ਜੋ(ਬਿਧੇ)ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਭ ਕਛੁ ਸਿਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਮੇਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਾਗਾਹੈਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਸੰਤ ਪਗ ਧੋਈਐ ਹਾਂ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈਐ ਹਾਂ ॥ ਦਾਸਹ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਬਿਆਪੈ ਦੁਖੁ
ਨ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਭਗਤਾਂ ਸਰਨਿ ਪਰੁ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਕਦੇ ਮਰੁਹਾਂ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਸੋ
ਭਇਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨ ਜਪਿ ਲਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਈਐ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਹੋਈਏ ਤਬ ਫਿਰ ਕੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੁਖੁ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪੜੀਏ ਫਿਰ ਨਾ ਕਦੀ ਜਨਮ ਹੈ ਔਰ ਨ ਮਰਣ ਹੈ। ਸੋਈ ਇਸਥਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਿ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਤੂੰਹਾਂ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਮੂੰਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਕੋਇਹਾਂ ॥
ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ ਸੋਇਹਾਂ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਸਰੈਹਾਂ ॥
ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਉਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਪੇ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੬੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਐਸੇ ਕਹੁ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਨ ਵਿਖੇ ਤਿਸਕਾ ਅਰਾਧਨਾਂ ਕਰ ਏਕ ਨਿਮਖ ਭੀ ਜੋ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਤਿਸਕੇ ਜਾਪ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਰੈ ਭਾਵ ਰਹਾ ਜਾਵੈ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਨੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੬੧ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਤੂੰਹਾਂ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝੈ ਮੂੰਹਾਂ ॥ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈਐ ਹਾਂ ॥
ਸਹਜਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐਹਾਂ ॥ ਧੀਰਜ ਮਨਿ ਭਏਹਾਂ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦਰਿ ਪਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮਾਯਾ ਮਹਤਤ ਆਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਾਰਨ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਮੁਝੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਹੀ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸੈਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਮੇਹਾਂ ॥ ਪੂਰਨ ਸੰਜਮੇਹਾਂ ॥ ਜਬ ਤੇ ਛੂਟੇ ਆਪਹਾਂ ॥ ਤਬ ਤੇ ਮਿਟੇ ਤਾਪ ਹਾਂ ॥
ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆਹਾਂ ॥ ਪਤਿ ਰਖੁ ਬਨਵਾਰੀਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਫਿਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੁ ਕਿ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਬ ਹਮ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਸੰਜਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਤਾਪ ਮਿਟੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਆਪ ਨੇ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਜਾਨੀਐਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਮਾਨੀਐਹਾਂ ॥ ਮੰਦਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇਹਾਂ ॥
ਸੰਤ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਆਪੇ ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋ ਚਖੈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਯਹੀ ਸੁਖ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰੇ ਉਸੀ ਕੋ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਨਿਸਚੇ ਮੇਂ ਮੰਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੰਤੋਂਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਬੁਝੈ ਹਾਂ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
ਤਿਸੁ ਸੁਝੈ ਹਾਂ॥ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁਹਾਂ॥ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ਏਹੁ ਮੇਰੇਮਨਾ ॥੩॥੬॥ ੧੬੨॥

ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਤੂੰ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ (ਅੰਤਰਗਤਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਮੇਰੀ ਯਹ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਕੋ ਉਧਾਰ ਲੇਹੁ॥੩॥੬॥੧੬੨॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕ ਤੁਕਾ ॥

ਓਇ ਪਰਦੇਸੀਆ ਹਾਂ ॥ ਸੁਨਤ ਸੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਓਹੁ ਜੀਉ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਪਰਦੇਸੀ ਆਇਆ ਹੈ ਯਹ ਸੰਦੇਸੇ ਸੁਨਾਈ ਪੜੇ ਹੈਂ ਕਿ ਅਮੁਕਾ ਚਲਾ ਗਜਾ ਅਮਕਾ ਚਲਨੇ ਕੋ ਤਯਾਰ ਹੈ ॥

ਜਾਸਿਉ ਰਚ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਸਭ ਕਉ ਤਜਿ ਗਏ ਹਾਂ ॥
ਸੁਪਨਾ ਜਿਉ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿਨ੍ਹ ਲਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੀਵ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਸਭਕੋ ਤਯਾਗ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਭੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੁਪਨੇ ਸਮ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਤਜਿ ਅਨ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਹਿ ਮਰਿ ਭਗੇ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨਿ ਲਹੇ ਹਾਂ ॥
ਜੀਵਤ ਸੇ ਰਹੇ ਹਾਂ॥ ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੁ ਸੋਇ ॥੨॥੭॥੧੬੩॥੨੩੨॥

ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਤਯਾਗਕਰ ਆਨ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ(ਭਗੇ)ਦੌੜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਸਤਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤੁ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੬੩ ॥ ੨੩੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਨ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥
ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸਹੁ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਇਸ ਮਨ ਕੀ(ਬਿਰਥਾ)ਦਸ਼ਾ ਬਿਨਾਂ ਆਪਕੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਸੇ ਕਹੂੰ ਲੋਭ ਮੇਂ ਗ੍ਰਸ੍ਰਿ ਹੁਆ ਹੁਆ ਧਨ ਕੀ ਆਸਾ ਮੈਂ ਲਗਕਰ ਮੈਂ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਦੌੜਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥
ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ ਨਹ ਸੁਧ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਕੇ ਨਮਿਤ ਮੈਂ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਦ੍ਵਾਰੇ ੨ ਕੁਤੇ ਕੀ ਭਾਂਤ ਲੋਭ ਲਹਰ ਮੈਂ ਡੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ਮੁਝੇ ਕਭੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਤ ਲਾਜ ਨ ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਗਾਵਤ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ ਕੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਬਜਰਥ ਖੋਈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪਰਿਹਾਸ ਕੀ ਲਜਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸੁ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਾਉਤਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੨੩ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਰਥਰੀ ਨਾਥ ਨੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਪੂਛਾ ਕਿ ਜਗਜਾਸੁ ਕੋ ਕਰਤੱਬਜ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਕਜਾ ਹੈ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਤਰਿ ਅਵਘਟਿ ਸਰਵਰਿ ਨ੍ਹਾਵੈ ॥ ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

(ਅਵਘਟਿ)ਕਠਨ ਸਜ਼ਾਨ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ (ਉਤਰਿ) ਲਾਂਘ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸ੍ਨਾਨ ਕਰੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਕਰੈ ਤਹਾਂ ਜਾਇਕਰ(ਬਕੈਨਬੋਲੈ) ਬਕਬਾਦ ਨ ਬੋਲੈ ਔਰੁ ਹਰਿ ਗੁਣਿ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ॥

ਜਲੁ ਆਕਾਸੀ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਰਸੁ ਸਤੁ ਝੋਲਿ ਮਹਾਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਤਲਾਦਿ ਨੀਚੇ ਕੇ ਲੋਗ ਅਕਾਸੀ ਕ੍ਰੂਰ ਕ੍ਰੂਵਾਦਿ ਊਪਰ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਮੇਂ (ਸੁੰਨਿ) ਅਫੁਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਔ (ਰਸੁਸਤੁ)ਬਿਖਜ ਸਬਦਾਦਿਕ ਮਨਬੁਧਿ ਕੇ ਬਿਖਜ ਮਨੋਰਾਜਾਦਿਕਤਿਨਕੋ(ਝੋਲ)ਹਟਾਇ ਕਰ ਜਗਜਾਸੁ (ਮਹਾਰਸੁ)ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਅਭ ਮੋਰੇ ॥ ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਉਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ (ਅਭ) ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਐਸਾ ਗਜਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨਹੁ ਹਰੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਠਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮੁ ਨ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੋਧੁ ਜਲਾਵੈ ॥

ਨਿਯਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਤ ਬੋਲਨਾ ਹੈ ਯਹੀ ਬ੍ਰਤੁ ਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਕਾਲੁ ਨ ਸੰਤਾਵੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰੋਧੁ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਗਗਨਿ ਨਿਵਾਸਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਚਿਦਾਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਯਹੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ ਔਰੁ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਰਮਪਦ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਮਨ ਕਾਰਣਿ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ਸੁਭਰ ਸਰਵਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵੈ ॥

ਸੱਚ ਬਸਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨ ਮਨਮੇਂ (ਤਤੁਬਿਲੋਵੈ) ਤੱਤ ਮਿਥਜਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਭਾਵ ਸ਼ੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਤਸੰਗ ਜੋ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਆਦਿਕ ਮੈਲੋਂ ਕੋ ਧੋਇ ਡਾਲੈ ॥

ਜੈ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਤੈਸੋ ਹੋਵੈ ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੇਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਯਹ ਨਿਸਚਜ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ ॥

ਗੁਰੂ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੀਤਲ ਹੈ ਤਿਨਸੇ ਮਿਲਕੇ ਸਿਖ ਭੀ ਅਗਨਿ ਕੋ ਬੁਝਾਵੈ (ਸੁ ਰਤਿ) ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਯਹੀ ਬਿਭੂਤ ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਵਾ ਸੁਰਤ ਲਾਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥

ਦਰਸਨੁ ਆਪਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥ ੪ ॥

(ਦਰਸਨੁ) ਭੇਖ ਯਹ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਜੋ ਆਪਿ ਸਾਂਤਿ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ (ਨਿਰਮਲ) ਸੁਧ ਬਾਣੀ ਬੋਲੈ ਯਹ (ਨਾਦੁ) ਸੰਖ ਬਜਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮਹਾਰਸੁ ਸਾਰਾ ॥ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ੍ਰ ਗਜਾਨ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਂ ਰਸ ਕੋ (ਸਾਰਾ) ਪਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਥਾਨੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵਣ ਹਾਰਾ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮੁਰਾਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਥਾਨ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਪੂਜਾ ਕਰ ਲਈ ਉਸੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਕੋ (ਜੋਤੀ) ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਉਣੇ ਹਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨ ਕਰ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਲਛਣ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਸਿ ਰਸਿਆ ਮਤਿ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੰਚ ਸਮਾਇ॥

(ਰਸਿ ਰਸਿਆ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ (ਮਤਿ) ਬੁਧਿ ਕਾ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਮੇਂ (ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਵਹੁ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤਖਤ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੂਆ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ ਦੁਸ੍ਟ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥ ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਕਰੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਆਗਜਾ ਮਾਨੇ ਵਹੁ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਗਤਿ ਨਾਥ ਹੈ ਸੋ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਉਪਜੈ ਜਲ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਗਜਾ ਮਾਨੀ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਜਲਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ ਔਰ ਜਲਸੇ ਅਲੱਗ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਦਜਪਿ ਮਾਯਾ ਬਿਵਹਾਰ ਕਰਕੇ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਸੇ ਅਲੱਗ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕਰ ਜਲ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਸੋਭਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਦੂਰਿ ॥ ਨਿਧਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ ॥ ੭ ॥

ਸੰਤ ਕਮਲ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਜਲ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਕਟਿ ਕਹੀਏ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਹੀਏ ਵਾ ਅਕਾਸਕੇਦ੍ਰਸ਼੍ਟਾਂਤ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬੁ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਲ ਤੇ ਦੂਰਿ ਹੈ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕਰ ਜਲ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਲ ਸੇ ਨੇੜੇ ਕੈਸੇ ਕਹੀਏ ਅਰ ਦੂਰ ਕੈਸੇ ਕਹੀਏ ਭਾਵ ਅਸੰਗ ਹੋਨੇ ਕਰ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਲ ਥੀਂ ਬਿਨਾਂ ਭਾਨ ਨ ਹੋਨੇ ਕਰ ਜਲ ਤੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ॥ ਦਾਸ੍ਟਾਂਤ ਮੈਂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਚੇਤਨ ਕਾ ਭਾਸੁ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਵਾ ਮਤ ਭੇਦ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਜਲ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਸ ਕਾ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਵਾ ਅੰਤਸਕਰਣ (ਦੂਰਿ) ਅਸੰਗ ਹੈ ਜਲ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਵਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨੇੜੇ ਕੈਸੇ ਕਹਾ ਜਾਵੈ ਕਿਉਂ ਸੋ ਅਸੰਗ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਰ ਕੈਸੇ ਕਹਾ ਜਾਵੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾਰਣ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੈਂ ਪੂਰਨੁ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਨੋਂਕੇ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਜਥਾਰਥ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਅਰੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਣਾ ਹੈ ਏਹੀ ਗਾਉਣਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸੰਤ ਐਸੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਭਏ ਹੈਂ ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਗੁਣ ਨਿਧ ਹਰਿ ਕੋ (ਹਦੂਰਿ) ਨਿਕਟਿ ਜਾਨਕੇ ਗਾਇਨ ਕੀਆ.ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜਲ ਕਮਲ ਵਤ ਅਸੰਗ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਜਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਸੰਗ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਜਲ ਸੇ ਦੂਰ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਕਰਕੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਏਹਿ ਕਿ ਸੂਰਜ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਕੈਸੇ ਕਹੀਏ ਲਾਖੋਂ ਕੋਸੋਂ ਕੀ ਦੂਰ ਪਰ ਹੈ ਔਰ ਦੂਰ ਕੈਸੇ ਕਹੀਏ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਰੂਪ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇਂ ਦੂਰ ਕਿਆ ਸਾਖੀ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਅੰਤਸ-ਕਰਣ ਮੇਂ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਸਰਬ ਬ੍ਰਿਤੀਓਂ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜਲ ਔ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਪੰਚਤਤ੍ਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਲ ਆਦਿਕੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਹੈ ਜਲ ਮਹਿ ਆਦਿਕੋਂ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕਰ ਭਰਪੂਰ ਭੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੋ ਨਿਕਟਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕਹੀਏ ਅਰ ਦੂਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕਹੀਏ ਮੈਂ ਤੋ ਹਜੂਰ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਕਾ ਜਸ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ॥ ੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਫੁਨਿ ਹੋਇ ॥

ਅੰਤਰ ਔਰ ਬਾਹਰ ਬਿਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸਕੋ ਭਾਉਤਾ ਨੈ ਫਿਰ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਥਰਿ ਮੇਰਾ ਏਹ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਸੁਧ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਤਿਨਾਮ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਭਿ ਜਪ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਊਝੜਿ ਭਰਮੈ ਰਾਹਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਭਰਥਰਿ ਮਨਮੁਖ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜਪ ਵਾ ਤਪ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ(ਊਝੜਿ) ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਗਜਾਨ ਰਸਤੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੈ ਮਾਥੇ ਛਾਈ ॥ ੧॥

ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧਿਕਾਰ ਰੂਪ (ਛਾਈ) ਭਸਮ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚ ਧਣੀ ਜਗੁ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥ ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਫੇਰਿ ਭਰਥਰਿ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਗਤ ਕਾ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਪੜਨਾ ਕੈਸੇ ਹੁਆ ਔਰ ਇਸ ਸੇ ਛੂਟਨਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਥਰਿ ਜੀ ਸਾਚੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਜਗਤ ਆਇ ਕਰ ਬੇਮੁਖ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਿਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਦਾਸਾ ਭਾਉ ਧਾਰੇ ਤਬ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥

ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਬਾਧਾ ਬਹੁਤੀ ਆਸਾ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਇਕਿ ਭਏ ਉਦਾਸ ॥

ਜਗਤ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਔਰ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰੁ ਏਕ ਗੁਰਮਤ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਉਦਾਸ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਨਾਹੀ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਨਾਮੁ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸਿਤ ਹੋਗਜਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਫਿਰ ਜਮਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਭਾਵ ਭਜ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਗੁ ਤ੍ਰਿਅ ਜਿਤੁ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥ ਪੁਤ੍ ਕਲਤ੍ ਲਗਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਸੰਸਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਮੈਂ ਹੀ ਹਿਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਹੈ ਪੁਤ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੁਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੌ ਬਜਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਇਹੀ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਕਰਣੀ (ਸਾਰੀ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਾਹਰਉ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਮੁਕਤੁ ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਏ ॥

ਔਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕਰਤੇ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਅੰਤਰ ਸੇ ਜਲ ਕਮਲਵਤ ਵੈ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੈਂ ਉਨਕੋ ਕਬੀ ਲੇਪੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ॥ ੪ ॥

ਉਨੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੁਧ ਨਾਮ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਦਾ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ॥੪॥

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਕਰਮਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਇੰਦ੍ਰਯ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਓਰ ਜੋ ਦੌੜਤੇ ਥੇ ਸੋ ਰੋਕ ਰਖੇ ਹੈਂ ਔ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੋਕ ਰਖੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਉਤਮ ਕਰਮ ਮਿਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭੂਲੋ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਆਉਤਾ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰੈਂ ਤਬ ਉਨਕੋ ਆਪਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਰੂੜੋ ਕਹਉ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥ ਅਕਥ ਕਥਉ ਨਹ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜੇਕਰਿ ਹਰਿ ਕਾ (ਰੂੜੋ) ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕਹਉ ਤਉ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਸਦ੍ਰਸ ਉਪਮਾਨ ਕੋ ਅਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਕਥਾ ਕਰ ਉਸਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਉ ਤੋ ਵਹੁ ਅਕਥ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਇਦਮਥ ਕਰ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਉਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਹੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਸੂਖ ਰਜਾਈ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਸਾਚੈ ਨਾਈ ॥ ੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸਚਯ ਕਰ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਸੁਖ ਸਭ ਦੁਖ ਉਸ ਰਜਾਈ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਨੇ ਸਭ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕਰ ਬਿਨੁ ਵਾਜਾ ਪਗ ਬਿਨੁ ਤਾਲਾ ॥ ਜੇ ਸਬਦੁ ਬੁਝੈ ਤਾ ਸਚੁ ਨਿਹਾਲਾ ॥

(ਕਰਬਿਨੁ ਵਾਜਾ) ਬਾਹਰ ਅਸਥੂਲ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਮਾਨਸੀ ਪੂਜਾ ਵਾ ਜਸ ਰੂਪ ਬਾਜਾ ਬਜਾਵੈ (ਪਗਬਿਨੁ) ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਸਕਾਮ ਰੂਪ ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਸੁਧ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਤਾਲ ਪੂਰੈ। ਜੇਕਰ ਐਸਾ ਹੋਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਬੁਝੈ ਤੌ ਸਚੁ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਾ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਸਭੇ ਸੁਖ ਨਾਲਾ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਰਾਖੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਸਚੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਸੁਖ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ(ਰਖਵਾਲਾ)ਪਰਮਾਤਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੂਝੈ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ॥ ਬਾਣੀ ਬੂਝੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਜੇਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੌ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਇਸ ਕੋ (ਸੂਝੈ) ਦਿਖਲਾਈ ਪੜੇ ਜੇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ (ਬੂਝੈ)ਸਮਝੈ ਤੌ ਸਤਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈ ॥

ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ਏਕ ਲਿਵਤਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਜੋ(ਸਬਦ)ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬਿਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔ ਤੇਲਧਾਰਾਵਤ ਏਕ ਰਸ(ਤਾਰਾ)ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾ ਸਵਾਰਨ ਹਾਰਾ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥

ਲੇਖ ਅਸੰਖ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਮਾਨੁ ॥ ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸਚੁ ਸੁਰਤਿ ਵਖਾਨੁ ॥

ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਲੇਖੇ ਸੇ (ਅਸੰਖ) ਅਗਣਤ ਹੈ ਲਿਖਨ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਨੋ ਕੋ ਲਿਖੁ ਔਰ(ਮਾਨੁ)ਮਨਨ ਕਰੁ ਜਬ ਮਨਨ ਕਰੇ ਹੁਏ ਮਨ ਮਾਨ ਜਾਇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਚਿਤ ਹੋ ਜਾਇ ਤਬ ਸਚੀ ਸੁਰਤਿ ਕਾ ਗਯਾਤ ਪੁਰਬਕ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਪ੍ਰਤਿ ਬਜਾਖਜਾਨ ਕਰ ਸੁਨਾਉ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਾਰੁ ॥ ਲੇਖ ਅਸੰਖ ਅਲੇਖ ਅਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਨਵਾਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਔਰੁ ਕਥਾ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਔਰ (ਬਦਨੀ) ਕਵਿਤਾ ਕਾ ਜੋ ਪੜਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਭਾਰੁ) ਬੋਝ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਨ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ਕਜੋਂਕਿ ਸੋ ਅਪਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਸੰਖ ਲੋਖੋਂ ਸੇ ਅਲੇਖ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਸਾਚਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਐਸਾ ਸਚਾ ਏਕ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੋ ਹੀ ਜਾਨ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਭ ਉਸਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਸਮਝ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਗੁ ਬਾਧਾ ਜਮ ਕਾਲਿ ॥ ਬਾਂਧਾ ਛੂਟੈ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਜਮ ਕਾਲ ਨੇ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜਬ ਨਾਮ ਸਿਮਰੈ ਤਬ ਇਸ ਬੰਧਨ ਸੇ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਨਿਬਹੀ ਤੁਧੁ ਨਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੂ ਹੀ ਸੁਖ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰੁ ਕੋ ਤੂੰ ਨਾ ਭਾਲਿ (ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ) ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਨਿਭੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਮਰੈ ਸੋ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ (ਅਚਰੁ) ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਚਰੈ) ਖਾਇ ਲੇਵੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭਾਉ ਕਰੇ ਤਬ ਭਰਮ ਚੁਕਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਬਸਾਉਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਐਸਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇ ਤੌ ਸਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਧਰ ਸਾਜੀ ਗਗਨੁ ਅਕਾਸੁ ॥ ਜਿਨਿ ਸਭ ਥਾਪੀ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਜਿਸ ਚਿਦਾਕਾਸ ਨੇ ਅਕਾਸ ਰਚਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀ ਹੈ ਇਨ ਉਪਲਖਿਜਤ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਕੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ਥਾਪੀ ਹੈ ਸੋਈ(ਥਾਪਿ) ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਉਥਾਪਿ) ਉਠਾਵਤਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ਕਿਸੈ ਨ ਪੂਛੇ ਬਖਸੇ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥

ਸੋਈ ਸਭ ਮੇਂ (ਨਿਰੰਤਰਿ)ਭੇਦ ਸੇ ਰਹਿਤ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਬਖਸੀਸ ਕਰਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪੂਛਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਦੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤੂ ਪੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਮਾਣਕੁ ਹੀਰੁ ॥ ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ ਸਚੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ਵਾ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ ਵਹੁ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ ਮਾਣਕ ਹੀਰ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਭੇਟੈ ਗੁਰ ਪੀਰੁ ॥ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਵਜੀਰੁ ॥ ੫ ॥

ਸੁਖ ਤਬਹੀ ਜੀਵ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਪੀਰੁ)ਬ੍ਰਿਧ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਏਕ ਸਾਹਿਬ ਔਰ ਉਸਕੇ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ (ਵਜੀਰੁ)ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜਗੁ ਬੰਦੀ ਮੁਕਤੇ ਹਉ ਮਾਰੀ ॥ ਜਗਿ ਗਿਆਨੀ ਵਿਰਲਾ ਆਚਾਰੀ ॥

ਐਸੇ ਜਾਨੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਮੁਕਤ ਵਹੁ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇਂ ਕਥਨੀ ਕੇ ਗਜਾਨੀ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ(ਆਚਾਰੀ)ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਾ ਗਜਾਨੀ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ॥

ਜਗਿ ਪੰਡਿਤੁ ਵਿਰਲਾ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸਭ ਫਿਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪੰਡਿਤ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਏਹ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸਭ ਅਪਨੇ ੨ ਅਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਜਗੁ ਦੁਖੀਆ ਸੁਖੀਆ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਭੋਗੀ ਗੁਣ ਰੋਇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖੀਆ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਪੁਰਸ ਹੀ ਸੁਖੀਆ ਹੈ (ਗੁਣ) ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਦਖੋਂ ਕੋ ਰੋਤਾ ਹੂਆ ਜਗਤ ਰੋਗੀ ਹੂਆ ਹੈ ਹਾਇ ਅਮੁਕਾ ਭੋਗ ਮੁਝ ਕੋ ਨ ਮਿਲਾ ॥

ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਬੂਝੈ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥

ਜਗਤ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਖੋ ਕਰ ਉਪਜਤਾ ਬਿਨਸਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਤਤ੍ਵ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥੭॥

ਮਹਘੋ ਮੋਲਿ ਭਾਰਿ ਅਫਾਰੁ ॥ ਅਟਲ ਅਛਲੁ ਗੁਰਮਤੀ ਧਾਰੁ ॥

ਤਿਸਕਾ ਮੋਲੁ ਮਹਘਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕਠਨ ਹੈਂ ਅਰੁ(ਭਾਰਿ)ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਭੀ(ਅਫਾਰੁ)ਅਸਹ ਭਾਵ ਕਠਿਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਮਤ ਸੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਅਟਲ ਅਛਲ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਭਾਇ ਮਿਲੈ ਭਾਵੈ ਭਇਕਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

(ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਭੈ ਸੰਯੁਕਤ ਤਿਸਕੀ ਕਾਰ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਨੀਚੁ)ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂਕਾ ਬੀਚਾਰ ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥੮॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਬਿਵਹਾਰ ਮੈਂ ਤੋ ਲੋਕ ਰੋਤੇ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ? ਉਤਰ ॥

ਏਕੁ ਮਰੈ ਪੰਚੇ ਮਿਲਿ ਰੋਵਹਿ ॥ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਬਦਿ ਮਲੁ ਧੋਵਹਿ ॥

ਏਕ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰੀ ਪਾਂਚ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹਉਮੈ ਰੂਪ ਮੈਲ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਮਝਿ ਸੂਝਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਹੋਵਹਿ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਹਿ ॥੧॥

ਸੋ ਸਮਝ ਕਰ (ਸੂਝਿ) ਦੇਖ ਕਰ (ਸਹਜ) ਸਾਤ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਬੂਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਰੋਇ ੨ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸਟਾ ਖੋਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਉਣੁ ਮਰੈ ਕਉਣੁ ਰੋਵੈ ਓਹੀ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭਸੈ ਸਿਰਿ ਤੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਰੂਪ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਨਿਸਚਯ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕੌਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਓਹੀ) ਉਹਿ ਉਹਿ ਕਹ ਕਰ ਰੋੜਾ ਕੌਨ ਹੈ(ਤੋਹੀ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਵਹੁ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਹੈ।

ਮੂਏ ਕਉ ਰੋਵੈ ਦੁਖੁ ਕੋਇ ॥ ਸੋ ਰੋਵੈ ਜਿਸੁ ਬੇਦਨ ਹੋਇ ॥

ਮੂਏ ਹੂਏ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਕੌਣ ਰੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੋਤਾ ਸਭ ਅਪਨੇ ੨ ਸੁਖ ਕੋ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਰੋਤਾ ਵਹੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਬੇਦਨ)ਪੀੜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾੜਨਾ ਸਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੀ ਜੀਵ ਰੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੰਸਾਰੀਓਂ ਕਾ ਰੋਣਾ ਝੂਠਾ ਹੈ।

ਜਿਸੁ ਬੀਤੀ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਰ ਬੀਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਅਥਵਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਰੋਣੇ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ ਤਾਰੇ ਤਰਣਾ ॥ ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪਰਮ ਗਤਿ ਸਰਣਾ ॥

ਜਿਨਕਾ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਔਰੋਂ ਕੋ (ਤਾਰੇ) ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਭੀ ਸਮਰਥ ਹੂਆ ਹੈ ਸਦਾ ਹੀ ਤਿਸ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਜੀਤ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਰਮ ਗਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਸਬਦਿ ਭੈ ਤਰਣਾ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਕਰਕੇ ਭਯੰਕਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਭਉ ਆਪਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੂਤਕੁ ਜਗਿ ਛੋਤਿ ॥

ਜਿਸਕੀ (ਜੋਤਿ) ਸੱਤਾ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ ਬਯਾਪ ਰਹੀ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਕੇ (ਛੋਤਿ) ਸਪਰਸ ਕਰਨੇ ਮੈ (ਸੂਤਕੁ) ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੈ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਤਿ ॥ ਜਨਮਿ ਮੂਏ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸਰੋਤਿ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਦੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹਕੇ ਕਯਾ ਰੋਤੇ ਹੋ ਜਿਨੋ ਨੇ ਭਗਤੀ (ਸਰੋਤਿ) ਸ੍ਰਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਸੋ ਤੋ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰਵਣਾਦਿ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨਮਣੇ ਅਰੁ ਮਰਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭਾਵ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਮੂਏ ਕਉ ਸਚੁ ਰੋਵਹਿ ਮੀਤ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੋਵਹਿ ਨੀਤਾਨੀਤ ॥

ਮਰੇ ਹੂਏ ਕੋ ਤੋ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚਜ ਕਰਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵਨਿਤ੍ਰੰਪ੍ਰਤਿਰੋਤੇਹੈਂਅਰਥਾਤਸਦਾਦੁਖੀਰਹਿਤੇਹੈਂ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖ ਪਰਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਚੀਤ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪਉ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥ ੫ ॥

ਦੁਖੁ ਸੁਖ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ (ਸਹਜਿ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵੈ ਔਰ ਤਨ ਮਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਂ (ਸਉਪਉ) ਅਰਪਨ ਕਰੋ ॥ ੫ ॥

ਭੀਤਰਿ ਏਕੁ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਬਹੁ ਸੰਖ ਅਸੰਖ ॥

ਏਕ ਅਸੰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨੇਕ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੈ ਔਰ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੀਵੋਂ ਕੇ(ਸੰਖ ਅਸੰਖ)ਗਿਨਤੀ ਸੇਅਨਗਿਨਤਹੈਂ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਜਨਮੁ ਬਿਰੰਥ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਮਿਲਿ ਪਰਮਾਰੰਥ ॥ ੬ ॥

ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮ (ਬਿਰੰਥ) ਬਜਰਥ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮਾਰਥ ਮੇਂ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਆਪਿ ਮਰੈ ਮਾਰੇ ਭੀ ਆਪਿ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਜੋ ਪਰਮਸ੍ਵਰ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਨਿਸਚਜ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਮਰਤਾ ਭੀ ਆਪਿ ਹੈ ਮਾਰਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਉਥਾਪਿ) ਉਠਾਵਤਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੋਤੀ ਤੂੰ ਜਾਤਿ ॥ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਮਿਲਣੁ ਨਹੀ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ ਜੋ ਜੋਤੀ ਹੀ ਨੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹੈ ਅਰ ਜਾਤੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਮੇਂ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਭਾਵ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸੂਤਕੁ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਜਗੁ ਖਾਇ ॥ ਸੂਤਕੁ ਜਲਿ ਥਲਿ ਸਭ ਹੀ ਥਾਇ ॥

ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਭ ਕੁਛ ਅਸੁਧ ਹੈ ਦੇਖੋ ਅਗਨ ਇਸ ਮੇਂ ਭੀ ਸੂਤਕੁ ਹੈ ਜੋ(ਭਖੈ)ਪ੍ਰਚੰਡ ਹੋਕਰ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜਲ ਮੇਂ ਥਲ ਮੇਂ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਸੂਤਕ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕਿ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਨਮਨਾ ਮਰਨਾ ਸਭ ਸੂਤਕ ਮੇਂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੇ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਔਰ ਸੂਤਕ ਸੇ ਬਚੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੈਸੇ ਪੀਵੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੈ ਸੁ ਪਰਖੇ ਹੀਰਾ ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਾਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ॥
ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਬਿਚਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਯਾ ਬਸਤੂ ਹੂੰ ਤੋ ਜਗਜਾਸੂ ਗੁਰੂਦ੍ਵਾਰੇ (ਹੀਰਾ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਅਦ੍ਵੈਤ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇਕਰ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਈਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੀ ਕਰੈ ॥ ਸਾਚਾ ਨਦਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਸਾਹ ਹੋਕਰ ਕਯਾ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਸਰਾਫੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੀ ਪਰੀਖਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸਚੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ਨਦੀ ਤੇ ਤਰ ਗਏਹੈਂ॥

ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਰੁ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਿ ਰਤਾ ਪੈਕਾਰੁ ॥
ਸਿਫਤਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸੋਈ(ਪੈਕਾਰੁ)ਚਤੁਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ(ਸਹਜ)ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ(ਸਿਫਤਿ)ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਕਰਤਾਰ ਕੋ(ਘਰਿ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਜਾਨਾਹੈ॥੨॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣੁ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਵਾਟ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ ਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਇਤਜਾਦਿ ਨਾਮ ਆਪ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਉਤਾਹੈ ਸੋ ਪੁਰੁਖ ਗੁਰੋਂ ਸੇ(ਮਹਲੁ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਰਸਤਾ(ਘਰੁ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਇਲੇਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਜੋਤਿ ਅਨੂਪੁ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੇਵਾ ਸਗਲ ਸਰੂਪੁ ॥
ਮੈ ਸੋ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੁ ਅਖੂਟੁ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕਾਇਆ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਭਾਵ ਸੁਧੁ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸਨੇ ਅਨੂਪਮ ਜੋਤਿ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਓਹ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਭੀ ਸੋਇ ਜ੍ਯੋਤਿ ਰੂਪ ਅਖੁਟ ਧਨ ਪਲੇ ਮੇਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਪੰਚ ਤੀਨਿ ਨਵ ਚਾਰਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਧਰਣਿ ਗਗਨੁ ਕਲ ਧਾਰਿ ਰਹਾਵੈ ॥
ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਉ ਉਲਟਿ ਪਰਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਤੀਨ ਗੁਨ ਨਾਵਾਂ ਗੋਲਕ ਚਾਰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਹਰਖਸੇਗੁ ਇਨ ਸਭਨੇ ਕੋ(ਸਮਾਵੈ)ਅਭਾਵ ਕਰੈਭਾਵਇਨ ਸਭ ਕਾ ਨਿਰੋਧ ਕਰੇ ਵਾ ਪੰਚ ਸੂਖਮ ਭੂਤ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਨਵ ਖੰਡ ਚਾਰ ਦਿਸਾ ਇਨ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਅਕਾਸ ਜੋ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰਰਹਾਹੈ ਬਾਹਰ ਜਾਤਾ ਜੋ ਮਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਾਹਜ ਮੁਖਤਾ ਤੇ ਉਲਟਾਇ ਕਰ ਤਿਸਮੇਂ ਪਰਾਵੈ ਭਾਵ ਜੋੜੈ ॥ ੫॥

ਮੂਰਖੁ ਹੋਇ ਨ ਆਖੀ ਸੂਝੈ ॥ ਜਿਹਵਾ ਰਸੁ ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ॥
ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਜਗ ਸਿਉ ਲੂਝੈ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਹੀ ਹੁਈ ਸੀਖਜਾ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤੀ ਹੈ ਨ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋ ਨਾਮਕਾ ਰਸੁ ਹੈ ਅਰ ਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਸਮਝਤਾ ਹੈ(ਬਿਖੁ)ਬਿਖਜੋਂ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਲੂਝੈ) ਝਗੜਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਊਤਮ ਸੰਗਤਿ ਊਤਮੁ ਹੋਵੈ ॥ ਗੁਣ ਕਉ ਧਾਵੈ ਅਵਗੁਣ ਧੋਵੈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਹਜੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਉਤਮੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਤਮ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਕੋ ਦੌੜਤੇ ਹੈਂ ਔਗੁਨੋਂ ਕੋ ਧੋਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਨ(ਸਹਜੁ)ਗਜਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹੀਰਾ ਨਾਮੁ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲੁ ॥ ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਾਲੁ ॥
ਨਾਨਕ ਪਰਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

(ਹੀਰਾ)ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਹੈ(ਜਵੇਹਰ)ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ (ਲਾਲੁ) ਪ੍ਰੇਮ (ਮਨੁ) ਮਣੀਆ ਕਰਣਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਮੁਦਿਤਾ ਉਪੇਖਜਾ ਮੋਤੀ ਬੈਰਾਗ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਯਹ ਮਾਲੁ ਭਾਵ ਦੈਵੀ ਵਿਭੂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗਜਾਨ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸੋਈ ਨਿਹਾਲ ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਮਨਿ ਮਾਨੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੀ
ਮਹਲੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਗਿਆਨ ਧ੍ਯਾਨ ਕਰਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੇਂ ਮਾਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਮਹਲੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ (ਸੁਰਤਿ) ਗਜਾਤ ਕਰ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬੀਚਾਰਵਾਨ ਵਿਰਲੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਥਾਨਿ ਸੁਥਾਨੁ ॥ ਤੀਨ ਭਵਨ ਨਿਹਕੇਵਲ ਗਿਆਨੁ ॥
ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਨਕੀ ਇਸਥਤੀ (ਸੁਥਾਨੁ) ਸੁੰਦਰ (ਥਾਨਿ) ਸਤਸੰਗਤ ਮੋਂ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੋਂ (ਨਿਹਕੇਵਲ) ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸਚੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮਾਨਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਹਰਖੁ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਸੋਗੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗਿਆਨੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਭੋਗੁ ॥
ਪੰਚ ਸਮਾਈ ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਆਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਗ ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਮਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਥਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਸਮਾਈ ਹੋਗਈ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਓਹੁ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਸੋਈ ॥ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਬਿਰਾਜ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਹੀ ਦਾਸ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜੋੜਤਾ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਵਿਛੋੜਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਜੋ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਪੂਰਾ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਅਪਨੀ ਹੀ ਆਗਿਆ ਕਰ ਢਾਹੁਤਾ ਹੈਂ ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਸਾਰਤਾ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਮੇਂ ਸਮਾਓਤਾ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੁਕਮ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਰਾ ਪਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬਾਲਕ ਬਿਰਧਿ ਨ ਸੁਰਤਿ ਪਰਾਨਿ ॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਬੂਡੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਲਹਸਿ ਨਿਦਾਨਿ ॥ ੬ ॥

ਅਬ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਾਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਨਮੁਖ ਨਾ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਪਰਾਇਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਔਰ ਨ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਕੇਵਲ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਬੂਡਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਜਪੇ (ਨਿਦਾਨਿ) ਅੰਤ ਕੋ ਕਜਾ ਪਾਵੇਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਖਾਲੀ ਹੀ ਰਹੇਂਗੇ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕਾ ਅਨੁ ਧਨੁ ਸਹਜਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥
ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਬਉਰਾ ਬਉਰਾਨਾ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਅੰਨ ਧਨ ਸਭ ਕਛੁ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜੀਵ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜਬ ਜਮ ਕੀ ਮਾਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਛਤਾਉਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਗਲੇ ਮੇਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤਬ (ਬਉਰਾ ਬਉਰਾਨਾ) ਬੌਰਜੋਂ ਸੇ ਭੀ ਅਤੀ ਬਉਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਬੂਡਤ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਤਉ ਡਰਿ ਭਾਗੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਵਡਭਾਗੇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਨਮੁਖਤਾ ਮੇਂ ਬੂਡਤਾ ਹੂਆ ਦੇਖਾ ਤੋ ਇਸ ਤੇ ਡਰ ਕਰ (ਭਾਗੇ) ਦੌੜੇ ਭਾਵ ਨਿਕਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਜਾ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬਡਭਾਗੋਂ ਕੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤੇ ॥ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇ ਕਹਾਵਹਿ ਬੀਤੇ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਝੂਠੁ ਅਨੀਤੇ ॥ ੧ ॥

ਵੈਰਾਗ ਕੇ (ਗੀਤੇ) ਸਬਦ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰੁ (ਚੀਤਿ ਅਨੀਤੇ) ਅਜੋਗ ਬਾਤਾਂ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ (ਬੀਤੇ) ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਮਨ ਝੂਠ ਔਰ ਅਨੀਤਿ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਾ ਚਲਹੁ ਮਨ ਰਹਹੁ ਘਰੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ
ਖੋਜਤ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜਿ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਕਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਰਹੁ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਰਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦ੍ਵਾਰਾ ਖੋਜਨੇ ਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਨਿ ਮੋਹੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰ ਸੁ ਪੀਰਾ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਏਹੁ ਬਿਕਾਰ ਮਨ ਔਰੁ ਸਰੀਰੋਂ ਮੇਂ ਵਿਆਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੋ ਪੀੜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇਂ ਬਿਨਾਂ ਮਨ ਕੋ ਧੀਰਜ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥
ਕੋਈਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਸਨਾਨ ਸੇ ਗਤੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਾਵਣੁ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੈ ॥
ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਮਹਲੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸਚ ਕੋ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਹੀ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ (ਅੰਤਰਿ) ਭੇਦ ਕੀ ਗਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ । ਬਿਨਾਂ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਜੀਵ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਤ ਕੌਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਆਕਾਰੁ ਸਮਾਵੈ ॥ ਅਕਲ ਕਲਾ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥
ਸੋ ਨਰੁ ਗਰਭਿ ਜੋਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥

ਨਿਰਾਕਾਰ ਮਹਿ ਆਕਾਰ ਰੂਪ ਕੋ ਲੈ ਕਰੇ ਅਧਿਸ੍ਠਾਨ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿ ਜਾਇ ਜੈਸੇ ਰਜੁ ਮੈਂ ਸਰਪ (ਕਲਾ) ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਸਚ ਅਕਲ ਰੂਪ ਹੈ (ਸਾਚਿ) ਸਤਨਾਮ ਕਰ ਉਸ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰੈ । ਜੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਫਿਰਿ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਜਹਾਂ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਹ ਜਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਰਮਕਮਾਉ॥ਨਾਮੇਰਾਤਾਹਰਿਗੁਣਗਾਉ॥੫॥
ਜਹਾਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਜਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਰੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਾ ਕਮਾਉਨਾ ਕਰੋ ਨਾਮ ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਜੋ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਮੇਂ ਹੀ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਫਿਰ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ? ਉਤ੍ਰ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਏ ਤਾਕੋ ਲਾਗੈ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਬਦੇ ਜਾਗੈ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ॥੭॥
ਜਿਸਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਲਗਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਮੇਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਅਲਪਗਜ ਅਬਲ ਨੇ ਕਿਆ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਬ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਉਨ ਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਓਥੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਸਦਾ) ਹਮੇਸ (ਆਗੈ)ਪਹਲੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਬਿਧਿ ਨਾਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਮੈਲਾ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੮ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਪਹਚਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸਦਾ ਮੈਲਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਸੁਧ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਗੈ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਯਹ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਏ ॥ ਜਿਸ ਸੰਗਤ ਸੇ ਪਾਪ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਆਚਾਰੁ ਪਰਾਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ੧੦ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਅਚਾਰ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਨ (ਰਾਤਾ) ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ ਸਾਕਤੁ ਦੇਵਾਨਾ ॥ ਬਨ ਖੰਡਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਹੈਰਾਨਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਤ ਉਤ ਜਾਹਿ ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਘਰੁ ਆਪੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਕਤ ਕਾ ਮਨ(ਮੈਗਲੁ)ਹਾਥੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹਉਮੈ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਰੂਪ ਜੋ(ਬਨਖੰਡਿ) ਬਨ ਸਥਾਨ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਮਨ ਹਸਤੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਕਾਲ ਕੇ (ਚਾਪੇ) ਦਬਾਏ ਹੂਏ ਇਧਰ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪੇ ਢੂੰਢ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮਨੁ ਨਹੀ ਠਉਰਾ ॥

ਸਿਮਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਅਵਰ ਤਿਆਗਹੁ ਹਉਮੈ ਕਉਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨ(ਠਉਰਾ)ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰੋ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਜੋ ਕੌੜਾ ਸੁਆਦ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗੋ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਕੌੜਾ ਬਚਨ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰੋ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਰਹਸੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਮਝੇ ਜਮ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹਸੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਹੋ ਤੋ ਇਹ ਮਨਮੂਰਖ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕੈਸੇ ਬਚੇਗਾ ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਜਮ ਕਾ ਦੁਖੁ ਹੀ ਸਹਾਰੇਗਾ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੈ ॥ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰੇ ਸਚੁ ਪੇਲੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਖਸ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹਿ ਸੋ ਸਚੁ(ਪੇਲੈ)ਪ੍ਰੇਰਕੇ ਸਤਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਦੁਖਦਾਈ ਕਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਰਮਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਰਮਾ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਪੰਚ ਤਤੁ ਤੇ ਜਨਮਾ ॥

ਇਹੀ ਮਨ ਕਰਮਕਾਂਡੀਓਂ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਮਨ ਧਰਮੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਯਹ ਮਨ ਅਕਾਸਾਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਸੇ ਉਪਜਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਤਤੋਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਸਭ ਇਸ ਮੇਂ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਕਤੁ ਲੋਭੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੂੜਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਮਨੁ ਰੂੜਾ ॥ ੩ ॥

ਸਾਕਤ ਲੋਭੀਓਂ ਕਾ ਇਹ ਮਨ ਮੂਰਖ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਰੂੜਾ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਅਸਥਾਨੇ ਸੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮਨ ਕੋ ਸ੍ਵੈ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਠਹਰਾਉਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਖਬਰ ਹੋਈ ਹੈ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਤਪੁ ਤਾਪੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੀਨ੍ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਇਹ ਮਨ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕਾ ਭੋਗੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਇਹੀ ਮਨ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਰੂਪ ਤਪੁ ਤਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਇਹੀ ਮਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਅਪੁਨਾ ਆਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੀ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਨਸਾ ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੂਆ ਹੂਆ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਜਾਗੀ ਹੋੜਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਬੈਰਾਗ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਅਰ ਵਾਸਨਾ ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖੈ ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਮਹਲੀ ਹਰਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖਤੇ ਹੈਂ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਜੋ ਮਹਲੀ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥੫॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮਿ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ॥

ਇਹੀ ਮਨ ਰਾਜਾ ਹੋਕਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਮੇਂ ਸੂਰਮਾਂ ਬਨਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਨਿਰਭਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਅਪੁਨੈ ਵਸਿ ਕੀਏ ॥ ਹਉਮੈ ਗ੍ਰਾਸਿ ਇਕਤੁ ਥਾਇ ਕੀਏ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਅਪਨੇ ਬਸ ਮੇਂ ਕੀਏ ਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ(ਗ੍ਰਾਸਿ)ਖਾਇਕਰ ਭਾਵ ਬਸਕਰ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਇਕ ਰਿਦੇ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਕੀਏ ਭਾਵ ਰੋਕੇ ਹੈਂ॥ਵਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਏਕ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਗ ਸੁਆਦ ਅਨ ਤਿਆਗੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਗਤੀ ਜਾਗੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਜਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਆਨ ਰਾਗ ਸ੍ਵਾਦ ਸਭ ਤਜਾਗ ਦੀਏ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਯਹ ਮਨ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਹਦ ਸੁਣਿ ਮਾਨਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ੭ ॥

(ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੁਨਕਹ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਵਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਤਮਾ ਕੋ ਰਾਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ (ਨਿਰੰਕਾਰੀ) ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ਧੁਨਿ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਯਹ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ (ਦਰਿਘਰਿ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਗਤਿ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਤੇ (ਧੁਨਿ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ॥ ८ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ८ ॥

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਤਾ ॥ ਸਰਬ ਰਸਾਇਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ(ਰਸਾਇਣਿ)ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਂ ਇਹ ਮਨ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂਨੇ ਸਰਬ(ਰਸਾਇਣ)ਰਸੋਂਕਾ ਘਰੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥ ९ ॥ ८ ॥

ਜਿਨ ਕਾ ਭਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਸਨੁ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ९ ॥ ८ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਧਨੁ ਕਾਕੋ ਕਹੀਐ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਤ ਲਹੀਐ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਸੋ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਧਨ ਹੈ ਜਬ ਸਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਕਿਸ ਕਾ ਕਹਾ ਜਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ ਧਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਹੀ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੁਧ ਹਰਿ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮਕਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾਂ ਹਮਾਰਾ ਕੌਨ ਰਖਜਕ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੋਨੋ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਸਮਾਨ ਸਮਝ ਕਰ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਤਜਾਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸੋ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਹੇਤੁ ਗਵਾਰਾ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਲਾਗੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ॥

ਗਵਾਰੋਂ ਕਾ (ਕਨਿਕ) ਸੋਨਾ ਆਦਿ ਧਨੁ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸ ਤੂੰ ਬਖਸਹਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇ ॥ ਦੂਤੁ ਨ ਲਾਗਿ ਸਕੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਣ ਜਿਸ ਕੋ ਹਰਿ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਬਖਸ਼ਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤ ਵਾ ਜਮਦੂਤ ਲਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਯਾਲਤਾ ਸੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨ ਭਾਇਆ ॥ ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਦੁਖੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਅੱਛਾ ਲਗਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾਦਿ ਰੋਗ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਸਥਿਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਅਉਖਧੁ ਤੰਤ ਨ ਮੰਤਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਕਿਲਵਿਖ ਹੰਤਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੁਲਜ ਨਾ ਕੋਈ ਔਰ ਔਖਧ ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਹੰਤਾ) ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਆਪਿ ਭੁਲਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਭੁਲਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਤਿਸਕੀ, ਆਪ ਹੀ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਰੋਗੁ ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭਰਮਿ ਜਪਹਿ ਜਪੁ ਦੂਜਾ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਯਹੀ ਰੋਗ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਔ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਅਰੁ ਭਰਮੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਉਨਕੇ ਮੰਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਹਿ ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਜਨਮੁ ਕਿ ਲੇਖਹਿ ॥ ५ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੋ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਨਮ ਕਿਸ ਲੇਖੇ ਭਾਵ ਗਿਨਤੀ ਮੇਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਦੇਖਿ ਅਚਰਜੁ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦਿ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਰ ਨਰ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ॥

ਅਸਚਰਜ਼ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਹਜ ਰੂਪ ਕੋ ਸੁਰ ਨਰੋਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੇਂ ਜਾਨ ਕਰ ਸਮਾਧਿ ਮੈਂ ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਸਮਸਰਿ ਅਵਰੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ੬ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਜਾਨ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਾਕੀ ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸੰਤ ਭਗਤਿ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ॥

ਜਿਸਕਾ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਹਿਤ ਹੈ ਮੁਖ ਮੈਂ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ਐਸੇ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਭਗਤ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਰਾਮੁ) ਆਰਾਮੁ ਭਾਵ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰੇ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ॥ ੭ ॥

ਸਰਬ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰ ਸਹਜ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਧਯਾਨ ਲਗਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜਾਲ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਨਾ ਜਮਦੂਤ ਦੂਖੁ ਤਿਸੁ ਲਾਗੈ ॥ ਜੋ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਜਾਗੈ ॥

ਜੋ ਦਾਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥ ੮ ॥ ੯ ॥

ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰਿ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੰਗ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕ੍ਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਜਾਨੈ ॥ ਦੂਖੁ ਮਿਟੈ ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਨਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਮਿਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਯਾਰੀ ਸਖੀ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਹੁ ॥
ਜੇ ਕਹੇ ਜੀਤ ਕੋ ਕੌਨਸੇ ਬੰਧਨ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਬੰਧਨ ਸੁਤ ਕੰਨਿਆ ਅਰੁ ਨਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਮਾੜਾ ਪਿਤਾ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ(ਸੁਤ)ਪੁਤ੍ਰ ਕੰਨਿਆਂ(ਨਾਰਿ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੰਧਨ ਰੂਪਹੈਂ ॥੨॥

ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕੀਆ ॥ ਬੰਧਨ ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮਨਿ ਬੀਆ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸਭ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ (ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ) ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਬਧੂ ਆਦਿ ਪਰਵਾਰ ਔਰ ਮਨ ਮੇਂ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਭਾਵ ਏਹ ਸਭ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬੰਧਨ ਕਿਰਖੀ ਕਰਹਿ ਕਿਰਸਾਨ ॥ ਹਉਮੈ ਡੰਨੁ ਸਹੈ ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਾਨ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕਿਰਸਾਨ ਹੋਕਰ (ਕਿਰਖੀ) ਖੇਤੀ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਬੰਧਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਖੇਤੀ ਮੇਂ ਕਿਰਸਾਨ ਕੀ ਹਉਮੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਰਾਜਾ (ਡੰਨੁ) ਕਰ ਹਾਸਲੁ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਸਹਾਰਤਾ ਭਾਵ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਬੰਧਨ ਸਉਦਾ ਅਣ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਤਿਪਤਿ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥ ੫ ॥

ਬੇ ਬਿਚਾਰ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਉਦਾ ਭੀ ਬੰਧਨ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪਸਾਰੀ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬੰਧਨ ਸਾਹ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥ ੬ ॥

ਸਾਹੂਕਾਰ ਜੋ ਧਨ ਕਾ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਅੰਤ ਕੋ ਜਾਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਬੰਧਨ ਹੈ ਸੋ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕੇ ਸਰਬ ਬੰਧਨ ਹੈਂ ਕੋਈ ਥਾਇ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਬੰਧਨ ਬੇਦੁ ਬਾਦੁ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ॥ ੭ ॥

ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਜੋ ਬੇਦ ਕੇ ਝਗੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨੋ ਮੇਂ ਜੀਵ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਣਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧੦ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਬੰਧਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥ ੮ ॥ ੧੦ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਮਨਾ ਬਾਦ ਗਏ ਤਹਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਔਰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਔਰ ਭੀ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਥੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਗਰ ਮੈਂ ਗਜਾ ਸੋ ਨਗਰ ਬਾਸੀਓਂ ਪਠਾਣੋਂ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ ਬਿਅਦਬੀ ਕਰੀ ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਕੋਪ ਹੂਆ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੰਨ ੧੫੭੮ ਮੇਂ ਏਮਨਾ ਬਾਦ ਕਤਲ ਕੀਆ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਪਰ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਹੈਂ ੧ ਤਿਲੰਗ ਮੇਂ ਔਰ ੧ ਸ਼ਬਦ ਆਸਾ ਮੇਂ ਅਰ ਤੀਨ ਅਸਟਪਦੀਆਂ,ਇਨ ਤੀਨ ਅਸਟਪਦੀਓਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਮਾਰ ਲੂਟ ਸੇ ਉਪਰੰਤ ਬਾਬਰ ਕਰ ਮਾਰੇ ਹੂਏ ਦੁਖੀਓਂ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਲਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ ਸਿਰਿ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰੁ ॥ ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨ੍ ਗਲ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ਧੂੜਿ ॥ ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਦੀਆ ਹੁਣਿ ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨ੍ ਹਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਪਟੀਆਂ ਸੋਭ ਰਹੀਆਂ ਥੀਆਂ ਔਰ(ਮਾਂਗੀ) ਚੀਰਨੀਆਂ ਸੰਧੂਰ ਸੇ ਭਰੀਆਂ ਹੂਈਆਂ ਥੀਆਂ ਸੋ ਸਿਰ (ਕਾਤੀ) ਕੈਚੀਓਂ ਕਰਕੇ ਮੁੰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੀਸ ਕੇ ਗਹਿਣੇ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਛੇਤੀ ਦੇ ਸਬਬ ਲੁਟੇਰੇ ਵਾਲੋਂ ਸਹਿਤ ਕਤਰ ਲੇਤੇ ਥੇ ਜਬ ਵਹੁ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਤਬ ਮੁਗਲ ਲੋਗ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ (ਧੂੜਿ) ਮਟੀ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗਲ ਮੈਂ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਹਲੇ ਜੋ ਮਹਲੋਂ ਮੇਂ ਰਹਤੀਆਂ ਥੀ ਅਬ ਉਨਕੋ ਮਹਲੋਂ ਕੇ (ਹਦੂਰਿ) ਪਾਸ ਭੀ ਬੈਠਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੇਸ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬਾਬਾ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ(ਆਦੇਸੁ)ਦੇਸਕਾਲ ਬਸਤੁ ਪਰਛੇਦ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ(ਆਦੇਸੁ)ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਅਨੇਕ ਤਰਹ ਕੇ(ਵੇਸ)ਭੇਖ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਦਹੁ ਸੀਆ ਵੀਆਹੀਆ ਲਾੜੇ ਸੋਹਨ੍ ਪਾਸਿ ॥ ਹੀਡੋਲੀ ਚੜਿ ਆਈਆ ਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ ॥ ਉਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀਐ ਝਲੇ ਝਿਮਕਨ੍ ਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਯੇ ਬਜਾਹੀਆਂ ਸਨ ਤਬ ਇਨਕੇ ਪਾਸ(ਲਾੜੇ)ਪਤਿ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਥੇ ਔਰ ਹਿੰਡੋਲੋਂ ਪਰ ਚਢ ਕਰਕੇ ਆਈਆਂ ਥੀਆਂ ਜੋ ਹਿੰਡੋਲੇ(ਦੰਦ ਖੰਡ)ਹਾਥੀ ਕੇ ਦਾਂਤੋਂ ਕੇ ਟੁਕੜੋਂ ਸੇ(ਰਾਸਿ) ਸਵਾਰਨੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਥੇ ਅਰੁ ਉਪਰ ਸੇ ਪਾਨੀ ਬਾਰੀਤਾ ਥਾ ਅਰੁ ਪਾਸ(ਝਲੇ) ਪੰਖੇ (ਝਿਮਕਨ੍) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਥੇ ॥ ੨ ॥

ਇਕੁ ਲਖੁ ਲਹਨ੍ ਬਹਿਠੀਆ ਲਖੁ ਲਹਨ੍ ਖੜੀਆ ॥

ਏਕ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪਾਸ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਨਕੇ ਗੁਣ ਔਗੁਣੋਂ ਕੋ ਲਖ ਲੇਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ਅਰੁ ਏਕ ਖੜੀਆਂ ਹੀ(ਲਖ)ਜਾਣ ਲੇਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ਵਾ ਲਖ ਪਦ ਬਹੁ ਵਾਚੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਲੇਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ਅਰੁ ਬਹੁਤ ਖੜੀਆਂ ਲੇਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ਵਾ ਲਾਖੋਂ ਰੁਪਏ ਸਿਰਵਾਰਨੇ ਕੇ ਬੈਠੀਓਂ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਵਾਰੇ ਹੂਏ ਲਾਗਲਾ ਵਾ ਦਾਸੀਆਂ ਲੇਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ਅਰ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਖੜੀਓਂ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਵਾਰੇ ਹੂਏ ਲੇਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ॥

ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀਆ ਮਾਣਨਿ ਸੇਜੜੀਆ ॥ ਤਿਨ ਗਲਿ ਸਿਲਕਾ ਪਾਈਆ ਤੁਟਨ੍ ਮੋਤਸਰੀਆ ॥ ੩ ॥

ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਆਦਿ ਮੇਵਿਓਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਰਤੀਆਂ ਥੀਆਂ ਔਰ ਸੇਜੋਂ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀਆਂ ਥੀਂ ਤਿਨਕੇ ਗਲਿ ਮੇਂ ਅਬ ਲੋਹੇ ਕੀ(ਸਿਲਕ) ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਾ ਫਾਸੀਆਂ ਪੜੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ (ਮੋਤ ਸਰੀਆ) ਮੋਤੀਓਂ ਕੀ ਲੜੀਆਂ ਟੂਟਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਲੁਟੇਰੇ ਤੋੜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਦੁਇ ਵੈਰੀ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ੀ ਰਖੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਦੂਤਾ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੪ ॥

ਧਨੁ ਅਰੁ ਜੋਬਨੁ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਕਰ ਰਖੇ ਥੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਵੈਰੀ ਹੋ ਗਏ ਭਾਵ ਜੁਵਾਨ ਅਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਵਾਨ ਇਸ਼ਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਪਕੜ ਲੀਆ ਬਾਬਰ ਨੇ (ਦੂਤਾ) ਹਲਕਾਰੋਂ ਵਾ ਚੋਬਦਾਰੋਂ ਕੋ ਹੁਕਮੁ ਦੀਆ ਕਿ ਫੌਜ ਕੋਲੂਟਮਾਰ ਮਾਫ ਕਰੀ ਹੈ ਇਹ ਸੁਨਾਇ ਦੇਵੋ ਇਸ ਹੁਕਮੁ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਲੁਟੇਰੇ ਤਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਭਾਵ ਪਤਿਬ੍ਰਤ ਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਲੇ ਚਲਤੇ ਭਏ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਅਛਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਗੋ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀਐ ਤਾਂ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ਸਾਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈਆ ਰੰਗਿ ਤਮਾਸੈ ਚਾਇ ॥
ਬਾਬਰਵਾਣੀ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੁਇਰੁ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੇਕਰ ਐਸੀ ਬਿਪਤਾ ਪੜਨੇ ਸੇ ਪਹਲੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਿਮਰੀਏ ਤੋ ਸਜਾਇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਿਲੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਤਮਾਸਿਓਂ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਲਗਕਰ ਤੇਰੀ (ਸੁਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾ ਗਜਾਤ ਗਵਾਇ ਛੋਡੀਹੈਅਬਇਸਏਮਨਾਵਾਦ ਵਿਚ ਬਾਬਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਬਾਣੀ ਭਾਵ ਦੁਹਾਈ ਫਿਰ ਗਈ ਹੈ ਅਬ ਤਿਨਕੇ (ਕੁਇਰੁ)ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਿਓਂ ਕੋਰੋਟੀ ਭੀ ਖਾਨੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਇਕਨਾ ਵਖਤ ਖੁਆਈਅਹਿ ਇਕਨਾ ਪੂਜਾ ਜਾਇ ॥
ਚਉਕੇ ਵਿਣੁ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆ ਕਿਉ ਟਿਕੇ ਕਢਹਿ ਨਾਇ ॥
ਰਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿਓ ਹੁਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥

ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਨਿਮਾਜ਼ ਕੇ ਵਕਤ ਗਵਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਕਨਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਜਾਤੀਹੈਹਿੰਦੂਓਂਕੀਇਸਤ੍ਰੀ-ਆਂ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਚਉਕੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਟਿਕੇ ਨਿਕਾਲੇਂ ਭਾਵ ਯਹਿਕਿ ਹਿੰਦੂ ਅਤ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਰਬ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਭੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਾ ਥਾ ਅਬ ਵਹ ਛੁਟਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਕੀ ਦੁਹਾਈ ਦੇਤੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਉਨਕੋ ਦੁਹਾਈ ਕਹਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਇਕਿ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ਆਪਣੈ ਇਕਿ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਪੁਛਹਿ ਸੁਖ ॥
ਇਕਨਾ ਏਹੋ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਵਹਿ ਦੁਖ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ ॥ ੭ ॥੧੧ ॥

ਏਕ ਘਰ ਸੇ ਨਿਕਲੇ ਹੁਏ ਮੁੜਕੇ ਘਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਆਪਸ ਮੈਂ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕਰ ਦੁਖ ਸੁਖੁ ਪੂਛਤੇ ਹੈਂ ਇਕਨੋਂ ਕੇ ਭਾਗ ਮੇਂ ਯਿਹੀ ਲਿਖਾ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਹੀ ਬੈਠ ਬੈਠ ਕਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਕਿਜਾ ਬਸ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥ ਇਸ ਅਸਟਪਦੀ ਮੇਂ ਰਹਾਉ ਦੀ ਤੁਕ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ੨ ਪਦੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਅਰਥ ਕੀਆ ਹੈ ਨਤਰ ਤਿਸ ਪਦਕਾ ਪ੍ਰੋਖ ਅਰਥ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਉਦਾਸ ਹੁਏ ਹੁਏ ਵਿਭੂਤੀ ਕੋ ਖਿਣ ਭੰਗੁਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਾ ਸੁ ਖੇਲ ਤੁਬੇਲਾ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੇਰੀ ਸਹਨਾਈ ॥
ਕਹਾ ਸੁ ਤੇਗ ਬੰਦ ਗਾਡੇਰੜਿ ਕਹਾ ਸੁ ਲਾਲ ਕਵਾਈ ॥
ਕਹਾ ਸੁ ਆਰਸੀਆ ਮੁਹ ਬੰਕੇ ਐਥੈ ਦਿਸਹਿ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤੀਨ ਦਿਨ ਪਹਲੇ ਏਮਨਾਬਾਦ ਮੇਂ ਰਾਗ ਰੰਗ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਵਹ ਖੇਲ ਆਜ ਕਹਾਂ ਹੈ ਘੋੜਿਓਂ ਕੇ ਤਬੇਲ ਕਹਾਂ ਹੈ ਔ ਭੇਰੀ ਪੁਨਃਸਹਨਾਈ ਬਾਜੇ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਤਲਵਾਰੋਂ ਕੇ ਬੰਧਨੇ ਵਾਲੇ ਕਹਾਂ ਹੈਂ (ਗਾਡੇਰੜਿ) ਗਾਡੇ ਭਾਵ ਰਥੀ ਸੂਰਮੇ ਕਹਾਂ ਹੈ ਲਾਲ(ਕਵਾਈ) ਪੁਸਾਕਾਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਬਾਂਕੇ ਮੁਖ (ਆਰਸੀਆ)ਸੀਸਿਓਂ ਮੈਂ ਦੇਖਤੀ ਥੀ ਸੋ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਹੁ ਆਜ ਇਹਾਂ ਦਿਖਲਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਵਿਸਮਯ ਯੁਕਤਿ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਗੋਸਾਈ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ
ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਜਰੁ ਵੰਡਿ ਦੇਵੈ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਸ਼ਾਈ ਯਹ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ (ਗੁਸਾਈ) ਸ੍ਵਾਮੀਹੈਂ ਏਕ ਘੜੀ ਮੇਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਫਿਰ ਉਸੀ ਭਾਂਤਿ (ਉਥਾਪੇ)ਉਠਾਵਤਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਧਨੁ ਬਾਂਟ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਾਂ ਸੁ ਘਰ ਦਰ ਮੰਡਪ ਮਹਲਾ ਕਹਾਂ ਸੁ ਬੰਕ ਸਰਾਈ ॥
ਕਹਾਂ ਸੁ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਮਣਿ ਜਿਸੁ ਵੇਖਿ ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰ ਸਭਾ ਹੀ।।ਅੰਤ ਤੇ ਕੇ ਥਿਨੇ ਦਾਰੇ ਪਕਾਰੇ ਦਾਰ ਮਕਾਨ (ਰਹਿਮ ਸ਼ਰਮ)
੮੬੨ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰੀਗਰੀਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ

ਕਹਾ ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ਹਰਮਾ ਹੋਈਆ ਛਾਈ ਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਵਹ ਘਰ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਵਹ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਹਾਂ ਹੈ (ਮੰਡਪ) ਵਹੁ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਵਾ ਸਭਾ ਮੰਡਪ ਔਰ ਮਹਲਾ ਇਤਮੰਦਰੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਸਰਾਇ ਮੁਸਾਫਰੋਂ ਕੇ ਰਹਨੇ ਕੀ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕਾਮਨੀਓਂ ਕੇ ਰੂਪ ਕੀ ਸੁੰਦਰਜਤਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਰਸਿਕੋਂ ਨੇ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਥੀ ਸੇਜਜਾ ਪਰ (ਸੁਖਾਲੀ) ਸੁਖੀ ਹੋਰਹਾ ਥੀ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਔਰੁ ਪਾਂਨ (ਤੰਬੋਲੀ) ਪਾਨੋਂ ਕੇ ਬੀੜੇ ਲਗਾਨੇ ਵਾਲੀਆਂ (ਹਰਮਾ) ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਦਾਸੀਆਂ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ਸਭ ਛਾਈ ਮਾਈ ਹੋਗਈ ਅਰਥਾਤ ਲੋਪ ਹੋਗਈਹੈਂ ਵਾ ਸਭੀ ਵਸਤੂ ਮਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੀ ਛਾਵੇਂ ਵਤ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਇਸੁ ਜਰਿ ਕਾਰਣਿ ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ ਇਨਿ ਜਰ ਘਣੀ ਖੁਆਈ ॥
ਪਾਪਾ ਬਾਝਹੁ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਮੁਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਰਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰਗਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਇਸ ਧਨ ਕੇ ਕਾਰਣ(ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ) ਬਹੁਤ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਖਰਾਬ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਪੀਛੇ ਭੀ ਇਸੀ ਧਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਭੁਲਾਈ ਹੈ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਕਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ਔਰ ਮਰਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ (ਖੁਆਏ) ਭੁਲਾਤਾ ਹੈ ਉਸਕੀ ਭਲਿਆਈ ਖੋਸ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟੀ ਹੂ ਪੀਰ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ਜਾ ਮੀਰੁ ਸੁਣਿਆ ਧਾਇਆ ॥
ਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜ ਮੰਦਰ ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਇਰ ਰੁਲਾਇਆ ॥
ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਨ ਹੋਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾ ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਥ(ਮੀਰੁ) ਥਾਦਸਾਹ ਥਾਥਰ ਕਾ ਧਾਵਾ ਸੁਨਾ ਤਥ ਕੋਟਾਂਨ ਕੋਟ ਪੀਰ ਜੋ ਪਠਾਨੋਂ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਥੇ ਸੋ ਈਸ੍ਵਰ ਨੇ(ਵਰਜਿਰਹਾਏ) ਹਟਾਇ ਰਖੇ ਜਿਤਨੇ(ਥਾਨ) ਦੇਵਸਥਾਂਨ(ਮੁਕਾਮ) ਇਸਥਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਨੇ ਔਰ ਬਹੁਤ ਸੇ ਜੋ ਮੰਦਿਰ ਥੇ ਜਿਨਕਾ ਥਿਜੁਲੀ ਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾ(ਬਿਜ)ਪਕੇ ਮੰਦਰ ਲੁਟੇਰੋਂ ਕੇ ਆਗ ਲਗਾਉਨੇ ਸੇ ਸੋ ਸਭੀ ਜਲ ਗਏ(ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ)ਟੂਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ (ਕੁਇਰ) ਸਾਹਜਾਦੋਂ ਕੋ ਗਲੀਓਂ ਮੈਂ ਰੁਲਾਇਆ ਜੋ ਪੀਰ ਕਹਤੇ ਥੇ ਹਮ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਂਗੇ ਜੋ ਆ ਪ ਪਰ ਨਜਰ ਊਠਾਵੈਗਾ ਸੋ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਸੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸਕਤਿ ਪਰਚਾ ਨ ਲਗਾਇਆ ਭਾਵ ਥੋੜੀ ਭੀ ਕਰਾਮਾਤ ਨ ਦੇਖਾਈ ਅਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਹੀ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ॥ ੪ ॥

ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾ ਭਈ ਲੜਾਈ ਰਣ ਮਹਿ ਤੇਗ ਵਗਾਈ ॥
ਓਨ੍ਹੀ ਤੁਪਕ ਤਾਨਿ ਚਲਾਈ ਓਨ੍ਹੀ ਹਸਤਿ ਚਿੜਾਈ ॥
ਜਿਨਕੀ ਚੀਰੀ ਦਰਗਹ ਫਾਟੀ ਤਿਨਾ ਮਰਣਾ ਭਾਈ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਓਰ ਮੁਗਲ ਏਕ ਓਰ ਪਠਾਨ ਹੋਕਰ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਔਰ ਜੁਧ ਭੂਮਿ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਤਲਵਾਰੇਂ ਚਲਾਈ ਉਨੋਂ ਨੇ (ਤੁਪਕ) ਬੰਦੂਕ ਬਲ ਕਰ ਚਲਾਈ ਉਨੋ ਨੇ ਹਾਥੋਂ ਪਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਉਨੇ ਕੋ ਚਢਾਈ* ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੀ ਆਯੂ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਫਦ ਗਈ ਤਿਨਕਾ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੫ ॥

• ਇਕ ਹਿੰਦਵਾਣੀ ਅਵਰ ਤੁਰਕਾਣੀ ਭਟਿਆਣੀ ਠਕੁਰਾਣੀ ॥
ਇਕਨਾ ਪੈਰਣ ਸਿਰਖੁਰ ਪਾਟੇ ਇਕਨਾ ਵਾਸੁ ਮਸਾਣੀ ॥
ਜਿਨ੍ਕੇ ਬੰਕੇ ਘਰੀ ਨ ਆਇਆ ਤਿਨ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੀ ਏਕ ਤੁਰਕੋਂ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ(ਭਟਿਆਣੀ) ਭਾਟੋਂ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ (ਠਕੁਰਾਣੀ) ਛਤ੍ਰੀਓਂ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਇਨਕੀ ਬੁਰੀ ਦਸ਼ਾ ਭਈ ਕਿਸੀ ਕੇ (ਪੈਰਣ) ਚੋਲੇ ਭਾਵ ਪੁਸਾਕੇ(ਸਿਰਖੁਰ ਪਾਟੇ) ਸਿਰਸੇ ਪੈਰ ਤਕ ਕ੍ਰਾਨਾਨੇ ਕਰਕੇ ਫਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ ਇਕਨੋਂ ਕਾ ਸਮਸਾਨੋਂਮੇਂ ਥਾਸਾ ਹੂਆ ਭਾਵਯਹਕਿਕਟਾਰੀਆਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਮਰਿ ਗਈਂ ਜਿਨਕੇ ਪਤੀ(ਬੰਕੇ) ਸੁੰਦਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੋ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਏ ਭਾਵ ਰਣ ਭੂਮ ਮਹਿ ਮਾਰੇ ਗਏ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਤਿ ਕੈਸੇ ਬੀਤਤੀ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀਆਂ ਭਈਆਂ ॥ ੬ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥
ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਥੈ ਜਾਇ ਰੂਆਈਐ ॥
ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਵਿਗਸੈ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥ ੭ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਕਰਤਾਹੈਂ ਆਪਹੀ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਰਵਾਉਤਾ ਹੈਂ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਕਹਕਰ ਸੁਨਾਈਐ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਥਿਨਾਂ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ (ਰੂਆਈਐ)ਰੋਈਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ

*ਦਾ ਹਾਥ ਪਰ ਥਿਤ ਗਈਆ ਅਰਥਾਤ ਫਟ ਗਈਆਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਹੁਕਮੀ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਚਲਾਇਕਰ ਫੇਰ ਪ੍ਰ ਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਕਰਮ ਤੈਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਪਨੇ ੨ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭਕੋ ਫਲ ਭੁਗਾਉਤਾ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ੧੮ ॥

ਬਾਬਰ ਦੇ ਚਲੇ ਗਏ ਪੀਛੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਿਰ ਮੈਂ ਆਏ ਅਰੁ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਆਪਾ ਹੰਦਾ ਦੇਖ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣ ਗੋਇਲ ਰੂਪ ਸਮਝ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਮੈਂ ਅਸਟਪਦੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਜੈਸੇ ਗੋਇਲ ਗੋਇਲੀ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਆਦਮੀ ਬਾਂਧਹਿ ਘਰ ਬਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਗੋਇਲੀ ਪੁਰਸ ਗੋਇਲ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗੋਇਲ ਵਹੁ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤ੍ਰਿਣ ਚੁਗਣੇ ਕੇ ਹੇਤੁ ਪਸੂ ਆਇ ਕਰ ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਇਲੀ ਪਸੂਓਂ ਕੇ ਰਖਜਕ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਗੋਇਲ ਹੈ ਜੀਵ ਗੋਇਲੀ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਪੁਰਸ ਘਰ ਬਾਰ ਬਾਂਧਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਕੂੜੁ) ਮਿਥਜਾ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਗਹੁ ਜਾਗਹੁ ਸੂਤਿਹੋ ਚਲਿਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੈਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੀਵੋ ਜਾਗੋ ਜਾਗੋ ਅਰਥਾਤ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੋ ਜੀਵ ਬਣਜਾਰਾ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨੇ ਕੇ ਦਿਨ ਨਿਕਟ ਚਲੇ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨੀਤ ਨੀਤ ਘਰ ਬਾਂਧੀਅਹਿ ਜੇ ਰਹਣਾ ਹੋਈ॥ ਪਿੰਡੁ ਪਵੈ ਜੀਉ ਚਲਸੀ ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ॥੨॥

ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਤ ਸਿਥਰ ਜਾਨਕੇ ਤਬ ਘਰ ਬਾਂਧੀਐ ਜੋ ਰਹਨਾ ਹੋਇ ਜਬ ਯਹ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਗਿਰ ਪੜੈਗਾ ਤਬ ਜੀਵ ਨਿਕਸਕਰ ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਣੈਗਾ ਸੋ ਜਾਗੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਓਹੀ ਓਹੀ ਕਿਆ ਕਰਹੁ ਹੈ ਹੋਸੀ ਸੋਈ ॥ ਤੁਮ ਰੋਵਹੁਗੇ ਓਸਨੋ ਤੁਮ੍ ਕਉ ਕਉਣੁ ਹੋਈ॥੩॥

ਹੈ ਹੈ ਓਹ ਓਹ ਕਰਕੇ ਸਜਾਪਾ ਕਰਤੀਓਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਓਹੀ ਓਹੀ ਕਜਾ ਕਹਤੀਆਂਹੋ ਜੀਵ ਅਬ ਹੈ ਸੋਈ ਆਗੇ ਕੋ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਤੁਮਤੋ ਉਸਕੋ ਰੋਵੋਗੇ ਅਰੁ ਤੁਮਕੋ ਕੌਨ ਰੋਵੈਗਾ ਜੇ ਕਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰੇ ਰੋਵੈਂਗੇ ਤਉ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ ਤੁਮਕੋ ਵਾ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਰੋਣਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਧੰਧਾ ਪਿਟਹੋ ਭਾਈਹੋ ਤੁਮ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ਓਹੁ ਨ ਸੁਣਈ ਕਤਹੀ ਤੁਮ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵਹੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈਓ ਤੁਮ ਜੋ ਅਪਨਾ(ਧੰਧਾ)ਕਾਮ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਪੀਟਤੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰਾ ਯਹ ਕਾਮ ਸਾਧਤਾ ਥਾ ਸੋ ਤੁਮ ਝੂਠ ਕਮਾਉਤੇ ਹੋ ਵਹੁ ਜੋ ਮਰ ਗਜਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰਾ ਰੋਨਾ (ਕਤਹੀ) ਕਬੀ ਸੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਬਜਰਥ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਤੇ ਸੁਤਾ ਨਾਨਕਾ ਜਾਗਾਏ ਸੋਈ ॥ ਜੇ ਘਰੁ ਬੂਝੈ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਵਿਦਜਾ ਸਕਤੀ ਪ੍ਰੇਰਨੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਸੋਯਾ ਹੈ ਜਬ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜਗਾਏ ਤਬ ਜੀਵ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਸਮਝਜਾਇ ਤੋ ਫਿਰ ਅਵਿਦਜਾ ਰੂਪ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋੜੀ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਬੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੇ ਨਸਟ ਕਰੀ ਹੁਈ ਫਿਰ ਅਵਿਦਜਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਚਲਦਾ ਲੈ ਚਲਿਆ ਕਿਛੁ ਸੰਪੈ ਨਾਲੇ ॥ ਤਾ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਦੇਖਿਕੈ ਬੂਝਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੬॥

ਜੋ ਚਲਦਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਕਛੁ ਧਨ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੇ ਗਇਆ ਹੋਇ ਤਬ ਦੇਖਕੇ ਸਮਝ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਤੁਮ ਭੀ ਧਨ ਸੰਚਨ ਕਰੋ ॥ ੬ ॥

ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਮਖਸੂਦੁ ਲੈਹੁ ਮਤ ਪਛੋਤਾਵਹੁ ॥
ਅਉਗੁਣ ਛੋਡਹੁ ਗੁਣ ਕਰਹੁ ਐਸੇ ਤਤੁ ਪਰਾਵਹੁ ॥ ੭ ॥

ਐਸਾ ਬਜਾਪਾਰ ਕਰਹੁ ਜਿਸਮੇਂ (ਮਖਸੂਦੁ) ਨਫਾ ਭਾਵ ਸਿਧਾਂਤ ਮਿਲੈ ਜਿਸਕਰ ਫਿਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਨ ਹੋਇ। ਐਸਾ ਬਣਜ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਔਗੁਨੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਹੁਗੇ ॥ ੭ ॥

ਧਰਮੁ ਭੂਮਿ ਸਤੁ ਬੀਜੁ ਕਰਿ ਐਸੀ ਕਿਰਸ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ਤਾਂ ਵਾਪਾਰੀ ਜਾਣੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਜਾਵਹੁ ॥ ੮ ॥

ਧਰਮ ਬੀਜ ਬੋਵਨੇ ਕੀ ਭੂਮੀ (ਧਰਮੁ ਭੂਮਿ) ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਸਤਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਬੀਜ ਪਵਹੁ ਐਸੀ (ਕਿਰਸ) ਖੇਤੀ ਕਰਹੁ ਤਬ ਤੁਮ ਬਾਪਾਰੀ ਜਾਨੇ ਜਾਵੋਗੇ ਤਬ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇ ਕਰਕੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਵਹੁਗੇ ॥੮

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਬੂਝੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਸੁਣੇ ਨਾਮੁ ਨਾਮੇ ਬਿਉਹਾਰ ॥੯॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਕਰਮੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਵਾ ਉੱਤਮ ਕਰਮ ਉਦੈ ਹੋਇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਉ ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕਹਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਬਿਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਿਉ ਲਾਹਾ ਤੋਟਾ ਤਿਵੈ ਵਾਟ ਚਲਦੀ ਆਈ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੦ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੈਸੇ ਕਰਮਾਨਸਾਰ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਤੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਯਹ ਸ਼ਰਬਦਾ ਹਾਨ ਲਾਭ ਕੀ (ਵਾਟ) ਰਾਹੁ ਭਾਵ ਡੰਡੀ ਚਲਤੀ ਆਈ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਡਿਆਈ ਸਮਝਨੀ ਚਾਹੀਐ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਪਰਸੰਨ ਰਹਿਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੦ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲੰਮੇ ਦੇਸ ਕੀ ਬੋਲੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂਢੀਆ ਕੋ ਨੀਮ੍ਹੀ ਮੈਡਾ ॥ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਹਿਬਾ ਤੂ ਮੈ ਹਉ ਤੈਡਾ ॥ ੧ ॥

ਮੈਨੇ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਢੂੰਢੀਆਂ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਸੰਦ ਆ ਜਾਇ ਤੋ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਮੈ ਨੀਮ੍ਹਿ ਕੋ ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ ॥ ਹਿਕੋ ਮੈਡਾ ਤੂੰਧਣੀਸਾਚਾਮੁਖਿਨਾਮੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਬੀਭਾ) ਦੂਸਰਾ (ਦਰੁ) ਦ੍ਵਾਰਾ ਕੋਈ (ਮੈ) ਮੈਨੂੰ (ਨੀਮ੍ਹਿ) ਨਹੀਂ ਹੈ (ਕੈ) ਕਿਸਕੋ ਮੈਂ ਸਲਾਮ ਕਰੂੰ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਟੇਕੂੰ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ (ਹਿਕੋ) ਏਕ (ਮੈਡਾ) ਮੇਰਾ ਤੁਹੀਂ (ਧਣੀ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧਾ ਸੇਵਨਿ ਸਿਧ ਪੀਰ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ॥ਮੈਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈਸਾਚੇਗੁਰ ਬੁਧਿ॥੨॥

ਜੋ ਸਿਧ (ਪੀਰ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਰਥਾਤ ਬਡੇ ਸਿਧ ਹੈਂ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਸਿਧੀਆਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਰਿਧ ਅਰ ਸਿਧ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੋਕ ਸਿਧਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸਿਧਾਂ ਅਰ ਪੀਰਾਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨਤੇ ਰਿਧਾਂ ਸਿਧਾਂ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਯਹ ਬੁਧ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਭੂਲ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਕਾਪੜੀ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਦਿਸੰਤਰ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹੀ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ਨਿਰੰਤਰ ॥ ੩ ॥

ਬਾਰਾਂ ਭੇਖ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ (ਭੋਗੀ)ਠਾਕਰੋਂ ਕੋ ਭੋਗ ਲਗਾਇ ਕਰ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ (ਕਾਪੜੀ) ਯਹ ਭੀ ਏਕ ਭੇਖ ਦ੍ਵਾਰਕਾ ਕੇ ਸਮੀਪ ਹੈ ਭਰਮਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਿਆ ਤੁਛ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਿਵਧਾਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਤ ਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪਾਧੇ ਜੋਇਸੀ ਨਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ॥
ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਣਾ ॥ ੪ ॥

ਪੰਡਤ ਲੋਗ ਔਰ (ਪਾਧੇ) ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ਕਰਮ ਕਰਾਉਨੇ ਹਾਰੇ (ਜੋਇਸੀ) ਗ੍ਰਹ ਸੋਧਨ ਹਾਰੇ ਔਰ ਜੋ ਨਿਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਘਟ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰਬ੍ਰਹਮਰੂਪ(ਵਸਤੁ)ਭਾਵਪਦਾਰਥਲੁਕਾਹੁਆਹੈਤਿਸਕੋਨਹੀਂਜਾਨਤੇ॥੪॥

ਇਕਿ ਤਪਸੀ ਬਨ ਮਹਿ ਤਪੁ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਤੀਰਥ ਵਾਸਾ ॥
ਆਪਨ ਚੀਨ੍ਹਿ ਤਾਮਸੀ ਕਾਹੇ ਭਏ ਉਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥

ਇਕ ਤਪਸੀ ਬਨ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰ ਤਪਸ੍ਯਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤੀਰਥੋਂ ਹੀ ਮੇਂ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਤਕ ਤਮੋ ਗੁਣੀ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹਚਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਆ ਬਸਤ ਹੂੰ ਤਬ ਤਕ ਓਹ ਉਦਾਸੀ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦਿਖਾਉਨੀ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਇਕਿ ਬਿੰਦੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਾਖਦੇ ਸੇ ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੂਟਹੀ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਬੀਰਜ ਕੋ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਕਉ ਜਤੀ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਉਹ ਛੂਟਤੇ ਨਹੀਂ ਭਰਮ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਇਕਿ ਗਿਰਹੀ ਸੇਵਕ ਸਾਧਿਕਾ ਗੁਰ ਮਤੀ ਲਾਗੇ ॥
ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਜਾਗੇ ॥ ੭ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸੁਭ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਸਾਧਨੇ ਹਾਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤ ਮੇਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿਢ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਤੇ ਦਰੁਘਰੁ ਜਾਣੀਐ ਸੋ ਜਾਇਸਿਵਾਣੈ॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਨਵੀਸਰੈਸਾਚੇਮਨੁਮਾਨੈ॥੨॥੮॥੧੪॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਘਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਉਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮ ਸਤਸੰਗ ਕੀ (ਜਾਇ) ਜਗਹ ਕੋ ਪਹਚਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਨਾਮ ਵਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋ ਸਾਚੇ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ਲੇ ਭਉਜਲੁ ਸੰਚਿ ਤਰਣਾ ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲੁ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ)ਨਿਵਰਤ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਲੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਮੇਰਾ ਤਰਣਾ ਹੋਵੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਆਦ ਜੁਗਾਦ ਦਿਆਲ (ਸਚਿ) ਸਤਜ ਸਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੂੰ॥੧॥

ਤੂ ਦਾਤੌ ਹਮ ਜਾਚਿਕਾ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਭੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਅਪਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਰੂਪ ਭਿਖਿਆ ਦੀਜੀਏ ਗੁਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਮ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੈਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ (ਮੰਦਰੁ) ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀਜ ਜਾਇ ॥

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛੋਡੀਐ ਤਉ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥ ਜਾਣੈ॥੨॥

ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਾਂ ਕੋ ਛੋੜ ਦੇਈਏ ਤਬ ਸਚ ਕੋ ਜੀਵ ਪਹਿਚਾਨੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਪਰਮਾਰਥ ਕੋ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਲੋਭੀਆ ਲੁਭਤਉ ਲੋਭਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੋਭੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਮਨ ਲੋਭੀਓਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈ (ਲੁਭਤਉ) ਲੋਭ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਲਲਚਾਉਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਲੋਭ ਕੋ ਨਵਿਰਤ ਕਰੀਏ ਜਿਸਨੇ ਨਵਿਰਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਲਰਿ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀਐ ਕਿਉ ਲਾਹਾ ਪਾਵੈ॥ਮਨਮੁਖੁ ਸਚਿ ਨ ਭੀਜਈ ਕੂੜੁ ਕੂੜਿ ਗਡਾਵੈ॥੪॥

ਜੇਕਰ ਕਲਰ ਮੇਂ ਖੇਤੀ ਬੀਜੀਏ ਤੌ ਪੁਰਸ ਲਾਹਾ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈਗਾ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਚ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਕੂੜ) ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਔਰ ਝੂਠੇ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ (ਗਡਾਵੈ) ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਲਾਲਚੁ ਛੋਡਹੁ ਅੰਧਿਹੋ ਲਾਲਚਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥ਸਾਚੌ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈਬਿਖੁਮਾਰੀ॥੫॥

ਹੇ ਅੰਧੇ ਅਗਜਾਨੀਓਂ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਲਾਲਚ ਤਜਾਗੋ ਲਾਲਚ ਮੇਂ ਭਾਰੀ ਭਾਵ ਬਡਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਜਬ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸੇਗਾ ਤਬ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਬਿਖੁ ਮਾਰੀ ਜਾਇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ ॥ ੫ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ ਮੂਸਹੁਗੇ ਭਾਈ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾਲੀ ਖੋਟੀ ਡੰਡੀ ਛੋੜ ਦੇਹੁ ਨਹੀਂ ਤੋ (ਮੂਸਹੁਗੇ) ਲੁਟੇ ਜਾਉਗੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਬਚੀਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪਥਰੁ ਸੈਲੁ ਹੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣ ਫੀਕਾ ॥
ਜਲ ਮਹਿ ਕੇਤਾ ਰਾਖੀਐ ਅਭੁ ਅੰਤਰਿ ਸੂਕਾ ॥ ੭ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਖੁਸ਼ਕ ਪਥਰ ਕੀ ਸਮ ਕਠੋਰ ਹੈ ਉਸਕੇ ਜੀਵਨ ਪਰ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਜਰਥ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਿਰਸ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪਥਰ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਕਾਲ ਜਲ ਮੇਂ ਰਖੀਏ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕਾ ਅੰਤਰ ਸੂਕਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਭੀ ਰਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕਾ ਹ੍ਰਿਦਜ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭੀਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੧੫ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਆਤਮਾ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਮਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੧੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ ॥
ਧੰਧੁ ਪਿਟੇ ਸੰਸਾਰ ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ(ਵਾਟ)ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਕੇ ਰਸਤੇਕੋ(ਵਟਾਇਆ)ਬਦਲਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ(ਚਲਣਹਾਰ) ਨਾਸਵੰਤ ਨਰਕ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰਨੂੰ(ਚਲਣਹਾਰ)ਨਾਸ ਰੂਪੁ ਜਾਣਕੇ ਸੰਸਾਰਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਸਤੇ ਕੋ ਸਭ ਓਰ ਤੇ ਵਟਾਇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਕੇ ਧੰਧਿਓਂ ਕੋ ਪੀਟਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਚੁ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧॥

ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਕਿਆ ਢੂਢੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਵਿਸਰਜਿਆ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਹਮ ਤੀਰਥ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਕਯਾ ਕ੍ਰਮਣ ਕਰੈਂ ਔਰ ਕਯਾ ਬਸਤੁ ਢੂੰਢੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਜਬ ਹਮਨੇ ਮਮਤਾ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕੋ (ਵਿਸਰਜਿਆ)ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਉ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥

ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿ ਨ ਪਾਈਐ ॥
ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ੨ ॥

ਸਚਾ ਲੋਗੁ ਹਰਿ ਸੇ ਸਤ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਸਚੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਸਚੇ ਸੇ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੁਇਆ ਕਉ ਕਿਆ ਰੋਵਹੁ ਰੋਇ ਨ ਜਾਣਹੂ ॥
ਰੋਵਹੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਹੂ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕ੍ਯਿਆ ਰੋਵਤੇ ਹੋ ਤੁਮ ਰੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਸਚੇ ਕੇ ਸਲਾਹਨੇ ਮੈਂ ਅਰੁ ਉਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਸਮਝਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰੋਵੋ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮੀ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥
ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ ਹੁਕਮੁ ਸਿਞਾਣੀਐ ॥ ੪ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖ ਹੈਂ ਯਹ ਤੋ (ਹੁਕਮੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ (ਵਜਹੁ) ਦੁਮਾਹਾ ਜੀਵ ਲਿਖਾਇ ਆਇਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਲਾਹਾ ਤਬ ਪਲੈ ਪੜੈਗਾ ਜਬ ਉਸ ਹੁਕਮ ਕੋ ਸਮਝੀਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਦੁਖ ਹਾਂਨ ਲਾਭ ਕੋ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਮੰਨ ਕਰ ਸਮਾਨ ਵ੍ਰਿਤਿ ਰਖੋਗੇ ॥ ੪॥

ਹੁਕਮੀ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ਦਰਗਹ ਭਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰ ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਹੁਕਮੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਪੁਸਾਕ ਕੋ ਪਹਨੇ ਹੁਏ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਅੱਛਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕੁਕ੍ਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ(ਬੰਦਿਰਬਾਣੀਐ)ਰਬਕੇ ਬੰਦੇ ਜਮਦੂਤ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਹੀ ਪਰ ਮਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕੈਦ ਮੈ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਰ ਪਰ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨਕੋ ਕਪੋਂ ਕੀ ਬਾਣ ਭਾਵ ਚੰਚਲਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ਮਨਿ ਵਸਾਈਐ ॥ ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਗਰਬੁ ਵਞਾਈਐ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸਤ ਅਸਤ ਕੇ (ਨਿਆਉ)ਬਿਬੇਕ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਮਸ੍ਤਕ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਕੋ ਮਿਲੈਗਾ ਜਬ ਐਸਾ ਨਿਸਚਯ ਕਰੀਏ ਤਬ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਮੁਖੀਆ ਸਿਰਿ ਮਾਰ ਵਾਦਿ ਖਪਾਈਐ ॥ ਠਗਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰ ਬੰਨਿ੍ ਚਲਾਈਐ ॥੭॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਾਟ ਮੇਂ ਖਪਾਈਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਅੰਤ ਕੋ ਸਿਰਪਰ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੀ ਮਾਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਠਗੀ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ (ਮੁਠੀ) ਠਗੀ ਗਈ ਹੈ ਅੰਤਕੋ ਬੰਧਕਰ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਚਲਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵਹੀ ॥ ਗੁਨਹਾਂ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੀ ॥ ੮ ॥

ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਬਸਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫਿਰ ਪਛਤਾਉਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕੀ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਆਪ ਗੁਨਾਹ ਕੋ ਬਖਸ਼ਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਸਚੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲੀਐ ॥
ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥ ੯ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕਿ ਮੈਂ ਸਤਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਨਜਰ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕੀਜੀਏ ॥ ੯ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਿਆ ਜੰਗਲੁ ਢੂਢੀ ਜਾਇ ਮੈ ਘਰਿ ਬਨੁ ਹਰੀਆਵਲਾ ॥
ਸਚਿ ਟਿਕੈ ਘਰਿ ਆਇ ਸਬਦਿ ਉਤਾਵਲਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਘਰ ਔਰ ਬਨੁ (ਹਰੀਆਵਲਾ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਕਯਾ ਢੂਢੋਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ (ਉਤਾਵਲਾ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਸਚ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਮਹਲੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਹ ਦੇਖੀਏ ਤਹਾਂ ਸੋ ਪੂਰਣ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸਚੁ ਤਾ ਮਨਿ ਭਾਵਈ ॥ ਚਲੈ ਸਦਾ ਰਜਾਇ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਈ ॥ ੨ ॥

ਅਪਨੇ ਕੋ ਜਬ ਸਚ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੈ ਤਬ ਸਚ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਬ ਹੀ ਸਦੀਵ ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਚਲਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਅੰਕ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥
ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਬਸਤਾਹੈ ਸੋਈ ਮਨ ਬਸਿਆ ਭਾਵ ਇਸਥਤ ਹੁਆਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦਈ ਹੂਈ ਮੇਂ ਕਬੀ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਬੇ ਤਬੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ॥
ਪਥਰ ਕੀ ਬੇੜੀ ਜੇ ਚੜੈ ਭਰ ਨਾਲਿ ਬੁਡਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਯਹ ਕਾਰਜ ਅਬੀ ਕਰ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਮੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੋਊ ਤਬ ਕਰੂੰਗਾ। ਐਸੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਚਾਕਰੁ (ਦਰਗਹ) ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸੁਖ ਵਾ ਸਥਾਨੁ ਵਾ ਮਾਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ। ਪਥਰ ਕੀ ਬੇੜੀ ਜੋ ਕੁਸੰਗਤ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਪਰ ਚਢੈਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਸੰਗ ਕਰੈਗਾ ਤਉ ਉਹ ਕੁਸੰਗ ਉਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ (ਭਰ ਨਾਲਿ) ਸਮੁੰਦ੍ ਮੇਂ ਡੁਬਾਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਆਪਨੜਾ ਮਨੁ ਵੇਚੀਐ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਨਾਲੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਵਸਤੁ ਪਛਾਣੀਐ ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਭਾਲੇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਅਪਨਾ ਮਨ ਬੇਚਦੇਈਏ ਸਿਰ ਭੀ ਸਾਥ ਹੀ ਦੇ ਦੀਜੀਏ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੇਈਏ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਢੂੰਢਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਆਖੀਐ ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕੀਆ ॥ ਆਪੁ
ਗਵਾਇਆ ਮਰਿ ਰਹੇ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਥੀਆ ॥ ੬ ॥

ਜਨਮਨਾ ਮਰਣਾ ਜੋ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਫਿਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰ ਕੀ ਫੁਰਮਾਈ ॥ ਜੋ ਮਨੁ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮਿਲੈ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਧੁਰ ਕੀ ਕਹੀ ਹੂਈ ਕਾਰ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕਮਾਵਣੀ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਅਪਨਾ ਮਨ ਦੇਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਫਿਰ ਕਿਸਨੇ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਸੋ ਧਣੀ ਤਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥

ਰਤਨ ਬੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕਾਦਿਕ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸੋ (ਧਣੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ (ਪਾਰਖੁ) ਜਾਨਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਾਹਿਬੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ॥
ਮੂਲੁ ਛੋਡਿ ਡਾਲੀ ਲਗੇ ਕਿਆ ਪਾਵਹਿ ਛਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਬੁਧਿ (ਦੂਜੈ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਨੇ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੁਲਾਈ ਹੈ ਜੋ ਮੂਲ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਡਾਲੀਓਂ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਆਨ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਯਾ ਪਾਵਹਿਗੇ (ਛਾਈ) ਭਸਮ ਅਰਥਾਤ ਉਨਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਹੋਇ ਤ ਛੂਟੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਕੋ (ਜਾਣੈ)ਸਮਝੈ ਤੋ ਭਲਾ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਸੇ ਕੈਸੇ ਛੂਟਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਖੋਈਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਏਕੋ ਸੇਵਿਆ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਭਾਈ॥ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਨ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ॥੨॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧਿ ਪੂਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ (ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ) ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਰੰਜਨ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੇ ਪਰਥਾਈ ॥੩॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਹੈ ਅਵਰ ਦੁਸਰਾ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ (ਸਾਚੇ ਪਰਥਾਈ) ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਕੇਤੀ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥
ਆਪਿ ਦਿਖਾਵੈ ਵਾਟੜੀ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਕਿਤਨੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਹੇ ਚਾਹੈਂ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਤਬ ਆਪਹੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ (ਵਾਟੜੀ) ਡੰਡੀ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃਆਪਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਜੇ ਸਮਝਾਈਐਭੀ ਉਝੜਿ ਜਾਏ॥ਬਿਨੁ ਹਰਿਨਾਮ ਨ ਛੂਟਸੀ ਮਰਿ ਨਰਕ ਸਮਾਏ॥੫॥

ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਜੇਕਰ ਸਮਝਾਈਏ ਤੋਂ ਭੀ ਵਹੁ (ਉਝੜਿ) ਉਜਾੜ ਭਾਵ ਕੁਰਸਤੇ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਛੁਟੇਗਾ ਅਰੁ ਮਰ ਕਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਸਮਾਵੇਗਾ ॥੫॥

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ॥ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰਕੀਸੇਵੈ॥੬॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੈ ਭ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੇਹੀ ਸੇਵ ਕਰਾਈਐ ਕਰਣੀ ਭੀ ਸਾਈ ॥ ਆਪਿਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ॥੭॥

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਜੈਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਈਹਾਂ ਆਈਤਾ ਹੈ (ਭੀ) ਬਹੁੜੋ (ਸਾਈ) ਵੋਹੀ ਕਰਣੀ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਭਾਵ ਫਲੁ ਭੁਗਾਵਤੀ ਹੈ ਜੀਵ ਨੈ ਆਪ ਹੀ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਕਿ ਤੈਨੇ ਸੁਖੁ ਦੀਆ ਵਾ ਦੁਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ ਛੁਟਿਆਈ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ॥੭॥ਪ੍ਰਸ੍ਨ ॥ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਸਭ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਤੇ?ਉਤ੍ਰ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਸਿਰੁ ਦੇ ਛੂਟੀਐ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਏ ॥ ੮ ॥੬ ॥ ੧੮ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਥ (ਸਿਰੁ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਈਏ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋ ਸੇ ਛੂਟਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਉ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ੧੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰੂੜੋ ਠਾਕੁਰ ਮਾਹਰੋ ਰੂੜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥
ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰ (ਰੂੜੋ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ (ਮਾਹਰੋ) ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਬੜੇ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੈ ਓਲ੍ਹਗੀਆ ਓਲ੍ਹਗੀ ਹਮ ਛੋਰੂ ਥਾਰੇ ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ
ਤਿਉ ਰਹਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਹਮ ਛੋਰੂ ਥਾਰੇ) ਤਮਾਮ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮੈਂ ਦਾਸ ਹੂੰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਮ ਰਾਖੋਗੇ ਹਮ ਉਸ ਤਰਹ ਸੇ ਰਹੇਂਗੇ ਹਮਾਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮੁ ਰਹੈ ਯਹ ਨ ਭੂਲੈ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ ਘਣੀ ਭਾਣੈ ਮਨਿ ਭਾਈਐ ॥
ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਭਾਣੈ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਮਾਨਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਈਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੇ ਹਾਥ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਡਿਆਈਆਂ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮਾਨਨੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਉ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅੰਤਰਿਹੈ ਸੋਈ॥ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਹੋਈ॥੩॥

ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਬਾਹਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈ ਜੋ ਤੂੰ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਮੇਰੇ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤੁਮ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸੇ ਸੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਆਪੇ ਹਰੇ ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੀਐ ਇਉ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜਬ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਯਥਾਰਥ ਸਾਧਨੋਂ ਯੁਕਤ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਦੇਖੀਏ ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ॥੫॥

ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਲਾਹਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰਬਲਾ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਵੈ ਤੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖ ਤੋਟਾ ਨਿਤ ਹੈ ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਏ॥ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ॥੬॥

ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਨਿਤਜ ਹੀ ਘਾਟਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਭਰਮਾਏ ਹੁਏ ਭਰਮਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਹ ਦਰਸਨ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਤਾ ਜਗਿ ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪਾਰਸੁ ਭਏ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੭ ॥

ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਯਾ ਤਬ ਸਫਲ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਜਬ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਗਾਵੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਜੋਤੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮੋ ਕਾਰ ਧੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇਹਰਿ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਕਾਰ ਧੁਰ ਕੀ) ਤੁਝ ਆਦ ਰੂਪ ਕੀ (ਕਾਰ) ਭਗਤੀ (ਕਰਣੀ) ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਜਾਨ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ ਥਿਰਤੀ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ ਤਾਕੇ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ਮੈ ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ ਏਕ ਤੂੰ ਮੈ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣਾ ॥ ੧ ॥

ਕਥਾ ਕੇ ਪਰਸੰਗ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਕਹੀਏ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸਰੇ ਕਾ ਏਕ ਤੂਹੀਂ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਲ ਕਰ ਬਲਕੇ ਸਹਿਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥
ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੋਝੀ ਪਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਯਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਹੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖੀ ਰਹੀਏ ਜਿਨਕਾ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਇਸ ਪਦ ਕੀ ਸਮਝ ਪਈ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜਿਲੁਾਪ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਗਵਾਈਐ ਪਾਈਐ ਵੀਚਾਰੁ॥ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਦੇ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰੁ ॥੨॥

ਜਬ ਦੇਹ ਕੀ ਹੰਤਾ ਅਰੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਮਮਤਾ ਔਰ ਧਨ ਵਿਦਿਆ ਆਦਿ ਕਾ ਗਰਬ ਛੋੜ ਦੀਜੀਏ ਤਬ ਵੀਚਾਰਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਤਾਹੈ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸਕਾ ਆਪਸੇ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਹੇ ਸਾਚਾ ਤੂੰ(ਅਧਾਰੁ)ਆਸਰਾ ਦੇਤਾਹੈਂ॥੨॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸੇਵਾ ਸਚੁ ਸਾਈ ॥
ਭਾਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗਈ ਚਾਲੈ ਹੁਕੰਮਿ ਰਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕਰ ਸੰਤੋਖੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਓਹੀ ਉਨਕੀ ਸਚੀ ਸੇਵਾ ਹੈ (ਰਜਾਈ)ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਜੋ ਚਲੈ ਸੋ ਪਵੈ ਖਜਾਨੈ ॥ ਖੋਟੇ ਠਵਰ ਨ ਪਾਇਨੀ ਰਲੇ ਜੁਠਾਨੈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਰਜਾਈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਪ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਖੋਟੇ ਮਨਮੁਖ ਕੋਈ ਸ਼ੁਭ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿੰਤੂ (ਰਲੇ ਜੁਠਾਨੈ) ਅਸੁਧ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ (ਪਾਇਨੀ) ਘਰ ਜੋ ਨਰਕ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਖਰਾ ਸਮਾਲੀਐ ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਪਾਈਐ ॥
ਖੋਟੇ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ ਲੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈਐ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਸੁਧ ਰੂਪ ਜਬ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮੋ ਰੂਪੀ ਸੌਦਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਬੈਕੁੰਠ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਨਦਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਲੈਕਰ ਨਰਕ ਕੀ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੫॥

ਜਿਨੀ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿਆ ਪਰਮਾਤਮੁ ਸੋਈ ॥ ਏਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਈ॥੬॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕਾ ਬ੍ਰਿਖ ਏਕ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥
ਤਿਨਾ ਭਰਮੁ ਨ ਭੇਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਚਾਖਜਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਉਨਕੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਔ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਜੋਂ!ਕਿ ਉਨੋ ਨੇ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਤਦਾਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗੀ ਆਇਆ ਚਲੁ ਸਦਾ ਰਜਾਈ ॥
ਅਉਗਣਿਆਰੇ ਕਉ ਗੁਣੁ ਨਾਨਕੈ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥ ੨੦ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਅਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗਿ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਹੇ ਰਜਾਈ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਕਰੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਔਗਣ ਹਾਰੇ ਕੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥ ੨੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਰਾਤਉ ਹਰਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਵਖਾਣਿਆ ॥ ਲੋਕਾ ਦਾ ਕਿਆ ਜਾਇ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਣਿਆ॥੧॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਨਕਾ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਔਰੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਰ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਬਲੁ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਲਗੁ ਜੀਉ ਪਰਾਣ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਲ ਲਗ ਜੀਉ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਰਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਤਬ ਤਕ ਤੇਰਾ ਹੀ ਧਯਾਨ ਕਰੀਐ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਰੂਪ ਹਰਿ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋ ਕਾ ਗਾਉਣਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਏ ॥ ੧ ॥

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲ ਤੂੰ ॥ ਹਉ ਜੀਵਾ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਿ ਮੈ ਟੇਕ ਅਧਾਰ ਤੂੰ ॥੨॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਜੋ ਸਚੀ ਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਟੇਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਰਿ ਸੇਵਕੁ ਦਰਵਾਨੁ ਦਰਦੁ ਤੂੰ ਜਾਣਹੀ ॥
ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਹੈਰਾਨੁ ਦਰਦੁ ਗਵਾਵਹੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਦਰ ਕੇ (ਦਰਵਾਨੁ) ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਦ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ (ਹੈਰਾਨੁ) ਆਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਸਭ (ਦਰਦੁ) ਪੀੜਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਹਦੂਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਸੀ ॥ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸੀ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਕੇ (ਹਦੂਰਿ)ਨਿਕਟ ਰਹੈਂਗੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਮਾਂ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣ ਹੋਵੈਗਾ ਜਿਸ ਸਮੈ ਮੇਂ ਹੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਛਾਨੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਕਰਿ ਭਾਉ ਤੋਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ ॥ ਮਨਹੁ ਛੋਡਿ ਵਿਕਾਰ ਸਚਾ ਸਚੁ ਦੇਇ॥੫॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇਵਨ ਕਰ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਸਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਮਨ ਸੇ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਸਚਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਚੇ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿਆਉ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੈਨੇ ਹੀ (ਸਚੈ) ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਆਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਚੇ ਸਚੀ ਦਾਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ਹੈ॥ ੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ॥੭॥

ਤੂੰ ਉਤਮੁ ਹਉ ਨੀਚੁ ਸੇਵਕੁ ਕਾਂਢੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਵਾਂਢੀਆ॥੮॥੯॥੨੧॥

ਤੂੰ ਉਤਮ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੇਵਕੁ ਨੀਚ (ਕਾਂਢੀਆ) ਕਹੀਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ (ਵਾਂਢੀਆ) ਬਿਛੁੜੇ ਹੁਏ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ॥ ੮ ॥ ੯ ॥ ੨੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕਿਉ ਰਹੈ ਕਿਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ ਘਣੋ ਨਿਤ ਸਹਸਾ ਦੋਈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਜੋ ਘਨਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਕਰੁ ਸੰਦੇਹ ਲਗਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਕੈਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਸਮਾਨਜ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਜੀਵਨਾ ਫਿਟੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੋ ਫਿਟਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰਾਈਓਂ ਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਲਗੀ ॥ ੧ ॥ ਵਸ਼ੇਸ਼ ਉਤ੍ਰ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਤਉ ਰਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਦੇਇ ਬਿਨਸੈ ਭ੍ਰਮੁ ਕੂੜਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਸਤਗੁਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤਉ ਫਿਰ ਝੂਠਾ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਜਨਜ ਭ੍ਰਮੁ ਹੈ ਸੋ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਧਨੁ ਧਨੁ ਜਸੁ ਗਾਏ ॥
ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੋ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਤੇ ਹੁਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਪਰੰਪਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਉਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਿਥਿਆਪਨੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਟੂਆ ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇਆ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਾਜੀ ਦੇਖੀਐ ਉਝਰਤ ਨਹੀ ਬਾਰਾ॥੪॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਟ ਨੇ ਇਸ ਬਾਜੀ ਕੇ ਤੁਲ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਤਮਾਸ਼ਾ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ਅਰੁ ਏਹੁ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕੋਈ ਖਿਣ ਪਲ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕੇ (ਉਝਰਤ) ਵਿਯੋਗ ਹੋਤੇ ਕੁਛੁ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥੪॥

ਹਉਮੈ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲਣਾ ਝੂਠੇ ਅਹੰਕਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਾਰੈ ਸੋ ਜਿਣੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥੫॥

ਝੂਠੇ ਪੁਰਖ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਚਉਪੜ ਖੇਲਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਰੀਤੀ ਕਰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਬਾਜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਚੌਪੜ ਮੇਂ ਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੀਤਤਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਅਬ ਅਪਨਾ ਅਨੁਭਵ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਅੰਧੁਲੈ ਹਥਿ ਟੋਹਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਟੇਕੁ ਹੈ ਨਿਸਿ ਦਉਤ ਸਵਾਰੈ ॥ ੬ ॥

ਜੈਸੇ ਅੰਧੇ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ (ਟੋਹਣੀ)ਲਕੜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਬਿਸਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਹਰਿ ਬਿਆਪਕ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਆਸਰਾ ਜਾਨ ਕਰ (ਸਮਾਰੈ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ॥
ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਦਾਸ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਔ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਮੇਟਿਆ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ ॥ ੮ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨ ॥

ਅਬ ਮੁਰਾਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਨਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਤਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਬਿਅੰਤ ਕਹਤੇ ਹੂਏ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਰੁ ਤੇਰਾ ਸੁਰਸਰੀ ਚਰਣ ਸਮਾਣੀ ॥
ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਰਾਵੈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ੬ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ੪ ਵੇਦ ੨੭ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਏਹ ਤੇਰਾ ਰਚਾ ਹੂਆ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਅਰ (ਸੁਰਸਰੀ) ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਨਦੀ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤ ਰੂਪ ਗੰਗਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਦ ਪੁਨਾ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਮੈਂ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੂਈ ਹੈ । ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਪਰੰਪਰਾ ਕਰਕੇ ਅਰ ਕੋਈ ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਿਡਾਣੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸਾਖਾ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈਂ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਂਡ ਰੂਪ ਬੇਦ ਜਿਸ ਮੂਲ ਰੂਪ ਕੀ ਸਾਖਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੈਨੂੰ ਬੁਧੀ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਾਕੇ ਚਰਣ ਜਪੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ(ਤਾਕੇ)ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਜਪਤਾ ਭਾਵ ਧਯਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਤਾਹੂੰ॥

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ ॥
ਤਾਕੇ ਰੂਪ ਨ ਜਾਹੀ ਲਖਣੇ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ਸਭ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਅਰ ਰਿਧੀਓਂ ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਪਰਾਣੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਭੀ ਤੁਹੀਂ ਹੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਲਖੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਹ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ ਜੁਗ ਹੀ ਅੰਤਰਿ ਚਾਰੇ ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ ॥
ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਕਥੇ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਤੀਨ ਗੁਣ ਚਾਰੋਂ ਤੇਰੀ ਖਾਣੀ ਚਾਰੋ ਜੁਗ ਸਭ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਹੈ ਜਥ ਤੇਰੀ (ਕਰਮੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਤਬ ਜੀਵ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੋਖ ਪਦ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੇ ਪਰਾਣੀ ॥
ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਸਾਈ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਯਹ ਸਭ ਖੇਲ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ (ਪਰਾਣੀ) ਪ੍ਰਾਣ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਸਾਈਂ ਉਸਕੀ ਬੁਧੀ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੇਤੁ ਹੈ ਜੇਤੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥
ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਹੋਰ ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ ॥ ੫ ॥

ਜਿਤਨੀ ਜਨਮਣੇ ਔਰ ਮਰਨੇ ਹਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਮਾਨਯ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਤਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਨਮਨੇ ਮਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ । ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੇ ਤੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ(ਇਆਣੀ)ਮੂਰਖ ਬੁਧੀ ਵਾਲੀ ਮਨਮੁਖਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਂ ਫਿਰਤੀਹੈ॥੫॥

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਉ ਦੀਏ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ਤਾਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਤੈਨੇ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਦੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਢ ਪਢ ਕਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੀ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਬੂਝੈ ਤੋ ਵਹੁ ਵਿਚਾਰਾ ਭੀ ਨਰਕ ਸ੍ਵਰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗਹ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੀਏ ਗਾਵਹਿ ਕਰਿ ਅਵਤਾਰੀ ॥
ਤਿਨ ਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤਾਕਾ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੭ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਆਦਿ ਤੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਰਾਨ ਤਿਨਕੋ ਅਵਤਾਰੀ ਮਾਨ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪ੍ਰਿਥੁ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਮੈਂ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕਹੂੰ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਾਚਾ ਦੇਹਿ ਤ ਸਾਚੁ ਵਖਾਣੀ ॥
ਜਾਕਉ ਸਚੁ ਬੁਝਾਵਹਿ ਅਪਣਾ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਭ ਸਚਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਥ ਤੂੰ ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਦੇਹਿ ਹੇ ਸਚ ਰੂਪ ਤਥ ਹਮ ਤੇਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਖਜਾਨ ਕਰੈਂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮੀ ਉਸਕੀ ਬੁਧੀ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਰਾ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ (ਸਦਾ ਸੁਖ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਦੇਵਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਤੱਤ ਗਜਾਨ ਕੋ ਸੁਨ ਇਸ ਗਜਾਨ ਕਾ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਜਿਨਿ ਮਮਤਾ ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਇ ਦੀ ਹੈ ਅਬ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਮਸਤ ਹੋਕਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਣਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਇਸ ਤਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈ ਲੁਭਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੁਵਾਰਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਪਾਂ ਸਿਰਿ ਤਪੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਦੀਸੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਏਹ ਸਭ ਤਪੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਸਾਰ ਤਪ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਇਸ ਸੇਵਾ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ (ਦਰਿ)ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਵਹੁ ਸਚਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮਹਲੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਕੀ ਖਬਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿਧਾਰੇ ॥ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਸਾਚਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਭ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔ ਸੁਧ ਨਾਮ ਕੋ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਚੇ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਉਸ ਭਗਤ ਕੀ ਸਚੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਗੁਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥ ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ ਕੁਲ ਸਬਾਏ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਵਡੇ ਭਾਗਵਾਨ ਹੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਆਪ ਭਗੰਤੀ ਕਰਤੇ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਉਨਕੇ(ਸਬਾਏ) ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਸੱਚ ਬੀਚਾਰ ਵਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਸਚੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਹੁ ਜੋ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਮੇਂ(ਰਾਤੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ਤਤ੍ਰ ਗਜਾਨ ਕੋ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਸਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕੋ ਗਜਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇਂ ਬਿਘਨ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਉਪਾਉ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਈ ॥
ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਸੁਤੇ ਕਈ ਲੋਈ ॥ ਸੋ ਜਾਗੈ ਜਾਗਾਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥

ਸਭ ਕੋਈ ਆਸਾ ਹੀ ਆਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਹੀ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਸਾ ਸੇ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਆਸਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਕਈ ਲੋਕ ਵਾਲੋਂ ਕੋ ਵਾਲੇ ਇੰਦ੍ ਬਰਨ ਕੁਬੇਰਾਦਿ ਸੋਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਇਸ ਆਸਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਜਗਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਇਆ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥
ਨਾਮੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੈ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਬੁਝਾਯਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੂਝਤੀ ਹੈ । ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਨਾਮ ਤਿਸ(ਰਜਾਈ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥ਏਹੀ ਬਡੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਰ ਇਸੀਸੇ ਅਭਿਮਾਨਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਜਿਨਿ ਆਸਾ ਕੀਤੀ ਤਿਸਨੋ ਜਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਯਹ ਆਸਾ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਜਾਨਣਾ ਕਰ ॥੨॥

ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ਜੋ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਜੋ ਸਤਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਬਸਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਆ ਦੀਜੀਏ।

ਇਹੁ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ਹੁਕਮੇ ਬੂਝੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮੁ ਕੋ ਬੁਝੀਐ ਇਹ ਸੀਸ ਤਿਸਕੋ ਦੀਜੀਏ ਤਬ ਨਿਤਜ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਤੇ ਨੇ ਜੀਵ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨ ਸੇਂ ਕਰਮ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੋਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਸਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਵੈ ਆਪਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥

ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਰਸਤੇ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥

ਤਿਸਕਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਰੂਪ ਸਬਦ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਵਾ ਸਚਾ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਅਰ ਸਚੀ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਵਖਿਆਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੋਲਾਣੀ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਫਿਰੈ ਬਉਰਾਣੀ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੋਹ ਅਰ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ(ਬਉਰਾਣੀ)ਕਮਲੀ ਫਿਰਤੀਹੈ॥੫॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਕਿਸੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਏਕਾ ਮਾਇਆ ॥ ਮੂਰਖਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਯਹ ਏਕਾ ਮਾਯਾ ਤੀਨ ਹੂੰ ਲੋਕ ਮੈਂ ਹੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਪੜ ਕਰਕੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਔਰ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਣ ਦੁਖ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਨ ਦੇਵੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਸੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੀਠਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਅਨਿਦਨੁ ਭੋਰੀ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਮੀਠਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਹਜਿ ਅਨੰਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨਾਂ ਪਰ ਉਨ ਮਹਾਤਮਾਓਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਅਨੰਦ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਂ ਸਦਾ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਪੜੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪੜੀਐ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕੋ ਸਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਪਛੀਏ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੀਏ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਹੀ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਹੀ ਪੜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨ ਹੋਂ ਸੋ ਤਿਆਗੀਏ ॥

ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਭਇ ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਭੈ ਅਰ ਪਿਆਰ ਧਾਰ ਕਰ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪੀਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰਮਤ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦਜ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ "

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੯ ਕਾਫੀ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਸਾਂਤ ਕਰਕੇ ਸੇਵਕੋਂ ਨੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਸੋ ਸਾਂਤ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਕਰ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਭਜਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ ਚੇਤ ਜਗਤ ਕੋ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਜਲਤਾ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰ ਹਮ ਭਾਗ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਊਪਜੈ ਮਹਾ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਘਰੁ ਦਰੁ ਪਾਇਆ ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਹਾਵਾਕ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਤ ਮਿਥਜਾ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗਜਾਨ ਉਪਜਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰ (ਭਰੇ) ਪੂਰਨ ਹੈ (ਘਰੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ (ਦਰੁ)ਦਰਵਾਜਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਬੂਝੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਭਗਤਿ ਸਲਾਹਹੈ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈਂ ਸਮਝ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗੁਰਮੁਖ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਅਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਦੁਖੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇਂ ਦੁਖੁ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰੀਏ ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਤੀ ਸੁਧ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਆਪੁ ਗਇਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥
ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਪਸਰਿ ਰਹੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਸੂਝ ਪਾਈ ਹੈ ਜੋਤੀ ਕੀ ਜੋ ਸੁਧ ਜੋਤ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਈ ॥ ਅੰਤਰੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿਹੋਇ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੬॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਉਤਮ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸੀਤਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਜਾਂ ਨਦਰਿ ਕਰੇਈ ॥ ਕਿਲਵਿਖ
ਪਾਪ ਸਭ ਕਟੀਅਹਿ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤਬ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਔਰ ਇਸ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਵਾ ਭਾਰੀ ਅਰ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਤਰਹ ਕਾ ਦੁਖੁ ਔ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਪਣੈ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਦੇ ਨਾਮੇ ਲਾਏ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਵਡਿਆਈਆਂ ਆਪਨੇ ਹਥ ਮੇਂ ਰਖੀਆ ਹੂਈਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੋ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ॥੮॥੧॥੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਸੁਖੁ ਕੈਸੇ ਮਿਲੈ ਅਰ ਬਡਿਆਈ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ? ਉਤਰ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ (ਸੁਣਿ) ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੁ ਅਰੁ (ਮਨ) ਮਨਨ ਕਰੁ ਅਰੁ (ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ) ਨਿਧਯਾਸਨ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਸਾਚੇ ਮੇਂ ਚਿਤੁ ਲਗਾਉ ਤਬ ਆਪ ਹੀ ਹਰੀ ਤੈਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹੰਤਾ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਇਕ ਨਾਮ ਕੋ ਤੂੰ ਧਜਾਉ ਤਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈਂਗਾ ਔਰ ਬਡੀ ਬਡਿਆਈ ਹੋਵੈਗੀ ॥

ਇਸ ਭਗਤੀ ਨੋ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲੋਚਦੇ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ
ਨ ਜਾਇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਦੇ ਜੋਤਿਕੀ ਤਿਨ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਭਗਤੀ ਕੋ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਪੰਡਿਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਜੋਤਿਕੀ ਜੋਤਿਸ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਗਜਾਤ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪੈ ਬੈ ਸਭੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਆਪੇ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੩ ॥

ਏਹ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕੁਛ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਸਭ ਆਪਨੇ ਹੀ ਹਾਥ ਮੇਂ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ ਰਖਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਜਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਏਹ ਬੂਝ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਿਸਦੇ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥
ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥

ਜੀਵ ਅਸਥੂਲ ਜੰਤ ਸੂਖਮ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਸਭ ਕਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਬੁਰਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹੀਏ ਜੋ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਹੋਏ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮੰਦਾ ਭੀ ਕਹੀਏ ਅਰਥਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਹੈ ਨ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਕੋ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ ਏਕਾ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ ॥
ਆਪਿ ਭਵਾਲੀ ਦਿਤੀਅਨੁ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਹੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਭ ਪਰ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਏਕ ਨੀ ਕੀ ਕਾਰ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਲੋਭਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਭਵਾਲੀ ਭਾਵ ਚੌਰਾਸੀ ਚੱਕ੍ਰ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਇਕ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤਿਅਨੁ ਬੂਝਨਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਭਗਤਿ ਭੀ ਓਨਾ ਨੋ ਬਖਸੀਅਨੁ ਅੰਤਰਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੬ ॥

ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੋ ਵਹੁ ਬੂਝਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਭਗਤੀ ਭੀ ਉਨਕੋ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਅਰ (ਅੰਤਰਿ) ਰਿਦਾ ਉਨਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗਿਆਨੀਆ ਨੋ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਓਇ ਭੁਲਾਏ ਕਿਸੈ ਦੇ ਨ ਭੁਲਨੀ ਸਚੁ ਜਾਣਨਿ ਸੋਈ ॥ ੭ ॥

ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਖੋਂ ਕੋ ਸਭ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਸਜ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਸਚ ਕੀ ਬੂਝ ਭਈ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਭੁਲਾਏ ਨਹੀਂ ਭੂਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਪੰਚਿ ਵਰਤਦੇ ਪੰਚੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸਿ ਨ ਆਵਨੀ ਨਾਮਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਗਜ਼ਾਨੀਓਂ ਕੇ (ਘਰਿ) ਹਿਰਦੇ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਬਰਤਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪਾਂਚੋ(ਵੀਚਾਰੀ)ਬੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋਕਰ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ॥ ਅਰ ਥਾਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਪੁਰਬਕ ਬਰਤਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਬਸ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਬਸ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਵਥੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਖੁਲਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕੇ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਸਭ ਕੁਛ ਬਸਤੁ ਹੈ ਬਾਹਰ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਬ ਕਪਟ ਰੂਪੀ ਤਾਕ ਕੋ (ਖੁਲਾਹੀ) ਖੋਲੀਏ ਤੋ ਸਰਬ ਬਸਤੁ ਕੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਅਰ ਸਭ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਹਾਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਲਏ ਪਾਏ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਅੰਦਰੁ ਖੋਲੈ ਦਿਬ ਦਿਸਟਿ ਦੇਖੈ ਮੁਕਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਗਾਹਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਰਤਨ ਗਜ਼ਾਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਇਸਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਦਿਬ ਦਿਸ੍ਟ ਖੋਲ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੁਕਤ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਅਨੇਕ ਹਹਿ ਜੀਉ ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ ॥
ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ॥ ੩ ॥

ਅਨੇਕ (ਮਹਲ) ਸਰੀਰੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਤਿਸਮੇਂ ਬਾਸਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਇਸ੍ਥਿਤ ਹੋਵੈ ਤਬ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਫੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਖੀਆ ਵਥੁ ਸਮਾਲਿ ਲਈ ਗੁਰ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮੁਲੁ ਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦੀ ਹੁਈ ਸੋਝੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨ ਪਾਰਖੂਓਂ ਨੇ ਭਾਵ ਸੇ ਸਤ ਅਸਤ ਕੇ ਬਿਬੇਕੀਓਂ ਨੇ (ਵਥੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵਸਤ ਸਮਝ ਕਰ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਭਾਵ ਪਾਇ ਲਈ ਹੈ (ਸਾ) ਸੋ (ਨਾਮੁ) ਨਾਮੀ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਬਾਹਰੁ ਭਾਲੇ ਸੁ ਕਿਆ ਲਹੈ ਵਥੁ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਭਾਈ ॥
ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਖੋਜੇਗਾ ਸੋ ਕਿਆ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਕਛ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਆਤਮਾ ਬਸਤ ਤੋ ਘਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾਂ ਖੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਛੋਡੇ ਆਪਣਾ ਪਰ ਘਰਿ ਝੂਠਾ ਜਾਈ ॥
ਚੋਰੈ ਵਾਂਗੂ ਪਕੜੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਚੋਟਾ ਖਾਈ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ (ਦਰੁ) ਅੰਦਰ ਹੀ ਛੋਡਕੇ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਨ ਜਾਣਕੇ ਝੂਠਾ (ਪਰ ਘਰਿ)ਪਰਾਏ ਘਰੋਂ ਮੈਂ(ਜਾਈ) ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਨ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਸੇ ਚੋਰ ਕੀ ਤਰਹ ਪਕੜਾ ਜਾਏਗਾ ਔਰ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਏਗਾ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨੀ ਘਰੁ ਜਾਤਾ ਆਪਣਾ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਭਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖੀਏ ਭਏ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਨ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂੰ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੂਸਰੇ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰ ਤਬ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਭੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਹੋਏਗੀ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਨਾਮ ਧਿਆਉਨੇ ਕਰ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸਾਦੁ ਮੀਠਾ ਭਾਈ ॥

ਹਰਿ ਰਸਿ ਚਾਖਿਐ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨਾ ਸਾਚੋ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮੀਠਾ ਸ੍ਵਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਸਚਾ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲਾ ਨਿਰਮਲ ਮਨਿ ਵਾਸਾ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਲਾਹੀਐ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ(ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲਾ)ਅਤਯੰਤ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਸੁਧ ਮਨ ਮੇਂ ਹੀ ਬਾਸਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸੀਖਿਆ ਲੇਕਰ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਕਰੀਏ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੋਭਾ ਕੀ ਹੈ ਸੋ ਬਿਖਿਆ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੁਏ ਭੀ ਉਦਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਪੁ ਨ ਜਾਪਈ ਸਭ ਅੰਧੀ ਭਾਈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਔਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਧੀ ਹੈ ਜੋ (ਗੁਰਮਤੀ) ਗੁਰਮਤਿ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਘਟ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਨਾਮ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤ ਮੇਂ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੇ ਹੀ ਨਾਮਿ ਵਰਤਦੇ ਨਾਮੇ ਵਰਤਾਰਾ॥ ਅੰਤਰਿਨਾਮੁ ਮੁਖਿਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੇਸਬਦਿਵੀਚਾਰਾ॥੩॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਵਰਤੜੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੇਂ ਹੀ (ਵਰਤਾਰਾ)ਛਾਂਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਕੋ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਭੀ ਨਾਮ ਹੈ ਅਰ ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਸੁਣੀਐ ਨਾਮੁ ਮੰਨੀਐ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ॥ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮੇਮਹਲੁਪਾਈ॥੪॥

ਵਹੁ ਨਾਮ ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਮਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਤੇਹੈਂ ਨਾਮਹੀ ਕੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰਕੇ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੇ ਹੀ ਘਟ ਚਾਨਣਾ ਨਾਮੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਸਰਣਾਈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨਾਂਕੇ ਘਟ ਮੇਂ ਚਾਨਣਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਆਤਮ ਸੁਖ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋਇ ਨ ਮੰਨੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖਿ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ਹੈ ਜਮ ਪੁਰ ਮੇਂ ਬਾਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜਨਮ ਬਜਰਥ ਗਵਾਈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮੈ ਕੀ ਸਭ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਈ ॥

ਨਾਮਹੁ ਹੀ ਨਾਮੁ ਮੰਨੀਐ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਬੂਝ ਆਈ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਾਨੀਤਾ ਹੈ ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਂ ਹੈ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ

ਕਿਛੁ ਨਾਵੈ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਕੋ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਬੂਝ ਆਈ ਹੈ ਵਹ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕਛੁ ਨਾਮ ਹੀ ਕੇ ਬਸਮੇਂ ਹੈ ਕੋਈ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

(ਦੁਹਾਗਣੀ) ਮਨਮੁਖ (ਸੁਹਾਗਣੀ) ਗੁਰਮਖ ਭਾਵ ਸੇ ਅਗਜਾਨੀ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕਰਨੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਨੀ ਨਾ ਜਾਣਨਿ ਪਿਰ ਕਾ ਸੁਆਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਫਿਕਾ ਬੋਲਹਿ ਨ ਨਿਵਹਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥

ਦੁਹਾਗਣੀ ਪਜਾਰੇ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਨ ਪਜਾਰੇ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਆਨੰਦੁ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਫਿਕਾ ਬਚਨ ਬੋਲਤੀ ਹੈਂ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਉਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਉਨਕੋ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸ੍ਵਾਦ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਸਿ ਆਵੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
ਠਾਕੀਐ ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਇਹ ਮਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸ ਮੇਂ ਆਵੈ ? ਉਤਰ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਨਕੋ(ਠਾਕੀਐ)ਇਸਥਰ ਕਰੀਏ ਤਬ ਗਜਾਨ ਮਤਿ ਕਰਕੇ (ਘਰਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀਓਨੁ ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲਦੀਆ ਨਾਮੇ ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਪਜਾਰੁ ਮੈ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਚਲਤੀ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਉਨਕਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੀਗਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੀ ਸੇਜ ਸੁਭਾਇ ॥
ਪਿਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਮੋਹੀਆ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸਦੀਵਕਾਲ ਅਪਨਾ ਪਜਾਰਾ ਰਮਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਸਚੀ ਸੇਜਾ ਪਰ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮੋਹਤ ਹੁਈ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗਿਆਨ ਅਪਾਰੁ ਸੀਗਾਰੁ ਹੈ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥
ਸਾ ਸਭਰਾਈ ਸੁੰਦਰੀ ਪਿਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੪ ॥

ਤਿਨ ਸੁਹਾਗਨੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰੋਂ ਕਾ ਅਪਾਰ ਗਜਾਨ ਹੀ ਸੀਗਾਰ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਹੈ ਪਜਾਰ ਜਿਸਕਾ (ਸਾ) ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਭ ਮੇਂ (ਰਾਈ) ਰਾਣੀ ਹੈ ਅਰ (ਸੁੰਦਰੀ) ਰੂਪਵਾਨ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸੋਹਾਗਨੀ ਵਿਚਿ ਰੰਗੁ ਰਖਿਓਨੁ ਸਚੈ ਅਲਖਿ ਅਪਾਰਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥ ੫ ॥

ਸੋਹਾਗਣੀਓਂ ਮੇਂ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਖਾ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਉਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਚੇ ਕੋ ਭਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਆ ਗੁਣ ਕਾ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰਮਲੁ ਤਨਿ ਲਾਵਣਾ ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਸੋਹਾਗਣੀਓਂ ਨੇ ਪਤਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਲਿ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਹਿਨਾ ਹੈ ਇਹੀ ਸੀਗਾਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਕਾ (ਪਿਰਮਲੁ)ਚੰਦਨ ਲਗਾਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਬੀਚਾਰ ਰੂਪ ਰਤਨ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਸੇ ਊਤਮਾ ਜਤਿ ਪਤਿ ਸਬਦਿ ਹੋਇ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੈ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਤਮੁ ਹੈਂ ਅਰ ਉਨਕੀ (ਜਤਿ) ਜਾਤੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਸਭ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਨੀਚ ਜਾਤ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਸੋ ਜੀਵ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਦੀ ਸਭ ਫਿਰੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹਉ ਨ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ੍ਹ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸਚੈ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਮੈਂ ਕਰਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਹਉਮੈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਹਉਮੈ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਚੇ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸਦਾ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥
ਐਥੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਜਾਪਦੇ ਆਗੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਰਤੇਂ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਚੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਘਰ ਘਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟਜਾਣੀਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈਂ ਆਗੇ ਭੀ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਰੂੜੇ ਰੰਗੁਲੇ ਤੂੰ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇ ॥
ਰੂੜੀ ਬਾਣੀ ਜੇ ਰਪੈ ਨਾ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਸੁੰਦਰ ਮਨ (ਰੰਗੁਲੇ) ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੂੰ (ਸਚਾ ਰੰਗੁ) ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਚਢਾਉ (ਰੂੜੀ) ਸੁੰਦਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹੇ (ਨਾ) ਪੁਰਸ ਜੇ ਏਹ ਰੰਗ ਮੈਂ (ਰਪੈ) ਰੰਗਜਾ ਜਾਇਗਾ ਤੋ ਇਹ ਰੰਗ ਫਿਰ ਲਹ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਉਤਰੇਗਾ ਅਰ ਨਾ ਏਹ ਜੀਵ ਉਪਜੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਨੀਚ ਮੈਲੇ ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ ॥
ਗੁਰਿ ਪਾਰਸਿ ਮਿਲਿਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਏ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਨੀਚ ਥੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਹਮਾਰੇ ਮੈਲੇ ਥੇ ਅਰ ਅਭਿਮਾਨ ਸੇ ਅਤੀ ਭਰੇ ਹੁਏ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਸੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਥੇ ਸੁਧ ਅਪਾਰ ਕੀ ਜੋਤਿ ਵਾਲੇ ਪਾਰਸ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਅਬ ਹਮ ਕੰਚਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਰੰਗੀਐ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਰੰਗੁ ਚੜਾਉ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭਾਇ ਜੋ ਰਤੇ ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਰੰਗੀਤਾ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਰੰਗ ਚੜਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਯ ਔਰ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਜੋ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਸਿਫਤੀ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਲਾਗਿ ਨ ਲਗਈ ਨ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਝੂਠੇ ਠਾਉ ਨ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥

ਬਿਨ ਭਯ ਕੇ (ਲਾਗਿ) ਪਾਹ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਨ ਮਨਹੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਿਨ ਭੈ ਕੇ ਜੋ ਨਿਡਰ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨ ਝੂਠੇ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਸੁਭ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸੁ ਰਪਸੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਊਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਰੰਗੇਗਾ ਸੋ (ਰਪਸੀ) ਰੰਗਾ ਜਾਏਗਾ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਬੇਕ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜ ਹੀ ਸਚ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤੀ ਸਭਿ ਐਸੇ ਰਹਹਿ ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਢੋਰ ॥
ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਨੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ ਚੋਰ ॥ ੬ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਸਭ ਜੀਵ ਐਸੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪਸੂ ਢੋਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਸ ਢੋਰ ਕਾ ਬਰਨਨ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮੇਂ ਕੀਆ ਹੈ॥ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮਕੇ ਸਭਚੋਰ ਹੋ ਰਹੇਹੈਂ॥੬॥

ਇਕਿ ਗੁਣ ਵਿਹਾਝਹਿ ਅਉਗਣਵਿਕਣਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਵੁਠਾ ਅੰਦਰਿ ਆਇ ॥ ੭ ॥

ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਖਰੀਦਤੇ ਹੈਂ ਔਗੁਣੋ ਕੋ ਬੇਚਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਯਾਹੈ ਔਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂਹੀ ਹਰਿਆਇ(ਵੁਠਾ)ਬਸਜਾਹੈ॥੭॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਲਾਇ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ਸਬਦੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ (ਸਿਰਿ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸਭ ਕੋ ਧੰਧੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਛੋਡਾ ਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਵਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥

ਸਭ ਨਾਵੈ ਨੋ ਲੋਚਦੀ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ ਜਿਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾਮ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ ਸਭ ਪਰਕਾਰ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਸੁਖ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਤੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਥਸਾਉਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ॥ਗੁਰਪੂਰੇਤੇਪਾਈਐਨਾਮੇਵਡਿਆਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਦਿਆਲ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਸੇਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥
ਹੁਕਮੇ ਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ ਦੂਜਾ ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸੋ ਤੈਨੇ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਭ ਕਾਰ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈਂ ਦੂਜਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ਹੋਇ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਅਰਥਾਤ ਤੂਹੀਂ ਤੂਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਸੰਤੋ ਕੇ (ਭਾਈ) ਭਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜਾ ਕੌਣ ਹੈ ਅਰ ਏਹ ਬਾਤ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਭਾਵ ਅਧਕਾਰੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬੁਝਣਾ ਅਬੁਝਣਾ ਤੁਧੁ ਕੀਆ ਇਹ ਤੇਰੀ ਸਿਰਿਕਾਰ ॥
ਇਕਨਾ ਬਖਸਿਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਦਰਗਹ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥ ੩ ॥

ਗਿਆਨ ਅਗਜਾਨ ਏਹ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਇਸਕੇ (ਸਿਰਿਕਾਰ) ਸਿਰ ਪਰ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਭਾਵ ਆਗਜਾ ਹੈ ਇਕਨੋ ਕੋ ਬਖਸਸ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਝੂਠੇ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਇਕਿ ਧੁਰਿ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਹਹਿ ਤੁਧੁ ਨਾਮੇ ਲਾਏ ॥
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਤੈਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਸੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਹੀ ਸੇ ਪਾਵਨੋ ਸਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜੋ ਤੈਨੇ ਸਮਝਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖ ਉਪਜਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਕਿ ਕੁਚਲ ਕੁਚੀਲ ਵਿਖਲੀਪਤੇ ਨਾਵਹੁ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ॥
ਨਾ ਓਨ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਹੈ ਨ ਸੰਜਮੀ ਫਿਰਹਿ ਉਤਵਤਾਏ ॥ ੫ ॥

ਏਕ (ਕੁਚਲ) ਖੋਟੀ ਚਾਲ ਵਾਲੇ (ਕੁਚੀਲ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ (ਵਿਖਲੀਪਤੇ) ਬਿਸਜੋਂ ਮੈਂ ਲਿਪਾਇਮਾਨ ਵਾ ਵੇਸ੍ਵਾਗਾਮੀ ਹੈਂ ਵਹ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ (ਖੁਆਏ) ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਨ ਉਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੀ ਸੁਧੀ ਹੈ ਨ ਉਤਮ ਬੁਧੀ ਹੈ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਸੰਜਮ ਹੈ ਵਹੁ ਮੂਰਖ (ਉਤਵਤਾਏ) ਅਵੈੜੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸਨੋ ਭਾਵਨੀ ਲਾਏ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਇਹ ਸੰਜਮੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸੰਜਮ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਆਪ ਸੁਣ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਲੇਖਾ ਪੜਿ ਨ ਪਹੁਚੀਐ ਕਥਿ ਕਹਣੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈਐ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ੭ ॥

ਬਿਨਾਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਲੇਖਾ ਪੜਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹੁਚੀਤਾ ਔਰ ਕਥਾ ਕੇ ਕਹਨੇ ਸੇ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਜ਼ਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਸਬਦ ਸੇ (ਸੋਝੀ) ਸਮਝ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ਤਬ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈਏ ਭਾਵ ਯਥਾਰਥ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਹੀ ਸੋਧਿ ਤੂੰ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੮॥੭॥੧੦॥

ਜਬ ਤੂੰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਦੇਵੇਂ ਤਬ ਏਹ ਦੇਹੀ ਜੀਵ ਮਨ ਕੋ ਸੋਧਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥ ੧੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਅਰ ਮਨਮੁਖ ਕ ਸੁਹਾਗਣੀ ਦੁਹਾਗਣੀ ਕਹਿ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਅਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥
ਘਰ ਹੀ ਸੋ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸਚੇ ਮੇਂ ਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋਹਾਗਨੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੋ ਪਤਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਬਖਸਾਇਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੁਧੀ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਤਿਨ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਕਾਮਣੀਓਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਹਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥
ਕਿਉ ਪਾਇਨਿ ਡੋਹਾਗਣੀ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਦੁਹਾਗਣੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਰਮ ਸੇ ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਜ਼ੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਵੈਗੀ ਤਿਨਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦੁਖ ਹੀ ਮੇਂ ਬੀਤੇਗੀ ਵਾ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੈ ਮਨਿ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਹਿ ਸਹਜ ਸਿਉ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈ ਸਚਾ ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਉਤੀ ਹੈ ਔ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸਾਂਤ ਪੂਰਬਕ ਸਚੇ ਪਿਰ ਕੋ ਸੇਵਤੀ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈਆ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਹਿ ॥
ਪਿਰੁ ਨ ਜਾਣਨਿ ਆਪਣਾ ਸੁੰਞੀ ਸੇਜ ਦੁਖੁ ਪਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਦੁਹਾਗਣੀਓਂ ਕੋ ਭ੍ਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਬਿਖ ਕੋ ਖਾਵਤੀ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਜਾਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਉਨਕੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇਜਾ ਖਾਲੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਮਤੁ ਮਨ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਹਿ ॥
ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਹਿ ॥ ੫ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਮਤ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਭੁਲ ਜਾਤਾ ਹੋਵੇਂ ਜੋ ਗੁਰੇਂ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਧ ਸਚਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇਂ ਭਾਵ ਆਗਜਾ ਮਾਨੇਗਾ ਤੋ ਤੂੰ ਸੁਧ ਸੱਚਾ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥ ੫ ॥

ਸੋਹਾਗਣਾਂ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਪਿਰ ਸੇਤੀ ਅਨਦਿਨੁ ਗਹਿ ਰਹੀ ਸਚੀ ਸੇਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੬ ॥

ਸੁਹਾਗਣੀਓਂ ਨੇ ਹੱਤਾ ਮਮਤਾ ਅਪਨੇ ਯਤਨ ਸੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਨਿਤਜ ਆਪਨਾ ਪਜਾਰਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਸਚੀ ਸੇਜਜ ਪਰ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਗਹਗਚ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਏ ਪਲੈ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇ ॥
ਮਹਲੁ ਨਾਹੀ ਡੋਹਾਗਣੀ ਅੰਤਿ ਗਈ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ੭ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਸਭ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪਲੇ ਕੁਛ ਭੀ ਨ ਪੜਾ ਉਨ ਦੁਹਾਗਣੀ ਕੋ (ਮਹਲੁ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਪਛਤਾਇ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਪਿਰੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਹੈ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੇ ਸੁਖੁ ਲੋੜਹਿ ਕਾਮਣੀ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥ ੧੧ ॥

ਸੋ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਏਕੁ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਾਮਨੀ ਜੇਕਰ ਅਪਨਾ ਸੁਖ ਚਾਹਤੀ ਹੈਂ ਤੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਉਨਾ ਕਰੁ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥ ੧੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਨਾ ਚਖਾਇਓਨੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਸਚਾ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਕਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਉ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਸਚਾ ਔ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਤਮਾਇ) ਇਛਾ ਵਾ ਤਮਾ ਭਾਵ ਲੋਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਚਾ ਵਰਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥
ਮਨੁ ਸਦਾ ਹਰੀਆਵਲਾ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਸਚਾ ਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਦਾ (ਹਰੀਆਵਲਾ) ਅਨੰਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨਮੁਖਿ ਸਦਾ ਦੋਹਾਗਣੀ ਦਰਿ ਖੜੀਆ ਬਿਲਲਾਹਿ ॥
ਜਿਨ੍ਹ ਪਿਰ ਕਾ ਸੁਆਦੁ ਨ ਆਇਓ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖੀਆ ਨਿਤਜ ਦੋਹਾਗਣੀ ਹੈ ਜਮ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਖੜੀ ਬ੍ਰਲਾਪ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਜਾਰੇ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਜੋ ਧੁਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਗਜਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿਬੀਜੇਸਚੁਜਮੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ॥ਜੋ ਇਤੁ ਲਾਹੈ ਲਾਇਅਨੁ ਭਗਤੀਦੇਇਭੰਡਾਰ ॥੩॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਬੀਜ ਜੋ ਗੁਰ ਸਰਧਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੀਜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਕੁਰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੁ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਪਰਗਟਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾਪਾਰ ਭੀ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤੇ ਜਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਇਸ ਲਾਭ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈ ਭਗਤਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੁ ਰਖਹਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭਜਭਗਤੀ ਕਾ ਸਚਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਸਤਨਾਮ ਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਤੀ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਪਤੀ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ ਆਪਣਾ ਤਿਨ੍ਹ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਰਮਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਤੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਵਹੁ ਸਦਾ ਹੀ ਅੰਦਰ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥
ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਪਿਰੁ ਰਵੈ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਕਾ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਪਜਾਰ ਹੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਉਨਕੇ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖਾਲੀ ਹੋਕਰ ਸੇਜ ਪਰ ਪਤੀ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥
ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਕੇਵਲ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਆਪਾ ਰਹਿਤ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸੁਹਾਗਣੀਓਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਏਕ (ਮੁਰਾਰਿ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਭੇ ਗੁਨਹ ਬਖਸਾਇ ਲਇਓਨੁ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ ਜੇ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ੮ ॥ ੯ ॥ ੧੨ ॥

ਮੇਲ ਮੇਲਣਹਾਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਸੇ ਉਨਕੇ ਸਭ ਔਗੁਨ ਬਖਸ਼ਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਂਤੇ ਐਸਾ (ਆਖਣੁ) ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹੀਏ ਜਿਸਕੋ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਜਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥੮ ॥ ੯ ॥੧੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗੁਣ ਊਪਜੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥
ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਗਿਆਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇ ਹੇ ਮਨ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਜਾਉਣਾ ਕਰੀਏ ਤੋ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮਤ ਜਾਣਹਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ ਸਦਾ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰਿ॥
ਸ਼ਦ ਸੁਣਦਾ ਸਦ ਵੇਖਦਾ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਮਨ ਮਤ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੋ ਹਰਿ ਦੂਰ ਹੈ ਨਿਤਜ ਹੀ ਅਪਨੇ ਨਿਕਟ ਦੇਖ ਸ਼ਦਾ ਹੀ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਸੋ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੁਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ਸਦਾ ਰਵਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਤਿਸਕੋ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਆਪ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਕੋ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਤੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇਨਾਮ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੨ ॥

ਏ ਮਨ ਤੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ ਪਾਇਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੩ ।

ਏ ਮਨ ਤੂੰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਬਿਨਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਦੌੜ ਕਰ ਪੜ ਜਾਹੁ ਜਿਸ ਸੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਐ ਸਬਦਿ ਬੁਝੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਖਟ ਲਿੰਗ ਉਪਕ੍ਰਮ ਉਪ ਸੰਘਾਰਾਦਿ ਕਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਔਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਸਮਝੀਏ ਤਬ ਸਚ ਮੈਂ ਥਿਰਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਜਬ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਈਏ ਤਬ ਸਚੇ ਕੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਕਾ ਸੁਖ ਜੀਵ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੋਭਾ ਨਾਮ ਕੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੋਭ ਨ ਹੋਇ ॥
ਇਹ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸੋਭਾ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਜਾਦੀ ਬਿਲਮੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਇਹ ਮਾਇਆ ਸੋਭਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੀ ਹੈ ਇਸਕੋ ਜਾਤੇ ਕਛ ਬਿਲੰਬ ਅਰਥਾਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਖਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਫਿਰ ਭੀ ਮਰਤੇ (ਜਾਹਿ) ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਵਾਰ ੨ ਜਨਮਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਬਿਸਟਾ ਭਾਵ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਵਾ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੇ ਲਾਇ ॥
ਸਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਚਿ ਰਹਹਿ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੭ ॥

ਇਕਨਾ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਵਹੁ ਸਚ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਮੇਂ ਇਸਥਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਹੀ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਣੀਐ ਨ ਦੇਖੀਐ ਜਗੁ ਬੋਲਾ ਅੰਨਾ ਭਰਮਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਸੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥ ੮ ॥

ਬਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਜੀਵ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭਰਮਈਤਾ ਹੈ ਨ ਕੁਛ ਸੁਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸਰਧਾ ਔ ਵਿਚਾਰ ਕਾਨੋ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲ ਅਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ ਅਰ ਨਾਮ ਤਿਸ ਰਜਾਈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸੇ ਦਰਿ ਸਚੇ ਜਾਣੁ ॥ ੯ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਸਚੇ ਅਰ ਪਰਮਾਣ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ ਮੇਂ ਸਚੇ ਜਾਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੯॥੧੦॥੧੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਬਦੌ ਹੀ ਭਗਤ ਜਾਪਦੇ ਜਿਨ੍ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੋਇ ॥
ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਇਆ ਨਾਉ ਮੰਨਿਆ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਹੀ ਭਗਤ ਜਾਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਲੋਕਾ ਸਿਖ ਤੇ ਭਵਨ ਚੌਹਾਨ ਜਿਨ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਬ ਕਾਠ ਸੇ ਲੋਹੇਕੀ ਹੋਗਈ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਚਲਾ ਗਿਆਹੈ ਔ ਨਾਮਕੋ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਉਨ ਕਾ ਸਚੇ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਹੂਆ ਹੈ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਸਫਲੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਤਿਨ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਪੁ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੋ ਸਭੁ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੁਜਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਜਾਤਿ ਜਾਇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੀਵ ਕੋ ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਔ ਜੋ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਔ ਜੋ ਅਤਯੰਤ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਂਚੋ ਦੂਤ ਬਸੀਭੂਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਬ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦਿਕ ਬਿਕਾਰ (ਜਾਇ) ਜਾਤੇ ਰਹੇਂ ਤਬ ਜੋਤੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਂ ਜੋਤ ਮਿਲੇ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਇਆ ਭਰੇ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਨਾਪ ਕਾ ਜਿਸ ਮੇਂ ਸੁਮਿਰਨਾਦਿ ਨਵਨਿਧੀਆਂ ਹੈ ਸੋ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਹਿ ਇਸੁ ਰਾਸੀ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀਏ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਏ ਤਿਨ੍ਹ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਇਸ ਨਾਮ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਸਰਧਾ ਕੇ ਬਜ਼ਾਪਾਰੀ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਸੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ਧੁਰਹੁ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੫ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਧੁਰਹੁ) ਆਦ ਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੇਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬਿਨੁ ਪਿਆਰੈ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਰੀਰਿ ॥
ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਮਨ ਧੀਰਿ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਨ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਨੋ ਭਗਤਿ ਕਰਾਏ ਸੋ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਸ ਸੇ ਭਗਤੀ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ (ਵਸੈ) ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਜਤਿ ਪਤਿ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਲਏ ਸਵਾਰਿ ॥
ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਤਿਸ ਕੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ ॥ ੮ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਜਾਤਿ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਸਭ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੁਗਤੋਂ ਕੀ ਜਾਤ ਕੋ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਹੀ ਸਮਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਵਹਿ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਸਚੇ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜਜੋਂ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਉਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰ ਭਾਵ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਰਸੀ ਕੀ ਹੁੰਡੀ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੮ ॥

ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ਅਲਾਹ ਦੀ ਜਾਪੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ਭੈ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਿ ॥ ੯ ॥ ੧੧ ॥ ੧੪ ॥

(ਅਲਾਹ ਦੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਨ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਦੇਣੇ ਕਰਕੇ ਜਾਨੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਜ ਔਰ ਭਗਤਿ ਸੰਯੁਕਤਿ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਬਸੇ ਤਉ ਨਾਮੀ ਭਾਵ ਵਾਹਗੁਰੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੧੧ ॥ ੧੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਰਸ ਮਹਿ ਭੋਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੇਟਿਓ ਜੇ ਸਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅਨ ਰਸੋਂ ਮੇਂ ਭੁਲਾਇਆ ਗਇਆ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਹੀਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਲਾ ਜੋ ਸਚੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਬਾਵਲੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਿ ਸਾਦੁ ਪਾਇ ॥
ਅਨਰਸਿ ਲਾਗਾ ਤੂੰ ਫਿਰਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਾਵਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਚਾਖ ਕਰ ਸ੍ਵਾਦ ਪਾਉ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ ਛੋਡਕਰ ਆਨ ਰਸੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਤੂੰ ਲਗਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਜਨਮ ਕੋ ਬਜਰਥ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਹੀ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਨਿਰਮਲੇ) ਸੁਧ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਕਜਾ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਜਾਇ ਭਾਵ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਜਾਵੇ ਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਮਕੋ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਦੇਹ ॥ ੨ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਮਨਹੁ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਏ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਸੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਿਕਾਰੈ ਔ ਜੀਵੇਂ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇਂ ਅਰੁ ਅਪਨੇ ਕੋ ਪਛਾਨੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਦੌੜ ਕਰ ਗਿਰੈ ਤਬ ਬਖਸਨ ਹਾਰ ਗੁਰ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾ ਦੁਖੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਨਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇਂ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਸੇ (ਵਿਆਪਿਆ) ਯੁਕਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਜਲਦੀਆ ਫਿਰਹਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਨ ਭਤਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਕਿ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਜਾਰਾ ਰੀਝਤਾ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਿਰਹ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਜਲਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਉਨਕੇ ਸੇਜਯਾ ਪਰ ਰਮਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ੫ ॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ ਅਪਣੇ ਸਹਿ ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਹਾਗਣੀਓਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਕਾ ਮਹਲ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਲਈਆਂ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਰਣਾ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਹਿ ਜਮਦਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥

ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਦੋਹਾਗਨੀਓਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਰੂਪ ਗੁਬਾਰ ਅੰਧੇਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਸੇ ਮਰਨਾ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜਨਮਤੀ ਮਰਤੀ ਜਮ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਿਤ ਖੁਆਰ ਹੋਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਨੁ ਸੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਜਿਨਕੋ ਆਪ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਮਾਦਿ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਤਜ ਆਦਿ ਗੁਣ ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਚ ਮਨਾਏ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ ॥ ਪੰਚ ਵਸਾਏ ਪੰਚ ਗਵਾਏ ॥ ੧ ॥

ਹਮਨੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਪਾਚੋਂ ਮਨਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨਕਾ ਸਤਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਰੁਸਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮ ਇਨਕੇ ਅਨਸਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੇ ਖਿਮਾਦਿ ਗੁਣ ਵਸਾਏ ਸਬਦਾਦੀ ਪੰਚ ਗਵਾਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਸਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਤੋਖਾਦੀ ਮਨਾਏ ਥੇ ਵਹੀ ਪੰਚ ਵਸਾਏ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ ਥੇ ਸੋ ਗਵਾਏ ਭਾਵ ਤਜਾਗ ਦੀਏ ਵਾ ਜੋ ਸਤਾਦ ਪ੍ਰਥਮਰੁਸਾਏ ਥੇ ਸੋ ਮਨਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਬਸਾਏਹੂਏਥੇ ਸੋਗਵਾਇਦੀਏਹੈਂ॥੧॥

ਇਨ੍ ਬਿਧਿ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆਗੁਰਿਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ ਪਰਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨਗਰ(ਵੁਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਿਤ ਹੂਆ ਹੈ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਨਿਸਚੈ ਕਰਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚ ਧਰਮ ਕੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਵਾਰਿ ॥ ਫਰਹੇ ਮੁਹਕਮ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚ ਔ ਧਰਮ ਕੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਕੋ ਬਾੜ ਕਰ ਦੀਨੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰੋਖ ਅਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਏਹ (ਮੁਹਕਮ) ਦ੍ਰਿੜ ਫਲੇ ਹੈਂ ਪੰਜਾਬ ਮੈਂ ਜੋ ਤਖਤਿਓਂ ਕੀ ਜਗਾ ਮੋੜ੍ਹੇ ਛਾਪੇ ਜੋੜਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਦੀ ਰੋਕ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸਕੋ ਫਲਹਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਖੇਤੀ ਬੀਜਹੁ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ਸਉਦਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਨੀਤ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈਓ ਮਿਤ੍ਰੋ ਅਬ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਬੀਜਨੀ ਕਰੋ ਨਿਤ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਹੁ ਏਹੀ ਸੌਦਾ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕੇ ਸਭਿ ਹਾਟ ॥ ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ ਏਕੈ ਥਾਟ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਔਰ ਆਤਮਾ ਸੁਖ ਕਰ ਕੇ(ਸਭਹਾਟ)ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰੂਪ ਦੁਕਾਨ ਪੂਰਨ ਹੂਏਤਬ ਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਵਪਾਰੀ ਜੋ ਜਗਜਾਸੂ ਹੈ ਸੋ ਦੋਨੋ ਏਕ ਹੀ ਬਨਾਵ ਕੇ ਭਾਵ ਸੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੪ ॥

ਜੇ ਜੀਆ ਡੰਨੁ ਕੋ ਲਏ ਨ ਜਗਾਤਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਧੁਰ ਕੀ ਛਾਪ ॥੫ ॥

(ਜੇ ਜੀਆ) ਕਾਮਾਦਕੋਂ ਕਾ ਟਿਕਟ ਜੋ ਹਰ ਆਦਮੀ ਪੀਛੇ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਨਵੇਂ ਗ੍ਰਹੋਂ ਕਾ ਦੰਡ (ਜਗਾਤਿ) ਚੁੰਗੀ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੀ ਯਹ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਕਾਰਨ ਏਹ ਜੋ ਆਦ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਛਾਪ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਫੀ ਕੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਈ ਹੈ॥ ੫ ॥

ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਲਦਿ ਖੇਪ ਚਲਾਵਹੁ ॥ ਲੈ ਲਾਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਕਾ (ਵਖਰੁ)ਸੌਦਾ ਲਾਦ ਕਰ ਖੇਪ ਚਲਾਓ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਲਾਭ ਲੈਕਰ ਅਪਨੇਸ੍ਵਰੂਪਮੈਂ ਆਵਹੁਭਾਵਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵਹੁ॥ ੬॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਿਖ ਵਣਜਾਰੇ ॥ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਲੇਖਾ ਸਾਚੁ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ੭ ॥

ਸਤਗੁਰ ਤੋ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਿਖ ਵਣਜਾਰੇ ਹੈਂ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਸੌਦੇ ਕੀ ਨਾਮ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਸਚ ਕੋ ਸਿਮਰਣਾ ਹੈ ਏਹੀ ਲੇਖਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸੋ ਵਸੈ ਇਤੁ ਘਰਿ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸੇਵ ॥ ਅਬਿਚਲ ਨਗਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ॥ ੮॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਘਰ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਹ ਦੇਹ ਵਾਸਤੇ ਸੰਗਤ ਅਬਚਲ ਰੂਪ ਔ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਨਗਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਇਸੁ ਸਤਸੰਗ ਅਰੁ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੀ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਕੀ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਹੈ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤੇ ਹੂਏ ਕੀ ਸਚੀ ਔ ਸੁਧ ਰੀਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਘਣੀ ਚਿਤਵਤ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਮੁਝੇ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਬੜੀ ਪਜਾਸ ਹੈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੈਂ ਯਹੀ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ(ਮੁਰਾਰਿ) ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਆਇਆ ਮਿਲਿਓ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਸੋ ਪਾਇਓ ਨਾਮਹਿ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਯਹ ਜੀਵ ਪਰਦੇਸੀ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਸੇ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਆਯਾ ਹੈ ਅਬ ਸਾਧੁ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੁਕ੍ਰ ਸੌਦੇ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਬ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਰਸ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਗਤ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਸੁਖੁ ਭੁੰਚਹਿ ਸਭ ਠਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਤਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰੰਗ ਰਸ ਹੈ ਸਭ ਖਜਣ ਮੇਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਜੋ ਰਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਸੁਖ (ਭੁੰਚਹਿ) ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਨਕਾ ਸੁਖ ਕਭੀ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਤਉ ਪੇਖੀਐ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥
ਕਰਿ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਸਾਧ ਸਿਉ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਵਹਿ ਠਾਉ ॥ ੪ ॥

ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਨਾਸਵੰਤ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਏਕ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ(ਨਿਹਚਲੁ) ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਸਾਧੋਂ ਸੇ(ਮਿਤ੍ਰਾਈ)ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰੁ ਤੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਥਾਨ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸੁਤ ਬੰਧਪਾ ਕੋਊ ਹੋਤ ਨ ਸਾਥ ॥
ਏਕੁ ਨਿਵਾਹੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਥ ॥ ੫ ॥

(ਮੀਤ) ਉਪਕਾਰ ਕਰਤਾ ਸਾਜਨ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਉਪਕਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਏਕ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਮ ਹੈ ਸੋ ਨਿਬਾਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬੋਹਿਥ ਭਏ ਲਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਤੇਹ ॥
ਭੇਟਿਓ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਨੇਹ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਕੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਬੋਹਿਥ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ (ਤੇਹ) ਤਿਨਕੇ ਆਸਰੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰ ਤਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਬ ਤਰਾ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਪੁਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਵਿਸਰੁ ਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥
ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹਮ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਯਹੀ ਜਾਚਨਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸ ਹਮ ਕੋ ਕਬੂ ਨ ਬਿਸਰੁ ਜੋ ਆਪਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਲਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੇ ਉਪਜੇ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਦੁਖ ਮਿਟੇ ਪ੍ਰਭ ਭੇਟੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥

ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪਰੀਤਮ ਸਤਿਗੁਰ ਜਬ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜਿਤਨੇ ਦੁਖ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਮਿਟੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਰਹੜੇ ਘਰੁ ੪ ਛੰਤਾ ਕੀ ਜਤਿ ॥

ਜੋ ਵਿਯੋਗ ਦਸਾ ਮੇਂ ਵਾਕ ਕਹੇ ਜਾਮੇ ਉਨਕਾ ਨਾਮ ਬਿਰਹੜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏਹ ਭੀ ਏਕ ਛੰਦੋ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ ਪਿਆਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਦਰਸਨ ਕੇ ਹੇਤ ਪ੍ਰਭ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਬੀਸਰਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਤਜਣਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭੂਲਜਾਤੇਹੈਂਉਸਕੇਸਿਮਰਨਕੋਕੈਸੇਤਿਆਗਜਾ ਜਾਵੈਅਰਥਾਤਨਾਤਯਾਗੀਯੇ॥੨॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਵੇਚੀ ਸੰਤ ਪਹਿ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਕੇ ਪਾਸ ਬੇਚ ਦੀਜੀਏ ਅਰਥਾਤ ਆਪਨਾ ਸ੍ਵਤ੍ਵ ਇਸਮੇਂ ਨਾ ਰਖੀਏ ਔਰ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਕਰੀਏ ਕਿ ਮੁਝੇ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਇ ਦੇਹੁ ॥ ੩ ॥

ਸੁਖ ਸੀਗਾਰ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਫੀਕੇ ਤਜਿ ਛੋਡੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਹੇ (ਮੇਰੀ ਮਾਇ) ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਬਿਖਯੋਂ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖ ਔ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈਂ ਸਭ (ਫੀਕੇ) ਨਿਰਸ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਮੈਨੇ ਤਿਆਗ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਜਿ ਗਏ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਚਰਨੀ ਪਾਇ ਲੀਏ ਤਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਸਭੀ ਹਮ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਜਨ ਰਾਤੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਪਿਆਰੇ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਦਾਸ ਰਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫਿਰ ਔਰ ਜਗਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥
ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਚਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥
ਅੰਚਲੁ ਗਹਿਆ ਸਾਧ ਕਾ ਨਾਨਕ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧੁਓਂ ਕਾ (ਅੰਚਲੁ) ਪਲਾ ਪਕੜਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਭੇਟੈ ਹਰਿਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿਰਾਇ ਜਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ(ਭੇਟੈ) ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਜੀ ਵਨੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਔ (ਸੁਘੜੁ) ਚਤੁਰ ਤੂੰ (ਸੁਜਾਣੁ) ਸੁਸਟੂ ਗਿਆਤ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਲਾਉ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਜੀਅ ਤੁਝਤੇ ਬੀਛੁਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬੀਛਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਖਿਓਂ ਰੂਪ ਬਿਖ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਭੋਗਤੇ ਹੂਏ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਤਿਸਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮਿਲਾ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਸੁਖੁ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜੋ ਸੁਖ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੂਟਈ ਪਿਆਰੇ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਰਹੀ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜਿਨਕੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਸੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਤੂਟਤੀ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਅਮਰੁ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜੋ ਤੁਝੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸੋਈ ਭਲਾ ਲਾਂਗਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਰੀ(ਰਜਾਇ)ਆਗਜਾ ਅਮਰ ਭਾਵ ਅਮੇਟਹੈ॥੭॥
ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਾਰਾਇਣੈ ਪਿਆਰੇ ਮਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਾਰਾਇਣੈ) ਆਪ ਕੇ ਪਿਆਰੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਹਮ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਮਸਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸਭ ਬਿਧਿ ਤੁਮਹੀ ਜਾਨਤੇ ਪਿਆਰੇ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਹਉ ਸੁਨਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਤੁਮ ਸਭ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹਮ ਅਪਨੀ ਬਿਥਜਾ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਕਹਕੇ ਸੁਨਾਵੈਂ॥੧॥
ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਪਹਿਰਹਿ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥
ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਦੀਆ ਹਮ ਖਾਤੇ ਪਹਿਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਪਿਆਰੇ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰੀ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਾਵਹਿ ਸੋ ਕਰੀ ਪਿਆਰੇ ਅਵਰੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਆਗਜਾ ਕੇ ਹਮ ਸੇ ਕਛੁ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੪ ॥
ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸਭ ਸੁਹਾਵਣੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਤੁ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪਜਾਰੇ ਜਿਨ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਸੋ ਦਿਨੁ ਰੈਨ ਸਭ ਸੁਹਾਵਣੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਪਿਆਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇ ॥ ੬ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਹਮ ਜੀਵ ਜੋ ਆਦਿ ਸੇ ਆਪਨੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥
ਏਕੋ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਆਪ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਹਰ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥
ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ ਤੇ ਉਧਾਰਿ ਲੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ॥੮॥੩॥ ੨੨ ॥੧੫॥੨॥ ੪੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਕੂਪ ਸੇ ਉਧਾਰ ਲੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕਾਲ ਲੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਲੇਹੁ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥ ੧੫ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪੰਡਿਤ ਕੇ ਪਾਸ ਪਢਾਨੇ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ਤਹਾਂ ਏਕ ਦਿਨ ਪਢ ਕਰ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਪਟੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ॥

ਸਸੈ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਭਇਆ ॥
ਸੇਵਤ ਰਹੇ ਚਿਤੁ ਜਿਨਿ ਕਾ ਲਾਗਾ ਆਇਆ ਤਿਨਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਸਸੈ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਯਹ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟ ਰਚੀ ਹੈ ਸੋਈ ਏਕ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਭਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਚਿਤੁ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਉਣਾ ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ ਤਉ ਪੜਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ(ਬੀਰਾ)ਭਾਈ ਮੂੜ ਮਨ ਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ (ਮਨ) ਮਨਨ ਤੇ ਵਾ ਸੁਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮਨ ਸੇਂ ਕਯੋਂ ਭੂਲਤਾ ਹੈਂ ਜਬ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਪੜ੍ਹਾ ਅਨਪੜ੍ਹਾ ਮਾਲੂਮ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਏਹ ਹਿਸਾਬ ਵਹਾਂ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਆਪਨੇ ਅਖਰ ਸਾਰਥਕ ਪੜ੍ਹਾਓ ਜਿਸ ਸੇ ਹਮ ਲੇਖੇ ਸੇ ਛੂਟੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਜੋ ਆਪਨੇ ਪਟੀ ਪਰ ਅਖਰ ਲਿਖ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਸਭ ਕਾ ਅਰਥ ਸੁਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਮਨਨ ਕਰੋ ਆਪਕਾ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਈਵੜੀ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥
ਏਨ੍ਹਾ ਅਖਰਾ ਮਹਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਈੜੀ ਇਹ ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ ਸਚਾ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਸੋ ਇਨ ਅੱਖਰੋਂ ਹੀ ਕੇ ਅਰਥੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਫਿਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਊੜੈ ਉਪਮਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੈ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤਜੀ ਊੜਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਉਪਮਾ ਉਸੀ ਕੀ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਕਮਾਇਆ) ਭਾਵ ਜਪਾ ਹੈ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਫਲ ਪਾਉਤੇ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ।੩॥

ਖੰਖੈ ਖਿਆਨੁ ਬੂਝੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਸੋਈ ॥
ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਹਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਤਾ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਖੰਖਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਾ ਹੁਆ ਸੋਈ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਪੜ੍ਹਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜਬ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੇਂ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਬ ਫਿਰਿ (ਕੋਈ) ਕਬੀ ਭੀ ਹਉਮੈ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਕੈ ਕੇਸ ਪੁੰਡਰ ਜਬ ਹੂਏ ਵਿਣੁ ਸਾਬੂਣੈ ਉਜਲਿਆ ॥
ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੇਰੂ ਆਏ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਕਕਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਕੇਸ (ਪੁੰਡਰ) ਚਿਟੇ ਹੋ ਗਏ ਕੈਸੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਾਬੁਣ ਸੇ ਕਪੜਾ ਉਜਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਕਾਰਣ ਸੇ ਕੇਸ ਉਜਲ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੁਢਾਪਾ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੂਏ (ਹੇਰੂ) ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਦੂਤ ਆਏ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪਜਾਰਿਜੋਂ ਕੋ ਸੰਗਲ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜਮ ਲੋਕ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ਵਾ ਮਾਯਾ ਹੀ ਕੇ ਸੰਗਲੋਂ ਸੇ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਜੀਵ ਕੋ ਬਾਂਧ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਖਖੈ ਖੁੰਦਕਾਰੁ ਸਾਹ ਆਲਮੁ ਕਰਿ ਖਰੀਦਿ ਜਿਨਿ ਖਰਚੁ ਦੀਆ ॥
ਖੈਧਨਿ ਜਾਕੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ ਅਵਰੀ ਕਾ ਨਹੀ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਖਖਾ ਇਹ ਕਹਿਤਾ ਹੈ (ਖੁੰਦਕਾਰੁ ਸਾਹ ਆਲਮੁ) ਸਾਤੋ ਬਿਲਾਇਤੋਂ ਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੋ ਏਕ ਵਹੀ ਹੈ ਵਾ ਧੋਬੀ ਕੇ ਪਟਰੇ ਕਾ ਕਿਲਾ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਪਾਤਸਾਹੁ ਵਹੀ ਹੈ (ਕਰਿ ਖਰੀਦਿ) ਭਾਵ ਰਚ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਫਿਰ ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਹਿਰਾਨਾਦਿ ਖਰਚੁ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭਾਵ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਬੰਧਨ ਸੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਪਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗਗੈ ਗੋਇ ਗਾਇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਗਲੀ ਗੋਬਿਦੁ ਗਰਬਿ ਭਇਆ ॥
ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਜਿਨਿ ਆਵੀ ਸਾਜੀ ਚਾੜਣ ਵਾਹੈ ਤਈ ਕੀਆ ॥ ੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਗਗਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ (ਗੋਇ) ਬਾਣੀ (ਗਾਇ) ਗਾਉਨੇ ਸੇ ਜਿਸਨੈ ਛੋਡ ਦਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੀਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਸੀ ਬਾਤਾਂ ਸੀਖ ਕਰ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ (ਘੜ ਭਾਂਡੇ) ਸੋ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਜੜ ਚੇਤਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪ ਆਵੀ ਸਾਜੀ ਹੈ (ਚਾੜਣ) ਪਾਲਨਾ ਔ (ਵਾਹੈ) ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਿਵ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕੋ ਤਈਨਾਤ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਪਰਸੰਗ ਮੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਬੰਧਨੀ ਬਾਣੀ ਗਾਵਣੀ ਛੋਡ ਦਈ ਹੈ (ਤਈ) ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਆਵੀ ਮੈਂ ਚੜਨ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਜਨਮਤੇ ਔਰ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਘਘੈ ਘਾਲ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਘਾਲੈ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਲਾਗਿ ਰਹੈ ॥
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਜੋ ਸਮਕਰਿ ਜਾਣੈ ਇਨਿ ਬਿਧਿ ਸਾਹਿਬੁ ਰਮਤੁ ਰਹੈ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਘਘੇ ਅਖਰ ਨੇ ਏਹ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ (ਘਾਲ) ਸੇਵਾ (ਘਾਲੈ) ਕਰੈ ਔਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੇਂ ਲਗਾ ਰਹੈ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰਤਾ ਰਹੈ ਅਰ ਜੋ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸਮਾਨ ਜਾਨੇ ਤਉ (ਇਨਿ ਬਿਧਿ) ਇਸ ਬਿਧ ਵਾਲਾਸਾਹਿਬ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਚਚੈ ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਜਿਨਿ ਸਾਜੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ ॥
ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੋਗੀ ਖਾਣੀ ਭੋਗੀ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਆਪਿ ਥੀਆ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਚਚੇ ਅਖਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚਾਰ ਬੇਦ ਰਿਗ ਜੁਜਰ ਸਾਂਮ ਅਥਰਥਣ ਚਾਰ ਖਾਣ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸ੍ਵੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਚਾਰ ਜੁਗ ਸਤ ਦ੍ਵਾਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗਾਂ ਮੇਂ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਜੁੜ ਰਹੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਹੈ ਚਾਰੋ ਖਾਣੀ ਮੇਂ (ਭੋਗੀ) ਭੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪਹਿ (ਪੜਿਆ) ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ(ਪੰਡਿਤੁ)ਪੜ੍ਹਾਉਨੇ ਵਾਲਾ (ਥੀਆ) ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਛਛੈ ਛਾਇਆ ਵਰਤੀ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਭਰਮੁ ਹੋਆ ॥
ਭਰਮੁ ਉਪਾਇ ਭੁਲਾਈਅਨੁ ਆਪੇ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਤਿਨ੍ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ॥ ੧੦ ॥

ਛਛੇ ਅਖਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ(ਛਾਇਆ)ਅਵਿਦਿਆ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਤਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭਰਮ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤੈਨੇ ਭਰਮ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸੇ ਭੁਲਾਇ ਦਈ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਤੇਰਾ(ਕਰਮੁ)ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੁਆਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਮਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਕਰ ਭ੍ਰਮ ਨਵਿਰਤ ਕਰੋ ॥੧੦॥

ਜਜੈ ਜਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭੀਖ ਭਵਿਆ ॥
ਏਕੋ ਲੇਵੈ ਏਕੋ ਦੇਵੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਮੈ ਸੁਣਿਆ ॥ ੧੧ ॥

ਜਜੇ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਹੋ ਪੰਡਤ ਜੀ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ (ਭੀਖ) ਜੂਨ ਮੈਂ ਫਿਰਾ ਹੈ ਦਾਸ ਭਿਖਾਰੀ ਹੋਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਸੋ(ਜਾਨੁ)ਗਿਆਨ ਮੰਗੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵੋਹੀ ਏਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤੋ ਕੋਈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਸੁਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਏਹ ਸਲੋਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਭੀ ਅਰਥ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਝਝੈ ਝੂਰਿ ਮਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੇਣਾ ਸੁ ਦੇ ਰਹਿਆ ॥
ਦੇ ਦੇ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਜਿਉ ਜੀਆ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਪਇਆ ॥ ੧੨ ॥

ਝਝੈ ਅਖਰ ਕਾ ਏਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਤੁਮ ਝੂਰ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂ ਮਰਤੇ ਹੋ ਜੋ ਕੁਛ ਦੇਨਾ ਹੈ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਭੇਖ ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਜਿਉਂ ੨ ਜੀਆਂ ਕੇ ਰਿਜਕ ਕਾ ਲੇਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਉਂ ੨ ਦੇਕੇ ਵੇਖਤਾ ਅਰੁ ਹੁਕਮਿ ਮੈਂ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਞੰਞੈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਾ ਦੇਖਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥
ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਏਕੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੧੩ ॥

ਞੰਞੈ ਅਖਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਜਾਨ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਤੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਏਕ ਹੀ ਬਾਹਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਵੋਹੀ ਏਕ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਟਟੈ ਟੰਚੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਘੜੀ ਕਿ ਮੁਹਤ ਕਿ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ॥
ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰਹੁ ਅਪਣਾ ਭਾਜਿ ਪੜਹੁ ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਰਣਾ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਟੈਂਕਾ ਅਖਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ (ਟੰਚੁ) ਟਿਚਕਰੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਹੁਜਤਾਂ ਤਰਕਾਂ ਵਾ ਟੰਟੇ ਕਯਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਘੜੀ ਅਧੀ ਘੜੀ ਕੋ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਲਪਕਾਲ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਜੂਏ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਮਤ ਹਾਰੋ ਤੁਮ ਭਾਜ ਕਰ ਹਰਿ ਸਰਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪੜੋ ॥ ੧੪ ॥

ਠਠੈ ਠਾਢਿ ਵਰਤੀ ਤਿਨ੍ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਜਿਨ੍ ਕਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੇਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ ਤਉ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਠਠੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰਿ (ਠਾਢਿ) ਸਾਂਤ ਬਰਤੀ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਮੇਂ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੀ ਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਨਿਸਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਤਉ) ਤਿਨ ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਭੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਬ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਹੈ (ਤਉ) ਤਬੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਡਡੈ ਡੰਫੁ ਕਰਹੁ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥
ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਡਡਾ ਅਖਰ ਕਹਤਾ ਹੈ (ਡੰਫੁ) ਦੰਭੁ ਵਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ਵਾ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਪਾਖੰਡ ਕਜਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੋ ਕੁਛ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਚਲ੍ਣਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੋਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭਕੇ ਅੰਤਰ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵੋਗੇ ਤੌ ਸ੍ਰੇਖ ਪਾਵੋਗੇ॥੧੬॥

ਢਢੈ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੈ ਆਪੇ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ ॥
ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੇ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਢਢੇ ਅਖਰ ਦਾ ਏਹਿ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ (ਢਾਹਿ) ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਫਿਰ (ਉਸਾਰੈ) ਉਤਪੰਨ ਕਰਨਾ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੋ ਅਛਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਕਰਿ ਕਰਿ) ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਸ੍ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਣਾਣੈ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਈ ॥
ਆਪੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧੮ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਣਾਣੈ ਕਾ ਏਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੋ (ਘਟ ਅੰਤਰਿ) ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਬਾਹਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੁ ਹੀ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ (ਪੁਨਰਪਿ)ਫਿਰ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧੮ ॥

ਤਤੈ ਤਾਰੂ ਭਵਜਲੁ ਹੋਆ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾ ਤਰਨਾ ਤੁਲਹਾ ਹਮ ਬੂਡਸਿ ਤਾਰਿ ਲੇਹਿ ਤਾਰਣ ਰਾਇਆ ॥ ੧੯ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਤਤੇ ਅਖਰ ਕਾ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਯਹ ਭਵਜਲ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੰਸਾਰ ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗਜਾਨ ਸੇ ਇਸਕਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਕਿ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਾ ਤੋ ਮੈ ਭੁਜਾ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਤਰ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੁਝ ਮੇਂ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਬਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰੁ ਨ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਜਹਾਜ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਤੁਲਹਾ ਹੈ ਹੇ (ਤਾਰਣਰਾਇਆ) ਹੇ ਤਾਰਨ ਵਾਲਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਹੁ ॥ ੧੯ ॥

ਥਥੈ ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਸੋਈ ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਆ ॥
ਕਿਆ ਭਰਮੁ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਕਹੀਐ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਭਲਾ ॥ ੨੦ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਥਥੇ ਦਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸਭ ਹੋਆ ਹੈ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਔ ਥਾਨੰਤਰੋਂ ਮੇਂ ਸੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਭਲਾ ਮਾਨ ਕਰ ਜੋ ਪਰਸੰਨ ਰਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਭਰਮ ਕਿਆ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕਿਆ ਕਰ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ॥ ੨੦ ॥

ਦਦੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਊ ਕਿਸੈ ਦੋਸੁ ਕਰੰਮਾ ਆਪਣਿਆ ॥
ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ਦੋਸੁ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਦਦੇ ਅਖਰ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ਸਭ ਦੋਸ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਔਰ ਜਨੋਂ ਕੋ ਦੋਸ ਨ ਦੀਜੀਐ ॥ ੨੧ ॥

ਧਧੈ ਧਾਰਿ ਕਲਾ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਹਰਿ ਚੀਜੀ ਜਿਨਿ ਰੰਗ ਕੀਆ ॥
ਤਿਸਦਾ ਦੀਆ ਸਭਨੀ ਲੀਆ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ॥ ੨੨ ॥

ਧਧੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਸਰਥਤ੍ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਸਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਛੋਡੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰ ਏਕ ਚੀਜੋਂ ਮੇਂ ਜਿਸਨੇ(ਰੰਗ)ਆਨੰਦ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹਰ ਰੰਗ ਕੀ ਚੀਜੋਂ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਫੇਰ ਅਪਨੀ ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਛੋਡੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦੀਆ ਸਭਨੇ ਲੀਆ ਹੈ (ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ) ਅਪਨੇ ੨ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਤਿਸਕਾ ਹੁਕਮ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਨੰਨੈ ਨਾਹ ਭੋਗ ਨਿਤ ਭੋਗੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਸੰਮਲਿਆ ॥
ਗਲੀ ਹਉ ਸੋਹਾਗਣਿ ਭੈਣੇ ਕੰਤੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ॥ ੨੩ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਨੰਨਾ ਅਖਰ ਕਹਤਾ ਹੈ (ਨਾਹ) ਪਤਿ ਕੇ ਦੀਏ ਹੁਏ ਭੋਗ ਜੀਵ ਨਿਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਵ ਸਰਥ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਿਤ-

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਤ ਹੀ ਭੋਗ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਨਾ ਡੀਠਾ ਨਾ ਅਪ੍ਰੇਖ ਹੂਆ ਨ ਪਰੋਖ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਥਾਤੇਂ ਮੈ ਤੋ (ਮੈ) ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਵਾਲੀ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਭੀ ਸੁਹਾਗਨੀ ਬਨੀ ਹੂਈ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰਾ ਕਭੀ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਬੰਚਕ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸਚੀ ਨਹੀਂ ॥ ੨੩ ॥

ਪਪੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ॥
ਦੇਖੈ ਬੂਝੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨੪ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਪਪੇ ਅਖਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਆਪਨੇ ਦੇਖਨੇ ਕੋ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪਰਪੰਚ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਦੇਖੈ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬੂਝੈ ਭਾਵ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਰਿਦੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੨੪ ॥

ਫਫੈ ਫਾਹੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਾਸਾ ਜਮ ਕੈ ਸੰਗਲਿ ਬੰਧਿ ਲਇਆ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇ ਨਰ ਉਬਰੇ ਜਿ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਭਜਿ ਪਇਆ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਫਫੇ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਫਾਸੀ ਮੇਂ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਫਾਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜਮੋਂ ਨੇ ਅੰਤ ਕੋ ਸੰਗਲੋਂ ਕੇ ਵਿਖੈ ਬਾਂਧ ਲਿਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੋ ਪੁਰਸ ਇਸ ਫਾਸੀ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਮੇਂ ਦੌੜ ਕਰ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਬਬੈ ਬਾਜੀ ਖੇਲਣ ਲਾਗਾ ਚਉਪੜਿ ਕੀਤੇ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ ॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸਾਰੀ ਕੀਤੇ ਪਾਸਾ ਢਾਲਣਿ ਆਪਿ ਲਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਬਬੇ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਤਾਤਪਰਯ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਬ ਬਾਜੀ ਖੇਲਨ ਲਗਾ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਪਰਪੰਚ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚਨੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਚੌਪੜ ਅਸਥਾਨੀ ਕੀਏ ਸੰਪੂਰਨ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਨਰਦਾਂ ਰੂਪ ਕੀਏ ਔਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪ ਤੀਨੋ ਗੁਣੋ ਰੂਪ ਪਾਸਾ ਢਾਲਣੇ ਲਗਾ ਭਾਵ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਮ ਮਧਮ ਨੀਚ ਗਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਭਭੈ ਭਾਲਹਿ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨ ਕਉ ਬੁਝੁ ਪਇਆ ॥
ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂੜੇ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਫੇਰੁ ਪਇਆ ॥ ੨੭ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਭਭੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੋ (ਭਾਲਹਿ)ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਭਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੋਖ੍ਛ ਰੂਪ ਫਲੁ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਮੂਰਖ ਮਨਮੁਖ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨੇਹੀਂ ਹੈਂ । ਤਿਨਕੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੂਨਾਂ ਕਾ ਫੇਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਾਰੰਬਾਰ ਚੌਰਾਸੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਮੰਮੈ ਮੋਹੁ ਮਰਣੁ ਮਧੁ ਸੂਦਨੁ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਤਬ ਚੇਤਵਿਆ ॥
ਕਾਇਆ ਭੀਤਰਿ ਅਵਰੋ ਪੜਿਆ ਮੰਮਾ ਅਖਰੁ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਮੰਮੇ ਅਖਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮੋਹ ਕਰ (ਮਧੁ ਸੂਦਨੁ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰਣਾ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀ ਬਿਸਮਰਣ ਭਯਾ ਹੈ ਔਰ ਜੇ ਕਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਲਏਂਗੇ ਸੋ ਜਬ ਮਰਣਾ ਹੂਆ ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਿਆ ॥ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕਰ ਔਰ ਹੀ ਭਾਵ ਬਿਖਜ ਸੰਬੰਧਨੀ ਪਾੜਤਾ ਪੜਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੀਵ ਕੋ ਮੰਮਾ ਅਖਰ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨਾ ਵਾ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਬਿਸਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥

ਯਯੈ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਵੀ ਕਦਹੀ ਜੇਕਰਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਯਯੇ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੇਕਰ ਯਹ ਜੀਵ ਸਤ੍ਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਪਛਾਨੈ ਤੋ ਫਿਰ ਕਦੀ ਇਸਕੋ ਜਨਮ ਨ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰੁ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਵ ਜਗਜਾਸੁ ਹੋਕਰ (ਬੂਝੈ) ਸਮਝੈ ਤੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਪੁਜ੍ਯ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਰਾਰੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਜੇਤੇ ਕੀਏ ਜੰਤਾ ॥
ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਧੰਧੇ ਸਭ ਲਾਏ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥ ੩੦ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਰਾਰੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਭਕੇ ਅੰਤਰਿ ਆਪ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ੨ ਧੰਧੋਂ ਮੈ ਲਗਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪੁੰਨਜ ਕਰਮ ਉਦੇ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਲਿਆ ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਲਲੈ ਲਾਇ ਧੰਧੈ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ॥
ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਮਕਰਿ ਸਹਣਾ ਭਾਣੈ ਤਾਕੈ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ॥ ੩੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪੰਡਤ ਲਲੇ ਅਖਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਧੰਧੇ ਮੈ ਲਗਾਇ ਛੋਡੀ ਹੈ ਤਿਸੀਨੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਮੀਠਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਖਾਣਾ ਅਰੁ ਪੀਣਾ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਹੈ ਅਰੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੋ ਤੁਲ ਜਾਨਕਰ ਸਹਾਰਨਾ ਏਹ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਵਵੈ ਵਾਸੁਦੇਉ ਪਰਮੇਸਰੁ ਵੇਖਣ ਕਉ ਜਿਨਿ ਵੇਸੁ ਕੀਆ ॥
ਵੇਖੈ ਚਾਖੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਵਵੇ ਅਖਰ ਨੇ ਏਹ ਕਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਸਦੇਉ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜੀਵਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਖਜਾ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਆਪ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਵੇਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਓਹੀ ਹੈ ਸਭ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਭੀ ਓਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕਿਛ ਭਾਵ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਭੀ ਓਹੀ ਹੈ ਅੰਤਰ ਅਰ ਬਾਹਰ ਪੂਰਨ ਭੀ ਓਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥੩੨॥

ੜਾੜੈ ਰਾੜਿ ਕਰਹਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਜਿ ਅਮਰੁ ਹੋਆ ॥
ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ ਓਸੁ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਆ ॥ ੩੩ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ੜਾੜੇ ਅਖਰ ਨੇ ਯਿਹ ਕਹਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਹੀ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਤਕ ਇਸਥਰਤਾ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਹੈ ਐਸੇ ਹੋਕਰ (ਰਾੜਿ) ਝਗੜੇ ਕਜਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕਾ ਧਜਾਉਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਅਮਰ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਧਜਾਵੋ ਪੁਨਃ ਤਿਸੀ ਸਚੇ ਮੇਂ ਸਮਾਵੋ ਹਮ ਨੇ ਉਸਕੇ ਊਪਰ ਸੋ ਸਰਬੰਸ ਵਾਰਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਹਾਹੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜਿਨਿ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਹੁ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਆ ॥ ੩੪ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਹਾਹੇ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਖਿਨਾਂ ਹਰਿ ਕੇ ਔਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੋ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਹੀ (ਸਮਾਵਹੁ) ਅਭੇਦ ਹੋਵਹੁ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਲਾਹਾ ਲੀਆ ਕਰੋ ॥ ੩੪ ॥

ਆਇਅੜੈ ਆਪਿ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥
ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕ ਸਾਇਰ ਇਵ ਕਹਿਆ ॥ ੩੫ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਐੜੇ ਅਖਰ ਕਾ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਯਹ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਆਪ ਕਰ ਛੋਡੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਰਹਜਾ ਹੈ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਹੁਏ ਕਰਮ ਅਰ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਫਲੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਜਾਸ ਬਾਲਮੀਕ ਆਦਿ (ਸਾਇਰ) ਕਵੀਓਂ ਨੇ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹੀਹੈ॥੩੫॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਪਟੀ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕੁ ਪਾਂਧਾ ਬਾਲਕੋਂ ਕੋ ਪੜਾਉਤਾ ਹੁਆ ਬਹੁਤ ਤਾੜਨਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਔਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕਾ ਕੁਸੁਧ ਪਾਖੰਡੀ ਥਾ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਪਟੀ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ॥

ਅਧੋ ਅੰਡੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਇਆ ਕਾਖੈ ਘੰਡੈ ਕਾਲੁ ਭਇਆ ॥
ਰੀਰੀ ਲਲੀ ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ ਪੜਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ ॥

ਜੋ ਅੰਡੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈ ਆਯਾ ਅਰਥਾਤ ਬਜਾਪਜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਸਭ ਜਗੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਆਯਾ ਹੈ ਅਰ (ਘੰਡੈ) ਘਰ ਮੇਂ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਉਮਰ ਕਾ(ਖੈ)ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਹੁ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ (ਰੀਰੀ) ਰੀ ਸਖੀ ਰੀ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਪਾਲਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਲਲੀ) ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਕਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੇ ਪੜਨੇ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਵਿਸਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪੜਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਐਸਾ ਲੇਖਾ ਤੂੰ ਕੀ ਪੜਿਆ ॥ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਤੇਰੈ ਸਿਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ(ਮਨ)ਪਜਾਰੇ ਪਾਂਧੇ ਐਸਾ ਲੇਖਾ ਤੂੰ ਕੀ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਪੜਾ ਜਿਸ ਪੜਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾਦੇਨਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਰਹਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਵਹੁ ਲੇਖਾ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਜਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਛੂਟ ਜਾਵੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧੰ ਛਾਇਐ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ ਨੰਨੈ ਨਾ ਤੁਧੁ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥
ਛਛੈ ਛੀਜਹਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਮੂੜੇ ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ ਜਮਿ ਪਾਕੜਿਆ ॥ ੨ ॥

(ਸਿਧੰ ਛਾਇਐ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਜੋ ਸਰੀਰੋਂ ਮੇਂ ਬਜਾਪਜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਿੰਦੇ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਅਰੁ(ਨੰਨੈ) ਨੰਨੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨ ਤੈਨੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਨਾਮ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਆਧੇ ਅੰਡੈ ਸੇ ਆਦਿਕ ਕਾ ਖਖਾ ਰਾਰਾ ਲਲਾ ਇਨ ਅਖਰੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਜਾਣ ਲੈਣਾ (ਛਛੈ) ਛਛੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਆਰਥਲਾ ਨਾਸ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਮ ਕਾ ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਤੂੰ ਕੈਸੇ ਛੁਟੇਂਗਾ ॥੨॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਬੈ ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ ਮੂੜੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ॥
ਅਣਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਓ ਪਾਧਾ ਅਵਰਾ ਕਾ ਭਾਰੁ ਤੁਧੁ ਲਇਆ ॥ ੩ ॥

ਬਬੇ ਅਖਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਬੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਅਨ ਹੋਤਾ ਹੀ ਤੈਨੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਪਾਂਧਾ ਰਖਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਸਤ ਅਸਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਹਿਸਾਬ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ। ਅਰ ਦੂਸਰੋਂ ਕਾ ਪਾਪ ਰੂਪ ਭਾਰ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਜੈ ਜੋਤਿ ਹਿਰਿ ਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂੜੇ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ ॥
ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਤੂੰ ਚੀਨਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਆਵਹਿਗਾ ॥ ੪ ॥

ਜਜੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੋ ਜੋ ਜੋਤ ਆਤਮ ਗਿਆਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਅਗਿਆਨ ਨੇ ਚੁਰਾਇ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅੰਤ ਕੋ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਿਆ ਹੂਆ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇਂਗਾ ਏਕ ਸਬਦ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਚੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੂਨੀ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਆਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਤੁਧੁ ਸਿਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਪੜੁ ਪੰਡਿਤ ਅਵਰਾ ਨੋ ਨ ਸਿਖਾਲਿ ਬਿਖਿਆ ॥
ਪਹਿਲਾ ਫਾਹਾ ਪਇਆ ਪਾਧੇ ਪਿਛੋ ਦੇ ਗਲਿ ਚਾਟੜਿਆ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੋ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਹਿਸਾਬ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਲੇਖ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂਹੀਂ ਪਢ ਔਰ ਦੂਸਰੋਂ ਕੋ ਬਿਖਯੋਂ ਕੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾ ਸਿਖਲਾਓ ਹੇ ਪਾਂਧੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਫਾਹਾ ਤੇਰੇ ਗਲ ਮੈਂ ਤੋ ਪੜਾ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ਪਿਛੇ ਸੇ ਵੋਹੀ ਫਾਹਾ ਚਾਟੜਿਓਂ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਦੇਤਾ ਭਾਵ ਪਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਸੈ ਸੰਜਮੁ ਗਇਓ ਮੂੜੇ ਏਕੁ ਦਾਨੁ ਤੁਧੁ ਕੁਥਾਇ ਲਇਆ ॥
ਸਾਈ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਜਮਾਨ ਕੀ ਸਾ ਤੇਰੀ ਏਤੁ ਧਾਨਿ ਖਾਧੈ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਸਸੇ ਅਖਰ ਕਾ ਏਹ ਤਾਤਪਰਯ ਹੈ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੇਰਾ ਸਭ ਸੰਜਮ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਦਾਨ ਤੈਨੇ ਖੋਟੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਜਮਾਨ ਕੀ ਕੰਨਜਾਂ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਭੀ ਕੰਨਜਾਂ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕੰਨਜਾਂ ਦਾਨ ਕਰਾਇ ਕਰ ਜਜਮਾਨ ਸੇ ਫਿਰ ਜੋ ਤੂੰ ਕੰਨਜਾਂ ਕੇ ਪਤੀ ਸੇ ਦਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਧਾਨ ਕੇ ਖਾਨੇ ਸੇ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਵਾ ਇਸੀ ਤਰਹ ਖੋਟਾ ਧਾਨ ਖਾਤੇ ਹੂਏ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਹੀ ਬਤੀਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮੰਮੈ ਮਤਿ ਹਿਰਿ ਲਈ ਤੇਰੀ ਮੂੜੇ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਪਇਆ ॥
ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ ॥ ੭ ॥

ਮੰਮੈ ਅਖਰ ਨੇ ਏਹ ਕਹਾ ਹੈ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਹਉਮੈ ਨੇ (ਹਿਰਿ ਲਈ) ਚੁਰਾ ਲਈ ਹੈ ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਤੁਝੇ ਬਡਾ ਰੋਗ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਭਯਾ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਕੈ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭਰਮਿਓਹੁ ਮੂੜੇ ਮਮਤਾ ਲਾਗੇ ਤੁਧੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ॥
ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਹਿ ਵਿਣੁ ਬੂਝੇ ਤੂੰ ਡੂਬਿ ਮੁਆ ॥ ੮ ॥

ਕਕੈ ਅਖਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਭਰਮ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਤੁਝਕੋ ਹਰਿ ਬਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਣਤਾ ਬੀਚਾਰਤਾ ਭੀ ਹੈ ਅਰ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਤਾ ਭਾਵ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬੂਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਡੂਬ ਮਰਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਤਤੈ ਤਾਮਸਿ ਜਲਿਓਹੁ ਮੂੜੇ ਥਥੈ ਥਾਨ ਭਰਿਸਟੁ ਹੋਆ ॥
ਘਘੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ ਤੂੰ ਮੂੜੇ ਦਦੈ ਦਾਨੁ ਨ ਤੁਧੁ ਲਇਆ ॥ ੯ ॥

ਤਤੈ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਤਮੋ ਗੁਣ ਕਰ ਜਲ ਗਿਆ ਹੈਂ (ਥਥੈ) ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਸਥਾਨ ਸੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਗਿਰ ਗਿਆ ਹੈ ਘਘੈ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਘਰ ੨ ਮੇਂਘੂਮਤਾਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਦਦੈ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਤੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਪਪੈ ਪਾਰਿ ਨ ਪਵਈ ਮੂੜੇ ਪਰਪੰਚਿ ਤੂੰ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ ॥
ਸਚੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਓਹੁ ਮੂੜੇ ਇਹੁ ਸਿਰਿ ਤੇਰੇ ਲੇਖੁ ਪਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਪਪੈ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇ ਮੂਰਖੁ ਤੂੰ ਜਿਸ ਪਰਪੰਚ ਮੇਂ (ਪਲਚਿ) ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਭਵਜਲ ਸੇ ਤੂੰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪੜੈਂਗਾ ਹੇ ਮੂਰਖ ਸਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਓਰ ਸੇ ਤੁਝੇ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਯਹੀ ਲੇਖਪੜਾਹੈ॥੧੦॥

ਭਭੈ ਭਵਜਲਿ ਡੂਬੋਹੁ ਮੂੜੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਗਲਤਾਨੁ ਭਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥ ੧੧ ॥

ਭਭੈ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਭਵਜਲ ਮੇਂ ਡੂਬ ਰਹਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਜੋ ਗਲਤਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਆਪ ਕੋ ਇਕ ਘੜੀ ਮੇਂ ਪਾਰਪਿਆ ਭਾਵ ਹੋਇਆਜਾਣ॥੧੧॥

ਵਵੈ ਵਾਰੀ ਆਈਆ ਮੂੜੇ ਵਾਸੁਦੇਉ ਤੁਧੁ ਵੀਸਰਿਆ ॥
ਏਹ ਵੇਲਾ ਨ ਲਹਸਹਿ ਮੂੜੇ ਫਿਰਿਤੂੰ ਜਮਕੈ ਵਸਿ ਪਇਆ ॥ ੧੨ ॥

ਵਵੈ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਢ ਏਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਤੇਰੇ ਤਰਨੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਇ ਗਈ ਥੀ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਮੇਂ ਭੀ ਵਾਸਦੇਉ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਸਰ ਗਜਾ ਹੈ ਹੇ ਮੂਰਖ ਜਬ ਤੂੰ ਜਮ ਕੇ ਵਸਪੜਾ ਹੋਵੇਂਗਾ ਫਿਰ ਯਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਂਗਾ॥੧੨॥

ਝਝੈ ਕਦੇ ਨ ਝੂਰਹਿ ਮੂੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂੰ ਵਿਖਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਨਿਗੁਰੇ ਕਾ ਹੈ ਨਾਉ ਬੁਰਾ ॥ ੧੩ ॥

ਝਝੇ ਕਾ ਏਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੇ ਮੂਰਖ ਫੇਰ ਤੂੰ ਕਦੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਝੂਰੈਂਗਾ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕਰ ਤੋ ਭੇਖ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਆਨੰਦ ਆਵੇ ਤੋ ਫੇਰ ਸੁਨੀ ਵਾ (ਵਿਖਾ) ਕਦਮ ਸੇ ਢਲ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਵਾ(ਵਿਖਾ) ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ਤੋ ਸੁਣ ਬਿਨਾਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਕੋਈ (ਗੁਰੁ) ਬਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਨਿਗੁਰੋਂ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਨਾਮ ਲੇਨਾ ਭੀ ਬੁਰਾ ਹੈ॥੧੩॥

ਧਧੈ ਧਾਵਤ ਵਰਜ ਰਖੁ ਮੂੜੇ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਪਇਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹਿ ਪਇਆ ॥ ੧੪ ॥

ਧਧੇ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਧਾਵਤੇ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕ ਰਖ ਸਰਬ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰ ਭਾਵ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਪਿਆ ਭਾਵ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਅੰਤਰ ਗਤ ਹਰੀ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸਕਾ ਆਨੰਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰ ਮੇਂ ਪੜਾ ਖਾਹਿਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਗਗੈ ਗੋਬਿਦੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਮੂੜੇ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇ ਮੂੜੈ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਸਭ ਬਖਸਿ ਲਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਗਗੈ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਪਾਵਣਾ ਹੈ ਤੋ (ਚਿਤਿ) ਯਾਦ ਕਰ ਬਿਨਾ ਚਿੰਤਨ ਤੇ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਮੂਰਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਬਸਾਉ ਤਬ ਪਿਛਲੇਔਗਨੋਂ ਸੇ ਬਖਸ਼ ਲਜਾ ਜਾਵੈਂਗਾ॥੧੫॥

ਹਾਹੈ ਹਰਿ ਕਥਾ ਬੂਝੁ ਤੂੰ ਮੂੜੇ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਪੜਹਿ ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧੬ ॥

ਹਾਹੈ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੂੜੇ ਤੂੰ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ(ਬੂਝੁ) ਸਮਝ ਜਬ ਸਮਝੇ ਗਾ ਤਬ ਤੁਝਕੋ ਸਦਾ ਕਾ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਗਾਅਪਨੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਸੇ ਜਿਤਨਾ ਪੜੈਗਾ ਤਿਤਨਾ ਦੁਖ ਹੀ ਲਗੈਗਾ ਸਤਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗੀ ॥ ੧੬ ॥

ਰਾਰੈ ਰਾਮੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ਮੂੜੇ ਹਿਰਦੈ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨ੍ੀਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ ਤਿਨ੍ੀ ਬੂਝਿ ਲਇਆ ॥ ੧੭ ॥

ਰਾਰੈ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਿਆਤ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਮੂਰਖ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮ ਕੋ ਭੀ ਬੂਝ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਅਕਥੁ ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਕਥਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨਕਾ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜਿਆ ॥ ੧੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਹਰਿਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਕਥ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਇਦੰਤਾ ਸੇ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨਸੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਛੰਤ ਸਬਦੋਂ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ ਵਾ ਜਸ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਅਰ ਤ੍ਰੀਂਨ ਪੌੜੀ ਮੇਂ ਆਪਨਾ ਬਿਰਹ ਔ ਚੌਥੀ ਮੇਂ ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਮਾਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੜੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਰਾਮ ॥
ਧਨ ਪਿਰ ਨੇਹੁ ਘਣਾ ਰਸਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਇਆਲਾ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ (ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੜੀਏ) ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਏ ਮੇਰਾ (ਪਿਰੁ) ਪਤੀ (ਰਲੀਆਲਾ) ਆਨੰਦੀ ਪੁਰਸ ਹੈ ॥ ਇਹਾਂ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਬਾਚਕ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਰਮਣ ਰੂਪ ਦਿਆਲੂ ਕੀ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਸੇ ਮੈਂ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਧਨ ਪਿਰਹਿ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਸੁਆਮੀ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥
ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪਿਰ ਕੈ ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਤਿਸ (ਪਿਰ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੇ ਮੇਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਧਨ ਕੀ ਸੇਜਾ ਪਿਰ ਕੈ ਸੰਗ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੇ ੭ ਸਾਤ ਸਰੋਵਰ ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰਜ ਔ ਮਨ ਬੁਧ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਾਂਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਦਇਆਲ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਓ ॥
ਨਾਨਕਾ ਹਰਿ ਵਰੁ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸੀ ਮੁੰਧ ਮਨਿ ਓਮਾਹਓ ॥ ੧ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਚੇ ਦਿਆਲ ਨੇ ਜਿਸ ਪਰ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਬੁਧ ਹਰਿ ਵਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪਰਸੰਨ ਹੂਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੁੰਧ ਕਾ ਮਨ ਭੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁੰਧ ਸਹਜਿ ਸਲੋਨੜੀਏ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੰਤੀ ਰਾਮ ॥
ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਮਿ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ (ਮੁੰਧ ਸਹਜਿ ਸਲੋਨੜੀਏ) ਸੁਭਾਵਕ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਏ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਇਕ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਸਮਰਥ ਰਾਮ ਆਪ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਰਤੀ ਰਹੂੰ ਮੇਰੇ ਤਨ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ(ਭਾਵੈ) ਪਿਆਰਾ ਲਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ॥
ਤਉ ਗੁਣ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਹਿ ਗੁਣਹ ਵਸਿ ਅਵਗਣ ਨਸੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਤੀ ਹੂਈ ਕੀਯਹਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿਹੇਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਬਾਸਕਰੈਔ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨੂੰ ਔਰ ਤਉ ਹੀ ਜਥਾਰਥ ਕਰ ਤੁਝ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਜਾਨੂੰ ਜਬ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਬਾਸਕਰੈਤਬਅਵਗੁਣਨਸ ਜਾਇ॥

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਾਕਾ ਕਹਣਿ ਸੁਨਣਿ ਨ ਧੀਜਏ ॥
ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰਿ ਪੁਕਾਰੇ ਰਸਨ ਰਸਿ ਮਨੁ ਭੀਜਏ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਐਸਾ ਮੁਝੈ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ (ਤਿਲੁ) ਖਜਣ ਭਰ ਭੀ ਨ ਰਹਿ ਸਕੂੰ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਅਬ ਕਹੇ ਸੁਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਧੀਜਏ)ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ੨ ਕਰਿ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਤੀ ਰਹੈ ਤਬ ਮੈਂ ਜਾਨੂੰ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ(ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮਮੇ(ਭੀਜਏ)ਭੀਜਾ ਹੈ॥੨॥

ਸਖੀਹੋ ਸਹੇਲੜੀਹੋ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਵਣੰਜਡਿਆ ਰਸਿ ਮੋਲਿ ਅਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਸਖੀਓ ਸਹੇਲੀਓਂਮੇਰਾ ਰਾਮ ਪਜਾਰਾ ਬਣਜਾਰਾਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਗਾਹਕ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂਉਸ ਬਣਜਾਰੇਕੀ ਬਣਜਾਰਨ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਖਰੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਕਾ ਅਪਾਰ ਮੋਲ ਰਸੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮੋਲਿ ਅਮੋਲੋ ਸਚ ਘਰਿ ਢੋਲੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਮੁੰਧ ਭਲੀ ॥
ਇਕਿ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਹਉ ਪੁਕਾਰੀ ਦਰਿ ਖਲੀ ॥

ਮੋਲ ਸੇ ਅਮੋਲ ਜੋ ਸਚ(ਘਰਿ) ਸਰੂਪ(ਢੋਲੋ) ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਜੇ ਚਾਹੈ ਤੋ(ਮੁੰਧ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਲੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਵਹੁਇਕਤੋਹਰੀ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਗ (ਰਲੀਆ) ਖੁਸੀਆਂ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਮੈਂ ਦਰ ਖੜੀ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਏ ॥
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਬਦੁ ਅਭ ਸਾਧਾਰਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਅਭ) ਰਿਦੇ ਕੋ (ਸਾਧਾਰਏ)ਸੁਧ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਹਾਗਨ (ਮੁੰਧ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥੩॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਮ ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਅੰਕ ਸੋ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨ ਬਾਲੜੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਲਿਆ ਤਬ ਕ੍ਰਿਤਜ ਕ੍ਰਿਤਜ ਹੂਈ ਹੂਈ ਸਖੀਓਂ ਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ॥

ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਅੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੜਿਆ ਮਨੁ ਲੀਅੜਾ ਦੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਚਾ (ਸੋਹਿਲੜਾ) ਆਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਤ ਕਾ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਮਨੁ ਦੀਆ ਤਉ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ (ਰਾਤੜਿਆ) ਰਤਾ ਹੂਆ (ਰਾਵੇ) ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਣਾ ਮਨੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਵਰੁ ਲੀਆ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਵਏ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਿਰ ਆਗੈ ਸਬਦਿ ਸਭਾਗੈ ਪਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਵਏ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਵਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਚਾਹੇ ਤੈਸੇ ਭੋਗੇ ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਆਗੇ ਹੈ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਭਾਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੰਗ ਕਾ ਰਸੁ ਮੈਂ ਪਾਇ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਬੁਧਿ ਪਾਠਿ ਨ ਪਾਈਐ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈਐ ਭਾਇ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਣੈ ॥

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਹਮ ਨਾਹੀ ਲੋਕਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਹੇ ਸਖੀਓ ਬੁਧਕੀ ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਕੇ ਅਰੁ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿੰਤੂ(ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਉਨੇ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਠਾਕੁਰ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ਅਰ ਹਮ ਠਾਕੁਰੁ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮ (ਲੋਕਾਣੇ) ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਲੁਕੇ ਹੂਏ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਸ ਛੰਦ ਮੇਂ ਦੋ ਦੋ ਪਦ ਆਵੈਂਗੇ ਯਹ ਛੰਤ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ ਪੁਨਰੁਕਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਨਾ ॥ ਰਾਮ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਏਕ ਰਸ ਹਦ ਸੇ ਰਹਿਤ ਰਾਮ ਕੇ (ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਏਕ ਰਸ ਬਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਹਾਵਾਕੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਮੋਲਕ ਪਜਾਰੇ ਰਾਮ ਕੋ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੰਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕਰ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਤਿਸਮੈਂ ਰੱਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ(ਸੁੰਨ)ਅਫੁਰ(ਮੰਡਲਿ)ਪੂਰਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥

ਐਸਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰ ਅਲਖ ਪਜਾਰਾ ਸੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਲਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਨਾਰਾਇਣ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਥਿਰ ਆਸਨ ਕਰ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਕਰ ਬੈਠਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਮੇਂ ਮਨ ਰੱਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੈਂ ਸੋ ਏਕਰਸ ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਪੁਰੇ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਰਾਮ ਮੇਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਾਈਏ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮੋ ਸਾਰਿ ਗੁਣਾ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਕੋ ਜੀਤਨਾ ਕਰੀਏਅਕਾਲਪੁਰਖੁਕੇਗੁਣੋਂਕੋ(ਸਾਰਿ)ਸੰਭਾਲੀਏ ਜਬ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਮਾਈਏ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਗਜਾਨ ਪਾਈਏ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਤੁ ਸਾਖਾ ਮੂਲੁ ਪਤੁ ਨਹੀ ਡਾਲੀ ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਪਰਧਾਨਾ ॥

ਤਿਸ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਮੂਲੁ) ਅਵਿਦਜਾ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨ ਤੀਨ ਗੁਨ ਰੂਪ ਸਾਖਾ ਹੈ (ਡਾਲੀ) ਵਾਸਨਾ ਔ ਪਤ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਸ(ਮੂਲੁ)ਭਾਵ ਅਧਿਸ੍ਠਾਨ ਮੈਂ ਸ਼ਾਖਾ ਤੀਨ ਵਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤਿਸਕੀ ਆਗਜਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸੰਜਮ ਥਾਕੀ ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਥਕ ਰਹੀ ਹੈ ਹਠ ਕੇ(ਨਿਗ੍ਰਹਿ)ਰੋਕਨੇ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਤਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ ਦੇਵੇਂ ਤਬ ਸਹਜੇ ਗਜਾਨ ਕਰ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪਤੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੋ ਰਤਨਾਗਰੁ ਤਿਤੁ ਰਤਨ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ਕਰਿ ਮਜਨੋ ਸਪਤ ਸਰੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸਟ ਰਤਨ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸਟ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਬੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਰਤਨ ਹੈਂ ਅਰ (ਸਪਤ) ਸਹਿਤ ਪਤ ਕੇ ਜੋ ਸਤਸੰਗੁ ਸਰੁ ਹੈ ਵਾ ਸੀਘ੍ ਵਾ ਵਿਸਜੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਸੁਗੰਧ ਕਰਕੇ ਤਿਸਮੈਂ ਮੱਜਨ ਕਰੁ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗੁ ਕਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਤਬ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਏ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ ਕਪਟੁ ਬਿਖਿਆ ਤਜਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰੇ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਜਾਰੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਵੀਚਾਰਵਾਨ(ਪੰਚ)ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਪਟ ਬਿਖਜੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸਚੇ ਕੇ ਨਾਮ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਲਭ ਥਾਕੇ ਪਾਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਲੋਭ ਲਹਰ ਆਦਿਕ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਥਕ ਗਏ ਭਾਵ ਰਹਿ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਦੀਨਦਜਾਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਤੀਰਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਾਚੇ ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ਬਨੁ ਬਨੋ ਦੇਖਿ ਰਹੀ ਤ੍ਰਿਣੁ ਦੇਖਿ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਤ੍ਰਿਭਵਣੋ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਅਬ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਬਨੋਂ ਮੇਂ ਵਾ ਅਤੀਤ ਬਨਕੇ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਰੁ ਹੇ ਰਾਮ ਸਭ ਘਾਸ ਭੀ ਦੇਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਲੈਕਰ ਕੀੜੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਦੇਖਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹ ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪੁ ਸਭ ਜਗਤੁ ਤੈਨੇ ਰਚਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਯਾ ਭਾਵ ਬਜਾਪਜਾ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੀਆ ਤੂੰ ਥਿਰੁ ਥੀਆ ਤੁਧੁ ਸਮਾਨਿ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥
ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਾਚਿਕ ਤੇਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਮੇਂ ਤੂੰ ਥਿਰ ਹੁਆ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਾਰਬਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਕਰੂੰ ॥

ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਫੇਰ ਮੰਗਣੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬਿਨਾ ਮੰਗੇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤਿ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਯਹ ਸਭ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਬਿਚਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥
ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੋ ਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇਭਾਈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਮ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ (ਅਪਰੰਪਰੋ) ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਸਭ ਜੀਵ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਧਾਨੋ ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈਭੀ ਹੋਸੀ ਅਵਰੁ ਝੂਠਾ ਸਭੁ ਮਾਨੋ ॥

ਫਿਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਸੇ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਅਪਰ ਜੀਵੋਂ ਕਰਕੇ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਮੇਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈ ਅਰ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਭੀ ਆਦਿ ਹੈ ਅਬ ਭੀ ਹੈ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਇਗਾ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸ ਕੇ ਅਵਰ ਸਭ ਝੂਠਾ ਮਾਨੋ ਅਰਥਾਤ ਜਾਣੋ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਸੁਰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ॥

ਜੋ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਔ ਨਿਜ ਧਰਮ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕੀ ਗਿਆਤ ਕੈਸੇ ਪਵੇਗੀ ਭਾਵ ਉਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਵੈਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕਾ ਧਯਾਉਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਕਤੀ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕੋ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਰਾਮ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਸਖਾਈ ਸੇ ਮਾਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਬ ਮੈਂ ਹੰਤਾ ਔ ਮਮਤਾ ਔ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆਹੂੰ।ਵਾ ਜਿਸਮਾਇਆ ਕੀਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤ ਭਾਈ ਸੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਸੰਗਿ ਨ ਸੰਪੈ ਨਾਰੇ ॥
ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ ਚਰਨ ਤਲੈ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਤੁਰਤਾ ਸੰਪਤਾ ਕਛ ਭੀ ਵਿਭੂਤੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਜੇ(ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ)ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਸਭ ਕੇ (ਪਰਹਰਿ) ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਆਗ ਦਈ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਸਭ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਤਲੇ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਵਾ ਲਛਮੀ ਵਿਚਾਰਵਾਨੋ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲੇ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੨॥

ਆਦ ਪੁਰਖ ਨੇ ਏਕ ਐਸਾ ਅਪਨਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੋਈ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਪੁਨਾ ਜੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ਉਸੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ਰਾਮ ॥
ਅਵਗਣ ਮੇਟਿ ਚਲੇ ਗੁਣ ਸੰਗਮ ਨਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੇ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਧ ਹੂਆ ਹੈ ਅਵਗੁਣੋ ਕੋ ਮੇਟ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਸਮਾਦ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਸੰਗਮ) ਮਿਲਾਪ ਸਾਥ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਵਗਣ ਪਰਹਰਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੋ ॥
ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੋ॥

ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗਿ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਕਰਣੀ (ਸਾਰੀ) ਸੰਭਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰ ਮੇਂ ਸਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਆਨੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੋ ਰੋਕ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਤਤ੍ਵ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸਖਾ ਤੂੰ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ॥ ੩॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਚਤਰ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਰੀਤੀ ਸੇ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਅਮੋਲ ਨਾਮ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਚੁ ਅੰਜਨੋ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ॥
ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗ ਜੀਵਨੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਅੰਜਨੋਂ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਚਾ ਅੰਜਨ ਬੁਧ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈ ਅਬ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਮੁਝੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਰਮਾ ਹੂਆ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮੇਲਾਇਆ ॥
ਸਾਧ ਸਭਾ ਸੰਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਐਸਾ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਹਰ ਜਿਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਇਆ ਹੂਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸਾਧ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਹੈ ਜਥ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਤਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਨਦਰ ਭਈ ਜਥ ਨਦਰ ਭਈ ਤਥ ਮੈਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਚੂਕੇ ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ ॥
ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਣੇ ਵਿਰਲੇ ਦਾਸ ਉਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਐਸੀ ਹਰ ਭਗਤਿ ਮੇਂ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖ ਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਮੋਹੁ ਔਰ (ਪਿਆਸਾ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੂਕ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਨਵਿਰਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਔ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪਤੀਆਏ ਭਾਵ ਨਿਹਚੇਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸ ਵਿਰਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸਚਾ ਸ਼ਿਰਜਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀਉ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਜੀ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਤਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਬਿਸਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾਕਾ ਹੋਵੈ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਪਾਪਾ ਕੇਰੇ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਖੋਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਕੀਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਸਮਦਾਉ ਏਕ ਘੜੀ ਮੇਂ ਖੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹੰਸ ਸਿ ਹੰਸਾ ਬਗ ਸਿ ਬਗਾ ਘਟ ਘਟ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀਉ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਿਨ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਪੂਰਨੁ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਦਜਪਿ ਬਗੁਲੇ ਸੇ ਬਗਲੇ ਭਾਵ ਕਾਗ ਭੀ ਥੇ। ਅਰਥਾਤ ਪਾਖੰਡੀ ਔ ਪਾਪੀ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਹੰਸੋਂ ਸੇ ਭੀ ਹੰਸ ਸਤ ਅਸਤ ਕੇ ਬਿਬੇਕੀ ਪਰਮ ਹੰਸ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤੂੰ ਸਭ ਘਟਾਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੰਸਾਂ ਕੋ ਹੰਸ ਬਗਲਿਜਾਂ ਕੋ ਬਗੁਲੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਪੁੰਨੀਓਂ ਕੋ ਭਿੰਨਭਿੰਨ ਕਰਤਾਹੈਂ ॥੧॥

ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਜਾਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਬਿਰਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵੈ ਕਬਹੁ ਨ ਆਵਹਿ ਹਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੋ ਕਭੀ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਹਾਰਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਹਿ ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਵਹੁ ਕਬੀ ਹਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਜਮੁ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਾ ਚੂਕਾ ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਪਾਵੈ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹਰਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਕੈ (ਪਾਵੈ)ਪਲੇ ਵਾ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਚੂਕਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਵਹੁ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥੨॥

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ੨ ਧੰਧੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਾਕੀ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ਲਾਹਾ ਲੀਜੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਲਾਹਾ ਲੀਜੀਏ ਤਬ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਰੁ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਏਕ ਕੋ (ਪਛਾਣੈ) ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਮਾਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਨਿਤ ਹਰਿਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹਿ ਕਨ ਅਵਰ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੀ ਨਵਨਿਧੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਲੀਜੈ ਹਰਿ ਊਤਮ ਪੁਰਖੁ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਲੀਜੀਏ ॥

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਹਉ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ੨ ਧੰਧੇ ਮੈ ਲਾਇਆਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ ਸਿ ਸੋਹਹਿ ਤਿਨ੍ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਮਾਨਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਜਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖੁ ਰੂਪ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਮਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨਮ ਜੀਤ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਫਲ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਜੇ ਜੁਗੁ ਕੇਤੇ ਜਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਦੀਏ ਗਜਾਨ ਫਲ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ । ਜੋ(ਤਿਸੁ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਭਾਵੈ ਚਾਹੋ ਕਿਤਨੇ ਜੁਗ ਬੀਤ ਜਾਏਂ ॥

ਜੇ ਜੁਗ ਕੇਤੇ ਜਾਹਿ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਫਲ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਦੀਏ ਹੂਏ ਗਜਾਨ ਫਲ ਕੋ ਕੇਤੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਜੁਗ ਭੀ ਬੀਤ ਜਾਵੈ ਪਰੰਤੂ ਤਉ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਫਲ ਕਾ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ੍ ਜਰਾ ਨ ਮਰਣਾ ਨਰਕਿ ਨ ਪਰਣਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਜਰਾ) ਬੁਢੇਪਾ ਔ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਖਟ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪੜਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸੇ ਸੂਕਹਿ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਪੀੜ ਨ ਖਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੇ ਰਹਤੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸੂਕਤੇ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੀੜਾ ਕੋ ਖਾਤੇ ਭਾਵ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ੍ ਸਿ ਸੋਹਹਿ ਤਿਨ੍ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਮਾਨਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਜਾਹਿ ਜੀਉ॥੪॥੧॥ ੪ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਮਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ ਕੋ ਜੀਤ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰਣ ਅਰ ਭਵਰ ਮਛੀ ਔ ਨਦੀ ਨਾਲਿਓਂ ਕੈ ਰੂਪਕ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੀਵ ਕੋ ਵੈਰਾਗ ਮਯ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕੀ ਵਾੜੀਐ ਰਾਤਾ ਰਾਮ
ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਮੀਠਾ ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਤਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗ ਕਾਲੇ ਭਾਵ ਪਾਪੀਆ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣੁ ਕਰੁ ਤੂੰ ਬਿਖਜੋਂ ਰੂਪੀ (ਵਾੜੀ) ਖੇਤੀ ਮੇਂ ਕਜੋਂ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਬਿਖ ਰੂਪ ਫਲੁ ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਤੋ ਮੀਠਾ ਹੈ ਫਿਰ ਅੰਤ ਕੋ ਤਾਤਾ ਭਾਵ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਤਾਤਾ ਖਰਾ ਮਾਤਾ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਪਰਤਾਪਏ ॥
ਓਹੁ ਜੇਵ ਸਾਇਰ ਦੇਇ ਲਹਰੀ ਬਿਜੁਲ ਜਿਵੈ ਚਮਕਏ ॥

ਜਿਸ ਵਿਖੈ ਤੂੰ ਅਤੀ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਫਿਰ ਵਹੁ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਤੂੰ ਬਿਸੇਸ ਕਰ ਤਪਾਇਮਾਨ ਹੋਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ਵੁਹ ਬੈਤਰਨੀ ਨਦੀ (ਸਾਇਰ) ਸਮੁੰਦ੍ ਕੀ ਨਜਾਈ ਲਹਰਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਅਸਿ ਪਤ੍ ਜੋ ਬਨਤਲਵਾਰ ਸਮ ਪਤ੍ਰੋਂ ਵਾਲਾ ਨਰਕ ਰੂਪੁ ਹੈ ਸੋ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਚਮਕ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਾਝੁ ਰਾਖਾ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਸੋਇ ਤੁਝਹਿ ਬਿਸਾਰਿਆ ॥
ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ॥ ੧ ॥

ਉਸ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਬਿਨਾ ਹਰੀਕੇ ਕੋਈ ਰਖਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਸਚ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਕਾਲੇ ਹਰਨ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਅੰਤ ਕੋ ਮਰਹਿਗਾ ॥ ੧ ॥

ਭਵਰਾ ਫੁਲਿ ਭਵੰਤਿਆ ਦੁਖੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਰਾਮ ॥
ਮੈ ਗੁਰੁ ਪੂਛਿਆ ਆਪਣਾ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭ੍ਰਮਰ ਬਿਖਯ ਰੂਪ ਫੂਲੋਂ ਪਰ ਭ੍ਰਮਨੇ ਵਾਲੇ ਇਨੋਂ ਪਰ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਕੇ ਤੁਝੇ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਸਾਰਾ ਬੀਚਾਰ ਵਾਨ ਆਪਨਾ ਗੁਰੂ ਪੂਛਾ ਹੈ ॥

ਬੀਚਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਝੈ ਪੂਛਿਆ ਭਵਰੁ ਬੇਲੀ ਰਾਤਓ ॥
ਸੂਰਜੁ ਚੜਿਆ ਪਿੰਡੁ ਪੜਿਆ ਤੇਲੁ ਤਾਵਣਿ ਤਾਤਓ ॥

ਆਦ ਮੈਨੇ ਵੀਚਾਰ ਵਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭਵਰ ਜੋ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਬੇਲੀਓਂ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੋ ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਗਾ?ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ਕਿ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਚੜਾ ਤਬ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਪੜਾ ਤਹਿ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ਜਮਦੂਤ ਤਬ ਤਪਤ ਤੇਲ ਕਰ ਤਪਾਵੈਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥

ਜਮ ਮਗਿ ਬਾਧਾ ਖਾਹਿ ਚੋਟਾ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥
ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਭਵਰਾ ਕਾਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨਾ ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਹੇ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤਾ ਭਾਵ ਅਸੁਧਾ ਵਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤਾਲ ਸੇ ਘੁਸਿਆ ਹੋਯਾ ਤੂੰ ਜਮਪੁਰੀ ਕੋਮਾਰਗ ਬੀਧਾ ਹੂਆ ਚੋਟੋਂ ਕੋ ਖਾਵੇਂਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਕਾਲੇ ਭ੍ਰਮਰ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰ ਮੈਂ ਸਚ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਮਰਹਿਗਾ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਜੀਅੜਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ਕਿਤੁ ਪਵਹਿ ਜੰਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥
ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕੀ ਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਦੇਸੀ ਜੀਅੜੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਜੰਜਾਲ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸੈ ਤੋ ਜਮਕੇ ਜਾਲ ਮੇਂ ਤੂੰ ਕਿਉ ਫਸੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨ ਫਸੈ ॥

ਮਛੁਲੀ ਵਿਛੁੰਨੀ ਨੈਣ ਰੁੰਨੀ ਜਾਲੁ ਬਧਿਕਿ ਪਾਇਆ ॥
ਸੰਸਾਰੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਅੰਤਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਜਬ(ਬਧਿਕਿ) ਕਾਲ ਨੇ ਜੀਵ ਮਛੀ ਕੋ ਜਾਲ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਤਬ ਸੁਖ ਜਲ ਸੇ ਬਿਛੁੜੀ ਹੂਈ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਜਲ ਭਰਕੇ ਰੋਤੀ ਭਈ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੈਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮੀਠਾ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਮਧਰਤਾ ਕਾ ਭਰਮ ਅੰਤ ਕੋ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪਰਤੀਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਛੋਡਿ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਿਆ ॥
ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਜੀਅੜਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸਭ (ਅੰਦੇਸਿਆ) ਸੰਦੇਸਿਓਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਲਗਾਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਦੇਸੀ ਜੀਅੜਿਆ ਮੈਂ ਸਚ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਅਬ ਭੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥

ਨਦੀਆ ਵਾਹ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਮੇਲਾ ਸੰਜੋਗੀ ਰਾਮ॥ਜੁਗੁਜੁਗੁਮੀਠਾਵਿਸੁਭਰੇ ਕੋਜਾਣੈਜੋਗੀਰਾਮ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਵਾ ਹੇ ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਈਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਨਦੀ ਸੇ ਵਿਛੜਿਆ ਹੂਆ ਹੇ ਭਾਈ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਸੇ ਮੇਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋਵੈਗਾ ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਰਸ ਮੀਠਾ ਮਾਲੂਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਵਾਸਤਵ ਸੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਬਿਖ ਸੇ ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਕੋਈ ਜੋਗੀ ਸੰਤ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਸਹਜਿ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਪਛਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨਿ ਚੇਤਿਆ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਪਚਹਿ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਸਿਮਰਨ ਕੀਆਹੈ ਸੋਈ ਕੋਈ(ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਵਾ ਸਾਂਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਇਸਹਰਿਪਦ ਕੋਪ੍ਰੋਖ ਅਪ੍ਰੋਖ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੂਰਖ ਲੋਗਬਿਨਾਂਹਰਿਨਾਮ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏਅਚੇਤਭ੍ਰਮਮੇਂ ਪਚਤੇ ਭਾਵਜਲਤੇਹੈਂ

ਹਰਿਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਨ ਰਿਦੈ ਸਾਚਾ ਸੇ ਅੰਤਿ ਧਾਹੀ ਰੁੰਨਿਆ ॥
ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦਿ ਸਾਚੈ ਮੇਲਿ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਅਰ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ ਧਾਹੀ ਮਾਰ ਕਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਚਿਰੀ ਭਾਵ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਿਛੜੇ ਹੂਏ ਜੀਵ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲੁ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਣ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਿਨੀ ਕੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਔਰੁ ਮਨਮੁਖੁ ਕੋ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮ ਘਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਾਚੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ (ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ) ਸਾਚਾ ਉਤਸਾਹ ਵਾ ਜਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ (ਸੁਹਾਇਆ) ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੁਝ(ਧਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਪਤੀ ਸੋ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਹੈ ਯੋਹ ਮੇਲ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਆਪ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ॥

ਜੋ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਤੌ ਤਿਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਕਾਮਣੀ (ਸਹਜੇ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਮਸਤ ਰਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀ ਸਚਿ ਸਵਾਰੀ ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥

ਜਬ ਸੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਹੂੰ ਤਬ ਸੇ ਸਚੇ ਨੇ ਸਵਾਰਿ ਲਈ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੂਈ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਆਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਏ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਬ ਮੈਨੇ ਆਪਾ ਭਾਵਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਗਵਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹਰਿ ਭਰਤਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ (ਹਰਿ ਰਸੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕਰ ਮੈਂ ਸਵਾਰੀ ਗਈ ਹੂੰ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਸਫਲਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੂਜੜੈ ਕਾਮਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਹਰਿ ਵਰੁ ਨ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਕਾਮਣਿ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕਾਮਣੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਵਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਾਮਨੀ ਮੇਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰੁ ਬਜਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਬਿਤੀਤ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ਮਨਮੁਖ ਇਆਣੀ ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਝੂਰੇ ॥

ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ (ਇਆਣੀ) ਮੂਰਖ ਔਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀ ਜਨਮ ਕੋ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਫਿਰ (ਝੂਰੇ) ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲਿਆ ਹਦੂਰੇ ॥

ਅਪਨਾ ਸਤਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕਰਕੇ ਜਬ (ਹਦੂਰੇ) ਨਿਕਟ ਹੀ ਭਾਵ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈ ਪਤੀ ਮਿਲ ਗਯਾ ਤਬ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ॥

ਦੇਖਿ ਪਿਰੁ ਵਿਗਸੀ ਅੰਦਰਹੁ ਸਰਸੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੂਈ ਹੂਈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ (ਸਰਸੀ) ਖਿਲੀ ਹੂਈ ਸਚੇ ਸਬਦ ਓਪਦੇਸ ਕਰ (ਸੁਭਾਏ) ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਾਮਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨਮੁਖ ਕਾਮਨੀ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ਜਬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇ ਮਿਲੈਗੀ ਤਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈਗੀ ॥ ੨ ॥

ਪਿਰੁ ਸੰਗਿ ਕਾਮਣਿ ਜਾਣਿਆ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਮਿਲੀ ਸਹਜੇ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਨਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਸੰਗ ਜਾਨਾ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਤਪਤ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਬਿਰਹ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸ਼ਾਂਤਿ ਆਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਆਸ੍ਵਾਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪਣੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਅਨੰਦ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ (ਸੁਭਾਖਿਆ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਾਕੇ ਭੇਖੀ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਪਢਿ ਪਢਿ ਕਰਕੇ ਪੰਡਿਤ ਔਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਧਾਰ ਕਰ ਥਕਿ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ (ਭੇਖੀ) ਕਪਟ ਕੇ ਭੇਖੀਓਂ ਨੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਭਗਤਿ ਕੇ ਸੰਸਾਰੁ (ਬਉਰਾਨਾ) ਕਮਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਸਚੇ ਸਬਦ ਨੈ ਹੀ ਮਿਲਾਈ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਸਾਧਨ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਜੀ ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮੇਂ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਨ ਹਰਿ ਕੈ ਰਸਿ ਰਸੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੁਨਃ ਵਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਅਪਾਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੈ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਅਪਾਰੇ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰੇ ਮਨਿ ਵਸੇ ॥
ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਵਗਣ ਨਸੇ ॥

ਔ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਬਿਅੰਤ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਸਮਾਲਤੇ ਭਾਵ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸ ਹੀ ਕੇ ਗੁਣ ਬਸੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਜਾਂ ਪਤੀ ਨੇ ਅਭੇਦਕ ਕਰੀ ਤਬ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਸਿਹਜਾ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਈ ਔਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਅਵਗੁਨ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਸੋਹਿਲੜਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਦਾ ਧਿਆਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੇਂ (ਸੋਹਿਲੜਾ) ਅਨੰਦ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਆਨੰਦ ਹੈ ਕਿਜੋਂਕਿ ਹਰੀ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਭ ਕਾਰਜ (ਸਾਰੇ) ਬਨਾਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩ ॥ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹੁ ਤੁਮ ਸਹ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹੋ ॥ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਹੋ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਮਿਤ੍ਰੋ ਤੁਮ ਹਰਿ ਪਤੀ ਕੀ ਭਕ੍ਤਿ ਕਰੋ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਸੇਵੋ ਸਦਾ ਤਿਸ ਸੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੋ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਸਹੈ ਕੇਰੀ ਜੋ ਸਹ ਪਿਆਰੇ ਭਾਵਏ ॥
ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਤਾ ਫਿਰਿ ਸਹਿ ਖੁਸੀ ਨ ਆਵਏ ॥

(ਸਹੈ) ਪਤੀ ਪਜਾਰੇ ਕੀ ਐਸੀ ਭਕ੍ਤੀ ਕਰੋ ਜੋ ਪਤੀ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਜਬ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਮਨ ਭਾਂਵਦਾ ਕਰੋਗੇ ਤੋ ਪੁਨਃ ਪਜਾਰਾ ਪਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਂ ਨ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤੁਮ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖੜਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਕੋ ਪਾਵਏ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਕਿਰਪਾ ਸੋ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵਏ ॥ ੧ ॥

ਯਹ ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਕਾ ਰਸਤਾ ਕਠਨ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਇਸ ਰਸਤੇ ਕੋ ਕੋਈ ਭਾਵ ਵਿਰਲਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀਆ ਤੂੰ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਿ ਕਿਸੁ ਦਿਖਾਵਹਿ ॥
ਹਰਿ ਸੋਹਿਲਾ ਤਿਨ ਸਦ ਸਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਤੂੰ ਝੂਠੇ ਬੈਰਾਗ ਕੇ ਚਿਹਨ ਕਿਸਕੋ ਦਿਖਾਉਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ਤੂੰ ਛੋਡਿ ਪਾਖੰਡੁ ਸੋ ਸਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਏ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੋ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਏ ॥

ਤੂੰ ਬੈਰਾਗ ਕਰ ਪਰੰਤੂ ਪਾਖੰਡ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਤੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਾਂ ਹੈ ਜਲੋਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਥਲੋਂ ਮੇਂ(ਮਹੀ)ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੇਂ(ਅਲਿ)ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਸੋਈ ਏਕ ਪੂਰਨ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਨੇਗਾ॥

ਜਿਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਸੋਈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਏ ॥
ਇਵ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ ਤਹ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ਮਨ ਸਿਆਨਪ ਛੋਡੀਐ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤੂੰ ਦੌੜਤਾ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮਨ ਚਤਰਾਈ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਈਏ ਅਰ ਗੁਰ ਕਾ ਧਬਦ ਸੰਭਾਲ ਲੇਹੁ ॥

ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਸੋ ਸਹੁ ਸਦਾ ਹੈ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੇ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਕਟੇ ਅੰਤਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵਹੇ ॥

ਸੋ ਪਤੀ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤੂੰ ਏਕ ਖਜਣ ਤੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਕਾਟੇ ਜਾਇ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਤੂੰ (ਪਰਮ ਪਦੁ) ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈਂ ॥

ਸਾਚੇ ਨਾਲਿ ਤੇਰਾ ਰੰਢੁ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਹ ਮਨ ਤੂੰ ਧਾਵਦਾ ਤਹ ਹਰਿ ਤੇਰੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ੩ ॥

ਸਚੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਰੰਢੁ ਲਾਗੈ ਭਾਵ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਇ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਧਾਵਤੁ ਥੰਮਿਆ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਏ ॥
ਨਾਮੁ ਵਿਹਾਝੇ ਨਾਮੁ ਲਏ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਸਮਾਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰਕੇ ਦੌੜਤੇ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਠਹਰ ਗਿਆ ਹੈ ਐਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕੋ (ਵਿਹਾਝੇ) ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਖਰੀਦਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਕੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾਮੀ ਹੀ ਮੇਂ (ਸਮਾਏ) ਮਿਲੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਾਵਤੁ ਥੰਮਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ਤਿਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਜਿਤੁ ਸਬਦਿ ਜਗਤੁ ਥੰਮਿ ਰਹਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜਬ ਮਨ ਧਾਵਤੇ ਕੋ ਰੋਕਾ ਗਿਆ ਤਬ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾਂ ਕਰ ਪਰਤੱਖਜ ਹੀ ਦਸਵਾਂ ਦ੍ਵਾਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਸਮੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੇਂ ਜਿਸ ਸਬਦ ਧੁਨੀ ਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਰੋਕ ਰਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਸਹਜ ਧੁਨੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਏਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਹੈ ਵਾ ਪਰਤਖਜ ਜੋਗ ਕਾ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਤ ਤੰਤੀ ਆਦਿ ਵਾਜਿਓਂ ਕੀ ਆਵਾਜ ਸੁਭਾਵਕ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ॥

ਤਹ ਅਨੇਕ ਵਾਜੇ ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਹੈ ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਤਹਾਂ ਅਨੇਕ ਭਾਵ ਦਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਜੋਗੀ ਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਸਚੇ ਮੇਂ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਦਸਵਾਂ ਜੋ ਸਰਗ ੧ ਵਿਸਰਗ ੨ ਅਸਥਾਨ ੩ ਪੋਖਨ ੪ ਊਤੀ ੫ ਮਨੰਤ੍ ੬ ਈਸਾਨ ਚਰਤ ੭ ਨਰੋਧ ੮ ਮੁਕਤੀ ੯ ਇਨ ਨਵੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ (ਦੁਆਰੁ) ਦਰਵਾਜੋਂ ਭਾਵ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਸੋ ਪਾਇਆ ਹੈ (ਤਿਥੈ) ਤਿਨੈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸਬਦੋਂ ਕੀ ਅਵਾਜ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸਦੀ ਬਾਣੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸੁ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਤਾ ਦੇਕਰ ਅਸਤ ਰੂਪ ਜਗਤ ਕੋ ਸਤ ਕੀ ਨਜਾਈ ਬਨਾਕੇ ਠਹਿਰਾਇ ਛੋਡਾ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਥਨੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਖਜ ਮ੍ਰਿਦੰਗਾਦੀ ਅਨੇਕ ਵਾਜੇ ਵਜਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਸਚੇ ਮੇਂ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਧਾਵਤ ਥੰਮਿਆ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਆਏ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਦੌੜਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕਾ ਹੈ ਤਉ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤੀ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਮਨ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਦੇਵ ਅਪਨਾ ਮੂਲ ਵਾਸਤਵ ਰੂਪ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਪਛਾਣੁ ॥ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗੁ ॥

ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਜਾਣਹਿ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣਹਿ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਹੋਈ ॥

ਜੌ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਮੂਲ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨੇਗਾ ਤੌ ਹੀ ਪਤੀ ਕੋ ਜਾਨੇਗਾ ਤਬ ਤੁਝੇ ਜੀਵਨ ਮਰਨ ਕੀ ਵਾ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਖਬਰ ਹੋਵੇਗੀ ਜਬ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥

ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਤਾ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ੫ ॥

ਜਾਂ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਆਈ ਰਹੇਗੀਅਰੁਖੁਸੀਪ੍ਰਗਟੀ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂਤੂੰ ਅਪਨੇਜਨਮ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਹੂਆਜਾਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਪਨਾ ਮੂਲ ਅਧਸ੍ਥਾਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਛਾਨੁ ॥ ਮਨੁ ਕਰ ਈਹਾਂ ਜੀਉ ਜਾਣਨਾ ॥ ੫ ॥

ਮਨ ਤੂੰ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਹਿ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹਿਆ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਭਵਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗਰਬ ਕਰਕੇ (ਅਟਿਆ) ਪੂਰਯਾ ਵਾ ਦਬਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ਔਰ ਗਰਬ ਕਾ ਲਦਿਆ ਹੂਆ ਹਾ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਜਾਵੈਗਾ । ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਨੀ ਕਰ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ(ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੂਨ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮੈਗਾ ॥

ਗਾਰਬਿ ਲਾਗਾ ਜਾਹਿ ਮੁਗਧ ਮਨ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹੇ ॥
ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਸਨਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਤੂੰ ਗਰਬ ਮੇਂ ਲਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗਇਆ ਹੂਆ ਪਛੁਤਾਵੈਗਾ ਜੀਉ ਕੋ ਅਹੰਕਾਰ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਬਜਰਥ ਹੀ (ਗਵਾਵਹੇ) ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਗੈ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਹੇ ॥

ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਸ੍ਮਿਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਗਜਾ ਹੂਆ ਪਰਚਾਤਾਪੁ ਕਰੈਂਗਾ ॥

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂੰ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ ਜਾਵਹੇ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗਰਬ ਕਰਕੇ ਪੂਰਜਾ ਵਾ ਦਬਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ਔ ਗਰਬ ਹੀ ਕਾ ਲਾਦਾ ਹੂਆ ਜਮ ਲੋਕ ਕੋ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੬ ॥

ਮਨ ਤੂੰ ਮਤ ਮਾਣੁ ਕਰਹਿ ਜਿ ਹਉ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਹੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਮਤ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਨਿਰਮਾਨ ਹੋ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਹਉ ਬੁਧਿ ਹੈ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਮਲੁ ਖੋਹੁ ॥

ਤੇਰੀ ਸ੍ਰੁਧੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਅਗਜਾਨ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਮੈਲ ਹੈ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਹ ॥

ਹੋਹੁ ਨਿਮਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਗੈ ਮਤ ਕਿਛੁ ਆਪੁ ਲਖਾਵਹੇ ॥

ਔਰ ਐਸਾ ਨਿਮਾਣਾ ਬਣ ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕੁਛ ਭੀ ਨ ਜਨਾਉ ॥

ਆਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰਿ ਜਗਤੁ ਜਲਿਆ ਮਤ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਜਗਤ ਤੋਅਪਣੇਅਭਮਾਨਮੇਂਜਲਾ ਹੂਆਹੀਹੈਮਤ ਕਹੀਂ ਤੂੰ ਉਸੀ ਅਭਮਾਨਮੇਂ ਅਪਨੇਆਪਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਵੇ ਅਰਥਾਤਜਲਾਵੈ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਕਰਹਿ ਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਕਾਰ ਭਾਵ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਉ ਮੁਕਤਿਹੋਵੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਲਗਾ ਰਹੁ ॥

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪੁ ਛਡਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮਨਿ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਆਪਾ ਭਾਉ ਛੋਡ ਕਰ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋ ਰਹੁ ਤਉ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿੰਗਾ ॥ ੭ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥

ਅਬ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਸਮਾਂ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਮੁਝੇ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਔਰ ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਆਗਮਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਭਾਵਕ (ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ਔ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਅਵਗਣ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਜਬ ਸੋ ਪਤੀ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਇਆ ਮੈਨੇ ਉਸਕੇ ਵਿਖੇ ਅਪਨਾ ਮਨ ਬਸਾਇਆ ਵਾ ਸੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਇਆ ਤਬ ਮੇਰੇ ਜਿਤਨੇ ਅਵਗੁਨ ਥੇ ਸਭ ਪਤੀ ਨੇ ਭੁਲਾਇ ਦੀਏ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ਸਵਾਰਏ ॥

ਜੌ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਭਾਯਾ ਤੌ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟਹੋਗਏ ਔ ਹਮ ਆਪਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਵਾਰਲੀਏ ਵਾ ਮੇਰੇ ਕਰਤਬ ਸਵਾਰ ਲੀਏ।

ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦਿੜਿਆ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ ਦਿਢ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ।

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਧੰਨੁ ਸੁਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਸਹੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਨੇਸਤਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਯਾਹੈ ਅਰ ਸੋ ਪਤੀ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਵੇਲਾਧੰਨਹੈ।੮।

ਇਕਿ ਜੰਤ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਤਿਨਿ ਸਹਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਹਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥

ਏਕ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਹੁਨੇ ਆਪਹੀ ਭੁਲਾਏਹੈਂ ਦੂਸਰੇ ਭਾਉਮੇਂ ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਕਰਮਾਂਕੋ ਕਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ।

ਤਿਨਿ ਸਹਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕੁਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਖੋਟੇ ਰਾਹ ਮੇਂ ਪਾਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਤਿਨਕਾ ਕੁਛ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਜਿਨਿ ਇਹ ਰਚਨ ਰਚਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨਕੀ ਗਤ ਵਾ ਅਵਗਤ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਭ ਰਚਨਾ ਰਚਾਈ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਤੇਰਾ ਖਰਾ ਭਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥
ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥ ੯ ॥

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ (ਖਰਾ ਭਾਰਾ) ਬਡਾ ਭਾਰਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਕੋ(ਬੁਝਾਏ) ਸਮਝਾਉਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਾਂ ਤੈਨੇ ਭਰਮ ਸੇ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਤੌ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਕਿਆ ਕਹੈਂ ॥ ੯ ॥

ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਸਭ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਤੇਰੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਮਾਇਆ ਨਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਕਉ ਤੁਧੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ॥

ਇਹ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਬਡਿਆਈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਬਸਾਈ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਸੋ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹੇ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਬ ਤੁਝਕੋ ਭਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੋਈ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੇਲਹਿ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਮਾਈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧੦॥ ੨ ॥੭॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ. ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੫ ॥ ੨॥੭॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜੀਵਨੋ ਮੈ ਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਜਬ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਤਬ ਮੈਨੇ (ਜੀਵਨੁ) ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਵਸਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹਰੇਕ ਨਾਮੋਂ ਮੰਂ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕਰ ਕੇ(ਵੈ)ਉਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਬਸਾਏ ਭਾਵ ਸਫਲ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਵਸਾਏ ਸਭੁ ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਬਸਾਏ ਤਬ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੰਸਾ ਔਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਤੇ ਪਰੇ ਔ (ਅਗੋਚਰੁ) ਮਨ ਕੇ ਜੋ ਅਵਿਖੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮ ਪਦ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੋ ਮੈਨੇ ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਕਰ ਧਿਆਉਨੇ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਗਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਤੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਏਕ ਰਸ ਧੁਨੀ ਵਾਲੇ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਾਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਮੇਰੀ ਜੋਤ ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਖਿਨੁ ਜਾਵੈ ਦੁਰਗੰਧ ਮੜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਮਨ ਹੈ ਮੁਖ ਜਿਨ ਕੇ, ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੇਰੀ ੨ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਔ ਮਨ ਖਿਨਮੇਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਖਿਨਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੇ ਦੁਰਗੰਧ ਰੂਪ ਮੜ੍ਹੇ ਮਸਾਣ ਭਾਵ ਅਸੁਧ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਕੋ ਦੇਹ ਮਾਨਾ ਹੁਆ ਹੈ॥

ਲਾਇਆ ਗੁਰਗੰਧ ਮੜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪੁਨਾ ਅਦ੍ਰਿਸਟੋਂ ਕਾਲਗਾਇਆ ਹੁਆ ਦੁਰਗੰਧ ਮੜੈ ਸੇ ਚਿਤ ਲਗਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਸੁੰਭੇ ਕਾ ਰੰਗੁ ਦੇਖਣ ਮੈਂ ਕਾਚਾ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰ ਨਾਸੀ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪੂਰਬਿ ਖਿਨੁ ਪਛਮਿ ਛਾਏ ਜਿਉ ਚਕੁ ਕੁਮਿਆਰਿ ਭਵਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਰੀਰਕੇ ਪਾਲਨਪੋਖਨ ਨਮਿਤ ਖਿਨ ਮੇਂ ਪੂਰਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਖਿਨਮੇਂ ਪਸਚਮ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨਕਾਸੰਕਲਪ ਦੌੜਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਘੁਮ੍ਹਾਰ ਕਾ ਚਕ ਘੂਮਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਜੀਵ ਭਟਕਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਘੁਮਾਰ ਕਾ ਚਕਰ ਭਵਾਇਆ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪਦਾਰਥ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪੂਰਬ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਦੂਸਰੇ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪਸਚਮ ਮੈਂ ਜਾਇ ਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਣਾਮੀ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖੁ ਖਾਵਹਿ ਦੁਖੁ ਸੰਚਹਿ ਭੋਗਹਿ ਦੁਖ ਕੀ ਬਿਰਧਿ ਵਧਾਈ ॥

ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੰਚਨ ਮੇਂ ਦੁਖ ਖਾਵਤੇ ਭਾਵ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਖਾਵਹਿ ਭੋਗਨ ਸਮੇਂ ਮੈ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਵੰਤੇ ਹੈਂ । ਭੋਗੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਨਾਸ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੋ ਦੁਖ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧੀ ਪਹਲੇ ਸੇ ਭੀ ਅਧਕ ਵਧਾਈ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਖਮੁ ਸੁਹੇਲਾ ਤਰੀਐ ਜਾ ਆਵੈ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਇਹ(ਬਿਖਮੁ)ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂਕੀਸਰਨ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤੋ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕਤਰਜਾਈਤਾਹੈ॥ ੨॥

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੋ ਠਾਕਰੁ ਨੀਕਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਸਭ ਠਾਕਰੋਂ ਸੇ ਅਛਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਗਮ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਤੇ ਅਥਾਹ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਗੁਰ ਜੋ ਸ਼ਾਹੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰ ਏਕ ਪੂੰਜੀਓਂ ਮੇਂ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਪੂਜੀ ਚਾਹੀ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਹੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਭਾਵੈ ॥

ਸੋ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਚਾਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ (ਬਿਸਾਹੀ) ਖਰੀਦਨੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਬ ਹਰਿਗੁਣ ਹੀ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿਗੁਣ ਹੀ ਹਮ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨੀਦ ਭੂਖ ਸਭ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ ਸੁੰਨੇ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਅਰ ਭੂਖ ਥੀ ਸੋ ਹਮਨੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਸੁੰਨੇ) ਅਫੁਰ ਮੈਂ (ਸੁੰਨਿ) ਅਫੁਰ ਹੋਕਰ (ਸਮਾਵੈ) ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭਿੰਨ ਹੂਏ ਹਾਂ ॥

ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਭਾਤੀ ਆਵਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੈ ਜਾਹੇ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਵਣਜਾਰੇ) ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਬਾਪਾਰੀ ਏਕ ਹੀ ਭਾਂਤ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰਤਨਾ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਬਹੁ ਸਾਗਰੁ ਭਰਿਆ ਰਾਮ ॥
ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੇ ਤਿਨ੍ ਹਥਿ ਚੜਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀ (ਰਤ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਐਸੇ ਸਤਗੁਰ ਬੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕਾਦਿ ਪਦਾਰਥ ਰਤਨੋਂ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਜੋ ਔਰ ਬਾਣੀਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਰਤਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਤਿਨਕੇ ਹਥਿ ਚੜਿਆ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੇ ਤਿਨ੍ ਹਥਿ ਚੜਿਆ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਰਤਨੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀਮੈਂਲਾਗੇਹੈਂਮੋਲਸੇ ਰਹਿਤ(ਅਪਾਰਾ)ਜਿਸਕਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਹਰਿਨਾਮਰਤਨਤਿਨਕੇ ਹਾਥਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਤੋਲਕੁ ਪਾਇਆ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਤੋਲ ਰਤਨ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰੀ ਐਸੀ ਸਮਝ ਹੋਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥

ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿ ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਦੇਖਿਆ ਇਕ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਦਿਖਾਈ ॥

ਜਬ ਹਮਨੇ ਸਰੀਰ ਸਮੁੰਦਨ ਕੋ (ਵਿਰੋਲਿ) ਮਥ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਤੋ ਇਹੀ ਏਕ ਅਨੂਪ ਬਸਤ ਅਭੇਦਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਦਿਖਲਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾਨਕ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਇਸਮੇਂ ਹੇਭਾਈ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਝਿਮਿ ਝਿਮੇ ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ (ਝਿਮਿ ਝਿਮੇ) ਟੇਕ ਰਸ ਝੜੀ ਕੀ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਦਰੀ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋ ਰਾਮ ਪਜਾਰਾ ਨਦਰੀ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਔਰ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਡਿਆਈ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਲਘਾਈ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਬੋਹਿਥਾ)ਜਹਾਜੁ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਪਾ ਹੁਆ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈ ਹੈ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਤਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ(ਸੁਹੇਲੇ)ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਸਾਰੀ ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤਿ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਨਿਸਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥੧ ॥

ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਦੁਖ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੀ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਧਿਆਇਆ ਮੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਰਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਪਰਚਿਆਂ ਵਿਖੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਪਰਚੈ) ਕਰਾਮਾਤ ਕਾ ਚਮਤਕਾਰੁ ਭਾਵ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸੁ ਜੋ ਸਭ ਸੇ (ਗੁਰ) ਬਡਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਰਾਮ ਕੋ ਰਵਾਇਆ ਭਾਵ ਧਯਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਰਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਜਾ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਆਏ ॥
ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ ਔ ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਰਾਮ ਕੋ ਧਜਾਇਆ ਤਉ ਕੇਵਲ ਮੋਖ ਪਾਈ ॥
ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ਨਾਵ ਡੁਬਦੀ ਨਿਕਲੀ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਏ ॥
ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਏ ਤਬ ਲੋਭਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪ ਨਦੀ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਡੂਬੀ ਹੂਈ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੌਕਾ ਨਿਕਲਤੀ ਭਈ ॥
ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਦੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਜਿਸਕੀ ਬੁਧਿ ਨੌਕਾ ਡੂਬਨੇ ਸੇ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪੁਨਃ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਚਿਤਿ ਭਾਵ ਅੰਤਸਕਰਣ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਏ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵੇ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ ॥ ੨ ॥

ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣੀ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ ॥
ਰੋਮੇ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰੋਮੇ ਮੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਤਬ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਭਏ ਅਰੁ ਹਮ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਜੀ ਰਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰੋਮ ਰੋਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਮਨੇ ਧਜਾਯੇ ਹੈਂ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ਆਏ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ ॥
ਤਿਸ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਆਇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕਾ ਕੁਛ ਰੂਪੁ ਅਕਾਰੁ ਔਰ ਰੇਖਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਗਵਾਈ ॥
ਐਸਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਰਮਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਸਭ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਹੋਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥
ਜਿਸਕੋ ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕਾ ਗਜਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਸਭ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰੁ ਤਿਸਕਾ ਸਫਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹਮ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥੩॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਭੀ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨੀ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਅਭਾਗੀ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਾਮੋ)ਬਯਾਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰਿ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਅਭਾਗੀ ਮੂਰਖੁ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ॥
ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੋਹੁ ਵਿਆਪੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮਾਇਆ ਲਾਗੀ ਰਾਮ ॥
ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹੁ ਬਿਯਾਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਤਿਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੇਂ ਮਾਯਾ ਕੇਮੋਹਮੇਂ ਲਾਗੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥
ਮਾਇਆ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਮੂੜ ਭਏ ਅਭਾਗੀ ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹ ਭਾਇਆ ॥
ਜਿਨ ਮੂਰਖ ਅਭਾਗੀਓਂ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥
ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਰਿ ਰਾਮੋ ਨਾਮੁ ਚੋਰਾਇਆ ॥
ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਰਮਣ ਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮੁ ਚੁਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਨਾਮ ਸੇ ਅਪਣਾ ਚਿਤ ਚੁਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤਿਨ ਸੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਜਮ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ਕਾਲੂਖਤ ਮੋਹ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ(ਕਾਲੂਖਤ)ਪਾਪ ਔ ਮੋਹ ਰੂਪ (ਅੰਧਿਆਰਾ)ਅਗਜਾਨੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜਮਕਾ ਰਸਤਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਹਾ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨ ਔ (ਦੁਹੇਲਾ)ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਦੁਸਤਰ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਮੋਖਦੁਆਰਾ)ਗਜਾਨਆਦਿਕ ਗੁਣਪਾਏਹੈਂ॥੪॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖੇ ਜਾਣੈ ਰਾਮ ॥
ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖਿਨੁ ਊਭ ਪਇਆਲੀ ਭਰਮਦਾ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੋ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ(ਗੁਰੂ)ਵਡਾ(ਰਾਮੁ)ਬਜਾਪਕੁ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁਮਨੁ ਜੋ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮੇਂ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸਕੋ(ਇਕਤੁਘਰਿ) ਏਕ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ(ਆਣੈ)ਠਹਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ ਸਭ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਰਾਮੋ ਨਾਮੁ ਰਸਾਏ ॥
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਮਨ ਕੋ ਏਕ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਠਹਿਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ (ਗਤਿ) ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਸਲੋਕ ਸਾਜੁਜ ਸਾਮੀਪ ਕੀ(ਮਿਤਿ) ਮਰਜਾਦਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮੁ ਮੇਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਰਾਮ ਨਾਸਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਉਧਾਰਿ ਤਰਾਏ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਖਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕੋ ਦੁਖਾਂ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰਾਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਮੋ ਰਮੁ ਊਚਾ ਗੁਣ ਕਹਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
(ਰਾਮੋ) ਹੇ ਭਾਈਓ ਰਾਮ(ਰਮੁ) ਸੁੰਦਰ ਔ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਔ ਸਭ ਮੈ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਮੈ ਰਮਣ ਕਰੋ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਦਜਪਿ ਬਜਾਸ ਬਸਿਸ੍ਠਾਦਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਕਹਤਿਆਂ ਹੁਇਆਂ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਭੀਨੇ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਐਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ (ਭੀਨੇ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ੍ ਅੰਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਤਿਨ੍ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਅਰਥਾ ਸਭਿ ਧਰਮ ਮਿਲੇ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਸਭੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਰਥ ਸਭੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਧਰਮ ਤਿਨੋਂਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ਫੇਰ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਕੋ ਧਜਾਧਾ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਕਬੁਧਿ ਗਈ ਸੁਧਿ ਹੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਏ ॥
(ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਸਿਖਜਾ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜੋ ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੀ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੀ ਸ਼ੁਧੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਮਨ ਲਗਾਏ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੋਆ ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲ ਹੋਆ ਹੈ (ਜਿਤੁ) ਜਿਸਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਿਆ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇਜੋਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਮਨ (ਨਿਜਘਰਿ) ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਇਸਾਂਥਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥੬॥

ਜਿਨ ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਗੀ ਤਿਨ੍ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੀ ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੂਸਰੀ ਓਰ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੇ ਧਰਤੀ ਸਭ ਕੰਚਨੁ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੋਇਨੇ ਕੀ ਬਨਾਇ ਦੀਜੀਏ ਤੌ ਭੀ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਵਰੁ ਕੁਛ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆਂ ਨਾਲਿ ਸਖਾਈ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਭਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਰੂਪ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲਤਿਆਂ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਹਾਯਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਪੂੰਜੀ ਸੰਚੀ ਨਾ ਡੂਬੈ ਨ ਜਾਈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਸੰਚਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂੰਜੀ ਨਾ ਡੂਬਤੀ ਹੈ ਨਾ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤੁਲਹਾ ਜਮ ਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਤੁਲਹਾ ਭਾਵ ਜਹਾਜੁ ਹੈ (ਜਮਕਾਲ) ਜਮ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ (ਮੁਖਿ) ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥੭॥

ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਭੀ ਸਤ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੀ ਸਤ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਗਾ ਜਿਨਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਚੜਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਸੋਈ ਸੇਵਕ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਨਕੋ ਭੀ ਗੁਰ ਪਦੋਂ ਮੇਂ ਚਢਾਇ ਦੀਆਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਆ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਸਰਧਿਆ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲਾਏ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਗੁਰਸੇਵਕ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ (ਸਰਧਿਆ) ਬਹੁਤ ਸਰਧਾਲੂ ਹੂਆ ਹੈ ਸੇਵਕ ਭਾਉ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ॥
ਗੁਰੂ ਸਿਖੁ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਚਲਾਏ ॥

ਦੀਨਾਨਾਥ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਪਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਦੇਵ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈਂ ਇਹ ਗੁਰ ਸਿਖ ਏਕਤਾ ਕੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੰਤੁ ਹਿਰਦੈ ਦੇਵੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਏ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਕਤਾ ਕੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਮੇਂ ਸਤਗੁਰ ਜੋਕਰ ਰਾਮਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਦੇ ਦੇਵੇਂ ਤਉ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਾਥ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਮਿਲਣੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ(ਹਰਿ ਕਰਤਾ) ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਪਤਿਤੋਂ ਕੋ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਮਗਤਿ) ਕੈਵਲ੍ਯ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ ਹੈ (ਹਰਿ) ਹਰੇਕ ਕਾਮੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਉਤਮ ਕੰਮ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਕਾਮੁ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ ॥

ਹਰੇਕ ਕਾਮੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਊਤਮ ਕਾਮ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮਕੋ ਜਪੀਏ ਪੁਨਾਹਰਿਨਾਮਕੋ(ਜਪੀਐ)ਜਪਨੇਵਾਲੇ ਅਸਥਿਰ ਹੋਤੇਹੈਂ

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਵੈ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖਿ ਸੋਵੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਮਿਟਾਇ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੁਖ ਮੇਂ ਸੈਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਆਤਮ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਤਾਂਤੇ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ (ਆਤਮ) ਮਨ ਮੇਂ (ਰਾਮੁ) ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਨਾਮਹੀ ਵਾ ਔ ਹਰੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖਾਂ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰਤਾਹੈ ਔ ਪਾਪੀਓਂਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤਾਹੈ॥੧॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕਲਿਜੁਗਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਊਤਮ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਇਹੀ ਊਤਮ ਥਾ ਪਰੰਤੁ ਔਰ ੨ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਥਾ ਅਬ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਸਾਧਨਹੈ॥ਅਗਲੇ ਛੰਦ ਮੇਂ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਲਿਖੈਂਗੇ ਪਰੰਤੁ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਜਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪੜੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੁਣੀਐ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਣਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪੜੀਐ ਔ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਤਬ ਹਰਿਕੇਜਪਤੇ ਸੁਨਤੇ ਸਭ ਦੁਖ ਜਾਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਦੁਖੁ ਬਿਨਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦੁਖੁ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ(ਪਰਮ) ਵਡਾ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਗਜਾਨ ਦੀਪਕ ਜਬ(ਬਲਿਆ)ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤਬ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਧੁਰ ਸੇ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਕਲਿਜੁਗਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥
ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਊਤਮ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਰੂਪ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਰੂਪੁ ਲਾਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਕ੍ਰਮੁ ਚੂਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਆਨੇ ਜਾਨੇ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਆਨੇ ਜਾਨੇ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਔਰ ਭਯ ਭਾਗਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਉਤਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ਔਰ ਜਨਮ ਜਨਮੰਤਰੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਔ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥
ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ਤਿਨ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਭਾਗ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਧੁਰਿ ਸੇ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਔ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਰੂਪ ਨਿਰਦੁਖ ਪਦ ਲਾਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਤੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨਾ ਤੇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗਿਨਤੀ ਕੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵਹੀ(ਹਰਿਲੋਗ) ਸਾਧੋਂ ਮੇਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਊਤਮ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਨਕਾ(ਸਖਾਈ)ਸਹਾਇਕੁ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗ ਮਹਾ ਨਿਰਜੋਗ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥
ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਤੀ(ਨਿਰਜੋਗ)ਅਸੰਗ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਬੜੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਸੇ ਧੰਨੁ ਵਡੇ ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਪੂਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਸੋ ਧੰਨੁ ਹੈਂ ਵਡੇ ਪੂਰੇ ਸਤਪੁਰਖ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੁ ਮੰਗੈ ਪਗ ਸਾਧੂ ਮਨਿ ਚੂਕਾ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਜੀਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੁਓਂ ਕੀ ਹਮ ਚਰਣ ਰੇਣੁ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਤੇ ਵਿਛੋੜਾ ਔ ਸੋਗ ਉਠ ਗਜਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਤੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨਾ ਤੇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਜੀਉ ॥੪॥ ੧॥੩॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨ ਮੁਖਜ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵਹੀ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਤਮ ਹੈਂ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਚਰਨ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਜੁਗਿ ਸਭੁ ਸੰਤੋਖ ਸਰੀਰਾ ਪਗ ਚਾਰੇ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਜੁਗ ਮੇਂ ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਮੇਂ ਸੰਤੋਖ ਥਾ ਧਰਮ ਕੇ ਦਯਾ ਦਾਨ ਤਪ ਸਤ ਕਹੀਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੋ ਚਰਨ ਲਿਖਤੇ ਹੈਂ ਚਾਰੋਂ ਪੈਰ ਦ੍ਰਿਢ (ਧਿਆਨੁ) ਦੇਖਾਈ ਪੜਤੇ ਥੇ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਗਾਵਹਿ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਗਾਉਤੇ ਥੇ (ਪਰਮ) ਕੇਵਲ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਥੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕੇ ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਜਾਨੁ ਥਾ ॥

ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕਰ ਔ ਗਿਆਨਾਦਿ ਗੁਣ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਏ ਥੇ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਥੀ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਦਜਪਿ ਸਤਜਾਦਿ ਗੁਣ ਸਭ ਮੈਂ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਹੀ ਮੇਂ ਥੀ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਤਿਨਕੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਆਵਤਾ ਥਾ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਾਸਤਾ ਥਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ਜੀਉ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਰਖਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸਹਾਇਕ ਮਾਨਤੇ ਥੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਮਾਨ ਪਾਉਤੇ ਥੇ ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਸਭੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰੀਰਾ ਪਗ ਚਾਰੇ ਧਰਮੁ ਧਿਆਨੁ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਸਤਜੁਗ ਮੇਂ ਸਭ ਸਰੀਰਾ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖੁ ਥਾ ਔ ਧਰਮ ਕੇ ਚਾਰੇ ਚਰਨ ਦੇਖੀਤੇ ਥੇ ॥ ਦੇਖਨਾ ਧਯਾਨ ਕਾ ਭਾਵ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਪਾਇਆ ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਜਬ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਤਬ ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਬਾਦਿ ਨੇ ਜੋਰ ਪਾਇ ਲੀਆ ਵਾ ਸਰੀਰੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਜੋਰੁ) ਬਲੁ ਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸਭ ਬਲਵਾਨ ਹੋਗਏ ਔ ਜਤ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਸੰਜਮ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਮਾਉਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ॥

ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਖਿਸਿਆ ਤ੍ਰੈ ਪਗ ਟਿਕਿਆ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਚਉਥਾ ਪੈਰ ਖਿਸਕ ਗਇਆ ਤੀਨ ਪਗ ਕੇ ਭਾਰ ਧਰਮ ਖੜਾ ਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਤ ਨ ਰਹਾ ਤਪੁ ਅਰੁ ਦਾਨੁ ਔ ਦਯਾ ਏਹੁ ਰਹਿ ਗਏ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕ੍ਰੋਧ ਜਲਾਉਨੇ ਲਗਾ ॥

ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਹਾ ਬਿਸਲੋਧੁ ਨਿਰਪ ਧਾਵਹਿ ਲੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮਨ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੋਨੇ ਤੇ ਅਤੀ (ਬਿਸ) ਜਹਰ (ਲੋਧੁ) ਘੋਲਨੇ ਲਗੇ ਵਾ ਬੀਜਨੇ ਲਗੇ ਭਾਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਪਰਸਪਰ ਰਾਜੇ ਧਾਵੇ ਮਾਰਨੇ ਲਗੇ ਔਰ ਲੜਾਈ ਵਿਖੇ ਵਾ ਮਨ ਅਰ ਰਿਦੇ ਕਰ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾਨਾ ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮਮਤਾ ਕਾ ਰੋਗ ਲਗ ਜਾਤਾ ਭਜਾ ਇਹ ਮੇਰਾ ਇਹ ਮੇਰਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੰਕਾਰ ਵਧਾਇ ਲੀਆ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਬਿਖੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਹਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਤਿਸ ਤ੍ਰੇਤਾ ਮੇਂ ਭੀ ਬਿਭੀਖਨਾਦਿ ਵਤ ਜਿਸ ਪਰ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਥੀ ਤਿਨਕੀ ਮਮਤਾ ਕੀ ਬਿਖ ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ (ਲਹਿ)ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥

ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਆਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਪਾਇਆ ਜਤੁ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ਆਇਆ ਤਬ ਭੇਦ ਬਾਦ ਨੇ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬਲ ਪਾਇਆ ਜਤ ਔ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਸੰਜਮ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਥੇ ॥ ੨ ॥

ਜੁਗੁ ਦੁਆਪੁਰੁ ਆਇਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਉਪਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਦੁਆਪਰ ਜੁਗ ਆਵਤਾ ਭਜਾ ਤਬ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਭਰਮ ਸੇ ਭਰਮਾਇ ਲੀਆ ਤਬ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਗੋਪੀ ਔ ਕ੍ਰਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਤਾਪਹਿ ਜਗ ਪੁੰਨ ਆਰੰਭਹਿ ਅਤਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥

(ਤਾਪਨ) ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਭਾਵ ਧੂਣੀਓਂ ਕੇ ਬੀਚ ਵਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ ਤਪ ਕਰਤੇ ਥੇ ਔਰ ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਯਗੋਂ ਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰੰਭ ਕਰਤੇ ਥੇ ਪੂਜਾ ਕਰਮ ਕੋ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਪਗ ਦੁਇ ਖਿਸਕਾਇਆ ਦੁਇ ਪਗ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ ॥

ਜੀਵੇਂ ਨੇ ਕਿਰਿਆ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਕਰਮਾਂ ਕੋ ਕਮਾਇਆ ਧਰਮ ਕੇ ਦੋ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਸੇ (ਖਿਸਕਾਇਆ) ਨਿਕਲਾਇ ਦੀਆ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਟਿਕਾਏ ਹੁਏ ਦੋ ਚਰਨ ਟਿਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਜੁਧ ਜੋਧ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬੜੇ ਜੁਧ (ਜੋਧ) ਸੂਰਮਿਓਂ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਕੀਏ ਆਪ ਪਚ ਕਰਕੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪਚਾਉਤੇ ਭਏ ਅਰਥਾਤ ਆਪ ਭੀ ਨਾਸ ਭਏ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਭਾਰਥਾਦਿ ਜੁਧ ਮੇਂ ਨਾਸ ਕੀਆ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨਕੋ ਦੀਨਦਜਾਲ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਯਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਨੇਸੇ ਤਿਨਕੀ ਹਉਮੈਂ ਮੈਲ ਦੁਆਪਰ ਮੇਂ ਭੀਦੂਰ ਹੋਜਾਤੀਭਈ॥

ਜੁਗੁ ਦੁਆਪੁਰੁ ਆਇਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਉਪਾਇ ਜੀਉ ॥

ਜਬ ਦੁਆਪਰ ਜੁਗ ਆਇਆ ਤਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਮਨ ਕੋ ਭਰਮ ਨੇ ਭਰਮਾਇ ਲੀਆ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਕੋ ਗੋਪੀ ਅਰ ਕਾਨ੍ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਜੁਗੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਪਗ ਤ੍ਰੈ ਖਿਸਕੀਆ ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਹਰਿ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਸਮਯ ਕੀਆ ਤਬ ਸਤ ਪੂਜਾ ਧਰਮ ਕੇ ਤੀਨੋਂ ਪਗ ਖਿਸਕ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਟਿਕਾਇਆ ਹੁਆ ਚੌਥਾ ਪਗ ਟਿਕਾ ਰਹਾ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ਅਉਖਧੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਖਧ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਰਤ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸੇ ਸਾਂਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਹਰ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਰੁਤ ਆਈ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਾ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਬੀਜ ਬੀਜੈ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਔਰ ਬੀਜ ਬੀਜੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਲਾਹਾ ਅੰਰ ਮੂਲ ਖੋਇਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਖਾਇ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਮਨ (ਹਿਰਦੈ) ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਲਖਾਇ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਾਮੁ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਲਜੁਗੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਪਗ ਤ੍ਰੈ ਖਿਸਕੀਆ ਪਗੁ ਚਉਥਾ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾਇ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੨॥੪॥

ਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਕੀਆ ਤਬ ਤੀਨ ਚਰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਚਉਥਾ ਚਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਟਿਕਾਇਆ ਟਿਕਾ ਰਹਾ। ਸਬਦ ਕਾ ਭਾਵ ਏਕ ੨ ਚਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾੜਾ ਹੈ ਚਉਥਾ ਭਾਵ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਚਰਨੁ ਜਾਵੈ ਤੋ ਦੂਜੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਗੰਧ ਭੀ ਨ ਮਿਲੇ ਯਥਾ ਅਬ ਕਲੀਜੁਗੁ ਮੈ ਏਕੁ ਸੇ ਬਿਨ ਸਤ ਤਪ ਆਦਿ ਤੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਨੇ ਚਾਹੀਏ ਅਰੁ ਬੀਜੁ ਨਾਸੁ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਪੁਰਾਨ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨਕੋ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ(ਧੁਰਿ)ਧੁਰ ਸੇ (ਭਾਗਪੁਰਾਨ) ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਸੰਚਤ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭਾਗ ਲਿਖ ਹੈ ॥

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਗੁ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਧੁਰੋਂ ਉਤਮ ਭਾਗੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ(ਸੁਹਾਗੁ) ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰੁ ਸੋ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਸੋਹਾਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਨਕੋ (ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨੂਆ ਮਾਨ ਜੀਉ ॥

ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਗਈ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਤਗਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨੁ ਮਾਨਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਕਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤੀਪਾਈਹੈਔ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂਹਰੀਮੀਠਾਲਗਾਹੈ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਊਤਮ ਜਨ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਯਾ ਹੈ ਔਰ (ਪਰਮਪਦੁ) ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਦਾਸ ਉਤਮਔਰ ਸਭ ਦਾਸੋਂ ਮੇਂ ਪਰਧਾਨ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ॥

ਤਿਨ੍ ਹਮ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਗ ਧੋਵਹ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਮੇਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਵਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਮੁਖਿ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰੇ ॥

ਜਿਨੋਂਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਹੀ ਨੇ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਭਾਗੋਂ ਕੀ ਰਤੀ (ਚਾਰੇ) ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਉਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਕੰਠਿ ਧਾਰੇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਹਾਰੁ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਦਾ ਧਜਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਕੋ ਕੰਠ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨ ਜੀਉ ॥

ਔ ਸੋਈ ਸਮ ਸਤ ਮੈ ਏਕ ਸਮਤ੍ਰਾ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਕੋ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਰਮਾ ਹੂਆ ਵਾ ਸਭ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਬਜਾਪਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਊਤਮ ਜਨ ਪਰਧਾਨ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਅਰੁ ਜਸੁ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਵਹੀ ਜਨ ਉਤਮ ਔਰ ਮੁਖਜ ਹੈ ॥੨॥

ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਮਨਮੇਂ ਸਤਸੰਗਤਿ ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਸਤਸੰਗਤ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਰਸ ਮੈ ਰਸਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿ-ਸੰਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਬੀਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਆਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਬਿਗਾਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਤੈ ਔ ਤਿਨੋਂਨੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਅਵਰੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਉਸ ਰਸ ਕੇ ਸਵਾਦ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਪੂਰਾ ਐਸਾ ਸਤਗੁਰੂ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ (ਲਗਿ) ਮਿਲਕੇ ਨਾਮ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੋ ਸੇਵਿ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੈ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਤੋਂ (ਅਵਰੁ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਉਤਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ॥

ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂਕੇ ਮਨਮੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈ ਜਿਹਬਾ (ਰਸਾਈ)ਤਦਾਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ। ਹਰੀ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਸਤਸੰਗ ਵਿਖੈ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਵਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ।'

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰਹੁ ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰਹੁ ਕਢਿ ਲੇਵਹੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਯਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਹਮ ਪਾਥਰੋਂ ਭਾਵ ਜੜ੍ਹੋਂ ਬੁਡਤੋਂ ਕੇ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਕਹੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਕਢ ਲੇਵੋ ॥

ਮੋਹ ਚੀਕੜ ਢਾਬੇ ਨਿਘਰਤ ਹਮ ਜਾਤੇ ਹਰਿ ਬਾਂਹ ਪ੍ਰਭੂ ਪਕਰਾਇ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਮੋਹ ਰੂਪ ਚੀਕੜ ਮੇਂ ਫਸੇ ਹੂਏ (ਨਿਘਰਤ)ਡੂਬਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਬਾਹ ਪਕੜਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਂਹ ਪਕਰਾਈ ਊਤਮ ਮਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਬ ਆਪਨੇ ਅਪਨੀ ਬਾਂਹ ਪਕਰਾਈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਊਤਮੁ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹੈ ਔ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਨੁ ਲਗਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਆਰਾਧਿਆ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸਭਾਗਾ ॥
ਮਸਤਕ ਪਰ ਜੋ ਮੁਖਜ (ਭਾਗੁ) ਪੁੰਨਜ ਰੂਪ ਪੂਰਬਲਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਕਰਮੁ ਥਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਸਭਾਗਾ ਭਯਾ ਹੂੰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਬ ਆਪ ਨੇ ਹਮ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੀਠਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰਹੁ ਕਢਿ ਲੇਵਹੁਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇਜੀਉ॥੪॥੩॥੫॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਯਾ ਕਰੋ ਹਮ ਪਖਾਣ ਸਮ ਜੜ੍ਹੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ਕੈਸੇ (ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਕਢ ਲੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ ॥
ਜਿਨ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ (ਜਪਾਨਾ) ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਭਾਨਾ) ਭਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਫਿਰ ਭੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ (ਚਾਉ) ਉਤਸ਼ਾਹੁ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਮਰਿ ਜੀਵੇ ਤਿਨ੍ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਉ ਜੀਉ ॥
ਜੋ ਦਾਸ ਮਰਜੀਵੜੇ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਤਿ ਤਤਿਛੁ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪੀਤੇ ਭਾਵ ਜਪੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਗੁਰਮਤ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਉ ਗੁਰੁ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਭਾਉ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰ (ਪਸਾਉ) ਦਾਤ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਸਕੋ ਹੀ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲੇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੋਈ ॥
ਸੋ ਜੀਵਣ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਔ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਮਨਿ) ਮਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ ਗਟਾਕ ਪੀਆਉ ਜੀਉ॥
ਜਬ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ (ਰਸਿਆ) ਰਸਕ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਮਨ ਹਰੀ ਮੈ(ਰਸਿਆ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ (ਗਟਾਕ) ਘੂਟੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪੀਆਉਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਚਾਉ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਗ ਮਰਣੁ ਨ ਭਾਇਆ ਨਿਤ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ਮਤ ਜਮੁ ਪਕਰੈ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ਸੰਸਾਨੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਰਣਾ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਨਿਤ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਜਮ ਸੇ (ਲੁਕਾਇਆ) ਛਿਪਾਇਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਤ ਕਹੀਂ ਜਮ ਪਕੜ ਲੇਜਾਤਾ ਹੋਇ ਭਾਵ ਜਮ ਨਾ ਪਕੜ ਲੇ ਜਾਵੇ ॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਇਹੁ ਜੀਅੜਾ ਰਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀਯ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਦਰ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿ ਬਾਹਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਰਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜੀਵ ਪਰਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਜੀਉ ਰਖੀਜੈ ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਲੋੜੀਜੈ ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੋ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਵਸਤਕੋ ਲੀਆ ਚਾਹੈ ਤਬ ਕੈਸੇ ਰਖੀ ਜਾਵੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੀ ਵਸਤ ਦਈ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰਿ ਭਰਮੇ ਸਭਿ ਅਉਖਧ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ (ਕਰਣ ਪਲਾਵ) ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਦੇਸ਼ਾਂਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਉਖਧ ਖਾਤੇ ਹੈਂ (ਦਾਰੂ) ਦਵਾਈ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਬਿਯੋਗ ਨਾ ਹੋ ॥

ਜਿਸਕੀ ਵਸਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਉਬਰੇ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਸਤਾ ਜਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸੋ ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਜੋ (ਜਨ) ਦਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਸਬਦ ਕਮਾਇਕਰ ਕਾਲ ਤੇ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ॥

ਜਗਿ ਮਰਣੁ ਨ ਭਾਇਆ ਨਿਤ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ਮਤ ਜਮੁ ਪਕਰੈ ਲੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥ ੨॥

(ਜਗਿ) ਜੀਵਕੋ ਮਰਣਾ ਕਦੀ ਨਹੀਂ (ਭਾਇਆ) ਹਡਾ ਲਗਾ ਹੈ ਆਪਕੋ ਨਿਤ ਹੀ ਜਮ ਸੇ ਲੁਕਾਇਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਮੁ ਨ ਪਕੜ ਲੇ ਜਾਵੈ ॥

ਧੁਰਿ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਇਆ ਜਨ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਨਿ ਜੀਉ ॥

ਮਰਣਾ ਤੋ ਧੁਰ ਸੇ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਲਿਖਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਸਜਮੇਵ ਮਰੈਗਾ । 'ਜਨਮੰਤ ਮਰਣੰ' ਪਰੰਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਧਯਾਨ ਕਰ ਜਨ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਕਜਾ ਬਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਰਣਾ (ਸੋਹਾਇਆ) ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਨਿ ਜੀਉ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨ ਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਕੀ ਦਈ ਹੁਈ ਬਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਸੋ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਵਧਾਸਿਰੇ ਪਾਉ ਧਾਰਣ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਸੀਧੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਜਪਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਰਕੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈ (ਪੈਧੇ) ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਤਿ ਸੰਜੁਗਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਵੈ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਨੋ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਹੈਂਪੁਨਾ ਹਰੀ ਬਜਾਪਕ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਸੇ ਅਪਨੇ ਕੋ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਕੀਆ ਹੈ

ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਰਲਿ ਏਕੋ ਹੋਏ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਸਮਾਨਿ ਜੀਉ ॥

ਸੋ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ 'ਜਲ ਤਰੰਗ ਅਰ ਫੇਨ ਬੁਦਬਦਾ ਜਲ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨ ਹੋਈ' । 'ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਦੋਊ ਏਕੁ ਹੈ' ॥ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਹਰਿ ਔ ਜਨ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ॥

ਧੁਰਿ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਇਆ ਜਨ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਨਿਜੀਉ ॥੩॥

ਜੀਉ ਆਦੋਂ ਹੀ ਮਰਣਾ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਹਰੀ ਦੇ ਧ੍ਯਾਨ ਕਰਕੇ ਕਾਲ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕਾ ਮਰਣਾ ਸੋਭਾਵਾਨੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੈ ਲਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥

ਜਗਤ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਬਿਨਸਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈ ਉਤਪਤ ਔ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਸਿਤ੍ਰਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਾਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਚੋਇ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਉਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਕੇ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ (ਰਸਾਏ) ਹਰਿ ਮੇਂ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖ ਮੈਂ (ਚੋਇ) ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮੁਆ ਜੀਵਾਇਆ ਫਿਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨਜੋ ਬਿਨਾਂਸਿਮਰਨ ਤੇ ਮੁਆਹੁਆਥਾਪੁਨਃ ਹਰਿਸਿਮਰਨਕੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੀਵਤਾ ਕੀਆ ਹੈ ਯਥਾ ॥ 'ਮਰਣੰ ਬਿਸਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜੀਵਣੰ ਹਰਿ ਧਿਆਵਣਹ' ॥ ਫਿਰ ਕਬੀ ਤਿਨਕਾ ਮਰਣਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿਨਾਮੀ ਮੇ ਮਰ ਕਰ ਅਭੇਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨਕੋ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੋ ਦੂਸਰਾ ਟਿਕਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੈ ਲਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥੪॥੬ ॥

ਜਗਤੁ ਵਾਰ ੨ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖਜ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ॥

ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜੀ ਤੂੰ ਵਡਾ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਇੰਦ੍ਰੀਯੋਂ ਕਰ (ਅਗੋਚਰੁ) ਅਬਿਖਜ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔਰ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ॥

ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਅਮਿਤਿ ਵਡਿਆਈ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਜੀਵ ਸੇ (ਤਾਕੀ) ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤੇਰੀ (ਵਡਿਆਈ)ਸੋਭਾ ਭੀ ਅਮਿਤਅੱ ਅਲਖ ਹੈ ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੁ ਆਪਣਾ ਜਾਣੈ ॥

ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅਪਰੰਪਰ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਏਹ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥

ਏਹ ਜੀਵ ਬੇਚਾਰਾ ਕਯਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਹਿ ਕਰ ਸੁਨਾਇ ਸਕੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰਿਹਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ਜੀਉ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਤੂੰ ਬਡਾ ਹੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਅਵਿਖੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਆਦਿ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਅਪਰੰਪਰ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਪਾਰ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਸੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਰੰਤਰਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਤੂੰ ਸਭਕੇ ਘਟੋਂਕੇ ਅੰਤਰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜੜ ਚੇਤਨ ਮੇਂ (ਨਿਰੰਤਰਿ) ਅੰਤਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਯਦਿਪੀ ਤੂੰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਤੂੰ ਰੂਪ ਰੇਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਵਿਖੇ ਸੋ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਆਪਂ ਲਖਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਾਗਆਸੁ ਕੋ ਲਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥

ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਦੀਵਕਾਲ ਆਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੀਉ ਪਦ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ਔ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ (ਪੁਰਖੁ) ਵੈਰਾਠ ਰੂਪੁ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤੇਰਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਭਾਵ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਰਿਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ ਤੂੰ ਸਤ ਹੈਂ (ਪਰਮੇਸਰੁ) ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈਂ (ਸਦਾ) ਨਿਤਯ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ਜੀਉ ॥
ਤੂੰ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਪੁਰਖਹੈਂ ਆਪ ਹੀ(ਸੁਜਾਨੁ)ਚਤਰ ਹੈਂ ॥
ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨੁ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਹੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਚਤਰ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਸਭੁ ਤੂੰ ਹੈ ਵਰਤਹਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥
(ਸਬਦੁ) ਸੰਸਾਰ ਤੇਰਾ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਭ ਮੈਂ ਤੂਹੀਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਏਕੋ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਖਿਆ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰਹੀਂ ਏਕ ਸਭ ਮੈਂ ਰਵ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪਕਰ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਹਰੇਕ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀ ਤੂੰ ਸਤ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਸਦਾ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਭੁ ਤੂੰ ਹੈ ਕਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਬਡਿਆਈ ਹੈ ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਤੈਨੂੰ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵੋਂਕੋ ਚਲਾਉਤਾਹੈਂ॥
ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ ਸਭ ਤੇਰੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥
ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥
ਸਭ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵੈ ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੇਰੈ ਸਬਦਿ ਵਡਿਆਈ ॥
ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮੰਨੇ ਤੋਂ ਤੇਰੇ ਸਬਦ ਕਰ ਬਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਈਏ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਬਦ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥
ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ (ਸਬਦੁ) ਸਰੂਪ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਯੋਂ ਸੇ ਅਵਿਖੇ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮੀ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਸਭੁ ਤੂੰਹੈ ਕਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ ਲੋਇਣਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਮਨੁ ਰਾਮਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸੋਵਿੰਨਾ ॥
ਇਨ ੬ ਛੰਦੋਂ ਕੋ ਛੱਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕੇ ੨੪ ਪੌੜੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਇਨਕੀ ਚੌਬੀਸ ਪੌੜੀਓਂ ਕਾ ਜੋੜ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਹਮਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਭੀਨੇ ਹੈਂ ਔ ਮਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ(ਰਤੰਨਾ)ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਸੌਟੀ ਪਰ ਲਗਾਇਆ ਹੂਆ ਮਨ(ਸੋਵਿੰਨਾ)ਸੁਸਟੁ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸੌ ਅਗਨ ਕਰ ਸੁਧ ਕੀਆ ਹੂਆ ਕੰਚਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਾਰਾਂ ਅਗਨਿ ਕਾ ਸੁਧ ਕੰਚਨ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸੌ ਅਗਨਿ ਕਾ ਪਰਖਿ ਸੁਧ ਕੰਚਨ ਭਾਵ ਉਤਮ ਆਨੰਦ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੋ ਭਿੰਨਾ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਧਨੁ ਧੰਨਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗਾੜੇ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭਿਜਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਰੂਪ(ਮੁਸਕਿ) ਸੁਗੰਧ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ(ਝਕੋਲਿਆ)ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਯਹ ਸਭ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਅਤਿ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਜੋਗ ਹੂਆ ਹੈ॥੧॥
ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਣੀਆਲੇ ਅਣੀਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਜਿਸੁ ਲਾਗੀ ਪੀਰ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਰੀਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮਈ ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ(ਅਣੀਆਲੇ)ਅਣੀਆਂ ਕੁੰਡੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤੀਰਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਗਇਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪੀੜਾ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਆਖੀਐ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਆ ॥ ੨ ॥

(ਮਰਿ ਜੀਵੈ) ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜੋ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਜਿਸ ਕਰ ਜਗਤ ਦੁਸ੍ਤਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮਿਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਰੰਗਾ ਰਾਮਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਗੋਵਿੰਦ ਹਮ ਮੂਰਖ (ਮੁਗਧ) ਬਾਲਕ ਵਾ ਮੂਰਖੋਂ ਸੇ ਭੀ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ (ਰੰਗਾ) ਹੇ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹਮ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੇ ਮੇਲ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਇਕ ਮੰਗਾ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਇਕ ਭਗਤਿ ਮਾਂਗ ਕੇ ਤੁਝ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁਤਨੁ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥
ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਤਸੰਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ)ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤੁਝਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ (ਤਨੁ) ਸੂਖਮੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਰ ਤਨੁ ਸਰੀਰੁ (ਵਿਗਾਸਿਆ) ਖਿੜਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤਜਨੋਂ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਹਰਿਰਾਇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਏਕ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋ ॥

ਹਉ ਮਾਗਉ ਸਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਪਾਯਾ ਜਾਇ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਕਰੂੰ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਇਆ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਹਰਿ ਯਹ ਤੇਰਾ (ਬਿਰਦ) ਪ੍ਰਣ ਹੈ (ਹਰਿ) ਜੋ ਕੋਈ ਸਰਣ ਆਵੈ ਤਿਸਕੀ ਲਜਾ ਰਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਨਾਮ ਕਰ ਤੇਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੀ ਮਝ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਲੇਹੁ ॥ ੪ ॥੧॥ ੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਢੂੰਢਿ ਢੂਢੇਦਿਆ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ ਰਾਮਰਾਜੇ ॥
ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਧਾ ॥

(ਢੂੰਢਿ)ਰਸਤੇ ਕੋ ਢੂਢਤੇ ਹੁਏ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਸਜਨ ਕੋ (ਲਧਾ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਹਾਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਰੋੜ ਸਵਰਨ ਸਮਭਾਵ ਅਮੋਲਕ ਜੋ(ਕਾਇਆ) ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਗਢ) ਕਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਮੈ (ਹਰਿ) ਸਰਬ ਪਰਮਾਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਸਿਧਿ ਕੀਆ ਹੈ ਯਥਾ "ਬਾਹਰ ਢੂਢਨ ਤੇ ਛੂਟ ਪਹੇ ਗੁਰ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਦਿਖਾਇਆ ਥਾ ॥"

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਵਿਧਾ ॥
ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਗੁਧਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਇਹੀ ਹੀਰਾ ਰਤਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਔਰ ਤਨ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਮੈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਆਦ ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਡੇ ਪੁੰਨ ਥੇ ਤਉ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਸ ਹਰਿ ਰਸ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਗੁਧਾ) ਗੁੰਧਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪੰਥੁ ਦਸਾਵਾ ਨਿਤ ਖੜੀ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਇ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ ॥

ਮੈਂ (ਮੁੰਧ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਸੋ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਤਯ ਹੀ ਖੜੀ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਦਸਾਵਾ ਪੂੱਛਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਗੁਰੋ ਮੁਝੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾਓ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਮਾਰਗ ਮੇਂ (ਚਾਲੀ) ਚਲਨੇ ਹਾਰੀ ਬਨੂੰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਲੀ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਬਿਖ ਮੈਨੇ ਜਲਾਇ ਦਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂ ਸੋ ਸਤਗੁਰ ਮੇਲ ਹੇ ਹਰੀ ਬਨਵਾਲੀ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰੇ ਆਇ ਮਿਲੁ ਮੈ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ ਹਰਿ ਨੈਣ ਰਸਿ ਭਿੰਨੇ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਝ ਚਿਰੰਕਾਲ ਕੇ ਬਿਛਰੇਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਇ ਮਿਲ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਔ ਤਨ ਬਹੁਤ (ਬੈਰਾਗਿਆ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਰਸ ਮੇਂ ਭੀਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਜਲ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮੰਨੇ ॥
ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਮੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਗੁਰੋ ਮੁਝੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰਾ (ਦਸਿ) ਬਤਾਉ ਜੋ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਮੰਨੇ) ਪਤੀਆਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਹਰਿ ਭਗਤ ਰੂਪ ਕਾਰ ਮੇਂ ਲਗਾਉ ਤਬ ਹਮ ਕਾਮ ਕੇ ਹੋਵੈਂਗੇ* ॥ ੩॥

ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੀ ਦੇਹੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੁਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਜਿਨ੍ਹ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿ ਛਕੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰ ਭੀਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ (ਬੁਰਕੇ) ਛੀਂਟੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਚੁਕੇ ਧਕ ਧਕੇ ॥
ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਇਕੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਧਕ ਧਕੇ) ਸੰਦੇਹ ਛੁਟ ਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ

*ਵਾ ਹਰ ਕੰਮੇ ਮੈਂ ਸ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤ ਰੂਪ ਕਾਰ ਮੇਂ ਲਗਾਵੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਸਾਥ ਏਕ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

(ਗੁਰ) ਬਡੇ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕੀ ਭਗਤ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਸਿਖ ਦੇਇ ਹਰਿ ਰਾਸੇ ॥

ਪੂਜਜ ਸਤਗੁਰੂ ਸਚਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਸਿਖ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪ(ਰਾਸੇ) ਪੂੰਜੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਸਾਬਾਸੇ ॥

ਧੰਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ (ਵਣਜੁ) ਬਯੋਪਾਰ ਹੈ ਔ (ਗੁਰੁ) ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕੋ ਭੀ (ਸਾਬਾਸੇ) ਧੰਨਜਬਾਦ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਬਣਜ ਕਰਵਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਤਿਨ੍ਹ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਸਤਗੁਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾ ਧੁਰ ਸੇ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਸੁਭ ਲਿਖਤ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੂੰ ਧਣੀਂ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਸਚਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ (ਧਣੀ) ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਵਣਜਾਰਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਭਾਂਡੇ ਤੁਧੈ ਸਾਜਿਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਹਰਿ ਥਾਰਾ ॥

ਸਭ (ਭਾਂਡੇ) ਸਰੀਰ ਤੈਨੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਇਨਕੇ ਵਿਚ ਵਸਤ (ਥਾਰਾ) ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪਾਵਹਿ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਸਾ ਨਿਕਲੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ ॥

ਜੋ ਵਸਤ ਜਿਸ ਬਰਤਨ ਮੇਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਕਲਤੀ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਔਰ ਕੌਈ ਕਿਆ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇਗਾ । ਭਾ ੬ ।੬੫ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਤਰਿਕਤ ਅਪਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ 'ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਸਭ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ' ਇਹੀ ਸਿਧ ਹੋਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਹੇ ਹਰਿ ਤੈਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਰੂਪ(ਭੰਡਾਰਾ) ਖਜਾਨਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਹ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਹਿ ਤੂੰ ਤੋ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਹ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੋ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਕੇਵਲ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੋਭਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਆਸਰਾ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ॥
ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਿਛੂਅ ਨ ਜਾਣਹਾ ਕਿਵ ਪਾਵਹ ਪਾਰੋ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਪਨਿਹਾਰੋ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਛ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੇ (ਪਨਿਹਾਰੋ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਹਾਰੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੈ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਹਮ ਭੂਲਿ ਵਿਗਾੜਹ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਏ ॥
ਹੇ (ਰਾਮ ਰਾਜੇ) ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੈਨੂੰ ਅਛਾ ਲਗੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ਰਨ ਮੇਂ ਲੇਹਿ। ਹਮ ਭੂਲ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਿਗਾੜ ਭਾਵ ਗੁਨਾਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਜਿਆ ਰਖ ਲੇਹਿ ॥
ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾਂਢਿਆ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥
ਹਮ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਮਝਾਏ ਜਾਵੈ ਤੈਸੇ ਹਮ ਕੋ ਭਲੀ ਮਤ ਦੇਕਰ ਸਮਝਾਓ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦਾਸ (ਕਾਂਢਿਆ) ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਮੇਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਵਾ ਆਪਨੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਰਾਖਹੁ ਪਹਲੇ ਭੀ ਰਖਤੇ ਆਏ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ੍ਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਜਿਨਕੇ ਧੁਰ ਸੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਤੈਨੇ ਸ਼ੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥
ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਘਟਿ ਬਲਿਆ ॥
ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਤਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਕਾਟ ਦੀਆਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂਕੇ ਰਿਦੇਮੈਂ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਲਧਾ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੋ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਲਿਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿਆ ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕੋ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕੇ ਚਾਂਦਨੇ ਮੇਂ ਇਸੀ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਹਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹਿ ਨਿਸਚੇ ਸੇ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਕਾ ਆਰਾਧਨ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਸੁ (ਆਰਾਧਿ) ਆਰਾਧਿਨੇਜੋਗੁ ਵਾ ਆਰਾਧਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥
ਜਿਨੀ ਐਸਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਿਅਰਥ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ॥
ਇਹੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਸਭੁ ਜਾਏ ॥
ਯਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਬਜਰਥ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਹੁਣਿ ਵਤੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਬੀਜਿਓ ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿਆ ਖਾਏ ॥
ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਫਿਰਿ ਜਨਮੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥
ਹੁਣ ਇਹ. (ਵਤੈ) ਸਮਜ ਮੇਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੀਜਾ ਹੈ ਜਬ ਅਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੂਖ ਹੋਈ ਤਬ ਕਿਆ ਖਾਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਪਛਤਾਉਨਾ ਹੀ ਹਾਥ ਰਹੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਫਿਰ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਹੀ (ਹਰਿ ਭਾਏ) ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਤੂੰਹਰਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁਕੋ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਕਿਸੈ ਦੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਸਭਿ ਚਲਹਿ ਚਲਾਏ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮਰਾਜੇ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਉਤਪੜਿ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਾਥ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਂ ਕੁਛੁ ਪਦਾਰਥ ਥੋੜਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਲਾਏ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪਯਾਰੇ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਮਨਮੇਂ ਭਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮੀ ਸੋ ਤੈਨੇ ਤਰਾਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਕੋਈ ਪੁਰਖ (ਰਾਗੀ)ਰਾਗੋਂ ਔਨਾਦੋਂ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਗਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਬੇਦ ਧੁਨ ਕਰਕੇ ਗਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਹੇ ਹਰਿ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਸੇ ਬਹੁਤ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ (ਭੀਜੈ) ਪਸੀਜਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰੋਇ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥
ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਸਿਰਿ ਰੋਗ ਹਥੁ ਦੀਜੈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਕਪਟ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਰੁਦਨ ਕਰਕੇ ਕਯਾ ਕਰ ਲੇਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨਕਾ ਰੋਨਾ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਵਾ ਰੋਇ ਤਿਨਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਛੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸਭ ਤੋਰੋਂ ਕਾ (ਸਿਰਿ ਰੋਗ) ਸਿਰੋਮਣਿ ਅਗਜਾਨ ਰੋਗ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਹਾਥ ਮੈਂ ਕਰਮੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ। ਵਾ ਜੈਸੇ ਸਿਰ ਮੈਂ ਰੋਗ ਭਾਵ ਗੰਜੁ ਹੋਵੈ ਅਰ ਉਸਕੇ ਉਪਰ ਹਾਥ ਦੀਜੀਏ ਤਉ ਲੁਕਦਾ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਰੋਣੇ ਕਰ ਕਪਰ ਰੂਪ ਰੋਗੁ ਲੁਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਉਨਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈਂ ਦੈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਲੇਤੇ ਹੈਂ॥੪॥੪॥੧੧॥

ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮਰਾਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਦਾਸ (ਸੁਘੜ) ਸੁੰਦਰ (ਸਿਆਣੇ) ਚਤੁਰ ਵਾ ਅਤੀ ਚਤੁਰ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਬਾਹਰਹੁ ਭੁਲਿ ਚੁਕਿ ਬੋਲਦੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣੇ ॥

ਜਦਯਪਿ ਵਹੁ ਬਾਹਰਸੇ(ਭੁਲਿਚਕਿ) ਭੁਲਿ ਚੁਕਕੇ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ(ਭੀ) ਤੈਭੀ(ਖਰੇ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕੋ(ਭਾਣੇ) ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਨੋ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਬਿਨਾ ਹਰਿ ਕੇ ਹੋਰਕੋਈਸਥਾਨਨਹੀਂਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਨਿਮਾਣਯੋਂ ਕਾ ਮਾਣੁ ਦਾਤਾ ਏਕ ਹਰੀਹੀਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ(ਦੀਬਾਣੁ)ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਿਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਕੇਵਲ ਹਰੀ ਕੇ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਕੋ ਪਾਇਕਰ(ਸਤਾਣੇ) ਸਹਿਤ ਬਲਕੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ ਲੈ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਾ ॥

ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਖਜ ਜਿਸ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਜਾਇਕੇ ਬੈਠੇ ਵਾ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਜਾ ਬੈਠੇ ਸੋ ਅਸਥਾਨ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਨੇ ਉਸੀ ਸਥਾਨ ਕੋ ਖੋਜਾ ਹੈਔਰ ਉਸ ਸਥਾਨ ਕੀ ਧੂਰਕੋਲੇਕਰਮੁਖ ਸੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੀ ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਉਨ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਕੀ(ਘਾਲ)ਸੇਵਾ(ਥਾਇਪਈ)ਸਫਲ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਿਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਵਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਨਕੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਕਰਿ ਸੇਵਹਿ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੁਖ ਜਾਇ ਲਹਿ ਮੇਰੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮਰਾਜੇ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿਹੈ ਪੂਰਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਹਾਥੋਂ ਕਰਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ (ਮੇਰੀ) ਮਮਤਾ ਔ (ਭੁਖ) ਇਛਜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੀ ਭੁਖ ਸਭ ਗਈ ਤਿਨ੍ ਪਿਛੈ ਹੋਰੁ ਖਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥

ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੀ ਸਭਭੂਖ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਔਰ(ਘਨੇਰੀ)ਬਹੁਤ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਉਨਕੀ ਭੂਖ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਬੀਜਿਆ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕੇਰੀ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਦਾਸਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੁੰਨਜ ਰਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੇਂ(ਬੀਜਿਆ) ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਵਾ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਫਿਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ(ਤੋਟਿ) ਕਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਨਿ ਵਧਾਈਆ ਜਿਨ੍ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰੂ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲਬਧਾਈਆਂਹੀ ਰਹਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਕੋਈ ਕਰਿ ਗਲ ਸੁਣਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋ ਲਗੈ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਨਿ ਮਿਠਾ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਮੀਠਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਗੁਰਸਿਖ ਪੈਨ੍ਹਾਈਅਹਿ ਜਿਨਾ ਮੇਰਾ ਸਤਗੁਰੂ ਤੁਠਾ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਪਰ ਮੇਰਾਸਤਗੁਰ(ਤੁਠਾ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੋ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ(ਪੈਨ੍ਹਾਈਅਹਿ) ਸਿਰੋਪਾਉ ਪਹਿਨਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਸਹਤ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਵੁਠਾ) ਬਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕੋ (ਹਰਿ) ਤਿਆਗ ਕੇ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਭੇਟਿਆ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲ੍ਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਭੂਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ੍ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਜਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਿਤ ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿਨਾਮਿ ਤਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੈਂ ਔਰ ਹਰਿਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਅਪਰ ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਕੋ ਭੀ (ਤਰਾਵੈ) ਪਾਰ ਕਰੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ੍ੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ਾ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਫੇਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ਤਿਨ੍ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਨਾਇਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਭਾਵ ਤਿਨਕੀ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ੍ਾ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਿਆਰਾ ਸਤਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਾ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨ੍ਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੋ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥੨ ॥

ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਖਣ ਹਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਹਰਿ ਰਖਣ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੈਗਾ ॥ ਕ੍ਯਾਵ ਤਿਨਕਾ ਨਿੰਦਕ ਕਛ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭ ਦੁਸਟ ਝਖ ਮਾਰਾ ॥

ਜਿਨਕਾ ਹਰਿ ਸੇ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਿਥਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਾਮ ਮੇਂ ਥਿਘਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਭ ਦੁਸਟੋਂ ਨੇ ਝਖ ਮਾਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਹਰਿ ਰਖਜਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ ਉਪਾਇਆ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮਰਾਜੇ ਤੈਨੇ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਭੀ ਰਖਤਾ ਆਯਾ ਹੈ॥

ਹਰਿਣਾਖਸੁ ਦੁਸਟੁ ਹਰਿ ਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਹਰਨਾਖਜਸ਼ ਦੁਸਟ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਿੰਦਕਾ ਪਿਠਿ ਦੇਇ ਨਾਮ ਦੇਉ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ ॥

ਹੰਕਾਰੀ ਨਿੰਦਕ ਬ੍ਰਹਮਨੋਂ ਕੋ ਪੀਠ ਦੇਕਰ ਹਰਿਤੈਨੇ ਨਾਮਦੇਉ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਹਰੇ ਕੋ ਫੇਰਕਰ ਅਪਨੇ ਮੁਖਮੇਂ ਲਗਾਇਲਾਆ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਤੂੰ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਸਭ ਓਰ ਸੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛਡਾਇ ਲੇਵੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੈ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀ ਵੇ ਪਿਆਰੇ ਆਉ ਘਰੇ ॥
ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਘਰਿ ਵਸੈ ਹਰੇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀ ਚਉਰਾਸੀ ਲਾਖਿ ਕੇ ਫੇਰ ਸੇ ਆਏ ਹੁਏ ਨਿਜ (ਘਰ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਯਥਾ-"ਮਨ ਤੂੰ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ।" ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਵੋ (ਹਰੇ) ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਘਰ ਮੇਂ ਤੂੰ (ਵਸੈ) ਬਸ ਜਾਵੈ ॥

ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈਗਾ ਤਬ ਤੁਮ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ (ਰਲੀਆ) ਆਨੰਦ (ਮਾਣਹੁ) ਕਰਹੁਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ (ਤੁਠਾ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਤਬ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਮੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਉ ਕਰੇ ॥
ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਬੁਝੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਆਸ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਮੈਨੇ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਨਹੀਂ ਛਕਿਆ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਹੀਂ ਬੁਝੀ ਨਿਤ ਆਸ ਕਰੇ ਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤ ਜੋਬਨੁ ਜਾਵੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਮੁ ਸਾਸ ਹਿਰੇ ॥
ਭਾਗ ਮਣੀ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਨਿਤ ਜੋਬਨੁ ਖੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਮ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੋ (ਹਿਰੇ) ਦੇਖ ਭਾਵ ਗਿਨ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਖੋਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਭਾਗਮਣੀ) ਭਾਗੋਂ ਦੀ ਰਤੀ ਵਾਲੀ ਭਾਵ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਸੋਹਾਗਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਉਰ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਿਰ ਰਤਿਅੜੇ ਮੈਡੇ ਲੋਇਣ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਜਿਵੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਐਸੇ ਪਤੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਕੇ ਸਾਥ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪੀਵੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੁਆ ਤਉ ਜਾਣ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਬੂੰਦ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੇਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਜਗਾਵੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੀਦ ਨ ਪਵੈ ਕਿਵੈ ॥
ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਬਿਰਹ ਮੁਝੈ ਜਗਾਉਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥
ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਲਧਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਲਿਵੈ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਦੇ (ਲਿਵੈ) ਆਸਰੇ ਹੋਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਢੂੰਢ ਲਿਆ ਹੈ ॥
ਚੜਿ ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਲੀਅ ਰੁਤੇ ॥
ਪਿਰ ਬਾਝੜਿਅਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਆਗਣਿ ਧੂੜਿ ਲੁਤੇ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮੁ ਰੂਪ ਬਸੰਤ ਭਲੀ ਰੁਤ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੇਤ੍ਰ ਚੜਾ ਹੈ ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਆਂਗਨ ਮੇਂ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਲਪ ਰੂਪ ਧੂਰ (ਲੁਤੇ) ਉਡਤੀ ਹੈ ।
ਮਨਿਆਸ ਉਡੀਣੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੁਇ ਨੈਨ ਜੁਤੇ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਦੇਖਿ ਵਿਗਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਉ ਮਾਤ ਸੁਤੇ ॥ ੪ ॥
ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਬਜੋਗ ਕਰ (ਉਡੀਣੀ) ਉਦਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਮਨ ਬੁਧ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਦੋਨੋਂ ਨੈਨ(ਜੁਤੇ) ਜੁੜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਬਿਗਸਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਹਰਿ ਕੀਆ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਈਆ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਕੀਆ ਕਥਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਹਉ ਘੋਲੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਈਆ ॥
ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲਾਈ ਹੂੰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ (ਘੋਲੀ) ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ॥
ਸਭਿ ਆਸਾ ਹਰਿ ਪੂਰੀਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥
ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਭ ਆਸਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੀਆਂ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅੜਾ) ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਤੁਠੜਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਹਰੀ ਨਾਮੀ (ਤੁਠਾ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਤਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭਿੰਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਖੇਲਸਾ ॥ ਕਿਉ ਪਾਈ ਗੁਰੁ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਸਾ ॥
ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖੇਲ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਐਸਾ ਗੁਰੂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਐ ਜਿਸ ਸੇ ਮਿਲਕਰ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਦੇਖਾ ॥
ਹਰਿ ਦਾਤੜੇ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਸਾ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਐਸਾ ਮੁਖਜ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਲ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲਾਂ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁਸਾ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥ ੨੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਜੋ ਆਦੋਂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ਤਉ ਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਇਹ ਛੇਵੀਂ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਮੈ ਲਗਾਈਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਲਗਾਈ ਜਾਵੈ ਪੰਜਵੀਂ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰੀ ਜਾਇ ਜਬ ਧੁਰ ਲੇਖ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਤਬ "ਹਰਿ ਕੀਆ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ ਗੁਰਿ ਮੀਤੁ ਸੁਣਾਈਆ" ॥ ੬ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥ ੨੧ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ॥

ਅਨਦੋ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ਮੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ਰਾਮ ॥
ਚਾਖਿਅੜਾ ਚਾਖਿਅੜਾ ਮੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਨੇ ਜਬ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ (ਡੀਠਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ਸਰਬ ਅਨੰਦੋਂ ਮੈਂ ਜੋ (ਘਣਾ) ਅਧਿਕ ਆਤਮਾਨੰਦ ਹੈ ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਹਮਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿ ਕਾ ਰਸ ਚਾਖਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਮਨ ਮਹਿ ਵੂਠਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ॥
ਹਰੀਕਾ ਮੀਠਾ ਰਸ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤਬ (ਵੂਠਾ) ਥਸਿਆ ਹੈ ਜਬ ਸਤਗੁਰੂ (ਤੁਠਾ) ਪਰਸੰਨ ਭਇਆ ਔਰ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪਰਾਪਤ ਭਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗ੍ਰਿਹੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਓਇ ਭਾਗਿ ਗਇਆ ॥

ਹਮਨੇ ਜਬ (ਮੰਗਲੁ) ਜਸ ਗਾਇਆ ਔਰ ਪੰਚ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਦੁਸਟ ਥੇ ਤਿਨਕਾ ਓਹੁ ਸਮਦਾਇ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਤਬ ਗ੍ਰਹ ਵਾਲਾ ਪਤਿ ਬਸਿ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸੀਤਲ ਆਘਾਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੇ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਬਸੀਠਾ ॥

ਅਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ (ਆਘਾਣੇ) ਸੰਤੁਸਟ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸੀਤਲ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸਾਜਨ ਸਤ-ਗੁਰ (ਸੰਤ) ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੇ ਮਿਲਾਪ ਮੈਂ ਮੇਰਾ (ਬਸੀਠਾ) ਵਕੀਲ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਣੀ ਡੀਠਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਹਰਿ ਸੇ ਮਾਨਿਆ ਤਬ ਸ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਸੋਹਿਅੜੇ ਸੋਹਿਅੜੇ ਮੇਰੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ॥ਪਾਹੁਨੜੇ ਪਾਹੁਨੜੇ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਸੋਹਿਅੜ) ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ੨ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਨਰੁਕਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬੰਕੇ ਘਰ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਜ ਘਰ ਚਰ ਸੋਹੇ ਹੈਂ । ਸਭ ਪਾਹੁਨੋਂ ਸੇ ਉਤਮ ਪਾਹੁਨੇ ਸੰਤ ਜਨ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਆਉਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ ਲਗੇ ਸੇਵਾ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਜਾਵੀ ਆਪੇ ਮਾਵੀ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪਿ ਦੇਵਾ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਅਭੇਦ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਜਨ ਪਿਆਰੇ (ਜਾਵੀ) ਬਰਾਤੀ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਸੋ ਔਰ ਮਾਂਵੀ ਜਗਜਾਸੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪਤਿ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਮੈਂ ਕਰਾਉਨੇਹਾਰੇ ਸਹਾਇਕ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਆਪ (ਸੁਆਮੀ) ਪਤੀ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਅਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਆਪੇ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਹੁ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਠਾ ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਜਗਜਾਸੂ ਹੋਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਕੋ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਸਿਖ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦਤਾ ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰੈ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਸਹੁ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਘਰਮਹਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਏਕਤਾ ਰੂਪ ਅਭੇਲ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸਚੈ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ (ਬੰਕਦੁਆਰੇ)ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਯ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋਭਾਇਮਾਨਹੂਏਹੈਂ॥੨॥

ਨਵ ਨਿਧੇ ਨਉ ਨਿਧੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮਹਿ ਆਈ ਰਾਮ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਰਾਮ ॥

(ਨਵਨਿਧੇ) ਨਵਧਾ ਭਗਤ ਰੂਪ ਜੋ ਨਵਨਿਧ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਆਈ ਹੈ ਮੈਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਖਾਈ ਸਹਜ ਸਭਾਈ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥

ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ਚੂਕੀ ਧਾਈ ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਮਨ ਚਿੰਦਾ ॥

(ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ) ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਉਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਨਾਮ (ਸਦਾ ਸਖਾਈ) ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਰ ਬੁਧਿ (ਸਹਜ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਭਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਫੇਰ ਮਨ ਮੇਂ ਚਿੰਤਾ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤੀ ਹੈ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਜੇ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਅਚਰਜ ਸੋਭ ਬਣਾਈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਿਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗੇ ਤਾ ਮੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ (ਗਾਜੇ) ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਬਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਅਸਚਰਜ ਸੋਭਾ ਬਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਿਆਰਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਹੈ ਅਬ ਮੈਨੇ ਨਵਨਿਧ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਸਿਅੜੇ ਸਰਸਿਅੜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸਭ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਬਿਖਮੋ ਬਿਖਮੁ ਅਖਾੜਾ ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ (ਸਰਸਿਅੜੇ) ਅਧਿਕਤਾ ਸੇ ਅਧਿਕਤਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨ ਸੇ ਕਠਨ ਅਖਾੜਾ ਸੰਸਾਰ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਜੀਤ ਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜੀਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਤਾ ਤੂਟੀ ਭੀਤਾ ਭਰਮ ਗੜਾ ॥

ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਜੀਤਾ ਹੈ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ੨ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਅਗਿਆਨ ਕਿਲੇ ਕੀ ਹੰਤਾ ਰੂਪੀ (ਭੀਤਾ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੀਵਾਲ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥

ਪਾਇਆ ਖਜਾਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਿਧਾਨਾ ਸਾਣਥ ਮੇਰੀ ਆਪਿ ਖੜਾ ॥

ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਸਰਬ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਆਕ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਖਜਾਨਾ ਮੇਰੀ (ਸਾਣਥ) ਸਹਾਇਤਾ ਮੇਂ ਆਪ ਖੜਾ ਭਾਵ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਸੁ ਗਿਆਨਾ ਸੋ ਪਰਧਾਨਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁੰਦਰ ਗਿਆਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਵਲਿ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਸਰਸੇ ਭਾਈ ਮੀਤਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਭਏ ਹੈਂ ਤਬ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ (ਸਰਸੇ) ਅਧਿਕਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਕਥਾ ਹਰਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਿਛੁ ਜਾਇ ਨ ਜਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਅਕਥਾ)ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਮਕੀ ਕਥਾ ਅਕਥ ਹੈ ਕਛੁ ਇਦੰ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨ ਜਨ ਸਹਜਿ ਵਖਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਰਿਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨੋ ਨੇ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ (ਸੁਰਿਨਰ) ਦੇਵਤਾ ਰੂਪੁ ਨਰੁ ਕੌਨੁ ਨਰਸਿੰਘ ਵਾ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਆਦ ਅਵਤਾਰੋਂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ॥

ਸਹਜੇ ਵਖਾਣੀ ਅਮਿਉ ਬਾਣੀ ਚਰਣ ਕਮਲ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ ॥

(ਅਮਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਬਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਏਕੁ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਪ ਕਰਕੇ ਏਕ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਆਦੀ ਬਿਕਾਰ ਔ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਤਜਾਗ ਕੇ ਹਰੀ ਜੋਤੀ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਹਰਿ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਆਨੰਦ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਜਨ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸਾਂਤ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਹਾਯਕ ਹੈਂ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਰਾਮ ॥

ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਡਭਾਗੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਲਾਥੇ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਸੰਤ ਪਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ (ਲਾਥੇ) ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਭਾਗੇ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪੈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਾਗੇ ਹਾਂ ਤਿਨ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮ ਭਜ ਔ (ਆਪੁ) ਹੰਕਾਰ ਆਪ ਹੀ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਵਿਛੁੜਿ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਅਬ ਬਿਛੁੜ ਕਰਕੇ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰੇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਵਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਸ਼ਜਾਪਕ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਭਗਤਿ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਸੇਂ ਤੇਰੇ ਸਤਸੰਗਰੂਪ (ਦਰੇ) ਦਰਵਾਜੇਕੇ (ਦਰਿ) ਬੀਚ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੇ ਜਿਨ ਕ਼ੇਟਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥
ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ ।
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਰਾਖੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮਕੋ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰਤਨ ਕੋ ਬਿਖਜ ਜੂਏ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਰਖਜਾ ਕਰੁ ॥ ੩ ॥

ਬੇਅੰਤਾ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕੇਤਕ ਗਾਵਾ ਰਾਮ ॥
ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬੇਅੰਤ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਗਾਇਨ ਕਰੋਂ ਅਰਥਾਤ ਗਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੋਇ ਤਬ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕੋ ਪਾਵਾਂ ॥

ਹਰਿ ਧੂੜੀ ਨ੍ਹਾਈਐ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈਐ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥

ਜਦ ਹਰਿ ਧੂਰਿ ਮੇਂ ਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਅਗਜਾਨ ਮੈਲ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨ੍ਹਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਸਦਾ ਨਿਕਟ ਹੈਂ ਔ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈਂ ॥

ਮਿਟੇ ਦੂਖ ਕਲਿਆਣ ਕੀਰਤਨ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਵਾ ॥

ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ਔਰ ਕਲਿਆਨ ਹੋਇਗੀ ਫਿਰ ਮੈਂ (ਜੋਨਿ) ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਤਰੀਐ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਜੋ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਕਿਛੁ ਆਨ ਨ ਮੀਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੇਂ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਪਰ ਪਦਾਰਥੁ ਮੀਠਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਆਰਾਧਿਆ ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਡੀਠਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਹਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਡੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥

ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਿਦੇ ਮੇਂ (ਵੂਠਾ) ਬਸਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹਰੀ ਘਟ ੨ ਮੇਂ ਡੀਠਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖਨਾਸਹੋ ਗਏਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ਸਭ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬਿਨਸੀ ਗਾਠੇ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਗਾਂਠ ਨਾਸ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ॥
ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਬੇਧੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਿਛੁ ਆਨ ਨ ਮੀਠਾ ॥ ੧ ॥

ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਬੁਧਿ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਓਰ ਨਹੀਂਦੌੜਤੀ ਹੈ ਮਨਮੇ(ਮਜੀਠਾ)ਰੰਗੁ ਸਚਾ ਅਨੰਦੁ ਪਯਾਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਕਛੁ ਮੀਠਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਜਲਿ ਰਾਤੀ ਮਾਛੁਲੀ ਤਿਉ ਰਾਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ ਜੀਵਨ ਗਤਿ ਭਾਤੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਮਛਲੀ(ਰਾਤੀ) ਪ੍ਰੀਤ ਰਖਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਭਗਤ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਕਾ (ਭਾਤੇ) ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਗਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਏ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਆਪਿ ਅਪਨੇ ਲੜਿ ਲਗਾਇ ਲਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੋ ਪਰਗਟੇ ਪੂਰਨੋ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥

ਐਸਾ ਹਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਜੋ ਸਭ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਫੇਰ ਮਨ ਐਸੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਛੋਡਕਰ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਓਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘਰੁ ਸਰੂਪੁ ਸੁਜਾਨੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਦਾਤੇ ॥
ਜਲ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀ ਮਾਛੁਲੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਾਤੇ ॥ ੨ ॥

ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਸੁਜਾਨ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਜੋ ਦਾਤ ਹੈ ਸੋ ਮਿਟਤੀਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਮਛੀ ਜਲ ਸੇ ਰਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੂਏ ਦਾਸ ਮਸਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਾਚੈ ਬੂੰਦ ਜਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

ਜੈਸੇ (ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ) ਪਪੀਹਾ ਸ੍ਵਾਤੀ ਬੂੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮਾਲ ਸੇ ਖਜਾਨੇ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥

ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਰਾ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ ॥

ਸਭ ਸੇ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਨਿਰਾਲਾ ਪੁਰਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤੀ ॥

ਹਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਬਿਸਰੈ ਕਬਹੂੰ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥

ਇਹੀ ਆਸਾ ਹੈ ਕਿ ਐਸਾ ਹਰਿ (ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ) ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਬਾਹਰ ਆਉਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਭੂਲੈ ਔਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਆਨੰਦ (ਮਾਣੀਐ) ਭੋਗੀਐ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਜਗ ਜੀਵਨੋ ਸੰਤ ਰਸੁ ਪੀਵਨੋ ਜਪਿ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਡਾਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜਗਤ ਕਾ (ਜੀਵਨੋ) ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਸ ਕੋ ਸੰਤ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਾਚੈ ਬੂੰਦ ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਪਪੀਹਾ ਸ੍ਵਾਤੀ ਬੂੰਦ ਕੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣੇ ਮਾਨੋਰਥੋ ਪੂਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਢਾਠੀ ਭੀਤਿ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਭੇਟਤ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

(ਰਾਮ ਰਾਜੇ) ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ (ਨਰਾਇਣ) ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸੂਰਮੇ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਕੀ (ਭੀਤਿ) ਦੀਵਾਰ ਗਿਰ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਪਾਏ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਾਏ ਸਭ ਨਿਧਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਸਭ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਕੈਸੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਬ ਸੁਕ੍ਰਿਤੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਆਦਿ ਮੇਂ ਔਰ ਮਧ ਮੇਂ ਤਥਾ ਅੰਤ ਮੇਂ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਗੋਪਾਲ ਸੁੰਦਰ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਾਧੂ ਧੂਰਾ ॥
ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਣ ਨਾਨਕਾ ਮਾਨੋਰਥੋ ਪੂਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਮਹਾਤਮਾ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹੀ ਮੇਂ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਸੁਖ ਔਰ ਸਘਨ ਆਨੰਦ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਨਰਾਇਣ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਮਨ ਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੈਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਰਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂ ਸਹਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਜਾਕਉ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਜਪਾਤ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨ੍ ਰਾਮ ਸਿਉ ਭੇਟਤ ਸਾਧ ਸੰਗਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ (ਭੇਟਤ) ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੈ ॥੧॥

ਛੰਤੁ ॥ ਜਲ ਦੁਧ ਨਿਆਈ ਰੀਤਿ ਅਬ ਦੁਧ ਆਚ ਨਹੀ ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੈ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਸੇ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੁ ਜੈਸੀ ਜਲ ਸੇ ਦੂਧ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ (ਅਬ) ਜਲ ਅਪਨੇ ਹੋਤੇ ਦੂਧ ਕੋ ਆਂਚ ਨਹੀਂ ਲਗਨੇ ਦੇਤਾ (ਅਬ)ਆਬ ਵਾ ਅਪੁ ਜਲੁ ਵਾ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਸੁਣ ਪਹਲਾ ਅਬ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖੁ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਉ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕਾ ਫਲੁ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਸਹਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈ ਦੋਸੁ ਨ ਅਰੋਪੇ ਐਸੇ ਹੀ ਔਰੁ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਜਾਨ ਲੇਣੇ ॥

ਅਬ ਉਰਝਿਓ ਅਲਿ ਕਮਲੇਹ ਬਾਸਨ ਮਾਹਿ ਮਗਨ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਭੀ ਨਾਹਿ ਟਰੈ ॥

ਅਬ ਦੂਸਰਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਸੁਨ ਜੈਸੇ (ਅਲਿ) ਭ੍ਰਮਰ ਕਮਲ ਕੀ ਸੁਗੰਧ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਏਕ ਖਿਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਟਲਤਾ ਹੈ ਉਸੀ ਮੇਂ ਉਲਝਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੁ ॥

ਖਿਨੁ ਨਾਹਿ ਟਰੀਐ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੀਐ ਸੀਗਾਰ ਹਭਿ ਰਸ ਅਰਪੀਐ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਕ ਖਿਨ ਭੀ ਹਰਿਕੀ ਪ੍ਰੀਤਸੇ ਨ ਟਲੀਏ ਸਰਬ (ਸੀਗਾਰ) ਸਾਧਨ ਔ ਸਭ ਮਾਯਕ ਰਸ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੀਜੀਐ ॥

ਜਹ ਦੂਖੁ ਸੁਣੀਐ ਜਮ ਪੰਥੁ ਭਣੀਐ ਤਹ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨ ਡਰਪੀਐ ॥

ਜਿਸਮੇਂ ਬਡੇ ਦੁਖ ਸੁਨੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ (ਭਣੀਐ) ਕਹੀਤਾ ਹੈਤਿਸ ਭਯ ਸੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਨ ਡਰੀਏਗਾ ॥

ਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣੀਐ ਸਗਲ ਪ੍ਰਾਛਤ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੁ ਯਹੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤੋਂ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੋ ਕੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ ਐਸੀ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰੇ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿਕੇ (ਛੰਤ) ਜਸ ਮੇਂ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰੁ ਜੈਸਾ ਊਪਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਯਹ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਜੈਸੀ ਆਗੇ ਕਹਣੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਮਛੁਲੀ ਨੀਰ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਭੀ ਨਾ ਧੀਰੇ ਮਨ ਐਸਾ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ ॥

ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਜੈਸੇ ਮਛਲੀ ਜਲ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤੀ ਹੈ ਜਲ ਬਿਨਾਇਕ ਖਿਨੁ ਭੀ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸੇ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਹੁ ॥

ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਪਿਆਸ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬੂੰਦ ਚਵੈ ਬਰਸੁ ਸੁਹਾਵੇ ਮੇਹੁ ॥

ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ॥ ਜੈਸੀ (ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ) ਪਪੀਹੇ ਕੋ ਪਜਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੇਂ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਚਵੈ) ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਮੇਘ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਕੋ ਬਰਸਾਓ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਜੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਅਤਿ ਲਾਈਐ ਚਿਤੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀਏ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕਰੀਏ ਅਤਿਸੇ ਕਰਕੇ ਮੁਰਾਰੀ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਈਏ ॥

ਮਾਨੁ ਨ ਕੀਜੈ ਸਰਣਿ ਪਰੀਜੈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਮਾਨ ਨ ਕਰੀਏ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਰਹੀਏ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ॥

ਗੁਰ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨੇ ਮਿਲੁ ਨਾਹ ਵਿਛੁੰਨੇ ਧਨੁ ਦੇਦੀ ਸਾਚੁ ਸਨੇਹ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਬ ਸੋ ਸਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਗੇ ਤਬ (ਧਨੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਚਾ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਨੇ ਲੈਨੇ ਭਾਵ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨਨੇ ਸੁਨਾਨੇ ਵਾਲੀ ਕੋ (ਨਾਹ)ਪਤੀ (ਵਿਛੁੰਨੇ) ਵਿਛੋੜੇ ਹੁਏ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇਂਗੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਅਨੰਤ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ਨੇਹਾ ਮਨ ਐਸਾ ਨੇਹੁ ਕਰੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਠਾਕੁਰ ਕੇ (ਛੰਤ) ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਣ ਕਰਹੁ ਜੈਸੇ ਮਛਲੀ ਔਰ ਪਪੀਹੇ ਨੇ ਜਲ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਸੇ ਨੇਹ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇ ਨੇਹੁ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥

ਚਕਵੀ ਸੂਰ ਸਨੇਹੁ ਚਿਤਵੈ ਆਸ ਘਣੀ ਕਦਿ ਦਿਨੀਅਰੁ ਦੇਖੀਐ ॥

ਜੈਸੇ ਚਕਵੀ ਕਾ ਸੂਰਜ ਸੇ ਨੇਹੁ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਯਹੀ ਚਿਤਵਤੀਹੈ ਔਰ ਯਹੀ ਬਹੁਤ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ (ਦਿਨੀਅਰੁ) ਸੂਰਜ ਕੋ ਕਬ ਦੇਖੋਂ ॥

ਕੋਕਿਲ ਅੰਬ ਪਰੀਤਿ ਚਵੈ ਸੁਹਾਵੀਆ ਮਨ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੀਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ ਕੋਇਲ(ਸੁਹਾਵੀਆ)ਸੋਭਨੀਕ ਅੰਬਕੋ ਦੇਖਕਰ(ਚਵੈ)ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਜੈ ਮਾਨੁ ਨ ਕੀਜੈ ਇਕ ਰਾਤੀ ਕੇ ਹਭਿ ਪਾਹੁਣਿਆ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀਏ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ (ਹਭਿ) ਸਭ ਜੀਵ ਏਕ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਪਰਾਹੁਣੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਲਪ ਕਾਲ ਕੇ ਰਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਕਿਆ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ ਮੋਹੁ ਰਚਾਇਓ ਨਾਗੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣਿਆ ॥

ਨਾਂਗੇ ਆਏ ਹੈਂ ਨੰਗੇ ਚਲੇ ਜਾਇੰਗੇ ਹੇ ਮਨ ਭਾਵ ਜੀਵ ਸੋ ਅਬ ਤੂੰ ਸਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਇਨ ਮੇਂ ਕਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਮੋਹ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਖਚਤ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਥਿਰੁ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਪੜੀਐ ਚਰਣੀ ਅਬ ਟੂਟਸਿ ਮੋਹ ਜੁ ਕਿੜੀਐ ॥

ਸਾਧੁਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਸਿਥਰ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਉਨਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜੀਏ ਅਰੁ ਅਬ ਜੋ ਮੋਹ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਟੂਟ ਜਾਇਗਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਨ ਹਰਿ ਲਾਇ ਪਰੀਤਿ ਕਬ ਦਿਨੀਅਰੁ ਦੇਖੀਐ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਕੇ (ਛੰਤ) ਜਸਕੋ ਗਾਉ ਅਰੁ ਉਸ ਹਰੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਲਗਾਉ ਔ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੁ ਜੋ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮਕੋ ਕਬ ਸੂਰਜਵਤ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਖਾਓਗੇ ॥ ੩ ॥

ਨਿਸਿ ਕੁਰੰਕ ਜੈਸੇ ਨਾਦ ਸੁਣਿ ਸ੍ਰਵਣੀ ਹੀਉ ਭਿਵੈ ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਜੈ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਕੋ (ਕੁਰੰਕ) ਮ੍ਰਿਗ ਜੈਸੇ ਘੰਟਾ ਹੇਰੇ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕਰ (ਹੀਉ) ਹਿਰਦਾ ਉਸੀ ਓਰ ਲਗਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੁ ॥

ਜੈਸੀ ਤਰੁਣਿ ਭਤਾਰ ਉਰਝੀ ਪਿਰਹਿ ਸਿਵੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਲ ਦੀਜੈ ॥

ਜੈਸੇ (ਤਰੁਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ (ਭਤਾਰ) ਪਤਿਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਉਲਝੀ ਹੁਈ ਪਤਿ ਕੀ (ਸਿਵੈ) ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਲਾਲ ਪਯਾਰੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੇਂ ਦੇਹੁ ॥

ਮਨੁ ਲਾਲਹਿ ਦੀਜੈ ਭੋਗ ਕਰੀਜੈ ਹਭਿ ਖੁਸੀਆ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥

ਫਿਰ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਮਨ ਦੇਕੇ ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਨਾ ਕਰੀਏ । ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਰੁ ਅਪਨਾ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ ਅਤਿ ਮਿਲਿਓ ਮਿਤ੍ ਚਿਰਾਣੇ ॥

ਅਪਨਾ ਪਤੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔ ਪਯਾਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ਅਤੀ (ਚਿਰਾਣੇ) ਭਾਵ ਅਨਾਦੀ ਮਿਤ੍ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਥੀਆ ਸਾਖੀ ਤਾ ਡਿਠਮੁ ਆਖੀ ਪਿਰ ਜੇਹਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਸਿਖਯਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ (ਡਿਠਮੁ) ਦੇਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਦਿਖਲਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਛੰਤ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨ ਕੇ ਮਨ ਹਰਿ ਚਰਣ ਗਹੀਜੈ ਐਸੀ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਯਾਲ ਮੋਹਨ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਹਰਿ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀਐ ਹੇ ਮਨ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ ਖੋਜਤੀ ਹਾਰੀ ਬਹੁ ਅਵਗਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਜਬ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਪਯਾਰੇ ਕੋ ਬਨ ਬਨ ਖੋਜਤੀ ਫਿਰਤੀ ਥੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਅਵਗਾਹਨ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਭਈ ਥੀ ਪਰੰਤੂ ਪਤਿ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਾਧੁ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰਿ ਪਯਾਰੇ ਕੋ ਮਨ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ਼ਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਸਨਮੁਖ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛੰਤ ॥ ਜਾਕਉ ਖੋਜਹਿ ਅਸੰਖ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕ ਤਪੇ ॥
ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੋਟਿ ਅਰਾਧਹਿ ਗਿਆਨੀ ਜਾਪ ਜਪੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਤੁਝਕੋ ਅਸੰਖ ਮੁਨਿ ਅਨੇਕ ਤਪਸ੍ਵੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਕੋਟਾਂਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗਜਾਨੀ ਜਾਪੁ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਕਿਰਿਆ ਪੂਜਾ ਅਨਿਕ ਸੋਧਨ ਬੰਦਨਾ ॥
ਕਰਿ ਗਵਨੁ ਬਸੁਧਾ ਤੀਰਥਹ ਮਜਨੁ ਮਿਲਨ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕ੍ਰਿਆ ਪੂਜਾ ਬੰਧਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਸੋਧਨ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਵਾ ਢੂੰਢਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪਜਾਰੇ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਮੇਂ ਗਮਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋਗ ਮਾਰਗਿ ਮੈਂ ਕਿਰਿਆ [ਨੇਤੀ]੧੬ ਗਜ ਤਾਗਾ ਨਾਸਕਾ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਇਕਰ ਦੂਜੀ ਨਾਸਕਾ ਦੁਆਰੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲਣਾ [ਧੋਤੀ] ੧੬ ਗਜ ਲੰਬਾ ਔ ਪਤਲਾ ਬਸਤ੍ ਕਾ ਟੁਕੜਾ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਅੰਤਰ ਪਾਕੇ ਅੰਦਰੁ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਨਿਕਾਸਲੈਨਾ[ਗਜਕਰਮੁ] ਬਹੁਤ ਪਾਨੀ ਪੀਕਰ ਫਿਰ ਓਹੀ ਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਨਾ॥[ਸੰਖ ਪਖਾਲਨਾ]ਮੁਖਸੇ ਪਾਨੀ ਪੀਕਰ ਗੁਦਾ ਦੁਆਰੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਣਾ ॥

ਮਾਨੁਖ ਬਨੁ ਤਿਨੁ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਸਗਲ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧਤੇ ॥
ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਗਤੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਨੁਖ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਜਾਲ ਲਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮਿਲਕਰ (ਗਤਿ)ਮੁਕ੍ਰਿ ਵਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਸੰਕਰ ਜਟਾ ਧਾਰ ॥
ਜਾਹਹਿ ਤੁਝਹਿ ਦਇਆਰ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੁਚਿ ਅਪਾਰ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਉਪਾਸਜ ਰੂਪ ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਾਸਕ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਤੇਹੈਂ ਬਿਸਨੂ ਕੇ ਮੱਛ ਕੱਛਾਦਿ ਕੋਟਾਂਨਕੋਟ ਅਵਤਾਰ ਤਥਾ ਜਟਾਂਧਾਰ ਨਿਹਾਰੋ ਸੰਕਰ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਹੇ ਦਜਾਲ ਮਨ ਤਨ ਕੀ ਆਪਾਰ ਰੁਚਿ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਪੂਰਕ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ ॥

ਐਸਾ ਗੋਵਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਧਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਧਿਆਵਹਿ ਜਖ੍ ਕਿੰਨਰ ਗੁਣ ਭਨੀ ॥

ਜਿਸਕੋ ਦੇਵਤਾ ਔ ਸਿਧੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਪੁਨਾ ਗੰਧ੍ਰਬ ਧਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਖ੍ ਅਰੁ ਕਿੰਨਰ ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ ਅਨੇਕ ਦੇਵਾ ਜਪਤ ਸੁਆਮੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ॥
ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਉਧਾਰ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਕੋ ਕੋਟ ਇੰਦ੍ ਅਨੇਕ ਦੇਵਤਾ ਜੈਜੈ ਕਾਰ ਕਰੜੇ ਹੁਏ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਦਯਾਲ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੋਟਿ ਦੇਵੀ ਜਾਕਉ ਸੇਵਹਿ ਲਖਿਮੀ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ॥
ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਕਉ ਅਰਾਧਹਿ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ॥

ਕੋਟ ਦੇਵੀ ਔ ਲਖਮੀਆਂ ਤੈਨੂੰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਸੇਵ੦ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿਧ ਸੁਰ ਪਵਨ ਪਾਨੀ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਖਿਅਤ੍ ਸਸੀਅਰੁ ਸੂਰ ਧਿਆਵਹਿ ਬਸੁਧ ਗਗਨਾ ਗਾਵਏ ॥

ਨਿਖਤ੍ ੨੭ ਚੰਦ੍ਮਾਂ ਸੂਰਜ ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਅਕਾਸ ਗੁਨ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲ ਖਾਣੀ ਸਗਲ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਏ ॥

ਜਿਨੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੈਂ ਚਾਰੋਂ ਬਾਣੀਆਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਣ ਚਤੁਰ ਬੇਦਹ ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ ਜਾਕਉ ਜਪਾਤਿ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ੨੭ ਪੁਰਾਣ ੧੮ ਬੇਦ ੪ ਸਾਸਤ੍ ੬ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸੰਗਿ ਸਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤ ਵਛਲ ਜਬ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲੀਏ ਤਉ ਸਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਉ ॥

ਜੇਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਾਈ ਰਸਨਾ ਤੇਤ ਭਨੀ ॥ ਅਨਜਾਨਤ ਜੋ ਸੇਵੈ ਤੇਤੀ ਨਹ ਜਾਇ ਗਨੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਤੈਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਮੈਨੇ ਕਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਨਜਾਨਤ ਮੇਂ ਆਪਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਗਿਨੀ ਜਾਤੀ ॥

ਅਵਿਗਤਿ ਅਗਨਤ ਅਥਾਹ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਮੰਝੇ ਬਾਹਰਾ ॥

ਐਸਾ (ਅਵਿਗਤਿ) ਗਤਿ ਜਾਨਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔ ਗਿਨਤੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਨਾ ਥਾਹਿ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਭ ਕੇ (ਮੰਝੇ) ਬੀਚ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਬਾਹਰ ਭੀ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਜਾਚਿਕ ਏਕੁ ਦਾਤਾ ਨਹ ਦੂਰਿ ਸੰਗੀ ਜਾਹਰਾ ॥

ਸਭ ਤੇਰੇ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਵਸਿ ਭਗਤ ਬੀਆ ਮਿਲੇ ਜੀਆ ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਕਿਤ ਗਨੀ ॥

ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਕੇ ਵਸਿ ਹੁਆ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤਿ(ਜੀਆ)ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਤੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਿਨੀ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਮਾਨੁ ਨਾਨਕੁ ਪਾਏ ਸੀਸ ਸਾਧਹ ਧਰਿ ਚਰਨੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇਪ੍ਰਮੇਸਰਇਹੁਦਾਨੁ ਔ ਮਾਨੁ ਮੈਂ ਪਾਵਾਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰਸੀਸਧਾਰਨਕਰੂੰ॥੪॥੨॥੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਉਦਮੁ ਕਰਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਵਡਭਾਗੀਓ ਗੁਰਮੁਖੋ ਏਹੀ ਉਦਮੁ ਕਰੋ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋਵਹਿ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਔਰ ਦੁਖ ਤਥਾ ਦਾਰਿਦ੍ ਔ ਭ੍ਰਮ ਜਾਤੇ ਰਹੇਂ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਨਾਮੁਜਪਤਗੋਬਿੰਦ ਨਹਅਲਸਾਈਐ ॥ ਭੇਟਤਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਜਮ ਪੁਰਿ ਨਹ ਜਾਈਐ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤੇ ਹੂਏ ਆਲਸ ਨਾ ਕਰੀਏ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜਮ ਪੁਰ ਨਹੀਂ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਖ ਦਰਦੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਸਦ ਸੁਖੀ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਮੁਖੀ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਦੁਖ) ਸਰੀਰਕ ਦਰਦੁ ਔ ਭਜਮਾਨਸਿਕ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ (ਮੁਖੀ) ਮੁਖ ਰੂਪ ਅਰਾਧਨੇ ਜੋਗ ਕਾ ਧਜਾਨੁ ਕਰੋ ॥ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਰਸਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਕਰਿ ਦਇਆ ਸੇਵਾ ਲਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਚਰਣ ਜੰਪੈ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਹ ਅਲਸਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਕਿ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਜਾਲੁ ਰਸਾਲੁ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਈਏ (ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪਤੇ ਹੂਏ ਆਲਸੁ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਅੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਆਪੁ ਕਾ ਨਾਮ (ਪਾਵਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਔ ਪਤਿਤੋਂ ਕੋ ਪੁਨੀਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਜਾਨ ਕਾ ਅੰਜਨ ਜਿਸਕੇ ਬੁਧਿ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਭ੍ਰਮ ਅੰਧੇਰਾ ਨਸਟੁ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਜਨ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ ॥

ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਗਜਾਨ ਅੰਜਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਲ ਥਲ ਪਾਤਾਲ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ (ਅਲਿ) ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਪੂਰਿਆ ਹੂਆ ਆਪਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਇਕ ਨਿਮਖ ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸਿਆ ਮਿਟੇ ਤਿਸਹਿ ਵਿਸੂਰਿਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਤੂੰ ਬਸਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਭ (ਵਿਸੂਰਿਆ) ਝੋਰੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਗਾਧਿ ਬੋਧ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਾ ਭਉ ਭੰਜਨਾ ॥

ਜਿਸ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਬੋਧੁ (ਅਗਾਧਿ)ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਕਾ ਭਜ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਚਰਣ ਜੰਪੈ ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਆਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੀਵ ਤਿਸੁ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ (ਜੰਪੈ) ਜਾਪੁ ਭਾਵ ਧਜਾਨੁ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧੇ ॥
ਮੋਹਿ ਆਸਰ ਤੁਅ ਚਰਨ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨਿ ਸਿਧੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਦਯਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨਿ ਮੈਨੇ ਆਪਕੀ(ਓਟ)ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔ ਸਿਧੀ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਮੈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਸੁਆਮੀ ਪਤਿਤ ਉਧਰਨ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਕੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਕੋ ਉਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਭਵ ਉਤਾਰ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਬਹੁ ਤਰੇ॥

ਹੇ ਭਵ ਕਲਜਾਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਬਹੁਤੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਬੇਅੰਤ ਖੋਜਹਿ ਸੁਨੀ ਉਧਰਨ ਸੰਤ ਸੰਗ ਬਿਧੇ ॥

ਹੇ ਸਭ ਕੀ ਆਦਿ ਮੈ ਹੋਨੇ ਵਾਲੇ ਅੰਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਜਨ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸੰਤਸੰਗ ਸੇ ਉਧਾਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਸੁਨੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪਇਅੰਪੈ ਚਰਨ ਜੰਪੈ ਓਟ ਗਹੀ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧੇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਆਪ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਆਪਿ ਬਨਾਇਆ ॥
ਜਹ ਜਹ ਸੰਤ ਅਰਾਧਹਿ ਤਹ ਤਹ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪਨੇ ਆਪ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਸੰਤ ਆਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਲੀਏ ਸਮਾਇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਭਗਤ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦੁ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਕਾਰਜੁ (ਸਾਰਿਆ) ਸੁਧਾਰਾ ਹੈ ॥

ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਸਰਬ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਜਸ ਸੇ ਮਹਾਂ ਮੰਗਲੁ ਔ ਆਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਵਿਸਾਰਿਆ) ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਦਹਦਿਸਿ ਏਕ ਤਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਜਾਨ ਕੇ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦਸਹੁੰ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਭੂੰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਆਇਆ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਚਰਣ ਜੰਪੈ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਆਪਿ ਬਨਾਇਆ ॥੪ ॥੩॥੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇਚਰਨੋਂਕੋ ਜਪਤੇਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀਕਰਨੀ ਏਹੁਪ੍ਰਣ ਹਰੀ ਤੈਨੇਆਪ ਬਨਾਇਆਹੈ॥੪॥੩॥੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਥਿਰੁ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਵਏ ॥ ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹਰਿਨਾਹੁ ਸੁ ਸਦ ਹੀ ਰਾਵਏ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਨਿਸਚਾ ਜਗਜਾਸੁਓਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੁਹਾਗੁ ਪਤੀ ਵਾ ਅਨੰਦੁ ਥਿਰੁ ਹੈ ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ਸਿਥਰ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ (ਘਰ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹਰਿ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਸੁ ਸਦਹੀ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਨਵਤਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ਵਹੁ ਹਰਿ ਪਜਾਰਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਅਬਗਤ ਹੈ (ਨਿਰਮਲਾ) ਸੁੱਧ ਹੈ (ਨਵਤਨੁ) ਨਵੀਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਹ ਦੂਰਿ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਦਹਦਿਸ ਪੂਰਨੁ ਸਦ ਸਦਾ॥

ਫਿਰ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਦਾ ਹੀ (ਹਦੂਰਿ) ਪਾਸ ਹੈ (ਸਦਸਦਾ) ਸ੍ਵੈਸ੍ਵੈਂ ਸੇ ਭੀ ਸ੍ਵੈਸ੍ਵ ਹੈ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਗਤਿ ਮਤਿ ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਵਏ॥

ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਨ ਗਮਨਾਗਮਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਗਤਿਮਤਿ) ਜਿਸ ਕਰ ਬੁਧਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੀ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਥਿਰੁ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਵਏ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹਰਿਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕਰ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੁਹਾਗੁ ਥਿਰੁ ਹੈ ਮਰਤਾ ਔਰੁ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਕਉ ਰਾਮ ਭਤਾਰੁ ਤਾਕੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ॥
ਸੁਖਵੰਤੀ ਸਾ ਨਾਰਿ ਸੋਭਾ ਪੂਰਿਬਣਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਾਮੁ ਪਤੀ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਅਤਯੰਤ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਖ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਸੁ ਪੂਰਾ ਬਨਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ (ਪੂਰਿਬਣਾ)ਪੁੰਨਿਆਂ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਸਦ੍ਰਸ ਹੈ ॥

ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹਰਿਜਸੁ ਸੰਗਿ ਸੁਰਜਨੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ॥
ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨਹੀ ਊਨਾ ਸਭੁ ਕਛੂ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਨੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਹਤ੍ਵ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਸ ਹੈ ਜਿੰਸ ਕਾ (ਸੁਰਜਨੁ) ਸਜਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਗਿ ਹੈ ੧੮ ਸਿਧਿ ੯ ਨਿਧਿ ਸਰਬ ਭਾਂਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਕਛੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ॥

ਮਧੁਰ ਬਾਨੀ ਪਿਰਹਿ ਮਾਨੀ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗ ਤਾਕਾ ਬਣਾ॥

ਤਿਸਕੀ ਮਧਰੁ ਬਾਨੀ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਮਾਨੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸਕਾ ਸੋਭਾਗਜ ਸਿਥਰ ਬਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਜਾਕੋ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ ਤਾਕੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰਬਚਨ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ਜਿਸਕੇ ਰਾਮਪਤੀ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਅਧਿਕ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀਐ ॥
ਪੀਸਉ ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਆਪੁ ਤਿਆਗੀਐ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਆਓ ਐਸੇ ਸੁਹਾਗਵਾਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗੀਏ ਆਪਾਭਾਉ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗੀਏ ਔ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਈਏ ਤਿਨਕਾ ਅੰਨ ਪੀਸੀਏ ॥

ਤਜਿ ਆਪਿ ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪੁ ਆਪੁ ਨਹ ਜਾਣਾਈਐ ॥
ਸਰਣਿ ਗਹੀਜੈ ਮਾਨਿ ਲੀਜੈ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਤਜਨੇ ਸੇ ਸਭ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਏਂਗੇ ਤਾਂਤੇ ਹੰਕਾਰ ਜਾਣਾਈਏ ਨਹੀਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਕੜੀਏ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਸੋ ਉਨਕਾ ਬਚਨ ਮਾਨ ਲੀਜੀਏ ਜੋ ਕਛੁ ਆਗਜਾ ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਏ ॥

ਕਰਿ ਦਾਸ ਦਾਸੀ ਤਜਿ ਉਦਾਸੀ ਕਰ ਜੋੜਿ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਜਾਗੀਐ ॥

ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਦਾਸੀਓਂ ਕੀ ਭੀ ਦਾਸੀ ਕਰਕੇ ਔ ਉਦਾਸੀ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਕੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਜਾਗੀਏ ਭਾਵ ਆਲਸ ਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀਐ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਬਚਨ ਕਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਖੀ ਆਓ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਚਲੀਐ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈ ਲਗੀਏ॥ਜੇ ਕਹੇ ਸਭੀ ਸੇਵਾ ਮੈ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਲਗਤੇ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥
ਤਾਕੀ ਪੂਰਨ ਆਸ ਜਿਨ੍ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੈਂ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਸੋਈ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਧੁਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਲਾਗਿਆ ॥
ਭਰਮ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰੁ ਦ੍ਵੈਜਾ ਸਗਲ ਤਿਨਹਿ ਤਿਆਗਿਆ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ਭਮ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਔ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਸਭ ਤਿਸਨੇ ਤ੍ਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਉ ਵੂਠਾ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਸਹਜੇ ਹੀ ਬਸਿਆ ਹੈ ਔ ਅਨੰਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਿ ਸਿ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜੀਉ ਹਰੀ ਕੋ (ਜਾਣੈ) ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਾਨਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈਂ (ਸਿ) ਉਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤਿਆ ਕਛੁ ਨ ਕਹੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਅੰਤੇ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲੁ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਜਮਕਾਲ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਗੋਪਾਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤ ॥ ਮਿਲਉ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ॥
ਥਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਉ ਔਰ ਮੁਝੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ (ਉਧਾਰਿ) ਨਿਕਾਲ ਲੇਹੁ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੁਝੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਦੇਹੁ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਮਾਗਉ ਚਰਣ ਲਾਗਉ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਉ ਤੁਮ੍ ਦਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਐਸੀ ਦਇਆ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਗੂੰ ਔ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮਾਨ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੂੰ ॥

ਕਤਹੂੰ ਨ ਧਾਵਉ ਸਰਣਿ ਪਾਵਉ ਕਰਣਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

ਹੇ ਕਰਣਾਮੈ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੀ (ਮਇਆ) ਦਇਆ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਾਂ ਫਿਰ ਕਹੀਂ ਨ (ਧਾਵਉ) ਜਾਊਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਿਥਿਰ ਚਿਤ ਹੋਊਂ ॥

ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਏਹੁ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ ਸਮਰਥ (ਅਕਥ) ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੀ ਏਹੁ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋਂ ॥

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਅਪਰਾਧੀ ਮਤਿਹੀਨੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਅਨਾਥੁ ਨੀਚੁ ॥
ਸਠੁ ਕਠੋਰੁ ਕੁਲਹੀਨੁ ਬਿਆਪਤ ਮੋਹ ਕੀਚ ॥

ਮੈਂ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕਾ ਭਰਾ ਹੂਆ ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜਿਸਕਾ ਦੂਸਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਹੀਂ ਔ ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਨੀਚ ਹੂੰ(ਸਠ)ਮੂਰਖ ਹੂੰ ਔ ਹਿਰਦਯ ਮੇਰਾ ਕਠੋਰ ਹੈ ਕੁਲ ਭੀ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪ ਕੀਚੜ ਮੇਂ (ਬਿਆਪਤ) ਫਸਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਮਲ ਭਰਮ ਕਰਮ ਅਹੰ ਮਮਤਾ ਮਰਣੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਏ ॥
ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਅਨੰਦ ਮਾਇਆ ਅਗਿਆਨਤਾ ਲਪਟਾਵਏ ॥

ਭਰਮ ਕਰ ਕੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਸਹਤ (ਮਲ) ਪਾਪ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਰਣਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਰਕੇ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਲਪਟਾ ਹੈ ॥

ਖਿਸੈ ਜੋਬਨੁ ਬਧੈ ਜਰੂਆ ਦਿਨ ਨਿਹਾਰੈ ਸੰਗਿ ਮੀਚੁ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਆਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਰਾਖੁ ਨੀਚੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋਬਨ ਖਿਸਕਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ (ਜਰੂਆ) ਬੁਢੇਪਾ ਬਢਤਾ ਆਉਤਾ ਹੈ ਮੌਤ ਸੰਗ ਹੀ ਦਿਨ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਏਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਾਖ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮੇ ਜਨਮ ਅਨੇਕ ਸੰਕਟ ਮਹਾ ਜੋਨ ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਿਹ ਸੰਗਿ ਮੀਠੇ ਭੋਗ ਸੋਨ ॥

ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਭਰਮੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨ ਜੂਨੋਂ ਮੇਂ ਮਹਾਂ ਸੰਕਟ ਪਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਵਰਨਾਦਿ ਭੋਗ ਮੀਠੇ ਮਾਨ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਲਪਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋ ਭੋਗ ਮੀਠੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮਤ ਭਾਰ ਅਗਨਤ ਆਇਓ ਬਹੁ ਪ੍ਰਦੇਸਹ ਧਾਇਓ ॥
ਅਬ ਓਟ ਧਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੁਰਾਰੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਇਓ ॥

ਅਨਗਿਨਤ (ਭਾਰ) ਜੋਨੀਓਂ ਮੇ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਆਇਆ ਹੂੰ ਔ (ਬਹੁ ਪ੍ਰਦੇਸਹ) ੮੪ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ (ਧਾਇਓ) ਦੌੜ ਕਰ ਅਬ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੂੰ। ਹੇ (ਮੁਰਾਰੀ)ਹਰੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ਮੈਨੇ ਅਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਟ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ ਮੁਝਤੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਆ ਚੋਨ ॥
ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਰੀ ਤਰੇ ਭਉਨ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭ ਨ ਕੁਛ ਸੁਕਰਮ ਮੇਰੇ ਸੇ ਹੂਆ ਹੈ ਨ ਹੋਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਹਜ ਸੂਖ ਤਥਾ ਆਨੰਦ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਾ ਅਰ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਮੈ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਭਉਨਾਂ ਦੇ ਭਉਨ ਤਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੀਉ (ਭਉਨ) ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਉਧਾਰੇ ਭਗਤਹ ਸੰਸਾ ਕਉਨ ॥
ਜੇਨ ਕੇਨ ਪਰਕਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਹੁ ਸ੍ਰਵਨ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਭਗਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਖੰਡੀ ਭੀ ਉਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜਥਾ ਦੇਵਾ ਖੰਡਾ ਉਦਧ ਪੁਰ ਮੈਂ ॥ ਫਿਰ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਜਿਸ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਸ੍ਰਵਨੋਂ ਕਰ ਸੁਨਉ ॥

ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ ਬਾਨੀ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨਾ ਪਾਵਹੇ ॥

ਜਿਸ ਬਾਨੀ ਕੋ ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਖੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਮਨ ਮੇਂ (ਨਿਧਾਨਾ) ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਧਾਤੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਬਿਧਾਤੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ (ਰਾਤੇ) ਮਸਤ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੁਧ ਕਾਗਦ ਬਨਰਾਜ ਕਲਮਾ ਲਿਖਣ ਕਉ ਜੇ ਹੋਏ ਪਵਨ ॥

(ਬਸੁਧ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾਗਜ ਹੋਇ ਬਨਾਸਪਤ ਸਾਰੀ ਕਲਮਾ ਹੋਇ ਉਪਰ ਸੇ ਅਧਿਆਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸਯਾਹੀ ਹੋਇ ਪਵਨ ਲਿਖਾਰੀ ਹੋਇ ॥

ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਪਾਇਆ ਗਹੀ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਸਰਨ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਤੌ ਭੀ ਬੇਅੰਤ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹਮਨੇ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੁਰਖਪਤੇ ਭਗਵਾਨ ਤਾਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ॥

ਮੈਨੇ ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਸਭ (ਪੁਰਖਪਤੇ) ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਪਰਾਨ ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਲਹੀ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਭਯ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਸੁਰਿਜਨ ਇਸਟ ਬੰਧਪ ਜਾਣਿਆ ॥

ਇਕ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਹੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ (ਸੁਰਿਜਨ) ਸੁਹਿਰਦ (ਇਸਟ) ਪਿਆਰਾ (ਬੰਧਪ) ਭਾਈ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਇਆ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ਜਸੁ ਬਿਮਲ ਸੰਤ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਜਥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਜਸ ਮੈਨੇ ਉਚਾਰਿਆ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਇਆ ਹੂਆ ਹਰੀ ਪਕੜਾ ਕੇ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਕੰਠ ਸਾਥ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜੋੜੀ ਹੈ ॥

ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ਮਹਿਮਾ ਕੀਮਤਿ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ਕਹੀ ॥

ਜਿਸਦੇ ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਜਿਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਕੀਮਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਦੰਤਾ ਕਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਨਿਕ ਅਲਖ ਠਾਕੁਰ ਓਟ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗਹੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕ ਹੈ ਫਿਰ ਅਨੇਕ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਓਹੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਅਲਖ ਠਾਕਰ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤਿਸਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਹਾਈ ਆਪਿ ਭਏ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਰਹਾਰੁ ਬਿਖੁ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗਏ ॥

ਜਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਆਪ ਸਹਾਯਕ ਭਏ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਬਨੁ)ਜਲ ਰੂਪ ਹੋ ਗਯਾ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹਾਰ ਪਹਨਾਇ ਦੀਆ(ਬਿਖੁਕੇ ਦਿਵਸ ਗਏ)ਬਿਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਥਾ ਸੋ ਉਸਕੇ ਦਿਨ ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਹੂਏ ਹਾਂ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥

ਗਤੁ ਭਰਮ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਜੋਨਿ ਆਵਣ ਸਭ ਰਹੇ ॥

ਕ੍ਰਮ (ਗਤੁ) ਨਾਸ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮੋਹ ਆਦਿ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔ ਸਰਬ ਜੂਨੀਓਂ ਮੇਂ ਆਵਣੇ ਤੇ ਰਹੇ ਭਾਵ ਛੂਟੇ ਹਾਂ ॥

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਭਏ ਸੀਤਲ ਸਾਧ ਅੰਚਲ ਗਹਿ ਰਹੇ ॥

ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਇਸੁ ਮੈਂ ਸੀਤਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਪੱਲਾ) ਭਾਵ ਆਸਰਾ ਪਕੜ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਬੋਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਜੈਜਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈਓ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਸਮਰਥ ਦਯਾਲ ਕੀ ਜੈ ਜੈ ਬੋਲੋ ਅਰੁ ਹਰਿ ਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਜੈ ਬੋਲੋ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਧਯਾਨ ਕਰ ਹਮਨੇ ਪਰਮ (ਗਤੇ) ਕੈਵਲਜ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਦੇਖੋ ਤਹ ਸੰਗਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥
ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਆਪਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਲਹਿਆ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਬਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਆਪਨਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪਾਤਾਲ (ਮਹੀਅਲਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰੁ ਹੋਕਰ ਪੂਰਣ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕੀਟੀ ਔ ਹਸਤੀ ਮੇਂ ਸਮਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧ ਸੋਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਲੀਲਾ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣਨਿਧਿ ਜਨਿ ਕਹਿਆ ॥

ਜੋ ਜਗਤ ਕੇ ਆਦ ਮਧ ਅੰਤਿ ਮੈ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਯਹ ਸੰਤਜਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਨਿਧਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਭਮੇਂ (ਪਸਰਿਆ) ਬਯਾਪਤ ਹੈ ਔਰ ਯਹ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਉਸਕੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਏਕ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਈ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਹਸੇ ॥
ਚਰਣ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਲਮਲ ਪਾਪ ਟਰੇ ॥

ਅਬ ਦਿਨ ਔ ਰਾਤਿ ਸੋਭਨੀਕ ਆਈ ਹੈ ਰਾਮੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ (ਕਲਮਲ) ਭਾਰੀ ਪਾਪ(ਪਾਪ) ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਦੂਖ ਭੂਖ ਦਾਰਿਦ੍ ਨਾਠੇ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ ਮਨਿ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ ॥

(ਦੂਖ ਭੂਖ) ਇਛਾ ਦਰਿਦ੍ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਰਸਤਾ (ਪ੍ਰਗਟੁ) ਸੀਧਾ ਦਿਖਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸਾਧੁ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜਬ ਨਾਮ ਮੇਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੰਗੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮਨ ਲੋੜੀਦਾ ਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਕੁਲ ਸੰਬੂਹਾ ਸਭਿ ਤਰੇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਭ ਇਛਜਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਸਭ ਕੁਲੋਂ ਕੇ ਲੋਕ ਅਰਥਾਤ ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਸਾਸਰੁ ਸਭ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਅਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਅਬ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਿਰੰਤਰ ਆਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੭ ॥ **੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥**

ਸਲੋਕੁ ॥ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣ ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕ ਘੜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਰਿਦੇ ਕਰ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਧਯਾਨੁ ਕਰਾਂ ਔਰ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਾ ਰਮਣ ਵਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇਂ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਸਤਸੰਗ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਰਾਂ ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਏਕ ਘੜੀ ਭੀ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਭੁਲੇ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤ ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀਐ ਚਮਕਨਿ ਤਾਰੇ ॥ ਜਾਗਹਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਇਸ ਭਿੰਨੀ ਰਾਤਿ ਮੇਂ ਜਿਸਮੇਂ ਤਾਰੇ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਰਤ੍ਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਭਿੰਨੀ ਹੂਈ ਜਿਸਮੇਂ ਸੁਭਗੁਨ ਰੂਪ ਤਾਰੇ ਚਮਕਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਮੇਂ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੋ ਹੀ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਹਿ ਅਨਦਿਨੋ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸਦਾ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਔ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਧਿਆਨੁ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਇਕੁ ਖਿਨੋ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨਕੋ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਕਾ ਕਲਮਲਾ ਦੁਖ ਜਾਰੇ ॥

ਮਾਨੁ ਔ ਮੋਹੁ ਔਰ ਭੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮਨ ਕਾ ਬਿਕਾਰੁ ਥਾ ਸੋ ਸਭ ਤਜ ਦੀਆ ਹੈ ਔ (ਕਲਮਲਾ)ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਔ ਦੁਖ ਜਲਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਹਰਿ ਦਾਸ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤਜਨ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਸਦਾ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥੧ ॥

ਮੇਰੀ ਸੇਜੜੀਐ ਆਡੰਬਰੁ ਬਣਿਆ ॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵਤ ਸੁਣਿਆ ॥

ਜਬ ਮੇਰੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇਜਜਾ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਆਡੰਬਰੁ) ਅਰੰਭ ਬਨਿਆ ਭਾਵ ਹੂਆ ਤਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਆਗਮਨ ਸੁਨਕਰ ਮਨਮੇਂ ਆਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ ਚਾਵ ਮੰਗਲ ਰਸ ਭਰੇ ॥

ਜਬ ਸਾਖਜਾਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖੋਂ ਮੇਂ(ਗਾਮੀ) ਮਿਲੇ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਮ (ਮੰਗਲ) ਸੁਭ ਉਤਸਾਹ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭਰ ਗਏ ॥

ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਦੂਖ ਭਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਤਨ ਸਭਿ ਹਰੇ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਲਗੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਤਬ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਣ ਸਭ ਮੇਰੇ ਹਰੇ ਹੋ ਗਏ ਭਾਵ ਸਫਲੇ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੋਗਏ ॥

ਮਨ ਇਛ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਈ ਸੰਜੋਗੁ ਸਾਹਾ ਸੁਭ ਗਣਿਆ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਮਿਲਾਪੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਚਾਹ ਥੀ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਯਹੀ ਸੁਭ (ਸਾਹਾ) ਲਗਨੁ ਗਿਣਿਆ ਥਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਸਗਲ ਆਨੰਦ ਰਸੁ ਬਣਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਲਖਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਮਿਲੇ ਤਬ ਸਗਲ ਆਨੰਦੋਂ ਕਾ ਰਸੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਿਲਿ ਸਖੀਆ ਪੁਛਹਿ ਕਹੁ ਕੰਤ ਨੀਸਾਣੀ ॥
ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ ਕਛੁ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਜਗਜਾਸੂ ਸਖੀਆਂ ਮਿਲਕਰ ਪੂਛਤੀ ਹੈਂ ਕਿ ਤੁਮਕੋ ਪਤਿ ਕਾ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਸੁਖ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਹਮ ਸੇ ਕਹੋ ॥ ਤਬ ਜਿਸਕੋ ਸਾਖਯਾਤ ਹੂਆ ਹੈ ਵਹ੍ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੇਂ ਭਰੀ ਹੂਈ ਕੁਛ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਣ ਗੂੜ ਗੁਪਤ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਨਿਗਮ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹੇ ॥

ਇਹ ਜੋ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਕੇ ਗੁਣ (ਗੁਪਤੁ) ਛਿਪੇ ਹੂਏ (ਗੂੜ) ਸੰਮੂਹ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਬੇਦ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ॥

(ਭਗਤਿ ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ਔ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ॥

ਸਗਲ ਗੁਣ ਸੁ ਗਿਆਨ ਪੂਰਨ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ॥

ਜੋ ਸਖੀ ਆਪਨੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ਉਹ ਉਤਮ ਭਾਵ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਅਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਾਂਤੀ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨੰਦ ਮੈ ਰਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੁਖ ਸੋਹਲੜੇ ਹਰਿ ਗਾਵਣ ਲਾਗੇ ॥ ਸਾਜਨ ਸਰਸਿਅੜੇ ਦੁਖ ਦੁਸਮਨ ਭਾਗੇ ॥

ਜਬ ਤੇ ਹਰੀ ਕੋ ਗਾਵਣ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤੇ ਸੁਖ ਔ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਰਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹਸੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ॥
ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਅਧਿਕ ਹੋਤੇ ਭਏ ਔ ਹਨੀ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰਹਸਜ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਸਦਾ ਜਾਗੇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਔ ਸਦੀਵਕਾਲ ਜਾਗਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਬਨਵਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ।
ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ ਸਹਜਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਤਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੇਸਟ ਦਿਨ ਆਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸਾਂਤ ਆਦ ਗੁਣ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸਭ ਨਿਧ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰੇ ਭਾਵ ਮਿਲਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ (ਹਰਿਜਨ) ਹਰਿਦਾਸ (ਤਾਰੇ) ਤਗਜ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਵਾ ਮਣਕਿਓਂ ਮੇਂ ਤਾਰੇ ਸਮ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਆਪਕ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਧਰਮ ਤਗਿਐ ॥ ੪॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਕਾਲ ਕਾ ਭਇ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥
ਉਠਿ ਵੰਞੁ ਵਟਾਊੜਿਆ ਤੈ ਕਿਆ ਚਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥
ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੜੀਆ ਕਿਤੁ ਕੂੜਿ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ਹੇ (ਵਟਾਊੜਿਆ) ਰਾਹੀ ਜੀਵ ਉਠ (ਵੰਞੁ) ਜਾਹੁ ਉਠ ਕਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਦੇਰ ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਾ (ਵੰਞੁ) ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਮੁਸਾਫਰਾ ਤੈਨੇ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਮੈ ਚਿਰ ਕਿਉਂ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਮੁਹਲਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤੂੰ ਝੂਠ ਮੇਂ ਕਿਆ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥
ਕੂੜੇ ਲੁਭਾਇਆ ਧੋਹੁ ਮਾਇਆ ਕਰਹਿ ਪਾਪ ਅਮਿਤਿਆ ॥
ਤਨੁ ਭਸਮ ਢੇਰੀ ਜਮਹਿ ਹੇਰੀ ਕਾਲਿ ਬਪੁੜੈ ਜਿਤਿਆ ॥
ਝੂਠ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਲੁਭਾਇਆ ਹੂਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ(ਅਮਿਤ)ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜਮ ਇਸਕਾ(ਹੇਰੀ) ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਹੈ (ਕਾਲ) ਸਮਯ ਬਪੁਰੇ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਜਮਨੇ ਕੋਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦੇਹ ਦੇਖੀ ਤਬੀ ਤਨ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਹੇ ਵਿਚਾਰੇ ਭਾਵ ਗਰੀਬ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤੋ ਕਾਲ ਕਾ ਜੀਤਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ॥
ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਛੋਡਿ ਵੈਸੀ ਰਹਿਓ ਪੈਨਣੁ ਖਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਕਮਾਣਾ ਸੰਗਿ ਜੁਲਿਆ ਨਹ ਜਾਇ ਕਿਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧ ॥
ਮਾਲ ਧਨ ਜੋਬਨੁ ਸਭ(ਛੋਡਿ ਵੈਸੀ) ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ । ਪੈਨਣਾ ਖਾਣਾ ਸਭ ਈਹਾਂ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਜੋ ਤੈਨੇ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਗ ਮੇਂ(ਜੁਲਿਆ)ਚਲਿਆ ਜਾਏਗਾ(ਕਿਰਤੁ)ਕਰਮ ਮਿਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥੧॥
ਫਾਥਹੁ ਮਿਰਗ ਜਿਵੈ ਪੇਖਿ ਰੈਣਿ ਚੰਦਾਇਣੁ ॥ ਸੁਖਹੁ ਦੂਖ ਭਏ ਨਿਤ ਪਾਪ ਕਮਾਇਣੁ ॥
ਜੈਸੇ ਘੰਟਾ ਹੇੜੇ ਕਾ ਨਾਦ ਸੁਨ ਕਰ ਕੇ ਔ ਚਾਨਣ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਗ ਫਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬਿਖਯੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਜੋਬਨ ਰੂਪ ਰਾਤ ਮੇਂ ਬਿਖਈ ਜੀਵ ਮ੍ਰਿਗ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਸਬਦੋਂ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕੇ ਫਸ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਹੈ । ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੋ ਸੁਖ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਦੁਖ ਹੋ ਗਏ ॥
ਪਾਪਾ ਕਮਾਣੇ ਛਡਹਿ ਨਾਹੀ ਲੈ ਚਲੇ ਘਤਿ ਗਲਾਵਿਆ ॥
ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖਿ ਮੂਠਾ ਕੂੜੁ ਸੇਜਾ ਰਾਵਿਆ ॥
ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਕਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਰ ਜਮਦੂਤ ਛੋਡਤੇ ਨਹੀਂ ਔ ਗਲ ਮੈਂ (ਗਲਾਵਿਆ) ਸੰਗਲਾਂ ਕੋ ਪਾਕਰ ਲੈ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ(ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੈਂ ਔ ਝੂਠ ਰੂਪ ਸੇਜ ਪਰ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਵਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਝੂਠ ਕੋ ਹੀ ਭੋਗਿਆ ਭਾਵ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥
ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਾਤਾ ਗਰਬਿ ਭਇਆ ਸਮਾਇਣੁ ॥
(ਲਬਿ ਲੋਭਿ) ਔ ਦੇਹ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈਂ ਔ ਗੁਨਾਂ ਦੇ ਗਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਣੁ) ਸਮਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਮ੍ਰਿਗ ਅਗਿਆਨਿ ਬਿਨਸੇ ਨਹ ਮਿਟੈ ਆਵਣੁ ਜਾਇਣੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮ੍ਰਿਗ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੀਵ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਵਾਗਵਨ ਨਹੀਂ ਮਿਟਤਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਠੈ ਮਖੁ ਮੁਆ ਕਿਉ ਲਏ ਓਡਾਰੀ ॥ ਹਸਤੀ ਗਰਤਿ ਪਇਆ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥

ਜੈਸੇ ਮਿਠੇ ਰਸ ਮੇਂ (ਮਖੁ) ਮਖੀਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਹੀ ਮੂਆ ਹੈ ਕੈਸੇ ਉਡਾਰੀ ਲੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਬਿਖਜੋਂ ਮੇਂ ਫਸਾ ਹੂਆ ਕੈਸੇ ਨਿਕਸੇ ਜੋ ਹਾਥੀ ਟੋਏ ਮੇਂ ਗਿਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਾਰੀ ਕੈਸੇ ਤਰੇਗਾ ॥ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਮੋਹ ਰੂਪ ਖਾਤ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਨਦੀ ਸੇ ਕੈਸੇ ਤਰੇਗਾ ॥

ਤਰਣੁ ਦੁਹੇਲਾ ਭਇਆ ਖਿਨਮਹਿ ਖਸਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ॥
ਦੂਖਾ ਸਜਾਈ ਗਣਤ ਨਾਹੀ ਕੀਆ ਅਪਣਾ ਪਾਇਓ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭੀ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਰਨ (ਦੁਹੇਲਾ) ਕਠਨ ਹੈ ਉਸਕੋ ਜੋ ਸਜਾਇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਉਸਨੇ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਝਾ ਕਮਾਣਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ ਈਤ ਊਤਹਿ ਖੁਆਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ ਮੂਠਾ ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪਾਪ ਛਿਪ ੨ ਕਰਕੇ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੋਨੋਂ ਮੇਂ ਖਰਾਬੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਅਹੰਕਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ (ਮੂਠਾ) ਛਲਾ ਵਾ ਲੂਟਾ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿਕੇ ਦਾਸ ਜੀਵੇ ਲਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਚਰਣੀ ॥ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਲੀਏ ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਰਣੀ ॥

ਜੋ ਹਰਿਦਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਨੇ ਗਲ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਬਲ ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਅਪਣਾ ਆਪਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਆਪਿ ਹੋਆ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਆਪ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਬਲ ਅਰ ਬੁਧਿ ਤਥਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀਆ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬਨਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਣ ਹਾਰੈ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ॥
ਨਾਨਕ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਹਿ ਕਬਹੂੰ ਹਰਿ ਸੰਤ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਦਾ ਸੁਧ ਵਾ ਨਿਤ ਕਰਣੀ ਦੇ ਕਰਕੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣੀ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਕਭੀ ਨਰਕ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਵੰਞੁ ਮੇਰੇ ਆਲਸਾ ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ॥ ਰਾਵਉ ਸਹੁ ਆਪਨੜਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਸੋਹੰਤੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਆਲਸਜ ਤੂੰ (ਵੰਞੁ) ਚਲਾਜਾਹੁ ਅਬ ਮੈਂ ਹਰਿ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰੂੰਗੀ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤੀ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰੂੰਗੀ ਅਰੁ ਤਿਸੁ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਊਂਗੀ ॥

ਸੰਗੇ ਸੋਹੰਤੀ ਕੰਤ ਸੁਆਮੀ ਦਿਨ ਸੁ ਰੈਣੀ ਰਾਵੀਐ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਐ ॥

ਸੰਗ ਮੇਂ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਰਮਣ ਕਰੂੰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਮਾਲਕ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਰਾਤ ਔ ਦਿਨ ਭੋਗਤੀ ਹੈ॥ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨਾ ਕਰੂੰ ਔਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਗੁਣ ਗਾਯਨ ਕਰੂੰ ਵਾ ਜੋ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਤਉ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪੇਖੀਅਤਿ ਹੈ ॥

ਬਿਰਹਾ ਲਜਾਇਆ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ ਅਮਿਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਿੰਚੰਤੀ ॥
ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਰਹਨੇ ਕੀ ਜਗਾ ਨਾ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੰਚਨ ਕਰੀ ਤਿਸ ਕਰ ਪਤੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਤਬ ਵਜੋਗ ਲੱਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਿਲੇ ਜਿਸੁ ਖੋਜੰਤੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਖੋਜਤੀ ਥੀ ਸੋ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਸਿ ਵੰਞਹੁ ਕਿਲਵਿਖਹੁ ਕਰਤਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥
ਦੂਤਹ ਦਹਨੁ ਭਇਆ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪੋ ਤੁਮ(ਨਸਿ ਵੰਞਹੁ) ਭਾਗ ਜਾਓ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਯਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹੂਆ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੂਤ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ (ਦਹਨੁ)ਜਲਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ (ਲਾਲਨ) ਪਜਾਰੇ ਕਾ ਜਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮੇਂ (ਵਖਾਣਿਆ) ਕਹਾ ਤਉ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਆਚਰਜੁ ਡੀਠਾ ਅਮਿਉ ਵੂਠਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣਿਆ ॥

ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਨਾਮੁ (ਅਮਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ (ਵੂਠਾ) ਬਸਿਆ ਹੈ ਤੌ ਆਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਨਹ ਅੰਤੁ ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥

ਅਬ ਬਧਾਈ ਬਜਤੀ ਭਈ ਹੈ ਮਨ ਕੋ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਮੇਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਬਣਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਮੇਲਾ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥੨॥

ਨਰਕ ਨ ਡੀਠੜਿਆ ਸਿਮਰਤ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਜੈ ਜੈ ਧਰਮੁ ਕਰੈ ਦੂਤ ਭਏ ਪਲਾਇਣ ॥

ਜੋ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਸ੍ਮਿਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਮ-ਦੂਤ (ਪਲਾਇਣ) ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਧਰਮ ਧੀਰਜ ਸਹਜ ਸੁਖੀਏ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਭਜੇ ॥
ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਰਾਖ ਲੀਨੇ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਸਭ ਤਜੇ ॥

ਜੋ ਧਰਮੁ ਔ ਧੀਰਜ ਪੂਰਬਕ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਕੇ ਰਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਤਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਏ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਤ ਅਘਾਇਣ ॥

ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਉ ਹਰੀ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤੇ ਹੂਏ (ਅਘਾਇਣ) ਰਜੇ ਭਾਵ ਸੰਤੁਸ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਗਲ ਆਸ ਪੁਜਾਇਣ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਆਸਾ (ਪੁਜਾਇਣ) ਪੂਰਣ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰੁ ਵਾ ਸਿਮਰ ਕਰ ਹਮ ਨੇ ਸਭ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥੩॥

ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਰਣ ਗਹੇ ਤਾ ਕੇਹਾ ਕਾੜਾ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਜਿਸੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸਾੜਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਨਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਸਭਨੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਤੌ ਫਿਰ ਕੈਸਾ (ਕਾੜਾ) ਝੋਰਾ ਹੈ । ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਬਸਮੇਂ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ ਨਾਮੁ ਦੀਨੇ ਕਰੁ ਧਾਰਿ ਮਸਤਕਿ ਰਾਖਿਆ ॥
ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਨਹ ਵਿਆਪੈ ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਔ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਦੀਏ ਹੈਂ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਧਾਰ ਕਰ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨਹੀਂ ਬ੍ਯਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਸੰਗੇ ਰਣੁ ਜੀਤਿ ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਹੁੜਿ ਜਮਿ ਨ ਉਪਾੜਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬੜਾ ਆਖਾੜਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਰਣ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਵਾ (ਰਣ) ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਅਖਾੜਾ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸਰਨ ਲੈਣੇ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਤਿਨਕੋਜਮੁ (ਉਪਾੜਾ)ਪਟਦਾ ਭਾਵ ਮਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਵਾ (ਜਮ)ਜਨਮਤਾ ਨਹੀਂ(ਉਪਾੜਾ)ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ॥੪।੩।੧੨।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕਮਾਇਅੜੋ ਸੋ ਆਇਓ ਮਾਥੈ ॥
ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਲੁਕਾਇਦੜੋ ਸੋ ਵੇਖੀ ਸਾਥੈ ॥

ਜੀਵ ਕੋ ਉਲਾਂਭਾ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਫਲੁ ਅਬ ਤੇਰੇ (ਮਾਥੈ) ਆਗੇ ਆਇਆ ਹੈ ਜਾਣ ਭਾਵ ਅਵਸ ਭੋਗੇਂਗਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਛਪਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੰਗ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਗਿ ਦੇਖੈ ਕਰਣ ਹਾਰਾ ਕਾਇੰ ਪਾਪੁ ਕਮਾਈਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਜੈ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਨਰਕਿ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਜਥ ਕਰਣ ਹਾਰਾ ਸੰਗ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਯੋਂ ਪਾਪ ਕਰੀਏ ਭਲਾ ਕਰਮੁ ਕੀਜੀਏ ਔ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਨਰਕ ਮੇਂ (ਮੂਲਿ)ਕਦਾਚਿਤ ਨ ਜਾਈਏ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਹੁ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਸਾਥੇ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਮਿਟਹਿ ਦੋਖ ਕਮਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਚਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰੇ (ਭਜੁ) ਭਜਨ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰ ਕਮਾਏ ਹੁਏ ਭਾਵ ਸੰਚਜ ਕਰੇ ਹੁਏ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਵੈਂ ॥ ੧ ॥

ਵਲਵੰਚ ਕਰਿ ਉਦਰੁ ਭਰਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇ ਰਹਿਆ ਹਰਿ ਦੇਵਣ ਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬੜੇ ਮੂਰਖ (ਵਲ) ਕਪਟ ਔ (ਵੰਚ) ਠਗੀ ਕਰ ਉਦਰ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ਹਰਿ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦਾਤਾਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਸੁਆਮੀ ਕਾਇ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਐਸਾ ਦਾਤਾਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੂ ਮੂਰਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਮਨ ਸੇ ਕਯੋਂ ਬਿਸਾਰਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਨ ਵਿਸਾਰੀਏ ॥

ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ ਕੁਲ ਸਮੂਹਾ ਤਾਰੀਐ ॥

ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਭਜ ਵਾ ਸੰਸਾ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਪੁਨਾ ਅਪਨੀ ਕੁਲੋਂ ਕੇ ਸੰਬੁਹੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦੇਵ ਮੁਨਿ ਜਨ ਭਗਤ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਭਜੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਸਭ ਕੋ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਸਮਰਥ ਏਕੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ਤਿਸਕਾ ਭਜਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਖੋਟੁ ਨ ਕੀਚਈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਖਣ ਹਾਰਾ ॥ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੜੇ ਜਨਮਹਿ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਖੋਟ ਨ ਕਰੀਏ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਖਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹਾਂ ਛਲੁ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਝੂਠ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜਨਮਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤਿਨੀ ਤਰਿਆ ਜਿਨੀ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਤਜਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਨਿੰਦ ਨਿੰਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਉਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕੋ ਤਰਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔ ਨਿੰਦ (ਅਨਿੰਦ) ਉਸਤਤੀ ਇਨਕੋ ਤਜਾਗ ਕੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥

ਜੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਤਾਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਜਨ ਕੀ ਚਰਣ ਕਮਲ ਅਧਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਤਨ ਕੀ (ਟੇਕ) ਆਸ੍ਰਾ ਹੈ ਔ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ* ॥ ੩ ॥

ਪੇਖੁ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੜੀ ਅਸਥਿਰੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਜੇਤੇ ਸੇ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਹੀ ॥

ਦੇਖ ਯਹ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੜੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਹੈਂ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਛੁ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜਿਤਨੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਾਥੀ ਸਦਾ ਤੇਰੈ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਸਮਾਲੀਐ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਜਾਨੇ ਹਾਰਾ ਸਾਥੀ ਏਕ ਹਰਿ ਹੈ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਹਰਿ ਏਕ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਭਾਉ ਦੁਤੀਆ ਜਾਲੀਐ ॥

ਏਕ ਹਰਿ ਬਿਨਾ ਅਪਰ ਕੁਛ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂਤੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਮੀਤੁ ਜੋਬਨੁ ਮਾਲੁ ਸਰਬਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਲ ਜੋਬਨ (ਸਰਬਸੁ) ਸੁਬੰਸੁ ਭਾਵ ਜਿਤਨੀ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਭਸੇ ਪਯਾਰਾ ਮਨ ਮੇਂ ਏਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕਰੁ ॥

ਬਿ[illegible]ਤਿ ਨਾਨਕੁ ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ਸੂਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

*ਵਾ ਜੋ ਜਨੋਂ ਕੀ ਟੇਕ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਬੁਧਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਸੁਖ ਮੇਂ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਸਮਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ† ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੯ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਯਹ ਦੋ ਦੋ ਵਾਰ ਜੋ ਪਦ ਹੈਂ ਸੋ ਛੰਦ ਕੀ ਚਾਲ ਜਾਨਨੀ॥

ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਕਮਲਾ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਹੇ ਤੀਖਣ ਮਦ
ਬਿਪਰੀਤਿ ਹੇ ਅਵਧ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥

(ਕਮਲਾ)ਮਾਯਾ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਜੋ (ਭੀਤਿ) ਪੜਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭ੍ਰਮ ਸੇ (ਕਮਲਾ) ਬੌਰਾ ਜੀਵ ਭਯਵਾਨ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਜੋ ਤੀਖਣ(ਮਦ) ਅਮਲ ਹੈ ਸੋ ਬੁਧਿ ਕੋ (ਬਿਪਰੀਤਿ) ਬਿਪਰਜੈ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਰਹਨੇ ਕੀ ਜੋ ਅਵਧ ਹੈ ਸੋ (ਅਕਾਰਥ) ਬਜਰਥ ਹੀ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ ਹੇ ਗ੍ਰਿਹ ਾ੍ਰਸਤ
ਮਨ ਚੋਰ ਹੇ ਦਿਨਕਰੋ ਅਨਦਿਨੁ ਖਾਤ ॥

(ਗਹਬਰ) ਸਘਨ (ਘੋਰ) ਭੈਦਾਇਕ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜੀਵ (ਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ) ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਅਗਜਾਨੀ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਚੋਰ ਜੀਵਕੇ(ਗ੍ਰਿਹ) ਘਰ ਕੋ ਚੁਰਾਵਤਾ ਹੈ। ਆਤਮ ਸੁਖ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ (ਦਿਨਕਰੋ) ਸੂਰਜ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਖਾਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਦਿਨ ਖਾਤ ਜਾਤ ਬਿਹਾਤ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰੁਣਾ ਪਤੇ ॥

ਸੋ ਹੇ ਕਰੁਣਾ ਪਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਵਿਜਰਥ (ਖਾਤ) ਖਾਈਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੋ ਵਾ ਦਿਨਕਰ ਸੂਰਜ ਖਾਤਾ ਹੈ ਇਸੁ ਕਰ ਅਵਸਥਾ ਬਿਜ ਰਥ ਬੀਤਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਅਨੇਕ ਬੀਤੇ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨਹ ਗਤੇ ॥

ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਜਨਮੇਂ ਅਨੇਕ ਬਾਰ ਮਰੇ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪ੍ਰਿਯ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕੀ ਗਤਿ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

---

† ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੁਖਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਲ ਰੂਪ ਧੂਪ ਗਿਆਨ ਹੀਨੀ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਮੋਹਿ ਕਵਨ ਮਾਤ ॥

ਹੇ ਸੁਵਾਮੀ ਮੈਂ ਕੁਲ ਸਾਧਸੰਗਤਿ (ਰੂਪ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਸਫਾਈ (ਧੂਪ) ਜਸ ਗਜਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨਜ ਬੋਧਜ ਇਨ ਸਭ ਕਰਕੇ ਹੀਨੀ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ (ਮਾਤ) ਮਾਤਾ ਵਤ ਰਖਜਕ ਕੌਨ ਹੈ ॥

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਆਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਥ ਨਰਹਰ ਕਰਹੁ ਗਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੂੰ ਹੇ ਨਾਥ (ਨਰਹਰ) ਨਰੋਂ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤਾ ਵਾ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਕੇ ਧਾਰਣ ਹਾਰੇ ਮੇਰੀ (ਗਾਤ) ਗਤਿ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮੀਨਾ ਜਲ ਹੀਨ ਮੀਨਾ ਜਲ ਹੀਨ ਹੇ ਓਹੁ ਬਿਛੁਰਤ
ਮਨ ਤਨ ਖੀਨ ਹੇ ਕਤ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਹੋਤ ॥

ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਜਲ ਸੇ ਹੀਨ ਭਈ ਜਲ ਕੇ ਬਿਛੋਹ ਕਰ ਤਨ ਮਨ ਸੇ ਛੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵਨ ਕਿਉਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਨਮੁਖ ਸਹਿ ਬਾਨ ਸਨਮੁਖ ਸਹਿ ਬਾਨ ਹੇ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰਪੇ
ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹੇ ਓਹੁ ਬੇਧਿਓ ਸਹਜ ਸਰੋਤ ॥

ਘੰਟਾ ਹੇੜੇ ਕੀ (ਸਰੋਤ) ਸੁਰ ਕਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬੇਧਾ ਹੁਆ ਮ੍ਰਿਗ ਸਨਮੁਖ ਬਾਨ ਸਹਿਨ ਕਰ ਤਨੰ ਮਨ ਪ੍ਰਾਣ ਅਰਪਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਿਲੁ ਬੈਰਾਗੀ ਖਿਨੁ ਰਹਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਨੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮੇਂ ਐਸੇ ਹੀ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਗੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਬੈਰਾਗੀ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਏਕ ਖਿਨ ਭੀ ਜੋ ਤਨ ਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਖਿਨ ਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਪਲਕਾ ਨ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਗੈ ਚਿਤਵੰਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਮਨਾ ॥

ਪਲਕ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਨਾਮ ਮਾਤੇ ਭੈ ਭਰਮ ਦੁਤੀਆ ਸਗਲ ਖੋਤ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ (ਰਾਤੇ)ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਰਮ ਭਜ ਸਭ ਗਵਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਮਇਆ ਦਇਆ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ ਮਗਨ ਹੋਤ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪੂਰਨ ਦਿਆਲ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਦਯਾ ਮਯਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਹਮ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਹੋਤੇ ਰਹੇਂ ॥

ਅਲੀਅਲ ਗੁੰਜਾਤ ਅਲੀਅਲ ਗੁੰਜਾਤ ਹੇ ਮਕਰੰਦ
ਰਸ ਬਾਸਨ ਮਾਤ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਮਲ ਬੰਧਾਵਤ ਆਪ ॥

(ਅਲੀ) ਭ੍ਰਮਰੀ (ਅਲ) ਭ੍ਰਮਰਾ (ਗੁੰਜਾਤ) ਸਬਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਮਲ ਕੀ (ਮਕਰੰਦ) ਰਸ ਔ (ਬਾਸ਼ਨ) ਸੁਗੰਧ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਬੰਧਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਪਿਆਸ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਪਿਆਸ ਹੇ ਘਨ ਬੂੰਦ
ਬਚਿਤ੍ਰਿ ਮਨਿ ਆਸ ਹੇ ਅਲ ਪੀਵਤ ਬਿਨਸਤ ਤਾਪ ॥

(ਚਾਤ੍ਰਿਕ) ਪਪੀਹੇ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਪਿਆਸ ਘਨਕੀ (ਬਚਿਤ੍ਰਿ) ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਜੋ ਬੂੰਦ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤਿਨਮੇਂ ਸੇ ਸ੍ਵਾਤਿਬੂੰਦ ਕੀ ਆਸਾ ਹੈ ਪੀਵਤੇ ਹੂਏ ਔ (ਅਲ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਔ ਤਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਪਾ ਬਿਨਾਸਨ ਦੂਖ ਨਾਸਨ ਮਿਲੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਤਿ ਘਨਾ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਔ ਬਿਸੇਸ ਕਰ ਤਾਪ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨਮੇਂ ਅਤੀ ਘਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇਕੋ ਮਿਲੋ ॥

ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਨਾ ॥

ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਹੇ ਸੁਜਾਨ ਚਤਰ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਕਉਨ ਕਉਨ ਗੁਨ ਜੀਭ ਕਰ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਤ ਮਿਟਤ ਪਾਪ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੇ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਲੇਹੁ ਔ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਹੁ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜੰਪੈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਪੇਖਤ ਨਹ ਸੰਤਾਪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ (ਜੰਪੈ) ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ॥ ੩ ॥

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਹੇ
ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਿ ਅਨਾਥ ਹੇ ਮਿਲੁ ਚਾਉ ਚਾਈਲੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਹੇ ਨਾਥ ਮੈਂ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਚਿਤ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅਨਾਥ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਰਖ ਲੇਵਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਚਾਉ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ (ਚਾਈਲੇ) ਉਤਸਾਹ ਵਾਲੇ ਹੋਰਹੇਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਵਾਸ ੨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਧਿਆਨ ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਧਿਆਨ ਹੇ ਮਨੁ ਲੁਬਧ
ਗੋਪਾਲ ਗਿਆਨ ਹੇ ਜਾਚਿਕ ਜਨ ਰਾਖਤ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਤਨਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ(ਲੁਬਧ) ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਤੂੰ ਜਾਚਕ ਜਨੋਂ ਕਾ ਮਾਨ ਰਖਨੇਹਾਰਾਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਾਨ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਦੀਰਨ ਸਗਲ ਇਛ ਪੁਜੰਤੀਆ ॥

ਹੇ ਮਾਨ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਬਿਦੀਰਣ) ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸਾਰੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਮਿਲਿ ਨਾਹ ਸੇਜ ਸੋਹੰਤੀਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਕੰਠ ਸੇ ਲਗੇਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਦਿਨਸਭਾਗੇ) ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਾ ਓਹ ਦਿਨ ਭਾਵ ਵਜੋਗ ਕੇ ਦਿਨ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਮੇਰੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਸਿਹਜਾ ਸੋਭਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰੀ ਮਿਲੇ ਮੁਰਾਰੀ ਸਗਲ ਕਲਮਲ ਭਏ ਹਾਨ ॥

ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ(ਧਾਰੀ)ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਸਭ (ਕਲਮਲ) ਜੋ ਪਾਪ ਥੇ ਸੋ (ਹਾਨ) ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਭ ਆਸ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥ ੩੫ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਏਕ ਸਾਰੰਗ ਨਾਮੇ ਰਾਜਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਤੀਨ ਪੁਤ੍ਰ ਥੇ ਅਸਰਾਜ ਪਟਰਾਨੀ ਸੇ ਥਾ ਖਾਨ ੧ ਸੁਲਤਾਨ ੨ ਦੂਸਰੀ ਰਾਣੀਓਂ ਸੇ ਥੇ ਰਾਜ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ਅਸਰਾਜ ਕਾ ਥਾ ਸੋ ਇਸ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਖਾਨ ਸੁਲਤਾਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਲੇਜਾਕਰ ਅਸਰਾਜ ਕੇ ਹਾਥ ਪਾਉਂ ਕਾਟ ਕਰ ਕੂਪ ਮੇਂ ਗਿਰਾਇ ਦੀਆ ਔਰ ਪਿਤਾ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਮਾਰ ਕਰ ਅਸਰਾਜ ਕੋ ਖਾਇ ਗਿਆ। ਬਨਜਾਰੋਂ ਕੀ ਏਕ ਗੋਲ਼ ਜਾਤੀ ਥੀ ਉਨਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਕੂਪ ਪਰ ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਗਿਆ ਉਸਨੇ ਅਸਰਾਜ ਕੀ ਇਹ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖੀ ਦਯਾ ਆਈ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਔਖਧਿ ਕੀਆ ਘਾਉ ਅਛੇ ਹੋ ਗਏ। ਭਾਗਜ ਬਸ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨਿਰਸੰਤਾਨ ਮਰ ਗਿਆ ਥਾ ਸੋ ਉਸਕੇ ਮੰਤ੍ਰੀਓਂ ਨੇ ਕੁਛ ਸੰਕੇਤ ਕੀਆ ਥਾ ਕਿ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ ਮਿਲੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਕਿਲੇ ਕਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲ ਜਾਇ ਉਸੀ ਕੋ ਰਾਜਾ ਬਨਾਉਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸੋ ਅਸਰਾਜ ਟੁੰਡਾ ਮਿਲਾ ਔਰ ਇਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਲਗਨੇ ਸੇ ਤਾਲਾ ਖੁਲ ਗਇਆ। ਸੋ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਤਕ ਵਹਾਂ ਰਾਜ ਕਰਤਾ ਰਹਾ। ਟੁੰਡੇਸ ਲੋਗ ਕਹਤੇ ਰਹੇ। ਏਕ ਦਿਨ ਕੋਠੇ ਪਰ ਬੈਠਾ ਥਾ ਕਿ ਵਹੀ ਬਨਜਾਰੇ ਜਾਤੇ ਥੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬੁਲਾਇਆ ਔਰ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਧਨ ਦੇਕਰ ਬਿਦਾ ਕੀਆ। ਰਾਜਾ ਕੇ ਅਹਲਕਾਰੋਂ ਨੇ ਬਨਜਾਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਆਪ ਸੇ ਉਨਕਾ ਕਿਆ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਤਬ ਬਨਜਾਰੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮ ਇਸਕੋ ਕਿਸੀ ਗੁਨਾਹ ਸੇ ਮਾਰਨੇ ਲਗੇ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਮਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹਾਥ ਪਾਉਂ ਕਾਟ ਕਰ ਛੋਡ ਦੀਆ। ਇਸ ਉਪਕਾਰ ਕੋ ਤੁਮਾਰੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਸੁਨ ਕਰ ਮੰਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਕੋਪ ਹੁਆ ਔਰ ਰਾਜਾ ਸੇ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਨਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਔਰ ਹਾਥ ਮਲੇ ਸੋ ਹਾਥ ਸਬੂਤ ਹੋ ਗਏ। ਫੇਰ ਸਾਰੰਗ ਕੋ ਇਹ ਸਮਾਚਾਰ ਮਲੂਮ ਹੁਆ ਤਬ ਅਸਰਾਜ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਗੱਦੀ ਦੇਣੇ ਲਗਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖਾਨ ਸੁਲਤਾਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਪਿਛਲਾ ਬੈਰ ਜਾਨ ਜੰਗ ਕੀਆ ਅਸਰਾਜ ਕੀ ਜੀਤ ਹੁਈ ਢਾਢੀਓਂ ਨੇ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਤੁਕ ਕੀ ਪੌੜੀਆਂ ਬਨਾ ਕਰ ਵਾਰ ਗਾਈ ਸੋ ਉਸੀ ਟੁੰਡੇ ਅਸਰਾਜ ਕੀ ਧੁਨਿ*ਪਰ ਇਹ ਵਾਰ ਗਾਉਨੀ। ਇਹ ਆਸ਼ਯ ਹੈ ਔਰ ਇਸ ਵਾਰਕੀ੯ ਪੌੜੀਆਂ ਪਾਕਪਟਣ ਵਿਖੇ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਪੋਤੇ ਕੇ ਸਾਥ ਗੋਸ਼ਟ ਮੇਂ ਉਚਾਰਨ ਭਈ ਹੈਂ ਔਰ ੧੫ ਔਰ ਔਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਭਈ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਮੰਗਲਾ ਚਰਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦਵਾਰ ॥

---

*ਤਿਸਕੀ ਪੌੜੀ ਇਹ ਹੈ॥ਭਾਵ–ਸੇਰ ਸਰਦੂਲ ਰਾਇ ਰਣ ਮਾਰੂ ਬੱਜੇ। ਖਾਨਸੁਲਤਾਨ ਸੂਰਮੇ ਵਿਚ ਰਣਦੇ ਗੱਜੇ। ਖਤ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਘਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅੱਜੇ। ਦਿਕਾ ਸਾਰੰਗ ਥਾਪਨੇ ਦਿਤਾ ਛਰਲੱਜੇ। ਛਤੇ ਪਾਇ ਅਸਰਾਇ ਜੀ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰ ਸੱਜੇ॥ਇਹ ਪੰਜ ਤੁਕੀ ਪੌੜੀ ਇਸ ਸਾਥ ਪੰਜ ਤੁਕੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮੇਲੀ। "ਆਪੀਨੈ ਆਪੁਸਾਜਿਓਆਪੀਨੈ ਰਾਂਚਓ ਨਾਉ" ਇਤਜਾਦ॥

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਏਕ (ਦਿਉਹਾੜੀ) ਦਿਨਮੇਂ (ਸਦ) ਸੌਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਨੁਖ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਰਤਿਆਂ ਕੋ (ਵਾਰ) ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥
ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਲਾ ੨ ਕਾ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਿਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸੌ ਚੰਦ੍ਰਮਾ (ਉਗ਼ਵਹਿ) ਉਦਜ ਹੋਇ ਅਰ ਸਹੰਸਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਚਢਹਿ ਏਤਨੇ ਚਾਂਦਨ ਹੋਤੇ ਭੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ) ਮਹਾਂ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੂਰਜ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਵਾ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕਾ ਭਾਵ ਪੁਰਾਣੋਂ ਔ ਬੇਦੋਂ ਕੋ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾ ਹਜਾਰਾਂ ਵਾਰੀ ਪੜ ਲੇਵੇ ਏਤਨੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੋਧ ਹੋਤੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਸੋਤ੍ਰੀ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥
ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਞੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਹੀਂ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਸੇ ਆਪ ਹੀ ਸੁਚੇਤ ਬਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬੁਆੜ ਤਿਲਕੀ ਭਾਂਤ ਸੁੰਨੇ ਖੇਤ ਮੈਂ ਛੁਟੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਸਾਨ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਮੇਂ ਤਿਲ ਕਾ ਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਉਨਕੇ ਖੇਤਕੇ ਅੰਦਰ ਬੁਆੜ ਛੁਟੇ ਤਿਲੋਂ ਕਾ ਕੋਈ (ਸਉ) ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਥਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥ ੩ ॥

ਫਲਤੇ ਭੀ ਹੈਂ ਫੂਲਤੇ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ (ਥਪੁੜੇ) ਬਿਚਾਰੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਭਸਮ ਹੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਤਦ ਵਤ ਮਨੁਮੁਖ ਜਨਮਤੇ ਭੀ ਹੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਪੌਤ੍ਰਾਦਿ ਧਨ ਸੇ ਫੂਲਤੇ ਫਲਤੇ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਬਿਨਾਂ ਬੁਆੜ ਤਿਲ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਥਜ ਰਥ ਜਨਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰਾਤਮਕ ਮੰਗਲ ਕਰਕੇ ਅਬ ਵਾਰ ਕੀ ਮੂਲ ਰੂਪ ਪੌੜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਆਪੀਨੈ ਆਪ) ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਅਰਥਾਤ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਪੰਜ ਤਤੋਂ ਕੋ ਰਚਿਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਤੈਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਆਤਮਕ ਜਗਤ ਰਚਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਤੋ ਕਿਰਿਆ ਬਨਤੀ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥

ਦੂਸਰੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੇ ਭਿੰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਸਾਜੀ) ਬਨਾਈ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਆਸਣ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਿਥਤ ਹੋਕਰ (ਚਾਉ) ਤਮਾਸੇ ਵਾ ਉਤਸ਼ਾਹੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਅਧਿਆਹਾਰ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ(ਤੁਸਿ) ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਕੀ(ਪਸਾਉ)ਦਾਤ ਕਰ ਦੇਵੈ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਜਾਣੋਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧ ॥

ਤੂੰ (ਜਾਣੋਈ) ਸਭਕੇ ਜਾਣਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਵਾ ਸਭਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ(ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦ ਕਵਾਉ)ਏਕ ਬਾਕਜ ਸੰਕਲਪਕਰ ਜਾਨ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਏਕ ਬਾਕਜਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਤਪਤਿ ਪ੍ਰਲਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੇਹ ਰੂਪ(ਕਵਾਉ)ਪੁਸ਼ਾਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਸਤਾ ਦੇਕਰ ਫਿਰ ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਦੇਹ ਰੂਪ ਪੁਸ਼ਾਕ ਦੇਕਰ ਫਿਰ ਸ੍ਰੇਛਿਤ ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਆਸਨੁ ਕਰਕੇ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਸਚੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰ ਰਚਾ ਹੁਆ ਵਾ ਸਚ ਰੂਪੁ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਇਹ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤੇਰੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਖੰਡੋਂ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਾ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਇੰਦਰ ਜਮ ਕੁਬੇਰਾਦਿਕ ਲੋਕ ਵਾ ੧੪ ਲੋਕ ਵਾ ਤੀਨ ਲੋਕ ਔਰ ਤਿਨਮੇਂ ਰਹਨੇ ਹਾਰੋਂ ਕੇ (ਆਕਾਰ) ਸਰੀਰ ਸਭ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋਨੇ ਤੇ ਸਭ ਸਚੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈਂ(ਅਮਰੁ) ਰਾਜ ਭੀ ਤੇਰਾ ਸਤ ਹੈ ਤੇਰਾ (ਦੀਬਾਣੁ) ਦਰਬਾਰ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗ ਭੀ ਸਤਜ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰਾ ਬੇਦ ਰੂਪ (ਫੁਰਮਾਣੁ) ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਭੀ ਸਤਜ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਅਰਥ ਜੋ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋਭੀ ਸਤਜ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਤਜ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਭਾਵ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨਾ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋੜਿ ॥ ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਿਅੰਤ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ (ਤਾਣ) ਥਲ ਸਚੇ ਹੈਂ ਔ ਤੇਰੇ(ਜੋਰਿ) ਜੋੜ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਤੈਨੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤੰਗ ਰਚੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਸਚੀ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਨੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਫਲ ਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਯਾ ਕੀ ਸਤਜ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ ॥ ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਜ ਰੂਪ ਜੋ ਤੁਝੇ ਧਯਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਜ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕਚੋਂ ਸੇ ਭੀ ਕਚੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੀ ਸਰਬਾਦੀ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਇਸੁ ਕਰ ਵਡੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਭ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਅਧਕ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਤਉ ਹੀ ਵਡੀ ਹੈ ਜਉ ਸਚਾ ਇਨਸਾਫ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਇਸਕਰ ਭੀ ਤੇਰੀ ਬਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਥਾਉਂ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਅਚਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਬੋਲਿਆ ਹੁਆ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿਨ ਦਾਤਿ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪ ॥

ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਥਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭਕੇ ਮਨ ਕੇ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਥਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਦਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਥਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥ ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥ ੨॥

ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਭਾਵ ਜੋ ਤੈਨੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਰਚੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਜੋ ਤੈਨੇ (ਕਰਣਾ) ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਹੈ ॥ ੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥
ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਇਹ ਜਗਤ ਸਚੇ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ਹੈ ਔ ਇਸਮੇਂ ਸਚੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ ਲਏ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਭਾਣੈ ਆਗਜਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੇਂ ਡੂਬਤੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਕਾਢਿਲੇਤਾਹੈ ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਮਨਮੁਖ ਜਾਨਕਰ ਮਾਯਾ ਹੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜੇ ਕਿਸੈ ਆਣੈ ਰਾਸਿ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਔ ਜਾਨੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੋ (ਕਿਸੈ) ਕਿਸਕੀ ਕਰਣੀ (ਰਾਸਿ) ਸੂਤ ਵਾ ਸਰੀ (ਆਣੈ) ਲਿਆਵੈਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਗਜਾਨ ਰੂਪ (ਪਰਗਾਸੁ) ਚਾਨਣ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਖੋਪਤੀ ਸਮ ਪ੍ਰਲੋ ਕਰ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੁਏ ਹੁਏ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਭਾਵ ਆਵਰ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਆਪਹੀ ਉਨਕਾ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਨਾਵੈ ਭਾਵ ਲੇਖਾ ਲਿਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਅਦਾਲਤੀ ਤੈਨੇ(ਬਹਾਲਿਆ) ਬੈਠਾਇਆ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਸਚੋ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਉਸ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਮੇਂ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਚੇ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਸਚੋ ਸਚ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਤ ਵਾਲਿਓਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ (ਵਖਿ) ਅਲਗ ਨਿਕਾਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਜਜਮਾਲਿਆ) ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਦਬਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲੈ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥

ਜੋ (ਕੂੜਿਆਰੁ)ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਸ ਸਭਾ ਮੇਂ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਉਹ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰਕੇ(ਦੋਜਕਿ) ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਜਾਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਉਨਕੋ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸੇ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥
ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੈਂ ਸੋ (ਜਿਣਿਗਏ) ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਮੇਂ ਜੀਤ ਗਏ ਹੈਂ । ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਠਗਨੇ ਵਾਲੇ ਦੰਭੀ ਹੈਂ ਸੋ ਹਾਰ ਗਏ ਹੈਂ । ਐਸਾ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨਾਮੇ ਲਿਖਨੇ ਵਾਲਾ ਤੈਨੇ ਬੈਠਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥

ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਸਬਦ ਸਿਤਾਰ ਤੰਬੂਰ ਰਬਾਬਾਦਿ ਭੀ ਆਸਚਰਜ ਹੈਂ ਬਰਨਾਤਮ ਸ਼ਬਦ ਬੇਦ ਭੀ ਤੇਰਾ ਆਸਚਰਜ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜੀਵ ਭੀ ਆਸਚਰਜ ਹੈਂ ਤਿਨਮੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਭੇਦ ਪਾਏ ਹੈਂ ਸੋਭੀ ਵਾ ਈਸ੍ਵਰ ਜੀਵ ਕਾ ੧ ਪਰਸ-ਪਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ੨ ਚੇਤਨ ਜੜ ਕਾ ੩ ਪਰਸਪਰ ਜੜੋਂ ਕਾ ੪ ਮਾਇਆ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ੫ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ ॥

ਸਰੂਪ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਆਸਚਰਜ ਹੈਂ ਰੰਗ ਰਕਤ ਪੀਤਾਦਿ ਆਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਬਸਤ੍ਰ ਰਹਿਤ ਨਗਨ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੰਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਪੌਣ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪਾਣੀ ਭੀ ਆਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਤਥਾ ਅਗਨੀ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਹੀਂ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਥਿਤ ਹੈ ਕਹੀਂ ਵਸੇਸ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਹਮਾਂਡੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਖੇਡ (ਵਿਡਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ ਵਾ (ਵਿਡਾਣੀ) ਵਡਾ ਹੈ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਧਰਤੀ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸ੍ਵੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਿਨ ਬਿਖਜ ਸ੍ਵਾਦੋਂ ਮੇਂ ਜੀਵ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈਂ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥

ਸੰਜੋਗ ਮਿਲਾਪ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ(ਵਿਜੋਗੁ)ਵਿਛੋੜਾ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਰਚਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਹਮ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ ॥

(ਸਿਫਤਿ)ਸੋਭਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਿਫਤੀ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ(ਸਾਲਾਹ)ਸੋਭਾ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਬੋਲੀ ਕੇ ਭੇਦ ਕਰ ਸਿਫਤ ਔ ਸਲਾਹ ਦੋ ਪਦ ਹੈਂ। ਉਝੜ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ (ਰਾਹ) ਰਸਤੇ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਜ ਉਜਾੜ ਔ ਰਸਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੋ ਨਿਕਟ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕੋ ਦੂਰ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ। ਵਾ ਨੇੜੇ ਔ ਦੂਰ ਸਭ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਹੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਜ ਹੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਮਾਇਕ ਰਚਨਾ ॥

ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾ ਵਡੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਮਾਇਕ ਰਚਨਾ ਕੋ ਤੂੰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਇ ਤਬ ਇਹ ਅਸਚਰਜਤਾ ਕਾ(ਬੁਝਣੁ) ਸਮਝਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਜਿਸ ਮਾਇਕ ਰਚਨਾ ਕੋ ਵਹੁ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਕਹਾਂ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਜੋ ਸੁਨਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਭਜ ਹੈ ਸੋ (ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਖ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਪਾਤਾਲੋਂ ਔ ਆਕਾਸੋਂ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਸਰੀਰ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਜੋ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ (ਕਤੇਬਾ) ਕੁਰਾਨ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔ ਜੋ ਸਭ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨ੍ਹਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਹਿਰਨਾ ਇਹ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਭੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥

ਜਾਤੀਆਂ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਦ ਭੇਦ ਔ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਜਿਨਸਾਂ ਭਾਵ ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਸਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੰਗ ਏਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

(ਨੇਕੀਆ) ਭਲਿਆਈਆਂ ਮਾਇਆ ਹੈ (ਬਦੀਆ) ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਮਾਇਆ ਹੈ ਮਾਨ ਆਦਰ ਔ (ਅਭਿਮਾਨੁ)ਨਿਰਾਦਰ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਖਾਕੁ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਏਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਜੋ ਖਾਕ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ(ਕੁਦਰਤਿ)ਮਾਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾਦਿਰੁ* ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਕੇ ਰਚਨੇ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔ ਤੇਰੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਭੀ (ਕਾਦਿਰੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ ਤਾਕੋ ਤਾਕ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਵਿਖੇ ਰਖਕੇ ਸਭਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔ (ਤਾਕੋਤਾਕੁ) ਏਕੋ ਏਕ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਏਕ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਤਾਕ) ਦੇਖ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ਪਹਿਲੇ ਦੂਸਰੀ ਪੌੜੀ ਮੇਂ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਹਿਸਾਬ ਲੇਨੇ ਵਾਲਾ ਕਹਾ ਫਿਰ ਕਹਾ ਏਕ ਕੋ ਦੇਖ ਇਸਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਕਿਆ ਹੈ ? ਉਤਰ॥ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਭੋਗ ਭੋਗਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜਬ ਮਿਰਤਕ ਹੁਆ ਤਬ ਇਸ (ਭਸਮੜਿ) ਭਸਮ ਹੁਏ ਹੁਏ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੇ ਕ੍ਰਮ ਰੂਪ ਜੀਵ ਚਲਾ ਗਿਆ ॥

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀ ਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਜਿਤਨਾ ਬਡਾ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰ ਹੁਆ ਥਾ ਉਤਨਾ ਹੀ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਸੰਗਲ ਗਲੇ ਮੇਂ ਪਾਇਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਆਗੇ ਕੋ ਚਲਾਯਾ ਹੈ

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਜਬ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਗਿਆ ਤਬ ਇਸਕੀ ਕਰਨੀ ਅਨੁਸਾਰ (ਕੀਰਤਿ) ਸੋਭਾ ਵਾ ਅਕੀਰਤੀ ਅਸੋਭਾ ਪੜੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕਾ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਪੜ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੈਠਾਲ ਕਰ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਇਹ ਫਲ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੈਗਾ ॥

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਏ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਮਨ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੰਦ ਕਰਮੀਓਂ ਕੋ ਚੋਟਾਂ ਪੜਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤਬ ਉਨਸੇ ਬਚਣੇ ਕੋ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜਬ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਤਬ

---

* (ਕਾਦਿਰੁ) ਸਕਤਿ ਵਿਸਿਸਟ ॥

ਜਮਦੂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰੋਣਾ ਤੇਰਾ ਹੁਣ ਕਿਆ ਸੁਣੀਐਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧੇ ਮਨ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਅਪਨਾ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਲਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਗਾੜ ਲਿਆ ਹੁਣ ਹੋਏ ਸੇ ਕਿਆ ਰੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬੇਦ ਕੀ ਸੁਰਤੀ ਕਾ ਅਰਥ ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

(ਸਦ) ਸਦਗਤ ਵਾਲਾ ਪਉਣ ਵਾ (ਪਵਣੁ) ਝੁੱਲਾ(ਸਦਵਾਉ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪਵਣ ਭਾਵ ਸੀਤਲ ਮੰਦ ਸੁਗੰਧ ਵਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਭਜ ਮੇਂ ਬਹਤਾ ਹੈ ਔ ਲਾਖੋਂ (ਦਰੀਆਉ) ਨਦ ਭੀ ਭਜ ਮੇਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਅਗਨੀ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬਿਗਾਰ ਭਜ ਮੇਂ ਕਾਢਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕਾ ਕਾਰਜ ਸਾਧਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਭਜ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ (ਭਾਰਿ) ਬੋਝ ਸੇ ਦਬੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਸਿਰਭਾਰ ਭਾਵ ਸਾਰਾ ਜੋਰ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਬਦਲ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰ ਭੀ ਭਜ ਕਰ ਰਾਜ ਕਾਜ ਮੇਂ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਭੀ ਅਪਨੇ ਵਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਭਜ ਮੇਂ ਨਿਆਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥ ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਭਜ ਮੇਂ ਸੂਰਜ ਭਜ ਮੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਕੋਸ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰਨਾਥ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਜੋ ਜਿਤਨੇ ਸਿਧ ਹੈਂ ਜੋ ਬੁਧਵਾਨ ਹੈਂ ਵਾ ਬੁਧ ਆਦ ਜੋ ਨਵ ਗ੍ਰਹ ਹੈਂ ਔ ਨੌ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਔ ਨਾਥ ਹੈਂ ਸਭ ਭਜ ਮੇਂ ਹੈਂ ਅਕਾਸ ਭੀ (ਆਡਾਣੇ)ਛਾਏ ਹੁਏ ਵਾਨਿਰਾਸ੍ਰਯ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਭਜ ਮੇਂ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲਸੂਰ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਮਹਾਂ ਜੋਧ ਬਲੀ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ਵਾ ਰਥੀ ਮਹਾਰਥੀ ਅਤਿ ਰਥੀ ਪੂਰੋਂ ਕੇ ਪੂਰ ਸਭ ਭਜ ਮੇਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਭਜ ਮੇਂ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਭਜਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਜ ਸੇ ਰਹਿਤ ਏਕ ਸਚ ਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ। ਪੂਰਬ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਕਹੇ ਅਰਥ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਜਗਤ ਕੀ ਬੱਚਿਤ੍ਰਾ ਕਹ ਕਰ ਅਨਿਤ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੋ ਰਾਮ ਹੈ ਹੋਰ ਜੀਵ ਤੋ (ਰਵਾਲ) ਧੂਰਿ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਵਾ ਹੋਰ ਰਾਮ ਆਦੀ ਅਵਤਾਰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਦੇ ਰੋਮਾਦੀ ਪੰਕਤੀ ਵਾ ਰਮਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

(ਕੰਨ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀਆਂ ਕਥਾ ਕੇਤੀਆਂ ਹੈਂ ਕਥਾ ਕੋ ਕਹਨੇ ਹਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਬੇਦ ਹੈਂ ਬੇਦ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਿਤਨੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕਹਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਔ ਕਿਤਨੇ ਮੰਗਤੇ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ (ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ) ਫਿਰ ਫਿਰ ਕਰਕੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਸੇ ਤਾਲ ਪੂਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

(ਬਾਜਾਰੀ) ਮਸਕਰੇ ਭਾਵ ਨਾਟਕ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਨਟ ਵਾ ਰਾਸ ਧਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਭਾਵ ਤਮਾਸ਼ੇ ਕਾ ਸਾਜ ਨਿਕਾਲਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੀ (ਬਾਜਾਰ) ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ (ਆਲ ਪਤਾਲ) ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਕੀ ਬਾਤੇਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਸਤ ਬਜਸਤ ਬਾਤੇਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

ਸੋ ਉਨ ਬਜਾਰੀਓਂ ਕੇ ਨਾਚ ਮੇਂ ਲਾਖ (ਟਕਿਆ) ਰੁਪਯੋਂ ਕੇ (ਮੁੰਦੜੇ) ਬਾਲੇ ਵਾ ਭਲੇ ਲਾਖੋਂ ਰੁਪਯੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਪਹਿਰਨੇ ਹਾਰਿਜੋਂ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਆਪ ਪਹਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਹਾਰਾਦਿ ਭੂਖਣ ਪਹਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥
ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਅਹਿ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਰਾਸ ਮੈਂ ਨਾਰਦ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਜੇ ਕਹੇ ਵੇ ਤੋ'ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮਾਸਮ' ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਨਾਸ ਕੈਸਾ ਹੋਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਗਿਆਨ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪਕੋ ਨਿਰਭਉ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਢੂਢੀਐ) ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਦੇਖੀਏ ਤਉ ਉਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਧਾਰਨ ਸਹਤ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਕਥਨਾ ਹੈ ਏਹੁ ਹੈ (ਕਰੜਾ) ਕਠਨ ਔ ਫਲ ਗਿਆਨ ਕਾ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਭਾਵ ਕੈਵਲ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਗਜਾਨ ਜੇਕਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਤੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਹਿਕਮਤਿ) ਤਦਬੀਰ (ਹੁਕਮੁ) ਆਗਿਆ ਕਰਨੀ ਇਨ ਕਰ ਜੀਵ ਖ੍ਵਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਖਰਾਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਖੁਆਰੀ ਤੇ ਕੈਸੇ ਬਚੇ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜੇਕਰ ਹਰੀ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੈ ਤੋ (ਨਦਰੀ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਦੇਖਨੇਹਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਰਖਜਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮਿ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਜਨਮੋਂਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਆਇਆ ਹੈ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇ(ਸਬਦੁ)ਉਪਦੇਸ਼ਸੁਨਾਯਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋ ਕੋਈ ਸਭਾ ਮੈਂ ਆਇਆ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਭ ਲੋਕ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਵਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਸਬ ਮਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਬਾਵਾਂ ਭਾਵ ਕੁਟਲਤਾ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਤਗੁਰ ਸੇ (ਮਿਲਿਐ) ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਨਕੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚ ਹੀ ਸਚ ਕਹ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਹੀਂ ਰਾਸਧਾਰੀਓਂ ਨੇ ਰਾਸ ਕਰੀ ਤਬ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਚਲੀਐ ਰਾਸ ਦੇਖ ਆਵੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸਚੀ ਰਾਸ ਕੀ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ ਗੋਪਾਲ ॥

ਰਾਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੀ ਜੋ (ਘੜੀਆ) ਘਟਿਕਾ ਸੋਈ ਗੋਪੀਆਂ ਹੈਂ ਆਠ ਪਹਰ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਕੰਨ੍) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸਾਥ(ਗੋਪਾਲ) ਗੋਪੋਂ ਕੇ ਲੜਕੇ ਹੈਂ ॥

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨ ਇਹੀ ਤੀਨ ਚਤਰ ਮਾਸੇ ਕੀ ਘੜੀਆਂ ਰੂਪ ਗੋਪੀਓਂ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੈਂ ਸਾਵਨ ਭਾਦੋਂ ਅਸੂ ਕਤਿਕ ੪ ਮਹੀਨੇ ਜਲ ਭੂਖਨ ਹੈਂ ਮਘਰ ਪੋਹ ਮਾਘ ਫਗਣ ਇਸਮੇਂ ਅਗਨਿ ਭੂਖਨ ਹੈਂ ਚੇਤ ਵਿਸਾਖ ਜੇਠ ਅਸਾੜ ਇਸਮੇਂ ਪਵਨ ਭੂਖਨ ਹੈ ਇਸਮੇਂ ਚੰਦ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੂਰਜ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਲੀਲਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਜਿਤਨੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਏਹੁ ਇਸ ਰਾਸ ਵਿਖੈ ਗਊਆਂ ਆਦਿ ਧਨ ਮਾਲ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਮੁਸੈ) ਲੁਟੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਮ ਔਰ (ਕਾਲੁ) ਸਮਾਂ ਇਸ ਕੋ ਖਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥ ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨ੍ ਸਿਰ ॥
ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥

ਅਬ ਬਾਹਯ ਰਾਸ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਚੇਲੇ ਭਗਤੀਏ(ਵਾਇਨਿ)ਬਾਜੇ ਬਜਾਉਤੇ ਹੈਂ(ਗੁਰ)ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਪੈਰ ਹਿਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸਿਰ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ਉਡ ੨ ਕਰਕੇ (ਰਾਵਾ) ਘਟਾ ਤਿਨਕੇ (ਝਾਟੈ) ਵਾਲੋਂ ਮੇਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ਰੋਟੀਆਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ॥ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ॥

ਲੋਕ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ਜਾਇ ਕਰ ਹਸਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਘਰੋਂ ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਲੋਕ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹਸਤੇ ਹੈਂ ਰੋਟੀਓਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤਾਲ ਤੋੜਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਧਰਤੀ ਸੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਜੀਵਕਾ ਕੋ ਤਾਲ ਪੂਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ ॥ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ॥ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ॥

ਗੋਪੀਆ ਭੀ ਗਾਵਤੀ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਔ ਰਾਮ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੀਤਾ ਭੀ ਗਾਵਤੀ ਹੈ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਕੇ ਅਵਤਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੋਪੀਆਂ ਔ ਕਾਹਨ ਔ ਸੀਤਾ ਔ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਸਚਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਭਯ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ॥ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ ਮਨਿਚਾਉ॥

ਜਿਸਕਾ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਕੀ (ਕਰਮਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਚੜਾਉ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਆਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਰ (ਭਿੰਨੀ) ਭਿਜੀ ਵਾ ਸਨਿਗਧ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖੀ ਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਬੀਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੀ (ਕਰਮਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਮ ਲੀਲਾ ਮੇਂ ਜੋ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕੁਛ ਪੁੰਨ ਹੋਗਾ ਵਾ ਨਹੀਂ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿਤ ਨਾਚਨੇ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥ ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਜੇ ਕੋਲੂ ਤਥਾ ਚਰਖਾ ਔਰ ਚਕੀ ਕਮਾਰ ਕਾ ਚਕ ਮਾਰੂ ਥਲੋਂ ਮੇਂ (ਵਿਰੋਲੇ) ਪੌਨ ਕਾ ਚਕ੍ਰ ਬਹੁਤੀ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਘੂਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥ ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਲਾਟੂ ਮਧਾਣੀ ਦਹੀਂ ਮਥਨੇ ਹਾਰੀ (ਅਨਗਾਹ)ਫਲ੍ਹੇ ਵਾ ਬੈਲ ਅੰਨ ਕੋ ਗਾਹਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਪੰਖੀਓਂ ਕੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਕ੍ਰਮਣ ਕਰਤੀਆਂ ਸ੍ਵਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈਤੀਆਂ ਭਾਵ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਭਰਮਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੁਅੈ ਚਾੜਿ ਭੁਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥ ਨਾਨਕ ਭਉਦਿਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

(ਸੁਅੈ ਚਾੜਿ) ਚੰਡੋਲ ਪਰ ਚਢਾ ਕਰ ਵਾ ਦਖਣ ਦੇਸ ਮੈਂ ਇਕ ਸੁਆ ਦੇਵੀ ਹੈ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਜਿਸਕੇ ਬਾਲਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਹੀਂ ਜੀਵਤਾ ਵਹੁ ਸੁਖਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਲਕ ਕੋ ਲੇਜਾਇ ਕਰ ਪੀਠ ਭਾਰ ਸੂਏ ਪਰ ਚਢਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੂਏ ਕੋ ਥਲ ਕਰਕੈ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ਉਸ ਸਮਜ ਬਾਲਕ ਮੂਰਛਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਵਹੁ ਅਪਨੀ ਆਰਬਲਾ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਸੇ ਕ੍ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਕਹਾਂ ਤਕ ਗਿਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭੁਵਾਏ ਸੋਇ ॥ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਪਰੰਤੂ ਬੰਧਨੋਂ ਮੇਂ ਬਾਂਧੇ ਹੂਏ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਕ੍ਰਮਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ੨ ਕਿਰਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੂਏ ੨ ਸਭ ਨਾਚਤੇਹੈਂ॥

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ ॥ ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥

ਜੋ ਨਾਚ ਨਾਚ ਕਰਕੇ ਹਸਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਚਲਨੇ ਕੇ ਸਮਜ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਸਤਸੰਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ੨ ਐਸੇ ਲੋਕ ਸਿਧੀਆਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਕਰ ਨ ਤੋ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਉਡ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਨ (ਸਿਧ) ਮੋਖਜ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ਹ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਚਨਾ ਕੁਦਨਾ ਇਹ ਮਨਕਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ (ਭਉ) ਭਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਅੰਦਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਤੇ ਨਰਕ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਈਤਾ ਹੈਂ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

(ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਜਾਨ ਕਰ (ਦੇ) ਜਥਾ ਸ਼ਕਤਿ ਦੇਕਰ (ਖਾਜੈ) ਭੋਜਨ ਕਰੀਏ (ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ)ਕਹਕਰ ਗਵਾਈਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਨਾ ਹੈ ਕ੍ਰੇ ਮੈਂ ਦੀਆ ਇਸਕੋ ਗਵਾ ਦੇਈਏ ਭਾਵ ਕਹੀਏਨਾ॥

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਪੁਨਜ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਕੋ (ਨੀਚੁ) ਨੀਵਾਂ ਕਹਾਈਏ ॥

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਜੇਕਰ ਜੋਗਾਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ (ਜਰਵਾਣਾ) ਕਾਲ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਉ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ਵਾ (ਜਰਵਾਣਾ) ਬੁਢੇਪੇ ਕੋ ਪਰਹਰੈ ਦੂਰ ਕਰੇ ਤਉ ਹੋਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਲਟੀ ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਭੇਖੁ ਕਰਤੀ ਆਵੜੀ ਹੈ ॥

ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥ ੫ ॥

ਜੈਸੇ(ਪਾਈਐ) ਪਾਈ ਜਿਸਕੋ ਪੰਜਾਬ ਮੇਂ ਪੜੋਪੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸਮੇਂ ਦਾਨੇ ਜਬ ਭਰਲੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਫਿਰ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਬਾਕੀ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਤਿਸੀ ਤਰਹ ਜਬ ਸਭ ਸ੍ਵਾਸ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਭਗਤੀ ਕੋ ਸਭ ਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ(ਸਰੀਅਤਿ)ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਮੁਸਤਕ ਕੋ ਪਢ ੨ ਕੇ (ਸਿਫਤਿ)ਸੋਭਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰ ਪੜ ਪੜਕਰ ਉਸੀ ਸਰਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ (ਬੰਦੀ) ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਬੰਦੇ) ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤਿਸੁ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰ ॥

ਏਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਸ੍ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ (ਅਰਚਾ) ਮੂਰਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਗਰ ਆਦਿ ਸੁਗੰਧੀਓਂ ਕਾ ਧੂਪ (ਬਹਕਾਰ) ਮਹਕਾਵਤੇ ਭਾਵ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਅਲਖੁ ਰੂਪੁ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁੰਨ ਅਫੁਰ ਕਾ ਧਜਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਸੁੰਨਿ) ਦਸਮੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਮੇਂ ਧਜਾਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਜਿਸੁ ਕਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸੂਖਜਮ (ਮੂਰਤਿ) ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰ ਜਾਨਕਰ ਭਾਵ ਸਥੂਲ ਬੈਰਾਟ ਆਦਿ ਰੂਪ ਜਾਨਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜੋ ਮਤੀਏ ਹੈਂ ਸਤਜ ਬੋਲਨੇ ਹਾਰੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਗੁਣ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦੇਨੇ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੁਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ ਪੰਸਾਰ ॥

ਦੇ ਦੇ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਸਹਸ ਗੁਣਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੇ ਮਤ ਮੇਂ ਸਹਸ੍ਰ ਗੁਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਮੇਂ ਸਤਰ ਗੁਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਮਨਮੁਖੋਂ ਮੇਂ ਚੋਰਾਂ ਯਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਬੂਹ ਪੁਨਾ (ਕੂੜਿਆਰਾ) ਝੂਠੋਂ ਕੇ ਸੰਬੂਹ ਖਾਰਾਬਾ (ਵੇਕਾਰ) ਬਿਕਾਰੀ ਲੋਗ ਏਹ ਸਭ ਖਰਾਬੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੇ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ ਚਲਹਿ ਐਥਾਊ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

ਇਕ ਪਾਸ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਜੋ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਪੁੰਨ ਕੀਆ (ਹੋਦਾ) ਹੂਆ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ(ਖਾਇ) ਭੋਗਕਰ ਫਿਰ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ (ਤਿਨਾ ਭਿ) ਤਿਨਕੋ ਬਹੁਰੋ ਜੋ ਕਹੀਏ ਕਿ ਕੋਈ ਪੁੰਨਜ ਕਰਮ ਰੂਪ(ਕਾਰ) ਕ੍ਰਿਤਜ ਮਿਲੈਗੀ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੈਗੀ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

ਜਲੋਂ ਮੇਂ ਥਲੋਂ ਮੇਂ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਮੁਦਾਇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਰੁਣ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿ ਪਰੀਓਂ ਮੇਂ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ੧੪ ਜੋ ਜੀਵੀ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਆਕਾਰ) ਸਰੀਰੋਂ ਮੇਂ ਸਰੀਰ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੂਆਂ ਆਦ ॥

ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰ ਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਤਕ ਕਹੂੰ ਓਹ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ (ਭਿ) ਪੁਨਾ (ਤਿਨਾਭਿ) ਤਿਨਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਤੇਰੀ ਤਰਫੋਂ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਵਿਖੈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੋ ਕੇਵਲ ਤੇਰੇ ਸਾਲਾਹਨ ਕੀ(ਭੁਖ)ਇਛਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਸਤ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਸਲਾਹਨਾ ਮੇਂ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ (ਗੁਣਵੰਤਿਆ) ਗੁਣਵਾਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਜਲਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੋਜਕ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸੇਖ ਜੀ ਜਲਨੇ ਸੇ ਤੋ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਬਚਤਾ ਹੈ॥ ਸੇਖ ਨੇ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ? ਤਿਸ ਪਰ ਬਚਨ ਹੂਆ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਜਹਾਂ ਕਬਰੇਂ ਹੋਂ ਵਹੁ ਮਿਟੀ ਚਿਕਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕੁਮਿਆਰ ਲੋਗ ਉਸ ਮਿਟੀ ਕੋ ਖੋਦ ਕਰਕੇ ਲੇਆਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਸਕੋ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਉਹ ਮਿਟੀ ਕੁਮਾਰੋਂ ਕੇ ਪੇੜੇ ਮੇਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸਕਾ ਪਿੰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਫਿਰ ਉਸਕੋ ਚੱਕ ਪਰ ਰਖਕਰ ਓਸੀ ਕੇ(ਭਾਂਡੇ)ਬਰਤਨ ਘੜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਇਟਾਂ ਭੀ ਕਰੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂਹੈ ਫਿਰ ਆਵੇ ਮੇਂ ਚਿਨ ਕਰ ਅਗਨ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਵਹੁ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜਲਤੀ ਹੂਈ ਸੂੰ ਸੂੰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਪਹਲੇ ਜਲਾਉਤੇ ਤੋ ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਦੁਖੁ ਸਹਨਾ ਪੜਤਾ ॥

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਵਹੁ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਮਿਟੀ ਬਿਚਾਰੀ ਜਲ ਜਲ ਕਰਕੇ ਰੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਉਸ ਪਰ ਸੇ ਅਗਨਿ ਕੇ ਅੰਗਾਰੇ ਗਿਰ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਸੁ ਕਾਰਣ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤਾਰ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਨ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕੌਨ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਾ (ਮਿਟੀ)ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਦ ਪੰਜਤਤ ਰਚਤ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ(ਮੁਸਲ)ਕੁਪੁ ਇਸਦਾ ਮਾਨ ਹੰਕਾਰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਤੋਂ ਰੂਪੀ ਮਿਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ਘੁਮਾਰ ਦੇ(ਪੇੜੈ) ਪਲੇ ਵਾ ਲੋਈਏ ਭਾਵ ਜੋ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਣੰਮ ਕਰ ਭਾਂਡਾ ਬਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭਾਂਡੇ ਚੈਤਨ ਇਟਾਂ ਜੜਦੇ ਹਾਂ ਕਰੀਆਂ ਭਾਵ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਰਚੀ ਸੋ ਮਿਟੀ ਬਿਚਾਰੀ ਗਰਭ ਮੈਂ ਜਲਤੀ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੂਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਿਵਹਾਰ ਮੈਂ ਜਲ ੨ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਵੀਚਾਰੀ ਰੋਂਦੀ ਭਾਵ ਮਿਟੀ ਸਬੰਧ ਸੈ ਜੀਵ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗਾਰ ਝੜ ੨

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੈਂਦੇ ਭਾਵ ਦੁਖ ਮੈਂ ਹੋਰੁ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਚਿਖਾ ਮੈਂ ਜਲਨੇ ਕੋ ਵਖਿਤ ਅੰਗਾਰ ਝੜ ੨ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੇ ਜੀਵ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕੈਸੇ ਬਚੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਤੇ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ ਮਾਇਆ ਮਹਤਤ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਕਰਤਾਰੁ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਤਉ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਹੀਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਹਿਲੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਨ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗਰੋਂ ਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅਬ ਪਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਨ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਆਪਨਾ ਆਪੁ ਗਜਾਨ ਕਲਾ ਰਖੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੁਆਰੇ ਕਹਿ ਸੁਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪੁਰਸੁ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੇ ਮੋਹ ਚਕਾਯਾ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਯਹ ਉਤਮ ਬੀਚਾਰ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਚਿਤਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਨ ਰੁਪ ਪਜਾਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥
ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥
ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰ ॥
ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥
ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੋਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥
ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥
ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥
ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥ ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥
ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥
ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥ ੧ ॥

ਆਵਨਾ ਜਾਨਾ ਜਨਮਨਾ ਮਰਨਾ ਦੇਨਾ ਲੇਨਾ ਖਟਨਾ ਖੋਵਨਾ ਸਚਾ ਹੋਨਾ ਝੂਠਾ ਹੋਣਾ ਪਾਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਪੁੰਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨਰਕ ਮੇਂ (ਅਵਤਾਰ) ਜਨਮਨਾ ਸ੍ਵਰਗ ਮੇਂ ਜਨਮਨਾ ਹਸਨਾ ਰੋਨਾ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਭਰਨਾ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਧੋਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਜਾਤਿ ਮੇਂ ਹੋਨਾ ਔਰ ਜਾਤੀਓਂ ਕੇ ਜਿਨਸੁ ਭੇਦੋਂ ਕੋ ਖੋਇਕਰ ਸੰਨਜਾਸੀ ਆਦਿ ਹੋਨਾ ਮੂਰਖ ਹੋਨਾ ਚਤੁਰ ਹੋਨਾ (ਮੋਖਮੁਕਤਿ) ਕੈਵਲਜ ਮੁਕਤਿ ਕਾ(ਸਾਰ)ਭੇਦ ਜਾਨਨਾ ਸੁਧ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਾਯਾ ਤਮੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਿਦਜਾ ਛਾਯਾ ਵਾ ਜੋ ਛਾਯਾ ਛਲਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਤਿਜਾਦਿ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਪਦ ਕਾ ਸਭਕੇ ਸਾਥ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਜਿਤਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਉਤ-ਪਤੀ ਹੈ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਹੈ ਜਬ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ (ਬੂਝੈ)ਨਿਵਿਰਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੋ (ਦਰੁ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਗਜਾਨ ਕੇ ਬਿਨਾ (ਕਥਿਕਥਿ) ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਕੇ (ਲੂਝੈ) ਝਗੜਤਾ ਰਹਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਹੁਕਮੀ) ਆਗਜਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਯਹ ਲੇਖ ਬੇਦ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਕਿ ਜੈਸਾ ਸੁਖੁ ਦੁਖ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਤੈਸਾ ਦੂਸਰੇ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖ ॥ ਵਾ ਜੈਸਾ ਅਪਨੇ ਕੋ ਦੁਖੁ ਵਾ ਸੁਖ ਦੇਖੇ ਤੈਸਾ ਅਪਨੇ ਕਰਮੁ ਦੇਖੁ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੇ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਯਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਹਉਮੈ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਹਉਮੈਂ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕਹਾਂ ਸੇ ਹੈ ਔਰ ਹਉਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈ ਕੀ ਜਾਤ ਉਤ-ਪਤੀ ਯਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਉਮੈਂ ਕਰਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਯਹੀ ਹੌਮੈਂ ਬੰਧਨੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਕਰ ਜੀਵ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਊਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਰੂਪ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਪਹਲੇ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਅਬ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਹਉਮੈਂ ਭੀ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਔ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਪੜ ਗਯਾ ਭਾਵ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਫਿਰਾਉਤੀ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਇਹ ਹਉਮੈਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਭਾਰੀ ਰੋਗ ਹੈ ਵਾ ਕੁਸ਼ਟ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕਾ ਦਾਰੂ ਔਖਧ ਭੀ ਇਸੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੈ ਵਾ ਇਸ ਹੰਕਾਰਮੇਂ ਭਾਵ ਸੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮਾਸਮਿ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜੀਵ ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਤਬ ਇਹ ਜੀਵ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਿਖੋ ਸੁਣੋ(ਇਤ ਸੰਜਮਿ)ਇਸ ਬਿਧ ਕਰ ਹਉਮੈ ਕੇ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈਂ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ(ਸੰਤੋਖੀਈਂ)ਸੰਤੋਖੀ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਸਚ ਰੂਪ ਤੈਨੂੰ(ਸਚੁ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਧਿਆਇਆਹੈ॥

ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰਖਾ ਹੈ (ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ) ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਕੋ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਓਨ੍ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥

ਉਨ੍ਹੋਂ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੰਜਮੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਉਨੋਂ ਨੇ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਬੰਧਨਾਂ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਤੋੜੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਤੂੰ ਜੋ (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤ ਬਖਸੀਸਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਵਾ ਅੰਨਾਦਿ ਕਾਲ ਸੇ ਜੀਵੋਂਕੋ ਨਿਤ ਦਾਤ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਸਵਾਇਆ ਚੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਕਛ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਡਾ ਤੂੰ ਬਡਿਆਈ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ॥੭॥ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੀਏ ਕਿਯੋਂਕਿ ਕਈ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਲਕ ਔ ਜਨੇਊ ਭਾਵ ਭੇਖੋਂ ਚਿੰਨੋਂ ਸੇ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

ਪੁਰਖੋਂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਖਯੋਂ ਮੈਂ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਤਟੋਂ ਮੇਂ ਮੇਘੋਂ ਮੇਂ ਖੇਤੋਂ ਮੇਂ ॥

ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥

ਦੀਪੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਖੰਡੋਂ ਮੇਂ ਇਨ ਸਭ ਕਰਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਮੇਂ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਅੰਡਜੋਂ ਮੇਂ ਜੇਰਜੋਂ ਮੇਂ ਉਤਭੁਜੋਂ ਸ੍ਵੇਤਜ ਖਾਨੋਂ ਮੇਂ ॥

ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਹ ॥

(ਸਰਾਂ) ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਮੇਂ (ਮੇਰਾਂ) ਪਰਬਤੋਂ ਮੇਂ (ਜੰਤਾਹ) ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਨਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਜਾਦਾ ਕੋ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਸੋ ਸਭ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਹ ਜਗਤ ਕਰਣਾ (ਕੀਆ) ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਇਸਕੀ ਚਿੰਤਾ ਭੀ ਕਰਣੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥
ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਭਾਵ ਪਾਲਨਾ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭੁਗੁ ॥
ਤਿਸੀਕੋ (ਜੋਹਾਰੀ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੋ (ਸੁਅਸਤਿ) ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਤਿਸੀ ਕੋ ਜਾਨੋ ਜਿਸ ਕਾ ਦੀਬਾਣੁ ਆਸਰਾ ਵਾ ਸਭਾ ਵਾ ਸਤਸੰਗ(ਅਭਗੁ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਚੇ ਕਰਤਾ ਕੇ ਨਾਮਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਟਿਕਾ ਔਰ(ਤਗੁ)ਜਨੇਊ ਆਦਿ ਧਾਰਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਹੀਅਪਨੇ ਕੋ ਪੁਨੀਤ ਔਰ ਬਡਾ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਜਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭ ਚਿੰਨ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਜਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
(ਲਖ) ਬਹੁਤੁ(ਨੇਕੀਆ)ਭਲਿਆਈਆਂ ਕਰੈ (ਚੰਗਿਆਈਆ)ਅਛੇ ਕਰਮ ਕਰੈ ਲਾਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਜਾਵੈ॥ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥
ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣ ॥
ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਬੈਠਕਰ ਲਾਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਤਪ ਕਰੈ (ਬੇਬਾਣ) ਉਜਾੜ ਵਾ ਬਨ ਭਾਵ ਇਕਾਂਤ ਸਥਾਨ ਮੇਂ(ਸਹਜ) ਗਯਾਨ ਵਾ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਵਾ ਸਾਂਤਿ ਪੂਰਬਕ ਜੋਗ ਸਾਧਨ ਕਰੈ ॥
ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣ ॥
ਲਾਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੂਰਮਤ੍ਵ ਕਰਕੇ ਰਣਭੂਮਿਕਾ ਮੇਂ (ਸੰਗਰਾਮ) ਜੁਧ ਕਰਤੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁਟ ਜਾਵੈਂ ॥
ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥
ਬੇਦ ਕੀਆਂ ਲਖੋ ਸੁਰਤੀਆਂ ਪੜੇ ਲਖਾਂ ਗਯਾਨ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰੇ ਲਾਖੋਂ ਦੇਵਤੋਂ ਕਾ ਧਯਾਨ ਕਰੇ ॥
ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ(ਕਰਣਾ) ਜਗਤੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਆਵਨਾ ਜਾਵਨਾ ਸਭਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਭ (ਮਤੀ)ਬੁਧੀ ਮਿਥਜਾ ਹੈਂ ਔ ਸਚਾ ਕਰਮੁ ਭਗਤੀਰੂਪ(ਨੀਸਾਣੁ)ਪ੍ਰਗਟ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਜੋ ਬਰਤਾਰਾ ਬਰਤਾਯਾ ਹੈ ਸਭ ਸਚੁ ਹੀ ਸਚੁ ਹੈ ॥
ਜਿਸ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਸਚ ਕਾ ਬੋਧ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਚੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥
ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਤੈਨੇ ਸਚ ਬਸਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਸਚ ਰੂਪ ਤੂੰ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥
ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨ੍ੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ॥ ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥੯॥
ਜੋ ਮੂਰਖ ਸਚ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਬਜਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਬਜਰਥ ਹੈ ॥
ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥
ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਕਹਾ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਪਢਨੇ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕਾ ਕਜਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ? ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਸਭਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ॥ਪੜਿ ੨ ਕਰਕੇ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੀ ਗਾੜੀ ਲਾਦ ਲੇਈਏ ਵਾ ਜਹਾਂ ਗਾੜੀ ਨਹੀਂ ਜਾਸਕਤੀ ਤਹਾਂ ਸਾਥ ਊਟੋਂ ਖਚਰੋਂ ਪਰ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੋ ਲਾਦਿ ਲੇ ਜਾਈਏ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥
ਪ੍ਰਦੇਸ ਜਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪੜ ਪੜ ਕਰਕੇ(ਬੇੜੀ) ਨੌਕਾ ਮੇਂ ਪੁਸਤਕੋਂ ਰਖ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਜੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਜਰਜਰੀ ਹੋ ਜਾਂਇ ਤਿਨਕਾ ਖਾਤਾ ਭਰ ਦੀਜੀਏ ॥
ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਤਨੇ ਬਰਸਾਨਿ ਬਰਸ ਜੀਵਤੇ ਰਹੈਂ ਪੜਤੇ ਰਹੀਏ ਔ ਸਭ ਮਾਸੋਂ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਰਹੀਏ ॥

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪੜਤੇ ਰਹੀਏ ਜਿਤਨੇ ਸ੍ਵਾਸ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸ੍ਵਾਸ ੨ ਪਢਤੇ ਰਹੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਲੇਖੈ) ਹਿਸਾਬ ਮੇਂ ਏਕ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਗਲ ਸੁਨਾਈ ਭਾਵ ਅਦ੍ਵੈਤ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਜਗਤ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਜ ਹੈ ਜੀਵ ਹੀ ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥ ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ ॥

ਜਿਤਨਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰਕੇ ਪੜਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ (ਕੜਿਆ) ਝੁਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨੇਕ ਮਤੋਂ ਮੇਂ ਪੜ ਕਰ ਬੁਧ ਭ੍ਰਾਮਕ ਹੋਗਈ ਹੈ ਵਾ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਕਸਾਗਿਆ ਭਾਵ ਬੰਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਬਹੁਤ ਤੀਰਥੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਹੀ (ਲਵਿਆ) ਬਹੁਤ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੇਸ਼ਾਂਤ੍ਰੋਂ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥ ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਜਿਤਨੇ ਬਹੁਤ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਸਮ ਲਗਾਉਨਾ ਆਦਿ ਦੁਖ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਜੀਵ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਸਹਾਰ ॥

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਅੰਨ ਨਾ ਖਾਧਾ ਸ੍ਵਾਦ ਖੋ ਬੈਠਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਜੋ (ਭਾਇਆ) ਹਛਾ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਸਤ੍ ਨ ਪਹਿਰੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹੁਰੈ ॥

ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪੈਹਨਤਾ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਕਹੁਰੈ) ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥

ਮੌਨ ਧਾਰਨ ਕਰ(ਵਿਗੂਤਾ) ਖਰਾਬ ਹੂਆ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੋਯਾ ਹੂਆ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜੀਵ ਕੈਸੇ ਜਾਗੈ ॥

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਪੈਰੋਂ ਸੇ (ਉਪੇਤਾਣਾ) ਨੰਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋੜਾ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਤਾ ਅਪਨਾ ਪੁਰਬ ਜੋ ਪਾਪ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਉਸਕਾ ਫਲ ਪੈਰੋਂ ਮੇਂ ਕਾਂਟੇ ਚੁਭਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥ ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਬਾਮ ਮਾਰਗੀ ਸਾਧਨ ਕਰਤਾ ਮਲ ਮੂਤ੍ ਕੋ ਖਾਨੇ ਲਗਾ ਹੈ ਅਘੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸਿਰ ਰਾਖ ਪਾਇ ਲਈ ਇਸ ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਨੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤੋ ਪਤ ਹੀ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਰਮ (ਥਾਇ) ਠਿਕਾਨੇ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਭਾਵ ਸਭ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਬੇਬਾਣੀ) ਉਜਾੜੋਂ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਮੜੀਓਂ ਮਸਾਣੋਂ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਇਨ ਪਾਖੰਡੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਅੰਤ ਕੋ ਅੰਧੇ ਅਨਜਾਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾ੍ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥

ਸੋ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ਔ(ਅੰਦੇਸੇ)ਸੰਸੇ ਇਨ ਸਭਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦਮੇਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਜਲਾਇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭਗਤਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਤਸੰਗਤ ਦਰ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਗਾਉਤੇ ਹੂਏ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ (ਭਾਵਦੇ) ਅਛੇ ਲਗਦੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੋਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ ॥

ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਔ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਂ(ਢੋਅ ਨ ਲਹਨੀ) ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਪਕੜਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ (ਧਾਵਦੇ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੌੜੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ੍ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ॥

ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਮੂਲ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਅਣਹੋਂਦਾ ਦੇਹ ਜਾਤ ਅਭਿਮਾਨ ਮੇਂ ਗਿਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥

ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥ ੯ ॥

ਔਰ ਬਿਆਸ ਬਸਿਸਟ ਆਦ ਤੋ ਉਤਮ ਜਾਤ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕਾ (ਢਾਢੀ) ਜਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਨੀਚ) ਨੀਵੀ ਜਾਤ ਕਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਮਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣ ਹਾਰੁ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮਿਥਿਆਤ੍ਵ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹੈਂ (ਮੰਡਪ) ਅਸਥਾਨ (ਮਾੜੀ) ਮੰਦਰ ਔਰ ਤਿਨ ਮੇਂ ਬੈਠਨੇ ਹਾਰੇ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨ੍ਣ ਹਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਸੋਨਾਂ ਚਾਂਦੀ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਰੀਰ ਬਸਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਚਤ ਜੋ ਸੁੰਦਰਜਤਾ ਹੈ ਅਪਾਰ ॥

ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥ ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮੀਆਂ ਬੀਬੀ ਸਭ ਪ੍ਰਪੰਚ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸਭ ਪਦੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਕੂੜ ਲਗਾਏ ਜਾਨਾ ਇਸਕੋ ਸਤ ਜਾਨ ਕਰ ਇਸ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਖਪ ਖਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵ (ਖਾਰੁ) ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਖਰਾਬ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਖਾਰੁ) ਭਸਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਝੂਠੋਂ ਕਾ ਇਨ ਝੂਠੇ ਪਡਾਰਥੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਭੂਲਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਕਿਸ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰੀਏ ਸਭੀ ਜਗਤ (ਚਲਣਹਾਰੁ) ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥

ਝੂਠ (ਮਿਠਾ) ਸੰਖੀਏ ਵਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਝੂਠ (ਮਾਖਿਓ) ਸ਼ਹਤ ਕੀ ਭਾਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਝੂਠ ਨੇ ਪੁਰੋਂ ਕੋ ਪੁਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਡਬੋ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ॥ ੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਝੂਠਹੀ ਝੂਠ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਏਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਆਪਨਾ ਸਤਨਾਮ ਦੇਹੁ॥ਜੇ ਕਹੇ ਇਸ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਸਚ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਤਬ (ਪਰੁ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਸਚ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁਰਸ ਰਿਦੈ ਕਰ ਸਚਾ ਹੋਵੈ ॥

ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥

ਝੂਠ ਕੀ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਇ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਸੇ ਧੋਇ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਸਚ ਤੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਸੁਣਿ) ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ (ਮਨੁ) ਮਨਨ ਕਰੇ (ਰਹਸੀਐ) ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰੇ ਤਬ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਤਾਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥

ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਤੋਂ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਾ (ਜੁਗਤਿ) ਜੋੜਨਾ ਜਾਨੈ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਸੁਧ ਕਰਕੇ ਕਰਤਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਬੀਜ ਦੇਇ ਭਾਵ ਪਾਵੈ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥

ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਤੋਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜਬ ਸਚੀ ਸਿਖਜਾ (ਲੇਇ) ਧਾਰਨ ਕਰੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥

ਅਪਨੇ ਜੀਉ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਚੌਰਾਸੀ ਭ੍ਰਮਨ ਸੇ ਛੁੜਾਨੇ ਹਿਤ ਦਯਾ ਕਰੈ ਜਾਣੈ ਵਾ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਕਰ(ਜਾਣੈ)ਜਾਨ ਕਰਕੈ ਜੋ ਕਛੁ ਧਨ ਪੜੈ (ਦਾਨ) ਬਿਧਵਤ ਜਲ ਕੁਸਾ ਲੇਕਰ ਪੁੰਨ ਸਾਮਾਨ ਸੇ ਦੇਨਾ ਕਰੇ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੈ ਵਾ ਪੁੰਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਦਾਨ ਕਰੈ ਸੋ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਤਾਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛਿਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚੁ ਤਬ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮਨ ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਮੇਂਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇ ਕੈਸੇ ਕਰੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੁਛ ਕਰ ਇਸਥਤ ਹੋਕਰ ਜੋ ਸਭ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਬੈਠਾ ਰਹੈ ਭਾਵ ਅਡੋਲੁ ਰਹੇ । ਵਾ (ਬਹਿ ਰਹੈ) ਆਸਨ ਜਿਤ ਹੋਨੇ ਮੇਂ ਭਾਵ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਰਹਤ ਕਰੇ ॥

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥

ਸਚ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਔਖਧਿ ਹੋਤਾ ਭਜਾ ਹੈ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇਕਰ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ੍ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ (ਪਲੈ) ਬਸਤ੍ਰ ਵਾ ਲੜ ਭਾਵ ਰਿਦੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਨ ਪਾਸ ਜੀਵ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥

(ਮਹਿੰਡਾ) ਮੇਰਾ ਦਾਨੁ ਤੋ ਸ਼ੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਦੀ ਧੂੜੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਿਲੇ ਤਉ ਮਾਥੇ ਪਰ ਲਗਾਈਐ ॥

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਝੂਠਾ ਲਾਲਚੁ ਛੋਡ ਦੇਈਏ ਅਰੁ ਇਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਅਲਖ ਪੁਰਖੁ ਕਾ ਧਜਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ਜੈਸੀ ਕਾਰ ਕਰੀਐ (ਤੇਵੇਹੋ) ਤੈਸਾ ਫਲੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਸੁਭ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੋਇ ਤਬ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਈਏ ਵਾ ਥੋੜੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਗਵਾਇ ਦੇਈਦੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਕਾਲਿਕ ਕਰਕੇ ਸਭਜੀਵ(ਬੇਤਾਲ)ਭੂਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਚ ਬੋਲਨੇ ਕਾ ਕਾਲ ਪੜਾ ਹੈ ਔ ਝੂਠ ਸਭ ਮੇਂ ਬਰਤਮਾਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਜਗਾਦਿ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਲੇਕਰ ਸੁਰਗਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਗਏ ਹੈਂ ਅਬ ਇਸ ਜੁਗ ਮੇਂ ਉਸ ਬੀਜਕੀ ਦਾਲ ਹੋਗਈ ਅਰਥਾਤ ਨ ਰਿਖਿ ਰਹੇ ਨ ਧਨ ਰਹਾ ਨ ਮੰਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਸ਼ਕਤੀ ਰਹੀ ਅਬ ਜੋ ਉਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕੀਆ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਉਗਵੈ) ਅੰਕਰਿਤ ਹੋਇਗੇ ਸੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੇ ॥

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

ਜੇ ਇਕ ਦਾਨਾ ਭਾਵ ਜਗ ਕੀ ਪੂਰੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੋਇ ਰੁਤੋਂ ਮੇਂ ਰੁਤ ਭੀ ਹੋਇ ਭਾਵ ਸਤ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਵਾਪੁਰ ਹੋਇ ਤੌ (ਉਗਵੈ) ਜੰਮੇ ਭਾਵ ਕਰਮੁ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਜੈਸੇ ਪਾਹੁ ਦੀਏ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਰ ਰੰਗ ਦੀ ਸੋਇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਇਹਾਂ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਔ ਯਥਾਰਥ ਫਲੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪਰ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾ ਉਦਾਹਰਣ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜ ਮੇਂ ਰਹਨਾ ਮਨ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਇਸੁ ਖੁੰਬ ਪਰ ਚੜਾਈਐ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਸੇ (ਸਰਮੁ) ਲਜਜਾ ਕਰਨੀ ਇਹੁ (ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਾਵ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਮਨ ਕੋ ਪਾਹੁ ਹੋਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਜੀਠੇ ਰੰਗ ਮੇਂ (ਰਪੈ)ਰੰਗਿਆ ਜਾਏ ਤਬ ਮਨਕੇ ਝੂਠਕੀ (ਸੋਇ) ਲੇਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥ ੧ ॥

ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਰਾਜ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੋਭ ਰਾਜਾ ਹੈ (ਮਹਤਾ) ਬਜੀਰੁ ਵਾ ਪਟਵਾਰੀ ਪਾਪੁ ਹੈ ਝੂਠ (ਸਿਕਦਾਰੁ) ਠਾਨੇਦਾਰ ਬਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਵਾ ਸਰਦਾਰੁ ਹੈ ॥

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕਾਮ (ਨੇਬ) ਚੋਬਦਾਰ ਹੈ ਬੁਲਾਇਕਰ ਉਸਕੀ ਸਲਾਹ ਪੂਛੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਬੈਠ ਬੈਠਕਰ ਚਾਰੋਂ ਆਪਸ ਮੇਂ ਪਾਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਲੋਭੀ ਹੈਂ ਔ ਬਜੀਰ ਵਾ ਪਟਵਾਰੀ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ਸ੍ਰਦਾਰ ਝੂਠੇ ਔ ਚੋਬਦਾਰ ਕਾਮੀ ਹੈਂ ਫਿਰ ਇਨਸਾਫੁ ਕਹਾਂ ਸੇ ਮਿਲੇ ॥

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਯਹ ਰਯਤ ਧਰਮਾ ਧਰਮ ਕੇ ਗਜਾਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਅੰਧੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਰੂਪ(ਭਾਹਿ)ਅਗਨ ਕਰ ਭਰੇ ਹੂਏ ਜੀਵ (ਮੁਰਦਾਰੁ) ਜੋ ਪਰਾਯਾ ਹੱਕੁ ਹੈ ਸੋ ਖਾਤੇ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਰਾਸਕੇ 'ਮਿਸ' ਬਹਾਨੇ ਕਰਕੇ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਬਿਪਰਜੇ ਕਿਰਿਆ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਗਿਆਨੀ) ਜਾਨਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਚਤੇ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਤੇ ਹੈਂ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਔ ਭੂਖਣੋਂ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰੁ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਔ ਰਾਧਕਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਅਪਨੇ ਪੇਟ ਕੇ ਭਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨੇ ਬਡਿਓਂ ਕੀਆਂ ਨਕਲਾਂ ਕਰ ਭੰਡੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਊਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਔਰ ਊਚੀ ਸੁਰਕਰ (ਕੂਕਹਿ) ਆਵਾਜਾਂ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰ (ਵਾਦਾ) ਬਿਜਰਥ (ਵਾਦ) ਵਿਰੋਧ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ (ਜੋਧਾ) ਸੂਰਮਿਓਂ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜੋ (ਹਿਕਮਤਿ) ਸਿਆਨਪ ਸੀਖਕਰ ਔ (ਹੁਜਤਿ) ਬਿਤੰਡਾਬਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਧਨਕੋ(ਸੰਜੈ)ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਪਜਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਕਲਿਕੇ ਪੰਡਤ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਧਰਮੀ ਹੈਂ ਸੋ ਧਰਮੁ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਗਜਾਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਮੁਕਤੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭੁ ਕਰਮੁ ਕਰਕੇ ਉਸੀ ਵਕਤ ਫਲੁ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ (ਜਤੀ) ਸੰਨਜਾਸੀ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਜਾਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਕੋ ਤੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਘਰ ਛੋਡ ਕਰ(ਬਾਰੁ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਜਾ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਜਤੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ । ਵਾ ਘਰ ਬਾਰ ਛੋਡ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ । ਸੰਨਜਾਸ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਮੈਂ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ "ਰੇ ਮਨ ਐਸੋ ਕਰ ਸਨਿਆਸਾ । ਬਨਸੇ ਸਦਨ ਸਭੈ ਕਰ ਸਮਝੁ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ" ॥

ਸਭੁਕੋ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥
ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਪੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਗੁਣਾ ਕਰ ਆਪਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਆਪਕੋ ਘਟ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਪਰੰਤੁ ਜਬ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠ ਰੂਪ(ਪਰਵਾਣਾ)ਵਟਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਗੁਨੋਂ ਕਰ ਮਹਾਤਮਾਂ ਕੀ ਪਤਿ ਰਹ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਗੁਨੋਂ ਰੂਪੀ ਵਟਾ ਬੁਧ ਰੂਪ ਤਕੜੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਛਾਬੇ ਮੈ ਪਾਈਏ ਭਾਵ ਪੂਰਬ ਹੂਏ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਗੁਨ ਏਕ ਓਰਕਰ ਬੁਧੀ ਮੈ ਵਿਚਾਰੀਏ ਏਕ ਓਰ ਅਪਨੇ ਗੁਨ ਰਖੀਏ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰੀਏ ਤਉ ਤੁਲਿਆ ਹੂਆ(ਜਾਪੈ)ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ਕੇ ਉਨਕੇ ਸਮ ਹੈ ਵਾ ਕਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ (ਵਦੀ) ਠਣੀ ਰਚੀ (ਸੁਵਜਗਿ) ਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਸਚਾ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਉਸ ਸੇ ਕੁਛ ਛਿਪਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਨੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਾਧਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਸਿਧ ਹੈ ॥

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥

ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਨ ਜਾਤ ਹੈ ਨ ਬਲ ਹੈ ਅਗੇ ਨਵੀਨ ਜੀਵ ਭਾਵ ਲੋਗ ਹੈਂ ਵਾ ਵੇ ਲੋਗ ਤੁਝਕੋ ਜੀਉ ਕਹਿਕਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਵੈਂਗੇ ਨੀਚ ਸੰਬੋਧਨ ਵੇ ਰੇ ਕਾ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਵੈਂਗੇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋਈ ਕੋਈ ਅਛੇ ਹੋਇਂਗੇ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਵਹਾਂ ਲੇਖੇ ਮੇਂ ਪੜੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਉੜੀ ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪਨੇ ਆਦ ਸੇ ਜਿਸ ਪਰ ਕਰਮ ਪਾਇਆ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਖਸਮੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਰਥਾਤ ਆਪਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

(ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ) ਤੈਨੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਾਵ ਤ੍ਰੁਹ ਤ੍ਰੁਹ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਬਸ ਮੇਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਇਕਨਾ ਕੋ ਤੈਨੇ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਤੇ (ਖੁਆਇਆ) ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਹਾਂ ਤੈਨੂੰ ਜਾਨਾ ਹੈ (ਜਿਥੈ) ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਆਪ ਤੁਠੇ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਬੁਝਾਇਆ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਸਨੋ ਬੁਝਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹੇ ਸਚ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਰੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਦੁਖ ਔਖਧੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਵਿਸਯ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭਗਵਤ ਪਾਵਨੇ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਕਰਨੇ ਕੀ (ਤਾਮਿ) ਇਛਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਭਾਵ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ ਏਹੀ ਭਜਾ ਰੋਗ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਦਾ ਨਾਮ ਏਹੀ ਭਜਾ ਦਾਰੂ। ਜਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਜੀਵ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਉ ਆਮੇ ਰੋਗ ਕੋਨ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ ਦੁਖ ਸੋ ਪੁਨਾ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਛਕੀਆ ਭੀ ਚਾਹੂੰ ਤੋਂ ਪਰਤੰਤ੍ਰ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂਹੋਤਾ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੁਦਰਤ ਮਾਇਆ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਫਿਰ ਤਿਸਮੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਿਸੀ ਸੇ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ (ਜਾਤਾ) ਉਤਪਤੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਜਾਤੀਆਂ ਭਾਵ ਕਲਪਤ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਜੋਤੀ ਤੂੰ ਜਾਤ ਉਤਪਤਿ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਅਧਿਸਟਾਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਔ(ਅਕਲ) ਕਲੇਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀ ਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ(ਸੁਆਲਿਉ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਤੈਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੀਵ ਸੇ ਨਜਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

ਸਿਖ ਕੇ ਛੇ ੬ ਪ੍ਰਸਨੋਂ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ(ਜੋਗ)ਜੋੜਨੇ ਵਾਲੇ ਸੰਨਜਾਸੀਓਂ ਕਾ ਏਕਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੀ(ਸਬਦੰ)ਧਰਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਕਾ ਬੇਦ ਪੜਨਾ ਪੜਾਉਨਾਦਿ ਯਹੀ ਧਰਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ ਸਬਦੰ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਖਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਸੁਰਤਾ ਆਦਿ ਹੀ ਧਰਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ (ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ)ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੇਤੀ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ ਯਹ ਬੈਸਜੋਂ ਕਾ ਧਰਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸ਼ੂਦ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਰਾਈ ਕ੍ਰਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਧਰਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥

ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮੁ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਯਹ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਅਦ੍ਵਤੀਅ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨਨਾ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ

ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ਔ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸੇਵਕ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ ਜੇਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾਂ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੪ ॥

(ਕ੍ਰਿਸ)ਸਤਾ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਤ ਪਦ ਕਾ ਲਖਜ ਹੈ(ਨੰ)ਆਨੰਦ ਅਰਥ ਮੈਂ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਸਥਾਨ ਤ੍ਵੰ ਪਦ ਕਾ ਲਖਜ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਦੋਨੋ ਲਖਜੋਂ ਕਾ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈ ਏਕ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਦੇਵਤੋਂ ਕਾ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੈ ਸੋਈ ਈਸਰ (ਆਤਮਾ)ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੈ(ਆਤਮਾ)ਜੀਵ(ਵਾਸੁਦੇਵ)ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਹਤ ਅਰੁ(ਦੇਵ)ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸੁ ਹੂੰ ॥੪॥ ਮਨਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

(ਕੁੰਭੇ)ਘੜੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਲ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਲ ਔ ਕੁਮਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੁੰਭ ਨਹੀਂ ਬਨ ਸਕਤਾ ਤਿਸੀ ਤਰਾਂ ਗਜਾਨ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਮਨ ਸਿਥਰ ਰਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਜੈਸੇ ਘੜੇ ਕਰ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਜਲ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗਜਾਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋਸਕਤਾ ਹੈ ਇਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਮਿਤ ਕਾਰਨ ਹੈ ਮਨ ਉਪਾਦਾਨੁ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੁਮਾਰ ਨਮਿਤ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤਕਾਦਿ ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਮਿਤਕਾਰਨੁ ਹੈ ਮਨੁ ਉਪਾਦਾਨੁ ਕਾਰਣੁ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਜੋ ਪੜਾ ਹੁਆ ਗੁਨਾਹ ਕਰੈਗਾ ਤੋ ਉਸਕੇ ਸਥਾਨ(ਓਮੀ) ਅਨਪਢ ਸਾਧ ਪਨਲੋਕ ਮੇਂ ਮਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਗੁਨਾਹ ਕਰੈਗਾ ਸੋਈ ਭਰੈਗਾ ॥

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਸੇ ਭੀ ਜੋ ਘਾਲਣਾ ਘਾਲਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇਵੇਹੋ ਤੈਸਾਹੀ (ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ) ਨਾਮ ਲੇਕੇ ਲੋਕ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਧਰਮ ਹੀ ਕਾ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਐਸੀ(ਕਲਾ)ਬਾਜੀਭਾਵ ਐਸੀਕਰਨੀ ਨ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕਰ ਪਰਲੋਕਮੇਂ(ਦਰਗਹ)ਨਜਾਯ ਸਥਾਨਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਹਾਰਨਾ ਪੜੇ

ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੜਾ ਹੁਆ ਔ (ਓਮੀਆ) ਅਨਪੜੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਆਗੇ ਬੀਚਾਰਾ ਜਾਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਆਦਰ ਪਾਵੈਗਾ ਸੋ ਪਢਾ ਹੁਆ ਕਹਾ ਜਾਇਗਾ ਜੋ ਧਕੇ ਖਾਇਗਾ ਵਹੀ ਅਨਪੜ ਕਹਾ ਜਾਇਗਾ ॥

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋ ਬਿਖਯੋਂ ਕੇ ਮੁਹ ਚਲੇ ਲੂਟੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਚਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੋਭੀ ਵਾ ਮਨਮਤੀਏ ਜੋ ਮੁਹ ਆਈ ਬਕਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਮਾਰੇ ਜਾਏਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਨਰਕਮੇਂ ਜਾਏਂਗੇ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਕਿ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਨ ਸਥਿਰ ਹੋਗਾ ਪਢਨੇ ਸੇ ਵਾ ਅਨਪਢਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ ॥ ੧੨ ॥ ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਕਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਧਰਮ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਕੋ ਏਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

(ਮੇਰੁ)ਮਣਕੇ ਸਮ ਸਰੀਰ ਰਥਮੇਂ ਇਸਥਤਹੋਨੇ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਰੀਰ ਰਥ ਭੀ ਏਕ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਰਥਵਾਹੀ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਪੁਨਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਂ ਰਥ ਔਰ ਰਥਵਾਹੀ ਬਦਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਗਿਆਨੀ ਲੋਕ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਸਤਜੁਗ ਮੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਰਥ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਥਾ ਧਰਮ ਰਥ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਜੀਵ ਧਰਮਾਤਮਾ ਔਰ ਸੰਤੋਖੀ ਥੇ ॥

ਤ੍ਰੈਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਤ੍ਰੇਤੇ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਰਥ ਜਤ ਕਥਾ (ਜੋਰੁ)ਬਲ ਜਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਜਤੀ ਔਰ ਬਲੀ ਥੇ ਵਾ ਬਲ ਕਰ ਜਤ ਰਖਤੇ ਥੇ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਦ੍ਵਾਪਰ ਮੇਂ ਸਰੀਰ ਰਥ ਤਪ ਕਾ ਥਾ ਸਤ ਰਥ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਸਕ ਤਪਸ੍ਵੀ ਵਾ ਸਤ ਬੋਲਨੇ ਹਾਰੇ ਥੇ ਵਾ ਸਤਜ ਬੋਲਨੇ ਕਰ ਤਪ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਕਲਿਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਸਰੀਰ ਰਥ ਅਗਨ ਕਾ ਹੈ ਝੂਠ ਅਗਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਅਗਨ ਮੇਂ ਦਗਧ ਹੈਂ ਮਿਥਿਆ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਿਥਿਆ ਬੋਲ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੀ ਅਗਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਰਤੇ ਹੈਂ ਚਾਰੋ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਸਿਧਾਂਤ ਭਾਉ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਨਿਮ੍ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਸੇ ਮੋਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਂਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚਿ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥ ਸਭੁਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਸਤਜੁਗ ਕਾ ਸਾਮ ਬੇਦ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਸ੍ਵੇਤੰਬਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਸਤੋ ਰੂਪ ਹੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਰ ਸਚੇ(ਆਛੈ)ਸਿਥਤ ਥੇ ਔ (ਸਾਚਿ ਰਹੇ) ਬਾਨੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੀ ਬੋਲਤੇ ਰਹਤੇ ਥੇ ਔ ਸਭ ਕੋਈ ਮਨਕਰਕੇ ਭੀ ਸਚੇ ਹੀ ਮੈਂ ਸਮਾਉਤਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਸਤਜੁਗ ਕੇ ਜੋ ਲੋਗ ਥੇ ਸੋ ਐਸੇ ਥੇ ਵਾ ਬੇਦ ਉਪਦੇਸ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥
ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਤ੍ਰੇਤੇ ਕਾ ਰਿਗ ਬੇਦ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਸਭ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੌਨ ਹੈ ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਔ ਸਭ ਦੇਵਤੋਂ ਮੇਂ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਾਮ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਥੀ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਲੇਨੇ ਸੇ ਸਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਪਾਪ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਅੰਤਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਸੇ ਛੂਟਨਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ ॥

ਦ੍ਵਾਪਰ ਜੁਗ ਕਾ ਜੁਜਰ ਬੇਦ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਨੇ ਬਲ ਕੱਰ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ ਗੋਪੀ ਛਲੀ ਹੈ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੀ ਜਾਂਦਨੀ ਛਲੀ ਰਾਸ ਕੇ ਸਮਜ ਸਰਦ ਰਾਤ੍ਰਿ ੬ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਕਰੀ ਵਾ ਜਾਦੋ ਕੁਲ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਛਲੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਭਾਸ ਛੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਲੜਾਕੇ ਮਾਰ ਦੀਏ ਸੋ ਜਾਦੋ ਕੁਲ ਮੇਂ ਕਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਨਾਮ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥

(ਗੋ) ਪ੍ਰਿਥੀ ਕਾ ਜੋ (ਪੀ) ਪਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰਜਾਤ ਨਾਮ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖਜ ਸਤਭਾਮਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇੰਦ੍ ਸੇ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਲੇ ਆਯਾ ਵਾ ਪਾਰਜਾਤ ਲੈਆਇਆ ਔ ਗੋਪਕਾਓਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਬਿੰਦ੍ਰਾ ਬਨ ਮੇਂ ਰਾਸ ਕਾ ਰੰਗ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਭਾਵ ਕਰਮ ਸੇ ਤੀਨੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੰਸ ਔਰ ਰਾਮ ਔ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਹੀ ॥

ਕਲਿਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਹੂਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ ਭਇਆ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਅਥਰਬਣ ਬੇਦ ਹੁਆ ਕਲੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ (ਖੁਦਾਈ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਲਹ ਭਇਆ ॥

ਨੀਲ ਬਸਤ੍ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ ॥

ਨੀਲ ਬਸਤਰ ਰੰਗਾਇ ਕਰ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਤੇ ਭਏ (ਪਠਾਣੀ) ਪਠਾਣੋਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਵਾ ਤੁਰਕੋਂ ਕਾ ਮੁਗਲੋਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨੇ ਕਰ ਦੀਆ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਲੀ ਜੁਗ ਮੈਂ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਅਧਕਤਾ ਹੁਈ ਅਰ ਫਾਰਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੇ ਹਿੰਦੂ ਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਬੋਲੀ ਬੋਲਨੇ ਲਗੇ॥ ਜਥਾ ਬਾਜੇ ਹਿੰਦੂ ਬੀ ਕਹ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਖੁਦਾ ਕੀ ਕਸਮ ਹੈ ਵਾ ਖੁਦਾ ਜਾਨੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ॥

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥ ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ੍ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਜੁਗ ਕਾ ਹਾਲ ਕਹਕੇ ਸਚੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ ਬੇਨੋਂ ਕੋ ਪਢਤੇ ਔ ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦਰ ਬਿਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ੍ਰਾ ਹੈ ॥

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥ ੨॥

ਸਭ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨੀਮਾਂ ਕਹਾਵੇ ਭਾਵ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਭਉ ਰਖੈ ਤਬ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮੋਖਜ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਮੋਖਜ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਨਿਸਚਯ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ।

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਵਿਟਹੁ) ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਐ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਬੁਧ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅੰਜਨ ਪਾਇ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਇਨ੍ਹੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਜਗਤ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਖਸਮ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

ਐਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਜੋ ਦੂਸਰੇ ਬਨਜ ਮੇਂ ਅਰਥਾਤ ਆਨ ਦੇਉ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਨਜਾਰੇ ਡੂਬੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਹੀ ਵਾ ਸਤਗੁਰ ਪਾਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਗਿਆਨ (ਬੋਹਿਥਾ) ਜਹਾਜ ਹੈ ਇਹ ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਦੰਭ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਸਿੰਮਲ ਕਾ ਬ੍ਰਿਖਜ ਜੈਸੇ(ਸਰਾਇਰਾ)ਸੀਧਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ(ਅਤਿ ਦੀਰਘ)ਅਤ ਊਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ(ਅਤਿਮੁਚੁ)ਅਤਿ ਮੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਪਰੰਤੂ (ਓਇ ਜਿ) ਵਹੁ ਜੋ ਫਲ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਪੰਖੀ ਸਬ ਹੀ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਕਿਤੁ) ਕਿਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਨਿਰਾਸ ਹੋਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਫਲ ਉਸਕੇ ਫੀਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪੱਤੇ ਭੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਉਤੇ ॥

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਿਠਤ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਯਦਿਪੀ ਨੀਵੀ ਹੈ (ਤਤੁ) ਸੋ ਬੇਰੀਦੇ ਗੁਨੋਂ ਦੀਆਂ ਭਲਿਆਈਆਂ ਕਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਦੇਖਨੇ ਮੇਂ ਅਤਿ ਸੂਧਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਜਸ ਬਨ ਰਹਾਹੈ ਯਹੀ ਦੀਰਘਤਾਹੈ ਮੁਚਤਾ ਯਹ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਪਰ ਸਿਖ ਮੰਡਲੀ ਬਿਕੁਤੀ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਲ ਗਜਾਨ ਕੀ ਬਾਤੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਚਨ(ਫੀਕੇ)ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਥਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ਫੁਲ ਕਰਮ ਸਕਾਮੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਕਬਕੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਉਸਕੇ ਵਾ ਜਗਜਾਸੀ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ(ਮਿਠਤ ਨੀਵੀ) ਬਾਨੀ ਜਿਨਕੀ ਮਧੁਰ ਬੁਧਿ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੇ ਭਰੀ ਹੋਈ ਪਰੋਪਕਾਰਾਦਿ ਗੁਨੋਂ ਕੀ ਭਲਿਆਈ ਹੈ ਤਤ੍ਰ ਮਿਥਜਾ ਕੇ ਬਿਬੇਕ ਕਰਨੇ ਕੇ ਗੁਣ ਕੀ ਤਿਨ ਮੇਂ ਚੰਗਿਆਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਗਜਾਨੁ ਕਰਮ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਸਭ ਰਸਦਾਇਕ ਹੈ ਪਨਃ ਵਹ ਮੋਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪਕਉ ਪਰਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੋਈ ਆਪਕੋ ਨਿਉਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰਾਏ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਜਬ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾਜੁ ਪਰ ਧਰਕੇ ਤੋਲੀਏ ਤੋ ਜੋ ਨਿਉਂਤਾਹੈ ਵਹੀ ਭਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਜੁਗਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸਮੇਂ ਭੀ ਏਕ ਭੇਦ ਹੈ ਕਿ ਪਾਖੰਡ ਪੂਰਬਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਨ ਹੋ(ਅਪਰਾਧੀ)ਪਾਪੀ ਸਭਸੇ(ਦੂਣਾ)ਨਿਉਤਾ ਹੇ ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਿਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕਾ ਕਛੁ ਪੁੰਨ ਨਹੀਂ ਉਲਟਾ ਅਧਕ ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਰਿਦੈ (ਕੁਸੁਧੇ) ਟੇਢੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਸੀਸ ਨਿਵਾਉਨੇ ਸੇ ਕਜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਸਲੋਕ ਕਾਸੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਪਖੀ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਸਾਥ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਦਿਆ ਬਾਦੰ ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪੜਤੇ ਹੋ ਸੰਧਜਾ ਕਰਤੇ ਹੋ (ਬਾਦੰ) ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਹੋ (ਸਿਲ) ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਪੂਜਤੇ ਹੋ ਬਗਲੇ ਕੀ ਭਾਂਤ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਉਤੇ ਹੋ ॥

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਕੁਖਣ ਸਾਰੰ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਮੁਖਸੇ ਝੂਠੀ ਬਾਤ ਭੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕੋ ਬਿਸੇਖ ਕਰ ਸਚੇ ਭੂਖਨੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ(ਸਾਰੰ)ਸ੍ਰੇਸਟ ਬਨਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ (ਤ੍ਰੈਪਾਲ) ਤ੍ਰਿਪਦੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤੀਨੋ ਸੰਧਜਾ ਕਾਲ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ (ਤ੍ਰੈ) ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ (ਤਿਹਾਲ) ਤੁਮਾਰਾ (ਹਾਲ)ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਵਿਚਾਰ ਰਹਾ ਭਾਵ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਗਲੇ ਮੇਂ ਮਾਲਾ ਪਹਨਤੇ ਹੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਊਰਧ ਪੁੰਡ ਵਾ ਤ੍ਰਿਪੁੰਡ ਤਿਲਕ ਲਗਾਉਤੇ ਹੋ ਦੋ ਧੋਤੀਆਂ ਰਖਤੇ ਹੋ ਔ(ਕਪਾਟੰ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਬਸਤ੍ਰ ਰਖਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਪੂਜਾ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪਰਣਾ ਰਖਤੇ ਵਾ'ਪਾਟ' ਰੇਸ਼ਮ ਕਾ ਬਸਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਨਕਰ ਰਖਤੇ ਹੋ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਜਾਨਨੇ ਕਾ (ਕਰਮੰ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਾਵ ਸਾਧਨ (ਜਾਨਸਿ) ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਹਚੇ ਮੇਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮ ਸਭ (ਫੋਕਟ) ਸਾਰ ਤੇ ਰਹਤ ਭਾਵ ਨਿਹਫਲ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵਾ ਤੁਮ ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਪੂਰਬੁਕਤ ਕਰਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਿਸਚਯ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਧਜਾਨੁ ਕਰੇ ਪੁਨਃ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਧਜਾਨ ਕਾ ਰਸਤਾ ਜੀਉ ਪਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

(ਕਪੜੁ)ਬਸਤ੍ਰ ਭਾਵ ਕਪੜੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਅਰੁ(ਸੁਹਾਵਣਾ)ਸੁੰਦਰੁ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਇਸੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਜੋ ਮੰਦਾ ਬੁਰਾ ਕਾਮ (ਚੰਗਾ) ਭਲਾ ਕਰਮ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਫਲੁ ਪਾਉਨਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਮਨ ਭਾਵਤੇ ਭਾਵ ਥਿਚਾਰ ਔ ਨੀਤ ਰਹਿਤ ਜੋ ਹੁਕਮ (ਕੀਏ) ਚਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ (ਭੀੜੈ) ਤੰਗਰਸਤੇ ਮੇਂ ਜਾਣਾ ਹੋਇਗਾ ॥

ਨੰਗਾ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥ ਕਰਿ ਅਉਗਣਿ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਜਥ ਜੀਵ ਨੰਗਾ ਹੋਕਰ (ਦੋਜਕਿ)ਨਰਕ ਕੋ ਚਲਾ ਤਥ ਅਤੀ (ਡਰਾਵਣਾ) ਭਜਾਨਕ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜੈਗਾ ਅਵਗਨ ਕਰਕੇ ਪਛਤਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਜਨੇਊ ਪਹਰਾਉਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥
ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਜਥ ਪੰਡਿਤ ਹਰਿਦਜਾਲ ਜਨੇਊ ਪਹਿਨਾਉਨੇ ਲਗਾ ਉਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਯਹਿ ਸਲੋਕ ਕਹਾ ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਜੀ ਜੇਕਰ ਜੀਉ ਕਾ ਜਨੇਊ ਹੈ ਤਉ ਪਹਿਨਾਓ ਪ੍ਰੋਹਤ ਨੇ ਕਹਾ ਦਜਾਲ ਜੀ ਉਸ ਜਨੇਊ ਕਾ ਆਪ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ॥ ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕਃ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਜਾ ਕਰਨੀ ਯਹੀ ਤੋ ਕਪਾਸ ਹੋਇ ਔਰ ਉਸ ਮੇਂ ਸੇ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਸੂਤ ਨਿਕਾਲੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਦਮਨ ਰੂਪ ਕੀਆ ਗੰਢਾਂ ਦੇਵੇ ਸਤ ਬੋਲਨ ਰੂਪ ਵਟੁ ਦੇਵੇ ਇਹ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨੇਊ ਹੈ ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਜੀ ਜਉ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੋਇ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਕੋ (ਘਤੁ) ਪਾਉ ਭਾਵ ਪਹਿਨਾਉ ਵਾ ਅਪਨੇ ਪਾਉ ॥

ਨਾ ਇਹੁ ਤੁਟੈ ਨਾ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥
ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਯਹ ਜੀਉ ਕਾ ਜਨੇਊ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਨ ਤੋ ਟੂਟਤਾ ਹੈ ਨ ਮੈਲ ਲਗਤੀ ਹੈ ਨ ਜਲਤਾ ਹੈ ਨ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀਸੋ ਪੁਰਖੁ ਧੰਨੁ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਉ ਕਾ ਜਨੇਊ ਗਲ ਪਹਿਰ ਕਰ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਚਲੇ ਹੈਂ ॥

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥
ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਅਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਜਨੇਊ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਚਉਕੜਿ) ਜਨੇਊ ਮੋਲ ਮੰਗਾਇਆ ਪੁਨਾ ਚੌਕੇ ਮੇਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਅਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਕਾਨ ਮੇਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਦੀ ਤਥ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੁਰੂ (ਥਿਆ) ਹੁਆ ॥

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਥ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਮਰਗਜਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕਾ ਵਜੋਗ ਹੁਆ ਤਥ ਵਹੁ ਜਨੇਊ ਚਿਖਾ ਮੈਂ ਜਲ ਕਰ ਝੜ ਪਜਾ ਭਾਵ ਲਹ ਗਜਾ ਤਥ ਜੀਉ ਜਨੇਊ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਜਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਇਸ ਜਨੇਊ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਲਾਖੋਂ ਚੋਰੀਆਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਲਾਖੋਂ (ਜਾਰੀਆ) ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗਮਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਲਾਖੋਂ(ਕੂੜੀਆ) ਝੂਠੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਲਾਖੋਂ ਗਾਲੀਆਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਲਾਖੋਂ ਠਗੀਆਂ ਔ ਲਾਖੋਂ (ਪਹਿਨਾਮੀਆ) ਛਪਾਇ ਕਰਕੇ ਮੰਦ ਕਰਤੂਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਇਹ ਬਿਕਾਰ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਾਲ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮ੍ਹਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ੍ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਤਗੁ ਕਪਾਹ ਤੇ ਕਤੀ ਦਾ ਹੈ ਔ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਕਰ ਵਟਦਾ ਹੈ ਬਕਰਾ(ਕੁਹਿ) ਮਾਰਕੇ ਪੁਨਾ ਰਿੰਨ ਕਰਕੇ ਖਾਇਆ ਤਬ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕੇ ਜਨੇਊ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਵਹੁ ਪੁਰਾਨਾ ਹੋਗਜਾ ਤਬ ਉਸਕੋ ਸੁਟ ਦਈਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਔਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਤਗੁ)ਜਨੇਊ ਬਲ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤੋ ਟੂਟੇ ਨਹੀਂ ॥ ੨॥ ਇਤਨਾ ਸੁਨਕਰ ਪਰੋਹਿਤ ਹਰਿਦਜਾਲ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਨੇਊ ਕਾ ਤੋ ਜੋੜਾ ਪਹਿਰਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਏਕ ਜਨੇਊ ਕਾ ਕਥਨੁ ਕੀਆ ਦੂਸਰਾ ਭੀ ਕਹੀਐ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਇਹ ਕਪਾਸ ਕਾ ਬੀਜ ਬੋਇਆ ਹੋਇ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਮੰਨਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਪਾਸ ਕੇ ਪਤੇ ਉਪਜੈ ਉਸਮੈਂ ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਕਾ ਸਲਾਹੁਣਾ ਭਾਵ ਨਿਧਿਆਸਨ ਹੈ ਸੋ ਸੂਤ੍ਰ ਨਿਕਾਲਾ ਜਾਇ ॥

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਜਨੇਊ (ਪੂਤ) ਪਵਿਤਰ ਪਾਈਐ ਪੁਨਾ ਜਬ ਪਰਲੋਕ ਜਾਈਐ ਤਉ ਤੁਟਦਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਨ ਕਾ ਪੁੰਨ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਾਥ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਬੀ ਅਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥ ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਜਨੇਊ ਪਹਿਨਨੇ ਕਾ ਇਹੀ ਪਰਜੋਜਨ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮ ਕੈ ਬੰਧ ਕਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਰੋਕਨਾ ਸੋ ਜਿਨ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਹੋਨੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੋ ਤਗ ਪਹਨਾਉਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭਾਵ ਸਿਸਨਕੋ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗਮਨ ਤੇ ਨ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਰਤਖਜ ਤਗ ਪੜਾ ਭਾਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਦਰੀ ਰਹੀ ਵਾ ਸ਼ਿਸਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਕੋ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਤਗ (ਨ) ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਭਾਵ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਗਮਨ ਤੇ ਨਿਤ ਸਵੇਰੇ ਦਾੜੀ ਪਰ (ਥੁਕ) ਲਾਨਤ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥ ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਨ ਪੈਰੋਂ ਕੋ ਬੁਰੇ ਕਾਮੋਂ ਕੀ ਓਰ ਜਾਨੇ ਸੇ ਤਗ ਪੜਾ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਗ ਨ ਪੜਾ ਕਿ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਪਰ ਦ੍ਰਬਜ ਕੀ ਓਰ ਨ ਜਾਇ ਜਿਹਬਾ ਕੋ ਭੀ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਸੇ ਵਾ ਪਰਨਿੰਦਾ ਸੇ ਹਟਾਉਨੇ ਕਾ ਤਗ ਨ ਪੜਾ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਲੋਕਨਾਦ ਸੇ ਹਟਾਉਨੇ ਕਾ ਤਗ ਨ ਪੜਾ ॥

ਵੇ ਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੁਮਹੀ ਆਪ ਬਿਨਾਂ ਤਗ ਕੇ (ਵਤੈ) ਫਿਰਤੇ ਹੋ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਾਗੇ ਵਟ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ (ਘਤੈ) ਪਾਉਤੇ ਹੋ ॥

ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥ ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

(ਭਾੜਿ) ਬਿਆਹ ਕਰਾਈ ਦਖਿਅਨਾ ਜਜਮਾਨ ਸੇ ਲੇਕਰ ਬਿਆਹੁ ਕਰਾਉਤੇ ਹੋ (ਕਢਿ) ਨਿਕਾਲ ਕਰ (ਕਾਗਲੁ) ਪੁਸਤਕ ਸਗਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਰਸਤਾ ਬਤਾਉਤੇ ਹੋ ॥

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥ ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਲੋਕੋ ਸੁਨੋ ਔਰ ਇਸ (ਵਿਡਾਣੁ) ਅਸਚਰਜ ਕੋ ਦੇਖੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੋ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ (ਸੁਜਾਣੁ) ਚਤਰ ਭਾਵ ਪੰਡਿਤ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥

ਜਬ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦਿਆਲ ਹੋਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੈ ਤਬ ਉਸ ਜੀਵ ਸੇ ਸੁਭ ਕਰਮ (ਕਾਰ) ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਕਰਵਾਵੇਗਾ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥

ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਸੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਅਪਨੀ ਆਗਿਆ ਮਨਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨਾਵੇਗਾ ॥

ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਜਉ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮੰਨਿਐ ਮਾਨਨੇ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋਵੈ ਤਉ (ਖਸਮੈ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ (ਮਹਲੁ) ਸਥਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ ॥੧੫॥

ਜੋ ਕਰਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਵੇਗਾ ਤਉ ਹੀ ਪਰਲੋਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

मैं परमेशुर की सका मैं पैदा जावैगा भाव पतिसटा सहित जावेगा ॥ १५ ॥

सलोक मः १ ॥ गऊ बिराहमण कउ करु लावहु गोबरि तरणु न जाई ॥

सुलतान पुर वेईं के घाट पर महसूलीऐ खत्री ने गऊ लीऐ जाते ब्राहमन को महसूल के वासते तीन पहर तक रोक छोडा गऊ ब्रहमन दोनो कूखे रहे फिर महसूलीआ तिसी गऊ के गोबर से चौंका देकर रसोई करने लगा इस बिप्रीत सरधा को देख कर बचन हुआ जिस गऊ के गोबर से अपने को पवित्र मानता है गऊ और ब्रहमन को कर लगाउता है और गोबर से अपना उधार कीआ चाहता है सो गोबर से तरा नहीं जाइगा ॥

धोती टिका तै जप माली धानु मलेछां खाई ॥

धोती टिका धारकर(तै)बहुरो जप माली हाथ में लेकर मंत्र जपता है अंन मलेछों का खाता है॥ वा हे मलेछा ऐसा धानु खाता हैं ग्रीबों को जो दुख देकर लैंदा हैं ॥

अंतरि पूजा पड़हि कतेबा संजमु तुरका भाई ॥

हे भाई यह संजम तुमारा तुरकों वाला है अंदर बैठके पुजा करते हो भाव मलेछों के डै कर प्रगट पुजा नहीं करते थे बाहर बैठकर कतेबां पड़दे हैं ॥

छोडी ले पाखंडा ॥ नामि लइऐ जाहि तरंदा ॥ १ ॥

(ले) रे पाखंड को छोडी दे नाम जपने से तरि जाहिगा ॥ १ ॥ कलीजुग का प्रभाउ देखावते हैं ॥

मः १ ॥ माणस खाणे करहि निवाज ॥

जो मानुखों को खाने हारे भाव वॅढी लेते हैं सो वुजु करते हैं पुना निमाज पढते हैं भाव से ऐसे काजी अनसाफ पर हैं ॥

छुरी वगाइनि तिन गलि तागा ॥

और जो छुरी गले पर चलाउते हैं भाव चुगली वा कलम रुप छुरी बेगुनाहों पर चलाउना करते हैं उन खत्रीओं के गले में तागे भाव जनेउ हैं ॥

तिन घरि ब्रहमण पूरहि नाद ॥

तिनही के घर में ब्रहमन जाइकर पुजा कर संख बजाउते हैं ॥

उन्हा भि आवहि ओही साद ॥

तिनका धान खाने से तिन ब्रहमनों को भी वही स्वाद आवता है तुरकों जैसा सुभाव होता है ॥

कूड़ी रासि कूड़ा वापारु ॥ कूड़ु बोलि करहि आहारु ॥

जिनकी झुठ की पुंजी है सो झुठ ही का बजापार करते हैं भाव खोटी भावना कर मंद करम करते हैं औ झुठ ही बोल कर भोजनु करते हैं ॥

सरम धरम का डेरा दूरि ॥ नानक कूड़ु रहिआ भरपूरि ॥

(सरम)लजजा का औ धरम बरनासूम का(डेरा)असथान तो बहुत दूर हो रहा है स्री गुरुजी कहते हैं सरबत्र झुठ ही पुरण हो रहा है ॥

मथै टिका तेड़ि धोती कखाई ॥ हथि छुरी जगत कासाई ॥

माथे में तिलकु लगा है कटि में कखाइ रंग की वा पंज कखों वाली धोती है ॥ कख नामु मरोड़ी का है॥भाव हिंदूओं की धोती पंज जगा टंगी जाती है ॥ सो सुध है हाथ में कलम रुप छुरी है वहु जगत के मारने हारे कसाई हैं ॥

नील वसत्र पहिरि होवहि परवाणु ॥ मलेछ धानु ले पूजहि पुराणु ॥

भाव नीली बरदी पहिन कर प्राणीक होते हैं मलेछनों का अंनु लेके फिर घर में पुराणों की पुजा करते हैं भाव जो नौकरी से उपजा पदारथु है सो सुधु होता है चाहो किसी की नौकरी करीऐ ॥ मलेछ धान का भाव जो असुधु पदारथु है रिशवत आदक, तिसु की नखेधी में गुरु जी का तातपरजु है ॥

अभाखिआ का कुठा बकरा खाणा ॥ चउके उपरि किसै न जाणा ॥

(अभाखिआ) मलेछ भाखा अरथात कल में रुप मंत्र का मारा हुआ बकरा खाना करते हो फेर कहते हो हमारे चौके उपर किसे ने जाना नहीं भाव कोई न जाओ चउका असुधु हो जावेगा ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥ ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਚੌਕਾ ਦੇਕਰ ਫੇਰ ਲਕੀਰ ਨਿਕਾਲੀ ਪੁਨਃ ਉਸ ਚਉਕੇ ਉਪਰ ਵਹੁ ਝੂਠੇ ਆ ਬੈਠੇ ॥

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਏਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਫਿਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰਾ ਚੌਕਾ ਕੋਈ ਮਤ ਛੁਹੋ ਮਤ ਛੁਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰੇ ਛੁਹਨੇ ਸੇ ਏਹੁ (ਅਸਾਡਾ) ਹਮਾਰਾ ਅੰਨੁ(ਫਿਟੈ) ਵਿਗੜ ਜਾਇਗਾ ਭਾਵ ਅਸੁਧ ਹੋਜਾਇਗਾ ।

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥ ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਐਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ (ਫਿਟੈ) ਬਿਗੜੇ ਹੁਏ ਮਹਾਂ ਹੰਕਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਜੂਠੈ) ਅਸੁਧ ਹੈਂ ਔਰ ਪਵਿਤ੍ਰ (ਚੁਲੀ) ਆਚਮਾਨ ਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤਨਿ ਫਿਟੈ) ਕੁਸ਼ਟੀਆਂ ਜੈਸੇ (ਫੇੜ) ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕੁਸਟੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਛੁਹਾ ਕਰਤਾ ਨਾ ਕੁਸਟੀ ਆਪਕੋ ਛੁਹਣ ਹੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਸਚ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਧੀ ਹੋਵੇ ਤਉ ਸਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

(ਚਿਤੈ) ਮਨਕੇ ਅੰਤਰ ਭਾਵ ਮਨੋਮਾਤ੍ਰ ਸਭ ਕੋਈ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਸਭ ਪਰਪੰਚ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਵਾ (ਨਦਰੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ (ਚਿਤੈ) ਚਿਤਵਨੀ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਵਾ ਦਫਤਰ ਕੇ ਅੰਦਰ (ਸਭੁਕੋ) ਭਾਵ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈ ਔ ਸਭਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਨੀਚੇ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਵਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਆਪ ਹੀ ਬਡਿਆਈਆਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਆਪ ਬ੍ਰਹਮਾਦ ਵਡੋਂ ਤੇ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੀ ਰਚੀ(ਮੇਦਨੀ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭੀ ਵਡੀ ਹੈ (ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ) ਭਿੰਨ ੨ ਵਾ ਰਚ ਰਚ ਕਰਕੇ ਬਿਵਹਾਰ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥ ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥

ਜੇਕਰ ਉਲਟੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਾਵ ਕੋਪ ਕਰੇ ਤਉ ਪਾਤਸ਼ਾਹੋਂ ਕੋ ਘਾਸ ਖਾਣਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਖੋਤਣਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਵਾਰ ੨ ਪਰ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤੌਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਲਹੌਰ ਮੇਂ ਗੰਗੂ ਭਾਗੂ ਖਤ੍ਰੀ ਤੁਰਕੋਂ ਕੇ ਅਹਲਕਾਰ ਥੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੇ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਲ ਸੇ ਦੂਧ ਦਹੀਂ ਆਦ ਬਸਤ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਸਰਾਧ ਕੀਆ ਥਾ। ਸਰਾਧ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਉਨਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਇਹ ਥਾ ਕਿ ਕਿਸੀ ਤਰਹ ਸੇ ਚੋਰੀ ਆਦ ਧਨ ਲੇਕਰ ਭੀ ਕਰੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਰਾਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਐ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਅਕਸਮਾਤ ਲਹੌਰ ਗਏ ਸੇ ਸੋ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਲੀਏ ਪਰਸਾਦ ਲੇਕਰ ਆਏ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਕੈਸਾ ਪਰਸਾਦ ਹੈ? ਗੰਗੂ ਭਾਗੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਸਰਾਧ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਸਰਾਧ ਪਿਤਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਭੂਖਾ ਹੈ ਉਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਾਰਨ ਨ ਪਹੁੰਚਨੇ ਕਾ ਕਿਆ ਹੈ? ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਹੁਆ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਜੇ ਮੋਹਾ ਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥

ਜੇਕਰ (ਮੋਹਾਕਾ)ਚੋਰ ਘਰ(ਮੁਹੈ)ਚੁਰਾਵੇ ਔ ਚੁਰਾਕਰ ਪਿਤਰੋਂਕੋ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਸਰਾਧ ਕਰਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਬ ਵਹੁ ਧਨ ਪਿਤਰ ਲੋਕ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਉਸ ਵਸਤ ਕੋ ਉਨਕੇ ਪਿਤਰ ਜਿਨਕਾ ਧਨ ਹੈ ਪਹਿਚਾਨੇਂਗੇ ਤੋ ਇਨ ਪਿਤਰੋਂ ਕੋ ਚੋਰ ਕਰੇਂਗੇ ਵਾ ਸਰਾਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਪਨੇ ਪਿਤਰੋਂ ਕੋ ਚੋਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਇਹ ਝਗੜਾ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇਗਾ ਤਹਾਂ(ਦਲਾਲ)ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਧਾਨ ਕੁਧਾਨ ਨ ਸਮਝ ਕਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਵਹਿਤ ਸਰਾਧ ਕਰਾਇਆ ਥਾ ਤਿਨਕੇ ਹਾਥ ਉਸ ਸਚੀ ਅਦਾਲਤ ਮੇਂ ਕਾਟੇ ਜਾਂਇਗੇ ਜੋ ਏਹੁ ਮੁਨਸਫੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਵਹੀ ਬਸਤ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਖਟੇ ਕਮਾਵੇ ਔ ਅਧਕਾਰੀ ਕੋ (ਘਾਲੇ) ਪਾਵੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੋ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਿਉ ਜੋਰੂ ਸਿਰ ਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸਿਰ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ੨ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ (ਨਾਵਣੀ) ਰਿਤੁ ਆਵਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਨਹਾਇ ਧੋਇ ਕਰ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਸੁਧ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਤਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਸਿਰ ਨਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜੇ (ਜੂਠੇ) ਝੂਠੇ ਵਾ ਅਸੁਧ ਜੀਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ (ਜੂਠਾ) ਨਿੰਦਜਾਦਿ ਸਬਦੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਨਿਤਹੀ ਖਰਾਬ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥
ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਔ ਏਹ ਸੁਚੇ ਨਹੀਂ ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇਕਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਚੇ ਵਹੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਸੋਇ) ਸੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

(ਤੁਰੇ) ਘੋੜੇ (ਪਲਾਣੇ) ਕਾਠੀਆਂ ਸੰਜੁਗਤਿ ਪਉਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਿਨਕਾ ਬੇਗ ਹੈ ਹਰ ਰੰਗੋਂ ਕੇ (ਹਰਮ) ਘਰ ਭੀ ਸਵਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹਰਿ ਰੰਗਕਰ (ਹਰਮ) ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਸਵਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਕੋਠੇ(ਮੰਡਪ) ਸਭਾ ਅਸਥਾਨ ਮਾੜੀਆਂ ਊਚੇ ਅਟਾਰੀਆਂ ਤਿਸਮੇਂ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੌਕਰ ਆਦਿ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

(ਚੀਜ) ਕੌਤਕ ਮਨ ਭਾਵਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬਸਤੂਓਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹਰਿ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਇਸੀ ਕਰਕੇ (ਹਾਰਿਆ) ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਾਂਤ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥ ੧੭ ॥

ਫਰਮਾਇਸ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਖਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੀ ਮਹਲਾਇਤੋਂ ਕੀ ਥਿਤੋ ਦੇਖਕਰ ਮਰਨਾ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ (ਜਰੁ) ਬੁਢੇਪਾ ਨਿਕਟ ਆਯਾ ਹੈ ਔਤ (ਜੋਬਨਿ) ਬਿਸਜੋਂ ਨੇ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਦਿਲੀ ਮੈਂ ਸਿਖਕੇ ਘਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਥਾ ਤਿਸੀ ਸਮਜ ਸਿਖ ਕੇ ਪੋਤਾ ਜਨਮਾ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਸੂਤਕ ਸੂਤਕ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਤਜਾਗ ਦੀਆ । ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਚਨ ਹੁਆ ਸੂਤਕ ਨਿਰਣੇ ਸੋਂ ॥

ਜੇਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਅ ਸਭਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥ ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਜਨਮ ਕਾਲਕਾ ਸੂਤਕ ਮਾਨੀਏ ਤੋ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਤੈ ਵਾ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਸੂਤਕੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦੇਖੋ ਗੋਹੇ (ਅਤੈ) ਬਹੁੜੋ ਲਕੜੀ ਸਭਕੇ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਉਨ ਕੀੜੋਂ ਕੇ ਜਲਨੇ ਸੇ ਪਾਤਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਜਿਤਨੇ ਅੰਨ ਕੇ ਦਾਣੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਕੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਦੇਖੋ ਪਹਿਲੇ ਪਾਣੀ ਹੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹਰਾ ਭਾਵ ਉਤਪਤਿ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੂਤਕੁ ਕਿਉਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੁ ਸੂਤਕੁ ਵਾ ਪਾਤਕੁ ਕੈਸੇ (ਰਖੀਐ) ਰੋਕੀਐ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋਇ ਯਹ ਸੂਤਕੁ ਤੋ ਰਸੋਈ ਮੇਂ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਪੜਾ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਕ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤਾ ਵਾ (ਏਵ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤਾ ਸੂਤਕ ਕੋ ਗਜਾਨੁ ਧੋਇਕਰ ਉਤਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ॥ ਵਹ ਕੌਨ ਸੂਤਕੁ ਹੈ ਜੋ ਗਜਾਨ ਕਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਨਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ ॥
ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥
ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਲੋਭ ਰੂਪ ਸੂਤਕੁ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾ ਹੈ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਯਹ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੂਤਕ ਲਗਾ ਹੈ॥ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਰੂਪ ਪਰਾਯਾ ਧਨੁ ਖੋਟੀ ਨਿਗਾ ਸੇ ਦੇਖਨਾ ਯਹ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸੂਤਕ ਲਗਾ ਹੈ (ਕੰਨੀ)ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਸੂਤਕੁ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਕੰਨ(ਪੈ) ਉਪਰ (ਲੋਇਤ-ਬਾਰੀ) ਚੁਗਲੀ ਕੋਈ (ਖਾਹਿ) ਖਾਵੇ ਉਸਕੋ ਸੁਣਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਥ ਪੈਰ ਨਾਸਕਾ ਕਾ ਭੀ ਸੂਤਕ ਜਾਨਨਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸੂਤਕੋਂ ਕਰ ਪਕੜੇ ਹੂਏ ਹੰਸ ਰੂਪ ਜੋ ਆਦਮੀ ਹੈਂ ਸੋ ਜਮਪੁਰ ਕੋ ਬਾਂਧੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੂਤਕ ਪੂਰਬ ਕਥਤ ਗਿਆਨ ਤੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥
ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਨਿਜ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਸੂਤਕੋਂ ਕਾ ਸੂਤਕ ਭਰਮ ਹੈ ਜਿਸਕਰ ਜੀਵ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ ਵਾ ਆਨ ਦੇਵ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਜਨਮਨਾ ਔਰ ਮਰਨਾ ਇਹ ਤੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੈ ਕਰ ਜੀਵ ਆਉਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੋਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜੋ (ਰਿਜਕੁ) ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ (ਸੰਬਾਹਿ) ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਖਾਨਾ ਪੀਨਾ ਇਹ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮ ਸੂਤਕ ਕਹਤੇ ਹੋ ਸੋ ਇਹ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੂਤਕ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਜਿਸ ਸਤਗੁਰੂ ਮੈਂ ਵਡੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਵਡਾ ਕਰ ਕਰ ਵਾ ਜਾਨ ਕਰ ਸਲਾਹੀਐ ॥

ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ (ਸਹਿ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਾਵੈ ਤਬੀ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈਂ ਆਈਆਂ ਹੈਂ ਜਾਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਵਾ ਸਿਖ ਭਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨਮੈਂ ਬਸਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਰਖ ਕਰ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮਾਰ ਕਰ ਵਾ (ਮਾਰਿ) ਕਾਮਾਦਿ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਨਿਕਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥ ੧੯ ॥

ਸੋ ਜਬ ਪਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਤਬ ਨਵੋਂ ਨਿਧੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥
ਭੋਜਨ ਬਿਨਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਸਤੁ ਕੀ ਭੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਪ ਸ਼ਨਾਨਾਦਿ ਨਿਤ੍ਯ ਕਿਰਿਆ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਚੇ ਕੀਏ ਚੌਂਕੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਪਵਿੰਤ੍ਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਸੋਈਏ ਨੇ ਭੋਜਨ ਕਾ ਥਾਲ ਆਗੇ ਰਖਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਜਾਇਕਰ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੁਹਾ ਹੈ ॥

ਸੁਚਾ ਹੋਇਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਾ ਪੁਨਾ ਸਲੋਕ ਪਢਨੇ ਲਗਾ ਭਾਵ ਚੁਲਾ ਪੜਨੇ ਲਗਾ ॥

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੋਖੁ ॥

ਤਿਸ ਪਵਿਤਰ ਭੋਜਨ ਕੋ ਜਠਰਾਗਨਿ ਸੇ ਪਚਾਇ ਕਰ(ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ)ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮਲ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਤਿਆਗਜਾ ॥
ਅਬ ਇਹ ਕਹੋ ਕਿ ਅੰਨ ਕਾ ਵਹੁ ਦੋਸ਼ ਕਿਸਕੋ ਲਗਾ ਉਸੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਕੋ ਲਗਾ ॥

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥
ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਅੰਨ ਆਪ ਦੇਵਤਾ ਹ ਪਾਂਨੀ ਭੀ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ਹੈ ਔ ਲੂਣ ਜਬ ਇਨ ਪੁਰਬੁਕਤ ਚਾਰ ਬਸਤੂਓਂ ਮੈਂ ਪੰਜਵਾਂ ਘ੍ਰਿਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭੋਜਨ (ਪਾਕੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ॥

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨਿ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕੀ ਸੱਤਾ ਰੂਪ ਸਿਧ ਭੋਜਨ ਪਾਪੀ ਤਨ ਸਿਉਂ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸਾਥ ਜਬ (ਗਡਿਆ) ਮਿਲਾ ਤਬ ਉਸ ਪਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀਆਂ ਥੁਕਾਂ ਪੜੀਆਂ ਭਾਵ ਸੋ ਭੋਜਨ ਮਲ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਲੋਕ ਥੂਕ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਨਿਸਚਜ ਜਾਨੋ ਕਿ (ਜਿਤੁ) ਜਿਸਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਥੂਕ ਤਿਨ ਹੀਂ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥
ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਕੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮ (ਭੰਡਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਂ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਰਿਤ ਦਾਨ ਦੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਕਰ ਕੋ ਸੰਚਨ ਕਰ ਠਹਰਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਮਾਂਗਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਿਆਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਦੋਸਤੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੰਬੰਧ ਕਾ ਰਸਤਾ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮੈ ਰਾਜਾਨ ॥

ਜਬ ਏਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੁਆ ਤਬ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਖੋਜਤੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਹੀ ਸੇ ਸਭ ਲਾਗੀਓਂ ਕੇ (ਬੰਧਾਨੁ) ਲਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਕਿਉਂ ਕਹੀਐ ਜਿਸ ਤਿਸਤ੍ਰੀ ਸੇ (ਰਾਜਾਨ) ਰਾਜੇ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ॥

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਊਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਔਰ ਫਿਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਹਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚਾ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਵ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਭਿੰਨ ਹੈ ॥ ਪਰਮਾਰਥ ਮੈਂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਊਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੀ ਸੋਭਾ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭਾਗੋਂ ਕੀ (ਚਾਰਿ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਚਾਰ ਬੇਦ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸਕੇ ਭਾਗ ਦੀ ਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤਿਨੀ ਕੇ ਮੁਖ ਉੱਜਲ ਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਭ ਕੋ ਅਪਨਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਚੋਂ ਚੁਨ ਕਰਕੇ ਅਲਗ ਨਿਕਾਲੀਏ ਤਉ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਭ ਕਾ ਹੈ ॥

ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਅਪਨਾ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਹਿਸਾਬ ਭੀ ਆਪ ਹੀ (ਸੰਢੀਐ) ਭਰੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਹਾਰਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਰਹਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਬ ਕਿਉਂ ਗਰਬ ਮੇਂ (ਹੰਢੀਐ) ਫਿਰੀਏ ।

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੁਰਾ ਨਾ ਕਹੀਏ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਅਖਰ ਪਢ ਕਰ ਏਹੀ ਸਮਝੀਏ ਔਰ ਮੂਰਖ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਵਿਤੰਡਾਬਾਦ ਸੇ ਨਾ (ਲੁਝੀਐ) ਝਗੜੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਬਿਅਰਥ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਫੀਕੇ ਬਚਨ ਕੇ ਕਹਨੇ ਸੇ ਤਨ ਔ ਮਨ ਫੀਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਕਥਨ ਕੇ ਬਾਦ ਮੇਂ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਨ ਮਨ ਮੁਰਝਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਮਨ ਮੈਂ ਸੋਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਫਿਕੋ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਫੀਕੇ ਬਚਨ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੋਂ ਕੋ ਫੀਕਾ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫੀਕੇ ਬਚਨ ਬੋਲਨੇਹਾਰੇ ਕੀ ਸੋਭਾ ਭੀ ਫੀਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ ॥

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸੇ ਗਿਰਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਫੀਕੇ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਾਨਤ ਰੂਪ ਥੂਕ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਫੀਕਾ ਬੋਲਨੇਹਾਰਾ ਮੂਰਖ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੋਨੋਂ ਮੇਂ(ਪਾਣਾ)ਜੂਤਿਓਂਕੀ ਮਾਰ ਖਾਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੋ ਤੋ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਬਾਹਰ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਸਚਾਈ ਕੀ (ਪੈਜ) ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ ਫੈਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਭੀ ਜੇਕਰ ਸ੍ਨਾਨ ਕਰੈ ਤੌ ਭੀ ਮਨ ਸੇ ਝੂਠ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਉਤਨੇ ਭਾਵ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਜਿਨ੍ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਅੰਦਰ (ਪਟੁ) ਸਾਫ ਹੈਂ ਸੋ ਯਦਪਿ ਬਾਹਰ (ਗੁਦੜੁ) ਗੁਦੜੋਂ ਮੇਂ ਲਪੇਟੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ੍ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰੱਬ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਰਬਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੀ ਯਹ ਦਸ਼ਾ ਹੈ ਕਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਸਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਚੁਪ ਕਰ ਭਾਵ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਵਾਹਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ॥ ਦਰਿਵਾਟਉ ਪਰਿਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਬਿਨਾ ਸਚੇ (ਨਾਹ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰ ਪਰਪਹੁੰਚਨੇਕੀਜੋ(ਵਾਟ)ਡੰਡੀਭਾਵ ਭਗਤੀ ਰਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਖਰਚਾ ਨਾਮੁ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਦੇਹਿ ਤਬ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾਤੁਮਾ ਮੇਲੁ॥ ਦਰਿਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿਛਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

(ਦੀਬਾਨੁ)ਆਸਰਾ ਭੀ ਏਕ ਕਾ ਹੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਕਲਮ ਭੀ ਏਕ ਕੀ ਚਲੀ ਹੈ ਇਸ ਭਾਵਕੇਨਸਮਝਕਰਜੋਹਮਾਤੁਮਾਹਉਮੈ ਵਾ ਇਤਰ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਮੇਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਬ ਦਰਗਾਹਿ ਮੇਂ ਹਿਸਾਬੁ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਪੀੜ ਦੁਖਪਾਕਰਹੀਛੁਟਨਗੇ ਵਾ ਪੀੜਾ ਲਗੈਗੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਤੇਲੁ ਨਿਕਾਲਣੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਜਾਤੇਹੈਂ ਤਿਉਂ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥

ਆਪਹੀ ਹਰੀ ਨੇ ਯਹ ਪ੍ਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਆਪਹੀ ਅਪਨੀ(ਕਲ)ਸਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਕਚੀ ਭਾਵ ਪਾਪੀ (ਪਕੀ) ਪੁੰਨੀ ਸਾਰੀਐ ਨਰਦਾ ਜੀਵੋਂ ਰੂਪੀ ਸਭਕੋ (ਧਰਿ)ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਜੋ ਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੋਈ ਅਪਨੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਹਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਜੀਉ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਦੀਏ ਹੁਏ ਹੈਨ ਉਸਕੋ ਮਨ ਸੇ ਕਿਉਂ ਭੁਲਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਨ ਭੁਲਾਈਐ ॥

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥ ੨੦ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਅਪਨਾ ਕਾਮ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰਨਾਂ ਕਰੀਏ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਹ ਕਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਰੈ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਏਹ ਕੈਸੀ (ਆਸਕੀ) ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਜਿਸਕਰ ਦੂਸਰੇ ਭਾਵ ਮੇਂ ਮਨ ਜਾ ਲਗੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨਸੋ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਅਪਨੇ ਮਸ਼ੂਕ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ।

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੈ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ॥ ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ॥੧॥

ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਜੋ ਲੇਖੇ ਮੇਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਆਸਕੁ ਨਹੀਂ ਕਹੀਦਾ ਭਾਵ ਜੋ ਇਸਟ ਅਨਿਸਟ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਦਾ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ ਕਰੇ ਮੁਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਨਮਸਕਾਰ ਭੀ ਕਰੈ ਔਰ ਆਗੇ ਸੇ ਜਬਾਬੁ ਭੀ ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤ ਕਹਾਵੈ ਔਰ ਬਰਤਾਵਾ ਮਨੁਖਤਾ ਕਾ ਕਰੈ ਸੋ (ਮੁਢਹੁ) ਮੂਲ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੋ (ਘੁਥਾ) ਭੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਲਾਮੁ ਔ ਜੁਬਾਬ ਦੋਨੋਂ ਰੀਤੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਹੈ ਕੋਈ ਭੀ ਠਿਕਾਣੇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮ੍ਾਲੀਐ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਸ੍ਬਦਾ ਕਾਲ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਜਬ ਜਿਸ ਬੁਰੀ ਘਾਲ ਕਰ ਅਪਨਾ ਹੀ ਕੀਆ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹੁ ਬੁਰੀਂ ਕਰਨੀ ਕਿਉਂ ਕਮਾਈਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥
ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕਬੀ ਕੀ ਨ ਕਰੀਏ ਲੰਮੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਦੇਕੇ (ਨਿਹਾਲੀਐ)ਦੇਖੀਐ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਜਗਤ ਕੋ ਨਾਸੁ ਰੂਪੁ ਵਾ ਗਜਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖੀਏ ॥
ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥
ਜੈਸੇ ਸਾਹਬ ਨਾਲ ਪ੍ਰਣ ਕੀਏ ਹੂਏ ਭਾਵ ਭਜਨੁ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬਚਨੁ ਕੋ ਨਾ ਹਾਰ ਜਾਈਏ (ਤੇਵੇਹਾ) ਤੈਸਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ਭਾਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸਰੀਰ ਸੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਤਨ ਕਰੀਏ ॥
ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥ ੨੯ ॥
ਕੁਛੁ ਲਾਹੇ ਕੇ ਉਪਰ ਕਮਾਈ ਕਰੀਏ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਮੇਂ ਨਾਮ ਲਾਭ ਹੋਇ ਸੋ ਕਰੀਏ ॥ ੨੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥
ਜੋ ਚਾਕੁਰ ਹੋਕਰ (ਚਾਕਰੀ) ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗੈ ਔਰ (ਨਾਲੇ) ਸਾਥ ਹੀ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਵਾਦੁ) ਝਗੜਾ ਕਰੇ ॥
ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥
ਯਦਪ ਵਹੁ ਚਾਕਰ ਬਹੁਤ ਸੀ ਬਾਤਾਂ ਭੀ ਕਰੈ ਪਰੰਤੂ ਖਸਮ ਕੀ ਖੁਸੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ।
ਜਬ ਆਪਾਭਉ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਸੇਵਕੁ ਤਬ ਕੁਛ ਮਾਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੋ ਲਗਾ ਚਾਹੁਤੇ ਵਾ ਜਿਸੁਦੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਸੁਨੋ ਮਿਲੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਵੇ ਤਉ ਲਗਾ (ਪਰਵਾਨੁ) ਸਫਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੋ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥
ਜੋ ਬਾਰਤਾ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਉਗਵੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ ਕਹਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਵਾਉ)ਬਿਜਰਥ ਹੈ ॥
ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਬਿਖ ਤੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਭਲਾ ਦੇਖੋ ਯਹ ਨਿਆਉਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨਜਾਉਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸਾ ਕਰਮੁ ਕਰੈਗਾ ਵੈਸਾਹੀ ਫਲ ਭੁਗਤਨਾ ਪੜੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥
ਇਆਣੇ ਬਾਲਕ ਵਾ ਮੂਰਖ ਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੋ ਕਭੀ (ਰਾਸਿ) ਸੂਤ੍ਰ ਵਾ ਸਚਾਈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥
ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥
ਜੈਸਾ ਵਹੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਓਸਾ ਹੀ ਬਰਤਾਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ (ਨਿਰਜਾਸਿ) ਨਿਰਨੈ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਮਨਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਏ ਤੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਮਨ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਰਤ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲਓ ॥
ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਮੇਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਤਉ ਸਮਾਵਤੀ ਹੈ ਜਬ (ਜੀ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸੇ(ਦੂ)ਦ੍ਵੈਤ(ਪਾਸਿ)ਅਲਗਹੋਜਾਵੈ॥
ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਕਰਾ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਦਾਸ ਕਹਨੀ ਬਨਤੀ ਹੈ ॥
ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੋ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਮਿਥਜਾ ਕਰਮ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਮਾਉਨੇ ਉਨਕਾ ਫਲੁ ਮਿਥਜਾ ਭਾਵ ਦੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ(ਵਿਗਾਸਿ)ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥
ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥ ੪ ॥
ਬਾਲਕ ਕੇ ਭਾਵ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾ ਮੂਰਖੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਔਰ(ਵਡਾਰੂ)ਰਾਜਾਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਭਾਵ ਮਾਇਆ ਸੇ ਪੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਲ ਕੀ ਲਕੀਰ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਖੀਚਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਹੈ ਫਿਰ ਜਲ ਮੈਂ (ਥਾਉ) ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਭੀ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨਿਸਥਿਰ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਬਾਲਕ ਵਾ ਮੂਰਖ ਹੋਕਰ ਭਾਵ ਜੋ ਜਾਣ ਬੁਝਕੇ ਮਾੜਾ ਵਾ ਮਨ ਜੋ ਇਆਣਾ ਭਾਵ ਚੰਚਲ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਕਰ ਕੇ ਕਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ (ਰਾਸਿ) ਸ਼ੁਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਤਾ ॥

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਏਕ ਆਧ ਬਾਤ ਅਛੀ ਕਰਤਾ ਤੌ ਪੁਨਾ ਦੂਸਰੀ (ਵੇਰਾਸਿ) ਨਿਕੰਮੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥

ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਚਾਕਰੀ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲੇ ॥

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸਨੋ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

(ਹੁਰਮਤਿ) ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਤਿਨਕੋ (ਅਗਲੀ) ਬਹੁਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਵਜਹੁ) ਦੁਮਾਹਾ ਭੀ ਦੂਣਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਾਰਬਧ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਪਰਸੰਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਖਸੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

ਔਰ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਬਰੋਬਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫਿਰ ਗੈਰਤ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਆਗੇ ਕਾ ਭੀ ਜੋ ਮਿਲਨਾ ਹੈ ਉਸ ਵਜਹੁ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰਕੈ ਮੁਹੇ ਮੁਹ ਜੁਤੀਆਂ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਕੋ ਦੁਖੀ ਹੁਆ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਜਿਸਕਾ ਦੀਆ ਹਮੇਸਾਂ ਖਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਧੰਨਜਬਾਦ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਰ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥

ਏਹ ਦਾਤ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਸਤੇ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਭੂਤਾਦਿਕ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਤੁਛ ਸਿਧੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰਾਮਾਤ ਸਰਬ ਸੇ ਉਤਮ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਨੇ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਕਿਆ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜਿਸਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਭਉ ਨ(ਜਾਇ)ਉਤਪਤ ਨ ਹੋਇ ਸੇਵਕ ਹੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾ ਖਸਮ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋਜਾਇ । ਵਾ ਵਹੁ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਭੈ ਨ ਜਾਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਗਿਆਅਨੁਸਾਰ ਚਲਨੇ ਕਰ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤਿਸ ਹਰਿਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ (ਜਾਪਨੀ) ਜਾਨੀਤਾ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਜੀਉ ਸੇ (ਸਾਖਤੀ) ਕਠੋਰਤਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਧਰਮ ਰਾਇ ਸੇ ਮਾਰ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

ਇਕਨੋਂ ਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਜੰਜੀਰੀਆਂ ਪੜਤੀਆਂ ਹੈਂ ਇਕ (ਬਿਸੀਆਰ)ਬਹੁਤ ਵਾ ਵਡੇ ਘੋੜੋਂ ਪਰ ਚੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜੀਉ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਈਸ੍ਵਰ ਕਰਮ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੀਆ ਹੈ ਫਿਰਿ ਤਿਸੀ ਨੇ ਸ਼ਾਰ ਕਰਨੀ ਭਾਵ ਖਬਰ ਲੇਨੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਖਬਰ ਲੇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਰਚੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਖ਼ਾਨ ਪਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨ੍ਹੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ੍ ਚੜੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਕ ਭਾਂਡੋਂ ਮੇਂ ਸੁਭ ਗੁਨ ਰੂਪ ਦੂਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਕ ਚੂਲੇ ਪਰ ਚਢਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਪਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਏਕ (ਨਿਹਾਲੀ) ਤੋਸਕ 'ਤੁਲਾਈ' ਬਿਛਾਇ ਕਰ ਸੋਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਊਪਰ ਖੜੇ ਰਹਤੇ ਭਾਵ ਪਹਰਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸੂਖਮ ਤਤ੍ (ਸਾਜੇ) ਰਚੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਅਸਥੂਲ ਤਤ੍ਵੋਂ ਕੋ ਕਰੇ ਹੈ (ਜਾਈ) ਜਗਹ ੧੪ ਲੋਕ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਰਚੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਤਿਨ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਥਾਪਿ ਉਪਾਥਿ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਭੇਦ ਕਿਸ ਸੇ ਕਹੀਏ ਸਰਬ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਵਡੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਕਾ (ਕਹਣਾ) ਜਸ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਸੋ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੀ ਕਰਤਾ (ਕਾਦਰ) ਮਾਇਆ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔ (ਕਰੀਮੁ) ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸੰਬਾਹਿ) ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਜੀਵ ਵਹੀ ਕਾਰ ਭਾਵ ਕਿਰਿਆ ਕਮਾਉਣੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਜੀਵ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਲਿਖ ਛੋੜੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ॥ ੨੪ ॥ ੧॥ ਸੁਧੁ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਜਾਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜੀਵ ਕੋ ਸੋਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਐ ਜੋ ਤਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥

ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਤੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਹਿ ਕਰ ਉਤਰ ਕਹੇਂਗੇ ॥

ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗਿ ਹਮ ਬਿਨਵਤਾ ਪ੍ਰਭ ਕਹ ਜੀਉ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਗੁਰੋ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਣ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰਕੇ ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਜੀਵ ਪਰਲੈ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਸੁਸਪਤੀ ਵਤ ਲੀਨ ਹੂਏ ੨ ਕੋ (ਕਹ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਉਪਾਇਆ ਭਾਵ ਆਵਰ ਭਾਵ ਅਰਥਾਤ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸੰਬੰਧ ਕਿਉਂ ਹੂਆ ॥

ਕਵਨ ਕਾਜਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਕਹਹੁ ਮੋਹਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਅਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਉਪਜਤਾ ਬਿਨਸਤਾ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਮੁਝੇ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹੋ ॥ ੧ ॥

ਦੇਵ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਮੋਹਿ ਮਾਰਗਿ ਲਾਵਹੁ ਜਿਤੁ ਭੈ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥

ਹੇ ਦੇਵ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਰਸਤੇ ਪਾਓ ਜਿਸ ਕਰ ਭੈਦਾਇਕ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਜਾਵੇਂ ॥ ਤੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੂਏ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਫੇੜ ਕਰਮ ਸੁਖੁ ਜੀਅ ਜਨਮ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਜੋ ਦੁਖੁ ਹੈ ਸੋ (ਫੇੜ ਕਰਮ) ਕੀਏ ਹੂਏ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਅਰੁ ਸੁਖ ਜੀਵ ਕੋ ਤਬ ਹੋਇ ਜਬ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਇ ਵਾ ਸੁਖ ਤੋ ਜੀਵ ਪਾਸੋਂ ਜਨਮ ਕਾਲ ਤੇ ਹੀ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਇਆ ਫਾਸ ਬੰਧ ਨਹੀ ਫਾਰੈ ਅਰੁ ਮਨ ਸੁੰਨਿ ਨ ਲੂਕੇ ॥
ਆਪਾ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨ ਚੀਨਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਅਭਿਉ ਨ ਚੂਕੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਲੁਕਤਾ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਫਾਸੀ ਰੂਪ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਫਾੜਤਾ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ(ਨਿਰਬਾਣੁ)ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ(ਆਪਾ ਪਦੁ)ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਸੇ ਅਭੈ ਹੋਨਾ ਥਾ ਕਿੰਤੂ ਨਾ ਹੂਆ(ਚੂਕੇ)ਭੂਲ ਗਜਾ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨੁ ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦੁ ਨਾ ਹੂਆ ਇਸੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਜੀਉ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤੀਸਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਕਹੀ ਨ ਉਪਜੈ ਉਪਜੀ ਜਾਣੈ ਭਾਵ ਅਭਾਵ ਬਿਹੂਣਾ ॥

ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਭੀ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀਂ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਉਤਪੰਨ ਭਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੀ ਕਹੀ ਹੂਈ ਸਿਖਜਾ ਰਿਦੈ ਮੇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਾਵ ਨਿਹਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਰੁ ਮਨ ਕੀ ਉਪਜੀ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਜਾਨਤਾ ਹੈ (ਭਾਉ ਅਭਾਉ)ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਸੇ(ਬਿਹੂਣਾ) ਰਹਿਤ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਕੇ ਭਾਵ ਸੇ ਅਰੁ ਮਨਮਤ ਕੇ ਅਭਾਉ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕੇ ਭੈਦਾਇਕ ਬੰਧਨ ਤੂਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਉਦੈ ਅਸਤ ਕੀ ਮਨ ਬੁਧਿ ਨਾਸੀ ਤਉ ਸਦਾ ਸਹਜਿ ਲਿਵ ਲੀਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੂਰਜ ਚੜੇ ਸੇ ਉਤਰਨੇ ਤਕ ਕੇ ਜਾਵਤ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਨ ਸੇ ਜਬ ਭੋਗ ਬੁਧਿ ਨਸਟ ਹੋਗਈ ਵਾ ਉਦੈ ਅਸਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਤਬ ਸਦਾ ਨਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋੜਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬੁ ਬਿੰਬ ਕਉ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਦਕ ਕੁੰਭੁ ਬਿਗਰਾਨਾ ॥

(ਕੁੰਭੁ) ਘੜੇ ਮੇਂ(ਉਦਕ) ਜਲ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਬਿਗਰ ਗਜਾ ਘੜਾ ਫੁਟ ਕਰ ਭਾਵ ਭੂਲ ਗਜਾ ਤਬ ਜੋ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬੁ ਥਾ ਸੋ ਬਿੰਬ ਸੂਰਜ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਜਾ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰੁ ਘਟੁ ਅੰਤਸਕਰਣੁ ਜਲ ਵਾ ਅੰਤਹਕਰਣੁ ਘਟੁ ਅਵਿਦਜਾ ਜਲ ਕਾ ਗਜਾਨ ਸੇ ਅਭਾਵ ਹੂਆ ਤਬ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਗਜਾ ਅਰੁ ਭੈਦਾਇਕ ਬੰਧਨ ਤੂਟ ਗਏ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਗੁਣ ਕ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ਤਉ ਮਨੁ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਐਸਾ(ਗੁਣ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਕ੍ਰਮ ਭਾਗ ਗਜਾ ਅਰ ਮਾਨੁ ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਗਜਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਾਸੀ ਜੀ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਸੰਗਤ ਆਉਤੀ ਥੀ ਤਿਨ ਮੇਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਭਗਤ ਕੋ ਠਗੋਂ ਨੇ ਬੈਸਨਵੋਂ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕਰ ਸੇਵਾ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਲੇਆਇਕਰ ਔਰ ਉਨਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਪਦਾਰਥ ਲੇਲੀਆ ਇਸ ਸਮਾਚਾਰ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਆਸਾ ॥ ਗਜ ਸਾਢੇ ਤੈ ਤੈ ਧੋਤੀਆ ਤਿਹਰੇ ਪਾਇਨਿ ਤਗ ॥
ਗਲੀ ਜਿਨ੍ਹ ਜਪਮਾਲੀਆ ਲੋਟੇ ਹਥਿ ਨਿਬਗ ॥
ਓਇ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਨ ਆਖੀਐ ਬਾਨਾਰਸਿ ਕੇ ਠਗ ॥ ੧ ॥

ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਤੀਨ ਗਜ ਕੀ ਦੋ ਧੋਤੀਆਂ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੀਨ ਅਗਰ ਕਾ(ਤਗ) ਜਨੇਊ ਪਹਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤਗ ਪਹਨਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜਿਨਕੇ ਗਲੋਂ ਮੇਂ ਜਪੁ ਕਰਨੇ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈ ਨਿਬਗ ਖੁਬ ਮਾਂਜ ਕਰ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਤ ਲੋਟੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਬਾਨਾਰਸੀ ਠਗ ਹੈਂ ॥੧॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਨ ਮੋਕਉ ਭਾਵਹਿ ਡਾਲਾ ਸਿਉ ਪੇਡਾ ਗਟਕਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੇ ਪਾਖੰਡੀ ਸੰਤ ਮੁਝਕੋ ਅਛੇ ਨਹੀਂ ਲਗਤੇ ਜੋ ਡਾਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪੇਡ ਹੀ ਕੋ ਗਟਕਿ ਜਾਇ ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਰਥ ਸਹਤ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਰ ਡਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਸਨ ਮਾਂਜਿ ਚਰਾਵਹਿ ਊਪਰਿ ਕਾਠੀ ਧੋਇ ਜਲਾਵਹਿ ॥
ਬਸੁਧਾ ਖੋਦਿ ਕਰਹਿ ਦੁਇ ਚੂਲੇ ਸਾਰੇ ਮਾਣਸ ਖਾਵਹਿ ॥ ੨ ॥

ਬਰਤਨ ਮਾਂਜ ਕਰਕੇ ਚੁਲੇ ਪਰ ਚਢਾਵਤੇ ਹੈਂ (ਕਾਠੀ) ਲਕੜੀ ਧੋਇਕਰ ਜਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਖੋਦ ਕਰ ਸੁਧ ਭੂਮਕਾ ਪਰ ਦੋ ਚੁਲੇ ਬਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਸ ਪਰ ਰਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਸਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਗਨ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਕੇ ਰਸੋਈ ਅਸੁਧ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਚੁਲੇ ਮੈਂ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦੇਣੇ ਵਾਸਤੇ ਅਗ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਸੁਦਰ ਬੈਸ ਸਭ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕੀ ਹਿੰਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਓਇ ਪਾਪੀ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਅਪਰਾਧੀ ਮੁਖਹੁ ਅਪਰਸ ਕਹਾਵਹਿ ॥

ਵਹੁ ਪਾਪੀ ਸਦਾ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੇ ਭਰੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖਸੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਅਪਰਸ ਕਹਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮ ਕਿਸੀਕੋ ਛੂਤੇਨਹੀਂਹੈਂ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ ਡੁਬਾਵਹਿ ॥ ੩ ॥

ਨਿਤਜਪ੍ਰਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਡੁਬਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਤ ਕੋ ਲਾਇਆ ਤਿਤਹੀ ਲਾਗਾ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥

ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਿਆ ਬਸ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਵਹੁ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਉਸੀ ਤਰਫ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔ ਜੈਸੇ ਪੁਰਬ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈਂ ਅਬ ਜੀਵ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਪੁਨਰਪਿ) ਫਿਰ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਦੁਤੀਆਰਥਃ–ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਲਖਣ ਪਰਖਜਮੇਂ ਭੀ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ਐਸੇ(ਸੰਤਨ)ਸੰਤੋਂਕਾਸੰਬੂਹ ਮੁਝਕੋ ਭਾਉਤਾਹੈ ਜੋ(ਭਾਲਾ) ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ (ਪੇਡਾ) ਮੂਲ ਅਵਿਦਿਆ ਸਹਿਤ(ਗਟਕਾਵਹਿ) ਖਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਪੰਚਕੋ ਮਿਥਿਆ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਡੇ ਤੀਨ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਜੋ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ ਸੋ (ਗਜ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤੈ) ਤੀਨੋ ਇਛਾ (ਧੋਤੀਆ) ਧੋ ਡਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਲੋਕ ਈਖਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਈਖਣਾ ਧਨ ਈਖਣਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤੀਨ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕੋ ਰੋਕਾ ਹੈ ਇਹੀ ਜਨੇਊ ਪਰਨਾ ਹੈ (ਗਲੀ ਜਿਨਾ ਜਪਮਾਲੀਆ) ਜਿਨਕੀ ਬਾਤਾਂ ਹੀ ਜਪ ਮਾਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪੁਨ ਜਨਕ ਹੈਂ ਔ ਹਾਥ ਆਦਿ ਇੰਦ੍ਰੇ ਸ੍ਰੈ ਸ੍ਰੈ ਬਿਸ਼ਜ ਮੈਂ (ਨਬਗ) ਵਿਸੇਸ ਚਲਨੇ ਸੇ (ਲੋਟੇ) ਮੁੜ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਨੇ ਹੂਏ ਬਿਖਜ ਰਸ ਕੇ ਠਗ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਬਿਸਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ (ਬਾਸਨ ਮਾਂਜ) ਤੀਨ ਬਾਸਨਾ ਹੈਂ–ਸਰੀਰ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਲੋਕ ਬਾਸਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਾਸਨਾ। ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਰੂਪ। ਦੇਹ ਵਾਸਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹ ਕੋ ਸੁਗੀਧੀ ਆਦਿਕੋਂ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਰਖਣੇ ਕੀ ਭਾਵਨਾ। ਲੋਕ ਵਾਸਨਾ ਇਹ ਕਿ ਸਭ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਛਾ ਕਹੇਂ।ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਪੜਨੇ ਵਾ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਨੀ ਇਹ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਾਸਨਾ ਏ ਤੀਨ ਬਾਸਨਾ ਹੈਂ। ਸੋ ਇਨਕੋ ਮਾਂਜ ਰਖਤੇਂ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਕਰਕੇ ਉਪਰ ਭਾਵ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਚਢਾਇ ਕਿਆ ਲਗਾਏ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਕਾਠੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਵਾ ਦੇਹ ਕੋ (ਧੋਇ) ਭਗਤੀ ਸੇ ਸੁਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਭਗਤੀ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਤ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨਿਕਾਲ ਕਰਕੇ ਦੋ (ਚੂਲੇ) ਰਾਰਾ ਮਮਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ.ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚੂਲੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਸਾਰੇ ਮਾਣਸ) ਧਨ ਮਾਨ ਕੁਲ ਮਾਨ ਬਿਦਿਆ ਮਾਨ ਇਨ ਸਭ ਮਾਨੋਂ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥(ਓਇ) ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ (ਪਾਪੀ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੀਉ ਕੋ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨਿਸਚਜ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ (ਅਪਰਸ) ਅਸੀਗੋਹੰ ਐਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਪਰਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਆਪ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਸੰਗ ਸੇ(ਸਦਾ ਸਦਾ) ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨੀ ਪੁਰਖ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵੇ ਸੰਤ ਅਭਿਮਾਨੀਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਫਿਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਰੇ ਅਪਨੇ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਜਸ ਮੇਂ (ਡੁਬਾਵਹਿ) ਮਗਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥੩॥ਜਿਧਰ ਭਾਵ ਜਿਸ ਤ੍ਰਫ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਨ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਓਰ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰਯ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਤਗੁਰੁ ਜਿਸਕੋ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਪੁਨ)ਫਿਰ (ਅਪਿ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤੇ ਹੈਂ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਆਸਾ ॥ ਬਾਪਿ ਦਿਲਾਸਾ ਮੇਰੋ ਕੀਨ੍ਹਾ ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੀਨ੍ਹਾ ॥

ਪ੍ਰਾਰਬ੍ਧਹਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੁਝੇ(ਦਿਲਾਸਾ) ਧੀਰਜੁ ਦੀਆ ਹੈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਿਹਜਾ (ਸੁਖਾਲੀ) ਸੁਖਵਾਲੀ ਭਈ ਹੈ ਮੁਖ ਮੇਂ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਬਾਪ ਕਉ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥ ਆਗੈ ਗਇਆ ਨ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਮਨ ਸੇ ਕਿਉਂ ਭੁਲਾਈਐ ਜਬ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਜਾ ਤਬ ਬਾਜੀ ਨਾ ਹਾਰੀਏਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਹਉ ਖਰਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥
ਪਹਿਰਉ ਨਹੀ ਦਗਲੀ ਲਗੈ ਨ ਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੀ(ਮਾਈ) ਮਮਤਾ ਜਬ ਸੇ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ਤਬਸੇ ਮੈਂ(ਖਰਾ)ਬਹੁਤ(ਸੁਖਾਲਾ)ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਹੂੰ ਮੈਂ ਅਬ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ(ਦਗਲੀ) ਗੋਦੜੀ ਵਾ ਖਫਨੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਤਾ ਜੜਤਾ ਰੂਪ ਵਾ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਪਾਲ਼ਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਬਾਪੈ ਜਿਨਿ ਹਉ ਜਾਇਆ ॥ ਪੰਚਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਿਸ ਪਿਤਾ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਨ ਦੇਤਾ ਤੋ ਕੈਸੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਾ ਗਜਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਂਚ ਦੂਤ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗ (ਚੁਕਾਇਆ) ਉਠਾਇਆ ਭਾਵ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਪਾਵਾ ਤਲਿ ਦੀਨੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨੇ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਮਾਰ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪੈਰੋਂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਭੀਨੇ ਹੈਂ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੋ ਵਡ ਗੋਸਾਈ ॥ ਤਿਸੁ ਪਿਤਾ ਪਹਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈ ॥

ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਸਭ ਸੇ ਬੜਾ(ਗੋ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ(ਸਾਈ) ਮਾਲਕ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਉਂ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਾ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆਂ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਤਬ(ਮਾਰਗੁ)ਰਸਤਾ ਹਮਕੋ ਦਿਖਲਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਜਿਸਕਾ ਊਪਰ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਛਾ ਲਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ਪੂਤੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਬਾਪੁ ਮੇਰਾ ॥ ਏਕੈ ਠਾਹਰਿ ਦੁਹਾ ਬਸੇਰਾ ॥

ਜਬ ਸਾਖਜਾਤ ਹੁਆ ਤਬ ਯਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਹੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਜੀਵ ਕਾ ਔਰ ਪਿਤਾ ਈਸ੍ਵਰ ਸਾਖੀ ਦੋਨੋ ਕਾ ਬਾਸਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਨਿ ਏਕੋ ਬੂਝਿਆ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝਿਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਏਕਹੀ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕਛੁ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤਖਜ ਹੁਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸੀ ਸਮੈ ਲਛਮੀ ਕਾ ਔਰ ਬਿਸਨੁ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਰਹਸਜ ਸੇ ਸੰਬਾਦ ਹੁਆ। ਲਛਮੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਬਡੇ ਹੈਂ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਬਡੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪਰੀਖਜਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭਗਵਾਨ ਸਾਧੂਬਨਕਰ ਲਖਜਮੀ ਕੇ ਭਗਤ ਕੇ ਘਰ ਗਏ ਔਰ ਯਹ ਕਹਕਰ ਉਸ ਮਕਾਨ ਮੇਂ ਰਹੇ ਕਿ ਜਹਾਂ ਰਹੇਂਗੇ ਚਾਰ ਮਾਸ ਹਮ ਨਹੀਂ ਉਠੇਂਗੇ ਸਾਹੁ ਨੇ ਸਤ ਬਚਨ ਕਹਾ ਔ ਚੌਬਾਰੇ ਮੈਂਆਸਨ ਦੀਆ ਪੀਛੇ ਸੇ ਲਖਜਮੀ ਭੀ ਉਸੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਕੇ ਘਰ ਏਕ ਮਹਾਰਾਨੀਕੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਗਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਉਤਾਰਾ। ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਜਲ ਪਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਸੇ ਜਲ ਮਗਾਇਕਰ ਛਕਾ ਔਰ ਉਸ ਪਾਤ੍ਰ ਕੋ ਫੈਕ ਦੀਆ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਣੀ ਸਾਹਬ ਯਹ ਤੋ ਸਰਨ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਦਾਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਨੀ ਸਾਹਿਬ ਨਿਤਜ ਹੀ ਉਛਿਸ੍ਟ ਪਾਤ੍ਰ ਫੈਕ ਦੀਆ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸ਼ਾਹੁ ਨੇ ਸਮਝਾ ਕਿ ਯਦੀ ਇਨਕਾ ਰਹਨਾ ਕਛੁ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਘਰ ਹੋਜਾਇ ਤੋ ਮੈਂ ਤੋ ਧਨ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਊਂ ਯਹ ਸਮਝ ਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀ ਕਿ ਆਪ ਯਹਾਂ ਹੀ ਠਹਰੈਂ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਲਖਜਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਨ ਤੋ ਹਮਰਾ ਭੀ ਠਹਰਨੇ ਕਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਸ੍ਵਛ ਹੋਨਾ ਚਾਹੀਏ ਤਬ ਸਾਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮਕਾਨ ਆਪ ਅਛਾ ਸਮਝੈ ਉਸਮੇ ਰਹੈਂ ਸਭ ਮਕਾਨ ਦੇਖ ਜਿਸਮੇਂ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਡੇਰਾ ਥਾ ਸੋ ਪਸਿੰਦ ਕੀਆ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪ ਦੂਸਰੇ ਚੌਬਾਰੇ ਮੇਂ ਚਲੋ ਸਾਧੂ ਬੋਲੇ ਹਮਾਰਾ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਹੈ ਹਮ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਕਹੀਂ ਜਾਇੰਗੇ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਲੋਭ ਕਰ ਧਰਮ ਨਾ ਹਾਰ। ਸਾਹੁ ਨੇ ਸਾਧੂ ਕੋ ਧਕਾ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ਼ ਦੀਆ ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਲਖਜਮੀ ਜੀ ਕਾ ਵਹਾਂ ਆਸਨ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਬਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਭੀ ਤੂੰ ਜਾਹੁ ਤਬ ਗਈ ਔਰ ਕਹਾ ਕਿ ਬਹੁਤੁ ਜਲਦੀ ਏਕਤਾਨੀ ਮੇਰੀ ਬੁਨ ਦੇਓ। ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਗਲਾ ਕਾਮ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਕਰ ਦੇਇੰਗੇ ਜਬ ਧਨ ਦਿਖਲਾਇਆ ਤਬ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਨੇ ਸੋਚਾ ਕਿ ਯਹ ਤੋ ਮਾਯਾ ਨਕਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਯਹ ਸਬਦ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ॥ ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ ਉਰਕਟ ਕੁਰਕਟ ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ ਪਾਨੀ ॥
ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਪੰਚ ਜੋਗੀਆ ਬੈਠੇ ਬੀਚਿ ਨਕਟ ਦੇਰਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਲਖਜਮੀ ਕੇ ਪੂਜਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੇ ਵਕਤ ਏਕ ਪਾਤ੍ਰ ਮੇਂ (ਉਰਕਟ)ਫੂਲ ਔ(ਕੁਰਕਟ) ਫਲ ਭਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਲ ਭਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਪਾਂਚ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਜੋਗੀ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਬੀਚ ਮੇਂ ਤੂੰ ਨਕਟ ਦੇਈ ਰਾਨੀ ਬੈਠੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਕਟੀ ਕੋ ਠਨਗਨੁ ਬਾਡਾਡੂੰ ॥ ਕਿਨਹਿ ਬਿਬੇਕੀ ਕਾਟੀ ਤੂੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਕਟੀ ਜੋ ਗਜਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕਰ ਨਕਟੀ ਗਈ ਹੋ ਸੋ ਕਹੀਏ ਨਕਟੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਯਾ ਤੇਰਾ(ਠਨਗਨ)ਚੋਲਾ(ਡੂੰ) ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ (ਬਾ) ਬਜ ਰਹਾ ਹੈ(ਡਾ)ਡੌਰੂ ਕੀ ਤਰਹ ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਬਜ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਵਡਾ ਡਾਢਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਤੂੰ ਕਟੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲ ਮਾਹਿ ਨਕਟੀ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸਗਲ ਮਾਰਿ ਅਉਹੇਰੀ ॥
ਸਗਲਿਆ ਕੀ ਹਉ ਬਹਿਨ ਭਾਨਜੀ ਜਿਨਹਿ ਬਰੀ ਤਿਸੁ ਚੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਕਟੀ ਕਾ ਸਭ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਉਰੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮਾਯਾ ਨੇ ਕਹਾ ਸਗਲੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਬਹਿਨ ਭਾਨਜੀ ਹੋਂ ਅਰਥਾਤ ਪਰਾਈ ਰਹਤੀ ਹੂੰ ਜਿਸੁ ਨੇ ਬਰੀ ਹੂੰ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ (ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਹੋ ਰਹਤੀ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਰੋ ॥ ੨ ॥

ਹਮਰੋ ਭਰਤਾ ਬਡੋ ਬਿਬੇਕੀ ਆਪੇ ਸੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥
ਓਹੁ ਹਮਾਰੈ ਮਾਥੈ ਕਾਇਮੁ ਅਉਰੁ ਹਮਰੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਸਾਈਂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੋ ਆਪ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੂੰ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੋ ਬੜਾ ਬਿਬੇਕੀ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪ ਕਹਾਉਤਾ ਹੈ ॥ਤਬ ਮਾਯਾ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਨੂੰ ਸੋਕਨ ਬਨਾਇਕਰ ਰਖੋ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਤਕ ਉਹੁ ਭਰਤਾ ਹਮਾਰੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਸੋਕਨ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ॥ ੩ ॥

ਨਾਕਹੁ ਕਾਟੀ ਕਾਨਹੁ ਕਾਟੀ ਕਾਟਿ ਕੂਟਿ ਕੈ ਡਾਰੀ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬੈਰਨਿ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤਬ ਮਾਯਾ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਸਾਈਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਤੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਅਬ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਸੇ ਮੁਝੇ ਕਾਟੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤੋ ਕੀ ਬਾਰਨਿ ਤੂੰ ਤੀਨ ਲੋਕ ਬਾਸੀ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੀ ਪਜਾਰੀ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਤੀਤ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸੰਬੰਧੀ ਸੁਗੰਧੀਓਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਕ ਸੇ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ਬਿਖਮ ਸਬੰਧੀ ਸਬਦ ਕੇ ਨ ਸੁਨਨੇ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਭੀ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ (ਕਾਟ) ਤ੍ਰਚਾ ਇੰਦ੍ਰਜ ਸੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਸ ਸੇ ਭੀ ਕਾਟੀ ਹੈ (ਕੂਟ) ਚਖਜੂ ਇੰਦ੍ਰਜ ਸੇ ਭੀ ਤੁਝੇ ਕਾਟਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਓਰ ਦੇਖਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਰਸਨਾ ਸੇ ਭੀ ਤੂੰ ਡਾਰੀ ਭਾਵ ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਪਢਤੇ ਸੁਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਜਦਿਜਪ ਤੂੰ (ਨਾਕ)ਸੁਰਗ ਦੇਵਤੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਗਿਰਾਉਤੀ ਹੈ (ਕਾਨ) ਮੰਗਲ ਬਾਸੀ ਏਕਾਤੀ ਤਪਸ੍ਵੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਕਾਟ ਗਿਰਾਉਤੀ ਹੈ ਔਰ(ਕੂਟ)ਪਰਬਤ ਬਾਸੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਕੂਟ ਕਰ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤੀ ਹੈ ਐਸੀ ਸਾਮਰਥ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਭੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤ ਜਨ ਤੁਝੈ ਅਪਨੀ ਬੈਰਨ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਰਤਖ੍ਯ ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਨਾਂ ਮੰਨੇ ਤਬ ਨਾਕ ਸੇ ਕਾਟ ਡਾਰੀ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਭੀ ਕਾਟ ਦੀ ਔਰ ਨਾਕ ਕਾਨ ਕਾਟਨੇ ਪਰ ਫਿਰ ਔਰ ਸੋਟੇ ਸੇ ਕੂਟ ਕਰ ਘਸੀਟ ਕਰ ਫੈਕ ਦੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਨਿਰਬਿਖਈ ਭਗਤ ਦੇਖੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਨੇ ਮੁਝੇ ਪਹਿਚਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਲਾਲਚ ਬਸ ਧਕੇ ਦਿਲਾਏ ਥੇ ਮੇਰੇ ਜੁਲਾਹੇ ਭਗਤ ਨੇ ਤੁਝੇ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਆਤਬ ਲਛਮੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਔਰ ਹਰਿ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਮਝ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਵੈਰਾਗ ਮਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥
ਲੰਜਿਤ ਮੁੰਜਿਤ ਮੋਨਿ ਜਟਾ ਧਰ ਅੰਤਿ ਤਊ ਮਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਜਤੀ ਹੋਇ ਤਪੀ ਹੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਇ ਬਹੁ ਤੀਰਥੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੋਇ (ਲੁੰਜਿਤ) ਸਰੇਵੜਾ ਹੋਇ (ਮੁੰਜਿਤ) ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਵਾ (ਮੁਜਿਤ) ਮੂੰਜ ਕੀ ਤੜਾਗੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ (ਮੋਨੀ) ਥਾਣੀ ਕਾ ਸੰਜਮੀ ਹੋਇ ਸੀਸ ਪਰ ਜਟਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨਹਾਰਾ ਹੋਇ ਤਉ ਭੀ ਅੰਤ ਕੋ ਮਰਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸੇਵੀਅਲੇ ਰਾਮਨਾ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਤੁ ਜਾਕੈ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਮਨਾ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਂਤੇ ਰਾਮ ਜੋ ਪੁਨਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਾ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਮ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਆਗਮ ਨਿਗਮ ਜੋਤਿਕ ਜਾਨਹਿ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਆਕਰਨਾ ॥
ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸਭ ਅਉਖਧ ਜਾਨਹਿ ਅੰਤਿ ਤਊ ਮਰਨਾ ॥ ੨ ॥

(ਆਗਮ) ਸਾਸਤ੍ਰ (ਨਿਗਮ) ਵੇਦ ਔਰ ਜੋਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਪੰਡਤ ਹੋ ਔ ਬਹੁਤ ਭਾਵ ਨਵੇਂ ਹੀ ਬਿਆਕਰਨ ਕੋ ਪੜਾ ਹੋਇ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਔਖਧੀਆਂ ਕੋ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਹੋਇ ਤਉ ਭੀ ਅੰਤ ਕੋ ਮਰਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਭੋਗ ਅਰੁ ਛਤ੍ਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਰਮਨਾ ॥
ਪਾਨ ਕਪੂਰ ਸੁਬਾਸਕ ਚੰਦਨ ਅੰਤਿ ਤਊ ਮਰਨਾ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜ ਭੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਂ ਛਤ੍ਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਹੁਤ (ਰਮਨਾ) ਰਮਣੀਕ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਭੀ ਹੋਇਂ ਪਾਨ ਕਪੂਰ ਚੰਦਨ ਭੀ ਸੁਬਾਸਿਤ ਹੋਇ ਤਉ ਭੀ ਅੰਤ ਕੋ ਮਰਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭ ਖੋਜੇ ਕਹੂ ਨ ਊਬਰਨਾ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਉ ਰਾਮਹਿ ਜੰਪਉ ਮੇਟਿ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਮਨੇ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਔ ਬੇਦ ਔ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਖੋਜੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਸੇ ਕਾਲ ਸੇ (ਊਬਰਨਾ) ਬਚਨਾ (ਕਹੂ) ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਇਉਂ ਜਨਮਨਾ ਮਰਨਾ ਮੇਟ ਦੇਹੋ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਵੰਝਿਆ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਬਿਵਾਹ ਕਾ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਬਦ ਆਜਾਤਬਾਦ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੇ ਇਹ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਦਾਪਿ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ ਔਰ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਬਨਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਵਾਸਤਵ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨ ਕੁਛ ਹੁਆ ਹੈ ਨ ਹੋਗਾ ਇਹ ਏਕ ਕਲਪਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਸਿਧਾਂਤ ਅਰਥ ਤੋ ਇਸਕਾ ਇਹ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬੁਧਵਾਨੋਂ ਨੇ ਔਰ ਭੀ ਅਰਥ ਕਲਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ॥ਉਥਾਨਕਾ ਇਹ ਕਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਤਾਏ ਕ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਬਿਆਹ ਥਾ ਲੋਕ ਬਰਾਤ ਮੇਂ ਚਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਤੋ ਬਹੁਤ ਬੜੀ ੨

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਰਾਤੋਂ ਮੇਂ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਇਸ ਅਰਥ ਮੇਂ ਬੰਸ ਕੋ ਪੂਤ ਬਿਆਹਨ ਚਲਿਓ ਇਹਾਂ ਸੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਵਾਕਜ ਜਾਨਣਾ ॥

ਆਸਾ ॥ ਫੀਲੁ ਰਬਾਬੀ ਬਲਦੁ ਪਖਾਵਜ ਕਊਆ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ॥
ਪਹਿਰਿ ਚੋਲਨਾ ਗਦਹਾ ਨਾਚੈ ਭੈਸਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਜੋ (ਫੀਲੁ) ਹਸਤੀ ਵਤ ਥਾ ਸੋ (ਰਬਾਬੀ) ਰਬ ਕੀ ਅਬ ਵਾਲਾ ਹੋਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਤਰਾਵਤ ਵਾਲਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ (ਬਲਦੁ)ਆਲਸ ਭੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ (ਪਖਾਵਜੁ) ਪਖਜ ਮੇਂ ਆਬਜਾ ਹੈ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਯੁਕਤ ਮਨ ਰੂਪ ਕਊਆ ਖਜਮਾ ਵਾਲ ਹੋਕਰ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨਾਮੋਚਾਰਨ ਰੂਪ ਤਾਲ ਬਜਾਉਤਾ ਹੈ ਕਾਮ ਯੁਕਤ ਮਨ ਰੂਪ ਜੋ ਗਧਾ ਥਾ ਸੋ ਲੱਜਾ ਰੂਪ ਚੋਲਨਾ ਪਹਿਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਿਰਨੇ ਰੂਪ ਨਿਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਭੈਸਾ) ਲੋਭ ਯੁਕਤ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰੋਂ ਸੇ ਭੀ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਬ ਮਨ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਲੋਭ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕਕਰੀਆ ਬਰੇ ਪਕਾਏ ॥ ਕਿਨੈ ਬੂਝਨ ਹਾਰੈ ਖਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਕਾਮਾਦਿ ਅਕ ਕੀਆਂ ਕੁਕੜੀਆਂ ਕੇ ਸਮ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈਸਨ ਸੋ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਨੇ ਸੇ ਆਂਬੋਂ ਸਮ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਸੇ ਬੂਝਨੇ ਹਾਰੇ ਨੇ ਇਹ ਆਂਬ ਖਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇਹ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਬੈਠਿ ਸਿੰਘੁ ਘਰਿ ਪਾਨ ਲਗਾਵੈ ਘੀਸ ਗਲਉਰੇ ਲਿਆਵੈ॥

ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸਿੰਘ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ (ਘਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬੇਦ ਬਾਕ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਕ ਮਹਾਤਮਾਓਂ ਕੇ ਵਾਕ ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਰੂਪ ਚੂਨਾ ਕਥਾ ਸੁਪਾਰੀ ਮਿਲਾ ਕਰ ਪਾਨ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੁਧੀ ਘੀਸ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੇ ਖੋਜ ਕਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਰੂਪ (ਗਲਉਰੇ) ਲਡੂ ਲਿਆਉਤੀ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੁਸਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹਿ ਕਛੂਆ ਸੰਖੁ ਬਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਘਰ ਘਰ ਮੇਂ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਗੋਲਕੋਂ ਮੇਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਚੂਹੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਗਾਉਤੀ ਹੈਂ (ਕਛੂਆ) ਚਿਤ ਸੰਖ ਬਜਾਵੈ ਹੈ ਕਿਆ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਸੰਖ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਚਿਤ ਕਛੂ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬੰਸ ਕੋ ਪੂਤੁ ਬੀਆਹਨ ਚਲਿਆ ਸੁਇਨੇ ਮੰਡਪ ਛਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਸ ਕਾ ਜੋ ਜੀਵ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਜੋ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਭਾਉ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਹਨ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਹੈ ਸੁੰਨ ਜੋ ਅਫੁਰ ਮੰਡਪ ਅਸਥਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ (ਛਾਏ) ਸਿਥਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਰੂਪ ਕੰਨਿਆ ਸੁੰਦਰਿ ਬੇਧੀ ਸਸੈ ਸਿੰਘ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ੩ ॥

ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਮੋਖਜ ਕੰਨਿਆ (ਬੇਧੀ) ਮਿਲੀ ਹੈ (ਸਸੈ) ਗਰੀਬ (ਸਿੰਘ) ਰਾਜੇ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਬ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀ ਸਸੇ ਤੇ ਸਿੰਘ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਕੀਟੀ ਪਰਬਤੁ ਖਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਨੋ ਕੀਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬਿਰਤੀ ਨੇ ਅਗਿਆਨ ਪਰਬਤ ਕੋ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਕਛੂਆ ਕਹੈ ਅੰਗਾਰ ਭਿਲੋਰਉ ਲੂਕੀ ਸਬਦੁ ਸੁਨਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਕਛੂਆ ਜੋ ਚਿਤ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਗਿਆਰਾ ਕੋ ਮੈਂ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮਹਾਤਮਾ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਨਿਮਿਤਿ ਉਪਾਸਨਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕੀ ਬਾਤ(ਲੂਕੀ)ਛਪੀ ਹੂਈ ਥੀ ਹੇ ਸਿਖ ਸੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਨੇ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਜੋਗੀ ਆਇਆ ਤਿਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਜੋਗੀਓਂ ਕਾ ਭੇਖ ਲੇਓ ॥ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਤਰੀਵ ਜੋਗ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਬਟੂਆ ਏਕ ਬਹਤਰਿ ਆਧਾਰੀ ਏਕੋ ਜਿਸਹਿ ਦੁਆਰਾ ॥

ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ(ਬਟੂਆ) ਤਨਕੋ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭਸਮ ਕਾ ਗੋਲਾ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਰਖੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਹਤਰ ਕੋਠੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਦੇਹ (ਆਧਾਰੀ) ਝੋਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇਹ ਝੋਲੀ ਕਾ ਏਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਵੈ ਖੰਡ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮਾਗੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜਗਿ ਸਾਰਾ ॥ ੧॥

ਪੁਨਾ ਨਵਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੇ ਮਾਂਗੇ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜਗਤ ਮੇਂ (ਸਾਰਾ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਵਾ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥ ਤਲ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੇ ਗਗਨਿ ਚਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੈ ਸੋ ਨਉ ਨਿਧਿਓਂ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਤੁਲਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵ ਕੋ (ਗਗਨਿ) ਊਪਰ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਬਿਚਰਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖਿੰਥਾ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਸੂਈ ਸਬਦੁ ਤਾਗਾ ਮਥਿ ਘਾਲੈ ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਖਿੰਥਾ) ਗੋਦੜੀ ਕਰੈ ਧਿਆਨ ਕੀ ਸੂਈ ਕਰੈ (ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਤਾਗਾ (ਮਥਿ ਘਾਲੈ) ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਬਟ ਕਰਕੇ ਪਾਵੈ ॥

ਪੰਚ ਤਤੁ ਕੀ ਕਰਿ ਮਿਰਗਾਣੀ ਗੁਰ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚ ਤਤ ਕੀ ਜੋ ਰਹਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮ੍ਰਿਗਸ਼ਾਲਾ ਕਰੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ॥ ੨ ॥

ਦਇਆ ਫਾਹੁਰੀ ਕਾਇਆ ਕਰਿ ਧੂਈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵੈ ॥

ਦਇਆ ਰੂਪ ਫਾਹੁਰੀ ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧੂਈ ਕਰੈ ਤਿਸਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰੂਪ ਅਗਨ ਕੋ ਲਗਾਵੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਭਾਉ ਲਏ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਚਹੁ ਜੁਗ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤਿਸ ਧੂਣੀ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖਨਾ ਇਹ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧ ਲਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਜੋਗਤਣ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਪਿੰਡੁ ਪਰਾਨਾ ॥

ਸਭ ਜੋਗ ਕਾ ਸਾਰ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕਾ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੁਆਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ ਦੇਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੌ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਤੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚਾ (ਨੀਸਾਨਾ) ਪਰਵਾਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਕਾਜੀ ਨੇ ਗੁਸਾਈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਆਪ ਸ਼ਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾ ਕਰੋ ਔਰ ਰੋਜਾ ਨਮਾਜ ਕੁਰਾਨ ਪਢਾਕਰੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹਾ ਤੇ ਆਏ ਕਿਨਿ ਏਹ ਰਾਹ ਚਲਾਈ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਇਹ ਕਹੋ ਹਿੰਦੂ ਔ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਏ ਹੈਂ ? ਔਰ ਸ਼ਰਾ ਕੇ ਰਸਤੇ ਪਰ ਕਿਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਲਾਈ ਹੈ ? ਭਾਵਇਹ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਮਤ ਨਵੀਨ ਹੈ ॥

ਦਿਲਮਹਿ ਸੋਚ ਬਿਚਾਰਿ ਕਵਾਦੇ ਭਿਸਤ ਦੋਜਕ ਕਿਨਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪਹਲੇ ਆਪਨੇ ਮਨਮੇਂ (ਸੋਚ) ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ (ਕਵਾਦੇ) ਉਤਰ ਦੇਹ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਬਿਹਿਸਤ ਕੀ ਜਗਾ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸਨੇ ਦੋਜਕ ਕੀ ਜਗਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਜੀ ਤੈ ਕਵਨ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੀ ॥

ਪੜ੍ਤ ਗੁਨਤ ਐਸੇ ਸਭ ਮਾਰੇ ਕਿਨਹੂੰ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਤੈਨੇ ਕੌਨ ਕਿਤਾਬ ਕਾ ਮਤ ਲੇਕਰ ਸਰਾ ਹਮਸੇ ਕਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਰੈ ਕੀ ਕਿਤਾਬੋਂ ਕੋ ਪੜਤੇ ਬਿਚਾਰਤੇ ਥੇ ਸੋ ਐਸੇ ਸਭ ਸਰੈ ਨੇ ਮਾਰ ਲੀਏ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਖਬਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਕਤਿ ਸਨੇਹੁ ਕਰਿ ਸੁੰਨਤਿ ਕਰੀਐ ਮੈ ਨ ਬਦਉਗਾ ਭਾਈ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪੇਮ ਕਰ ਸੁੰਨਤ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਕਜੋਂਕਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਨਿਜਮ ਕੀਆ ਥਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਜੋ ਅੰਗੁ ਸਪਰਸ ਕਰੋਂ ਤਉ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੋ ਸੋ ਅੰਗੁ ਕਾਟ ਲੇਵੀਂ ਸੋ ਸਮਜ ਪਾਕਰ ਕਿਸੀ ਐਸੇ ਰੋਗ ਮੇਂ ਗ੍ਰਸਾ ਗਜਾ ਕਿ ਬੈਦੋਂ ਨੇ ਨਵੀਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਮੇਲ ਕਰਨਾ ਕਹਾ। ਜਬ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਥਮ ਨਿਯਮ ਸੇ ਬਿਰੁਧ ਕੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਯਹ ਸੁੰਨਤ ਕੀ। ਸੋਈ ਸ਼ਰਾ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਗਈ ਇਸੀ ਕੋ ਸੁੰਨਤ ਕਹਨੇਲਗੇ। ਸੋਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨੋਗਾ ॥

ਜਉਰੇ ਖੁਦਾਇ ਮੋਹਿ ਤੁਰਕੁ ਕਰੈਗਾ ਆਪਨ ਹੀ ਕਟ�ि ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੌ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰਕ ਕਰਨਾ ਹੀ ਮਨਜੂਰ ਹੋਗਾ ਤੋ (ਆਪਨ ਹੀ)ਆਪੇ ਹੀ ਕਟੀ ਜਾਵੈਗੀ ॥ ੨ ॥

ਸੁੰਨਤਿ ਕੀਏ ਤੁਰਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ ਅਉਰਤ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰੀਐ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਜੇਕਰ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨੇ ਹੀ ਸੇ ਤੁਰਕ ਮਤ ਸਿਧਿ ਹੋਇਗਾ ਤੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਕਜਾ ਕਰੀਏਗਾ ਭਾਵ ਸੁੰਨਤ ਕੈਸੇਕਰੋਗੇ ॥

ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ ਨਾਰਿ ਨ ਛੋਡੈ ਤਾਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਰਹੀਐ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਜੋ ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋ ਛੋਡਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੋ ਪੁਰਸ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਤਾਂਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਰਹੀਏ ਤੋ ਠੀਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਛਾਡਿ ਕਤੇਬ ਰਾਮ ਭਜੁ ਬਉਰੇ ਜੁਲਮ ਕਰਤ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਬਉਰੇ ਕਾਜੀ ਤੂੰ ਬੀ(ਕਤੇਬ) ਕਿਤਾਬੋਂ ਕਾ ਪੜਨਾ ਛੋੜਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕਰ ਕਯੋਂ ਤੂੰ ਭਾਰੀ(ਜੁਲਮ)ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰੈ ਪਕਰੀ ਟੇਕ ਰਾਮ ਕੀ ਤੁਰਕ ਰਹੈ ਪਚਿਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸੋ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਨੇ ਤੋ ਰਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ (ਪਚਿ) ਜਲ ਕਰ ਹਾਰੀ ਹੈ ਸੋ (ਤੁਰਕ ਰਹੈ) ਚੁਪਕੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥੪ ॥ ੮॥ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੁਏ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਵੈਰਾਗਜ ਮਈ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਤੇਲੁ ਦੀਵੇ ਮੁਖਿ ਬਾਤੀ ਤਬ ਸੂਝੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ਤੇਲ ਜਲੇ ਬਾਤੀ ਠਹਰਾਨੀ ਸੂੰਨਾ ਮੰਦਰੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਜਬ ਤਕ ਸੁਖਮ ਦੇਹ ਰੂਪ ਦੀਵੇ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਲੁ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮੁਖ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਬਾਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਜਲਤੁ ਭਾਵ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਤੇਲੁ ਹੈ ਸ੍ਵਾਸ ਬਤੀ ਹੈ ਦੀਵਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਕਛੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੇਲੁ ਜਲ ਗਯਾ ਔਰ ਬਾਤੀ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੀ ਗੰਠ ਨਾਮੇ ਸਭੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋਗਈ ਤਬ ਯਹ ਮੰਦਰ ਸੂੰਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਬਉਰੇ ਤੁਹਿ ਘਰੀ ਨ ਰਾਖੈ ਕੋਈ ॥ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇ ਬਉਰੇ ਜੀਵ ਤੁਝਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਬਜੋਗ ਕੇ ਬਾਦ ਘਰੀ ਭਰ ਭੀ ਕੋਈ ਘਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਾਖੈਗਾ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੁ ਜਿਸ ਜਾਪ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਕਾਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਹੁ ਕਾਕੋ ਕਵਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋਈ ॥
ਘਟ ਫੂਟੇ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੈ ਕਾਢਹੁ ਕਾਢਹੁ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਮਾੜਾ ਕਿਸਕੀ ਹੈ ਔਰ ਪਿਤਾ ਕਹੋ ਕਿਸਕਾ ਹੈ ਔ ਕਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ(ਜੋਈ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਜਬ ਯਹ (ਘਟ)ਸਰੀਰ ਫੂਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਤਬ ਉਸ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੀ ਕੋਈ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤਾ ਔ ਕਾਢੋ ਕਾਢੋ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੇਹੁਰੀ ਬੈਠੀ ਮਾਤਾ ਰੋਵੈ ਖਟੀਆ ਲੈ ਗਏ ਭਾਈ ॥
ਲਟ ਛਿਟਕਾਏ ਤਿਰੀਆ ਰੋਵੈ ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਦ੍ਵਾਰ ਕੀ ਦੇਹੁਰੀ ਪਰ ਬੈਠੀ ਹੁਈ ਮਾਤਾ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਰਹ ਜਾਤੀ ਹੈ(ਖਟੀਆ) ਮੰਜੀ ਵਾ ਸਿੜੀ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰ ਭਾਈ ਲੋਗ ਲੈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕੇਸੋਂ ਕੋ ਖਿਲਾਰ ਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੁ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਇਕੇਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਾਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਭੈ ਸਾਗਰ ਕੈ ਤਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤੋ ਸੁਨੋ ਭਯਸਾਗਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ॥

ਇਸੁ ਬੰਦੇ ਸਿਰਿ ਜੁਲਮੁ ਹੋਤ ਹੈ ਜਮੁ ਨਹੀ ਹਟੈ ਗੁਸਾਈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਇਸ (ਬੰਦੇ)ਜੀਵ ਕੇ ਸਿਰ ਸੇ ਗੁਸਾਂਈ ਕਾ ਭੇਜਾ ਹੁਆ ਜਮ ਨਹੀਂ ਹਟਤਾ ਜੁਲਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੁਲਮੁ ਨਹੀਂ ਅਨਸਾਫੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸ ਜੀਵ ਸੇ ਅਨੇਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਜਮ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹਟਤਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਚਉਪਦੇ ਇਕਤੁਕੇ ਦੁਤੁਕੇ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਬਜੰਤ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਦੂਸਰੇ ਭਾਈ ਸਨਤਾਨ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ ਭੀ ਜਾਨ ਲੇਨੇ ਇਨੋਂ ਨੇ ਉਸ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਭੀ ਬੇਦ ਪਢ ਪਢ ਕਰ ਜਨਮ ਬਿਤਾਇ ਦੀਆ ਵਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨ ਗਵਾਯਾ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਲੋਵਨਾ ਬਿਲੋਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ਸਹਜਿ ਬਿਲੋਵਹੁ ਜੈਸੇ ਤਤੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਹਰਿ ਕਾ ਮਥਨਾ ਮਥੋ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਪਰੰਤੁ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤਿ ਕਰ ਮਥੋ ਜਿਸ ਸੇ ਤਤ੍ਰ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਨ ਰਹੈ ॥

ਤਨੁ ਕਰਿ ਮਟੁਕੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਿਲੋਈ ॥ ਇਸੁ ਮਟੁਕੀ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਸੰਜੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸਰੀਰ ਕੋ ਮਟਕੀ ਕਰੋ ਤਿਸਮੇਂ ਮਨ ਕੋ(ਬਿਲੋਈ)ਮਧਾਨੀ ਕਰੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਇਸ ਮਟਕੀ ਮੈਂ ਸਬਦ ਭਾਵ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੂਪ ਦੂਧ ਕੋ (ਸੰਜੋਇ) ਮਿਲਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਲੋਵਨਾ ਮਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਮਨਕਾ ਆਸਰਾ ਜੋ ਚੈਤਨਜ ਤਿਸਕਾ ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਯਹੀ ਹਰਿ ਕਾ (ਬਿਲੋਵਨਾ)ਮਥਨਾ ਹੈ ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਮੀਰਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਗਿ ਉਤਰੇ ਤੀਰਾ ॥ ੪ ॥੧ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਮੀਰਾ)ਪਾਤਸਾਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ ਸੇ ਉਤਰ ਕਰ (ਤੀਰਾ) ਕਿਨਾਰਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੋਖਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਗਜਾਨਵਾਨ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਤੇ ਹੁਏ ਪਰਮਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਬਾਤੀ ਸੂਕੀ ਤੇਲੁ ਨਿਖੂਟਾ ॥ ਮੰਦਲੁ ਨ ਬਾਜੈ ਨਟੁ ਪੈ ਸੂਤਾ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਰੂਪ ਬਾਤੀ ਸੂਕ ਗਈ ਕਿਜੋਂਕਿ ਲੋਭ ਤੇਲ (ਨਿਖੂਟਾ) ਨਹੀਂ ਰਹਾ (ਮੰਦਲੁ) ਢੋਲ ਭਾਵ ਸਰੀਰੁ ਨਹੀਂ ਆਜਤਾਭਾਵ ਬਿਜਾਹਾਰੋਂ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਬਿਤ ਹੋਤਾ ਕਜੋਂਕਿ (ਨਟੁ)ਮਨਸਤਸੰਗ ਮੈਂ(ਪੈ)ਪੜਕਰ ਸੰਤੋਖ ਵਾ ਸਾਂਤ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂਸੋਤ ਹੈ ॥੧॥

ਬੁਝਿ ਗਈ ਅਗਨਿ ਨ ਨਿਕਸਿਉ ਧੂਆ ॥
ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਏਕੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਗਈ ਔ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਲਪ ਧੂੰਆ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਅਬ ਤੋ ਯਹ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੂਈ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਰਾਮ ਸਭ ਮੇਂ ਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂਟੀ ਤੰਤੁ ਨ ਬਜੈ ਰਬਾਬੁ ॥ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿਓ ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ ॥ ੨ ॥

ਅਗਜਾਨਬਸਿਸ੍ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਬਾਬ ਨਹੀਂ ਬਜਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਸਨਾ ਮੇਂ ਭੂਲ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮੋਖਜ ਰੂਪ ਕਾਜ ਬਿਗਾੜਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਬਾਸਨਾ ਰੂਪ (ਤੰਤੁ) ਤਾਰ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ਜਬ ਸਮਝੜੇ ਤਬ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਲੀਆ ॥ ੨ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਹਨੁ ਕਹਾਵਨੁ ॥ ਸਮਝਿ ਪਰੀ ਤਉ ਬਿਸਰਿਓ ਗਾਵਨੁ ॥ ੩ ॥

(ਕਥਨੀ) ਕਥਾ (ਬਦਨੀ) ਕਵੀਸ਼ਰੀ ਇਨਕਾ ਜੋ ਕਹਨਾ ਥਾ ਔਰ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਨਾ ਥਾ ਅਰ ਸਕਾਮਤਾ ਕਰ ਗਾਵਨਾ ਥਾ ਜਬ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਪਰੀ ਤਬ ਸਭ ਬਿਸਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਪੰਚ ਜੋ ਚੂਰੇ ॥ ਤਿਨ੍ਤੇ ਨਾਹਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਦੂਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਚੂਰੇ) ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਇ ਤਿਸਤੇ(ਪਰਮ ਪਦੁ)ਮੋਖਜ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਹੁ ਮੋਖਜ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਅਪਨੇ ਅਵਗੁਨੋਂ ਕੋ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਸੁਤੁ ਅਪਰਾਧ ਕਰਤ ਹੈ ਜੇਤੇ ॥ ਜਨਨੀ ਚੀਤਿ ਨ ਰਾਖਸਿ ਤੇਤੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਤ੍ ਜਿਤਨੇ ਔਗੁਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਮਾਤਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮਈਆ ਹਉ ਬਾਰਿਕੁ ਤੇਰਾ ॥ ਕਾਹੇ ਨ ਖੰਡਸਿ ਅਵਗਨੁ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਾਲਕਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਉਗੁਨੋਂ ਕੋ (ਕਾਹੇ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ ਕਿੰਤੂ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜੇ ਅਤਿ ਕ੍ਰੋਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਧਾਇਆ ॥ ਤਾ ਭੀ ਚੀਤਿ ਨ ਰਾਖਸਿ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਬਾਲਕ ਅਤਸੇ ਕੋਪ ਕਰਕੇ ਮਾਤਾ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਮਾਤਾ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਕੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਰਖਤੀ ਹੈ ॥੨॥

ਚਿੰਤ ਭਵਨਿ ਮਨੁ ਪਰਿਓ ਹਮਾਰਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਚਿੰਤਾ ਰੂਪ (ਭਵਨਿ) ਘੁਮਰੀ ਮੇਂ ਵਾ ਜਲ ਮੈਂ ਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਕੈਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੩ ॥

ਦੇਹਿ ਬਿਮਲ ਮਤਿ ਸਦਾ ਸਰੀਰਾ ॥ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਰਵੈ ਕਬੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਸਦਾ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਦੇਹੁ ਜੋ (ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਵਾ ਸਨੇ ਸਨੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਰਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਚਲੋ ਮਕੇ ਸ਼ਰੀਫ ਕਾ ਹਜ ਕਰਿ ਆਈਏ ਤਿਸ ਕੋ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਹਜ ਹਮਾਰੀ ਗੋਮਤੀ ਤੀਰ ॥ ਜਹਾ ਬਸਹਿ ਪੀਤੰਬਰ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥

(ਗੋ) ਬੇਦੋਂ ਮੇਂ ਹੈ ਮਤੀ ਜਿਨਕੀ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਤੀਰ) ਪਾਸ ਜਾਨਾ ਇਹੀ ਹਮਾਰੀ (ਹਜ) ਜਾਤ੍ਰਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਮੇਂ (ਪੀਤੰਬਰ) ਪੀਤ ਬਿਸ਼ਨ ਧਾਰੀ ਬਿਸ਼ਨੂੰ ਪੀਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਿਆ ਖੂਬੁ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਕਿਆ ਭਲੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਹਾ ਹੂਆ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਕਰਹਿ ਖਵਾਸੀ ॥ ਪਾਸਿ ਬੈਠੀ ਬੀਬੀ ਕਵਲਾ ਦਾਸੀ ॥ ੨ ॥

ਨਾਰਦ ਸਾਰਦਾਦਿ ਜਿਨਕੀ ਚੌਰੀ ਬਰਦਾਰੀ ਆਦਿ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਬੀਬੀ ਕਮਲਾ ਦਾਸੀ ਹੋਕਰ ਜਿਨਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੰਠੇ ਮਾਲਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਮੁ ॥ ਸਹੰਸ ਨਾਮੁ ਲੈ ਲੈ ਕਰਉ ਸਲਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੇ ਕੰਠ ਮੇਂ ਮਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਖ ਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਜਾਰੋਂ ਵਾਰ ਨਾਮ ਲੇ ਲੇ ਕਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਊ ਸਮਝਾਵਉ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੋ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਨੋ ਕੋ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਉਨਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਪੰਚਪਦੇ ੯ ਦੁਤੁਕੇ ੫ ॥ ੧ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਸੀ ਮਾਲਨ ਕੋ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਫੂਲ ਤੋੜਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸ ਮਾਲਨ ਪ੍ਰਤਿ ਵਾ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁਸਾਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਤੀ ਤੋਰੈ ਮਾਲਿਨੀ ਪਾਤੀ ਪਾਤੀ ਜੀਉ ॥
ਜਿਸੁ ਪਾਹਿਨ ਕਉ ਪਾਤੀ ਤੋਰੈ ਸੋ ਪਾਹਨ ਨਿਰਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਾਲਨੀ ਤੂੰ ਜੋ ਪਾਤੀ ਤੋੜਤੀ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲੀਨ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤ ਤੂੰ ਜੋ ਪਾਤ ਤੋੜਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਕਾਮ ਕਰਾਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮਾਨੋ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਤ ਪਾਤ ਮੇਂ (ਜੀਉ) ਚੈਤੰਨਜ ਕਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਹਨ ਪੁਜਾ ਵਾਸਤੇ ਪਾਤੀ ਤੋੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤੋੜਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪਥਰ (ਨਿਰਜੀਉ) ਜੜ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭੂਲੀ ਮਾਲਨੀ ਹੈ ਏਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਦੇਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਲਨੇ ਤੂੰ ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਪੰਡਤ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੂਈ ਔਰ ਪੁਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਭੂਲੀ ਹੂਈ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਹਮਾਰਾ ਕਥਨ (ਏਉ) ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਜਾਗਤਾ) ਚੈਤਨਜ ਦੇਵ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪੁਜਾ ਕਰ ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਾਤੀ ਬਿਸਨੁ ਡਾਰੀ ਫੂਲ ਸੰਕਰ ਦੇਉ ॥
ਤੀਨਿ ਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖਿ ਤੋਰਹਿ ਕਰਹਿ ਕਿਸਕੀ ਸੇਉ ॥ ੨ ॥

ਪਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਡਾਲੀ ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਫੂਲ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵ ਕਾ ਰੂਪਹੈਂ ਇਨ ਤੀਨ ਦੇਵਤੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖਜ ਤੋੜ ਕਰ ਫਿਰ ਸੇਵਾ ਕਿਸਕੀ ਕਰੈਗੀ ਵਾ ਕਰੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਾਖਾਨ ਗਢਿ ਕੈ ਮੂਰਤਿ ਕੀਨੀ ਦੇਕੈ ਛਾਤੀ ਪਾਉ ॥
ਜੇ ਏਹ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚੀ ਹੈ ਤਉ ਗੜ੍ਣ ਹਾਰੇ ਖਾਉ ॥ ੩ ॥

ਪਾਥਰ ਕੋ ਘੜ ਕਰਕੇ ਔ ਛਾਤੀ ਪਰ ਪੈਰ ਦੇਕਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਮੂਰਤ ਬਨਾਈ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰ ਯਹ ਮੂਰਤ ਸਚੀ ਹੋਤੀ ਤੋ ਜੋ ਘੜਨੇ ਹਾਰੇ ਥੇ ਜਿਨੋਂ ਬਿਅਦਬੀ ਕੀ ਥੀ ਤਿਨਕੋ ਖਾਇ ਜਾਤੀ ਸੋ ਥਾਤੀ ਨਹੀਂ ਯਾਂਤੇ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਾਤੁ ਪਹਿਤਿ ਅਰੁ ਲਾਪਸੀ ਕਰਕਰਾ ਕਾਸਾਰੁ ॥
ਭੋਗਨ ਹਾਰੇ ਭੋਗਿਆ ਇਸੁ ਮੂਰਤਿ ਕੇ ਮੁਖ ਛਾਰੁ ॥ ੪ ॥

(ਭਾਤ) ਚਾਵਲ ਅਰ (ਪਹਿਤਿ) ਦਾਲ ਔਰ (ਲਾਪਸੀ) ਮੀਠੀ ਕਢੀ (ਕਰਕਰਾ) ਕਰੜਾ ਕਾਸਾਰ ਭਾਵ ਪੰਜੀਰੀ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਭੋਗਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਭੋਗਾ ਔਰ ਮੂਰਤ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਤੋ ਛਾਰ ਭਸਮ ਹੀ ਪੜੀ ॥ਛਾਰਪੜਨੇ ਕਾ ਭਾਵ ਜਬ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਭੋਗ ਹੇਤ ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਕੀੜੀਆਂ ਚੜਨੇ ਕੇ ਭਜ ਸੇ ਮੂਰਤ ਕੇ ਮੁਖ ਕੋ ਭਸਮ ਲਗਾ ਕਰ ਸਾਫ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਰਾਖ ਸੇ ਚਿਕਨਾਈ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਮੂਰਤ ਕੇ ਮੁਖ (ਛਾਰ) ਮਾਟੀ ਪਈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪੜਾ ਜੈਸੇ ਥੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਰਹੀ ॥ ੪ ॥

ਮਾਲਨਿ ਭੂਲੀ ਜਗੁ ਭੁਲਾਨਾ ਹਮ ਭੁਲਾਨੇ ਨਾਹਿ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਮ ਰਾਮ ਰਾਖੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਰਾਇ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਲਨ ਭੀ ਭੂਲੀ ਹੈ ਵਾ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੂਈ ਪੰਡਿਤੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭੂਲੀ ਅਰ ਔਰ ਜਗਤ ਭੀ ਭੂਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਮ ਨਹੀਂ ਭੂਲੇ ਜੋ ਕਹੈ ਆਪ ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਭੂਲੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਬਿਆਪਕ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਆਸਾ ॥ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਬਾਲਪਨ ਬੀਤੇ ਬੀਸ ਬਰਸ ਕਛੁ ਤਪੁ ਨ ਕੀਓ ॥

ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਤੋ ਬਾਲਪਨੇ ਮੇਂ ਬੀਤ ਗਏ ਤਿਸਤੇ ਉਪਰਾਂਤ ਕੌ ਬੀਸ ਬਰਸੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਕਛੁ ਤਪ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥

ਤੀਸ ਬਰਸ ਕਛੁ ਦੇਵ ਨ ਪੂਜਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਤੇ ਉਪਰਾਂਤ ਜੋ ਤੀਸ ਬਰਸ ਥੇ ਤਿਨਮੈਂ ਭੀ ਕਛ ਪਰਮਾਤਮ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਹੋਗਈ ਔਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥ ਸਾਇਰੁ ਸੋਖਿ ਭੁਜੰਬ ਲਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਾ ਜ਼ਨਮ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਿਆ ਭੁਜੋਂ ਕਾ ਬਲ ਰੂਪ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਬੁਢੇਪੇ ਰੂਪ ਅਗਸਤ ਨੇ ਸੋਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੂਕੇ ਸਰਵਰਿ ਪਾਲਿ ਬੰਧਾਵੈ ਲੂਣੈ ਖੇਤਿ ਹਥ ਵਾਰਿ ਕਰੈ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਸੂਖ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਪਾਲ ਅਰਥਾਤ ਪਾਨੀ ਰੋਕਨੇ ਕੀ ਵਟ ਬੰਧਾਵੈ (ਲੂਣੈਖੇਤ) ਜੋ ਖੇਤ ਕਾਟ ਲੀਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਹਾਥੇ ਕਰ ਵਾੜ ਕਰੈ ਸੋ ਯਹ ਦੋਨੋ ਜਤਨ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਜੋ ਪੁਰਸ ਬੁਢੇਪੇ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਬਲ ਰਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਆਇਓ ਚੋਰੁ ਭੁਰੰਤਹ ਲੇ ਗਇਓ ਮੇਰੀ ਰਾਖਤ ਮੁਗਧੁ ਫਿਰੈ ॥ ੨ ॥

ਮੂਰਖ ਪੁਰਸ ਜਿਸ ਜਵਾਨੀ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਜ ਮਾਯਾ ਕੋ ਮੇਰੀ ਕਹਿਕਰ ਰਾਖਤਾ ਫਿਰਤਾ ਥਾ ਜਬ ਬੁਢੇਪਾ ਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਜ ਚੋਰ ਆਯਾ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਸੀਘਰ ਹੀ ਲੇਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ॥ ੨ ॥

ਚਰਨ ਸੀਸੁ ਕਰ ਕੰਪਨ ਲਾਗੇ ਨੈਨੀ ਨੀਰੁ ਅਸਾਰੁ ਬਹੈ ॥

ਜਬ ਪੈਰ ਸਿਰ ਹਾਥ ਕਾਂਪਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਅਰੂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ(ਅਸਾਰੁ)ਬਹੁਤ ਜਲ ਗਿਰਨੇ ਲਗਾ ॥

ਜਿਹਵਾ ਬਚਨੁ ਸੁਧੁ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ ਤਬ ਨੇ ਧਰਮ ਕੀ ਆਸ ਕਰੈ ॥ ੩ ॥

ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਸੇ ਜਬ ਸੁਧ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵ ਫਿਰ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗਾ ਭਾਵ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਐਸੀ ਦਸਾ ਸੇਂ ਪੂਰਨ ਮੋਖ੍ਹਾ ਕੇ ਲੀਏ ਯਤਨ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਓ ॥

ਹਰਿ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਅੰਤੇ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲਿਓ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲਨੇ ਕੇ ਸਮੰਜ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਚਲਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਅਨੁ ਧਨੁ ਕਛੂਐ ਲੈ ਨ ਗਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤਹੁ ਸੁਨਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਧਨੁ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਜੀਵ ਲੈਨਹੀਂ ਗਜਾ ਹੈ॥

ਆਈ ਤਲਬ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕੀ ਮਾਇਆ ਮੰਦਰ ਛੋਡਿ ਚਲਿਓ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਜਬ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕੀ ਤਲਬੀ ਆਈ ਭਾਵ ਜਬ ਬੁਲਾਵਾ ਆਯਾ ਤਬ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਅਰੁ ਮੰਦਰੋਂ ਕੋ ਛੋਡਿ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਪਰਾਈ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਈਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਆਸਾ ॥ ਕਾਹੂ ਦੀਨੇ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਕਾਹੂ ਪਲਘ ਨਿਵਾਰਾ ॥

ਪੂਰਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰ(ਪਟੰਬਰ)ਰੇਸ਼ਮੀ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਵਾਰ ਕੇ ਬੁਨੇ ਪਲੰਘ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਫਲੁ ਅਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਨਕੋ ਵਹੀ ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਹੂ ਗਰੀ ਗੋਦਰੀ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਖਾਨ ਪਰਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕੋ ਗਲੀ ਹੂਈ ਗੋਦੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਕਿਸੀ ਕੇ(ਪਰਾਰਾ) ਆਦੇ ਕੀ ਛਾਨੁ ਸੂੜੀ ਵਾ ਪਰਾ ਆਸਰੇ ਖਾਨੇ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੋਨੇ ਕੇ(ਪਰਾਚਾ) ਧਾਨੋਂ ਕਾ ਪਰਾਲੁ ਭਾਵ ਕਖ ਫੂਸਕਾ ਬਿਸਤ੍ਰਾਸੋਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਉਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਹਿਰਖਵਾਦੁ ਨ ਕੀਜੈ ਰੇ ਮਨ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਕਰਿ ਲੀਜੈ ਰੇ ਮਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇਮਨ(ਅਹਿਰਖਵਾਦੁ)ਈਰਖਾ ਅਰੁ(ਵਾਦ)ਝਗੜਾ ਨ ਕਰੀਏ ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਬਸਤੁ ਲੇਨੀ ਹੈ ਸੋ (ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ) ਪੁੰਨ ਕਰ ਕਰਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੇ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੁਮ੍ਹਾਰੈ ਏਕ ਜੁ ਮਾਟੀ ਗੁੰਧੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਨੀ ਲਾਈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮ੍ਹਾਰ ਨੇ ਪੰਚ ਤਤ੍ਵੰ ਰੂਪ ਮਾਟੀ ਗੁੰਧੀ ਭਾਵ ਤਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਉਸ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਰੀਰੋਂ ਰੂਪ ਭਾਂਡੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਵੰਨੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਕਾਹੂ ਮਹਿ ਮੋਤੀ ਮੁਕਤਾਹਲ ਕਾਹੂ ਬਿਆਧਿ ਲਗਾਈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਸੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਬਰਤਨ ਮੇਂ ਬੈਰਾਗਾਦਿ ਮੋਤੀ ਪਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਮੇਂ (ਮੁਕਤਾਹਲ) ਗਜ ਮੁਕਤਾ ਮੋਖਤਾ ਮੋਖਜਪਦ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਸੀ ਮੇਂ ਯਾਰੀ ਚੋਰੀ ਮਿਥਜਾਦ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਬਿਆਧ ਲਗਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੂਮਹਿ ਧਨੁ ਰਾਖਨ ਕਉ ਦੀਆ ਮੁਗਧੁ ਕਹੈ ਧਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਸੂਮ ਕੋ ਧਨ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦੀਆ ਕਿ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰਖੇ ਸੋ ਮੂਰਖ ਨ੍ਹਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਨ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਧਨ ਅਪਨਾ ਹੋਤਾ ਤੋ ਖਰਚ ਕਰਤਾ ॥

ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਲਾਗੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੈ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਿਰ ਮੈਂ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਫਲ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਊਤਮੁ ਭਗਤੁ ਸਦਾਵੈ ਆਗਿਆ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰਿ ਸੁਖ ਕੀ ਨਿਧੀ ਭਾਵ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਜਨ ਉਤਮ ਭਗਤ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥ ੪ ॥

ਔ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅਛਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸਚ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਝੂਠੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤਹੁ ਸੁਨੋ ਇਹ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਚਿਰਗਟ ਫਾਰਿ ਚਟਾਰਾ ਲੈ ਗਇਓ ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ ਛੂਟੀ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਕੀ ਗਾਂਠ ਜੋ (ਚਿਰਗਟ) ਪਿੰਜਰੇ ਸਮਾਨ ਥੀ ਤਿਸਕੋ ਫਾਰ ਕਰਕੇ (ਚਟਾਰਾ) ਜੀਵ ਵਾ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਚਿੜੇ ਵਾ ਤੋਤੇ ਕੋ ਜਮ ਰੂਪ ਬਿਲਾ ਜਬ ਲੇਗਇਆ ਤਬ (ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ) ਕੁਜੀ ਨੁਨੀ ਰੂਪ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਨੀ ਹੁਈ ਨਾੜੀਆਂ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕੀ ਗੋਲਕਾਂ ਰੂਪ ਜਾਲੀ ਜੋ ਥੀ ਸੋ ਛੂਟ ਗਈ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥ ਕੋਈ ਕਾਜੀ ਝਗੜਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਹਮ ਮਸਕੀਨ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹਮ ਤੋ (ਮਸਕੀਨ)ਗਰੀਬ ਹੈਂ ਔ ਤੁਮਕੋ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਾਜਸੁ)ਰਜੋ ਗੁਨ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜਸ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਲਹ ਅਵਲਿ ਦੀਨ ਕੋ ਸਾਹਿਬੁ ਜੋਰੁ ਨਹੀ ਫੁਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਅਲਹ ਜੋ ਸਭ ਕੇ (ਅਵਲਿ) ਆਦਿ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਦੀਨੋ ਗਰੀਬੋਂ ਵਾ ਧਰਮ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਪਰ ਬਲ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਜੀ ਬੋਲਿਆ ਬਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਆਪ ਸੇ ਬੋਲਿਆ ਬਨ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਭਾਵ ਸੋਭਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨ-ਨੀਯ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਵਸਜ ਬੋਲਨਾ ਪੜਾ ॥

ਰੋਜਾ ਧਰੈ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ਕਲਮਾ ਭਿਸਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ਸਤਰਿ ਕਾਬਾ ਘਟਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੇ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਰੋਜਾ ਰਖਤੇ ਹੋ ਨਿਮਾਜ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕਲਮਾ ਪੜਤੇ ਹੋ ਇਤਨੇ ਹੀ ਮੇਂ (ਭਿਸਤਿ) ਬੈਕੁੰਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕਾਬਾ ਪਰਸਣਾਏਹ ਹੈ (ਘਟਹੀ ਭੀਤਰਿ) ਜੋ ਨਿਸਚਜ ਕਰ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋਣਾ ਹੈ ਵਾ (ਸਤਰਿ) ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਬਾ ਜੋ ਪੀਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਘਟਹੀ ਵਿਖੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸਕੋ ਜਾਨੇ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਵਾਜ ਸੋਈ ਜੋ ਨਿਆਉ ਬਿਚਾਰੈ ਕਲਮਾ ਅਕਲਹਿ ਜਾਨੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਿਮਾਜ ਕਾ ਪਢਨਾ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਲਮਾ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ (ਅਕਲ) ਕਲੇਸ਼ੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ॥

ਪਾਚਹੁ ਮੁਸਿ ਮੁਸਲਾ ਬਿਛਾਵੈ ਤਬ ਤਉ ਦੀਨੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਂਚ ਕਾਮਾਦਿ ਕੋ (ਮੁਸਿ) ਲੂਟਣਾ ਭਾਵ ਜੀਤਨਾ ਇਹੀ (ਮੁਸਲਾ) ਆਸਨ ਵਾਸਨ ਬਿਛਾਵਨਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਦੀਨ ਕਾ ਪਹਿਚਾਨਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਿ ਤਰਸ ਕਰਿ ਜੀਅ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਮਣੀ ਕਰਿ ਫੀਕੀ ॥

ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਪਹਚਾਨ ਕਰ (ਤਰਸ) ਦਯਾਕਰੁ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਹਿੰਸਾ ਨ ਕਰੁ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬੀਜ ਰੂਪ (ਮਣੀ) ਮਮਤਾ ਵਾ ਵਡਿਆਈਆਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਫੀਕੀ ਕਰ ਦੇਹੁ ॥

ਆਪੁ ਜਨਾਇ ਅਵਰ ਕਉ ਜਾਨੈ ਤਬ ਹੋਇ ਭਿਸਤ ਸਰੀਕੀ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਜਾਨ ਅਰੁ ਔਰੋਂ ਕੋ(ਜਨਾਇ)ਜਨਾਵੈ ਤਬ ਬੈਕੁੰਠ ਕਾ(ਸਰੀਕੀ)ਹਿਸੇਦਾਰ ਹੋਇਗਿਆ॥੪॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਭੇਖ ਧਰਿ ਨਾਨਾ ਤਾ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਜੈਸੇ ਏਕ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕੇ ਅਨੰਤ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਖ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਮੇਂ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਐਸਾ ਪਹਿਚਾਨਨਾ ਥਾ ਸੋ ਨ ਪਹਿਚਨਾ ॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਭਿਸਤ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕਾ ਮਾਰਗ ਛੋਡ ਕਰਕੇ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਤੇਰਾ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

੧ ਸਬਦ ਗਉੜੀ ਮੈਂ ਅਰੁ ੧ ਏਕੁ ਏਹੁ ॥ ਏਕ ਜੋਗੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਸਨੇਹੀ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂਤ ਸਮਯ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਗਗਨ ਨਗਰਿ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨ ਬਰਖੈ ਨਾਦੁ ਕਹਾ ਜੁ ਸਮਾਨਾ ॥

(ਗਗਨ ਨਗਰਿ)ਦਸਵੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਸੇ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਬਰਖਤੀ ਥੀ ਸੋ ਅਬ ਏਕ ਬੂੰਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਔਰ ਸੋ ਨਾਦ ਅਬ ਕਹਾਂ ਹੈ ਜੋ ਤਤ ਤੰਤੀ ਆਦਿਕ ਸਬਦ ਸੁਨਾਈ ਪੜਤਾ ਥਾ ਸੋ ਬੀਚਿ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਜਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਾਧੋ ਪਰਮ ਹੰਸ ਲੇ ਸਿਧਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮਹੰਸ ਜੋ ਜੋਗੀ ਥਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਧੋ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ(ਲੇਸਿਧਾਨਾ) ਲੇਗਜਾ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਬੋਲਤੇ ਤੇ ਕਹਾ ਗਏ ਦੇਹੀ ਕੇ ਸੰਗਿ ਰਹਤੇ ॥
ਸੁਰਤਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਨਿਰਤੇ ਕਰਤੇ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਕਹਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜੋਗੀ ਜੀ ਬੋਲਤੇ ਹੋਤੇ ਥੇ ਸੋ ਅਬ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਜੋ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕੇ ਸੰਗ ਰਹਤੇ ਥੇ ਔ(ਸੁਰਤਿ) ਗਜਾਤ ਮੇਂ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਕਹਤੇ ਹੋਤੇ ਥੇ ਔਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ (ਨਿਰਤੇ)ਨਿਰਨੇ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੋ ਕਹਾ ਗਇਓ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਮੰਦਰੁ ਕੀਨਾ ॥

ਇਸ ਜੋਗ ਤੰਤੀ ਕੇ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰਾ ਜੋ ਮਨ ਥਾ ਸੋ ਕਹਾਂ ਚਲਾ ਗਜਾ ਜਿਸਨੇ ਯਹ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਰਚਤ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ॥

ਸਾਖੀ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਖਿੰਚਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਲੀਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਖੇਚ ਲੀਆ ਤੋ ਅਬ ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਜੋ ਸੁਰਤ ਪੁਰਬਕ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰਵਨਨ ਬਿਕਲ ਭਏ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਬਲੁ ਥਾਕਾ ॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਸ੍ਰਵਣ ਸੰਜੋਗ ਰਖਤੇ ਹੂਏ ਸਬਦ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਥੇ ਸੋ ਸ੍ਰਵਣ (ਬਿਕਲ) ਕਲਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਾਵ ਸੱਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜਢ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਬਲੁ ਭੀ ਥਕ ਗਜਾ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਰਹੇ ਕਰ ਢਰਕਿ ਪਰੇ ਹੈ ਮੁਖਹੁ ਨ ਨਿਕਸੈ ਬਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਚਰਨ ਚਲਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਹਾਥ ਭੀ ਸੱਤਾ ਰਹਿਤ(ਢਰਕਿਪਰੇ)ਗਿਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ਮੁਖ ਸੇ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਜਾਕੇ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭ ਤਸਕਰ ਆਪ ਆਪਣੈ ਕ੍ਰਮਤੇ ॥

ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ (ਦੂਤ) ਜਮ ਕੇ ਹਲਕਾਰੇ ਜੋ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਕੇ ਚੁਰਾਨੇ ਹਾਰੇ (ਤਸਕਰ) ਚੋਰ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਥੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ੨ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਥਾਕਾ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰ ਉਰੁ ਥਾਕਾ ਤੇਜੁ ਸੂਤੁ ਧਰਿ ਰਮਤੇ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਰੂਪ ਹਸਤੀ (ਉਰੁ) ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਜੋ ਰਹਨੇ ਹਾਰਾ ਥਾ ਸੋਭੀ ਥਕ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਮਨ ਕੇ ਤੇਜ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ (ਸੂਤੁ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੇਂ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥ ੪॥

ਮਿਰਤਕ ਭਏ ਦਸੈ ਬੰਦ ਛੂਟੇ ਮਿਤ੍ ਭਾਈ ਸਭ ਛੋਰੇ॥

ਜਬ ਜੋਗੀ ਜੀ ਮਿਰਤਕ ਭਏ ਤਬ ਦਸ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਜੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਸੰਬੰਧ ਰਖਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋੜ ਥੇ ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਸੇ ਛੂਟ ਗਏ ਮਿਤ੍ ਭਾਈ ਭੀ ਸਭ ਛੋੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰਾ ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਜੀਵਤ ਬੰਧਨ ਤੋਰੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥

ਵਾ ਯਥਾਰਥ ਬੋਧ ਹੋਨੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਕਾਰਜਰੂਪ ਜਗਤ ਕਾ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਦਿ ਸਾਪੇਖਕ ਸਬਦ ਬੋਲਤੇ ਥੇ ਸੋ ਅਬ ਕਹਾਂ ਗਏ ਜੋ ਸਬਦ (ਦੇਹੀ) ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਰਹਤੇ ਥੇ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਜੋ ਬੁਧੀ ਵਿਖੇ ਨਿਰਨੇ ਕਰਤੇ ਥੇ ਸੋ ਨਿਰਨੇ ਕਹਾਂ ਗਏ ॥ ਗਗਨ ਨਗਰ ਜੋ ਲੋਭ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਏਕ ਬੂੰਦ ਭਾਵ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ ਬਾਸਨਾ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਮੋਹ ਕਰ ਜੋ ਸਬਦ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਕਹਾਂ ਗਿਆ ਪਰਮ ਹੰਸ ਜੀਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਗਿਆ ਅਰ ਮਧ੍ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀਵ ਮੈ ਲੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕੇ ਚੇਸ਼ਟਾ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਥਾ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰੂਪ ਮੰਦਰ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਕਹਾਂ ਗਿਆ ਸਾਖੀਆਂ ਅਰ ਸਬਦ ਬੁਧੀ ਸੇ ਅਬ ਸਕਾਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਤੇਜ ਸਭ ਗਿਆਨ ਨੇ ਖੈਂਚ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨ ਸ੍ਰਵਨੋਂ ਕਰ ਤੇਰ ਮੇਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਤਾ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਬਿਕਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕਾ ਬਲ ਭੀ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਬਲ ਥਾਕਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਰਨ ਮੰਦ ਰਸਤੇ ਕੀ ਓਰ ਜਾਨੇ ਸੇ ਰਹਿਚੁਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਾਥ ਭੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਹਟ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਭੀ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤੀ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜੋ ਆਪ ਮੈਂ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਚੁਰਾਨੇ ਵਾਲੇ ਮੰਨੇ ਹੁਏ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਥਾਕੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਅਭਾਵ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮਨ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਉਰ) ਬਡਾ ਹਸਤੀ ਥਾ ਅਰ ਜਿਸਕਾ ਤੇਜ ਧਾਰ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰਯ ਸੂਤ ਭਾਵ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਥੇ ਸੋ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪੋਂ ਸੇ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਿਰਤਕ ਹੁਏ ਹਾਂ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਤੇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਨਿਰਬੰਧ ਹੁਏ ਹਾਂ ਅਰ ਮਿਤ੍ ਸਤ੍ ਬਾਂਧਵ ਅਬਾਂਧਵ ਭਾਵ ਸਭ ਛੋਡ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥

ਬਿਸਮਿਤ ਹੁਏ ਜਗਿਆਸੁ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪਰ ਮਾਇਆ ਸਰਪਨੀ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਤੁਛ ਜਾਨ ਕਰ ਧੀਰਜ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਇਕੁਤੁਕੇ ੪ ॥ ਸਰਪਨੀ ਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬਲੀਆ ॥
ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਛਲੀਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਪਨੀ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਸੇ ਉਪਰ ਬਲਵਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂ ਦੇਉ ਛਲ ਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਕੀ ਦ੍ਰਿਖ ਸਭ ਪਰ ਚਢ ਗਈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਰੁ ਮਾਰੁ ਸ੍ਰਪਨੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਪੈਠੀ ॥
ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਡਸੀਅਲੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਡੀਠੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਇਹ ਸਰਪਨੀ ਮਾਇਆ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ੨ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਰੂਪ ਜਪ ਤਪ ਕਰਨੇ ਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵੇਸ ਕਰ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਡਸ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਦੇਖੀ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰਪਨੀ ਸ੍ਰਪਨੀ ਕਿਆ ਕਹਹੁ ਭਾਈ ॥ ਜਿਨਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਿਆ ਤਿਨਿ ਸ੍ਰਪਨੀ ਖਾਈ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰਪਨੀ ੨ ਕਿਆ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਸਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸ੍ਰਪਨੀ ਕੋ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭਾਉ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰਪਨੀ ਤੇ ਆਨ ਛੂਛ ਨਹੀ ਅਵਰਾ ॥ ਸ੍ਰਪਨੀ ਜੀਤੀ ਕਹਾ ਕਰੇ ਜਮਰਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮਾਰੀ ਵਾ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਇਆ ਤੇ ਤੁਛ ਔਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਗਿਆਨੀ ਕੋ ਸਤ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਗਿਆਨੀ ਕੋ ਤੁਛ ਭਾਵ ਅਸਤ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਸ੍ਰਪਨੀ ਤਾਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥ ਬਲੁ ਅਬਲੁ ਕਿਆ ਇਸਤੇ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥

ਇਹ ਮਾਯਾ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਬਲ ਵਾ ਅਬਲ ਮਾਇਆ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾਹੈ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਪਰਤੰਤ੍ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹ ਬਸਤੀ ਤਾ ਬਸਤ ਸਰੀਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਹਜਿ ਤਰੇ ਕਬੀਰਾ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਇਆ ਕਰ ਬਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਕ ਇਹ ਮਾਇਆ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਰੂਪਤਾ ਕਰਿ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਬਸਤੀ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਇਹ ਜੀਉਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਤੀ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਉ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਇਸਸੇਮੈਂਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਪਾਰ ਹੋਗਿਆ ਹੂੰ ਵਾ ਔਰ ਜੀਵ ਤਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸ੍ਰਪਨੀ ਕੀ ਬਿਖ ਸੇ ਜੀਵ ਛੁਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਅਸਰਧਕੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਏ ਕੀ ਨਿਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕਉ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨਾਏ ॥ ਕਹਾ ਸਾਕਤ ਪਹਿ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥

ਕੂਕਰ ਕੋ ਸਿੰਮ੍ਰੀਤੀਓਂ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਾਉਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤ ਕੇ ਪਾਸ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਮੇ ਰਮਿ ਰਹੀਐ ॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਭੂਲਿ ਨਹੀ ਕਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪਤੇ ਰਹੀਏ ਸਾਕਤ ਨਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਭੂਲ ਕਰ ਭੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਕਹੀਏ ॥

ਕਊਆ ਕਹਾ ਕਪੂਰ ਚਰਾਏ ॥ ਕਹ ਬਿਸੀਅਰ ਕਉ ਦੂਧੁ ਪੀਆਏ ॥ ੨ ॥

ਕਊਏ ਕੋ ਕਪੂਰ ਚਰਾਉਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ਕਪੂਰ ਕਾ ਭਾਵ ਉਤਮ ਵਸਤ ਖੁਲਾਵਣਕਰਨੀਇਸੀਤਰਾਂ(ਬਿਸੀਅਰ) ਸਪ ਕੋ ਦੁਪ ਪਿਲਾਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ਭਾਵ ਕਊਆ ਵਿਸਟਾ ਹੀ ਫੋਲੇਗਾ ਅਰ ਸਰਪ ਕੋ ਜਹਿਰ ਹੀ ਵਧੇਗੀ॥ ੨ ॥

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੋਈ ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਸਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਾਰਸ ਪਰਸਨੇ ਸੇ ਜੋ ਲੋਹਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਕੰਚਨੁ) ਸ੍ਵਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਕਤੁ ਸੁਆਨੁ ਸਭੁ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਸਾਕਤ ਰੂਪ ਸੁਆਨ ਸਭ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਾਇਆ ਹੂਆ ਅਬ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਦਿ ਸੇ ਜੋ ਉਨ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਅਬ ਸਾਕਤ ਨੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੈ ਲੈ ਨੀਮੁ ਸਿੰਚਾਈ ॥ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਉਆ ਕੋ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦੂਧ ਆਦਿ ਲੇ ਲੇ ਕਰ ਕੇ ਜੇਕਰ ਨੀਂਬ ਸਿੰਚਨ ਕਰੀ ਭਾਵ ਪਾਲੀ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਉਸਕਾ (ਸਹਜ) ਸੁਭਾਉ ਜੋ ਕੁੜਤਨ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸਾਥ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਭਲਿਆਈ ਕਰੀਏ ਤਉ ਭੀ ਉਸਕਾ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਲੋਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਕੋ ਕਈ ਬਾਰ ਰਾਮ ਜੀਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਹਾ ਕਿ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਫਿਰ ਆਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਅਨਿਤਜਤਾ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਲੰਕਾ ਸਾ ਕੋਟੁ ਸਮੁੰਦ ਸੀ ਖਾਈ ॥ ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕਾ ਲੰਕਾ ਸਰੀਖਾਕੋਟ ਥਾ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੋਟ ਕੀ ਸਮੁਦ੍ਰ ਹੀ ਖਾਈ ਥੀ ਤਿਸ ਰਾਵਨ ਕੇ ਘਰ ਕੀ ਖਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਕਿ ਕਹਾਂ ਥਾ ਐਸਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਿਆ ਵਾ ਘਰ ਮੇਂ ਤਿਸਕੇ ਮਰਨੇ ਕੀ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਖਬਰ ਨਾ ਪਾਈ ਭਾਵ ਖਬਰ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਥਾ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥
ਦੇਖਤ ਨੈਨ ਚਲਿਓ ਜਗੁ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਲੋਈ ਮੈਂ ਕਜਾ ਮਾਂਗਉਂ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਲਖੁ ਪੂਤ ਸਵਾ ਲਖੁ ਨਾਤੀ ॥ ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ ਦੀਆ ਨ ਬਾਤੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਰਾਵਨ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਏਕ ਲਾਖ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਸਵਾ ਲਾਖ (ਨਾਤੀ)ਪੋਤਾ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਦੀਵਾ ਬਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨ ਰਹਾ ਭਾਵ ਪਿਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਸ੍ਰਾਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨ ਰਹਾ ਥਾ ॥

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਜਾਕੇ ਤਪਤ ਰਸੋਈ ॥ ਬੈਸੰਤਰੁ ਜਾਕੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ ॥ ੩ ॥

ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੂਰਜ ਜਾਂਕੀ ਰਸੋਈ ਤਪਤੇ ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਗਨਿ ਦੇਵਤਾ ਜਿਨਕੇ ਕਪੜੇ ਧੋਤਾ ਥਾ ਵਾ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਜਾਕੇ ਕਪੜੇ ਧੋਵਤਾ ਥਾ ਅਰ ਤਪਤ ਬਸੰਤ੍ਰ ਜਿਸਕੀ ਰਸੋਈ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਸਿਥਰ ਨ ਰਹੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਬਸਾਈ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੈ ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਸਾਈ ਹੈ ਸੋ ਅਸਥਿਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਹੀਂ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂਹੈਂ ਭਾਵ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੋਈ ਤੁਮ ਸੁਨਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਅਨਿਤਜ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਕਯਾ ਮਾਂਗਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਯਹ ਸਬਦ ਭੀ ਅਜਾਤ ਬਾਦ ਮੈਂ ਹੈ ਜੈਸੇ ਏਕ ਸਬਦ ਪਹਿਲੇ ਆਇ ਚੁਕਾ ਹੈ 'ਢੀਲ ਰਬਾਬੀ ਬਲਦ ਪਖਾਵਜ' ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜੈਸੇ ਯਹ ਬਾਰਤਾ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਯਹ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ॥ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ॥

ਆਸਾ ॥ ਪਹਿਲਾ ਪੂਤੁ ਪਿਛੈਰੀ ਮਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਲਾਗੋ ਚੇਲੇ ਕੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਮਾਈ)ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਂਹਲੇ ਜੀਵ(ਪੂਤੁ)ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾ ਪੁਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਪੀਛੈ ਲਗ ਕਰ ਅਸੁਧ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਾਗੀ ਹੋ ਗਯਾ ਥਾ ਤੋ ਯਹ ਗੁਰੂ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਚੇਲੇ ਕੇ ਪੈਰੋਂ ਮੇਂ ਲਾਗ ਗਯਾ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਯਾ ॥੧॥

ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ ॥ ਦੇਖਤ ਸਿੰਘੁ ਚਰਾਵਤ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਅਸਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮ ਚੈਤਨਜ ਜੋ ਥਾ ਸੋਈ ਜੀਵ ਗੁਆਲ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਗਾਈ) ਇੰਦ੍ਰਜੋਂ ਕੋ ਬਿਖਜ ਘਾਸ ਚਰਾਉਤਾ (ਦੇਖਤ) ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਕੀ ਮਛੁਲੀ ਤਰਵਰਿ ਬਿਆਈ ॥ ਦੇਖਤ ਕੁਤਰਾ ਲੈ ਗਈ ਬਿਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਚੈਤਨਜ ਜਲ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੁ ਮਛਲੀ ਥੀ ਸੋ ਕੁਸੰਗ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਖਜ ਪਰ (ਬਿਆਈ) ਪ੍ਰਸੂਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪ(ਕੁਤਰਾ)ਕੂਕਰ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬਿਲੀ ਉਠਾਕੇ ਲੇ ਗਈ ਜੋ ਲਗਨ ਕੁਤ੍ਰਹ ਖੋਟੀ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਸੁਤਰਹ ਭਾਵ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਲਗਨ ਥੀ (ਬਿਲਾਈ) ਚਲੀ ਗਈ ॥ ੨ ॥

ਤਲੈ ਰੇ ਬੈਸਾ ਊਪਰਿ ਸੂਲਾ ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਪੇਡਿ ਲਗੇ ਫਲ ਫੂਲਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ (ਤਲੈ) ਨੀਚੇ (ਬੈਸਾ) ਸਾਖਾ ਦੈਵੀ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪ ਹੋਗਈ । ਭਾਵ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਨ ਦਬਾਏ ਗਏ ਸੂਲ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਮੂਲੁ ਉਪਰ ਹੋ ਗਯਾ ਤਿਸ ਅਗਜਾਨ ਮੂਲ ਮੇਂ ਮੰਦ ਕਰਮ ਰੂਪ ਫੂਲ ਔ ਦੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਲਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਘੋਰੈ ਚਰਿ ਭੈਸ ਚਰਾਵਨ ਜਾਈ ॥ ਬਾਹਰਿ ਬੈਲੁ ਗੋਨਿ ਘਰਿ ਆਈ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚਢ ਕਰਕੇ ਚੈਤਨਜ ਦੇਵ(ਆਵਨ ਜਾਈ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਚੋਰਾਸੀ ਮੇਂ (ਚਰ) ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਧੀਰਜ ਰੂਪ ਬੈਲ ਬਾਹਰਿ ਰਹਿ ਗਯਾ ਬਾਸਨਾ ਰੂਪ ਗੋਨ (ਘਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ ॥ ੪ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਜੁ ਇਸ ਪਦ ਬੂਝੈ ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪਦ ਕੇ ਭਾਵ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਛੁ ਬੰਧ ਮੋਖਜ ਪ੍ਰਤਖਜ ਸੰਸਾਰ ਹਸਤਾ ਮਲਕੇ ਵਤ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥

ਤੀਸਰਾ ਅਰਥ:-ਪਹਿਲੇ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਸਾਧਨਾ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਤਬ ਹੇ ਸਖੀ ਮਾਯਾ ਪੀਛੇ ਲਾਗ ਗਈ ਮਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਬਨਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਜੀਵ ਚੇਲੇ ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਲਗਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਏਕ ਅਸਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਰੂਪ ਗਾਈ ਕੋ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਬਿਚਰਾਵਤਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਜਲ ਕੀ ਮਛੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਥੀ ਸੋ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਪ੍ਰਸੂਤੁ ਹੋਈ ਦੇਖੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਭ ਰੂਪ ਕੁਤਾ ਥਾ ਉਸਕੋ ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਬਿਲੀ ਲੈ ਗਈ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਸਨਾ ਤਲੇ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਮੂਲ ਊਪਰ ਹੋ ਗਯਾ ਤਿਸ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਪੇਡ ਕੇ ਸਾਥ ਧਰਮ ਫਲੁ ਗਯਾਨ ਫਲੁ ਲਾਗਤੇ ਭਏ । ਭੈਸ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਚਿਤ ਰੂਪ ਘੋੜੇ ਪਰ ਆਰੂਢ ਹੋਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਬਨ ਮੈਂ ਇੰਦ੍ਰਜੋਂ ਕੋ ਵਿਚਰਾਵਨ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਨ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾ ਆਵਨ ਜਾਨ ਮੈਂ ਬਿਚਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਲਸ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਬਾਹਰ ਰਹਾ ਅਰੁ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਗੋਨ(ਘਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਆ ਗਈ ਨੈ ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਪੂਰਬਵਤ ॥

ਬਾਈਸ ਚਉਪਦੇ ॥ ਤਥਾ ਪੰਚਪਦੇ ॥ ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ॥

ਤਿਪਦੇ ੮ ਦੁਤੁਕੇ ੭ ਇਕਤੁਕਾ ੧ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਜਿਨਿ ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ ਅਗਨਿ ਕੁੰਡ ਰਹਾਇਆ ॥

ਦੇਖ ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਸੇ ਏਹ ਸਰੀਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਅਗਨਿ ਕੰਡ) ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭਮੇਂ (ਰਹਾਇਆ) ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਦਸ ਮਾਸ ਮਾਤਾ ਉਦਰਿ ਰਾਖਿਆ ਬਹੁਰਿ ਲਾਗੀ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਤਕ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮੇਂ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜਬ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਫੇਰ ਮਾਯਾ ਲਗ ਗਈ ਭਾਵ ਕਜਾ ਜਿਸਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਰਭ ਕੀ ਅਗਨੀ ਸੇ ਬਚਾਯਾ ਅਬ ਖਾਨ ਪਾਨ ਨ ਦੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਦੇਗਾ ਫਿਰ ਕਯੋਂ ਲੋਭ ਮੇਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾਹੇ ਕਉ ਲੋਭਿ ਲਾਗੇ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਖੋਇਆ ॥
ਪੂਰਬ ਜਨਮਿ ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਬੀਜੁ ਨਾਹੀ ਬੋਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਯੋਂ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਇਸ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕੋ ਤੈਨੇ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ(ਕਰਮ ਭੂਮਿ) ਭਾਰਤਖੰਡ ਮੈਂ ਪੂਰਬ ਕੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਪਾਇਕਰ ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਬੀਜ ਨਹੀਂ ਬੋਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰਿਕ ਤੇ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਹੋਨਾ ਸੋ ਹੋਇਆ ॥

ਪਹਲੇ ਬਾਲ ਹੂਆ ਪੁਨਾ ਜੁਬਾ ਹੂਆ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਿਧ ਭਜਾ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਬਿਸਯੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਗਲਤਾਨ ਰਹਾ ਜੋ ਹੋਨਾ ਥਾ ਸੋ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨਾ ਸਮੀਪ ਆਉਨਾ ਥਾ ਸੋ ਆਗਯਾ ਹੈ॥

ਜਾ ਜਮੁ ਆਇ ਝੋਟ ਪਕਰੈ ਤਬਹਿ ਕਾਹੇ ਰੋਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਜਮ ਨੇ ਆਇਕਰ(ਝੋਟ)ਜੁੰਡੇ ਕੇਸ ਪਕੜੇਗਾ ਤਬ ਨਰਕ ਦੇਖਕਰ ਫਿਰ ਰੋਇਆ ਕਰੇਗਾ ਅਬ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਅਬ ਹੀ ਰੋ ਅਰ ਭਜਨ ਕਰ ॥੨॥

ਜੀਵਨੈ ਕੀ ਆਸ ਕਰਹਿ ਜਮੁ ਨਿਹਾਰੈ ਸਾਸਾ ॥
ਬਾਜੀਗਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ਕਬੀਰਾ ਚੇਤਿ ਢਾਲਿ ਪਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥

ਤੂੰ ਤੋ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਆਸ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਜਮੁ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀਗਰੀ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਚੇਤਨੇ ਰੂਪ ਪਾਸਾ ਢਾਲ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥

ਗੁਸਾਈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਮੇਂ ਬਿਆਹ ਥਾ ਸੋ ਸਭ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਭੀ ਪਧਾਰੀਏ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਤੋ ਆਪ ਬਿਆਹ ਹੈ ਕਿਸ ਬਿਆਹ ਮੇਂ ਜਾਊਂ ਤਬ ਸਭਨੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਆਪਕਾ ਕਹਾਂ ਬਿਆਹ ਹੋਨਾਹੈ? ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ਜੇ ਕਹੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਰੰਗ ਦਾਰ ਕੌਨ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਤਨੁ ਰੈਨੀ ਮਨੁ ਪੁਨਰਪਿ ਕਰਿਹਉ ਪਾਚਉ ਤਤ ਬਰਾਤੀ ॥
ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਿਉ ਭਾਵਰਿ ਲੈਹਉ ਆਤਮ ਤਿਹ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ॥ ੧ ॥

(ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਕੋ (ਰੈਨੀ) ਮਟੀ ਭਾਵ ਰੰਗਨੇ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਫੇਰ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੇ ਮਨ ਕੋ(ਰਪਿ)ਰੰਗਨਾ ਕੀਆ ਹੈ(ਪਾਚਉ)ਪੰਚ ਸੰਤ ਜੋ ਤਤ੍ਵ ਕੇ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਬਰਾਤੀ ਕੀਆ ਹੈ (ਰਾਮ ਰਾਇ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ (ਭਾਵਰਿ) ਫੇਰੇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਬ(ਆਤਮ)ਬੁਧੀ ਤਿਸੀ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਤੀ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਗਾਉ ਗਾਉ ਰੀ ਦੁਲਹਨੀ ਮੰਗਲ ਚਾਰਾ ॥
ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਆਏ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਲਹਨੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਭਗਤੋ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਗਾਓ ਗਾਓ ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ (ਭਤਾਰਾ) ਪਤੀ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਮਹਿ ਬੇਦੀ ਰਚਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਉਚਾਰਾ ॥

(ਨਾਭਿ ਕਮਲ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਚਾਰੋਂ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਬੇਦੀ ਰਚੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸ੍ਰੁਤੀਓਂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗੋਤ੍ਰਾਚਾਰ ਭੀ ਏਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਰਾਇ ਸੋ ਦੂਲਹੁ ਪਾਇਓ ਅਸ ਬਡ ਭਾਗ ਹਮਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਰਾਮ ਰਾਜਾ (ਦੂਲਹੁ) ਪਤੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਬਡਾ ਭਾਗ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਕਉਤਕ ਆਏ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸਉ ਜਾਨਾ ॥

ਤੇਤੀਸ ਕੋਟ ਦੇਵਤਾ (ਜਾਨਾ) ਸਵਾਰੀਓਂ ਪਰ ਚਢ ਕਰ ਬਿਆਹ ਕਾ ਕੌਤਕ ਦੇਖਨੇ ਆਏ ਹੈਂ ਤਥਾਹੀ ਮੁਨਿ ਔਰ (ਜਨ) ਭਗਤ ਆਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਐਸੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਦੇਵਤਾ ਲੋਕ ਭੀ ਇਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੋਹਿ ਬਿਆਹਿ ਚਲੇ ਹੈ ਪੁਰਖ ਏਕ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਿਆਹ ਕਰਕੇ ਲੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭਿੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਰੂਪਕ ਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਮਹਾਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਪਨੇ ਦੁਖ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ॥ ਸਾਸੁ ਕੀ ਦੁਖੀ ਸਸੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਜੇਠਿ ਕੇ ਨਾਮਿ ਡਰਉ ਰੇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਰੂਪੁ ਸਾਸੁ ਕੀ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਕਿਜੋਂਕੇ ਜੋ ਦੇਹ ਅਧ੍ਯਾਸ ਰੂਪੁ ਸੌਹਰਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਪਿਆਰੀ ਹੂੰ ਅਰੁ ਜੇਠ ਜੋ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕਰ ਮੈਂ ਡਰਦੀ ਹਾਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਨਨਦ ਗਹੇਲੀ ਦੇਵਰ ਕੈ ਬਿਰਹਿ ਜਰਉਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੀ(ਸਹੇਲੀ) ਸੰਤਜਨੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਰੂਪ ਜੋ (ਨਨਦ) ਨਿਨਾਨਾਂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੈ (ਗਹੇਲੀ) ਦੁਖੀ ਵਾ ਕਮਲੀ ਕਰ ਰਖੀ ਹਾਂ ਅਰੁ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੁ ਦੇਵਰ ਕਾ ਮੇਰੇ ਸੇ(ਬਿਰਹਿ)ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੇ ਮੈਂ (ਜਰਉ) ਜਲਤੀ ਰਹਤੀ ਹਾਂ ॥ ੧॥

ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਬਉਰੀ ਮੈ ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਰਹਨਿ ਰਹਉ ਰੇ ॥

ਮੈਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਕਮਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ ਕੋ (ਰਹਨਿ) ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨ ਮੈਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹਾਂ ॥

ਸੇਜੈ ਰਮਤੁ ਨੈਨ ਨਹੀ ਪੇਖਉ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਕਾ ਸਉ ਕਹਉਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਖੀ ਰੂਪੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪ ਸੇਜਾ ਪਰ ਬਿਰਾਜ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੁ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਮੈਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੂਪੁ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸੰਤੋ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਦੁਖ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਕਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਦੁਖਾਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਆਪ ਹੀ ਹੋ ॥

ਬਾਪ ਸਾਵਕਾ ਕਰੈ ਲਰਾਈ ਮਾਇਆ ਸਦ ਮਤਵਾਰੀ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਿਤਾ (ਸਾਵਕਾ) ਪਹਲੋਂ ਸੇ ਹੀ ਲੜਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਸੇਂ ਲੇਕਰ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਕੇ ਜੋਗ ਪਦਾਰਥ ਮਾਂਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਦਾ ਹੀ (ਮਤਵਾਰੀ) ਸੁਦਾਇਨ ਕਰ ਰਖੀ ਹੂੰ ॥

ਬਡੇ ਭਾਈ ਕੈ ਜਬ ਸੰਗਿ ਹੋਤੀ ਤਬ ਹਉ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਗਰਬ ਵਿਖੇ ਵਡੇ ਭਾਈ ਅਰਥਾਤ ਪਰੋਖ ਗਜਾਨ ਕੇ ਸਾਥ ਥੀ ਤਬ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਥੀ ਅਰਥਾਤ ਗਰਭ ਕੇ ਦੁਖਾਂ ਸੇ ਮੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲੀਆ ਥਾ ॥ ੨ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਪੰਚ ਕੋ ਝਗਰਾ ਝਗਰਤ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਝਗੜਾ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਇਨੋਂ ਕਰ ਝਗੜਤਿਆਂ ਜੀਵਾਂਨੇ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਬਜਰਥ ਗਵਾਇ ਲਿਆ ਹੈ॥

ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ ਮੈ ਰਾਮ ਰਮਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥

ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਮੈਨੇ ਰਾਮ ਜਪਤੇ ਹੁਏ ਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥

ਇਹ ੜੋ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਸੰਕੇਤੀ ਅਰਥ ਹੈਂ ਅਰੁ ਮੈਂ ਟੀਕਾਕਾਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇਂ ਔਰੁ ਭੀ ਅਰਥ ਲਿਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੋ ਦੁਖਰੂਪੁਅਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸੇ ਸੁਖ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਥਨਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੂਲਕਾ ਪਾਠ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਜਾ ਜਾਵੇਗਾ॥ ਪਿਛਲੇ ਪਦ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਲੈਨੇ ॥ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੇ (ਸਾਸ) ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਦੁਖੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਸਸੁਰ) ਸੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਕਾਮੀ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਵਰਤੀ ਤਿਨਕੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਸਕਾਮੀ ਲੋਕ (ਜੇਠ) ਵਡੇ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇਂ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿੰਤੂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੋ (ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ) ਪਿਆਰੀ ਸਹੇਲੀ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਤੋ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ (ਨਨਦ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੁਖੁ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥ (ਗਹੇਲੀ) ਪਕੜਨੇ ਅਰੁ ਦੁਖੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ (ਦੇਵਰ) ਵਰੋਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਜਲਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਿਨ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਬਾਵਰੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ (ਰਾਮ) ਉਪਰਾਮਤਾ ਕੋ ਵਾ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਹਣੀ ਮੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹੈ ਸੇਜਾਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਨਿਵਿਰਤ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੋਂ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਨਾ ਦੇਖੀਏ । ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਜੋ ਦੁਖ ਸਹਾਰੇਂਗੇ ਏਹ ਦੁਖ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪਾਸ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਉਸ ਦੁਖ ਕੋ ਵੋਹੀ ਜਾਨੇਂਗਾ ਬਾਪ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਕਰ (ਸਾਵਕਾ) ਬਾਲਕ ਲੜਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਈਸਰ ਕੋਟੀਓਂ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੋਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਕਰ ਚਰਚਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੋ ਐਸੇ ਕਹਨਾ ਚਾਹੀਏ ਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਮਾਯਾ ਉਪਾਧੀ ਸੂਸ੍ਮ ਮਤਿ ਵਾਲੀ ਭਾਵ ਸਰਬਗਜ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੀ ਅਲਪਗ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਉਪਾਧੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਉਨਕੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਵਡੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਨਕਾਦਿਕ ਹੈ ਜਬ ਤੂੰ ਉਨਕੇ ਸੰਗ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਨਿਵਿਰਤੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਤੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਬ ਤੂੰ ਜਾਨੁ ਚੋ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਝਗੜਾ ਪੰਚ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਕਾਮੁ ਹੈ ਇਸ ਝਗੜੇ ਕੋ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਗਵਾਯਾ ਭਾਵ ਅਭਾਵ ਕੀਆ ਰੈ ਇਸ ਝੂਠੀ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਜਗਤੁ ਬੰਧਾ ਹੁਆ ਹੈ (ਰਾਮ) ਉਪਰਾਮਤਾ ਭਾਵ ਨਿਵਰਤੀ ਵਿਖੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਮਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕ ਮਕੁੰਦਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਤੁਰਕ ਤੁਰਕ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ॥ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਬਦੁ ਹੂਆ ॥

ਆਸਾ ॥ ਹਮ ਘਰਿ ਸੂਤੁ ਤਨਹਿ ਨਿਤ ਤਾਨਾ ਕੰਠਿ ਜਨੇਊ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੁਕੰਦਾ ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਤੋ ਨਿਤ ਸੂਤ ਹੀ ਕਾ ਤਾਨਾ ਤਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਜਨੇਊ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਮ ਕੋ ਥੋੜੇ ਸੇ ਸੁਤ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਤਉ ਬੇਦ ਪੜਹੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦੁ ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਤੋ ਬੇਦ ਪੜਤੇ ਹੋ ਔਰ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜਿਸ ਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ਰੂਪ ਬੇਦ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਖਜਾਤ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਜਿਹਬਾ ਬਿਸਨੁ ਨੈਨ ਨਾਰਾਇਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਹਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥
ਜਮ ਦੁਆਰੁ ਜਬ ਪੂਛਸਿ ਬਵਰੇ ਤਬ ਕਿਆ ਕਹਸਿ ਮੁਕੰਦਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੀ ਜਿਹਬਾ ਮੇਂ ਬਿਸਨੁ ਨਾਮ ਹੈ ਨੈਨੋਂ ਮੇਂ ਨਾਰਾਇਨ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਧਜਾਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁਕੰਦਾ ਜਬ ਜਮ ਦੁਵਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਪੂਛਾ ਜਾਇਗਾ ਜੋ ਤੈਨੇ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਮੇਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ· ਤਬ ਕਜਾ (ਕਹਸਿ) ਕਹੈਗਾ ॥ ਦੁਰਜਨ ਤੋਸ ਨਜਾਯ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਗੋਰੂ ਤੁਮ ਗੁਆਰ ਗੁਸਾਈ ਜਨਮ ਜਨਮ ਰਖਵਾਰੇ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹਮ ਤੋ ਇਤਰ ਜਾਤ ਵਾਲੇ ਗਊਆ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਗ੍ਵਾਲੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਗਊਓਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਆਜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਨਮ ੨ ਕੇ ਰਖਜਕ ਹੋ ॥

ਕਬਹੂੰ ਨ ਪਾਰ ਉਤਾਰਿ ਚਰਾਇਹੁ ਕੈਸੇ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੰਸਾਰ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਕਰ ਕਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਘਾਸ ਨਹੀਂ ਚਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਕੈਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੋ॥੨॥

ਤੂੰ ਬਾਮਨੁ ਮੈ ਕਾਸੀਕ ਜੁਲਹਾ ਬੂਝਹੁ ਮੋਰ ਗਿਆਨਾ ॥

ਤੁਮ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ ਅਰੁ ਮੈਂ ਕਾਸੀ ਕੇ ਰਹਨੇ ਹਾਰਾ ਜੁਲਾਹਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੁ ਹਮਾਰੇ ਕਰ ਕਹੇ ਹੂਏ ਗਿਆਨ ਕੋ ਸਮਝੋ ॥

ਤੁਮਤਉ ਜਾਚੇ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਹਰਿ ਸਉ ਮੋਰ ਧਿਆਨਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਤੁਮਨੇ ਤੋ ਬਡੇ ੨ (ਭੂ) ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਰਾਜੇ ਜਾਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰਾ ਏਕ ਹਰਿ ਸੋ ਧਿਆਨ ਹੈ ਧ੍ਰਿਨਿ ਇਹਕਿ ਤੁਮ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕਰਮ ਸਕਾਮ ਕਚਤੇ ਹੋਂ ਔਰ ਤਿਸਕਾਫਲ ਰਾਜੇ ਸੇ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ਔਰ ਹਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਹਰਿ ਸੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤੇ ਧਿਆਨ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਰਿ ਧਿਆਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਆਸਾ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ ਜੀਵਨੁ ਸੁਪਨ ਸਮਾਨੰ ॥
ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਹਮ ਗਾਠਿ ਦੀਨੀ ਛੋਡਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੰ ॥ ੧ ॥

ਉਪਦੇਸ॥(ਜਗਜੀਵਨੁ)ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਰਤਖਜਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵਪਨ ਵਤ ਸਮਝਾਹੈ ਭਾਵ ਗੌਣ ਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਸ੍ਵਪਨੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਸਚ ਜਾਨ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ (ਗਾਂਠਿਦੀਨੀ) ਪਰਤੀਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਤੁ ਕੀਨ ॥ ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹ ਸੇ ਜੀਵ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਕੋ ਹਿਰ ਲਿਆਹੈ॥

ਨੈਨ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗੁ ਉਰਝੈ ਪਸੁ ਨ ਦੇਖੈ ਆਗਿ ॥

ਜੈਸੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ (ਪਸੁ) ਮੂਰਖ ਪਤੰਗ ਦੀਪਕ ਸੇ ਉਲਝ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮੂਰਖ ਅਗਨੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ॥

ਕਾਲ ਫਾਸ ਨ ਮੁਗਧੁ ਚੇਤੈ ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨਿ ਲਾਗਿ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ (ਮੁਗਧੁ) ਮੂਰਖ ਜੀਉ (ਕਨਿਕ) ਸੋਨਾ (ਕਾਮਿਨਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਉਲਝ ਰਹਾ ਹੈ (ਕਾਲ ਫਾਸ) ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰਿ ਬਿਚਾਰੁ ਬਿਕਾਰ ਪਰਹਰਿ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸੋਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਪਰਹਰਿ) ਤਿਆਗ ਦੇ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ ਤਾਰਨ ਕੋ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਹ ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਦੁਤੀਆ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਗਜੀਵਨ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਮ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਦ੍ਵਿਤੀਯਹੈ॥੩॥੫॥੨੭॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤਜਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਜਉ ਮੈ ਰੂਪ ਕੀਏ ਬਹੁਤੇਰੇ ਅਬ ਫੁਨਿ ਰੂਪੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਤਾਗਾ ਤੰਤੁ ਸਾਜੁ ਸਭੁ ਥਾਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਸਿ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਥਾ ਤਬ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਥੇ ਅਬ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਮੋਹ ਤਾਗਾ ਥਾਸਨਾ ਰੂਪ ਤੰਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਸਾਜ ਮੇਰਾ ਸਭੁ (ਥਾਕਾ) ਰਹ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਬ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬਸੀ ਹੁਈ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਨਾਚਨੋ ਨ ਆਵੈ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੰਦਰੀਆ ਨ ਬਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੁਝ ਕੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ ਕ੍ਰਮਨ ਰੂਪ ਨ੍ਰਿਤਜ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਮੰਦਰੀਆ) ਮ੍ਰਦੰਗ ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਢੋਲਕੀ ਨਹੀਂ ਬਜਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਾਇਆ ਲੈ ਜਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਾਗਰਿ ਫੂਟੀ ॥
ਕਾਮ ਚੋਲਨਾ ਭਇਆ ਹੈ ਪੁਰਾਨਾ ਗਇਆ ਭਰਮ ਸਭੁ ਛੂਟੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਸਹਤ ਮਾਇਆ ਲੈਕਰ ਜਲਾਇ ਦੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਗਾਗਰ ਫੂਟ ਗਈ ਹੈ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ਚੋਲਨਾ ਪੁਰਾਨਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਭਰਮ ਸਭ ਛੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਏਕੈ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ਚੂਕੇ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦਾ ॥
ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਭਏ ਰਾਮ ਪਰਸਾਦਾ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੨੮ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੇਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਨਨਾ ਕੀਆ ਹੈ (ਬਾਦ) ਬਿਅਰਥ (ਬਿਬਾਦਾ) ਜੋ ਝਗੜੇ ਥੇ ਸੋ ਚੁਕ ਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਰਾਮ ਪਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਰੋਜਾ ਧਰੈ ਮਨਾਵੈ ਅਲਹੁ ਸੁਆਦਤਿ ਜੀਅ ਸੰਘਾਰੈ ॥

ਰੋਜਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਅਲਾਹ ਕੋ ਮਨਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਆਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਲਹ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਸੁਆਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਘਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਾ ਦੇਖਿ ਅਵਰ ਨਹੀ ਦੇਖੈ ਕਾਹੇ ਕਉ ਝਖ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੀ ਓਰ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਓਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਹੀ ਜੈਸਾ ਜੀਵ ਇਨ ਕਾ ਭੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਦਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਰੋਜਾ ਨਿਮਾਜ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਝਖ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਜੀ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੋਹੀ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਸੋਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ॥
ਖਬਰਿ ਨ ਕਰਹਿ ਦੀਨ ਕੇ ਬਉਰੇ ਤਾਤੇ ਜਨਮੁ ਅਲੇਖੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕਾਜੀ ਕਿਆ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਤੋ ਹੀ ਮਹਿ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਭਮੇਂ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕਾ ਪਖੀ ਹੈ ਯਹ ਬਡੀ ਸੋਚਨੇ ਕੀ ਬਾਤਹੈ ਤੂੰਬਿਚਾਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਦੀਨ ਕੇ ਬਉਰੇ ਕੀਏਹੁਏ(ਖਬਰਿ ਨ ਕਰਹਿ)ਸਮਝਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਿਵੇਕ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਤੇਰਾ ਜਨਮ (ਅਲੇਖੈ) ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੈ ਅਲਹੁ ਨਾਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ਪਢੇ ਗੁਨੇ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਬਉਰੇ ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਤਾਬ ਤੋ ਸਾਚ ਰੂਪ ਅਲਾਹ ਕੋ ਕਹਤੀ ਹੈ ਔ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੇਦ ਅਲਾਹ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਹੇ ਬਉਰੇ ਕਾਜੀ ਜੋ ਦਿਲ ਮੇਂ ਖ਼ੁਦਾਇ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਭਈ ਤੋ ਪਢਨੇ ਗੁਣਨੇ ਸੇ ਕਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਅਲਹੁ ਗੈਬੁ ਸਗਲ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹਿਰਦੈ ਲੇਹੁ ਬਿਚਾਰੀ ॥
ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਹੂੰ ਮਹਿ ਏਕੈ ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥ ੨੯ ॥

ਅਲਾਹ ਛਿਪਾ ਹੁਆ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਹੇ ਕਾਜੀ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਵਾ ਤਿਸ ਅਲਾਹ ਕੋ ਤੁਮ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਲੇਹੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਹਿੰਦੂ ਔ ਤੁਰਕ ਦੋਨੋਂ ਮੇਂ ਏਕ ਹੀ ਅਲਾਹ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥ ੨੯ ॥

ਆਸਾ ਤਿਪਦਾ ਇਕ ਤੁਕਾ ॥ ਕੀਓ ਸਿੰਗਾਰੁ ਮਿਲਨ ਕੇ ਤਾਈ ॥
ਹਰਿ ਨ ਮਿਲੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੈਨੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਸਿੰਗਾਰ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਸਿੰਗਾਰ ਭਾਵ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰ ਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਮੈਨੂੰ ਨ ਮਿਲੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿਤ ਥੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰੋ ਪਿਰੁ ਹਉ ਹਰਿ ਕੀ ਬਹੁਰੀਆ ॥ ਰਾਮ ਬਡੇ ਮੈ ਤਨਕ ਲਹੁਰੀਆ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਪਤਿ ਹੈ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੀ (ਬਹੁਰੀਆ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੂੰ ਭੇਦ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਔ ਹਰਿ ਮੇਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਬਡੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਤਨਕ ਲਹੁਰੀਆ) ਅਤੀ ਛੋਟੀ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਰਾਮ ਸਰਬਗਜ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਅਲਪਗਜ ਹੂੰ ਰਾਮਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਬੂੰਦ ਹੂੰ ॥

ਧਨਿ ਪਿਰ ਏਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੇਰਾ ॥ ਸੇਜ ਏਕ ਪੈ ਮਿਲਨੁ ਦੁਹੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਵ ਕਾ (ਪਿਰ) ਰਾਮ ਸਾਖੀ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸਰੀਰ ਸੰਗ ਬਾਸਾ ਹੈ ਸੇਜਜ ਅੰਤਸਕਰਣ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਿਲਨਾ (ਦੁਹੇਰਾ) ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜੋ ਪੀਅ ਭਾਵੈ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੩੦ ॥

ਸੋ ਸੁਹਾਗਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫੇਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੩੦ ॥

ਆਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿ ਪਵਨੁ ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਜਬ ਈਸ੍ਵਰ ਹੀਰੇਮੈ ਜੀਵ ਹੀਰਾ (ਬੇਧਿ) ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਹੀਰੇ ਕੋ ਹੀਰਾ ਹੀ ਛੇਦ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਵਨ ਕੀ ਨਜਾਈ ਜੋ ਚੰਚਲ ਮਨ ਥਾ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਲੈ ਹੋ ਗਜਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਜੋਤਿ ਇਨਿ ਹੀਰੈ ਬੇਧੀ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮੈ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ਇਸ ਚੇਤਨ ਹੀਰੇ ਨੇ ਬੇਧੀ ਹੂਈ ਹੈ ਵਾ (ਇਨਿ) ਇਸ ਹੀਰੇ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਮੈਂ (ਬੇਧੀ) ਮਿਲੀਹੂਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸੱਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇਬਚਨੋਂਸੇਮੈਨੇਪਾਈਹੈ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ ॥ ਹੰਸੁ ਹੁਇ ਹੀਰਾ ਲੇਇ ਪਛਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਸਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ (ਹੰਸੁ) ਭਾਵ ਸਤ ਅਸਤ ਬਿਬੇਕੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੀਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹੀਰਾ ਅਸਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗ ਮਹ ਰਹਾ ਸਮਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਹੀਰਾ)ਬ੍ਰਹਮੁ ਐਸਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਪਤਾ ਹੀਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਓ ਜਬ ਗੁਰ ਗਮ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਜੋ ਛਪਾ ਹੂਆ ਹੀਰਾ ਥਾ ਸੋ ਤਬ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਗਮ) ਬਿਰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਤਾ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਦਿਖਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਸੰਸਾਰਕ ਬੁਧੀਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਪਹਿਲੀ ਕਰੂਪਿ ਕੁਜਾਤਿ ਕੁਲਖਨੀ ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਬੁਰੀ ॥

ਪਹਿਲੀ ਬਿਸ਼ਜ ਪਰਾਇਣ (ਕਰੂਪਿ) ਕੁਟਿਲ ਥੀ (ਕੁਜਾਤਿ) ਖੋਟੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਉਤਪੰਨ ਭਈ ਥੀ (ਕੁਲਖਨੀ) ਖੋਟੇ ਚਿੰਨੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤੀ ਥੀ(ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ)ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬੁਰੀ ਥੀ ॥

ਅਬਕੀ ਸਰੂਪਿ ਸੁਜਾਨਿ ਸੁਲਖਨੀ ਸਹਜੇ ਉਦਰਿ ਧਰੀ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਅਬ ਕੀ ਭਗਤ ਪਰਾਇਣ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਸੋ ਸਰੂਪਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸਫਾਈ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਰ ਸੁਜਾਨ ਉਤਮ ਹੈ ਗਿਆਤ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪੇਟ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੂਈ ਵਾ (ਸਹਜੇ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਉਦਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਲੀ ਸਰੀ ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਬਰੀ ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਅਬ ਕੀ ਧਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਭਲੀਸਰੀ) ਅਛੀ ਹੂਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪਹਲੀ (ਬਰੀ) ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੀ ਹੂਈ ਬੁਧੀ ਮਰਗਈ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਾਇਣ ਬੁਧੀ ਅਬ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਵਤੀ ਰਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਬੁਧੀ ਕਾ ਅਭਾਉ ਨ ਹੋ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਬ ਲਹੁਰੀ ਆਈ ਬਡੀ ਕਾ ਸੁਹਾਗੁ ਟਰਿਓ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਲਹੁਰੀ) ਛੋਟੀ ਭਗਵਤ ਪਰਾਇਣ ਬੁਧੀ ਆਈ ਹੈ ਤੋ ਵਹੁ ਬਡੀ ਪਰੰਤੂ ਲੋਕ ਰੀਤ ਕਰ ਪੀਛੇ ਜੋ ਆਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਛੋਟੀ ਕਹੀ ਗਈ ਤਬ ਬਡੀ ਕਾ ਸੋਭਾਗਜ ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤਾ ਭਇਆ ।

ਲਹੁਰੀ ਸੰਗਿ ਭਈ ਅਬ ਮੇਰੈ ਜੇਠੀ ਅਉਰੁ ਧਰਿਓ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਔਰ (ਲਹੁਰੀ) ਛੋਟੀ ਬੁਧੀ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਰ ਬਡੀ ਨੇ ਔਰ ਅਵਰੇ ਹੁਏ ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥
ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਉਪਾਲੰਭ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ॥ ਮੇਰੀ ਬਹੁਰੀਆ ਕੋ ਧਨੀਆ ਨਾਉ ॥ ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਰਾਮ ਜਨੀਆ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ (ਬਹੁਰੀਆ) ਨੂੰਹ ਲੋਈ ਕਾ (ਧਨੀਆ) ਧਨਵੰਤੀ ਨਾਮ ਥਾ ਸੋ ਇਨ ਮੁੰਡੀਓਂ ਨੇ ਲੇਕਰ ਰਾਮ ਜਨੀਆ ਨਾਮ ਰਖ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਕੁਲ ਬਧੂਓਂ ਕਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਐ॥ਰਾਮ ਜਨੀ ਵੈਸਵਾ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਨ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਧੁੰਧਰਾਵਾ ॥ ਬਿਟਵਹਿ ਰਾਮ ਰਮਊਆ ਲਾਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀਓ ਇਨ(ਮੁੰਡੀਅਨ)ਫਕੀਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਘਰੁ(ਧੁੰਧਰਾਵਾ) ਮਿਟੀ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ'ਕਬੀਰ'ਕੋ ਰਾਮਕੇ (ਰਮਊਆ) ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਇਨ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੩॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਇਨ ਮੁੰਡੀਓਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਮਤ ਕਰੋ ਇਨੋਂ ਨੇ ਤੋ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਖੋਇ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੁਲਾਹਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਬ ਮੈਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਦਿ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਬਹੂ ਕਾ ਧਨੀਆ ਅਰਥਾਤ ਧਨ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਨਾਮ ਥਾ ਤਿਸ ਕਾ ਲੇ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਜਨੀ ਨਾਮ ਰਖ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਮਝ ਵਾਲੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਇਨ ਫਕੀਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ (ਘਰੁ)ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਧੂਰ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਬਿਟਵੈ ਮਨ ਕੋ ਰਾਮ ਜਪਨ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਕੋ ਸੁਨੋ ਕਿ (ਮਾਈ) ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਕਰ ਇਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਔ ਦੇਹਿ ਅਹੰਤਾ ਖੋ ਦਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੩ ॥
ਕਬੀਰ ਕੀ ਨੂੰਹ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਘੁੰਡ ਕਾਢਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਰਹੁ ਰਹੁ ਰੀ ਬਹੁਰੀਆ ਘੂੰਘਟੁ ਜਿਨਿ ਕਾਢੈ ॥
ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਲਹੇ ਗੀ ਨ ਆਢੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਬਹੂ (ਰਹੁ ਰਹੁ ਰੀ) ਠਹਰ ਠਹਰ ਅਬ ਤੂੰ ਲੋਕਿਕ ਲਜਜਾ ਕਰ ਘੂੰਘਟ ਮਤ ਕਾਢ ਇਸ ਕਾ ਫਲ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਤੈਨੂੰ ਏਕ (ਆਢ) ਕਉਡੀ ਭੀ ਨ ਮਿਲੈਗੀ ॥ ੧ ॥

ਘੂੰਘਟੁ ਕਾਢਿ ਗਈ ਤੇਰੀ ਆਹੀ ॥ ਉਨਕੀ ਗੈਲਿ ਤੋਹਿ ਜਿਨਿ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਸੋਂਕਣ ਆਗੇ ਘੂੰਘਟ ਕਾਢ ਕਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਉਨਕੀ ਡੰਡੀ ਤੂੰ ਨਾ ਲਗ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਵਹੁ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਤੂੰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਸੰਕ ਹੋਕਰ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਘੂੰਘਟ ਕਾਢੇ ਕੀ ਇਹੈ ਬਡਾਈ ॥ ਦਿਨ ਦਸ ਪਾਚ ਬਹੂ ਭਲੇ ਆਈ ॥ ੨ ॥

ਘੂੰਘਟ ਨਿਕਾਲਨੇ ਕੀ ਏਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੁਆ ਕਰਤੀ ਹੈ ਦਸ ਪਾਂਚ ਦਿਨ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਅਮਕੀ ਬਹੂ ਬਹੁਤ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘੂੰਘਟੁ ਤੇਰੋ ਤਉ ਪਰਿ ਸਾਚੈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਕੂਦਹਿ ਅਰੁ ਨਾਚੈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਬਹੂ ਹਮਾਰੇ ਬਿਚਾਰ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਘੂੰਘਟ ਤਬ (ਪਰਿ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਸਾਚੈ) ਸਜੇਗਾ ਵਾ ਸਚੇ ਪੜਦੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਗਾ ਜਬ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣਾਨਬਾਦ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਸਤ ਹੁਈ ਹੁਈ ਦੇਹਾਧਿਆਸ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਨਾਚਨੇ ਕੂਦਨੇ ਲਗੇਗੀ ਭਾਵ ਲੋਕ ਲਜਿਆ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਬਹੂ ਤਬ ਜੀਤੈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਜਨਮੁ ਬਿਤੀਤੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੪ ॥

ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਜਨ ਤੇ ਆਲਸ ਕਰਤੀ ਨਿਜ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਬ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਜਨਮ ਬਤੀਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤੂੰ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤੇਂਗੀ, ਭਾਵ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰ ਲੇਵੇਂਗੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੪ ।.
ਏਕ ਕੁਸ਼ਟੀ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਈਰਖਾ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੇਰਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰੈਗਾ ਜਬ ਵਹੁ ਆਇਆ ਤਬ ਘਰ ਮੇਂ ਲੋਈ ਜੀ ਥੀ ਗੁਸਾਈਂ ਜੀ ਬਾਹਰ ਥੇ ਤਬ ਲੋਈ ਜੀ ਨੇ ਤੀਨ ਬਾਰ ਰਾਮ ਕਹਾਇਆ ਰੋਗੀ ਅਛਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਆਏ ਤੋ ਪੀਠ ਦੇ ਬੈਠੇ ਕਿ ਤੈਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਤਨਾ ਸਸਤਾ ਸਮਝਾ ਕਿ ਤੀਨ ਬਾਰ ਕਹਾਇਆ ਏਕ ਬਾਰ ਥੋੜਾ ਥਾ ॥ ਤਿਸ ਪਰਥਾਇ ਲੋਈ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ॥ ਕਰਵਤੁ ਭਲਾ ਨ ਕਰਵਟ ਤੇਰੀ ॥ ਲਾਗੁ ਗਲੇ ਸੁਨੁ ਬਿਨਤੀ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥

(ਕਰਵਤ)ਕਾਸੀ ਕਰਵਤ ਲੇ ਲੈਨਾ ਅਛਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਸੇ ਪੀਠ ਫੇਰਨੀ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਕਰ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਲਗੋ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਉ ਵਾਰੀ ਮੁਖੁ ਫੇਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਰਵਟੁ ਦੇ ਮੋਕਉ ਕਾਹੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਉਂ ਮੇਰਾ ਅਪਰਾਧ ਖਜਮਾ ਕਰੋ ਔਰ ਮੇਰੀਓਰ ਮੁਖ ਕਰੋ(ਕਰਵਟ)ਪੀਠ ਫੇਰ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਜੋਂ ਮਾਰਤੇ ਹੋ ॥

ਜਉ ਤਨੁ ਚੀਰਹਿ ਅੰਗੁ ਨ ਮੋਰਉ ॥ ਪਿੰਡਿ ਪਰੈ ਤਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੋਰਉ ॥ ੨ ॥

ਜਉ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਚੀਰ ਦੇਉ ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਆਪਨਾ ਅੰਗ ਨ ਮੋੜਉ ਨ ਫੇਰੂੰਗੀ ਅਰਥਾਤ ਸਨਮੁਖ ਰਹੂੰਗੀ(ਪਿੰਡਿ ਪਰੈ)ਸਰੀਰ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਇ ਪਰੰਤੂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਤੋੜੂੰਗੀ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਤੁਮ ਬੀਚੁ ਭਇਓ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥ ਤੁਮਹਿ ਸੁ ਕੰਤ ਨਾਰਿ ਹਮ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਆਪਮੇਂ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਮੇਂ ਕੋਈ (ਬੀਚੁ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਭਜਾ ਕਜੋਂਕਿ ਆਪ ਵੋਹੀ ਕੰਤ ਹੋ ਔਰ (ਨਾਰਿ ਹਮ ਸੋਈ) ਮੈਂ ਵਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ ॥ ਅਬ ਤੁਮਰੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੋਈ ਤੂੰ ਸੁਨੁ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਮੁਖੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਬ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਕਰੈਂਗੇ ਕਜੋਂ ਜੋ ਤੈਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਐਸਾ ਸਸਤਾ ਜਾਨਾ॥ ੪ ॥ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥੁ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਜਾ ਜਗਜਾਸੂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜਗਜਾਸੂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ॥ ਮੇਰੀਤਰਫਆਪਣਾ ਮੁਖ ਕਰੁ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਦੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋਕਜੋਂਮਾਰਤਾ ਭਾਵ ਦੁਖਦੇਤਾ ਹੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾਦੀਓਂ ਕੀ ਤਰਕੋਂ ਰੂਪ ਕਰਵਤੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਛਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੀ ਪੀਠ ਦੇਣੀ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਕਰ ਗਲ ਮੈਂ ਲਾਗੁ ਭਾਵ ਕੰਠ ਸੇ ਭੀ ਅਦ੍ਵੈਤ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ ਤੀਆਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਜੇਕਰ ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ (ਅੰਗ) ਰਿਦਾ ਮੋੜੋਂ ਨਹੀਂ ਤੋ ਤੇਰੇ ਤਨ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਵਾ ਤੀਨੋ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ ਚੀਰੋਂਗੀ ਭਾਵ ਨਸ੍ਟ ਕਰੋਂਗੀ ਤੁਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਗਿਰ ਪੜ ਤੋ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਤੋੜੇ ਹਮਾਰੇਤੁਮਾਰੇਮੇਂਕੋਈ ਭੇਦੁ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਤੁਮ ਸੋਈ ਕੰਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਅਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਨਾਰਿ ਹਾਂ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਵਿਦਜਾ ਕੋ ਪੁਰਬ ਤੇਰੇ ਜੈਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਚਲੇ ਆਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਸੇ ਜਗਜਾਸੂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਲੋਈ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮਵਿਦਜਾ ਤੂੰ ਸੁਣੁ ਅਬ ਤਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਥੀ ਕਿ ਤੂੰ ਐਸੀ ਹੈਂ ਅਬ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗੋਂਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਏਕ ਪੰਡਿਤ ਗੁਸਾਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਤੂੰ ਜੁਲਾਹਾ ਹੋਕਰ ਕਜਾ ਮਿਥਜਾ ਗਿਆਨੀ ਬਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਕੋਰੀ ਕੋ ਕਾਹੂ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਨਿ ਤਨਾਇਓ ਤਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ (ਕੋਰੀ) ਜੁਲਾਹੇ ਕਾ ਤੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰਕਾ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਮਾਯਾ ਸਬਲ ਹੋਕਰ ਮਾਯਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਪਸੇ ਭਿੰਨ ਤਾਨਾ ਤਨਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਲ ਜੁਲਾਹਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹਮ ਤੁਮ ਸਭੀ ਜੁਲਾਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਤੁਮ ਸੁਨਿਲੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ॥ ਤਬ ਹਮ ਇਤਨਕੁ ਪਸਰਿਓ ਤਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਜਬ ਤੁਮਨੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਤਾਨਾ ਸਭ ਮਾਯਾ ਸਬਲ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਭੀ ਤੋ ਇਤਨਾਕੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਮਾਤ੍ਰ ਤਾਂਨਾ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ ਤਨਾ ਹੁਆ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਰਨਿ ਅਕਾਸ ਕੀ ਕਰਗਹ ਬਨਾਈ ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਸਾਥ ਚਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਧਰਤੀਔਰ ਅਕਾਸ ਕੀ ਈਸ੍ਵਰ ਨੇ (ਕਰਗਹ)ਕੰਘੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ਔ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਤਾਨੀ ਮੇਂਚੰਦ੍ਰਮਾ ਔਰ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਦੋ(ਸਾਥ)ਨਾਲਾਂ ਚਲਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਾਈ ਜੋਰਿ ਬਾਤ ਇਕਿ ਕੀਨੀ ਤਹ ਤਾਂਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥

ਸਰਬ ਕੀ ਬਾਤ ਏਕ ਅਪਨੇ ਬਸ ਕਰੀ ਹੈ ਇਹੀ ਪਊਓਂ ਕੀ ਜੋੜੀ ਹੈ ਜੋ ਜੁਲਾਹੇ ਕੇ ਪੈਰੋਂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਖੜਾਮੇਂ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਤਿਸ(ਤਾਂਤੀ)ਜੁਲਾਹੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜੋਲਾਹੇ ਘਰੁ ਆਪਨਾ ਚੀਨ੍ਹਾਂ ਘਟ ਹੀ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਜੁਲਾਹੇ ਨੇ ਜਬ ਅਪਨਾ(ਘਰੁ)ਸਰੁਪ ਜਾਨਾ ਤਬ ਰਾਮ ਕੋ ਘਟ ਹੀ ਮੇਂ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕਾਰਗਹ ਤੋਰੀ ॥ ਸੂਤੈ ਸੂਤ ਮਿਲਾਏ ਕੋਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੁਲਾਹੇ ਨੇ (ਕਾਰਗਹ) ਕੰਘੀ ਤੋੜ ਦਈ ਤਬ ਅਪਨੀ(ਸੂਤੈ ਸੂਤ) ਚੈਤੰਨਜਸਤਾ ਮੇਂ ਇਸ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰਚਨਾ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੈ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਪਾਖੰਡੀਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਜੇ ਤੀਰਥ ਨਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬੈਕੁੰਠ ਨ ਜਾਨਾ ॥
ਲੋਕ ਪਤੀਣੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਰਾਮੁ ਅਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮੈਲ ਸੇ ਭਰਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਤੀਰਥੋਂ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰਇਸਨਾਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਲੋਕ ਜਦਜਪਿ ਬਾਹਰਲੇ ਭੇਖ ਕੋ ਅਛਾ ਸਮਝ ਕਰ ਪਤੀ ਆਇ ਭੀ ਜਾਇ ਪਰ ਤਿਨ ਕੇ ਪਤਿਯਾਵਨੇ ਸੇ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ । ਸੋ ਰਾਮ ਤੋ(ਅਯਾਨਾ)ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਹਿਰਦਜਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਨਹੀਂ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਜਹੁ ਰਾਮੁ ਏਕੁਹੀ ਦੇਵਾ ॥ ਸਾਚਾ ਨਾਵਣੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹ(ਹੀ ਦੇਵਾ)ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਰਾਮਕੋ ਪੂਜੋ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਯਹੀ ਸਚਾ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ॥

ਜਲਕੈ ਮਜਨਿ ਜੇ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਂਡੁਕ ਨਾਵਹਿ ॥
ਜੈਸੇ ਮੇਂਡੁਕ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਜਲ ਸਨਾਨ ਸੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ ਤੋ ਤਿਣ ਪ੍ਰਤਿ(ਮੇਂਡੁਕ)ਡਡੂ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਨੀ ਚਾਹੀਐ ਜੈਸੇ ਮੇਂਡੁਕ ਹੈਂ ਐਸੇਅਗਿਆਨੀ ਸਨਾਨ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈਂ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਨਹੁ ਕਠੋਰੁ ਮਰੈ ਬਾਨਾਰਸਿ ਨਰਕੁ ਨ ਬਾਂਚਿਆ ਜਾਈ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਰੈ ਹਾਡੰਬੈ ਤ ਸਗਲੀ ਸੈਨ ਤਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਨ ਸੇ ਕਠੋਰ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਸੀ ਜੀ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰੇਂ ਤਿਸਸੇ ਨਰਕ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਜਾਤਾ ਵਾ ਤਿਸਕੋ ਜੋ ਦੁਖ ਹੋਗਾ ਸੋ ਕਹਾ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਭੈਰੋਂ ਜੀ ਕੀ ਲਠ ਉਸਕੇ ਕਾਨ ਮੇਂ ਅਵਸਜ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਵਾ(ਨਰਕੁਨ)ਤਿਸਕੋ ਨਰਕੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ(ਬਾਂਚਿਆ)ਬਚਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਏਕ ਆਪਹੀ ਬਚਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤੁ(ਹਾਡੰਬੈ)ਮਗਹਰ ਭੀ ਮਰ ਜਾਵੈ ਤੋ ਨਾਮਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਆਪ ਤੋਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਭੀ ਸਾਥ ਹੀ ਸਗਲੀ ਸੰਗਤਿ ਤਿਸਨੈ ਤਰਾਈ ਹੈ ਵਾ ਤਰਾਵਤਾ

ਦਿਨਸੁ ਨ ਰੈਨਿ ਬੇਦੁ ਨਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤਹਾ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਦਿਨ ਔ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬੰਦ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਇਹ ਜਿਸ ਪਦ ਵਿਖੈ ਕਲਪਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਦਮੈਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਸਰਬ ਕਲਪਨਾ ਸੂਨ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਭਾਵ ਇਹੁ ਹੈ ਕੇ ਕੋਈ ਦੇਸੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰਿ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਬਿਓਹਾਰੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਤਹਾਂ ਬੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਰੁਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨੁ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਰ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਬਾਵਰਿਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਾਵਰਿਆ ਸੰਸਾਰਾ ਤਿਸ ਨਰ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਧਜਾਉਨਾ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥

ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਵੇਦਾਂਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਿਆਪਕ ਪੂਰਕ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਹੀ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਿਆਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ (ਪੂਰਕ) ਵਹੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦੇਖੀਏ ਤਹਾਂ ਸੋਈ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਚਿਤ੍ ਬਚਿਤ੍ ਬਿਮੋਹਤ ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਜੋ(ਚਿਤ੍)ਸੁੰਦਰ ਹੈ(ਬਚਿਤ੍)ਅਨੇਕ ਤਰਹ ਕੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਤੀਮੋਹਿਤ ਹੁਆ੨ਵਾ ਮੋਹ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਕਰ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ਸੂਤੁ ਏਕੁ ਮਣਿ ਸਤ ਸਹੰਸ ਜੈਸੇ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਤੀਨ ਬਾਰ ਕਹਨੇ ਕਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਤੀਨੋ ਕਾਲ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਤੀਨੋ ਅਵਸਥਾ ਇਤਿਆਦਿ ਜਾਨ ਲੇਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੇ ਬਿਨਾਂਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੂਤ ਤੋ ਏਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਣੀਆਂ ਮਣਕੇ(ਸਤ)ਸੈਂਕੜੇ ਹੋਂ ਵਾ (ਸਹੰਸ)ਹਜਾਰਾਂ ਸੂਤ ਕੀ ਹੋ ਸੋ ਉਸੀ ਸੇ ਪਰੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਓਤ ਪੋਤ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਸੋ ਪਭੁ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਲਤ ਤਰੰਗ ਅਰੁ ਫੇਨ ਬੁਦਬੁਦਾ ਜਲਤੇ ਭਿੰਨ ਨ ਹੋਈ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਤਰੰਗ ਉਠਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਫੇਨ) ਝਗ ਆਉਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਲ ਸੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ॥

ਇਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲੀਲਾ ਬਿਚਰਤ ਆਨ ਨ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲੀਲਾ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ (ਬਿਚਰਤ) ਬਿਚਾਰ ਕਰਨੇਂ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਤਿਰਕਤ ਕੁਛ (ਆਨ) ਔਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਿਥਿਆ ਭਰਮੁ ਅਰੁ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਸੁਪਨ ਔਰ ਮਨੋਰਾਜ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਸਤਜ ਜਾਨਾ ਹੁਆ ਹੈ॥

ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮਨਸਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੀ ਜਾਗਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨ ਰੂਪ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਭਾਵ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰੀ ਵਾ ਜਿਸਕੀ ਪੁੰਨੋਂ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਉਸ (ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੀ) ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਿਖ ਕਾ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੇ ਹੀ ਅਦ੍ਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਹਰਿ ਕੀ ਰਚਨਾ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਹਰਿ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਹੁ ॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਿ ਸਭ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਨਿਰੰਤਰਿ)ਅੰਤਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਏਕ (ਮੁਰਾਰੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਕੇਵਲ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਨ ਕੁਛ ਭਇਆ ਹੈ ਨ ਹੈ ਸਬ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਿਸੀ ਬੈਸ਼ਨਵ ਨੇ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀਠਲ ਠਾਕਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਅਬ ਪਹਲੇ ਵਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਤਿਸ ਪਰਥਾਇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਆਨੀ ਲੇ ਕੁੰਭ ਭਰਾਈ ਲੇ ਊਦਕ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਉ ॥

ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੰਕਲਪ ਹੁਆ ਕਿ ਘੜਾ ਲਿਆਇ ਕਰ ਜਲ ਭਰ ਕਰ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਵਉ ਅਰ ਆਪ ਕਰੋ ਫਿਰ ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ॥

ਬਇਆਲੀਸ ਲਖ ਜੀ ਜਲ ਮਹਿ ਹੋਤੇ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ੪੨ ਬਤਾਲੀਸ ਲਾਖ ਜੀਵ ਜਲਮੇਂ ਰਹਤੇਹੈਂ ਔਰ(ਬੀਠਲੁ)ਸ੍ਵਾਮੀਸਭਸੇ(ਭੈਲਾ)ਮਿਲ ਰਹਾਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਇਤਨੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਸ੍ਨਾਨ ਕਰ ਜੋ ਜਲ ਜੂਠਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਉਸਸੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੋ ਸਨਾਨ ਕੈਸੇ ਕਰਾਵਉ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਤੁਕ ਮੇਂ ਅਰਥ ਸਮਝ ਲੇਨਾ ॥ ੧ ॥

ਜਤ੍ਰ ਜਾਉ ਤਤ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ॥ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਹਾਂ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਬੀਠਲੁ (ਭੈਲਾ)ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਸਦਾ (ਕੇਲਾ) ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਨੀ ਲੇ ਫੂਲ ਪਰੋਈ ਲੇ ਮਾਲਾ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਪੂਜ ਕਰਉ ॥

ਫੇਰ ਸੰਕਲਪ ਹੁਆ ਫੂਲ ਲਜਾਇਕਰ ਮਾਲਾ ਪਰੋਈਏ ਕਿ ਮੈਂ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਉਂ ॥

ਪਹਿਲੇ ਬਾਸੁ ਲਈ ਹੈ ਭਵਰਹ ਬੀਠਲ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥ ੨ ॥

ਫਿਰ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿ ਪਹਲੇ ਭ੍ਰਮਰ ਨੇ ਇਨਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇ ਲੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਜੂਠੀ ਹੋਗਈ ਅਰੁ ਭ੍ਰਮਰ ਮੇਂ ਵੀਠਲ ਪਹਿਲੇ ਹੀ (ਭੈਲਾ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਅਬ ਪੂਜਾ ਕਜਾ ਕਰਉਂ ॥ ੨ ॥

ਆਨੀ ਲੇ ਦੂਧੁ ਰੀਧਾਈ ਲੇ ਖੀਰੰ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਨੈਵੇਦੁ ਕਰਉ ॥

ਫਿਰ ਸੰਕਲਪ ਹੁਆ ਕਿ ਦੂਧ ਲਜਾਇਕਰ ਖੀਰ ਬਨਾਇ ਕਰ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੋ (ਨੈਵੇਦੁ) ਭੋਗ ਵਾ ਅਰਪਨ ਕਰੋਂ ॥

ਪਹਿਲੇ ਦੂਧੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ਬਛਰੈ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥ ੩ ॥

ਫਿਰ ਯਹ ਬਿਕਲਪ ਹੁਆ ਕਿ ਦੂਧ ਤੋ ਪਹਲੇ ਬਛਰੇ ਨੇ ਜੂਠਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਨੈਵੇਦ ਜੋਗ ਨ ਰਹਾ ਅਬ ਖੀਰ ਕਜਾ ਕਰੁਂ ਵਾ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਬਛਰੇ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬੀਠਲ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਈਭੈ ਬੀਠਲੁ ਊਭੈ ਬੀਠਲੁ ਬੀਠਲ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰੁ ਨਹੀ ॥

(ਈਭੈ) ਇਧਰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅਰ(ਊਭੈ)ਉਧਰ ਈਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬੀਠਲ ਹੈ ਵਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਵਾ ਇਧਰ ਉਧਰ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਬੀਠਲ ਹੀ ਹੈਂ ਬੀਠਲ ਸੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ (ਥਾਨੰਤਰਿ) ਔਰ ਜੋ ਉਸ ਮੇਂ ਜੀਵ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਉਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬੈਸਨਵ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ ਜੋ ਬੀਠਲ ਸਰਬ ਹੀ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਭਿੰਨ ਦਿਖਲਾਈ ਮੈਨੂੰ ਪੜੇ ਤੋ ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਕਰਉ॥੪॥੨॥
ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਭੀ ਅਰਥ ਬਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਥਾ ਹੇ ਬੀਠਲ ਤੂੰ ਭਉਰੇ ਬਛਰੇ ਔਰ ਸਭ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥
ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਬਿਉਹਾਰੁ ਛੋਡ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਬ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਜਾਤੀ ਬਿਓਹਾਰ ਕੋ ਨ ਛੋਡਉ ਤਿਸ ਪਰ ਨਾਮ ਕੋ ਸਰਬ ਪਾਪ ਹੰਤਾ ਜਾਨ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਗਜੁ ਜਿਹਬਾ ਮੇਰੀ ਕਾਤੀ ॥ ਮਪਿ ਮਪਿ ਕਾਟਉ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰਾ ਗਜ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਗਜ ਕੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸੀਧਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹਾਥ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਮੇਰਾ ਸੀਧਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਬਸ ਮੇਂ ਹੈ ਔਰ (ਜਿਹਬਾ) ਜੀਭ ਮੇਰੀ (ਕਾਤੀ) ਕੈਂਚੀ ਹੈ (ਮਪਿ ਮਪਿ) ਮਿਣ ਮਿਣਕੇ ਭਾਵ ਇਤਨਾ ਪਾਪ ਇਤਨੇ ਜਪ ਸੇ ਜਾਵੈਗਾ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਪਾਪ ਰੂਪ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕੋ ਕਾਟਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਹਾ ਕਰਉ ਜਾਤੀ ਕਹ ਕਰਉ ਪਾਤੀ ॥ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਾਤੀ ਕਜਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ(ਪਾਤੀ) ਪੰਕਤੀ ਨੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਰਾਤਿ ਦਿਨੇ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਰਾਂਗਨਿ ਰਾਂਗਉ ਸੀਵਨਿ ਸੀਵਉ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਘਰੀਅ ਨ ਜੀਵਉ ॥ ੨ ॥

(ਰਾਂਗਨਿ)ਮਟੀਮੈਂ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਰੰਗਤਾ ਹੂੰ ਸੀਵਨਾ ਭੀ ਸੀਵਤਾਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਘੜੀਭਰ ਭੀ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਰੰਗੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰੰਗਤਾ ਸੀਵਨ ਵਾਲੇ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੀਵਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਏਹੀ ਰੰਗਨਾ ਸੀਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਰਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਵਉ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਸਟ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਧਿਆਉਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਸੂਈ ਰੁਪੇ ਕਾ ਧਾਗਾ ॥ ਨਾਮੇ ਕਾ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਸਉ ਲਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

(ਸੁਇਨੇ) ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਗਾਈ ਹੈ ਇਹੀ ਸੂਈ ਕੀ ਹੈ (ਰੁਪੇ ਕਾ ਧਾਗਾ) ਔਰ ਚਿਤਕੋ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੱਂ ਆਰੋਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਇਹਾਂ ਤਾਗਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਤੋ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਨਦੀ ਕੇ ਤੀਰ ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਤੇ ਥੇ ਤਹਾਂ ਏਕ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨਾਨ ਕੋ ਆਇਆ ਔਰ ਸ੍ਮਰਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਭੂਲ ਗਿਆ ਏਕ ਭੇਖੀ ਸਾਧ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਸਨ ਕੇ ਨੀਚੇ ਮਾਲਾ ਛਿਪਾਇ ਰਖੀ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਕੋ ਮਾਲਾ ਨਮਿਤ ਕਸਟ ਦੇਨੇ ਲਗਾ ਤਬ ਲੌ ਪਉਨ ਕੇ ਬੇਗ ਕਰ ਆਸਨ ਉਡਾ ਔਰ ਮਾਲਾ ਨਿਕਲ ਆਈ ਤਬ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਸੇ ਅਪਰਾਧ ਖਿਜਮਾ ਕਰਾਇ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਉਸ ਕਪਟੀ ਸਾਧ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਸਾਪੁ ਕੁੰਚ ਛੋਡੈ ਬਿਖੁ ਨਹੀ ਛਾਡੈ ॥ ਉਦਕ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਬਗੁ ਧਿਆਨੁ ਮਾਡੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਪ ਕਾਚਰੀ ਤੋ ਛੋਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਬਿਖ ਕਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੈਸੇ ਤੈਨੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਤੋ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਔਰ ਸਾਧੂ ਕਾ ਭੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਨ ਤਿਆਗੀ ਜੈਸੇ ਜੀਵ ਕੇ ਪਕੜਨੇ ਵਾਸਤੇ (ਉਦਕ) ਜਲ ਮੇਂ (ਬਗੁ) ਬਗਲਾ ਧਿਆਨ (ਮਾਡੈ) ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭੀ ਧਿਆਨ ਚੋਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸ੍ਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੇ ਕਉ ਕੀਜੈ ਧਿਆਨੁ ਜਪੰਨਾ ॥ ਜਬ ਤੇ ਸੁਧੁ ਨਹੀ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਅਪਨਾ ਮਨ ਹੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਤੋ ਧਿਆਨ ਅਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਜਪਨਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੀਏ ॥ ਇਸ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਭਾਵ ਜਾਪ ਤਿਆਗਣੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਮਨ ਸੁਧ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਭਾਵ ਹੈ ॥

ਸਿੰਘਚ ਭੋਜਨੁ ਜੋ ਨਰੁ ਜਾਨੈ ॥ ਐਸੇ ਹੀ ਠਗ ਦੇਉ ਬਖਾਨੈ ॥

ਸਿੰਘ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹਿੰਸਾ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਕਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿੰਘਚ ਨਾਮ ਤੀਤਰ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲਤਾ ਤੋ ਹੈ ਸੁਭਾਨ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੀ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਠਗੋਂ ਕੇ ਦੇਵਤਾ(ਬਖਾਨੈ) ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕ਼ਾਵ ਵਡੇ ਠਗ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਲਾਹਿ ਲੇ ਝਗਰਾ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਪੀਉ ਰੇ ਦਗਰਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਸੇ ਝਗੜਾ (ਲਾਹਿਲੇ) ਉਤਾਰ ਲਿਆ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਪਾਇਆ ਵਾ ਜਬ ਮੁਸਾਫਰ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੇ ਗਲ ਕਪੜਾ ਪਾਇਕਰ ਖੈਂਚਾ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਕਿ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਨਾਮੇ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਸੇ ਝਗੜਾ (ਲਾਹਿਲੇ) ਲਾਹ ਲੈ ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪਵਨ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰ ਰੁਮਾਲ ਅਰ ਆਸਨ ਉਡਵਾਇ ਕੇ ਕਪਟੀ ਦੰਭੀ ਪੂਜਾਰੀ ਕੇ ਗਲ ਝਗੜਾ ਪਾ ਦੀਆ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਕਪਟੀ ਸਾਧ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜਾ ਔਰ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਿਖ ਕਰੀਏ ਔਰ ਉਪਦੇਸ ਦੀਜੀਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਰੇ (ਦਗਰਾ) ਦਗੇਬਾਜ ਵਾ ਇਹੀ ਰਸਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਰਾਸਾਇਣ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿ ਚੀਨ੍ਹਸੀ ਆਸਾ ਤੇਨ ਭਾਵਸੀ ॥
ਰਾਮਾ ਭਗਤਹ ਚੇਤੀਅਲੇ ਅਚਿੰਤ ਮਨੁ ਰਾਖਸੀ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਚੀਨਸੀ)ਜਾਨੇਗੇ ਵਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਅਨਜ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਫਿਰ ਨਹੀਂ (ਭਾਵਸੀ) ਭਾਵੇਗੀ ਵਾ ਭਾਉਂਜੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਜੋ ਭਗਤ ਰਾਮ ਕੋ (ਚੇਤੀਅਲੇ) ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਕੋ ਰਾਮ ਅਚਿੰਤ ਰਾਖਸੀ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਰਖੇਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਕੈਸੇ ਮਨ ਤਰਹਿਗਾ ਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਬਿਖੈ ਕੋ ਬਨਾ ॥
ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿਕੈ ਭੂਲਾ ਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਕੈਸੇ ਤਰੈਗਾ ਕਯੋਂਕਿ ਇਸ ਸਾਗਰ ਮੇਂ ਬਿਖਜਕਾ ਹੀ (ਬਨਾ) ਜਲ ਹੈ ਵਾ ਵਿਖਜੋਂ ਕਾ ਹੀ ਬਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਝੂਠੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮਨ ਕਯੋਂ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਬਿਸਜ ਸੁਖ ਖਜਣਭੰਗਰੁ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰਿ ਜਨਮੁ ਦੈਲਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਭੈਲਾ ॥
ਸੰਤਹਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਭੇਟੁਲਾ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਰਮੋਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੀਪੇਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਜਨਮ ਦੀਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਯਹ ਅਛਾ ਹੁਆ ਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ (ਭੈਲਾ) ਮਿਲ ਗਯਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੇ ਨਾਮਾ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੂੰ ॥੨ ॥ ੫॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ ਪਤੰਗ ਕੁੰਚਰ ਏਕ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸ ॥
ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਜਾਮਹਿ ਤਾਕੀ ਕੇਤਕ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ (ਭ੍ਰਿੰਗ) ਭੌਰਾ ਪਤੰਗ (ਕੁੰਚਰ) ਹਾਥੀ ਏ ਸਬਦ ਰਸ ਗੰਧ ਰੂਪ ਸਪਰਸ ਇਨ ਏਕ ੨ ਬਿਖਜ ਦੋਖੋਂ ਸੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਯੇ ਪਾਚੋਂ ਬਿਖਜ ਰੂਪ ਦੋਖ ਜੋ (ਅਸਾਧ) ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਟ ਨ ਸਕੈਂ ਜਿਸ ਮੇਂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਕਹਾਂ ਤਕ ਆਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧੋ ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ ॥ ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ ਮਲੀਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵੋਂ ਨੇ(ਅਬਿਦਿਆ) ਭਾਵ ਅਗਜਾਨ ਰਚਿਤ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਹਿਤ ਸੇ (ਬਿਬੇਕ) ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਅਸੋਚ ॥
ਮਾਨੁਖਾ ਅਵਤਾਰ ਦੁਲਭ ਤਿਹੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ ॥ ੨ ॥

(ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ) ਟੇਡੀ ਜੋਨਿ ਸਰਪ ਬਿਛੂ ਆਦਿ ਯਹ (ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ) ਅਗਜਾਤ ਉਤਪੰਨ ਭਈ ਹੈ ਇਨਕੋ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਯਹ ਮਾਨੁਖ ਅਵਤਾਰ ਹੋਨਾ ਅਤੰਜਤ ਦੁਰਲਭਹੈ ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਜਾ ਪਰੰਤੂ ਕਾਮਾਦਿ(ਪੋਚ)ਨੀਚੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮਾਧੋ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਗਜਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਭੀ ਨੀਚੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਹਾ ਜਹਾ ਲਗੁ ਕਰਮ ਕੇ ਬਸਿ ਜਾਇ ॥
ਕਾਲ ਫਾਸ ਅਬਧ ਲਾਗੇ ਕਛੁ ਨ ਚਲੈ ਉਪਾਇ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੋਕਰ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਜਿਸ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਾਲ ਕੀ ਫਾਸੀ ਜੋ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਹਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਜਾਇ ਲਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਫਸਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸ ਉਦਾਸ ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਪਨ ਤਪੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਮੈਂ ਰਵਿਦਾਸ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਭ੍ਰਮ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸਭ ਤਪੋਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਤਪ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਗਜਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਗਤ ਜਨ ਭੈ ਹਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਭੈ ਹਰਨ ਹਾਰੇ ਹੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਆਵਾਗਮਨ ਕਾ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕਰੋ ਵਾ ਮੈਂ ਨਿਦਾਨ ਕੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰੋ ॥੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ॥ ਸੰਤੁ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ ਜਾਨੈ ਸੰਤ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਤ ਜੋ ਤੇਰਾ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦੀਏ ਹੁਏ ਗਜਾਨ ਸੇ ਯਹ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਭੀ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਝੈ ਦੀਜੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

(ਦੇਵਾ ਦੇਵ) ਹੇ ਦੇਵਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਸੰਤਚੀ) ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੇਹੁ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਥਾ ਮੈਂ ਮੇਰਾ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਆਚਰਣ ਸੰਤ ਚੋ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਚ ਓਲਗ ਓਲਗਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਹੀ ਜੈਸਾ ਮੇਰਾ ਆਚਰਨ ਹੋ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਹੀ ਕੇ (ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲੋਂ (ਸੰਤਚ ਓਲਗ ਓਲਗਣੀ) ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਜੋ ਲਗਨ ਲਗੀ ਹੈ ਵਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲਗੈ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮੈਂ ਦਾਸ ਹੋਊਂ ॥ ੨ ॥

ਅਉਰ ਇਕ ਮਾਗਉ ਭਗਤਿ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ॥ ਜਣੀ ਲਖਾਵਹੁ ਅਸੰਜ ਪਾਪੀ ਸਣਿ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਇਕ ਆਪਕੀ ਭਗਤਿ ਜੋ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ (ਅਸੰਤ) ਦੁਸਟ ਪਾਪੀਓਂ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਸਣਿ) ਸਾਥ (ਜਣੀ) ਮਤਿ ਲਖਾਵਹੁ ਭਾਵ ਦਿਖਲਾਵਹੁ ॥ ੩ ॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਣੈ ਜੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਜਾਣੁ॥ ਸੰਤ ਅਨੰਤਹਿ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਗੁਰ ਗਜਾਨ ਕਰ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੋ ਗਜਾਨੀ ਐਸੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਅਰੁ (ਅਨੰਤਹਿ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਭੇਦੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਅਪਨੇ ਔਗੁਨ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ॥ ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੰਡ ਬਾਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਸਾ ॥

ਨੀਚ ਰੂਖ ਤੇ ਊਚ ਭਏ ਹੈ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਤੋ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਹੋ ਹਮ (ਬਾਪੁ) ਬਿਚਾਰੇ ਨੀਚ ਜਾਤ ਇਰੰਡ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਸੇ ਇਰੰਡ ਮੈਂ ਗੰਧ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਕਰ ਨੀਚ ਬਿਰਖੋਂ ਸੇ ਊਚ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮ ਜੀਵ ਇਰੰਡ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮਾਧਉ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਹਮ ਅਉਗਨ ਤੁਮ ਉਪਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਮੈਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਅਉਗਨ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਤੁਮ (ਉਪਕਾਰੀ) ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥

ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਸਪੇਦ ਸਪੀਅਲ ਹਮ ਬਪੁਰ ਜਸ ਕੀਰਾ ॥

ਤੁਮ ਸੁਪੇਦ ਰੰਗ ਕੇ ਔ (ਸਪੀਅਲ) ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਕੇ (ਮਖਤੂਲ) ਦੁਸਾਲੇ ਵਾ ਰੇਸਮੀ ਬਸਤ੍ਰ ਹੋ ਅਰੁ ਹਮ ਬਿਚਾਰੇ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੀੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਜਦਜਪਿ ਕੀੜਾ ਦੁਸਾਲਾ ਕੋ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦੁਸਾਲਾ ਉਸਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮ ਆਪਕੇ ਗੁਨਾ ਕੇ ਬਿਘਨੀ ਹੈਂ ਆਪ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਾ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਔ ਜਸ ਰੇਸਮ ਹੈ ਅਰ ਹਮ ਬੀਚਾਰੇ ਕੀੜੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੇ ਰੇਸਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤੁਮ ਰੇਸਮ ਹੋ ਹਮ (ਕੀਰਾ) ਟਾਟ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪ ਸੂਖਮ ਹੋ ਹਮ ਮੋਟੇ ਭਾਵ ਅਸਥੂਲ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੈਂ ਵਾ ਹਮ ਬਪੁਰੇ ਤੇਰਾ ਜਸ (ਕੀਰਾ) ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਮਾਧਉ ਜੈਸੇ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਹੇ ਮਾਧੋ ਯਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਰਹੀਏ ਜੈਸੇ (ਮਖੀਰਾ) ਸਹਤ ਮੇਂ (ਮਧੁਪ) ਮਖੀਆਂ ਮਿਲੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਤੀ ਓਛਾ ਪਾਤੀ ਓਛਾ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਜਾਤੀ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸੇ (ਓਛਾ) ਛੋਟਾ ਹੂੰ (ਪਾਤੀ) ਪੰਗਤਿ ਸੇ ਭੀ ਛੋਟਾ ਹੂੰ(ਓਛਾ) ਕੰਗਾਲ ਘਰ ਕਾ ਮੇਰਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਚੁਮਾਰ ਹਾਂ ਮੈਨੇ ਕੁਝ ਆਪਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਸਿਲਾ ਥੀ ਉਸ ਪਰ ਭਗਵਤ ਮੂਰਤੀ ਸੀ ਏਕ ਬੈਸਨਵ ਨੇ ਬੇਅਦਬੀ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਲ ਮਾਂਗੀ ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੀ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਸੰਤ ਆਏ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਮਿਤ ਧਨ ਕੀ ਇਛਾ ਹੁਈ ਤਬ ਉਸੀ ਪੰਡਤ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਬੇਚ ਆਏ ਬੈਸਨਵ ਨੇ ਰਗੜ ਕੇ ਧੋ ਮਾਂਜ ਕੇ ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਰ ਪਟਾਰੀ ਮੇਂ ਰਾਖੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਛਾਤੀ ਪਰ ਚਢੇ ਔਰ ਕਹਾ ਤੈਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹਾਂ ਹੀ ਪਹੁਚਾਉ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਬੈਸਨਵ ਵਹੁਸਿਲਾਦੇਗਿਆ ਔਰ ਰੁਪਏ ਭੀ ਛੋੜ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਣ ਰਖਜਾ ਹੋ ਰਾਤ੍ਰ ਕੋ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਛਾਤੀ ਪਰ ਚਢੇ ਔਰ ਕਹਾ ਅਰੇ ਚਮਾਰ ਤੈਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਰੁਪਏ ਭੀ ਲੇ ਲੀਏ ਔਰ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਲੇ ਲੀਆ ਅਬ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗਾ ਤੈਨੂੰਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਦੇਹ ਤਬ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਆਸਾ ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ ਤਨੁ ਭਇਓ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ॥ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਾਇ ਤਉ ਡਰਪੈ ਤੇਰੋ ਜਨੁ॥੧॥

ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕਾ ਸਰੀਰ(ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ)ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਭੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਤੋ ਤਉ ਡਰਤਾ ਹੈ ਜਉ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਤਾ ਰਹੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਤੇ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ ਅਰ ਬਿੰਦ ਭਵਨ ਮਨੁ ॥ ਪਾਨ ਕਰਤ
ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਰਾਮਈਆ ਧਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਘਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭ੍ਰਮਰ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂਕਮਲੋਂ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੇ ਰਮਈਆ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪਤਿ ਬਿਪਤਿ ਪਟਲ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ॥ ਤਾ ਮਹਿ ਮਗਨ ਹੋਤ ਨ ਤੇਰੋ ਜਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸੰਪਤਿ ਕਾਲ ਮੈ ਧਨ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਵਾ ਬਿਪਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਯਹ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਪਟਲੁ)ਪੜਦਾ ਹੈ ਸੋਇਸਮਾਇਆ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਮਗਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ ਤੇਰੋ ਜਨ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਛੂਟਿਬੋ ਕਵਨ ਗੁਨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰਾ ਜੋ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਡੋਰੀ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧਿ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਲਾ ਅਬ (ਗੁਨ) ਬੀਚਾਰ ਤੋ ਸਹੀ ਤੇਰਾ ਛੂਟਨਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮਈ ਬਾਨੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਅਰ ਸਾਖਜਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਗਲੇ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਔਰ ਕਹਾ ਹੇ ਭਗਤ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪਰੀਖਜਾ ਲੇਤਾ ਥਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥
ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਜਨ ਗਏ ਨਿਸਤਰਿ ਤਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ(ਸੋ ਹਰੇ)ਅਨੰਦਵਾਨਹੁਏ ਹੈਂ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੋ ਜਨ (ਨਿਸਤਰਿ) ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਤਰਨੇ ਜੋਗ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ॥ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਉਜਾਗਰ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਾਟੇ ਕਾਗਰ ॥ ੧ ॥

ਦੇਖੋ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਏ ਔਰ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ਜਨਮ ੨ ਕੇ ਹਿਸਾਬ ਕੇ (ਕਾਗਰ) ਕਾਗਜ ਕਾਟੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਤ ਨਾਮ ਦੇਉ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥ ਤਉ ਜਗ ਜਨਮ ਸੰਕਟ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥ ੨ ॥

ਨਾਨੇ ਕੇ ਗ੍ਰਾਮ ਜਾਨੇ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਗਏ ਔਰ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੋ ਸਾਖਜਾਤ ਦੂਧ ਪਿਲਾਯਾ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਫਿਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ॥ ੨ ॥

ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ਇਉ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਨਰਕ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੂੰ(ਇਉ)ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਨਰਕ ਕੋ ਨਹੀਂਜਾਤਾਹੂੰ। ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਰਾਮ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਗਜਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਖਲ ਸਮ ਮਿਥਜਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਟੀ ਕੋ ਪੁਤਰਾ ਕੈਸੇ ਨਚਤੁ ਹੈ॥ਦੇਖੈ ਦੇਖੈ ਸੁਨੈ ਬੋਲੈ ਦਉਰਿਓ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

ਦੇਖੋ ਹੇ ਸੰਤੋ ਯਹ ਮਾਟੀ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਬਨਾ ਹੁਆ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਨਾਚਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਇਧਰ ਉਧਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਦੌੜਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਢ ਹੋਕਰ ਚੈਤਨਜ ਸਤਾ ਸੇ ਚੈਤਨਜ ਵਤ ਚੇਸ੍ਟਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਏਕ ਪੁਰਖ ਕਹੀਂ ਜਾਕਰ ਏਕ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸ ਬੋਲਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਦੂਸਰਾ ਪੁਰਸ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਦੌਰਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਾਕਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ,ਬਹੁਰੋ (ਫਿਰਤੁ) ਮੁੜ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਕਛੁ ਪਾਵੈ ਤਬ ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ॥ਮਾਇਆ ਗਈ ਤਬ ਰੋਵਨੁ ਲਗਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਜੀਵ ਕੁਛੁ ਧਨੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮਾਯਾ ਚਲੀ ਗਈ ਤਬ ਰੋਨੇ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਰਸ ਕਸਹਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਕਹੂੰ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਮਨਸਾ ਬਾਚਾ ਕਰਮਨਾ ਕਰਕੇ ਰਸ ਜੋ (ਕਸਹਿ)ਅਪਨਾ ਓਰ ਖੀਚਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਤਿਨ ਮੇਂ (ਲੁਭਾਨਾ)ਗ੍ਰਸਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁਤਰਾ ਬਿਨਸ ਗਜਾ ਤਬ ਵਾਸ਼ਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਕਰ ਕਹੂੰ ਦੂਸਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗੇਆ ॥ ੨ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਬਾਜੀ ਜਗੁ ਭਾਈ ॥ ਬਾਜੀਗਰ ਸਉ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ ਹੈ ਜਗਤ ਰੂਪ ਖੇਲ ਕੇ ਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਧੰਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਹਾਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁ ਜਨਮ ਬਿਲਾਨੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੇ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ ਬਹੁਤ ਸੇ ਜਨਮ (ਬਿਲਾਨੇ) ਬਤੀਤ ਭਏ ਹੈਂ (ਤਨੁ) ਸ੍ਥੂਲ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਸੋ ਧਨੁ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੇ ਧੀਰਜ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਤੀਨੋਂ ਹੀ ਚਲਾਇਮਾਨੁ ਹੈਂ ॥

ਲਾਲਚ ਬਿਖੁ ਕਾਮ ਲੁਬਧ ਰਾਤਾ ਮਨਿ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੀਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲਾਲਚ ਕਰ(ਕਾਮ)ਕਾਮਨਾ ਮਹਿਤ(ਲੁਬਧ)ਲੋਭਾਇਮਾਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਿਖਜੋਂ ਮੈਂ(ਰਾਤਾ)ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਹੀਰੇ ਕੇ ਸਮ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮਨ ਸੇ ਵਿਸਰਿ ਗਏ ਹੈਂ॥

ਬਿਖੁ ਫਲ ਮੀਠ ਲਗੇ ਮਨ ਬਉਰੇ ਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

(ਬਿਖੁਫਲ)ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਫਲ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਬਾਉਰੇ ਮਨ ਕੋ ਮੀਠੇ ਲਗੇ ਨੈਂ ਔਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਚਾਰ ਬੇਦੋਂ ਕੋ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀਂ ॥

ਗੁਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਢੀ ਅਨ ਭਾਂਤੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰ ਤਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ(ਗੁਨ)ਬਿਸਜੋਂ ਤੇ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੜ ਗਈ ਇਸੀ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੈਂ ਤਣਿਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ (ਫਿਰ)ਬਹੁੜੇ ਔਰ ਖੇਂਚ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੁਗਤਿ ਜਾਨਿ ਨਹੀ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ ਜਲਤ ਜਾਲ ਜਮ ਫੰਧ ਪਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਜਾਨਨੇ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਨ ਕਰਤੀ ਭਈ ਅਰ ਈਹਾਂ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਰ ਕਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਵਾ ਮੰਦ ਪੁਰਸ਼ ਜਮਕੇ ਫੰਦੇ ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖੁ ਫਲ ਸੰਚਿ ਭਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਬਿਸਰੇ ॥ ੨ ॥

ਬਿਖਜੋਂ ਕਾ ਜੋ ਫਲ ਦੁਖ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਸੰਚਿ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ (ਮਨ) ਅੰਤਸ਼ਕਰਟ ਭਰੇ ਹੈਂ (ਐਸੇ) ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਬਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਗੁਰਹਿ ਧਨੁ ਦੀਆ ਧਿਆਨੁ ਮਾਨੁ ਮਨ ਏਕ ਮਏ ॥

ਇਹ ਤੋ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹੀ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਧਨ ਕਾਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰੇ ਧਿਆਨ ਕਰ ਜਬ ਮਨ ਮੈਂ ਮਨਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਕਰ(ਏਕ ਮਏ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਥ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਗਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੈ ਕਿਸ ਸਾਪਨ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਅਰ ਕਥਅਭੇਦ ਹੁਏ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕਹੇ ਅਰਥ ਕੋ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਾਨੀ ਸੁਖੁ ਜਾਨਿਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ(ਮਾਨੀ) ਨਿਸਚੇ ਕਰੀ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਸੇ ਭੀ ਅਘਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ਇਸ ਰੀਤ ਮੇਂ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ਸਮਾਨੀ ਜਾਕੈ ਅਛਲੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਹਿਚਾਨਿਆ ॥

ਜੋ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵਚਿੰਤਨਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਨਿਰਛਲ ਬੁਧੀ ਕਹ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਛਲ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਧੰਨੈ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਧਰਣੀਧਰੁ ਮਿਲਿ ਜਨ ਸੰਤ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਧੰਨੇ ਨੇ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸਮਤਾ ਰੂਪ ਸਾਧਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਆਨਿਆ) ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ਤਬ (ਧਰਣੀਧਰੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਧਨ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਗਤੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਪਨੀ ਬਾਣੀ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਜਨਾਉਤੇ ਹੁਏ ਧੰਨੇ ਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੂਪ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਦੇਤੇ ਭਏ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਗਿ ਨਾਮ ਦੇਉ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ॥
ਆਢ ਦਾਮ ਕੋ ਛੀਪਰੋ ਹੋਇਓ ਲਾਖੀਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਨਾਮਦੇਉ ਮਨ ਤਨ ਸਰੀਰ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸਕਾ ਫਲ (ਆਢ ਦਾਮਕੋ) ਆਧੇ ਦਾਮ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਕੌਡੀ ਕਾ ਛੀਪਾ ਥਾ ਸੋ ਲਾਖੋਂ ਕਾ ਹੋਗਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਅਮੋਲਕ ਹੋ ਗਇਆ ॥

ਬੁਨਨਾ ਤਨਨਾ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਕਬੀਰਾ ॥
ਨੀਚ ਕੁਲਾ ਜੋਲਾਹਰਾ ਭਇਓ ਗੁਨੀਯ ਗਹੀਰਾ ॥ ੧ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨਾ ਬੁਨਨਾ ਤਨਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਜਦ੍ਯਪ ਨੀਚ ਕੁਲ ਕਾ ਜੁਲਾਹਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਗੁਨੋਂ ਕਾ (ਗਹੀਰਾ) ਸਮੁੰਦਰ ਹੋਗਿਆ ॥ ੧ ॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਢੁਵੰਤਾ ਢੋਰ ਨੀਤਿ ਤਿਨ੍ ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ ॥
ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ਥਾ (ਢੋਰ) ਮਰੇ ਹੂਏ ਪਸ਼ੁਓਂ ਕੋ ਨਿਤ ਹੀ ਢੋਵਤਾ ਥਾ ਜਬ ਤਿਸਨੇ ਮਾਇਆ ਤਿਆਗ ਦਈ ॥
ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਤਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਰ ਤਿਸਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸੈਨੁ ਨਾਈ ਬੁਤਕਾਰੀਆ ਓਹੁ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸੁਨਿਆ ॥
ਸੈਨ ਨਾਈ (ਬੁਤਕਾਰੀਆ) ਜਜਮਾਨੋਂ ਕੀਆਂ ਬੁਤੀਆਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਅਰ ਓਹੁ ਘਨ ਘਰ ਮੈਂ ਸੁਨਿਆ ਹੂਆ ਥਾ ॥
ਹਿਰਦੇ ਵਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਗਤਾ ਮਹਿ ਗਨਿਆ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦ੍ਯ ਮੇਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਸਾ ਤਬ ਵਹੁ ਭਗਤੋਂ ਮੇਂ ਗਿਨਾ ਗਿਆ ॥ ੩ ॥
ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਸੁਨਿ ਕੈ ਜਾਟਰੋ ਉਠਿ ਭਗਤੀ ਲਾਗਾ ॥
ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਤਖਿ ਗੁਸਾਈਆ ਧੰਨਾ ਵਡਭਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਪੂਰਬੋਕਤ (ਬਿਧਿ) ਰੀਤੀ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਧੰਨਾ ਜਟ ਭੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਮੈਂ ਉਠਲਾਗਾਭਾਵ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਲਗ ਪੜਾ ਵਾ ਇਹ ਰੀਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਧੰਨਾ ਜਟਰੋ ਉਠਾ ਅਰੁ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਗ ਪਿਆ ॥ ਧੰਨੇ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਆਕਰ ਗੁਸਾਈਂ ਜੀ ਮਿਲੇ ਇਸੀ ਤੇ ਧੰਨਾ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਸਿ ਕੀਨ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਬਿਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਈ ॥
ਰੇ ਚਿਤ ਦਜਾਲ ਦਮੋਦਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ (ਬਿਬਹਿ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦ੍ਯ ਕੇ ਹਾਲ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਸਿ) ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਜਾਨੁ ॥
ਜੇ ਧਾਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕਉ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੌ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਤਰ ਗਤਿ ਸਭ ਖੰਡੋਂ ਮੇਂ ਫਿਰੈ ਤੌ ਭੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰੈਗਾ ਸੋਈ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਕਲਪਨਾ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗੁ ॥

ਜਨਨੀ ਕੇਰੇ ਉਦਰ ਉਦਕ ਮਹਿ ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ ਦਸ ਦੁਆਰਾ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਜੋ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗ ਜਾਊਂਗਾ ਤੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੈਸੇ ਚਲੈਗਾ ? ਉਤਰ ॥ ਰੇ ਮਨ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮੇਂ ਜੋ (ਉਦਕ) ਜਲ ਹੈ ਤਿਸ ਜਲ ਮੈਂ ਜਿਸਨੇ ਦਸ ਦੁਆਰ ਕਾ ਭਾਵ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਵਾਲਾ(ਪਿੰਡੁ)ਸਰੀਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਕੇ(ਉਦਕ) ਜਾਲੇ ਮੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਰੀਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੇਇ ਅਹਾਰੁ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਐਸਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਉਸ ਜਾਲੇ ਵਾ ਜਲ ਕੇ ਅੰਤਰ ਅਹਾਰ ਦੇਕਰ ਤਿਸ ਗਰਭ ਅਗਨੀ ਸੇ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਕਜਾ ਸੋ ਅਬ ਨ ਦੇਗਾ ਭਾਵ ਦੇਵੇਹੀ ਗਾ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਉਸਕੋ ਤੋ ਮਾਤਾ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਾ ਨਾੜੂਏ ਦ੍ਵਾਰਾ ਰਸ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂਤ੍ਰ ਸੇ ਦ੍ਰਿਢਤਾ ਕਰਾਵਤੇ ਹੂਏ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੁੰਮੀ ਜਲ ਮਾਹਿ ਤਨ ਤਿਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪੰਖ ਖੀਰੁ ਤਿਨ ਨਾਹੀ ॥
(ਕੁੰਮੀ) ਕਛੂ ਕੁੰਮੀ ਜਲ ਮੇਂ ਰਹਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸਕੇ(ਤਨੁ)ਪੁਤ੍ ਬਾਹਰ ਰੇਤੀ ਮੇਂ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨ ਕੁੰਮੀ ਕੋ ਦੂਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਲਾਇ ਆਵੈ ਨ ਬਚੋਂ ਕੋ ਪੰਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਉਡ ਕੇ ਖਾਇ ਆਵੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨੋਹਰ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਰੋਚਿਤ ਜੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨੋਹਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸੋ ਵਹਾਂ ਹੀ ਉਨਕੀ ਪਾਲਨਾ ਵਾ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਮਨੋਹਰ ਪੂਰਨ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਝ ਕਰ ਦੇਖੁ ॥ ੨ ॥
ਜੇ ਕਹੈ ਵਹੁ ਤੋ ਥਰੇਤੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ਕੋਈ ਚੋਗਾ ਪਾਇ ਆਵਤਾ ਹੋਵੈਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਖਣਿ ਕੀਟੁ ਗੁਪਤੁ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਤਾਚੋ ਮਾਰਗੁ ਨਾਹੀ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਕੀੜਾ ਗੁਪਤ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ(ਤਾਚੋ)ਤਿਸਕੋ ਥਾਹਰ ਜਾਨੇ ਕੋ ਵਾ ਤਿਸ ਪਾਸ ਅਹਾਰੁ ਆਉਨੇ ਕੋ ਰਸਤਾਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਕਹੈ ਧੰਨਾ ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੋ ਮਤ ਰੇ ਜੀਅ ਡਰਾਹੀ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਧੰਨਾ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇਂ(ਜੀਉ)ਚਿਤ ਤੂੰ ਨਾ ਡਰੀਂ ਤੇਰੀਭੀਪਾਲਨਾਕਰੇਗਾ॥੩॥੩॥

ਆਸਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀਉ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦਿਲਹੁ ਮੁਹਬਤਿ ਜਿੰਨ੍ ਸੇਈ ਸਚਿਆ ॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਸਿ ਕਾਂਢੇ ਕਚਿਆ ॥ ੧ ॥

ਚਿਤ ਸੇ ਜਿਨਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਔਰ ਹੈ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਕਾਚੇ(ਕਾਂਢੇ) ਕਹੀਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਤੇ ਇਸਕ ਖੁਦਾਇ ਰੰਗਿ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ॥ ਵਿਸਰਿਆ
ਜਿਨ੍ ਨਾਮੁ ਤੇ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੀਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ਇਸਕ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ(ਰੰਗੁ)ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਨਾਮ ਵਿਸ੍ਰਰਾ ਹੈ ਸੋ ਭੂਮੀ ਕੋ ਭਾਰੁ ਰੂਪੁ ਹੂਏ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ਦਰਿ ਦਰਵੇਸ ਸੇ ॥
ਤਿਨ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਉ ਆਏ ਸਫਲੁ ਸੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੈਨੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਲੜ ਲਗਾਇ ਲਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਦਰਕੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਮਾਤਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਏ ਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਪਰਵਦਗਾਰ ਅਪਾਰ ਅਗਮ ਬੇਅੰਤ ਤੂ ॥ ਜਿਨ੍ਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਚੁੰਮਾ ਪੈਰ ਮੂੰ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਪਰਵਦਗਾਰ) ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੂੰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਪੈਰੋਂ ਕੋ (ਮੂੰ) ਮੈਂ ਚੁੰਮਤਾ ਹਾਂ ॥

ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ਤੂ ਬਖਸੰਦਗੀ ॥ ਸੇਖ ਫਰੀਦੈ ਖੈਰੁ ਦੀਜੈ ਬੰਦਗੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਲਈ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਣੇ ਜੋਗ ਹੈਂ । ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਅਪਨੀ ਬੰਦਗੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਭਿਖ੍ਯਾ ਦੇਹ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ॥ ਬੋਲੈ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ ਪਿਆਰੈ ਅਲਹ ਲਗੇ ॥
ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖਾਕ ਨਿਮਾਣੀ ਗੋਰ ਘਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਅਲਾਹ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਲਗੇ ਰਹੋ ਇਹ ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਕੋ ਖਾਕ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ਔਰ ਨਿਮਾਣੀ ਜੋ ਜਿੰਦ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆਮਤ ਤਕ(ਗੋਰ) ਕਬਰ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈ ਰਹੇਗੀ ਯਹ ਮਤ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਜੁ ਮਿਲਾਵਾ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਟਾਕਿਮਕੁੰਜੜੀਆ ਮਨਹੁ ਮਚਿੰਦੜੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਆਜ) ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਅਲਾਹ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਟਾਕਿਮ ਰੋਕੇ ਵਾ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਟਹਿਕ ਆਈਆਂ ਹੈਨ ਅਰ(ਮਨਹੁ ਮਚਿੰਦੜੀਆ) ਮਨ ਕੀਆਂ ਇਛਾਂ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈਂ (ਕੁੰਜੜੀਆਂ)ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਾ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਕੋ (ਮਨਹੁ ਮਚਿੰਦੜੀਆ)ਜੋ ਮਨਕੋ ਮਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਘੁਮਿ ਨ ਆਈਐ॥ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆ ਲਗਿ ਨ ਆਪੁ ਵਞਾਈਐ॥੨॥

ਜੇਕਰ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨੀਏ ਵਾ ਜਾਨਾ ਜਾਏ ਕਿ ਅਵਸ਼ਜ ਮਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਘੁਮਿ) ਫਿਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵੀਤਾ ਹੈ ਤੋ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨ (ਵਞਾਈਐ) ਖੋਈਏ ॥ ੨ ॥

ਬੋਲੀਐ ਸਚੁ ਧਰਮੁ ਝੂਠੁ ਨ ਬੋਲੀਐ ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਦਸੈ ਵਾਟ ਮੁਰੀਦਾ ਜੋਲੀਐ ॥ ੩ ॥

ਧਰਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਸਚ ਬੋਲੀਏਝੂਠ ਤੋ ਕਬੀ ਭੀ ਨਾ ਬੋਲੀਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਰਸਤਾ ਬਲਤਾਵੇਂ ਉਸੀ ਰਸਤੇ (ਮੁਰੀਦਾ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੇਲੋਂ ਵਾ ਸਿਖੋਂਕੋ (ਜੋਲੀਐ) ਚਲਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਛੈਲ ਲੰਘੰਦੇ ਪਾਰਿ ਗੋਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਿਆ ॥ ਕੰਚਨ ਵੰਨੇ ਪਾਸੇ ਕਲਵਤਿ ਚੀਰਿਆ ॥ ੪ ॥

(ਛੈਲ)ਵਿਰਕਤ ਵਾ ਗਜਾਨਵਾਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਪਾਰ ਜਾਤੇ ਦੇਖ ਕਰ (ਗੋਰੀ) ਜਗਜਾਸੀ ਕਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ(ਕੰਚਨ)ਮਾਯਾ ਕੇ ਜੋ (ਵੰਨੇ) ਓਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ (ਪਾਸੇ) ਆਗੇ ਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ (ਕਲਵਤ) ਆਰੇ ਕਰ ਚੀਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਰਕੋਂ ਮੈ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਖ ਹੈਯਾਤੀ ਜਗਿ ਨ ਕੋਈ ਥਿਰੁ ਰਹਿਆ॥ਜਿਸੁ ਆਸਣਿ ਹਮ ਬੈਠੇਕੇਤੇ ਬੈਸਿਗਇਆ ॥੫॥

ਸੇਖ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਭੀ (ਹੈਯਾਤੀ) ਅਮਰ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਜਿਸ (ਆਸਣਿ) ਸਥਾਨ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਹਮ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਆਸਣ ਪਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਆਗੇ ਬੈਠ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਅਵਸਜ ਮਰਨ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਤਿਕ ਕੂੰਜਾ ਚੇਤਿ ਭਉ ਸਾਵਣਿ ਬਿਜੁਲੀਆਂ॥ਸੀਆਲੇ ਸੋਹੰਦੀਆਂਪਿਰ ਗਲਿਬਾਹੜੀਆਂ॥੬।

ਕਾਤਿਕ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਕੂੰਜਾਂ ਅਵਸਜ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਚੇਤ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਮੇਂ ਜੰਗਲੋਂ ਮੇਂ ਆਗ ਲਗਤੀ ਹੈ ਸਾਵਨ ਮੈ ਬਿਜਲੀਆਂ ਚਮਕਤੀ ਹੈਂ ਸਜਾਲ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਪਤਿ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੁਈਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਅਪਨੇ ਸਮਜ ਮੈ ਅਵਸਜ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚਲੇ ਚਲਣ ਹਾਰ ਵਿਚਾਰਾ ਲੇਇ ਮਨੋ ॥ ਗੰਢੇਦਿਆ ਛਿਅ ਮਾਹ ਤੁੜੰਦਿਆਂ ਹਿਕੁ ਖਿਨੋ॥੭॥

ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਲੋ ਸਭ ਜੀਵ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦੇਖੋ ਜਬ ਯਹ ਪਿੰਡ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੇਂ ਬਨਤਾ ਹੈ ਤਬ ੬ ਮਹੀਨੇ ਇਸਕੋ (ਗੰਢੇਦਿਆ) ਬਨਾਉਤੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ (ਤੁੜੰਦਿਆਂ) ਤੋੜ ਦੇਨੇ ਮੇਂ ਇਕ ਖਜਣ ਲਗਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਐਸੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕਿਆ ਮੋਹ ਕਰਨਾਹੈ॥੭॥

ਜਿਮੀ ਪੁਛੈ ਅਸਮਾਨ ਫਰੀਦਾ ਖੇਵਟ ਕਿੰਨਿ ਗਏ ॥
ਜਾਲਣ ਗੋਰਾਂ ਨਾਲਿ ਉਲਾਮੇ ਜੀਅ ਸਹੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਕਰਕੇ (ਜਿਮੀ) ਪ੍ਰਥਵੀ ਸਮਾਨ ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ਜਗਜਾਸੀ ਆਕਾਸ ਸਮਨਿਰਲੇਪ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪੁਛਤਾ ਭਯਾ ਕਿ ਜੋ ਬਡੇ ੨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਮੇਂ ਤੜਪਰ ਪ੍ਰਿਥੂ ਆਦਕੋਂ ਵਤ ਮਲਾਹ ਥੇ ਸੋ ਕਹਾਂ ਗਏ॥ ਉਤ੍ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰੂਹਾਂ ਕਬਰਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਫਿਰ ਕਿਆਮਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ੨ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਉਲਾਮੇ ਸਹਾਰੇਂਗੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਮਤਿ ਮੈ ਕਿਆਮਤ ਅਰਥਾਤ ਪਰਲੋ ਕੇ ਸਮਜ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ॥ਵਾ ਹਿੰਦੂ ਤੋ ਚਿਖਾ ਮੈ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੋਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਜੀਉ ਉਲਾਮੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪੁੰਨਵਾਨ ਉਤਮ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਐਸੇ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਜੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਤਾਨਾ ਨ ਮਿਲੈ ਆਦਰ ਮਿਲੈ ਮਰਨਾ ਔਰ ਵਹਾਂ ਜਾਨਾ ਤੋ ਅਵਸਜ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰੀ ਚਨਣਾਠੀਆ ਜੇ ਮਨੁ ਉਰਸਾ ਹੋਇ॥
ਕਰਣੀ ਕੁੰਗੂ ਜੇ ਰਲੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸਨਮੁਖਿ ਬਨਤਾ ॥ ਜੇਕਰ ਮਨ ਉਰਸਾ ਬਨੇ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਜਾਇ ਤੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ (ਚਨਣਾਠੀਆ) ਚੰਦਨ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰੀਏ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਕੇਸਰ ਜੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪੂਜਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੧ ॥

ਪੂਜਾ ਕੀਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਧਿਆਈਏ ਇਹੀ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕੀਜੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਜਾ ਪੂਰਨ ਫਲ ਕੀ ਦਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਵਾ ਪੁਰਸ (ਪੂਜ) ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਹਰਿ ਦੇਵ ਪਖਾਲੀਅਹਿ ਜੇ ਮਨੁ ਧੋਵੈ ਕੋਇ ॥
ਜੂਠਿ ਲਹੈ ਜੀਉ ਮਾਜੀਐ ਮੋਖ ਪਇਆਣਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਬਾਹਰ ਸੇ (ਦੇਵ) ਦੇਹੀ ਕੋ ਧੋਈਏ ਇਸਸੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਨ ਕੋ ਧੋਵੇ ਭਾਵ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰੇ ਔਰ (ਜੀਉ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ ਮਾਂਜਨੇ ਕਰ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜੂਠ ਦੂਰ ਹੋਜਾਇ ਤਬ ਮੁਕਤਿ ਮਾਰਗ ਮੇਂ (ਪਇਆਣਾ) ਚਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸੂ ਮਿਲਹਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ਖੜੁ ਖਾਵਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੇਹਿ ॥
ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਆਦਮੀ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣ ਕਰਮ ਕਰੇਹਿ ॥ ੩ ॥

ਪਸੂਓਂ ਕੋ (ਚੰਗਿਆਈਆ) ਸਾਬਾਸੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ (ਖੜੁ) ਘਾਸ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ) ਦੂਧ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੁਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਜੀਵਨ ਪਰ ਧਿਰਕਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨੇੜਾ ਹੈ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਿਅਹੁ ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸੰਮਾਲੇ ॥
ਜੋ ਦੇਵੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਹੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਨਿਤ ਹੀ (ਸਾਰੇ)ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸੰਮਾਲੇ) ਖਾਂਨ ਪਾਂਨਾਂਦਿ ਕੀ ਸੁਧਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਜੀਵ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਕੋਈ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਅੰਤੁ ਔਰੁ ਸਰੂਪੁ ਔਰੁ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਪੂਛੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜੇ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਮੁਖਿ ਕੰਠਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ਤਾਕੋ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੈ ਗੁਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਨਾਭਿ ਤੇ ਕਮਲੁ ਹੁਆ ਔਰੁ ਤਿਸ ਕਮਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਤਪਤ ਹੂਏ ਔਰੁ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ (ਮੁਖਿ) ਦ੍ਵਾਰੇ (ਕੰਠਿਸਵਾਰਿ) ਸੁੰਦਰ ਸੁਰ ਸੇਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਭੀ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਆਉਤਾ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਕਮਲ ਕੀ ਨਾਲੀ ਮੈਂ (ਗੁਬਾਰਿ) ਅੰਧੇਰਾ ਹੀ ਰਹਾ ਭਾਵ ਕੁਛ ਪਤਾ ਨ ਲਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨਾਲੀ ਕਹਾਂ ਤਕ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਹੇਤ ਸੇ ਹਰੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਤਿਸ ਹੇਤੁ ਸੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉ ਬਿਸਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥
ਜਾਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੈਸੇ ਵਿਸਰ ਜਾਵੇਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ ਆਪ ਪੂਰਨ ਕੀ ਮੁਨੀਜਨ ਅਰ ਭਗਤ ਜਨ ਸਰੀਰ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਧਯਾਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਜਾਕੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਮੁਖਿ ਰੈਣਿ ਅੰਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੂਰਜੁ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੇਂ ਦੀਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸੱਤਾ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕਮੇਂ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਨਿਰਮਲੁ) ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਭਾਵ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਵਿਆਪੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਝਗਰਾ ਦੁਹੁ ਲੋਚਨ ਕਿਆ ਹੇਰੈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਬਦੁ ਧੁਨਿ ਜਾਗੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਝਗਰੁ ਨਿਬੇਰੈ ॥ ੩ ॥

ਸਿੱਧ ਜੋ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਗਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਤ ਨਿਜ ਨਿਜ ਮਤ ਕੀ ਖੈਂਚ ਕਰ ਝਗੜਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਕਯਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬੁਧੀ ਕਰ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਗੁਰੂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕੋ (ਧੁਨਿ) ਉਚਾਰ ਕਰ ਅਰੁ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ (ਜੋਤਿ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੋ ਜਾਂਨਕਰ ਗਜਾਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੇਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੂ ਤਿਨਕਾ ਝਗੜਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਯਥਾਰਥ ਬੋਧ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥ ਬੇਅੰਤ ਅਜੋਨੀ ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਨਦਰਿ ਕਰਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸੁਰੋਂ ਨਰੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅੰਤ ਅਰੁ ਜੂੰਨਿ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸਚਾ ਅਪਾਰ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਤੂੰ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ਔਰੁ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇ ਜੀਵੋਂਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਤਾਹੈਂ॥੪॥੨॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਧ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਣਾ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥
ਜਿਤੁ ਕੰਮਿ ਹਰਿ ਵੀਸਰੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਮਨਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ॥ ਜਿਸ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਐਸੇ ਜੀਵਣੇ ਪਰ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਨਸੇ ਹਰਿ ਵਿਸਰ ਜਾਇ ਔਰੁ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਚਿਤ ਜਾਇ ਲਗੇ ਤਿਨ ਕਾਮੋਂ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਮਨਾ ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਗੋਵਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਊਪਜੈ
ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਗਹਿ ਰਹੈ ਜਰਾ
ਕਾ ਭਉ ਨ ਹੋਵਈ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਅਵਰ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਸਰ ਜਾਵੇ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੀ (ਗਹਿ) ਪਕੜ ਰਹੇ ਤੁਮਕੋ (ਜਰਾ) ਬੁਢੇਪੇ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰੁ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਰੂਪੁ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਇਕੁ ਸਹਜੁ ਉਪਜਿਆ ਵੇਖੁ ਜੈਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ॥
ਆਪ ਸੇਤੀ ਆਪੁ ਖਾਇਆ ਤਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ(ਇਕੁ) ਏਕਤਾ ਕਾ(ਸਹਜੁ)ਗਜਾਨੁ ਉਤਪੰਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਖੋ ਜੈਸੀ ਅਬ ਭਗਤਿ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਗਜਾਨ ਸੇ ਭਗਤਿ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ (ਆਪ ਸੇਤੀ) ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸੇ (ਆਪੁ ਖਾਇਆ)ਆਪਾ ਭਾਉ ਪ੍ਰਛਿੰਨ ਹੰਕਾਰ ਕਾ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਸੁਧ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰੁ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ਕੂੜੈ ਕੀ ਪਾਲਿ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਤੌ ਭੀ ਬਿਨਾਂ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਐਸਾ ਸਤਗੁਰੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ (ਕੂੜੈ) ਝੂਠੇ ਅਗਜਾਨ ਕੀ ਜੋ (ਪਾਲਿ) ਵਟ ਭਾਵ ਪੜਦਾ ਹੈ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਵੀਚ ਸੇ ਨਿਕਲ ਜਾਇ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਐਸੇ ਸਾਂਤਗੁਰ ਕੀ ਕਿਆ ਓਹੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜੀਉ ਧਰੇਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਸਤਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਓਹੁ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਈ ਹੈ ਔਰੁ ਕਿਆ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਕੇਵਲ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਦੇ ਦੇਵੇ। ਔਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਕੋ ਚਿਤ ਮੇਂ ਮਨਨ ਕਰੇ ਤਬ ਸਤਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ਜੀ ॥੧॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈਓ ਤੁਮ ਭੀ ਹਰਿ ਕੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਦੂਸਰੀ ਭਾਵ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਂ ਕਰੋ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸੇ ਮਨਿ-ਇੱਛਤ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਬਿਜਰਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਕਹਾਨੀ ਜੀ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਏਹਾ ਸੇਵ ਬਨੀ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਸੋ ਹੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਹੀ ਮੇਰੀ (ਰੀਤਿ)ਮੂਯਾਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ਹੀ ਮੇਰੇ (ਕਥਾ ਕਹਾਨੀ) ਕਥਾ ਕੀ ਵਜਾਖਜਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਭੀਜੈ ਹੈ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਮੈ ਭੂਖ ਲਾਗੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਕੁ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰਾ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰਾ (ਬੰਸਪੁ) ਸਨਬੰਧੀ ਹੈ ਅਰ ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਹੋਦਰ ਭਾਈ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਭੂਖ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਰਾ (ਸਾਕ) ਨਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ (ਸਖਾਈ) ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰ ਰਾਸਿ ਕੂੜੀ ਹੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਮੇਰੈ ਸਾਥਿ ਚਾਲੈ ਜਹਾ ਹਉ ਜਾਉ ਤਹ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਜੋ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ (ਚਲਦਿਆ)ਮਰਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹਰੀ ਮੇਰਾ ਧਨੁ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਚਲੇਗਾ ਅਰ ਅਬ ਬੀ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਝੂਠਾ ਜੋ ਝੂਠੇ ਲਾਗੇ ਝੂਠੇ ਕਰਮ ਕਮਾਈ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਹੋਆ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਝੂਠੇ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਝੂਠਾ ਹੈ ਔਰ ਝੂਠੇ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਛ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾਂ ਹੈ ਸੋ ਹੁਆ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਜਹਾਂ ਜਿਸਕੋ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਉਸੀ ਮੈਂ ਵਹੁ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੁਗ ਮਾਹਿ ਨਾਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਵਿਉਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਨਾਮ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਔਰ ਜੱਗ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜਿਸਕੋ ਸੰਦੇਹ ਹੋਇ ਸੋ ਕੋਈ (ਵਿਉਪਾਇ) ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥ ਵਿਉਪਾਇ ਪਦ ਜੋ ਪੁਰ ਕੀ ਭਾਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹਰਿ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾ ਭਉ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ਬੈਰਾਗੁ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੈਰਾਗੈ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੨॥

ਜਬ ਜੀਵ ਕੋ ਮਨ ਮੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਅਪਨਾਂ (ਭਉ) ਭੈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮਨ ਮੇਂ ਵੈਰਾਗ ਆਇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥ ਵੈਰਾਗ ਸੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਜੀਵ ਹਰਿ ਮੇਂ ਹੀ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋਇ ਮੁਕਤ ਜਿ ਮਨੁ ਜਿਣਹਿ ਫਿਰਿ ਧਾਤੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥
ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ ਰਹਤ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਖ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੈਂ ਜੀਤਾ ਹੁਆ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਫਿਰ ਮਾਯਾ ਮੈ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰ ਵਹੁ ਦਸਮ ਦ੍ਵਾਰ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀਉਨਕੋ ਸੁਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਰਗ ਵਿਸਰਗਾਦਿਕ ਨਵੋ�ंਕੇ ਆਸਰੇ ਦਸਵੇਂ ਵਿਖੇ (ਦੁਆਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੀ ਰਹਤ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤੀ ਕਰੇ ਤਬ ਪੁਰਸ਼ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਸਮਝ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਮਿਥਜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰੁ ਹੋਇਆ ਵੇਖਹੁ ਤਿਸਕੀ ਰਜਾਇ ॥ ਇਹੁ
ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਸੇ ਫਿਰ ਸਿੱਖ ਭੀ ਗੁਰ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਵੇਖੋ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਜਾ ਕੈਸੀ ਬਲੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੀ ਇਸ ਕਾਰਯ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਆਪ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੁਆ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪ ਲੇਵੇ ਤੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਿਆ ਲੋੜ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹਿਐ ਰਾਮੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧਾਰਨ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਕਹਿਨੇ ਸੇ (ਰਾਮ) ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਾਮ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੇ ਤਬ ਕੋਈ ਰਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜਿਸੁ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰਿ ਕਬੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਨ ਔ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ (ਚੀਤਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਜਿਨਕੈ ਕਪਟੁ ਵਸੈ ਬਾਹਰਹੁ ਸੰਤ ਕਹਾਹਿ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕਈ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਕਪਟੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਦੰਭ ਸੇ ਸੰਤ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਕਬੀ ਉਤ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਅੰਤਕੋ ਜਮ ਲੋਕ ਜਾਕੇ ਪਛੁਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਾ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸੁ ਨਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਜਾਇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਬੜੇ ਜਤਨ ਸਾਥ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਸਨਾਨੁ ਭੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ਔਰ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤਿਸਕੋ ਧਰਮੁ ਰਾਇ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
ਨਾਨਕ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਤਾ ਹਰਿ ਭੇਟੈ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰੇ ਤੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਜਿਸਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਵਾਏ ॥
ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਬੁਧਿ ਸਦੀਵ ਨਿਸਚਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਦਾਸ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ ਮਲ ਤੇ ਰਹਤਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮਨਾ ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋ ਫਲੁ ਹੋਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ ਪੀਵਤ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਹਰਿ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਜੋ ਇੱਛਾ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਪੁਨਾ ॥ ਤਿਸ ਰਸ ਕੋ ਜਬ ਸਰਬਦਾ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਰਹੇਂਗਾ ਤਬ ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ ਪਾਰਸੁ ਹੋਇ ਤ ਪੂਜ ਕਰਾਏ ॥
ਜੋ ਉਸੁ ਪੂਜੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵੈ ਸਾਚੁ ਬੁਝਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜੇ (ਪਾਰਸੁ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲੇ ਤਾਂ (ਪਾਰਸੁ) ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪਾਰਸੁ ਹੂਆ ਤਬ ਵਹੁ ਅਪਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਉਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ-ਇੱਛਤ ਫਲੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਜਿਸਕੋ ਸੱਤਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸੱਤਮਾਰਗ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਵਿਣੁ ਪਾਰਸੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਣੁ ਮਨ ਪਰਚੇ ਅਵਰਾ ਸਮਝਾਏ ॥
ਗੁਰੂ ਸਦਾਏ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਕਿਸੁ ਓਹੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪੁ ਹੂਏ ਬਿਨਾ ਵਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੁ ਪਾਰਸ ਕੋ (ਪਾਰਸੈ) ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਆਪਨਾ ਮਨੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ (ਪਰਚੇ) ਲਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅੰਧਾ ਅਗਜਾਨੀ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਕਿਸ ਕੋ ਰਸਤੇ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਉਸਸੇ ਉਪਦੇਸੁ ਲੇਗਾ ਵਹੁ ਅਗਜਾਨ ਗ੍ਰਸਤ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਦਰੀ ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਈਐ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਅਪਣਾ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਏ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਦਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਨਜਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛੁ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਆਗੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਅਪਨਾ (ਸਬਦੁ) ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ॥ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਸ਼ੀ ਕੋ ਚਲਾ ਔਰ ਕਹਤਾ ਥਾ ਕਿ ਕਾਸ਼ੀ ਮੈਂ ਬੁਧੀ ਉੱਤਮ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਕ੍ਰਮ ਭੀ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ ਊਪਜੈ ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਤਿ ਊਪਜੈ ਤਾ ਇਹ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਤੂ ਕਾਸੀ ਮੇਂ ਰਹਿਨੇ ਸੇ ਉੱਤਮ ਬੁੱਧੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਨਾਂ ਕਾਸੀ ਮੇਂ ਰਹਿਨੇ ਸੇ ਮੰਦ ਬੁਧੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਉੱਤਮ ਬੁਧੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਰੇ ਮਨ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਾਇ ॥
ਇਹ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਤੂੰ ਸੁਣੁ ਹਰਿਕੀ ਕਥਾ ਹੀ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸਾਉ ਤਬ ਯਹਿ ਸਿਮਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਤੇਰੀ ਥਿਰ ਰਹੇਗੀ ਤੋ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਕ੍ਰਮੁ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਤੂ ਕਿਲਵਿਖ ਹੋਵਹਿ ਨਾਸੁ ॥
ਪੰਚ ਭੂਆਤਮਾ ਵਸਿ ਕਰਹਿ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਵਸਾਉ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਵੇਂਗੇ ਪੰਜ ਤੱਤੋਂ ਕਾ ਸਤੋਅੰਸ ਰੂਪਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਜਬ ਇਸਕੋ ਵੱਸ ਕਰੇਂਗਾ ਤਬ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਂਗਾ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਫਿਰ ਜਹਾਂ ਰਹੋਂ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੀਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਹੈ ਸੋਝੀ ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਬੁਝਈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਯਹਿ ਮਨੁ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਕੁਛ ਭੀ ਸੂਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਯੋਂਕਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਗਏ ਹੂਏ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਾਸੀ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪਨਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਏਹੁ (ਮਨੁ) ਅੰਤਸਕਰਨੁਹੀ ਕਾਸੀ ਆਦਿ ਸਭ ਤੀਰਥ ਔਰ ਸਭ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਸਮਾਇ ਭਾਵ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ਅਠਾਹਠ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੀਰਥ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿਆ ਏਕੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ॥
ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਕਰ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਆਇ ਵਸਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ(ਜੋ ਤੁਧੁ)ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਚੁ ਹੈ ਹੇ ਸੱਚੇ ਐਸੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਅਭਿੰਨ ਹੋ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪੰਡਿਤ ਸੁਣਿ ਸਿਖੁ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜੇਤਾ ਪੜਹਿ ਪੜਤ ਗੁਣਤ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੋ ਏਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ ਸੁਣੁ ਔ (ਸਿਖੁ) ਧਾਰ ਲੈ ॥ ਦੂਸਰੇ ਲਗ ਕਰ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਪਢੇਂਗਾ ਤਿਸਕੋ ਪਢਤੇ (ਗੁਣਤ) ਵਿਚਾਰਤੇ ਤੁਝੇ ਨਿੱਤ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਤੂੰ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਗੁਰਸਬਦਿ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੁ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਤੂੰ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾ ਰਹੁ ਤਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤੁਝੇ ਤੱਤੁ ਮਿਥਜਾ ਕੀ ਸੂਝ ਹੋਇਗੀ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੀ ਰਸਕੋ ਰਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਚਾਖੁ) ਪਾਨਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਸੁਧ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨ ਹੋਇ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ਪਰਘਰਿ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਫਿਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਕੋਈ ਫਿਰ (ਪਰ ਘਰਿ) ਭਾਵ ਆਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਜੇ ਕਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਬੁਝ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਘਟ ਚਾਨਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥

(ਕਥਨੀ) ਕਥਾ (ਬਦਨੀ) ਕਵਿਤਾ ਜੰ ਕਰ ਭੀ ਲੇਇ ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖਤਾ ਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਜੋ (ਗੁਰਮਤੀ) ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਚਾਂਦਨਾਂ ਭਾਵ ਬਿਬੇਕ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੂੰ ਨ ਬੂਝਹੀ ਤਾ ਫਿਰਹਿ ਬਾਰੋ ਬਾਰ ॥
ਸੋ ਮੂਰਖ ਜੋ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ਸਚਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸੁਨਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਤਬੀ (ਬਾਰੋ ਬਾਰ) ਵਾਰੰਵਾਰ ਵਾ ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਾ ਔਰ ਸਤ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਸੋ ਚਾਹੇ ਪੰਡਤ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਮੂਰਖ ਹੈ॥੪॥

ਸਚੈ ਜਗਤੁ ਭਹਕਾਇਆ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿਉ ਤਿਸਕੀ ਰਜਾਇ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੯ ॥

ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਭਹਕਾਇਆ) ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੋ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤਿਸ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਆਗੇ ਕਰੇਗਾ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੯ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਜੀ ਸੇ ਵਿਵਾਹ ਹੂਆ ਤਬ ਅਪਨੀ ਕੁਲ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਭਲਜੋਂਕੀ ਰਾਹ ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਦਾਉਗੀ ਸਮੇਂ ਜਵਾਈ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਜੋ ਇਛਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਮਾਂਗੋ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਉਤਰ ਰੂਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਹਉ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥
ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸਤ ਪੁਰਖ ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਸਤਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ। ਹਮ ਜੀਵ ਅਤੀ ਤੁਛ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਕਹੋਂ ਆਪ ਕੀ ਕਿਸ ਨਾਮ ਮੇਂ ਸਰਧਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ ਮੋਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮੀਤ) ਸਹਾਇਕ ਵਾ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਮੇਰੋ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੋ। ਜੇ ਕਹੇ ਨਾਮ ਆਪ ਹੀ ਜਪ ਲੇਵੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੂਆ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰੀ ਕੀ ਜੋ ਕੀਰਤਿ ਭਾਵ ਜਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਾਹ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੇਰੇ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਪਿਆਸ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਅਤੀ ਚਾਹ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੈਂ। ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲੈਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਭਾਗ ਹੀਣ ਜਮ ਪਾਸਿ ॥
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ ਆਏ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਹੀਣੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸਰਣਿ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤਿਨ ਕੇ ਜੀਵੇ ਕੋ ਧਿਰਕਾਰ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਆਸਾ ਕੋ ਭੀ ਧਿਰਕਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਸਿ ॥
ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥੪॥੧॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਮਸਤਕ ਪਰਿ ਸੁਭ ਲੇਖਲਿਖਾ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇਆ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲਿ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮੋਹੈ ॥
ਜਪਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਧਿਆਈਐ ਸਭ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਓਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਹੀ ਮਨ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਗੋਵਿੰਦ ਹੀ ਤਨ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਸਤਸੰਗਤ ਹੈ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੀਏ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ਓਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨਾ ਮੋਕਉ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਮਨੁ ਮੋਹੈ ॥ ਗੋਵਿੰਦ
ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜਨੁ ਸੋਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਮੈਨੂੰ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਮ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਮੋਹੈ ਅਰਥਾਤ ਖੈਂਚਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਅਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜਨ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਉਲਾ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਲਾਗੈ ਪਗਿ ਓਹੈ ॥
ਜਨ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾ੍ ਜਪਤ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੋਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤ ਲੇਕਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਹੈ (ਕਉਲਾ) ਲੱਖਮੀ ਔਰ ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਸਭ (ਓਹੈ) ਉਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗੀਆਂ ਫਿਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੁ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਆਧਾਰਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥ ੨॥

ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗ ਹੀਨ ਮਤਿ ਫੀਕੇ ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਆਵੈ ਮਨਿ ਰੋਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਮਤੀ ਵਾਲੇ ਮਨਮੁਖ ਮੰਦਭਾਗੀ (ਮਤਿ ਫੀਕੇ) ਵਿਰਸ ਮਤਿ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮਕੇ ਸੁਨਤਿਆਂ ਹੀ ਮਨ ਮੇਂ ਕ੍ਰੋਧ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਊਆ ਕਾਗ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਵਿਸਟਾ ਖਾਇ ਮੁਖੁ ਰੋਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਕਊਆ ਔਰ ਕਾਗ ਦੇਸੀ ਔਰ ਪਹਾੜੀ ਵਾ (ਕਊਆ) ਕਾਂਉ ਕਾਂਉ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਾਗ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ (ਪਾਈਐ) ਆਗੇ ਰਖ ਦੀਜੀਏ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਵਿਸਟਾ ਖਾਇ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗੋਬਰ ਖਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿਵਾਦੀ ਜਿਤੁ ਨਾਤੈ ਕਊਆ ਹੰਸੁ ਹੋਹੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਮਲੁ ਧੋਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰ ਸੱਤਵਾਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਹੈਂ ਜਿਸਮੈਂ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਊਆ ਭੀ ਹੰਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕਿ ਮਨਮੁਖ ਭੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵੇ ਤੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈਂ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੀ ਮਲੁ ਧੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਮੈਲ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕਾ ਉਪਾਉ ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਊਤਮ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰੇ ॥

ਉਤਮ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਭੀ ਉਤਮ ਹੈ ਮੁਖ ਸੇ ਜੋ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਸੁਣੈ ਸਰਧਾ ਭਗਤਿ ਸੇਤੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਬਚਨ ਜੋ ਕੋਈ ਭਗਤ ਸ੍ਰਧਾ ਸੰਯੁਕਤ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥੧ ॥

ਰਾਮ ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਹਮ ਪਾਪੀ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬਜਾਪਕ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨ ਮਿਲਾਇ ਦੇਹੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਗੁਰੂ) ਬਡੇ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਡਭਾਗੀਆਂ ਮੈ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰਸ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਭਕ੍ਤਿ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ ਜਮਿ ਮਾਰੇ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਤੇ ਖੋਟੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਭੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਭ ਪਵਹਿ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਦਯਿ ਮਾਰੇ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਦਈ ਸਾਰੇ ਮਹਾਂ ਹਤਯਾਰੇ ਪਾਪੀ ਤੇਰੇ ਮਾਰੇ ਹੂਏ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਭ ਆਦਕ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਜਨ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਵਹੁ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜੋਨੀਓਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ ਹਉ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾ੍ ਨਿਤ ਧਿਆਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਐਸਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੇਉ ਜੋ ਮੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭਾਵ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਧਜਾਨ ਕਰਨੇ ਭਾਵ ਜਪਨੇ ਹਾਰਾ ਬਨਾ ਰਹੂੰ ॥

ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਭਿ ਗੁਣ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਜਪਿਐ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕਾ ਨਾਮੁ ਸਭ ਸੁਖ ਔ ਸਭੀ ਗੁਣ ਅਰੁ ਸਭੀ ਖਜਾਨੇ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਔਰ ਭੁਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਮੇਰੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਸੁ ਗਾਵਾ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਅਬ ਯਹ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਵਹੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅੰਤ ਕਾਲ ਮੇਂ (ਬੇਲੀ) ਰਖਜਕ ਹੋਕਰ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਸੇਉਸੀਤੇਰੇਰਾਮਨਾਮ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੋਚ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ(ਲੋਚ) ਚਾਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰਭਿ ਲੋਚ ਪੂਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੁਈ ਥੀ ਫਿਰ ਤੈਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਦੇਕਰ ਮੇਰੀ (ਚਾਹ) ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਾਣਸਿ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈ ॥

ਯਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਬਡੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਵ੍ਯਰਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਜਨਮ ਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਰਸ ਕਸ ਦੁਖੁ ਖਾਵੈ ਮੁਖੁ ਫੀਕਾ ਥੁਕ ਥੂਕ ਮੁਖਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਜੋ ਰਸ ਕਸ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਉਨ ਬਿਸਈ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸ ਫਾਕਾ ਬਚਨੁ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਔ ਉਨਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਥੁਕ ਹੀ ਥੁਕ ਪੜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਧਿਕਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣਾ ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦਾਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤਿਨਕੋ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸਾਬਾਸ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਕਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਏ ਗਲਿ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਦਾਸ ਕੋ ਧੰਨ ਧੰਨਤਾ ਕੀ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਔਰ ਮੇਲ ਲੇਤੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀ ਮੋਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖੋ ਮੇਰੋ ਕੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਵੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਜੀਵਾਯਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸਫਲ ਕਰੇ ॥

ਹਮ ਹੋਵਹ ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਜਿਨਾ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਹਮ (ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ) ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਦਾਸ ਹੋਵਹਿ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਪਗ ਲਾਇਆ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਭਾਈ ਮੋਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਸਖਾ ਹੋ ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖੋ ਹੇ ਭਾਈਓ ਤੁਮਾਰਾ ਮਿਲਾਯਾ ਹਰਿ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਮੈਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਜਿਨ ਵਚਨ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਮਨਮੇਂ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜ੍ਯ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਕੇ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਐਸੇ ਗੁਰਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਬਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ਕਾ (ਨਿਰਬਾਣ) ਨਿਰਦੁਖ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮੀਠਾ ਭਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗੀਓਂ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਪਾਪੀ ਜਮਿ ਖਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਾ (ਸੰਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਗਹੀਣ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਜਮ ਨੇ ਖਾਇਆਹੈ।੩॥

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜਬ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਯਾ ਹੂਆ ਹਰਿ ਆਪਹੀਮਿਲਤਾਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤਾਹੈ ਸੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆਹੈ॥੪॥੫॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁਪਾਇਆ ਮੋਕਉਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿਮੀਠ ਲਗਾਵੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਿਨ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਮੀਠਾ ਲਗਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਭ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਰੀਰ ਔਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਭ ਹਰਾ ਔ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਨ ਸਫਲ ਅਰ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਮੋਕਉ ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ
ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਪਜਾਰਾ ਮੁਝੇ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲ ਜਾਇ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਇ ਦੇਇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਤਨ ਸਭ ਦੇ ਦੇਉਂ ॥ ੧ ॥

ਧੀਰਜੁ ਧਰਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਿਤ ਹਰਿਨਾਮੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹਰਿ ਸੇ ਧੀਰਜ ਔ ਧਰਮੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਨਿਤ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਖ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਉਤੇ ਅਰਥਾਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਜਿਤੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਕਭੀ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਸੇ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਨਰ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਸੇ ਭਾਗਹੀਣ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮੰਦਭਾਗੀ ਪੀਛੇ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮਰਕਰ ਫਿਰ (ਜਾਵੈ) ਜਨਮੇਂਗੇ ਵਾ ਪਹਲੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਹੋਤੇ ਭੀ ਮਰੇਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਣ ਤਜਾਗਨ ਰੂਪੁ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕੋ ਧਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਹਮ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭ ਜਨੋਂ ਕੋ ਆਨੰਦ ਮੂਲ ਜਗ ਜੀਵਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾ ਆਨੰਦਿ (ਕਰਹੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬਖਸਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੇਂ (ਮਿਲਾਵੈ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ॥

ਮਾਈ ਬਾਪ ਪੁਤ੍ਰ ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ ॥ ਸਭਨਾ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ ਹਰਿ ਕਰਿ ਦੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਸਭੀ ਹਰਿ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਃ ਸਨਬੰਧ ਕੀਏਹੈਂ ਬਹੁੜ ਹਰੀ ਨੇ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰਾ ਜੋਰੁ ਸਭ ਰਹਿਓ ਮੇਰੇ ਬੀਰ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਰੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਹਮਾਰਾ ਬਲੁ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਯਹ (ਤਨੁ) ਸੂਖਮ ਮਨ ਭੀ ਹਰਿ ਕੇ ਬਸ ਹੈ ਔ ਸਰੀਰ ਭੀ ਹਰਿ ਕੇ ਬਸ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਰਧਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਲਾਈ ॥ ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਸਤ ਉਦਾਸ ਰਹਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ ਲਗਾਈ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਹੀ ਮੇਂ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ਤਬ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਭਗਤੁ ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਤੁ ਕਾਰੈ ਕੰਮਿ ਹਮ ਹਰਿ ਲਾਏ ॥ ਸੋ ਹਮ ਕਰਹ ਜੋ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਔ ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਵ ਸਮਾਨ ਵਸੇਖ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨੇ ਹਮ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਆਪ ਹਰਿ ਹਮ ਸੇ ਆਗੇ ਕਰਾਏਗਾ ਸੋ ਕਰੇਂਗੇ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਕੀ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਲਿਵਲਾਈ॥੫॥੧॥੭॥੧੬॥

ਜਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਰੇ ਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥ ੧੬ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਲੰਗਰੁ ਬੰਦ ਦੇਖਾ ਤਉ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਕੁਛ ਉਪਾਇ ਕਰੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ ਉਦਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਰਿਆ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈਂ ਜਾਂ ਕਹੀਏ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕੇ ਆਹਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਜੀ ਪਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਆਗੈ ਕਰਿ ਧਰਿਆ ॥ ੧ ॥

(ਸੈਲ) ਖੁਸ਼ਕ ਪਥਰ ਮੈਂ ਜੰਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਾਂਕਾ ਰਿਜਕ ਆਗੈ ਕਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਤਰਿਆ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਕੀ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੁਕੇ ਕਾਸਟ ਵਤ ਰਿਦਾ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਕੀ ਧਰਿਆ ॥

ਜਨਨੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸਬੰਧੀ (ਆ) ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕੀ (ਧਰਿ) ਓਟ ਨਹੀਂ ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਹੇ ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸਿਰਿ ਬਿਸਿਰਿ ਰਿਜਕ ਪਹੁੰਚਾਵਤੇ ਹੈਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਹੇ ਮਨ ਕਾਹੇ ਤੂੰ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪਾਲਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਊਡੈ ਊਡਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥

ਊਡੇ ਜੋ ਕੂੰਜਾਂ ਹੈਂ ਉਡਕੇ ਸੈ ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਪਿਛੇ ਬਚੋਂ ਕੋ ਛੋਡਾ ਹੈ ॥ ਡਡੇ ਰਾਰੇ ਕੀ ਸ੍ਰਰਨਤਾ ਹੈ ॥

ਉਨ ਕਵਨੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਨੁ ਚੁਗਾਵੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਾਂ ਬਚਿਆਂ ਕੋ ਕਵਨ ਖਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਕੁਕੜ ਤੁਲ ਚੋਗਾ ਜੋ ਚਿੜੀ ਆਦ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ। ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕੂੰਜੋਂ ਕੇ ਬਚੇ ਇਸਤੇ ਪਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਦਸ ਅਸਟ ਨਿਧਾਨ ਠਾਕੁਰ ਕਰਤਲ ਧਰਿਆ ॥

ਸਭ ਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅਰ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਠਾਕੁਰ ਨੇ(ਕਰ)ਹਾਥਕੀ ਤਲੀ ਪਰ ਧਰਾਹੈ ਦੇਨੇ ਮੇਂ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ।ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਾਨੀ ਆਦਿ ਸੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ॥੪॥੧॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਰਿਆ ਚਾਰ ਕਰਹਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਇਤੁ ਰਾਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਚਾਰ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਗਜ ਆਦਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਇਤੁ) ਇਸ ਏਨਾਂ ਮੈਂ ਵਾ ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਸਦਾ ਰਤੇ ਹੁਏ ਸੋ ਸੰਸਾਰੀ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਰਿਦੇ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਉਤਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀਵ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਰਖ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕੋਟੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬਿਉਹਾਰੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਸਭ ਸਕਾਮੀ ਹੈਂ ਕੋਈ ਏਕ ਨਿਸਕਾਮ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਆਪ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਕਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭਿ ਸੋਧੇ ਸਭ ਏਕਾ ਬਾਤ ਪੁਕਾਰੀ ॥

੬ ਸਾਸਤ੍ਰ ੪ ਬੇਦ ੨੭ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ੧੮ ਪੁਰਾਣ ਸਭ (ਸੋਧੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਹੈਂ ਸਭ ਏਕ ਹੀ ਬਾਤ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਉ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਧਰ ਸਾਰੀ ॥

ਏਕ ਜੀਵ ਮਜਨ ੬੮ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਪੁਰਬੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੀ ਪਰਿਕਰਮਾ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਧਿਆਰੀ ॥ ੩ ॥

ਔ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ (ਅੰਧਿਆਰੀ) ਰਾਤ੍ਰਿ ਭਾਵ ਆਵਰਣ ਰੂਪ ਮਲ ਬਨੀ ਹੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਧਾਇਓ ਅਬ ਆਏ ਹਰਿਦੁਆਰੀ ॥

ਦੌੜਤੇ ੨ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਦੌੜਿਆਂ ਕੁਛ ਨ ਮਿਲਾ ਸੋ ਜਬ ਹਮ (ਹਰਿਦੁਆਰੀ) ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਭਾਵ ਸਾਧ ਸੰਗ॥ਤਿ ਮੇਂ ਆਇ ਪੜੇ ਹਾਂ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮੇਟ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਟੀ ਮਤ ਅਭਾਵ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਵਿਸਯਨੀ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੀਨੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ (ਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਲੰਘ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਥੇ ਔਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਾਲਕ ਥੇ ਖੇਲਤੇ ੨ ਪਲੰਘ ਕੀ ਬਾਹੀ ਪਕੜ ਗੋਦ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਅਤਿ ਹਰਖਤਿ ਹੋ ਕੰਠ ਲਾਇ ਕਰ ਲਡਾਉਨੇ ਲਗੇ ਔਰ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਜੀ ਸਨਮੁਖ ਖੜੀ ਥੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਆਗਿਆ ਹੂਈ 'ਬੀਬੀ ਇਹ ਦੋਹਤਾ ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੋਹਥਾ ਹੋਗਾ ਔ ਬੜਾ ਗੁਰੂ ਹੋਗਾ'ਬਰਦਾਨ ਸੁਨ ਬੀਬੀ ਜੀ ਪਰਸੰਨ ਭਈ ਜਬ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਿਲਕ ਪਾਕਰ ਕੇ ਮਾਤਾ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਨੇ ਗਏ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬੇਟਾ ਆਜ ਕਿਆ ਬਸਤ ਖਟ ਕੇ ਲਿਆਏ ਹੋ ਤਿਸ ਪਰਥਾਇ ਇਹ ਦੋ ਸਬਦ ਹੂਏ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਪ ਹਰਿਧਨੁ ਤਾਪ ਹਰਿਧਨੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹਰਿ ਧਨ ਕਾ ਹੀ ਜਾਪ ਹੈ ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਤਪ ਰੂਪ ਹੈ ਅਬ ਮੁਝੇ ਭੋਜਨ ਭੀ ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਮਨ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਹਰਿਧਨ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਨਿਮਖ ਭੀ ਮਨ ਸੇ ਬਿਸਰ ਨ ਜਾਇ ॥ ਐਸਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਰਦਾਨ ਦੇਹੋ ॥ ੧ ॥

ਮਾਈ ਖਾਟਿ ਆਇਓ ਘਰਿ ਪੂਤਾ ॥

ਹਰਿਧਨੁ ਚਲਤੇ ਹਰਿਧਨੁ ਬੈਸੇ ਹਰਿਧਨੁ ਜਾਗਤ ਸੂਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬੜੀ ਖਟੀ ਕਮਾਈ ਖਟ ਕਰ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕੌਨਸੀ ? ਉਤਰ ॥ ਐਸਾ ਅਤੋਟ ਧਨ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜੋ ਚਲਤੇ ਭੀ ਹਰਿਧਨ ਸੰਗ ਹੈ ਬੈਠਤੇ ਭੀ ਹਰਿਧਨ ਸੰਗ ਹੈ ਜਾਗਤੇ ਭੀ ਹਰਿਧਨ ਸੰਗ ਹੈ ॥

ਹਰਿਧਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਹਰਿਧਨੁ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਲਾਏ ਧਿਆਨਾ ॥

ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ਔ ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹਰਿ ਸੰਗ ਹੀ ਮੈਨੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਧਨੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿਧਨੁ ਬੇੜੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਾਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਤੁਲਹਾ ਹੈ ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਬੇੜੀ ਹੈ ਹਰਿਧਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਪਰਾਨਾ) ਜਹਾਜ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਧਨ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਹਰਿਧਨਿ ਲਾਹਿਆ ਧੋਖਾ ॥

ਹਰਿਧਨ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿਧਨ ਨੇ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਭ (ਧੋਖਾ) ਸੰਸਾ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਧਨ ਤੇ ਮੈ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹਾਥਿ ਚਰਿਓ ਹਰਿ ਥੋਕਾ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਸੇ ਮੈਨੇ ਰਿਧਿ ਸਿਧਾਦਿਕ ਔ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਥੋਕਾ)ਬੜਾ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇ ਹਾਥਚੜਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖਾਵਹੁ ਖਰਚਹੁ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਹਲਤ ਪਲਤ ਕੈ ਸੰਗੇ ॥

ਅਬ ਇਸ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਆਪ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰੁ ਖਰਚਤਾ ਹੂੰ ਔਰੁ ਕੋ ਜਪਾਤਾ ਹੂੰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਯਹ ਧਨ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸੰਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਾਦਿ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਲਾਦਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ(ਨਾਨਕ)ਮੇਂ ਅਰਜਨ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ॥ ਅਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬੁਧਿਆਦਿਕ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਜ ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਬ ਗੁਰਿਆਈ ਪਾਇ ਕਰ ਮਾਤਾ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਅਸੀਸ ਦਈ ਹੈ ਸੋ ਸਬਦ ਮੈਂ ਗੁੰਥਨ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਜੀਨੇ ਐਸੇ ਵਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ ਪਿਤਰੀ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ॥

ਜਿਸ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਪਿਤਰੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੁਮ ਸਦ ਹੀ ਜਾਪਹੁ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੁਮ ਮਨ ਸ੍ਯਾਨੀ ਕਰ ਸਰਬ ਕਾਲ ਜਪਤੇ ਰਹੋ ॥ ੧ ॥

ਪੂਤਾ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਸੀਸ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਤੁਮ ਕਉ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਮਾਤਾ ਕੀ ਇਹੀ ਅਸੀਸ ਹੈ ਕਿ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਮਰਣ ਨ ਹੋਇ ਸਰਬ ਕਾਲ ਜਗਦੀਸ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਰਹੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਮਕਉ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕਰ ਤੁਮ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੈਂ ਔ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨੀ ਰਹੇ ॥

ਕਾਪੜੁ ਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਾਖੀ ਭੋਜਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਰੂਪੀ ਬਸਤ੍ਰ ਬਨਾਈ ਰਖੈ ਨਿਤ ਹੀ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਰਹੋ ॥ ੨ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹੁ ਸਦਾ ਚਿਰੁ ਜੀਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਅਨਦ ਅਨੰਤਾ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਰਹੋ ਔ ਨਿਤ ਚਿਰੰਜੀਵੀ ਬਨੇ ਰਹੋ ਹਰਿ ਅਨੰਤ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਰਹੋ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਹੋ॥

ਰੰਗ ਤਮਾਸਾ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਕਬਹਿ ਨ ਬਿਆਪੈ ਚਿੰਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ ਰੰਗੋਂ ਕਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਤੁਮ ਇਹੀ ਦੇਖੋ ਜੋ ਸਭ ਆਸਾ ਤੁਮਾਰੀ ਪੂਰਣ ਹੋ ਪੁਨਾ ਚਿੰਤਾ ਤੁਮ ਕੋ ਕਭੀ ਭੀ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਵਰੁ ਤੁਮਾਰਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਵਉ ਹਰਿ ਚਰਣਾ ਹੋਹੁ ਕਉਲਾ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹੋਇ ਔਰ ਤਿਸ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰਾ ਮਨ ਭ੍ਰਮਰ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਉਨ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਇਓ ਜਿਉ ਬੂੰਦਹਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਮਉਲਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਸੇ ਪਪੀਹਾ (ਮਉਲਾ) ਮਿਲਤਾ ਵਾ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਅਰਥਾਤ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਸੀਸ ਕਰ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਉਨ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪਰਤੰਤ੍ਰਤਾ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਤਾ ਕਰੈ ਪਛਮ ਕੈ ਤਾਈ ਪੂਰਬ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤ ॥
ਖਿਨਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ ਆਪਨ ਹਾਥਿ ਮਤਾਤ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵ ਪਛਮ ਕੋ ਜਾਨੇ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਉਸਕੋ ਪੂਰਬ ਕੀ ਓਰ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਏਕ ਪਲ ਮੇਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਲ ਹੀ ਮੇਂ (ਉਥਾਪਨ) ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸਭ ਮਤਾਂਤ ਭਾਵ ਸਲਾਹ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਆਨਪ ਕਾਹੂ ਕਾਮਿ ਨ ਆਤ ॥
ਜੋ ਅਨਰੂਪਿਓ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ ਹੋਇ ਰਹੀ ਉਹ ਬਾਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪਨੀ ਸਿਆਨਪ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਤੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ (ਅਨਰੂਪਿਓ) ਠਟਿਆ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪੁ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਬਾਰਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੇਸੁ ਕਮਾਵਨ ਧਨ ਜੋਰਨ ਕੀ ਮਨਸਾ ਬੀਚੇ ਨਿਕਸੇ ਸਾਸ ॥

ਜੀਵ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਮੁਕੇ ਦੇਸ ਕੋ ਖਟ ਲੇਵਾਂ ਭਾਵ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੇਵੋਂ ਔ ਧਨ ਇਕਠਾ ਕਰਾ ਪਰੰਤੂ ਬੀਚ ਮੇਂ ਹੀ ਸ੍ਵਾਸ ਨਿਕਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਸਕਰ ਨੇਬ ਖਵਾਸ ਸਭ ਤਿਆਗੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਊਠਿ ਸਿਧਾਸ ॥ ੨ ॥

(ਲਸਕਰ)ਸੈਨਾ (ਨੇਬ) ਚੋਬਦਾਰ (ਖਵਾਸ) ਨਫਰ ਇਤਜਾਦਿ ਅੰਤ ਕੋ ਸਭ ਤਜਾਗ ਕੀਏ ਜਮ ਲੋਕ ਕੋ ਉਠਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਇ ਅਨੰਨਿ ਮਨ ਹਠਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਆਪਸ ਕਉ ਜਾਨਾਤ ॥

(ਅਨੰਨਿ) ਅਵਿਰਲ ਹੋਕਰ ਮਨਕੇ ਹਠਕੀ ਦ੍ਰਿਢਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਬਡਾ ਜਨਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਅਨਿੰਦੁ ਨਿੰਦੁ ਕਰਿ ਛੋਡਿਓ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਖਾਤ ॥ ੩ ॥

ਮੰਦ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਦੇ ਜਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨਿੰਦ ਬਸਤੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿੰਦ ਕਰ ਤਜਾਗਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਿਸਰਮੁ ਸੋਈ ਬਸਤੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਖਾਤਾ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਅਨਿੰਦ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰ ਭਾਵ ਨਿਖਿਧ ਜਾਨਕਰ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਇਹ ਜੀਉ (ਸੋਈ) ਉਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਵਾਰ ਵਾਰ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਕਾਟੀ ਫਾਸ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏਂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੁ ਫਾਸੀ ਕਾਟੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗ੍ਰਹਸਤ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਔਰ ਉਦਾਸ ਭਾਵ ਤਜਾਗ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਬਰਨਨ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਜਪਿਓ ਤਿਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਮਮਤਾ ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਤੇ ਹਾਟੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪਾਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਇਨ ਬਿਆਧੋਂ ਸੇ ਸੋ ਹਟੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਗਾਇਓ ॥
ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਭਇਓ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਕੇ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਯਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਮੈਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸੁਖੁ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੁ ਮਨ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਓ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਮਾਨੀ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸੀ ਕੋ ਭਲਾ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨੇ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਨੀਸਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਭ ਮੇਂ ਇਕ ਸਮਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋਗਾਭਜਾਸ ਯੁਕਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਉਨਕੇ ਪਹਚਾਨਨੇ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਥਾਈ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਤਾ ॥

ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਰਥ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੂਸਰਾ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਔਰੁ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰੰਗਿ ਰਵਿਓ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ (ਨਿਰੰਤਰਿ) ਏਕ ਰਸ ਜਿਸਕਾ ਰੰਗ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਗੁਰਮੁਖ (ਰਾਤਾ) ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲਾ ਤਾ ਨਿਰਭੈ ਕੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਬ (ਨਿਰਭੈ ਕੈ ਘਰਿ) ਭਜ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ (ਨਿਰਭੈ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਕਲੇਸ ਵਾ ਕਲਪਨਾ ਔ ਕਲੇਸ ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ(ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁਖ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੋ ਅਪਨੈ ਦੁਖਿ ਭਰਿਆ ॥

ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਪਾਸ ਅਪਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਦੁਖ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਅਪਨੇ ਹੀ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਿ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜਿਸਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਸੋਈ ਤਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋ ਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਤੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਜਸੁ ਘਾਟੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰ ਬਿਨਾਂ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪੀੜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕਾਈ ਸੇ ਅਪਨਾ ਮਾਨ ਮਹਤ੍ਵ ਜਸ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਸੈਨ ਸਾਕ ਕਿਤਹੀ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਕਰ (ਸੈਨ) ਸਾਥੀ ਔ ਸਾਕ ਜਿਤਨੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਮੈ ਸੇ ਕੋਈ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕਦੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਨੀਚ ਕੁਲੁ ਊਚਾ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਔ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸ ਨੀਚ ਕੁਲ ਕਾ ਹੋਵੈ ਤਉ ਭੀ ਉਚਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਲਾਖ ਕੋਟਿ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਬਿੰਜਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੀ ॥

ਵਿਖਜੋਂ ਕੇ ਸਾਧਨ (ਬਿੰਜਨ) ਭੋਜਨ ਲਖਾਂ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਾਂ ਵਿਖੇ ਪਰਵਿਰਤ ਹੋਣੇ ਤੇ ਕਿਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੂਈ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਉਜੀਆਰਾ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਸੂਝੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਕੋਟੋਂ ਸੂਰਜ ਵਤ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਸੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਜੋ ਅਗੋਚਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬਸਤ ਹੈ ਸੋ ਸੂਝੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰਿ ਆਇਆ ਭੈ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਹੇ ਭਜ ਕੇ ਭੰਜਨ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਰਾਇ ਮੈਂ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ ਫਿਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਅਬ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਧ ਕੇ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਜਨੁ ਬਾਛੈ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਕੋ ਮੈਂ ਚਾਹਤਾ ਹਾਂ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹੁ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ॥੪॥੬॥ ੭ ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਅਨਿਤਜ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਵੈਰਾਗ ਮਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਰਭ ਮਾਤਾ ਕੈ ਵਾਸਾ ਊਹਾ ਛੋਡਿ ਧਰਨਿ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਦੇਖ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਥਾ ਉਸ ਸਥਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਬ ਤੂੰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤ੍ ਸਾਲ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ ਮੰਦਰ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੂ ਜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਵਾਲੇ ਮਹਲ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗੀਚੇ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਕਛੁ ਭੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਜਾਇਆ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਲੋਭ ਲਬੀ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜੀਅ ਕਉ ਏਹਾ ਵਸਤੁ ਫਬੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਲੋਭ ਕਰ ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਤੂੰ (ਲਬੀ) ਲਾਲਚੀ ਬਨਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਜਿਤਨੇ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਪਦਾਰਥੁ ਯਹ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਯਹੀ ਵਸਤੁ ਜੀਵ ਕੋ ਫਬੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਸਫਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸਟ ਮੀਤ ਬੰਧਪ ਸੁਤ ਭਾਈ ਸੰਗਿ ਬਨਿਤਾ ਰਚਿ ਹਸਿਆ ॥

ਜਾਨ (ਇਸਟ ਮੀਤ) ਪ੍ਰਿਯ ਮਿਤ੍ਰ (ਬੰਧਪ) ਸਨਬੰਧੀ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਔ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਰਚ ਕਰ ਹਸਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਿਓ ਹੈ ਉਨ ਪੇਖਤ ਹੀ ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਅੰਤ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਇ ਬਨਾ ਹੈ ਤਬ ਉਨ ਸਭ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਕਾਲ ਨੇ ਗ੍ਰਸਿ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਕੁਛ ਸਹਾਯਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ॥ ੨ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਬਿਹਾਝੀ ਸੰਪੈ ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਦਾਮਾ ॥

ਜੋ ਸੋਨਾਂ ਚਾਂਦੀ ਰੁਪੈਯਾ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਬੜੇ ਬਡੇ ਅਨਰਥ ਕਰਕੇ (ਬਿਹਾਝੀ) ਖਰੀਦੀ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ਥੀ ॥

ਭਾੜੀ ਕਉ ਓਹੁ ਭਾੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਰੁ ਸਗਲ ਭਇਓ ਬਿਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋ(ਭਾੜੀ ਕਉ)ਭਾੜਾ ਲੇਨੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਕੋ ਭਾੜਾ ਮਿਲਾ ਜੋ ਖਾਇ ਪਹਿਨ ਲੀਆ ਸੋ ਇਸਕਾ ਥਾ ਔਰ ਸਭ ਧਨ ਦੂਸਰੋਂ ਕਾ ਹੋ ਗਯਾ ॥ ੩ ॥

ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਰਥ ਸੰਬਾਹੇ ਗਹੁ ਕਰਿ ਕੀਨੇ ਮੇਰੇ ॥

(ਹੈਵਰ) ਸੁੰਦਰ ਘੋੜੇ (ਗੈਵਰ) ਸੁੰਦਰ ਹਾਥੀ ਸੁੰਦਰ ਰਥ(ਸੰਬਾਹੇ)ਏਕਤ੍ਰ ਕਰੇ(ਗਹੁ)ਹਠ ਵਾਮੋਹਕਰਕੇਕਹਤਾਹੈ ਕਿਮੇਰੇਹੈਂ॥

ਜਬ ਤੇ ਹੋਈ ਲਾਮੀ ਧਾਈ ਚਲਹਿ ਨਾਹੀ ਇਕ ਪੈਰੇ ॥ ੪ ॥

(ਜਬਤੇ) ਜਿਸ ਕਾਲ ਤੇ(ਲਾਮੀਧਾਈ) ਬਡੀ ਦੂਰ ਕੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਹੁਈ ਅਰਥਾਤ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੁਈ ਤਬ ਏਕ ਪੈਰ ਭੀ ਏ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਰਾਜਾ ਨਾਮੁ ਕੁਟੰਬ ਸਹਾਈ ॥

ਮੇਰੇ ਤੋ ਨਾਮ ਹੀ ਧਨੁ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਹੀ ਮਨੁ (ਰਾਜਾ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਹੀ ਕੁਟੰਬੁ ਔ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਸੰਪਤਿ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦੀਈ ਓਹ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਮਤਾ ਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਹਮ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਔ ਜਨਮ ਕਰ ਆਉਤੇ ਨਹੀਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰੁ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਨੇ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਿਨਸਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰੁ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਨ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਨ ਜਨਮ ਕਰ ਆਵਤੇਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਛੂਟੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਜਪਨੇ ਸੇ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ ਦਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ਮਾਤਾ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹੁ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਲਾ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ੨ ॥

ਅੰਰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੋਨੋਂ ਸੇ ਅਲਗ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਸਾ ਤਿਨਹੀ ਰਖਿ ਲੀਆ ਸਗਲ ਜੁਗਤਿ ਬਣਿਆਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਦਾਸ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਵਹੁ ਭਗਤ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਸਭ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਉਸਕੀਜੁਗਤਬਨਆਈ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਸੁਖੀ ਹੈ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਅਨੰਦ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪੁਰਖ ਦਿਆਲ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਲੀਏ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਸਗਲ ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰੋ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪਾਪੀ ਥੇ ਸੋ ਆਪ ਨੇ ਦਾਸ ਬਨਾਇ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੀਏ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੋ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਾਥਾ ਟੇਕਤਾ ਹੈ ॥

ਬਰਨੁ ਜਾਤਿ ਕੋਊ ਪੂਛੈ ਨਾਹੀ ਬਾਛਹਿ ਚਰਨ ਰਵਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਬਰਨ ਔ ਬਰਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਜਾਤੇਂ ਹੋ ਗਈ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤਾ ਸਭ ਉਨਕੇ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਠਾਕੁਰ ਐਸੋ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹਾਰੋ ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਧਨੀ
ਕਹੀਜੈ ਜਨਕੋ ਅੰਗੁ ਨਿਰਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਐਸਾ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਨੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਨਿਆਉਂ ਸੇ ਭਿੰਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਤਮ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਾ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਦੇਉ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਕਬੀਰ ਦਾਸਰੋ ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ਚੈਮਿਆਰੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਸੋ ਕੌਨ ਦੇਖੋ ਨਾਮਦੇਉ ਛੀਂਬਾ ਕਬੀਰ (ਦਾਸਰੋ) ਜੁਲਾਹਾ ਤਿਲੋਚਨ ਬਾਨੀਆਂ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰ ਇਨਕੀ ਸਭ ਚਰਣ-ਧੂਰ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇਨਕਾ ਸਮਦਾਉ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹੁ ਕਿ ਹੇ ਠਾਕਰ ਏਹੁ ਸਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੈ ਨਾਹੀ ਕੋਊ ਬੂਝਨ ਹਾਰੋ ਜਾਨੈ ਕਵਨੁ ਭਤਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੋ ਯਥਾਰਥ ਬੂਝਨੇ ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਕਿਸ (ਭਤਾ) ਭਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨੈਂ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਅਰੁ ਸਗਲ ਮੋਨਿ ਜਨ ਗਹਿ ਨ ਸਕਾਹਿ ਗਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ਼ਿਵ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਔਰ ਸਭ ਮੁਨਿ ਜਨ ਭੀ (ਗਹਿ) ਪਕੜ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਉਸਕੀ (ਗਤਾ) ਗਤਿ ਤੋ ਈਹਾਂ ਤਕ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਕਥਾ ॥
ਸੁਨੀਐ ਅਵਰ ਅਵਰ ਬਿਧਿ ਬੁਝੀਐ ਬਕਨ ਕਥਨ ਰਹਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਾਂਤੇ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਅਗਮ ਔਰ (ਅਗਾਧਿ) ਅਥਾਹ ਕਥਾ ਹੈ ਸੁਨੀਤੀ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹੈ ਬੁਝੀਤੀ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਨੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਸਟੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਯਥਾਰਥ ਸਮਝੀਏ ਤੋ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ ਬੋਲਨੇ ਸੇ ਅਰ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਨ ਕਛ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਭਗਤਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਤਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਹੀ ਭਗਤ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਪਨੇ ਹੀ ਸੰਗ ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਪੇਖਿਓ ਜਤ੍ਰ ਕਤਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਸਰਬਗਜ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੀ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥
ਅਨੰਨਜ ਭਗਤੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਜਨ ਕਉ ਕਛੂ ਨ ਆਇਓ ॥

(ਮਤਾ) ਦੋ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ (ਮਸੂਰਤ) ਬਹੁਤੋਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ਯਾ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਯਹ ਸਭ ਦਾਸ ਕਛੂ ਉਪਾਉ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਜਹ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਿਓ ਹੈ ਤਹਾ ਤਹਾ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸਕਲ (ਅਉਸਰ) ਸਮਜ ਆਨ ਬਨਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀ ਧਯਾਨੁ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ ॥ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਬਾਰਿਕ
ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਨ ਕਉ ਲਾਡ ਲਡਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਬਿਰਦ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਾਲਕ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ (ਲਾਡ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਲਡਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨਿ ਗਾਇਓ ॥

ਜਪ ਕਰਨਾ ਤਪ ਕਰਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਰਨਾ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਬੇਦ ਵਿਹਿਤ ਧਰਮ ਕਰਨਾ ਸਭ ਕੇ ਸਥਾਨ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮੇਂ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਅੰਤਰਿ ਭਾਵ ਹੈ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸ ਨੇ ਅਭੈਦਾਨ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥
ਜਿਸ ਨੇ ਅਭੈਦਾਨ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਰਾਧਹੁ ਪਿਆਰੋ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਜੈ ਢੀਲਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਮੋਹਨ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਧਯਾਓ (ਢੀਲਾ) ਦੇਰ ਇਕ ਨਿਮਖ ਭੀ ਨ ਕਰੋ ॥

ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਭਾਵਨੀ ਲਾਈਐ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁ ਹਾਠੀਲਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਤਿਸ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਸ੍ਰਧਾ ਲਗਾਈਐ ਔਰ (ਹਾਠੀਲਾ) ਹਠ ਔ ਅਭਿਮਾਨੁ ਤਯਾਗ ਦੇਉ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਰਾਗੀਲਾ ॥
ਬਾਸਿ ਰਹਿਓ ਹੀਅਰੇ ਕੈ ਸੰਗੇ ਪੇਖਿ ਮੋਹਿਓ ਮਨੁ ਲੀਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪਯਾਰਾ ਮੋਹਨ ਮਾਨ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਰੰਗੀਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹ੍ਰਿਦਯ ਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਲੀਲਾ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਦੇਖਕਰ ਮਨ ਮੋਹਾ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ ਉਤਰੈ ਮਨਹੁ ਜੰਗੀਲਾ ॥

ਜਿਸ ਮੋਹਨ ਪਯਾਰੇ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਜੰਗੀਲਾ) ਮਨ ਸੇ ਜੰਗਾਲੁ ਭਾਵ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਪਰੈ ਪਰੀਲਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੋਹਨ ਪਯਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਕਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਪਰੇ ਸੇ ਭੀ ਪਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰਥਾਤ ਬਰੰਤ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ ਸਾਸਤ੍ਰਗਿ ਕਹਾਵਤ ਸਭ ਕੀਨੇ ਬਸਿ ਅਪਨਹੀ ॥

ਬਡੇ ਮੁਨੀ ਔਰ ਜੋਗੀਸ੍ਵਰ ਤਥਾ ਬਡੇ ਪੰਡਤ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਗ ਕਹਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਅਪਨੇ ਬਸ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਨਿ ਦੇਵ ਅਰੁ ਕੋਡਿ ਤੇਤੀਸਾ ਤਿਨਕੀ ਹੈਰਤਿ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ ॥ ੧ ॥

ਤੀਨ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਤਥਾ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟ ਦੇਵਤੇ ਇਨਕੀ ਭੀ (ਹੈਰਤਿ) ਅਕਲ ਇਸਕੇ ਆਗੇ ਕਛ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਲਿਵੰਤਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹੀ ਸਭ ਮਹੀ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ
ਕੋਊ ਮਰਮਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਹ ਐਸੀ ਬਲਵਾਨ ਹੈ ਸਭ(ਮਹੀ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ ਵਾ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੇਂ ਬਿਆਪਕ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਇਸਕੇ ਭੇਦੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ (ਲਹੀ) ਜਾਨੀ ਹੈ ॥

ਜੀਤਿ ਜੀਤਿ ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨਾ ਸਗਲ ਭੁਵਨ ਲਪਟਹੀ ॥

ਤੀਨੋਂ ਦੇਵਤੋਂ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਰਿਖ ਮੁਨਿ ਕੋ ਜੀਤ ਕੇ ਸਭ ਉਤਮ ਸਥਾਨ ਭਾਵ ਤੀਰਥਾਦਿਕ ਜੀਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਮੇਂ ਇਤ੍ਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਤੇ ਭਾਗੀ ਹੋਇ ਚੇਰੀ ਚਰਨ ਗਹੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਕਿੰਚਨ ਸਾਧੂ ਹੈ ਤਿਨਸੇ ਭਾਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦਾਸੀ ਹੋਕਰ ਚਰਨ ਪਕੜੀ ਰਖਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਦਇਆ ਕਾ ਫਲ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਬੇਨੰਤੀ ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ ਧਿਆਇਆ ॥

ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨਾ ਠਾਕਰ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਰਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਠਾਕੁਰ ਹੋਏ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ॥
ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੁਈ ਹੈ ਉਬਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਠਾਕਰ ਜੀ ਆਪ ਦਿਆਲੂ ਭਏ ਤਬ ਕਲਿਆਣ ਹੁਈ ਔਰ ਦਾਸ ਕੋ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਾਲਕ ਜੀਵ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਿ ਵਰ ਨਾਰੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੈਸਟ (ਨਾਰੀ) ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਠਾਕਰ ਕਾ ਜਸ ਤਿਸੀ ਕਰ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨਿ ਸਭ ਕਾ ਕੀਆ ਉਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸਤਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੫॥

ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਨਿਰਬਲਤਾ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਤਿਨਕਾ ਬਲੁ ਹੈ ਥੋਰਾ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਸੰਬੰਧੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਬਲ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਥੋੜਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪੇਖੇ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਭੋਰਾ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਅਨੇਕ ਤਰਹ ਕੇ ਰੰਗ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਭੋਰਾ) ਥੋੜਾ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਠਾਕੁਰ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਆਹਿ ਨ ਮੋਰਾ ॥
ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਨਿਰਗੁਨ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਆਹਿਓ ਤੁਮਰਾ ਧੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ (ਧੋਰਾ) ਆਸਰਾ (ਆਹਿਓ) ਚਾਹਿਆ ਅਰਥਾਤ ਤਕਿਆ ਹੈ ॥

ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਣ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਈਹਾ ਊਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋਰਾ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਬਲਹੈ।

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪਾਇਓ ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਨਿਹੋਰਾ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਸਭ (ਨਿਹੋਰਾ) ਅਹਸਾਨ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਬ ਕਿਸੀ ਕੀ ਖੁਸ਼ਾਮਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੬ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਦੁਰਲਭਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਸਤਿਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਲ ਜਾਲ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਤਜਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥

(ਆਲ) ਘਰ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਭ੍ਰਮ ਔਰ ਮੋਹ ਕੇ ਬਸ ਹੋਨੇ ਕਰ ਜਾਲ ਪੜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਾ ਦੇਵੇ ਔ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਮਨ ਕਉ ਏਹ ਉਪਦੇਸੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਕਰ(ਸਹਜਿ)ਸੁਭਾਵਿਕ ਵਾ ਸਨੇ ਸਨੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ਜਾਵੇ ॥ ੧॥

ਸਾਜਨ ਐਸੋ ਸੰਤੁ ਸਹਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ ਤੂਟਹਿ ਮਾਇਆ ॥
ਬੰਧ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਜਨੋਂ ਕੋਈ ਸੰਤ ਐਸੋ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੇ ਜਿਨ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਜਾਵੇਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਬੀਂ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਵੇ ॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਅਨਿਕ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਨੀਕੀ ਇਹ ਠਹਰਾਈ ॥

ਬਹੁਤ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਅਨੇਕ ਸਲਾਹ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਇਹੀ ਬਾਰਤਾ ਅਛੀ ਠਹਰਾਈ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਧੂਓਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿ ਜਸ ਕਾ ਗਾਨ ਕਰੈਗਾ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜੈਗਾ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੭ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਖਿਨਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ ਕੀਮਤਿ ਜਾਇ ਨ ਕਰੀ ॥

ਹਰਿ ਕੈਸਾ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤਿ ਕਰਕੇ ਉਠਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜਾ ਰੰਕੁ ਕਰੈ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਨੀਚਹ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਪਲ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਕੋ ਕੰਗਾਲ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨੀਚ ਕੰਗਾਲ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਵਿਸੇਸ ਜੋਤ ਦੇਕਰ ਪਲ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਿਆਈਐ ਅਪਨੋ ਸਦਾ ਹਰੀ ॥ ਸੋਚ ਅੰਦੇਸਾ ਤਾਕਾ
ਕਹਾ ਕਰੀਐ ਜਾਮਹਿ ਏਕ ਘਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੋ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਧਿਆਈਏ (ਸੋਚ ਅੰਦੇਸਾ) ਚਿੰਤਾ ਅਰ ਸੰਦੇਹ ਉਸ ਬਸਤੂ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਮੇਂ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਏਕ ਘੜੀ ਭਰ ਕੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੀ ਟੇਕ ਪੂਰੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੈ ਪਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮੈਨੂੰ ਤੋ ਸਰੀਰ ਕਰ ਤੁਮਾਰੀ ਟੇਕ ਹੈ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਤੀ ਭੀ ਮੇਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਅਚੇਤ ਇਆਨੇ ਬਾਰਿਕ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਧਾਰਿ ਕਰੀ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਜੀਵ (ਅਚੇਤ) ਮੂਰਖ ਛੋਟੇ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਭੁਜਾ ਦੇਕਰ ਹਮਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ॥ ਵਾ ਤੁਮਨੇ (ਕਰੀ) ਹਸਤੀ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਮਕੋ ਭੀ ਰਾਖਹਿਂਗਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੮ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਬਸਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ਤਹ ਭ੍ਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਆਪ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਸੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਭਰਮ ਰੂਪ ਅੰਧਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਠਾਕੁਰ ਜਾ ਸਿਮਰਾ ਤੂੰ ਤਾਹੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਰਬ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਜਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੂੰ ਤੁਮ ਤਹਾਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਹੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੀ ਕਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਆਪ ਕਾ (ਸਾਲਾਹੀ) ਉਸਤਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਬਨਾ ਰਹੂੰ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਉ ਤੁਮਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਹੀ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਾਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਹੂੰ ਵਾ ਤੁਮਹੀ ਕੋ (ਆਹੀ) ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਭਈ ਕਰਤੇ ਕੀ ਹੋਰ ਆਸ ਬਿਡਾਣੀ ਲਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤੇ ਜਬ ਸੇ ਆਪ ਕੀ ਟੇਕ ਭਈ ਹੈ ਤਬ ਸੇ (ਬਿਡਾਣੀ) ਬਿਗਾਨੀ ਆਸ਼ਾ ਹਿਰਦਜ ਸੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੯ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦੀਜੈ ਜਸੁ ਗਾਵਉ ਨਿਸਿ ਅਰੁ ਭੋਰ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਮੇਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜਸ ਰਾਤ ਔ (ਭੋਰ) ਦਿਨ ਗਾਉਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਦਾਸ ਪਗ ਝਾਰਉ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਇਹ ਮਨੋਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਪਨੇ ਕੇਸੋਂ ਸੇ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਚਰਣ ਝਾੜੂੰ ॥ ੧ ॥

ਠਾਕੁਰ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਬੀਆ ਨ ਹੋਰ ॥ ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਹਰਿ
ਰਸਨ ਅਰਾਧਉ ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ ਓਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਭਾਵ ਜਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰੀ ਓਰ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕੁਰ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰ ਜੋਰਿ ॥

ਹੇ ਦਜਾਲ ਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਯਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਤੁਮਰੋ ਉਧਰਸਿ ਆਖੀ ਫੋਰ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤਾ ਰਹਾਂ ਜਿਸ ਜਪਨੇ ਸੇ ਮੈਂ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ(ਆਖੀ ਫੋਰਿ)ਆਂਖ ਫਰਕਨੇ ਮਾਤ੍ (ਉਧਰਸਿ) ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੨੦ ॥
ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਅਰੁ ਰੁਦ੍ ਲੋਕ ਆਈ ਇੰਦ੍ ਲੋਕ ਤੇ ਧਾਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਅਰ ਰੁਦ੍ ਲੋਕ ਇੰਦ੍ ਲੋਕ ਸੇ ਜਲਾਉਤੀ ਹੂਈ ਦੌੜੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਓਰ ਨਿਗਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਮਲ ਮਲ ਕਰ ਪੈਰ ਧੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਆਇ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾਇ ॥ ਗੁਹਜ ਪਾਵਕੋ ਬਹੁਤੁ
ਪ੍ਰਜਾਰੈ ਮੋਕਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਓ ਹੈ ਬਤਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਆਇ ਪੜਾ ਹੂੰ ਛਿਪੀ ਹੋਈ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਸ ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਜਲਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿਸਸੇ ਬਚਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਬਤਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਯਹ ਬੁਝੈਗੀ ॥ ੧ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਜਖ੍ ਕਿੰਨਰ ਨਰ ਰਹੀ ਕੰਠਿ ਉਰਝਾਇ ॥

(ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ) ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਸਾਧਨ ਹਾਰੋਂ ਕੇ ਜਛ ਕਿੰਨਰਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਲਿਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰਤੈ ਜਾਕੈ ਕੋਟਿ ਐਸੀ ਦਾਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸੁ ਕੀਆਂ ਕਰੋੜੋਂ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਤ ਐਸੀਆਂ ਸਕਤੀਆਂ ਦਾਸੀ ਹੈਂ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਤੇ ਨੇ ਮੇਰਾ (ਅੰਗੁ) ਪਖਜੁ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੀ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੨੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਜਸੁ ਮਿਟੈ ਹੋਵੈ ਜਗਿ ਕੀਰਤਿ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ ॥

ਜਿਸ ਸੇ ਅਪਕੀਰਤੀ ਦੂਰ ਹੋਇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੀਰਤਿ ਹੋ ਜਾਇ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ (ਦਰਗਹ) ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਬੈਠਨੇ ਕੀ ਜਗਾਹ ਮਿਲੈ ॥

ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾਸ ਹੋਇ ਖਿਨ ਮਹਿ ਸੁਖ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਮ ਕਾ ਭੈ ਖਿਣ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਇ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਘਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਐ ॥ ੧ ॥

ਜਾਤੇ ਘਾਲ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈਐ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ
ਅਪਨਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ (ਘਾਲ) ਸੇਵਾ ਬਜਰਥ ਨ ਜਾਇ ਐਸਾ ਆਪ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰੂੰ ਔ ਧਜਾਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹਿ ਸਰਨਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸ਼ਰਨ ਹੂੰ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਜੀਵ ਸੋਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਦਾਸਹ ਪੈਜ ਰਖਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਖੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੨੨ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਸ੍ੰਭਰ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਿਸ੍ੰਭਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਭਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਜਿਸਕੇ ਭਰੇ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਫਲ ਨ ਹੋਵਤ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਉਧਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਏਕ ਖ਼ਿਜਨ ਮੇਂ ਉਧਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥ ਸਗਲ ਜੀਅ
ਜਾਕਉ ਆਰਾਧਹਿ ਤਾਹੂ ਕਉ ਤੂੰ ਜਾਚੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਰਾਚੁ) ਖਚਤ ਹੋ ਸਭ ਜੀਵ ਜਿਸਕਾ ਆਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੋ ਭਾਵ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮਾਂਗੁ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਕਰਤੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ॥

ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੨੩ ॥

ਜਿਸਕਾ ਤੂੰ ਸਹਾਇਕ ਹੋਕਰ ਰਖਜਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਸੰਸਾਰ ਕਜਾ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਤਾਪ ਆਵਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਉਤਰਨੇ ਪਰ ਬਚਨ ਹੁਆ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ਆਪ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਅਵਖਧੁ ਉਤਰਿ ਗਇਓ ਸਭੁ ਤਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤਿਗਜਾ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਖਧਿ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਤਾਪੁ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਤਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਰਖਿਓ ਪਰਮੇਸਰਿ ਅਪੁਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟੀ ਬਿਆਧਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਬਿਆਧੀ ਮਿਟਿ ਗਈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਬਿਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਮੇਰੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਵਾ ਮੇਰਾ ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੨੪ ॥

ਐਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸੋਢ ਬੰਸ ਕੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੁ ਅਬਚਲ ਨੀਵ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ (ਸਵਾਈ) ਬਿਸੇਖ ਹੀ ਚੜ੍ਹਤੀ ਰਹੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੨੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚੀਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ॥
ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ ਅਉਧਹਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਮੈਨੇ ਕਬੀ ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਚਿਤ ਨ ਲਗਾਇਆ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਧੰਧੇ ਕਰਨ ਮੇਂ ਬੀਤ ਗਈ ਔ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਗਾਯਨ ਨ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਤਿ ਕਪਟੇ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਧਾਇਓ ॥
ਅਨੇਕ ਜੁਗਤਿ ਕਪਟ ਕੀ ਕਰ ਕਰ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਦੌੜਨੇ ਕਰ ਕੌਡੀ ਕੌਡੀ ਜੋੜੀ ਹੈ ॥
ਬਿਸਰਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਤੇ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ ਮਹਾਂ ਮੋਹਨੀ ਖਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਆਪਕੋ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੂੰ ਅਬ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਕਿਤਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਗਿਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨਗਿਨਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਮਹਾਂ ਮੋਹਨੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਗਨਹੁ ਨ ਮੋਹਿ ਕਮਾਇਓ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੋ ਔਰ ਮੇਰਾ ਕਮਾਇਆ ਹੂਆ ਔਗੁਨ ਨ ਗਿਨੋਂ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦਜਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥੨॥੧੬॥੨੫॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਵੰਤ ॥ ਛੋਡਿ ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਮਿਥਿਆ ਭਜੁ ਸਦਾ ਭਗਵੰਤ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਮ (ਰਵੰਤ) ਜਪਤੇ ਰਹੋ ਆਨ ਮਿਥਯਾ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥
ਨਾ੍ ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਭਗਤਾ ਈਤ ਆਗੈ ਟੇਕ ॥ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥ ੧ ॥
ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ (ਈਤ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਅਰ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਨਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਧਿ ਮੇਂ ਬਿਬੇਕ ਗ੍ਯਾਨ ਦੀਆ ਵਾ (ਬਿਬੇਕ) ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਏਕਤਾ ਕਾ ਗ੍ਯਾਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸੰਮ੍ਰਥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਸਰਣਿ ਤਾਕੀ ਗਹੀ ॥
ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰਵਾਲ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਲਹੀ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੨੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਜੋ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਹਮਨੇ ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੇਂ ਏਕ ਸਾਧੁਓਂ ਕੀ ਚਰਨ-ਧੂੜ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਰੂਪ ਹਮਨੇ ਯਹ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੨੬ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਸਾਧ ਸਰਣੀ ਆਉ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਮਨ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈਓਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥
ਰੇ ਚਿਤ ਚਰਣ ਕਮਲ ਅਰਾਂਧ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਕਲਿਆਣ
ਪਾਵਹਿ ਮਿਟੈ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰੇ ਚਿਤ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਔ (ਕਲਿਆਣ) ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਔਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰਕ ਉਪਾਧੀਆਂ ਮਿਟਿ ਜਾਇਂ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ਈਤ ਊਤ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸੰਗੀ ਸਰਬ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਰਖ੍ਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਸੰਗੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੇਂ ਸੋਈ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਉਪਾਵ ਮਿਥਿਆ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ਕਾਮਿ ॥
ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਨਿਰਮਲਾ ਗਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਨਾਮਿ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਕਰੋੜੋਂ ਉਪਾਇ ਔ ਜਤਨ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਇਨ ਮੇਂ ਸੇ ਕਛੁ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਕੇਵਲ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਆਉਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਨਿਰਮਲ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ (ਗਤਿ) ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀਹੈ ॥੩॥
ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਊਚਾ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਜੋਗੁ ॥
ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਗਮ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਧੁਓਂ ਕੋ ਸਰਣ ਦੇਨੇ ਜੋਗ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਆਦ ਸੇ ਸੰਜੋਗੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨੭ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਪਨਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਹੀ ਰਮਹੁ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਹਿ ਜਾਇ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਿਤਜ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਵੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਰਾਧ ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਉਤਰ ਜਾਇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਜਾਪਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ
ਪਾਵਹਿ ਮਿਲੀ ਨਿਰਮਲ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੁ ਤਿਸਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਸੁਧ ਅਸਥਾਨ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਰੀਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਂਧ ॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਮਿਟੈ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ ॥ ੨ ॥

ਸਾਧੁ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਔਰ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅਰਾਧ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਬਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਇੰਗੇ ਉਪਾਧਿ ਭੀ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਅਟਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਿ ਤਾਕੀ ਆਉ ॥
ਚਰਣ ਕਮਲ ਅਰਾਧਿ ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥ ੩ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰ ਔ ਏਕ ਅਦੁਤੀਜ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਮੇਂ ਹੀ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਓ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਬਖਸਿ ਲੀਨ ਆਪਿ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਤਬ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਬਖਸ਼ ਲੀਏ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦੀਆ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਔ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪ ॥੪॥੨॥੨੮॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਗਈ ਸੰਕਾ ਝੂਟਿ ॥
ਦੁਖ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਭੈ ਬਿਨਾਸੇ ਪਾਪ ਗਏ ਨਿਖੂਟਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਸਭ ਸੰਕਾ ਨਿਬਰਤ ਹੋ ਗਈ ਦੂਖ ਅਗਿਆਨ ਭਜ ਪਾਪ ਸਭ (ਨਿਖੂਟਿ) ਨਿਰਮੂਲ ਹੋਕਰ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਬਚਨ
ਗੋਬਿੰਦ ਧਿਆਏ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹੈ ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਧਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬਡੀ ਸੁਧ ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਅਨੇਕ ਕਰਣੀ ਸਫਲ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ॥
ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖੇ ਭਏ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ੨ ॥

ਜਪ ਤਪਾਦਿ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਕੀ ਜੋ ਕਰਣੀ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਿਮਰਨ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਕ ਆਪ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਖੇ ਹਾਂ ਔਰ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਭਏ ਹਾਂ ਭਾਵ ਹਮਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਦੀਆਹੈ॥੨॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨ ਬਿਸਰੁ ਕਬਹੂ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸਮਰਥ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸ੍ਵਾਸ ੨ ਹਮਕੋ ਨਾ ਭੂਲ ॥

ਗੁਣ ਅਨਿਕ ਰਸਨਾ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ਅਗਨਤ ਸਦਾ ਅਕਥ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣ ਅਨਗਿਣਤ ਔ ਅਕਥਨੀਜ ਨਿਤਜ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰ ਕੋਈ ਕਿਆ ਬਖਜਾਨ ਕਰੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਤਾਰਣ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰਣ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਤੂੰ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ॥

ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਜੋ ਅਬਚਲ ਪਦਵੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੯ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਹੁ ਸਘਨ ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰੀ ਬੁਧ ਵਾਲੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਗਾਢੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੇ ਬਡੇ ਭਾਰੀ ਰੋਗ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਰੋਗ ਤਿਸਕੇ ਕਟਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੋਗ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹਰਿਨਾਮ ਔਖਧ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਛੀਐ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮੁ ਕੇ
ਲਹਹਿ ਪਾਤਿਕ ਗੋਵਿੰਦ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਜਨ) ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਇਛਾ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਕਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਲਹਿ ਜਾਵੈਂਗੇ ਔ ਗੋਬਿੰਦ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੈਗਾ ॥

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਆਸਾ ਕੂਕਰੀ ਬਿਕਰਾਲ ॥

(ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ) ਬਾਲ, ਜੁਬਾ, ਬ੍ਰਿਧ ਸਭ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਆਸਾ ਰੂਪ ਕੁਤੀ (ਬਿਕਰਾਲ) ਕੈਦਾਇਕ ਪੀਛੇ ਲਗੀ ਭੌਂਕਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਕੀਰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਕਾਟੀਐ ਜਮਜਾਲ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਰਤਨ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਬ ਜਮ ਜਾਲ ਕੋ ਕਾਟ ਦੀਜੀਏ ਤਬ ਇਹ ਹਟਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮੂਠੇ ਸਦਾ ਆਵਾਗਵਣ ॥
ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਪਾਲ ਸਿਮਰਣ ਮਿਟਤ ਜੋਨੀ ਭਵਣ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਠਗੋਂ ਕੇ ਜੋ ਠਗੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਨਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਨਾ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁਰ ਰਿਦ ਤੀਨਿ ਤਾਪ ਜਲੰਤ ॥
ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ॥ ੪ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਬੇਟਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇਵਤਾ ਜਬ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਆਪ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਔਰੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕੈਸੇ ਮਿਟਾਵੈ ਜਿਨਕੋ ਹਰਿਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਨ ਕੀਏਹੈਂ ॥੪॥

ਸਰਬ ਬਿਧਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਪੁਕਾਰਹਿ ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟਿ ॥

ਜੀਵ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛੂਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਗਹੀ ਨਾਨਕ ਓਟ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਰਨ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਤਕੜੀ ਕਰਕੇ ਪਕੜੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਾਤਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਆਰਾਧਿ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੋਗ ਕੋ ਆਰਾਧ ॥

ਗੁਣ ਰਮਣ ਸ੍ਰਵਣ ਅਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਫਿਰਿ ਨ ਹੋਤ ਬਿਓਗੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਅਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਔ ਸ੍ਰਵਲ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫਿਰ ਹਰਿ ਸੇ ਬਿਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਉਪਾਸ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੰਤ
ਸਿਮਰਣਿ ਕਾਟਿ ਜਮਦੂਤ ਫਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ (ਉਪਾਸ) ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰ ਜਿਨਕੇ ਸਿਮਰਨ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਤੇ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਜਾਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈਂ ਔਰ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੀ ਫਾਸ ਭੀ ਕਟੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਤ੍ਰ ਦਹਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਹਨ ਅਵਰ ਕਛੁ ਨ ਉਪਾਉ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਤਰੂਓਂ ਕੇ ਦਹਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕਛ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸੁਆਉ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੩੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਲਾਭ ਦੇਹੁ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੩੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਕੋ ਦਾਤਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਸੁਖਰਾਇ ॥

ਹੇ ਸਰਨਾਗਤੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨ(ਸੁਖਰਾਇ) ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਅਰ ਸਰਬ ਕਾ ਅਧਪਤੀ ਤੂੰ ਸਮਰੁਥ ਹੈਂ ॥

ਜਾਹਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੈ ਭ੍ਰਮ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੁਧ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਲੇਸ ਔ ਸਭ ਭਰਮ ਤਥਾ ਜਨਮਾਦਿ ਭਜ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਠਾਉ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਜਪੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਹਮ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੂਸਰਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਲਗੈ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤਿਨਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਕਵਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਏ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਤਿਆਗੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਤਜਾਗ ਦਈ ਹੈ ਔਰੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਿਮਰੈ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਵਹੁ ਬਾਣੀ ਕਰ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਆਪ ਕੇ ਗਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਉਧਰੈ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਲੋਕ ਭੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੰਜਾਲ ਸਭ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਚਰਣ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਥਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਅਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਧਾਰ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ (ਓਤਿ ਪੋਤਿ) ਤਾਨੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਹਮ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈਂ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਹਰਿ ਹਾਥ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੭ ॥੭॥੪੯॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪੜਾ ਹੂੰ ਔਰੁ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਦੇ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੭ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧਕ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰਚ ਚੋਰ ਬਸੀਅਲੇ ਬਰਜਤ ਚੋਰੀ ਧਾਵੈ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪ ਏਕ ਨਗਰੀ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਵਹ ਹਟਾਤੇ ਹਟਾਤੇ ਭੀ ਚੋਰੀ ਕੋ ਦੌੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਹ ਦਸ ਮਾਲ ਰਖੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਤ੍ਰਿਹ) ਤਿਨ (ਦਸ) ਡਾਕੂਓ ਸੇਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੂ ਮਾਲ ਬਚਾਇ ਰਖ੍ਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬਿਖਜੋਂ ਸੇ ਬਚੇਗਾ ਸੋਈ (ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ) ਕੈਵਲਜ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਚੇਤਹੁ ਬਾਸੁਦੇਉ ਬਨਵਾਲੀ ॥ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਸਦੇਵ ਬਨਮਾਲੀ ਕੋ ਚੇਤਹੁ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਕਾ ਧਜਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਮਾਲਾ ਕਰਕੇ ਜਪਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਰਧ ਮੂਲ ਜਿਸੁ ਸਾਖਤ ਲਾਹਾ ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਤੁ ਲਾਗੇ ॥

ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਖ ਕਾ (ਉਰਧ) ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਅਰ (ਮੂਲ) ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਜੋ ਮਾਇਆ ਸਬਲ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਔਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਕੀਆਂ ਸਾਖਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੈਂ ਅਰ ਬੇਦਜਿਸਕੋ ਪਤੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਫਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਅਧਰਮ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਦੁਖ ਆਦਿ ਵੇਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਵੇਦ ਪੱਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਨੇ ਸੇਂ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਾਂਤਿ ਭਾਉ (ਜਾਇਤੇ) ਉਤਪੰਨਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਘਰਿ ਆਗਨਿ ਮੇਰੈ ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਤਤੁ ਡਾਲਾ ॥

ਪੁਨਾ ਥੂਨੀ ਖਨਨ ਨਿਆਇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚਿਯ ਮੇਂ ਤੋ ਐਸੇ ਹੈ ਕਿ (ਪਾਰਜਾਤੁ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਰੂਪੁ ਬੈਰਾਟ ਮੇਰੇ (ਘਰਿ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਆਂਗਨ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ (ਤਤੁ) ਤਿਸ ਮੇਂ ਡਾਲ ਨੀਚੇ ਲੋਕ ਅਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬੇਦ ਅਰ ਪੁਹਪ ਕਰਮ ਹੈ ਔਰ ਸੁਖੁ ਦੁਖ ਫਲ ਹੈ ਵਾ ਫੁਲ ਧਰਮ ਅਰ ੧ ਫਲੁ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੰਭੂ ਛੋਡਹੁ ਬਹੁਤੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ਵ੍ਰਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ ਔਰ ਸ੍ਵਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਵੰਤੇ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਛੋਡਹੁ ਮਾਇਆ ਜਾਲਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਸਿਖਵੰਤੇ)ਸਿਖਿਆ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੂਓ (ਜਾਲਾ) ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰੋ ॥

ਮਨਿ ਬੀਚਾਰ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਕਾਲਾ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਮੇਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਿਨਕੀ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਗੀ ਹੈ (ਪੁਨਰਪਿ) ਫੇਰ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਗੁਰੂ ਸੋ ਸਿਖੁ ਕਥੀਅਲੇ ਸੋ ਵੈਦੁ ਜਿ ਜਾਣੈ ਰੋਗੀ ॥

ਸੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਕਾ ਭਰਮ ਨਿਵਰਤਿ ਕਰੈ ਸੋ ਸਿਖ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਪਰ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਕਰੈ ਜੈਸੇ ਵੈਦ੍ਯ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਜਾਣੈ ਪੁਨਾਂ ਸੋ ਰੋਗੀ ਹੈ ਜੋ ਬੈਦ੍ਯ ਪਰ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਕਰੈ ਵਾ ਪਥ ਮੇਂ ਰਹੇ ॥

ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਕੰਮੁ ਨ ਧੰਧ ਨਾਹੀ ਧੰਧੈ ਗਿਰਹੀ ਜੋਗੀ ॥ ੫ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕੋਈ ਕੰਮ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੋ ਭੀ ਕੋਈ ਧੰਧਾ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜਦ੍ਯਪਿ ਵ੍ਹੁ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਧੰਧੋਂ ਮੇਂ ਫਸੇ ਹੁਏ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵ੍ਹੁ ਜਲ ਕਮਲਵਤ ਅਲੇਪ ਔ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ (ਜੋਗੀ) ਜੁੜੇ ਹੁਏ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਿਆ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ? ਜਿਸ ਸੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮੇਂ ਹੀ ਜੋਗੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰ ਤਜੀਅਲੇ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ॥ ਪੁਨਾ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕੀ (ਤਿਸੁ) ਚਾਹ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥

ਮਨਿ ਤਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ (ਤਤੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਵਗਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭ ਦਾਤਿ ਕਥੀਅਲੇ ਸੇਤ ਬਰਨ ਸਭਿ ਦੂਤਾ ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਦਾਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਬੇਦੋਂ ਮੇਂ (ਕਥੀਅਲੇ) ਕਹਾ ਹੈ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤੋਂ ਕਾ (ਸੇਤ ਬਰਨ) ਰੰਗ ਸੁਪੇਦ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਸੇ ਭੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਮਧੁ ਤਾਸੁਰਸਾਦੰ ਜਾਗਤ ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ ॥ ੭ ॥

ਰਿਦੇ ਰੂਪੁ ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਖੀ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਕੋ ਭਛਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਆਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ ਪਤ੍ਰ ਪਾਤਾਲਾ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੁਆਇਆ ॥

ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ ਜੋ ਬਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਖ ਹੈ ਬੇਦ ਜਿਸਕੇ ਪਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਰ ਪਤਾਲਾਦਿਕ ਲੋਕ ਜਿਸਕੇ ਟਾਸ ਹੈਂ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਜਿਸਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਰਾਟ ਸਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਰਬ ਮੇਂ (ਆਇਆ) ਭਾਵ ਬਿਆਪਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਮਮ ਪੁਨਹਿ ਨ ਗਰਭੰ ਬਿਖੁ ਤਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵੈਰਾਟ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੁ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਬਿਸਿਆ ਬਾਸਨਾ ਸਿਖ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਵਾ ਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਿਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਫਿਰ ਜਨਮੁ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਭਗਤੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਜਾਚਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਤਾਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਰਹਿ ਸੁਮਾਰ ॥

ਹੇ ਸਮਰੱਥ ਦਾਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ (ਸੁਮਾਰ) ਗਿਨਨਾ ਕਰੀਏ ਤੌ ਤਿਨ ਮਾਗਨੇ ਹਾਰੋਂ ਕੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖ ਹੋਇ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਚੁ ਦੇਵਣ ਹਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਮਰੱਥ ਦੇਨਹਾਰੇ ਜੈਸੀ ਤਿਨਕੇ (ਅਭ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਭੂਖ) ਭਾਵ ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਤੂੰ ਦਾਤਿ ਦੇਕਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚਯ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐ ਜੀ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮ ਸਚੁ ਅਧਾਰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਚ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਜੋ ਆਸਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਏਹੀ ਮੈਨੇ ਜਪ ਤਪ ਅਰ ਸੰਜਮ ਜਾਨਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਦੇਵੇਂ ਤੋ ਸੁਖੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਤਿਨਕੇ ਲਯ ਚਿੰਤਨ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਏਕਾ ਏਕੀ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰ ॥

ਜੋ (ਏਕਾ ਏਕੀ) ਏਕਾਗ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਸੁੰਨ) ਨਿਰਬਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਲੁ ਥਲੁ ਧਰਣਿ ਗਗਨੁ ਤਹ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਆਪੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰ ॥ ੨ ॥

(ਤਹ) ਤਿਸ ਸਮਾਧ ਮੈਂ ਵਾ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਵਾ ਤਿਨਕੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੈਂ (ਜਲੁ ਥਲੁ) ਭਾਵ ਪਤਾਲ (ਧਰਣਿ) ਮਿਰਤ ਲੋਕ ਅਰ ਅਕਾਸ ਕਛੁ ਹੈ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਹ ਖੇਲ ਵਾ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੂਆ ਥਾ ॥ ਭਾਵ ਅਦ੍ਵੈਤੀ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮਾਧੀ ਵਾਲੋਂ ਨੇ ਆਪਨਾ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨॥

ਨਾ ਤਦਿ ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ ਨ ਛਾਇਆ ਨਾ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਸੋਈ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਲੈ ਕਾ ਸਮਾਂ ਥਾ ਤਬ ਨਾ ਤੋ ਸੋ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਗਨਤਾ ਥਾ ਅਰ ਨਾ (ਛਾਯਾ) ਅਵਿਦਿਆ ਹੀ ਕੀ ਮਗਨਤਾ ਥਾ ਵਾ ਛਾਯਾ ਅਰ ਧੂਪ ਨਹੀਂ ਥੀ ਨ ਸੂਰਜ ਥਾ ਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਥਾ ਏਕ ਅਪਾਰ ਜੋਤਿ ਬ੍ਰਹਮਹੀ ਥਾ ਵਾ ਤਦ ਤਤਵੇਤਾ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਮੇਂ ਮਾਇਆ ਆਦਕ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਪਾਰ ਜੋਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਲੋਚਨ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਸੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ (ਦ੍ਰਿਸਟਿ) ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤਿਸਕੇ (ਅਭ) ਰਿਦੇ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਹੀ ਥਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਲੀਨ ਥਾ ਮਾਇਆ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲੀਨ ਥੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣੋਂ ਕਾ (ਸਾਰ) ਤਤ੍ਵ ਰੂਪ ਥਾ (ਨਦਰਿ) ਦੇਖਨਹਾਰਾ ਏਕ ਹੀ ਵਾ ਏਕ ਨਦਰੀ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਮਹਾਤਮਾ ਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਉਤਪਤੀ ਚਿੰਤਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਅਕਾਰ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਰ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਤਤੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਅਰ ਸਿਵ ਤੀਨੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਏ ਤਿਨ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੇ (ਅਕਾਰ) ਸਰੀਰ ਕੀਏ ॥

ਇਸ ਪਕਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬੇ ਜਾਚਿਕ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਅਪਨੈ ਬੀਚਾਰ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਜੀਵ ਭਿਛਕ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੂੰ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਜਾਚਹਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਇਕ ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ ਭੰਡਾਰ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਜ਼ਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਸਭ ਕੋ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਭੀ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰੇ ਮੇਂ (ਤੋਟਿ) ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਊਧੈ ਭਾਂਡੈ ਕਛੁ ਨ ਸਮਾਵੈ ਸੀਧੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਰੈ ਨਿਹਾਰ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਕਾ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਮਲ ਅਗਜਾਨ ਕਰ (ਊਧਾ) ਉਲਟਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸੁਧ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਸੁਧ ਹੈ ਉਸ ਮੇਂ ਨਾਮ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਚਹਿ ਰਿਧ ਸਿਧ ਜਾਚਿ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ ॥

ਸਿਧ ਲੋਕ ਸਮਾਧੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਮਾਂਗਤੇ ਨੈਂ ਜਬ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਵੈ ਉਸ ਜਾਚਨਾ ਕੇਪਸਚਾਤ ਤੇਰਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੀ ਪਿਆਸ ਹੋਇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਤੈਸੋ ਜਲੁ ਦੇਵਹਿ ਪਰਕਾਰ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਜੈਸੀ (ਪਿਆਸ) ਭਾਵ ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਤੈਸਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨਾ ਕਰ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਜਲ ਤਿਨਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੬॥

ਬਡੇ ਭਾਗ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਅਪੁਨਾ ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮੁਰਾਰ ॥

ਜੋ ਵਡੇ ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਅਪਨਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਮੇਂ ਔਰ ਹੇ ਮੁਰਾਰ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਕਉ ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ ਜਮੁ ਜੋਹੈ ਬੂਝਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਹੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬੂਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜਮੁ (ਕਾਲੁ) ਦੇਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੭॥

ਅਬ ਤਬ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਗਉ ਹਰਿ ਪਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੀਜੈ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ(ਅਬ)ਇਸ ਕਾਲਮੇਂ ਆਪ ਸੇ ਔਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ(ਤਬ)ਭਾਵ ਅੰਤਕਾਲ ਮੇਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗੂੰਗਾ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਏਕ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਮਾਗੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਜੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਆਪਕਾ ਜਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਮਾਂਗਤਾਹੂੰ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ॥੮॥੨॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਅਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਾ ਫਲ ਕਹਿ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐ ਜੀ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਆਵੈ ਫੁਨਿ ਜਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥

(ਐ ਜੀ)ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜਨਮ ਕਰਕੇ ਆਉਤਾ ਅਰ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੋਈ ਸੁਭ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਵਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਸਕੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਨਾਮੈ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ (ਗਤਿ) ਮੁਕਤ ਅਰ (ਪਤਿ) ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਚੇ ਐਸੀ ਨਾਮ ਬਡਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਈ ਰਖ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਾਂਗੇਗਾ ਤੋ ਐਸੀ ਬਿਧਿ ਸੇ ਨਾਮ ਮਾਂਗਾ ਹੁਆ ਬਡਿਆਈ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਾ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਐ ਜੀ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਭਿਖਿਆ ਕਉ ਕੇਤੇ ਉਦਰੁ ਭਰਨ ਕੈ ਤਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਵ ਪੇਟ ਭਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕਰ ਭੀਖ ਕੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਹੀ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਰਬੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੋ ਸੁਖੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਗੁਰੁ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਮਾਏ ਬਿਨਾ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ॥੨॥

ਐ ਜੀ ਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਠਾਢੇ ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਵੈਰਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਜਨਮ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਬੈਰੀ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸਿਰ ਪਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਦੀਵਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਬਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਇਸ ਕਾਲ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਦੂਤੁ ਨ ਸਕੈ ਸੰਤਾਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਨ ਦੁਖ ਦੇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤੇ ਨਿਰਭਉ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਅਵਿਗਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸ ਨਾਥ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਬ ਨਿਰਭਜ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਮੁਖ ਦਾ ਕਿਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਤੇ) ਸੁਨਣੀ ਨਰਿਮਾਨ ਨਾਨਕ ਜੁਕੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਐ ਜੀਉ ਨਾਮੁ ਦਿੜਹੁ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਓ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਟੇਕ) ਸਰਨ ਮੇਂ ਮਨਕੋ (ਟਿਕਾਈ)ਇਸਥਿਤ ਕਰੀ ਰਖੋ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੇਗਾ ਸੋਈ ਕਰੇਗਾ ਔਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਕਰਮ ਫਲੁ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮੇਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਤਾ ਵਾ ਉਸਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਿਸੀ ਸੇ ਹਟਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੫ ॥

ਐ ਜੀ ਭਾਗਿ ਪਰੇ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਮੈ ਅਵਰ ਨ ਦੂਜੀ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਹਮ ਜੀਵ ਭਾਗ ਕਰ ਕ੍ਰਾਵ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਸੰਸ੍ਰਾਰ ਸੇ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਸਰਨ ਹਮਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ॥ ਭਾਰਦ ਚੋਗੀ ਮਹੀ ਮਗੀ

ਅਬ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੁ ਪੁਕਾਰਉ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਖਾਈ ॥ ੬ ॥

ਅਬ ਇਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਏਕ ਹਰੀ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੂੰ ਔ ਪੁਕਾਰੋਂਗਾ ਜੋ (ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ) ਸਰਬ ਕਾਲ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੬ ॥

ਐ ਜੀ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਮੁ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਤੁਝਹੀ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਆਪ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਰਖੋ ਮੇਰੀ ਵਾ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥ ੭ ॥

ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੋ ਜਿਨਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਲਾਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਕਛੁ ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਮਾਂਗੁ ਲੇਹੁ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੭ ॥

ਐ ਜੀ ਕਿਆ ਮਾਂਗਉ ਕਿਛੁ ਰਹੈ ਨ ਦੀਸੈ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਆ ਮਾਂਗੂੰ ਕਛੁ ਥਿਰ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਜੋ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਾਵੇਹੀਗਾ ਭਾਵ ਜਗਤ ਨਾਸੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦੀਜੈ ਹਿਰਦੈ ਕੰਠਿ ਬਣਾਈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ਔਰ ਕੰਨ ਸੇ ਭੀ ਬਨਾਈ ਰਖੂੰ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਐ ਜੀ ਨਾ ਹਮ ਉਤਮ ਨੀਚ ਨ ਮਧਿਮ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨਾ ਹਮ ਆਪਨੇ ਕੋ ਉਤਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨਾ ਮਧਮ ਅਰ ਅਧਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀਕੇ ਲੋਗ ਸੰਤ ਜਨਹੈਂ ਹਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਆਏ ਹਾਂ ॥

ਨਾਮ ਰਤੇ ਕੇਵਲ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋਗ ਬਿਜੋਗ ਬਿਸਰਜਿਤ ਰੋਗ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਸੇਵਕ ਵਾ ਵਹੁ ਸੰਤ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੁਏ ਸੁਧ ਭਾਵ ਤੀਬਰ ਤਰ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋਗ ਅਰ ਵਿਜੋਗ ਅਰ ਰੋਗ ਭਾਵ ਦੁੰਦੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਠਾਕਰ ਕੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਜਮ ਕਾਣਿ ਨ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮਕੋ ਨ ਤੋ ਜਮ ਕੀ ਕਛ ਕਨੌੜ ਭਾਵ ਅਧੀਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨ ਕਛ ਹਮਾਰੇ ਜੁਮੇ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਪਾਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਗੁਣ ਰਸਨ ਰਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੇ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ ਹਰੀ ॥

ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣ (ਰਵਹਿ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਅਰ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿਨਾਮ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ-ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨਿਹਫਲ ਮੇਕ ਘਰੀ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨਾਂ ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਜੀਵਨਾ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਏਕ ਘੜੀ ਭੀ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਐ ਜੀ ਖੋਟੇ ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿੰਦਕ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈਂ ਜੀ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਵਿਸ਼ਈ ਨਿੰਦਕੋਂ ਘਰ ਪਰਲੋਕ ਬਾਹਰ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਵਾ (ਘਰਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਠੌਰ ਨਹੀਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਬਾਹਰਿ) ਚੁਰਾਸੀ ਮੈਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਸੁਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਭ ਸਥਾਨ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕੀ ਹੂਈ ਦੇਖ ਕਰ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਖੋਟਾ ਪੁਰਸ਼ ਭਗਤ ਪਰ ਕੋਪ ਕਰੈ ਤੋਂ ਤਿਨਕੇ ਕੋਪ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੀ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਮੇਟਤਾ ਅਰ ਵਹੁ ਦਾਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਵਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਐ ਜੀ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਦਿਵਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਨੇ ਆਪ ਦਿਵਾਈ ਹੈ ਸੋ ਐਸੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਭੀ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਨਿੰਦਕ ਨਰ ਕਾਲੇ ਮੁਖ ਨਿੰਦਾ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦਾਤ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਲਗੀ ਹੈ ਵਹੁ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਨਿੰਦਕ ਨਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਨਿੰਦਾਕਰ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਕਲੰਕਤ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਐ ਜੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵੈ ਬਿਲਮ ਨ ਅਧੂਆਰਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੋ ਖਿਮਾਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਅਧੂਆਰਾਈ)ਆਧੀ ਰਾਈ ਵਾ ਰਤੀ ਕੀ ਭੀ (ਬਿਲਮ) ਡੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੀਘਰ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨੰਦ ਮੂਲੁ ਨਾਥ ਸਿਰਿ ਨਾਥਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੫ ॥

ਆਨੰਦੋ ਕਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਰ ਨਾਥੋਂ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਨਾਥ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮੇਲਿ) ਭਾਵ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਐ ਜੀ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਭ੍ਰਮਨਿ ਚੁਕਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਸਦਾ ਦਿਆਲ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ (ਰਵਿਆ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇ ਕਰ (ਭ੍ਰਮਨਿ) ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਚੁਕਾਈ ਹੈ ॥

ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਕੰਚਨੁ ਧਾਤੁ ਹੋਈ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੬ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਲੋਹਾ ਧਾਤੂ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮੈਲੀ ਬੁਧੀ ਕੰਚਨ ਭਾਵ ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਵਡਿਆਈ ਸਤ ਸੰਗਤ ਕੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਹਰਿ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨੁ ਇਸਨਾਨੀ ਮਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਈ ॥

ਜਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਮੈਂ (ਮਜਨ) ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੋ (ਇਸਨਾਨੀ) ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨਾਹੀ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋਤਿ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕਲਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਵਡਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮ ਤਰੋਵਰ ਹਮ ਪੰਖੀ ਤੁਝ ਮਾਹੀ ॥

ਤਿਨ ਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਔ ਕਥਨੁ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਵਡਪੁਰਖ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਬ੍ਰਿਖਜ ਹੈਂ ਹਮ ਪੰਛੀ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੀਜੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰੰਜਨ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਜੋ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬਕਾਲ ਹਮ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤ ਕਰਤੇ ਰਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭੁਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰਾਧਿਤੰ ਸਚੁ ਪਿਆਸ ਪਰਮ ਹਿਤੰ ॥

ਪ੍ਰੇਮਾ ਭੁਗਤਿ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਿਤ ਹੂਆ ਹੂਆ (ਪਰਮਹਿਤੰ) ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪਜਾਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਲਲਾਪ ਬਿਲਲ ।ਬਿਨੰਤੀਆ ਸੁਖ ਭਾਇ ਚਿਤ ਹਿਤੰ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਜਾਸੇ (ਬਿਲਲ) ਦੀਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਬਿਰਲਾਪ ਔਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਜੋਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ?ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕਾ ਹਿਤੂ ਨਾਮ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਪਿ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਿ
ਤਾਰਣਿ ਰਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਾਰਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮਿਰਤ ਸੁਭ ਚਿੰਤੰ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਰਮਣੰ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਿਰਤਕ ਅਰਥਾਤ ਭਗਵੰਤ ਤਤ ਸੇ ਅਗਜਾਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਮਨ ਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰੁ ਏਹੀ ਸੁਭ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਾਨੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਨਿ ਰਮਣੰ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਤੈਨੂੰ ਤਤ੍ਵ ਗਜਾਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੀ ਔਰ ਹਰਿਨਾਮ ਮਨ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਲਜਾਨ ਕਾ (ਨਿਧਾਨੰ) ਖਜਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਵਾ ਤੂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਚਲ ਚਿਤਵਿਤ ਭ੍ਰਮਾ ਭ੍ਰਮੰ ਜਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਹਿਤੰ ॥

ਜਿਸ ਜਗਤ ਮੇਂ (ਹਿਤੰ) ਮੋਹ ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਤੂੰ ਮਗਨ ਹੂਆ ਹੈਂ ਔ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਔ ਧਨ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਥਿਰੁ ਨਾਮ ਭਗਤ ਦਿੜੰ ਮਤੀ ਗੁਰਵਾਕਿ ਸਬਦ ਰਤੰ ॥ ੩ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਏਕ ਨਾਮ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਸੋ ਬੁਧਿ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਲੈਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰੁ ॥ ੩ ॥

ਭਰਮਾਤਿ ਭਰਮੁ ਨ ਚੂਕਈ ਜਗ ਜਨਮਿ ਬਿਆਧਿ ਖਪੰ ॥

ਫਿਰਨੇ ਤੇ ਭ੍ਰਮੁ ਨਹੀਂ ਹਟਤਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਰੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਖਪਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਗਤੁ ਜਨਮੋਂ ਰੂਪੀ ਰੋਗੁ ਖਪਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਸਥਾਨੁ ਹਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੰ ਸਤਿਮਤੀ ਨਾਮ ਤਪੰ ॥ ੪ ॥

ਸਤਮਤੀਓਂ ਕੇ ਹਰਿ (ਨਿਹਕੇਵਲੰ) ਸੁਧ ਅਸਥਾਨ ਨਾਮ ਜਪ ਤਪ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਮੋਹ ਹੇਤ ਬਿਆਪਿਤੰ ਦੁਖੁ ਅਧਿਕ ਜਨਮ ਮਰਣੰ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਮੋਹ ਰੂਪ ਕਾਰਣ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਅਧਿਕ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਸਤਿਗੁਰ ਊਬਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਰਮਣੰ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹੁ ਅਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਤਉ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਊਬਰਹਿ) ਬਚੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਮਨਿ ਮਨੁ ਮਨੰ ਸਹਜ ਬੀਚਾਰੰ ॥

ਨਿਹਚਲ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ(ਮਨਮਨੰ) ਮਨ ਮੈਂ ਮਨਨੁ ਕਰ ਤਬ (ਸਹਜ)ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਪਾਵੈਗਾ॥

ਸੋ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਤੁ ਸਾਚੁ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਸਾਰੰ ॥ ੬ ॥

ਸੋ ਮਨ ਸੁਧ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ (ਸਾਚੁ) ਨਿਸਚਿਯ ਕਰਕੇ (ਸਾਰੰ) ਤਤ੍ਵ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਤਰੁ ਭਵਜਲੁ ਮਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਭਯ ਔਰ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਪਵਿਤ੍ ਪਾਵਨੁ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਤਉ ਸਰਣੀ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੁ ਤੱਬ ਤੂੰ ਪਵਿਤ੍ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਪੁਨਾ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਏਹ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਲਬ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਨਿਵਾਰਣੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਾਸਿ ਮਨੰ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪੂੰਜੀ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਅਰ ਲਬ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਰ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੁ ॥

ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਜਨਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕਾ ਸਰਨੰ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਤਬ ਨਿਹਚੇ ਕਰ ਤੂੰ ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਆਪਕੋ ਭੁਗਤ ਕਹਾਵਤੇ ਥੇ ਤਿਨਕੇ ਬਹਾਨੇ ਕਰ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਨਾਚ ਪਦ ਕਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣੇ ਮੈਂ ਭਾਵ ਹੈ ॥

ਨਿਰਤਿ ਕਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਚਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਰਤ ਕਰੀ ਹੁਈ ਇਹ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਕੋ ਨਚਾਈ ਰਖੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵ ਪੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਰਹੇ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ਚਿਤੁ ਥਿਰੁ ਰਾਖੈ ਸੋ
ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਜੋ ਇਛੀ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਈ ਰਖੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਚਿਤ ਕੋ ਥਿਰ ਰਖੇਗਾ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰੈਗਾ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਨਾਚੁ ਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਕੈ ਆਗੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਨਾਚਹਿ
ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਅੰਤੇ ਜਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂਕੋ ਸਨਮੁਖਿ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰ ਜਬ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਨਾਚੈਗਾ ਤਬ ਆਤਮਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਅੰਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕਾ ਭਯ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥

ਆਪਿ ਨਚਾਏ ਸੋ ਭਗਤੁ ਕਹੀਐ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰੁ ਆਪਿ ਲਾਏ ॥

ਪਰੰਤੁ ਇਸ ਮੇਂ ਏਕ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਕੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੈ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਨਚਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਆਪਿ ਨਚਾਏ)ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਜੀਵ ਆਪ ਹੀ ਲਗਾਵੇ ਭਾਵ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੈ ॥

ਆਪੇ ਗਾਵੈ ਆਪਿ ਸੁਣਾਵੈ ਇਸੁ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਗਾਵੈ ਅਰ ਆਪ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸੁਨਾਵੈ ਯਥਾ "ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਨੁ ਪ੍ਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ" ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਚੈ ਸਕਤਿ ਨਿਵਾਰੈ ਸਿਵ ਘਰਿ ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਚਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਕਤਿ) ਮਾਇਆ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਸਿਵ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ (ਘਰਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾਂ ਤਿਸਕੋ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਜਗਤੁ ਸੂਤਾ ਨਾਚੈ ਟਾਪੈ ਅਵਰੋ ਗਾਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥

(ਸਕਤੀ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਜਗਤ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦਰਾ ਕਰ ਸੋਇਆ ਹੁਆ ਨਾਚਤਾ ਕੂਦਤਾ ਔਰ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੩ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਵਿਰਤਿ ਪਖਿ ਕਰਮੀ ਨਾਚੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਦੇਵਤਾ ਮਨੁਖ ਸਭ ਸਕਾਮ ਕਰਮੀ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਪਖ ਮੇਂ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਿਆਨ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਮੇਂ ਨਾਚਤੇਹੈਂ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਲਿਵਲਾਗੀ ਨਾਚੇ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਸਾਧਕ ਅਪਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾਂ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਨਾਚੇ ਜਿਨ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਖੰਡੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਮੇਂ ਬਸਨੇ ਹਾਰੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਤੀਨ ਗੁਨੋਂ ਮੇਂ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਨਕੋ ਤੁਮਾਰੀ (ਲਿਵ) ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਚਨਾ ਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੇ ਹੀ ਨਾਚੇ ਨਾਚਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੀ ॥ ੫ ॥

ਚਾਰ ਹੀ ਖਾਣੀਓਂ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਨਾਚ ਮੈਂ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇਈ ਨਾਚਹਿ ਜਿਨ ਗੁੰਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਵਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਸੋ (ਤੁਧੁ) ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੀ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤਣਾ ਸਫਲ ਹੈ ॥

ਸੇ ਭਗਤਿ ਸੋ ਤਤੁ ਗਿਆਨੀ ਜਿਨਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥ ੬ ॥

ਅਰ ਜਿਨਕੋ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਤਤ੍ਵ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਇਹਾ ਭਗਤਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਯਹੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਜੋ ਸਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾਂ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬੀ ਤੇਰੇ ਸਤਿਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਐਸਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਗਤਿ ਪਾਵੈ ਅਰ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕੈ ਅਰਥਿ ਬਹੁਤੁ ਲੋਕ ਨਾਚੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਮਿਤ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਤਤ੍ਵ ਬੀਚਾਰੀ ਵਿਰਲਾ ਭਗਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਜਿਨਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਜਿਨ ਪਰ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਤਤ੍ਵ ਕਾ ਬੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਆਤਮ ਬੋਧ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਇਕੁ ਦਮੁ ਸਾਚਾ ਵੀਸਰੈ ਸਾ ਵੇਲਾ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਏਕ (ਦਮੁ) ਸ੍ਵਾਸ ਭਰ ਵੀ ਜੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਵੈ ਤੋ ਵਹੁ ਸਮਜ ਬਯਰਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੯ ॥

ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਨਿਤਜ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਿਮਰੀਏ ਤਿਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਤੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਜਾਇ ਬਖਸਸ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥

ਸੇਈ ਨਾਚਹਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਮੇਂ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧੦ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨ ਪਰ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਕੋ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥੧੦॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਅਰਾ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਖੀਰ ਅਧਾਰੀ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਯਹ ਜੀਵ ਰਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ (ਖੀਰ) ਦੂਧ ਅਧਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਾ ਦੂਧ ਕੇ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਐਸੇ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਕੇ ਤਰਨੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ (ਤਾਰੀ) ਨਾਉਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਸੇਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹਹਿ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਨਾਰਿਦਾਦਿ ਮੁਨਿ ਤੁਮ ਕੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਰਾਤਿ ਦਿਨੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮੁ ਜਪਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਆਏ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਆਦਿ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ ਤੁਮਨੇ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਭਾਵ ਪਤ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ॥੨॥

ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨੁ ਏਕੋ ਵਰਤੈ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਪਹਲੇ ਸਭ ਮੇਂ ਬਰਤਤਾ ਥਾ ਅਬ ਭੀ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਏਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ ਬਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਤੂੰ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ਮਾਗਹਿ ਹਾਥ ਪਸਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਭਿਛਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹਾਥ ਪਸਾਰ, ਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਸੇ ਦਾਤ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਗਾਵਹਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਨਿਤ ਨਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬਡੀ ਉਤਮ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਕਥਾ ਮਾਇਕ ਕਥਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੈ ॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਕੇਰਾ ਆਪਿ ਤਰੇ ਕੁਲਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਅਪਨੀ ਕੁਲ ਭੀ ਤਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਆਪੇ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰੀ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮੋਹ ਰੂਪੀ (ਗੁਬਾਰੀ) ਅੰਧੇਰੀ ਚਢ ਰਹੀ ਹੈ ਸੇ ਮਨਮੁਖ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਮੇਂ ਬਜਾਪਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਕਥਾ ਨ ਭਾਵੈ ਓਇ ਡੂਬੇ ਸਣੁ ਪਰਵਾਰੀ ॥ ੫ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਕਥਾ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਸਾਰੇ ਪ੍ਵਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਡੂਬ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਓਹੁ ਮਲਭਖੁ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ॥

ਜੋ ਨਿੰਦਕ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਯਾ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ (ਮਲਭਖ) ਕਾਕ ਵਾ ਸੂਕਰ ਵਤ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਯਾ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਨਾ(ਉਰਵਾਰਿ)ਭਾਵ ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਧਰਾ ਨਾ(ਪਾਰੀ)ਪ੍ਰਲੋਕਹੀਸੁਧਰਾ॥੬॥

ਏਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਰਤੈ ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਸਭ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਯਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪ ਸਭ ਖੇਲ ਆਪ ਹੀ ਅਰੁ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਨੇ ਸਭ ਮੇਂ (ਕਲਾ) ਸ਼ਕਤੀਭੀਆਪਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਏਕੋ ਸੂਤੁ ਵਰਤੈ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਸੂਤੁ ਖਿੰਚੈ ਏਕੰਕਾਰੀ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਏਕ ਤੇਰੀ ਸਤਾ ਰੂਪੀ (ਸੂਤੁ) ਧਾਗਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸ ਸੂਤ ਕੋ ਖੀਂਚ ਲੇਤੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲਯ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਬ(ਏਕੰਕਾਰੀ) ਏਕ ਅਕਾਰ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਏਕ ਤੁਮ ਹੀ ਰਹ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ੭ ॥

ਰਸਨਿ ਰਸਨਿ ਰਸਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਧਾਰੀ ॥

ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਸੋਂ ਸੇ ਨਿਰਸ ਹੋਕਰ ਅਨੰਦ ਸਹਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਸਨਾ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਗਉ ਹਰਿ ਰਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਬਿਨ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ(ਪਿਆਰੀ) ਬਨੀ ਰਹੈ ਕਜਾ ਬਿਸੇਖ ਬਨੀ ਰਹੈ ਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਅਨੰਦ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੋਗੇ ਅਰੁ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਾਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਹੇ ਅਰੁਸਰੀਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਪਜਾਰੀ ਲਗੇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਰਬ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹੀਅਹਿ ਭੂਮਨ ਮਹਿ ਭੂਮਾ ॥

ਜਹਾਂ ਰਾਜੋਂ ਕੀ ਕਥਾ ਆਵੈ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਬਡਾ ਰਾਜਾ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ (ਭੂਮਨ)ਜਿਮੀਦਾਰੋਂ ਮੇਂ ਜਿਮੀਦਾਰ ਹੈਂ ॥

ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਠਕੁਰਾਈ ਤੇਰੀ ਕੋਮਨ ਸਿਰਿ ਕੋਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਠਾਕਰੋਂ ਮੇਂ ਬਡੀ ਠਕੁਰਾਈ ਤੇਰੀ ਹੈ ਸਭ (ਕੋਮਨ)ਜਾਤੋਂ ਮੇਂ ਬਡੀ ਜਾਤ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਪਿਤਾ ਮੇਰੋ ਬਡੋ ਧਨੀ ਅਗਮਾ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਵਨ ਕਰੀਜੈ ਕਰਤੇ ਪੇਖਿ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੂੰ (ਅਗਮ) ਅਥਾਹ ਔਰ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਕਵਨ ਉਪਮਾਂ ਦੇਕਰ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀਏ ਤੇਰੀ ਬਜਾਪਕਤਾ ਦੇਖਕਰ (ਬਿਸਮਾ) ਅਸਚਰਯ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖੀਅਨ ਮਹਿ ਸੁਖੀਆ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ ਦਾਤਨ ਸਿਰਿ ਦਾਤਾ ॥

ਤੂੰ ਸਭ ਸੁਖੀਓਂ ਮੇਂ ਬਡਾ ਸੁਖੀਆ ਕਹੀਤਾ ਹੈਂ ਦਾਤੋਂ ਮੇਂ ਸਿਰੋਮਣੀ ਬਡਾ ਦਾਤਾ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ॥

ਤੇਜਨ ਮਹਿ ਤੇਜਵੰਸੀ ਕਹੀਅਹਿ ਰਸੀਅਨ ਮਹਿ ਰਾਤਾ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਤੇਜੋਂ ਮੇਂ ਤੇਜਵੰਤ ਭੀ ਤੂੰ ਕਹੀਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਰਸਿਕੋ ਮੇਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਮਹਾਂ ਰਸਿਕ ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੂਰਨ ਮਹਿ ਸੂਰਾ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ ਭੋਗਨ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥

ਸੂਰਮਿਓਂ ਮੇਂ ਤੂੰ ਬਡਾ ਸੂਰਮਾਂ ਪ੍ਰਸਰਾਮਾਦਿ ਵਤ ਤੂੰਹੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਭੋਗੀਓਂ ਮੇਂ ਭੋਗੀ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਗ੍ਰਿਸਤਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਬਡੋ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜੋਗਨ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥ ੩ ॥

ਗ੍ਰਿਸਤੀਓਂ ਮੇਂ ਬਡਾ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਸੋਲਾਂ ਹਜਾਰ ਇਕ ਸੌ ਅਠ ੧੬੧੦੮ ਰਾਨੀਓਂ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ੧ ਕੈਨਜਾਂ ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਘਰ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਰਹਨਾ ਐਸਾ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜੋਗੀਓਂ ਮੇਂ ਨਰ ਨਾਰਾਇਨ ਕਪਿਲਾਦ ਵਤ ਮਹਾਂ ਜੋਗੀ ਭੂਪ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਤਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਹੀਅਹਿ ਆਚਾਰਨ ਮਹਿ ਆਚਾਰੀ ॥

ਜਾਵਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੁਖ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜਿਤਨੇ ਆਚਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭ ਮੇਂ ਅਚਾਰੀ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂਹੀ ਹੈਂ ॥

ਸਾਹਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਾ ਵਾਪਾਰਨ ਮਹਿ ਵਾਪਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਸਾਹੂਕਾਰੋਂ ਮੇਂ ਤੂੰ ਨਰਸੀ ਕੀ ਹੁੰਡੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸਚਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਬਪਾਰੀਓਂ ਮੇਂ ਤੂੰ ਬਡਾ ਬਜਾਪਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਦਰਬਾਰਨ ਮਹਿ ਤੇਰੋ ਦਰਬਾਰਾ ਸਰਨ ਪਾਲਨ ਟੀਕਾ ॥

ਜਿਤਨੇ ਦਰਬਾਰ ਹੈਂ ਸਭ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰ ਬਡਾ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਸਿਵੀ ਆਦਿਕ ਸਰਨਾਗਤ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ (ਟੀਕਾ) ਤਿਲਕ ਹੈਂ ॥

ਲਖਿਮੀ ਕੇਤਕ ਗਨੀ ਨ ਜਾਈਐ ਗਨਿ ਨ ਸਕਉ ਸੀਕਾ ॥ ੫ ॥

ਤੇਰੀ (ਲਖਿਮੀ)ਮਾਯਾ ਕਿਤਨੀ ਹੈ ਸੋ ਗਿਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ(ਸੀਕਾ) ਕਨਿਕਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਵਾ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਗਿਨ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮਨ ਮਹਿ ਤੇਰੋ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮਾ ਗਿਆਨਨ ਮਹਿ ਗਿਆਨੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਤਨੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਸਭ ਨਾਮੋ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਸਭ ਮੇਂ ਬਡਾ ਗਜਾਨੀ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ।

ਜੁਗਤਨ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਜੁਗਤਾ ਇਸਨਾਨਨ ਮਹਿ ਇਸਨਾਨੀ ॥ ੬ ॥

ਅਰੁ ਜੁਗਤਿ ਵਾਲੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਤੇਰੀ ਜੁਗਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਤਜ ਤੀਰਥ ਸਨਾਨੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਭੀ ਮੁਖਜ ਸਨਾਨੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਸਿਧਨ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਸਿਧਾ ਕਰਮਨ ਸਿਰਿ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਸਿਧੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਸਿਧੀ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਦੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ (ਕਰਮਨ) ਕਰਮ ਕਾਂਡੀਓਂ ਕੇ ਸਿਰ ਕਰਮ ਤੁਮਾਰਾ ਕਰਮ ਹੈ ॥

ਆਗਿਆ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗਿਆ ਹੁਕਮਨ ਸਿਰਿ ਹੁਕਮਾ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਤਨੀ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਆਗਜਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਤੇਰੀ ਆਗਜਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਹੁਕਮ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਉ ਬੋਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਬੋਲਹ ਸੁਆਮੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਬਲਾਉਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਜੀਵ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਆਪ ਬੋਲਣੇ ਕੀ ਕਜਾ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਅਤਜੰਤ ਪਜਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮਨੇ ਤੋ ਤੁਮਾਰਾ ਜਸੁ ਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਥ ਨਰਹਰ ਦੀਨ ਬੰਧਵ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਦੇਵ ॥

ਹੇ ਨਾਥ(ਨਰਹਰ)ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੇ ਦੀਨ ਬੰਧਵ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ(ਦੇਵ)ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ॥

ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਨਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸਫਲ ਸੁਆਮੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭੈ ਅਰੁ(ਤ੍ਰਾਸ)ਅਤੀ ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਕੇਸਵ ਤਾਰਿ ਜਗ ਭਵ ਸਿੰਧ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ (ਗੋਪਾਲ)ਬੇਦਾਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ (ਗੁਰ)ਬਡਾ (ਗੋਬਿੰਦ) ਬੇਦੋਂ ਕਰ ਜਾਨਨੇ ਜੋਗ ਹੇ ਦਜਾਲੁ ਕੇਸਵ ਸੰਸਾਰ(ਭਵ)ਭਜਦਾਯਕ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਹੁ ਮੈਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹਰਨ ਮਦ ਮੋਹ ਦਹਨ ਮੁਰਾਰਿ ਮਨ ਮਕਰੰਦ ॥

ਹੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹਰਨ ਹਾਰੇ ਹੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੇ ਮਦ ਔ ਮੋਹ ਕੋ ਦਾਹਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਮੁਰਾਰਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭ੍ਰਮਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ (ਮਕਰੰਦ) ਧੂਰੀ ਵਾ ਰਸ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਧਰਣੀਧਰ ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਧਰਨੀਧਰ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਰੂਪੁ ਹਰੀ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰ ਅਰ ਮੇਰੀ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਵਾ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖੁ ॥ ੨ ॥

ਜਲਤ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗ ਮਾਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਹਰਿ ਰਿਦ ਮੰਤ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਤਰੰਗੋਂ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪੋਂ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲ ਰਹਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੁ ॥

ਛੇਦਿ ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਚਿੰਤ ਮੇਟਿ ਪੁਰਖ ਅਨੰਤ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਕਰਣ ਸ੍ਵਰੂਪੁ ਅਨੰਤ ਪੁਰਖ ਮੇਰੀ ਹੰਤਾ ਵਾਲੀ ਬੁਧਿ ਕੋ ਛੇਦਨ ਕਰੁ ਅਰੁ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਿਟਾਇ ਦੇਹੁ॥੩॥

ਸਿਮਰਿ ਸਮਰਥ ਪਲ ਮਹੂਰਤ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਪਲ ਔ ਮਹੂਰਤ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੀਏ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਿਆਂ(ਸਹਜ)ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਧ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪੂਰਨ ਜਾਚੀਐ ਰਜ ਸਾਧ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਜਾਲ ਪੂਰਨ ਜਬ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇਂ ਤਬ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗੀਏ ॥ ੪ ॥

ਮੋਹ ਮਿਥਨ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ ਬਾਸਨਾ ਬਿਕਾਰ ॥

(ਦੁਰੰਤ) ਦੂਰਿ ਹੈ ਅੰਤ ਜਿਸ ਕਾ ਐਸੀ ਜੋ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠੀ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਸਨਾ ਸੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਰਖੁ ਧਰਮ ਭਰਮ ਬਿਦਾਰਿ ਮਨ ਤੇ ਉਧਰੁ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਸੇਵਕ ਧਰਮ ਰਖੁ ਔਰ (ਮਨ ਤੇ) ਭ੍ਰਮ(ਬਿਦਾਰ) ਨਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਧਾਰ ਲੇਹੁ ॥ ੫ ॥

ਧਨਾਢਿ ਆਢਿ ਭੰਡਾਰ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਹੋਤ ਜਿਨਾ ਨ ਚੀਰ ॥

ਜਿਨਾ ਕੇ ਤਨ ਪਰ (ਚੀਰ) ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਥਾ ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਧਨਾਢਿ) ਧਨੀਓਂਕੇ (ਆਢਿ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਖਲ ਮੁਗਧ ਮੂੜ ਕਟਾਖ੍ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਭਏ ਗੁਣ ਮਤਿ ਧੀਰ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਬਡੇ (ਖਲ) ਮੂਰਖ (ਮੁਗਧ) ਅਗਜਾਤ ਥੇ ਵਾ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਮੁਗਧ ਭਾਵ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਥੇ ਸੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖਜ ਸੇ ਗੁਣੀ ਅਰੁ ਮਤਿ ਕੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਜਗਦੀਸ ਜਪਿ ਮਨ ਧਾਰਿ ਰਿਦ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਾਵ ਸਰਧਾ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਦਇਆ ਮਇਆ ਸਰਬਤ੍ ਰਮਣੰ ਪਰਮ ਹੰਸਹ ਰੀਤਿ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ਸਰਬ ਕੋ ਆਪਨਾ ਆਤਮਾ ਮਾਨ ਕਰ ਸਭ ਪਰ (ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬਤ੍ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਯਹੀ ਉਨ ਪਰਮਹੰਸੋਂ ਕੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਤ ਦਰਸਨੁ ਸ੍ਰਵਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਰਸਨ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸ੍ਰਵਨੋਂ ਕਰ ਜਸੁ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅੰਗ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਪਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰ ॥੮॥੧॥੨॥੫॥੧॥੧॥੨॥ ੫੭॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਅੰਗੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਸਪਰਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਅੰਗੋਂ ਸੇ ਸਪਰਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਦਿਪ ਪਾਪੀ ਭੀ ਹੋਵੈਂ ਤਉ ਭੀ ਤੂੰ ਉਨਕੀ ਕਲਜਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥

ਗੂਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ਸਿਕੰਦਰ ਬਿਰਾਹਮ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਗਾਉਣੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਕੰਦਰ ਔਰ ਬਿਰਾਹਮ ਦੋ ਰਾਜੇ ਥੇ ਬਿਰਾਹਮ ਬਿਭਚਾਰੀ ਥਾ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਕੰਨਜਾਂ ਮੰਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਥਾ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਸਿਕੰਦਰ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਲੇਕਰ ਸਭ ਹਾਲ ਕਹਾ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਕੰਨਜਾਂ ਵਾਸਤੇ ਯੁਧ ਹੂਆ ਜੁਧ ਮੇਂ ਜੀਤ ਕਰ ਆਗੇ ਐਸਾ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਕੰਨਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਦਿਲਾਇਕਰ ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਤਸਾਹ ਚਲਾ ਆਯਾ ਉਸ ਸਮਜ ਢਾਢੀਓਂ ਨੇ ਵਾਰ ਗਾਈ ਉਸ ਧਾਰਨਾ ਪਰ ਯਹ ਵਾਰ ਭੀ ਗਾਉਨੀ ਲਿਖੀ ਹੈ* ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਏਹ ਜਗਤੁ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਕਜੋਂ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਮਤਾ ਮੁਆ ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਾਹਿ ॥

ਯਹ ਸੰਸਾਰੁ (ਮਮਤਾ) ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਕੇ ਮਰਾ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਬਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

---

*ਤਿਸਕੀ ਪੌੜੀ ਯਹ ਹੈ ॥ ਪਾਪਾ ਬਿਰਹਾ ਖਾਨ ਪਰ ਚੜਿਆ ਸੇਕੰਦਰ । ਭੇੜ ਦੁਹੂ ਦਾ ਮਚਿਆ ਬਡ ਰਣ ਦੇ ਅੰਦਰ । ਫੜਿਆ ਖਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਕਰ ਫਤੇ ਸਿਕੰਦਰ। ਬੰਧਿਆ ਸੰਗਲ ਪਾਇਕੇ ਜਣ ਕੀਲੇ ਬੰਦਰ । ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਕੇ ਫਿਰਿਆ ਜਗ ਅੰਦਰ । ਇਸ ਪੰਜ ਤੁਕੀ ਪੌੜੀ ਸਾਝ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜ ਤੁਕੀ ਮਲੀ। 'ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਤਦਹੁ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ' ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਣ ਪਦਵੀ ਪਾਹਿ ॥

ਜੇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੇਂ ਚਲੈ ਤੋ ਜੀਵ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਭਾਵ ਮੋਖਜ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਓਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਨ ਜੀਵਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸੋ(ਸਹਜਿ)ਸ੍ਵਰੂਪਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਆਪੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਮਾਰ ॥

ਔ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਬੀਚ ਸਹਿਸਾ ਰੂਪ ਦੁਖੁ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧਿਓਂ ਮੈਂ ਸਿਰ ਮਾਰਤੇ ਭਾਵ ਖਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਸੁਤੈ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਗਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥

ਸੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ ਸੋਏ ਹੂਏ ਕਬੀ ਜਾਗਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਕਜੋਂਕਿ ਤਿਨ ਕਾ ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪਜਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਆਚਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਯਹ(ਆਚਾਰੁ)ਕਰਤਬ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾ(ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਖੁਆਰ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਨਸ਼ਟ ਕੀਆ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਮਾਰ ਕਰ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਖਰਾਬ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ ਜਬ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਗਤ ਉਪਜਾਇਆ ਥਾ ਤਬ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਵਾ ਨਹੀਂ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਤਦਹੁ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਜਬ ਅਪਨੇ ਸੇ ਆਪ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਅਫੁਰ ਸੇ ਮਾਇਆ ਸਬਲ ਹੂਆ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਥਾ ॥

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਆਪਿ ਕਰੇ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ (ਮਤਾ) ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਸਲਾਹ ਔਰ (ਮਸੂਰਤਿ) ਬਹੁਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਸਲਾਹ ਸਭ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਆਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਦਹੁ ਅਕਾਸੁ ਨ ਪਤਾਲੁ ਹੈ ਨਾ ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ ॥

ਤਬ ਨਾ ਅਕਾਸੋ ਪਲਖਜਤ ਸਾਤ ਊਪਰ ਕੇ ਲੋਕ ਥੇ ਨਾ ਪਤਾਲੋ ਪਲਖਜਤ ਸਾਤ ਨੀਚੇ ਕੇ ਲੋਕ ਥੇ ਨਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਹੀ ਥੀ ॥

ਤਦਹੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਉਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਨਿੰਰਕਾਰ ਹੈਸੀ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਈ ਥੀ ॥

ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਉਂ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਿਸੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨਿਤਜ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕਮਾਉਨੇ ਕਰ ਦਿਖ਼ਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਅਉ ਹਾਣੀ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਇ ॥

(ਅਉ) ਬਹੁੜੋ (ਓਹੁ) ਉਸ ਕੀ (ਹਾਣੀ) ਹਾਨੀ ਵਾ ਉਮਰ ਕੇ ਬਰਾਬਰੀ ਕਬੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨ ਜਨਮ ਕਰ ਆਉਤਾ ਹੈ ਨ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋ ਸੇਵੀਐ ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਨਿਤਜ ਰੂਪੁ ਸਭ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵੀਐ ॥

ਅਵਰੁ ਦੂਜਾ ਕਿਉ ਸੇਵੀਐ ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਔਰ ਜੋ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਜੋਂ ਸੇਵਨ ਕਰੀਐ ਭਾਵ ਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਨਿਹਫਲੁ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਆਪਣਾ ਅਵਰੀ ਕਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਜੋ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਅਵਰੀ) ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਔਰੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨੂੰ ਲਗਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕਰਤਾ ਕੇਤੀ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤਿਨਕੋ ਕਿਤਨੀ ਸਜਾਇ ਦੇਗਾਭਾਵ ਬਹੁਤੀ ਹੀ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਏ ਸਤਜ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਇ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਸਚੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਵੈ ਤੋ ਜੀਵ ਸਚਾ ਫਲੁ ਭਾਵ ਮੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁਕਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਜੋ (ਅੰਧਾ) ਅਗਿਆਨੀ (ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ) ਅਤੀ ਕਚਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤਾ ਅਰ (ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ) ਕਥਾ ਔ ਕਵਿਤਾ ਕਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਜਗਤ ਕੋ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਉਤਪਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

(ਹੁਕਮੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਮਾਇਆ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ (ਜੋਤੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਚੈਤੰਨਜ ਸਤਾ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤੀ ਹੂੰ ਸਭੁ ਚਾਨਣਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਤਿਸ(ਜੋਤੀ)ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮੇਂ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ"ਤਿਸ ਦੈ ਚਾਨਣੁ ਸਭ ਮੈ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ॥" ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥

ਫਿਰ ਉਸੀ ਮਾਇਆ ਨੇ (ਤ੍ਰੈਗੁਣ) ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਤੀਨੋਂ ਕੋ (ਸਿਰਿ) ਰਚ ਕਰ ਉਤਪਤ ਪਾਲਨਾ ਸੰਘਾਰ ਰੂਪ (ਧੰਧੈ) ਕਾਮ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਤੁਰੀਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਜੋ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸੋ ਜਪੁ ਸੋ ਤਪੁ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਜਪ ਸੋਈ ਤਪ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਭਾਵੈ) ਅਛਾ ਲਗੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪੁਰਥਕ ਹੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਵਡਿਆਈ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਐਸਾ ਜਪ ਤਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਤਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਣੈ) ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਡਿਆਈ ਪਾਉਤਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ (ਆਪੁ) ਹੰਕਾਰ ਛੋੜ ਕਰ ਗੁਰੂ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਸ਼ਯ ਕਾ ਭੇਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਲੇਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆਕੋ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਤਾਹੈ। ਕੌਨ ਲੇਤਾ ਹੈ?ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿ· ਗੁਰੂ ਆਪ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਹੈ ਬਿਖਮੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪਥਰ ਪਾਪ ਬਹੁ ਲਦਿਆ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥

ਬਹੁਤੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਪਥਰੋਂ ਕੋ ਜੀਵ ਨੇ ਲਾਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ (ਤਾਰੀ)ਨਦੀ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ(ਤਰੀਐ)ਤਰੀਏਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਤਰੇਗਾ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ? ਉੱਤਰ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਰਹਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਹਉਮੈ ਛਡਿ ਵਿਕਾਰੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੋ ਧਯਾਈਏ ਤਬ ਹਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁੜਾ ਰਾਈ ਦਸਵੈ ਭਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਜੋ ਗਜਾਨ ਹੈ ਸੋ (ਸੰਕੁੜਾ) ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੈ ਰਾਈ ਕੇ ਦਸਮ (ਭਾਇ) ਭਾਗ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਸੂਖਮ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਾ ਨਿਕਸਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਇ ॥

ਔ ਮਨ ਤੋ (ਮੈਗਲੁ)ਹਸਤੀ ਕੀ ਭਾਤਿ ਮੋਟਾ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਕਸ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਗਜਾਨ ਕਰ ਮਹਲ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਜਾਇ ? ਉੱਤਰ ॥

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥

ਐਸਾ ਸਤਗੁਰ ਜੈਸਾ ਊਪਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਠੀ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪੁਨਾਃ ਸਿਖ ਪਰ (ਤੁਠਾ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ੨ ਉਪਦੇਸ ਕੀ (ਪਸਾਉ) ਦਾਤ ਕਰੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਜਾਨ ਅਤਿ (ਮੋਕਲਾ) ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਮਨ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਵਨਾ ਜਾਵਨਾ ਸਾਂਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਉਸੀ ਸਲੋਕ ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥੧॥੩॥

ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਨਾਨ੍ਹਾ ਹੋਇ ਸੁ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੁਕਤਿ ਦੁਵਾਰਾ ਗਜਾਨ ਬਡਾ(ਨੀਕਾ)ਅਤੀ ਸੂਖਮ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਧਨ ਕਠਨ ਹੈਜੋ (ਨਾਨ੍ਹਾ) ਛੋਟਾ ਬਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਉਸੀ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਨੁ ਅਸਥੂਲੁ ਹੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਿਚੁ ਦੇ ਜਾਇ ॥

ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੋਟਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਉਸ ਸੂਖਮ ਦ੍ਵਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇਂ ਹੋਕਰ ਪਰਵੇਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਸਭ ਆਇ ॥

ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ਔਰ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੁਆ ਕਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਭ ਮੇਂ ਬਜਾਪ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਇਹੁ ਜੀਉ (ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ) ਨਿਤਜ ਮੁਕਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ (ਸਹਜੇ) ਗਜਾਨ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਹਜ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਜਾਣੋ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਸੰਸਾਰੁ ਉਪਾਇਕੈ ਵਸਿ ਆਪਣੈ ਕੀਤਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗਣਤੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਪਾਈਐ ਦੂਜੈ ਭਰਮੀਤਾ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀਓਂ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਸੇ ਭਰਮੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮੀਤਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਬੂਝ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ (ਸਮੀਤਾ) ਸਮਾਯਾ ਹੈ॥

ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਖੋਈਐ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲੀਤਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਖੋਇ ਦੇਈਏ ਤੋ ਹਰੀ ਕੇ ਮੇਲ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਵਿਗਸੀਤਾ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਸਭੁ ਕਛੁ ਆਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਵਿਗਸੀਤਾ) ਪਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਚਿਤਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਮਨਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਨ ਬਸਾ ਭਾਵਪ੍ਰਾਪਤਨਹੀਂ ਭਜਾਹੈ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਅਵੇਹਾ ਜੀਵਿਆ ਕਿਆ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਆਇ ॥

ਤਿਸਕਾ ਐਸਾ ਜੀਵਿਆ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਇਸ ਜੁਗ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਤਿਸਨੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ ਹੈ ਏਕ ਚਸੇ ਮਹਿ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਬਹੁਤ ਖੋਟੀ ਹੈ ਇਕ ਚਸਾ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਂ ਇਸਕਾ (ਪਾਜੁ) ਗੰਢ ਉਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਨਸਿਥਰ ਹੈ ॥

ਹਥਹੁ ਛੁੜਕੀ ਤਨੁ ਸਿਆਹੁ ਹੋਇ ਬਦਨੁ ਜਾਇ ਕੁਮਲਾਇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਛੁਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸ਼ਰੀਰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਕੇ ਕਾਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਖ ਕੁਮਲਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਨ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਚਿਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਧਨੁ ਸਉਪਿਆ ਜਿ ਜੀਅ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ (ਜੀਅ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਰੰਗੁ ਤਿਸੈ ਕਉ ਅਗਲਾ ਵੰਨੀ ਚੜੈ ਚੜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਵੰਨੀ) ਭਾਵ ਝੂਮਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕਾ ਜਿਸਕੋ ਚਢਾਉ ਚਢਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਹੁ ਸਪਤਮ ਝੂਮਕਾ ਤਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਨਾਗਨੀ ਜਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰਪਨੀ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਇਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਫਿਰਿ ਖਾਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਇਸ ਮਾਇਆ ਸਰਪਨੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੋ ਇਹ (ਖਾਇ) ਖਾਵਤੀ ਭਾਵ ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਗਾਰੜੂ ਤਿਨਿ ਮਲਿ ਦਲਿ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਲ ਮਲ ਕਰ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਲਾਈ ਭਾਵ ਅਧੀਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਮਾਯਾ ਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ (ਉਬਰੇ)ਬਚੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਥਿਰਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇਹੈਂ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਣਾਇਸੀ ॥

(ਢਾਢੀ) ਜਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਗਿਆਸੂ (ਪੁਕਾਰ)ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸੁਨਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਧੀਰਕ ਹੋਇ ਪੂਰਾ ਪਾਇਸਾ ॥

ਜਦ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ਤਬ ਜਗਿਆਸੂ ਢਾਢੀ ਕੇ (ਅੰਦਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੋ (ਧੀਰਕ) ਧੀਰਜ ਹੋਇਗਾ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਸੀ ॥

ਜੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੀਵ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾ ਹੋਵੈ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਸੀ ॥

ਜੋ (ਖਸਮੁ) ਪ੍ਰਭੂ ਦਯਾਲੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤੌ ਪੁਰਸ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਆਪਨਾ (ਘਰੁ) ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਵਡਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਾਇਸੀ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤਿ ਬਡਾ ਹੈ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰੇ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸਹੁ ਏਕੁ ਹੈ ਸਦਹੀ ਰਹੈ ਹਜੂਰਿ ॥

ਸਭ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ (ਸਹੁ) ਪਤਿ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਏਕ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾਲ ਸਭ ਕੇ(ਹਜੂਰਿ)ਨਿਕਟ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੰਨਈ ਤਾ ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਦੂਰਿ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਪਤੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨਕੋ ਉਸਕਾ ਭਾਣਾ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਜਦਯਪਿ ਪਤੀ ਉਨ ਕੇ (ਘਰ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕੋ ਦੂਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਭੀ ਤਿਨਾ ਮਨਾਇਸੀ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਔਰ ਹੁਕਮ ਭੀ ਤਿਨੀ ਕੋ ਮਨਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਪਤੀ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਹਾਗਵੰਤੀ ਹੋਕਰ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਰੈਣਿ ਸਬਾਈ ਜਲਿ ਮੁਈ ਕੰਤ ਨ ਲਾਇਓ ਭਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਲ ਜਲ ਮਰਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਵਿਖੈ ਤਿਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਵਸਨਿ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ ਪਿਆਰਾ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ਪੁਰਖੁ ਪਜਾਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਬਸਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਨਕੀ ਅਵਸਥਾ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰਿ ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ॥

ਮੈਨੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਫਿਰ ਕਰ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਹਰਿ ਹੀ ਹੈ ॥

ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਜੋ ਐਸਾ ਕਰਮੋਂ ਕਾ(ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸੀ ਉਪਾਇ ਸੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਸਹਜੇ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਹਜੇ) ਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਨਾਤਾ ॥

ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਅਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਤਿਸਨੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੁਧ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨ੍ਹਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵਨਾਮੁਜਪਾਹੈ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਾਤਾ ॥ ੬ ॥

ਬਡੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ(ਬੋਲਾਤਾ) ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਡਿਆਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਦੇਹ ਅਰ ਜੀਵ ਕਾ ਵਿਜੋਗੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਜਿ ਪਇਆ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਸੇ ਹੰਸ ਜੀਵ ਕੀ ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ ਕਯੋਂ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪੜਿਆ ਹੀ ਛੋੜ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਏਸਨੋ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਿ ਖਵਾਲੀਐ ਜਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਚਲਨੇ ਕੇ ਸਮਜ ਸਾਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਪੁਨਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਝੂਠ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕਰਕੇ (ਖਵਾਲੀਐ)ਭਾਵ ਪੁਸਟ ਕਰੀਏ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਸਪਰ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਿਥਜਾ ਹੈ । ਜੇ ਕਹੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਕਿਸ ਸੇ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਮਿਟੀ ਅੰਧੁ ਹੈ ਪਉਣੈ ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ॥

ਯੇਹ ਦੇਹ ਤੋ ਪੰਚ ਤਤ੍ਵ ਰਚਿਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰੂਪ ਅੰਧ ਭਾਵ ਜੜ ਹੈ ਧਰਮਰਾਜ ਅਪਨੇ ਦੂਤੋਂ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਪਵਨ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰੂਪ ਜੀਵ ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਪੂਛਹੁ ਤਬ ਜੀਵ ਦੂਤੋਂ ਕੇ ਪੂਛਣੇ ਸੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਤਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਾ ਜਾਇ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੂੰ ਇਸੀ ਤੇ(ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ)ਭਾਵ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਆਵਾਜਾਇ) ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਤੋ ਖਸਮ ਕਾ ਜਿ ਰਹਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆਂ ਜੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਜਾਨਤਾ ਤੋ ਸਚੇ ਪਤੀਸਾਥ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਤਾ ॥ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਯਹ ਪੂਛਾ ਕਿ ਅਚਲ ਧਨ ਕੌਨ ਹੈ ਔ ਕਹਾਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔ ਕਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਏਕੋ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਧਨ ਅਚਲ ਹੈ ਔਰ ਧਨ ਜਿਤਨਾ ਹੈ ਸੋ ਆਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਧਨ ਕਉ ਤਸਕਰੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਨਾ ਓਚਕਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਹਰਿ ਧਨ ਕੋ (ਤਸਕਰੁ) ਚੋਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ(ਓਚਕਾ) ਠਗ ਹੀ ਠਗੀ ਕਰਕੇ ਲੇ ਜਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਚੋਰ ਜੋ ਰਾਤ ਕੋ ਚੋਰੀ ਕਰੈ ਠਗ ਜੋ ਦਿਨ ਕੋ ਧੋਖਾ ਦੇਕਰ ਠਗ ਲੇ ॥

ਇਹ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜੀਐ ਸੇਤੀ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜੀਐ ਨਾਲੇ ਜਾਇ ॥

ਯਹ ਹਰਿ ਧਨ ਅਬ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਜੀਵਭਾਵਮਨਮੈ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਵੇ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਪਲੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥

ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਪਾਰੀ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬਹੁਤ ਬਡਾ ਹੈ ਸਤਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ਡੂੰਘਾ ਅਰ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਤਿਸਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਭੁ ਤਿਸਕਾ ਚੀਰਾ ॥

ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸਕੇ ਬਸ ਮੇਂ ਹੈ ਸਭ ਤਿਸਕਾ (ਚੀਰਾ) ਪਾੜਾ ਭਾਵ ਬਿਸਥਾਰ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਪਰ ਤਿਸਕਾ ਪਟਾ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੁ ਧੀਰਾ ॥

(ਧੀਰਾ) ਧੀਰਜ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਨਾਮ ਜੋ ਧਨੁ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨ ਵਸੈ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਸੂਰਮਾ ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮਨ ਮੈ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਪੂਰਾ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨ ਗੁਣਵਾਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਅਚਲ ਪੂਰਨ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਖੁ
ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਦੇ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜੀਵਨੇ ਪਰ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਹਰਿ) ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਤਿਆਗ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਖ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੂਏ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਤਿਨ ਬੂਝ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥

ਐਸੇ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਬਜਾਪੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬੂਝ ਅਰਥਾਤ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕਾ ਵਿਵੇਕ ਉਨਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਓਇ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਵਹੁ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਅਰ ਅੰਤ ਕੋ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਿਸੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਮੁ ਕੋ ਧਜਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਆਇ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਊਧਾ ਕਉਲੁ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਗਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਮਲ (ਊਧਾ) ਉਲਟਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸਕੋ ਭਗਤਿ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਨ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾ ਉਤਮ ਪੁਰਸੋਂ ਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ॥

ਸਕਤੀ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤਦਾ ਕੂੜੁ ਤਿਸਕਾ ਹੈ ਉਪਾਉ ॥

(ਸਕਤੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਭਾਵ ਮਾਯਕੀ ਬਿਓਹਾਰੋਂ ਮੇਂ ਬਰਤਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਯਤਨ ਹੈ ਸਭ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਅੰਦਰੁ ਚਿਤ ਨ ਭਿਜਈ ਮੁਖਿ ਫੀਕਾ ਆਲਾਉ ॥

ਤਿਸਕਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਚੈਤਨਜ ਦੇਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ਮੁਖ ਸੇ ਬੇ ਰੱਸੁ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਓਇ ਧਰਮਿ ਰਲਾਏ ਨਾ ਰਲਨਿ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਸੁਆਉ ॥

ਵਹੁ ਧਰਮਾਤਮਾਓਂ ਮੇਂ ਮਿਲਾਉਨੇ ਸੇ ਮਿਲਤੇ ਨਹੀਂ ਉਨਕੇ ਅੰਦਰਿ ਬਿਖਜੋਂ ਕਾ ਝੂਠਾ ਸ੍ਵਾਦ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤੈ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਮਨਮੁਖੁ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ
ਡੁਬੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੇਂ ਡੂਬੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਵਡਾ ਫੇਰੁ ਪਇਆ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਬੂਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਡਾ ਚੌਰਾਸੀ ਕਾ ਫੇਰੁ ਪੜ ਗਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ੨ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਤੀਆ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਇਸੀ ਤੇ ਅੰਤ ਕੋ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਚਲਾ ਗਿਆ ਵਾ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗਇਆ ਹੂਆ ਪਛਤਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥

ਜਬ ਸਤਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਭਾਵ ਹੰਤਾ ਗਵਾਈ ਜਾਵੇ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਵਿਚਹੁ ਉਤਰੈ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਖੁਧਜਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਸੇ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਹਿਰਦੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੮ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਰਿਦੇ ਮੈਂ(ਲਿਵ) ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਤਿਸਨੋ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਉਪਾਵਾ ਸਿਰਿ ਉਪਾਉ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਸਭ ਉਪਾਵੋਂ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਯਹੀ ਉਪਾਉ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਬਸਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੈਨਣਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਬਡਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਖਾਣਾ ਪਹਿਰਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪ ਭਾਵ ਸਫਲਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਖਾਣਾ) ਜਪਣਾ ਕਰਤੇ ਅਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਪੈਨਣਾ) ਸੁਣਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਬਡਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਏ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਪਾਵਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਏ ਮਨ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਕੋ ਸਰਵਣ ਕਰ ਤਬ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਜਬ ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰਿਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸੈਗਾ ਤਬ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ (ਗੁ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਮਾਨ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਇ ਤੋ (ਨਦਰੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਵਿਤਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਮੇਂ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਔ ਸਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਜਾਨਨਾ ਏਹ ਸ਼ਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਣ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵੁਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਗਇਆ ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਜਿਤਾ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਜੀਤ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਤਹ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਿਤਾ ॥

ਤਹਾਂ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮਨ ਮੈਂ ਜੋਤੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮਾ ਆਨੰਦ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਔ ਅਗਿਆਨ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੁਣ ਪਰਗਟੁ ਕਿਤਾ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਇਕੋ ਹਰਿ ਮਿਤਾ ॥ ੯ ॥

ਹਰਿ ਜੋ ਏਕ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਏਕ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਕਹੀਐ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਮੇਂ ਲਿਉ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਬਿੰਦੇ) ਜਾਨੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਛੈ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਤਿਸੁ ਜਾਏ ॥

ਔਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸੰਜਮ ਕਮਾਵਤਾ ਰਹੈ ਤਿਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿ ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਮਾਏ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਪਰੰਤੂ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੈ ਜੋ ਜਗਜਾਸੁਓਂ ਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਿਟਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਤਿਸਨੋ ਮਿਲਿਆ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਉਨੇ ਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਰਸਨਾ ਝੂਠੁ ਬੋਲਾਇ ॥

ਔਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਕਪਟ ਰਹਤਾ ਹੈ ਰਸਨਾ ਸੋ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਬੋਲਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਰ ਔਰ ਅਰ ਬਾਹੁਰ ਔਰ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਪਟਿ ਕੀਤੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੀਜੈ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਿਤਜ ਹੀ (ਸੁਭਾਇ) ਨਿਰਜਤਨ ਦੇਖ ਅਰ ਸੁਨ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਕਪਟ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ (ਭੀਜੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜਗੁ ਪਰਬੋਧੈ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੈ (ਬਿਖੁ) ਜਹਿਰ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੇ (ਸੁਆਇ) ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ ਜਾਬਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਪਰਬੋਧੈ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਤੁ ਕਮਾਣੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਕਮਾਈ ਸੇ ਜਨਮ ਕਰ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਉਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕਈ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥

ਤਿਨਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਪਚੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਚਾਉਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ਗਰਭ ਕੇ ਦੁਖ ਸਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਿਸਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਸਰਵਣ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਅੰਤਿ ਛਡਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਧਿਆਉਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਗਾਉਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਅੰਤ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਓਨੁ ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰਿ ਮੇਂ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਚਾ) ਚਾਉ ਕੇ ਸਾਥ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥

ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ (ਮਾਰਿ) ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕਾ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੈ ਔ ਹਰਿ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਮੇਂ (ਮਿਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਨ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚਿਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ (ਧੁਨਿ) ਖ੍ਰਿਤੀ ਧਿਆਨ ਕਰ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪ ਉਪਜਤੀ ਹੈ। ਵਾ ਤਿਨਕੀ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਵੇਖਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ ॥

ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਹੀ ਕੋ ਸਰਬ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰਿ ਹੀ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਾਹਰ ਤਿਮਰ ਕੀ ਨਜਾਈਂ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਕੋ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਅਗਜਾਨ ਕੀ ਅਵਰਣ ਔ ਵਿਛੇਪ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਅਭਾਨਾਪਾਦ ਅਰੁ ਅਸਤ੍ਵਾਪਾਦ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਸਕਤੀਆਂ ਕੋ ਗਵਾਯਾ ਹੈ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਪੂਰਾ ਤਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਪੁਰਨ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਾ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਮੇਂ ਜਿਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਆ ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ॥

(ਸਹਜੇ) ਸਾਂਤ ਪੂਰਬਕ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸਾ ਮਨਮੁਖ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਅਰਥ ਜਨਮਾ ਹੈ ॥

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਈਐ ਵਿਸਟਾ ਸਦਾ ਖੁਆਰੁ ॥

ਸੋ ਵਾਰੰਵਾਰ ਜੂਨੋਂ ਮੇਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਗਰਭ ਰੂਪ ਵਿਸਟਾ ਵਾ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਸਦਾ ਖਰਾਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਝੂਠੇ ਲਾਲਚੋਂ ਮੇਂ ਲਗਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾ (ਉਰਵਾਰੁ) ਇਹ ਲੋਕ ਅਰ ਨਾ (ਪਾਰੁ) ਪਰਲੋਕ ਹੀ ਸੌਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੌਰਾਸੀ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭਗਤ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹਦੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹਾਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਸਬਦ ਸੇ ਇੰਦ੍ਰਯ ਬਿਖਿਓਂ ਸੇ ਰੋਕੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨ ਊਪਜੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਏ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨਕੋ ਉਤਪਤ ਭਈ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ(ਕਸਾਏ)ਖੀਚੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਿਆਏ ॥

ਹਰਿ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਿਤਜ ਹੀ (ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ) ਮਸਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਰਸਨਾ ਸੇ ਜਗਿਆਸੁਓਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਪਿਲਾਓਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿਜੀਉ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬਸਾਏ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਜਥਾਰਥ ਰੂਪ (ਜਾਤਾ) ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੈ ॥

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥ ੧੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਏ ਬਿਨਾਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਭਗਤੀ

ਖਟਿਆ ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਨਾਮ ਰੂਪ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਖਟਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਰੂਪ ਉਤਮ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਮਨ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਹ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਉਦਾਸੀ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਜਲਾਇਆ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅਰ ਮੋਹ ਕੋ ਜਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਉਦਾਸੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਲ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥

ਉਨਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਮਾਤਾ ਧੰਨ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਮਦਾਉ ਆਪ ਤੋ ਤਰਾ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨੀ ਕੁਲ ਤਥਾ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ਐਸਾ ਸਤਗੁਰ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ॥੧॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਸੁਭ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਵੇਖਿ ਭੁਲੇ ਜਿਉ ਦੇਖਿ ਦੀਪਕਿ ਪਤੰਗ ਪਚਾਇਆ ॥
ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਪਤੰਗ ਜਲਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਪੰਡਿਤ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਮਾਇਆ ਵੇਖਹਿ ਦਿਖਾ ਕਿਨੈ ਕਿਹੁ ਆਣਿ ਚੜਾਇਆ ॥
ਪੰਡਤ ਭੂਲ ੨ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਥਾ ਪਰ ਕਿਆ ਕੁਛ ਲਿਆਇ ਕਰ ਚਢਾਯਾ ਹੈ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪੜਹਿ ਨਿਤ ਬਿਖਿਆ ਨਾਵਹੁ ਦਯਿ ਖੁਆਇਆ ॥
ਜਦਯਪਿ ਪਢਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਦੂਜੈ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਬਿਖਿਓਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਦੈਵ ਨੇ ਤਿਨ ਕੋ ਭੂਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੁਲੇ ਓਨਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਹੁ ਗਰਬੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ਜੋ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸਨਿਆਸੀ ਹੈਂ ਸੋ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕੇ ਗਰਬ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਓਨਾਂ ਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ ਬਹੁਤ ਬਢਾਇਆ ਹੈ ॥
ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ ਨ ਲੈਹੀ ਸਤ ਭਿਖਿਆ ਮਨ ਹਠਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
(ਛਾਦਨੁ)ਬਸਤ੍ਰ ਅਰ ਭੋਜਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤ ਕੀ ਭਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਮਨ ਹਠ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਯਾ ਹੈ॥
ਏਤੜਿਆ ਵਿਚਹੁ ਸੋ ਜਨੁ ਸਮਧਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਇਨ ਸਭ ਮੇਂ ਸੇ ਸੋਈ ਜਨ (ਸਮਧਾ) ਸਮਝਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ਜਾ ਕਰਦੇ ਸਭਿ ਕਰਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹਕੇ ਸੁਨਾਈਏ ਜਾਂ ਸਭ ਉਸੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਰਾਇਆ ਹੂਆ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਸਭ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਉਸੀ ਅਨਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਫਲ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਰੇਤੁ ਹੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ਜਿਸ ਮੇਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਜੀਵ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਇਹ ਜਮ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰਿ ਹੈ ਏਨ੍ਹ ਉਪਰਿ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਕਰਾਰਾ ॥
ਇਹ ਜਮ ਕੀ (ਸਿਰਕਾਰਿ) ਰਯਤ ਹੈਂ ਇਨੋਂ ਪਰ ਜਮ ਕਾ ਕਰਾਰਾ ਭਾਵ ਭਾਰੀ ਦੰਡ ਹੈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਮਗਿ ਪਾਈਅਨਿ ਜਿਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥
ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਦੁਸਟਾ ਭਾਵ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਕੋ ਸੁਣੈ ਨ ਪੂਕਾਰਾ ॥
ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਬਾਂਧੇ ਹੂਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੀ ਪੁਕਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤਾ ॥
ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੧੨ ॥
ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧੨॥
ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਗਈ ਖਾਇ ॥
(ਮੋਹਣੀ) ਮੋਹਨੇ ਹਾਰੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜੋ ਹੰਤਾ ਔਰ ਮਮਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ ॥
ਜੋ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਤਿਨਾ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥
ਜੋ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਲੰਪਟ ਹੂਏ ੨ ਦੂਸਰੇ ਭਾਵ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਾਇਆ ਬਿਆਪ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਰਜਾਲੀਐ ਤਾ ਇਹ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਈਏ ਤਬ ਇਹ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜਬ ਹਰਿਨਾਮ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮਨ ਤਨ ਉਜਲ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਸਾਧਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੇਤੜਿਆ ਜੁਗ ਭਰਮਿਆ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਇਹ ਮਨ ਕਿਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਾ ਹੈ ਆਉਤਾ ਜਾਤਾ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸੀ ਤੇ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਤਾ ਭਰਮਾਇਅਨੁ ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਉਪਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤੁਉ ਹੀ ਜੀਵ ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ਵਸੇਸ ਕਰ ਪੰਚ ਤਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤਤੋਂ ਸੇ ਇਹ ਜਗਤ ਖੇਲ ਰੂਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਾ ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਤਾ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਬਖਸ ਕਰੇ ਤਉ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੁ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭ੍ਰਮਣਾ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਿਥਰ ਹੋਕਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮਨ ਹੀ ਵਾ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਮਨ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਇਆ ਤਬ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਕੁਛ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਮਿਲਣਾ ਸੰਜੋਗੀ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰ ਅਪਾਰ ਭਾਵ ਅਮੋਲਕ ਕੋਟ ਹੈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋਟ ਕਾ ਮਿਲਨਾ ਬਡੇ ਸੰਜੋਗੋਂ ਭਾਵ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਆਪਿ ਵਸਿ ਰਹਿਆ ਆਪੇ ਰਸਿ ਭੋਗੀ ॥

ਜੋ ਆਪੇ ਸਭ ਰਸੋਂ ਕਾ ਭੋਗੀ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ ਸਰੀਰਾਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਅਤੀਤੁ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਨਿਰਜੋਗੁ ਹਰਿ ਜੋਗੀ ॥

ਆਪ ਚੈਤਨਜ ਸਾਖੀ ਰੂਪ (ਅਤੀਤੁ) ਉਦਾਸੀਨ ਔਰ ਅਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਰਜੋਗੁ) ਸਬੰਧ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਆਪੇ ਹਰਿ ਜੋਗੀ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਭੀ ਰਹਾ ਹੈ ਅਕਾਸ ਵਤ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਹਰ ਕਰ ਸੁ ਹੋਗੀ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗੀ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਧਯਾਉਣਾ ਭਾਵ ਜਪਣਾ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕਰ ਵਿਜੋਗੀ ਭਾਵ ਦੁਖ ਵਾ ਵਿਛੋੜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦੀ ਉਤਰ ਜਾਵੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥

ਅਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਵਾਹੁ)ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾ ਅਸਚਰ ਰੂਪ ਯਹ ਦੋ ਅਰਥ ਸਮਝਣੇ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਪਿ ਅਖਾਇਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਸੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰ (ਸਬਦੀ) ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਸੇ ਆਪ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਅਸਚਰਜ਼ ਸੋਭਾ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਯੇਹ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਸਚ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੀ ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਈ ॥

ਵਾਹੁ ੨ ਸਬਦ ਕਰਤੀ ਰਸਨਾ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸਮਰਥ ਹਰੀ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ॥

ਵਡਭਾਗੀਆ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਈ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪਰਜਾ ਪੂਜਣ ਆਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਾਰੀ ਪਰਜਾ ਪੂਜਣੇ ਆਈ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰਨ (ਕਰਮਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕੀ ਧੁਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਵਾਹੁ ਧੁਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਹੀ ਨੇ ਸਚੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗਿ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇ ਕਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੋ ਆਪਨੇ ਸਰੀਰ ਗਢ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਕਾਇਆ ਗੜ ਭੀਤਰਿ ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਅਭਿਮਾਨੀ ਜੀਵ ਕੋ ਇਸ ਕਾਇਆਂ ਗੜ ਮੈਂ ਝੂਠ ਔ (ਕੁਸਤੁ) ਕੁਤਸਤ ਭਾਵ ਖੋਟਾ ਹਠ ਇਹ ਵਾ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਬਜਰ ਸਮ ਦ੍ਰਿੜ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਅਗਿਆਨੀ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਇਹ ਕਪਾਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵੈ ਤੋ ਹੀ ਖੋਲਨੇ ਕਾ ਯਤਨ ਕਰੈ ॥

ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਲਭਨੀ ਕਰਿ ਭੇਖ ਥਕੇ ਭੇਖਵਾਨੀ ॥

ਥਡੇ ਥਡੇ ਭੇਖ ਵਾਲੇ ਭੇਖ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਉਪਾਉ ਸੇ ਕਪਾਟੋਂ ਕੇ ਖੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਈਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨੀ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਕਪਾਟ ਖੋਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨ ਪੀਆ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥ ੧੪ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਬਿਰਖਜ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਸ ਫਲ ਕਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਰੈਣਿ ਸੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖ ਸੇ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮੀ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਨੇ ਹਰਿ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ (ਕਰਮੀ) ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬੋਲਤੇ ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਾਵ ਜਪਤੇ ਜਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਜਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧੀ ਭਾਲਿ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦੇ ਉਚਰੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਲਿ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਲਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਖੋਜ ਕਰ ਹਰਿ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆਂ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਏ ਮਨਾ ਅਤਿ ਲੋਭੀਆ ਨਿਤ ਲੋਭੇ ਰਾਤਾ ॥

ਏ ਵਡੇ ਲੋਭੀ ਮਨ ਤੂੰ ਨਿਤ ਲੋਭ ਮੈਂ ਹੀ ਰਾਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਮਨਸਾ ਮੋਹਣੀ ਦਹਦਿਸ ਫਿਰਾਤਾ ॥

ਮੋਹਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਮਨਸਾ) ਇਛਾ ਕਰਕੇ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਗੇ ਨਾਉ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਇਸੀ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਖਾਤਾ ॥

ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਨਾਮਵਰੀ ਔਰ ਜਾਤ ਕੀ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਇਗੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਸੇ ਦੁਖ ਹੀ (ਖਾਤਾ) ਭੋਗਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ ਫੀਕਾ ਬੋਲਾਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਰਸਨਾ ਸੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਫਿਕਾ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤਾ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ॥

ਜੋ ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੀਏ ਅਰਥਾਤ ਧੰਨਬਾਦ ਕਰੀਏ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਮਤਿ ਧੀਰੁ ॥

ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਮਤ ਕਾ ਧੀਰ ਹੈ ਤਿਸਨੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰ ਕਹੀਏ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਜੋ ਸਭ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੀਏ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਤਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਬਾਹਿ ॥

ਜੋ ਸਭ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਬਾਹਿ) ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਇਕੋ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਦੁਤੀਜ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਬਿਖ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਨਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾ ਭਾਵਈ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਉਨਾਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਨਾ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤਿ ਲਗਾਇ ਕਰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਰਬ ਸਮਜ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧੰਨਜਬਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਧੰਨਜ ੨ ਵਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਮਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਤਿਨਕੋ ਸੋਝੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਸੇਵ ਭਗਤਿ ਬਨੀਜੈ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭਗਤੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੁਈ ਬੇਨਤੀ ਭਾਵ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੇ ਸੇ ਹਰਿ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਾਂਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਨਿਤ ਲੀਜੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੇ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਨਿਤਜ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇਈਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਤਖਤਿ ਬਹਾਲੀਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਦਾ ਵਸੀਜੈ ॥

ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਲੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਜ ਘਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਿਨ੍ਹ ਗੁਰੂ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੧੬ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਨਾਂ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸੇ ਜਨ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਮਹਾਤਮ ਸਮਝਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤਿ ਨਿਤਜ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਸੇ ਜਾਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਜੋ ਨਿਤ ਕਰੇ ਸੋ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਨਿਤਜ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਇਛਤ ਫਲ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਦੇਹੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਉਚਰਾ ਮੁਖਹੁ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇਉ ॥
ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਾਂ ਔ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਉਚਰਾਣ ਕਰਾਂ ॥
ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਕਰਹਿ ਹਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤਿਨ੍ਕੋ ਦੇਉ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾਕਾ ਨਾਉ ॥
ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸਾ ਵਾਹਗੁਰੂ (ਵਾਹੁ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ॥
ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਉ ਤਿਨ੍ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਖ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ ਸੋ ਖਾਇ ॥
ਐਸਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਦੇਇ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਲਿ ਥਲਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
(ਵਾਹੁ)ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਤ ਸਭ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਾਵੈ ॥
ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖੋ ਸਭ ਕੋਈ ਨਿਤਹੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੀ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਜਮਦੂਤ ਨਹੀਂ ਆਉਤੇ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਹ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ਸਚਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਤਿਸ ਸਚ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂਨੇਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸੁਭਾਵਕਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਹਿ ਨਾ ਸਵਹਿ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥
ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਸੋਤੇ ਨਹੀਂ ਸਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਤਿਨਕੀ ਗਜਾਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੇਂ ਜਾਗਤੇ ਬੀਤੀ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਪੁੰਨ ਪਰਾਣੀ ॥
ਐਸੇ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਸੇ ਜਿਸਨੇ ਉਪਦੇਸ ਪਾਕਰ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ (ਚਾਖਿਆ) ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੁੰਨਵਾਨ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣੀ ॥ ੧੭ ॥
(ਅਜਾਣੀ) ਮੂਰਖ ਪਚਕਰ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥
ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਯਹ ਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥
ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਸੋ ਸਚਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥
ਵਾਹ ਵਾਹ ਨਿਰਇੱਛਤ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਇ ॥
ਜਿਸਕੋ ਹਰੀ ਦਯਾ ਕਰ ਆਪਿ ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲੇਏਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਟੀ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਔ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰੀ ਜਗਹ ਸਾਂਤਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਜੇ ਬਹੁਤ ਇਛਾ ਭੀ ਕਰੀਏ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਸਾਂਤ ਪਦ ਵਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਲੋਭ ਰੂਪ ਬਿਕਾਰ ਹੈ ਵਹੁ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੈ (ਖੁਆਇ) ਭੂਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਫਲ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੁ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ (ਖਾਲੀ) ਰਹਤ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਮ ਰਾਜ ਕੀ (ਤਲਬ) ਬੁਲਵਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਨ ਵਹੁ ਦੁਖ ਹੀ ਸਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਢਾਢੀ ਤਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਖਸਮੈ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਢਾਢੀ ਤਿਸੀ ਕੋ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਚੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਦਰਿ ਖੜਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਂ ਖੜਾ ਹੁਆ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਢਾਢੀ ਦਰੁ ਘਰੁ ਪਾਇਸੀ ਸਚੁ ਰਖੈ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਢਾਢੀ (ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਢਾਢੀ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਗਲਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਢਾਢੀ ਕਾ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ (ਅਗਲਾ) ਅਨਾਦੀ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਢਾਢੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥ ੧੮ ॥

ਢਾਢੀ ਕੀ ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਉਤਮ ਹੈ ਜੋ (ਢਾ) ਉਤਸਾਹ ਮੇਂ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ (ਸੇਵਾ) ਜੋ ਨਿਕਟ ਰਹਿ ਕਰ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ (ਚਾਕਰੀ) ਜੋ ਬਾਹਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਆਪ ਹਰਿ ਜਪਾ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹ ਕਰ ਜਗਤ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੂਜਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਰਿ ਜਾਸਹੁ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ॥

ਹੇ ਗਵਾਰ ਤੇਰੀ ਅਵਸਥਾ (ਗੂਜਰੀ ਜਾਤਿ) ਬੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਾਵੈ ਤਬ ਸਫਲ ਹੋਇ । ਵਾ ਜਬ ਗੂਜਰੀ ਜਾਤਿ ਗੋਪੀਓਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੇਂ ਕਾਮ ਭਾਉਨਾ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲਿਆ ਜੋ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈਗਾ ਤੌ ਕਿਆ ਨ ਪਾਵੈਗਾ ਅਵਸਜ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਣਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸ੍ਰੀਚਾਰ ਕਰ ਔਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਜਪ ਕਾ ਜਪਨਾ ਕਰ ॥

ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਭਉ ਪਵੈ ਸਾ ਕੁਲਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਭਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਸੰਗ ਕੁਲ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਕੰਤ ਕਾ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਹਿਚਾਨਤੀ ਭਾਵ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ॥

ਓਹ ਕੁਚਜੀ ਕੁਲਖਣੀ ਪਰਹਰਿ ਛੋਡੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਵਹੁ ਖੋਟੇ ਅਚਾਰ ਵਾਲੀ ਔ ਖੋਟੇ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਤਿਆਗ ਛੋਡੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਚਾਹੇ ਅਛੇ ਗੁਣ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਾਲੀ ਭੀ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਰਹਤ ਹੈ ਤੋ ਕੋਈ ਭੀ ਉਸ ਮੇਂ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ॥

ਭੈ ਪਇਐ ਮਲੁ ਕਟੀਐ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਭਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਸੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕਟੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔ ਸਰੀਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਬੁਧ ਉਤਮ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਬੈਸੈ ਭੈ ਰਹੈ ਭੈ ਵਿਚਿ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰ ॥

ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਭਜ ਮੇਂ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਔ ਭੈ ਮੇਂ ਹੀ ਇਸਥਿਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੈ ਮੇਂ ਹੀ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਵਡਿਆਈਆ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥

ਤਿਨਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਸੁਖ ਔ ਵਡਿਆਈਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ (ਦਰਗਹ) ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਕੇ ਭੋਗ ਭੋਗ ਕੇ ਵਹਾਂ ਭੀ ਮੋਖ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਭੈ ਧਾਰਨੇ ਤੇ ਅਪਾਰ ਜੋਤੀ ਮੇਂ ਜੋਤ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਰਭਉ ਪਦ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸਾ ਭਲੀ ਜਿਸਨੋ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪ ਮਾਲਕ ਕਰਤਾਰ ਬਖਸੇ ਵਹੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਸਚੇ ਕਉ ਬਲਿਜਾਉ ॥

ਨਿਤ ਰੂਪ ਸਚੇ ਕੋ ਹਮੇਸ ਰਸਨਾ ਕਰ ਸਲਾਹੁਨਾ ਕਰੀਏ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵੋ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥

ਔ ਜੋ ਏਕ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੌ ਛੋਡ ਕਰ ਦੂਸਰੇ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਜਿਹਬਾ (ਜਲ ਜਾਉ) ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅੰਸਾ ਅਉਤਾਰੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਕੀਆ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਅੰਸਾ ਔਤਾਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥੁ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਔਤਾਰ ੬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅੰਸ ਅਵਤਾਰ ਵਾ ਅੰਸਾਂਸਾ ਅਵਤਾਰ ੧ ਅਵੇਸਾ ਅਵਤਾਰ ੨ ਨਿਤਜ ਅਵਤਾਰ ੩ ਨਮਿਤ ਅਵਤਾਰ ੪ ਪੂਰਣ ਅਵਤਾਰ ੫ ਪੂਰਣਤਮ ਅਵਤਾਰ ੬ ॥

ਜਿਉ ਰਾਜੇ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭਿੜੀਆ ॥

ਜੈਸੇ ਅੰਨ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਭੋਗਤੇ ਔ ਲੜਤੇ ਰਹੇ ॥

ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇਵਦੇ ਅੰਤੁ ਤਿਨੀ ਨ ਲਹੀਆ ॥

ਸਿਵ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵਾ ਸਿਵ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਭਾਵ ਵਾਸਤਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੀਆ ॥

ਜੋ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਲਖ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਿਹਕਾਮੀਓਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਥੀਆ ॥ ੧੯ ॥

ਤਿਥੈ ਭਾਵ ਜਿਸ ਰਿਦੇਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਗਟਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹਰਖ ਸੋਗ ਔ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗਾਦਿ ਦ੍ਵੰਦੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਦ੍ਵੰਦ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੈ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਹੈ ਜੇਤਾ ਹੈ ਆਕਾਰੁ ॥

ਜਿਤਨਾ ਅਕਾਰ ਇਹ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾਹੈ ਇਹ ਸਭ ਕਿਛ ਆਵਨੇ ਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਜਨਮਣੇ ਔ ਮਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਹੋਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਭਾਵ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇਕੋ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਤਾ ਗਨਾਉਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਕੁੰਚਰੁ ਪੀਲਕੁ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਕੁੰਡਾ ਜਹ ਖਿੰਚੈ ਤਹ ਜਾਇ ॥

ਮਨ (ਕੁੰਚਰੁ) ਹਾਥੀ ਹੈ ਗੁਰੂ (ਪੀਲਕੁ) ਹਾਥੀਵਾਨ ਹੈ ਗਿਆਨ (ਕੁੰਡਾ) ਅੰਕਸ ਹੈ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਅੰਕਸ ਸੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਹਾਂ ਮਨ ਕੋ ਖੀਂਚਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਧੀਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਸਤੀ ਕੁੰਡੇ ਬਾਹਰਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨ ਰੂਪ ਹਾਥੀ ਅੰਕਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਵਹੁ (ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ) ਬਾਰੰਬਾਰ (ਉਝੜਿ) ਕੁਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਿਗੁਰਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਚਕਰ ਮੇਂ ਪੜਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਜਗਤ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸੇਵਿ ਸਭੁ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥

ਅਪਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵ ਕਰ ਸਭੀ ਫਲ ਭਾਵ ਧਰਮਾਦਿ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਮਿਟਾਇਆ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਹਚਲਾਇਆ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਧਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮਨ ਅਚਲ ਹੂਆ ਅਰ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਖੇਤਿ ਮਿਆਲਾ ਉਚੀਆ ਘਰੁ ਉਚਾ ਨਿਰਣਉ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਮੈਂ ਜਿਸ ਖੇਤ ਕੀ (ਮਿਆਲਾ) ਵੱਟਾਂ ਉਚੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਖੇਤ ਮੇਂ (ਘਰੁ ਉਚਾ) ਭਾਵ ਬਦਲਾਂ ਕਾ ਜਲ ਟਿਕਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਨਿਰਣੈ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੀ ਕਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਖੇਤ ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਵਟਾਂ ਉਚੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਊਚੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲ (ਨਿਰਣਉ) ਨਿਰਣੈ ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੈ ਠਹਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਹਲ ਭਗਤੀ ਘਰਿ ਸਰੈ ਸਜਣ ਪਾਹੁਣਿਅਉ ॥

ਜਿਸ ਮਹਲ ਅਰਥਾਤ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇਂ ਮੈਂ ਭਗਤੀ (ਸਰੈ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਸਜਣ) ਸੰਤ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜਗਿਆਸੂ ਅਪਨੀ ਉਮੰਗ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੂਆ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬਰਸਨਾ ਤ ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਬਹੁੜਿ ਬਰਸਹਿ ਕਾਹਿ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਰਸਨਾ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੋ ਅਬ ਕਰੋ ਫੇਰ ਬਰਖ ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਕਰੋਗੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬੈਰਾਗਜ ਸਰਬਦਾ ਏਕ ਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਿਠਾ ਸੋ ਜੋ ਭਾਵਦਾ ਸਜਣੁ ਸੋ ਜਿ ਰਾਸਿ ॥

ਜੋ ਜਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਠਾ ਹੈ ਜੋ (ਰਾਸਿ) ਸਚਜਾਰਿ ਹੈ ਸੋਈ ਸਜਨ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਭਾਂਤ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਬੇਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਜਨਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਂਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਤੂੰਹੀ ਸਚਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਰਖਵਾਲਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਿਆ ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਤੂੰ ਨਿਤਜ ਨਿਤਜ ਰਖਜਕ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਧਿਆਉਨੇ ਵਾਲਾਹੂੰ ਸਭ ਜੀਵਜੰਤ ਤੇਰੇਹੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈ(ਸਮਾਈ)ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਪਚਾਈ) ਜਲਾ ਕਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿੰਤਾ ਛਡਿ ਅਚਿੰਤੁ ਰਹੁ ਨਾਨਕ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਜੀਵ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਾ ਛੋਡਿ ਕਰ ਅਚਿੰਤ ਰਹੁ ॥ ੨੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਆਸਾ ਕਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ ਆਸਾ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਆਸਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਮਰ ਗਇਆ ਹੈ ਸੋ ਆਸਾ ਨ ਮਰਤੀ ਹੈ ਅਰ ਨ ਕਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਸੇ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀਆਂ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮਰਿ ਜਾਇਸੀ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੈ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਜੇ ਉਸੀ ਮੇਂ ਜੀਉ ਲੈ ਜਾਇ ਤੋ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧਿ ਮੇਂ ਜੋ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਚਲੀ ਜਾਵੈਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਾਝਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸਚਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਕਰਿ ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ॥

ਤਤੋਂ ਕਾ ਪੂਰਨ (ਥਾਟੁ) ਥਨਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਗਤ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹਰਿ ਹਾਟੁ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਥਨਜਾਰਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ (ਹਾਟੁ) ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਔ ਸਿਖ ਔ ਸਤਸੰਗਤ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਬੋਹਿਥਾ ਆਪੇ ਹੀ ਖੇਵਾਟੁ ॥

ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਸਮੁਦ੍ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਜਹਾਜੁ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ(ਖੇਵਾਟੁ)ਮਲਾਹ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਔਗਜਾਨਔਸੰਤਰੂਪੁਆਪਹੀ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਦਸੇ ਘਾਟੁ ॥

ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪਹੀ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਘਾਟ ਦਿਖਾਉਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਬਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੁ ॥ ੨੨ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂਐਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਸਭ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟਦੇਇ ॥ ੨੨॥ ੧॥ (ਸੁਧ) ਯਹ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਧ ਕਰਕੇ ਲਿਖੀ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰ ਅਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਅਭੇਦ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥

ਅੰਤਸਕਰਣ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੀਏ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੇਖਣਾ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਗੁਰ ਨਾਉ ॥

ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਠਾਉ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਸਥਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸਨੋ ਇਹ ਵਥੁ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਐਸੀ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪ (ਵਥੁ) ਵਸਤੂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਾਢੀਅਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਐਸੇ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਕਾਢੀਅਹਿ) ਨਿਕਾਲੀਐ ਤੋ ਕੋਈ ਕੋਈ ਥਿਰਲੇ ਭਾਵ ਅਤੀ ਥੋੜੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਰਖੇ ਰਖਣ ਹਾਰਿ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਅਨੁ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਰਖਨ ਹਾਰੇ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਰਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪ ਬਚਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਕਾਰਜ ਹਰਿ ਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਆ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਾਰਿਅਨੁ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਆਪ ਹਰੀ ਦਿਆਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਸੇ ਬਿਸਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰਿਅਨੁ ॥

ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਤਸੰਗ ਦੇਕਰ ਤਿਨਕੋ (ਭਵਜਲੁ) ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਾਰਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ ॥

ਸਾਕਤ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਕੋ ਪਲ ਮੇਂ ਨਾਸ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਮਨ ਮੇਂ ਰਖੋ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ੂਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖੁ ਅਗਮੁ ਅਪਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਕੁਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮਾਇਆ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੈਂ ॥

ਸਚੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਚੁ ਨਿਹਾਰੀਐ ॥

(ਸਚੋ ਸਚਾ ਸਚੁ) ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਤੂੰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੈ ਸਚ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਛੁ ਤੇਰੀ ਧਾਰੀਐ ॥

ਤੇਰੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੁਈ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾ ਨੇਤ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਕਿਛ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਸੈ ਦੇ ਦਾਤਾਰੁ ਜੇਤ ਉਪਾਰੀਐ ॥ ਇਕਤੁ ਸੂਤਿ ਪਰੋਇ ਜੋਤਿ ਸੰਜਾਰੀਐ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੈਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਹੇ ਦਾਤਾਰ ਤੂੰ ਸਭ ਕੋ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣ ਸੂਤ ਮੇਂ ਪਰੋਇ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਤਾ ਸਭ ਮੇਂ (ਸੰਜਾਰੀਐ) ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੇ ਭਵਜਲ ਮੰਝਿ ਹੁਕਮੇ ਤਾਰੀਐ ॥

ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਗੋਤੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਕੇ ਹੀ (ਤਾਰੀਐ) ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਧਿਆਏ ਸੋਇ ਜਿਸੁ ਭਾਗੁ ਮਥਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੋ ਧਿਆਉਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਹੈ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਲਿਹਾਰੀਐ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਔ ਮਰਜਾਦਾ ਸਮਝੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸਹਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੌ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹਿ ਤੋ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਤੂੰ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਉਨਿਧਿ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੌ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹਿ ਤੋ ਜੀਵ ਨਉਨਿਧੀਆਂ ਘਰ ਹੀ ਮੇਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੌ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੌ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਤੀ ਬੈਹਨਿ ਬੈਹਣੇ ਮੁਚੁ ਵਜਾਇਨਿ ਵਜ ॥

ਕਿਤਨੇ (ਬੈਹਨਿ) ਸਿੰਘਾਸਨੋਂ ਪਰ (ਬੈਹਣੇ) ਬੈਠਣੇ ਵਾਲੇ (ਮੁਚੁ) ਬਹੁਤ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਕਿਸੈ ਨ ਰਹੀਆ ਲਜ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਲਜਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਮਹਾਂ ਬਿਸਨ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਨਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬਾ ਸਣੁ ਖੜੇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਝਕੋ ਸਭ ਬੇਦ ਕਤੇਬੋਂ ਸਹਿਤ ਖੜੇ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਣਤੀ ਗਣੀ ਨ ਜਾਇ ਤੇਰੈ ਦਰਿ ਪੜੇ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਗਿਨਤੀ ਗਿਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਨਿ ਇੰਦ੍ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨੇ ਪਰ ਸਿਥਤ ਇੰਦ੍ ਭੀ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਕਰ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ ਭਣਾ ॥

ਸੰਕਰ ਜੀ ਔਰ ਬਿਸਨ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਔਤਾਰ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਸਭ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੀਰ ਪਿਕਾਂਬਰ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਅਉਲੀਏ ॥

ਜਿਤਨੇ ਪੀਰ ਹੈਂ (ਪਿਕਾਂਬਰ) ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਤ ਕੇ ਅਚਾਰਜ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁਚਾਉਨੇ ਵਾਲੇ (ਸੇਖ)ਤਜਾਗੀ (ਮਸਾਇਕ) ਜਪ ਤਪ ਕੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਔਰ (ਅਉਲੀਏ) ਕਰਾਮਾਤੀ ਸਿਧ ਲੋਕ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲੀਏ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਾਨੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਤੂੰ (ਮਉਲੀਏ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜਹੁ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ਧਰਮੇ ਤਗੀਐ ॥

(ਕੂੜਹੁ) ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਧਰਮ ਕਰਕੇ (ਤਗੀਐ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਹਿ ਆਪਿ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੀਐ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਕਰਮ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲਗੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫॥ ਚੰਗਿਆਈਂ ਆਲਕੁ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਂਈ ਹੋਇ ਸੇਰੁ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਭਲਾ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਆਲਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਬੁਰੇ ਕਾਮੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ੇਰ ਭਾਵ ਬਹਾਦਰ ਬਨ ਬੈਠਤਾ ਹੈਂ ਵਾ ਭਲੇ ਕਾਮ ਮੇਂ ਆਪਨੋ (ਆਲਕੁ) ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨ੍ਬਲ ਬਨ ਬੈਠਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੇਰ ਭਰ ਹੋ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਲੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਜੁ ਕਲਿ ਆਵਸੀ ਗਾਫਲ ਫਾਹੀ ਪੇਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਗਾਫਲ) ਬੇਸੁਧ ਤੂੰ ਯਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਆਜ ਕਲ ਮੇਂ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ (ਪੇਰ) ਪ੍ਰੇਰੀ ਹੂਈ ਕਾਲ ਕੀ ਫਾਸੀ ਆਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਤੀਆ ਕੁਢੰਗ ਗੁਝਾ ਥੀਐ ਨ ਹਿਤੁ ॥

ਹਮ ਜੀਵ ਕਿਤਨੀਆਂ ਭਾਵ ਬਹੁਤੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਕੁਢੰਗੀਆਂ ਭਾਵ ਅਯੋਗ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਵਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰਹਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੈਸਹਿ ਢਕਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਚਾ ਮਿਤੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਜੋ ਸਚਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤਿਨ ਮੇਰੇ ਦੋਸੋਂ ਕੋ (ਢਕਿਆ) ਛਪਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਮਾਗਉ ਤੁਝੈ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸਾ ਗੋਲਿਆ ॥

ਹੇ ਦਜਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਯਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮੈਨੂੰ ਗੋਲਾ ਭਾਵ ਦਾਸੁ ਕਰੁ ॥

ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਰਾਜੁ ਜੀਵਾ ਬੋਲਿਆ ॥

ਮੈਂ ਯਹੀ ਨਉਨਿਧੀਆਂ ਔਰ ਰਾਜ ਪਾਵੋਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ (ਜੀਵਾ) ਜੀਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਾਸਾ ਘਰਿ ਘਣਾ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸ੍ਵਣੀ ਜਸੁ ਸੁਣਾ ॥

(ਤਿਨ) ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਸ੍ਵਨੋਂ ਸੇ ਆਪਕਾ ਜਸ ਸ੍ਵਣ ਕਰੂੰ ਤਉ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥

ਕਮਾਵਾ ਤਿਨਕੀ ਕਾਰ ਸਰੀਰੁ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ॥

ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ (ਕਾਰ) ਟਹਲ ਕਰੋਂ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਇ ॥

ਪਖਾ ਪਾਣੀ ਪੀਸਿ ਬਿਗਸਾ ਪੈਰ ਧੋਇ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਪਖਾ ਕਰਕੇ ਜਲ ਛਕਾਇਕੇ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਅੰਨ ਪੀਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋ ਕਰਕੇ(ਬਿਗਸਾ)ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਊਂ ॥

ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਆਪ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੀਏ ॥

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਦਿਚੈ ਥਾਉ ਸੰਤ ਧਰਮਸਾਲੀਐ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੈਂ ਸੰਤ ਰਹਤੇ ਹੋਂ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਉਹਾ ਅਸਥਾਨ ਦੀਜੀਏ। ਵਾ ਸੋ ਨਿਰਗੁਣ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਨਿਤਜ ਧੂਰਿ ਬਨਾ ਰਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀਆ ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਰਹੂੰ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਖਜ ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਨ ਲਗਾਉਨੇ ਕਰ ਅਗਿਨਤ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸੁ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਿਤ ਜਪੀਐ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨਾਉ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਦਾ ॥

ਐਸੇ (ਪਰਵਦਿਗਾਰ) ਪਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸ੍ਵਾਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨਿਤਜ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਰੇ ਰਹੰਮ ਤਿਸੁ ਨ ਵਿਸਾਰ ਦਾ ॥

ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਚਿਤ ਸੇ ਭੁਲਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਆਪਿ ਉਪਾਵਣ ਹਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਰ ਦਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਬੁਝਿ ਵੀਚਾਰ ਦਾ ॥

ਸਭ ਕੁਛ ਜੀਵ ਕੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ (ਬੁਝ) ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਯਥਾਰਥ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਕੁਦਰਤਿ ਧਾਰਦਾ ॥

ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਏਕ ਖਿਜਣ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਲਾਏ ਸਚਿ ਤਿਸਹਿ ਉਧਾਰਦਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਚ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਉਧਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਦੈ ਹੋਵੈ ਵਲਿ ਸੁ ਕਦੇ ਨ ਹਾਰ ਦਾ ॥

ਜਿਸਕੀ ਤਰਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਅਭੁਗੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰਦਾ ॥ ੪ ॥

ਸਦੀਵਕਾਲ (ਅਭੁਗੁ)ਨਾਸ ਸੇ ਰਹਤ ਤਿਸਕਾ(ਦੀਬਾਣੁ)ਆਸ੍ਰਯ ਹੈ ਮੈਂ ਐਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਛੋਡੀਐ ਦੀਜੈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕੋ ਕੋ ਤਜਾਗੀਐ ਔ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕੋ ਗਜਾਨ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਜਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਕ ਸ੍ਵਾਸ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਨਿਤਜ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤੇ ਰਹੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਆਹਿ ॥

ਅਪਨੇ ਕੋ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਸਭ ਫਲ ਭਾਵ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖਜ ਹਮਨੇ ਪਾਇ (ਆਹਿ) ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਹਰਿ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੇ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਸੰਸਾਰਿ ਜਿ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ॥

ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ (ਮੁਕਤਾ) ਛੂਟਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸਕੀ ਗਈ ਬਲਾਇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ॥

ਤਿਸਕੀ ਸਭ ਬਲਾਇ ਭਾਵ ਅਵਿਦਜਾ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੰਸੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇ ॥ ਜਨਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ ਪਾਪਾ ਮੈਲੁ ਧੋਇ ॥

ਤਿਸਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਧੋਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਾਵ ਨਿਰਦੁਖ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਓਥੈ ਜਾਪੀਐ ॥ ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਭੁਖਾ ਧ੍ਰਾਪੀਐ ॥

ਉਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਮਨਕੋ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਭੂਖਾ ਜੀਵ (ਧ੍ਰਾਪੀਐ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ ਤਿਸੁ ਬੰਧਨ ਕਾਟੀਐ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਨਾਮੁ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟੀਐ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਨੀ ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਉਠਿ ਨੀਤ ॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਚਿਤਵਨੀ ਕਰੂੰ ਅਰ ਨਿਤਜ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਉਠ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਦਮ ਕਰੂੰ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਆਹਰੋ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਕਾ (ਆਹਰੋ) ਉਦਮ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੇਹੋ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਮੂਲਿ ॥

ਜਬ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ (ਮੂਲਿ) ਅਧਿਸਟਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ (ਰਤਾ) ਮਸਤ ਵਾ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀਆ ਮਰਉ ਵਿਚਾਰੀ ਸੂਲਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ (ਭਾਣੀਆ) ਅਛੀਆਂ ਲਗੀਆਂ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਕੋ ਭਗਤੀ ਭਾਈ ਹੈ ਸੋ (ਵਿਚਾਰੀ) ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਉਨਕੇ (ਸੂਲਿ) ਦੁਖ (ਮਰਉ) ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ (ਸੂਲਿ) ਪੀੜਾ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇ ਸੁ ਗੁਰ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜੀਉ ਕੀ ਪੀੜਾ ਹੋਇ ਸੋ ਉਸਕੀ ਨਿਬਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥

ਸਭ ਚਤਰਾਈਆਂ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕਰ (ਧਰਿ) ਰਖ ॥

ਪੂਜਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਜਰਿ ॥

ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪੂਜਨ ਕਰ ਜਿਸ ਸੇ ਸਭ ਖੋਟੀ ਮਤ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਇ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ ॥

ਔਰ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨ ਭੌਜਲ ਸੇ ਤਰ ਜਾ ॥

ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਅਗੈ ਨ ਮਰਹੁ ਡਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਜਿਸ ਸੇ (ਅਗੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭਜ ਸੇ ਨਾ ਮਰੋਗੇ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲੁ ਊਣੇ ਸੁਭਰ ਭਰਿ ॥

ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਏਕ ਪਲਕ ਮੇਂ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ(ਊਣੇ)ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ(ਸੁਭਰਿ)ਲਬਾਲਬ ਭਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ॥

ਜੋ ਨਿਤਜ ਹਰਿ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ਤੋ ਮਨ ਕਉ ਸੰਤੋਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਲਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਜਾਕਉ ਕਰਮੁ ਧੁਰਿ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕੋ ਧੁਰ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਲਗੜੀ ਸੁ ਥਾਨਿ ਜੋੜਣ ਹਾਰੈ ਜੋੜੀਆ ॥

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁੰਦਰ ਸਥਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋੜਨਹਾਰੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਹਰੀ ਲਖ ਸੈਆਨ ਡੁਬਣ ਦੇਇ ਨ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥ ੧ ॥

(ਮਾ ਪਿਰੀ) ਮੇਰਾ ਪਤਿ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀ (ਸੈਆਨ) ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਜੋ ਲਾਖੋਂ ਸੈਂਕੜੋਂ ਲਹਰਾਂ ਹੈਂ ਤਿਨਮੇਂ ਡੂਬਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਥਨਿ ਭੀਹਾਵਲੈ ਹਿਕੁ ਸਾਥੀ ਲਧਮੁ ਦੁਖ ਹਰਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ (ਭੀਹਾਵਲੈ) ਭੈਦਾਇਕ ਥਨ ਮੇਂ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮੈਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਆਪਨਾ ਸਾਥੀ (ਲਧਮੁ) ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਵਾ ਜਿਨਸੇ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਲਿਹਾਣ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪਾਈਅਨਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ ॥

ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੋਇਓਂ ਕੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨ ਹੋਵੀ ਪਛੋਤਾਉ ਤੁਧੁਨੋ ਜਪਤਿਆ ॥

ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਜਨ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਕਉ ਤੇਰੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਓਟ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸੁਖ ਲਹਾ ਚਿਤਾਰਿ ਮਨ ॥

ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਧੰਨਜਬਾਦ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਬਚਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਲਹਾ ਭਾਵ ਪਾਵਾਂਗਾ ॥

ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਬਡੇ (ਕਰਮੀ) ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈਐ ॥

ਜਬ ਸਤਗੁਰੁ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ਦੌੜੀਤਾ ਹੈ ॥

ਰਖੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਕਰਿ ਦਾਸਾ ਆਪਣੇ ॥

ਦਿਆਲੂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਆਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰੇਕ ਨਾਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਟੋਲਾ ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤਾ ਢਕਣ ਕੂ ਪਤ ਮੇਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਸਹਿ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਪਤ ਰਖਨੇ ਕੋ ਅਰ ਔਗਨ ਢਕਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ (ਪਟੋਲਾ)ਬਸਤ੍ਰ ਦੀਆਹੈ॥

ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਸਾਈ ਮੈਡਾ ਨਾਨਕ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਅਰੁ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ(ਸਾਰ)ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਵਾ ਤੇਰੀ ਮਹਤਤਾ ਕੋ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਤੈਡੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹਭੁ ਕਿਛੁ ਲਧਮੁ ਬਿਖਮੁ ਨ ਡਿਠਮੁ ਕੋਈ ॥

ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੈਂ (ਹਭੁ) ਸਭ ਕਛੁ (ਲਧਮੁ) ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਖਮੁ) ਕਠਨਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ॥

ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੈ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਪਤਿ ਰਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੋਈ ਮਿਟਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹੋਵੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ ਦਯਿ ਧਿਆਇਐ ॥

ਹੇ (ਦਯਿ) ਪ੍ਰੇਰਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਧਯਾਉਨੇ ਸੇ (ਘਣਾ) ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਰੋਗੋਂ ਕਾ (ਘਾਣ) ਸੰਬੂਹ (ਵੰਞੈ) ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ਠਾਢਿ ਪ੍ਰਭਿ ਚਿਤਿ ਆਇਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵਣੇ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਸੀਤਲਤਾ ਬਰਤਤੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਐ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਸਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕੋਇ ਨ ਲਗੈ ਬਿਘਨੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਐ ॥ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਮਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਐ ॥

ਆਪਾ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਨੇ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਬਿਘਨੁ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਗਜਾਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਤਿ ਵਿਖੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਜਾਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਪਾਏ ਸਭੇ ਥੋਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਐ ॥
ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਛਾਇਐ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੋ ਤੈਨੇ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੋ ਗਜਾਨੁ ਦਿਵਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਲੀਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਤੇਰੀ ਛਾਯਾ ਮੇਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਨਦੀ ਤਰੰਦੜੀ ਮੈਡਾ ਖੋਜੁ ਨ ਖੁੰਭੈ ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਤੇਰੀ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਨਦੀ (ਤਰੰਦੜੀ) ਤਰਤੀ ਹੋਈ ਕਾ (ਮੈਡਾ) ਮੇਰਾ ਬੁਧਿ ਰੂਪ(ਖੋਜੁ)ਪੈਰੁ(ਨ ਖੁੰਭੈ)ਨਹੀਂ ਫਸਤਾ ਕਯੋਂਕਿ ਰਿਦੇ ਕੇ (ਮੰਝਿ) ਬੀਚ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਤਉ ਸਹ ਚਰਣੀ ਮੈਡਾ ਹੀਅੜਾ ਸੀਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਤੁਲਹਾ ਬੇੜੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਸਹ) ਪਤੀ (ਤਉ) ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮੇਰਾ (ਹੀਅੜਾ)ਹ੍ਰਿਦਯ (ਸੀਤਮੁ) ਸੀਆ ਹੁਆ ਹੇ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਹੇ,ਹਰੀ ਸੰਸਾਰ ਨਦੀ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਤੁਲਹਾ ਅਰ ਬੇੜੀ ਵਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਨਾ ਦਿਸੰਦੜਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਵੰਞੈ ਮਿਤ੍ ਅਸਾਡੜੇ ਸੇਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਹੀ ਸੇ (ਦੁਰਮਤਿ ਵੰਞੈ) ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਦੂਰ ਹੋਜਾਵੇ ਵਹੀ ਸੰਤਰੂਪ (ਅਸਾਡੜੇ) ਹਮਾਰੇ ਮਿਤ੍ ਹੈਂ ॥

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਜਗੁ ਸਬਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਜਗਤੁ(ਢੂਢੇਦੀ)ਢੂਢਤੀ ਹੂੰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਐਸੇ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਮਿਤ੍ ਹੈਂ ॥੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਵੈ ਸਾਹਿਬੁ ਚਿਤਿ ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਡਿਠਿਆ ॥
ਮਨ ਕੀ ਕਟੀਐ ਮੈਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵੁਠਿਆ ॥

ਹੇ (ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੂੰ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ (ਵੁਠਿਆ)ਬਸਨੇ ਕਰ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲ ਸਭ ਕਟੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਕਟੀਐ ਜਨਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ॥
ਬੰਧਨ ਖੋਲਨਿ ਸੰਤ ਦੂਤ ਸਭਿ ਜਾਹਿ ਛਪਿ ॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਜ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਸੰਤ ਖੋਲ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿ ਸਭ ਦੂਤ ਛਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਇਨਿ ਰੰਗੁ ਜਿਸਦੀ ਸਭ ਧਾਰੀਆ ॥
ਊਚੀ ਹੂੰ ਊਚਾ ਥਾਨੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ ॥

ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਹੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਤੇਰਾ ਸਭਊਚਿਓਂ ਸੇ ਊਚਾ ਸਥਾਨ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸੰਤ ਸੰਗ ਹੈ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਈਐ ॥
ਜਾ ਆਪੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾਂ ਭਗਤ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ॥ ੯ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਵਾਸ ੨ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਰਹੀਏ ਜਥ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤਥ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਬਾਰਿ ਵਿਡਾਨੜੈ ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ ਕੂਕਾ ਪਈਆ ਰਾਹੀ ॥

(ਬਾਰਿ ਵਿਡਾਨੜੈ) ਬਿਗਾਨੇ ਬਾਰ ਜਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਮੇਂ (ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ) ਮਾਰ ਕੂਟ ਸੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ (ਰਾਹੀ) ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਭਾਵ ਵਤ੍ਨੀ ਆਦਿ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ (ਕੂਕਾ) ਪੁਕਾਰਾਂ ਪੜ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਬਿਗਾਨੇ ਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ)ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਾ ਡੰਡ ਰੌਲਾ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ ਬੇਦੋਂ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰਿੰਗੀ ਰਿਖਿ ਆਦਿਕ ਕਾਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਮਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤਉ ਸਹ ਸੇਤੀ ਲਗੜੀ ਡੋਰੀ ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਬਨੁ ਗਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਤੈਂ ਪਤੀ ਸੇ (ਲਗੜੀ) ਡੋਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਅਸਿਪੜ੍ਹਾਂਦ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਕਉ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਸਚੀ ਬੈਸਕ ਤਿਨਾ ਸੰਗਿ ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥

ਸਚੀ ਬੈਠਕ ਉਨਹੀਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਸੰਗ ਬੈਠ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ॥

ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਚਈ ਨਾਨਕ ਜਿਨਾ ਆਪਣਾ ਸੁਆਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਜ ਸ੍ਵਾਰਥੀ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਾ ਵੇਲਾ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ॥
ਹੋਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਫਿਰਿ ਦੂਖ ਨ ਤੇਟਿਆ ॥

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਵਹੀ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਜਬ ਸਾਧੁਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੁਆ ਫਿਰ ਦੁਖੋਂ ਕਾ (ਤੇਟਿਆ) ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇਆ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਨੁ ਫਿਰਿ ਗਰਭਿ ਨ ਲੇਟਿਆ ॥
ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਇਕੁ ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮੇਟਿਆ ॥

ਨਿਹਚਲ ਥਾਨ ਮਿਲਾ ਹੈ ਫਿਰ ਗਰਭ ਮੇਂ ਵਹੁ (ਲੇਟਿਆ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਆ ਤਿਨਕੋ ਸਭ ਮੇਂ ਏਕ (ਬ੍ਰਹਮੇਟਿਆ) ਬ੍ਰਹਮ ਨਜਰ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਲਾਇ ਧਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੇਟਿਆ ॥
ਸਭੋ ਜਪੀਐ ਜਾਪੁ ਜਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲੇਟਿਆ ॥

ਤਤ੍ਵ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ(ਧਿਆਨੁ) ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਔਰ ਓਰ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਸਮੇਟ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਵਹੁ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਨੋਂ ਸਭ ਜਾਪ ਹੀ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੇ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸੁਖਿ ਸੁਖੇਟਿਆ ॥ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਏ ਸੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਖੋਟਿਆ॥੧੦॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੁਕਮ ਬੂਝ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ ਮੇਂ (ਸੁਖੇਟਿਆ) ਸੁਖੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਪੁਰਖ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੇਕਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਪਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਫੇਰ ਖੋਟੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਛੋਹੇ ਜੰਬੂਰ ਖਵੇ ਨ ਵੰਞਨਿ ਗਾਖੜੇ ॥
ਜੇ ਸੋ ਧਣੀ ਮਿਲੰਨਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸੰਬੂਹ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਛੋੜੇ ਕੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੋ ਜੰਬੂਰ ਕੀ ਭਾਤ ਹੈਂ (ਖਵੇ ਨ ਵੰਞਨਿ) ਸਹਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਅਤਜੰਤ (ਗਾਖੜੇ) ਕਠਨ ਹੈ (ਜੰਬੂਰ) ਲੁਹਾਰੋਂ ਔ ਸੁਨਾਰਿਓਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹਥੀਆਰ ਵਿਸੇਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਮਿਲ ਜਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸੰਬੂਹ ਉਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਮੀ ਵਸੰਦੀ ਪਾਣੀਐ ਈਧਣੁ ਰਖੈ ਭਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਹੁ ਆਹਿ ਜਾਕੈ ਆਛਲਿ ਹਭੁ ਕੋ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਵਹੁ ਧਨੀ ਕੌਨਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਭਜ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਾਨੀ ਪਰ ਬਰਸ ਰਹੀ ਹੈ ਔ (ਭਾਹਿ) ਅਗਨੀ ਕੋ (ਈਧਨ) ਲਕੜੀ ਮੇਂ ਰਖਤਾ ਹੈ ਜਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਸਹੁ)ਪਤੀ ਧਨੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ(ਆਛਲਿ) ਆਸਰੇ (ਹਭੁਕੋ) ਸਭ ਕੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਤੁਧੈ ਹੀ ਗੋਚਰੇ ॥
ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜਗਿ ਜਿ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਧੁਰੇ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਾਮ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕਰਨੇ ਲਾਇਕ ਹੈਂ ॥ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੇਂ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਸਮੁ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ਦੇਖਿ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀਆ ॥
ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਤੇਰੀ ਦਾਸ ਕਰਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ਮੇਰੀਆ ॥

ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹਮ (ਬਿਸਮੁ)ਆਸਚਰਜ ਭਏ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਧਾਨੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਹਿ ॥
ਜਿਸਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਇ ਲੇਹਿ ॥

ਤੇਰੇ ਹਥ ਮੇਂ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਚਾਹੇਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈਂ । ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਸ ਪਰ ਤੁਮਦਜਾਲ ਹੋਤੇ ਹੋ ਸੋਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮੁ ਲੇਤਾਹੈ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥
ਜਿਸਨੋ ਹੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਅੰਤ ਤੇਰਾ ਅੰਤਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਜਿਸ ਪਰਤੂੰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁਧਯਾਉਤਾਹੈ॥੧੧॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿਤ ਪੰਡਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਾ ਵਿਦਜਵਾਨ ਕੀ ਅਸੰਗਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਕੜਛੀਆ ਫਿਰੰਨਿ ਸੁਆਉ ਨ ਜਾਣਨਿ ਸੁਵੀਆ ॥

ਜੈਸੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨੋਂ ਮੇਂ ਕੜਛੀਆਂ ਫਿਰਤੀਆਂਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀਆਂ ਹੈਂ (ਸੁਵੀਆ) ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਨਾਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੰਡਿਤ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਮੁਖ ਭਏ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਸੇ ਸ਼ੂਨਜ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਿਦਜਵਾਨ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕਰ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤਾ ਹੀ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥

ਸੇਈ ਮੁਖ ਦਿਸੰਨਿ ਨਾਨਕ ਰਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਭ ਮੇਂ ਮੁਖਜ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਖੋਜੀ ਲਧਮੁ ਖੋਜੁ ਛਡੀਆ ਉਜਾੜਿ ॥
ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤੀ ਵਾੜਿ ਨਾਨਕ ਖੇਤੁ ਨ ਛਿਜਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਆਤਮ ਬਸਤ ਕੇ (ਖੋਜੀ) ਖੋਜਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਥੇ ਸੋ ਖੋਜ(ਲਧਮੁ) ਪਾਇ ਲੀਆ ਅਗਜਾਤਤਾ ਰੂਪ (ਉਜਾੜਿ) ਜੋ ਜੰਗਲ ਥਾ ਸੋ ਛੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਨੇ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਉਜਾੜ ਛਡੀ ਥੀ ਤਿਨਕਾ ਖੋਜੁ ਭਾਵ ਪਕੜਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਖੋਜੀ ਹੋਕਰ ਲਭ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ(ਸਹੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੈਨੇ ਚਾਰੋਂ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ(ਵਾੜ)ਰੋਕ ਦੇਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਖੇਤ ਮੇਂ ਜੋ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਹਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਰਾਧਿਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ॥
ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਖਸਮੁ ਆਪਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਰਾਸਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਐਸਾ ਸੋ ਸਚਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੋ ਦੋਨੋਂ ਤਰਫੋਂ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਆਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਆਗਹੁ ਸਗਲ ਉਪਾਵ ਤਿਸਕੀ ਓਟ ਗਹੁ ॥
ਪਉ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ ਲਹੁ ॥

ਸਭ ਉਪਾਵੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਆਸਰਾ ਪਕੜੋ ਦੌੜ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨ ਪੜੋ ਸੁਖ ਕਾ ਭੀ ਸੁਖ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹੁ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਸੰਤਾ ਸੰਗੁ ਹੋਇ ॥
ਜਪੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਗੈ ਕੋਇ ॥

ਸਭ ਕਰਮ ਧਰਮ ਔਰ ਜਥਾਰਥ ਗਜਾਨੁ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਗੈਗਾ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਿਆ ॥
ਪਾਈਅਨਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬਿ ਤੁਠਿਆ ॥ ੧੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਦਜਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਵੁਠਿਆ)ਬਸਾ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਨੇ ਸੇ ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਲਧਮੁ ਲਭਣਹਾਰੁ ਕਰਮੁ ਕਰੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥
ਇਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਬਿਆ ਨ ਪਸੀਐ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਮੇਰਾ ਪਤੀ (ਲਭਣਹਾਰੁ) ਖੋਜਨੇ ਹਾਰੋਂ ਨੇ (ਲਧਮੁ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਏਕ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਬਿਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਃ ੫ ॥ ਪਾਪੜਿਆ ਪਛਾੜਿ ਬਾਣੁ ਸਚਾਵਾ ਸੰਨਿ ਕੈ ॥
ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁੜਾ ਚਿਤਾਰਿ ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਵਈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਬਾਨ (ਸੰਨਿ ਕੈ) ਜੋੜ ਕਰਕੇ (ਪਾਪੜਿਆ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਪਛਾੜਿ) ਭਾਵ ਮਾਰ (ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁੜਾ) ਮੰਤ੍ਰ (ਚਿਤਾਰਿ) ਯਾਦ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝਕੋ ਦੁਖ (ਨ ਥੀਵਈ) ਨ ਹੋਇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਪਾਈਅਨੁ ਠਾਢਿ ਆਪਿ ॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਿਸਨੋ ਸਦਾ ਜਾਪਿ ॥ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਸਮਰਥਿ ਚੁਕੇ ਬਿਲ ਬਿਲਾਪ ॥

ਉਸ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਕਾ ਧੰਨਜਬਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਜੰਤੋਂ ਪਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸਦੀਵਕਾਲ ਜਾਪ ਕਰੋ ॥ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਬ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਤਬ ਹਮਾਰੇ (ਬਿਲ ਬਿਲਾਪ) ਬਿਲ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਿਲਾਪ ਰੋਣੇ ਭਾਵ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਠੇ ਤਾਪ ਦੁਖ ਰੋਗ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ॥ ਕੀਤੀਅਨੁ ਆਪਣੀ ਰਖ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਿ ਥਾਪਿ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤਾਪ ਔ ਰੋਗ (ਨਠੇ) ਤਥਾ ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਏ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਨੇ ਥਾਪਨਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਆਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਲਇਅਨੁ ਛੁਡਾਇ ਬੰਧਨ ਸਗਲ ਕਾਪਿ ॥
ਤਿਸਨ ਬੁਝੀ ਆਸ ਪੁੰਨੀ ਮਨ ਸੰਤੋਖਿ ਧ੍ਰਾਪਿ ॥

ਸਭ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ (ਕਾਪ) ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਛੁਡਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਮਨ ਸੰਤੋਖ ਕਰ ਕੇ (ਧ੍ਰਾਪਿ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਵਡੀ ਹੂੰ ਵਡਾ ਅਪਾਰ ਖਸਮੁ ਜਿਸੁ ਲੇਪੁ ਨ ਪੁੰਨਿ ਪਾਪਿ ॥ ੧੩ ॥

ਵਡੋਂ ਸੇ ਵਡਾ ਅਪਾਰ ਵਹੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜਾਕਉ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਈ ਜਪਾਤ ॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਤਿਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਭੇਟਤ ਸਾਧ ਸੰਗਾਤ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਰਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਰਾਮੁ ਰਮਹੁ ਬਡਭਾਗੀਹੋ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿਐ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਵਾਲਿਓ ਤੁਮ ਸੋ ਰਾਮ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰੋ ਜੋ ਰਾਮ (ਜਲਿ ਥਲਿ) ਪਾਤਾਲ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਅਲਿ) ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਕਰ ਫਿਰ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਦਰਗਹ ਪਵੈ ਥਾਇ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ ਅਬ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈ ਔ ਤੇਰੀ ਸਚੀ (ਦਰਗਹ) ਸਭਾ ਮੈਂ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਰਤੇ ਸਚਿ ਨਾਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੂਖੁ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਭਗਤ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਤੇਰੀ ਹੀ ਟੇਕ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਦਇਆਲ ਓਨਾ ਮਿਹਰ ਪਾਇ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਵਡ ਰੋਗੁ ਨ ਪੋਹੇ ਤਿਸੁ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਉਨ ਪਰ ਤੂੰ ਮਿਹਰ (ਪਾਇ) ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਨ ਤਿਨਕੋ ਮਾਨਸਕ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨ ਤਿਨ ਕੋ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਦਰਦ ਨ ਵਡਾ ਰੋਗ ਭਾਵ ਅਹੰਕਾਰ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਮਾਇਆ ਹੀ (ਪੋਹੇ) ਲਗਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਏਹੁ ਅਧਾਰੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਇ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਇਕੋ ਇਕੁ ਧਿਆਇ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਯਹੀ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਦ੍ਵਤੀ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੀਵਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਨ ਨਾਮੇ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥ ੧੪ ॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਨਾਮ ਹੀ ਸੇ ਸੰਤੁਸ੍ਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਿਘਨ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔ ਵਹੁ ਐਸੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਖਾਲੀ ਘਰ ਮੇਂ ਕਊਆ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਪਿਰੀ ਮਿਲਾਵਾ ਜਾ ਥੀਐ ਸਾਈਂ ਸੁਹਾਵੀ ਰੁਤਿ ॥
ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ ਨਹ ਵੀਸਰੈ ਨਾਨਕ ਰਵੀਐ ਨਿਤ ॥ ੨ ॥

ਸੋਈ ਰਿਤੁ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਪਤੀ ਸੇ ਮਿਲਾਪ (ਥੀਐ) ਹੋਇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਘੜੀ (ਮੁਹਤੁ) ਆਧੀ ਘੜੀ ਭੀ ਨਾ ਬਿਸਰਿ ਜਾਵੇ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸੁ ਕੋ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪਤੇ ਰਹੀਐ ॥ ੨ ॥ ਮੋਹ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੂਰਬੀਰ ਵਰੀਆਮ ਕਿਨੈ ਨ ਹੋੜੀਐ ॥ ਫਉਜ ਸਤਾਣੀ ਹਾਠ ਪੰਚਾ ਜੋੜੀਐ ॥

ਯਹ ਸੈਨਾ ਕੈਸੀ ਹੈ ਕਿ (ਸੂਰ) ਰਥੀ (ਬੀਰ) ਮਹਾਰਥੀ (ਵਰੀਆਮ) ਅਤਿਰਥੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ (ਹੋੜੀਐ) ਹਟਾਈ ਯਹ ਜੋ ਸੈਨਾ (ਸਤਾਣੀ) ਸਹਿਤ ਬਲ ਕੇ ਹੈ ਮੋਹ ਰਾਜਾ ਕੇ (ਹਾਠ) ਤਰਫ ਕੀ (ਪੰਚ) ਕਾਮਾਦਿ ਜਿਸਕੇ ਸਰਦਾਰੋਂ ਨੇ ਜੋੜੀ ਹੈਂ

ਦਸ ਨਾਰੀ ਅਉਧੂਤ ਦੇਨਿ ਚਮੋੜੀਐ ॥ ਜਿਣਿ ਜਿਣਿ ਲੈਨਿ ਰੁਲਾਇ ਏਹੋ ਏਨਾ ਲੋੜੀਐ ॥

(ਦਸਨਾਰੀ) ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਵਧੂਤੋਂ ਕੋ ਭੀ (ਚਮੋੜੀਐ) ਚਮੋੜ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ (ਜਿਣਿ ਜਿਣਿ) ਜੀਤ ਜੀਤ ਕੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਖੈ ਪਰਾਇਣ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਇਨਕੋ (ਲੋੜੀਐ) ਚਾਹੀਏ ਥਾ ਭਾਵ ਮੋਹ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਾਮ ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਣਾ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਇਨ੍ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਨੈ ਨ ਮੋੜੀਐ ॥
ਭ੍ਰਮੁ ਕੋਟੁ ਮਾਇਆ ਖਾਈ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਤੋੜੀਐ ॥

ਤੀਨੋਂ ਗੁਨੋਂ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਇਨ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੈਂ ਯਹਿ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮੋੜੇ ਨਹੀਂ ਮੁੜਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਐਸੇ ਕਹੇ ਕਿ ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਖਾਈ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਮੋਹ ਰਾਜਾ ਕਾ ਭਰਮੁ ਰੂਪੁ ਕੋਟੁ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤੋ ਕਹੋ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਤੋੜਾ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੁਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿ ਬਿਖਮ ਦਲੁ ਫੋੜੀਐ॥ਹਉ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਦਿਨਰਾਤਿ ਰਹਾ ਕਰ ਜੋੜੀਐ॥੧੫॥

ਉਤ੍ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਕਠਨ ਦਲ ਕੋ ਫੋੜੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੋੜਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਆਗੈ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹਾਥ ਜੋੜੇ ਰਹੂੰ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭੇ ਉਤਰਨਿ ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਕੋਟਿ ਕਲੇਸਾ ਉਪਜਹਿ ਨਾਨਕ ਬਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਨਿਤ੍ਯਪ੍ਰਤਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਣ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਰੋੜੋਂ ਕਲੇਸ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥
ਹਸੰਦਿਆ ਖੇਲੰਦਿਆ ਪੈਨੰਦਿਆ ਖਾਵੰਦਿਆ ਵਿਚੇ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਗਜਾਨ ਕੀ ਪੂਰਨ ਜੁਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਯੁਕਤੀ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਕਾ ਹੈ ਤਬ ਹਸਤਿਆਂ ਅਰੁ ਖੇਲਤਿਆਂ ਔ ਖਾਂਤਿਆਂ ਪਹਨਤਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਬੀਚ ਹੀ ਮੇਂ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਿਨਿ ਭਰਮ ਗੜੁ ਤੋੜਿਆ ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੋੜਿਆ ॥

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਗਢ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਸੇ ਮਨ ਜੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਖੁਟੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ਦਾਰੂਓ ॥ ਮਹਾ ਰੋਗੁ ਬਿਕਰਾਲ ਤਿਨੈ ਬਿਦਾਰੂਓ ॥
ਜੋ ਅਖੁਟ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਔਖਧ ਦਈ ਹੈ ਤਿਸ ਔਖਧ ਨੇ ਮਹਾਂ ਬਿਕਰਾਲ ਅਗਜਾਨ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆਹੈ॥
ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਿਆ ॥ ਜਿਤਾ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥
ਬਹੁਤ ਖਜਾਨਿਆਂ ਕਾ ਘਰ ਨਾਮ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਪਾਰ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਪਹਚਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਦੇਵ ॥
ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥ ੧੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਯਹ ਸਭ ਬਿਸੇਖਨ ਗੁਰੂ ਮੇਂ ਹੈਂ ॥ ੧੬ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਪਰਾਇਣ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਅਸੀਸ ਦੇਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਉਦਮੁ ਕਰੇਦਿਆ ਜੀਉ ਤੂੰ ਕਮਾਵਦਿਆ ਸੁਖ ਭੁੰਚੁ ॥
ਧਿਆਇਆ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਉਤਰੀ ਚਿੰਤ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜੀਵਤਾ ਰਹੁ ਅਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਮਾਵਨੇ ਵਾਲਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸੁਖ ਭੋਗ ਹੇ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਿਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਰਬੋਕੁਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨਨਿਧਯਾਸਨ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਾਖਯਾਤ ਹੋਕਰ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ਪੁਰਬਲੇ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੀ ਉਤਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣ ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕ ਘੜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਭਾਵ ਮਨਨ ਕਰੀਏ ਆਤਮ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਥਾਨੀ ਕਰ ਰਮਣ ਕਰੀਏ ਅਰ ਸਰੀਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਸੰਗ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਹੀ ਰੀਤ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਘੜੀ (ਮੁਹਤ) ਆਧੀ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਬਿਸਰੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇ ਤ ਕਾਹੇ ਡਰਪੀਐ ॥
ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ਤਿਸੁ ਜੀਉ ਅਰਪੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਿਉਂ ਡਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਤਿਸਕੋਜੀਵਅਰਪਨਕਰੀਏ॥

ਆਇਐ ਚਿਤਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸਾਹਿਬ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥ ਤਿਸਨੋ ਪੋਹੇ ਕਵਣੁ ਜਿਸੁ ਵਲਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਐਸਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤੋ ਜੀਵ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੈ ਹੈ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਿਸਕੀ ਤਰਫ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਪਾਪ (ਪੋਹੇ) ਸਪਰਸ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸਕੈ ਵਸਿ ਨ ਕੋਈ ਬਾਹਰਾ ॥ ਸੋ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਸਚਿ ਸਮਾਹਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਏਹੀ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੁਛ ਤਿਸ ਕੇ ਬਸ ਹੈ ਕੋਈ ਉਸ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਚਾ (ਸਮਾਹਰਾ) ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ (ਵੁਠਾ) ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਧਿਆਇਨਿ ਤੁਧੁ ਤੂੰ ਰਖਣ ਵਾਲਿਆ ॥
ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਸਮਰਥੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕੋ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਦਰੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਔ ਸਮਰਥ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਲੋਭ ਮੋਹ ਦੁਸਟ ਬਾਸਨਾ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਨ ਖੋਟੀਆਂ ਬਾਸਨਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਅਪਨੇ) ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਖਾਂਦਿਆ ਖਾਂਦਿਆ ਮੁਹੁ ਘਠਾ ਪੈਨੰਦਿਆ ਸਭੁ ਅੰਗੁ ॥
ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨ੍ ਸਚਿ ਨ ਲਗੋ ਰੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਖਾਤੇ ਖਾਤੇ (ਮੁਹੁ ਘਠਾ) ਭਾਵ ਦਾਂਤ ਭੀ ਘਸ ਗਏ ਹੈਂ ਔ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਗਹਣੋਂ ਕੋ ਪਹਨਤੇ ਹੂਏ ਅੰਗ ਭੀ ਘਸ ਗਏ ਅਰਥਾਤ ਸਿਥਲ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਐਸੇ ਮਨ-ਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਉ ਹੋਵਣਾ ॥
ਜਹ ਜਹ ਰਖਹਿ ਆਪਿ ਤਹ ਜਾਇ ਖੜੋਵਣਾ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਨਾਂ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤੂੰ ਆਪ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਤਿਸ ਜਗਾਂ ਪਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਖੜੋਨਾ ਭਾਵ ਠਹਿਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੈ ਰੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਧੋਵਣਾ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਤੁਧੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭਰਮੁ ਭਉ ਖੋਵਣਾ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜਿਤਨੇ ਭਰਮ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਭਜ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਖੋਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਸੇ ਜੋਨਿ ਨ ਜੋਵਣਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ ਨੈਣ ਅਲੋਵਣਾ ॥
ਜੋ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋਨੀਓਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਨਾਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਅਲੋਵਣਾ) ਦੇਖਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।

ਜਿਨ੍ੀ ਪਛਾਤਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨ੍ ਕਦੇ ਨ ਰੋਵਣਾ ॥
ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਬਖਸ਼ੀਸ ਮਨ ਮਾਹਿ ਪਰੋਵਣਾ ॥ ੧੯ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਰੋਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਖਸੀਸ ਕਰੋ ਅਰ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪਰੋਨਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮੁਆ ਰਲੰਦੜੋ ਖਾਕ ॥
ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਸੰਗਿ ਗੁਦਾਰਿਆ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਨ ਪਾਕ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਤਕ ਜੀਉਤਾ ਰਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਨ ਕੀਆ ਮਰ ਕਰ ਖਾਕ ਮੇਂ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ (ਨਪਾਕ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗੁਰੇ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ (ਗੁਦਾਰਿਆ) ਥਿਤਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਜੀਵੰਦਿਆ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਮਰੰਦਿਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥
ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਜੀਵਤਿਆਂਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਨੇ ਕੇ ਸਮਜ ਮੇਂ ਭੀ ਹਰਿ ਹੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੇਂ ਰਹ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸਫਲ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪਿ ਰਖਣਵਾਲਿਆ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸਚੁ ਪਸਾਰਿਆ ॥
(ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ) ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੂੰ ਹੀ ਰਖਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨਾ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸਭ ਮੈਂ ਪਸਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਊਣਾ ਕਹੀ ਨ ਹੋਇ ਘਟੇ ਘਟਿ ਸਾਰਿਆ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਮਰਥ ਆਪੇ ਹੀ ਘਾਲਿਆ ॥
(ਊਣਾ) ਖਾਲੀ ਤੂੰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂਮੇਂ (ਸਾਰਿਆ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈਂ ਹੇ ਸਮਰੱਥ ਮੇਹਰਵਾਨ ਤੈਨੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪ ਹੀ (ਘਾਲਿਆ) ਨਸ਼ਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਿਆ ॥ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਲਿਆ ॥
ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੂੰ ਆਪ (ਵੁਠਾ) ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੁਖੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ। ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ਰਚ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਸੰਮ੍ਾਲਿਆ ॥ ੧੯ ॥
ਹੇ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸਭ ਕੁਛ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਲੈਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੰਮਾਲਿਆ ਭਾਵ ਸਿਮਰਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅਰੁ ਅੰਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਰਖਿਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਿਤ ਚਖਿਆ ॥
ਭੂਤ ਔ ਬਰਤਮਾਨ ਅਰ ਭਵਖਜਤ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਹਮ ਨੇ ਅੰਮ੍ਿਤ ਰਸ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦ (ਚਖਿਆ) ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਾ ਸੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵੈ ॥ ਪਾਏ ਮਨੋਰਥ ਸਭਿ ਜੋਨੀ ਨਹ ਭਵੈ ॥
ਅਬ ਅਪਾਰ ਸਾਧੂਓਂਕੇ ਸਾਥ ਹਰਿਗੁਣ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪਾਇਲੀਏ ਹੈਂ ਔ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂਭ੍ਰਮਤੇਹੈਂ॥
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਤੇ ਹਥਿ ਕਾਰਣੁ ਜੋ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤਾ ਧੂਰਿ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਕਾਰਣ ਭਾਵ ਕਰਤਬ ਕਰੇ ਸੋ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ(ਹਥਿ)ਬਸ ਮੇਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹਮ ਤੋ ਐਸੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਸੇ ਹਮਾਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਤਿਸਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥
ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਧਿਆਇਆ ਖਸਮੁ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਓ ਜਿਸਨੇ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ॥ਜਿਸ ਜਿਸ ਦਾਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਧ੍ਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਇਆ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਆਇਆ ਸਫਲਾਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈ ਸ੍ਵਾਮੀਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੈ ਉਸਕੋ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਹੋਆ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੁ ਨਹ ਭੁਰਮਾਇਆ॥ਜੋ ਜੋ ਦਿਤਾ ਖਸਮਿ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਫਿਰ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਭਰਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਉਸੀ ਮੇਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਥਾ ਲਾਭੁ ਸੰਤੁਸਟ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਦਇਆਲੁ ਬੁਝਾਏ ਹੁਕਮੁ ਮਿਤ ॥
ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਏ ਆਪਿ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਮਹਿ ਨਿਤ ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਿਤ੍ਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਯਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਹੁਕਮ ਸੋ ਭੁਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰੇ ਤਤਕਾਲਿ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣ ਨ ਦਿਤੇ ॥
ਪ੍ਰਭ ਦਾਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਨ ਖਵਿ ਸਕਹਿ ਫੜਿ ਜੋਨੀ ਜੁਤੇ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਹੈਂ ਸੋ ਏਕ ਖਿਨ ਭੀ ਹਰਿ ਨੇ ਟਿਕਨੇ ਨਹੀਂ ਦੀਏ ਤਤਕਾਲ ਮਾਰ ਡਾਰੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦੁਖ (ਖਵਿ) ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਨਿੰਦਕ ਪਕੜ ਕਰ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਮੇਂ ਜੋੜ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪਛਾੜਿਅਨੁ ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੇ॥ਦੁਖਿਲਰੀ ਬਿਲਲਾਣਿਆਨਰਕਿਘੋਰਿ ਸੁਤੇ॥

ਮਥੇ ਭਾਵ ਸਿਰਕੇ ਵਾਲ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਗਿਰਾਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਮੁਤੇ) ਛੁਟੇ ਭਾਵ ਪਾਏ ਹੈਂ ਵਾ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਫੇਰ ਰੌਰਵਾਦਿ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮੇਂ (ਸੁਤੇ) ਸੁਟੇ ਭਾਵ ਪੜੇ ਹੁਏ ਦੁਖ ਲਗੇ ਸੇ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ।

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਦਾਸ ਰਖਿਅਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਤੇ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਗਲੇ ਸੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਨੁ ਸੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਧਿਆਇਐ ਵਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਡਭਾਗੀਓ ਗੁਰਮੁਖੋ ਰਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਸੋ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਲ ਥਲ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਉਨੇ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੁ ਤਿਸੁ ਲਾਗਤੇ ਜਿਸਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਉ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਿਘਨ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਖਾਲੀਘਰਕਾਕਊਆ ਜਿਸ ਭਾਂਤ ਕਾਉਂ ਕਾਉਂ ਕਰਤਾ ਰਹਿੰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਮਨਮੁਖ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਿਆ ॥
ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਆਸ ਗਏ ਵਿਸੂਰਿਆ ॥

ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਿਮਰ ੨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਆਸ ਹੈਸੀ ਸੋ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ (ਵਿਸੂਰਿਆ) ਝੋਰਿਆਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਭੀ ਮਿਟ ਗਿਆ ॥

ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਸਨੋ ਭਾਲਦਾ ॥ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਰਹਿਆ ਘਾਲਦਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਖੋਜਤਾ ਥਾ ਵਹੁ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਅਬ (ਜੋਤਿ)ਜੀਵਕਲਾ ਜੋਤ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਜੋਘਾਲ ਭਾਵ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਕਮਾਈ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਵੁਠੇ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਜਨਮੁ ਨ ਤਹਾ ਮਰਿ ॥

ਆਚੁਤ ਸੁਖ ਜੋ ਸਰਬ ਅਨੰਦੋਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸ ਮੇਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ਆਵਣ ਜਾਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਜੋਤਿਸਅਚਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਕੁ ਇਕੁ ਇਕੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨੧ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਸੁਧੁ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਬ ਸਾਹਿਬ ਔਰ ਸੇਵਕ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੋਨੋਂ ਅਭਿੰਨ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਇਹ ਫਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਚੇ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਇਆ ਹੂੰ॥ ੨੧ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਸੁਧੁ

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕਾ ਚਉਪਦਾ ਘਰੁ ੨ ਦੂਜਾ ॥

ਏਕ ਸਾਧੁ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਕਿਸੀ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਥਾ ਕਬੀਰ ਨੇ ਕਈ ਬਾਰ ਭਜਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਫਿਰ ਮਰ ਕਰ ਉਸੀ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਕਾ ਬੈਲ ਹੁਆ ਅਰ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰ ਪੜੇ ਅੰਨਗਾਹਤੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਸਿਖੇਂ ਪ੍ਰਤਿ ਸਬਦਿ ਕਹਤੇ ਭਏ ॥

ਚਾਰਿ ਪਾਵ ਦੁਇ ਸਿੰਗ ਗੁੰਗ ਮੁਖ ਤਬ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਈ ਹੈ ॥
ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਠੇਗਾ ਪਰਿ ਹੈ ਤਬ ਕਤ ਮੂੜ ਲੁਕਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰ ਪੈਰ ਹੋਇਂਗੇ ਦੋਇ ਸਿੰਗ ਹੋਇਂਗੇ ਮੁਖ ਸੇ ਗੁੰਗਾ ਹੋਇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਬੋਲੀ ਕੋਈ ਨ ਸਮਝੈਗਾ ਤਬ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਨ ਕਰੈਗਾ । ਜਬ ਊਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਹੁਏ ਸਿਰ ਪਰ ਸੋਟਾ ਪੜੈਗਾ ਤਬ ਕਹਾਂ ਸਿਰ ਛਪਾਵੈਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬੈਲ ਬਿਰਾਨੇ ਹੁਈ ਹੈ ॥
ਫਾਟੇ ਨਾਕ ਨ ਟੂਟੇ ਕਾਧਨ ਕੋਦਉ ਕੋ ਭੁਸੁ ਖਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਗਾਨੇ ਬੈਲ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਬਿਗਾਨੇ ਬੈਲ ਕਹਨੇ ਕਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬੇਦਰਦ ਹੋਕਰ ਕਾਮ ਲਿਆ ਜਾਏਗਾ ਨਾਕ ਪਾੜੇ ਹੁਏ ਕੰਧੇ ਟੂਟੇ ਹੁਏ ਹੋਵੇਂਗੇ ਅਰ ਕੋਦਰੇ ਕਾ ਭੋਹੁ ਖਾਵੇਂਗਾ ॥

ਸਾਰੋ ਦਿਨੁ ਡੋਲਤ ਬਨਮਹੀਆ ਅਜਹੁ ਨ ਪੇਟ ਅਘਈ ਹੈ ॥
ਜਨ ਭਗਤਨ ਕੋ ਕਹੋ ਨ ਮਾਨੋ ਕੀਓ ਆਪਨੋ ਪਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਨ ਮੈ ਚਰਤਾ ਫਿਰੇਂਗਾ (ਅਜਹੁ ਨ) ਤੋ ਭੀ ਪੇਟ ਨ ਭਰੇਗਾ । ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾਂ ਸੋ ਇਸੀ ਬੈਲ ਕੀ ਭਾਂਤ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤ ਮਹਾ ਭ੍ਰਮਿ ਬੂਡੋ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮਈ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਾ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਮਹਾਂ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈ ਡੂਬਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਅਨੇਕੋਂ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਭਰਮੇਗਾ ਵਾ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਖੋਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਿਓ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕਤ ਪਈ ਹੈ ॥

ਰਤਨ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਖੋਇ ਦੀਆ ਫਿਰ ਹੇ ਮੂਰਖ ਇਸ (ਔਸਰ) ਸਮਯ ਕੋ ਕਹਾਂ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਤੇਲਕ ਕੇ ਕਪਿ ਜਿਉ ਗਤਿ ਬਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਹਈ ਹੈ ॥

ਜੀਉ ਤੇਲੀ ਕੇ (ਕਪਿ) ਬੈਲ ਕੀ ਭਾਂਤ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬੈਲ ਕੋ ਚਲਣੇ ਭਾਵ ਮਜਲ ਭਰ ਜਾਣੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਰਾਤ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕੋਲੂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਜਿਉਂ ਕਾ ਤਿਉਂ ਬਨਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਕੀ ਗ੍ਰਸਥ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਚੌਰਾਸੀ (ਗਤ) ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਵਾ (ਤੇਲਕ) ਰਤਕਾ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਜੈਸੇ (ਕਪਿ) ਬਾਂਦਰ ਅਗਨ ਜਾਨ ਕਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਨੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਪਿ ਕੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਉ ਵਿਖਿਓਂ ਮੈ ਸੁਖ ਬੁਧੀ ਕਰ ਭਰਮਤੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਿਖਿਓਂ ਮੇਂ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਯਦਜਪੀ ਵਿਖਿਓਂ ਮੈ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਦਜਪੀ ਵਹੁ ਸੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਕਰ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਵਿਖਿਓਂ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੀ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੂੰਡ ਧੁਨੇ ਪਛੁਤਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰ ਧੁਨ ਧੁਨ ਕਰ ਪਛਤਾਵਨਾ ਕਰੈਗਾ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈਨੇ ਘਰ ਕਾ ਸਭ ਕਾਮ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬੇਟੇ ਬੇਟੀ ਕੀ ਪਾਲਨਾਂ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈਗੀ ਤਬ ਜੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਉਤਰ ਦੀਆ ਉਸਕੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਟਸਥ ਹੋਕਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਘਰ ੩ ॥ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਵੈ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਈ ॥ ਏ ਬਾਰਿਕ ਕੈਸੇ ਜੀਵਹਿ ਰਘੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਠੁਸਕ ਠੁਸਕ ਕੇ ਰੋਤੀ ਹੈ ਕਿ ਏਹ ਬਾਰਕ ਰਘੁਰਾਈ ਕੇ ਆਸਰੇ ਕੈਸੇ ਜੀਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਕਛੁ ਖਾ ਪੀ ਕੈ ਹੀ ਜੀਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਤਨਨਾ ਬੁਨਨਾ ਸਭੁ ਤਜਿਓ ਹੈ ਕਬੀਰ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿ ਲੀਓ ਸਰੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋ ਐਸੇ ਕਹਨੇ ਲਗੀ ਕਬੀਰ ਤੈਨੇ ਤਨਨਾ ਬੁਨਨਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ । ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਯਹ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਲਿਖ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਲਗ ਤਾਗਾ ਬਾਹਉ ਬੇਹੀ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਬਿਸਰੈ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਜਬ ਤਕ ਨਲੀ ਕਾ ਤਾਗਾ (ਬਾਹਉ) ਚਲਾਉਤਾ ਹੂੰ (ਬੇਹੀ) ਨਾਲ ਕੇ ਛੇਦ ਮੇਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਓਰ ਚਿਤ ਲਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਤਕ ਮੁਝੇ ਰਾਮ ਪਜਾਰਾ ਭੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਉ ਅਧਿਕ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੂੰ ॥੨॥

ਓਛੀ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਹਿਓ ਮੈਂ ਲਾਹਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਹੈ ਔ ਜੁਲਾਹਾ ਜਾਤੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲਿਆ ਹੈ ॥੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਹਮਰਾ ਇਨਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਰਘੁਰਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੁ ਹਮਾਰਾ ਔਰ ਇਨ ਬਾਲਕੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਰਘੁਨਾਥ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਦੇਇਗਾ ਇਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੌ ਰਾਜੁ ਦੇਹਿ ਤ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ॥ ਜੌ ਭੀਖ ਮੰਗਾਵਹਿ ਤਾ ਕਿਆ ਘਟਿ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥
ਤੂੰ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇ ਤੇਰਾ ਆਵਨ ਜਾਨੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਸਭ ਤੈ ਉਪਾਈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ॥ ਜਿਸ ਤੂੰ ਦੇਵਹਿ ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਸਹਸਾ ਜਾਈ ॥ ਕਿਸੁ ਹਉ ਪੂਜਉ ਦੂਜਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਈ ॥ ੩ ॥
ਏਕੈ ਪਾਥਰ ਕੀਜੈ ਭਾਉ ॥ ਦੂਜੈ ਪਾਥਰ ਧਰੀਐ ਪਾਉ ॥
ਜੇ ਓਹੁ ਦੇਉ ਤ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਵਾ ॥ ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਨ ਪਦ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਤੇਰਾ ਆਵਨ ਜਾਨਾ ਨਾ ਹੋਇ । ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਾਜ ਦੇਵੇ ਤੌ ਕਵਨ ਸੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਾਵੇ ਤੌ ਕਿਆ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਹੇ ਮਨ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ । ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੈਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸੇ ਭੁਲਾਇ ਛੋਡੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਬੁਝ ਆਈ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੋ ਸੰਦੇਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਕਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੂੰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਦੇਖਣੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹੇ ਤੂੰ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਿਆ ਜਾਨ ਕਰ ਛੋਡੀ ਹੈ । ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਤੇ ਹੈਂ । ਏਕ ਪਥਰ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਔ ਦੂਸਰੇ ਪਥਰ ਪਰ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਹੈ ਪੂਜਨੀਯ ਜਾਨ ਕਰ ਜਿਸ ਕੋ ਪੂਜੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਓਹ ਪਹਲਾ ਪਥਰ ਦੇਵ ਹੈ ਤੋ ਓਹ ਪਿਛਲਾ ਭੀ ਦੇਵ ਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਉਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਅਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਸੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ ਪਾਰਮਲੋ ਪਰਮਲੀਓ ਬੈਠੋ ਰੀ ਆਈ ॥
ਆਵਤ ਕਿਨੈ ਨ ਪੇਖਿਓ ਕਵਨੈ ਜਾਣੈ ਰੀ ਬਾਈ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਮੇਂ ਮਾਇਆ ਮਲ ਕਾ (ਲਾਛੈ) ਚਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਪਾਰਮਲੋ) ਅਵਿਦਿਆ ਮਾਇਆ ਮਲ ਤੇ ਪਾਰ ਹੈ (ਪਰਮਲੀਓ) ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸੁਧ ਸੁਗੰਧ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈ (ਰੀ ਬਾਈ) ਹੇ ਸਖੀ ਉਸਕੋ ਆਉਤੇ ਹੂਏ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਬ ਆਇ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਔਰ ਕੌਣ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥ ੧ ॥

ਕਉਣੁ ਕਹੈ ਕਿਣਿ ਬੂਝੀਐ ਰਮਈਆ ਆਕੁਲੁ ਰੀ ਬਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਰੀ ਬਾਈ) ਹੇ ਸਖੀ ਰਮਈਆ ਜੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ (ਆਕੁਲੁ) ਪੂਰਨ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਕੋ ਇਦੰਤਾ ਕਰ ਕੌਣ ਕਹੈ ਔਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬੂਝਾ ਜਾਇ ॥

ਜਿਉ ਆਕਾਸੈ ਪੰਖੀਅਲੋ ਖੋਜੁ ਨਿਰਖਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥
ਜਿਉ ਜਲ ਮਾਝੈ ਮਾਛਲੋ ਮਾਰਗੁ ਪੇਖਣੋ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੇ ਨਾ ਦੇਖਣੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਪੰਖੀ ਉੜਤਾ ਹੈ ਉਸਕਾ ਖੋਜ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਮਛ ਰਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕਾ ਰਸਤਾ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕਬ ਆਇਆ ਅਰ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਏਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਆਕਾਸੈ ਘੜੂਅਲੋ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਰਿਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਮੇ ਚੇ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੋ ਜਿਨਿ ਤੀਨੈ ਜਰਿਆ ॥ ੩ ॥ ੨॥

ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ਕੇ ਪੁਲਾੜ ਕਾ ਘੜਾ ਔ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਜਲ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਐਸੇ ਕਹਿਨਾ ਝੂਠ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਝੂਠ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਕਰਕੇ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਬੀਠਲੋ) ਉਤਪਤ ਪਾਲਨ ਸੰਘਾਰ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਸ਼ਕਤੀਓਂ ਕੋ (ਜਰਿਆ) ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਨ ਸੰਘਾਰ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਮੇਂ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਯਾਂਤੋਂ ਕੋ ਜੜਾਹੈ॥੩॥੨॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੀਆ ਕਰੋ। ਤਿਸ ਪਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ ਥਨਹੁ ਬਿਟਾਰਿਓ ॥ ਫੂਲੁ ਭਵਰਿ ਜਲੁ ਮੀਨਿ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥

ਗਊ ਕੇ ਥਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਬਛੇ ਨੇ ਦੂਧ ਕੋ ਤੋ (ਬਿਟਾਰਿਓ) ਬਿਗਾੜ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜੂਠਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਫੂਲ ਭ੍ਰਮਰੋਂ ਨੇ ਜੂਠਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਜਲ ਮਛਲੀ ਨੇ ਜੂਠਾ ਕਰਕੇ ਬਿਗਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਜਾ ਕਹਾ ਲੈ ਚਰਾਵਉ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਫੂਲੁ ਅਨੂਪੁ ਨ ਪਾਵਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ) ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਮਜ ਆਪ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਕਿਆ ਵਸਤ ਲੈਕਰ ਕੇ ਚਢਾਉ ਔਰ ਦੂਧ ਆਦਿਕ ਕੋਈ ਬਸਤੂ ਪੂਜਾ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਅਨੂਪਮ ਫੂਲ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਬ ਕਹੇ ਅਰਥ ਕੋ ਸਫੁਟ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈਲਾਗਰ ਬੈਰੇ ਹੈ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਸਹਿ ਇਕ ਸੰਗਾ ॥ ੨ ॥

ਮਲਿਆਗਿਰ ਚੰਦਨ ਸਰਪੋਂ ਸੇ ਬੇਸਿਟਤ ਭਾਵ ਬਹੇੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਜੂਠਾ ਹੋ ਗਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਔ ਬਿਖ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਏਕ ਜਗਹ ਬਸਨੇ ਸੇ ਪੂਜਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈ ਬੇਦਹਿ ਬਾਸਾ ॥ ਕੈਸੇ ਪੂਜ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਦਾਸਾ ॥ ੩ ॥

ਧੂਪ ਦੇਨਾ ਅਰ ਦੀਪਕ ਜਗਾਨਾ ਪੁਨਾ (ਨਈਵੇਦ) ਪਕਵਾਨ ਭੋਗ ਰਖਨਾ ਇਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਸੁਗੰਧੀ ਆ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਮਗ੍ਰੀ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਬ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੈਸੇ ਕਰੇਂ ॥ ੩ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਪੂਜ ਚਰਾਵਉ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ੪ ॥

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਆਹਿ ਨ ਤੋਰੀ ॥ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਵਨ ਗਤਿ ਮੋਰੀ ॥ ੫ ॥ ੧॥

ਔਰ ਕੁਛ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ (ਆਹਿ ਨ) ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਮੇਰੀ ਕੌਨ ਗਤਿ ਹੋਇਗੀ ਜਿਸ ਹੇਤ ਸੇ ਆਪਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੀ ਸੁਧ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਹਿਤ ਸੇਂ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਣ ਰੂਪ ਹੀ ਪੂਜਾ ਚੜ੍ਹਾਊਂਗਾ ਔਰ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਊਂਗਾ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀਉਕੇ ਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈ ਚੰਦ ਨਾਮ ਪੰਡਿਤ ਥਾ ਤਿਸ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰੁ ਮਲਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਕੀਨਾ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਚੀਨਾ ਕਾਹੇ ਭਇਆ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਸਕਰਨ ਮਲ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪੁਰਸਨੇ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਭੇਖ ਕਿਉਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਘਟਿ) ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਜੋ ਹ੍ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਹੈ ਉਸ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੀਨਾ ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਿਉਂ ਬਨਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਰਮੇ ਭੂਲੀ ਰੇ ਜੈ ਚੰਦਾ ॥ ਨਹੀ ਨਹੀ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੈ ਚੰਦਾ ਪਖੰਡੀ ਭੇਖੀਓਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲੀ ਹੈ ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨ ਤੋ ਭੇਖੀ ਉਦਾਸੀਓਂ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਭੇਖੀ ਸੰਨਿਆਸੀਓਂ ਨੇ ਹੀ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਖਾਇਆ ਪਿੰਡੁ ਬਧਾਇਆ ਖਿੰਥਾ ਮੁੰਦਾ ਮਾਇਆ ॥

ਘਰੋਂ ਘਰੋਂ ਸੇ ਟੁਕੜੋਂ ਕੋ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਇਆ ਔ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਢਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਪੜਾ ਰਹਾ ਉਪਰ ਸੇ ਖਿੰਥਾ ਔਰ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਜੋਗ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭੂਮਿ ਮਸਾਣਿ ਕੀ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਮਸਾਣ ਭੂਮਕਾ ਕੀ ਰਾਖ ਲਗਾਇ ਲਈ ਭਾਵ ਮਸਾਣੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਤਉ ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ ਤਤ੍ਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਇ ਜਪਹੁ ਰੇ ਕਾਇ ਤਪਹੁ ਰੇ ਕਾਇ ਬਿਲੋਵਹੁ ਪਾਣੀ ॥

ਅਰੇ ਕਿਉਂ ਪਾਖੰਡ ਸੇ ਜਪ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕਿਉਂ ਤਪ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੋ ਪਾਨੀ ਕਾ ਮਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਸੋ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰਬਾਨੀ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਕਾਇ ਕਮੰਡਲੁ ਕਾਪੜੀਆਰੇ ਅਠ ਸਠਿ ਕਾਇ ਫਿਰਾਹੀ ॥

ਕਿਉਂ ਕਮੰਡਲ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕਿਉਂ ਕਾਪੜੀਏ ਬਨਤੇ ਹੋ ਕਿਓਂ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਸੁਨੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਣ ਬਿਨੁ ਗਾਹੁ ਕਿ ਪਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਰਵਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਮੇਂ ਕਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸੇ ਪਰਾਲ ਕੋ ਗਾਹਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਪਾਉਗੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅੰਨ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪਰਸਰਮ ਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੂਨੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੂਜਰੀ ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੋ ਲਛਮੀ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਭੁਲਾ ਕਰ ਜੇ ਅੰਤਕਾਲ ਮੇਂ ਮਾਇਆ ਭਾਵ ਧਨ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਮੈਂ ਜੋ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਵਲਿ ਵਲਿ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਸਰਪ ਕੀ ਜੂਨ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਰੀ ਬਾਈ ਗੋਬਿਦ ਨਾਮੁ ਮਤਿ ਬੀਸਰੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰੀ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਮਤ ਭੂਲ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਬੇਸਵਾ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤ ਸਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮੇਂ ਮਰਜਾਇ ਤੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੇਸਿਆਕੀਜੋਨਮੇਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੋ ਲੜਿਕੇ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਸੂਕਰ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਕਾਲ ਜੋ ਲੜਕੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮੈਂ ਜੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋਬਾਰੰਬਾਰਸੂਕਰਕੀਜੋਨਿਮੇਂਆਵਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਜੋ ਮੰਦਰ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨਿ ਵਲਿ ਵਲਿ ਅਉਤਰੈ ॥ ੪ ॥

ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਜੋ ਮੰਦਰੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮੇਂ ਜੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਰੰਬਾਨ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਿਮਰੈ ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਜੇ ਮਰੈ ॥

ਬਦਤਿ ਤਿਲੋਚਨੁ ਤੇ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਪੀਤੰਬਰੁ ਵਾਕੇ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤ ਸਮਿਆਂ ਮੇਂ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਸੀ ਭਾਵ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾਵਨੀ ਮੇਂ ਜੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦਜੇ (ਪੀਤੰਬਰੁ) ਪੀਤ ਬਸਨ ਧਾਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵੁਹ ਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਗੂਜਰੀ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀਉ ਕਾ ਪਦਾ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਿ ਜੀਵ ਸਰਬ ਦੁਖ ਅਰ ਜਮ ਆਦਿ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਕੈਸੇ ਛੂਟੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਮਾਦਿ ਪੁਰਖ ਮਨੋਪਿਮੰ ਸਤਿ ਆਦਿ ਭਾਵਰਤੰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੂਸ੍ਮ ਹੈਂ ਆਦਿ ਹੈਂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੀ ਪੁਰਖ ਨਰਕ ਤੇ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾ ਵਾ ਪੂਰਨ ਅਨੂਪਮ ਉਪਮਾ ਜਿਸਕੀ ਅਪ੍ਰਮਾਨ ਭਾਵ ਥਿਅੰਤ ਹੈ ਸਤਿ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਅਰ ਆਨੰਦ ਭਾਵ ਕਹੀਏ ਵਿਸੇਸਨ ਤਿਨਾ ਵਿਸੇਸਨਾ ਮੈਂ ਰਤ ਕਹੀਏ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਤਦ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ(ਰਤੰ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਪਰਮਦ ਭੁਤੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਪਰੰ ਜਦਿ ਚਿੰਤਿ ਸਰਬ ਗਤੰ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਕਹੀਏ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਸੂਸ੍ਮ ਅਦਭੁਤ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪਰਕ੍ਰਿਤੀ ਜੋ ਜਗਤ ਕਾ ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਯਤ ਜੋ ਅਚਿਤ ਦਕਾਰ ਕਾ ਤਕਾਰ ਹੁਆ ਦੋ ਰੂਪ ਵਿਆਕਰਨ ਸੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾ ਜਦ ਕਹੀਏ ਜੇਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਗਤਿ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨੋਰਮੰ ॥ ਬਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਤ ਮਇਅੰ ॥
ਨ ਦਨੋਤਿ ਜਸ ਮਰਣੇਨ ਜਨਮ ਜਰਾਧਿ ਮਰਣ ਭਇਅੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਸੁਧ ਰਾਮ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ(ਮਨੋਰਮੰ)ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਮਨ ਆਦ ਮੇਂ ਰਮਾ ਹੁਆ ਬਦਿ ਕਹੁ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਵਾਜਸਕਉ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਰ ਤਤ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜਰਾ ਆਦੀ ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਆਧਿ ਮਨ ਕੇ ਦੁਖ ਬਿਆਧਿ ਸਰੀਰ ਕੇ ਉਪਾਧਿ ਪਿਤ੍ਰ ਦੇਵਤਾ ਕਰ ਦੁਖ ਭੈ ਜਮ ਆਦਿ ਸਤ੍ਰੂ ਕਾ ਇਨਕੀ (ਦਨੋਤਿ) ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਛਸਿ ਜਮਾਦਿ ਪਰਾਭਯੰ ਜਸੁ ਸ੍ਰੂਸਤਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤੰ ॥
ਭਵ ਭੂਤ ਭਾਵ ਸਮਥ੍ਯਂ ਪ੍ਰਮੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਿਦੰ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਮ ਆਦ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋਨੇ ਕੀ ਵਾ ਪਰਾਭਾਵ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਜਮ ਕਾ ਆਦਕਾ ਸੇਕ੍ਰਤਬ (ਸ੍ਰੂਸਤਿ)ਕਲਜਾਨ ਸਰੂਪ ਕਾ ਜਸ (ਸੁਕ੍ਰਿਤ) ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਤਿਸਨੂੰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੇ ਜਸ ਤੇ ਜਮ ਆਦਿ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਰਤਮਾਨ ਭੂਤ ਬਤੀਤ ਭਾਵ ਭਾਵੀ ਆਗੇ ਸੰਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾ ਮੈਂ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਇਦੰ ਏਹੁ ਜੋ ਇਸ ਪੂਰਥ ਲਖਣ ਸਹਿਤ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਲੋਭਾਦਿ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਰਗ੍ਰਿਹੰ ਜਦਿ ਬਿਧਿਆ ਚਰਣੰ ॥
ਤਜਿ ਸਕਲ ਦੁਹਕ੍ਰਿਤ ਦੁਰਮਤੀ ਭਜੁ ਚਕ੍ਰ ਧਰ ਸਰਣੰ ॥ ੩ ॥

ਲੋਭ ਆਦਿਕੋਂ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਰਾਏ ਗ੍ਰਿਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਵਾ ਜਦ ਕਾ ਜਤ ਦਕਾਰ ਸੇ ਤਕਾਰ ਅਕਾਰ ਦੋ ਹੁਏ ਅਵਿਧੀ ਹੁਆ ਨਛੇਧ ਹੋਰ ਦੁਹ ਕ੍ਰਿਤ ਹਿੰਸਾ ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਦੁਰਮਤੀ ਜੋ ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਹੋ ਜੀਵ ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਪੂਰਥ ਉਕਤ ਸਕਲ ਤਜ ਜਦਿ ਕਹੀਏ ਜੋ ਬਿਧੀ ਅਚਾਰ ਹੈ ਸੋ ਭਜ ਸੇਵਨ ਕਰ ਭਜ ਧਾਂਤੂ ਸੇਵਨੇ ਅਰਥ ਮੇਂ ਹੈ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਭਜਨ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨਸੀ ਕਰਮ ਹੈ ਚਕ੍ਰ ਧਰ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜੋ ਬਿਘਨ ਦੂਰ ਕਰੈ ਜੈਸੇ ਗਜ ਕੋ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜੋ ਲੋਭ ਆਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਇਨੋਂ ਕਰ ਜੋ ਪਰਾਏ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਔਰ (ਅਬਿਧਿ) ਭਾਵ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੈਂ ਹੇ ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਇਨ ਸਭ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਤਜ ਕਰ ਕੇ ਸੁਦਰਸਨ ਚਕ੍ਰ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਬਿਸ਼ਨੂੰ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ (ਭਜ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹੁ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤ ਨਿਜ ਨਿਹਕੇਵਲਾ ਰਿਦ ਕਰਮਣਾ ਬਚਸਾ ॥
ਜੋਗੇਨ ਕਿੰ ਜਗੇਨ ਕਿੰ ਦਾਨੇਨ ਕਿੰ ਤਪਸਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਕੀ(ਨਿਜ)ਆਪ ਕੇਵਲ ਸੁਧ ਰਿਦੇ ਸਰੀਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਜੋਗ ਅਰ ਜਗ ਤਪ ਅਰ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ ਭੋਗ ਮੋਖ ਸਭ ਫਲ ਭਗਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦੇਤਿ ਜਪਿ ਨਰ ਸਕਲ ਸਿਧਿ ਪਦੰ ॥
ਜੈਦੇਵ ਆਇਉ ਤਸ ਸਫੁਟੰ ਭਵ ਭੂਤ ਸਰਬ ਗਤੰ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਐਸੇ ਜਾਪ ਕਰ ਜੋ ਜਾਪ ਸਭ ਸਿਧੀਓਂ ਕਾ (ਪਦੰ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਭਵ ਭੂਤ ਸਰਬ ਗਤੰ) ਭਵਿਖਜਤ ਕਾਲ ਭੂਤ ਕਾਲ ਬਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਰਬ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ ਪੂਰਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੈ ਮੈਂ (ਸਫੁਟੰ) ਪ੍ਰਗਟ (ਤ) ਤਿਸਕੀ (ਸ) ਸਰਣ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਬਨੇ ਠਾਕੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਜੋ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਕਹਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਤਿਨ੍ ਮੁਖ ਭਾਗ ਸਭਾਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਆਪ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਨੇ ਸੇ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖਜ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਸਭਾਗੇ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਫਾਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਗੁਰ ਮੋਹਨਿ ਹਮ ਬਿਸਮ ਭਈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਿਉ ਲਗਾਇ ਕਰ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਫਸਾਉਨੇ ਵਾਲੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਮੋਹਨ (ਗੁਰ) ਪੂਜਿਆ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਆਪਨੇ ਮੋਹਤ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਮੁਖਿ ਲਾਗੇ) ਭਾਵ ਸਾਛਾਤ ਹੋਣੇ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਭਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਈ ਅੰਧਿਆਰੀ ਗੁਰ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਜਾਗੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਮੋਹਿ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਅਗਿਆਨ ਸਹਤ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਿ ਮੈਂ ਸੋਈ ਹੂਈ ਥੀ ਜਬ ਕਿੰਚਤ ਮਾਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਈ ਤਬ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਦਾਸੀ ਕੋ ਅਬ ਆਪਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮੇਰੋ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹਹੁ ਮਿਲੈ ਕਿਤੁ ਗਲੀ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਬਤਾਵਹੁ ਮਾਰਗੁ ਹਮ ਪੀਛੈ ਲਾਗਿ ਚਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਪਤੀ ਹਰਿ ਕਹੋ ਕਿਸੁ (ਗਲੀ)ਭਾਵ ਰਸਤੇ ਸੇ ਮਿਲੇਗਾ ਹੇ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤਹੁ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਪੀਛੈ ਲਾਗ ਕਰ ਚਲੀ ਹੂੰ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤਾ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਇਹ ਚਾਲ ਬਨੀ ਹੈ ਭਲੀ ॥

ਉੜ੍ ॥ ਹੇ ਸਖੀ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੋ ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਤੀ ਹੈਂ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਇਹੀ ਭਲੀ ਚਾਲ ਬਨੀ ਹੈ ॥

ਲਟੁਰੀ ਮਧੁਰੀ ਠਾਕੁਰ ਭਾਈ ਓਹ ਸੁੰਦਰਿ ਹਰਿ ਢੁਲਿ ਮਿਲੀ ॥ ੧ ॥

ਚਾਹੇ ਵਹੁ ਕੈਸੀ ਭੀ(ਲਟੁਰੀ)ਚੰਚਲ ਹੋ ਔ (ਮਧੁਰੀ) ਛੋਟੀ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨ ਹੈ ਔ ਜੋ ਸੁੰਦਰੀ ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸੇਂ (ਢੁਲਿ) ਉਲਟ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਸੇ ਮਿਲੀ ਹੈ ਵਾ (ਲਟੁਰੀ) ਲਟਕ ਵਾਲੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮਣ ਹੈ (ਮਧੁਰੀ) ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਪ੍ਰਿਉ ਸਖੀਆ ਸਭ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਜੋ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਸਾ ਭਲੀ ॥

ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਰਾਹਿ ਚਲੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਪਤੀ ਏਕ ਹੈ ਸਭ ਜੀਵ ਉਸ ਪਤੀ ਕੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਉਸ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਉਤੀ ਹੈ ਵਹੀ ਭਲੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਬੀਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਉਸੀ ਰਾਹ ਮੇਂ ਚਲੀਤਾ ਹੈ॥ ੨॥ ੨ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀਐ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ-ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਤੇ ਰਹੀਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀਨੀ ਚੋਲੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ (ਚਲੂਲੈ) ਸਘਨ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰੰਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਰੂਪ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੋਲੀ ਭੀਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਫਿਰਉ ਦਿਵਾਨੀ ਆਵਲ ਬਾਵਲ ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਰਿ ਢੋਲੀਐ ॥

ਤਿਸ ਹਰਿ(ਢੋਲੀਐ) ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਹੇਤ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨੀ ਹੂਈ (ਆਵਲ ਬਾਵਲ) ਅਸਤ ਬਿਅਸਤ ਫਿਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹਮ ਤਿਸਕੀ ਗੁਲ ਗੋਲੀਐ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਵ ਪਤੀ ਨੈ ਉਸਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਲਾਇ ਦੇਇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵਹੁ ਅਪੁਨਾ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਝੋਲੀਐ ॥

ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਜੋ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਨਾਉਤੀ ਹੂੰ ਜਿਸ ਕਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਬੂਰ (ਝੋਲੀਐ) ਹਟਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਲਾਧਾ ਦੇਹ ਟੋਲੀਐ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਇਸੀ ਦੇਹ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਹਰਿਕੋ ਖੋਜਕਰਕੇ ਪਾਯਾਹੈ॥੨॥੩॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ॥ ਅਬ ਹਮ ਚਲੀ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਹਾਰਿ ॥

ਜਬ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਈ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਅਬ ਮੈਂ ਹਾਰ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਚਲੀ ਆਈ ਹੂੰ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੀ ਆਈ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਬ ਮਾਰ ਚਾਹੇ ਰਖਿਆ ਕਰ। ਭਾਵ ਆਪਕੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਲੋਕਨ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਉਪਮਾ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰਿ ਜਾਰਿ ॥

ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਉ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾ ਕਹਉ ਹਮ ਤਨੁ ਦੀਓ ਹੈ ਢਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਦੁਨੀਆਂਦਾਰ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਉਪਮਾ ਔਰ ਚਤਰਾਈ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਹਮਨੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਜਲਾਇ ਦੇਈ ਹੈ ਚਾਹੇਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹੋ ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਹੋ ਹਮ ਨੇ ਤੋ ਤਨ ਅਭਿਮਾਨ (ਢਾਰਿ) ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਆਪਣਾ ਨਿਹਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਆਵਤ ਸਰਣਿ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੀ ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣ ਆਉਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਤੁਮ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਹਮਾਰੀ ਲਜਿਆ ਰਾਖਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ਸਾਧ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਐਸੇ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੁਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਜੂਠਾਰੀ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਾਵਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ਹਮ (ਜੂਠਾਰੀ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਤੁਮ ਸੇ ਮਿਲਹਿ ॥

ਹਮਰੈ ਜੀਇ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੋਤ ਹੈ ਹਮ ਕਰਮ ਹੀਣ ਕੂੜਿਆਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਔਰ ਹੋਤਾ ਔ ਮਨ ਮੇਂ ਔਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਪਟੀ ਹਾਂ ਹਮ ਝੂਠੇ ਜੀਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥੧ ॥

ਹਮਰੀ ਮੁਦ੍ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਦੁਸਟ ਦੁਸਟਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਇਹ ਹਮਾਰੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਬਾਹਰ ਚਿੰਨ ਹੈਂ ਅਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੁਸਟਤਾ ਹੀ ਦੁਸਟਤਾ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ (ਮੁਦ੍) ਕੂਚੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦਜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਜੋ ਦੁਸਟਤਾ ਰੂਪ ਕਠਨ ਮੈਲ ਥੀ ਸੋ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਸੋ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਸਪਰਕਾਰਮੇਰੀਰਖਿਆਕਰੋ॥੨॥੫॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੁੰਦਰਿ ਹੈ ਨਕਟੀ ॥

ਜਿਉ ਬੇਸੁਆ ਕੇ ਘਰਿ ਪੂਤੁ ਜਮਤੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਧ੍ਰਕਟੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁੰਦਰ ਭੀ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਨਕਟੀ ਭਾਵ ਜਸ ਰੂਪ ਨਾਕ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ। ਕੈਸੇ ? ਜੈਸੇ ਬੇਸੁਆ ਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ (ਧ੍ਰੁਕਟੀ) ਕਟੀ ਹੁਈ ਥਿਰ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਬਿਗੜ ਰੂਪ ਬੇਰਕਟੀ ॥
ਜਿਉ ਨਿਗੁਰਾ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਜਾਣੈ ਓਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਹੈ ਕ੍ਰੁਸਟੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਬੇਮੁਖੋਂ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਪੁਰਸ ਅੰਤਰ ਤੇ ਬਿਗੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਬਾਹਰ ਸੇ ਭੀ (ਬੇਰਕਟੀ) ਕੁਸਟੀ ਭਾਵ ਮੰਦਕਰਮੀ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਨਿਗੁਰਾ ਪੁਰਸ ਬਹੁਤੀਆ ਬਾਤਾਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੁ ਵੁਹ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਭਾਵ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਵਾ ਕਿਰਿਆ ਵਾਲਾ ਬੇਮੁਖ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਚਕਟੀ ॥
ਜਿਨ ਪਰ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦਿਆਲ ਹੁਆ ਹੈ ਉਨਕੋ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਪਗੋਂ ਕੀ (ਚਕਟੀ) ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਛੈ ਛੁਕਟੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗਕਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਛੁਟੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ
ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਮਾਈ) ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਸਮਰੱਥੁ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈ ਔਰ ਹ੍ਰਿਦਯ ਕਮਲ ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਇ ਤਬ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰਾ ਧਿਆਉਂਨਾ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਸਮਾਈਐ ॥
ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਭੀ ਤੁਹੀ ਏਕ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਤੁਹੀ ਏਕ ਹੈ ਸਭ ਮੇਂ ਏਕ ਤੁਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਸਭ(ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ)ਸੁਖਾਲੇ ਔਰ ਕਠਨ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਏਕ ਤੂਹੀ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਸੇਵਕ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਈਐ ॥
ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਔ ਮੁਨਿ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥
ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਤੋੜਨੇ ਹਾਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਊਪਰ ਸੇ ਨਿਤਜ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮਾਈ ਹੋਨ ਹਾਰ ਸੁ ਹੋਈਐ ॥
ਰਾਚਿ ਰਹਿਓ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ ਕਹਾ ਲਾਭੁ ਕਹਾ ਖੋਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਮਾਈ) ਭਾਈ ਜੋ ਹੋਨਹਾਰ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇਗੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੀ ਰਚਨਾ ਮੇਂ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਕਹੀਂ ਬਿਆਪ ਨਹਾ ਹੈ ਕਹੀ ਖੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹ ਫੂਲਹਿ ਆਨੰਦ ਬਿਖੈ ਸੋਗ ਕਬ ਹਸਨੋ ਕਬ ਰੋਈਐ ॥
ਕਬਹੂ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਬ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਧੋਈਐ ॥ ੧ ॥
ਕਹੀ ਬਿਖਿਆ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਫੂਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹੀ ਹਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਹੀ ਸੋਗ ਕਰ ਰੋਤਾ ਹੈ ਕਹੀ ਮੈਲ ਮੇਂ ਭਰਾ ਹੁਆ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਨੀਤਾ ਹੈ ਕਬਹੀ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਅਲੋਈਐ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕੋਈ ਮੇਟਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਤਿਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਮੇਂ ਸੈਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮਾਈ ਸੁਨਤ ਸੋਚ ਭੈ ਭਰਤ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰ ਤੇਰ ਤਜਉ ਅਭਿਮਾਨਾ ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਪਰਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈਂ)ਭਾਈ ਜਬ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੇ ਦੂਖ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਆਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਹਮ ਸੋਚ ਕਰ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਔ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ ਨਾਹਿਨ ਕਾ ਬੋਲ ਕਰਤ ॥
ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਹੀਏ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬਿਸਰਤ ਜਾਈ ਹਉ ਮਰਤ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮੈਂ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਨਹੀਂ ਕਾ (ਬੋਲ) ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਵਾ (ਨਾਹਿ) ਭਰਤਾ ਕਾ ਬੋਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ਇਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਜਿਸਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਸੇ ਨ ਬਿਸਰ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਇਆਨਪ ਜਰਤ ॥
ਨਿਰਗੁਨਿ ਕਰੂਪਿ ਕੁਲਹੀਣ ਨਾਨਕ ਹਉ ਅਨਦ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਭਰਤ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ ਬਹੁਤ (ਇਆਨਪ) ਮੂੜਖਤਾ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ।ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਹੂੰ ਰੂਪ ਸੇ ਹੀਨ ਹੂੰ ਕੁਲ ਸੇ ਹੀਨ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ (ਭਤ) ਪਾਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸਦਹੂੰ ॥
ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਜਪਤ ਉਧਾਰੈ ਬਰਨ ਅਬਰਨਾ ਸਭਹੂੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂ ਹਰਿ ਕੀ ਨਿਤਜ ਹੀ (ਕੀਰਤਿ) ਉਸਤਤ ਕਰ ਜਿਸ ਹਰਿ ਕੋਰਤਨ ਕੇ ਗਾਉਤੇ ਸੁਨਤੇ (ਬਰਨ ਅਬਰਨਾ)ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਸਭ ਉਧਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤਹੀ ਸਮਾਇਓ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜਾਨੀ ਤਬਹੂੰ ॥
ਜਹਾ ਜਹਾ ਇਹ ਦੇਹੀ ਧਾਰੀ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ਕਬਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਦੇਹੋ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਕਬੌ ਭੀ ਕਿਸੀ ਦੇਹੀ ਮੇਂ ਰਹਿਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਬ ਇਹ ਬਿਧ ਜਾਣ ਲਈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਕੋ ਅਨਿਤਜ ਜਾਣ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਣ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੁਆ ਤਬ ਹੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੀਵ ਜਹਾਂ ਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਥਾ ਫਿਰ ਉਸੀ ਮੇਂ (ਸਮਾਇਓ) ਅਭੇਦ ਹੂਆ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਭੈ ਭਰਮ ਬਿਨਾਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਪ੍ਰਭ ਜਬਹੂ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਤਜਿ ਲਭਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਤਬ ਭਰਮ ਅਰ ਭੈ ਨਾਸ ਹੂਆ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਅਰ ਲਾਲਚ ਤਿਆਗਣੇ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮਨ ਜਿਉ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਉ ॥
ਨੀਚਹੁ ਨੀਚੁ ਨੀਚੁ ਅਤਿ ਨਾਨਾ ਹੋਇ ਗਰੀਬੁ ਬੁਲਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ(ਭਾਵਉ)ਭਾਵੈ ਵਾ ਤੂੰ ਉਸਕੋ ਅਛਾ ਲਗੈ ਸੋ ਕਰ ਨੀਚੋਂ ਸੇ ਨੀਚ ਤਿਨ ਸੇ ਭੀ ਨੀਚ ਤਿਨ ਸੇ ਭੀ ਛੋਟਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਤਿ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸੇ (ਬੁਲਾਵਉ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਅਨਿਕ ਅਡੰਬਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਰਥੇ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਘਟਾਵਉ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਅਡੰਬਰ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਅਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਮ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ॥

ਜਿਉ ਅਪੁਨੋ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਤਾ ਮਹਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨਾ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ॥ ੧ ॥

ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਰੇਨੁ ਦਾਸਨ ਕੀ ਜਨ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਜੋ ਦਾਸ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਬਨੁ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਬਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਜੀਵਉ ਮੁਖਹੁ ਬੁਲਾਵਉ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਅਰ ਬਡਿਆਈ ਇਸੀ ਮੇਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁਖ ਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਅਰ ਕਰਾਵੋ ਤਬ ਜੀਵਤਾ ਰਹੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੋ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭ੍ਰਮੁ ਡਾਰਿਓ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮਨ ਮਹਿ ਇਹੈ ਬਿਚਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਭਰਮ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਇਹ ਮਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੋਈ ਆਪਨਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧਿ ਮਿਟੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਦਰਸਨਿ ਦੂਖੁ ਉਤਾਰਿਓ ॥
ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਚਿੰਤਾ ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਅਪਰਾਧ ਅਰਥਾਤ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਮਿਟਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਅਤੀ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਅਰ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਬਿਸਾਰਿਓ ॥
ਮਾਇਆ ਬੰਧ ਕਾਟੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਉਧਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਝੂਠ ਔਰ ਨਿੰਦਜਾ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਇਨ ਸਭ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਬਿਸਾਰਿ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਨੇ ਉਧਾਰਿ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਮਨ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪ ਰਹੀ ॥
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਓਟ ਗਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਸਭ ਚਤਰਾਈ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੈਨੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਓਟ ਪਕੜੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪੁ ਮੇਟਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਇਹ ਮਤਿ ਸਾਧੂ ਕਹੀ ॥

ਆਪਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬੁਧਿ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਕਹੀ ਹੂਈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭਰਮੁ ਅਧੇਰਾ ਲਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੀ ਆਗਜਾ ਮਾਨ ਕਰਕੈ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ(ਲਹੀ)ਗਿਆ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ॥

ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੁਆਮੀ ਪਭ ਮੇਰੇ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਅਹੀ ॥
ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀ ਮਨ ਪਹੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਮਰੱਥ ਆਪਕੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਤੁਰ ਜਾਨ ਕਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣਿ (ਅਹੀ)ਲਈ ਵਾ ਚਾਹੀ ਹੈ ਹੇ ਖਿਨ ਬਿਖੈ (ਥਾਪਿ) ਇਸਥਿਤੀ ਔਰ (ਉਥਾਪਨ) ਪ੍ਰਲੈ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥੨ ॥੭॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾਹੂ ਜਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰਥ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਪ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਸੰਤ ਨੇ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲ ਨ ਖਾਤੇ ॥
ਰੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਲਾਲ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਮਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਾਤੇ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਆਪਕ ਰੂਪ ਵ੍ਹਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਏ ਹੂਏ ਸਘਨ ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਕਿਲਬਿਖ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਰੋਗਾ ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੁਹਾਰੀ ਹਾਤੇ ॥
ਸੋਵਤ ਜਾਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਮਹਾਂ ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਅਰ ਕਰੋੜ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਔ ਰੋਗ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੀ ਏਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇ (ਹਾਤੇ) ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪੜ ਕਰਕੇ ਸੋਤੇ ਹੂਏ ਜਾਗ ਕਰਕੈ ਹੇ ਹਰੀ ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਿਓ ਨੈਣੀ ॥
ਸੁਖਦਾਈ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾਕੀ ਬੈਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਨੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਭਾਵ ਸਭ ਜਗਾ ਅਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦੇਨਹਾਰਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸਕੀ (ਬੈਣੀ) ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ ਸੰਤੀ ਕਾਟਿਆ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰ ਦੈਣੀ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪੁਨਾ ਜਲ ਤੇ ਸੀਤਲ ਹੋਣੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੈ ਕਬ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਕਾਟਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾਨ ਦੇਨੀ ਕੀਤਾਹੈਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨਾ ਬਨਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਤੇ ਥੇ ਤਿਸ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਆਗੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਕਿਛੁ ਉਪਜਿ ਨ ਆਇਓ ਨਹ ਉਪਜੀ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ॥

ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਕਰਮ ਧਰਮ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਉਪਜਿ) ਭਾਵ ਹੋ ਆਇਆ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਸੁਧ ਕਰਣੀ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਉਪਜੀ ਹੈਂ ॥

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸੰਜਮ ਨਾਨਕ ਲਾਗੋ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸ਼ਭ ਚਤਰਾਈਓਂ ਔ ਸੰਜਮੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ॥
ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ਕਾਟੇ ਜਮ ਕੇ ਫਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਾਭ ਮਿਲੇਗਾ ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਅਰ ਸ੍ਵਰੂਪਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ਅਰ ਜਮ ਕੇ ਫਾਹੇ ਕਾਟੇ ਜਾਇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਆਹਾ ॥
ਤਿਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨਾ ਜਿਨਕੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਾਹਾ ॥ ੧ ॥

ਖੋਜਤਿਆਂ ਖੋਜਤਿਆਂ ਇਹ(ਖੋਜਿ)ਭਾਵ ਰਸਤਾ ਬਿਚਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਪਿਆਰਾ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ (ਆਹਾ) ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਇਹ ਖਜਾਨਾ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਬਡਭਾਗੀ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ ॥
ਸੁੰਦਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਰਾਮ ਹੀ (ਵਿਸਾਹਾ) ਖਰੀਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਤਿ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਪੂਰੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਾਲੇ ਅਰ (ਸੁਘੜ) ਚਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਮਨ ਕਹ ਅਹੰਕਾਰਿ ਅਫਾਰਾ ॥
ਦੁਰਗੰਧ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਾਵਨ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕਿਆ (ਅਫਾਰਾ) ਅਮੋੜ ਹੋ ਰਹਾ ਵਾ ਫੁਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਦੁਰਗੰਧ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਭੀ (ਅਪਾਵਨ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਜਗਤਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਛਾਰਾ) ਭਸਮ ਰੂਪ ਭਾਵ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਨੀ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਜਿਨਿ ਧਾਰਾ ॥
ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪਰਾਨੀ ਜਿਸਨੇ ਤੂੰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਿਸਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਲਾ ਔਰਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅਵਰ ਕੇ ਸਾਥ ਲਪਟਤੇ ਹੈਂਸੋ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਜਨਮਤੇਮਰਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਅੰਧ ਗੁੰਗ ਪਿੰਗੁਲ ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ॥
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸਮਰਥਾ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਰਖਨਹਾਰ ਮੈਂ (ਅੰਧ) ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਅਰ (ਗੁੰਗ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਜਿਹਬਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਅਰ (ਪਿੰਗੁਲ) ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਰਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਅਰ ਬੁਧੀ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਖ ਲੇਵੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਔ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਬਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਤੁਛ ਜੀਵ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰੈ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰੈ ॥
ਸਿਮਰਿ ਧਿਆਇ ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਾਝ ਸਵੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਕਟ ਸੇ ਭੀ ਨਿਕਟ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰ ਅਰ ਧਿਆਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਾਂਝ ਸਵੇਰੇ ਦੋਨੋਂ ਵਕਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਧਰੁ ਦੇਹ ਦੁਲਭ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਰੈ ॥
ਘਰੀ ਨ ਮੁਹਤੁ ਨ ਚਸਾ ਬਿਲੰਬਹੁ ਕਾਲੁ ਨਿਤਹਿ ਨਿਤ ਹੇਰੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ । ਹੇ ਭਾਈ ਨਾ ਘੜੀ ਨਾ (ਮੁਹਤੁ) ਅਧੀ ਘੜੀ ਨਾ ਚਸਾ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀ ਹੀ (ਬਿਲੰਬਹੁ) ਦੇਰੀ ਕਰੋ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਲ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਖੜਾ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਅੰਧ ਬਿਲਾਤੇ ਕਾਢਹੁ ਕਰਤੇ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥
ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਨਦ ਸੂਖ ਘਨੇਰੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ਛਕੇ ੨ ॥

ਹੇ ਕਰਤੇ ਮੈਂ (ਅੰਧ ਬਿਲਾਤੇ) ਅਵਿਦਿਆ ਵਾ ਦੇਹਾਭਿਮਾਨ (ਬਿਲ) ਗੁਫਾ ਸੇ ਕਾਢਹੁ ਭਾਵ ਬਾਹਰ ਕਰੋ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ (ਘਨੇਰੈ) ਬਹੁਤੇ ਆਨੰਦ ਔ ਸੁਖ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਓ ॥
ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਜੀਵਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ਬਾਧਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ । ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੇਂ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਅਨੰਦਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਰੰਕਾਲ ਜੀਵਨੇ ਕਾ (ਮੂਲੁ) ਬਾਂਧ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਮਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ ਕਾਟੇ ਮਾਇਆ ਫਾਧਿਓ ॥
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧਿਓ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਂਧੇ ਭਾਵ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟਾ ਹੈ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦਕੇ ਗੁਨ ਗਾਂਨ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਜਮਕਾ ਮਾਰਗ ਸਾਧਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤਭੈ ਦੂਰਕੀਆਹੈ॥੧॥

ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਮਿਟਿਓ ਮੋਰਚਾ ਅਮੋਲ ਪਦਾਰਥੁ ਲਾਧਿਓ ॥
ਬਲਿਹਾਰੈ ਨਾਨਕ ਲਖ ਬੇਰਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਰਾਧਿਓ ॥ ੨ ॥੧੩॥

ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਹੁਆ ਹੈ ਬਿਸ਼ਜ ਬਿਕਾਰ ਵ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਮੋਰਚਾ) ਦਾਗ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰ ਅਮੋਲ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਵ ਗਿਆਨ (ਲਾਧਿਓ) ਲਖਾ ਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਠਾਕਰ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਮਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ਸਫਲ ਆਇਆ ਜੀਵਨ ਫਲੁ ਤਾਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਗਤ ਮੇਂ ਆਇਆ ਸਫਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੀਵਨ ਕਾ ਫਲ ਤਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਸੂਰੁ ਸੋ ਬੇਤਾ ਜੋ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਪਾਵੈ ॥
ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨੀ ਧਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸਨਾ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਓਹ ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁੰਦਰ (ਸੁਘੜੁ) ਚਤਰ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ (ਬੇਤਾ) ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰਵਿਆ ਮਨ ਭਨ ਮਹਿ ਆਨ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵੈ ॥
ਨਰਕ ਰੋਗ ਨਹੀ ਹੋਵਤ ਜਨ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਲੜਿ ਲਾਵੈ ॥ ੨ ॥੧੪॥

ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਹੋਨੇ ਕਰ ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਅਪਨੇ ਲੜ ਲਗਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਰਕ ਰੂਪ ਰੋਗ ਵਾ ਨਰਕ ਔ ਰੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥੧੪॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਚੰਚਲੁ ਸੁਪਨੈ ਹੀ ਉਰਝਾਇਓ ॥
ਇਤਨੀ ਨ ਬੂਝੈ ਕਬਹੂ ਚਲਨਾ ਬਿਕਲ ਭਇਓ ਸੰਗਿ ਮਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਹ ਚੰਚਲ ਮਨ ਸ੍ਵਪਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਉਰਝ ਰਹਾ ਹੈ । ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਕਲ ਹੁਆ ਹੁਆ ਇਤਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕੇ ਕਬੀ ਮੈਨੇ ਭੀ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕੁਸਮ ਰੰਗ ਸੰਗ ਰਸਿ ਰਚਿਆ ਬਿਖਿਆ ਏਕ ਉਪਾਇਓ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੋਭ ਸੁਨੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਬੇਗਿ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਅਨੰਦ ਫੁਲੋਂ ਸਮ ਸ਼ੀਘ੍ਰ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ (ਰਸ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਬਿਖਿਓਂ ਕਾ ਹੀ ਉਪਾਉ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਅਛੀ ਬਸਤ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤੌ ਮਨਮੇਂਸੁਖ ਮਾਨ ਕਰ ਲੋਭ ਸੇ ਤਹਾਂ ਭਾਵ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਸੀਘਰ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੁ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ ਸੰਤ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ ॥
ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਲੀਓ ਸਮਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਚਕਰ ਮੇਂ ਫਿਰਤੇ ੨ ਜੀਵ ਨੇ ਬਹੁਤਾ ਕਸਟ ਪਾਇਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਇਆ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਅਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥੨॥੧੨॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥
ਕਲਿਮਲ ਡਾਰਨ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰਨ ਇਹ ਆਸਰ ਮੋਹਿ ਤਰਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਹੈਂ (ਕਲਿਮਲ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇਸੀ ਆਸਰੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਤਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ॥

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਸੇਵਾ ਬੰਦਨ ਇਹੈ ਟਹਲ ਮੋਹਿ ਕਰਨਾ ॥
ਬਿਗਸੈ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਗਰਭੈ ਪਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪੂਜਾ (ਅਰਚਾ) ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਅਰ ਸੇਵਾ ਪੁਨਾ (ਬੰਦਨ) ਡੰਡੌਤ ਕਰਨੰ ਹਮਾਰੀ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਟਹਲ ਕਾ ਕਹਨਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਜਬ ਗਯਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਵੈ ਹੈ ਤਬ ਮਨ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਗਰਭ ਮੇਂ ਪੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਪਰਸਉ ਸੰਤਨ ਕੀ ਇਹੈ ਧਿਆਨਾ ਧਰਨਾ ॥
ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪਰਿਓ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਫਲ ਮੂਰਤ ਕਾ ਪਰਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਇਹੈ ਮੈਨੇ ਧਿਆਨ ਧਾਰਨਾ ਕੀਆਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੋ ਠਾਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਪਹਿ ਬਿਨਤੀ ਕਹੀਐ ॥
ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਨਿਧਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਿਧਿ ਲਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਹਰੀ ਪਾਸ ਬਿਨਤੀ ਕਰੀਏ ਧਰਮਾਦਿ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਅਰ ਅਨਦ ਆਤਮ ਸੁਖ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸਵ ਕੀ ਨਿਧੀਆਂ ਅਸਨ ਬਿਸਨ ਆਦਿ ਅਰ ਅਣਮਾਦਿ ਸਿਧੀਓਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਐ ॥

ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਾਗਉ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਅੰਚਲੁ ਗਹੀਐ ॥
ਆਂਚ ਨ ਲਾਗੈ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਅਹੀਐ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗੋ ਔਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਪੱਲਾ ਪਕੜੀਏ ਤਬ ਐਸੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸਰਨ (ਅਹੀਐ) ਚਾਹਨੇ ਕਰਕੇ (ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ) ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਵਾ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ (ਆਂਚ) ਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਹਾ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਹੀਐ ॥
ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਨ ਹੀਐ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥

ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਅਪਰਾਧ ਅਰ ਮਹਾਂ ਕ੍ਰਿਤਘਨਤਾਈਓਂ ਕੇ (ਸਹੀਐ) ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨ ਕਰਣਾ ਮੈ ਰੂਪ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਸਰਨ ਹੀਐ) ਸਰਨ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਪਰਵੇਸਾ ॥
ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਕਲੇਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਸਭ ਪਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਔ ਸੋਗ ਤਥਾ ਸਭੀ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਲੇਸ ਭੀ ਉਤ੍ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਕੋਟਿ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨਾ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗਾਵਤ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਗੋ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇਂ ਕੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋੜੇਂ ਹੀ ਤੀਰਥੇਂ ਕੇ (ਮਜਨੁ)ਪੁਰਬੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਹੋਗਜਾ ਹੈ ਨਾਮੁ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗਨ ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਹਜ ਪਦ ਮੇਂ ਧਜਾਨ ਲਗ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਨੋ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੨॥ ੧੮ ॥ ਛਕੇ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮੇਸ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕਰ ਨਿਰਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰੁ ਮੇਰ ਤੇਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਛੋਡ ਕਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਮੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰੁ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਤੇਰੇ ਊਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੮॥

ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਹਾਰਉ ॥

ਕਰਹੁ ਅਨਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਡਾਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖੂੰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਐਸਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਕਥਾ ਭੀ ਨ ਡਾਰਉ ਭਾਵ ਨਾ ਤਜਾਗੋਂ ਵਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਬੀ ਨ ਬਿਸਾਰਉਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਲਾਈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰਉ ॥

ਸਭ ਤੇ ਨੀਚੁ ਆਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨਉ ਮਨ ਮਹਿ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਧਾਰਉ ॥ ੧॥

ਮੁਖ ਪਰ (ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਾਧੁਓਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਲਗਾਵੋ ਅਰੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਃ ਵਿਖ ਰੂਪੁ ਬਿਖਜੋਂ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੋਂ ਅਰੁ ਅਪਨੇ ਕੋ ਸਭ ਸੇ ਨੀਚਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਉਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸੁਖ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਵਾ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਠਾਕੁਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਲਮਲ ਸਗਲੇ ਝਾਰਉ ॥

ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਉਰਿਧਾਰਉ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥

ਹੇ ਅਬਨਾਸੀ ਠਾਕੁਰ ਆਪਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਰਹੋ ਅਰ ਸਭੀ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਝਾੜ ਦੇਵੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਸੇ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਏਹੀ ਦਾਨ ਪਾਵੋਂ ਅਰੁ ਤਿਸਕੋ(ਉਰਿ)ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋਂ ਭਾਵ ਬਿਸਿਮ੍ਰਿਤ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਪੇਖਉ ਦਰਸੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

ਸੁੰਦਰ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨੀ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖੋਂ ਸੋ ਦਰਸਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਰੁ ਰਾਤ ਦਿਨ ਧਜਾਨ ਧਾਰਨੇ ਜੋਗ ਔਰ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਸੇ ਭੀ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅਵਿਲੋਕੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਪੂਰਨ ਭਵਜਲ ਉਧਰਨ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਮੈਨੇ ਛੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ੧੮ ਪੁਰਾਣ ੨੭ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ੪ ਬੇਦ ਏਹ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਇਨਕਾ ਇਹੀ(ਤਤੁ) ਭਾਵ ਸਿਧਾਂਤੁ ਬਿਚਾਰਾ ਹੈ ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤ ਜਨ ਸੇਵਕ ਤਾਕੀ ਬਿਖੈ ਅਧਾਰਾ ॥

ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਬਾਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਦੇਵਨਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਦਾਸ ਸੇਵਕ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਹਮੇਸ ਸੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਬੁਧੀ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਬਿਖੈ ਅਪਨਾ ਆਸਰਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਵਾ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਕੀ ਹੈ ਬਿਖਿਆਂ ਕੀ ਅਧਾਰ ਸਰਨ ਵਾ ਵਿਖਿਆਂ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ(ਤਾਕਾ)ਲਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਤੂੰ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਮਾਤਾ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾ ਨਿਧਿ ਜਾਕਉ ਉਪਜੀ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾਇਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ (ਪ੍ਰੇਮ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਸਭ ਰਸੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਉਪਜਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਫਿਰ ਆਪ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੋਵਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਤਾ ॥
ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਨੋ ਸਾਧੂ ਧੂਰੀ ਨਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਬੈਠਤਾ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਵਤਾ ਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਵਹੁ ਭੋਜਨ ਖਾਤਾ ਹੁਆ ਭੀ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਉਪਜਿਆ ਜਿਨਿ ਕੀਨੋ ਸਉਤੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ਸਗਲ ਸਮੂਹ ਲੈ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਧਾਰਿਆ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਬਿਧਾਤਾ) ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਭੀ (ਸਉਤੁ) ਔਲਾਦ ਵਾਲਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਔਤਰਾ ਸੌਤ੍ਰਾ ਦੋ ਮੁਹਾਵਰੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋ ਉਸਕੋ ਔਤ੍ਰਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸੰਤਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਸੌਤ੍ਰਾ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੂਹ ਕੋ ਲੇਕਰ ਕੇ ਉਧਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥
ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫਿਰਤ ਬਿਲਲਾਤੇ ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਗੋਸਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਗੋਸਾਈ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤਨੁ ਬਾਧਿਓ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਈਐ ॥
ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਜਾਇ ਰੁਆਈਐ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਸੋਗ ਮੇਂ ਸਰੀਰ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੀ ਜੋਨੋਂ ਮੇਂ ਭਰਮਾਈਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨ ਟਿਕਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਭਾਵ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੁਖ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇਕੇ ਰੋਈਏ ਵਾ ਵਹੁ ਕਿਸ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਰੋਵੇ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੁਖ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਔ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਰੈ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਸਾਧ ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ਮੰਕਟ ਘੋਰ ਕਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥

ਜਬ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੂ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਈਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਏਕ ਖਿਨ ਭੀਤਰ (ਘੋਰ) ਭਯਾਨਕ ਸੰਕਟੋਂ ਅਰਥਾਤ ਕਸਟੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੁਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਹੋਏ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ॥
ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਉਬਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਰ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਭਈ ਹੈ ਅਰ ਬੁਧੀ ਭੀ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ ਹੈ (ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ) ਕੁਾਵ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਹਮ ਬਾਲਕ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ਹਾਥੁ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਿ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹਮਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਰਾ ਹਮਾਰਾ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਰ ਨਾਰੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਜੋ ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥

ਅਬ(ਵਰ)ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ(ਨਾਰੀ)ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੀਤੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਠਾਕਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਤਬ ਹਮਾਰਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਬਿਨਉ ਕਹਿਆ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ
ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਮੇਰਾ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਰਾ ਗਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਵਾਕੁ ਕਹਾ ਤਬ ਦੁਖਭੰਜਨ ਦਿਆਲੁ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਜਿਤਨਾ ਸੰਦੇਹ ਥਾ ਸੋ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਲੋਭੀ ਹਮਰਾ ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ ਸਭੁ ਸਹਿਆ ॥
ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ ਮੁਏ ਦੁਸਟ ਜੋ ਖਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਜੀ ਬੜੇ ਪਾਪੀ ਔ ਪਾਖੰਡੀ ਥੇ ਭਾਵ ਸਭ ਕਰੰਮ ਲੋਕ ਦਿਖਾਵੇ ਕੇ ਕਰਤੇ ਥੇ ਪੁਨਾ ਲੋਭੀ ਥੇ ਤੋਂ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗੁਨ ਅਰ ਅਵਗੁਨੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰ ਕਰਕੇ ਔ (ਸਾਜ) ਬਨਾਇ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਨ ਦੇਕਰ ਹਮ (ਨਿਵਾਜੇ) ਬਡਿਆਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿ ਦੁਸਟ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸਰਬ ਸਧਾਰੀ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਸਹਜਇਆ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਦਾਤਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਉਰਧਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਸਰਬਤ੍ਰ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਔ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਹੀ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਮੈਂਨੇ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ (ਉਰ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਹਮਾਰੇ ॥ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਸਰਬ ਪਾਖ ਰਾਖੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਅੰਤੀ ਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੁਰਾਰੇ ਸਰਬ ਪਖੋਂ ਸੇ ਰਖ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਪਖ ਰਖ ਆਗੇਂ ਪੀਛੇ ਅੰਤ ਔਸਰ ਮੇਂ ਭੀ ਰਖਜਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਚਿਤਵਉ ਤਬ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ਉਨ ਸਮਾਰਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਮੈਂ (ਚਿਤਵਉ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਗੁਣ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਆਪਕੇ ਉਨ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਸਾਧਾਰੇ) ਆਧਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਨਿ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਬਚਨਾਰੇ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਾਧ ਦਰਸਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ਆਪਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉਤਾ ਹੂੰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਏਕ ਅਸਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਰਨੈ ਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਨਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ ਤੇਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਮੇਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਸੰਤਨ ਕਾ ਚੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਇਹੀ ਹੈ । ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਿਆਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ॥

ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਲਾਗਉ ਜਨ ਚਰਣੀ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਕਰਉ ਜਨ ਸੇਵਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ੧ ॥

ਸਵੇਰੇ ਉਠਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋ ਭਾਵ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕੋ ਔਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਉਤਾ ਰਹੂੰ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਾਉਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਿਤ ਰਹੀਐ ॥
ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮੋਰਾ ਅਨਦੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਲਹੀਐ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਅਪਨਾ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਨਿਤਜਪ੍ਰਤਿ ਰਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਨ ਹੈ ਇਹੀ ਅਨੰਦ ਹਮ (ਲਹੀਐ) ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੀਤਾ ਐਸੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਏ ॥ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਸਦਹੀ
ਸੰਗੇ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰੋ ਐਸੇ ਹਰਿ ਜੀ ਹਮਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸੰਗ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਛੋੜ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਮੈਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਸਰਬ ਸੁਖੈਨਾ ਤਿਆਗਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥
ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਬਹੁ ਪੇਖੇ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਘਰ ਮੋਹਨ ਪਿਆਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਅਨੇਕੋਂ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਅਨੇਕ ਭਾਤੋਂ ਸੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਏਕ ਰੋਮ ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ ਸੋਭ ਦੁਆਰੈ ਅਨਹਤ ਰੁਣੁ ਝੁਣੁ ਲਾਏ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਪ੍ਰਿਅ ਥੀਤੇ ਸਦ ਥਾਏ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੭ ॥

(ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ) ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋਗਏ ਹਾਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਵਾ ਹਤੀ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਮਾਰੀ ਸੋਭਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ (ਅਨਹਤ) ਏਕ ਰਸ (ਰੁਣੁ ਝੁਣੁ ਲਾਏ) ਅਨੰਦ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਥਿਰਤੋ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮ ਨਿਤਜ ਅਨੰਦ ਕਉ (ਮਾਣੇ) ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰ (ਗ੍ਰਿਹ ਪਿਅ) ਪਤੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸਥਾਨ ਮੇਂ (ਸਟਥੀਤੇ) ਸਦਾ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੭ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਦਰਸਨ ਨਾਮ ਕਉ ਮਨੁ ਆਛੈ ॥
ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ਹੈ ਸਗਲ ਥਾਨ ਰੇ ਆਹਿ ਪਰਿਓ ਸੰਤ ਪਾਛੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੋ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਆਛੈ) ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਸੇ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹੂੰ ਔਰ ਅਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਛੇ ਆਇ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਿਸੁ ਹਉ ਸੇਵੀ ਕਿਸੁ ਆਰਾਧੀ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸਟੈ ਸੋ ਗਾਛੈ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੀਐ ਚਰਣ ਰੇਨੁ ਮਨੁ ਬਾਛੈ ॥ ੧ ॥

ਦੂਸਰੇ ਕਿਸਕੀ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਕਿਸਕਾ ਮੈਂ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੂੰ ਜੋ ਦਿਸਟ ਆਉਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਗਾਛੈ) ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਰਹੀਐ ਔਰ ਚਰਨ ਧੂਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਲਗਾਇਆ ਕਰੀਏ ਇਹੀ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਬਾਛੈ) ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਾ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਮਹਾ ਦੁਤਰੁ ਮਾਇਆਛੈ ॥
ਆਇ ਪਇਓ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਤਉ ਉਤਰੀ ਸਗਲ ਦੁਰਾਛੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥

ਮੈਂ ਕੋਈ ਜੁਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਇਹ ਮਾਇਆ ਮਹਾਂ ਭਾਰੀ (ਦੁਤਰੁ) ਦੁਸਤਰ ਹੈ ਇਸਸੇ ਪਾਰ ਹੋਨਾ ਕਠਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਆਇ ਪੜਾ ਹੂੰ ਤਬ ਸੇ ਮੇਰੀ (ਦੁਰਾਛੈ) ਖੋਟੀ ਬਾਸਨਾ ਸਭ ਉਤਰੀ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ ॥
ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਮਨ ਮੋਹਨ ਪਿਆਰੇ ਸਭਹੂ ਮਧਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਮਾਰੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਅਤ੍ਯੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਾਲੇ ਹੇ ਮਨਮੋਹਨ ਪਿਆਰੇ ਆਪ ਸਭ ਕੇ (ਮਧਿ) ਬੀਚ ਮੇਂ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਭਿੰਨ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜੁ ਨ ਚਾਹਉ ਮੁਕਤਿ ਨ ਚਾਹਉ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਕਮਲਾਰੇ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਮੁਹਿ ਠਾਕੁਰ ਹੋ ਦਰਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਨ ਰਾਜ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਇਹੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਰਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਿਵ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾਓਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਉ ਹੇ ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਠਾਕਰ ਸਰਬ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਆਪਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਜੋ ਇਨਕੇ ਭਿੰਨ ੨ ਸੇਵਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਫਲ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨੁ ਦੁਆਰੈ ਆਇਓ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਸੰਤ ਹਾਰੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਮਨੋਹਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਬਿਗਸਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਮੈਂ ਦੀਨ ਆਪਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਇਆ ਹੂੰ ਅਰ ਹਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਮਨੋਹਰ) ਮਨਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋਕਰ ਬਿਗਸਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੯ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੇਵਕੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ ॥
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ ਬਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨਹੀ ਮਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸ ਦੀਨ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਤਿਸਕੋ (ਬਹੁੜਿ) ਨਾ ਤੋ ਜਨਮ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ਨ ਮਰਨਾ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਕੇ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥
ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਇ ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਤਰਿਆ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗਮ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਕਰਕੇ ਬਿਖਜ ਰੂਪ (ਬਨ) ਜਲ ਤਰਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭੀ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸਿਆ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਉਚਾਰਿਓ ॥
ਨਾਨਕ ਓਟ ਗਹੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥

ਤਿਨਕੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਸਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਹਰਿ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪਕੜੀ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ (ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਖੰਡ ਕੀ ਨਛੇਦੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਤ ਫਿਰੇ ਬਨ ਭੇਖ ਮੋਹਨ ਰਹਤ ਨਿਰਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਕਰ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਬਨ ਮੈਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੋਹਨ ਪਿਆਰਾ ਤਿਨ ਸੇ ਨਿਰਾਲਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਥਨ ਸੁਨਾਵਨ ਗੀਤ ਨੀਕੇ ਗਾਵਨ ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਤੇ ਗਾਰ ॥ ੧ ॥

ਬਡੇ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੁੰਦਰ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਮੇਂ (ਗਾਰ) ਗਰਬ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਚਤੁਰ ਸਿਆਨੇ ਬਿਦਿਆ ਰਸਨਾ ਚਾਰ ॥ ੨ ॥
ਮਾਨ ਮੋਹ ਮੇਰ ਤੇਰ ਬਿਬਰਜਿਤ ਏਹੁ ਮਾਰਗੁ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ॥ ੩ ॥

ਬਡਾ ਸੁੰਦਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਬਕਤਬ ਹੈ ਅਰ ਚਤਰੋਂ ਸੇ ਬਡੇ ਸਿਆਨੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਨੋਤ੍ ਮੇਂ ਨਿਪੁਨ ਔਰ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ ਕੀ ਬਿਦਿਆ ਜਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਪੁਰ ਬਸ ਰਹੀ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਤੋ ਸੁਗਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਰੰਤੂ ਮਾਨ ਮੋਹ ਮੇਰ ਤੇਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਨਾ ਇਹ ਰਸਤਾ ਖੰਡੇ ਕੀ ਧਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਅਲੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਸੰਗਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰਸੇ ਤਰੇਹੈਂ ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਧਮ ਸਖੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਮੈ ਪੇਖਿਓ ਰੀ ਊਚਾ ਮੋਹਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥
ਆਨ ਨ ਸਮਸਰਿ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਢੂਢਿ ਰਹੇ ਹਮ ਮੂਚਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮੋਹਨੁ ਜੋ ਊਚਾਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਮੈਨੇ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਮੋਹਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਤਹਿਮ(ਮੂਚਾ) ਬਹੁਤ ਢੂੰਢ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਤਿ ਬਡੋ ਗਾਹਰੋ ਥਾਹ ਨਹੀ ਅਗਹੂਚਾ ॥
ਤੋਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ ਮੋਲਿ ਨ ਮੁਲੀਐ ਕਤ ਪਾਈਐ ਮਨ ਰੂਚਾ ॥ ੧ ॥

ਅਤਿ ਬਡਾ ਬੇਅੰਤ ਔ (ਗਾਹਰੋ) ਡੂੰਘਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਥਾਹ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਾ (ਅਗਹੂਚਾ) ਪਕੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਸਭਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਦੰਤਾ ਕਾ ਅਵਿਸਜ ਹੈ ਤੋਲ ਸੇ ਤੋਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਰ ਮੋਲ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਐਸਾ ਮਨ ਕੋ ਰੁਚਤਾ ਹੂਆ ਵ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਰੂਚਾ) ਚਾਹਿ ਹੈ ਸੋ ਪਿਆਰਾ ਕੈਸੇ ਵਾ ਕਹਾ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਖੋਜ ਅਸੰਖਾ ਅਨਿ ਕਤ ਪੰਥਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਹੀ ਪਹੂਚਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਰਸ ਭੂੰਚਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੨ ॥

(ਅਸੰਖਾ)ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਪੀਸ੍ਵਰ ਵਾ ਅਨੇਕ ਪੰਥੋਂ ਕਰਕੈ ਅਸੰਖ ਹੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਾ ਜਿਸ ਪਰ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਵਾ ਤਿਸਨੇ ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਰਸਿ ਕੋ ਭੋਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੇਖਿਓ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਰੀ ਕੋਊ ॥
ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਭ ਭੀਤਰਿ ਰਵਿਆ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਲੋਊ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਖੰਡੋਂ ਮੇਂ ਔ ਦੀਪੋਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਲੋਗੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਣ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੰਮਾ ਕਵਨ ਮਹਿੰਮਾ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸੋਊ ॥
ਚਾਰਿ ਆਸਰਮ ਚਾਰਿ ਬਰੰਨਾ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੇਵ ਤੋਊ ॥ ੧ ॥

ਅਗਮ ਅਗੰਮਾ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭੀ ਅਗੰਮ ਹੈ ਕੌਨ ਪਰਕਾਰ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਜਾਏ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਆਸਰਮ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ ਗ੍ਰਹਸਤ ਬਾਨਪਰਸਤ ਸੰਨਿਆਸ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਬਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਬੈਸ ਸੂਦਰ ਉਸਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੂਏ ਮੁਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਦੁਤੀਅ ਗਏ ਸੁਖੁ ਹੋਊ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਸਹਜੋਊ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਇਆ ਤਬ ਹਮਨੇ ਪਰਮਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਸੇ ਹਟ ਗਏ ਅਰ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰੀ ਰੂਪ ਨਿਧੀ ਪਾਈਹੈਔਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰ ਗਿਆ ਹੂੰ॥੨॥੨॥੩੩॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕੈ ਰੇ ਹਰਿ ਏਕੈ ਜਾਨ ॥ ਏਕੈ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਭਾਈ ਹਰਿ ਏਕ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਏਕ ਹੀ ਸਮਝੋ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਜਾਨੋਂ? ਉਤਰ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਨ ॥

ਕਾਹੇ ਭ੍ਰਮਤ ਹਉ ਤੁਮ ਭ੍ਰਮਹੁ ਨ ਭਾਈ ਰਵਿਆ ਰੇ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਉਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੋ ਮਤ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰੋ ਵਹੁ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਰਮਾ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਰਮਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਹਪੁਨਰੁਕਤ ਦ੍ਰਿਢਤਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕਾਸਟ ਮਝਾਰਿ ਬਿਨੁ ਸੰਜਮ ਨਹੀ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨ ਪਾਵੈਗੋ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਦੁਆਰ ॥
ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਏ ਹੈ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੪ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਠ ਮੇਂ ਅਗਨੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦੋ ਕਾਸਟੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਦੁਆਰਾ ਮਥਨ ਰੂਪ ਸਜਮ ਬਿਨਾ ਸੋ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਸੁਆਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਯਦਜਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਭ ਮੇਂ ਰਮਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਉ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ਵਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਪੁਰਸ ਜਬ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜਗਿਆਸੂ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ਵਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੫॥ ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਈ ਤਾਕੀ ਗਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਗਤੀ ਜਾਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹ ਪੇਖਾਰਉ ਹਉ ਕਰਿ ਚਤੁਰਾਈ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮੇ ਕਹਨ ਕਹਾਤਿ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਚਤਰਾਈ ਕਰਕੇ ਕਿਸਨੂੰ ਦਿਖਲਾਊਂ (ਕਹਨ ਕਹਾਤਿ) ਕਹਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਕਹਾਉਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲੇ (ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ) ਅਸਚਰਜ ਸੇ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਿਧ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ॥
ਚਤੁਰ ਬੇਦ ਉਚਰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਜਿਤਨੇ ਭੈਰਵਾਦਿ ਗਣ ਹੈਂ ਹਾ ਹਾ ਹੂ ਹੂ ਆਦਿ ਗੰਧਰਬ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿਧ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਸਾਧਕ ਹੈਂ ਦੇਵਤੇ (ਨਰਦੇਵ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਥਾ (ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ) ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਸਿਵਥਰਨ ਕੁਬੇਰ ਔ ਜਾਨੇ ਬੇਦ ਸਭੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਿਅੰਤਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗਮ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰੁ ਆਗਾਧਿ ॥
ਗੁਨ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਭਨੁ ਨਾਨਕ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਪਰੈ ਪਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਕਿਆ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ (ਅਗਾਧ) ਠਾਕਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬੇਅੰਤ ਕੇ ਜੋ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਪਰੇ ਸੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਿਆਏ ਗਾਏ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥
ਭਉ ਨਾਹੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ਅਨਿਕ ਓਹੀ ਰੇ ਏਕ ਸਮਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਏ ਹੈਂ ਅਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈਂ । ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭਜ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਅਰ ਬਿਵਹਾਰਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਅਨੇਕ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਓਹੀ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਭਾਵ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਸਾਥੈ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤੇ ਸਫਲ ਮੂਰਤ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਧਰਾ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਮਰਥ ਅਥਾਹ ਬਡਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਨੇਰਾ ॥
ਤਾਕੀ ਸਰਨਿ ਆਸਰ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੬ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਸੇ ਵਡਾ ਸਮਰਥ ਔ ਅਥਾਹ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਣ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਿਕਟ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੬ ॥ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਉਲਟੀ ਰੇ ਮਨ ਉਲਟੀ ਰੇ ॥ ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਕਰਿ ਉਲਟੀ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨਾ ਤੇਰੀ ਬਿਰਤੀ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਉਲਟੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਉਲਟੀ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਉਲਟੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਕਰ ਵਾ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਉਲਟੀ ਕਰ ਲੇ ਭਾਵ ਹਟਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਝੂਠੈ ਕੀ ਰੇ ਝੂਠੁ ਪਰੀਤਿ ਛੁਟਕੀ ਰੇ ਮਨ ਛੁਟਕੀ
ਰੇ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਛੁਟਕੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇ ਮਨ ਇਸ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੀ ਝੂਠੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਆਜ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗੀ ਯਾ ਕਲ ਛੂਟ ਜਾਏਗੀਪਰੰਤੂਹੇਭਾਈ ਜੋ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਕਰੇਗਾ ਤੋ ਤੂੰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਕਾਜਰ ਭਰਿ ਮੰਦਰੁ ਰਾਖਿਓ ਜੋ ਪੈਸੈ ਕਾਲੂਖੀ ਰੇ ॥
ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਤੇ ਭਾਗਿ ਗਇਓ ਹੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਛੁਟਕੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਕੁਸੰਗਤਿ ਕੇ ਫਲ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਮੰਦਰੁ ਕੋ ਕਜ਼ਲ ਸੇ ਭਰ ਰਖਾ ਹੈ ਉਸਮੇਂ ਜੋ (ਪੈਸੈ) ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੇਗਾ ਸੋ (ਕਾਲੂਖੀ) ਕਾਲਾ ਹੋਇਗਾ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਲੰਕੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਕੇ ਕਰਤਾ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮੁ ਆਦਿ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈ ਵਹੁ ਦੂਰ ਸੇ ਹੀ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਵਹੁ ਕੁਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰੇ ॥

ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਮੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜੁਟਸੀ ਰੇ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ ਮੇਰਾ ਮੂੰਡੁ
ਸਾਧ ਪਗਾ ਹੇਠਿ ਰੁਲਸੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਿਰਪਾਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਨਿਧੀ ਮੈਂ ਆਪ ਸੇ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਨ ਜੁੜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਰੁਲੈ ॥੨॥੪॥੩੭॥

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਦਿਨ ਕੇ ਸਮਰਥ ਪੰਥ ਬਿਠੁਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਗਾਵਨ ਭਾਵਨ ਸੰਤਨ ਤੋਰੈ ਚਰਨ ਉਵਾਕੈ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਹੇ (ਬਿਠੁਲੇ)ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਦਿਨੋਂ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਦਿਖਲਾਉਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸਮਰਥ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਊਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਉਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਪਾਉ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਊਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਸਨ ਬਾਸਨ ਸਹਜ ਕੇਲ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਏਕ ਅਨੰਤ ਅਨੂਪੈ ਠਾਉ ॥ ੧ ॥

(ਜਾਸਨ) ਜਿਨਕੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ (ਬਾਸਨ) ਬਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਵਹੁ ਜਸਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਹੇ ਕਰੁਣਾਮਯ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਹੁ (ਸਹਜ) ਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੇਂ(ਕੇਲ)ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਜੋ ਏਕ ਸੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੂਆ ਅਨੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ (ਠਾਉ) ਠਹਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਕਰਤਲ ਜਗ ਜੀਵਨ ਸਰਬ ਨਾਥ ਅਨੇਕੈ ਨਾਉ ॥
ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਜੀਵਾਉ ॥੨॥੧॥੩੮॥੬॥੪੪॥

ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਸਭ (ਕਰਤਲ) ਹਾਥ ਕੀ ਤਲੀ ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂਹੇ ਅਨੇਕਨਾਮੋਂ ਵਾਲੇ ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਹੇ ਦਯਾ ਸਰੂਪ ਤੂਹੀ ਪਹਲੇ ਭੀ ਭਗਤੋਂ ਪਰ ਮਯਾ ਕਰਤਾ ਆਯਾਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸੁਨ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੮ ॥ ੬ ॥ ੪੪ ॥ ਮਨਕੇ ਬਹਾਨੇਸੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ਯਹ ਮਨੁ ਨੈਕ ਨ ਕਹਿਓ ਕਰੈ ॥
ਸੀਖ ਸਿਖਾਇ ਰਹਿਓ ਅਪਨੀ ਸੀ ਦੁਰਮਤਿ ਤੇ ਨ ਟਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਯਹਿ ਮਨ(ਨੈਕ)ਥੋੜਾ ਵਾ ਏਕ ਵਾ ਕੁਛ ਭੀ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਸੇ ਬਹੁਤ ਸਿਖਜਾ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਖੋਟੀ ਮਤ ਸੇ (ਟਰੈ) ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਹਿ ਉਚਰੈ ॥
ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਜਗਤ ਕਉ ਡਹਕੈ ਅਪਨੋ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ॥ ੧ ॥

ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੈ(ਮਦਿ)ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਬਾਉਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਪਰਪੰਚੁ) ਛਲ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਡਹਕੈ) ਭਰਮਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨਾ ਉਦਰ ਪੂਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਆਨ ਪੂਛ ਜਿਉ ਹੋਇ ਨ ਸੂਧੌ ਕਹਿਓ ਨ ਕਾਨ ਧਰੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਜਾਤੇ ਕਾਜੁ ਸਰੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕੂਕਰ ਕੀ ਪੂਛ ਕੀ ਤਰਹ ਕੁਟਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੂਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਹੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਾਂਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇਭਾਈ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋਭਜ ਜਿਸ ਸੇ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੋ ਜਾਇ॥੨॥੧॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਸਭਿ ਕਿਛੁ ਜੀਵਤ ਕੋ ਬਿਵਹਾਰ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਅਰੁ ਫੁਨਿ ਗ੍ਰਿਹ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਸਭ ਕਿਛੁਬਿਵਹਾਰ ਜੀਵਣੇ ਤਕ ਕਾ ਹੈ ਮਾਤਾਪਿਤਾ ਭਾਈ ਔ ਪੁਤ੍ਰ ਸਨਬੰਧੀ ਪੁਨਾ ਘਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਾਵਏਹ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਿ ਸਭ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਕੇ ਸੰਗ ਹੈਂ ॥

ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤ ਜਬ ਨਿਆਰੇ ਟੇਰਤ ਪ੍ਰੇਤਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥
ਆਧ ਘਰੀ ਕੋਊ ਨਹਿ ਰਾਖੈ ਘਰਿ ਤੇ ਦੇਤ ਨਿਕਾਰਿ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਨ ਭਿੰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬਸਭਸਨਬੰਧੀ ਉਸੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਿਸ ਸੇ ਸਨਬੰਧ ਰਖਤੇ ਥੇ ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹ ਕਰ ਕੇ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਆਧੀ ਘਰੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਹੈ ਘਰ ਮੇਂ ਸੇ ਸੀਘਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤੇ ਹੈਂ । ਅਧੀ ਘੜੀ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀਘਰ ਨਿਕਾਲਣੇ ਮੇਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਉ ਜਗ ਰਚਨਾ ਯਹ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਜਾਤੇ ਹੋਤ ਉਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਗਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਭਾਂਤ ਝੂਠੀ ਹੈ ਤੁਮ ਰਿਦੇ ਮੈ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਹੁ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਤ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਜਗਤ ਮੈ ਝੂਠੀ ਦੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਅਪਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਸਿਉ ਸਭ ਲਾਗੇ ਕਿਆ ਦਾਰਾ ਕਿਆ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਝੂਠੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ਚਾਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਚਾਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀ ਅਪਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰਉ ਮੇਰਉ ਸਭੈ ਕਹਤ ਹੈ ਹਿਤ ਸਿਉ ਬਾਧਿਓ ਚੀਤ ॥
ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਸੰਗੀ ਨਹ ਕੋਊ ਇਹ ਅਚਰਜ ਹੈ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਅਰਥ ਵਾਸਤੇ ਵਾ (ਹਿਤ) ਪਿਆਰ ਮੇਂ ਚਿਤ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤ ਸਮਜ ਕੋਈ ਭੀ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਹੁ ਅਸਚਰਜ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੂਰਖ ਅਜਹੂ ਨਹ ਸਮਝਤ ਸਿਖਦੈ ਹਾਰਿਓ ਨੀਤ ॥

ਇਹ ਮੂਰਖ ਮਨ ਅਬ ਤਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਤਾ ਦੇਤਾ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ਜਉ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੀਤ ॥ ੨ ॥੩ ॥ ੬ ॥ ੩੮ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੀਤ ਗਾਵੈ ਤੌ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ (ਪਰੈ) ਪੜ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੩੮ ॥ ੪੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ॥

ਦੂਤਨ ਸੰਗਰੀਆ ॥ ਭੁਇਅੰਗਨਿ ਬਸਰੀਆ ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੰਗ(ਭੁਇਅੰਗਨਿ) ਸਰਪੋਂ ਕਾ (ਬਸਰੀਆ) ਬਾਸਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਅਨੇਕੋਂ ਜੀਵਨ ਕੋ(ਉਪਰੀਆ) ਪਟ ਵਾ ਉਖਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਤਉਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀਆ ॥ ਤਉ ਸੁਖ ਸਹਜਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਮੈਨੇ ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਜਾਨਾਂ ਤਬ ਮੈਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਕੀਆ ਤਬ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਥਨ ਮੋਹਰੀਆ ॥ ਅਨਕ ਉਮੇਰੀਆ ॥ ਵਿਚਿ ਘੂਮਨ ਘਿਰੀਆ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਃ ਜੀਵ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਮੋਹ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਨ ਬਸਤੂ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤੇ ਭਿੰਨ ਦੇਹ ਹੈ ॥ ਤਿਨਕੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਮਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਜੀਵ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਘੂਮਨ ਘੇਰ ਮੇਂ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਬਟਰੀਆ ॥ ਬਿਰਖ ਇਕਤਰੀਆ ॥ ਬਹੁ ਬੰਧਹਿ ਪਰੀਆ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਗ੍ਰਹਸਤ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਖਜ ਕੇ ਤਲੇ ਆਇਕਰ ਏਕਤ੍ਰ ਹੁਏਹੈਂ ਇਸਸੇਂ ਯਹ ਕਿ ਸਭੀ ਜੀਵ (ਬਟਰੀਆ) ਬਟਾਊ ਅਰਥਾਤ ਰਾਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬੰਧਨ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਥਿਰੁ ਸਾਧ ਸਫਰੀਆ ॥ ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਨਰੀਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ (ਸਫਰੀਆ) ਸੰਗਤ ਸਥਿਰ ਹੈ ਜਹਾਂ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹਿ ਕੋਊ ਜਾਨੈ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ
ਪਚਿਹਾਰੇ ਅਰੁ ਬਹੁ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਗਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ? ਔਰ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਇਸ ਖੋਜ ਮੇਂ ਗੋਰਖਾਦਿ ਜੋਗੀ ਹਨੂਮਾਨ ਆਦਿਕ ਜਤੀ ਅਰੁ ਬਗਦਾਲਾਦਿ ਤਪੀ ਅਰੁ ਬਹੁਤੇ ਚਤਰ ਲੋਗ (ਪਚਿਹਾਰੇ) ਪਚ ਕਰਕੇ ਹਾਰ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ॥

ਛਿਨ ਮਹਿ ਰਾਉ ਰੰਕ ਕਉ ਕਰਈ ਰਾਉ ਰੰਕ ਕਰਿ ਡਾਰੇ ॥
ਰੀਤੇ ਭਰੇ ਭਰੇ ਸਖਨਾਵੈ ਯਹ ਤਾਕੋ ਬਿਵਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਦੇਖੋ ਪਲ ਭਰ ਮੇਂ ਕੰਗਾਲ ਕੋ ਰਾਜਾ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕੋ ਕੰਗਾਲ ਕਰਕੇ ਗਿਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ (ਰੀਤੇ) ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਭਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਸਖਨਾਵੈ) ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਯਹ ਤਿਸਕਾ ਬਯੋਹਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਤਬਜ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਆਪਿ ਪਸਾਰੀ ਆਪਹਿ ਦੇਖਨ ਹਾਰਾ ॥
ਨਾਨਾ ਰੂਪੁ ਧਰੇ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭਤੇ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥

ਅਪਨੀ ਜਾਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਆਪ ਹੀ ਫੈਲਾਈ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਤਿਸ ਮੇਂ ਹੋਕਰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਬਹੁਤੇ ਰੰਗੋਂ ਵਾਲਾ ਨਾਨਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਸਭ ਤੇ (ਨਿਰਾਰਾ) ਅਲਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਗਨਤਿ ਅਪਾਰ ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਹ ਸਭ ਜਗੁ ਭਰਮਾਇਓ ॥
ਸਗਲ ਭਰਮ ਤਜਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਰਨਿ ਤਾਹਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਓ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਲਖਨੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭਰਮਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਜਿਤਨੇ ਕ੍ਰਮ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੈ ਬੁਧੀ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਈ ਭਾਈ ਸਖੀ ਰਾਮ ਇਨ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਭਾਈ ਅਰਥ ਹੈ ਅਰੁ ਕਹੀਂ ਰਾਮ ਸਬਦੁ ਸੰਬੋਧਨ ਮੈਂ ਅਰੁ ਕਹੀਂ ਪਾਠ ਪੂਰਕ ਹੋਵੇਗਾ ਪਿਆਰੀ ਪਦੁ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸਬਦ ਮੈਂ ਪਿਆਰੀਸਖੀ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਮਝਨਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ (ਜਿੰਦੁੜੀਏ) ਪਜਾਰੀ ਸੰਤ ਰੂਪੁ ਸਖੀਏ(ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਅਰੁ ਅਮੋਲਕਰਾਮਕੇ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੋ ਧਿਆਈਏ ॥

ਹਰਿ ਰਸਿ ਬੀਧਾ ਹਰਿ ਮਨੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਮਿ ਝਕੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਸਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪਜਾਰਾ ਜਾਨਕੇ ਮਨੁ (ਬੀਧਾ)ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਮਨੁ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਵਿਖੇ (ਰਸਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ (ਝਕੋਲੇ) ਮੇਲੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਜੇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ)ਸਿਖਜਾ ਲੇਕਰ ਮਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰੀਏ ਤੋ ਫਿਰ ਅੰਨਜ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਦੌੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੁਠੜਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਣ ਅਲਾਏ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸੇ ਜਿਸਕੇ(ਮਨਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁ(ਵੁਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ
ਮਨਿ ਸੁਣੀਐ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਹਰੀ ਰਾਮ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਕਰ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਬਾਣੀ ਸਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥ ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਨਣੇ ਕਾ ਫਲ· ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗਲਿ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਚਿਰਕਾਲ ਕਾ ਬਿਛੁੜਾ ਹੂਆ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਗਲ ਮਿਲਾ ਭਾਵ ਸੇ ਅਭੇਦਹੂਏਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅਨਹਤ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ਰਾਮ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਏਕ ਰਸ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਵਜਾਏ ਭਾਵ ਜਪ ਕਰ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਕੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਜਾਰੀ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਖੀ ਅਤੀ ਪਜਾਰੀ ਸਹੇਲੀਓ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਆਨਕੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਇ ॥

ਹਉ ਮਨੁ ਦੇਵਉ ਤਿਸੁ ਆਪਣਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਥਾ ਸੁਨਾਇ ਦੇਵੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮਨ ਅਰਪਨੁ ਕਰਦੇਵੋਂ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਿਤਯ ਹਰਿ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਉ(ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ) ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਕੋ (ਭਜੁ) ਸੇਵਨ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸੇ ਰਾਮ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈਗਾ ਤਬ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਮਿਲੇਗਾ ਵਾ ਜਬ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਬਾਝੁ ਉਡੀਣੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕਮਲ ਉਦਾਸੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਜੈਸੇ ਜਲਸੇ ਬਿਨਾ ਕਮਲ ਉਦਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਸੇ ਬਿਨ(ਉਡੀਣੀਆ)ਉਦਾਸਹੋਰਹੀ ਹੂੰ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਨਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਤਬ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਾਜਨ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦਸਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਗਾਸੇ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਬਤਾਯਾ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਦਾਸ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ (ਬਿਗਾਸੇ)ਆਨੰਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨਜ ਧੰਨਜ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਯਹ(ਮਾਇਆ) ਛਲ ਕਰਨਾ ਏਹ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਬ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੇ ਤਬ ਇਸ ਕੀ ਬਿਖ ਉਤਰ ਜਾਵੈ ॥

ਮਨੁ ਸੁਕਾ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਯਹਿ ਮਨ ਜੋਸੁ ਕਾ ਭਾਵ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਹਰਾ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੈਵੀ ਗੁਣੋਂ ਸਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਅਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਿਨਕੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਲਿਖੇ ਗਏ ਥੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਲਗਿ ਦੁਧ ਖੀਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜੈਸੇ ਬਾਲਿਕ ਮਾਤਾ ਕੇ (ਖੀਰੇ) ਅਸਥਨ ਕੇ ਦੂਧ ਮੇਂ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਟੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬਿਨਾਂ ਸ੍ਵਾਤ ਬੂੰਦ ਕੋ ਪੁਕਾਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਉ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਣ ਦਸੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਤਲਾਇ ਦੇਵੇ ਤੂੰ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਪੜ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਘਰਿ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਲਿਆਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਤਿਨਕੇ(ਘਰਿ)ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬਹੁਤੇ ਸਬਦ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਸੁਧੋਹੰ ਇਤਜਾਦਿ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਪੂਰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਬਿਖੁ ਬਾਧੇ ਹਉਮੈ ਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜੋ ਮਨਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਸੇ ਬਿਛੜੇ ਹੈਂ ਬਿਖਜੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਕੇ ਜਾਲ ਸੇ ਬਾਂਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਪੰਖੀ ਕਪੋਤਿ ਆਪੁ ਬਨਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ
ਤਿਉ ਮਨਮੁਖ ਸਭਿ ਵਸਿ ਕਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕਪੋਤ ਪੰਛੀ ਅਪਨੇ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਆਪ ਭੀ ਉਸੀ ਜਾਲ ਮੇਂ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਭਜਾ ਹੈ ਯਹ ਕਥਾ ਭਾਗਵਤ ਮੇਂ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸੀ ਭਾਤ ਮਨਮੁਖ ਆਪਹੀ ਕਾਲ ਕੇ ਬਸ ਹੋਤੇਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਬਿਤਾਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜੋ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੂਰਖ ਮਨਮੁਖ (ਬੇਤਾਲੇ) ਭੂਤ ਵਾ ਬੇਠਿਕਾਨੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਖਵਾਲੇ ਚਾਮ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਿਨੋਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ (ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ) ਪਾਹਿਮਾ ਪਾਹਿਮਾ ਰਖਜਾ ਕਰੋ ਰਖਜਾ ਕਰੋ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਤਿਨਕੇ ਰਖਜਕ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜੋ ਹਰਿ ਦਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰਿ ਕੀ ਲਿਵ ਸੇ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨਕੇ ਧੁਰ ਸੇ ਹੀ ਬੜੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੋਤੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰ ਖੇਵਟ ਸਬਦਿ ਤਰਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪੀ (ਪੋਤੁ) ਜਹਾਜੁ ਹੈ ਗੁਰੂ ਖੇਵਟ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਠ ਲਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰਮਣ ਰੂਪ ਦਜਾਲੂ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ(ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੀਠਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਤਬ ਮੈਂਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ(ਰਾਮ)ਬਜਾਪਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਧਜਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਗਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਰਤਿ ਨਾ੍ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਗਤ ਵਿਖੇ(ਸੁਕ੍ਰਿਤ)ਪੁੰਨ ਰੂਪਹੈ ਤਾਂਤੇ ਪੁਰਸ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਕੀਰਤ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਕਿਜੋਂਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਨੇ ਅਨੇਕ ਭਗਤ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿ (ਰਾਮ) ਬਜਾਪਕ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਉਧਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਦੁਖ ਕਟਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਮਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਉਤਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਭਾਵ ਵਡੇ ਅਰੁ ਛੋਟੇ ਸਭੀ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਉ ਕੋ ਅਰ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਾਟਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾ ਹੂਆ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡ ਪੁੰਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਨਿਸਤਾਰੇ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਡੇ ਪੁੰਨੋਂ ਵਾਲੇ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੇ ਹਮ ਜੈਸੇ (ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਉਧਾਰ ਦੀਏ ਹਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨ੍ ਪੰਚੇ ਵਸਿਗਤਿ ਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਂਚੋਂ ਕਾਮਾਦਿ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਜੋਂ ਕੇ (ਗਤਿ) ਗਮਨਾ ਗਮਨ ਵਸ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਰਾਮ ॥

ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਹੀ ਨਵੋ ਨਿਧੀਓਂ ਰੂਪੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਅਲਖ ਕੋ ਲਖਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਿ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਔਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਆਸਾ ਲਗੀ ਹੋਈ ਥੀ ਸੋ ਮਨਸਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭੂਖ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥
ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਗੁਣਗਾਏਰਾਮ॥੨॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਿ ਹੀ ਸੇ ਜਿਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸੁ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਪਾਪੀ ਬਲਵੰਚੀਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪਰਦ੍ਰੋਹੀ ਠਗ ਮਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਮ ਪਾਪੀ (ਬਲਵੰਚੀਆ)ਬਲ ਕਰਕੇ ਠਗੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰਦ੍ਰੋਹੀ ਹੈਂਰਾਮਕੀਮਾਯਾਕਰਕੋਠਗੇਹੁਏਹੈਂ।
ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਮਰਜਾਦਾ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਚੋਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਫਿਰਿਮਰਦਾ ਬਹੁੜਿਜੀਵਾਇਆਰਾਮ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮੈਂ ਮਰਤਾ ਹੂਆ ਥਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੁਖ ਮੇਂ ਚੁਆਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਮਰਤੇ ਕੋ ਜੀਵਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਮਿਲੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥੩॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਦਾਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਗਵਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਤੁ ਜਪਿਐ ਪਾਪ ਗਵਾਤੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਤਿ ਉਤਮੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਪਾਪ ਗਵਾਏ ਗਏ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥
ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਕੀਏ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਜਾਤੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਏਹੈਂ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟੋਂ ਮੇਂ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂਮੇਂਸੋਜਾਣੇਗਏਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਸਭਿ ਉਤਰੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿਸਰਿ ਨਾਤੇ ਰਾਮ ॥
(ਜਿੰਦੁੜੀਏ) ਹੇ ਭਾਈ ਉਨ ਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਸਭ ਉਤਰਗਈ ਹੈ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰਮੇਂ(ਨਾਤੇ) ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥
ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪੀ ਉਧਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਬੜੇ ਬੜੇ ਅਪਰਾਧੀ ਔ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨਕਉ
ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਬਿਖੁ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰਣ ਹਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਜੋ ਬਿਖਜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪੂਜਯ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੈਕਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਮਨ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣ ਹਾਰੋ ਰਾਮ ॥੧॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਭ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸਾ ਰਸਨਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ਤੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜਿਹਬਾ ਅਤੀ ਧੰਨ ਹੈ ॥
ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਭਲੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹਹਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣਹਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ (ਤੇ) ਧੋ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰਵਨ ਹਦੇ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਸੀਸੁ ਭਲਾ ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਜਾਇ ਲਗੈ ਗੁਰ ਪੈਰੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਲਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਿਰ ਭਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਭਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਸਾਧੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਾਧੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨੇਤ੍ਰ ਹਛੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈਂ ॥
ਤੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਹਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਹਰਿਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਖਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਹਾਥ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥
ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪਗ ਨਿਤ ਪੂਜੀਅਹਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਮਾਰਗਿ ਧਰਮ ਚਲੇਸਹਿ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਧਰਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੇ ਸੋ ਚਰਨ ਨਿਤਜ ਹੀ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਮਨੇਸਹਿ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਮਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ । ਅਬ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਧਰਤਿ ਪਾਤਾਲੁ ਆਕਾਸੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਧਰਤੀ ਪਤਾਲ ਅਰ ਅਕਾਸ ਏਹ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪਉਨ ਅਰ ਪਾਨੀ ਪੁਨਾ ਜੋ ਅਗਨੀ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨਾ ਬਨ ਤ੍ਰਿਨ ਅਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਅਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਉਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਪੈਨਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ
ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲਾਵੈ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ (ਪੈਨਾਇਆ) ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਤਿ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ
ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਇਆਣੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਚੇਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਬਾਲਕ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ(ਅੰਤਿ)ਜਮ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਗਏ ਹੂਏ ਪਛਤਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹਨਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪਾਪਿ ਲੁਭਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਮੇਂ ਲੋਭਾਏ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ (ਢੋਈ) ਭਾਵ ਥਲੋਣੇ ਕੋ ਜਗਾ ਵਾ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਉਬਰੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਜਮ ਤਾੜਨਾ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਬਿਆਪਕ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਸਭਿ ਜਾਇ ਮਿਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਉ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਗੁਰੂ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਜਾਇ ਕਰ ਮਿਲਹੁ ॥
ਹਰਿ ਜਪਦਿਆ ਖਿਨੁ ਢਿਲ ਨ ਕੀਜਈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ
ਮਤੁ ਕਿ ਜਾਪੈ ਸਾਹੁ ਆਵੈ ਕਿ ਨ ਆਵੈ ਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਹਰਿ ਕੇ ਜਪਨੇ ਮੇਂ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨ ਕਰੀਏ ਨ ਜਾਨੈ ਦੂਸਰਾ ਸ੍ਵਾਸ ਅੰਦਰ ਆਵੈਗਾ ਯਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਸਾ ਵੇਲਾ ਸੋ ਮੂਰਤੁ ਸਾ ਘੜੀ ਸੋ ਮੁਹਤੁ ਸਫਲੁ ਹੈ
ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਸ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿਆਪਕ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਆਵੈ ਸੋ ਸਮਜ ਸੋ ਮਹੂਰਤ ਸੋ ਘੜੀ ਸੋ (ਮੁਹਤੁ) ਆਧੀ ਘੜੀ ਸਫਲੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਜਮ ਕਾ ਦੂਤ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਨਿਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੋ ਡਰੈ ਜਿਨਿ ਪਾਪ ਕਮਤੇ ਰਾਮ ॥

ਜਿਸਨੇ ਪਾਪ ਕਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਡਰੈ ਵਾ ਡਰਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਦੇਖਤਾ ਸੁਨਤਾ ਅਰ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰੁ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਸਭਿ ਡਰ ਸੁਟਿ ਘਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਨਕਾ ਅੰਦਰ ਸੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਸੁਧ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਿਤਨੇ ਡਰ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਸੁਟ ਘਤੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮਿ ਪਤੀਜਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭਿ ਝਖ ਮਾਰਨੁ ਦੁਸਟ ਕੁਪਤੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਨਾਂ ਕਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ਉਸਕੇ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਕੁਪਤੇ ਝਖ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਕੁਛ ਬਿਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਾਨਕਿ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਨਿ ਪੈਰੀ ਆਣਿ ਸਭਿ ਘਤੇ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਸਨੇ ਸਭੀ ਦੁਸਮਨ ਪੈਰੋਂ ਪਰ ਆਨ ਪਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਿਤ ਸੇਵੀਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਸਭਦੂ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਸੇ ਬਡਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਹਰੀ ਨਿਤ ਹੀ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਨਾ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈਦੀ ਕਿਛੁ ਚਡਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੀ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕੁਛ (ਚੜਾ) ਕਨੌਡ ਵਾ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵੀਐ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਝਖ ਮਾਰਨੁ ਸਭਿ ਨਿੰਦਕ ਘੰਡਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਹਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸਭੀ ਨਿੰਦਕ (ਘੰਡਾ) ਵਾ ਕਪਤੇ ਬਕਬਾਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਝਖ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਛਡਾ ਰਾਮ ॥੪॥੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਨਕੇ (ਧੁਰਿ) ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਹਰੀ ਨੇ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖ ਛੋੜਾ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂੰ ਵਰਤਦਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਜੋ ਜੀਇ ਕਮਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਮੇਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜੋ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮ ਜੀਵ ਨੇ ਕਮਾਇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰਜਾਨਤਾਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲਿ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਵੇਖੈ ਮਨਿ ਮੁਕਰਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇਂ ਹਰਿ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਮਨ ਜੀਵ (ਮੁਕਰਾਈਐ) ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੰਦਕਰਮ ਕੀਏ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਦੂਰ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਿਤਨੀ (ਘਾਲ) ਕਰਤਬਜਤਾ ਹੈ ਸਭ ਬਜਰਥ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਮੁਖਜ ਫਲ ਕੇ ਨਾ ਦੇਨੇ ਸੇ ਉਨਕੇ ਕਰਤਬਜ ਬ੍ਰਿਥਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਹਰਿ ਹਾਜਰੁ ਨਦਰੀ ਆਈਐ ਰਾਮ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਵਹੁ(ਹਾਜਰੁ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਸੇਵਕ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸੋਈ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ (ਪੈਨਾਇਆ) ਸਿਰਪਾਉ ਪਤ ਰੂਪ ਸਿਰੇਪਾ ਸਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਚਿ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਦਰਿ ਨੀਸਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੀ ਮੈਲ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਅਘਾਣੇ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਸ ਯਹਿ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮ ਭੀ ਸੰਤੁਸ੍ਰ ਰਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੋ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਤੂੰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰ ਹਰਿਹਰਿ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਰ ਹੋਜਾਇਗੀ॥

ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਸ ਪਰ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਇਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਸਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਸੋ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਜਿਸ ਕੋ ਪੂਰਾ ਸ਼ਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਧਨ ਰੂਪੀ ਨਿਧਿ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਬਡਭਾਗੀਓਂ ਕੋ ਸਤਸੰਗਤ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਰਿਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਸਥਾਨੋਂ ਅਰ ਤਿਨ ਮੇਂ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਤਾ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਿਉ ਬਾਲਿਕ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਾਲਕ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾਹੈ॥

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਨਹ ਮਿਲੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀ ਹਜਾਰੋਂ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋ ਕਨ ਕੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਆ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਧਰਮ ਨਿਆਏ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ) ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਕਾ ਏਕ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਧਰਮ ਨਯਾਓਂ ਸੇ ਕਰਤ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਓਨੁ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸਬਾਏ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਹਰੇਕ ਰੰਗੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅਖਾੜਾ ਪਾਯਾ ਭਾਵ ਰਚਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਣੁ ਤ ਜਾਣਾ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਮੇਦਨਿ ਸਿਰਜੀਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਯਹਿ (ਮੇਦਨਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਸਿਰਜੀਆ) ਰਚੀ ਹੈ ਆਵਨਾ ਜਾਨਾ ਤਿਸੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਦਿਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰੀ ਨੇ ਏਕ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਮਹਲਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਬੁਲਾਏ ਹੈਂ ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤੂੰ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕਿ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਵਰਤੈ ਧਰਮ ਨਿਆਏ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਸੁਨੋ ਮੈਂ(ਸਚੁ)ਨਿਸਚਜ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰਕਿ ਹਰਿ ਧਰਮ ਨਜਾਉਂ ਮੇਂਬਰਤਤਾਹੈ॥੧॥

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਕੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਓ ਆਓ ਮਿਲਹੁ ਅਰ ਮਿਲਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾਕਰੀਏ॥

ਕਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ਜੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਜਮ ਮਾਰਗ ਸਾਧ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਨਾ ਜਾਨਾ ਪੜੇ ॥

ਮਾਰਗੁ ਬਿਖੜਾ ਸਾਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਬਿਖੜਾ)ਕਠਨ ਮਾਰਗ ਕੋ ਸਾਧ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਧਾਤੈ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਰੈਣਿ ਦਿਨੁ ਲਿਵਲਾਈਐ ॥

ਜਿਨਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਸੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਖੇ ਲਿਉ ਲਾਈ ਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਛੁਟਾ ਜਾ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿਆ ਸਾਧੇ ॥

ਜਬ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅਰ ਮੋਹੁ ਤਾਤਕਾਲ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ॥

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੁਕਤੁ ਹੋਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰ ਜੋੜਿਹੁ ਸੰਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪੂਜੇਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਭ ਸੰਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋੜਹੁ ਔਰ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਖੋਜੀਆ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਅਰਪੇਹਾ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਕੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਪੂਜਾ ਖੋਜੀਆਂ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਬ ਏਹ ਨਿਸਚਜ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਤਨ ਮਨ ਸਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੋਂ ਇਹੁ ਉਤਮ ਪੂਜਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ ਕਿਆ ਕੋ ਪੂਜ ਚੜਾਵਏ ॥

ਫਿਰ ਇਹ ਬਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ਕਿ ਤਨ ਮਨ ਸਭ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਿਆ ਚਢਾਏਗਾ ਭਾਵ ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਦਿਆਲ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਹੀ ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਪ੍ਰਭੂ ਕੇ(ਅੰਕਿ)ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗੁ ਮਸਤਕਿ ਹੋਇ ਜਿਸਕੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਸਨੇਹਾ ॥

ਸੋ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਕਾ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੋਇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੂਜੇਹਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦਹਦਿਸ ਖੋਜਤ ਹਮ ਫਿਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਘਰਿ ਆਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਹਮ ਲਾਲ ਜੀ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰੇ ਜਬ ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਹੀ ਘਰ ਮੇਂ ਆਏ ਤਬ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ ਮੇਰੇ ਲਾਲਜੀਉ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏਰਾਮ ॥

ਸਿਧ ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਫਿਰ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬੇ ਸਾ ।ਣਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇਆ ॥

ਸਭ ਮੇ ਆਪ ਸਮਾਇਆ ਹੂਆ ਐਸਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਟਿਆ ਅਧੇਰਾ ਦੂਖੁ ਨਾਠਾ ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਇਆ ॥

ਤਬ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਗਜਾ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਭਾਗ ਗਜਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ(ਚੋਇਆ) ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹਾ ਦੇਖਾ ਤਹਾ ਸੁਆਮੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭ ਠਾਏ ॥

ਅਬ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ਹਰਿ ਪਾਇਅੜਾ ਘਰਿ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦਾਸ ਘਰ ਆਏ ਭਾਵ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੂਏ ਤਬ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਿਲਾਇਆਹੂਆਹਰੀ ਪਾਯਾਹੈ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸਬਦ ਕੀ ਤੀਨ ਪੌੜੀ ਮੇਂ ਸੰਤਾਂ ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਮੈਂ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਅਨੰਦ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨਾ ਘਟ ਸੋਹਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਅਤਯੰਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ ਮਿਲਹੁ ਕੰਤ ਨਿਮਾਣੀਆ ॥

ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦਿਆਲ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਐਸਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਔ ਦਜਾਲ ਸਰੂਪ ਪਜਾਰਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਬਨਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀਓਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਹੋਕੇ ਤਿਸ ਕੰਤ ਕੋ ਮਿਲਹੁ ॥

ਨੈਨ ਤਰਸਨ ਦਰਸ ਪਰਸਨ ਨਹ ਨੀਦ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਕੋ ਤਰਸਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਨਿਦ੍ਰਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ ਬੀਤਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਨਾਮ ਬਿੰਜਨ ਭਏ ਸਗਲ ਸੀਗਾਰਾ ॥

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਜੰਪੈ ਮੇਲਿ ਕੰਤੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਜਨ ਦੀਆ ਹੈ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ (ਬਿੰਜਨ) ਭੋਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸਭ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪੀ ਸਿਗਾਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ (ਨਾਨਕ ਪਇਅੰਪੈ) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤੋ ਤੁਮ (ਜੰਪੈ) ਜਪਤੇ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਕੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਮੇਲ ਕਰਾ ਦੇਉ ॥ ੧ ॥

ਲਾਖ ਉਲਾਹਨੇ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਜਬ ਲਗੁ ਨਹ ਮਿਲੈ ਰਾਮ ॥
ਮਿਲਨ ਕਉ ਕਰਉ ਉਪਾਵ ਕਿਛੁ ਹਮਾਰਾ ਨਹ ਚਲੈ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਤਕ ਹਮ ਕੋ ਹਰਿ ਪਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਤਬ ਤਕ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਲਾਖੋਂ (ਉਲਾਹਨੇ) ਉਲਾਂਭੇ ਸਹਾਰਨੇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਪਾਉ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਉਸ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਬਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਚਲ ਚਿਤ ਬਿਤ ਅਨਿਤ ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਬਿਧੀ ਨ ਧੀਜੀਐ ॥
ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੀਗਾਰ ਬਿਰਥੇ ਹਰਿ ਕੰਤ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਜੀਐ ॥

ਕਿਓਂਕਿ ਚਿਤ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੈ ਧਨ ਅਨਿਤ ਹੈ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਿਨਾਂ ਹਰਿ ਕੰਤ ਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੀਗਾਰ ਸਭ ਬਜਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵੀਏ ॥

ਆਸਾ ਪਿਆਸੀ ਰੈਨਿ ਦਿਨੀਅਰੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਐ ਇਕੁ ਤਿਲੈ ॥
ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਦਾਸੀ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸ ਕਰਕੇ (ਰੈਨਿ ਦਿਨੀਅਰੁ) ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਬੁਧੀ ਅਤੀ ਚਾਹਵੰਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਪਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾ ਏਕ ਤਿਲੁ ਭਾਵ ਸ੍ਵਾਸ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰਾ ਪਤਿ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੇਜ ਏਕ ਪ੍ਰਿਉ ਸੰਗਿ ਦਰਸੁ ਨ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ॥
ਅਵਗਨ ਮੋਹਿ ਅਨੇਕ ਕਤ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਸੇਜਾ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਚਿਦਾਭਾਸ ਔਰ ਸਾਖੀ ਕੇ ਬਿਰਾਜਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾ ਸਥਾਨ ਏਕ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਇਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਅਵਗੁਨ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਮਹਿਲ ਮੇਂ ਬੁਲਾਈ ਜਾਊਂ। ਤਾਂਤੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਨਿਰਗੁਨਿ ਨਿਮਾਣੀ ਅਨਾਥਿ ਬਿਨਵੈ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਨਿਧੇ ॥
ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਖੋਈਐ ਸਹਜਿ ਸੋਈਐ ਪ੍ਰਭ ਪਲਕ ਪੇਖਤ ਨਵਨਿਧੇ ॥

ਮੈਂ ਨਿਗੁਨੀ ਮਾਨ ਸ਼ੇ ਰਹਿਤ ਅਨਾਥ ਹੋਈ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਮਿਲਹੁ ਹੇ ਸੰਤੋ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਭੀਤ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਮੈਂ ਸੋਈਐ ਏਕ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਨਵਨਿਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੁ ਆਵੈ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਸਰਣੀ ਮੋਹਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਲਾਲ ਪਜਾਰਾ ਘਰ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਇ ਔਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਹਿਲ ਕੋ ਪਾਊਂ ਫਿਰ ਸੰਤ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਆਗਮਨ ਕਾ ਮੰਗਲ ਕੀਰਤਨ ਕਰੀਏ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ(ਪਇਅੰਪੈ)ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣੀ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰਪਜਾਰੇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਲਾਓ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰੁ ਬਿਰਹ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਸਫਲਾ ਸੁ ਦਿਨਸ ਰੈਣੇ ਸੁਹਾਵੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਰਸੁ ਘਨਾ ॥
ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲਨ ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਨਾ ॥

ਅਬ ਦਿਨ ਭੀ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰੁ ਰਾਤ ਭੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਈ ਹੈ ਅਰੁ (ਰਸੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਘਨਾ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲ ਪਜਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਵਨ ੨ ਗੁਨ ਰਸਨਾ ਸੇ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਕਥ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ ਮਿਲਿ ਸਖੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਜੰਪੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਭ੍ਰਮ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਸਭ ਥਕਿਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਸਭ ਸਖੀਓਂਨੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੰਗਲ ਗਾਇਆਹੈਸ਼੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਮਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀਕੇ ਗਜਾਨ ਕੇ ਸੰਜੋਗਕਰਹਰੀਕੋਮਿਲਾਇਦੀਆਹੈ॥੪॥੨॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਵਡੇ ਪੂਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਉਚਰਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਿਠਾ ਲਾਗੈ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਔਰ ਤੁਮਾਰਾ (ਭਾਣਾ)ਹੁਕਮ ਮੁਝੇ ਮੀਠਾ ਲਾਗੇ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਇਆ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ॥
ਸਮਰਥ ਅਗਥ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਜੀਉ ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੁਮ ਮਨਾ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਦੂਸਰਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਐਸੀ ਦਯਾ ਕਰੋ ਜੋ ਮੁਝ ਪਰ ਆਪਕੀ ਮਯਾ ਬਨੀ ਰਹੈ ॥ ਹੇ ਸਮਰਥ (ਅਗਥ) ਕਥਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੇ ਅਪਾਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨ ਇਹੁਮਨਤਨਧਨੁਸਭਤੁਮਾਰਾਹੀਮਾਨਾਹੈ॥

ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਨਾਥ ਚੰਚਲ ਬਲ ਹੀਨ ਨੀਚ ਅਜਾਣਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥

ਮੈਂ ਮੂਰਖੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਮੂਰਖ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਈ ਸ੍ਵਾਮੰ ਨਹੀਂ ਚੰਚਲ ਅਰ ਬਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨੀਚ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਵਾਲਾ (ਅਜਾਨ) ਅਗਜਾਨੀ ਹੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਆਪ ਮੁਝੇ ਇਸ ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਖਜਾ ਕਰ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧਹ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਨੀਤਾ ਰਾਮ ॥
ਧੂਰਿ ਭਗਤਨ ਕੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਗਉ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਭ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀ ਮੁਝਕੋ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਪਾਈਏ ਜੋ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਗੁਣ ਗਾਉਤੇ ਰਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਧੁਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਪਜਾਰੀ ਲਗੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਮ ਪਤਿਤੋਂ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇਂ ॥

ਪਤਿਤਾ ਪੁਨੀਤਾ ਹੋਹਿ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਜਿਨ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾਮ ਰਾਤੇ ਜੀਅ ਦਾਤੇ ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੋ ਨਿਤਜ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਉਨਕਾ ਜਸ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਸਵਾਯਾ ਚਢਤਾ ਹੈ ॥

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਨੀ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਈਅਹਿ ਸਾਧ ਸਾਜਨ ਮੀਤਾ ॥ ੨ ॥

ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਨਵਨਿਧੀਆਂ ਸਭ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਐਸੇ ਸਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿਆ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇ ਪੂਰੇ ਸਾਹਾ ਰਾਮ ॥
ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ ਤਿੰਨ ਪਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਲਾਹਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚ ਕਾ ਬਜਾਪਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਰਤਨਲਾਹਾ ਰੂਪ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਲੋਭੁ ਬਿਆਪੈ ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰਾਤਿਆ ॥
ਏਕੁ ਜਾਨਹਿ ਏਕੁ ਮਾਨਹਿ ਰਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮਾਤਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਕੁਛ ਬਧਾਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤੁਝ ਏਕ ਹੀ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਆਪਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਗਿ ਸੰਤ ਚਰਣੀ ਪੜੇ ਸਰਣੀ ਮਨਿ ਤਿਨਾ ਓਮਾਹਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਸੇਈ ਸਚੇ ਸਾਹਾ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਦਾ ਉਤਸਾਹ ਬਨਾ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ (ਪਲੈ) ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਧਨ ਹੈ ਵਹੀ ਸਚੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਸਿਮਰੀਐ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾਕੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਸ ਆਪ ਕੀ ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ। ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮੁਰਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮਨ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੈ ਭਵਜਲੁ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੇਹਿਕ ਵ ਜਨਮਾਦਿ ਰੋਗ ਅਰੁ ਦੈਵਿਕ ਦੁਖੁ ਔ ਜਮਾਦਿ ਭਯ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਜਾਪਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਕੇ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਹਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੇ ਅਪਾਰੀ ਪੁਰਖ ਹਮ ਕੋ ਤੂੰ ਮਿਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਧਾਈ ਬਜੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈਔਰ ਸਾਂਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ॥੪॥੩॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਨਾਮੁਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪਨੀ ਉਮੰਗ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਧੁ ਸੁਖੁ ਰੈਨੜੀਏ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ॥ ਘਟੁ ਦੁਖ ਨੀਦੜੀਏ ਪ੍ਰਸਉ ਸਦਾ ਪਗਾ ॥

ਹੇ ਸੁਖਦਾਇਕ ਸਾਂਤ ਅਵਸਥਾ ਤੂੰ ਬਧ ਜਾਹੁ ਕਿਜੋਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ॥ ਹੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਅਵਿਦਜਾ ਨੀਂਦ ਤੂੰ ਘਟ ਜਾਹੁ ਕਿਜੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸਦਾ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਸਪਰਸ ਕਰੂੰ ॥ ਵਾ ਪ੍ਰਤਛ ਰਾਤ ਔਰ ਨਿਦ੍ਰਾ ਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਗ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਉ ਸਦਾ ਜਾਚਉ ਨਾਮ ਰਸਿ ਬੈਰਾਗਨੀ ॥
ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਮਾਤੀ ਮਹਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਨੀ ॥

ਮੈਂ ਮਨ ਕੇ ਰਸ ਕੀ ਬੈਰਾਗਨੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮਣਿ ਹੂਈ ਹੂਈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੁਰੀ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦੀਵ ਇਹੀ ਮਾਂਗਤੀ ਹੂੰ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੂਈ (ਸਹਜ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਮਸਤ ਭਈ ਹੂੰ ਅਰ ਅਤੀ ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਤਜਾਗਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀਨੀ ਮਿਲਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚ ਮਗਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਹਉ ਚਰਣਹ ਸੰਗਿ ਲਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪਜਾਰੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੁ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਲੀ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ (ਭੀਨੀ) ਸਨਿਗਧ ਹੂਈ ਹੂੰ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲਨਾ ਗਜਾਨ ਵਾ ਜੁਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚੇ ਰਸਤੇ ਸੇ ਹੂਆ ਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੋ ਜੋ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਲਗਾ ਰਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੋ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਚਰਣਿ ਲਗਹ ॥
ਮਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮੁ ਘਣਾ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੰਗਹ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਪਜਾਰੀ ਸਹੇਲੀਓ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗੀਏ॥ਮਨ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕਾ ਬਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਾਂਤੇਤਿਸਕੀਭਗਤ ਮਾਂਗੀਐ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ਜਾਇ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਨਾ ॥
ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਤਜੀਐ ਅਰਪਿ ਤਨੁ ਧਨੁ ਇਹੁ ਮਨਾ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਇ ਕਰ ਮਿਲੀਏ ਪੁਨਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪਣ ਕਰੀਏ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪਾਈਏ ਔਰ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਬਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਗੁਣ ਸੰਪੂਰਣ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ਭਗਹ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਖੀਏ ਹਰਿ ਨਾ੍ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਪਹ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਧਯਾਨ ਸੇ ਬੜਾ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਸਭ ਗੁਣ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਭੀਤ ਭਾਗਿ ਜਾਇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਭ੍ਰਮ ਭਜ ਦੂਰ ਹੋਜਾਵੈਗਾ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਖੀਏ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤਜ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਨਾਰਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥ ਰਾਂਡ ਨ ਬੈਸਈ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਚਿਰਾਣੇ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਸੁਹਾਗਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਰੰਗ (ਮਾਣੇ) ਭੋਗਤੀ ਹੈ (ਪ੍ਰਭ ਚਿਰਾਣੇ) ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਕਭੀ (ਰਾਂਡ) ਬਿਧਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਹ ਦੂਖ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਵੈ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ ॥
ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸੋਵਹਿ ਕਿਲਬਿਖ ਖੋਵਹਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗੀਆ ॥

ਵਹੁ ਬੜੇ ਭਾਗ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਧਿਆਉਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋਈ ਦੁਖੁ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸਾਂਤੀ ਸੁਖ ਮੇਂ ਸੈਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰੁ ਨਾਮ ਰਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜਾਗਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਮੀਠੇ ਭਾਣੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਨ ਇਛ ਪਾਈ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਚਿਰਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਿਲੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਮੀਠੇ ਜਾਨਕਰ(ਭਾਏ)ਪਜਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਹਿਲੜੇ ਕੋਡ ਅਨੰਦਾ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂਪਰਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਭੂਰਮਣਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੁ ਘਰ ਮੇਂ ਸੋਹਿਲੜੇ ਭਾਵ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੰਤ ਅਨੰਤ ਦਇਆਲ ਸ੍ਰੀਧਰ ਗੋਬਿੰਦ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੋ ॥
ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਭੈ ਸਿੰਧੁ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣੋ ॥

ਹਰਿ (ਕੰਤ) ਅਨੰਤ ਦਜਾਲ ਸ੍ਰੀਧਰ ਲਛਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪਤਤ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਤਬ ਭਯਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਜੋ ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕੰਠਿ ਲਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਆ ਸਦਾ ਕੇਲ ਕਰੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗਲ ਸੇ ਲਗਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਯਹ ਸ੍ਵਾਮੀ (ਸੰਦਾ) ਕਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨਿਤਜ ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ।.

ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰੋਵਰ ਤਹ ਕਰਹੁ ਨਿਵਾਸੁ ਮਨਾ ॥
ਕਰਿ ਮਜਨੁ ਹਰਿਸਰੇ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੁ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਰੋਵਰ ਰੂਪੁ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੁ । ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸਚੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਜਨ ਕਰ ਤਿਸੁ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ॥

ਕਰਿ ਸਦਾ ਮਜਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਜਨੁ ਦੁਖ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਸ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਉ ਕਟੈ ਜਮ ਕੇ ਫਾਸੇ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਜਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਦੀਵ ਸਜਨ ਹੋ ਅਰ ਸਭ ਦੁਖ ਅਰੁ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾਸ ਹੋਜਾਇ । ਜੋ ਐਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਕਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰੰਗੇ ਤਹਾ ਪੂਰਨ ਆਸੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਨਿਵਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇਂ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਤਹ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਦਾ ਅਨਹਦ ਝੁਣਕਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ਮਿਲਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜੈਕਾਰੋ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕਾ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂਨਿਵਾਸ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂਐਂ(ਬਿਨੋਦ)ਬਿਲਾਸ ਸਦਾ ਹੀਏਕਰਸ(ਝੁਣਕਾਰੋ) ਸਬਦ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਤ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲ ਸੰਤ ਗਾਵਹਿ ਖਸਮ ਭਾਵਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ਭਿੰਨੀਆ ॥
ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਆਪਸ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਭਾਉਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੇਂ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਕੇ ਬਿਛੜੇ ਹੁਏ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ ਦਇਆ ਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਗਮ ਅਪਾਰੋ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਰੁਣਝੁਣਕਾਰੋ ॥ ੨ ॥

ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਤਜ ਸੁਧ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ (ਰੁਣਝੁਣਕਾਰੋ) ਏਕ ਰਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਣਿ ਵਡਭਾਗੀਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖੀ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬਡਭਾਗੀ ਹਰੀ ਬਿਆਪਕ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ।ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਕਰਮ ਅਨਸਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਬਾਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਤਿਨੀ ਜਾਣੀ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥
ਅਮਰੁ ਥੀਆ ਫਿਰਿ ਨ ਮੂਆ ਕਲਿ ਕਲੇਸਾ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਇਹ ਅਕਥਨੀਜ ਕਹਾਣੀ ਜਾਨੀ ਹੈ । ਸੋ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ (ਥੀਆ) ਹੁਆ ਹੈ ਫਿਰ ਕਬੀ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਲ ਕੇ ਸਭ ਕਲੇਸ ਅਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ।

ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਪਾਈ ਤਜਿ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭਾਣੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਗਾਈਐ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਪਾਈ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸਤੇ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅਰ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਉਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਅਛੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ ਹੈਤਿਸਕੋਨਿਤਜ ਹੀ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਤਨ ਗਲਤੁ ਭਏ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥
ਜਿਸਤੇ ਉਪਜਿਅੜਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਸਮਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਗਲਤਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਉਸ ਰਸ ਕਾ ਅਨੰਦ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂਜਾਤਾਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਸੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ ਓਤਿ ਪੋਤੀ ਉਦਕੁ ਉਦਕਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਨਹ ਦੂਜਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ (ਓਤਿ ਪੋਤੀ) ਤਾਨੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਮਿਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਲ ਮੇਂ ਜਲ ਵਤ ਅਭੇਦ ਹੋਯਾ ਹੈ (ਜਲਿ ਥਲਿ) ਪਤਾਲ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਅਲਿ) ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਕਰ ਕਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨ ਕੋ ਦੂਸਰਾ ਦਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਬਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਏਹ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਨੋਂ ਤ੍ਰਿਨੋਂ ਤਥਾ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੀ (ਕੀਮਤਿ) ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਨੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ਅਬ ਸਨਮੁਖ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਖੋਜਤ ਸੰਤ ਫਿਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ਤਾਣੁ ਤਨੁ ਖੀਨ ਭਇਆ ਬਿਨੁ ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਤੁਝ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਕੇ ਮਿਲੇ ਤਿਨਕਾ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਅਰ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਸਭ ਖੀਣ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਮਇਆ ਧਾਰੇ ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲੀਜੀਐ ॥
ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ ਅਪਨਾ ਜਪਉ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਦਰਸ ਪੇਖੇ ਜੀਜੀਐ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲੋ ਹੇ ਦਯਾਲ ਅਪਨੇ ਅੰਚਲ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸਰਨ ਕੀਜੀਏ ਹੇਸ੍ਵਾਮੀ ਔਰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਹੁ ਜਿਸਕੋ ਮੈਂ ਜਪੋਂ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਰਹੀਏ ਭਾਵਪ੍ਰਸੰਨਰਹੀਏ॥

ਸਮਰਥ ਪੂਰਨ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਊਚੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੇ ਹੇ ਸਮਰਥ ਤੂੰ ਨਿਤਜ ਔਰ ਅਚਲ ਹੁਪ ਅਰ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਸ਼ੇ ਪਜਾਰੇ ਹਮ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਕੋ ਮਿਲਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਪ ਤਪ ਬਰਤ ਕੀਨੇ ਪੇਖਨ ਕਉ ਚਰਣਾ ਰਾਮ ॥
ਤਪਤਿ ਨ ਕਤਹਿ ਬੁਝੈ ਬਿਨੁ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬਜਾਪਕ ਹਮ ਨੇ ਜੋ ਜਪ ਤਪ ਬਰਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਭ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੇਤ ਕੀਏ ਹੈਂ। ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਬਿਨਾਂ ਬਿਰਹ ਕੀ ਤਪਤ ਕਿਸੀ ਭਾਂਤ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰੀਐ ॥
ਅਨਾਥ ਨਿਰਗੁਨਿ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਾ ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਉਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਬੇੜੀ ਕਾਟ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਔ ਅਨਾਥ ਹੂੰ ਮੈਂ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰਾ ਗੁਨ ਔਗੁਨ ਮਤ ਬਿਚਾਰਨਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੈਂ ਦਯਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਨਯਾਉਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤਾ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਮਰਥ ਕਾਰਣ ਕਰਣਾ ॥
ਨਾਨਕ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਮਾਗੈ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀਨਦਜਾਲ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਸਮਰਥ ਪਜਾਰੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੂਪੀ ਬੂੰਦ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਅਰ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਜਾਨ ਧਰ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਅਮਿਅ ਸਰੋਵਰੋ ਪੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਰਾਮ ॥
ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਮਿਲੈ ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾ ਰਾਮ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਤਲਾਉ ਵਤ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪਾਨ ਕਰੂੰ ॥ ਹੇ ਰਾਮ ਮੁਝ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਹੋ ਜਾਇ ॥

ਸਭ ਕਾਮ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਦੀਰਨ ਹਰਿ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥
ਆਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥

ਹੇ ਸਭ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਇਕ ਨਿਮਖ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਸੇ ਨ ਬਿਸਰੇ ਹੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਸਪੰਨ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਤੇਰਾ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਮੁਝ ਕੋ ਸਦੀਵ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਨਾ ਰਹੇ ॥

ਅਗਣਤ ਊਚ ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਜਾਕੋ ਧਾਮਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਰਾਮਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਆਰ ਪਾਰ ਸੇ ਰਹਤ ਠਾਕਰ ਤੂੰ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕਾ (ਧਾਮਾ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਗਮ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ) ਲਛਮੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਰਾਮ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੋ ਅਰ ਮੁਝਕੋ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਮਿਲੇ ॥ ੩ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿਕਿ ਜਗ ਫਲਾ ਸੁਣਿ ਗਾਵਨ ਹਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੁਲ ਸਗਲੇ ਤਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਔਰ ਗਾਉਨੇ ਹਾਰੋਂ ਕੋ ਕਈ ਕ੍ਰੋੜ ਜਗੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਭੀ ਕੁਲ ਤਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਹੰਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਾਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਤ ਗਨਾ ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਪਿਆਰੇ ਚਿਤਵੰਤਿ ਦਰਸਨੁ ਸਦ ਮਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤਾ ਹੁਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਯਾ ਗੁਨੋਂ ਭਾਵ ਕਹਨੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਜਾਰੇ ਹਰਿ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਸਦੀਵ ਮੇਰਾ ਮਨ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਪ੍ਰਭ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਫਲੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਊਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨਕੇ ਵਾ ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਦਿਨ ਆਏ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਵਹੁ ਵਾ ਹਮ ਪਕੜ ਕਰ ਗਲ ਸੇ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹੇ ਅਤੀ ਪਜਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਮਿਲੇ ਹੋ ਇਸੀ ਤੇ ਉਨਕਾ ਸਭਕੁਛਸਫਲਾ ਹੁਆਹੈ॥੪॥੩॥੯॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥

ਅਨਕਾਏ ਰਾਤਿੜਿਆ ਵਾਟ ਦੁਹੇਲੀ ਰਾਮ ॥
ਪਾਪ ਕਮਾਵਦਿਆ ਤੇਰਾ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਰਾਮ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ(ਅਨਕਾਏ)ਅਨੇਕਤਾ ਵਾਲੇ ਵਾਔਰੁਪ੍ਰਪੰਚਮੈਂ(ਕਾਏ)ਕਿਉਂਰਚਿਆਹੋਇਆਹੈਂਹੇਭਾਈ ਜਮਕੀ (ਵਾਟ) ਡੰਡੀ ਵਾ ਸੜਕ(ਦੁਹੇਲੀ)ਕਠਨ ਵਾ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੈ॥ਪਾਪੋਂਕਾ ਕਮਾਵਣਾਕਰਦਿਆਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਅੰਤਕੋਕੋਈਬੇਲੀਨਹੀਂਹੈ॥

ਕੋਏ ਨ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਪਛੋਤਾਵਹੇ ॥
ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਨ ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ ਫਿਰਿ ਕਦਹੁ ਸੇਦਿਹ ਆਵਹੇ ॥

ਜਬ ਕੋਈ ਰਖਜਕ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ ਤਬ ਸਦਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇਗਾ । ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਰਸਨਾ ਸੇ ਜਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੇ ਦਿਨ ਕਬ ਆਵੇਂਗੇ ਵਾ ਵਹੁ ਜੋ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫਿਰ ਕਬ ਆਵਨੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਂਗੇ । ਪੁਨਃ ਔਰੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਰਵਰ ਵਿਛੁੰਨੇ ਨਹ ਪਾਤ ਜੁੜਤੇ ਜਮ ਮਗਿ ਗਉਨੁ ਇਕੇਲੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਸਦਾ ਫਿਰਤ ਦੁਹੇਲੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਖਜ ਸੇ ਪਤੇ ਵਿਛੁੜੇ ਅਰਥਾਤ ਗਿੜੇ ਹੂਏ ਫਿਰ ਵਹੁ ਬ੍ਰਿਖਜ ਸੇ ਜੁੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੇਹ ਸੇ ਪ੍ਰਾਨ ਵਿਛੜੇ ਹੂਏ ਫਿਰ ਦੇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਜਿੰਦ ਵਾ ਸੂਖਮ ਦੇਹ ਇਕੇਲੀ ਹੀ ਗਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਦਾ(ਦੁਹੇਲੀ)ਦੁਖੀ ਹੂਈ ਹੂਈ ਜੀਵ ਕਲਾ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਵਲਵੰਚ ਲੂਕਿ ਕਰਹਿ ਸਭ ਜਾਣੈ ਜਾਣੀ ਰਾਮ ॥
ਲੇਖਾ ਧਰਮ ਭਇਆ ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਤੂੰ ਬਲ ਔਰ (ਵੰਚ)ਛਲ ਲੁਕ ਕਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਬ ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਹਸਾਬੁ ਹੂਆ ਤਬ ਜੈਸੇ ਘਾਣੀ ਮੇਂ ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਪੀੜਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਕਿਰਤ ਕਮਾਣੇ ਦੁਖ ਸਹੁ ਪਰਾਣੀ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ॥
ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਸੰਗਿ ਰਾਤਾ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਬ ਜਮਦੂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕਮਾਏ ਹੂਏ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਨਰਕ ਰੂਪ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੂੰ ਅਨੇਕ ਜੂਨੇਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਰਤਾ ਹੂਆ ਥਾ ਅਰ ਤੈਨੇ ਅਪਨਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜਨਮ ਬਜਰਥ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ ਆਨ ਕਾਜ ਸਿਆਣੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਭਰਮਿ ਮੋਹਿ ਲੁਭਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਤੋ ਸਭ ਕਾਮੋਂ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਬਡੀ ਸ਼ਿਆਨੀ ਹੈ।ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਮੋਹ ਮੇਂ ਲੁਭਾਈ ਹੂਈ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬੀਚੁ ਨ ਕੋਇ ਕਰੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਪਇਆ ॥
ਆਏ ਖਰੇ ਕਠਿਨ ਜਮ ਕੰਕਰਿ ਪਕੜਿ ਲਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਬੀਚ ਭਾਵ ਵਕਾਲਤ ਵਾ ਬਿਚੋਲਗੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ ਵਿਛੜ ਪੜਾ ਹੈ ਜਬ ਭਾਰੀ ਕਠਿਨ ਜਮ ਕੰਕਰ ਆਏ ਤਬ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਪਕੜ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਪਕੜੇ ਚਲਾਇਆ ਅਪਣਾ ਕਮਾਇਆ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਰਾਤਿਆ ॥

ਗੁਨ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਜਪਿਆ ਤਪਤ ਥੰਮ ਗਲਿ ਲਾਤਿਆ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਅਨਸਾਰ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਾਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਤੇ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੋਂ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰ ਚਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਅਰੁ ਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾ ਇਸੀ ਤੇ ਤਤੇ ਥੰਮ ਗਲ ਸਾਥ ਲਗਾਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਹੰਕਾਰਿ ਮੂਠਾ ਖੋਇ ਗਿਆਨੁ ਪਛੁਤਾਪਿਆ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਸੰਜੋਗਿ ਭੂਲਾ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਰਸਨ ਨ ਜਾਪਿਆ ॥

ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਹੰਕਾਰ ਸੇ(ਮੂਠਾ) ਠਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਗਜਾਨ ਕੋ ਖੋਇ ਕਰਕੇ ਪਛਤਾਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ: ਮੰਦ-ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਕੁਲ ਗਜਾ ਹੈ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਾਪੁ ਨਹੀਂ ਜਪਾ ॥ ੩ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਬਜਾਪਕ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਰਖਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਬਜਾਪਕ ਤੇਰਾ ਪਤਤ ਉਧਾਰਣ ਬਿਰਦ ਹੈ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਸਰਨਿ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਦਇਆਲਾ ॥
ਅੰਧਕੂਪ ਤੇ ਉਧਾਰੁ ਕਰਤੇ ਸਗਲ ਘਟ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਦਜਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਸੁਆਮੀ ਪਤਤ ਉਧਾਰਣ ਹਮ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਅੰਧਕੂਪਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਹੇ ਕਰਤੇ ਤੂੰ ਉਧਾਰ ਲੇ ਕਿਜੋਂਕਿ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭ ਘਟੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਕਟਿ ਮਹਾ ਬੇੜੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਅਧਾਰਾ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਕਰ ਦੇਇ ਰਾਖਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਰਾ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਅਵਿਦਜਾ ਰੂਪੁ ਮਹਾਂ ਬੇੜੀ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਹ ਏਕ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਦੇਹੁ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਅਪਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਈਏ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਦਿਨੁ ਸਫਲੁ ਗਣਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਰਗਟਿਆ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਸੋ ਦਿਨ ਸਫਲ ਗਿਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਹਰਿ ਰਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆਹੈਹੇਭਾਈ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਭਾਗਿ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਦਹੀ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ਨਿਤ ਗਾਈਐ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਮਿਲੇ ਰੰਗੇ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਈਐ ॥

ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਅਰ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ(ਬਿਨੋਦ)ਬਿਲਾਸ ਅਰ ਨਿਤਜ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ॥ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਭਜਨ ਕਰ (ਰੰਗੇ) ਅਨੰਦ ਰੂਪੁ ਹਰੀ ਜਿਨ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫਿਰ ਜੋਨੋਂ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵੈਂਗੇ ॥

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਆਦਿ ਅੰਕੁਰੁ ਆਇਆ ॥

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਬਹੁੜਿ ਕਤਹੂ ਨ ਜਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਸੇ ਲਗਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ਆਦਿ ਕੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਅੰਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਆਇਆਹੈ।ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਆਪ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਫਿਰ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਇਆ ਕਰਤਾ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀਆ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਭਰੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ(ਰਾਮ)ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨੋ। ਜਦਜਪ ਹਮ ਕ੍ਰੋੜ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕਰ ਭਰੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੁ ਫਿਰ ਭੀ ਆਪ ਕੇ (ਚੇਰੇ) ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖ ਹਰਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਮੋਹਨ ਕਲਿ ਕਲੇਸਹ ਭੰਜਨਾ ॥

ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਰਖ ਲੇਹੁ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਮੈ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੋਹਨ ਹੇ ਕਲੀ ਕੇ ਕਲੇਸੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸ੍ਰਬ (ਮੈ) ਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਲਜਿਆ ਰਖ ਲੇ ॥

ਸਨਤ ਪੇਖਤ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੈ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰੇ ॥

ਅਰਦਾਸਿ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਸੁਆਮੀ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਘਰ ਕੇ ਚੇਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਰੋਕੇ ਤੂੰ ਸੁਨਤਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਨਿਕਟ ਸੇ ਭੀ ਨਿਕਟ ਹੈਂ।ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀਅਰਦਾਸ ਸੁਨ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਹਮ ਦੀਨ ਭੇਖਾਰੀ ਰਾਮ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਗਨੁ ਕਢਿਲੇਹੁਮੁਰਾਰੀਰਾਮ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਹਮ ਦੀਨ ਭਿਖਜਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਨਿਤਜ ਦਾਤਾ ਹੈਂ । ਹਮ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਹਮਕੋ ਨਿਕਾਲ ਲੀਜੀਏ ॥

ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਿਕਾਰਿ ਬਾਧਿਓ ਅਨਿਕ ਦੋਖ ਕਮਾਵਨੇ॥

ਅਲਿਪਤਿ ਬੰਧਨ ਰਹਤ ਕਰਤਾ ਕੀਆ ਅਪਨਾ ਪਾਵਨੇ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹਮ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੋਖ ਕਮਾਵਨੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਹੇ ਅਲੇਪ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਤਾ ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਕਰਤਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹਾਰੀ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੁਝ ਪਰ (ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਬਹੁਤ ਸੀ ਜੋਨੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ ਕੀ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹਾਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਵਡਾ ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਥੋਰੀ ਰਾਮ ॥

ਪਾਲਹਿ ਅਕਿਰਤਘਨਾ ਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ॥

ਤੂੰ ਬੜਾ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੀ ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨੋਂਕੋ ਪਾਲਤਾਹੈਂ ਅਰਤੇਰੀਪੂਰਨਦ੍ਰਿਸਟਹੈ॥

ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਮੋਹਿ ਨੀਚੁ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਗ੍ਰਹ ਨ ਕਉਡੀ ਪਸੂ ਨੀਚ ਇਆਨਾ ॥

ਹੇ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਵਾਲੇ ਹੇ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਮੈਂ ਨੀਚ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਵਾ ਮੁਝ ਨੀਚ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਭੀ ਗੁਨ ਭਾਵ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਪਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਰਤਨ ਨਾਮ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਕਉਡੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਐਸਾ ਨੀਚ ਮੂਰਖ ਔ ਪਸੂ ਹੂੰ ॥

ਤਿਆਗਿ ਚਲਤੀ ਮਹਾ ਚੰਚਲਿ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੋਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਮੋਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਾਇਆ ਬੜੇ ੨ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸੀ ਮਹਾਂ ਚੰਚਲ ਹੈ ਕਿ ਤਜਾਗ ਕਰ ਚਲ ਪੜਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਮਰਥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਖੋ। ੩ ॥

ਜਾਤੇ ਵੀਛੁੜਿਆ ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਰਾਮ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗਮੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜਿਸ ਸੇ ਵਿਛੜਾ ਥਾ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂਨੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਬਜਾਪਕ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੋਵਿਦ ਸਦਾ ਨੀਕੇ ਕਲਿਆਣ ਮੈ ਪਰਗਟ ਭਏ ॥
ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਲਏ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸਦੀਵ(ਨੀਕੇ)ਸੁੰਦਰ ਗੁਣ ਗਾਉਨੇ ਸੇ ਕਲਜਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪ੍ਰਗਟ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਜਥ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਤੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪੁ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਛੋਡਿ ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤ ਹੋਏ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਜੀਵੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਅਬ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਛੋਡ ਕਰ ਹਮ ਅਚਿੰਤ ਭਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਹਮਨੇ ਕੋਈ ਦੂਖੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਗਬਿੰਦ ਗਣ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਉਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥
ਬੋਲਿ ਸੁਧਰਮੀੜਿਆ ਮੋਨਿ ਕਤ ਧਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਤੂ ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੇਖਿ ਚਲਿਆ ਮਾਇਆ ਬਿਉਹਾਰੀ ਰਾਮ॥

ਕੋਇ। ਰਾਜਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੋਨੇ ਲਗਾ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨਕਰ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤਿਸਕੋ ਦਰਸ ਦੀਆ ਔ ਉਪੰਦੇਸ ਕੀਆ। ਹੇ ਸੁਧਰਮੀ ਤੂੰ ਇਸਵੇਲੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਬੋਲ ਭਾਵ ਉਚਾਰਣ ਕਰ ਕਜੋਂ ਮੌਨ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾਹੈਂ ਤੂੰਅਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਜੇਹਾਰ ਦੇਖ ਚਲਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਕਛੁ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮਾ ॥
ਦੇਸ ਵੇਸ ਸੁਵਰਨ ਰੂਪਾ ਸਗਲ ਊਣੇ ਕਾਮਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਔਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ। ਦੇਸ ਭੇਸ ਸੋਨਾ ਰੂਪਾ ਜਿਨਕਾ ਤੂੰ ਬਜੋਹਾਰੁ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਹ ਸਭੀ ਕਾਮ ਊਣੇ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਵਾ (ਊਣੇ) ਤੁਛ ਹੈਂ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ ਹਸਤ ਘੋਰਿ ਵਿਕਾਰੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰੁ ਜਗਤ ਕੀ ਸੋਭਾ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ (ਘੋਰਿ) ਭਜਾਨਕ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰ ਵਾ ਸੁਖੁ ਮਿਥਜਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਨ ਕਿਉ ਸੋਇਆ ਤੂ ਨੀਦ ਭਰੇ ਜਾਗਤ ਕਤ ਨਾਹੀ ਰਾਮ ॥
ਮਾਇਆ ਝੂਠੁ ਰੁਦਨੁ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਜਨ ਤੂੰ ਕਜੋਂ ਸੋਇਆ ਹੈਂ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਗਜਾਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੇਂ ਕਜੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਗਤਾਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਤੂੰ ਰੁਦਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠ ਰੂਪੁ ਹੈ। ਏਕ ਤੇਰੀ ਕਜਾ ਬਾਤ ਇਸ ਮਾਯਾ ਹੇਤ ਬਹੁਤੇ ਰੋਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਲਲਾਹਿ ਕੇਤੇ ਮਹਾ ਮੋਹਨ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਸੁਖੁ ਨਹੀ॥
ਸਹਸ ਸਿਆਣਪ ਉਪਾਵ ਥਾਕੈ ਜਹ ਭਾਵਤ ਤਹ ਜਾਹੀ ॥

ਮਹਾ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਵਾ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਾਇਆ ਹੇਤ ਕਿਤਨਾ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਖੁ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹਜਾਰੋਂ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਔਰ ਉਪਾਉਕਰਕੇ ਥਕ ਰਹੇਹੈਂ ਜਹਾਂ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਰੂਪੁ ਅਸਥਾਨੋਂਮੇਂ ਭਾਉਤਾਹੈ ਤਹਾਂਤਹਾਂ ਚਲੇ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਹਾਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸਾਧ ਸੰਗਮੁ ਸੇ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਰਵਤ੍ਰ ਘਟੋਂ ੨ ਮੈਂ ਪੂਰਣ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ (ਸੇ)ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਸੇ (ਘਰਿ) ਪਰਲੋਕ ਵਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਰਪਤਿ ਜਾਣਿ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੇਵਕ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ॥ਸਰਪਰ ਵੀਛੁੜਣਾ ਮੋਹੇ ਪਛੁਤਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਜਨ ਜਿਸ ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਅਪਨਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੇ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਚਤਰ ਹੈਂ ਇਨਸੇ (ਸਰਪਰ) ਆਵਸਕ ਵਿਛੁੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ ਪਛਤਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਕਹਾ ਅਸਥਿਤਿ ਪਾਈਐ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਆਨ ਰਚਨਾ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ ॥

ਤੂੰ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸਚ ਮਾਨ ਕੇ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈਂਇਸਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਕਹਾਂ ਪਾਈਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਚਲ ਪਦਾਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂਹੈ।ਤਾਂਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹਰਿਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਆਨ ਰਚਨਾ ਮੇਂ ਲਗਿਆਂ ਹੋਇਆਂ (ਅਹਿਲਾ) ਬਿਅਰਥ ਜਨਮ ਕੋ ਖੋਇ ਬੈਠੀਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੂਝੈ ਨਹ ਕਾਂਮ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿਕੇ ਕੇਤਿਆ ਪਛੁਤਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ੨ ਕਰਤਿਆਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤੀ ਅਰੁ ਨਾ ਕਾਮਨਾ ਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ (ਗਿਆਨੇ) ਜਾਣ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਬਿਨਾਂ ਜੀਉ ਨਿਹਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਵ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ॥ ਭੁਜਾਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਓਸਾਧੂ ਸੰਗੁਦੀਨਾਰਾਮ॥

ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜੇ ਕਾ ਮਨ ਸੁਧ ਹੁਆ ਔਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ । ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਤੁਝੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ । (ਰਾਮ) ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਰਾਮ ਨੇ ਤੁਝੇ ਸਾਧੁ ਕਾ ਸੰਗ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ ਹਰਿ ਅਰਾਧੇ ਸਗਲ ਕਲਮਲ ਦੁਖ ਜਲੇ ॥
ਮਹਾ ਧਰਮ ਸੁ ਦਾਨ ਕਿਰਿਆ ਸੰਗ ਤੇਰੈ ਸੇ ਚਲੇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਭ(ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਅਰ ਦੁਖ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤੈਨੇ ਮਹਾਂ ਧਰਮ ਅਰ ਸ੍ਰਿਸਟ ਦਾਨ ਪੁਨਾ ਸੁਭ ਕਰਤਬ ਕੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਚਲੇ ਹੈਂ ॥

ਰਸਨਾ ਅਰਾਧੈ ਏਕੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਨਾਮਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਏਕ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰ ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮ ਮੇਂ (ਭੀਨਾ) ਰੰਗੋਇਆ ਰਖ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਸਰਬ ਗੁਣ ਪਰਬੀਨਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ (ਪਰਬੀਨਾ) ਚਤਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹੋਰਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥
ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਭੇਦੀਐ ਸਦਾ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਮਤ ਢੂੰਢ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ (ਭੇਦੀਐ) ਜਾਣੀਐ ਤਬ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਹਰਿਕੇ ਸਾਥ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਭੇਦ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਃ ੩ ॥ ਸਿਫਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੋ ਖਰਚੈ ਖਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਫਤੀ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਖਰਚਤਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਜਪਾਉਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖੁ ਜਗਤੁ ਧਨ ਹੀਣੁ ਹੈ ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ (ਜਗਤੁ) ਜੀਵ ਵਾ ਜਗਤ ਮੇਂ ਨਾਮ ਧਨ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਔਰ ਭੂਖਾ ਹੈ ਵਹ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਖਾਏਗਾ। ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਜੀਵ ਦੁਖ ਹੀ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਸਭਸਦਾ ਸਭ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂ ਵਰਤਦਾ ਤੂ ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਤੁਧਨੇ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ।ਤੂੰਸਬ ਮੇਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਨੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਦੀ ਤੂ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇਹਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਸਭਿ ਕਰਨਿ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਤੂੰ ਥਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰਤਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਹਰਿ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ਹੁਆ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲਾਹਿਹੁ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਤੇ ਵਡਾ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਰਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਵਡਾ ਸੋ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੈਨੂੰ (ਸਲਾਹਿਹੁ) ਸਲਾਹੁਤਾ ਹਾਂ ॥ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗਿਆਨੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਗਿਆਨੀ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ਜਗਿ ਜੀਤਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ਨਾਮੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨੀਓਂ ਨੇ (ਜਗ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗਿਆਨੀਓਂ ਬਿਨਾਂ (ਜਗ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਨੇ ਸਭ ਕੋਈ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮੋਖ ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਨਿਸਚਜ ਮੇਂ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਅਚਲੁ ਹੈ ਚਲਾਇ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥
ਭਗਤਾ ਕਾ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੇ ਕਾਰਜੁ ਸੁਹਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਅਚਲ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਿਕਾਰਿ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਪਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਰਜ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਾਇਅਨੁ ਵਿਚਿ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਝਗੜਾ ਕਰਦਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਦਰੈ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਜਿਨਕੇ ਬੀਚ ਲਬ ਅਰ ਲੋਭ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਹਰੀ ਨੇ ਆਦੋਂ ਹੀ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂਤਿਨਕੋ ਝਗੜਾ ਕਰਤੇ ਹੋਇਆਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬੀਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਕਰਤੈ ਹਿਰਿ ਲਈ ਬੋਲਨਿ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ਦਿਤੈ ਕਿਤੈ ਨ ਸੰਤੋਖੀਅਨਿ ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਅਗ੍ਯਾਨੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੁਧ ਬੁਧ ਕਰਤੇ ਨੇ ਹਰਿ ਲਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਬੋਲਨਾ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ।ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਔਰੁ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪੁ ਬਹੁਤ ਅੰਧਕਾਰੁ ਹੈ ਉਨਕੋ ਕਿਤਨਾ ਭੀ ਦੀਜੀਏ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕੋ ਕਿਤੇ ਭੀ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਾ ਨਾਲਹੁ ਤੁਟੀਆ ਭਲੀ ਜਿਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮੋਹ ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪਜਾਰੁ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੀ ਭਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਤਿਨ ਭਉ ਸੰਸਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧੁਰਿ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਪੇ ਰਖਣਹਾਰੁ ॥

ਜਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਸਤਗੁਰੂ ਰਖਕ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸੰਦੇਹ ਔਰ ਭਯ ਕਿਯਾ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਰਖਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨਕੀ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਸੇਵਿਆ ਆਪੇ ਪਰਖਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਪਯਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਰੁ ਸਚੇ ਸਬਦੁ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਜਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਿਆ ਤੂ ਸਭਨਾ ਰਾਸਿ ॥

ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਪਾਸਿ ॥

ਸਭੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂਕੋ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਰੂਪੀ(ਰਾਸਿ)ਪੂੰਜੀ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਸਰੀਕ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੂ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸਭਸਦਾ ਹਰਿ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਜਿਸਦੀ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸਦੀ ਤੂ ਮੰਨਿ ਲੈਹਿ ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਭਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ (ਅਰਦਾਸਿ)ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਬੇਨਤੀ ਤੁਝਕੋ ਭਾਉਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਤੂੰ ਮਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਸਾਬਾਸ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਚੋਜੁ ਵਰਤਦਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੁਧੁ ਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਸਭ(ਚੋਜੁ)ਕੌਤਕ ਰੁਪ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਵਰਤਾਯਾ ਹੁਆ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੁਝੀ ਕੋ ਸੁਨਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ॥

ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਗੁਰ ਕ· ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੇ ਕਉ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਸਚੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ(ਦਰ)ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਂ (ਸਚਿਆਰ) ਸਚੇ ਸਮਝੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਜਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਆ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਚਾਨਣੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਰਖਣਹਾਰਾ ਰਖਸੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਗਜਾਨ ਕਾ ਚਾਂਦਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਦੁਖ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਭੈ ਰਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਜੇਹਾ ਸੇਵੈ ਤੇਹੋ ਹੋਵੈ ਜਿ ਚਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪਿ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ (ਚਾਕਰੀ)ਉਤਸਾਹ ਸਹਿਤ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰ ਭੈ ਵਿਖੇ(ਰਚਿ) ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸੁ ਜੈਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਹੈਂ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵੈ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਸੇਵਾ ਕੌਨਸੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥ਜੋ ਤਿਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਹੋਕੇ ਚਲੇ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰੀ ਜਗਹ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਤੂ ਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਆਖੀਐ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਤੂਹੈ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਜੋ ਬਡਿਆਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੁਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜੇਡਾ ਬਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਜੇਡਾ ਬਡਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ ਹੋਇ ਤੋ ਕਹੀਐ ਭੀ ਤੇਰੇ ਜੇਡਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੋਰ ਤਿਸਦੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ ॥

ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੁਖ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਦੀ ਰੀਸ ਔਰ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੈਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੂ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ਦਾਤਾਰੁ ਹਹਿ ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਮੰਗਣ ਨੋ ਹਥ ਜੋੜਿ ਖਲੀ ਸਭ ਹੋਈ ॥
ਹੇ ਦਾਤਾਰ ਤੂੰ ਤੋੜਨੇ ਬਨਾਉਣੇ ਮੇਂ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾਰੁ ਮੈ ਕੋਈ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤੁਧੁ ਸਭਸੈ ਨੋ
ਦਾਨੁ ਦਿਤਾ ਖੰਡੀ ਵਰਭੰਡੀ ਪਾਤਾਲੀ ਪੁਰਈ ਸਭ ਲੋਈ ॥ ੩ ॥
ਤੇਰੇ ਜੇਡਾ ਬੜਾ ਦਾਤਾ ਮੁਝੇ ਕੋਈ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਖੰਡੋਂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਔ ਪਤਾਲੋਂ ਮੇਂ ਪੁਨਾ (ਪੁਰਈ) ਸਾਤੋਂ ਅਕਾਸੋਂ ਮੇਂ ਅਰ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਤੈਨੇ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਪਾਖੰਡ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਆਈਆ ਸਹਜਿ ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ ॥
ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨ ਹਠਿ ਕਿਆ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਔਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਸਾਦੁ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਮਨ ਮੈਂ ਹਠ ਕਰਕੇ ਕਜਾ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਗਾਇ ਸਕੈਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੂਆ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ਮੂੜਾ ਅਵਰਾ ਆਖਿ ਦੁਖਾਏ ॥
ਮੁੰਢੈ ਦੀ ਖਸਲਤਿ ਨ ਗਈਆ ਅੰਧੇ ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਏ ॥
ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਤੋ ਪਹਿਚਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਕਹ ਕਰ ਦੁਖਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਮਨਮੁਖ (ਅੰਧੇ) ਅਗਜਾਨੀ ਕੀ (ਮੁੰਢੈ) ਆਦਿ ਕੀ (ਖਸਲਤਿ) ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਵਾ ਬਾਣਿ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੈ ਵਹੁ ਅਗਜਾਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਛੜਾ ਹੂਆ ਜਮ ਕੀਆਂ ਚੋਟਾਂ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੰਨਿ ਨ ਘੜਿਓ ਰਹੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਸਾ ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ਮੰਦ ਸ੍ਵਭਾਵ ਕੋ ਭੰਨ ਭਾਵ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਨ ਘੜਿਓ ਭਾਵ ਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਿਸ ਕਰ (ਅਕਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤਿਸਕਾ ਸੰਦੇਹ ਕਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸਬਦ ਸੇ ਦੁਖੁ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਅੰਤਰਿ ਸਬਲਾ ਨਿਤ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਏ ॥
ਚਰਣ ਕਰ ਦੇਖਤ ਸੁਣਿ ਥਕੇ ਦਿਹ ਮੁਕੇ ਨੇੜੈ ਆਏ ॥
ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਸਬਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਨਿਤਜ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੂਆ ਸਮਜ ਕੋ ਬਿਤਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਚਰਨ ਚਲਤੇ ਹਾਥ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਖਤੇ ਕਰਨ ਸੁਨਤੇ ਸਭ ਥਕਤ ਹੋ ਗਏ ਔਰ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਅਰ ਅੰਤ ਕੇ ਦਿਨ ਨਿਕਟ ਆਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਨ ਲਗੋ ਮੀਠਾ ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਏ ॥
ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਮਰੈ ਫੁਨਿ ਜੀਵੈ ਤਾਂ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥
ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਵਨਿਧੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਜੀਵ ਕੋ (ਮੀਠਾ) ਪਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਜਬ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰੇ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੀਵੇ ਤਬ ਪੁਰਸ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਨ ਪਾਇਓ ਪਰਾਣੀ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਏ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਮੂੜੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾਏ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨੇ ਧੁਰ ਹੀ ਸੇ ਐਸਾ ਕਰਮੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਕੀ ਸਭ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਨਿਕਰਮ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਯਾ ਪਾਉਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਨਹੀਂ ਪਾਉਨਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸੰਭਾਲੁ ਤਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਹੀ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਕੇ ਸਾਧਨ ਗਜਾਨ ਕੀ (ਮਤਿ)ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਜਾਇਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਦ ਹੀ ਪਾਏ ਜਾਂ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਖੋਇ ਦੇਵੇਗਾ ਸ਼ਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਤਬ ਹੀ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸਦੈ ਚਿਤਿ ਵਸਿਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸਨੋ ਕਿਉ ਅੰਦੇਸਾ ਕਿਸੈ ਗਲੈ ਦਾ ਲੋੜੀਐ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬਸਿਆਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਸੰਸਾ ਕਰਨਾ ਕਜੋਂ(ਲੋੜੀਐ)ਚਾਹੀਐ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਕਾ ਤਿਸਨੋ ਧਿਆਇਦਿਆ
ਕਿਵ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮੁਹੁ ਮੋੜੀਐ ॥

ਹਰਿ ਸਭ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਜਬ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਧਜਾਉਤਿਆਂ ਹੋਯਾਂ ਏਕ ਘੜੀ ਔ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਜੋਂ ਮੁਖੁ ਫੇਰੀਐ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਹੋਏ
ਨਿਤ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਬਹੀਐ ਮੁਹ ਜੋੜੀਐ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਧਜਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਲਜਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਤ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਮੁਹ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਬੈਠੀਏ ਭਾਵ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਕਰ ਕੁਛ ਸੁਣੀਏ ਕਹੀਏ ॥

ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੁਖ ਰੋਗ ਗਏ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਕੇ ਸਭਿ ਜਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜੀਐ॥

ਸੇਵਕ ਕੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖੁ ਭੁਖ ਰੋਗ ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਭ ਜਨਮਾਦਿਕ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਆ ਹਰਿ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ
ਮੁਹਿ ਡਿਠੈ ਜਗਤੁ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋੜੀਐ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਭਗਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਦੇਖਨੇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰੁ ਮੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਕੋ ਤਿਨਕਾ ਸਤਸੰਗੁ ਕਰਿਆ (ਲੋੜੀਐ) ਚਾਹੀਐ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਾ ਰਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆਉ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਰਸਾਇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਰਸਨਾ ਜਲ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀਂ ਸੇ ਹਰਿ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰੇ ਰਸਨਾ ਕੋ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਸਾਇ ਤਦਾਕਾਰ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਾ ਰਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਪੈ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਰਸਨਾ ਜਲ ਜਾਨੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਆਰਿਆਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਠਾਕਰੁ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸੇਵਕੁ ਭਗਤੁ ਹੈਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ॥ਆਪਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਜੀਵ ਕੋ ਜਿਧਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂਲਗਾਉਤਾਹੈ।

ਹਰਿ ਇਕਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ਆਪੇ ਹਰਿ ਇਕਨਾ ਉਝੜਿ ਪਾਏ ॥
ਹਰਿ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਚਲਤ ਸਬਾਏ ॥

ਏਕ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਆਪਹੀ ਰਸਤੇ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਇਕਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ (ਉਝੜਿ) ਉਜਾੜ ਭਾਵ ਕੁਰਸਤੇ ਪਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਹਰੀ ਸਚਾ ਹੀ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਅਰ ਸਚਾ ਹੀ(ਤਪਾਵਸੁ)ਨਜਾਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾਹੈ॥

ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤਾ ਰਹੇ ॥ ਪਾਖੰਡ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਦਰਵੇਸੀ ਕੋ ਜਾਣਸੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਦਰਵੇਸੁ ॥
ਜੋ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੰਢੈ ਮੰਗਦਾ ਧਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਗੁ ਵੇਸੁ ॥

ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ (ਦਰਵੇਸੁ)ਸੰਤ ਦਰਵੇਸੀ ਰਸਤੇ ਕੋ ਜਾਨੇਗਾ ਵਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕੇਵਲ ਘਰੋਂ ਘਰੋਂ ਮੇਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੀ (ਹੰਢੈ) ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਐਸੇ ਦਰਵੇਸ ਕੇ ਭੇਸ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਔ ਜੀਵਨ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਸਚਾ ਦਰਵੇਸ ਕੌਣ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇਹੈਂ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਤਜਿ ਰਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਿਖਿਆ ਨਾਉ ॥
ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਆਸਾ ਔਰ (ਅੰਦੇਸਾ) ਸੰਸਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਭਿਖਜਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਐਸੇ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਚਰਣਧੋਈਐ॥੧॥

ਅਬ ਸਚੇ ਦਰਵੇਸ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ ਫਲੁ ਦੁਇ ਪੰਖੇਰੂ ਆਹਿ ॥
ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਦੀਸਹੀ ਨਾ ਪਰ ਪੰਖੀ ਤਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਇਕ ਬ੍ਰਿਖਜ ਹੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋ ਫਲ ਹੈਂ ਕਰਮ ਫੂਲਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕੂਟਸਤ ਔ ਚਿਦਾਭਾਸ ਦੋ ਪੰਖੀ (ਆਹਿ) ਹੈਂ ਇਹਾਂ ਦੇਹਰੀ ਦੀਪਕ ਨਜਾਇ ਸੇ ਦੋ ਕੋ ਦੋ ਬਾਰ ਬਰਤ ਲੇਨਾ॥ ਜਿਸ ਪੰਖੀ ਕੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਪਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ (ਤਾਹਿ) ਤਿਸ ਮੈਂ (ਆਵਤ ਜਾਤ) ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਜਨਮਾ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਰਸ ਭੋਗਿਆ ਸਬਦਿ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥
ਹਰਿ ਰਸਿ ਫਲਿ ਰਾਤੇ ਨਾਨਕਾ ਕਰਮਿ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਚਿਦਾਭਾਸ ਜੋ ਪੰਖੀ ਹੈ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਬਦਾਦਿ ਬਿਖਜੋਂ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਸਾਖੀ ਕੂਟਸਥ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਬਾਣ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸੇ ਅਰ ਬਿਖਜ ਰਸੋਂ ਸੇ ਅਲਗ ਰਹਿ ਕਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਰਸ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ (ਰਸਿ) ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਫਲ ਮੈਂ ਵਹੁ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਸਚਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਰਬ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਹਕੁ ਆਪਿ ਜੰਮਾਇ ਪੀਸਾਵੈ ॥
ਆਪਿ ਪਕਾਵੈ ਆਪਿ ਭਾਂਡੇ ਦੇਇ ਪਰੋਸੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਖਾਵੈ ॥

ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਧਰਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਰਾਹਕੁ) ਜਿਮੀਦਾਰ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰ ਪੀਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਹੀ ਪਕਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਬਰਤਨ ਦੇਕਰ ਪਰੋਸਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਦੇ ਛਿੰਗਾ ਆਪੇ ਚੁਲੀ ਭਰਾਵੈ ॥
ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਸਦਿ ਬਹਾਲੈ ਆਪੇ ਵਿਦਾ ਕਰਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਜਲ ਦੇਤਾਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਛਿੰਗਾ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਦਾਤੋਂ ਮੇਂ ਫਸੇ ਹੂਏ ਅੰਨ ਕੇ ਨਿਕਾਲਨੇ ਵਾਲੀ ਸੂਈ ਕੋ ਛਿੰਗਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਆਪ ਹੀ ਚੁਲੀ ਭਰਾਉਤਾ ਹੈ॥ਆਪੇ ਹੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇਕੇ ਪੂਜਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬੈਠਾਲਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਬਿਦਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਈਹਾਂ ਸਰਬ ਰੂਪਤਾ ਮੈਂ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਨਾ ਕਹਿਣੇ ਕਾ ਦੂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਤਿਸਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭਿ ਬੰਧਨਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸਨਬੰਧੁ ॥
ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਸੁਬੰਧਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁ ਧੰਧੁ ॥
ਜਹਿ ਦੇਖਾ ਤਹਿ ਜੇਵਰੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਵਰਤਣਿ ਵਰਤੈ ਅੰਧੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਤਨੇ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹੈਂ ਸਭ ਬੰਧਨ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਪਾਪ ਔਰੁ ਪੁੰਨ ਕੇ ਸਾਥ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਂ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਸੋ ਜੀਵ ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਸੁਖ ਮਾਨਕਰ ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜੇਵੜੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਬੰਧਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਅੰਧੁ) ਅਗਜਾਨੀ ਜੀਉ (ਵਰਤਣਿ) ਵਾਲੇ ਸੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੇਂ ਵਰਤਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੇ ਅੰਧੇ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੁ ਚਾਨਣੁ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਅੰਧੇ ਚਾਨਣੁ ਤਾ ਥੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ ॥
ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਸਚਿ ਵਸੈ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥

ਜਬ ਜੀਵ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅੰਧੇ ਕਉ ਚਾਨਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸਚ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸਕਾ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪੁ ਅੰਧੇਰਾ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਖੈ ਤਿਸੈ ਕਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਾਜਿ ॥
ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕਰਤਾ ਰਾਖੈ ਲਾਜ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਸਾਜ ਕਰ ਤਿਨ ਦੁਆਰੇ ਸਰੀਤੁ ਰਚਾ ਹੈ ਸਭੀ ਕਛੁ ਤਿਸੁ ਹਰੀ ਕਾ ਦੇਖੇ ਔਰ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਰਤਾਰ ਤਿਸ ਕੀ ਲਜਜਾ ਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਦਹੁ ਆਪੇ ਥਾਟੁ ਕੀਆ ਬਹਿ ਕਰਤੈ ਤਦਹੁ ਪੁਛਿ ਨ ਸੇਵਕੁ ਬੀਆ ॥

ਜਬ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬੈਠਕਰ ਯਹ(ਥਾਟੁ) ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੋ ਰਚਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਆ ਥਾ ਤਬ ਸਹਾਇਤਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸੇਵਕੁ ਨਹੀਂ ਪੂਛਾ ਥਾ ॥

ਤਦਹੁ ਕਿਆ ਕੋ ਲੇਵੈ ਕਿਆ ਕੋ ਦੇਵੈ ਜਾਂ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੀਆ ॥
ਫਿਰਿ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਕਰਤੈ ਦਾਨੁ ਸਭਨਾ ਕਉ ਦੀਆ ॥

ਜਬ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਕੀਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬ ਕਿਆ ਕੋਈ ਲੇਤਾ ਔਰ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੇਤਾ ਥਾ ਫਿਰ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਅਰੁ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜਥਾ ਜੋਗ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਭਜਾ ॥

ਆਪੇ ਸੇਵ ਬਣਾਈਅਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥
ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਰੈ ਸੁ ਥੀਆ ॥ ੭ ॥

ਆਪਹੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੁ ਸੇਵਾ ਬਨਾਈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਸਿਖ ਹੋਕਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਵਾ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋਛਕਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਰੁ ਅਕਾਰ ਰੂਪੁ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਥੀਆ) ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦ ਸਾਚਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਪਿਆਰਿ ॥
ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਅਰਧਿ ਉਰਧਿ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਚਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਉਨਕਾ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪਜਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਨੇ ਸੇ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਨੰਦ ਪੁਰਖ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਅਰਧਿ ਭਾਵ ਪਾਤਾਲ ਉਰਧਿ ਭਾਵ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਵਸਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਸਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਆਦ ਹੀ ਸੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ(ਕਰਮੁ)ਉਤਮਲੇਖਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂਕੋ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂਮਿਲਾਇ ਲਿਆਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕਹਿਐ ਕਥਿਐ ਨ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਕਥ ਕੇ ਕਹਨੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਮੇਸ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉਤਾ ਰਹੈ ਸੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਖਹੁਤ ਸੇ ਭਉਕ ਕੇ ਮਰ ਗਏਹੈਂ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਲਾਪਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਉਤਮ ਕਰਮਾਂਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂਪਾਯਾਹੈ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭਿਜੈ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਤਨ ਔ ਮਨ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਭੀਜਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਪ ਸਾਹਿਬ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਭਿ ਸਾਸਤ ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਭੀਜੈ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਪੂਜੇ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਪਰਪੰਚੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਸਾਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਰੋਤਾ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਭੀਜਤਾ ਹੈ ॥ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬੈਠਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋਕੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਪਰਵਿਰਤਿ ਆਪਿ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਆਪੇ ਅਕਥੁ ਕਥੀਜੈ ॥
ਆਪੇ ਪੁੰਨੁ ਸਭੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਵਰਤੀਜੈ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਬ੍ਰਿਤ ਮਾਰਗੀ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਮਾਰਗੀ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਵਹੁ ਅਕਥ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਥਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ਆਪ ਹੀ ਪੁੰਨਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਬੈਠ ਕਰ ਪੁੰਨ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਸੇ ਅਲੇਪਬਰਤਨਾਹੈ॥

ਆਪੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੇਵੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਖਸਿਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਸੇਖ ਜਾਤੀ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਸੇ ਬਾਦ ਰਖਤੇ ਥੇ।ਆਏ ਗਏ ਸਿਖ ਸਾਧ ਕੋ ਕਸਟ ਦੇਤੇ ਥੇ। ਜਲ ਭਰਨੇ ਮੈਂ ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰਤੇ ਥੇ ਤਿਨ ਮੈਂ ਜੋ ਮੁਖੀ ਥਾ ਤਿਸ ਵਾ ਜਗਜਾਸੂ ਪ੍ਰਤਿ ਬਚਨ ਹੈ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਹੁ ਜੋਰ ਛਡਿ ਤੂ ਭਉ ਕਰਿ ਝਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਹੇ ਸੇਖ ਵਾ ਹੇ ਸਿਖਜਾ ਦੇ ਲੈਣੇ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੂ ਤੂੰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ(ਜੋਰ)ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਛੋਡਦੇ ਪਰਮੇਸਰਕਾ ਭਜ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ (ਝਲੁ) ਸੌਦਾਇ ਗਵਾਇ ਦੇਹ ਵਾ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਝਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਹੁ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਕੇਤੇ ਨਿਸਤਰੇ ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿਰਭਉ ਪਾਇ ॥
ਮਨੁ ਕਠੋਰੁ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਤੂ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਜ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਨਿਸਤਰੇ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਭਜ ਵਿਚ ਹੋਕੇ ਤਿਸ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਕੋ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕਠੋਰ ਭੇਦ ਨ ਕਰੁ ਤੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਾਂਤੀ ਆਇ ਵਸੇਗੀ ॥

ਸਾਂਤੀ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਾ ਖਸਮੁ ਪਾਇ ਥਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਮਿਕ੍ਰੋਧਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪੁਛਹੁ ਗਿਆਨੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਂਤੀ ਮੇਂ ਜੋ ਕਾਰ ਕਮਾਉਨੀ ਹੈ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਥਾਇ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਯਹ ਬਾਤ ਜੋ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰੇ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਛ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਕੂੜ ਕਰੇ ਆਹਾਰੁ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਮੋਹੁ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਜਾਰ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਝੂਠ ਹੀ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਝੂਠ ਕਾ ਹੀ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥
ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਕਰਹਿ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਬਿਖਜ ਰੂਪੁ ਮਾਯਾ ਅਰੁ ਛਲ ਰੂਪੁ ਧਨ ਕੋ ਸੰਚ ਕਰਕੇ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਸਭ ਧਨ ਭਸਮ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਮਨਮੁਖੁ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਥਾਇ ਨਾ ਪਵੈ ਦਰਗਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮੁ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਥਾਇ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਭਾਵ ਪਰਵਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਖੁਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਖਾਣੀ ਆਪੇ ਬਾਣੀ ਆਪੇ ਖੰਡ ਵਰਭੰਡ ਕਰੇ ॥
ਆਪਿ ਸਮੁੰਦੁ ਆਪਿ ਹੈ ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਧਰੇ ॥

ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪਹੀ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸ੍ਵੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ਕਰੀ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਜਮਾ ਬੈਖਰੀ ਬਾਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ਆਪਹੀ ਨੌਖੰਡ ਕਰੇ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੇ ਜੀਵ ਕਰੇ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਜ ਸਪਤ ਸਮੁਦ੍ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸਗਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਬਨਾਯਾ ਸਾਗਰ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਉਸਮੇਂ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰਤਨ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਲਹਾਏ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਹਰੇ ॥
ਆਪੇ ਭਉਜਲੁ ਆਪਿ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਆਪੇ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਤਰੇ ॥

ਆਪਹੀ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰਤਨੋਂ ਕੀ(ਲਹਾਏ)ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੁ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈ ਆਪਹੀ ਗਜਾਨ ਰੂਪ(ਬੋਹਿਥਾ)ਜਹਾਜੁ ਹੈ ਆਪਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੁ ਖੇਵਟ ਹੈ ਆਪਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਹੋਕਰ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਤੁਝੈ ਸਰੇ ॥ ੯ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪਹੀ ਕਰਤਾਂ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ (ਸਰੇ) ਸਮਾਨ (ਤੁਝੈ) ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਕਛੁ ਆਪ ਹੈਂ(ਤੁਝੈ)ਤੇਰੇ ਸਦਰਸ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤ੍ਰਹ ਸੇ ਸਭ ਪਦ ਸਨਮੁਖ ਲਗਤੇਹੈਂ॥ ੯ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਕੋਈ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਤੋ ਸਫਲੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਸੇ (ਅਚਿੰਤ) ਚਿੰਤਨ ਸੇ ਰਹਤ ਭਾਵ ਬਜੰਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਾਇ॥ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਈਐ ਸਚੇ ਰਹੈਸਮਾਇ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੈ ਤੋ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਭਾਵ ਮੋਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪੂਰਬ ਕਾ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਆਇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਕਹੈ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਕਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਯਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਬੋਹਿਥੁ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਵੈ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਵਾ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਜਹਾਜ ਤਿਨ ਹੀ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਅੰਦਰ ਸੋ ਸਚਾ ਹਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਨਾਮੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ ਸਮਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਕੋ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਸਠਾ ਹੋਤੀਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਪਾਰਸੁ ਆਪਿ ਧਾਤੁ ਹੈ ਆਪਿ ਕੀਤੋਨੁ ਕੰਚਨੁ ॥

ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਪ ਖੰਡਨੁ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਪਾਰਸ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਅਗਜਾਨੀ ਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਆਪ ਹੀ ਧਾਤੂ ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਃ ਆਪ ਹੀ ਲੋਹੇ ਪਾਰਸ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਕੰਚਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ਵਾ(ਕੰਚਨ) ਸੁਧ ਭਾਵ ਆਪਣਾ ਸ੍ਵਰੂਪਕਰਤਾ ਹੈਂ ਆਪੇ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਖੰਡਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਅੰਜਨੁ ॥
ਆਪਿ ਬਿਬੇਕੁ ਆਪਿ ਸਭੁ ਬੇਤਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੰਜਨੁ ॥

ਆਪੇ ਸਭ ਘਟੋਂ ਭਾਵ ਸਰੀਰੋਂ ਮੇਂ ਭੋਗ ਕਰਤਾ ਸਭ ਆਪ ਹੀ (ਅੰਜਨੁ) ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾ(ਬੇਤਾ)ਗਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ (ਭੰਜਨੁ) ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਾਲਾਹਿ ਨ ਰਜੈ ਤੁਧੁ ਕਰਤੇ ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਡਨੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਬਡਾ ਸੁਖੋਂਕਾਦਾਤਾਹੈਂ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਠਵਰ ਨ ਪਾਵਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਜੀਵ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵੇ ਬਿਨਾ ਸੁਭਠੌਰ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਜਨਮ ਕਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਫੀਕਾ ਹੋ ਅਰੁ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮੁ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਔ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਭਾਵਕਲੰਕਿਤ ਹੂਏ ਉਠ ਕਰ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਕ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ(ਚਾਕਰੀ)ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਜਾਰੁ ਲਗਜਾ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਨਿ ਆਪਣਾ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਨਿ ਉਧਾਰੁ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਕੁਲਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਚਾਟਸਾਲ ਆਪਿ ਹੈ ਪਾਧਾ ਆਪੇ ਚਾਟੜੇ ਪੜਣ ਕਉ ਆਣੇ ॥
ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਬਾਲਕ ਕਰੇ ਸਿਆਣੇ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਆਪੇ ਚਾਟਸਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਧਾ ਪੜਾਉਨੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪੁ ਚਾਟੜੇ ਪੜਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਮਾਤਾ ਰੂਪੁਹੈਂ ਪਿਤਾ ਰੂਪੁਭੀ ਆਪਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਬਾਲਕੋਂ ਕੋ ਚਤੁਰ ਕਰਤਾਹੈਂ॥

ਇਕਥੈ ਪੜਿ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਇਕਥੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਇਆਣੇ ॥
ਇਕਨਾ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ਜਾ ਆਪਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਣੇ ॥

(ਇਕਥੈ) ਏਕ ਸਥਾਂਨ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪੜ ਕਰਕੇ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪੁ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਏਕ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਇਆਣੇ ਭਾਵ ਮੂਰਖ ਅਗਜਾਨੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਚੇ ਜਬ ਆਪ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੋ ਇਕ ਮਹਲ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰੂਪੁ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਸੇ ਜਨ ਸਚੀ ਦਰਗਹਿ ਜਾਣੇ !! ੧੧ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਜਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਇਸ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਅਰੁ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕੀ ਮਦਰਾ ਕਾ ਰੂਪੁ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਦੋ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਮਦਿਰਾ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਔਰੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਦਿਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਰਦਾਨਾ ੧ ॥ ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੂਆ ਪੀਵਣ ਹਾਰੁ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ਕਟੋਰੀ ਮੋਹਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

(ਕਲਿ) ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬਿਪਰਜੈ ਕ੍ਰਿਯਾ ਹੈ ਸੋਈ(ਕਲਵਾਲੀ) ਮਦੀ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਕਾਮ ਰੂਪੁ ਮਦਰਾ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਕਟੋਰੀ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪੁ ਭਰੀ ਸੁਰਾਹੀ ਹੈ ਮਦਿਰਾ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਹੰਕਾਰ ਕਲਾਲੁ ਝੂਠੇ ਅਰੁ ਲਬੀਆਂ ਪੁਰਸਾਂ ਦੀ (ਮਜਲਸ) ਸਭਾ ਭਾਵ ਸੰਗਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਐਸੀ ਮਦਿਰਾ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਖਰਾਬ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਦਿਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਣੀ ਲਾਹਣਿ ਸਤੁ ਗੁੜੁ ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥

ਜੋ ਨਿਸਕਾਮ ਜਪ ਤਪਾਦਿ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋਈ (ਲਾਹਣਿ) ਸੰਜੁਗਤਿ ਮਦੀ ਹੈ ਸਤਜ ਬੋਲਨਾ ਯਹੀ ਗੁੜ ਹੈ ਅਰੁ ਸਚ ਰੂਪੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲਣਾ ਭਾਵ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਯਹੀ (ਸਰਾ) ਸਰਾਬ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਮੰਡੇ ਕਰਿ ਸੀਲੁ ਘਿਉ ਸਰਮੁ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕਾ ਖਾਧੈ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਮੰਡੇ ਹੈ ਸੀਲ ਧਾਰਨ ਰੂਪ ਘਿਉ ਹੈ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ (ਸਰਮ) ਲਜਜਾ ਕਰਨੀ ਏਹੁ ਮਾਸ ਕਾ ਭੋਜਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਮਦਰਾ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਕੇ ਖਾਨੇ ਸੇ ਸਭ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਜਾਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਰਦਾਨਾ ੧ ॥ ਕਾਇਆ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ ਮਜਲਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਾਤੁ ॥
ਮਨਸਾ ਕਟੋਰੀ ਕੂੜਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਏ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂਤਰ ਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦੂਸਰੀ ਮਦਿਰਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ। ਦੇਹ ਰੂਪ (ਲਾਹਣਿ) ਮਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਮਦੁ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੈਂ(ਧਾਤੁ)ਧਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ(ਮਜਲਸ)ਸਭਾ ਹੈ ਵਾ(ਧਾਤੁ)ਮਾਯਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ(ਮਜਲਸ)ਸਭਾ ਹੈ। (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਕਟੋਰੀ ਹੈ ਝੂਠੁ ਭਰੀ ਸੁਰਾਹੀ ਹੈ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜਮ ਕਲਾਲ ਪਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਲ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਮੰਦਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਤ ਮਦਿ ਪੀਤੈ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਤੇ ਖਟੀਅਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਐਸੇ ਮਦ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਖਟੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦੂਸਰੀ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੁ ਗੁੜੁ ਸਾਲਾਹ ਮੰਡੇ ਭਉ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਗਿਆਨ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਇਹ ਗੁੜ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ (ਸਲਾਹਨਾ) ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਯੇਹੀ(ਮੰਡੇ) ਸੁਖਮ ਫੁਲਕੇ ਹੈਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਭਉ ਕਰਨਾ ਯਹ ਮਾਸ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹੁ ਭੋਜਨ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਪੁਨਃ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸਰਾਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਾਂਯਾਂ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਸਕੀ ਧਾਰ ॥
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲਾਪੁ ਹੋਇ ਲਿਵ ਕਟੋਰੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ਪੀ ਪੀ ਕਟਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥ ੩ ॥

ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਿਤ ਜੋ ਦੇਹਿ ਹੈ ਸੋ(ਲਾਹਣ)ਮਟੀ ਹੈ ਔਰ(ਆਪੁ)ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਮਦਰਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਬਾਣੀ ਬੋਲਣੀ ਹੈ ਇਹ ਤਿਸਕੀ ਧਾਰ ਹੈ ਵਾ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮਾਸਮੀ ਏਹੁ ਤਿਸ ਮਦਿਰਾ ਕੀ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਸਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ(ਲਿਵ)ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਰੂਪ ਕਟੋਰੀ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੇ ਮ੍ਰਿਤਜੁ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਭਰੀ ਸੁਰਾਹੀ ਐਸੀ ਮਦਿਰਾ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਕਾਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬਾ ਆਪੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥
ਆਪੇ ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਰ ਨਰ ਨੰਦੀਆਦਿ ਗਣ ਪੁਨਃ ਗੰਧਰਬ ਰੂਪੁ ਹੈ ਆਪਹੀਖਟਦਰਸਨੋਂ ਕੀ(ਬਾਣੀ)ਬਨਾਵਟਰੂਪੁਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਭੇਖ ਰੂਪੁ ਆਪਹੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਿਵ (ਸੰਕਰ)ਕਲਜਾਣ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕਾ ਈਸ੍ਵਰ ਹੈ ਵਾ ਗਜਾਰਾਂ ਰੁਦ੍ ਰੂਪੁ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ ਆਪੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਫਿਰੈ ਬਿਬਾਣੀ ॥
ਆਪੈ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣੀ ॥
ਆਪਣਾ ਚੋਜੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਹੈ ਜਾਣੀ ॥ ੧੨ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜੋਗੀ ਹੈ ਭੋਗੀ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸੰਨਜਾਸੀ ਹੋਕਰ (ਬਿਬਾਣੀ) ਉਜਾੜੋਂ ਮੇਂ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਹੀ ਸਾਥ ਗੋਸਟ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸਿਆਣੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ(ਚੋਜ)ਕੌਤਕੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰਕੇ ਆਪਹੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਵਹੁ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ॥੧੨॥
ਕਿਸੀ ਪਾਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਏਹਾ ਸੰਧਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥
ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਵੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਧਜਾ ਤੋ ਯਹਿ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕੋ ਭਸਮ ਕਰੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ ਸੰਧਿਆ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸੰਧਿਆ ਕਰੈ ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਉ ਨ ਟਿਕੈ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋਜਾਵੇ ਅਰ ਮਨ ਕੋ ਸਿਥਰ ਕਰੈ ਅਰ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੈ ਇਹ ਸੰਧਜਾ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਜੀਉ ਸੰਧਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਮਨੁ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਵਹੁ ਮਰਤੇ ਜਨਮਤੇ ਖਰਾਬ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਯਹਿ ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੀ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਗਈ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਤੀ ਹੁਈ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਫਿਰੀ ਥੀ ਅਰ ਮੇਰੀ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਥੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਮੈਨੇ (ਘਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹੀ ਪਤੀ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਅਰ ਪਿਆਸ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਤੰਤੁ ਪਰਮ ਤੰਤੁ ਸਭ ਆਪੇ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਦਾਸੁ ਭਇਆ ॥
ਆਪੇ ਦਸ ਅਠ ਵਰਨ ਉਪਾਇਅਨੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਆਪਿ ਰਾਜੁ ਲਇਆ॥

ਆਪੇ ਹੀ (ਤੰਤੁ) ਭਾਵ ਜੀਵ ਰੂਪ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਪਰਮਤੰਤੁ ਭਾਵ ਈਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਦਾਸ ਭਜਾ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਬਰਨੋਂ ਕੇ ਮਿਸ੍ਰਿਤ ਹੋਨੇ ਸੇ ੧੮ ਬਰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ੪ ਮੁਖ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਅਨਲੋਮਏਪ੍ਰਤਿਲੋਮ ੧ ਗਲ੧ਕੁੰਡ ਯਹ ਚੰਦਾਂ ਸੰਕਰਹੈਂ॥ਆਪਹੀ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ(ਰਾਜ)ਪ੍ਰਕਾਸ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਛੋਡੈ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਦਇਆ ॥
ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲੈ ਕਬਹੀ ਸਭੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਸਚੁ ਥਿਆ ॥

ਆਪੇ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਛੋਡਤਾ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਬਖਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਅਭੁਲ ਹੈ ਕਭੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਤਪਾਵਸ) ਨਜਾਉਂ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਸਚ ਮੇਂ ਸਿਥਤ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਅੰਦਰਹੁ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਬਤਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਦ੍ਵੈਤਭਾਵ ਅਰ ਭਰਮ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਤੈ ਤਨਿ ਉਡੈ ਖੇਹ ॥
ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਈ ਨਾਨਕ ਫਿਟੁ ਅਲੂਣੀ ਦੇਹ ॥੧॥

ਜੋ ਜੀਵ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ (ਖੇਹ) ਧੂਰ ਉਡਤੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਦੇਹ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ (ਅਲੂਣੀ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਤਿਨਕੀ ਦੇਹੀ ਕੋ ਭੀ ਫਿਟਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਗੁਪਾਲ ॥
ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ ਤਿਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪਾਲਿ ॥੨॥

ਔਰ ਜਿਸਕੇ (ਘਟਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੇਹੀ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੋ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ਆਪੇ ਸੰਜਮ ਵਰਤੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਿ ਜਪਾਇਹਿ ਨਾਮੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਹੀ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਨਮੇਂ ਅਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪੇ ਸੰਜਮ ਮੇਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਨਾਮ ਜਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਭਉ ਖੰਡਨੁ ਆਪਿ ਕਰੈ ਸਭੁ ਦਾਨੁ ॥
ਜਿਸਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਸਦਹੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਆਪ ਹੀ ਭਵਖੰਡਨ ਦਯਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਦਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਆਪਣਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬੁਝਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਦੀ ਪੈਜ ਰਖਹਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਸਚਾ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧੪ ॥

ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਖਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚਾ ਜਾਨੋ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਜਗੁ ਅੰਧੁ ਹੈ ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਸਬਦੈ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਵਈ ਜਿਤੁ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਸਾਤੇਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲੇ ਜਗਤ ਅੰਧਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਧੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਰਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੁਖ ਆਇ ਕਰ ਬਾਸਾ ਕਰੈ ਐਸੇ (ਸਬਦੈ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਤਾਮਸਿ ਲਗਾ ਸਦਾ ਫਿਰੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਲਤੁ ਬਿਹਾਇ ॥
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸਦੀਵਕਾਲ ਤਮੋ ਗੁਣ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜਲਤੇ ਕੋ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ਭਾਵ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਭਿੰਨ ਪ੍ਰੇਰਕ ਕੋਈ ਹਈ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਕਿਸ ਕੋ ਦੋਸ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਅੰਧਪਣਾ ਕੈਸੇ ਜਾਵੇ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਾਰੀ ਏਹੁ ਕਰੇਹੁ ॥
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇਕੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮਾਲੇਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਇਹ (ਕਾਰੀ) ਔਖਧੀ ਕਰੋ ॥ ਗੁਰੂਦ੍ਵਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥ ਇਹ ਖਾਣੇ ਕੀ ਦਵਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਹੈ ਭਰਮੈ ਕੇ ਛਉੜ ਕਟਿਕੈ ਅੰਤਰਿਜੋਤਿ ਧਰੇਹੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਏਹੁ ਲਾਏਹੁ ॥

ਸਾਹਿਬ ਨਿਤਜ ਹੀ ਨਿਕਟ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੁ (ਛਉੜ) ਜਾਲੇ ਕੋ ਕਟਕੇ ਭਾਵ ਨਿਕਾਲ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਤਿਸ ਜੋਤੀ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਜਾਪੁ ਰੂਪੁ ਏਹ ਉਪਰ ਦਾਰੂ ਲਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਰਖਹੁ ਸੰਜਮ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਐਥੇ ਸੁਖੈ ਅੰਦਰਿ ਰਖਸੀ ਅਗੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇਲ ਕਰੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚਾ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਚਿਤ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ਯਹ ਉਸ ਔਖਧ ਕਾ ਸੰਜਮ ਅਰਥਾਤ ਖਟੇ ਮਿਠੇ ਕਾ ਪਰਹੇਜ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਔਖਧ ਸੇਵਨ ਕੀ ਹੁਈ ਐਥੇ ਭਾਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੇ ਬੀਚ ਇਸਥਿਤ ਰਖੈਗੀ ਔਰ ਆਗੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਕੇਲ) ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਹੁਗੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਬਣਸਪਤਿ ਆਪੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਏ ॥

ਆਪੇ ਮਾਲੀ ਆਪਿ ਸਭੁ ਸਿੰਚੈ ਆਪੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾਏ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਹੀ ੧੮ ਭਾਰ ਬਨਸਪਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਉਸ ਮੇਂ ਫਲ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਆਪੇਆਪਹੀਮਾਲੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਕੋ ਸਿੰਚਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਉਨ ਫਲੋਂ ਕੋ ਫਿਰ (ਮੁਹਿਪਾਏ) ਮੁਖ ਸੇ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ ॥

ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਖਾ ਆਪ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਕਰਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਭੋਗਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਦੇਤਾ ਅਰੁ ਦਿਲਾਉਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪੇ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਰਖਜਕ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨ ਬਨਤ੍ਰਿਨੋ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ ਆਖੈ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਿਸਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਏ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਜਿਸਕੋ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਚੇ ਮਦ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਅਰ ਝੂਠੇ ਮਦ ਕਾ ਨਖੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਣਿਆ ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਇ ॥

ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਮਤਿ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਬਰਲੁ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਆਇ ॥

ਮਦ ਕੋ ਸੁਰਾਹੀ ਮੇਂ ਭਰ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁਖਨੇ ਲਿਆਂਦਾ ਔਰੁ ਫਿਰ ਆਇਕਰ ਮਾਨੁਖਨੇ ਹੀ ਪਜਾਲੇ ਮੇਂ ਭਰਾ ਵਹੁ ਮਦਿਰਾ ਕੈਸੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਕੋ ਪੀਤੇ ਹੁਏ ਬੁਧੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਰ ਜੀਵ ਕੇ ਬੀਚ (ਬਰਲੁ) ਬਕਵਾਦ ਆਇ ਪੜੈ ॥

ਅਪਣਾ ਪਰਾਇਆ ਨ ਪਛਾਣਈ ਖਸਮਹੁ ਧਕੇ ਖਾਇ ॥

ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਖਸਮੁ ਵਿਸਰੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਔਰ ਆਪਨਾ ਪਰਾਇਆ ਪਹਿਚਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਬਰਲੀ ਸਰਾਬੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਪਾਸੋਂ ਧਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਕੇ ਪੀਨੇ ਸੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਬਿਸਰ ਜਾਇ ਔਰ ਰਾਜਾ ਵਾ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈ ॥

ਝੂਠਾ ਮਦੁ ਮੂਲਿ ਨ ਪੀਚਈ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ ॥

ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਹੈ ਮਹਲੀ ਪਾਵੈ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਜਿਤਨਾਂ ਬਸ ਚਲੇ ਐਸਾ ਝੂਠਾ ਮਦ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਚਿਤ ਨ ਪੀਵੀਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਦਰੀ)ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰ ਸਚਾ ਮਦੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਉਸ ਮਦ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤਜ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਗਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ (ਮਹਲੀ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਸਥਾਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਜਾ ਇਸਨੋ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥

ਜਾ ਤਿਨਿ ਸਵਾਲਿਆ ਤਾ ਸਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਾਏ ਤਾ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥

ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਸੁ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੋ ਸੂਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀ ਨੇ ਅਗਜਾਨ ਮੇਂ ਸਵਾਲਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਜਗਾਵਤਾ ਹੈਤਬਅਪਨੇਸ੍ਵਰੂਪਕੀਸੁਧਹੋਤੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੋਇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਬ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰ ਜਾਇ ਫਿਰ ਉਸ ਕਾ ਮਰਣਾ ਕਬੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸਦਾ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸਨੋ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਖਾਵੈ ਸਭ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਢੈ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਿਸ ਆਪ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਆਪ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਸਭ ਕੋਈ ਖਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰੀ ਅਧੀਨਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿ ਤੁਧ ਨੋ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇਰੀ ॥
ਸੋਈ ਸਾਹੁ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ ਜਿਨਿ ਵਖਰੁ ਲਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਤੇਰੀ ॥

ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਸਲਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰੀ ਨਾਮ (ਧਨੁ) ਧੰਨਤਾ ਯੋਗਜ (ਵਖਰੁ) ਮਾਲ ਵਾ ਸੌਦਾ ਲਾਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਚਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਬਨਜਾਰਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਤਿਸੈ ਨੋ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜਿਨਿ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕੀ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰੀ ਢੇਰੀ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਯਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਭ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੋ ਜਿਸ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੀ (ਢੇਰੀ) ਹੰਤਾ ਮਾਰਕੇ ਕਢ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੇ ਮਰਣੇ ਕੋ ਮੁਖਜ ਮਰਣਾ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਕਬੀਰਾ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ ਮਰਿ ਭਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥
ਐਸੀ ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਦੇਹ ਤਜਾਗ ਰੂਪ ਮਰਣੀ ਕਰ ਤੋ ਮਰਤਾ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਮਰ ਗਜਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਕੋਈ ਭੀ ਨ ਰਹਾ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਕੋਈ ਭੀ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ ਭਾਉ ਕੀ ਮਰਣੀ ਸੇ ਜੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਫਿਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਵ ਮਰਹਗੇ ਕੈਸਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥
ਜੇਕਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਤਾ ਸਹਲਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਯਹਿ ਹਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਰੇਂਗੇ ਅਰ ਕੈਸਾ ਵਹੁ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਨ ਬੀਸਰੈ ਤਬ ਚਾਹੈ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਰੇ ਤੋ ਮਰਣਾ (ਸਹਲਾ) ਸਹਿਤ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾ ਸਫਲਾ ਵਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਣੈ ਤੇ ਜਗਤੁ ਡਰੈ ਜੀਵਿਆ ਲੋੜੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ
ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ ਤਾ ਸਦ ਜੀਵਣੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਮਰਨੇ ਸੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਡਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਜੀਵਨਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰੇਹੈ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮਰਣੀ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤਜ ਸੇ ਜੀਵ ਭਾਉ ਸੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤੌ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਤਜ ਜੀਵਣ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਾ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਪਾਵੈ ॥
ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵੈ ਆਪਣਾ ਸੇਵਕੁ ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਉਤਾ ਹੈ॥ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹਾਰ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣਿਆ ਸੇਵਕਾ ਕੀ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਖੈ ਆਪਣਿਆ ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਵੈ ॥
ਧਰਮਰਾਇ ਹੈ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਵਕ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਸੋ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਝਖਿ ਝਖਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ੧੭ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਆਪ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਸਭ ਕੋ ਪਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਯਹ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ ਜਨੋਂ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾਪਜਾਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਕਾ ਪਜਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਪਜਾਰਿਓਂ ਸੇਬਿਨਾ ਔਰੁਕਿਨਜੀਸ੍ਰਿਸਟੀ(ਝਖਿ ਝਖਿ)ਖਪ ਖਪਕਰਕੇ ਆਉਤੀਜਾਤੀਰਹਿਤੀਹੈ ॥੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਰਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਅਤੁਲੁ ਨ ਤੁਲਿਆ ਜਾਇ ॥

ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਾਮ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਬਡਾ ਹੈ ਅਤੋਲ ਹੈ ਤੋਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਕਿਤੈ ਨ ਲਇਆ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਆਜ ਤਕ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ ਕਰ(ਭੇਦਿਆ)ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਇਸ ਰੀਤੀ ਸੇ ਸੋ ਰਾਮ ਜਗਜਾਸੂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਮੇਉ ਹੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਦਜਪਿ ਰਾਮ ਆਪ(ਅਮੇਉ) ਮਾਪਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਜਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸੇ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖੁ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਆਪ ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਏ ਮਨ ਇਹੁ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਤੋਟਾ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਈ ਲਾਹਾ ਸਦ ਹੀ ਹੋਇ ॥

ਹੇ (ਮਨ)ਪਜਾਰੇ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵਾਸੋਂਰੂਪੁਮੂਲਕਾਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਦੀਵਕਾਲ ਲਾਭ ਹੀ ਹੋਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਖਾਧੈ ਖਰਚਿਐ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਓਹੁ ਦੇਇ ॥

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਾਣਤ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥

ਖਾਤੇ ਖਰਚਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤੇ ਔਰ ਜਪਾਉਤੇ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਓਹ ਸੰਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਤੇ ਹੈਂ । ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਪਾਇਕੇ ਸੰਸਜ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨ ਕਬੀ ਤਿਸ ਧਨ ਕਾ (ਹਾਣਤ) ਨਾਸੁ ਹੀ ਕਦੇ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਜੇ ਕਹੈ ਵਹੁ ਧਨ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਸਭ ਘਟ ਅੰਦਰੇ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਹਰਿ ॥

ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹਰਿ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਹਰ ਹੈ । ਆਪ ਹੀ ਮਨਮੁਖੋਂ ਸੇ ਗੁਪਤਬਰਤਤਾਹੈਆਪਹੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ ਕਰਿ ਵਰਤਿਆ ਸੁੰਨਾਹਰਿ ॥

ਓਥੈ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨ ਸਾਸਤਾ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਰ ਹਰਿ ॥

(ਸੁੰਨਾਹਰਿ) ਅਫੁਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗੁ ਛਤੀਹ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਅੰਧਕਾਰ ਕਰਕੇ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਭਾਵਪ੍ਰਲੋਹੀ ਰਖੀ ਓਥੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਹਾਂ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਥਾ ॥

ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਆਪਿ ਸਭਦੂਹੀ ਬਾਹਰਿ ॥

ਆਪਣੀ ਮਿਤਿ ਆਪਿ ਜਾਣਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਗਉਹਰੁ ॥ ੧੮ ॥

ਸਭ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਉਨ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ (ਤਾੜੀ ਲਾਇ) ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਥਾ ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੀ ਮਰਜਾਦਾ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਗਉਹਰੁ) ਮੋਤੀ ਰੂਪ ਸੁਧ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਮੁਆ ਮਰਦੋ ਮਰਦਾ ਜਾਇ ॥

ਜਿਚਰੁ ਵਿਚਿ ਦੰਮੁ ਹੈ ਤਿਚਰੁ ਨ ਚੇਤਈ ਕਿ ਕਰੇਗੁ ਅਗੈ ਜਾਇ ॥

ਤਾ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਰ ਗਜਾ ਹੈ ਔਰ ਮਰਤਾ ਹੀ ਮਰਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ (ਜਿਚਰੁ) ਜਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਵਿਚ(ਦੰਮੁ)ਸ੍ਵਾਸ ਹੈ (ਤਿਚਰੁ) ਤਬ ਤਕ ਬੰਦਾ ਹਰੀ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸੋ ਆਗੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ (ਕਿਕਰੇਗੁ) ਕਜਾ ਕਰੇਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਸੁ ਚੇਤੰਨੁ ਹੋਇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਏਥੈ ਕਮਾਵੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਅਗੈ ਪਾਇ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗਜਾਨੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਚੈਤੰਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅੰਧਾ ਅਗਜਾਨੀ (ਅੰਧੁ) ਬਿਧੀ ਰਹਤ ਭਾਵ ਫਲੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਿਛੈ ਕਮਾਯਾ ਸੋ ਅਬ ਮਿਲੇ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਅਬ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਧੁਰਿ ਖਸਮੈ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਇਆ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚੇਤਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

(ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਿਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ (ਅੰਤਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਲਿਵ ਲਗਾਏ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਦਮਿ ਦਮਿ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਲਦਾ ਦੰਮੁ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਉ ਗਇਆ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ॥

ਸੋ ਸਦਾਵ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸੰਭਾਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਸ੍ਵਾਸ ਭੀ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਕੌ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਜ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਮਰਤਬਾ ਤਿਸਨੋ ਦੇਇ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਇਹ ਮਰਾਤਬਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ (ਰਜਾਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਬੀਨਿਆ ਆਪੇ ਪਰਧਾਨਾ ।
ਆਪੇ ਰੂਪ ਦਿਖਾਲਦਾ ਆਪੇ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਬੀਨਿਆ) ਦੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਵਾ (ਦਾਨਾ) ਦਾਤਾ ਅਰ (ਬੀਨਾ) ਚਤਰ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਧਜਾਨ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਮੋਨੀ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਕਥੈ ਗਿਆਨਾ ॥ ਕਉੜਾ ਕਿਸੈ ਨ ਲਗਈ
ਸਭਨਾ ਹੀ ਭਾਨਾ ॥ ਉਸਤਤਿ ਬਰਨਿ ਨ ਸਕੀਐ ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੧੯ ॥

ਆਪ ਹੀ ਮੋਨੀ ਹੋਕਰ ਬਰਤਦਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਗਜਾਨ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਕਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਉੜਾਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਸਭ ਕੋ ਹੀ ਅਛਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਨਿਤਜ ਨਿਤ ਬਲਿਹਾਰਜਾਤਾਹੂੰ॥੧੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕਲੀ ਅੰਦਰਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿੰਨਾ ਦਾ ਅਉਤਾਰੁ ॥
ਪੁਤੁ ਜਿਨੂਰਾ ਧੀਅ ਜਿੰਨੂਰੀ ਜੋਰੂ ਜਿੰਨਾ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ (ਜਿੰਨਾ)ਭੂਤੋਂ ਕਾ ਅਉਤਾਰ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਤਿ ਅਸੁੱਧ ਹੈਂ ॥ ਪੁਤ੍ ਛੋਟਾ (ਜਿਨੂਰਾ) ਭੂਤ ਹੈ ਬੇਟੀ ਛੋਟੀ (ਜਿੰਨੂਰੀ) ਭੂਤਨੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਭ ਭੂਤੋਂ ਕੀ ਸਰਦਾਰਹੈ ਭਾਵ ਸਭਲੋਕਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ (ਕਲੀ)ਕਲੇਸ ਮੇਂ ਜਿਨ੍ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਜਨਮ੍ ਹੈ ਤਿਨਕਾ(ਪੁਤੁ) ਮਨੁ ਜਿਨਾਂਦਾ ਬਚਾ ਹੈ (ਧੀ) ਬੁਧੀ ਜਿਨਕੀ ਬਚੀ ਹੈ(ਜੋਰੂ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਾਵ ਅਵਿਦਜਾ ਜਿੰਨਾ ਭਾਵ ਸਭ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੂਲੇ ਭੂਲੇ ਅਖੁਟੀ ਜਾਂਹੀ ॥ ਨਾਰਦਿ ਕਹਿਆ ਸਿ ਪੂਜ ਕਰਾਂਹੀ ॥
ਅੰਧੇ ਗੁੰਗੇ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ਪਾਥਰੁ ਲੇ ਪੂਜਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
ਓਹਿ ਜਾ ਆਪਿ ਡੁਬੇ ਤੁਮ ਕਹਾ ਤਾਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਜੋ ਉਨਸੇ ਅਛੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਗਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ । ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਮੂਲ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੋ ਅਖੁਟੁ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਖੁਟੀ ਮੁਕਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਚੋਕੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਉਨ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮੀ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਖਾਣ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਨਾਰਦ ਪੰਚਰਾਤ੍ ਮੇਂ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਪੂਜਨ ਕਾ ।ਥਧਾਨ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ (ਅੰਧੇ) ਅਗਜਾਨੀ (ਗੁੰਗੇ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪੀ ਜਿਹਬਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਐਸੇ ਅੰਧੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅੰਧੇਰਾ ਹੀ ਰਾਹਤਾ ਹੈ ਪਾਖਾਣ ਕੋ ਲੇਕਰ ਉਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਤਿ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਯਹ ਨਹੀਂ ਬਿਚਾਰਤੇ ਕਿ ਪਥਰ ਤੰ ਆਪਹੀ ਡੂਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਤਰਨ ਹਾਰ ਹੋਵੋਗੇ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ।' ਨਾਰਦ ਜੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਧ੍ਰੂਹ ਬਿਆਸਾਦਿ ਅਨੰਤੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਤਥਾ ਸੁਧ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਨਾਰਦ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾਹੈ ਇਸ ਸਥਾਨਮੇਂ ਨਿੱਖੇਧ ਕਿਜੋਂ ਕੀਆ ਹੈ?॥ਉੱਤਰ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਨਾਰਦ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸੁ ਕਾ ਕੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਨਾਰਦ ਬਚਨ ਬਿਆਸ ਕਹਿਤ ਹੈਂ"ਸੁਕ ਕਹੁ ਪੂਛਹੁ ਜਾਇ" ਪੁਨਾਃ"ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਸਿਮ੍ਰਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਆਸ ਸੁਕ ਨਾਰਦ ਬਰਨ ਸੁਭ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਰੇਨ।"ਤਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ "ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਉਪ-ਦੇਸਿਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅਮਿਓ ਰਸੁ ਪੀਤਾ।"ਤਥਾ"ਨਾਰਦ ਮੁਨਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮਥ ਭਾਗਵਤ ਗੁਨ ਗੀਤ ਕਰਾਇਆ।ਬਿਨ ਸਰਨੀ ਨਹ ਕੋਇ ਤਰਾਇਆ।"ਇਸ ਮੂਲ ਭਾਉ ਨਾਰਦ ਕੋ ਭੂਲ ਕਰ ਭਾਵ ਨਾਰਦ ਨੇ ਜੋ ਨਾਮੁ ਮਹਾਤਮ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਭੂਲ ਕਰ ਕੇਵਲ ਪੂਜਾ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਥਨੁ ਹੈ (ਅਖੁਟੀ) ਬਿਖਮ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅੰਧੇ ਗੁੰਗੇ ਜੋ ਉਨ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਕੋ ਪਢਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਅਗਜਾਨੀ ਔਰ ਮੁਗਧ ਸੋ ਪਾਥਰ ਪੂਜਾ ਹੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾਮੇਂ ਅਗਜਾਨੀਓਂਕੇ ਮਨ ਸਿਥਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਉਸ ਭਾਉ ਕੋ ਨ ਸਮਝ ਕਰ ਹਮ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕੇ ਕਹੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਉ ਨਾਮ ਕਾ ਤਤ੍ਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕਥਨ ਉਨ ਪਰ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਕਲਜੁਗੀਏ ਜੀਵ ਯਾ ਤੋ ਕੂਤੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸਲੋਕ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੁਛ ਗਜਾਤਵਾਨ ਹੂਏ ਤੋ ਪਥਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਅਪਨਾ ਹਿੰਦੂ ਪੁਨਾ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਬਿਮੁਖ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁ ਕਿਹੁ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਹੈ ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ॥
ਭਗਤ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਏਕ ਕੈ ਪੂਰਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਤੁਮਾਰੇ ਬਸ ਮੇਂ ਹੈ ਅਰੁ ਭਗਤ ਏਕ ਤੇਰੇ ਹੀ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਯਥਾਰਥ (ਵੇਸਾਹੁ) ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਜਿ ਰਜਿ ਜਨ ਖਾਹੁ ॥
ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਅਨਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਚੁ ਲਾਹੁ ॥
ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ ॥ ੨੦ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਨ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਕੋ ਰਜ ਰਜ ਕਰਕੇ ਖਾਤੇ ਹੈਂ । ਹੇ ਸਚ ਰੂਪੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਲਾਹੇ ਸੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ) ਸਰਬ ਕਾ ਪੂਰ ਬਯਾਪਕ ਰੂਪੁ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੇ ਸੰਤ ਪਯਾਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਸਜ ਅਰੁ ਅਗਾਧ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋਗੀਪ੍ਰਤੀਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥ **ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੇ ਆਵਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਕਮੇ ਜਾਇ ॥**
ਜੇਕੋ ਮੂਰਖੁ ਆਪਹੁ ਜਾਣੈ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

ਹੇ ਜੋਗੀ ਸਭ ਕੁਛ ਹੁਕਮ ਸੇ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਕੁਛ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਆਪਸੇ ਕੀਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਅੰਧ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ (ਰਜਾਇ) ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਆਗਜਾ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸਨੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਤਿਸੁ ਜੋਗੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਸਭੁ ਕੋ ਵਸੈ ਭੇਖੀ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੋਗੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸੋਈ ਜੁਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਕੀ ਦੇਹ ਰੂਪੁ ਨਗਹੀ ਮੇਂ ਸਭ ਕੋਇ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸੁਭ ਗੁਨ ਆਇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਜੋਗੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਜੋਗੀ ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੋਤਾਹੈ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਜੰਤੁ ਉਪਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਆਧਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਸੁਖਮੁ ਭਾਲੀਐ ਆਪੇ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਜੰਤੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਆਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੂਖਮ ਰੂਪੁ ਭੀ ਆਪਹੀ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈਂ ਔ ਆਪਹੀ ਪਸਾਰਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਇਕਾਤੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਆਪੇ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਰੇਨਾਰੁ ॥
ਹੋਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਨ ਸੁਝਈ ਤੂ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨੧ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਆਪੇ ਇਕਾਂਤੀ ਹੋਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਬਡੇ ਪਰਵਾਰ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਤੇਰੇ ਸੇ ਏਕ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਦੇਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝਕੋ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਦਾਤ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨੧ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧ ॥ ਕਹੇ ਅਰਥ ਕੀ ਸਮਝ ਕਰੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਇ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕੇ ਪਿਤਾ ਚੰਦ੍ਰਭਾਨ ਸੰਧੂ ਕੇ ਕੂਪ ਪਰ ਬੈਠੇ ਥੇ ਯੇਹਿ ਸੁਧ ਸੁਨ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਆਈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਘਰ ਚਲੋ ਔ ਇਸ ਭੇਖ ਕੋ ਛੋਡੋ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਸਹਤ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਮਾਤਾ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਔ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਅਮਲੀ ਅਮੁਲੁ ਨ ਅੰਬੜੈ ਮਛੀ ਨੀਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਜੋ ਰਤੇ ਸਹਿ ਆਪਣੈ ਤਿਨ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਅਮਲੀ ਕੋ ਅਮਲ (ਨ ਅੰਬੜੈ) ਨ ਮਿਲੈ ਔ ਮਛਲੀ ਕੋ ਜਲ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤੋ ਵਹੁ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਚਾਹੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇਈਏ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਸੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਤਉ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਾਵੈ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜੋ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ (ਵੰਞਾ) ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ(ਖੰਨੀਐ)ਟੁਕੜੇ ੨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥੧॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਫਲਿਓ ਰੁਖੜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾਕਾ ਨਾਉ ॥
ਜਿਨ ਪੀਆ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਸਫਲ ਬ੍ਰਿਖਜ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਹੈ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੇ ਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਮੈਕੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਹੀ ਵਸਹਿ ਹਭੀਆ ਨਾਲਿ ॥
ਤਿਖਾ ਤਿਹਾਇਆ ਕਿਉ ਲਹੈ ਜਾ ਸਰ ਭੀਤਰਿ ਪਾਲਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ (ਮੈਕੀ) ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਔ (ਹਭੀਆ) ਸਭਕੇ ਸਾਥ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਜਲ ਕਾ ਪਜਾਸਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਜਾਸ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜੋ ਸਰੋਵਰ ਤੋ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਮੇਂ (ਪਾਲਿ) ਵਟ ਭਾਵ ਦੀਵਾਲ ਹੈ ॥
ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਪਾਲ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਨਾਨਕੁ ਤੇਰਾ ਬਾਣੀਆ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈ ਰਾਸਿ ॥
ਮਨ ਤੇ ਧੋਖਾ ਤਾ ਲਹੈ ਜਾ ਸਿਫਤਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਤੇਰਾ) ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ਹੂੰ ਔਰੁ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਆਪ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀਮਾਂਗਤਾਹੂੰ॥ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਸੰਦੇਹ ਤਬ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋਇਗਾ ਜਬ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਔਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰੂੰਗਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣਿ ਕੂਕੇ ਕਾਇ ॥
ਜੇ ਗੁਣਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੈ ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਗੁਣਵਾਨੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਨੇ ਪਤੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਣ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਪੁਕਾਰਨਾ ਬਜਰਥ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗੁਣੋਂਵਾਲੀ ਹੋ ਰਹੇ ਤੋ (ਭੀ) ਬਹੁੜੋ ਅਨੰਦ ਭੋਗਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਵੈ ਵਾ ਪਤੀ ਤਿਸਕੇ ਭੋਗਣੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਰੀਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੇ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀਓ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੋ (ਰੀਸਾਲੂ)ਸੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਰਸੋਂ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈ ਫਿਰ (ਧਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰੋਂ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਆਨ ਦੇਵਤਾਓਂ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਸੇ (ਕੀ) ਕਿਓਂ ਰਮਣ ਕਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਣੀ ਕਾਮਣ ਜੇਥੀਐ ਜੇ ਮਨੁ ਧਾਗਾ ਹੋਇ ॥
ਮਾਣਿਕੁ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਲੀਜੈ ਚਿਤਿ ਪਰੋਇ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮੁ ਕਰਣੀ ਰੂਪੁ ਟੂਣਾ ਜਾਦੂ ਜੇ ਹੋਵੇ ਜੇ ਮਨ ਕਹੀਏ ਮਨਨ ਰੂਪ ਤਾਗਾ ਹੋਵੈ ਗਲ ਮੈਂ ਵਾ ਸਿਰ ਪਾਉਣੇ ਦਾ ਵਾ ਕਰਣੀ ਕਾ ਮਣ ਨਾਮੁ ਮਣਕਾ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਹੀਰਾ ਮਾਣਕੁ ਮਨ ਸੁਧੁ ਕਰਣਾ ਏਹੁ ਤਾਗਾ ਹੋਵੈ ਮਾਣਕੁ ਮਨਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮੁਲੁ ਦੇਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਕਹੀ ਰੀਤ ਸਿਉਂ ਚਿਤ ਮੈਂ ਪਰੋਇ ਲਈਏ ॥ ੨ ॥

ਰਾਹੁ ਦਸਾਈ ਨ ਜੁਲਾਂ ਆਖਾਂ ਅੰਮੜੀਆਸੁ ॥
ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਿ ਅਕੂਅਣਾ ਕਿਉ ਥੀਵੈ ਘਰੁ ਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਯਹ ਕਹੈ ਰਸਤਾ ਤੋਂ (ਦਸਾਈ) ਪੂਛਾ ਤਿਸ ਰਸਤੇ ਮੈਂ (ਨ ਜੁਲਾ) ਨ ਚਲਾਂ ਔਰੁ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹੂੰ ਕਿ ਮੈਂ (ਅੰਮੜੀਆਸੁ) ਪਹੁਚ ਗਇਆ ਹੂੰ ਯਹਿ ਬਿਰਥਾ ਕਹਨਾ ਹੈ ਤੈਸੇ (ਤੈ) ਤਿਸੁ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤੋ(ਅਕੂਅਣਾ) ਬੋਲਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤੋ ਹੈ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਉਸਕਾ ਘਰ ਮੇਂ ਬਾਸ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਥੀਵੈ) ਹੋਇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਤੈ ਸਹ ਲਗੀ ਜੇ ਰਹੈ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਤੂੰ ਤਿਸੁ ਪਤੀ ਸੇ ਲਗੀ ਰਹੈਗੀ ਤੋ ਫਿਰ ਸੋ ਪਜਾਰਾ ਤੇਰੇ ਸੇ ਵਾ ਤਿਸਤੇ ਤੂੰ ਰਮਣ ਕਰੈਗੀ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਏ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਇਸੀ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ ਜਿਸ ਉਪਾਸਕ ਕਉ ਕਬੀ ਏਕਾਗਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਾਲ ਦਰਸਨ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਥਾਨ ਹੂਈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਰੂਪਕ ਅਲੰਕਾਰ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਤੀ ਬਿਛਰਾ ਹੂਆ ਸੁਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾ ਸੁਪਨੇ ਆਇਆ ਤਬ ਵਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਪਨੇ ਸੇ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਉ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਤੁਮਕੋ ਕੈਸਾ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਥਾ ? ਅਰ ਤੈਨੇ ਕਛ ਕਹਾ ? ਸੋ ਮਧਮ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਮੋਰੀ ਰੁਣਝੁਣ ਲਾਇਆ ਭੈਣੇ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਭੈਣੇ ਜਬ ਸਾਵਣ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਆਇਆ ਸੀ ਵਹੁ ਵਰਤਮਾਨ ਮੋਹੈ ਜੈਸੇ ਮੋਰਾਂ ਨੇ ਅਨੰਦ ਸੇ (ਰੁਣਝੁਣ) ਇਕ ਰਸ ਸਬਦ ਕੀਆ ਬੋਲੇ ਹੈਂ ॥ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਸੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾਂ ਭਾਵ ਕਹਾਂ ॥

ਤੇਰੇ ਮੁੰਧ ਕਟਾਰੇ ਜੇਵਡਾ ਤਿਨਿ ਲੋਭੀ ਲੋਭ ਲੁਭਾਇਆ ॥

ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਜੋ (ਮੁੰਧ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਕਟਾਖ ਜੋ ਹੈਂ ਵਡਾ ਲੋਭੀ ਕਰਕੇ ਲੋਭੁ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਲੁਭਾਇ ਲੀਆ ਤਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ॥ ਪੁਨਾ ਔਰ ਭੀ? ਸੋ ਮਧਮ ਸਖੀ ਕਹਿਤ ਹੈ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਟਹੁ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੋ ॥

ਪੁਨਾ ਮੈਂ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਟਹੁ ਕਹੀਏ ਉਪਰੋਂ(ਖੰਨੀਐ)ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਵਾਰਨੇਹੋਜਾਵਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਂਉ ਪਰ ਤੇਭੀ(ਕੁਰਬਾਣੋ) ਵਾਰਨੇ ਜਾਵਾਂ ਤਬ ਉਤਮ ਨੇ ਪੂਛਾ ਓਹ ਕਛ ਬੋਲਾ ਥਾ? ਮਧਮ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਨੰ ਕਹਾ ਤਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਹੈਂ ਤੋ ਮੈਂ ਕਹਾ ॥

ਜਾਂ ਤੂ ਤਾ ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕੇਹਾ ਮੇਰਾ ਮਾਣੋ ॥

ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਜਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਿਆਗਿਆਂ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਮਾਨ ਹੈ ਪਤੀ ਬਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਦੁਰਦਿਸ਼ਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਇਤਨਾ ਕਹਨੇ ਸੇ ਭੀ "ਸੁਪਨੇ ਆਇਆ ਭੀ ਗਇਆ ਮੈ ਜਲ ਭਰਿਆ ਰੋਇ" ॥ ਸੋਭੀ ਬਹੜੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਮੈਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੈਂ ਜਲ ਭਰ ਰੋਇ ਦੀਆ ॥ ਤਬ ਉਤਮ ਸਖੀ ਬੋਲੀ ॥

ਚੂੜਾ ਭੰਨੁ ਪਲੰਘ ਸਿਉ ਮੁੰਧੇ ਸਣੁ ਬਾਹੀ ਸਣੁ ਬਾਹਾ ॥

ਸੋ ਉਤਮ ਕਹਤੀ ਹੈ ਸਹਿਤ ਬਾਹੀਆਂ ਦੇ ਜੋ ਪਲੰਘ ਹੈ ਸਣ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਚੂੜਾ ਹੈ ਸੋ ਚੂੜਾ ਭੰਨ ਹੇ ਮੁੰਦੇ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਪਲਘ ਭੀ ਭੰਨ ॥ ਪਤੀ ਬਿਨ ਸੰਗਾਰ ਸਿਹਜਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀਏ ਮੁੰਧੇ ਸਹੁ ਰਾਤੋ ਅਵਰਾਹਾ ॥

ਏਤੇ ਚੂੜੇ ਆਦ ਵੇਸ ਕਰਤੀ ਹੀ ਤੂੰ ਰਹੀ ਸਹੁ ਅਵਰ ਸਖੀਆਂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਤੋ ਤੇਰਾ ਸਿੰਗਾਰ ਬਿਰਥਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁੰਧੇ ॥

ਨਾ ਮਨੀਆਰੁ ਨ ਚੂੜੀਆ ਨਾ ਸੇ ਵੰਗੁੜੀਆਹਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਸਹ ਕੰਠਿ ਨ ਲਗੀਆ ਜਲਨੁ ਸਿ ਬਾਹੜੀਆਹਾ ॥

ਨਹੀਂ ਮਨੀਆਰੁ ਚੰਗਾ ਟਕਸਾਲੀ ਨ ਚੂੜੀਆ ਨ ਵੰਗਾਂ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਮਿਲੀਆਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੋ ਪਤੀ ਕੰਠ ਨਾ ਲਗੀਆਂ ਸੋ ਬਾਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਜਲਨ ਭਾਵ ਨਿਕੰਮੀਆਂ ਵਾ ਦੁਖ ਸੇ ਜਲਤੀਆਂ ਹੈਨ ॥ ਮੁੰਧ ਵਾਚ ॥

ਸਭਿ ਸਹੀਆ ਸਹੁ ਰਾਵਨ ਗਈਆ ਹਉ ਦਾਧੀ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਵਾ ॥
ਅੰਮਾਲੀ ਹਉ ਖਰੀ ਸੁਚਜੀ ਤੈ ਸਹ ਏਕਿ ਨ ਭਾਵਾ ॥

ਸਭੀ ਸਖੀਆਂ ਸਹੁ ਕੇ ਰਾਵਨੇ ਕੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਸਿਹਜਾ ਮੈ ਮੈਂ ਦਗਧ ਹੂਈ ਕਾਮ ਅਗਨੀਸੇ ਕਿਸ ਦਵਾਰੇ ਜਾਵਾਂ॥ ਅੰਮਾਲੀ ਕਹੀਏ ਤੁਲ ਉਤਮ ਸਖੀ ਹਮ ਅਪਨੇ ਜਾਨੇ ਤੂੰ (ਖਰੀ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਚਾਰ ਵਾਲੀ ਜਾਨਤੀ ਸਾਂ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੋ ਏਕ ਕਰਤਬ ਭੀ ਹਢਾ ਨ ਲਗਾ ਤਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਮਾਠਿ ਗੁੰਦਾਈਂ ਪਟੀਆ ਭਰੀਐ ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰੇ ॥
ਅਗੇ ਗਈ ਨ ਮੰਨੀਆ ਮਰੋ ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰੇ ॥

(ਮਾਠ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਦਾਈਆਂ ਪਟੀਆਂ ਕੇਸੋਂ ਕੀ ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰ ਸੇ ਭਰੀ ਅਗੇ ਸਨਮੁਖ ਗਈ ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਈ ਹੁਨ ਬਾਰੰਬਾਰ ਝੂਰ ਕੇ ਮਰਤੀ ਹੋ ॥

ਮੈ ਰੋਵੰਦੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਰੁਨਾ ਰੁੰਨੜੇ ਵਣਹੁ ਪੰਖੇਰੂ ॥
ਇਕੁ ਨ ਰੁਨਾ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕਾ ਬਿਰਹਾ ਜਿਨਿ ਹਉ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ ॥

ਮੈਨੂੰ ਰੋਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਸਭ ਜਗਤ ਦਇਆ ਸੇ ਰੁੰਨਾ ਬਨਕੇ ਪੰਖੀਂ ਆਦ ਜੀਵ ਭੀ ਰੋਏ॥ ਏਕ ਬਿਛੋੜੇ ਕੋ ਦਇਆ ਨ ਆਈ ਜੋ ਦੂਰ ਨ ਹੂਆ ਰੋਤਾ ਜੇ ਤਰਸ ਕਰਤਾ ਤੋ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਵਿਛੋੜੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੈ ਆਇਆ ਭੀ ਗਇਆ ਮੈ ਜਲੁ ਭਰਿਆ ਰੋਇ ॥

ਇਸ ਕਾ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਹੂਆ ॥

ਆਇ ਨ ਸਕਾ ਤੁਝ ਕਨਿ ਪਿਆਰੇ ਭੇਜਿ ਨ ਸਕਾ ਕੋਇ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਬਿਰਹ ਆਤੁ ਕਹਤੀ ਹੂੰ। ਬਾਵਰਿਆ ਕੀ ਤਰਾਂ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਨਾ । ਮੈਂ ਆਪਨਾ ਆਇ ਸਕਤੀ ਹਾਂ ਨ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਸਕਤੀ ਹਾਂ ॥

ਆਉ ਸਭਾਗੀ ਨੀਦੜੀਏ ਮਤੁ ਸਹੁ ਦੇਖਾ ਸੋਇ ॥

ਅਬ ਮਧਮ ਨੀਦ ਕੋ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿ ਸੁਪਨ ਮੇਂ ਹੀ ਪਤੀ ਕਾ ਪੁਨਾਵਾ ਦਰਸਨ ਹੋਜਾਏ ॥ ਉਤਮ ਵਾਚ ॥

ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਾਤ ਜਿ ਆਖੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਤਮ ਨੇ ਕਹਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਬਾਤ ਜੋ ਕਹੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਤਿਸਕੋ ਦੇਵੇਂ ? ਮਧਮ ਵਾਚ ॥

ਸੀਸੁ ਵਢੇ ਕਰਿ ਬੈਸਣੁ ਦੀਜੈ ਵਿਣੁ ਸਿਰ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥

ਮਧਮ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਸੇਵ ਕਰਾਂ ਜੇ ਓਹੁ ਮਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸੀਸ ਭੀ ਕਾਟ ਦੇਵਾਂ ਬਿਨਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ॥

ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਜੀਅੜਾ ਨ ਦੀਜੈ ਜਾ ਸਹੁ ਭਇਆ ਵਿਡਾਣਾ ॥ ੧॥ ੩ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਸਿਰ ਦੇਨੇ ਸੇ ਤੋ ਮਰੇਗੀ ॥ ਵਾ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਹੇ ਸਿਰ ਦੇਨੇ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਗੀ ਤਬ ਕਹੇ ਕਿਉਂ ਨ ਮਰੀਏ ਜੀਵ ਕਿਉ ਨ ਦੇਈਏ ਤਿਸ ਕਉ ਜੋ ਸਹੁ ਬਿਗਾਨਾ ਹੂਆ ਆਪਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਰਣਾ ਭੀ ਚੰਗਾ ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਉਤਮ ਸਖੀ ਗਜਾਨਵਾਨ ਔ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਾਸ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਮਧਮ ਸਖੀ ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਉਥਾਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲੁ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਸੁਪਨੇ ਆਇਆ ॥ ਹੇ ਸਖੀ ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਇਕਾਗਰ ਹੋਣੇ ਸੇਂ ਜਬ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੇ ਸਖੀ ਤਬ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਭਾਵ ਅਨੰਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਅਰੁ(ਮੋਰੀ) ਮੋਰੋ ॥ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਨੇ(ਰੁਣਝੁਣ) ਭਾਵ ਉਤਸਾਹ ਰੂਪ ਸਬਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕੋ ਲਗਾਯਾ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਯ ਪਰਫੁਲਤ ਹੂਏ ॥ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੇ ਕਟਾਰ ਸਮ ਤੀਖੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਕਟਾਖੋਂ ਨੇ ਅਰੁ ਜਗਜਾਸੂ ਕੇ ਬਾਧਨੇ ਕੋ ਜੋ ਜਿਵੜਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੁਝ (ਮੁੰਧ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਲੋਭੀ ਹੂਈ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਪਨੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਲਿਆ ਹੈ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ (ਵਿਟਹੁ) ਊਪਰਸੇ (ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ) ਟੁਕੜੇ ੨ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਪਰੋਂ ਭੀ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ਜਾ ਤੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਥਾ ਤਬ ਮੈਨੇ ਮਾਣੁਕੀਆ ਹੈਸੀ ਕਿ ਮੁਝਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆਹੈ ਜਬ ਤੈਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਨੁਕੋ ਦੇਖਾ ਤਬ ਤੂੰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਤੀ ਮੈ ਵਿਖੇਪ ਹੋਗਿਆ ਪੁਨਾ ਮੈਨੇ ਰੋਇਕਰ ਨੈਤ੍ਰੋਂਕੋ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰਾ॥ਸੋਅਬਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਕੈਸਾ ਰਹੈ ॥ ਭਾਵ ਮਾਨੁ ਨਾ ਰਹਾ ॥ ਤਬ ਉਤਮ ਸਖੀ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਉਪਾਉ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੂਈ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਮੁੰਧੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਚੂੜਾ ਬਾਹੋਂ ਸਹਿਤ ਭਾਵ ਅਗ ਆਦਿਕ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਚੂੜਾ ਅਰੁ ਤਿਨਕਰਮੋਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੀਆਂ ਬਿਧੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪਲਘੁ ਬਾਹੀਆਂ ਸਹਤ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਚਤੁਸਟੋ ਸਾਧਨ ਹੈ ਏਹ ਪਲੰਘ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਿਤੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਤੋੜ ਦੇਹੁ ਭਾਵ ਇਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇ । ਹੇ (ਏਤੇ)ਬਹੁਤੁ ਭਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਵੇਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀਏ ਪਤੀ ਤੋ ਅਵਰੋਂ ਮੈ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ।।ਜੇ ਕਹੈ ਪਤੀਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ।।ਨਾਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਨੀਆਰੁ ਭਾਵਬ੍ਰਹਮਸੋਤ੍ਰੀਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾ ਤੈਨੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਚੂੜੀਆਂ ਪਹਿਰੀਆਂ ਹੈ ॥ ਅਰ ਨਾ ਵਹੁ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾਮੈਤ੍ਰੀ ਅਪੇਖਜਾ ਰੂਪ (ਵੰਗੁੜੀਆ) ਠਲਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਚੂੜੇ ਦੀ ਰੋਕ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪੌਂਚੀਆਂ ਵਾ ਗਾਨੀਆਂ ਆਦਿ ਪਹਿਰਤੀ ਹੈਂ ਸੋ ਠਲਾਂ ਕਹਾਵਤੀ ਹੈਂ।। ਜੋ(ਸਹ)ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਕੰਠਮੇਂ ਨਹੀਂਲਗੀਆਂ ਸੋ ਬ੍ਰਿਤੀਯੋਂ ਰੂਪੁ ਬਾਹਾਂ ਜਲ ਜਾਵੇਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬਿਯਰਥ ਹੈਂ ॥ ਫਿਰ ਮਧਮ ਸਖੀ ਉਤਮ ਸਖੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕੀਆਂ ਸਭੀ ਸਖੀਆਂ ਪਤੀ ਕੋ ਭੋਗਣੇ ਵਾਸਤੇ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭੀ ਜਗਾ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਭੋਗਣੇ ਮੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਜਲੀ ਹੂਈ (ਕੈ) ਕਿਸਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਵੋਂ ਹੇ (ਅੰਮਾਲੀ) ਪਜਾਰੀ ਸਖੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ ਅਤੀ ਉਤਮ ਆਚਾਰੋਂ ਵਾਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀਂਪਰੰਤੂ (ਤੈ) ਤਿਸੁ ਪਤੀ ਕੋ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਭੀ ਸਾਧਨ ਅਛਾ ਨ ਲਗਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਸਾਧਨ ਕੌਨ ਥੇ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਮਾਠ) ਸਵਾਰ ਕੇ ਪਟੀਆਂ ਗੁੰਦਾਈਆਂ ਭਾਵ ਪਟਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਾਹਯ ਬਿਅਰਥ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਆ ਸੇ ਰੋਕੀਆਂ ਹੈ ਵਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਜਟਾ ਬਣਵਾਈਆਂ ਅਰ (ਮਾਗਾ) ਮੀਢੀਆਂ ਸੰਧੂਰ ਕੇ ਸਾਥ ਭਰ ਲਈਏ ਭਾਵ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਤਿਲਕ ਛਾਪਾ ਲਗਾਵਣਾ । ਵਾ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਜਟਾਓਂ ਮੇਂ ਧੂਰ ਮਿਲਾਈ । ਜਥ ਅਗੇ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਥਿਰਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਥ ਨ ਮੰਨੀਆਂ ਭਾਵ ਥਿਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਨ ਹੋਈ ਵਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀਆਂ (ਨ ਮੰਨੀਆ) ਪ੍ਰਵਾਣ ਨ ਹੋਈਆਂ ਤਥ ਝੂਰ ੨ ਕੇ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸਾਧਾਰਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਹਿ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਪਨਾ ਬਿਰਹੇ ਸਿਮਰਤੀ ਹੂਈ ਕਹਤੀ ਹੈ । ਜਥ ਮੈਂ ਰੋਈ ਤਥ ਮੇਰੇ ਦਰਦ ਕਰ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਹੀ ਰੋਤਾ ਭਇਆ ਅਰ ਬਨੋਂ ਵਿਖੇ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਭੀ ਰੋਵਤੇ ਭਏ । ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਦੇਖਾ ਸੋ ਸੋ ਨਗਰ ਬਾਸੀ ਅਰ ਬਨੋਂ ਬਾਸੀ ਕੋਮਲ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਭੀ ਰੋਤੇ ਭਏ । ਵਾ ਜਥ ਮੈਂ ਰੋਵਤੀ ਹੂੰ ਤੋ ਮੇਰੇ ਜਾਣੇ ਸਭੀ ਜਗ ਰੋਇਆਹੈ ਅਰ ਬਨ ਵੀ ਅਰ ਪੰਛੀ ਭੀ ਰੋਏ ਹੈਂ । ਇਕ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕਾ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਵਿਛੋੜਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਂ ਪਤੀ ਸੇ ਵਿਛੋੜੀ ਹੂੰ ਸੋ ਨਹੀਂ ਰੋਇਆ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕਿਸੀ ਸਾਧਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਤੀ ਅਰ ਕੋਈ ਇੰਦ੍ਰਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਸਕਤੀ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਆਦਿ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਜੋਗ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੂਈ ਐਸੇ ਕਹਿਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀ ਸਮਾਧ ਰੂਪ ਜੋਗ ਨਿੰਦ੍ਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੇਖਾ ਥਾ ਭਲਾ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਾਂ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕਾ ਵਿਰਲਾਪ ਸੁਣ ਕਰ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੈ) ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਾਤ ਕਹੇ ਤਿਸਕੋ ਕਿਆ ਦੀਜੇਗਾ । ਮਧਮ ਕਹਿਤੀ ਹੈ । ਸੀਸ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਬੈਠਣੇ ਕੋਆਸਣ ਦੇ ਦੇਈਏ ਭਾਵ ਸੀਸ ਦੇ ਦੇਵੇਂਗੀ ਅਰ ਸਿਰਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਕਟ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏਗੀ । ਉਤਮ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਤਿਸਕੇ ਅਗੇ ਕਿਉਂ ਨ ਮਰ ਜਾਈਏ ਅਰ ਜੀਉ ਕੋ ਦੇਇ ਨਾ ਦੇਈਏ ਭਾਵ ਮਰੀਏ ਭੀ ਅਰ ਜੀਉ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਦੇ ਦੀਜੀਏ । ਜਥਪਤੀ ਬੇਗਾਨਾਂ ਹੂਆ ਹੂਆ ਆਪਨਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਆਪਣਾ ਸਰਬੰਸ ਦੇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਕਰ ਸਾਧਾਰਣ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਮੈਲੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਲਾ ਤਨੁ ਧੋਤੈ ਮਨੁ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇ ॥
ਇਹ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੈਲੇ ਹੋਨੇ ਸੇ ਸਭ ਕਿਛ ਮੈਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧੋਨੇ ਸੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੀ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮੋਕਉ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਪਨਾ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਇਹ ਖਜਾਨਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਿਧਾ ਕੇ ਆਸਣ ਜੇ ਸਿਖੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਕਰਿ ਕਮਾਇ ॥
ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸਿਧੋਂ ਕੇ ਭਾਵ ਪਦਮ ਆਦਿਕ ਚੌਰਾਸੀ ਆਸਨ ਭੀ ਜੇਕਰ ਸੀਖ ਜਾਇ ਔ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਬਸੀਭੂਤ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੈ ਪਰੰਤੂ ਜਥ ਤਕ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤਥ ਤਕ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪ ਮਨਕੀ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥੨॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਹੋਰੁ ਸੰਜਮੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਕੇ ਇਸ ਮਨ ਰੋਕਨੇ ਕਾ ਕੋਈ ਸੰਜਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜਿਨਕੀ ਬਿਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲਟੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜਸ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤ ਯਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਮਿਲਦੋ ਮਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਕੋਈ ਫਿਰ ਜੀਵੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੋਵੈ ॥

ਮਮਤਾ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਛਾ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਮਮਤਾ ਕੀ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਇ ਤਬ ਇਹ ਮਨ (ਹਛਾ) ਸੁਧ ਭਾਵ ਨਿਰਮਲ ਹੋਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਨਦਰੀ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥
ਨਦਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਨਦਰੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ (ਨਦਰੀ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਤਬ (ਨਦਰੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਤਬ ਇਹੁ ਮਨ ਬਸ ਮੇਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਹੀ ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਏਕੋ ਚੇਤਹਿ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ
ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਮੂਲੇ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰ ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਤੂੰ ਏਕ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੈਗਾ ਫਿਰ ਤੁਝਕੋ ਦੁਖ ਕਦਾਚਿਤ ਨ ਹੋਗਾ ਭਾਵ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੁਖੀ ਰਹੇਗਾ ॥

ਨਦਰੀ ਮਰਿ ਕੈ ਜੀਵੀਐ ਨਦਰੀ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਨਦਰੀ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮਰ ਕਰਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਓਰ ਜੀਵੀਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰਕੇ ਬਸਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਤਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬੁਝ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥
ਅਨਰਸ ਸਾਦੇ ਲਗਿ ਰਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਜਿਹਵਾ ਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਚਾਖਾ ਸੋ ਜਿਹਵਾ ਜਲ ਜਾਵੇ। ਦ੍ਵੈਤ ਕਰ ਅਨ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸੁਆਦ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭਨਾ ਨਦਿਰਿ ਏਕ ਹੈ ਆਪੇ ਫਰਕੁ ਕਰੇਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਪਰ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਦਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਜੀਵ ਕੋ ਸਤਗੁਰ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਸਬਦਿ ਲਗੇ ਤਿਨ ਬੁਝਿਆ ਦੂਜੈ ਪਰਜਿ ਵਿਗੋਈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਇਹੀ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ਇਸ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕੋ ਬੂਝਾ ਹੈ ਔਰ(ਪਰਜਿ)ਪਰਜਾ (ਦੂਜੈ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਨੇ (ਵਿਗੋਈ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਰਵਹਿ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਮਤ ਸੇ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ (ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਕਰ। ਵਾ ਗੁਰਮਤ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਣੀ ਹੈ ॥ ਜੋਕਰ ਨਿਤ ੨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਹਿ ਤੋ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਗੁਣਾ ਕਾ ਨਿਧਾਨੁ ਏਕੁ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਤਾਕੋ ਪਾਏ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਵਿਛੁੜੀ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਆਦ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਏਕ ਹਰੀ ਹੈ ਜਬ ਆਪ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕੋਈ ਪਾਉਤਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਸੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਛੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਦੇ ਘਟਿ ਗਏ ਤਿਨਾ ਹਥਿ ਕਿਹੁ ਨ ਆਇਆ ॥
ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚਿ ਮਿਲੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮੇਰੀ ੨ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਘਟ ਗਏ ਉਨਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਰਥਾਤ ਉਨਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਉਨਕਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਜਗਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਬੰਧੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧ ਮੈਂ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸ-ਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਰਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਮੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਅਰ ਬਬੇਕ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਮੁਕਤ ਕਰਾਏ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਦਾ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ ਆਪਣਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਾਗਣੀਓਂ ਕਾ ਸਦੀਵਕਾਲ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਕਾ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਇ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਸਦੀਵਕਾਲ ਅਪਨੇ ਹਰਿ ਪਿਰ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਇਸੀਸੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ਸਤਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰ ॥ ਯਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੋਹਾਗਣੀ ਖਰੀਆ ਬਿਲਲਾਦੀਆ ਤਿਨਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰੂਪੀ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਆਗੈ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਦੋਹਾਗਣੀ ਹੈ ਸੋ ਅਤੀ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉਨਾ ਕਰਕੇ ਖੋਟੇ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਆਗੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਉਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਨਿਤ ਗੁਣ ਰਵੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ॥
ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ ਕਾਮਣੀ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਬਿਲੁਲਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਣਵੰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਹਿਰਦਜ ਮੇ ਨਾਮ ਕੋ ਬਸਾਇਕਰ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤਿ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਹੈ ਜਬ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਲਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਭਤਾਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਵੇਕ ਕੀਤਿਅਨੁ ਨਾਮੇ ਲਇਅਨੁ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਦੁਹਾਗਣੀ ਸੁਹਾਗਨੀ ਸਭਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਹੁ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਔਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਕਰ ਯਹ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪਹੀ (ਵੇਕਕੀਤਿਅਨੁ) ਜੀਵ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾ੍ ਸਦ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ॥
ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮੁਝਕੋ ਨਿਤਜ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗਜਾਨ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨਾਕਾਰ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ਪੂਰੈ ਸਤਗੁਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਔਰਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੈਨੇਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮੈ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਪਰਗਾਸੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਾ ॥
ਮਹਾਦੇਉ ਗਿਆਨੀ ਵਰਤੈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਤਾਮਸੁ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮੇਂ ਨੇ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਹੀ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਪਸਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਮਹਾ ਦੇਉ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਥਰਤ ਰਹਾ ਭਾਵਇਸਥਿਤਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਮੈ (ਤਾਮਸੁ) ਤਮੋਗੁਣ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਸੇ ਅਹੰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਸਨੁ ਸਦਾ ਅਵਤਾਰੀ ਰੂਧਾ ਕਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨਿ ਰਤੇ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਚੂਕੈ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ੩ ॥

(ਕਿਸਨੁ)ਬਿਸਨ ਸਦੀਵਕਾਲ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹੀ ਮੇਂ ਰੁਕਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਪਨੇ ਬਲ ਛਲ ਸੇ ਪ੍ਰਜਾ ਕੀ ਰਖਜਾ ਮੇਂ ਰੁਕਾ ਹੈ ਅਬ ਬਤਾਓ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸਕੋ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਸੰਸਾਰੁ ਤਰੈ ਭਾਵ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਦੇਵਤਾਓਂਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨੇ ਕਾ ਅਵਿਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗਜਾਨ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਂ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮੋਹ ਰੂਪ ਗੁਬਾਰਾ ਸਘਨ ਰੂਪੁ ਅੰਧੇਰਾ ਚੂਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਪਾਇਨ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਬੈਰਾਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਏਕੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਭਨਾ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ਨਾਨਕ ਇਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਭਨਾ ਦੀਵਾਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥

ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ ਏਕ ਸਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਥਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਸਭ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਏਕ ਦਜਾਲ ਸਭ ਕਾ(ਦੀਵਾਨ)ਆਸਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂਜਾਨਤਾਹੂੰ॥੫॥੫॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਸਚਾ ਸੰਜਮ ਹੈ ਅਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਬੋਧ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਖੇ ਧਿਆਨ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ॥ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ। ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਂ ਨਿਬਹੇ ਅਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰੈ ਸਾਥ ਚਲੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਖਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜਾਤ ਪਤ ਸੋਈ ਸਚਾ ਹੈ।ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਜਾਨਾਹੈ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦੇਵੈ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਕੋ ਸੰਭਾਲਤੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਅਪਨੇ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਸਹਿਤ ਅਧਾਰ ਕੇ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਸਬਦ ਕੇ ਸਮਾਲਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਵਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਭ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਸਾਦਿ ਲਗੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆਦ ਲੇਨੇ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੈ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਉ ਹੂਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਧਿਆਉਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਆਪਣੇ ਸਤਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਬਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਿਤ੍ਯ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਰੋਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਖੀ ਸੰਤੋਖੀਆ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਸਾਚੇ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਆਖੇਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੂਈ ਹੈਂ । ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕੋ ਖੋਇ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਭੀ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੇਹ ਸਰੀਰਿ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਪਰਮਲੁ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ(ਪਰਮਲੁ)ਚੰਦਨੁ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ । ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਤੇ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਔ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਮੈ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੁ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗੁ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬੜਾ ਉਤਮ ਭਾਗੁ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਤਿਸੁ ਕੋ (ਸਹਜ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਵੈਰਾਗੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥ ੧॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸਚ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂ ਪਾਇ ॥ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਕੀ ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮਾਨ ਲੇ ਅਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਤੂੰ ਪਾਇ ਲੇਹ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵਿਚਹੁ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪ ਮੈਲਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਤਬ ਮਨਮੇਂ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਆਇ ਕਰਕੇ ਬਸੇਗਾ ॥੨॥

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੩ ॥

ਸੰਸਾਰ ਭ੍ਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਮਰਤਾ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਜਮਰਾਜਾ ਤਿਸਕੋ ਖੁਆਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹੰਕਾਰ ਕੀ ਨਿਸ਼ੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਵਿਰੋਧੁ ਹੈ ਦੁਇ ਨ ਵਸਹਿ ਇਕ ਠਾਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਨ ਹੋਵਈ ਤਾ ਮਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

(ਹਉਮੈ)ਅਹੰਕਾਰ ਕਾ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥਿ ਬਿਰੋਧ ਹੈ ਦੋ ਏਕ ਸਥਾਨ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ(ਤਾ) ਇਸੀਸੇ ਮਨ ਕਾ ਕਰਤਬਜ ਬਿਰਥਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇਕੋ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਚਾਹੀਏ॥੧॥

ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥
ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ ਔ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਕਮਾਉਣਾ ਕਰ ਜਬ ਤੂੰ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨੇਗਾ ਤਬ ਹਰਿ ਮਿਲੈਗਾ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਸ਼ਭ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਜਾਤੀ ਰਹੈਗੀ ॥

ਹਉਮੈ ਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਓਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਸਰੀਰ ਹੈਂ ਸਭ ਮੇਂ ਹਉਮੈ ਹੈ ਅਰੁ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਹੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਬਡਾ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ਹਉਮੈ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕੋਈ ਬੂਝ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਬੰਧੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਰਹਿਨੇ ਸੇ ਨ ਤੋ ਭਗਤੀ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਨ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਸਮਝਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਜੀਵ ਕੋ ਬੰਧਨ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਸੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਸਤਾ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਤਾ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਚੇ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇਕਰ ਸਚ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਸਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਸੋਈ ਸਚ ਕੋ ਮੰਨਕਰ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਔ ਸਚ ਮੇਂ ਬਾਣੀ ਕਰ ਇਸਥਿਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔ ਸਰੀਰ ਕਰ ਸਚੇ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੪॥ ੯ ॥ ੧੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਉਮੰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਜ ਏਕ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਾਵੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਸਕਰਣ ਰੂਪ ਏਕ ਹੀ ਸੇਜਜਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸ ਸੇਜਾ ਪਰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨਹੈ ਤਿਸ(ਸੁਖਸਾਗਰੁ) ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨਿ ਆਸਾ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ
ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਾਸਾ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

(ਮੈ)ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਮਿਲਾਵਨੇ ਹਾਰਾ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਐਸੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮੈ ਅਵਗਣ ਭਰਪੂਰਿ ਸਰੀਰੇ ॥ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਾ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸਭ ਔਗਨ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਅਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲੂੰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸੇ ਮੈ
ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਹਉ ਕਿਉ ਮਿਲਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ॥ ੩॥

ਹੇ ਮਾਇਆ ਪਤਿ ਹਰੀ ਜਿਨ ਗੁਣ ਵਾਲਿਓਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਮਿਲਉਂਗੀ ॥੩ ॥

ਹਉ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਾਕਾ ਉਪਾਵ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਗਰੀਬ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਬਹੁਤੇਰੇ ਉਪਾਉ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਥਕ ਗਇਆ ਹੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੁਝ ਗਰੀਬ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਹਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਸਭ ਭਾਂਤ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ(ਸਾਰ)ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੁਭਾਈ ਰਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲਉ ਇਆਣੀ॥
ਸੋ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾਈ ਪਿਰ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਿਆਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ (ਇਆਣੀ) ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਕੈਸੇ ਕਰਕੇ ਮਿਲੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਨ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸਿਆਨੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਮੈ ਵਿਚਿ ਦੋਸ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰੁ ਪਾਵਾ ॥
ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਪਿਰ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਾ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਹੇ ਪਤੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਾਊਂ। ਹੇ ਪਤੀ ਆਪ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ ਸਾ ਭਲੀ ਸੁਹਾਗਣਿ ॥
ਸੇ ਮੈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਹਉ ਕਿਆ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਣਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਓਹ (ਭਲੀ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ (ਸੇ) ਉਨ ਸੁਹਾਗਣੋਂ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ (ਦੁਹਾਗਣਿ) ਛੁਟੜ ਕਿਆ ਕਰਾਂਗੀ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ ਕੈਸੇ ਭੋਗਾਂਗੀ ॥੩॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਿਤ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ॥ ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਕਬਹੀ ਗਲਿ ਲਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ॥ ਮੁਝ ਕਰਮਹੀਨ ਕੋ ਕਬੀ ਤੋ ਗਲ ਮੇਂ ਲਗਾਵੇਂਹੀਗਾ ॥ ੪ ॥

ਤੂ ਪਿਰੁ ਗੁਣਵੰਤਾ ਹਉ ਅਉਗੁਣਿਆਰਾ ॥ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਬਖਸਿ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ॥ ੫॥੨॥

ਤੂੰ ਪਤੀ ਗੁਣਵਾਨ ਹੈਂ ਮੈਂ ਅਉਗਣ ਵਾਰਾ ਹੂੰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਗੁਣਹੀਨ ਔ ਗਰੀਬ ਹਾਂ ਮੁਝਕੋ ਬਖਸੁ ਲੇਹੁ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਧਕਾਰੀ ਕੀ ਇਛਾ ਔਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਵਡੀ ਆਸ ਹਰੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ ॥
ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੈ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਮਨ ਮੁਗਧ ਸਮਝਾਵਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੋ ਬਡੀ ਆਸਾਂ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਊਂ ॥ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛੂੰ ਔ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਮੂਰਖ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਊਂਗਾ ॥

ਭੂਲਾ ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਏ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਭੂਲਾ ਮਨ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਮਝ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਸਭਿ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਕਾਰਣਿ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਭਾਵਾ ॥
ਸੋ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਨਦਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਧੀਰਜੁ ਪਾਵਾ ॥

ਮੈਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਖ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰੂੰ ਜੇਕਰ ਸਚੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਊਂ ਤੋ ਭੇਖ ਸਫਲੇ ਹੈਂ॥ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪਜਾਰਾ ਪਤੀ ਮੁਝ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੇਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੋ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧੀਰਜ ਪਾਊਂ ॥

ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਉ ਸੀਗਾਰੁ ਸੀਗਾਰੀ ਸੋ ਪਿਰੁ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਅਵਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਅੜਾ ਸਚੁ ਸਵਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਸੋ ਪਤੀ ਦੂਸਰੋਂ ਹੀ ਸੇ ਰਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਤੀ (ਸਵਰਾ) ਸ੍ਰਸਤ ਪਾਕਰ ਰਮਣ ਕੀਆ ਹੈ। ਵਾ ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਰਮਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਮਨ (ਸਵਰਾ) ਸੁਧਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਸੁਹਾਗ ਸੁਹਾਗਣਿ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਪਿਰੁ ਪਾਇਅੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥
ਮੈ ਊਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੀ ਪਿਰ ਸਾਚੈ ਮੈ ਛੋਡਿਅੜਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕੇ ਸੁਹਾਗਣੀਓਂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਮੇਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੁਹਾਗ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਮੈਨੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਮਾਨ ਭਈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਊਪਰ ਸਾਚੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਉ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਭੈਣੇ ਮਿਲੀਐ ॥
ਆਪਨੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਕਰ ਦੇਖੈ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀਐ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਛੋਡ ਕੇ ਪੁਨਾ ਸਭ ਮਨ ਤਨ ਜੀਵ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਕਰਿ ਦੇਹੋ ਇਸ ਮਾਰਗ ਸੇ ਹੇ ਭੈਣੇਬਹਿਨ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਅਪਨਾ ਪਿਆਰਾ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਕੇ ਦੇਖੇਗਾ ਤਬ (ਜੋਤੀ) ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਜੋਤਿ ਕਰ ਮਿਲੀਏਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੈ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ ਤਿਸੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਣਾ ਦੇਵਾ ॥
ਨਿਤ ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾਂ ॥

ਜੋ ਮੁਝੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਊਂ । ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਤਿਸਕੋ ਪਖਾ ਕਰੂੰ ਔ ਪਾਣੀ ਭਰੂੰ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਔਰ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੇਵ ਕਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਜਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰੇ ਕਰਨੇਹਾਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ਤਿਸ ਹਰਿਜਨ ਕੀ ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਜ (ਗੁਰ) ਬਡਾ ਐਸਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨਜ ਧੰਨਜਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਣ ਕਰੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਮੇਲਿ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ ॥
ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਪੂਛਾਂ ਕਰਿ ਸਾਂਝੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਮੁਝੇ ਐਸਾ ਸਜਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇ ਜਿਸਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰੂੰ ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਸੇ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪ ਕੀ (ਗੋਸਟਿ) ਕਥਾ ਪੂਛੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸਰਧਾ ਦੇਕਰ ਅਰ ਉਪਦੇਸ ਲੈਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਦ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਤੇਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਵੇਲਾ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਆਪ ਕੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਕਰਕੇ ਔ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੀਵਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਵਿਸਰਤਾ ਹੈਂ ਭੂਲ ਜਾਇ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਵੇਖਣ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਲੋਚੈ ਸੋ ਵੇਖੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ॥
ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋਈ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਆਪ ਦਿਖਾਉਤਾ ਹੈ। ਜਿਸਕੋ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ਜਿਸੁ ਸਤਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਇਕੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਔ ਹਰੀ ਜਨ ਏਕ ਹੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰਿ ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਤਿ ਊਚਾ ਤਾਕਾ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

ਅਤਿਅੰਤ ਊਚਾ ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਲਖ ਧਾਵੈ ॥ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਾਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜੀਵ ਤਿਸਕੇ (ਲਖ) ਦੇਖਨੇ ਕੋ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਯਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤਿਲ ਭਰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਮਹਲ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਖਿਣ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਉਨਕੀ ਸਰੂਪਾਕਾਰ ਥਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥

ਸੁਹਾਵੀ ਕਉਣੁ ਸੁਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸੁਹਾਵੀ) ਸੋਭਨੀਕ ਵਹ ਕਵਨ ਸੀ ਵੇਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇ ॥

ਲਾਖ ਭਗਤ ਜਾਕਉ ਆਰਾਧਹਿ ॥ ਲਾਖ ਤਪੀਸਰ ਤਪੁ ਹੀ ਸਾਧਹਿ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਲਾਖੋਂ ਭਗਤ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ। ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਪੁਨਾ ਲਾਖੋਂ ਤਪਸੀ ਤਪ ਕੋ ਸਾਧਤੇ ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਖ ਜੋਗੀਸਰ ਕਰਤੇ ਜੋਗਾ ॥ ਲਾਖ ਭੋਗੀਸਰ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗਾ ॥ ੨ ॥

ਲਾਖੋਂਹੀਜੋਗੀਸ੍ਵਰ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋਗ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਲਾਖੋਂ(ਭੋਗੀਸਰ)ਪੁਜਾਰੀ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਲਗਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਜਾਣਹਿ ਥੋਰਾ ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਸਾਜਣੁ ਪਰਦਾ ਤੋਰਾ ॥

ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰਾ ਕੋਈ ਥੋਰਾ ਭਾਵ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਥੋਰਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਊ ਕਿਤੇ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਭਰਮ ਰੂਪ ਪਰਦਾ ਤੋੜਾ ਹੈ ਐਸਾ ਸਜਨ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੈ ॥

ਕਰਉ ਜਤਨ ਜੇ ਹੋਇ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਤਾਕਉ ਦੇਈ ਜੀਉ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੈਂ ਉਪਾਉ ਕੋ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਭਲਾ ਜੇ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਰ ਏਹ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੇਵੋਂ ॥ ੩ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ਦੂਖ ਭ੍ਰਮੁ ਹਮਾਰਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਫਿਰਤਾ ੨ ਜਬ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਬ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਭਰਮ ਜਨਜ ਦੁਖ ਸਭ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚੂਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਊਚਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨੇ (ਮਹਲਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਇਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਵ ਆਤਮ· ਰਸ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁਵੇਲਾ ਜਿਤੁ ਦਰਸਨੁ ਕਰਣਾ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ੧ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਸਮਾਂ ਧੰਨ ਹੋਗਾ ਜਿਸ ਮੇਂ ਮੈਨੇ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਣਾ ਹੋਗਾ ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਤੁਮਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ॥ ਸੀਤਲ ਪੁਰਖੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਜਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਕੀ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਸੁਜਾਨ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸੀਤਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ॥ ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਤਖਤ ਕੇ ਬੈਠਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਚਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤੂੰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ਸੋ ਆਉਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਾਸ ਹਮ ਦੀਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਜੀਵ ਦੀਨ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੁਮ ਸਭ ਮੇਂ (ਭਰਪੁਰਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਕਰ ਲੀਨ ਹੋ ਰਹੇ ਭਾਵ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਪੁਰਖ ਜਾਨਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਕੋਈ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇਵਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਝ ਸੇਵਕ ਕੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਨਾਵਹੁ ਤਿਨਹਿ ਤੁਮ ਜਾਤੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸਕੋ ਜਨਾਉਤੇ ਹੋ ਤਿਸਨੇ ਤੁਮ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ (ਇਤ ਉਤ) ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣੁ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੫ ॥ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ॥ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਾ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ । ਮੈਨੂੰ ਅਪਣੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਣਧੂਰੀ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ਤੇਰੀ ਓਟ ਪੂਰਨ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੁਝ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ । ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ (ਜਲਿ ਥਲਿ) ਪਾਤਾਲ ਔ (ਅਲਿ) ਅਕਾਸ ਪੁਨਾ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ । ਯਾਂਤੇ ਸਭ ਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਤੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਧਿਆਏ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਝਕੋ ਧਿਆਉਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਹਰਿ ਵਹੁ ਅਸਟ ਪਹਰ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਨੇ ਸਭੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਭਾਵ ਸਤ-ਸੰਗ ਮੇਂ ਆਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੂ ਵਡਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਸਭ ਸੇ ਬਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਭ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥ ਹਉ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ਸੰਤਾ ਧੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ। ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿਧਾਰੇ ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹਿਰਦਜ ਕੇ (ਉਰਿ) ਬੀਚ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ। ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਰਹੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੂਆ ਸੁਖ ਪਾਊਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥ ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ ਨ ਕਬਹੂ ਛੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਨ ਤੋ ਜੀਉ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨ ਕਬੀ ਅਵਸਥਾ ਬਜਰਥ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ॥ ਰੁ ਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਡੇ ਭਾਗ ਸੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਹਰਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲਾ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਰਕੇ (ਰਤਨ) ਬੈਰਾਗ (ਜਵਾਹਰ) ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ(ਮਾਣਕ) ਮਨਨ (ਲਾਲਾ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਸਾਧੂ ਸਰਣਾ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਨਿਰਮਲ ਮਨੁ ਕਰਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਮੈ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣਾ ਹੈ ॥੩॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵੂਠਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਠਾ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਭ ਘਟੋਂ ਭਾਵ ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ (ਵੂਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਦੀਨਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਤ ਬਿਸਰੁ ਹੇ ਪੂਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥ ਜਿਤ ਵੇਲਾ ਵਿਸਰਹਿ ਤਾ ਲਾਗੈ ਹਾਵਾ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰ ਤੂੰ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵੈ ਸੋਈ ਸਥਾਨ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਉਸੀ ਸਮਜ (ਹਾਵਾ) ਝੋਰਾ ਵਾ ਹਾਹੁਕਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਤੂ ਸਦ ਹੀ ਸਾਥੀ ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕਢੁ ਦੇ ਹਾਥੀ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਹਮਾਰਾ ਸਾਥੀ ਨੈਂ ਤਾਂਤੇ (ਹਾਥੀ) ਬਾਂਹ ਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਤੁਮ ਹੀ ਕੀਆ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥ ੩ ॥

ਯਹ ਆਵਾਗਮਨ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ॥ ੩ ॥

ਤੂ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰਿ ॥ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਕਰ ਜੋਰਿ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਅਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਃ ੫ ॥ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਤਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ॥ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਜਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਭੇਦ ਜਨਾਉਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ਔਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਦੀਆ ਹੂਆ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਤੂ ਅਚਰਜੁ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀ ਬਿਸਮਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੂੰ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਭੀ (ਬਿਸਮਾ) ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ਜੰਮਣੁ ਹੁਕਮੇ ਮਰਣਾ ॥ ੨ ॥

ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੈਂ ਕਰਣ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਆਧਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬਖਸੀਸ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਪਰ ਯਹ ਆਪ ਕੀ ਹੀ ਬਖਸਿਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਤਮੁ ਸਖੀ ਕਾ ਬਚਨੁ ਮਧਮ ਸਖੀ ਸੇ ਚਾਰ ਪਉੜੀ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਿਕਰ ਫਿਰ ਪੰਚਮ ਪਉੜੀ ਮੇਂ ਪਤਿ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਕਥਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਲੋਚਾ ਮਿਲਣ ਕੀ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਕਿਉ ਪਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਾਹ ਹੈ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਊਂ ॥

ਜੇ ਸਉ ਖੇਲ ਖੇਲਾਈਐ ਬਾਲਕੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਬਿਨੁ ਖੀਰੇ ॥

ਜੇਕਰ ਸਉ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਖਿਲਾਉਨੇ ਰਖ ਕਰ ਵਾ (ਖੇਲ) ਪ੍ਰਚਜੋਂ ਮੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਖਿਲਾਈਏ ਤੌ ਭੀ (ਖੀਰੇ) ਅਸਥਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਬਾਲਕੁ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਮਾਲੀ ਜੇ ਸਉ ਭੋਜਨ ਮੈ ਨੀਰੇ ॥
ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੀ ਭੁਖ ਉਤਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ (ਅੰਮਾਲੀ) ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਸਉ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜਨ(ਮੈ) ਮੁਝਕੋ (ਨੀਰੇ)ਪਰੋਸੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਪਜਾਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਦੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕੈਸੇ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪਕੜੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਪਕੜਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣ ਸਜਣ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਈ ਮੈ ਮੇਲਿਹੁ ਮਿਤ੍ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥
ਓਹੁ ਜੀਅ ਕੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਬੇਦਨ ਜਾਣੈ ਨਿਤ ਸੁਣਾਵੈ ਹਰਿ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਈ ਸੱਜਨ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੁਝਕੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮਿਤ੍ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਮੇਲ ਦੇਵਹੁ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੈਸਾ ਹੋਵੈ ਕਿ ਹ੍ਰਿਦਯ ਕੀ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ(ਬੇਦਨ)ਪੀੜਾ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਔਰੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਪਜਾਰੇ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨਾਵਤਾ ਰਹੇ ॥

ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਾ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲ ਕਉ ਬਿਲਲਾਤਾ ॥
ਹਉ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਰਖਿ ਲੇਤਾ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਏਕ ਖਿਨਮਾਤ੍ ਭੀ ਤਿਸ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਲ ਕੋ ਭਾਵ ਜਲ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਤਾਹੈ ਮੇਰਾ ਹਾਲੁ ਐਸਾ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਤਿਸਕੇ ਕਜਾ(ਸਾਰਿ)ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਗੁਣ ਸਮਾਲੀ ਭਾਵ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਊਂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਗੁਣ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰਹਿਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਰਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਭਈ ਉਡੀਣੀ ਕੰਤ ਕਉ ਅੰਮਾਲੀ ਸੋ ਪਿਰੁ ਕਦਿ ਨੈਣੀ ਦੇਖਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਣ ਵਿਸਰੇ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਾ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੀ ਸ਼ਖੀ ਮੈਂ(ਉਡੀਣੀ)ਉਦਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀਕੋ ਨੇਤ੍ਰੀਂ ਕਬ ਦੇਖੂੰਗੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਰਸ ਭੋਗਣੇ ਵਿਸਰਿ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਯੋਂਕਿ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤੋ ਵਹੁ ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਈ ਕਰਿ ਨ ਸਕਉ ਹਉ ਵੇਸਾ ॥

ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਲਾਲੁ ਰਾਵਿਆ ਪਿਆਰਾ ਤਿਨ ਆਗੈ ਹਮ ਆਦੇਸਾ ॥ ੩ ॥

ਸਰੀਰ ਕੋ ਇਹ ਕਪੜਾ ਭੀ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੇਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀਹੂੰਜਿਨ ਸਖੀਓਂ ਨੇ ਲਾਲ ਪਜਾਰੇ ਕੋ ਰਾਵਿਆ ਭਾਵ ਤਿਸਮੇਂ ਰਮਣਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਮੈ (ਆਦੇਸਾ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮੈ ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਇਆ ਅੰਮਾਲੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥

ਜਾ ਸਹਿ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਆ ਅੰਮਾਲੀ ਤਾ ਬਿਰਥਾ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਜਾਏ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੀ ਸਖੀ ਮੈਨੇ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪੁ ਸਭ ਸਿੰਗਾਰੋਂ ਕੋ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਸੋ ਸਿੰਗਾਰ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਭੀ ਕਾਮ ਨਹੀ ਆਏ ਹੈਂ ਹੇ ਪਜਾਰੀ ਸ਼ਖੀ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀ ਤੋ ਸਭ ਜੋਬਨ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਬਜਰਥ ਜਾਏਗਾ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਤੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਅੰਮਾਲੀ ਜਿਨ ਸਹੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥

ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਅੰਮਾਲੀ ਤਿਨਕੇ ਧੋਵਾ ਸਦ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਸੁਹਾਗਣੀਆਂ ਅਤੀ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਤੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੁਹਾਗਨੀਓਂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਔਤ ਤਿਨਕੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਚਰਨ ਧੋਤੀ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਜਿਚਰੁ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਸਾ ਅੰਮਾਲੀ ਤਿਚਰੁ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰੇ ॥

ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਮਾਲੀ ਤਾ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੀ ਸਖੀ ਜਬ ਤਕ ਮੁਝੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਰਮ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਮੈਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨਾ ਹੁਆ ਥਾ। ਜਬ ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੂ ਮੁਝੇ ਮਿਲ ਗਇਆ ਤਬ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਆਸਾ ਅਰ ਮਨੋਰਥ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ॥

ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਅੰਮਾਲੀ ਪਿਰੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਆ ਅੰਮਾਲੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਲਗਿ ਪੈਰੇ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮੈਨੇ ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਪਤਿ ਕਾ ਸੰਗਮ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਨਿਸਚਜ ਹੋਗਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਤੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ (ਗੁਰ) ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਣੇ ਸੇ ਐਸੇ ਹਰੀ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ (ਮਾਣਿਆ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥ ਜਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਬਿਵਹਾਰ ਭੀ ਸਚ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਧੁਨਿ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹਣਾ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਜੋ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕਰ (ਸਚੁ ਧੁਨਿ) ਸਚ ਰੂਪੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਮ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਚ ਕਾ ਹੀ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਬਡਾ ਭਾਗ ਹੈ ਅਰ ਹਮ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿਜਾਉ ॥

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਤਾ ਪਾਵਹਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਸੇ ਤੂੰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਉ ਜਬ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੈਂਗਾ ਤਬ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਸਚਿ ਰਤੀ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਹੋਰੁ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਾਸਹਿ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਖੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਚੇ ਮੇਂ ਰਾਤੀ ਹੁਈ ਰਸਨਾ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਤਿਨਕਾ ਸਚਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਚੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਾ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਖੋਇ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਖੇਤੀ ਸਚੁ ਬੀਜਣਾ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਹਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਖੇਤੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਅਰ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਰ ਬਾਪਾਰ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਅਰ ਸੁਨਣਾ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਚ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਧਨ ਕਰਕੇਅੰਤਹ ਕਰਣ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੁ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ਜਿਸਨੋ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਮਹਲੀ ਪਾਏ ਥਾਉ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਖਾਨਾ ਪਹਰਨਾ ਸਭ ਸਚਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂਨੇ ਸਚੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਓਟ ਲਈਹੈ ਇਹ ਗੁਣ ਵਾ ਨਾਮ ਜਿਸਕੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਮਹਲੀ) ਜਗਜਾਸੂ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਵਹਿ ਸਚੇ ਜਾਵਹਿ ਸਚੇ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਮੂਲਿ ਨ ਪਾਹਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਹਹਿ ਸਾਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਆਵਤੇ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਜਾਤੇ ਹੂਏ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਸੇ ਲੈਕਰ ਮਰਣ ਪਰਯੰਤ ਭਜਨ ਮੇਂ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਵਹੁ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਚਿਤ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਸਚੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤਰੁ ਸਚਾ ਮਨੁ ਸਚਾ ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ॥
ਸਚੈ ਥਾਨਿ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਚਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਧ ਹੈ ਅਰ (ਸਿਫਤਿ) ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਚੀ (ਸਨਾਇ) ਉਸਤਤੀ ਵਾ ਪਛਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਬੈਠ ਕਰ ਸਚ ਕਾ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੬ ॥

ਸਚੁ ਵੇਲਾ ਮੂਰਤੁ ਸਚੁ ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਚੁ ਵੇਖਣਾ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਮੇਂ ਸਚੇ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਲਗ ਜਾਵੇ ਵਹੁ ਸਮਜ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਘੜੀ ਸਚੀ ਹੈ ਉਨਕਾ ਦੇਖਨਾ ਭੀ ਸਚ ਹੈ ਅਰ ਬੋਲਨਾ ਭੀ ਸਚ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਅਕਾਰ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਵੀ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਿਲੇ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ॥
ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਸੀ ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਸਚੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਚੇ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ। ਜੈਸੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਿਛੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਅਗੇ ਕੋ ਰਖੇਗਾ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਰਜਾਇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਵਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਕਹੇ ਮਨਮੁਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨੂਆ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵਦਾ ਓਹੁ ਕੈਸੇ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਅਧਿਕਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਤ ਸੰਤਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਪਨੇ ੨ ਬਿਸ਼ਯੋਂਮੇਂ ਅਧਿਕ ਬਿਆਪਤ ਹੋਰਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤਿ ਤਿਨਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੰਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਤਰਾਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇ ਭੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵੀਜੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਸੁ
ਜੁਗ ਮਹਿ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ (ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਕੇ (ਸਹਜੇ) ਸਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਹਰਿਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰੀਏ ਇਸ ਜੁਗ ਮੈਂ ਜੋ ਦੁਰਲਭ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜਥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਸਮਝੈ ਔਰ ਉਸਕਾ ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਇ ਤਬ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉਤਾ ਹੈ। ਜਥ ਗੁਰਮਤੀ ਹੋਕਰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨੈ ਤੌ ਨਿਜ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਉ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸੇ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਨਿਤਜ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਨਿਤਜ ਹੀ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰ। ਹਰਿ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਤੂੰ ਮਨਇਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਉ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਨੀਚ ਸੇ ਊਤਮ ਭਏ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ਪਾਥਰੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥

ਦੇਖੋ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਨੇ ਸੇ ਹਮ ਨੀਚੋਂ ਸੇ ਊਤਮ ਭਏ ਹੈਂ । ਐਸੀ ਹਰਿ ਕੀ ਸਚੀ ਬਡਿਆਈਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਂ ਪਥਰ ਰੂਪ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੀ ਡੂਬਤਾ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਬਿਖੁ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥
ਅਕਹੁ ਪਰਮਲ ਭਏ ਅੰਤਰਿ ਵਾਸਨਾ ਵਸਾਈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਬਿਖ ਰੂਪ ਥੇ ਗੁਰਮਤ ਸੇ ਜਬ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਗਏ। ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਗਏ ਹਮਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਭਗਤੀ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਬਸਾਈ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਆਕ ਸੇ (ਪਰਮਲ) ਚੰਦਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ।ਭਾਵ ਜੋ ਹਮ ਦੁਖ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਅਬ ਸੋਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਖਟਿਆ ਆਇ ॥
ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਆਕਰ ਕੇ ਖਟਿਆ ਭਾਵ ਸਫਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਬਿਖੁ ਲਗੇ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਅਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਬਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਵਾ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਅਹਿਲਾ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਐਸਾ ਸਚਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਵਹੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ੭ ॥

ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਕਰੈ ਵਿਰਲੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਮੁਖ ਸੇ ਤੋ ਸਭ ਕੋਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਵਸਾਇਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦਜ ਨੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਮੋਖ) ਛੁਟ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਵਾ ਕੈਵਲਜ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥ ਨਾਤਾ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਕਮਾਈਐ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਇਸ ਦੇਹ ਕੋ ਝੂਠ ਨੇ ਬਿਗਾੜ ਛੋਡਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਆ ਨਾਉਨਾ ਹ ਭਾਵ ਸੋ ਨਾਉਨਾ ਪਾਖੰਡ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਤਾ ਹੂਆ ਸੋ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਸਾਚ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸਾਚਾ ਤਾਮਿ ਸਾਚਾ ਪਾਈਐ ॥
ਲਿਖੈ ਬਾਝਹੁ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਜਬ ਸਤਜ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਤਾਮਿ) ਤਬ ਤੂੰ ਸਚਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈਂ । ਪੂਰਬਲੇ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਬਿਨਾਂ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਰ ਤੇਰੀ ਗਿਆਤ ਬਿਨਾਂ (ਬੋਲਿ) ਬਚਨ ਬੋਲ ਕਰ ਗਵਾਇ ਲਈਦੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੀਐ ਭਲਾ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਲਿਖਾਈਐ ॥
ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੀਏ ਤਹਾਂ ਭਲਾ ਬਚਨ ਕਹੀਏ ਔਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੀ ਗਿਆਤ ਸਮਝਾਈਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਦੇਹੀ ਕੋ ਹੀ ਇਸ ਝੂਠ ਨੇ ਵਿਗਾੜ ਰਖਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਾਉਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਯਹ ਵਾਕ ਵਾ ਉਲਾਂਭਾ ਭੀ ਮੈਨੇ ਤਬ ਕਹਾ ਹੈ ਜਬ ਤੁਝਨੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਲਾਗਾ ਦੂਖਿ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ॥
ਸੂਖੁ ਮਨ ਮਹਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਾਮਿ ਤੈ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਅਰੁ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਡੇਰਾ ਜੋ ਅਗਜਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਢਾਹਿ ਦੀਆ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ (ਜਾਮਿ) ਜਬ ਤੈਨੇ ਹੁਕਮੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੁਖੁ ਆਇ ਕਰਕੇ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਤੁਧੁ ਅਰਦਾਸਿ ਮੇਰੀ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ਤਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਤੁਝ ਨੇ ਆਪ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਪਰ ਤਿਸ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਾਕੁ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥ ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖਿ ਝਗੜਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਮਾਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋਨੀਓਂ ਕੀ ਵਾਰੀ ਕਢਾਉਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਵਾਰੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਮੈਂ ਇਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੇ ਖਸਮ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁਖ ਸੇ (ਕਢਾਵਣਾ) ਉਚਾਰਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਹਿਕੇ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਨਾ ਚਾਹੀਐ ॥

ਨਹਿ ਪਾਇ ਝਗੜਾ ਸੁਆਮਿ ਸੇਤੀ ਆਪਿ ਆਪੁ ਵਞਾਵਣਾ ॥
ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਰੀਕੀ ਜਾਇ ਕਿਆ ਰੁਆਵਣਾ ॥

ਔਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੇ ਝਗੜਾ ਨ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੇ ਕੀਏ ਮੇਂ ਤਰਕ ਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੰਕਾਰ ਕੋ (ਵਞਾਵਣਾ) ਗਵਾਉਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਹੋ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਸਰੀਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਰੀਕਤਿ ਕਰੇਗਾ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰਕੇ (ਰੁਆਵਣਾ)ਰੋਨਾਂਹੋਇਗਾ ਵਾ ਉਸਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਕੀਜਾਣਾਹੈ ਉਸਨੇ ਜੀਵਕੋਰੁਆਵਣਾਹੀਹੈ॥

ਜੋ ਦੇਇ ਸਹਣਾ ਮਨਹਿ ਕਹਣਾ ਆਖਿ ਨਾਹੀ ਵਾਵਣਾ ॥
ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਇ ਸੋਈ ਸਹਣਾ ਯੋਗਜ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਯਹ ਕਹਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਕਯੋਂ ਹੂਆ ਸੋ ਮਨਹਿ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਐਸਾ ਕਿਜੋਂ ਕੀਆ ਐਸਾ ਮਤ ਕਰ ਐਸਾ ਵਾਕ (ਆਖਿ) ਕਹ ਕਰ (ਵਾਵਣਾ) ਬਜਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜੈਸਾ ਜੀਵ ਨੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਖਸਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਵੈਸੀ ਹੀ ਜੂਨੀਓਂ ਕੀ ਵਾਰੀ ਕਢਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਕਉੜਾ ਕੋਇ ਨ ਮਾਗੈ ਮੀਠਾ ਸਭ ਮਾਗੈ ॥

ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਕਉੜਾ) ਭਾਵ ਦੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤਾ ਸਭ ਕੋਈ (ਮੀਠਾ) ਸੁਖ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕੋਇ ਮੀਠਾ ਮੰਗਿ ਦੇਖੈ ਖਸਮ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ॥
ਕਿਛੁ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਰਣੀ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਨ ਸਮ ਸਰੇ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਮੀਠਾ ਭਾਵ ਸੁਖ ਮੰਗ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਪੁਨਜ ਦਾਨਾਦਿ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਤੋਲਨੇ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਮਿਲਿਆ ਕਰਮੁ ਹੋਆ ਧੁਰਿ ਕਦੇ ॥
ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਕਦੇ) ਜਬ ਕਬੀ ਜਿਨਕੋ ਨਾਮ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ (ਕਰਮੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਤੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਐਸਾ ਸਮਝੋ ਸਭ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਪਾਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥
ਸਭ ਉਪਾਈਐ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੁਮ ਦਇਆ ਕਰੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ॥ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਮੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਿ ਤੂ ਹੈ ਉਪਾਇ ਧੰਧੈ ਲਾਈਆ ॥
ਇਕਿ ਤੁਝਹੀ ਕੀਏ ਰਾਜੇ ਇਕਨਾ ਭਿਖ ਭਵਾਈਆ ॥

ਸਰਬ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈਂ । ਔਰ ਉਪਾਇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਧੰਧੇ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ । ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਕ ਤੋ ਰਾਜੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕਨੇਂ ਕੋ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗਨੇ ਹੇਤ ਫਿਰਾਈਦਾ ਹੈ ॥

ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤੁਝ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ॥
ਸਦਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਅਪਣੀ ਤਾਮਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਲੋਭ ਔ ਮੋਹ ਮੀਠਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ (ਏਤੁ) ਇਸ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਬ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰੋ (ਤਾਮਿ) ਤਬ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਦਇਆ ਸੇ ਮੈਂ ਅਸਮਰਥ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥ ਦੂਖੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਆਇ ਸਮਾਣਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੋ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸਦਾ ਅਛਾ ਲਗਾ ਹੈ । ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਕਰ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਗਾਵਨਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣਾ ॥
ਸੁਰਿਨਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣ ਗਾਵਹਿ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਹੇ ॥

ਸੁਰ ਨਰ ਚਤਰ ਸੁਜਾਣ ਸਭੀ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ । ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਦੇਵਤਾ ਮਨਮੁਖ ਅਤੀ ਚਤਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੇ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੋਹਿਤ ਕੀਏ ਹੂਏ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਜਨਮ ਕੋ (ਅਹਿਲਾ) ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂਲੇ ਜੋ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਜਾਣਾ ॥
ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਜੋ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਹੈ (ਮੂਲੇ)ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਕਿ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤਿਸਨੇ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਚਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥
ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਲਾਗਾ ਸਾਉ ਪਰਾਣੀ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਇਹ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮ ਵਖਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ । ਤੇਰੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ । ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਸੇਵਕ ਬਨ ਕੇ ਤੇਰਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਉ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ (ਸਾਉ) ਸੁਆਦ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਸਾਉ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨਾ ਲਾਗਾ ਜਿਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਜੋਇ ਰਾਤੇ ਨਿਤ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਔਰ ਸੁਆਦ ਤਿਨ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਕੋ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਾ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਨਿਤ ਸਵਾਇਆ ਚੜਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਹੋਇ ਸੰਜਮੁ ਜਾਮਿ ਨ ਏਕੁ ਪਛਾਣੀ ॥
ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥

(ਜਾਮਿ) ਜਬ ਤਕ ਤੁਝ ਏਕ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤਕ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮ ਏਕ ਭੀ ਸਫਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋੜਾ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੂਆ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਸਦਾ ਹੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਨੀ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ॥੩॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਚੇ ਨਾਵੈ ॥ ਰਾਜੁ ਤੇਰਾ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥
ਰਾਜੋ ਤ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵਏ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ । ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਐਸਾ ਨਿਸਚਲ ਹੈ ਜੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤਾ ਹੈ ਰਾਜ ਤੋ ਤੇਰਾ ਸਦੀਵ ਨਿਸਚਲ ਹੈ ਏਹ ਕਥੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਾਕਰ ਤ ਤੇਰਾ ਸੋਇ ਹੋਵੈ ਜੋਇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਏ ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਤ ਦੂਖੁ
ਨ ਲਗੇ ਮੂਲੇ ਪਾਪੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਏ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਹੋਵਾ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਵਏ ॥ ੪॥

ਔਰ ਤੇਰਾ (ਚਾਕਰ) ਦਾਸ ਤੋ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਦੁਸਮਨ ਔਰ ਦੂਖ ਤਿਸਕੋ ਕਥੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਔਰ ਪਾਪ ਨਿਕਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਸੇ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੇ ॥
ਜਪਹਿ ਤ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

(ਜੁਗਹਿ ਜੁਗੰਤਰਿ) ਜੁਗੋਂ ੨ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪੜੇ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਹੇ ਸਚ੍ਚਾ ਮੁਰਾਰੀ ਜੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਏਕ ਤੁਝਹੀ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚਾ ਮੁਰਾਰੇ ਤਾਮਿ ਜਾਪਹਿ ਜਾਮਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਹੇ ॥
ਭਰਮੋ ਭੁਲਾਵਾ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ ਜਾਮਿ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਹੇ ॥

ਹੇ ਸਚਾ ਮੁਰਾਰੀ ਜਬ ਤੂੰ ਉਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਸਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ (ਤਾਮਿ) ਤਬ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਤਬ ਬਸਤਾ ਹੈ ਜਬ ਏਹ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵਾ ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਜਮਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥
ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਹਤ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਅਰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਮ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਤੁਮਾਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੈ ਪਰ ਕੀਰਤਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਹਉ ਆਖਿ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤਾ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੂੰ ਮੈਂ ਕਹਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ । ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਤੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਚ ਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨੂੰ ॥

ਸਾਚੋ ਪਛਾਣਾ ਤਾਮਿ ਤੇਰਾ ਜਾਮਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥
ਦੂਖ ਭੂਖ ਸੰਸਾਰ ਕੀਏ ਸਹਸਾ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਹੇ ॥

ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੋ ਮੈਂ ਪਛਾਨੂੰ ਜਬ ਤੂੰ ਆਪ ਮੁਝ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੇਵੇਂ । ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਭੁਖ ਯਹ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਤੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਇਨ ਕਾ ਸੰਦੇਹ ਚੁਕਾਇ ਦੀਜੀਏ ਭਾਵ ਇਹ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਬੁਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਆਪਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਜੀਵ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਸਮਝੈ ਤਬ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਹ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅਲਖ (ਅਪਾਰਾ)ਆਰਪਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਆਪ ਸਭ ਸੇ ਵਡਾ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਅਬ ਉਪਾਸਨਾ ਕੇ ਲੀਏ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਬੰਕੇ ਲੋਇਣ ਦੰਤ ਰੀਸਾਲਾ ॥ ਸੋਹਣੇ ਨਕ ਜਿਨ
ਲੰਮੜੇ ਵਾਲਾ ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਢਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ(ਬੰਕੇ)ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਔਰ ਦੰਤ ਭੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਸੁੰਦਰ ਨਾਸਿਕਾ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਲੰਮੇ ਕੇਸੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੁਧ ਸ੍ਵਰਨ ਵਤ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਦਮਕਦੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਢਾਲ ਕਰ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਬਨਾਈ ਹੂਈ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਅਤੀਸੁੰਦ੍ ਹੈ॥

ਸੋਵੰਨ ਢਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਲਾ ਜਪਹੁ ਤੁਸੀ ਸਹੇਲੀਹੋ ॥
ਜਮ ਦੁਆਰਿ ਨ ਹੋਹੁ ਖੜੀਆ ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਮਹੇਲੀਹੋ ॥

ਸੁਵਰਨ ਵਤ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਕੀ ਢਾਲਾ ਤਰਹ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਕ੍ਰਿਨਸ ਰੂਪ ਬੈਜਨੰਤੀ ਮਾਲਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ । ਐਸੇ ਸਰਗੁਣ ਸ੍ਵਰੂਪ ਧਾਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਹੇ ਸੁਹੇਲੀਓ ਭਾਵ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਖੀਓ ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਕੋ ਸਰਵਣ ਕਰੋ ਫੇਰ ਜਮ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਖੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੀਆਂ ॥

ਹੰਸ ਹੰਧਾ ਬਗ ਬਗਾ ਲਹੈ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲਾ ॥ ਬੰਕੇ ਲੋਇਣ ਦਤ ਰੀਸਾਲਾ ॥ ੭ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਬਗਲੋਂ ਸੇ ਭੀ ਬਗਲੇ ਥੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪਾਖੰਡੀਓਂ ਸੇ ਭੀ ਬੜੇ ਪਾਖੰਡੀ ਥੇ ਸੋ ਹੰਸੋਂ ਹੰਸ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲਾ ਰੂਪ ਅਵਿਦਿਆ ਵਾ ਜਲਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰਿਸਨ ਲਹਿ ਗਈ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ਦੰਤ ਰਸੋਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈਨ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵੀ ਮਧੁਰਾੜੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕੁਹਕਨਿ ਕੋਕਿਲਾ ਤਰਲ ਜੁਆਣੀ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਬਡੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਅਰ ਬਾਣੀ ਵਡੀ ਮਧੁਰੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਇਲੇਂ ਬੋਲਤੀ ਹੈਂ ਅਰ (ਤਰਲ) ਚੰਚਲ ਭਾਵ ਚੜਦੀ ਜਵਾਨੀ ॥ ੪ ॥

ਤਰਲਾ ਜੁਆਣੀ ਆਪਿ ਭਾਣੀ ਇਛ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਏ ॥
ਸਾਰੰਗ ਜਿਉ ਪਗੁ ਧਰੈ ਠਿਮਿਠਿਮਿ ਆਪਿ ਆਪੁ ਸੰਧੂਰਏ ॥

ਚੰਚਲ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਆਪ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ । ਔਰ (ਸਾਰੰਗ) ਹਸਤੀ ਸੰਧੂਰੇ ਹੂਏ ਕੀ ਭਾਂਤ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੋਕਰ (ਠਿਮਿ ਠਿਮਿ) ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਚਲਤੇ ਹੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ਫਿਰੈ ਮਾਤੀ ਉਦਕੁ ਰੰਗਾ ਵਾਣੀ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਸੁਹਾਵੀ ਮਧੁਰਾੜੀ ਬਾਣੀ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

(ਸ੍ਰੀ) ਲਖਜਮੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ (ਰਾਤੀ) ਮਸਤ ਹੂਈ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ੨ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਬਾਨੀ ਆਪ ਕੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਚਾਲ ਹੈ ਔਰ ਮਧੁਰ ਬਾਨੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਛੰਤ ॥ **੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥**

ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਤੀ ਰੂਪ ਕਹਿਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਣੇ ਪਿਰਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਮੁਈਏ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰੇ ॥
ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀ ਮੁਈਏ ਪਿਰੁ ਰਾਵੇ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ(ਮੁਈਏ)ਪਿਆਰੀਏ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਨੇਪਤੀ ਕੇ (ਰੰਗ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈ। ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਜੋ ਸਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਰਾਵੈ) ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੀ ਕੰਤਿ ਸਵਾਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਤਾ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਸਚੇ ਕੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੰਤ ਨੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਚਾਇਆ ਭਾਵ ਕੀਆ ਹੈ । ਤਿਸਨੇ ਜਬ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾ ਧਨ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਮੇਲਿ ਲਈ ਪਿਰਿ ਆਪੇ ਸਾਚੈ ਸਾਹਿ ਸਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਿ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਕਸਾਈ) ਖੀਂਚ ਆਈ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ਅਰ ਸਚੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ (ਸਾਧਨ)ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਪਿਰ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੈ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਆਪ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਵੰਤੜੀਏ ਪਿਰੁ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰੇ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਮੁਈਏ ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ (ਨਿਰਗੁਣ ਵੰਤੜੀਏ) ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਬੁਧੀ ਵਾਲੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਏ ਤੂੰ (ਰਾਮ) ਬਿਆਪਕ ਪਤੀ ਕੋ ਸਮੀਪ ਹੀ ਦੇਖ । ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਪਤੀ ਕੋ (ਰਾਵਿਆ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਤੀ (ਭਰਪੂਰੇ) ਏਕ ਰਸ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਵੇਖੁ ਹਜੂਰੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ਧਨ ਬਾਲੀ ਭੋਲੀ ਪਿਰੁ ਸਹਜਿ ਰਾਵੈ ਮਿਲਿਆ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਜੋ ਪਤੀ(ਭਰਪੂਰੇ) ਏਕ ਰਸ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਮੀਪ ਦੇਖਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਨੇ ਜੁਗੋਂ ੨ ਮੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਹੀ ਜਾਨਾ ਹੈ । ਬਾਲੀ ਭਾਵ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੀ ਅਤ (ਭੋਲੀ) ਨਿਸਕਪਟ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ਹਰਿ ਸਰਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰੇ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਸਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਸਬਦੇ ਰਹੈ ਹਦੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ (ਹਰਿ ਸਰਿ) ਸਤਸੰਗਤ ਰੂਪ ਨਦੀ ਮੇਂ ਸਨਾਨ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਰਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਦਾ ਨਜੀਕ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕਾਮਨੀ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਉਤੀ ਹੈ ॥੨॥

ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਮੁਈਏ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਪਿਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਪਾਇਓ ਮੁਈਏ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਨ ਗਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗਿਆਨਵਾਨ ਰੂਪ ਸੁਹਾਗਨੀਓਂ ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਪੂਛੋ । ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਤਿਨੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥
ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ (ਰਲੀਆ) ਆਨੰਨ ਭੋਗਤੀ ਹੈਂ ਸਦਾ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੁਈ (ਸਹਜੇ) ਗਿਆਨ ਸੇਵਾ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਮਸਤ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਕਾਮਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵਲਾਗੀ ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਸਹਜੇ ਰਾਤੀ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਜਿਸਕੀ ਬਿਰਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬਡਭਾਗਨੀ ਕਾਮਨੀ ਕੋ ਹਰਿ ਕਾ ਉਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਚ ਕਾ ਸੀਂਗਾਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਕਾਮਨੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮੁਈਏ ਤੂ ਚਲੁ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਏ ॥ ਹਰਿ ਵਰੁ
ਰਾਵਹਿ ਸਦਾ ਮੁਈਏ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਜਬ ਤੂੰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਗੁਰੋਂਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਚਲੇਂਗੀ ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਤਬ ਹਰਿ ਵਰ ਸੇ ਸਦੀਵ ਰਮਣ ਕਰੈਗੀ ਔ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈਂਗੀ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਏ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰੀ ॥
ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਜੋਬਨੁ ਬਾਲਾ ਅਨਦਿਨੁ ਕੰਤਿ ਸਵਾਰੀ ॥

ਅਰ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ੍ਵੈਸਰੂਪ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਪਾਏ ਹੁਏ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ(ਵਜਾਏ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਵੰਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ (ਰਲੀਆਲਾ) ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਜੋਬਨ ਨਵੀਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੰਤ ਨੇ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਾਤ ਦਿਨ(ਸਵਾਰੀ)ਸਵਾਲੀ ਭਾਰ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੋ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਜਾ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਪਤੀ ਕਾ (ਸੋਹਾਗੋ) ਅਨੰਦ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਕਾ ਭਾਗ ਉਤਮ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਾਮਣ ਹਰੀ ਕੇ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਰਾਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਗੁਰਾਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭੁ ਵਾਪਾਰੁ ਭਲਾ ਜੇ ਸਹਜੇ ਕੀਜੈ ਰਾਮ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਸਭ ਬਪਾਰ ਭਲਾ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕਾ ਬਖਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਬਾਪਾਰ ਮੇਂ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਲੀਜੈ ਹਰਿ ਰਾਵੀਜੈ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਹਿ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕਾ ਬਖਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਲਾਹਾ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਵਿਕਣਹਿ) ਵੇਚ ਦੇਤੇ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂਸੇ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਬਡੀ ਬਡਿਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਔ ਸਚ(ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਿਰਾਲੀ ਹੀ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰਕੇ ਕੋਈ ਬਿਰਲੇ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੇਤੀ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਬੀਜੀਐ ਹਰਿ ਲੀਜੈ ਸਰੀਰਿ ਜਮਾਏ ਰਾਮ ॥
ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੰਦਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਚੁ ਤੂੰ ਲਾਹਾ ਲੈ ਪਰਥਾਏ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ) ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਅੰਤਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਖੇਤ ਮੇਂ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਇਸੀ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਹੀ ਹਰਿਨਾਮ ਖੇਤੀ ਕੋ ਜਮਾਇ ਲੀਜੀਏ। ਅਰਥਾਤ ਹਰਿ ਕਾ ਮਨਨ ਕਰੀਏ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਤੂੰ ਭੋਗ ਤਬ (ਪਰਥਾਏ) ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਲਾਹਾ ਲੈ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥

ਲਾਹਾ ਪਰਥਾਏ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਧਨੁ ਖੇਤੀ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈ ਵਸਾਏ ਸੋ(ਪਰਥਾਏ)ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਲਾਭ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਐਸੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਾਪਰੂਪ ਖੇਤੀ ਅਰੁ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਵਾਪਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗੁ ਵਾ ਧਨੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੀਵ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਮੈਂ ਵਸਾਵੇ ਅਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ (ਬੂਝੈ) ਸਮਝੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨ ਜਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬੀਜਿ ਮਨਿ ਅੰਦਰਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਖੇਤੀ ਅਰ ਬਨਜ ਕੋ ਕਰਕੇ ਥਕ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੁ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੋ ਬੀਜ ਕਰ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਸੇ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਵਾਪਾਰਿ ਸੇ ਜਨ ਲਾਗੇ ਜਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਵਡਭਾਗੋ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੈਰਾਗੋ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਵਾਪਾਰ ਮੇਂ ਸੋਈ ਜਨ ਲਗੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕੀ (ਮਣੀ) ਰਤੀ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮਨੁ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਸਚੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ(ਬੈਰਾਗੋ) ਅਚਾਹ ਵਾ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ ਸਚਿ ਬੈਰਾਗੋ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥

ਸਦੈ ਬੈਰਾਗ ਕਰਕੇ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਮੁਖ ਭਾਗ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋਕੇ ਸਾਚ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਾਉਲਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਧਕਾਰੀਓਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਮਤਿ ਊਪਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੋਹਾਗੋ ॥
ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਭਉਭੰਜਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ ॥ ੩ ॥

ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਉਤਮੁ ਬੁਧ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਗੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ ਭਾਗੁ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਸਬਦਿ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨਕਾ ਭੈ ਨਸਟੁ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੋ ਰਾਵੈ ਭਾਵ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਹੁਕਮ ਮੰਨਣੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖੇਤੀ ਵਣਜੁ ਸਭੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਹੁਕਮੇ ਮੰਨਿ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੀਐ ਹੁਕਮੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਖੇਤੀ ਵਣਜ ਸਭ ਹਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬਡਿਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝਾ ਹੈ ਹੁਕਮ ਨੇ ਹੀ ਉਨਕਾ ਮੇਲੁ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਅਭਿੰਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮਿ ਮਿਲਾਈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਾਂਤੀ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਤਿਸਨੇ ਅਪਾਰ ਭਾਵ ਅਧਿਕ ਮਹਿਮਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਐਸੀ ਸਚੀ ਬਡਿਆਈ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੁਕਮੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੇਲ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮਨ ਸੇ ਪਰੇ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸਯ ਹੈ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਸੁਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪੁ ਆਗਜਾ ਕਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ਜੀਉ ॥
ਆਪਣੈ ਘਰਿ ਤੂ ਸੁਖੁ ਵਸਹਿ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਚ ਰੂਪੁ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂਆ ਜੀਵ। ਜਬ ਤੂੰ ਅਪਨੇ (ਘਰਿ) ਨਿਜ ਸ੍ਵਰੂਪੁ ਮੇਂ ਬਸੈਗਾ ਤਬ ਤੁਝੇ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਭੀ ਜਮ ਵਜਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸ਼ਕੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ਸਦਾ ਸਚਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਵੇਗਾ ਤੌ ਕਿਸੀ ਸਮਜ ਮੇਂ ਜਮ ਹਾਥ ਮੈਂ ਜਾਲ ਲੈਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਚ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਿ ਵਿਗੁਤੀ ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹੀ ਜਮ ਕਾਲਿ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਇ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭ੍ਰਮ ਮੇਂ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਕਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੋਹੀ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੁਣ ਤੂੰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਭਾਵ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਰਹੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥
ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭੁੰਚਿ ਤੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਤੂੰ ਆਤਮ ਵਸਤ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਨ (ਭਾਲਿ) ਖੋਜ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰਕੇ (ਨਦਰਿ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ (ਭੁੰਚਿ) ਭੋਗੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁਲੇ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਦੇਖ ਹਰੀ(ਨਾਮੁ)ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਤੇਰੇ ਅੰਤ੍ਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਅਗਜਾਨੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੀ(ਖੁਆਈ)ਖਰਾਬ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਛੂਟੈ ਨਾਹੀ ਸਭ ਬਾਧੀ ਜਮ ਕਾਲਿ ॥
ਨਾਨਕ ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਤੂ ਬਾਹਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਸਿਧਾਂਤੁ ਕਿ ਯਹ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਛੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਮ ਨੇ(ਕਾਲਿ)ਸਮਜ ਰੂਪ ਰਸੇ ਸੇ ਬਾਂਧ ਛੋਡੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਤਮ ਵਸਤ ਕੋ ਬਾਹਰ ਮਤਢੂੰਢ॥੨॥

ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਕੈ ਇਕਿ ਸਚਿ ਲਗੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੋ ਏਕ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਪਾਰ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਅਪਾਰ (ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮੇ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਵਿਆਪੇ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੇ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਪਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਉਨਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਜਾਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਵਨਿਧੀ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੇਂ ਬਯਾਪਤ ਹੂਏ ਹੂਏ ਦੁਖੋਂ ਨੇ ਸੰਤਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਲਗਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਚਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ ਸਚਿ ਰਤੇ ਅਧਿਕਾਈ॥
ਨਾਨਕ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਭਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਹਿ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲੰਭ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਸੇ ਜਨ ਵਡਭਾਗੀ ਰਾਮ ॥
ਜੋ ਮਨੁ ਮਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਸੇ ਪੁਰਖ ਬੈਰਾਗੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਪਨਾ ਜੋ ਸਤਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਡਭਾਗੀ ਜਨ ਹੈਂ ਔਰੁ ਜੋ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਬੈਰਾਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਜਨ ਬੈਰਾਗੀ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥
ਮਤਿ ਨਿਹਚਲ ਅਤਿ ਗੂੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਸਚ ਮੇਂ ਲਿਉ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੋਈ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਨਿਸਚਲ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਗੂੜੀ ਭਾਵ ਸਘਨ ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰੁ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਬਖਜਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮਨਮੁਖ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਡਭਾਗੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਜੋ(ਕਾਮਣਿ)ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕੇ(ਪਿਆਰੀ)ਪਜਾਰ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਅਭਾਗੇ ਅਗਜਾਨ ਨਿਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਂਤੀ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੂਰਨ ਔਰ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜੀਅਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ)ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਕੋ (ਵਣਜੀਅਹਿ) ਖਰੀਦੀਏ ॥

ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ਰਾਮ ॥

ਜਿਸ ਬਨਜ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਾ ਲਾਭੁ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਨਵਾਲੋਂ ਕੀ ਭਗਵੰਤ ਗੁਣੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਮਾਈ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਏ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਲਾਹਾ ਭਗਤ ਸੈਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੀ ਗੁਣੀ (ਗੁਣ) ਗਜਾਨ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹਰਿ ਭਗਤ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥

ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਸੇ ਆਨ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਸੇ (ਪਤਿ)ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲਾਭੁ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਏਤੁ ਵਾਪਾਰਿ ਲਾਏ ॥
ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜੀਅਹਿ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਸ ਬਾਪਾਰ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ (ਵਖਰੁ) ਵਸਤ ਕਾ ਸਦਾ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੁਝ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਖਰੀਦੀਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਖੋਟਾ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਵਣੀ ਬਹੁ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਹੁ ਬਪਾਰ ਮੋਹ ਕਰ ਕਰਨਾ ਖੋਟਾ ਹੈ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰਕੇ ਬਿਖੇ ਰੂਪੁ ਬਿਖੁ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਬਢਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਹੁ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ਸਹਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸੰਸਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰ ਵਧਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂਨੇ ਅਪਨੀਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਖੋਇ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੰਡਤ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਝਗੜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਬਿਨਾਂ ਬੂਝਕੇ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰਾ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਖੋਟਾ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਆਵਾਗਮਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਟਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਸਭੁ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਏਹੁ ਬਪਾਰੁ ਹੀ ਖੋਟਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਸਭਿ ਪਰਖੀਅਨਿ ਤਿਤੁ ਸਚੇ ਕੈ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਖੋਟੇ ਦਰਗਹ ਸੁਟੀਅਨਿ ਊਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਸਭ ਕੋਈ ਪਰਖੀਤੇ ਹੈਂ ਖੋਟੇ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ (ਸੁਟੀਅਨਿ) ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ਔ (ਊਭੇ) ਖੜੇ ਹੂਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਊਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਬਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਐਸੇ (ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ)ਅਤਿ ਮੂਰਖ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ (ਊਭੇ) ਖੜੇ ਹੂਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਹ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੋ ਸਚ ਨਾਮੁ ਭਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੰਤਾ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਕਰਿ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਰਖੀਅਨਿ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਵਾਰਾ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਬੈਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਦੁਖ ਕੋ ਖਟਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਔ ਪੁੰਨੀ ਪਰਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਹੋਰ ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥
ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਇਸੀ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਕਿਸੀ ਸੇ ਔਰ ਕਿਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸੁ ਕਰਮ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਲਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਔ ਜੈਸੇ ਤਿਸੁਦੀ(ਵਡਿਆਈ) ਇਛਾ ਹੂਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ਵਰੀਆਮੁ ਨਵੁਸੀ ਕੋਈ ॥
ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸੋਈ ॥

ਜੈਸੇ ਤਿਸਦੀ ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਪ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਵਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਰਕੇ ਨ ਕੋਈ(ਵਰੀਆਮੁ)ਸੂਰਮਾ(ਨਵੁਸੀ)ਕਾਇਰੁ ਹੈ ਜੋ ਜਗਤ ਕਾ(ਜੀਵਨੁ)ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪੁ ਹੈ ਔ(ਬਿਧਾਤਾ)ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥
ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਹੋਰੁ ਕਰਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਬ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਕੇ ਅਮਕਾ ਕਾਮ ਕਰ ਦੇਹੁ ਜੇ ਕਰੀਏ ਭੀ ਤਉ ਹੋਰ ਕਛੁ ਕਰਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਨੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨੈ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਣਜੀਐ ਅਤਿ ਮੋਲੁ ਅਫਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੀ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਬਪਾਰੁ ਕਰਨਾ ਭਾਵ ਜਪਨਾ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਕਰਕੇ ਲਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਰਧਾ ਰੂਪੁ ਮੋਲ (ਅਫਾਰਾ)ਅਸਹ ਵਾ ਅਪਾਰ ਹੈ ਵਾ ਅਮੋੜ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਬਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦਾ ਸ੍ਰਧਾ ਰੂਪੁ ਮੁਲ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੁ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਆਗੇ ਤੇ ਮੋੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਤਿ ਮੋਲੁ ਅਫਾਰਾ ਸਚ ਵਾਪਾਰਾ ਸਚਿ ਵਾਪਾਰਿ ਲਗੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥
ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਭੁਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਅਪਾਰ ਕਾ ਅਤੀ ਅਫਾਰਾ ਮੋਲ ਹੈ ਐਸੇ ਸਚੇ ਬਾਪਾਰ ਮੇਂ ਬਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੇ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੁਗਤੀ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਚੁ ਪਾਏ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੈ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਾਪਾਰ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੰਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਯਹ ਮਾਯਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਲ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮੈਲੁ ਕਰਕੇ ਹੀ ਮਨ ਭਰੀਤਾ ਹੈ ਜਉ ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਤਉ ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ਅੰਤਰਿ ਖੁਹਟਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਸਬਦੇ ਕਾਢਿ ਪੀਐ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥

ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਨਾਮੁ ਜਪੀਏ ਅਰੁ ਅੰਤਹਕਰਣ ਭੀ ਨਾਮ ਮੈਂ(ਭੀਜੈ)ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਜਾਵੈ ਅਰੁ(ਸਾਚ ਸਬਦਿ)ਮਹਾਂ ਵਾਕੋਂ ਕਾ ਭੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਕੂਪੁ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕਰਕੇ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪੂਰਬ ਕਹੀ ਰੀਤ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਅਪ੍ਰੋਖ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ(ਪਨਿਹਾਰੀ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਚਿ ਲਾਗੈ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਮੈਲ ਭਰੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚ ਮੇਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕੀ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਤੀ ਹੈ ਆਪ ਭੀ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਮੈਲ ਸੇ ਭਰੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪੰਡਿਤ ਜੋਤਕੀ ਸਭਿ ਪਾੜ ਪੜਿ ਕੂਕਦੇ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਲਾਗੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੇ ਪੰਡਤ ਔਰ ਜੋਤਸੀ ਹੈਂ ਸਭ ਪਢ ੨ ਕਰ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਕੂਕਦੇ) ਪੁਕਾਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਆਪ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਸਮਝਾਵੈ ਤੋ ਸੁਸਟ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਰੂਪ ਕੀ ਮੈਲ ਲਗੀ ਹੂਈ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ਜਗਤਿ ਪਿਆਰਾ ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ਬਿਖੁ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਬਿਸ੍ਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜਗਤ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਜਾਨ ਕੇ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਪਾਰਾਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਆਵਾਗਵਨ ਕਾ ਦੁਖ ਪਾਉਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਬਿਖ ਕਾ ਕੀੜਾ ਪੀਛੇ ਥਾ ਅਰ ਅਬ ਭੀ ਬਿਖ ਮੈਂ ਹੀ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਮਰ ਕਰ ਕੇ ਭੀ (ਬਿਸ੍ਟਾ) ਨਰਕ ਵਾ ਗਰਭ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ਭਾਵ ਪੜੇਗਾ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ ਕਮਾਵੈ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣ ਹਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੋਰਿ ਮੂਰਖ ਕੂਕਿ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਸੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੇਟਨੇ ਹਾਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰਾ) ਅਤਿ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਮਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਰੰਗਿਆ ਮੋਹਿ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰੰਗੀਐ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕਿ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਮੇਂ ਰੰਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਕੁਛ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਬ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਸੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਰੰਗਨਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਾ ਰੰਗ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥

ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਜਾਈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ਸਚਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਸਚਿ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥

ਜਬ ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਔਰ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਕੈ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਸੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਿਨਕਾ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੋ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਆਪ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮਕੇ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਏਕ ਗੁਰਮਖ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਕਰ (ਰਤੇ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਆਵਾਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਾ ਰਾਮ ॥
ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸਿ ਲਏ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਆਵਾਗਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਸਚਾ (ਨਿਬੇੜਾ) ਨਿਆਉਂ ਹੋਇਗਾ। ਵਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰ (ਨਿਬੇੜਾ) ਛੂਟਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਆਵਾਗਮਨ ਸੇ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਬਹੁਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਫੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਫੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ਸਾਚੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਅੰਤ ਕੋ ਸਚ ਕਰ ਨਬੇੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਂ ਫਿਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਸਤ ਹੈਂ ਅਰ ਸੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਅੰਤਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚਾ ਹਰੀ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਕੋ ਨਬੇੜਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੋ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ (ਫੇਰਾ) ਆਵਣਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਬਰਲੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ਰਾਮ ॥
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਹੇਤੇ ਪਲਚਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਸੋ ਸਭ (ਬਰਲੁ) ਬਾਉਲਪਨਾ ਅਰਥਾਤ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮੈਂ (ਖੁਆਈ) ਭੂਲੀ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਦਿ ਜਿਤਨੇ ਸੰਬੰਧੀ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਹਿਤ ਹੈ ਮਾਯਾ ਹੀ ਕੇ ਹਿਤ ਮੇਂ ਬੁਧੀ ਪਲਚਾਈ ਭਾਵ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਹੇਤੇ ਪਲਚਾਈ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥
ਜਿਨਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀ ਸੋ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਪੂਰਬ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਮਿਟਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਜਿਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕੌਤਕ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਲਗੀ ਹੁਈ ਇਸ ਸੇ ਉਸਕੋ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਭੂਲਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਸੇ ਤਪਤ ਕਰਕੇ ਖਪਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਤਿਸਕੋ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਆਉਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਕੋਈ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਮੇਂ (ਖੁਆਈ) ਭੂਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਦੇਖਕੈ ਭਜਿ ਪਏ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮ ॥
ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਗੈ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਦੇਹੁ ਵਡਾਈ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਵਾ ਗੁਰਮਖ ਜਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮੇਂ ਜਲਤਾ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰ ਦੌੜ ਕਰ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੈਂ। ਅਰ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਆਗੇ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦੇਉ ਔਰ ਇਸ ਜਲਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਖ ਲੇਹੁ ॥

ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ॥
ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ ਸੇ ਵਡਭਾਗੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਗੁਰੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦੇਕਰ ਅਪਨੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਰਖ ਲੇਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸਾ ਬੜਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬੜੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਤਿਸਨੋ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ ਜੋ ਜਾਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਚਾਹੇ ਜਤ ਸਤ ਸੰਜਮਾਦਿ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਸ਼ੁਭ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਜੋ ਹਰਿ ਸਰਣ ਮੇਂ ਦੌੜ ਕਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਗੁਰੂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬੁਝਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥੩ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਮਤਿ ਦੇਇ ਸਾ ਊਪਜੈ ਹੋਰ ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ਰਾਮ ॥
ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਤੂ ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ਰਾਮ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਮਤ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਉ ਕੋ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਕੋਈ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ ਜੋ ਹਰਿ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕ ਹੈ ਐਸੀ ਬੂਝ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ਅਵਰ ਨ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥
ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥

ਜਿਨਕੋ ਆਪ ਸਮਝਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੈ ਇਸ ਹਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਰਸ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਸਚੇ ਦੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥
ਨਾਨਕ ਜੋ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਈ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਸਾਈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਬਡਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ (ਘਰੁ) ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਹੀ (ਨਿਜ ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ (ਸਾਈ) ਓਹੀ ਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਮੰਨ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਰਾਮ ॥

ਇਸ ਸੇ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥
ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਸਾਈ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ॥
ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਹਮਨੇ ਸਾਂਤ ਪਾਈ ਹੈ। ਇਸੀ ਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਗਸੇ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ (ਸਰਸੇ) ਅਨੰਦ ਸਹਤ ਜੀਤਾ ਹੂੰ ॥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਲ ਪਰਗਾਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਵੈਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕਮਲ ਬਿਗਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਮੈਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਵਨਿਧ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਚਲਾ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇ (ਸਹਜਿ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸੁਖੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁ ਪਰਸੇ ॥ ਹਉ ਜੀਵਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਿ ਸਰਸੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੇ ਪਰਸਨੇ ਸੇ ਹਮ ਸਭ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਆਨੰਦ ਸਹਿਤ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਾਮ ॥
ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਾ ਤਿਸੁ ਕਾਟਿ ਸਰੀਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮੁਝੇ ਲਿਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਦੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮੋਹ ਕਾਟ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਸਰੀਰ ਤਿਸਕਉ ਦੇਊਂ ॥

ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਤਿਸੁ ਦੇਈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ ॥
ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀ ਮਿਲਿ ਗੁਰਿ ਦਰਸਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਏ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਕਾਟ ਕਾਟ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਵਾਂ ਅਰਥਾਤ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਣ ਕਰੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈਰਾਗ ਕੀ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੈਰਾਗ ਭਯਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮਿਲੈ ਤਬ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਹਮ ਧੂਰਾ ॥
ਕੋਈ ਆਣਿ ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ਹੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਔਰ ਦੁਖ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਆਪ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਅਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲਯਾਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਾਵੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾਤਾ ਮੁਝੇ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ॥

ਹਰਿ ਦਾਨੋ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨਕਾ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦੁਖ ਭ੍ਰਮ ਭਜ ਸਭ ਭਾਗ ਗਇਆ ਹੈ। ।

ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਮਿਲੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥

ਜਿਨਕਾ ਗੁਰ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨੇ ਜਿਨਕੋ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਾਂ ਜੈਸਾ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਮੈਨੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹੱਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੱਉ ਗੁਰ ਬਿਨ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਅਤੀ ਬਹੁਤ ਨਿਮਾਣੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗੁਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਕਰ ਕੇ ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਹਉ ਢੂਢਿ ਢੂਢੇਦੀ ਸੋ ਸਜਣੁ ਹਰਿ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਤੁਝ ਹਰਿ ਕੇ ਢੂੰਢਨੇ ਕੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਦੇਸਾਤੋਂ ਮੈਂ ਢੂੰਢਤੀ ਥੀ ਸੋ ਤੂੰ ਹਰਿ ਸਜਣ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਮੈਨੇ ਘਰ ਹੀ ਮੇਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਬ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਕੇ ਏਕ ਤੁਝ ਹੀ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ (ਆਤਮ ਰਾਮੁ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਆਪ ਹਰੀ ਕੇ ਪਹਚਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਹੱਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੱਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਖਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਨਿਰਾਦਰ ਪਾਵਤੀ ਥੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੁਝ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਚਰਣ ਤਿਨ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਹਮ ਲਾਗਹ ਤਿਨਕੈ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਤਿਨਕੇ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਥਾਰੰਥਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਵਡਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ਹਰਿਰਾਇਆ ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਿ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੋ ਤੂੰ ਬਡਾ ਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਜਿਸ ਸੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਗਾਇਆ ਕਰੂੰ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਸੇ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹੱਉ ਵਾਰੀ ਹੱਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿਨਾਮੋ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸੁਣਾਏ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਜੋ ਆਪ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਨਾਵੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਜੀਵਾਂ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਏਕ ਘੜੀ ਪਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਉ ਸਕਤਾ ਹੂੰ। ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜਬ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਤਬ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੂੰ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਹੰਉ ਵਾਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਸਰਧਾ ਕਰਾ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਫਿਰ ਆਪਨੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਗਰ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਅਤੀ ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੈ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਲੇਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਵੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥
ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਸਭਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੁਛ ਕਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿਆਨਪ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਲਇਆ) ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਚਤਰਾਈ ਕਰਕੇ ਸਭ ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੇਖਿਆ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੇਂ ਆਪ ਕੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਦੇਖਾ ਹੈ ਆਪ ਕੈਸੇ ਹੋ ਕਿ ਜਿਸ ਤੁਝ ਹਰਿਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਭਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੀ ਯਹ ਸਰਧਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਲ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੇ ॥

(ਗੁਰ)ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕਾ ਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ ਜਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਾਂ ਅੰਧੇਰਾ ਅਗਜਾਨ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸੋਈ ਗਜਾਨ ਅੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਵਾ ਜਗਜਾਸੂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਵਾ ਜਗਜਾਸੂ ਕਾ ਅਗਜਾਨ ਅੰਧੇਰਾ ਔ ਤਦਜੰਨ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸੇ ॥

ਜਿਨ ਕੰਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨੇ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਹਰਿ ਕੋ ਸਾਸ ਸਾਸ ਮੇਂ ਜਪਾ ਔਰ ਪਰਮਪਦ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਭਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਵਤ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਮੁਝ ਸੇ ਤਿਸ ਗੁਰ ਬਿਨਾਂ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਅੰਤ ਮੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਵੁਹ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥
ਜਿਥੈ ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਛਡਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਤ ਮੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ (ਗੁਰਿ \ ਪੂਜਯ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਹਾਂ ਪੁਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥
ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਧੰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧ੍ਯਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰੋਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਤਿਨ ਨਿਹਫਲੁ ਤਿਨ ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਪੁਰਖ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ(ਬਿਰਥਾ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਿਸਫਲ ਖੋਇਆ ਹੈ ॥

ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਵਾਇਆ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੁਏ ਮਰਿ ਝੂਰੇ ॥
ਘਰਿ ਹੋਦੈ ਰਤਨਿ ਪਦਾਰਥਿ ਭੂਖੇ ਭਾਗ ਹੀਣ ਹਰਿ ਦੂਰੇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਨਿਸਫਲ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਐਸੇ(ਸਾਕਤ)ਮਨਮੁਖ ਮਰ ਕਰ ਝੁਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਮੁਏ ਹੁਏ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਭੂਖੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਹੀਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਦੂਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਆ ॥
ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਮਕੋ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਕਰਾਓ ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਜਾਉਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੀਨ ਹਰਿ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ਰਾਮ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ
ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹ ਭਗਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਹਰਿ (ਹਮ) ਮੁਝ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਯਹਿ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ! ਹਮਕੋ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਿਓ ਜੋ ਹਮ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਹ ਭਗਤੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥
ਮੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਹਮਾਰੇ ॥

ਸੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤਬ ਹੋਇਗੀ ਜਬ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰਹੁ ਗੇ। ਮੇਰਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਰਛਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਤੀ ॥
ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦੀਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕ੍ਰਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦੀਨ ਬੁਧੀ ਹੈਂ ਪਪੀਹੇ ਸਮਾਨ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਔ ਹਰੀ ਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮੇਲ ॥

ਹਮ ਪੂਛਹ ਹਮ ਪੂਛਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਬਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜੋ ਹਮ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਤੇਰੀ ਬਾਤਾਂ ਪੂਛੇਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਬਾਤ ਪੂਛਹ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨ ਪਾਸੋਂ ਆਪ ਸੰਬੰਧੀ ਬਾਤ ਪੂਛੇਂਗੇ ॥

ਪਾਇ ਲਗਹ ਨਿਤ ਕਰਹ ਬਿਨੰਤੀ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੈ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਗੁਰ ਪੂਜਨ ਰਸਤਾ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਕੋ ਬਤਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਤ ਬਿਨਤੀ ਕਰਹਿੰਗੇ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮਤੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੋ ਸਮਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਮੇਂ ਨਿਰੰਤਰ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮੈਨੂੰ ਮੇਲ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਹਉਮੈ ਪਾਪਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਸੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਅਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਆਦਿ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਥਿਅੜੇ ਜਗਿ ਤਾਪਾ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਾਵ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਹੈਂ ਸੋ (ਲਥਿਅੜੇ) ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਔ ਦੁਖ ਸਭ ਨਾਮ ਨੇ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਹਥਿ ਦੀਨਾ ਜਮ ਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਖੜਗ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਮਾਰ ਕਰਕੇ (ਬਿਦਾਰੇ) ਫੈਂਕ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪਾ ॥
ਸਭ ਆਪ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਔਰ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥
ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਹਉਮੈ ਪਾਪਾ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔ ਪਾਪ ਸਭ ਨਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰਿਮੁਖਿ ਜਪਿ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਮੁਖਜ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦੁਆਰੇ ਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਕਰ ਸਭ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਅਰੋਗਤ ਭਏ ਸਰੀਰਾ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਪ ਕੇ ਸਭ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ ਸਰੀਰ ਸੇ ਭਾਵ ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੁਝਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਾਂਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਅਰ ਸਮਾਧਿ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥
ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸ ਉਤਮ ਜਾਤ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵਾ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ ਮੋਖਪਦਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਇਸ ਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ਹਮ ਪਾਪੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਨ ਤੁਮਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ (ਉਬਾਰ) ਬਚਾਇ ਲੇਹੁ । ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਦੀਨ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥
ਹਮ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਨ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਹਰਿ ਦੈਆਲ ਸਰਣਾਇਆ ॥
ਤੂ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਮ ਪਾਥਰ ਤਰੇ ਤਰਾਇਆ ॥
ਹਰ ਪਾਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਹਾਂ ਔ ਹੇ ਦਿਆਲ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਆਇਆ ਹ। ਹੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਮ ਪਾਰਥ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨੌਕਾ ਸੇ ਤਰਾਏ ਹੂਏ ਤਰੇ ਹਾਂ ਵਾ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੋ ਪਾਪੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੇ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਭੇਟਿ)ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਰਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਕੇ ਔਰ ਭੀ ਜੀਵ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਹਰਿ ਧਾਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘੋੜੀਆ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਜੈਸੇ ਬਿਆਹ ਮੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਘੋੜੀਆਂ ਨਾਮਕ ਗੀਤ ਗਾਉਤੀਆਂ ਹੈਂ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਬਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਹੋਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬਦ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਦੇਹ ਤੇਜਣਿ ਜੀ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ਰਾਮ ॥ ਧੰਨੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨਿ ਪਾਈਆ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਜੋ ਮਨੁਖ ਦੇਹੀ ਰੂਪ (ਤੇਜਣਿ) ਘੋੜੀ ਰਾਮ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ । ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੀ ਦੇਹ ਧੰਨ ਹੈ ਔ ਪੁਨੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ॥
ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਵਡਪੁੰਨੇ ਪਾਇਆ ਦੇਹ ਸੁ ਕੰਚਨ ਚੰਗੜੀਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗੁ ਚਲੂਲਾ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਵ ਰੰਗੜੀਆ ॥

ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਡੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਜਨਮ ਮੇਂ ਦੇਹ ਸੋਨੇ ਸੇ ਭੀ ਚੰਗੀ ਭਾਵ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਮੇਂ ਇਸ ਦੇਹ ਕੋ ਰੰਗਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਚਲੂਲਾ) ਸਘਨ ਰੰਗ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਏਹ ਦੇਹ ਸੁ ਬਾਂਕੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਜਾਪੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੀਆ ॥
ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਦੇਹ (ਸੁ) ਸੁਸਟੂ (ਬਾਂਕੀ) ਸੁੰਦਰ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਹਰਿ (ਜਾਪੀ) ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਵਾ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਦੇਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੀ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਹਾਈ ਨਾਮ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਦੇਹ ਮੇਂ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਨੇ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੇਹ ਪਾਵਉ ਜੀਨੁ ਬੁਝਿ ਚੰਗਾ ਰਾਮ ॥ਚੜਿ ਲੰਘਾ ਜੀ ਬਿਖਮੁ ਭੁਇਅੰਗਾ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮ ਕੋ ਚੰਗਾ ਬੂਝਨਾ ਇਹੀ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਕੇ ਊਪਰ ਜੀਨ ਪਾਓ ਜਿਸ ਪਰ ਚਢ ਕਰਕੇ ਬਿਖਮ ਜੋ (ਭੁਇਅੰਗਾ) ਸਰਪ ਭਾਵ ਕੁੰਡਲਾਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੰਘ ਜਾਊਂ ॥

ਬਿਖਮੁ ਭੁਇਅੰਗਾ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਏ ॥
ਹਰਿ ਬੋਹਥਿ ਚੜਿ ਵਡਭਾਗੀ ਲੰਘੈ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਏ ॥

ਜਿਸ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਆਦੀ ਅਨੇਕ ਤਰੰਗ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਕਠਨ ਕੁੰਡਲਾਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਰ (ਲੰਘਾਏ) ਕੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹਰਿਨਾਮ ਜਹਾਜ ਪਰ ਚਢ ਕਰਕੇ ਪਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ (ਖੇਵਟੁ) ਮਲਾਹ ਨੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਪਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੰਗਾ ੨॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਰੰਗੀ) ਆਨੰਦੀ ਹਰੀ ਮੇਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਰੰਗਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਭ ਸੇ ਅਤੀ ਉਤਮ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਪਦ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੜੀਆਲੁ ਮੁਖੇ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਰਾਮ॥ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹਰਿ ਚਾਬਕੁਲਾਇਆਰਾਮ॥

ਜੋ ਕਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਕੀ ਲਗਾਮ ਕੌਨ ਹੈ। ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਗਜਾਨ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਏਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੋੜੀ ਕਾ ਲਗਾਮ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਘੋੜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਚਾਬਕ ਲਗਾਇਆਹੈਭਾਵਮਾਰਯਾਹੈ॥

ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਇ ਚਾਬਕੁ ਮਨੁ ਜਿਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ ॥
ਅਘੜੁ ਘੜਾਵੈ ਸਬਦੁ ਪਾਵੈ ਅਪਿਓ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਤਿਆ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚਾਬਕ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਲਗਾਮ ਪਕੜ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਜੀਤ ਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਹੈ ਜਬ (ਅਘੜੁ ਘੜਾਵੈ) ਅਸੁਧ ਮਨ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰ ਲੇਵੈ ਤਬ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰਿ ਰਸ(ਅਪਿਓ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਸ੍ਰਵਣ ਬਾਣੀ ਗੁਰਿ ਵਖਾਣੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਤੁਰੀ ਚੜਾਇਆ ॥
ਮਹਾ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬਖਾਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਸੇ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਏਹੁ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਰੰਗ ਦੇਹਘੋੜੀਕੋ ਚੜਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਰਗੋਂ ਵਿਖੇ ਮਹਾਂ ਬਿਖੜਾ ਜੋਜਮਕਾਮਾਰਗਹੈਤਿਸਸੇਅਪਨੇਦਾਸੋਂਕੋਪਾਰਲੰਘਾਇਆਹੈ॥੩॥

ਘੋੜੀ ਤੇਜਣਿ ਦੇਹ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈਆ ਰਾਮੁ ॥
ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ਸਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੁਖਾਈਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਯਹ ਘੋੜੀ (ਤੇਜਣਿ) ਚਲਾਕ ਰਾਮ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ (ਜਾਪੈ) ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਘੋੜੀ ਧੰਨ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਦੇਸ ਮੈਂ ਘੋੜੀ ਕੋ ਤੁਖਾਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ਸਾ ਧੰਨੁ ਸਬਾਸੈ ਧੁਰਿ ਪਾਇਆ ਕਿਰਤੁ ਜੁੜੰਦਾ ॥
ਚੜਿ ਦੇਹੜਿ ਘੋੜੀ ਬਿਖਮੁ ਲਘਾਏ ਮਿਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਧੰਨ ਔ ਸਾਬਾਸ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇਹ ਵਿਖੇ (ਜੁੜੰਦਾ) ਜੁੜਨੇ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਵਾਲਾ ਕਰਮ ਆਦ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਐਸੀ ਇਸ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਪਰ ਚਢ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸ ਕਠਨ ਜਮ ਮਾਰਗ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਕਰ ਕੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ਪੂਰੈ ਮਿਲਿ ਸੰਤਿ ਜਨਾ ਜੰਞ ਆਈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਮੰਗਲੁ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਾਧਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜਗਜਾਸੂ ਕਾ ਕਾਰਜ ਥਜਾਹੁ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਏਹੀ ਬਰਾਤ ਆਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਵਰ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੇ (ਵਾਧਾਈ) ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪ ॥

ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਦੇਹ ਤੇਜਨੜੀ ਹਰਿ ਨਵਰੰਗੀਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਨਵੀਨ ਰੰਗ ਚਢਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਮੰਗੀਆ ਰਾਮ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬੜਾ ਹਰਿ ਕਾ ਗਜਾਨ ਮਾਂਗਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਮੰਗੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਚੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਣੀਆ ॥

ਗਜਾਨ ਔਰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਥਾ ਮੰਗੀ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਗਤ ਮਿਤ ਮੁਕਤ ਕੀ ਸ੍ਰੇਜਾਦਾ ਜਾਨੀ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਉ ਕੀਆ ਕਰਤੈ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਖਾਣੀਆ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰਿ ਥਜਾਪਕ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਕਰਤੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗੀਆ ॥

ਹਰੀ ਜਨੋਂਨੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮਾਂਗੀ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਚੰਗੀਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਹੇ ਸੰਤੋਂ ਸੁਨੋ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਭਗਤਿ ਸਭ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਦੇਹ ਕੰਚਨ ਜੀਨੁ ਸੁਵਿਨ੍ਹਾ ਰਾਮ ॥

ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪ ਘੋੜੀ ਕੰਚਨ ਸੁਵਰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਕਾ ਜੋ ਬੂਝਨਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸੁਵਿਨ੍ਹਾ) ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਜੀਨ ਹੈ। ਜੀਨ ਨਾਮ ਸਭ ਸਬਾਬ ਸਹਿਤ ਹੈ ॥

ਜੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ॥

ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਜਪਨਾ ਇਹ ਰਤਨ ਜੜੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜੜਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਹਰਿਗੁਣ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥

ਜਬ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੋ ਜੜ ਕਰ ਹਰਿ ਪਾਇਆਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਘਣੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਰੰਗ ਹਰਿ ਬਣੇ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹਰਿ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਬਣ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਨਵਤਨ ਹਰਿ ਨਵਰੰਗੀਆ ॥
ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਨਾਮੁ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗੀਆ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ (ਨਵਰੰਗੀਆ) ਆਪ ਨਵੀਨ ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਮੈਂ ਤੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਕੜੀਆਲੁ ਮੁਖੇ ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਸਿ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਦੇਹ ਰੂਪ ਘੋੜੀ ਦੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਲਗਾਮ ਕਹਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਨ ਹਸਤੀ ਵਾਸਤੇ ਸੋਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅੰਕਸ ਰੂਪ ਜਾਨਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਅੰਕਸ ਸੇ ਮਨ ਵਸ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਵਸ ਗਤਿ ਆਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧਨ ਕੰਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਰੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਮਨ ਕਾ (ਗਤਿ) ਗਵਨ ਬਸ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕਾ ਹਰੀ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੇਭਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਹਰਿਦਾਸੁ ਕਹਤੁ ਹੈ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੀ ਹੁਈ ਸੁਭਾਵਕ ਮਸਤ ਹੁਈ ਹੈ ਓਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਜੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਇਹ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਮੰਗਲਾ ਚਾਰ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗਾਇ ਮੰਗਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਸੇਵ ਸੇਵਕ ਸੇਵਕੀ ॥
ਪ੍ਰਭ ਜਾਇ ਪਾਵੈ ਰੰਗ ਮਹਲੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ਰੰਗਾਕੀ ॥

ਔਰ ਹਰਿ ਜੋ (ਸੇਵ) ਸੇਵਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਕੇ ਸੇਵਕੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜਬ (ਮਹਲੀ) ਜਗਿਆਸੁ (ਜਾਇ) ਜਗਾ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਮਾਣੈ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦ (ਕੀ) ਕਿਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਰਾਮ ਗਾਏ ਮਨਿ ਸੁਭਾਏ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਚੜਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਮਨ ਮੇਂ ਇਸ ਸੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਭਾਏ ਹੈਂ ਔ ਸੋਈ ਗਾਏ ਹੈਂ ਗੁਰਮਤੀਏ ਹੋਕਰ ਹਰਿ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਵਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਧਾ ਜੀ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤੜਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ (ਲਧਾ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਤਨ ਮਨ ਉਸ ਰਾਮ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੀ·ਆ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤਾ ਭਵਜਲੁ ਜਿਤਾ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਜਮਾਣੀ ॥
ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਰਹਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਇਹ ਤਨ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਾ ਹੈ ਔ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਥਿਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਸੋ ਘਰੁ ਲਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਧਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਮਾਣੇ ਰਲੀਆ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੰਉ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਘਰ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰੂਪ (ਲਧਾ) ਲਭਾ ਭਾਵ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਸਮਧਾ) ਸਮਾਇਆ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾਂ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪੂਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਹਮਾਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਬ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ(ਰਲੀਆ) ਅਨੰਦ ਵਾ ਖੁਸੀਆਂ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਜੀ ਮੈਡੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਦੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰੋ ਸੁਨੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇਆ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਚੂਕੇ ਮਨਹੁ ਅਦੇਸਾ ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਇਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਬੈਸਾ ॥

ਸਚ ਰੂਪ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ।ਤਿਸਕਾ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਜਸ ਬਾਨੀ ਸੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਤ ਹੈ ਔ ਸਦਾ ਹੀ ਜੀਵਕੇ ਸੰਗ ਬੈਸਾ ਕਹੀਏ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਿਤੇ ਜਾਤਾ ਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਪਾਉਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨਕੇ(ਸੰਸੇ)ਅਸੰਭਾਵ ਨਾ ਚਿੰਤਾ ਆਦ ਬਿਕਾਰ(ਚੂਕੇ)ਨਿਵਰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਾਣਾ ਸਚਾ ਮਾਣਾ ਪ੍ਰਭਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਹਜੇ ਦੀਤਾ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੇਰਾ ਦਾਨੁ ਸਭਨੀ ਹੈ ਲੀਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਭਾਣਾ) ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਸਚੇ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਮਾਣਾ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਤੁਝ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਾਵ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਧਨ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਸਭ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਤਉ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਰਾਮ ॥ ਮਨੁ ਥੀਆ ਠੰਢਾ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਏ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਬ ਤੇਰਾ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਤਬ ਹਮ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ਔ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਸਾਂਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਥੀਆ ਠੰਢਾ ਚੂਕੀ ਡੰਝ ਪਾਇਆ ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨਾ ॥
ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਭੁੰਚਣ ਲਗੇ ਹੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਗਨੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮਨ ਸਾਂਤ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ (ਡੰਝ) ਜਲਨਤਾ ਵਾ ਰਾਹਿ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਤੋ ਕਯਾ ਕਹਨੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਭ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਖਸਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਬੁਝਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੂਏ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਹਮ ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਸਦਾ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੂੰ ਔ ਥ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਮਨਸਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣਿ ਜੀਉ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ਹੋਗਈ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੂੰ ਔ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਗੁਣ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ਬਖਸਿ ਲੀਆ ਖਿਨ ਮਾਹੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਭ ਗੁਣ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਿਸ ਮੁਖ ਕਰ ਤੇਰੀ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੂੰ ॥ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੁਛ ਭੀ ਬਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਏਕ ਖਿਨ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਖਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
ਮੈ ਵਰੁ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਲਾਥੇ ਜੀ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਹਮਨੇ ਨਉਨਿਧਿ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ਇਸ ਸੇ (ਵਧਾਈ) ਖੁਸੀ (ਵਜੀ) ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮਾਸਮੀ ਉਚਾਰਣ ਰੂਪ (ਤੂਰੇ) ਬਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਤੁਝ ਥਰ ਕੋ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਜੀ ਭਾਵ ਮਨ ਤੇ ਸਭ (ਵਿਸੂਰੇ) ਝੋਰੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਕਿਆ ਸੁਣੇਦੋ ਕੂੜੁ ਵੰਞਨਿ ਪਵਨ ਝੁਲਾਰਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ਸੁਣੀਅਰ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜੋ ਸੁਣੇਦੇ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਸੁਨਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਨੋਂ ਕੀ ਨਸ੍ਵਤਾ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕੇ (ਝੁਲਾਰਿਆਂ) ਝੋਲੇ ਸਾਥ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰਵਣ ਤੋ ਵਹੁ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ । ਪਰਮੇਸਰ ਪਰਾਇਣੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਤਿਨ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਿਆ ਰਾਮ ॥
ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਭਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਤਿਨਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ (ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ) ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹ । ਜਿਨੋਂ ਨੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲੇ ਜਗਤ ਉਧਾਰਣ ਆਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭੈ ਬੋਹਿਥ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣਾ ਕੇਤੇ ਪਾਰਿ ਲਘਾਏ ॥

ਸੋਈ ਅਮੋਲਕ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਥ) ਜਹਾਜ ਨੇ ਕਿਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਜੀਵ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਕੰਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਣਿਆ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਵਣੀ ਸੁਣਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੁੰਨ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਗਿਨਾ ਗਇਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਊਪਰੋਂ ਵਾਰਨੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਸ ਵਾ ਨਾਮ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਲੋਇਣ ਲੋਈ ਡਿਠ ਪਿਆਸ ਨ ਬੁਝੈ ਮੂ ਘਣੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸੇ ਅਖੜੀਆਂ ਥਿਅੰਨਿ ਜਿਨੀ ਡਿਸੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥ ੧ ॥

ਮੈਨੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ (ਲੋਈ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਭੀ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਪਿਆਸ (ਮੂ) ਮੇਰੀ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਕਿੰਤੂ ਘਣੀ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਨ ਆਖੋਂ ਸੇ (ਮਾ ਪਿਰੀ) ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਆਂਖੈਂ (ਥਿਅੰਨਿ) ਦੂਸਰੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਜਿਨਸੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣੈ ਰਾਮ ॥ ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਭਾਣੇ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਊਪਰੋਂ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ । ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਰਾਮ ਕੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ (ਭਾਣੇ) ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਠਾਕੁਰਿ ਮਾਨੇ ਸੇ ਪਰਧਾਨੇ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥
ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਏ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਜਾਤੇ ॥

ਜੋ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਮਾਨੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਰਧਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਸਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ । ਅਰ ਹਰਿ ਰਸ ਕਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁਏ ਹੁਏ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਪਦ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਘਟ ਮੈਂ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਈ ਸਜਣ ਸੰਤ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਠਾਕੁਰ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡਿਠਾ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਠਾਕਰ ਕੋ ਅਛੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਜਨ ਸੰਤ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਸੁਖੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ।

ਸਲੋਕੁ ॥ ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧ ਸੁਵੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ ॥
ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਜਨੰਮੁ ਜੈ ਘਟਿ ਵੁਠਾ ਸਚਿ ਧਣੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੂਖਮ ਦੇਹੀ (ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਿਆਰੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਸੁੰਵੀ) ਖਾਲੀ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਅਰ ਨਾਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਘਟ ਮੈਂ ਸਚਾ (ਧਣੀ) ਮਾਲਕ (ਵੁਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਤਿਨ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ਰਾਮ ॥
ਜਨ ਚਾਖਿ ਅਘਾਣੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੀਠਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਮਰਥ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਊਪਰੋਂ ਮੈਂ (ਖੰਨੀਐ) ਟੁਕੜੇ (ਵੰਞਾ) ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਮੀਠਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਾਖਿ ਕਰਕੇ ਦਾਸ (ਅਘਾਣੇ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਮਨਹਿ ਮੀਠਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂਠਾ ਅਮਿਉ ਵੁਠਾ ਸੁਖ ਭਏ ॥
ਦੁਖ ਨਾਸ ਭਰਮ ਬਿਨਾਸ ਤਨ ਤੇ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸ ਈਸਹ ਜੈਜਏ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰੀ ਮੀਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨ ਹੀ ਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ (ਅਮਿਉ) ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਈਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸ ਜਗਦੀਸ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਕੇ (ਜੈ ਜਏ) ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਕਾ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ (ਤਨ) ਸੂਛਮ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸੇ ਭਰਮ ਕਾ ਭੀ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੋਹ ਰਹਤ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ ਪੰਚ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਜਿਨ ਘਟਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੂਠਾ ॥ ੩ ॥

ਮੋਹ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਟੂਟ ਗਇਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਘਟ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਬਸਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਪਰ ਟੁਕੜੇ ਹੋਤਾ ਹਾਂ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਜੋ ਲੋੜੀਦੇ ਰਾਮ ਸੇਵਕ ਸੇਈ ਕਾਂਢਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾਣੇ ਸਤਿ ਸਾਈ ਸੰਤਨ ਬਾਹਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਰਾਮ ਕੰ ਚਾਹਿਤੇ ਵਾ ਢੂੰਢਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੇਵਕ(ਕਾਂਢਿਆ) ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਸ ਬਾਤਤਾ ਕੋ ਸਭ ਜਾਣੋ ਜੋ ਹਰਿ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਸੇ ਅਭੇਦ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਮਿਲਿ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਖਟਾਨਾ ਰਾਮ ॥ ਸੰਗਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਨਾ ਰਾਮ ॥

ਸੰਮਾਇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ ਆਪਿ ਆਪਹਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਜਲ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਜੋਤ ਕਾ ਜੋਤੀ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੇ ਸੰਗ ਸਮਾਉਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਵਹੁ ਪੂਰਣ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਹ ਸੁੰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਾਗੀ ਏਕੁ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਆਪਿ ਗੁਪਤਾ ਆਪਿ ਮੁਕਤਾ ਆਪਿ ਆਪੁ ਵਖਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਗੁਣ ਬਿਨਾਸੇ ਮਿਲਿ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਖਟਾਨਾ॥ ੪ ॥੨॥

ਜੋ ਏਕੋ ਏਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਫੁਰ ਮੈਂ ਸਹਜੇ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਆਪ ਹੀ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਬਖਜ਼ਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਈ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਭ੍ਰਮ ਔਰ ਭਜ ਤਥਾ ਤੀਨੋਂ ਗੁਨ ਨਾਸ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂਸੇ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਜਲ ਮਿਲਾ ਹੈ॥੪॥੨॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਾ ਰਾਮ॥ਰਖੁ ਜਗਤੁ ਸਗਲ ਦੇ ਹਥਾਰਾਮ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥਾ (ਰਾਮ) ਬਜ਼ਾਪਕ ਅਪਨਾ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰੋ ॥

ਸਮਰਥ ਸਰਣਾ ਜੋਗੁ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਜਿਨੀ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਸਰਣ ਭਾਵ ਆਸਰਾ ਦੇਨੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਔ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤਥਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਏਕ ਕਰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਲਖਿਆ ਕਥਨ ਤੇ ਅਕਥਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੁ ਬਿਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਾ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਔ ਨਿਸਾਨ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔ ਕਹਨੇ ਸੇ ਅਕਹ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਣਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਤਾਂਤੇ ਹਮਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ॥ ੧ ॥

ਏਹਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਹਰਤਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਯਹ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਬਨਾਏ ਹੁਏਹੈਂ ਤੂੰ ਇਨਕਾ ਕਰਤਾਹੈਂ।ਹੇਰਾਮ ਤੁਮਹੀਸਾਮਰਥ ਸਭ ਦੁਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮੋਂਕੇ ਹਰਨੇਵਾਲਾਹੈਂ।

ਭ੍ਰਮ ਦੂਖ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਦੀਨ ਦੈਆਲਾ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਆਮਿ ਸਜਣੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਾਲ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਸੋ ਹੇ ਦੀਨਦਜਾਲ ਹਮਾਰੇ ਭੀ ਦੁਖ ਦਰਦ ਭਰਮ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੋ ਰਖਜਾ ਕਰ ਲੇਹੁ ॥ ਹੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੁਆਮੀ ਰੂਪ ਗੁਪਾਲ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤੁਮਾਰਾ ਬਾਲ ਹੈ ॥

ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪਾਵੈ ਸੋ ਬਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਤਾ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਕਰਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਭਾਵ ਤੈਨੂੰ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫਿਰ ਨ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਕਰਤਾ ਯਹ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਔ ਇਨਕਾ ਤੂੰ ਉਤਪਤਿ ਪਾਲਨ ਸੰਘਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਰਾਮ ॥ ਮਨ ਇਛਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੁਝਕੋ ਆਠੇ ਪਹਰ ਧਜਾਉਤੇ ਰਹੀਐ ॥ ਜੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਮਨ ਇਛ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ਮਿਟਹਿ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਾਇਆ ਭਈ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਜਾਉਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਈਐ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਮਾਨ ਮੋਹਾਦਿ ਸਭ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਜਾਗਨ ਕਰੈ ਤਬ ਆਪਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਦਾ ਆਪਕਾ ਧਜਾਉਨਾ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥

ਦਰਿ ਵਾਜਹਿ ਅਨਹਤ ਵਾਜੇ ਰਾਮ ॥ ਘਾਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੇ ਰਾਮ ॥ ਗੋਵਿਦ ਗਾਜੇ ਸਦਾ ਬਿਰਾਜੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਊਚਾ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ (ਅਨਹਤ) ਏਕ ਰਸ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਗਰਜ ਰਹੇ ਹੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਖਾ ਔ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੋਕਰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਬਿਰਾਜ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਪਹੂਚਾ ॥
ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਾਜੇ ॥
ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਭਗਤੀ ਦਰਿ ਵਜਹਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਅੰਤ ਗੁਣ ਕਿਛ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਨ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਹੀ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਹੀ ਤੱਤ ਸਾਜੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਉਪਾਇਕੇ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖ ਤੋ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸ ਵਾਜੇ ਵਜਤੇ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਅਲਾਹਣੀਆ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

*ਅਲਾਹਣੀਆਂ ਨਾਮ ਤਿਸਕਾਹੈ ਜੋ ਮਰੇਹੂਏ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਗੁਣਕਹਕਰਰੋਣਾਹੈ ਅਰਥਾਤਵੈਰਾਗਮਜਸਬਦਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ।

ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥
ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨੀ ਪਾਈ ਭਰੀ ਜਾਨੀਅੜਾ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਸਿਰੰਦਾ) ਰਚਨੇ ਹਾਰਾ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਧੰਧੇ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਜਬ ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪੀ ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨੀ ਤਬ ਭਰੀ ਹੂਈ (ਪਾਈ) ਪੜੋਪੀ ਕੀ ਤਰਹਿ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਪੜੋਪੀ ਆਦਿ ਦਾਣੇ ਮਾਪਨੇ ਕਾ ਭਾਂਡਾ ਭਰ ਕਰ ਮੂਧਾ ਕਰਾ ਤਉ ਉਸ ਮੇਂ ਦਾਣਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਤਬ (ਜਾਨੀਅੜਾ) ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਕੜ ਕਰ ਅਰ ਗਲੇ ਮੇਂ ਸੰਗਲ(ਘਤਿ) ਪਾਇਕਰ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਚਲਾਇਆ ਗਇਆ ਭਾਵ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਤੋਰ ਲੀਆ ॥

ਜਾਨੀ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰੁੰਨੇ ਵੀਰ ਸਬਾਏ ॥
ਕਾਇਆਂ ਹੰਸ ਥੀਆ ਵੇਛੋੜਾ ਜਾਂ ਦਿਨ ਪੁਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ॥

ਸੋ ਹੇ ਮੇਰੀ(ਮਾਏ)ਭਾਈ ਜਬ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਗਏ ਤਬ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਆਇਆ ਕਾਂਯਾਂ ਸੇ (ਹੰਸ) ਜੀਵ ਕਾ ਬਿਛੋੜਾਹੋਇ ਗਯਾ ਔਰ ਜੀਵ ਸੰਗਲ ਪਾਕੇ(ਚਲਾਇਆ)ਤੋਰ ਲੀਆ ਤਬ ਜਿਤਨੇ (ਸਬਾਏ) ਸਭ(ਬੀਰ)ਭਾਈ ਥੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਭਏ॥

ਜੇਹਾ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਪਾਇਆ ਜੇਹਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥
ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸਾ ਪੂਰਬ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਬ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸਾ ਅਬ ਕਮਾਇਆ ਜਾਵੈਗਾ ਤੈਸਾ ਆਗੇ ਕੋ ਫਲ ਹੋਗਾ ਰਚਨੇ ਵਾਲਾ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਪਰਮੇਸਰ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਰਚਕੇ ਬਿਵਹਾਰਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥੧ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈਹੋ ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਪਇਆਣਾ ॥
ਏਥੈ ਧੰਧਾ ਕੂੜਾ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾ ਆਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ ॥

---

*ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ਪੈਈਅੜਾ ਬਲ ਪੈਈਅੜਾ ਅੰਬਰ ਕਾ ਮਰਨਾ ਸੁਰਗ ਬਿਥਾਨ ਮਾ ॥ ਤੈਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਲੋਚਲੇ ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤ ਬਿਹਾਰਮਾ॥ਪੁਤਿਜੋਪੋਤੇ ਆਪਨੇ ਹੋਰ ਰੋਵੈ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਮਾ ॥ ਘੰਟੇ ਵਜੇ ਰੁਣਝੁਣੇ ਮੈਖਾਂ ਕੇ ਘਨਘੋਰ ਮਾ ॥ ਜਾਇ ਉਤਾਰਾ ਗੰਞ ਸਿਰ ਅੰਬਾ ਠੰਡੀ ਛਾਉ ਮਾ॥ ਚੰਦਨ ਚੀਰੀ ਕਾਠਆਤੁਲਸੀਲਾਂਬੂ ਦੇਵ ਮਾ ॥ ਤੈਨੂੰ ਖੜੇ ਉਡੀਕਨ ਦੇਵਤੇ ਤੂੰ ਸੁਰਗਾ ਪਰ ਮੇ ਆਵ ਮਾ ॥ ਰੋਵਨ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆਂ ਮੋਹੀਆ ਜਾਦੇ ਰਾਵ ਮਾ ॥ ਇਤਯਾਦਿ ਅਲਾਹਣੀਆਂ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ "ਧੰਨ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ" ॥ ਇਤਯਾਦਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈਹੋ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਪਇਆਣਾ) ਜਾਣਾ ਹੋਇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ (ਏਥੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਝੂਠਾ ਧੰਧਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੈ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ (ਸਰਪਰ) ਨਿਸਚੈ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਆਗੈ ਸਰਪਰ ਜਾਣਾ ਜਿਉ ਮਿਹਮਾਣਾ ਕਾਹੇ ਗਾਰਬ ਕੀਜੈ ॥
ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਲੀਜੈ ॥

ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੀਉ (ਮਿਹਮਾਣਾ) ਪਰਾਹੁਣੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਹੈ ਤੋ ਫਿਰ ਕਿਉ ਹੰਕਾਰ ਕਰੀਏ ॥ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਸੁਖ ਪਾਈਏ ਤਿਸੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਆਗੈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਮੂਲੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਿਆ ਵਿਹਾਣਾ ॥
ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਿਹੁ ਭਾਈਹੋ ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਪਇਆਣਾ ॥ ੨ ॥

ਆਗੇ ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਹੁਕਮ (ਮੂਲੇ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸਿਰ ਸਿਰ ਮੇਂ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਹੂਆ ਜੋ ਕਰਮ ਥਾ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ(ਵਿਹਾਣਾ)ਬਤੀਤ ਹੂਆ ਭਾਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗਨਾ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਪਇਆਣਾ ਅਰਥਾਤ ਮਰਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਾਲਕ ਕੋ ਸਿਮਰੋ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੰਮ੍ਰਥ ਸੋ ਥੀਐ ਹੀਲੜਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਾਚੜਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਹੀਲੜਾ) ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਜੋ ਸਮਰਥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਥੀਐ) ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੁਹ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਪਤਾਲ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਅਕਾਸ ਸਭ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੋ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਆਇਆ ਤਿਨਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ਹੈ ਇਕ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸੋ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਅਪਾਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਉਨਾ ਸਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਢਾਹੇ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰੋ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੰਮ੍ਰਥ ਸੋ ਥੀਐ ਹੀਲੜਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸੋ ਹੁਕਮ ਕਰ (ਢਾਹਿ) ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਪ ਨਾਸ ਕਰ ਕਰ (ਸਵਾਰੇ)ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤਿਸ ਸਮਰਥ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਰੁੰਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਰੋਵੈ ਲਾਇ ਪਿਆਰੋ ॥
ਵਾਲੇਵੇ ਕਾਰਣਿ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ ਰੋਵਣੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ(ਬਾਬਾ)ਹੇ ਭਾਈ ਰੋਨਾ ਉਸਕਾ ਜਾਨੀਏ ਜੋ ਪਯਾਰ ਲਗਾਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰੈ॥ਔਰ ਸੰਸਾਰੀਓਂ ਕਾ ਜੋ ਰੋਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਵਾਲੇਵੇ) ਵਸਤੁਓਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਹੋਰ ਸੋ ਐਸਾ ਰੋਨਾ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਰੋਵਣੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੋ ਗਾਫਲ ਸੰਸਾਰੋ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਰੋਵੈ ॥
ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਇਹੁ ਤਨੁ ਏਵੈ ਖੋਵੈ ॥

ਰੋਣਾ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਭਾਵ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ (ਗਾਫਲ) ਕ੍ਹੂਲਾ ਹੂਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰੋਤਾ ਹੈ । ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਿਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਯੋਂਹੀ ਨਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਐਥੈ ਆਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਸੀ ਕੂੜਿ ਕਰਹੁ ਅਹੰਕਾਰੋ ॥
ਨਾਨਕ ਰੁੰਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਰੋਵੈ ਲਾਇ ਪਿਆਰੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਜਨਮ ਕਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮਰ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਅਵਸ਼ ਜਾਇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਝੂਠਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰੋਇਆ ਸਫਲਾ ਤਉ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਾਇ ਕਰ ਰੋਵੇ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗ ਹੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਓ ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾਂ ॥
ਰੋਵਹ ਬਿਰਹਾ ਤਨ ਕਾ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮ੍ਹਾਲੇਹਾ ॥

ਹੇ ਸਹੇਲੀਓ ਆਓ ਮਿਲੋ ਹਮ ਤੁਮ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਂ ਅਪਨਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿਮਰੇ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਤਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕਾ ਜੋ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਹਿਬੁ ਸਮਾਲਿਹ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲਿਹ ਅਸਾ ਭਿ ਓਥੈ ਜਾਣਾ ॥
ਜਿਸਕਾ ਕੀਆ ਤਿਨਹੀ ਲੀਆ ਹੋਆ ਤਿਸੈ ਕਾ ਭਾਣਾ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਸਿਮਰੋ ਔਰ ਉਸ ਰਸਤੇ ਕੋ ਦੇਖੈਂ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਅਗੇ ਜੀਵ ਗਏ ਪੁਨਾ ਹਮਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਜਿਸਕਾ ਇਹ ਜੀਉ ਕੀਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਸੀ ਨੇ ਇਸਕੋ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਜੋ ਥਾ ਸੋ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਿਨਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੁ ਆਗੈ ਆਇਆ ਅਸੀ ਕਿ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇਹਾ ॥
ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਸਨੇ ਆਗੇ ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋਈ ਉਸਕੇ ਆਗੇ ਆਇਆ ਭਾਵ ਭੋਗਨਾ ਪੜਾ ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਕਰੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਕਿਉਂ ਦੀਆ ਹੈ ਸੁਖ ਦੇਹ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ ਆਓ ਮਿਲੋ ਮਿਲ ਕਰ ਸਚਾ ਨਾਮ ਲਈਏ ਭਾਵ ਜਪੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਰਣੁ ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ ਜੇ ਮਰਿ ਜਾਣੈ ਐਸਾ ਕੋਇ॥
ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਆਪਣਾ ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ ਆਗੈ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਲੋਕੋ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਨੈ ਤੌ ਮਰਨਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਇਹ ਨ ਕਹਨਾ ਚਾਹੀਐ ਅਪਨੇ ਸਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਰਸਤਾ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖਾਲਾ ਹੋਜਾਇ ॥

ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲੈ ਜਾਵਹੁ ਤਾ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਆਗੈ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥
ਭੇਟੈ ਸਿਉ ਜਾਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹੁ ਤਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਪਾਈ ॥

ਸੁਖਾਲੇ ਰਾਹ ਸੇ ਜਾਉਗੇ ਤਉ ਹੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਫਲ਼ ਪਾਵਉਗੇ ਪੁਨਾ ਆਗੈ ਬਡਿਆਈ ਹੀ ਮਿਲੈਗੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੀ (ਭੇਟੈ ਸਿਉ) ਨਜਰ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਜਾਉਗੇ ਤਥ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਮਾਓਗੇ ਤਉ ਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਪਤਿ ਹਿਸਾਬ ਮੈਂ ਪਾਈ ਜਾਵੈਗੀ ॥

ਮਹਲੀ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ ਖਸਮੈ ਭਾਵਹੁ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥
ਮਰਣੁ ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ ਜੇ ਕੋਈ ਮਰਿ ਜਾਣੈ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਰੀਤ ਕਰ ਤੁਮ ਖਸਮ ਕੋ ਭਾਵੋਗੇ ਤਥ ਮਹਲੋਂ ਮੇਂ ਜਗਾ ਪਾਵੋਗੇ ਅਨੰਦ ਪੂਰਥਕ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭੋਗੋਗੇ । ਹੇ ਲੋਕੋ ਮਰਣਾ ਮੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਹੀਦਾ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਣੇ ਭਾਵ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਤਿਆਗੇ ॥ ੨॥

ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾ ਸੂਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ ਜੋ ਹੋਇ ਮਰਨਿ ਪਰਵਾਣੋ ॥
ਸੂਰੇ ਸੇਈ ਆਗੈ ਆਖੀਅਹਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੀ ਮਾਣੋ ॥

ਮਰਣਾ ਤਿਨ ਸੂਰਮੇ ਪੁਰਖੋਂ ਕਾ (ਹਕੁ) ਸਚਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਕਰ ਕੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ । ਵਾ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੂਰਮੇਂ ਸੋਈ ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਗੇ ਕੀ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਮਾਨ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹ ਮਾਣ ਪਾਵਹਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਵਹਿ ਆਗੈ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਕਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਵਹਿ ਤਾਂ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥

ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਮਾਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਪੂਰਥਕ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਗੇ ਉਨਕੋ ਕਿਸੀ ਤਰਹਾਂ ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਧਿਆਉਨਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਹੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਸਭ ਭਜ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਊਚਾ ਨਹੀ ਕਹਣਾ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੋ ॥
ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾਂ ਸੂਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ ਜੇ ਹੋਇ ਮਰਹਿ ਪਰਵਾਣੋ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਊਂਚਾ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹਨਾ ਕਿੰਤੂ ਮਨ ਹੀ ਮੇਂ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹਨਾ ਚਾਹੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਜਾਨਨ ਹਾਰ ਸਭ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਭਜਨ ਕਰਕੇ ਸਫਲੇ ਹੋ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੂਰਮੇਂ ਮਨੁਖੋਂ ਕਾ ਮਰਣਾ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ ਬਾਜੀ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥
ਕੀਤਾ ਵੇਖੈ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰੁਦਨ ਕਰੀਏ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨਸਥਿਰ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਅਪਨੇ ਕੀ ਏਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤ ਕਰਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਬੀਚਾਰੇ ਧਾਰਣ ਧਾਰੇ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਕਰ ਜਗਤ ਕੀ ਧਾਰਣਾ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਗਤ ਕੋ ਸੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਆਪੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਬੂਝ ਪੂਛਤਾ ਜਗਿਆਸੁ ਹੋਇ ਭਗਤ ਹੋਇ ਹੁਕਮ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਤਾਕਾ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੋ ॥
ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ ਬਾਜੀ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੋ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਕੁਛ ਸੰਸਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸਕੋ ਜਾਨੇ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਰੂਪ ਅਪਾਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸਨੋ ਰੋਈਏ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋ ਬਾਜੀ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥ ਸਚੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਜਾਣੀਐ ਸਚੜਾ ਪਰਵਦਗਾਰੋ ॥
ਜਿਨਿ ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਆ ਸਚੜਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੋ ॥

ਤੂੰ ਸਚਾ (ਸਿਰੰਦਾ) ਰਚਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸਚਾ (ਪਰਵਦਗਾਰੋ) ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਚਾ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈਂ। ਜਿਸ ਤੁਝ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੇ ਆਪਨੇ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਇ ਪੁੜ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੋ ॥
ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਸਿਰਜਿਅਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਚਲਤੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਫਿਰ ਜਿਸ ਤੁਝਨੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਦੋਨੋ ਪੁੜੋਂ ਕੋ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰਚ ਕਰਕੇ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਗੱਲਾਕਾਰ ਕੋ ਫੋੜ ਕਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਘੋਰੁ) ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਤੁਝਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਚਲਤੇ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੜਾ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੋ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਝੇ ਭੀ ਅਪਨਾ ਸਚਾ ਪਜਾਰ ਦੇਹ ॥ ਫਿਰ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਮੇਦਨੀ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਣਹਾਰੋ ॥

ਤੁਝਨੇ (ਮੇਦਨੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔ ਤੁਹੀ ਦੁਖੋਂ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸਿਰਜਿਐ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਿਆਰੋ ॥ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀਆ
ਦੇਹਿ ਜੀਆ ਆਧਾਰੋ ॥ਕੁਦਰਤਿ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ਸਚਿ ਨਿਬੇੜਣਹਾਰੋ ॥੨॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕਾ ਮੋਹ ਕਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪਜਾਰ ਹੈ ॥ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਚਾਰੋਂ ਬਾਣੀ ਯਹ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਰਚੀ ਹੂਈ ਹੈ ਤੂੰਹੀ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਆਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ਤੈਨੇ ਯਹ ਕੁਦਰਤ ਕਾ ਤਖਤ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਜਗਤ ਵਾ ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਅਸਥਾਨ(ਰਚਾਇਆ) ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਤੂੰਹੀ ਨਿਬੇੜਾ ਸਚਾ ਨਜਾਉਂ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥੨॥

ਆਵਾਗਵਣੁ ਸਿਰਜਿਆ ਤੂ ਥਿਰੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰੋ ॥
ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਆਇ ਗਇਆ ਬਧਿਕੁ ਜੀਉ ਬਿਕਾਰੋ ॥

ਤੁਝਨੇ ਹੀ ਆਵਾਗਵਨ ਸੰਸਾਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤੁਹੀ ਇਸ ਆਵਾਗਵਨ ਸੇ ਰਹਤ ਥਿਰ ਅਚਲ ਹੈਂ ਵਾ ਜੀਵ ਕੇ ਅਚਲ ਕਰਨੇਹਾਰਾਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤਕਰਤਾਹੈਂ॥ਜਨਮਨਾ ਮਰਨਾ ਯਹ ਜੀ ਉਪਰ ਆਇਗਇਆ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਜੰਮਣਾਮਰਨਾਹੈ ਇਨਮੈਂ ਜੀਉ ਆਗਜਾ ਹੈ ਔਰ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ(ਬਧਿਕੁ)ਨਾਸਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਹਿੰਸਕ ਹੋਰਹਾਹੈ॥

ਭੂਡੜੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬੂਡੜੈ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਚਾਰੋ ॥
ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਬਿਖੁ ਲਦਿਆ ਅਵਗਣ ਕਾ ਵਣਜਾਰੋ ॥ ੩ ॥

(ਭੂਡੜੈ) ਭੈੜੇ ਜੀਵ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ (ਬੂਡੜੈ) ਡੂਬੇ ਹੂਏ ਕਾ (ਚਾਰੋ) ਬਸ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਅਵਗਣੋਂ ਕਾ ਬਣਜਾਰਾ ਜੋ ਜੀਉ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜ਼ਹਰ ਰੂਪ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਲਦ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਦੜੇ ਆਏ ਤਿਨਾ ਜਾਨੀਆ ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਕਰਤਾਰੋ ॥
ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲਨਹਾਰੋ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਕਰਤਾਰ ਜਬ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਤਿਨ (ਜਾਨੀਆ) ਪ੍ਰਾਨਧਾਰੀਓਂ ਕੋ ਵਾ ਪਜਾਰੋਂ ਕੋ (ਸਦੜੇ) ਬੁਲਾਵੇ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੋਂ ਕਾ ਆਪਸ ਮੇਂ ਬਿਛੋੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਵਿਛੋੜੇ ਕੇ ਮਿਲਾਉਨ ਵਾਲਾ ਫਿਰ ਕੌਨ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਤੁਹੀ ਵਿਛੋੜੇ ਕੋ ਮੇਲਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਰੂਪ ਨ ਜਾਣੈ ਸੋਹਣੀਐ ਹੁਕਮਿ ਬਧੀ ਸਿਰਿਕਾਰੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਲਕ ਬਿਰਧਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤੋੜਨਿ ਹੇਤੁ ਪਿਆਰੋ ॥ ੪ ॥

ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਕੀ ਕਾਰ ਬਾਧੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ (ਸੋਹਣੀ) ਸੁੰਦਰ ਕੁਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਬਾਲਕ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਜਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੋੜਨੇ ਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਹਿਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਉ ਦਰ ਠਾਕੇ ਹੁਕਮਿ ਸਚੈ ਹੰਸੁ ਗਇਆ ਰੀਣਾਰੇ ॥
ਸਾਧਨ ਛੁਟੀ ਮੁਠੀ ਝੂਠਿ ਵਿਧਣੀਆ ਮਿਰਤਕੜਾ ਅੰਙਨੜੇ ਬਾਰੇ ॥

ਨਵ ਦਰਵਾਜੇ ਨਵ ਗੋਲਕ ਸਭ (ਠਾਕੇ) ਬੰਦ ਹੋਗਏ ॥ ਪੁਨਾ (ਹੰਸ) ਜੀਵ ਅਕਾਸ ਮਾਰਗ ਕੋ ਚਲਾ (ਸਾਧਨ) ਵੁਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਕਾ ਪਤਿ ਮਰ ਗਇਆ (ਛੁਟੀ)ਪਤਿ ਸੇ ਰਹਤ ਹੁਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਝੂਠ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੋਹੀ ਹੁਈ ਓਹ ਕਹਤੀ ਹੈ ਮੈਂ (ਮੁਠੀ) ਲੂਟੀ ਗਈ ਹਾਂ (ਵਿਧਣੀਆ) ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ (ਮਿਰਤਕੜਾ) ਮਿਰਤਕ ਅੰਗਨ ਮੇਂ (ਬਾਰੇ) ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਂ ਪੜਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਤਿ ਮੁਈ ਮਰੁ ਮਾਈਏ ਮਹਲ ਰੁੰਨੀ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ਰੋਵਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰੇ ॥ ੫ ॥

ਹੈ (ਮਾਈਏ) ਸਖੀਏ ਇਸਦੇ ਮਰਨੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਗਜਾਤ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰੀ ਅਕਲ ਟਕਾਣੇ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਇਸ ਰੀਤ ਕਰ (ਮਹਲ) ਇਸਤ੍ਰੀ (ਦਰਬਾਰੇ) ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾ ਦਰਵਾਜੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬੂਹੇ ਪਰ ਰੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ (ਮਹੇਲੀਹੋ)ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਸਚੇ ਕੰਤ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰੋ ॥ ੫ ॥

ਜਲਿ ਮਲਿ ਜਾਨੀ ਨਾਵਾਲਿਆ ਕਪੜਿ ਪਟਿ ਅੰਬਾਰੇ ॥
ਵਾਜੇ ਵਜੇ ਸਚੀ ਬਾਣੀਆ ਪੰਚ ਮੁਏ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ॥

(ਜਾਨੀ) ਪਿਆਰਾ ਸਰੀਰ ਵਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਜਲ ਸੇ ਮਲ ਕਰਕੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇਆ ਫਿਰ ਕਪੜੋਂ ਅਰ (ਪਟਿ) ਤਖਤੇ ਕਰ (ਅੰਬਾਰੇ) ਬਿਬਾਨ ਬਨਾਇਆ । ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਤ ਹੈ ਇਸਕੇ ਬਾਜੇ ਬਜਾਏ ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰਜ ਸਿਥਲ ਹੋਗਏ ਮਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਭੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਵਾ (ਮਨੁ ਮਾਰੇ) ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਇਹੁ ਪੰਚ ਸਬੰਧੀ ਮੁਏ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਏ ॥

ਜਾਨੀ ਵਿਛੁੰਨੜੇ ਮੇਰਾ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸੁਜਾਣੀਐ ਪਿਰ ਸਚੜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੬ ॥

ਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ (ਜਾਨੀ) ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਰਨ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵਨ ਪਰ ਧਿਕਾਰ ਹੈ । ਪਰੰਤੂ ਸਚਾ ਮਰਨਾ ਤਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਚੇ ਪਤੀ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥

ਤੁਸੀ ਰੋਵਹੁ ਰੋਵਣ ਆਈਹੋ ਝੂਠਿ ਮੁਠੀ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ਹਉ ਮੁਠੜੀ ਧੰਧੈ ਧਾਵਣੀਆ ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਵਿਧਣ ਕਾਰੇ ॥

ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ (ਮੁਠੀ) ਠਗੀ ਹੁਈ ਤੁਮ ਰੋਵਨੇ ਜੋ ਆਈ ਹੋ ਸੋ ਪਈ ਰੋਵਹੁ । ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ (ਮੁਠੜੀ) ਠਗੀ ਹੁਈ (ਵਿਧਣ ਕਾਰੇ) ਦੁਖੀ ਭਈ ਹੁਈ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਛੋੜੀ ਹੁਈ ਤੁਮ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧੇ ਮੇਂ ਦੌੜਤੀ ਹੋ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਮਹੇਲੀਆ ਰੂੜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਣਾ ਹਉ ਰਹਸਿਅੜੀ ਨਾਮਿ ਭਤਾਰੇ ॥ ੭ ॥

ਘਰ ੨ ਮੇਂ ਸਭ ਕੰਤ ਕੀ (ਮਹੇਲੀਆ) ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਪਿਆਰੇ ਕੰਤ ਕਾ ਹਿਤ ਹੈ ਸੋਈ (ਰੂੜੈ) ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਹੈਂ। ਮੈਨੇ ਤੋ ਸਚੇ ਪਤਿ ਕਾ ਸਲਾਹਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸਚੇ ਪਤਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਮੈਂ ਰਹਸਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਚਾ ਪਤਿ ਕਾ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਜੋ ਕਬੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਕਹੀਂ ਜਾਇ ਝੂਠਾ ਮਾਇਕ ਰੁਦਨ ਕਿਉਂ ਬਿਅਰਥ ਕਰਤੀ ਹੋ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਵੇਸੁ ਪਲਟਿਆ ਸਾਧਨ ਸਚੁ ਸੀਗਾਰੋ ॥
ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਸਿਮਰਹੁ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੋ ॥

ਤਬ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਫਿਰ ਪੂਛਤੀ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਸਚੇ ਪਤਿ ਸੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੈਸੇ ਲਗਾ ਹੈ?ਤਬ ਵਹੁ ਕਹਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ (ਵੇਸੁ) ਭੇਖ ਭਾਵ ਸੁਭਾਉ ਪਲਟਿਆ ਹੈ ਅਬ ਸਾਧਨ ਸੰਪੰਨ ਹੋਣੇ ਕਰ ਸਚਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਕਾ ਭੇਖ ਪਲਟਾ ਹੈ ਤਿਸ ਧਨ ਕਾ ਸਚਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੁਆ ਹੈ । ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਹੋਲੀਓ ਆਓ ਮਿਲੋ ਔਰ ਸਚੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਬਈਅਰਿ ਨਾਮਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਾਵਹੁ ਗੀਤੁ ਨ ਬਿਰਹੜਾ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ (ਬਈਅਰਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਨਾਮ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਚਾ ਪਤਿ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਕਾ ਗੀਤ ਗਾਵਹੁ ਜੋ ਫਿਰ (ਬਿਰਹੜਾ) ਬਿਛੋੜਾ ਨ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਇਆ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੋਵਾ ॥
ਸਚੜਾ ਦੂਰਿ ਨ ਭਾਲੀਐ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੋਵਾ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਫਿਰ ਇਸ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਲੈ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਸੋਈ (ਕੁਦਰਤਿ)ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਸਾਹਿਬ ਜਾਨੋਂ। ਅਰ ਸਚੇ ਕੋ ਦੂਰ ਨ ਦੇਖੋ ਘਟੋਂ ੨ ਮੇਂ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਨਿਸਚਜ ਕਰਕੇ ਪਹਿਚਾਨੋ ॥

ਸਚੁ ਸਬਦ ਪਛਾਣਹੁ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਾਚੀ ॥
ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਿੜ ਕਾਚੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ (ਰਾਚੀ) ਰਚੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਦੂਰ ਨ ਜਾਣੋ ਕਿੰਤੂ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਪਹਿਚਾਨੋ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੈ ਤਉ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਸੋ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ (ਪਿੜ) ਬਾਜੀ ਕਚੀ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਥਾਪੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ ਵਖਾਣੋ ॥
ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਥਾਪਿ ਵਤਾਇਆ ਜਾਲੁ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਪਰਵਾਣੋ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਉਸਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹ ਕੇ ਵਖਿਆਨ ਕਰੈ। ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਕੇ ਮੋਹ ਰੂਪ ਜਾਲ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਪਰ (ਵਤਾਇਆ) ਫਿਰਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਅਧ ਪੰਧੈ ਹੈ ਸੰਸਾਰੋਵਾ ॥
ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਚੜੈ ਲਿਖਿਆ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਵੀਚਾਰੋਵਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਉਠ ਚਲਣਾ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਅਧ ਪੰਧੈ) ਅਧੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਹੈਂ ॥ ਸਿਰੋਂ ਸਿਰੋਂ ਮੇਂ ਸਚੇ ਨੇ ਬੀਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਵਾ ਪੂਰਬ ਕੀਏ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੀਆ ਜੇਹਾ ਕੀਆ ਜੋ ਨਿਬਹੈ ਜੀਅ ਨਾਲੇ ॥
ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨ ਭਾਲੇ ॥

ਇਸ ਸੇ ਜੈਸਾ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤਦੁ ਨੁਸਾਰ ਜੈਸਾ ਈਸਰ ਨੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਭਤਾ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਦੂਸਰੀ ਕਾਰ ਨਹੀਂ (ਭਾਲੇ) ਖੋਜੇ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਤਤਪਰ ਰਹੈ ॥

ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਧੰਧੈ ਬਾਧੀ ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਛਡਾਵਣ ਹਾਰੋ ॥
ਅਜੁ ਕਲਿ ਕਰਦਿਆ ਕਾਲੁ ਬਿਆਪੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰੋ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਧੰਧੋਂ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਛੋੜੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਸਭ ਸੇ (ਨਿਰਾਲਮੁ)ਅਲੱਗ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਇਸ ਸੇ ਛੁਡਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਕੋ ਆਜ ਕਾਲ ਕਰਤੇ ਕਾਲ ਬਜਾਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤਜੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਮ ਮਾਰਗ ਪੰਥੁ ਨ ਸੁਝਈ ਉਝੜੁ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰੋਵਾ ।
ਨਾ ਜਲੁ ਲੇਫ ਤੁਲਾਈਆ ਨਾ ਭੋਜਨ ਪਰਕਾਰੋਵਾ ॥

ਅਬ ਜੀਵ ਕੋ ਯਹਿ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਕੇ ਮੈਨੇ ਐਸੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜਹਾਂ ਅਤੀ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਰਾਹ ਮੇਂ ਨ ਜਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਨ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਨ ਲੇਫ ਤੁਲਾਈਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਨ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਕਾਪੜੁ ਸੀਗਾਰੋ ॥
ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਊਭੌ ਨ ਦੀਸੈ ਘਰ ਬਾਰੋ ॥

ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭੋਜਨ ਅਰ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨ ਬਸਤ੍ਰ ਸਿੰਗਾਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਨ ਘਰ ਦ੍ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਗਲ ਮੇਂ ਸੰਗਲ ਪੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿਰ ਪਰ (ਊਭੌ) ਖੜਾ ਹੂਆ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਥਕੇ ਰਾਹੇ ਜੰਮਨਿ ਨਾਹੀ ਪਛੁਤਾਣੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰੋ ॥
ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਸਾਚਾ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਜੀਵ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਬ ਮੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਲੇ ਚਲੋ ਮੈਂ ਕਿਛ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਜਪ ਤਪ ਕਰੂੰ ਤਬ ਜਮਦੂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਇਥਕੇ) ਅਥਕੇ(ਰਾਹੇ) ਥੀਜੇ ਹੁਏ ਨਹੀਂ ਜਮਤੇ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਭਾਰ ਚੁਕਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜੀਵ ਫਿਰ ਪਛਤਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਰ ਪਰ ਲਜਾ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲਜਜਾ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬਾ ਰੋਵਹਿ ਰਵਹਿ ਸੁਜਾਣੀਅਹਿ ਮਿਲਿ ਰੋਵੈ ਗੁਣ ਸਾਰੇਵਾ ॥
ਰੋਵੈ ਮਾਇਆ ਮੁਠੜੀ ਧੰਧੜਾ ਰੋਵਣ ਹਾਰੇਵਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੇ ਰੋਨੇ ਵਾਲੇ ਵਹੀ ਜਾਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਰਵਹਿ) ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਰੋਤੇਹੈਂ॥ਔਰ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਠਗੀ ਹੁਈਹੈ ਸੋ ਰੋਨੇਹਾਰੇ ਧੰਧਾ ਬਿਵਹਾਰ ਕੋ ਸਚਾਜਾਨਤੇਹੈਂ॥

ਧੰਧਾ ਰੋਵੈ ਮੈਲੁਨ ਧੋਵੈ ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੋ ॥ ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮੈ ਭੂਲੈ ਝੂਠਿ ਮੁਠੀ ਅਹੰਕਾਰੋ॥

ਧੰਧੋਂ ਕੋ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੀ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਉਸ ਮਰੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਧੋਵਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਸੁਪਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਫਸੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਝੂਠੇ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਬੁਧ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਠਗੀ ਹੁਈ ਰੋਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਮੇਂ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਭੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਾਯਕ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਜੀਵ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਰਾਖੇ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪ ਹੀ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਪਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕਾ ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਝੂਠ ਪਸਾਰੋਵਾ ॥
ਸਚਾ ਘਰੁ ਸਚੜੈ ਸੇਵੀਐ ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰੋਵਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਚਾ ਘਰ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਕਰ ਸਚੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਚ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਜੀਉ (ਖਰਾ) ਅਤਿ ਸਚਿਆਰਾ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜਿ ਲਬਿ ਜਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਸੀ ਅਗੈ ਲਹੈ ਨ ਠਾਓ ॥
ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਨ ਬੈਸਹੁ ਕਹੀਐ ਜਿਉ ਸੁੰਞੈ ਘਰਿ ਕਾਓ ॥

(ਜਾ) ਜੇਕਰ ਝੂਠੇ ਔ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਯਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਗਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥ ਤੋ ਅਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖਦਾਇਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਔ ਭਲੇ ਲੋਕੋਂ ਬੀਚ ਆਉ ਬੈਠ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਜੈਸੇ (ਸੁੰਞੈ) ਖਾਲੀ ਘਰ ਕਾ ਕਊਆ ਬਿਰਥਾ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰ ਚੁਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹ ਭੀ ਜੈਸਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਵਡਾ ਵਿਛੋੜਾ ਬਿਨਸੈ ਜਗੁ ਸਬਾਏ ॥
ਲਬਿ ਧੰਧੈ ਮਾਇਆ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਕਾਲੁ ਖੜਾ ਰੂਆਏ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ ਵਡਾ ਬਿਛੋੜਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਔਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਧੰਧੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੇਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਭੁਲਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਕਾਲ ਸਿਰ ਪਰ ਖੜਾ ਹੁਆ (ਰੂਆਏ) ਕੂਕੇਂ ਮਾਰਤਾ ਭਾਵ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ ਗਲਿ ਮਿਲਹ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਦੇਹ ਆਸੀਸਾ ਹੇ ॥
ਬਾਬਾ ਸਚੜਾ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀਆ ਦੇਹ ਅਸੀਸਾ ਹੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਬਾਬਾ ਆਓ ਗਲ ਮਿਲੀਐ ਔਰ ਗਲ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਸੀਸਾਂ ਦੀਜੀਏ ਕੈਸੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਐਸੇ ਕਹੋ ਸਚੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਜੋ ਮੇਲ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਸੇ (ਚੁਕੈ) ਦੂਰ ਨ ਹੋਇ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਰਹੋ । ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲਣਾ ਹੈ ਓਹੁ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ । ਅਰਥਾਤ ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਕੋ ਮੇਲ ॥

ਆਸੀਸਾ ਦੇਵਹੋ ਭਗਤ ਕਰੇਵਹੋ ਮਿਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲੋ ॥
ਇਕਿ ਭੂਲੇ ਨਾਵਹੁ ਥੇਹਹੁ ਥਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਖੇਲੋ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਸਪਰ (ਅਸੀਸਾ) ਜੈਕਾਰੇ ਕਰਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਅਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਥੇਹਹੁ) ਅਸਥਾਨ ਅਰ (ਥਾਵਹੁ) ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਚ ਮੈਂ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚੇ ਵੇਸੇ ॥
ਸਾਜਣ ਸੈਣ ਮਿਲਹੁ ਸੰਜੋਗੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਖੋਲੇ ਫਾਸੇ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਮੈਂ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕਾ ਜੁਰੋਂ ੨ ਮੇਂ ਸਚਾ ਹੀ ਭੇਖ ਹੈ । ਤਿਨੋਂ ਸਾਜਨੋਂ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਸੈਣ) ਸਾਥ ਮਿਲੋ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸੰਜੋਗੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਸੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਖੋਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਾਬਾ ਨਾਂਗੜਾ ਆਇਆ ਜਗ ਮਹਿ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ ॥
ਲਿਖਿਅੜਾ ਸਾਹਾ ਨ ਟਲੈ ਜੇਹੜਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਮਾਨਸਾਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਨੰਗਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਪੂਰਬ ਮੇਂ ਕਮਾਇਆ ਹੂਆ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਨਸਾਰ ਜੋ ਸਾਹਾ ਕ਼ਾਵ ਮਰਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਟਲਤਾ ਹੈ॥

ਬਹਿ ਸਾਚੈ ਲਿਖਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖਿਆ ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥
ਕਾਮਣਆਰੀ ਕਾਮਣਿ ਪਾਏ ਬਹੁਰੰਗੀ ਗਲਿ ਤਾਗਾ ॥

ਸਾਚੇ ਨੇ ਆਪ ਬੈਠ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਔ ਬਿਖ ਕ਼ਾਵ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਲਿਖਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਿਧਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਓਰ ਜੀਉ ਲਗਾ ਰਹਾ ਹੈ । ਇਸ (ਕਾਮਣਆਰੀ) ਜਾਦੂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਜਾਦੂ ਪਾਏ ਹੈਂ ਮੋਹ ਰੂਪ ਬਹੁਰੰਗੀ ਤਾਗਾ ਗਲੇ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਦੀਆ ਹੈ । ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਜੀਉ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਹੋਛਾ ਗੁੜ ਸਾ ਮਖੀ ਖਾਇਆ ॥
ਨਾਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਨਾਂਗੋ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

(ਹੋਛੀ) ਹਲਕੀ ਭਾਵ ਤੁਛ ਬੁਧਿ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਭੀ ਹਲਕਾ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਗੁੜ ਨੇ ਸੋ ਜੀਵ ਮਖੀ ਕੋ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਖੀ ਗੁੜ ਖਾਨੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਆਗੇ ਉਸ ਮੇਂ ਪੈਰ ਫਸ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਜੀਵ ਬਿਖੇ ਭੋਗ ਕਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਭੋਗ ਹੀ ਉਸਕੋ ਭੋਗ ਲੇਤੇ ਹੈਂ । ਕਲਪਨਾ ਮੈਂ ਜੀਉ (ਨਾਮ ਰਜਾਦ) ਨੰਗਾ ਜਨਮਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਫਿਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਨੰਗਾ ਹੀ ਬੰਧ ਕੇ ਤੋਰਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਾਬਾ ਰੋਵਹੁ ਜੇ ਕਿਸੈ ਰੋਵਣਾ ਜਾਨੀਅੜਾ ਬੰਧਿ ਪਠਾਇਆ ਹੈ ॥
ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ ਨ ਮੇਟੀਐ ਦਰਿ ਹਾਕਾਰੜਾ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੋ ਰੋਨਾ ਹੈ ਸੋ ਰੋਵਹੁ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ(ਜਾਨੀਅੜਾ)ਪਿਆਰਾ ਜੀਵ ਥਾ ਸੋ ਬਾਂਧ ਕਰਕੇ ਤੋਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਕੇ ਲਿਖੇ ਲੇਖ ਕੋ ਮਿਟਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਦਰ ਕਾ ਬੁਲਾਵਾ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਹਾਕਾਰਾ ਆਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਰੁੰਨੇ ਰੋਵਣ ਹਾਰੇ ॥
ਪੁਤ ਭਾਈ ਭਾਤੀਜੇ ਰੋਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਮਾਲਕ ਕੋ ਅਛਾ ਲਗਾ ਹੈ ਤਬ ਬੁਲਾਵਾ ਆਇਆ ਹੈ ਰੋਨੇ ਹਾਰੇ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕੌਨ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਬੇਟੇ ਭਾਈ ਭਤੀਜੇ ਔਰ ਜੋ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਰੋਵੈ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਕੋ ਮਰੈ ਨ ਮੁਇਆ ਨਾਲੇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਾਣਸਿ ਜਾਣਾ ਰੋਵਹਿ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥੪॥ ੫ ॥

ਮਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਰੋ ਕਰਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਤਬ ਸ਼ੁਸਟ ਹੈ ॥ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚਾ ਨਾਮ (ਸੰਮਾਲੇ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਸਿਆਣਾ ਜਾਣੋ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੜਾ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਾਰਜੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ਸਾ ਧਨ ਰੰਡ ਨ ਕਬਹੂ ਬੈਸਈ ਨ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥

ਤਿਸ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ (ਸਾਲਾਹੀਐ) ਸੋਭਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਭ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਕੇ (ਜੋਗ) ਲਾਇਕ ਹੈ ਜੋ ਆਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਵ ਕਬੀ ਰੰਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਨਾ ਉਸਕੋ ਕਬੀ ਸੋਕ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ਅਨਦਿਨੁ ਰਸ ਭੋਗ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਿਉ ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥

ਸੋ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਪਨੇ ਧਨੀ ਕੇ ਮਹਲ ਮੇਂ (ਸਮਾਣੀ) ਬੈਠੀ ਹੂਈ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੋਗ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਆਨੰਦ ਕੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭੋਗਤੀ ਹੈ॥ਐਸੀ ਜੋ(ਧਨ)ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੇ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਬੋਲਤੀਹੈ॥

ਗੁਣਵੰਤੀਆ ਗੁਣ ਸਾਰਹਿ ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਸਮਾਲਹਿ ਨ ਕਦੇ ਲਗੈ ਵਿਜੋਗੋ ॥
ਸਚੜਾ ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੋ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਣਵੰਤੀ ਹੋਕਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਸਾਰਹਿ) ਸੰਮਾਲਤੀ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਕੰਤ ਕੋ ਸਿਮਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਿਜੋਗ ਕਾ ਦੁਖ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਜੋ ਸਚਾ ਪਤੀ ਸਭ ਕਿਛ ਕਰਨੇ ਲਾਇਕ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਰਹੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥
ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਿਅ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥

ਐਸਾ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ(ਸਬਦਿ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਬ ਪਹਿਚਾਨੀਐ ਤਬ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਾਨ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੀ ਹੁਈ ਅੰਤਸਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਅਪਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ਕਾਮਣਿ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਅੰਤਰਿ ਭਿੰਨੀ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ॥

ਰਿਦੇ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਗਵਾਇ ਫਿਰ ਸਭਮੇਂ ਏਕ ਹੀ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਫਿਰ ਕਾਲ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸਕਾਮਨੀ ਕੋ(ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ)ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਭ ਇਛਾ(ਪੁੰਨੀ)ਪੂਰੀ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮਮੈਂ ਭਿੰਨੀ ਹੋਈਹੈ॥

ਸਬਦ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਜੋਬਨਿ ਮਾਤੀ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥
ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੁਈ ਹੁਈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕਰ ਰਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਪਜਾਰੇਕੇ(ਅੰਕਿ)ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੀ ਆਪਣਾ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥
ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਮਿਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮੈਂ ਪੂਛੂੰ ਆਪਾ ਭਾਉ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੋ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਉ ਹੀ ਸਚਾ ਮਿਲ ਜਾਇਗਾ ॥

ਪਿਰੁ ਸਚਾ ਮਿਲੈ ਆਏ ਸਚੁ ਕਮਾਏ ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਧਨ ਰਾਤੀ ॥
ਕਦੇ ਨ ਰਾਂਡ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ ॥

ਇਸ ਭਾਉਨਾ ਸੇ ਜਿਸ ਧਨ ਕੋ(ਸਚਾ)ਪਜਾਰਾ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਧਨ ਮਸਤ ਹੁਈ ਸਚੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਉਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਖੰਡੀ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ਐਸੀ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਭੀ ਰੰਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਵੇਖੁ ਹਦੂਰੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ ॥
ਜਿਨੀ ਆਪਣਾ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪਤੀ ਸਭ ਮੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਪਨੇ(ਹਦੂਰੇ) ਨਿਕਟ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਮੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਜਾਇ ਤਿਸਕਾ ਰਸਤਾ ਪੁਛਤੀ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਭੀ ਮਿਲਹ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਹ ਸਾਚੇ ਪਾਏ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਅਵਗੁਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਜੋ ਸਾਚੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਗੇ ਤੋ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਬਿਛੜੀ ਹੁਈ ਮਿਲ ਸਕਤੀ ਹੈ। ਸਤਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਿਆਲੁ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਔਗਨੋਂ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਗੁਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਵਾਏ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਰਾਤੀ ॥
ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਗਈ ਭਰਾਤੀ ॥

ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਸੇ ਜਲਾ ਕਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਚੀ ਹੋਕਰ ਫਿਰ ਸਚੇ ਸੇ (ਰਾਤੀ) ਰਹਤੀ ਹੈ । ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਚਲਾ ਗਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਭੀ ਮਿਲਹ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਹ ਸਾਚੇ ਪਾਏ ॥੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਕਾ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਉ ਪਤੀ ਸੇ ਵਿਛੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭੀ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ ਪਿਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਅਵਗਣਵੰਤੀ ਪਿਰੁ ਨ ਜਾਣਈ ਮੁਠੀ ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਹੇ ਕੰਤ ਕੀ (ਮਹੇਲੀਹੋ) ਇਸਤ੍ਰੀਹੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਪਤੀ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ। ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਔ ਕੰਤ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਮੁਠੀ) ਲੁਟੀ ਹੂਈ ਰੋਤੀ ਹੈ ॥

ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਸੰਮਾਲਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਨਾ ਪਿਰੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਏ ॥

ਜੋ ਪਤੀ ਨ ਕਬੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔ ਨ ਕਬੀ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਸਾਰਿ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਬਿਰਹ ਮੇਂ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗਜਮਯ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਿਸ ਸਚੇ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰੇ ॥
ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ ਪਿਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕਰਮ (ਬਿਧਾਤਾ) ਕਰਮ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਅਪਨਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠੀ ਝੂਠ ਨੇ ਠਗੀ ਹੈ। ਹੇ ਕੰਤ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਭਾਵ ਹੇ ਜਗਿਆਸੂਓ ਸੁਨੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੁਮ ਪਤੀ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਖੁਆਇਅਨੁ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ॥

ਇਹ ਜੋ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਜਗ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ (ਖੁਆਇਅਨੁ) ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਵਹੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ਵਧਹਿ ਬਿਕਾਰਾ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਮੂਠੀ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਪਿਰੁ ਨ ਪਾਇਓ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ਰੋਵੈ ਅਵਗੁਣਿਆਰੀ ਝੂਠੀ ॥

ਵਾਰ ਵਾਰ ਮਰਤੇ ਔ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰ ਬਢਤੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਮੂਠੀ) ਠਗੀ ਹੂਈ ਰੋਵੈ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਪਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਅਉਗਣਹਾਰੀ ਨੇ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਖੋਇਆ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਕਿਸਨੋ ਰੋਈਐ ਰੋਵੈ ਕੰਤ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ਸਭੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹਾ ਹਾ ਤੋ ਪਤੀ ਜਗ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜੋ ਕਬੀ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤੌ ਹਮ ਕਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰੋਵੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਆਪ ਉਪਜਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੰਤ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣ ਜਾਣ ਭਾਵ ਜੰਮਣਾ ਮਰਣਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਪਿਰੁ ਸਚਾ ਸਦਹੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥
ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਧਨ ਇਆਣੀਆ ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥

ਸੋ ਸਚਾ ਪਤੀ ਤੋ ਨਿਤਜ ਸਚਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ ਵਹੁ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ (ਇਆਣੀਆ) ਮੂਰਖ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਭੂਲੀਆਂ ਫਿਰਤੀ ਹੈਂ ਔ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਰੰਡੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਵਿਜੋਗ ਵਾਲੀ ਰਹਤੀ ਹੈਂ॥

ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਸੇ ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਹੈ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਮੋਹ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਉਤੀ ਹੈ ਔ ਆਯੂ ਘਟਤੀ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਉਨਕਾ ਸ਼ਰੀਰ (ਛੀਜੈ) ਖੀਣ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਆਇਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਸੀ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛ ਆਇਆ ਭਾਵ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਇਗਾ ਦੂਜੇ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਨ ਸੂਝੈ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਲੂਝੈ ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵ (ਲਬਿ) ਲਾਲਚ ਔ ਲੋਭ ਮੇਂ ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ(ਲੂਝੈ) ਝਗੜਤੇ ਹੈਂ ਜਮ ਕੇ ਡੰਡ ਕਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਪਿਰੁ ਸਾਚਾ ਸਦਹੀ ਸਾਚਾ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਪਤੀ ਪੀਛੇ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਔਂ ਅਬ ਭੀ ਸਦਾ ਸਚਾ ਹੈ ਨ ਓਹ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨ (ਜਾਏ) ਜਨਮਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਇਕਿ ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਅੰਧੀ ਨਾ ਜਾਣੈ ਪਿਰੁ ਨਾਲੇ ॥
ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਅੰਧੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਸੇ ਵਿਛੜੀ ਹੁਈ ਰੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਯਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤੀ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਚਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਚਾ ਪਤੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਅੰਤਰਿ ਸਮਾਲੇ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ਮਨਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਦੂਰੇ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪਤੀ ਕੋ ਸਦਾ ਅੰਦਰ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੈ ਔ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ ਦੂਰ ਜਾਨਜਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਰੁਲੇ ਰੁਲਾਇਆ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ਜਿਨਿ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਤਾ ਹਦੂਰੇ ॥
ਜਿਸਨੇ ਪਤੀ ਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਯਹ ਸਰੀਰ ਮੌਤ ਕਾ ਰੁਲਾਇਆ ਹੁਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਂ ਰੁਲਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਪਿਰੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਨਿਤਜ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਿਲਾਈ ਹੁਈ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਅੰਧੀ ਨ ਜਾਣੈ ਪਿਰੁ ਹੈ ਨਾਲੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਏਕ ਪਤੀ ਸੇ ਵਿਛੜੀ ਹੁਈ ਰੋਤੀ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਗਜਾਨਨ ਇਹੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਜੋ ਪਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਵਡਹੰਸ ਮਃ ੩ ॥ ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਹਿ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥
ਜਿਨੀ ਚਲਣੁ ਸਹੀ ਜਾਣਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ਜੋ ਪਤੀ ਸੇ ਵਿਛੜੀ ਹੈ ਸੋ ਰੋਤੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਤੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਰੁਦਨ ਕਰੂੰ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਨਾ ਸਚ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਨਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਸਬਦੇ ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਸਚੁ ਉਰਿਧਾਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਹੋਇਆ ॥
ਜੋ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਤਗੁਰ ਸਾਥ ਹੈ ਔ ਤਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ਕਾਲ ਕੋ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸਚ ਕੋ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸਸੇ ਤਿਨਕੋ ਫਿਰ ਆਵਾਗਵਨ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥
ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੜਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੋ ਜਬ ਵਹੁ ਸੁਭ (ਨਦਰਿ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਕਰਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਪਤੀ ਸੇ ਵਿਛੜੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਰੋਤੀ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਤੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਰੁਦਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭਦੂ ਊਚਾ ਹੈ ਕਿਵ ਮਿਲਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਾਂ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰੇ ॥
ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੋ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੂੰ । ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੈਂ ਮੇਲੀ ਹੁੰ ਤਬ ਸਾਚੇ ਸੇ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਮਿਲੀ ਹੁੰ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੋ ਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ॥

ਸਦਾ ਉਰਧਾਰੇ ਨੇਹੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਿਰੁ ਦਿਸੈ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾ ਕਚਾ ਚੋਲਾ ਤਿਤੁ ਪੈਧੈ ਪਗੁ ਖਿਸੈ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਤਜ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕਉ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇਪਜਾਰਾਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾ ਭਾਵ ਮੋਹ ਰੂਪ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਚਾ ਚੋਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨਣੇ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਮੋਹ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਖਿਸਕ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਿਰ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸੋ ਸਚਾ ਚੋਲਾ ਤਿਤੁ ਪੈਧੈ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦੂ ਊਚਾ ਹੈ ਕਿਉ ਮਿਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ (ਸਚਾ) ਸਫਲਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਚੋਲੇ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਜੀਉ (ਤਿਖਾ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਸੇ ਊਚਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਮਿਲੂੰ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ॥
ਮੈ ਸਦਾ ਰਾਵੇ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸਚੜੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਮੈਨੇ ਸਚ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਔਗਣਿਆਰ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੂਲੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਸਚੇ ਸਬਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਸੇ (ਮੈ) ਮੈਨੂੰ ਅਪਨਾ ਪਤੀ ਸਦੀਵਕਾਲ ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਨਾਰੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਇਆ ॥
ਅੰਤਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ ਗਇਆ ਦੁਸਮਨੁ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਰਤੀ ਹੂਈ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੀ ਹੈ ਐਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਿਆਰੇਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਤੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਮਸਤ ਹੂਈ ਹੈ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਸਬਾਇਆ) ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਥਾ ਸੋ ਚਲਾ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕੰਉ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਤਾਂ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਮੈ ਪਿਰੁ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਤਨ ਮਨ ਦੇਦੀਜੀਏ ਤਬ (ਮਨੁ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਭੀਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਦਿਕ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ।ਮੈਨੇ ਸਚ ਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ਔਰਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀਭੂਲੀ ਹੂਈਹੈ॥ ੩॥

ਸਚੜੈ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ ॥
ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਆਪਿ ਮਿਲੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੋ ॥

ਸਚੇ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸਮੇਂ ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਉਤਾ ਹੈ।ਆਪ ਹੀ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪਹੀ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾਹੈ॥

ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੋ ਸਹਜਿ ਵਾਪਾਰੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੇ ॥
ਧਨੁ ਜਗੁ ਮਹਿ ਆਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰੋ ॥

ਜਬ ਆਪ ਪਿਆਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਾਪਾਰ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇਂ ਜਿਸਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਉਨਾ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ (ਸਚਿਆਰੋ) ਸਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਰੋ ॥
ਸਚੜੈ ਆਪਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ (ਘਟਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੈ । ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਆਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਮੇਂ ਗੁਰਾਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭੈਦਾਇਕ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜਰੀ ਹੈ ਇਸਨੋ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਆਏ ॥
ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਰੁ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰ (ਜਜਰੀ) ਪੁਰਾਨਾ ਵਾ ਫੂਟਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਕੋ (ਜਰੁ) ਬੁਢੇਪਾ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇਗਾ । ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਕਰ ਆਉਤੇ ਹਂ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਐਥੈ ਕਮਾਵੈ ਸੋ ਫਲ ਪਾਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਹੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਹੋਰ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨੀ ਜੀਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਸੇ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔ ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੋ ਇਹਾਂ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਦੇਹਾਂਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਖੋਈ ਹੈ ॥

ਜਮ ਪੁਰਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰੁ ਨਾ ਤਿਥੈ ਭੈਣ ਨ ਭਾਈ ॥
ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜਰੀ ਹੈ ਇਸਨੋ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਨ ਭਾਈ ਹੈ ਨ ਭੈਨ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸ ਘੋਰ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ ਜਮ ਪੁਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਜਾਤਾ ਹੈ।ਇਹ ਸਰੀਰ (ਜਜਰੀ) ਪੁਰਾਨਾ ਵਾ ਫੂਟਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਛਿਣਭੰਗਰ ਹੈ ਇਸਕੋ ਜਰਾ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥
ਭ੍ਰਮੁ ਮਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਕਟੀਐ ਸਚੜੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਇ ਤਬ ਯਹ ਦੇਹੀ ਕੰਚਨਵਤ ਭਾਵ ਅਮੋਲਕ ਵਾ ਉਤਮ ਵਾ ਸੁਧ(ਥੀਐ) ਹੋਤੀਹੈ ਔ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਤ ਭ੍ਰਮ ਇਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਸੇ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਏ ॥

ਤਬ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਕਰ ਔ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਸੇ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜਾਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਤਬ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਨਕੈ ਹਉ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥
ਕਾਇਆ ਕੰਚਨ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇ ਲਗਾ ਹੂੰ ॥ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਦੇਹ ਕੰਚਨ ਭਾਵ ਅਮੋਲਕ ਵਾ ਉਤਮ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਂਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਨਿ ਆਗੈ ਜਾਏ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਇ ਦੇ ਤਬ ਸੋ ਸਚਾ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਕਰੀਐ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲੀਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਕਿਆ ਮੁਖ ਦਿਖਲਾਵੇਂਗੀ ਭਾਵ ਸਰਮਿੰਦੀ ਹੋਵੈਂਗੀ ॥

ਕਿਆ ਦੇਨਿ ਮੁਹੁ ਜਾਏ ਅਵਗੁਣਿ ਪਛੁਤਾਇ ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਏ ॥
ਨਾਮਿ ਰਤੀਆ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਾ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥

ਜਾਕਰਕੇ ਕਿਆ ਮੁਖ ਦੇਵੇਂ ਭਾਵ ਸਨਮੁਖ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈਂਗੀਆਂ ਅਪਨੇ ਕਮਾਏ ਅਵਗੁਨੋਂ ਕਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਹੀਦੁਖ ਪਾਵੈਂਗੀ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਰੰਗ (ਦਲੂਲਾ)ਸਘਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਅੰਕ ਭਾਵਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝਈ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਹੀਐ ਜਾਏ ॥
ਸੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਏ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਪਜਾਰੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਅਾਂਤੇ ਕਿਸ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥ ਮਰਥਾਤ ਉਸੀ ਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਤਗੁਰੂ ਸਮਝ ਦੇਵੇ ਤਉ ਸੋ ਜੋ ਸਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਸਚੁ)ਨਿਹਚੇਕਰਕੇਸਲਾਹਣਾਕਰੀਏ ॥੩॥

ਜਿਨੀ ਸਚੜਾ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿਆ ਹੰਉ ਤਿਨ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥
ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਨਿਰਮਲੇ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਲੁ ਸਭ ਜਾਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਸਲਾਹਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸਚੇ ਔ ਮੈਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਭ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਲੁ ਸਭ ਜਾਏ ਸਚੈ ਸਰਿ ਨਾਏ ਸਚੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਏ ॥

ਜੋ (ਸਚੈਸਰਿ) ਸਾਧਸੰਗਤ ਮੇਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਔ ਮਨ ਔ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੇ ਅਵਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਏ ੨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਸਚੜਾ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ਹੰਉ ਤਿਨਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗਤੀ ਹੂੰ ॥

ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਲਲਾਂ ਬਹਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਣੀ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਲਾ ਔਰ ਬਹਿਲੀਮਾ ਦੋ ਪਹਾੜੀਏ ਰਾਜੇ ਥੇ ਲਲਾ ਕੇ ਦੇਸ ਮੇਂ ਕਾਲ ਪੜਾ ਤਬ ਬਹਿਲੀਮਾ ਕੋ ਛਠਾਂ ਹਿਸਾ ਦੇਨਾ ਕਹ ਕਰਕੇ ਲਲਾ ਨੇ ਨਹਿਰ ਕਾ ਪਾਣੀ ਲੀਆ। ਕਾਲ ਬੀਤਨੇ ਪਰ ਰਾਜਾ ਲਲਾ ਨੇ ਵਹੁ ਹਿਸਾ ਨਾਂ ਦੀਆ ਇਸ ਪਰ ਘੋਰ ਜੁਧ ਹੂਆ ਤਿਸਕੀ ਵਾਰ ਢਾਢੀਓਂ ਨੇ ਗਾਈ। ਜਿਸ ਧੁਨਿ ਸੇ ਗਾਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਭੀ ਗਾਉਨੀ* ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਡਹੰਸ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥
ਸਚੁ ਸੰਗ੍ਰਹਹਿ ਸਦ ਸਚਿ ਰਹਹਿ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਚ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦਜ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਵਡਹੰਸ) ਪਰਮ ਬਬੇਕੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹ ਬਿਖਿਆ ਕੋ ਤਿਆਗ ਸਚ ਹੀ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਹੀ ਮੇਂ ਰਹਤੇਹੈਂ ਔ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਹੀਪਿਆਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਪਰਾਇਣ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ ਨਦਰਿ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੀ ਹੈ ਔ ਸੋ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮੁਰਾਰੀ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਪਾਖੰਡੀਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਪੀਛੇ ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹ ਕਹਿਤੇ ਹੂਏ ਪਖੰਡੀਓਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਵਡਹੰਸੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਕੀਆ ਸੰਗੁ ॥
ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਤਾ ਜਨਮਿ ਨ ਦੇਦੀ ਅੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਮੈਨੇ ਤੋ ਇਹ ਸਮਝਾ ਥਾ ਕਿ ਇਹ ਬਡਾ ਬਬੇਕੀ ਹੈ ਤਬ ਮੈਨੇ ਸੰਗ ਕੀਆ ਥਾ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਇਹ (ਬਪੁੜਾ) ਕੰਗਾਲ ਬਗਲਾ ਭਾਵ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਜਨਮ ਕਰਕੇ ਕਭੀ ਭੀ ਅਪਨਾ (ਅੰਗੁ) ਹਿਰਦਜ ਤਿਸਕੋ ਨ ਦੇਤਾ ਵਾ ਮੈਨੇ ਇਸ(ਅੰਗੁ)ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਡਾ ਹੰਸ ਭਾਵ ਅਤੀ ਚੰਗਾ ਜਾਨਾ ਥਾ ਤਬ ਮੈਨੇ ਇਸਕਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਥਾ ਭਾਵ ਇਸਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਥਾ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰਾ ਬਕ ਵਤ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ਤਬ ਮੈਂ ਹਿਰਦਾ ਕਭੀ ਜਨਮ ਸੇ ਨ ਦੇਤਾ ॥ ੨ ॥

---

*ਤਿਸਕੀ ਪਉੜੀ ਇਹ ਹੈ। ਕਾਲ ਲਲਾਦੇ ਦੇਸਦਾਖੋਇਆ ਬਹਲੀਮਾ। ਹਿਸਾ ਛਟਾ ਮਨਾਇ ਕੇ ਜਲ ਨੈਹਰੋਂ ਦੀਮਾ। ਫਿਰਾਹੁਨ ਹੋਇ ਲਲਾ ਨੇ ਰਣ ਮੰਡਿਆਧੀਮਾ। ਭੇੜ ਦੁਹੂੰ ਦਿਸ ਮਥਿਆ ਸਟ ਪਈ ਅਥੀਮਾ। ਸਿਰ ਧੜ ਭਿਗੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਜਿਉ ਵਾਹਣ ਢੀਮਾ। ਦੇਖ ਮਾਰੇ ਲਲਾ ਬਹਲੀਮ ਨੇਰਣਮੇਂ ਬਰਸੀਮਾ॥ਇਸ ਛੇਤੁਕੀਪਉੜੀਸਾਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਛੇ ਤੁਕੀ ਪਉੜੀ ਮੇਲੀ।"ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੁ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ।"ਇਤਿਆਦਿ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹੰਸਾ ਵੇਖਿ ਤਰੰਦਿਆ ਬਗਾਂ ਭਿ ਆਯਾ ਚਾਉ ॥
ਡੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤੋਂ ਰੂਪੀ ਹੰਸੋਂ ਕੋ ਤਰਤੇ ਹੂਏ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਦੰਭੀ ਰੂਪ ਬਗਲੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੂਆ ਕਿ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਭੀ ਉਸਤਤੀ ਜੋਗ ਹੋਜਾਵੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਦੰਭੀ ਬਪਰੇ ਨਰਕ ਮੇਂ ਵਾ ਗਰਭ ਮੇਂ ਡੁਬ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਸਿਰ ਤਲੇ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਔ ਪੈਰ ਊਪਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੀਸ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਬਚਨ ਕਮਾਉਨੇ ਸੇ ਸੰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥
ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ (ਕਾਰਣ) ਮਾਯਾ ਮਹਤਤ੍ਵਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈਂ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੂ ਕਰਣਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਥੀਆ ॥
ਤੂ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਣਾ ਸਭਨਾਹਾ ਜੀਆ ॥
ਸਭਿ ਆਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥

ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਤੁਹੀ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਥੀਆ) ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਤੂਹੀ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਮਾਂਗੇ ਦਾਨ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮੁਖ ਮਂ ਦੀਆ ਭਾਵ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਤਿਸਕੋ ਧੰਨ ਧੰਨ (ਆਖਹੁ) ਆਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਭੁ ਆਕਾਰ ਹੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਭਉ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥
ਦੁਸਮਨੁ ਦੁਖੁ ਤਿਸਨੋ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਯ ਮੇਂ ਹੈਂ ਇਕ ਸੋਈ ਹਰਿਜੀਉ ਨਿਰਭਉ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੋਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਬਸਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸ ਮਨ ਮੇਂ ਕਭੀ ਭੀ ਭਜ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੇ ਦੁਸਮਨ ਔ ਦੁਖ ਕਛੁ ਭੀ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਔਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਿਸਕੋ (ਪੋਹਿ) ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿਆ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਇ॥
ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਹੀ ਪਤਿ ਰਖਸੀ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਸੋਇ॥ ੧॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਯਹ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਤਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕੋ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਹਾ ਰਖੇਗਾ ਔਰ ਸੋਈ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇਗਾ॥ ੧॥ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਅਨਿਤਜ ਕਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਃ ੩॥ ਇਕਿ ਸਜਣ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲਿਗਏ ਰਹਦੇ ਭੀ ਵੁਠਿ ਜਾਹਿ॥
ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸੇ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ॥
ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਹਿ॥ ੨॥

ਏਕ ਸਾਜਨ ਚਲੇ ਭਾਵ ਚਲਨੇ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੈਂ ਔ ਏਕ ਪਹਿਲੇ ਚਲ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਾ ਹੈ ਔ ਆਇ ਕਰਕੇ ਪਛਤਾਉਤੇ ਗਏ ਹੈਂ॥ ਕਿ ਹਮਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਤੋ ਪਾਯਾ ਪਰੰਤੁ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਸੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕਭੀ ਸਚੇ ਸੇ ਵਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਕੇ (ਸਮਾਹਿ) ਆਨੰਦ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣਕਾਰੀ॥
ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮੈ ਜਿਨਿ ਹੰਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰਿ ਸਵਾਰੀ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣ ਕੋ ਮਿਲੀਐ ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਮਾਰ ਦਈ ਔ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਮਿਲੀਐ ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਵਾਰੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ(ਕਾਰੀ)ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ॥

ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਭਉਜਲ ਬਿਖੁ ਤਾਰੀ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਗੁਰ ਵਿਟੜਿਅਹੁ ਹੰਉ ਸਦਵਾਰੀ॥ ੨॥

ਹੇ ਸੰਤੋ ਨਿਤ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਭਉਜਲੁ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ (ਤਾਰੀ)ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਵਾ ਨਉਕਾ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਜਿਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਵਿਟਹੁ) ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥ ੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ ਸਾਰੁ॥
ਐਥੈ ਮਿਲਨਿ ਵਡਿਆਈਆ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਉ ਸਾਥ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਰ ਜੋ ਆਤਮ ਸੁਖ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲਾ ਹੈ॥ ਇਹਾਂ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਬਡਿਆਈਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਚੁ ਪੈਨਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥
ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸਚਿ ਮਿਲੈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੁ॥

ਔ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਉਤੇਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕਾ ਸਚਾ ਹੀ ਪੈਨਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਹਰਨਾ ਤਿਨਕਾ ਸਫਲਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕਰਾ ਹੈ ਵਾ (ਪਹਰਨਾ) ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਣਨਾ ਅਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਸਰਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਸਚੀ ਹੈ ਵਹੁ ਸਚੇ ਮੇਂ ਔ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰ ਮਿਲੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਰਖੁ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ॥
ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੈ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੈ ਕਰਤਾਰੁ॥ ੧॥

ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔ ਸੋ ਸਚੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਸਚਿਆਰ ਹੋਂਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ੧॥

ਮਃ ੩॥ ਹੋਰ ਵਿਡਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ ਬਿਖੁ ਲਗੇ ਬਿਖੁ ਖਟਣਾ ਬਿਖੁ ਰਾਸਿ॥

ਔਰ ਜੋ ਭੋਗ ਮੋਖੂ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੇਵੋਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜੀਵਨੇ ਪਰ ਭੀ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਔਰ (ਵਾਸੁ) ਰਹਿਨੇ ਕੋ ਭੀ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਛੋਡ ਬਿਖ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬਿਖ ਤੁਲਜ ਦੁਖਦਾਇਕ ਆਦਿ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਿਖ ਹੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਵਾਸਨਾ ਸਰਧਾ ਹੈ ਬਿਖ ਹੀ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਪੈਨਣਾ ਬਿਖੁ ਕੇ ਮੁਖਿ ਗਿਰਾਸ ॥
ਐਥੈ ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ ਮੁਇਆ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਤਥਾ ਪੈਨਣਾ ਬਿਖ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਗ੍ਰਾਸ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਬਿਖਿਓਂ ਕਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਮਾਉਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਰ ਕਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਈਹਾਂ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਹਿ ਮੈਲੈ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਮ ਕਰੋਧਿ ਵਿਣਾਸੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਛੋਡਿਆ ਮਨ ਹਠਿ ਕੰਮੁ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਐਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਲੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਬਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨੇ ਉਨਕੋ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਜ ਤਿਆਗਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਕਾਮ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਕੋ ਨ ਸੁਣੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਵਹਾਂ ਉਸਕੀ ਕੋਈ ਭੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੂਰਬ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਉ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਧ ਜਨੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਜਿਨਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ। ਜਿਸਨੇ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਜਗੰਨਾਥ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪੂਜੋ ॥

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਪੰਥੁ ਬਤਾਇਆ ॥

ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸਭ ਪਗੀ ਪਵਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ਸੋ ਸਤਗੁਰੁ ਕਹਹੁ ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਲਹਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕੇ ਉਘੜਨੇ ਮੀਟਨੇ ਮੈਂ ਦੇਖਤੇ ਰਹੋ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਬਤਲਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਮੋਹ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪੈਰੋਂ ਪਰ ਸਭ ਕੋਈ ਪੜੋ। ਜਿਸਨੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ (ਲਹਾਇਆ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹੋ ॥ ੩ ॥

ਪਾਖੰਡੀ ਭੇਖੀਓਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਭੁਖ ਗਈ ਭੇਖੀ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥
ਦੁਖਿ ਲਗੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰੈ ਅਗੈ ਦੂਣੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਔਰ ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੀ ਭੂਖ ਜਾਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਭੇਖੀ ਦੁਖ ਲਗੇ ਹੁਏ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੇਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਉਨਕੋ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਦੂਣੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ॥

ਅੰਦਰਿ ਸਹਜੁ ਨ ਆਇਓ ਸਹਜੇ ਹੀ ਲੈ ਖਾਇ ॥
ਮਨ ਹਠਿ ਜਿਸਤੇ ਮੰਗਣਾ ਲੈਣਾ ਦੁਖੁ ਮਨਾਇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਦਰ ਯਹ (ਸਹਜੁ) ਗਯਾਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ (ਸਹਜੇ ਹੀ) ਬਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਭਿਖਜਾ ਲੇਕਰ ਪਾਵੇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਭਿਖਜਾ ਲੇਵੇ ਮਨ ਹਠ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਸੇ ਮਾਂਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੇ (ਦੁਖੁ ਮਨਾਇ) ਦੁਖ ਜਣਾਇ ਕਰ ਭਿਖਜਾ ਲੇਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਦਾਤਾ ਕੋ ਦੁਖੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸੁ ਭੇਖੈ ਥਾਵਹੁ ਗਿਰਹੋ ਭਲਾ ਜਿਥਹੁ ਕੋ ਵਰਸਾਇ ॥
ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਸੋਝੀ ਪਈ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਐਸੇ ਭੇਖ ਸੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਹੀ ਅਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਕੋਈ (ਵਰਸਾਇ) ਕੁਛ ਪਾਇ ਲਵੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸੋਝ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵਹਿ ਸੇ ਭਲੇ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੂਰਥ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਬ ਕਮਾਉਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਪ੍ਰਿਤਿਸਠਾ ਕੋ ਹਰਿ (ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ) ਸਫਲ ਕਰਲੇਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ਚਿੰਤਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਚਿੰਤਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਰ (ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥
ਮੈਲੁ ਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਜੋ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਹੈ ਸੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਮਨ ਸੁਧ ਅਰਥਾਤ ਗਜਾਨ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਥ (ਸਜਣ) ਜਗਜਾਸੂ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਜਨ ਸੇ ਮਿਲੇ ਤਥ ਵਹੁ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ (ਘਰ) ਰਿਦੇ ਮੇਂ (ਪਰਚਾ ਪਾਇਆ) ਅਭਿਆਸ ਮੈਂ ਮਨ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋਤੀ ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਪਾਖੰਡਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਲੈਜਾਸੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਾਖੰਡ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਮ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਬਿਗਾੜ ਕਰਕੇ ਲੇ ਜਾਇਗਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਾਲ ਤੇ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਤੁ ਜਾਇ ਬਹਹੁ ਸਤਸੰਗਤੀ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਲੋਈਐ ॥

ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਤਤੁ ਨ ਖੋਈਐ ॥

ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਬੈਠੋ ਜਹਾਂ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਾਮ ਹੀ (ਬਿਲੋਈਐ) ਰਿੜਕੀਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਚਾਰੀਤਾ ਹੈ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਰਹੋ ਹਰਿ ਤਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗਵਾਚੇਗਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਸਹਜੇ ਰਿੜਕਨੇ ਕਰ ਮਖਣ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਬਿਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਅਰ ਆਤਮ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਜਪਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੋਈਐ ॥
ਸੋ ਪਾਏ ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੂ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖੋਈਐ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੰਉ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਗਾਲ ਗਲੋਈਐ ॥ ੪ ॥

ਨਿਤ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰੋ ਤਥ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ (ਢੋਈਐ) ਆਸਰਾ ਵਾ ਆਦਰ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਦੋਂ (ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੋਮਣੀ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਾਥੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੀ (ਗਾਲ) ਥਾਰਤਾ (ਗਲੋਈਐ) ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਜਿਨ ਸਤਗੁਰ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਸਚੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਵਹੀ ਸਜਣ ਜਗਜਾਸੂ ਸਜਣ ਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪਜਾਰ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਤਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਜਾਧਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਿ ॥
ਏਹ ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੇਂ ਅਪਾਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਮੰਨ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਮਾਨ ਗਿਆ ਹੈ ਐਸੇ ਸਾਜਨ ਜੋ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਿਛੁੜਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਵਿਛੁੜੈ ਜਿਨਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਇਕ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਅਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਜਿਨਕਾ ਦੂਸਰੇ ਭਾਉ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਹੈ ਐਸੇ ਬਿਛੜੇ ਕਾ ਕਿਆ ਬਿਛੜਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਸਦਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਤੋਂ ਬਿਛੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਵਿਛੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਤਿਨਤੇ ਬਿਛੜਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਅਰਥਾਤ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਨਾਂ ਕਰੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਦੋਸਤੀ ਥੋੜੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥

ਇਤੁ ਪਰੀਤੀ ਤੁਟਦੀ ਵਿਲਮੁ ਨ ਹੋਵਈ ਇਤੁ ਦੋਸਤੀ ਚਲਨਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਥੋੜੀ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੀ ਮਤਲਬ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਤੂਟਤੇ ਹੂਏ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋੜੀ ਇਸ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਮੇਂ ਬਿਕਾਰ ਹੀ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚੇ ਕਾ ਭਉ ਨਾਹੀ ਨਾਮਿ ਨ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਜਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸਚੇ ਕਾ ਭਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਕਿਆ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਣੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਕਿ ਸਦਾ ਇਕਤੈ ਰੰਗਿ ਰਹਹਿ ਤਿਨਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪੀ ਤਿਨਕਉ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥

ਏਕ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਏਕ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ। ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਤਿਨਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ਔਰ ਨਿਉਂ ੨ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਥਿਰਤੀ ਲਗਾਇ ਨਰ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਮੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਮੈਨੋ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦੀਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੁਰਾਈ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਸਤਗੁਰ ਪਿਆਰਾ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਹਮਕੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਗੁਰ ਕਉ (ਸਾਬਾਸਿ) ਧੰਨਜਬਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੂਝ ਹਮ ਹਰਿ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਣ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾਧੀ ਜਲਿ ਮੁਈ ਜਲਿ ਜਲਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੀਤਲ ਜੇ ਮਿਲੈ ਫਿਰਿ ਜਲੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਿਰਭਉ ਕੋ ਨਹੀ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ (ਦਾਧੀ) ਦਗਧ ਹੂਈ ੨ ਸੜ ਮਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਲ ੨ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਮਿਲਾ ਜੇਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੀਤਲ ਜਲ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਿਲ ਜਾਇ ਤੋ ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਬਾਰ ਨ ਜਲੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਤਕ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨ ਕਰੈ ਔ ਨਾਮ ਨ ਜਪੈ ਬਿਨਾਂ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਤਬ ਤਕ ਕੋਈ ਨਿਰਭਉ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਔਰ ਸਭ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਭੇਖੀ ਅਗਨਿ ਨ ਬੁਝਈ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨਾ ਮਰੈ ਤਿਉ ਨਿਗੁਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰ ਸਬਦ ਬਿਨਾਂ ਆਨ ਭੇਖ ਪਾਖੰਡ ਪੂਰਬਕ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਨ ਮੇ ਚਿੰਤਾ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। (ਵਰਮੀ) ਜਿਸ ਬਿਲ ਮੇਂ ਸਾਂਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਸਾਂਪ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣੇ ਪੁਰਸ਼ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਦੇਹ ਥਰਮੀ ਕੋ ਤਪ ਕਰ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਸੇ ਮਨ ਸਰਪ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਜਥ ਤਕ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਕਮਾਵੈ। ਅਰਥਾਤ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਸਰਪ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀਐ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਇ ॥

ਜਥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰਕੇ ਬਾਸਾ ਕਰੈ ਤਥ ਮਨ ਸਾਂਤ ਔਰ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਸਬਦ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖਾ ਸਿਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਜਥ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਰਦੀਆ ਤਥ ਸਭ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਜੋ ਸੁਖ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚੇ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿੰਤਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਜਾ ਅਘਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹ ਛੂਟੀਐ ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ ਚਿੰਤਾ ਮੂਲ ਭਾਵ ਕਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਕਰ ਸੰਤੁਸਟ ਹੋਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੌਰਾਸੀ ਸੇ ਛੂਟੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਆਪ (ਪਚਹਿ) ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਔਰ ਕੋ (ਪਚਾਇ) ਜਲਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨੀ ਪਾਇਅੜੇ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ॥
ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਭੁਖਾ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧ੍ਯਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਕੋ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਭੂਖ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਨਮ ਲੇਨਾ ਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਆਰਾਧਿਆ ਤਿਨਿ ਵਿਸਰਿ ਗਏ ਸਭਿ ਦੁਖਾ ॥
ਤੇ ਸੰਤੁ ਭਲੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਹੈ ਜਿਨ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਚੁਖਾ ॥

ਜਿਨੋਂਨੇ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭੂਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭਲੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਰਾਈ ਚਿੰਤਾ (ਚੁਖਾ) ਥੋੜੀ ਸੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਟੰਬ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤਿਨਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਮੁਖਾ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨਕਾ ਗੁਰਦੇਵ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਜੋਗ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਹਿਰਦ੍ਯ ਬ੍ਰਿਖ੍ਯ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗ੍ਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ਹੈ ਹੁਕਮੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਮਨਮੁਖਾ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਕਲ ਆਦਿ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਜਮ ਜੋ(ਜੰਦਾਰੁ) ਜਿੰਦ ਕਾ ਵੈਰੀ ਹੈ ਸੋ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਕਾਰ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਜੰਦਾਲ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਹੁ ਜਮ (ਸਜਾਇ) ਦੰਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਕਲਿ ਮਹਿ) ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਜਮ ਜਿੰਦ ਕਾ ਵੈਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਤ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਜਮ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ ਤਿਸਦਾ ਫਰੂ ਨ ਕੋਇ ॥
ਜਿਨਿ ਜਮੁ ਕੀਤਾ ਸੋ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਮਨੇ (ਕਾਲ) ਸਮਯਾਂ ਕੇ ਬਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੋ ਬਾਧਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਫਰੂ) ਰੱਖਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਮਕੋ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਏ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜਮ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਃ ੩ ॥ ਏਹਾ ਕਾਇਆ ਰੋਗਿ ਭਰੀ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਵਿਸਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥

ਏਹ (ਕਾਇਆ) ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਸੇ ਭਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੇ ਹੰਤਾਮਮਤਾਰੋਗਕਾਦੁਖਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲੈ ਤਬ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਵੈ । ਪੁਨਾ ਬੁਧੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤੀ ਹੈ।ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਬ ਸੁਖ ਕੇ ਦਾਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਦੁਖ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਿ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਉਪਦੇਸਿਆ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦਾ ਘੁਮਾਇਆ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਖੰਨੀਐ ਜਿਨਿ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸੁਨਾਇਆ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਜਿਨਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਜੀਵਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਸਦਾ (ਘੁਮਾਇਆ) ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ । ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਬਿਖ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰ ਪਰ ਸੇ ਮੈਂ (ਖੰਨੀਐ) ਟੁਕੜੇ ੨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ । ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰ ਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਵਡਪੁੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਅਵਗੁਣ ਕਟਿ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਇਆ ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਕਉ ਭੇਟਿਆ ਜਿਨਕੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੇ ਔਗੁਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਗੁਨੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸਮਝਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਗੁਰ ਕੋ ਬੜਾ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ । ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਮੁਖਜ ਭਾਵ ਉਤਮ ਭਾਗ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਤਗੁਰੂ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮਰਿਜੀਵੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥
ਓਨਾ ਕਉ ਧੁਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਮਰਿਜੀਵੜੇ) ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਤਤਿਛੂ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸੇ ਨਿਤਜ ਭਗਤੀ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਉਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜੋ ਧੁਰ ਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਿਟਾਇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਫਿਰਿ ਵਿਛੋੜਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਸਚਾ ਸੋਈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਐਸੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੋ ਫਿਰ ਕਬੀ ਵਿਛੋੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਸਬਦੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਬਿਖੁ ਭੂਲਾ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕਿਆ ਬਿਚਾਰ ਕਰੈਗਾ । ਸਬਦ ਕੀ ਸਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਮੂਰਖ ਬਿਖਿਓਂ ਮੇਂ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ਜਮ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਨ ਖੁਆਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾ ਆਪੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਅਗਿਆਨੀ ਹੋਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਅੰਧੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਉਂਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਹੂਆ ਹੀ ਅਪਨੇ ਕੋ ਬਡਾ ਗਿਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਮ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਖੁਆਰ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਹੁ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੈ ਤਬ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰ ॥
ਜਿਸੁ ਤੂ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈਂ । ਇਨ ਜੰਤੋਂ ਕੇ ਕਿਆ ਬਸ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੇ ॥
ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੇ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਤੁਹੀਂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਹੈਂ। ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਆਰਿਆ ਸੋਈ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ। ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਅਲਖ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰੀ ਲਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਜੋ ਹੋਵੈ ਸੁ ਰਤਨਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਰਤਨਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਜੋ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਪਰਖਨੇ ਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਤਨੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾਰ ਮੇਂ ਖੜਾ ਹੈ ਸੋ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਤਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੈ ਬੂਝੈ ਬੂਝਣ ਹਾਰੁ ॥
ਮੂਰਖ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੂਝਨੇ ਹਾਰਾ ਭਾਵ ਅਧਕਾਰੀ ਹੀ ਬੂਝਤਾ ਹੈ। ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਗਿਨਾਉਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮਰਤੇ ਜਨਮਤੇ ਖੁਆਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰਤਨਾ ਸੋ ਲਹੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਹਰਿ ਰਖਾ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਜਾਰ ਲਗਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨ ਬੈਰਾਗ ਬਬੇਕਾਦਿ ਰਤਨੋਂ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਬਿਜੋਹਾਰ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾਹੈ ॥ ਜੋ ਹਰੀ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਰ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਤ ਤੁਮ ਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵਦੇ ਓਇ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂਕਰੀ ਔ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਜਾਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਤੁਮਨੇ ਮਤ ਜਾਨਨਾ ਕਿ ਵਹੁ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੋ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਏ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਬਡਾ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਵਹੁ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਬਿਸਰ ਗਇਆ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਖ ਪਾਇਕਰ ਜੀਵਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਹੀ ਮਰੇ ਸਮਾਨ ਹੈਂ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰੁ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੀ ॥
ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਜਿਸਕਾ ਹਿਰਦਜ ਅੰਦਰ ਸੇ ਸੁਧ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਸਭ (ਨਮਸਕਾਰੀ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਕੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨ ਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ ਸਭ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਗੁਰ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੯ ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧਿ (ਅੰਦਰਿ) ਮੇਂ ਬਿਬੇਕ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤਿਸਕੋ ਪਜਾਰੀਲਗਤੀ ਹੈ ਰਾਮ ਨੇ ਸਭ ਮੈ ਅਪਨਾ ਆਪ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਐਸੀਬੁਧੀਗੁਰੋਂਨੇਬੀਚਾਰੀਹੈ॥੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਜੀਵ ਕੋ ਬੰਧਨਾਂ ਕੇ ਕਾਰਣ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ (ਠਉਰੁ) ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਜਨਮ ਕਰ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਚੱਕਰ ਮੇਂ ਪੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਨਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵੇ ਬਿਨਾ ਫੀਕਾ ਬਚਨ ਬੋਲਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ (ਮਨਿ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਮੁਹ ਕਾਲਾ ਕਰਕੇ ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਤੇਹੈਂ॥ ਪੁਨਾ ਊਹਾਂ ਪਕੜੇ ਹੂਏ ਜਮ ਕੀ ਮਾਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਾਲਉ ਐਸੀ ਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਮੈ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਭਲੀ ਪਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਐਸੀ ਰੀਤ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੁਝੇ ਪਿਆਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭੂਲ ਜਾਇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇਂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਤਿਸਠਾ ਬਨੀ ਰਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਿਨ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਹੇਤੂ ਹੈਂ ਸੋ ਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀਐ ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀਐ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਏਕ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ਔ ਏਕ ਹਰਿ ਹੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਐ ॥ ਏਕ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਹੀ ਸੇ ਮਾਂਗੀਐ ਤੋ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਇਛਾ ਹੋਇ ਸੋ ਹਰਿ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸਹੁ ਮੰਗੀਐ ਤਾ ਲਾਜ ਮਰਾਈਐ ॥
ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਛੋਡ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗੀਏ ਤੋ ਉਸ ਮਾਂਗਨੇ ਕਰਕੇ ਲਜਿਆ ਸੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੀ ਹਰੀ ਨੇ ਸਭ ਭੂਖ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ (ਵਿਟਹੁ) ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ੩॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇਲਇਅਨੁ ਜਨ ਲਾਇ॥
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦਿਤੀਅਨੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਸਚਾ ਹਰਿ ਬਣਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੈ । ਹਰੀ ਨੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਸਚਾ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਪਰ ਬਨਾਇ ਕਰਕੇ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਆਪ ਹੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹਤ ਦਈਹੈ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੀਏ ਨਿਰਮਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਰਾਜੇ ਓਇ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਭਿੜਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਕੀਂ ਵਢੀਂ ਫਿਰਹਿ ਸੋਭਾ ਮੂਲਿ ਨ ਪਾਹਿ॥੧॥

ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖੀਏ ਔਰ ਮੈਲ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਓਹ ਰਾਜੇ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮੇਂ ਭਿੜ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਜੋਨੋਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਰੰਕ ਸਤ ਨਾਕ ਕਟੇ ਹੂਏ ਭਾਵ ਜਸ ਰਹਤ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਭਾ ਮੂਲ (ਨ ਪਾਇ) ਕਦੇ ਵਾ ਥੋੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਸਿਖਿਐ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਜਿਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭੁਉ ਭਾਗੈ ॥

(ਜਿਚਰੁ) ਜਬ ਤਕ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਸਬਦ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਮੇਂ ਨ ਲਗੈ ਤਬ ਤਕ ਸੁਨ ਕਰ ਬਾਤਾਂ ਸੀਖ ਲੇਨੇ ਸੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ । ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਨਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਵਾਸਾ ਕਰੈ ਤਬ ਉਸਕੇ ਹਿਰਦਜ ਬੀਚ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਔ ਭਜ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਆਗੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜੈਸਾ ਬਾਹਰੋਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਬ ਅੰਦਰੋਂ ਤੈਸਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਥਿਰਤੀ ਲਗਤੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਸਤਗੁਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਗੁਰੁ ਪੂਜਣ ਆਵਹਿ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਣੰਜਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ ਲਾਹਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਲੈ ਜਾਵਹਿ ॥

ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪੂਜਨੇ ਆਉਤੇ ਹੈਂ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ (ਵਣੰਜਹਿ) ਖਰੀਦਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੇਕਰ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਭਾਵੈ ॥
ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਲੁ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਵਡਭਾਗੀ ਸਿਖ ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ॥
ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੰਉ ਵਾਰਿਆ ਜੋ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ॥ ੧੧ ॥

ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਭਾਉਤੇ ਹੈਂ । ਪੂਜ ਸਤਗੁਰੂ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ (ਬੋਹਲੁ) ਸਮਦਾਉ ਹੈਂ ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਹੈਂ ਸੋ ਉਨਕੇ ਸਾਥ ਗੁਣੋਂ ਕੀ (ਸਾਂਝ) ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਜਾਲੀ ਸੀਰ ਭਾਵ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਦੇਕਰ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ।ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਬੈਠਤਿਆਂ ਉਠਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਉਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਮਨਮੁਖ ਘਰਿ ਹੋਦੀ ਵਥੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਅੰਧੇ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਮਨਮੁਖ ਘਰ ਹੋਤੀ ਬਸਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਇਸ ਸੇ ਵਹੁ ਅਗਿਆਨੀ ਭਉਂਕਤੇ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੀ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਨਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਦੂਰ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲੀ ਜੋ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਚਿ ਲਾਗੀ ॥
ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਨਿਰਮਲੀ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਵਾਲਾ ਨਿਰੰਜਨੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਸੁ ਦੇਹ ਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਭ੍ਰਮੁ ਭਜ ਪੁਨਾ ਪੀੜਾ ਭਾਗ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੁਖ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬੈਰਾਗੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨੀ ਗੁਰਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿਆ ਹਰਿ ਕੰਨੀ ॥
ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਤਿਨਿ ਹੰਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਭੰਨੀ ॥

ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾਨੋਂ ਮੇਂ ਸੁਨਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪੂਜਯ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿਢ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਇਸਸੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔ ਦੁਬਿਧਾ ਤੋੜ ਦੀ ਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਹੀ ਵੀਚਾਰਿ ਡਿਠਾ ਹਰਿ ਜੰਨੀ ॥
ਜਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕਉ ਹਰਿ ਸੰਤੁਸਟੁ ਹੈ ਤਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਲ ਮੰਨੀ ॥
ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨੀ ਚੜੀ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੀ ॥ ੧੨ ॥

ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਨੇ ਯਹ ਬਾਰਤਾ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।ਜਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਮਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਧਜਾਉਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਚੌਗਨੀ(ਵੰਨੀ) ਰੰਗਤ ਚਢੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਕਾਇਰੁ ਕੁਰੂਪੁ ਹੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਕੁ ਨਾਹਿ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਧੰਧੈ ਵਿਆਪਿਆ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਉਬਰਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਕਾਇਰ ਔਰੁ ਕੁਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਸੇ ਜਸ ਰੂਪ ਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਔਰ ਕਪਟ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਪਜਸ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ । ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਰਾਤ ਦਿਨ ਧੰਧੋਂਹੀ ਮੇਂ ਬਿਆਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਸ੍ਵਪਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਉਸਕੋ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਬ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇੰਗੇ ਤਬ ਬਚੇਂਗੇ ਨਹੀਂ ਤੋ ਪਕੜੇ ਹੂਏ ਜਮ ਲੋਕ ਮੇਂ ਦੁਖ ਹੀ ਸਹੈਂਗੇ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸੋਹਣੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਉਸਕਰ ਸਦੀਵਕਾਲ ਹਰਿਦਰ ਪਰ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੈਂ। ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਸਾਂਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੁਖ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਚੇ ਦਰ ਪਰ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸ੍ਵਭਾਵਿਕ ਹੀ ਵਹੁ ਸਚ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ। ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਲੇਨੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਨੇ ਹਰਿ ਜਪ ਕਰਕੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਜਨਕ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਸਿਸਟਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਹਾਈ ॥ ੧੩ ॥

ਔਰੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰਕੇ ਬਸਿਸਟਿ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਕਥਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰਕੇ ਹੀ(ਹਰਿ)ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ ਦੁਰਵਾਸਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਆਪਹੀ(ਲਹਾਈ)ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਹੈ ਜਦਜਪਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਆਪ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਭੀ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਬਦਿ ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ ॥
ਓਸਨੋ ਸੁਖੁ ਨ ਉਪਜੈ ਭਾਵੈ ਸਉ ਗੇੜਾ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਪਰ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ਔਰੁ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ (ਭਾਵੈ) ਚਾਹੇ ਸੌ (ਗੇੜਾ) ਬਾਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ਉਸਕੋ ਸੁਖ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਸਾਥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਏ ਮਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਖੋਜਿ) ਢੂੰਢ ਲੈ ਜਿਨਕੇ ਸੇਵਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਜਲਾਇ ਦੇਂਗਾ ਤਬ ਸੰਸਾ ਕਦਾਚਿਤ ਨ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਕੂੜੈ ਕੀ ਪਾਲਿ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਸਚੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਝੂਠ ਕੀ (ਪਾਲਿ) ਦੀਵਾਲ ਬੀਚ ਸੇ ਨਿਕਲ ਜਾਇ ਸਚਾ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਵਾਸਾ ਕਰੈ ॥ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਮਨ ਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਚੇ ਸੰਜਮ ਕੀ ਜੀਵ ਕਾਰ ਕਰੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਜਬ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤਬ (ਰਜਾਇ) ਆਗਜਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹਰਿ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸਕੈ ਘਰਿ ਦੀਬਾਨੁ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੀ ਮੁਠੀ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਆਇਆ ॥
ਤਿਸ ਕਉ ਤਲਕੀ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੀਬਾਨਿ ਸਭਿ ਆਣਿ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ (ਘਰਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ (ਦੀਬਾਨਿ) ਆਸਰਾ ਹਰਿ ਕਾ ਹੋਇ ਤਿਸਕੀ ਮੁਠੀ ਮੇਂ ਭਾਵ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਆਯਾ ਹੁਆ ਸਮਝਨਾ॥ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਬਾਰਤਾ ਕੀ (ਤਲ਼ਕੀ) ਤਪਤ ਵਾ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇ ਆਸਰੇ ਨੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸਕੇ ਪੈਰੋਂ ਪਰ ਲੇਆਇ ਕਰਕੇ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਾਣਸਾਕਿਅਹੁਦੀਬਾਣਹੁਕੋਈ ਨਸਿ ਭਜਿ ਨਿਕਲੈਹਰਿ ਦੀਬਾਣਹੁ ਕੋਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇਆ ॥

ਜੋ ਮਨੁਖੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਉਸਸੇ ਤੋ ਕੋਈ ਦੌੜ ਭਾਗ ਕਰ ਨਿਕਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਕੇ ਆਸਰੇ ਸੇ ਕੋਈ ਕਹਾਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਅੰਤ ਕੋ ਹਰਿ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋਨਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਦੀਬਾਨੁ ਵਸਿਆ ਭਗਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਿ ਰਹਿਦੇ ਖੁਹਦੇ ਆਣਿ ਸਭਿ ਭਗਤਾ ਅਗੈ ਖਲਵਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧੪ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ (ਰਹਿਦੇ ਖੁਹਦੇ) ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਨਿਵਨੇ ਸੇ ਰਹਗਏ ਥੇ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਨ ਕਰਕੇ ਖੜੇ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਿਆਈ ਬੜੇ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰਿ ਕੋ ਕਿਸੇ ਬਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਧਜਾਯਾਹੈ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਗਤੁ ਮੁਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਖੋਹ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮਰਾ ਹੈ। ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜੀਉ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਆਉਤਾ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਹੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰਕੇ ਬਿਸਟਾ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੋ ਜਮ ਮਾਰੇਗਾ ਅੰਤ ਕੋ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਗਜਾ ਹੁਆ ਪਛਤਾਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰ ਸਗਲੀ ਨਾਰਿ ਸਬਾਈ ॥ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪੁਰਖ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਭੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਅਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਅਲਖ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ ਸਬਦੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ਪੂਰਖੈ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ ਜਿਨੀ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਮਝ ਦਿਤੀ ਹੈ ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਹਰੀ ਦੇਖਾਲਜਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਪੁਰਖ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਕੌਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੈਂਤਾ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਲਾਈ ਹੈ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਕੁ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋ ਕੰਟਕੁ ਵੈਰਾਈ ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਰਾਜੁ ਹੈ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਈ ॥

ਤਿਸੁ ਕਾ ਨ ਕੋਈ ਸਰੀਕੁ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਕੰਟਕ ਰੂਪ ਬੈਰੀ ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਉਸਕਾ ਰਾਜੁ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨ ਕਹੀਂ ਸੇ ਆਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

(ਸੇਵਕੁ) ਜਗਿਆਸੀ ਰਾਤ ਦਿਨੁ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਪਸੰਨ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸਦ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਤਿਨ ਕੰਉ ਰਖਣ ਹਾਰਾ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਸਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਦੀਵਕਾਲ ਰਖਕ ਭੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਮਿਤੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਗਲਾ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਮਸਲਤਿ ਹੋਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਸਾਰਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ । ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਹੈਂ ਔ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਸੇ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਹੈ ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਖਬਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸੰਗਤਿ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੁਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਦੀਆ
ਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਦਾ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥

ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਅਤਿ ਪਜਾਰੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਕੁਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਪਰਵਾਰੁ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨ ਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਹਿ ॥
ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਰਤ ਸਦੀਵਕਾਲ ਕਮਾਉਤੇ ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ(ਅਚਿੰਤ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰੁ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੋ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਆਪੇ ਪਾਹਿ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨਕਉ ਸੰਤੁਸਟੁ ਭਇਆ ਜੋ ਗੁਰਚਰਨੀ ਜਨ ਪਾਹਿ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਭਗਤਿ ਜਨ ਆਪ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਅਪਨੀ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਪਰ (ਸੰਤੁਸਟੁ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਹਰੀ ਲਜਜਾ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਖੜਕੁ ਹੈ ਖੜਕੇ ਖੜਕਿ ਵਿਹਾਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ (ਖੜਕੁ) ਖਜੋਭ ਹੈ ਸੋ ਉਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਖਜੋਭ ਹੀ ਖਜੋਭ ਮੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਔਰੁ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਬਡਾ ਰੋਗ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਜਨਮ ਕਰਕੇ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮੋਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਭ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਜਲਾਇ ਕਰਕੈ ਦਾਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਸੇ੍ਵਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਪੂਜਹ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਅਬਗਤ ਅਗੋਚਰ ਅਬਨਾਸੀ ਜੋ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮ (ਸੇ੍ਵਹ) ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ। ਔ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਮਸਤੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਜੇਵਡੁ ਕੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਅੰਤਿ ਛਡਾਤਾ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਗੁਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ॥
ਹੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕੰਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਜਾਤਾ ॥ ੧੬ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਹਮ ਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਅੰਤ ਕੋ ਛੁਡਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈਂ। ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮੈਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰ ਕੋ ਮੈਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀਆ ਹਰਿਨਾਮਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੋ (ਮੁਖਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਔ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ। ਸਬਦ ਕਾ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਵਹੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੈਸਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੰਘੇ ਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੂਤਾ ਮੋਹਿ ਪਿਆਸਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਜਾਗੀਨਿ ਸੇ ਜੋ ਰਤੇ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥

ਏਕ ਸਤਗੁਰੂ ਹੀ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮੋਹ ਅਰ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪਿਆਸ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦਰਾ ਮੇਂ ਸੋਰਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਸਚ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਨ ਚੇਤਨੀ ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਬਿਨਾਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆਸਿ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇਂ ਰਹ ਕਰ ਨਾਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਧੁਰ ਸੇ ਪੂਰਬਕ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਸੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿਨਾ੍ ਹਮਾਰਾ ਭੋਜਨੁ ਛਤੀਹ ਪਰਕਾਰ ਜਿਤੁ ਖਾਇਐ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪੈਨਣੁ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨੰਗੇ ਨ ਹੋਵਹ ਹੋਰ ਪੈਨਣਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸਰਧ ਗਈ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਛਤੀਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜਨ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਖਾਇਐ) ਜਪਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਔਰ ਹਰਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਪੈਨਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਨੰਗੇ ਨ ਹੋਵੈ ਔਰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਣੇ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸਰਧਾ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ ਹਰਿਨਾਮੈ ਕੀ ਹਮ ਕੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਰਿਕੁਨੀ ਦੀਈ ॥ ਹਰਿਨਾਮੈ ਕਾ ਹਮ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਜਮ ਕੀ ਅਗਲੀ ਕਾਣਿ ਗਈ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਹਮਾਰਾ ਬਨਜ ਹੈ ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਬਪਾਰ ਹੈ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਕਾਰਿਕੁਨੀ) ਪੂੰਜੀ ਵਾ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦਈ ਹੈ ਕਾਮ ਦਾਰੀ ਦਿਤੀ ਹੈ । । ਹਰਿਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਹਮਨੇ ਹਿਸਾਬ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ (ਅਗਲੀ) ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ ਸਾਰੀ ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲਾ ਧਿਆਇਆ
ਜਿਨ ਕੰਉ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਿਖਤੁ ਪਈ ॥ ੧੭ ॥

ਐਸਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨਕਉ ਆਦਿ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਰਮਕੀ ਲਿਖਤ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਗਤੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਜਗਤ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਅੰਧਾਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ। ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਧਾਇ ਕਰ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਦੁਖ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਆਪੇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਕਮਾਉਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਨਾਮ ਧਿਆਉਨ ਰੂਪ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਿਧਰ ਆਪ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਧਰ ਹੀ ਜੀਵ ਲਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਮ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਸਦਾ ਹੈ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਕਾ ਸਦ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣ ਹਾਰਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਸਦਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਰੂਪ ਅੰਤਹਕਰਣ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਜੀਵ ਦਾਨ ਕਾ ਦੇਵਣ ਹਾਰਾ ਭਾਵ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਬਚਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਦਾਤਾ ਸਚਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸਦਾ ਜੀਵਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਿਤਜ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦ ਉਚਰਹਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਰਤਾਵਣ ਹਾਰਾ ॥
ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਸਦਾ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ਸੋ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਚਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਦਾਤ ਕੋ ਬਰਤਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਲੇਕਰ ਸਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਹਮਾਰਾ ਇਹ ਮਨ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸਹਜ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੇ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਬਾਪਾਰ ਹਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਕਤ ਕਰਾਵਣ ਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੇਂ ਗਜਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਸੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤ੍ ਜੋ ਹਰੀ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਜਾਨ ਦੇਕਰ ਗੁਰ ਮੁਕਤ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਔ ਗਜਾਨ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸਚਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾਇ ਪਇਆ ॥
ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿਆ ॥

ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕਉ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਗੁਰਸਿਖ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹੀਏ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਾ ਭਾਵ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ॥
ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥
ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੰਉ ਹੱਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੀ ਜੋ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਚਲਿਆ ॥੧੮॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕਉ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਨਨੇ ਸੇ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕਉ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਲੀਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਗੁਰਸਿਖ ਕੋ ਹਮ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਚਲਿਆ ਹੈ॥੧੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਸਭ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ਮਨ ਹਠਿ ਭੇਖ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਮੇਂ ਮਨ ਹਠ ਸੇ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਭਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ॥

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥
ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਘਰਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਸਭ ਮੋਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਇਨ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਆਇਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬਸਤਾ ਹੈ। ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਗਜਾਨ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ਰਸਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਕਿਰਤਿ ਪਇਐ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਬਦ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਜਾਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਫੀਕਾ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇਹੈਂ ਸੈਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਖਰਾਬ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਪੜ ਗਇਆ ਹੈ ਜੀਵ ਸੋਈ ਕਮਾਉਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮਿਟਾਉਨੇ ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਮਕਉ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਮ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਮ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਹਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਪੁਰਖੁ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਹਮਕੋ ਸਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ਜਿਨਿਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ ਹਮ ਕਉ ਸਭ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਤ੍ ਹਮਾਰਾ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਉ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਣਾਈ ॥ ੧੯ ॥

ਹਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਜਾਨੀ ਸਤਪੁਰਖ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬੈਰੀਓਂ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਹਮਕੋ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਹਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਪੁਰਖੁ ਮਿਤ੍ਰ ਧੰਨ ਧੰਨੁ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਘਰ ਹੀ ਮੁੰਧਿ ਵਿਦੇਸਿ ਪਿਰੁ ਨਿਤ ਝੂਰੇ ਸੰਮਾਲੇ ॥
ਮਿਲਦਿਆ ਢਿਲ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਮੁੰਧਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਘਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਦੇਸ ਭਾਵ ਕਹੀਂ ਦੂਰ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਔ ਯਾਦ ਕਰ ਨਿਤ ਝੂਰਦੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰੋਖ ਗਜਾਨ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਪਨੀ (ਨੀਅਤਿ) ਬੁਧੀ ਕੋ (ਰਾਸਿ) ਸੁਧ ਕਰੇ ਤੋ ਹਰਿ ਪਤਿ ਸੇ ਮਿਲਤੇ ਕੁਛ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਲੀ ਕੂੜੀਆ ਬਾਝੁ ਪਰੀਤਿ ਕਰੇਇ ॥
ਤਿਚਰੁ ਜਾਣੈ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਿਚਰੁ ਲੇਵੈ ਦੇਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਰਹਤ ਬਾਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸਭ ਬਾਤੇਂ ਝੂਠੀ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਤਕ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਦੇਤਾ ਰਹੈ ਔਰ ਆਪ ਲੇਤਾ ਰਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮਨਮੁਖ ਭਲਾ ਕਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਬ ਕਿਸੀ ਬਸਤ ਕਾ ਘਾਟਾ ਆਉਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਪਰ ਦੋਸ ਅਰੋਪਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਜੀਅ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਚਾ ਨਾਉ
ਭੋਜਨੁ ਚਾਖਿਆ ॥ ਤਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ ਮਿਟੀ ਭੁਖਾਖਿਆ ॥

ਜਿਸ ਹਰਿ ਨੇ ਜੀਵ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਹਰਿ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਹਮਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੋਜਨ ਛਕਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਸੰਤੁਸ੍ਰ ਹੋਕਰ ਹਮੇਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ (ਭਖਾਖਿਆ) ਅਭਿਲਾਖਾ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟਗਈ ਹੈ॥

ਸਭ ਅੰਦਰਿ ਇਕੁ ਵਰਤੈ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਖਿਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲੁ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪਾਖਿਆ ॥ ੨੦ ॥

ਸਭ ਕੇ ਅੰਦਰ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਬਿਰਲੇ ਨੇ ਉਸਕੋ ਲਖਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ ਕੀ (ਪਾਖਿਆ) ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜਨੇ ਕਰਕੇ ਹਮ (ਨਿਹਾਲੁ) ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤਜ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥.੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਸਭੁਕੋ ਵੇਖਦਾ ਜੇਤਾ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਡਿਠੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਤਨਾ ਸੰਸਾਰ (ਜਗਤੁ) ਜਨਮਨੇ ਮਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਤਕ (ਸਬਦਿ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤਬ ਤਕ ਦਰਸਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦਰਸਨ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਨ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔ ਨ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਪਜਾਰ ਹੀ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਦੁਬਿਧਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਇਕਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਰਿ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਕੋਈ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸਿਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਕੌਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਬਿਕਾਰ ਤਜਾਗ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੁਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਜਲਤਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਜਿਸ (ਅੰਧ) ਅਗਜਾਨੀ (ਗਵਾਰਿ) ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ ਭਜਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਵਹੁ ਜਲਤਾ ਹੁਆ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਾਰਣਿ ਗੁਰੂ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਨ ਉਪਕਰੇ ਅੰਤੀ ਵਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਕਾਰਣ ਗੁਰੂ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮਜ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੀ (ਉਪਕਰੇ) ਉਪਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਯਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਬਖਸਨਹਾਰੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਖਸ਼ਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਹੋਇ ਸੁ ਅਵਰੋ ਕਹੀਐ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲੈ ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਵਿ ਰਹੀਐ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੇ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਹੋਇ ਤੋ (ਅਵਰੋ) ਦੂਸਰਾ ਕਹੀਐ। ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਹੀ ਬੁਲਾਉਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਲੋਂ ਮੇਂ ਥਲੋਂ ਮੇਂ ਰਵਿ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਰੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਛੋਡੈ ਮਨ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਪੜਿ ਰਹੀਐ॥ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਿ ਨ ਸਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਨਚਿੰਦ ਨਿਸਲੁ ਹੋਇ ਰਹੀਐ॥ਉਠਦਿਆ ਬਹਦਿਆ ਸੁਤਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਹੀਐ ॥ ੨੧॥੧ ॥ਸੁਧੁ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਹੀ ਛੋਡਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨ ਕੋਈ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਨ ਜਿਵਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਚਿੰਤਾ ਕਾਹੇ ਕੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਰਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਸੋਤੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਰਾਧਨ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਝਕੋ (ਲਹੀਐ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਨਿਤਜਤਾ ਸੂਚਨ ਕਰਾਉਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਨਾ ਮਰਣਾ ਆਇਆ ਵੇਛੋੜਾ ਸਭਨਾਹ ॥
ਜੋ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਹੈ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਮਰਣਾ (ਆਇਆ) ਖੜਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਸੇ ਬਿਛੋੜਾ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕਾ (ਨਾਹ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ ਆਗੈ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਹ ॥
ਜਾਕੇ ਬੁਧਵਾਨੋਂ ਸੇ ਪੂਛੋ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਿਲਨਾ ਹੋਇਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ ਵਾ ਕਿਨਾਂ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵੀਸਰੈ ਵਡੜੀ ਵੇਦਨ ਤਿਨਾਹ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨਕੋ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਭੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈ (ਤਿਨਹਿ) ਤਿਨਕੋ ਬੜੀ ਪੀੜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭੀ ਸਲਾਹਿਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਜਾਕੀ ਨਦਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਦਿ ਕਰ ਨਿਤਜ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤਿ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ (ਭੀ) ਬਾਰੰਬਾਰ (ਸਲਾਹਿਹੁ) ਉਪਮਾ ਕਰਹੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਡਾ ਕਰ ਸਾਲਾਹਣਾ ਹੈਭੀ ਹੋਸੀ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਅਬ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਹੋਵੈਗਾ ਤਿਸਕੋ ਬਡਾ ਜਾਨਕੇ ਸਲਾਹਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਤੂ ਮਾਣਸ ਜਾਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਔਰ ਤੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜੋ ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖ ਸੇ ਦਾਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋ ਸਕਤੀਹੈ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਰੰਨਿ ਕਿ ਰੁੰਨੈ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਕਉ ਭਾਉਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਰੰਨਿ ਕਿਰੁੰਨੈ ਹੋਇ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੀ ਭਾਂਤ ਸੰਸਾਰੀ ਦੁਖ ਮੇਂ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਰੋਣੇ ਰਾਣੇ ਸੋ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਧਰਤੀ ਉਪਰਿ ਕੋਟ ਗੜ ਕੇਤੀ ਗਈ ਵਜਾਇ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਕਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋਟ ਅਰ (ਗੜ) ਕਿਲੇ ਬਣਾਇ ਕਰ ਔਰ ਤਿਨਮੇਂ ਅਪਨੇ ੨ ਆਨੰਦ ਕੇ ਵਾ ਆਗਿਆ ਕੇ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਕਰ ਅੰਤ ਕੋ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਜੋ ਅਸਮਾਨਿ ਨ ਮਾਵਨੀ ਤਿਨ ਨਕਿ ਨਥਾ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਹੰਕਾਰੀ ਥੇ ਰਾਵਨਾਦਿਕ ਕਿ ਆਸਮਾਨ ਸੁਰਗਾਦਿਕ ਮੇਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਮਾਵਤੇ ਥੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੋ ਤੁਛ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਤਿਨਕੇ ਨਾਕ ਮੇਂ ਭੀ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਨੇ (ਨਥਾ) ਨਕੇਲ ਪਾਇ ਲੀਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੁਏ ਪਰਾਧੀਨ ਹੋਕਰ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਸੂਲੀਆ ਕਾਹੇ ਮਿਠਾ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਮਨ ਜੇਕਰ (ਸੂਲੀਆ) ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਜਾਠੇ ਜੋ ਐਸੇ ਦੁਖ ਹੈਂ ਤੋ ਕਿਉਂ (ਮਿਠਾ ਖਾਇ) ਬਿਖੈ ਸੁਖ ਭੋਗੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਅਉਗੁਣ ਜੇਤੜੇ ਤੇਤੇ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਮੈਂ ਜਿਤਨੇ ਔਗੁਨ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਗਲੋਂ ਮੇਂ ਸੰਗਲ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਨਿ ਤ ਕਟੀਅਨਿ ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਵੀਰ ॥

ਜੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤੋ ਉਨੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸੰਗਲ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਗੁਣ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਭਾਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬੀਰ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗੈ ਗਏ ਨ ਮੰਨੀਅਨਿ ਮਾਰਿ ਕਢਹੁ ਵੇਪੀਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

(ਵੇਪੀਰ) ਨਿਗੁਰੇ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਗਏ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੋ ਭਾਵ ਸੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਈਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਕਾਲੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਖੇਤੀ ਕਰਵਾਯਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਤੁਮਾਰਾ ਮਨ ਪਰਚਾ ਰਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮੁ ਪਾਣੀ ਤਨੁ ਖੇਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇਕਰ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੋਇ ਤੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕਰੀਏ ॥ ਤਨ ਰੂਪ ਖੇਤੀਮੇਂ ਮਨ ਕੋ (ਹਾਲੀ) ਹਲ ਜੋਤਣੇ ਵਾਲਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਭਜਨ ਮੇਂ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰੀਏ ਸੁਭ ਕਰਨੀ ਰੂਪ ਕਿਰਸਾਨੀਕਰੀਏ ਅਰੁ (ਸਰਮੁ) ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਲਜਜਾ ਕਰਨੀ ਇਸ ਜਲ ਕਰਕੇ ਸਿੰਚਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ ॥

ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰੀਏ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਬੀਜ ਪਾਈਏ ਔਰ ਫੇਰ ਗਰੀਬੀ ਭੇਖ ਭਾਵ ਸੁਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਉਸ ਖੇਤੀ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰੀਏ ॥

ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰਿ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਔਰ ਅਪਨੇ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਵਹੁ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਖੇਤੀ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਗੀ ਹੇਪਿਤਾਜੀਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਖੇਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਘਰ (ਭਾਗਠ) ਭਗਵਾਨ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਕਹਾ ਕਛੁ ਮਾਯਾ ਹੀ ਏਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਾ ॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬਾਬਾ)ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਾਯਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਇਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮੋਹਿਤ ਕੀਆਹੈਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਤ ਹੀ ਇਸਕੋ ਛਲ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥
ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੋਂ ਹਟੀ ਹੀ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਾਣੁ ਹਟੁ ਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਵਥੁ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇਕਰ ਹਟੀ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੋਇ ਤੋਂ ਐਸੀ ਕਰੀਏ ਜੋ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੀ (ਆਰਜਾ)ਆਰਬਲਾ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸੀ ਸਮਝ ਹਟੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਾਜੋ ਸਿਮਰਨਕੀਰਤਨਾਦਿ ਨਵਧਾ ਭਗਤਿਹੈਤਿਸਨੋ (ਵਥੁ)ਸੌਦਾ ਕਰੀਏ॥

ਸੁਰਤਿ ਸੋਚ ਕਰਿ ਭਾਂਡਸਾਲ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਤਿਸਨੋ ਰਖੁ ॥

(ਸੁਰਤਿ)ਗਜਾਤ (ਸੋਚ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਇਤਜਾਦਿ(ਭਾਂਡਸਾਲ)ਬਰਤਨੋ ਸਥਾਨੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਤਿਸੁ ਮੇਂ ਸਤਿਨਾਮੁ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ ਰਤਨਾਦਿ ਬਸਤੁ ਕੋ ਰਖੀਏ ॥

ਵਣਜਾਰਿਆ ਸਿਉ ਵਣਜੁ ਕਰਿ ਲੈ ਲਾਹਾ ਮਨ ਹਸੁ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਸੰਤ ਬਣਜਾਰਿਓਂ ਸੇ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਾ ਬਣਜ ਕਰੀਏ ਤਬ ਸਚਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਮੇਂ ਹਾਸ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਹੁ ਹੇ ਪਿਤਾ ਹਮ ਤੋ ਐਸੀ ਹਟੀ ਅਛੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਹਟੀ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਤੋ ਘੋੜ੍ਹਯੋਂ ਕੀ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ ਸਉਦਾਗਰੀ ਸਤੁ ਘੋੜੇ ਲੈ ਚਲੁ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਭਗਵਤ ਸੰਬੰਧੀ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਰਵਣ ਰੂਪ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕਰੀਏ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਘੋੜੇ ਲੈਕਰ ਚਲ ॥

ਖਰਚੁ ਬੰਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਮਤੁ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਕਲੁ ॥

(ਚੰਗਿਆਈਆ)ਸਭੁ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਭਲਿਆਈਓਂ ਕਾ ਖਰਚ ਅਪਨੇ ਪੱਲੇ ਬਾਂਧ ਰਖ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਯਹ (ਮਤ) ਨ ਜਾਨੇ ਕਿ ਕਲ ਕਰੋਂਗਾ ਕਿੰਤੁ ਇਹੁ ਸੌਦਾਗਰੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਅਬੀ ਕਰੁ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਦੇਸਿ ਜਾਹਿ ਤਾ ਸੁਖ ਲਹਹਿ ਮਹਲੁ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਦੇਸ ਮੇਂ ਇਨ ਘੋੜੇ ਕੋ ਲੇਕਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਇ ਤਬ ਸ੍ਵੈਸਰੂਪ ਕਾ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਸੌਦਾਗਰੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਛੀ ਲਗਤੀ ਤੋਂ ਚਾਕਰੀ ਕਰੋ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇਹੈਂ॥੩॥

ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮੰਨਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੰਮੁ ॥

ਹੇ ਪਤਾ ਜੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਉਨਾ ਯਹ ਚਾਕਰੀ ਕਰੀ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਮਨਨ ਕਰਨਾ ਯਹੀ ਮਾਲਕੰ ਕਾ ਕੰਮ ਕਰੀਏ ॥

ਬੰਨੁ ਬਦੀਆ ਕਰਿ ਧਾਵਣੀ ਤਾਕੋ ਆਖੈ ਧੰਨੁ ॥

ਬੁਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਬਾਂਧ ਕਰ ਕਾਮਾਦਿ ਸਤ੍ਰੂਓਂ ਪਰ (ਧਾਵਣੀ)ਚਢਾਈ ਕਰੀਏ ਐਸੀ ਚਾਕਰੀ ਜਾਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਤਾਕੋ ਮਾਲਕ ਧੰਨ ਕਹੈਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਚੜੈ ਚਵਗਣ ਵੰਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਦੇਖੈਗਾ ਤਬ ਚਾਕਰ ਕੋ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਰੂਪੀ ਰੰਗ ਚਢੈਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੧ ਚਉਤੁਕੇ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੋ ਬੇਟਾ ਨੀਕਾ ਸਸੁਰੈ ਚਤੁਰੁ ਜਵਾਈ ॥

ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾ (ਨੀਕਾ) ਅਛਾ ਬੇਟਾ ਕਹਾਵਤਾ ਥਾ ਜੋ ਸਸੁਰਾਰ ਮੇਂ ਚਤਰ ਜਵਾਈ ਕਹਾਵਤਾ ਥਾ ॥

ਬਾਲ ਕੰਨਿਆ ਕੌ ਬਾਪੁ ਪਿਆਰਾ ਭਾਈ ਕੌ ਅਤਿ ਭਾਈ ॥

ਜੋ ਬਾਲਕੋਂ ਔਰ ਕੰਨਜਾਂ ਕਾ ਪਜਾਰਾ ਪਿਤਾ ਥਾ ਜੋ ਭਾਈ ਕੋ ਅਤਯੰਤ ਪਜਾਰਾ ਭਾਈ ਥਾ ॥

ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਬਾਹਰੁ ਘਰੁ ਛੋਡਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥

ਜਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੁਕਮ ਭਇਆ ਤਾ ਹੁਕਮਸੱਤ ਭਇਆ ਮਰ ਗਯਾ ਤਬ ਘਰ ਸੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਬਾਹਰ ਸਮਸਾਨ ਭੂਮਿ ਮੇਂ ਛੋੜ ਦੀਆ ਤਬ ਜਿਸ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਅਪਨੀ ਮਾਨਤਾ ਥਾ ਸਭ ਉਸੀ ਖਿਨ ਮੇਂ ਪਰਾਈ ਹੋਗਈ ॥

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਮਨਮੁਖਿ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਨ ਨਾਮ ਜਪਾ ਥਾ ਨ ਦਾਨ ਦੀਆ ਥਾ ਨ ਇਸਨਾਨਾਦਿ ਕੋਈ ਸੁਧ ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਪਰ (ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ) ਖਾਕ ਉਡਨੇ ਲਗੀ ਭਾਵ ਭਸਮ ਹੋਗਯਾ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਧੂੜ ਉਡਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਉਸਕੋ ਅਛਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾ ਕਹਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ਪਾਇ ਪਰਉ ਗੁਰ ਕੈ
ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨਿ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੁਝੇ ਸਚੀ (ਬੂਝ) ਸਮਝ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮਝਕਰਕੇਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਜੋ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸਹਾਯਕ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਮਨ ਗਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਗ ਗਯਾਹੈ॥

ਜਗ ਸਿਉ ਝੂਠ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕੋ (ਬੇਧਿਆ) ਮਿਲਾਇਆ ਹੈਔਰ(ਜਨ)ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਝਗੜਾ ਕਰਾਹੈ॥

ਮਾਇਆ ਮਗਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਮਗੁ ਜੋਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ਮਰੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ਮਾਯਾ ਮੈਂ (ਮਗਨੁ) ਮਸਤ ਹੁਆ ੨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਮਾਉਣ ਕਾ (ਮਗੁ)ਰਸਤਾ (ਜੋਹੈ)ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਿਸਯ ਰੂਪ ਬਿਖ ਖਾਇ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੰਧਣ ਵੈਣਿ ਰਤਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਆਈ ॥
(ਗੰਧਣਵੈਣਿ)ਬਿਖਜ ਸਬੰਧੀ ਗੰਦੇ ਵਾਕੋਂ ਮੈਂ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋ ਕਰਕੇ (ਰਤਾ) ਮਸਤ ਰਹਤਾਹੈ ਗੁਰਸਬਦਕੀ ਕਥੀ (ਸੁਰਤਿ) ਸਮਝ ਨ ਆਉਤੀ ਭਈ ॥

ਰੰਗਿ ਨ ਰਾਤਾ ਰਸ ਨਹੀ ਬੇਧਿਆ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੨ ॥
ਮਨਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਮੇਂ(ਰਾਤਾ) ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰਿਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਭੀ ਮਨ ਕਭੀ (ਬੇਧਿਆ) ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸ੍ਠਾ ਖੋਇ ਲਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਧ ਸਭਾ ਮਹਿ ਸਹਜੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਜਿਹਬਾ ਰਸੁ ਨਹੀ ਰਾਈ ॥
ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ (ਸਭਾ) ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ (ਸਹਜੁ)ਗਯਾਨ ਰਸਕੋ ਚਾਖਿਆ ਭਾਵ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈਜਿਹਵਾਮੇਂਰਾਈ ਭਾਵ ਥੋੜਾ ਭੀ ਰਸ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਫਿਕਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਕੋ ਅਪਨਾ ਕਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ (ਦਰ) ਦ੍ਵਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਅਖੀ ਮੀਟਿ ਚਲਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ਘਰੁ ਦਰੁ ਦਿਸੈ ਨ ਭਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਆਖੇਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਮਰ ਕਰਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਚਲਾ ਤਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਘਰ ਦਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਦਿਸਤਾ ਹੈ ।

ਜਮਦਰਿ ਬਾਧਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ ਅਪੁਨਾ ਕੀਆ ਕਮਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜਮਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਸੁਭ (ਠੌਰ) ਸਥਾਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਥੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਥਾ ਸੋਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਂ (ਕਮਾਈ) ਕਾਮੁ ਆਉਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਅਖੀ ਵੇਖਾ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ (ਨਦਰਿ) ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੋ ਉਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖਉ ਹੋਰ ਕਛੁ ਕਹਣੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ ॥
ਕਾਨੋਂ ਸੋ (ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰਤਾਹੂੰ ਔਰਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮ ਰਸਕੋ ਰਿਦੇਮੇਂਬਸਾਉਤਾਹੂੰ॥

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਪੂਰਨ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥
ਭੈ ਔਰ ਬੈਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਭ ਮੇਂ ਬਿਆਪੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਵਿਣੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾਹੈ ਗਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਜਪਨੇ ਸੇ ਬਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਭ੍ਰਮ ਨਿਵਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਤੁਕੇ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਅਸਚਰਜਤਾ ਵਰਣਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ ਪੁੜੁ ਪਾਣੀ ਆਸਣੁ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਚਉਬਾਰਾ ॥
ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਊਪਰ ਧਰਤੀ ਕਾ ਪੁੜ ਹੈ ਨੀਚੇ ਪਾਨੀ ਕਾ ਪੁੜ ਹੈ ਵਾ ਅੰਦਰ ਪੁੜ ਧਰਤੀ ਕਾ ਹੈ ਬਾਹਰ ਮੰਡਲਾਕਾਰ ਪਾਨੀ ਕਾ ਪੁੜ ਦਸ ਗੁਣਾਂ ਹੈ(ਚਾਰਿਕੁੰਟ) ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਇਹੀ ਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰੂਪੀ ਜੋ ਚੌਬਾਰਾ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਆਸਨ ਹੈ।

ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਮੁਖ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਔਰ (ਸਗਲ ਭਵਣ) ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਕੀ ਏਕ ਬੈਰਾਟ ਰੂਪ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖਜ ਟਕਸਾਲ ਤੇਰੇ ਹੀ ਘਰ ਮੇਂ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਕੇ ਏਕ ਕੇ ਸਾਥ ਦੂਸਰੇਕੀ ਸੂਰਤ ਕਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਯਹ ਅਧਭੁਤ ਆਪਕੀਟਕਸਾਲਹੈਵਾ ਤੇਰੇ ਬਨਾਏ ਹੂਏ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਟਕਸਾਲਾਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਬਦ ਨਿਕਸਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਕੀ ਜੋ ਏਕੋਹੰਬਹੁਸਜਾਮ ਐਸੀ ਬਾਣੀ ਹੂਈ ਤਬ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਜਗਤ ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੇ (ਚੋਜ) ਕੌਤਕ (ਵਿਡਾਣਾ) ਅਸਚਰਜ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ(ਜਲਿਥਲਿ) ਪਾਤਾਲ(ਮਹੀਅਲਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੇਂਅਕਾਸ ਆਦਿ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੈ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਕਿਨੇਹਾ ॥

ਔਰ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੀਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਜੋਤ ਤੇ ਭਿੰਨ ਤੁਮਾਰਾ ਸਰੂਪ ਕਸਾ ਹੈ ਸੋ ਇਦਮਿਥੰ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ॥

ਇਕਤੁ ਰੂਪਿ ਫਿਰਹਿ ਪਰਛੰਨਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਜੇਹਾ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਹੀ ਏਕ ਸਰੂਪ (ਪਰਛੰਨਾ) ਹੂਆ ਹੂਆ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਫਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਰਚਨਾ ਏਕ ਤੇ ਏਕ ਅਲੌਕਿਕ ਹੀ ਤੈਨੇ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਜੰਤਾ ॥

ਯੇਹ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸ੍ਵੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀਓਂ ਕੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਬਨਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਏਕੁ ਪੁਰਖੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਤੂ ਸਭਨਾ ਆਹਿ ਰਵੰਤਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ (ਪੁਰਖੁ) ਅਸਚਰਜ ਵਾ ਮਹਾਤਮ ਮੈਨੇ ਤੇਰਾ ਯਹ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਹੀ ਰਚ ਕਰ ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਬਹੁਤੇ ਮੈ ਏਕੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇਰੇ ਅਨੰਤ (ਗੁਣ) ਉਪਕਾਰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਮੁਝ ਮੂਰਖ ਨੇ ਏਕ ਭੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਕੇ ਮੁਝੇ ਭੀ ਕੁਛ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਡੁਬਦਾ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਣੋ ਹੋ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਪਥਰ ਵਤ ਅਗਿਆਨੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈ ਡੂਬ ਰਹਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਨਿਕਾਸ ਲੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪੁਨਃ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਤਿਤੁ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਪਰਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਪਾਪੀਓਂ ਸੇ ਭੀ ਬੜਾ ਪਾਪੀ ਹੂੰ ਔਰ (ਪਰਮ)ਬਡਾ ਪਾਖੰਡੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀਕੇਵਲਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚਾਖਿ ਕਰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਪਰਮ ਰਸ ਸੇ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ॥ ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੇ ਕਾ ਮਾਣ ਤੂੰ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਔਰ (ਮਹਤੁ) ਬਡਿਆਈ ਇਸੀ ਮੇਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸਮਾਏ ਹੂਏ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਪਲੇ ਮੇਂ ਰਖੇ ਭਾਵ ਜੀਵ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਖੇ ॥

ਤੂ ਪੂਰਾ ਹਮ ਊਰੇ ਹੋਛੇ ਤੂ ਗਉਰਾ ਹਮ ਹਉਰੇ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੂੰ ਪੂਰਣ ਹਾਂ ਔਰ ਹਮ (ਊਰੇ) ਗੁਣਹੀਣ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤੂੰ ਭਾਰੀ ਹੈਂ ਹਮ ਹਉਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਝਹੀ ਮਨ ਰਾਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪਰਭਾਤੇ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜਪਿ ਮਨ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੁਝ ਹੀ ਮੇਂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸੰਧਯਾ ਸਵੇਰੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਰ ਜਪ ਔ ਮਨ ਕਰ ਮਨਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੁਮ ਸਾਚੇ ਹਮ ਤੁਮ ਹੀ ਰਾਚੇ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਫੁਨਿ ਸਾਚੇ ॥

ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਸਾਚੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕੇ(ਭੇਦਿ) ਜਾਨਨੇ ਸੇ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਫਿਰ ਹਮ ਸਾਚੇ ਹੀ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸੂਚੇ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਸੇ ਕਾਚੇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮ ਪਰ ਕਜਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਹੋਇ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਕਾਚੇ) ਕਚੇ ਪੁਰਖ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੁੜਕੋ ਅਵਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ (ਸਲਾਹੀ) ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੂੰ (ਤਿਸਹਿ) ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਸਰੀਕੁ ਬਰਾਬਰ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿਦਾਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਤੇਰਾ ਜੋ ਯਹ ਭੇਦ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਨ ਕਰਮਾ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਤਿਸਕੋ ਆਜ ਤਕ ਕਿਸੀ ਨੇ ਇਦਮਿਥੰ ਕਰ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ (ਅਪਾਰ) ਮਨ ਬੁਧਿ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਮੈ ਬੁਧੀ ਕੀ ਗਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਅਗੋਚਰ) ਤਿਸਮੇਂ ਨੇਤ੍ਰਾਦਿ ਇੰਦ੍ਰਯ ਜਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਤਥਾ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਂਤਕ ਤ੍ਰਿਵਿਧਿ ਕਰਮ ਭੀ ਤਿਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਉ ਨ ਭਰਮਾ ॥ ੧ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਚਾਰਿਜਾਤਿ ਭੀ ਤਿਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਚੰਡਾਲਾਦਿ ਅਜਾਤਿ ਪਨ ਥੀ ਤਿਸਕੇ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਕਿਯੋਂਕਿ ਅਜੋਨੀ ਹੈਂ ਔ ਸੰਭਵ ਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਥਾਹਿ (ਭਾਉ) ਗਜਾਨ ਔ ਭਰਮ ਤਿਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਵਰਨੁ
ਨਹੀ ਰੇਖਿਆ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸਾਚੈ) ਸਤ੍ਯ ਰੂਪ ਅਰੁ (ਸਚਿਆਰ) ਜਥਾਰਥ ਬਕਤਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਉਪਰੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਨਾ ਤੋ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਤਿਸਕਾ(ਵਰਨੁ)ਰੰਗ ਹੈ ਨ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਹਸਤ ਕੋਈ ਰੇਖਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਕੇਵਲ ਸਚਾ ਜੋ (ਸ਼ਬਦ) ਬੇਦਵਾ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਨਿਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਮੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਨਾ ਤਿਸਕੀ ਮਾਤ ਔ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰੁ ਭਾਈ ਹੈਂ ਨ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਮ ਚੇਸ਼੍ਟਾ ਹੈ ਨ ਤਿਸਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪਰ ਪਰੰਪਰੁ ਸਗਲੀ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਬੁਧਿ ਮੇਂ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋਨਾ ਚਾਹੀਐ ਵਾ ਐਸੇ ਅਸੀ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੁਲ ਸੇ ਰਹਿਤ(ਅਪਰ) ਸਮਦਾਇਕ ਜੀਵ (ਪਰੰ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ (ਪਰੁ) ਤਿਨਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਜੋਤਿ) ਚੈਤਨ੍ਯਸਤਾ ਯਹ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇਂ ਥ੍ਯਾਪ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ॥

(ਘਟ ਘਟ) ਸਭ ਘਟੋਂਕੇ ਅੰਤਰ ਮਾਯਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਕੋ ਛਿਪਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਘਟੋਂਕੇ ਅੰਤਰ ਉਸਕੀ ਜੋਤਿ ਆਈ ਹੁਈ ਹੈ ਵਾ ਸਭਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈ ਰਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਨ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਤਿਸਕੀ ਸਤਾ ਬਿਆਪੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰਮਤੀ ਨਿਰਭੈ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿੜ ਤਾਕ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਬ (ਮੁਕਤੇ) ਖੁਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਨਿਰਭਉ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਜੰਤਾ ਵਸਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ (ਕਾਲੁ) ਮ੍ਰਿਤ੍ਯ ਕੋ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਬਾਈ)ਸਭ ਖਾਨ ਪਾਨਾਦਿ ਬਿਜੋਹਾਰ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਭੀ ਅਪਨੇ ਹੀ ਬਸ ਮੇਂ(ਗਤਿ)ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵਹਿ ਛੁਟਹਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗਾ ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਕਮਾਉਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੁਟਹਿਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੂਚੈ ਭਾਡੈ ਸਾਚੁ ਸਮਾਵੈ ਵਿਰਲੇ ਸੂਚਾ ਚਾਰੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਾਡੇ ਭਾਵ ਸੁਧ ਰਿਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨਮੇਂ ਸਤਨਾਮ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ (ਸੂਚਾ ਚਾਰੀ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਚਾਰ ਵਾਲੇ ਵਿਰਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤੰਤੈ ਕਉ ਪਰਮ ਤੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸ (ਤੰਤੁ) ਜੀਵ ਕੋ ਅਪਨੇ ਪਰਮ ਸਾਰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀਐ ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਮਰੈ ਪਿਆਸ ॥

ਜੈਸੇ ਮਛਲੀ ਪਾਣੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ ਜੈਸੇ ਨਿਗੁਰਾ ਸਾਕਤ ਬਿਸਨ ਬਾਸਨਾ ਕੀ ਪਿਆਸ ਮੇਂ ਹੀ ਮਰਤਾ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਮਰੀਐ ਰੇ ਮਨਾ ਜੋ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ਸਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਏਕ ਸੁਆਸ ਭੀ ਬਿਅਰਥ ਜਾਇ ਤੋ ਹਮਾਰਾਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਲੇਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਇਹੁ ਰਸੁ
ਕਿਉ ਲਹਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਹਿ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਰਾਮ ਰਸ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੂ ਸੇ ਕੈਸੇ ਲੇਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹਰਿ ਕਰਾਇ ਦੇਇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲੁ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੀਰਥੁ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੀਉ (ਤੀਰਥੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਪਵਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸੇ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਜੋਗੀ ਜਤ ਬਾਹਰਾ ਤਪੁ ਨਾਹੀ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ॥

ਜੈਸੇ ਜਤ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜੋਗ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਔਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਬਿਨਾਂ ਤਪੀ ਕਾ ਤਪ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਤਿਉ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹੁਰੀ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਅੰਤਰਿ ਦੋਖੁ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਹੀ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਾਕਤ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਨਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ (ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਔ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਿਫਤੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸੋਰਿਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਦਾਨਿ ਮਤਿ ਪੂਰਾ ਹਮ ਥਾਰੇ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਔਰ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਬੁਧਿ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਭੇਖਾਰੀ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਆਪ ਸੇ ਕਿਆ ਦਾਨ ਮਾਂਗੋ ਕੋਈ ਬਸਤ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਪਿਆਰੀ) ਵਸਤ ਦੀਜੀਐ ॥ ੧ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ
ਗੁਪਤੋ ਵਰਤੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ਤੂੰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪਤਾਲ ਔ ਧਰਤੀ ਪੁਨਾ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਨਿਹਾਰੀ) ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਜੀਉ ਪਦ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ॥

ਮਰਤ ਪਇਆਲ ਅਕਾਸੁ ਦਿਖਾਇਓ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਬ (ਗੁਰ) ਬੜੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਜੋਨੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਨੀ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਦੇਖੁ ਮੁਰਾਰੀ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਤੂੰ ਅਜੋਨੀ ਅਬ ਹੈ ਭੀ ਬਹੁੜੋ(ਹੋਨੀ)ਹੋਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਔ ਮੁਰਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਘਟ ਮੇਂ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਉ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬਪੁੜੋ ਇਨਿ ਦੂਜੈ ਭਗਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਇਸਨੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਬਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਯਹ ਬਪਰਾ ਤੁਛ ਜਗਤ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਐ ਸਾਕਤ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤਬ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਨਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਹਾਰ ਦੀਨੀਹੈ॥੩॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਨਿਰਾਰੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਗਰਭ ਮਝਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਰਾਲੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਫੇਰ ਵਹੁ ਗਰਭ ਭਾਵ ਚੌਰਾਸੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੀਉ ॥੪॥੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰੰਕਾਰੀਓਂ ਕੇ ਭਾਵ ਜਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਮਨਮੇਂਹਰਿ ਤੂੰ ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦਜ ਮੇਂ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ॥

ਜਿਸੁ ਜਲ ਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਜਲ ਕੀ ਨਿਧੀ ਭਾਵ ਜਿਸਤੇ ਪਰੇ ਹੋਰ ਉਤਮ ਜਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਸ੍ਤੇ ਤੁਮ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਏ ਹੋ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਛੋਡਹੁ ਵੇਸੁ ਭੇਖ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਖੋਂ ਕੇ (ਵੇਸੁ) ਸਰੂਪ ਔ ਚਤਰਾਈਆਂ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਹੋ ਦੁਬਿਧਾ ਸੇ ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਤ ਰੂਪ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਮਤੁ ਕਤ ਜਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ਬਾਹਰਿ ਢੂਢਤ
ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਘਟ ਮਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਥਿਰ ਰਹੁ ਮਤ ਕਹੀਂ ਦੌੜਤਾ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਢੂੰਢਨੇ ਸੇ ਤੁਝੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਹੇ ਜੀਉ ਇਸੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਘਟ ਮੈ ਚੈਤਨ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਗੁਣ ਛੋਡਿ ਗੁਣਾ ਕਉ ਧਾਵਉ ਕਰਿ ਅਵਗੁਣ ਪਛੁਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਦੌੜ ਭਾਵ ਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਜਤਨ ਕਰੋ ਕਿਯੋਂਕਿ ਅਵਗੁਨ ਕਰਕੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨਾ ਪੜੇਗਾ ॥

ਸਰ ਅਪਸਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕੀਚ ਬੁਡਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੀਉ (ਸਰ) ਭਲੇ (ਅਪਸਰ) ਬੁਰੇ ਕੀ ਵਾ ਸਮੇਂ ਕੁਸਮੇਂ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਕੀਚ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਡੁਬਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲੋਭ ਬਹੁ ਝੂਠੇ ਬਾਹਰਿ ਨਾਵਹੁ ਕਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਝੂਠੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਤੋ ਲੋਭਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤ ਮਲ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਬਾਹਰ ਸੇ ਕਿਆ ਨਾਉਤੇ ਹੋ ਇਸ ਨਾਉਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਬ ਤੁਮ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੁਧ ਨਾਮ ਜਪੋਗੇ ਤਬ (ਅੰਤਰ) ਭੇਦ ਬੁਧਿ ਗਤਿ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ॥

ਪਰਹਰਿ ਲੋਭ ਨਿੰਦਾ ਕੂੜ ਤਿਆਗਹੁ ਸਚੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਲੋਭ ਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰਕੇ ਝੂਠ ਅਰ ਨਿੰਦਿਆ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰਹੁ ਸਚ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਮੋਖ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਸੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕੀ ਇਛਾ ਹੋਇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਕੋ ਰਾਖੀਏ ॥ ਜੀਉ ਸੰਬੋਧਨ ਮੈਂ ਜਾਨ ਲੈਣਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥ ਪੁਨਾ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਮੂਸਤ ਰਾਖਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਕੀ ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹਨ ਲਾਗਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਅਪਨਾ ਘਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਤੂੰ ਰਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈਂ ਪਰਾਏ ਘਰੋਂ ਕੋ ਕੀ ਦੇਖਣੇ ਲਗਾ ਹੈਂ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਰਾਖਹਿ ਜੇ ਰਸੁ ਚਾਖਹਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਲਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਬ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕਾ ਸੁਆਦ ਲੇਹਿੰਗਾ ਤਬ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੇ (ਦਰੁ) ਬੀਚ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਾਖ ਸਕੈਂਗਾ। ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਉਸੀ ਨੇ ਸੁਆਦ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਕ ਭਾਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਮਝੁ ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗਾ ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅਨਰਸ ਲੋਭਾਨੇ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹਿ ਅਭਾਗਾ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਸਮਝ ਕਰ ਕਿਸ ਖੋਟੀ ਮਤ ਮੇਂ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੂਲਜ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਅੰਤਹ-ਕਰਣ (ਅਨ) ਹੋਰ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਰਸ ਮੇਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਭਾਗ ਜੀਵ ਤੂੰ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਪਛਤਾਵੈਂਗਾ ॥

ਆਵਤ ਕਉ ਹਰਖ ਜਾਤ ਕਉ ਰੋਵਹਿ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਾਲੇ ਲਾਗਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਵਤੇ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਜਾਤੇ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਹ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਿ ਭੋਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋ ਅਨਰਾਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈਂਗਾ ਤਬ ਤੇਰੀ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਏਗੀ ਕਿ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੀ ਸੁਖ ਔਰ ਦੁਖ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਉਪਰਿ ਅਵਰੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤਾਗਾ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਤੇ ਉਪਰ ਭਾਵ ਅਧਿਕ ਅਵਰ ਰਸ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਤ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਸੁ ਖੋਇਆ ਜਾ ਸਾਕਤ ਦੁਰਮਤਿ ਲਾਗਾ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਕਟ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਜਿਸਨੇ ਏਹੁ ਹਰੀ ਦਾ ਰਸ ਖੋਇਆ ਭਾਵ ਰਸ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਕਤ ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਮੇਂ ਜਾਇ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨ ਪਤਿ ਦੇਹੀ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਦੇਉ ਸਮਾਗਾ ॥

ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਸਟਾ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੇ ਆਸ੍ਰਜ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਵਾਸ ਹੀ ਜੀਉ ਹੈ ਔਰ(ਪਵਨ)ਸ੍ਵਾਸੋਂਕਾ ਪਤੀਚਿਦਾਭਾਸ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਦੇਹ ਕਾ ਮਾਲਕ ਦੇਹੀ ਹੈ ਔਰ ਇਸ ਦੇਹੀ ਮੇਂ ਦੇਉ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖਜੀ (ਸਮਾਗਾ) ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਗਾਈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਤਿਸ ਮੇਂ ਦੇਹਿ ਤੋ ਹਰਿ ਰਸ ਕੇ (ਗਾਈ) ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਕਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ਵਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਗਾਵਾਂ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਹੇ ਹਰੀ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੁਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਜਮ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਜਾਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਜਮ ਕਾ ਭੈ ਭਾਗਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਾ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਹਰਿ ਜੀ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥੫॥੧੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖ ਧੁਰਾਹੂ ਬਿਨੁ ਲੇਖੈ ਨਹੀ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਲੇਖ (ਧੁਰਾਹੂ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਲਿਖਾ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਜੀਵ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਲੇਖ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਵੈ ॥

ਆਪਿ ਅਲੇਖੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਆਪ ਲੇਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨੀ ਸ਼ਕੜੀ ਦੁਆਰੇ ਰਚ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਸਭ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਗੁਰਕੇ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹੁ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਸੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਤਬ ਤੁਝਕੋ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਤਾਂਤੇ ਰਾਤ੍ ਦਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਸੋਈ ਹਰਿਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਦਾਤਾ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਦੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੈ ਸੋਈ ਬਾਹਰ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈ ਦੇਖੋ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮੋਈ ਜੀਉ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੇਂ(ਸਮੋਈ) ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਤਿਸਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਦੇਖੋ॥ ੨ ॥

ਚਲਤੌ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਇਹੁ ਮਤਿ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥

ਇਸ ਚਲਾਇਮਾਨ ਮਨਕੋ (ਘਰਿ) ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈ (ਠਾਕਿ) ਇਸਾਥਿਤ ਕਰ ਰਾਖੋ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲੇਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਯਹ ਮਤ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਇਹੁ ਮਤਿ ਅਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਰਹਉ ਬਿਸਮਾਦੀ ਦੁਖੁ ਬਿਸਰੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥

(ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ) ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦਿਖਲਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾਐਸੇਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਣ ਦੇਖਕਰਕੇ ਆਪਹੀ(ਬਿਸਮਾਦੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹੋ ਹੇ ਮਨ ਤਬ ਦੁਖ ਬਿਸਰੈਗਾ ਅਰ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਪੀਵਹੁ ਅਪਿਉ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥

ਜਬ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਅਪਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੋਗੇ ਤਬ ਸਰੂਪ ਮੈ (ਵਾਸਾ) ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੈਗਾ ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਈਐਗਾ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਵਭੰਜਨੁ ਗਾਈਐ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਈ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਭਯ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜਬ ਗਾਈਐਗਾ ਭਾਵ ਗਾਇਨ ਕਰੇਗਾ ਤਬ (ਪੁਨਰਪਿ) ਨਿਹਚੇ ਕਰ ਫੇਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਨਮੁ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਪਰ ਤੂੰ ਐਸੇ ਹੰਗ੍ਰਹ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੁ ॥ ੪ ॥

ਤਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਸੋਹੰ ਭੇਦੁ ਨ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਤਤ੍ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ (ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ) ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਸਰਬਤ੍ ਮੇਂ ਆਈ ਹੂਈ ਭਾਵ ਪੂਰਣ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮੈਂ ਹੀ ਹੂੰ ਅਰੁ ਮੈ ਸੋ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਅਰੁ ਉਸਮੇਂ ਕੋਈ ਭੇਦੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਪਰੰਪਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸੋਈ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ਮਨਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਤਦ ਹੀ ਗਾਵਾ ॥ ਤਾ ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵਾ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ (ਭਾਵਾ) ਅੱਛਾ ਲਗਾ ਤਬ ਮੈ ਤਿਸਕੋ ਗਾਵਾ ਪੁਨਾ ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਾ ॥

ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਈ ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗਾਉਨੇ ਕਾ ਫਲ ਤੌ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਬਚਨੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਤਾਤੇ ਸਚੁ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਤਮਬੋਧ ਰੂਪ ਨਿਧ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਮੈ ਸਚ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ॥ ਤਾ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਸਾਖੀ) ਸਿਖਜਾ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤੀ ਭਈ ਤਬ ਬੁਧੀ ਨੇ ਚੰਚਲਤਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਕਾ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ਤਾ ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਅੰਧ੍ਯਾਰਾ ॥
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਗੁਰੁ ਸਿਖ੍ਯਾ ਕਾ ਗ੍ਯਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਸਭ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਤਾ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਭਾਗਾ ॥
ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦੋਂ ਮੇਂ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਬ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕਾ ਭੈ ਭਾਗਾ ਹੈ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿਰਭਉ ਪਾਇਆ ॥ ਤਾ ਸਹਜੈ ਕੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਯ ਮੈ ਰਹਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਰਭਉ ਜੋ ਨਿਜਾਨੰਦ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਇਆ ਔ ਤਬ ਹੀ ਮਨ (ਸਹਜੈ)ਸੁਭਾ-ਵਕ ਘਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈ ਇਸਥਿਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਕੋਈ ਬਿਚਾਰਵਾਨ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਭੇਦ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਸ਼ੁਭ ਕਰਣੀ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥
ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਹੋਈ ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥
ਤਿਸਕੀ ਸ਼ੁਭ ਕਰਨੀ ਕੀ ਕੀਰਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਪੁਰਸ਼ ਮੈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥

ਸੋਰਠ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਤੇਰੀ ਜਿਨ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ॥
ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ॥ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੇ(ਸਬਦੈ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ(ਸਾਦੁ)ਰਸ ਮਿਲਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਸਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇਹੈਂ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਆਪੁ) ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸੁਧ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਨਿਤ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਸਾਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ (ਨਿਤ) ਨਿਰੰਤਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਭੀ ਕਛੁ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਮੇਰੇਠਾਕੁਰ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ॥ਇਕੋਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਕੇਵਲੁ ਆਪਿ ਮੁਰਾਰੀ॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਹਮ ਬਾਲਕ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੈਂ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਇਕੋ) ਅਦ੍ਵਤੀਯ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਕੇਵਲ ਸੁਧ ਔ ਸਾਚਾ ਹੈਂ ॥
ਜਾਗਤ ਰਹੇ ਤਿਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥
ਜੋ ਅਗ੍ਯਾਨ ਨਿਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਹੈਹੇਪ੍ਰਭੂਤਿਨੋਹੀ ਨੇ ਆਪਕੋ ਪਾਇਆਹੈ॥
ਗਿਰਹੀ ਮਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਉਦਾਸੀ ਗਿਆਨ ਤਤ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ਐਸੇ ਗਿਆਨ ਤੱਤ੍ਵ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਹੀ ਮੇਂ ਉਦਾਸ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੋ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਦਹਦਿਸਿ ਧਾਵਦਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇਆ ॥
ਯਹ ਮਨ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਕਾ ਭਲਾਇਆ ਹੁਆ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂਤਿਨੋਂ ਨੇਅਪਨੇਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਬਜਰਥਹੀਖੋਯਾਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਨਾਉ ਪਾਏ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲੈ ਤਬ ਨਾਮਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੈਂਤਾ ਮਮਤਾ ਅਰ ਮੋਹ ਕੋ ਮਨ ਸੇ ਉਠਾਇਆ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸਚੇ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਸਚ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਧਾਰੀ ॥

ਸੋ ਹੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕੋ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਆਪਨੇਅਪਨੇਸਾਥਹੀਮੇਲਲੀਏਹੈਂ।

ਨਾਨਕ ਨਾਵਹੁ ਗਤਿ ਮਤਿ ਪਾਈ ਏਹਾ ਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀਤੇਰੇਨਾਮਹੀਸੇ ਮੁਕਤਿ ਔ ਬੁਧਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈਹੈ ਤਾਂਤੇਹਮਾਰੀਭੀਯਹੀ(ਰਾਸਿ)ਪੂੰਜੀਹੈ॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਭਗਤਨ ਕਉ ਦੀਆ ਨਾਉ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਜਪਾਦਿ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚੇ ਧਨ ਕਾ ਜੋ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ।

ਅਖੁਟੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਕਦੇ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਕਿਨੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਹੋਇ॥

ਜਿਸ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਧਨ (ਅਖੁਟੁ) ਤੋਟ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਬੀ (ਨਿਖੁਟੈ) ਕਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਉਸ ਖਜਾਨੇ ਕੀ (ਕੀਮਤਿ) ਵਾ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਧਨਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੋ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਧਨ ਕ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ
ਜਗੁ ਭੁਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ(ਸਬਦੀ) ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਭੂਲਦਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ॥

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਸਹਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੂਟਹਿ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਕੋਇ ਨ ਸੁਣੈ ਪੂਕਾਰਾ ॥

(ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ) ਭਾਵ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਲੂਟਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤੇ ਹੇਂ ਉਨਕੀ ਪੁਕਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਮਨਮੁਖ ਅਵਸ ਸਜਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧਾ ਜਗਤੁ ਅੰਧੁ ਵਰਤਾਰਾ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਕਾ (ਬਰਤਾਰਾ) ਬਜੋਹਾਰ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਗੁਬਾਰ) ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੁਤੇ ਕਿਹੁ ਚਲੈ ਨ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ॥

ਅਗਜਾਨੀ ਜੀਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਯਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਹੈ ਐਸੇ ਕਹ ਕਰਕੇ (ਵਿਗੁਤੇ) ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲਦਿਆਂ ਕੇ ਕਿਛੁ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਸਦਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮਕੋ ਧਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੀ ਸਦੀਵਕਾਲ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਨੁਬਾਦ ਰੂਪ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਉਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ (ਨਦਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨ ਸਦਾ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਮਰੁ ਸਿਰਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੀਏ ਹੁਏ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸਦੀਵਕਾਲ ਜਿਨਕੇ ਘਟ ਮੇਂ (ਚਾਨਣੁ)ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਹੈਤਿਨਕਾ(ਅਮਰੁ)ਹੁਕਮਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਕ੍ਰੀ ਸ਼ਿਰ ਧਰ ਹੈ। ਭਾਵ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਲਾਹਾ ॥

ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭੁਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਦਿਨੁਰਾਤੀ) ਰਾਤ੍ਰਿ ਸੇ ਦਿਨ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨ ਨਸ਼ਟ ਔਰ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਚਾ ਲਾਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਹਰਿਪਾਹਾ) ਹਰਿਕੋ ਪਾਸ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਏ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜਬ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਵੈ ਔ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੇ ਅਪਨਤ੍ਵ ਗਵਾਈ (ਹੋਵੈ) ਤਬ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਹਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਗਾਯਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਨੇ ਰਹਨਾ ਯਹੀ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਇਕ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਆਪ ਸੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦੀਵਕਾਲ ਏਕ ਰੰਗੀ ਭਾਵ ਏਕ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਆਪਣਿਆ ਦਾਸਾ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਹਮਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਚੀ ਹੈ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਭਾਵ ਹਮਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ (ਪੈਜ) ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਲੇਵੋ ॥

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤੀ)ਸਿਖਜਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਭਯ ਦੂਰ ਹੋਗਜਾ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਹੇ(ਸਬਦਿ)ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਕੀ ਉਸਤਤਕਰਕੇਜੀਵਤਾਹੂੰ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਚਿਤੁਲਾਗਾ ॥

ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਭੂ(ਅਤਿ ਸੁਆਲਿਉ) ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜਬ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸੋ ਜਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ(ਸਚੁ)ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਇਸ ਭਾਂਤ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਮੋਹ ਨਿਦਰਾ ਸੇ ਜਾਗਾ ਹੈ ॥

ਮਹਾਂ ਗੰਭੀਰੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਬੜਾ ਗੰਭੀਰ ਹੈਂ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸੁਖ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੁ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ ਅਚਿੰਤੁ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ (ਅਚਿੰਤ) ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸੁਧ ਹੂਆ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਤਿਨਕੋ (ਅੰਤਰਿ)ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਦਾ ਪੰਥੁ ਵਿਖੜਾ ਕੋ ਪਾਏ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਨਾਤਨ ਮਾਰਗੁ ਸਦਾ(ਵਿਖੜਾ)ਕਠਿਨ ਹੈ ਗੁਰੋਂਕੇ ਬੀਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਇਸ ਮਾਰਗ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਬਦੇ ਮਾਤਾ ਹਉਮੈ ਤਜੇ ਵਿਕਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੋਈ ਆਪਕੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਔ (ਸਬਦੇ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਆਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਤਿਸਨੇ ਤਿਆਗੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਇਕ ਰੰਗੀ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਾਤਾ(ਇਕਰੰਗੀ)ਅਨਨਜ ਭਗਤਹੈ ਸੋਈ ਹੋਵਾਹਿਗੁਰੂ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਧੁਨੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਪਿਆਰੇ ਜਿਚਰੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਹੈ ਸਾਸਾ ॥

ਪੁਨਾ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਪਜਾਰੇ ਜਬਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰਮੇਂ ਸ੍ਵਾਸਹੈ ਤਬਤਕ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀਹੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ **ਇਕੁ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਵਿਸਰਹਿ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣਉ ਬਰਸ ਪਚਾਸਾ ॥**

ਹੇ ਸਵਾਮੀ ਏਕ ਖਿਜਣ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਏ ਤੋ ਉਸਕੋ ਪਚਾਸ ਬਰਸ ਕੇ ਤੁਲ ਬੀਤੇ ਸਮਝੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਸਦਾ ਸੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਭਾਵਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਮੂਰਖੋਂ ਸੇ ਭੀ ਮੂਰਖਸੇ ਅਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਮ ਆਪੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਸਦਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੁਮ ਆਪਹੀ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਦੇਤੇ ਹੋ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਊਪਰ ਨਿਤਜ ਹੀ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾਃ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਸੇ ਭੀ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਮ ਸਬਦਿ ਮੁਏ ਸਬਦਿ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਭਾਈ ਸਬਦੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ ॥

ਹਮ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਭਾਵਨੇ ਭਾਵ ਚਾਹੁਨੇ ਵਾਲੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਮਨੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਜਗਜਾਸੂ ਹਮਨੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਾਰਕੇ ਗਜਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਰਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਉਪਦੇਸ ਹੀ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਧ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਤੂੰ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇਕਰ ਬਸਤਾ ਭਇਆ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਜਿਤੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਉਪਦੇਸ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਸੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੇ ਹਰਿ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸੇ ਅੰਨੇ ਬੋਲੇ ਸੇ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਵਹੁ ਅੰਧੇ ਔਰ ਬਹਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਆਇ ਕਰ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬਿਅਰਥ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਪਾਇਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕਾ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਅਰਥ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਵਹੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ) ਭਾਵ ਨਰਕੀ ਜੀਵ ਫਿਰ ਭੀ ਨਰਕ ਹੀ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਏ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ (ਭਾਈ) ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾਹੈਂ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਜਿਨ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸ਼ੁਭ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਲਗਾ ਲੇਤਾ ਹੈਂ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਭਾਈ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਜੋ ਤੈਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮਿਟਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੇ (ਭਾਈ) ਪਿਆਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਭਾਈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਪਦ ਬਹੁਤਜਗਾਂ ਤੁਕ ਵਾ ਪਦ ਪੂਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਕਹੀਂ ਸੰਬੋਧਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥ ਮਨ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਜੈਸੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੋ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਅਰਥ ਲਗਾਓ ਚਾਹੇ ਅਨਜ ਪ੍ਰਤਿ ਲਗਾਓ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਬਖਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਅਛੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਰਾਖਹਿ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਪੁਨਾ ਭਗਤ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਤੂੰ ਸਮਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣੇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਤੂੰ ਜੋ (ਗੁਣਦਾਤਾ) ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਣੀ ਇਸੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰ ਕਰ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰਾ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ (ਕਾਲਿ) ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਵ ਰਖਜਕ ਹੋਵੇ ਔ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੇ ॥

ਦੁਸਟ ਚਉਕੜੀ ਸਦਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰੇ॥

ਜੋ ਦੁਸਟੋਂ ਕੀ ਚੌਂਕੜੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਛਕਨੀ ਦੁਹਸਾਸਨ ਕਰਨ ਆਦਿਕ ਝੂਠ ਨਿਤ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਥੇ ਤੈਸੇ ਜਿਨਕੇ ਦੁਸ਼ਟ ਚਾਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮ ਬੀਚਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝੈ ਹੈ ਦੁਸਟਪੁਣਾ ਕਰਣ ਮੈਂ ਉਦਾਹਰਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੀ ਤੇ ਕਿਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਣਾਖਸਿ ਨਖਹਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਦੇਖੋ ਤੋ ਸਹੀ ਨਿੰਦਿਆ ਔ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਸਨੇ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹਰਨਾਖਸ ਜੈਸੇ ਬਲਵਾਨ ਇਸ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਹਸਿੰਘ ਰੂਪ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਨਖੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਬਿਦਾਰਣ ਕਰ ਦੀਏ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨੁ ਸਦ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿਜੀਉ ਲਏ ਉਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਹਲਹਾਦ ਭਗਤ ਸਦੀਵਕਾਲ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਉਸਕੋ ਹਰਿ ਨੇ ਉਸ ਹਰਨਾਖਸ ਸੇ ਬਚਾਇਲੀਆ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਔਰ ਦੁਸਟੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥

ਆਪਸ ਕਉ ਬਹੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਾਣਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕੁਛ ਭੀ ਬੁਧਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥

ਜੋ ਸਾਧੁ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਿਆ ਮੇਂ ਬਜਾਪੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ਜਾਏਂਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਕਬੀ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮ ਲੋਕ ਮੈ ਗਏ ਹੂਏ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੈਂਗੇ ॥ ੩ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਭਗਤਾ ਕਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਲਾਏ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਬਦੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਸੋ ਭਗਤ (ਸਬਦੇ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਗਜਾਨ ਮੇਂ ਮਸਤੁ ਹੂਏ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਹਉ ਲਾਗਾ ਤਿਨਕੈ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਹੇਮਨ ਮੇਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਯਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂਮੇਂ ਲਗਾਰਹੂੰ॥੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜਿ ਗੁਰਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਣੇ) ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਆਵਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸੀ ਆਗਜਾ ਅਨਸਾਰ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਿਖ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਭਾਈ ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ਭਾਵ ਮਨਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੇ ਵਿਛੜ ਕਰ ਜਮ ਕੀਮਾਰਖਾਤਾਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇਭਾਈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਜਾਮੇਂ ਚਲੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਸੁਖ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪਛਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਕੇ ਦਾਸਸੁਹੇਲੇਭਾਈ॥ਜਨਮ ਜਨਮਕੇ ਕਿਲਵਿਖਦੁਖਕਾਟੇ ਆਪੇਮੇਲਿਮਿਲਾਈ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਦਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਹੇਲੇ ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਦੁਖ ਕਾਟ ਦੀਏ ਅਰ ਆਪਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਅਪਨੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭਾਈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਏਹ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੁਟੰਬ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਇਸਮੈ ਸੰਸਾਰ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੰਧਨ ਟੂਟਹਿ ਨਾਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਟੂਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੀ ਮੋਖ ਕਾ ਦਵਾਰਾ ਭਾਵ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਮਾਯਕ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਮੇਰਾ ਜਗੁ ਪਲਚਿ ਰਹਿਆ ਭਾਈ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਕੇਰਾ ॥

ਹੰਕਾਰ ਔ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਨਿ ਗੁਣ ਗਾਵਨਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਇ ਬਸੇਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖ (ਮਹਲੁ) ਸਤਸੰਗ ਪਾਇ ਕਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਉਨਕਾ (ਨਿਜਘਰਿ) ਸ੍ਵੈਸਰੂਪ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਐਥੈ ਬੂਝੈ ਸੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਐਥੈ) ਇਸੀ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰਿ ਜੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਸੋ ਫਿਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋ ਹੇ ਭਾਈ ਸਦੀਵਕਾਲ ਦਯਾਲੂ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਅਛੇ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਏਕ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਭ ਊਪਰਿ ਜੇਹਾ ਭਾਉ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋ ਸਭ ਕੇ ਊਪਰ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੈਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਫਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਦੇਈਏ ਤੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਚਉਤੁਕੇ ॥ ਚਾਰ ਤੁਕ ਕੀ ਏਕ ਪੌੜੀ ਹੋਗੀ ॥

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਵੈ ਸਚੀ ਹਿਰਦੈ ਬਾਣੀ ॥
ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦਯ ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਬਸਤੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਤਯ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਤਿਸਕੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਨਸਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵੀ ਹੋਰ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ ॥
ਸਚੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਸਕਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨਕੀ (ਇਆਣੀ) ਮੂਰਖ ਬੁਧੀ ਹੈ ਸੋ (ਹੋਰ) ਅਨਸ੍ਰਿਸਟਾ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭੂਲੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿਮੁਖਿ ਫਿਰਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨਮੁਖ ਨਿਤਹੀ ਜਨਮ ਮਰਣਕੇ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤੇਫਿਰਤੇਹੈਂ ਔਰਨਿਤਹੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ) ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਔਰ ਬਿਸਜ ਬਾਸਨਾ ਮੇਂ ਡੂਬ ਮਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਭਾਈ ਰੇ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥
ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਦੀਵਕਾਲ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਪਰਾਪਤ ਰਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਸਦ ਵਸਿਆ ਤਜਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ਤਿਨਕੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੇਂ (ਜਗਜੀਵਨੁ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਔ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾ ਤ੍ਯਾਗ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ਨਿਤਯ ਨਿਕਟ ਸਰਬਥਾ ਰਮਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਅਪਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਨਾਉ ਮੀਠਾ ਮਨਹਿ ਪਿਆਰਾ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਮੀਠਾ ਪ੍ਯਾਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਟ ਪਛਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਰੂਪਾਤਮਕ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ਆਇਆ ॥
ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਸਫਲ ਜਨਮਗਿਨਤੀਮੇਂਆਯਾਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣੀ ਅਘਾਇਆ ॥
ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨੁ ਉਨਕਾ ਨਿਤਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਯਾਹੈ ਜੋ ਕੋਈ (ਗੁਣੀ) ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਅਘਾਇਆ) ਰਜਿਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥

ਤਿਨਕਾ ਹ੍ਰਿਦਜ ਕਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਅਨਹਦ)ਏਕ ਰਸ(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਵਜਾਇਆ) ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੁਧੁ ਹੈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸੁਧ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਂ ਨਿਸਚਜ ਕਰ ਅਭੇਦ ਹੂਆਹੈ॥੩॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਬੂਝੈ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਜੋ(ਗਤਿ)ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੂਝ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਨੀ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਮਗੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਯਹ ਰਾਹੁ ਜਾਂਨਾ ਹੈ ਔਰ ਉਨੋਂ ਹੀ ਨੇ ਹਰਿ ਰਸ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਰਸਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਸ ਵਾਲੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਭੁ ਗੁਰਤੇ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਔ ਸੰਜਮ ਸਭ ਤਿਸਕਾ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰਾ ਸਫਲਾ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹ੍ਰਿਦਯ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਨਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਚੇਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਉਨਹੋਂ ਨੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩ ਦੁਤੁਕੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਉਲਟੀ ਭਈ
ਭਾਈ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਤ ਬੂਝ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟਤੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਮਝ ਪਾਈ ਹੈ ਜਬ ਬੂਝ ਪਈ (੩) ਤਬੀ ਤੋ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਗੁਰੁ ਸੋ ਸਿਖੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜਿਸੁ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਨੇ (ਜੋਤੀ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸਿਖ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਪਰ ਤੋ ਕਥਨ ਮਾਤ੍ਰ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਪਰਦਾਇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ਹਰਿ ਥਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉ ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਾਪ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੀਠਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪਾਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤਿ ਹੈਂ ॥

ਤੁਹ ਕੁਦਹ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਈ ਪਲੈ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਹ ਕੋ ਕੂਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਜ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਖਾਲੀ ਛੂਸ ਦਾ ਨਾਮ ਤੁਹ ਹੈ॥ਤਿਨਕੇ ਪਲੇ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਧਾਨ ਕੋ ਕੂਟਨੇ ਸੇ ਚਾਵਲ ਨਿਕਾਲਤੇ ਹੈਂ ਤੁਖ ਕੇ ਕੂਟਨੇ ਸੇ ਬਿਅਰਥ ਪਰੀਸ੍ਰਮ ਹੀ ਹੈ ਚਾਵਲ ਤੋ ਉਸਮੇਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਨ ਕਰਮ ਬਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਰਵਿਆ ਭਾਈ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ ਗੁਰਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹਿਤ ਸੇ (ਅਪਾਰਿ) ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਮਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਆਇਆ ਤਿਸੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈ ਜੋ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥

ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣੁ ਵਿਆਪਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ ॥

ਤੀਨੋਂ ਭੁਵਣ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਬਿਆਪ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਇਹ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਗਿ ਛੂਟੀਐ ਭਾਈ ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਛੂਟੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਮੇਰੇ ਕਹਿਣੇ ਮੇਂ ਕੁਛ ਸੰਦੇਹ ਹੋਇ ਤੋ ਗਿਆਨੀਓਂ ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਪੂਛ ਲੇਵੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਚਉਥੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ (ਚਉਥੈ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉ ਤਬ ਹਰਿ ਜੀਤੇਰੇਮਨਮੇਂ ਬਸੇਗਾ ਔਰ ਤੂੰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਰਹੈਂਗਾ ॥

ਨਾਮੈ ਤੇ ਸਭਿ ਊਪਜੇ ਭਾਈ ਨਾਇ ਵਿਸਰਿਐ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪੁਰਸ਼ ਉਥਰਤੇ ਬਚਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਬਸਾਰ ਜਾਣੇ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਿਆਨੀ ਜਗਤੁ ਅੰਧੁ ਹੈ ਭਾਈ ਸੂਤੇ ਗਏ ਮੁਹਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਜਗਤ ਮੇਂ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੋਹ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਏ ਹੁਏ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਮੁਹਾਇ) ਠਗਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੇ ਸੇ ਉਥਰੇ ਭਾਈ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਇਨ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਏ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹੈ ਭਾਈ ਹਿਰਦੈ ਰਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਕਿਯੋਂਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਜਗਤ ਮੈ ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਥਰੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ (ਉਥਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਬੇੜਾ ਨਾਉ ਤੁਲਹੜਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਪਾਰਿ ਜਨ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬੇੜਾ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਹੀ ਤੁਲਹਾ ਰੂਪ ਹੈਜਿਸਕੇ ਆਸਰੇ ਲਗਕੇ ਭਗਤ ਜਨ ਪਾਰ ਪਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਉਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਹੋਰਥੈ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸਤਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਜਗਤੁ ਦੁਖਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪਿਆ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਰੋਵੈ ਧਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਜਗਤ ਕੋ ਦੁਖੁ ਅਰ ਰੋਗੁ ਬਜਾਪਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਧਾਹੀਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਰੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਜਾਹਿਗਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸੁਖਕੋ ਪਾਵੈਂਗਾ ਯਹ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ ਜਬ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵੇਂਗਾ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਂਗਾ ਨਹੀਂ ਤੋ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ (ਗਵਾਇ) ਖੋਇ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਧਾਤੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹਰਿ ਰਸ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥

ਧਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਹੈਂ ਤਿਨਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਦੌੜਤਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਣੁ ਕਰਹਿ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸੰਧਯਾ ਤਰਪਣੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਜਪ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਯਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਬਡਭਾਗੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜਨ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਕਚਕੇ ਔ ਹਰਿ ਰਸ ਕਾ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਤ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏਹੈਂ॥ ੩॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਅੰਧਾ ਸਭੁ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਗੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਯਹ ਅੰਧਾ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਅੰਧ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਅਖੀ ਵੇਖੈ ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸਕੋ ਮਿਲ ਜਾਇ ਤਬ ਯਹ ਗਜਾਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖ ਲੇਇ ਔਰ (ਘਰੈ)ਅੰਤਸ-ਕਰਨ ਮੇਂ ਹੀ ਸਚ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਭਰਮਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਜੋਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭਰਮਾਈਤਾਹੈ॥

ਹਮ ਦੀਨ ਤੁਮ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਦਾਤੇ ਸਬਦੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਦੀਨ ਜੀਵ ਜਾਚਿਕਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਜੁਗ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਦਾਤੇ ਹੋ ਹਮਕੋ ਗੁਰਸਬਦ ਦੇ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਗਿਆਤਦੇਦੀਜੀਏ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ
ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਆਧਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿਜੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਹੋ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਦੇਵਹੁ ॥

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ਪਾਇ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨਕੀ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਮੇਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਅਪਾਰ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਜੋ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਾਟਨਹਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਚਾਖਿ) ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ (ਨਿਰਮਲੁ) ਸ਼ੁਧੁ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰਹੁ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹੁ ਸਦਹੀ ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੋਗੇ ਤੋ ਫਿਰ ਨਿਤ੍ਯ ਹੀ ਜੀਵਤੇ ਰਹੋਗੇ ਤੋ ਫਿਰ ਤੁਮਾਰਾ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਮੀਠਾ ਸਬਦੇ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਜੋ ਸਦਾ ਮਨਕੋ ਮੀਠਾ ਲਗਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੁ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਸਦਾ ਮਨ ਮੈ ਹੀ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਤੈ ਦਾਤਿ ਰਖੀ ਹਥਿ ਅਪਣੈ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਈ ॥

(ਦਾਤੈ)ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨੇ ਦਾਤਿ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦਰਗਹ ਜਾਪਹਿ ਸੇਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਨਾਮਿ) ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੇਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਸੋਈ (ਜਾਪਹਿ) ਜਾਨੇ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਤਾ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਦਹੀ ਪਾਏ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੈ ਤਬ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਬਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੀਵ (ਗਤਿਮਤਿ) ਗਜਾਨ ਕੀ ਮਤਿ ਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬੁਧੀ ਮੈ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਜਪਨੇ ਸੇ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥
ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣੈ ਝੂਠੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਔਰਾ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧਾ ਸਬਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਝੂਠੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਭ੍ਰਮ ਮੇਂ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਕਮਾਏ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਯਾ ਨੇ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਸੇ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਊਭਉ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਊਭਉ) ਖੜਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਮੈ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਰਤਹਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਤੀਨੋਂ ਗੁਨੋਂ ਮੇਂ ਬਰਤ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਖੋਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਚਉਥਾ ਪਦੁ ਚੀਨੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਚਉਥਾ ਪਦੁ)ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਖੋਜਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ਕਿ ਹੇ ਹਰਿ ਯਹ ਤੀਨੋਂ ਗੁਨੋਂਵਾਲੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈਂ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਸਭ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਖੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੇ ਜਿਸਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੁ ਮੈਲੁ ਖੋਈ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਉਧਾਰੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ਼ਰਣ ਮੈ ਆਏ ਇੰਦ੍ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਦਾਂਤਕਾ ਸਿਧਾਂਤੁ ਛੇ ਸ਼ਬਦੋਂ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅਪਾਹੁ ॥

ਸਭ ਮੇਂ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਜਾਰਾ ਆਪਹੀ ਆਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਸਭ ਸੇ (ਅਪਾਹੁ) ਅਲੇਪ ਹੈ ॥

ਵਣਜਾਰਾ ਜਗੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਜਗਤ ਮੇਂ ਬਨਜਾਰਾ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਸਚਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਬਨਜਾਰਾ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੁ ਸਚਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੀਆ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਚੁ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਬਨਜ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਪਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ(ਸਚ) ਸਤਜ ਬਸਤ ਕੋ ਗੁਰੋਸੇ (ਵੇਸਾਹੁ) ਖਰੀਦ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਐ
ਪਿਆਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੁ ਐਸਾ ਹਰਿ ਪਜਾਰਾ ਜੋ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਔ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੁ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਭਾਵ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਸੁਣਿ ਸਭ ਵੇਖਦਾ ਪਿਆਰਾ ਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ਆਪਿ ਮੁਹਾਹੁ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭਕੀ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਪਜਾਰਾ ਸਭਕੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਆਪ ਹੀ ਮੁਖਸੇ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਆਪੇ (ਮੁਹਾਹੁ) ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਮੋਹਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਉਝੜ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਰਾਹੁ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਰਸਤਾ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥ ੨ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਮੇਂ ਪਜਾਰਾ ਪੂਰਣ ਹੈ ਔ. ਆਪਹੀ ਸਭ ਸੇ(ਵੇਪਰਵਾਹੁ)ਅਸੰਗ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਸਿਰਿ ਆਪੇ ਧੰਧੜੈ ਲਾਹੁ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਮੇਂ ਪਜਾਰਾ ਸਭ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਸਭ ਜੀਵ ਕੋ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਧੰਧੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਮਰਿ ਜਾਹੁ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਜੀਵੋਂ ਪਰ (ਸਾਖਤੀ) ਕਰੜਾਈ ਜਮੋਂ ਸੇ ਕਰਵਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵ ਹੋਕਰ ਮਾਰੇ ਸੇ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਪਤਣੁ ਪਾਤਣੀ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਹੁ ॥ ੩ ॥

(ਪਤਣੁ) ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਘਾਟ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਅਰੁ (ਪਾਤਣੀ) ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਘਾਟੀਆ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਪਾਰ ਹੋਨੇ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਾਗਰੁ ਬੋਹਿਥਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਚਲਾਹੁ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈ ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਜਹਾਜ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ (ਖੇਵਟੁ) ਮਲਾਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਜਹਾਜ ਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਚੜਿ ਲੰਘਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵੇਖੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਜਗਜਾਸੂ ਬਨ ਕਰ ਜਹਾਜ ਪਰ ਚਢ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਪਾਤਸਾਹ ਹੋਕਰ ਯਹ ਸਭ (ਚੋਜ) ਤਮਾਸੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਹੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਜਾਰਾ ਦਯਾਲੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਬਖਸੀਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾਹੈ॥੪॥੧॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਥਾ ॥

ਆਪੇ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਆਪੇ ਖੰਡ ਆਪੇ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਅੰਡਜ)ਅੰਡੇ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਨੇ ਵਾਲੀ ਪੰਛੀਓਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੈ ਪੁਨਃ (ਜੇਰਜ) ਰਕਤਬਿੰਦ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਨੁਖ ਪਸੂ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੈ (ਸੇਤਜ) ਪਸੀਨੇ ਸੇਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਨੇ ਵਾਲੀ ਖਾਣੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਨੁਖੋਂਕੇ ਮੁੜਕੇ ਸੇ ਜੂਆਂ ਅਰ ਪਸੂਓਂ ਕੇ ਪਸੀਨੇ ਸੇ ਚੀਚੜ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੀਨੇ ਸੇ ਲਾਖ ਗੂੰਦੇ ਆਦਿਕ ਪਥਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੀਨੇ ਸੇ ਮਣੀਆ ਹੀਰੇ ਆਦਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ (ਉਤਭੁਜ) ਗਰਮੀ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀਕੀ ਸੇ ਬਿਖਜਾਦਿ ਉਤਪੰਨ ਹੋਨੇ ਵਾਲੀ ਖਾਣੀ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਖੰਡ ਔਰ ਪੁਰੀਆਂ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਲੋਕ ਭਾਵ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸੂਤੁ ਆਪੇ ਬਹੁਮਣੀਆ ਕਰਿ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪੁ ਸੂਤ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਣੀਆਂ ਹੈ ਪੁਨਃ ਅਪਨੀ ਸਕਤੀ ਭਾਵ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰੁ ਪਰੋਇ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਤ ਧਾਰੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਸੂਤੁ ਖਿੰਚੇ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸੂਤ੍ ਧਾਰ ਭੀ ਪਜਾਰਾ ਆਪਹੀ ਹੈ ਆਪਹੀ ਜਬ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾ ਜੀਵਕਲਾ ਸੂਤ ਕੋ ਖੈਂਚ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕੋ ਕਾਠ ਕੀ ਪੁਤਲੀਆਂ ਰੂਪ ਜੀਵ ਨਾਚ ਰਹੇ ਭਾਵ ਦੇਸ੍ਮਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਿਰ ਕਰਕੇ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਦਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਚੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੁਝਕੋ ਹਰਿ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪਜਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਸਤਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸਤਗੁਰੁ ਦਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਜਲਥਲਿ ਸਭਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਪਜਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਲ ਥਲ ਔਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਦਾ ਪਿਆਰਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਹਦਾ) ਪਹੁਚਾਉਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲ ਖੇਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਸਭ ਖੇਲ ਖਲਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥

ਸੋ ਪਜਾਰਾ ਆਪ ਸੁਧ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਭਾਵ ਜਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਪਜਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪੇ ਹੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕੀਮਤ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਲਖਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਆਪੇ ਹੀ ਅਲਖ ਹੈ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਸੋ ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਲਖਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਬਡਾ ਗਹਿਰਾ ਔਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਘਟ ਆਪੇ ਭੋਗਵੈ ਪਿਆਰਾ ਵਿਚਿ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸਭੁ ਸੋਇ ॥

ਸੋ ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੋਂ ਪੁਨਃ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਜਾਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੈ ॥

ਸੋ ਪਜਾਰਾ ਸਭ ਮੇਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਥਾਪ ਕਰਕੇ ਫਿਰ (ਉਥਾਪੈ) ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵੇਖੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪਜਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਕੌਤਕੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਵਣਿਤਿਣਿ ਸਭਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ॥ ੧ ॥

ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਣਤ੍ਰਿਣ ਸਰਬ ਰੂਪ ਆਪਹੀ ਹੈ ਆਪਹੀ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰਾ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚਖਿ ਜਾਪੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੋ ਜਪੁ ਜਿਸ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਧ੍ਰਾਪੈ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮੁ ਹੈ ਇਸਕਾ ਰਸੁ ਮਹਾਂ ਮੀਠਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਚਾਖਨੇ ਕਰਕੇ (ਜਾਪੈ) ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਤੀਰਥੁ ਤੁਲਹੜਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਤਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਪਜਾਰਾ ਗੰਗਾਦਿ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਜ ਤੁਲਹਾ ਵੇਲਕੇ ਡੂੰਬੇ ਵਾ ਕਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਉ ਤੁਲਹਾ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਤਰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਾਲੁ ਵਤਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਮਛਲੀ ਹਰਿ ਆਪੈ ॥

ਪਜਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਮੋਹੁ ਰੂਪੀ ਜਾਲ (ਵਤਾਇਦਾ) ਫਿਰਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਮਛਲੀ ਰੂਪ ਭੀ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲਈ ਪਿਆਰਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਪੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪ ਪਿਆਰਾ ਅਭੁਲ ਹੈ ਕਬੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਸੇ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਨਹੀਂ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਦਿਖਲਾਈ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਸਿੰਙੀ ਨਾਦੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਧੁਨਿ ਆਪਿ ਵਜਾਏ ਆਪੈ ॥

ਸਿੰਙੀ ਨਾਂਦ ਰੂਪ ਭੀ ਪਜਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪਹੀ ਸਿੰਙੀ ਨਾਦ੍ਰੂਕੀ ਧੁਨਿ ਅਪਨੀ ਇੱਛਾ ਸੇ ਬਜਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਤਪੁ ਤਾਪੈ ॥

ਜੋਗੀ ਪੁਰਖ ਭੀ ਪਜਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਤਪ ਤਾਪਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ ਹੈ ਚੇਲਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਹੀ ਚੇਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਃ ਆਪੇ ਆਪ ਸਤਗੁਰੁ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਨਾਉ ਜਪਾਉਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਪੁ ਜਾਪੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਜਪ ਨੂੰ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸੁ ਆਪੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਆਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ (ਪਜਾਰਾ) ਪਜਾਲਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਕੋ (ਆਪੈ) ਪਾਨਕਾਕਰਤਾਹੈ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਲਾਹਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਪਜਾਰਾ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਤਿਸ ਰਸਕਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਧ੍ਰਾਪੈ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਆਪਿ ਤਰਾਜੀ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਇਆ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਕੰਡਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ(ਤਰਾਜੀ)ਤਕੜੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਤੋਲ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਤੋਲ ਕੋ ਤੁਲਾਯਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੁ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਕੰਡਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੁ ਤਕੜੀ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਤੋਲ ਤੁਲਾਯਾ ਕ੍ਯਾ ਵੀਚਾਰਵਾਨੋਂ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ ਆਪੇ ਵਣਜੁ ਕਰਾਇਆ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਣਜਾਰਾ ਬਾਪਾਰੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਬਨਜ ਕੋ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪੁ ਬਨਜਾਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਜਗਜਾਸੂ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੌਦਾ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ ਪਿਆਰੈ ਪਿਛੈ ਟੰਕੁ ਚੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਪੀਛੇ ਟੰਕੁ ਚੜਾਇਆ ਭਾਵ ਚਾਰੋਂ ਤਤੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਉਪਲਖਤ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੋ ਰਚਕੇ (ਪਿਛੈ) ਉਪਰਾਂਤ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਮਾਤ੍ਰਾ ਰੂਪ ਓਂਕਾਰ ਟੰਕੁ ਚੜਾਯਾ ਨੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਅਧਾਰ ਜਗਤ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਸਾਜੀ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਟੰਕ ਚਾਨੇ ਮਹਾ ਵਾਕ ਧਾਰਨ ਕਰਾਏ ਵਾ ਓਂਕਾਰਿਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਮਾਤ੍ਰਾ ਟੰਕ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰੁ ਤਬ ਤੂੰ ਸੁਖ ਪਾਵੈਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਨੇ ਮੀਠਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਆਪਿ ਜਲੁ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥

ਆਪ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਾਇਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਲੁ ਮਾਟੀ ਬੰਧਿ ਰਖਾਇਆ ॥

ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਦੇਖੋ ਜੋ ਪਰਸਪਰ ਬੈਰੀ ਹੈਂ ਮਾਟੀ ਕੋ ਜਲ ਮੇਂ ਬੰਧਕਰ ਰਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਬਿਸੇਖ ਹੋ ਜਲਕੋ ਸੋਖਨ ਕਰਲੇਵੇ ਜਲ ਬਿਸੇਖ ਹੋ ਤੋ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਗਲਾਇ ਦੇਵੇ ਐਸੇ ਵਰੋਧੀਆਂਕੋ ਏਕਠੇ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਭਉ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬੰਨਿ ਬਕਰੀ ਸੀਹੁ ਹਢਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਅਪਨਾ ਭਯ ਪਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਕਰੀ ਅਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬਾਂਧਕਰ (ਹਢਾਇਆ) ਫਿਰਾਯਾ ਹੈ ਈਹਾਂ ਬਕਰੀ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਸ਼ੇਰ ਜਲ ਸਮਝਨਾ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਦਸ ਗੁਨਾ ਹੋਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਕੋ ਗਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਕਾਸਟ ਆਪਿ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਵਿਚਿ ਕਾਸਟ ਅਗਨਿ ਰਖਾਇਆ ॥

ਪਿਆਰਾ ਆਪਹੀ ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ (ਹਰਿ) ਅਗਨੀ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਕਾਸਟ ਮੇਂ ਅਗਨੀ ਕੋ ਰਖਾਇਆ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਭੈ ਅਗਨਿ ਨ ਸਕੈ ਜਲਾਇਆ ॥

ਦੇਖੋ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਿਆਰਾ ਸਰਬਤ੍ਰ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭਯ ਕਰਕੇ ਅਗਨਿ ਕਾਸਟ ਕੋ ਜਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਬਕਰੀ ਸ਼ੇਰ ਇਕਠੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਸਾਹ ਲੈਦੇ ਸਭਿ ਲਵਾਇਆ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵਾਉਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਜਿਤਨੇ ਸ੍ਵਾਸ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਤਿਸਕੇ ਲਵਾਇਆ ਭਾਵ ਦਿਵਾਏ ਹੋਏ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ(ਤਾਣੁ)ਬਲ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ(ਦੀਬਾਣੁ)ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਕਾਮੋਂ ਮੇਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲੀਐ ਪਿਆਰੇ ਜਿਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਯਾ ਹੈ ਔ ਜਿਸਤਰਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਚਲਾਯਾ ਨੈ ਤਿਸੀ ਤਰਾਂ ਚਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜੰਤੀ ਜੰਤੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਜਹਿ ਵਜਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਜੰਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਸਾਜ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਜੰਤ੍ਰ ਭਾਵ ਸਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਤਿਸਨੇ ਬਜਾਯਾ ਭਾਵ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਬੁਲਾਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਬਜਤੇ ਭਾਵ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਧਰ ਪ੍ਰੇਰਤਾ ਹੈ ਤਿਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਚਾਨਾਣੁ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇਂ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਕਾ ਚਾਂਦਨਾ ਭੀ ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪਿ ਨਿਤਾਣਿਆ ਤਾਣੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਮਾਣੁ ॥
ਆਪਹੀ ਪਿਆਰਾ ਨਿਤਾਨੋਂ ਕਾ ਤਾਨ ਹੈ ਆਪਹੀ ਨਿਮਾਨੋਂ ਕਾ ਮਾਨ ਹੈ ॥
ਆਪਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਖਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥
ਪਜਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆਕਰਤਾ ਹੈਆਪੇਹੀਚਤੁਰ ਅਰ(ਸੁਜਾਣੁ)ਸੁਸਟੂ ਗਜਾਤਵਾਲਾਭਾਵ ਸਰਬਜਹੈ॥੧॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ
ਧਿਆਇ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਗਟ ਰਾਮਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲ ਕਰ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਉਨਾ ਕਰ(ਬਹੁੜਿ) ਫਿਰ ਤੇਰਾ ਆਉਨਾ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਗਾ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਣ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਪਜਾਰਾ ਆਪੇਹੀ(ਗੁਣ) ਭਾਵ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸ ਰਚਨਾਕੋ ਮਨਜੂਰ ਕਰਤਾਹੈ॥
ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥
ਆਪ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਖਸਿਸ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਹੁਕਮਿ ਵਰਤਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਫੁਰਮਾਣੁ) ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦਾਣੁ ॥
ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਸੇਵ ਕਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਦਿਵਾਉਤਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੩ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਵਡਾ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਧਾਣੁ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਸਭ ਸੇ ਬਡਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਸਭ ਮੇਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤ ਰੂਪ ਵਜੀਰ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਤੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ (ਤੁਲੁ) ਤਕੜੀ ਹੈ ਪੁਨਃ ਪ੍ਰਵਾਣ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵੱਟਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਅਤੁਲੁ ਤੁਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਜਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਅਤੁਲ ਸਰੂਪ ਤੁਲਾਉਤਾ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨੁ ਤਿਸਕੇ ਸਦੀਵ-ਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਾ (ਉਮਾਹਾ)ਉਤਸਾਹੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਾ ॥
ਪਜਾਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਵਾਉਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੁ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਲੇਖਣਿ ਆਪਿ ਲਿਖਾਰੀ ਆਪੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹਾ ॥ ੧ ॥
ਆਪੇ ਹੀ (ਲੇਖਣਿ)ਕਲਮ ਨੇਤਿ ਰੂਪੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ਲਿਖਾਰੀ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਕਾਗਜ਼ ਪਰ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪੇ ਲੇਖਨ ਬੁਧੀ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਕਾਗਦ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਓਮਾਹਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ
ਵਡਭਾਗੀ ਲੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਤਸਾਹ ਸੇ ਜਪੁ ਹੇ ਵਡਭਾਗੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਹੋਇਗਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਤੂੰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਲੈ ਲੇਹੁ ॥
ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਬਨਿ ਆਪੇ ਗਊ ਚਰਾਹਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਗੋਪੀ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ (ਬਨਿ) ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਗਊ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਨਕਾ ਚਰਾਉਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਵੈਸੁ ਵਜਾਹਾ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ (ਵੈਸੁ) ਬਾਂਸੁਰੀ ਬਜਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜੁ ਆਪਿ ਮਰਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪਿ ਪਚਾਹਾ ॥ ੨ ॥

ਮਹਾਵਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜ ਹਸਤੀਕੋ ਮਰਵਾਵਤਾ ਭਜਾ ਹੈ ਆਪੇ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਕਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅਭਾਵ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਅਖਾੜਾ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਚੋਜਾਹਾ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਮਲ ਅਖਾੜਾ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਤਿਸ (ਚੋਜਾਹਾ) ਕੌਤਕ ਕੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਚੰਡੂਰੁ ਕੰਸੁ ਕੇਸੁ ਮਾਰਾਹਾ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਨਾ ਬਾਲਕ ਰੂਪੁ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਚੰਡੂਰ ਔਰ ਕੰਸਕੋ ਕੇਸੋਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਮਾਰਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਕੰਸਕਾ ਭੇਜਾ ਹੁਆ ਮੁਸਟ ਚੰਡੂਰ ਅਰ ਕੇਸੀ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਬਲੁ ਆਪਿ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਬਲੁ ਭੰਨੈ ਮੂਰਖ ਮੁਘਧਾਹਾ ॥ ੩ ॥

ਬਲਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ (ਮੂਰਖ ਮੁਘਧਾਹਾ) ਮਹਾ ਮੂਰਖੋਂ ਕੇ ਬਲ ਕੋ ਤੋੜਣੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਵਸਿ ਆਪੇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਾਹਾ ॥

ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਪਿਆਰਾ ਆਪੇ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਭਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀ ਜੁਗਤ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਵਸਮੇਂ ਰਖਤਾਹੈ॥

ਗਲਿ ਜੇਵੜੀ ਆਪੇ ਪਾਇਦਾ ਪਿਆਰਾ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਖਿੰਚੈ ਤਿਉ ਜਾਹਾ ॥

ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਰੂਪੁ ਗਲੇ ਮੇਂ ਰਸੀ ਭੀ ਪਜਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਖੈਂਚਤਾ ਹੈ ਤਿਉ ਜੀਵ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗਰਬੈ ਸੋ ਪਚਸੀ ਪਿਆਰੇ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਸਮਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪਜਾਰੇ ਸੇ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤਿ ਸੇ (ਸਮਾਹਾ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ੪ ਦੁਤੁਕੇ॥ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮਕਰੈ ਅਹੰਕਾਰੀ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਹੰਕਾਰੀ ਹੁਆ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਛਡੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਨੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਪਰਸਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗੋਬਿਦ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਬ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਪੁਨਃ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਤਬ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਹਿਰਦੈ ਮਿਲਿਆ ਸਾਂਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਝਕੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਡੀ ਪਜਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜਬ ਹਮ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂਕੇਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਤਬ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਮਿਲਾ ਅਰ ਹ੍ਰਿਦਜ ਮੇਂ ਸਾਂਤਿ ਭਈ ॥

ਤੂ ਹਿਰਦੈ ਗੁਪਤੁ ਵਸਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਤੇਰਾ ਭਾਉ ਨ ਬੁਝਹਿ ਗਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂਗੁਪਤ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀਬੁਧੀ ਮੂਰਖ ਹੈ ਵਹੁ ਤੇਰਾ(ਭਾਉ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤੇ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਬੀਚਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ (ਪ੍ਰਗਾਸੁ) ਗ੍ਯਾਨ ਭਾਵ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਔ (ਦੁਰ) ਖੋਟੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਬੁਧੀ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਚੀਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪੁਰਖ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਪੁਰਖੁ)ਤੁਮਾਰੀ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਜਿਨਕੋ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕੋ ਸਤਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਨੇ ਆਤਮ ਸੁਖਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਅਤੁਲੁ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ਸੋ ਅਤੋਲ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜਾਗਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਮੇਰਾ (ਅੰਤਰੁ) ਹ੍ਰਿਦਯ ਬੇਧਾ ਗਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ ਬਿਨੁ ਨੀਰੈ ਬਿਨਸੈ ਤਿਉ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਮਛਲੀ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਜਲੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਈ ॥ ਹਉ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਗਾ
ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇਹੁ ਮੈ ਅੰਤਰ ਸੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਨਾਮ ਹੀ ਸੇ ਸਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਬਿਲਲਾਵੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਨਛਤ੍ਰੀ ਕੇ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਿਰਲਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਲਸੇ ਬਿਨਾਉਸਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਪਜਾਸ ਨਹੀਂਜਾਤੀਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਲੁ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਹਰਿਆਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਜਲ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ਸੋ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੁਖ ਰਹਿਤ ਹਰਿਆ ਹੁਆ (ਸੁਭਾਈ) ਘੂਰਮ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੂਖੇ ਦਹਦਿਸ ਡੋਲਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੂਖੇ ਹੁਏ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਡੋਲਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਸੇ ਦੁਖੁ ਪਾਉਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਆਵੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਤਿਨਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤੋ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਹਿ ਔਰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਸ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਬ ਆਪ ਮੈਂ ਦੀਨ ਪਰ ਦਯਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਤਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਹਮਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪੰਚਪਦਾ ॥ ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾ ਸਿਧਿ ਹੋਈ ਸਿਧੀ ਤੇ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥

ਜਬ (ਅਚਰੁ) ਕਾਮੁ ਕੋ ਵਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸਹਾਰੇ ਵਧਾਰੇ ਤਬ (ਸਿਧਿ) ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੀ ਸੁਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਸਿਧੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਆਤਮ ਵਖੈਣੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਰ ਲਾਗੇ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਭ੍ਰਮੁ ਕਾਟਿਆ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਜਬ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਤੀਰ (ਤਨ) ਭਾਵ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਨਮੈ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਗੋਬਿਦ ਅਪੁਨੇ ਜਨਕਉ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਹੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਬਡਿਆਈ ਦੇਤੇ ਹੋ ਗੁਰਮਤਿ ਸੇ ਰਾਮ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇਹੁ ਜਿਸਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਸਦੀਵਕਾਲ ਸਰਣ ਮੇਂ ਰਹੂੰ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਮਨਮੂਰਖ ਚੇਤਿ ਅਜਾਣਾ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਆਵਾਗਵਨ ਰੂਪੁ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਇਸ ਅਜਾਨ ਮੂਰਖ ਮਨਕੋ ਆਪਨਾ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਨ ਦੇਹੁ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਬ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ(ਸਮਾਣਾ)ਸਮਾਇਆ ਰਹੋਂਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਵਥੁ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਏ ॥

ਜਿਸਕੀ ਯਹ ਬਸਤੂ ਹੈ ਵਹੀ ਸਮਰਥ ਤੂ ਇਸਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋਈ ਆਤਮ ਰੂਪੁ ਬਸਤੂ ਕੋ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ॥

ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਤੀ ਅਵਿਖੇ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਜਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਇਹ ਚਾਖੀ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਗੂੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ ॥

ਜਿਸਨੇ ਯਹ ਚਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿੰਤਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗੂੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ ਖਾਈਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਓਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਤਨੁ ਲੁਕਾਇਆ ਲੂਕੈ ਨਾਹੀ ਜੇਕੋ ਰਖੈ ਲੁਕਾਈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਗਜਾਨ ਰਤਨ ਕੋ ਲੁਕਾਇ ਰਖਾ ਚਾਹੇ ਤੋ ਲੁਕਾਇਆ ਲੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ॥ ੪ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸੋਈ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸਨੋ ਦਾਤਿ ਕਰਹਿ ਸੋ ਪਾਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦਾਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਸੋਈ ਪਾਉਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਤਿਤੁਕੇ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਹਉ ਜਾਚੀ ਕਿਸੁ ਆਰਾਧੀ ਜਾ ਸਭੁ ਕੋ ਕੀਤਾ ਹੋਸੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੋ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਆ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਕਿਸ ਸੇ ਜਾਚਨਾਂ ਕਰੂੰ ਔ ਕਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਰਾਧੂੰ ॥

ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ ਵਡਾ ਵਡੇਰਾ ਸੋ ਸੋ ਖਾਕੂ ਰਲਸੀ ॥

ਜੋ ਜੋ ਬਡਿਓਂ ਸੇ ਬਡਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਖਾਕ ਮੈ ਮਿਲ ਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਭਵਖੰਡਨੁ ਸਭਿ ਸੁਖ ਨਵਨਿਧਿ ਦੇਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤਪੁਨਾ ਸਰਬਭੈਕੇਖੰਡਨਹਾਰ ਤੁਮਹੀ ਸਭ ਸੁਖ ਔ ਨੌਨਿਧੋਂ ਕੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾਹੈਂ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੀ ਦਾਤੀ ਰਾਜਾ ॥

ਮਾਣਸੁ ਬਪੁੜਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਆ ਤਿਸਕਾ ਮੁਹਤਾਜਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ(ਦਾਤੀ) ਬਖਸ਼ਸ਼ੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਬਿਚਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਸਲਾਹੋ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਸਲਾਹੁਣੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸਕੋ (ਮੁਹਤਾਜਾ) ਅਧੀਨ ਕਿਆ ਹੋਨਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸਕਾ ਤਿਸਕੀ ਭੂਖ ਗਵਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਰਤੱਬ ਸਫਲਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੀ ਤੁਮ ਨੇ ਸਭ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਧਨੁ ਦੀਆ ਸੁਖਦਾਤੈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਕਬਹੀ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੈਨੇ ਐਸਾ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਧਨ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਕਬੀ ਨਿਖੁਟ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ ਅਨੰਦ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਲਾਭ ਤਿਸਕੋ ਤਬ ਹੁਆ ਜਬ ਤਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਸੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਨਾਮ ਮੈ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਇਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ (ਮਨ) ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ਔ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਸੇ ਅਰਾਧਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਭੀ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਵਖਾਣੀ) ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਜਮਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤੋਂਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਕੇ ਸੰਪੂਰਣ ਜੋ ਜਮਕੀ(ਕਾਣਿ) ਕਠੋੜ ਭਾਵ ਅਧੀਨਤਾ ਥੀ ਸੋ (ਚੂਕੀ) ਦੂਰ ਹੁਈ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਕਉ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਆ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸੇ ਲਾਗੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਕੌਣ ਕੀਮਤਿ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸੇ ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਤੂਹੀ ਦਇਆਲ ਹੋਕਰ ਦਇਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ ਕਿਆ ਹਮ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੂਆ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਹਮ ਬਾਲ ਅਗਜਾਤ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਯਾ ਹਮ ਤੁਛਜੀਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰਿ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰਾ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਰਖਜਾ ਕਰ ਲੈ ਜੈਸੇ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕੇ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਚੌਤੁਕੇ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਖੈ ਧਾਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹੀਏ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੈ ਵਸ ਜਾਏ ਤੋ ਏਹੀ ਕਰਣੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਛਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਸੇ ਤਨ ਬਾਰੰਬਾਰ ਭਸਮ ਹੋਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਪੁਰੁਖ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਜਿਨ ਏਕੰਕਾਰ ਅਧਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੋ ਏਕ ਸਰੂਪ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਸਚੁ ਅਰਾਧਣਾ ਭਾਈ ਜਿਸਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਜਾਣਾਇਆ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਛ ਹੂਆ ਨਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਹਮਕੋ ਤੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਸਲਾਹਨੇ ਜੋਗ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ।

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਭਾਈ ਗਣਤ ਨ ਜਾਇ ਗਣੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਰਕਾਗਨੀ ਮੈ ਪੜਕਰਜਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤ ਨਹੀਂ ਗਿਨੀ ਜਾਤੀ ॥

ਵਿਣੁ ਸਚ ਸੋਚ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਸਾਚਾ ਅਗਮ ਧਣੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੇ ਬਿਚਾਰ ਬਿਨਾਂ ਸਚਾ ਜੋ (ਅਗਮਧਣੀ) ਮਨਾਦਿ ਕਾ ਅਵਿਸਧ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਭਾਈ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀ ਮਣੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸੀ ਸੇਂ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਹੀਂ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਔਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ (ਮਣੀ) ਅਹੰਤਾ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਟਿ ਉਧਾਰਦਾ ਭਾਈ ਦੇ ਨਾਵੈ ਏਕ ਕਣੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਕੀ ਏਕ (ਕਣੀ)ਬੂੰਦ ਭਾਵ ਰੰਚਕ ਸਿਖਿਆ ਦੇਕੇ ਬਹੁਤਿਓਂਕੋ ਉਧਾਰਤਾਹੈ॥੨॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸੋਧਿਆ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਨੇ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਬੀਚਾਰਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਧਿਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹੀ ਸਿਧ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਮਨਕਾ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਅਨਿਕ ਕਰਮ ਕਰਿ ਥਾਕਿਆ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਬੰਧਨ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਨਿਗੁਰਾ ਹੈ ਸੋ ਅਨੇਕ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਆਪ ਪੜਾ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਸੋਧੀਆ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਤੋ ਚਾਰੋ ਕੁੰਡਾਂ ਸੋਧਕੇ ਦੇਖੀਆਂ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਕੋਈ(ਜਾਇ) ਜਗਾ ਨਹੀਂਹੈ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰਕਰਕੇਧਿਆਇਆਹੈ॥੩॥

ਸਚੁ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲਾ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੇ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਾਚੇ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈਸੋਭੀ ਨਿਰਮਲ ਔ ਸੰਭਾ ਯੁਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾਹੈ।ਜਿਸਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆਹੈ॥
ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਨੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥
ਹੈ ਭਾਈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਕਰੋੜੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਭਾਈ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਮੁਖ ਸੇ ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣੀਏ ਤੌ ਮਨ ਔ ਸਰੀਰ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤੁਕੇ ॥
ਜਉ ਲਉ ਭਾਉ ਅਭਾਉ ਇਹੁ ਮਾਨੈ ਤਉ ਲਉ ਮਿਲਣੁ ਦੂਰਾਈ ॥
ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਲਗ ਇਹ ਜੀਵ ਭਾਵ ਅਭਾਵ ਇਸਟ ਅਨਿਸਟ ਅਰਥਾਤ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਇਸਕੋ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਨਾ ਕਠਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਆਨ ਆਪਨਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ਤਉ ਲਉ ਬੀਚੁ ਬਿਖਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਤਕ ਅਪਨਾ ਔ ਬਿਗਾਨਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਇਸਕੇ ਬੀਚ (ਬਿਖਾਈ) ਜਹਰ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਖਮਤਾ ਵਾ ਕਠਨਤਾ ਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਾਧਵੇ ਐਸੀ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਗਹਉ ਓਟ
ਚਰਨਾ ਨਹ ਬਿਸਰੈ ਮੁਹਤੁ ਚਸਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਧਵੇ ਐਸੀ ਸਮਝ ਦੇਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੋਂ ਕੋ ਸੇਵੋਂ ਔ ਆਸਰਾ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੋਂ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇਕੋ ਅਧੀ ਘੜੀ ਔ ਪਲ ਭੀ ਏਹੁ ਭਾਵਨਾ ਬਿਸਰੇ ਨਹੀਂ ॥
ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤ ਚੰਚਲ ਚਿਤ ਤੁਮ ਐਸੀ ਰਿਦੈ ਨ ਆਈ ॥
ਅਰੁ ਮੈ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸੇ ਸਮਝ੍ਹਾਵਤਾ ਹਾਂ ਹੇ ਮਨ ਮੂਰਖ (ਅਚੇਤ) ਜੜ ਤੂੰ ਚੰਚਲਤਾਈਆਂ ਹੀ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਕਿ ਇਹੁ ਚਪਲਤਾਈ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਤੂ ਰਚਿਆ ਉਰਝਿਓ ਸੰਗਿ ਬੈਰਾਈ ॥ ੨ ॥
(ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਤੂੰ ਦ੍ਵੈਤ ਮੇਂ ਰਚਿਆ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬੈਰੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਫਸਿਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਸਨਬੰਧੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਵਹੀ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਸੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਆਪੁ ਨ ਥਾਪੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥
ਪੁਨਃ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕੁਟੰਬ ਮੇਂ ਰਹਿਕੇ ਭੀ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਬ੍ਯਾਪਤਾ ਔ ਆਪਾ ਭਾਵ ਭੀ ਨਹੀਂ ਥ੍ਯਾਪਤਾ ॥
ਸਾਕਤ ਕਾ ਬਕਨਾ ਇਉ ਜਾਨਉ ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਈ ॥ ੩ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਬੋਲਨਾਂ ਤੋ ਐਸੇ ਜਾਨੋਂ ਜੈਸੇ ਪਵਨ ਝੁਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਅਰਥ ਵਾ ਅਨਿਸਿਥਿਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਅਛਾਦਿਓ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਈ ॥
ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਅਪਰਾਧੋਂ ਸੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਢਕਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਤੇ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਏਕ ਛਿਨ ਭੀ ਭਜਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਣਿ ਆਇਓ ਪ੍ਰਭ ਸਭੁ ਲੇਖਾ ਰਖਹੁ ਉਠਾਈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨੁ ਦੀਨ ਹੋਕੇ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਲੇਖਾ ਹੀ ਉਠਾਇ ਰਾਖੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਮਿਥ੍ਯਾ ਜਨਾਵੰਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਂਝਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਲੋਕ ਗ੍ਰਿਹ ਬਨਿਤਾ ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧੇਹੀ ॥
ਪੁਤ੍ਰ ਅਰੁ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਨੋਹ ਔ ਘਰੁ ਤਥਾ ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਹੁ ਸਭ ਲੋਕ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਇਨਕਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ॥
ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਕੋ ਖਰਾ ਨ ਹੋਸੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨੇਹੀ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤੋ ਇਨਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਭੀ ਰਖ੍ਯਾ ਨਮਿਤ ਖੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਤਨੇ (ਅਸ) ਐਸੇ (ਨੇਹੀ) ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੀ ਜਾਨੋ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੇ ਨਰ ਕਾਹੇ ਪਪੋਰਹੁ ਦੇਹੀ॥ਊਡਿ ਜਾਇਗੋ ਧੂਮੁ ਬਾਦਰੋ ਇਕੁ ਭਾਜਹੁ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ॥ਰਹਾਉ॥

ਰੇ ਪੁਰਸ਼ੋ ਕਿਉ (ਪਪੋਰਹੁ) ਪਲੋਸਤੇ ਭਾਵ ਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਲਤੇ ਹੋ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਤੋ ਧੂਏਂ ਕੇ ਬਾਦਰ ਕੀ ਤਰਹਿ ਛਿਨਮੈ ਦੂਰ ਹੋਜਾਇਗਾ ਇਸਤੇ ਤੁਮ ਏਕ ਰਾਮ ਜੋ ਅਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਜੋ ॥ ੧ ॥

ਤੀਨਿ ਸੰਝਿਆ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ਕੀਨੀ ਜਲ ਕੂਕਰ ਭਸਮੇਹੀ ॥

ਏਹ ਜੋ ਦੇਹੀ ਈਸਰ ਨੇ ਬਣਾਵਣ ਕਰੀ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਇਸਕੀ ਤੀਨ (ਸੰਝਿਆ)ਦਸਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਏਕ ਤੋ ਜਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਾ ਕੂਕਰਾਦਿ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਦਾਹਿਕਰ ਭਸਮ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਲ ਸਤੋਗੁਨ (ਕੂ) ਪਿਰਥੀ ਉਪਲਖਤ ਰਜੋ ਗੁਣ (ਭਸਮੇਹੀ) ਤਮੋ ਗੁਨੁ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕਰ ਦੇਹ ਰਚੀ ਹੈ ॥

ਹੋਇ ਆਮਰੋ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਬੈਠਾ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਬਿਸਰੋਹੀ ॥੨॥

ਇਹ ਜੀਵ ਅਮਰ ਹੋਕਰ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪਰਮੇਸਰ ਇਸਕੋ ਬਿਸਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ॥੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਮਣੀਏ ਸਾਜੇ ਕਾਚੈ ਤਾਗਿ ਪਰੋਹੀ ॥

ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਮਾਨੁਖ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਏਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਣਕੇ ਰਚ ਕਰਕੇ ਔ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ ਕਾਚੇ ਤਾਗੇ ਮੇਂ ਪੁਰੋਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂਟਿ ਜਾਇਗੋ ਸੂਤੁ ਬਾਪੁਰੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤੋਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਬਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਜਬ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ ਸੂਤ ਟੂਟ ਜਾਇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੇ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇਂ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਸਿਰਜੇ ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ ਤਿਸੁ ਧਿਆਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨੇਹੀ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚਕੇ ਪੁਨਃ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰਚੇ ਔ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਗ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਤਿਸ ਸਾਮ੍ਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦਿਨ ਰਾਤ ਧਿਆਵੋ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੇਹੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਹੀ ਮੈਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਲੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨਹਿ ਭਇਆ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਹਮਕੋ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰਾ ਦੂਜਾ ਅਪੁਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਮਾਲਕ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਲੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਪਹੁੰਚਨੇਹਾਰਾ ਭਾਵ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਛੈ ਸੁਖ ਸਹਜਾ ਘਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹਮਾਰੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਔ (ਪੀਛੇ) ਭਾਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਭੀ ਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਖੁ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਜੋ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ॥

ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਕਰਣੈ ਹਾਰਾ ਸੋਈ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਸਭਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਸੋਈ ਖਸਮ ਹੈ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਧਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਕੇ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਹੀ ਹਮ ਨਿਰਭਉ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਭੀ ਹੋਵਨਹਾਰਾ ॥

ਕੈਸਾ ਹੈ ਰਾਮ ਜਿਸਕਾ ਦਰਸਨ ਫਲ ਸਹਿਤ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕਾਲ ਰਹਿਤ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਔ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹੋਵਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਰਾਖੇ ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਃ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਜਿਸਨੇ ਕੰਠ ਸਾਥ ਲਾਇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਅਚਰਜ ਸੋਭਾ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੇ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੈ ਔ ਸੋਭਾ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਿਸਨੇ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਕਾਰਜ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਸ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਤੋ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਸਭ ਦੂਖ ਨਸ੍ਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੁਖੀਏ ਕਉ ਪੇਖੈ ਸਭ ਸੁਖੀਆ ਰੋਗੀ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਭ ਰੋਗੀ ॥

ਸੁਖੀਆ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਸੁਖੀਏ ਦੈਖਤਾ ਹੈ ਔ ਰੋਗੀ ਕੇ (ਭਾਣੈ) ਨਿਸਚੇ ਮੇਂ ਤੋ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ॥

ਕਰਣ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪਨ ਹਥਿ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਪੁਨਃ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਾਵਨੇਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਹੀ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੇ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਭ ਕਾ ਸੰਜੋਗੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨਾ ਭਰਮੁ ਗਵਾਤਾ ॥

ਤਿਸਕੈ ਭਾਣੈ ਕੋਇ ਨ ਭੂਲਾ ਜਿਨਿ ਸਗਲੋ ਬ੍ਰਹ੍ਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨਾ ਭਰਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰੁ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਕਰਕੇ ਪਹਚਾਨਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਨਿਸਚੇ ਮੇਂ ਤੋ ਕੋਈ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਸਗਲੀ ਠਾਂਢੀ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੂਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਤੋ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕੋ ਸੀਤਲ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਰੋਗਿ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਬਿਆਪਿਤ ਓਹੁ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਿਲਲਾਤੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਮੈਂ ਮਨ ਬਿਆਪਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ (ਬਿਲਲਾਤੀ) ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਾਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਪੜਿਆ ਤਾਕਉ ਸਰਬ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥

ਜਿਨਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਜਨ ਪੜਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤੋ ਸਾਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗਿਆਨਿ ਅੰਧੇਰੈ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ ਬਹੁੜਿ ਬਹੁੜਿ ਭਰਮਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਹਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ ਬਾਰੰਬਾਰ ਭਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ॥੩ ॥

ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਨਾਨਕੁ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਆਪ ਸਰਵਨ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਵਾਸਤੇ ਏਹੁ ਸੁਖ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਾਧੂ ਗਾਵਹਿ ਤਹ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜਹਾਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਗਾਵਤਾ ਹੋਵੈ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜੋ ਤਹਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਾਗਾ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਧਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਹਮਨੇ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਔ ਧਨ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਪੁਨਾ ਮਨ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਤਬ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖੁ ਹੂਆਹੈ॥ ੧॥

ਸੰਤਨ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਬੀਆ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੋ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਕੀਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਸਮੁਦਾਯ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟਹਿ ਜਨ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਰਸਿ ਗਾਈਐ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕਾ ਕੀਰਤਨਭੀ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਗਾਇਨ ਕਰੀਤਾਹੈ॥

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪੁਨਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤਜਨੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਸਨਾ ਏਕ ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਪੂਰਨ ਜਨ ਕੀ ਕੇਤਕ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥

ਹਮਾਰੀ ਰਸਨਾ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਔ ਸੰਤ ਅਨੇਕ ਗੁਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਕੀ ਕਿਤਨੀਕ ਉਪਮਾਂ ਕਹੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਬਜੰਤ ਉਪਮਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸਦ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਲਹੀਐ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਵਿਖੇ ਅਰੁ ਸਦਾ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਗੁਨ ਨੀਚ ਅਨਾਥ ਅਪਰਾਧੀ ਓਟ ਸੰਤਨ ਕੀ ਆਹੀ ॥

ਹਮ ਤੋ ਨਿਰਗੁਨ ਔ ਨੀਵੇਂ ਗਰੀਬ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੈਨੇ ਆਪ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੀ (ਓਟ) ਸਰਨ (ਆਹੀ) ਚਾਹੀ ਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ॥

ਬੂਡਤ ਮੋਹ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਨਿਬਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਘਰ ਅੰਧੇ ਕੂਏਂ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਡੂਬਤੇ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਿਬਾਹਿ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਸੇਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਤੂ ਕਰਤੇ ਤਾਕੀ ਤੈਂ ਆਸ ਪੁਜਾਈ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਆਸਾ ਤੈਂਨੇ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਤੂ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ਚਰਣ ਧੂਰਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਦਾਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਸਭਤੇ ਊਚ ਬਡਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਅਕਥ ਹੈ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਧੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰੀ ਸਭ ਸੇ ਬਡਾਈ ਊਚੀ ਹੈ ॥

ਸੋ ਸੋ ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੈਸੀ ਤੁਮ ਲਿਖਿ ਪਾਈ ॥

ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਤੁਮਨੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਤ ਲਿਖ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਈ ਸੋਈ ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਕਉ ਤੁਮ ਸੇਵਾ ਦੀਨੀ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਅਘਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਤੁਮਨੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਦਈ ਹੈ ਆਪਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਦੇਖਕੈ ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਨੇ ਜਾਕਉ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਇਕ ਰਸ ਤੁਮਹੀ ਸਮਾਏ ਹੂਏ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਸਮਝ ਤਿਸਕੋ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੁਮ ਆਪ ਸਮਝਾਈ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮਿਟਿਓ ਅਗਿਆਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਸਭ ਠਾਈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨ ਮਿਟਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸਭ ਜਗਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਧਿਆਨੀ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਭਾਈ ॥

ਵਹੀ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਔ ਵਹੀ ਧਜਾਨੀ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਵਹੀ ਪੁਰਖ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਤਾਕਉ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਤੁਮ ਦਿਆਲ ਹੂਏ ਹੋ ਤਿਸ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ਸ੍ਰਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ ਕਬ ਊਚੇ ਕਬ ਨੀਚੇ ॥

ਸਭ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਭਾਵ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਮੋਹ ਮੈਂ ਬਿਆਪੀ ਹੂਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਕਬੀ ਊਚੇ ਔ ਕਬੀ ਨੀਚੇ ਕੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ।

ਸੁਧੁ ਨ ਹੋਵੀਐ ਕਾਹੂ ਜਤਨਾ ਓੜਕ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੇ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੇ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਓੜਕ ਅੰਤ ਭਾਵ ਸਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਤਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨ ਰਹਈ ਫਿਰਿ ਆਵਤ ਬਾਰੋਬਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਹੀ ਛੁਟਕਾਹਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਿਓਂ ਕੀ ਸਰਨ ਲੇਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਔ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀਤਾ ਪੁਨਃ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਆਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਓਹੁ ਜੁ ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ ਕਹੀਅਤ ਤਿਨ ਮਹਿ ਉਰਝਿਓ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥
(ਓਹੁ) ਜੋ ਭੁਲਾਵਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਅਗਜਾਨੁ ਅਰੁ ਤਿਸ ਸੇ ਜੰਨ ਜੋ ਭਰਮੁ ਹੈ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਫਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਸਰਬ ਥੋਕ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥
ਕੋਈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਹੈ ਵਹੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਨਿੰਦਉ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਏਹੁ ਖਸਮ ਕਾ ਕੀਆ ॥
ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਰ ਨਿੰਦੋ ਨਾਹੀਂ ਇਹੁ ਪ੍ਰਪੰਚ ਭੀ (ਖਸਮ) ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਜਾਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਾਭ ਮੇਰੈ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਾਉ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਨਾ ਕਰਤ ਉਧਾਰਾ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਪੁਨਃ ਪੂਜਜ ਹੈ ਵਹੀ ਸਭਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਤਰੀਐ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਤਰੀਤਾ ਏਹੁ ਪੂਰਨ ਬੀਚਾਰ ਕਾ ਸਾਰ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤਤੁ ਸਾਰਾ ॥
ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਤੱਤ ਹੈ ॥
ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ ਨਿਮਖ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂਨੇ ਥੋੜਾ ਭੀ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਔਰ ਕੋਈ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ ॥
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਹਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗਜਾਨੀ ਪੁਰਸੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਕੋ ਕਰਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਣਕੇ ਮਨ ਮਹਾ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸਾਧੂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੋ ॥
ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ਮੋਖ ਔ ਭੋਗ ਤਥਾ ਸੁਖ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਭੀ ਤਿਸ ਸੇ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥
ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੨ ॥
ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵੁਹੁ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਰ ਪੁਰਖ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀਐ ਰਸਨਾ ਗਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਈਐ ਸੋਈ ॥
ਤਾਤੇ ਕੰਨੀ ਸੁਣੀਐ ਔਰ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਜਾਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਨ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥
ਸਭ ਕਰਣਾਂ ਕੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਰੇ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਤਿਸ ਆਗੇ ਐਸੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥
ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਪਾਇਆ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥
ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਿਮਰੈ ਸਦਾ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਾਧ ਸੰਗ ਬੀਚ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈ ਔ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਮਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਤਾ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਤਾਪ ਦੂਰ ਹੋਏ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਅਰੋਗਾ ॥

ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਅਰੋਗ ਹੁਏ ਹੋ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਲਾਥੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਣੇ ਤੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਵਿਘਨ ਦੂਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ਔ ਭਲੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥ ਗਾਵਹੁ ਸੁਣਹੁ ਪੜਹੁ
ਨਿਤ ਭਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਤੂ ਰਾਖਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰ ਪੂਰਿਓਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਾਪ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੋ ਰਾਗ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰ ਗਾਵੋ ਤਥਾ ਸੁਨੋ ਔ ਪੜ੍ਹ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਮਿਤਿ ਵਡਾਈ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਦਇਆਲਾ ॥

ਜੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਹੁਤ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਆਦਿ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਸਦਾ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਰਾਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਆਦ ਸੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਬਿਰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਨਿਤ ਭੁੰਚਹੁ ਸਰਬ ਵੇਲਾ ਮੁਖਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਰੀਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਨਿਤਯ ਭੋਜਨ ਖਾਵੋ ਪਰੰਤੂ ਸਰਬ ਸਮਿਓਂ ਮੇਂ ਮੁਖ ਬੀਚ ਮੇਂ ਪਾਵੋ ਭਾਵ ਸੇ ਪਲ ਪਲ ਮੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਜਰਾ ਮਰਾ ਤਾਪੁ ਸਭੁ ਨਾਠਾ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਵਹੁ ॥ ੩ ॥

(ਜਰਾ)ਬੁਢੇਪਾ(ਮਰਾ)ਮਰਨਾ ਪਨਃ ਤਾਪ ਸਭ(ਨਾਠਾ)ਨਾਸ ਹੋਯਾ ਜਾਨੋ ਤਾਂਤੇ ਗੋਬਿੰਦਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਨਿਤਹੀ ਗਾਇਨ ਕਰੋ॥੩॥

ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣਿਆਈ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੀ ਤੋ ਸਭ ਸਕਤੀ ਮੋਰੇ ਮੇਂ ਬਣ ਆਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸਗਲੇ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸੰਪੁਰਨ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀਕੇ ਢ੍ਰਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕੁ ਪਿਤਾ ਏਕਸ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂ ਮੇਰਾ ਗੁਰਹਾਈ ॥

ਏਕ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਔ ਏਕ ਕੇ ਹੀ ਹਮ ਤੁਮ ਬਾਲਕੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਭੀ ਹੈਂ ॥

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਜੀਉ ਹਮਾਰਾ ਬਲਿਬਲਿ ਜਾਸੀ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀਕਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖਾਇਦੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰੋਂ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਬਲ ਬਲ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਧੁਰੀ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਤੂੰ ਸੁਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਮਨ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤੇਰੀ ਬਾਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਪਾਵ ਮਲੋਵਾ ਮਲਿਮਲਿ ਧੋਵਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੈਕੂ ਦੇਸਾ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਮਲੋਵਾ) ਮਲਾ ਮਾਵ ਮੁਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਮੈਂ ਮਲ ਮਲ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੂੰ ਔ ਏਹ ਮਨ ਭੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੋਂਗਾ ॥

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਹਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਉ ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਣ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਿਲੋਂ ॥ ੨ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਮਾਨੁ ਨ ਕੀਜੈ ਸਰਣਿ ਪਰੀਜੈ ਕਰੈ ਸੁ ਭਲਾ ਮਨਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਨ ਕਰੀਏ ਪੁਨਃ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪੜੀਏ ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਰੇ ਸੋ ਉਸਕੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮੰਨੀਏਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਨੁ ਅਰਪੀਜੈ ਇਉ ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਈਐ ॥
ਸੁਣ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਜੀਉ ਔ ਸਰੀਰ ਪੁਨਃ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਸਭ ਤਿਸਕੋ ਅਰਪ ਦੇਈਏ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹੈ ਮੀਠਾ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਸਾਦਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਜਬ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਹੁਆ ਤਬ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਸਭੁ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਪਰ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੇ (ਅਕੁਲ)ਜਾਤੀਅਰੁਕੁਲਸੇਰਹਤਦੇਖਾਹੈ॥੪॥੧॥੧੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰੇ ॥
ਵਹੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਸਰਬ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੈ ਇਕੁ ਗੁਨ ਨਹੀ ਮੂਰਖਿ ਜਾਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਃ ਸਭ ਕੀ ਨਿਤ ਖਬਰ ਕੋ ਸੰਭਾਲਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨੇ ਤੋ ਉਸਕਾ ਗੁਨ ਏਕਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆਹੈ।
ਹਰਿ ਅਰਾਧਿ ਨ ਜਾਨਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੇ ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੋ ਰਾਮਕਾ ਦਾਸ ਪੜਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਕੈਸੇ ਅਰਾਧੀਤਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੋ ਕੇਵਲ ਹਰੀ ਹਰੀ ਔ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਬਘਟਾ ਭਰਪੂਰੀ ਰੇ ॥
ਪੁਨਃ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲ ਤਥਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਘਰ ਔ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪੁਨਃ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਦਾ ਹੈ ਸੰਗੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਜਾਨਿਆ ਦੂਰੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਸਦੀਵ ਵਹੁ ਸੰਗ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਔ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨੇ ਦੂਰ ਜਾਨਿਆਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਬਿਅੰਤੁ ਹਉ ਮਿਤਿ ਕਰਿ ਵਰਨਉ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਹੋਇ ਕੈਸੋ ਰੇ ॥
ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਹਰੀ ਬਿਅੰਤ ਕੋ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਕਯਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਮੇਰਾ ਕੈਸਾ ਹਾਲੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥
ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਮੈ ਮੂਰਖੁ ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸੋ ਰੇ ॥ ੩ ॥
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ । ਜੇ ਤੁਮ ਮੂਰਖ ਹੋ ਤੋ ਕੈਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਤਰੋਗੇ ? ਉੱਤਰ ॥
ਮੈ ਮੂਰਖ ਕੀ ਕੇਤਕ ਬਾਤ ਹੈ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਤਰਿਆ ਰੇ ॥
ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੀ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਬਾਤ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਤੋ ਤੁਛ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਅਪਰਾਧੀਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸੁਣਿਆ ਪੇਖਿਆ ਸੇ ਫਿਰਿ ਗਰਭਾਸਿ ਨ ਪਰਿਆ ਰੇ ॥੪॥੨॥੧੩॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀ ਕੋ ਸੁਣਿਆਂ ਔ ਧਯਾਨ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਨਾ ਗਰਭ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਨਾਨਕੁ) ਦੁਐਤ ਰਹਤ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਪੁਨਃ ਮਨਨ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕਰਕੇ (ਪੇਖਿਆ) ਸਾਖਯਾਤ ਕੀਆ ਹੈ (ਸੇ) ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਪੁਨਃ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਨਾ ਬਾਤ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਅੰਦੇਸਰੋ ਤੇ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਗਇਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਬੜਾ ਸੰਸਾ ਥਾ ਤਿਨ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਸੰਦੇਹ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਸੈਨ ਅਰੁ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ ਊਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸਇਆ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾਃ ਆਤਮ ਪਦ ਮੈ ਇਸਥਿਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇ ਉਲਟਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਥਾ ਸੋ ਸੀਧਾ ਹੋਕਰ ਖਿੜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੇਖਹੁ ਅਚਰਜੁ ਭਇਆ ॥
ਜਹਿ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੁਨਤ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਸੋ ਰਿਦੈ ਗੁਰਿ ਦਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਦੇਖੋ ਕੈਸਾ ਅਸਚਰਜ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਬੋਧ ਅਥਾਹ ਭਾਵ ਬਡਾ ਕਠਨ ਸੁਨਤੇ ਥੇ ਸੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਬੋਧ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਇ ਦੂਤ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤਾਵਤ ਤੇ ਭਇਆਨਕ ਭਇਆ ॥

ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਥੇ ਉਨਕਾ ਸਮਦਾਇ ਅਤੀ ਭੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਹਿ ਬੇਨਤੀ ਰਾਖੁ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਇਆ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਦੂਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਕੋ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਕੋਪ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਹੁ ਹਮਾਰਾ ਸਮਦਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਇਆਹੈ॥੨॥

ਜਹ ਭੰਡਾਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਖੁਲਿਆ ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਹ ਲਇਆ ॥

ਜਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਖੁਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਰਤਨੁ ਮੋਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਥਿਆ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਇਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਤਨ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਬੂੰਦ ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੀਨੋ ਤਾ ਅਟਲੁ ਅਮਰੁ ਨ ਮੁਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਬੂੰਦ ਰੂਪ ਏਕ ਨਾਮ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈ ਅਮਰ ਹੋਕੇ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੂਆ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ॥

ਭਗਤਿਭੰਡਾਰ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਉਪੇ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੂਲਿ ਨ ਲਇਆ ॥ ੪॥ ੩॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੌਪੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਫੇਰ ਲੇਖਾ ਕਦਾਚਿਤਨਹੀਂ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਰੱਜਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵਅਤੀਤ੍ਰਿਪਤਿਹੂਏਹੈਂ॥

ਗੁਣ ਅਮੋਲ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਆ ਤੇ ਨਰ ਤ੍ਰਿਸਨ ਤ੍ਰਿਖਾਈ ॥ ੧ ॥

ਅਮਲਕ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਤੁਰ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ਅਰੋਗ ਅਨਦਾਈ ॥ ਜਿਸਨੋ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰਾ
ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਿਸੁ ਲਾਖ ਬੇਦਨ ਜਣੁ ਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਸੇ ਅਰੋਗ ਔ ਅਨੰਦਤਾ(ਆਈ)ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਈ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਾਮ ਜਿਸਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਪਰ ਲਾਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੀੜ (ਜਣੁ) ਮਾਨੋ ਆਈ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਜਨ ਓਟ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਸਾਮਰਥ ਤੇਰੇ (ਸਰਣੇ) ਆਸਰੇ ਹੋਕਰ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਨਰ ਬਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਤੇ ਦੁਖੀਆ ਮਹਿ ਗਨਣੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਤਾ ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰਿਆ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਦੁਖੀਓਂ ਮੇਂ ਗਿਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਹ ਗੁਰ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਭੂ ਲਿਵਲਾਈ ਤਿਹ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਕਰਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਮਾਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮੈ ਲਿਵਲਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਡਾ ਅਨੰਦ ਕਾ ਰਸ ਲੈਣਾ ਕਰਿਆਹੈ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਸਾਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖਾਈ ਤੇ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰਿ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਗ੍ਰਹਨ ਕੇਰੀ ਹੈਤਿਨੋਂਕਾਸਮਦਾਇਨਰਕਘੋਰਮੈਂਪਰਿਆਹੈ॥੩॥

ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਤੈਸੋ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਕਰਮੋਂ ਨੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਓਹ ਕੋਈ ਅਬ ਵਰਤਮਾਨ ਮੇਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇਗਾ ਭਾਵ ਕਰਮ ਫਲੁ ਲਹੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹ ਪਕਰੀ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰਿਦੈ ਭਏ ਮਗਨ ਚਰਨਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ (ਸਹ) ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਹੈ ਵਹੁ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਗਨ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਉਨਕੋ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਰਾਜਾ ਉਰਝਾਇਓ ਮਾਨਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥
ਰਾਜ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਫਸਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਜੈਸੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੁਰਸੁ ਮਾਨ ਮੇਂ ਫਸਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਲੋਭਨ ਮਹਿ ਲੋਭੀ ਲੋਭਾਇਓ ਤਿਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਚੇ ਗਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥
ਔ ਜੈਸੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੋਭੋਂ ਮੇਂ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸੁ ਲੁਭਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਗਿਆਨੀ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੧ ॥
ਹਰਿ ਜਨਕਉ ਇਹੀ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ਪੇਖਿ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ
ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਜਾਰਜੋਂ ਕੋ ਏਹੀ ਬਾਤ ਸੁਹਾਵੈ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਅਮਲਨ ਸਿਉ ਅਮਲੀ ਲਪਟਾਇਓ ਭੂਮਨ ਭੂਮਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ਜੈਸੇ ਅਮਲੋਂ ਸੇ ਅਮਲੀ ਲਪਟਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜਿਮੀਦਾਰੋਂ ਕੋ ਜੈਸੇ ਭੂਮਿ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ॥
ਖੀਰ ਸੰਗਿ ਬਾਰਿਕੁ ਹੈ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਐਸੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਜੈਸੇ ਦੂਧ ਕੇ ਲੀਏ ਮਾਤਾ ਕੇ ਅਸਥਨੋਂ ਸੇ ਬਾਲਕ ਲੀਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥੨॥
ਬਿਦਿਆ ਮਹਿ ਬਿਦੁਅੰਸੀ ਰਚਿਆ ਨੈਨ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ਜੈਸੇ ਬਿਦਜਾ ਮੇਂ ਬਿੱਦਜਾਰਥੀ ਰਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਜੈਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੈਸੇ ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ ਲੁਭਾਨੀ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥ ੩ ॥
ਜੈਸੇ ਜਿਹਵਾ ਸ੍ਵਾਦ ਮੇਂ ਲੁਭਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤਜਨ ਭੀ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਮੇਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਜੈਸੀ ਭੂਖ ਤੈਸੀ ਕਾ ਪੂਰਕੁ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ॥
ਜੈਸੀ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੂਖ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਕਾ ਵਹੁ ਪੂਰੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਤੋ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ਥੀ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਅਪਨੇ ਔਗੁਨ ਔ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਨ ਕਹ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਹਮ ਮੈਲੇ ਤੁਮ ਊਜਲ ਕਰਤੇ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਤੂ ਦਾਤਾ ॥
ਹਮ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਲੇ ਹੈਂ ਤੁਮ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕਰਕੇ ਊਜਲ ਹੋ ਔ ਹਮ ਸੁਭ ਗੁਨ ਰਹਿਤ ਹੈ ਪੁਨਃਤੁਮ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੋ ॥
ਹਮ ਮੂਰਖ ਤੁਮ ਚਤੁਰ ਸਿਆਣੇ ਤੂ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਾ ਗਿਆਤਾ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਔ ਤੁਮ ਚਤਰੋਂ ਸੇ ਭੀ (ਸਿਆਣੇ) ਚਤਰ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਕਤੀਓਂ ਕਾ ਗਜਾਤਾ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧॥
ਮਾਧੋ ਹਮ ਐਸੇ ਤੂ ਐਸਾ ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਤੁਮ ਪਾਪ ਖੰਡਨ ਨੀਕੋ ਠਾਕੁਰ ਦੇਸਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਧਵ ਹਮ ਐਸੇ ਮਲੀਨ ਔ ਤੁਮ ਐਸੇ ਸਾਮ੍ਰਥ ਹੈਂ ਹਮ ਤੋ ਪਾਪੀ ਔ ਤੁਮ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਖੰਡਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਪੁਨਃ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮਾਰਾ (ਦੇਸਾ) ਥਾਨ ਵੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥
ਤੁਮ ਸਭ ਸਾਜੇ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥
ਤੁਮਨੇ ਸਭ ਜੀਵ ਬਣਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਬਨਾਇਕੇ ਵਡਿਆਏ ਹੈਂ ਔ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਔ ਪ੍ਰਾਨ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤੁਮ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ਮੈਂ ਗੁਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਕਰ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥
ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਭਲਾ ਹਮ ਭਲੋ ਨ ਜਾਨਹ ਤੁਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥
ਤੁਮ ਤੋ ਭਲਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭਲੇ ਕੀਏ ਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਫੇਰ ਭੀ ਤੁਮ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਦਇਆ ਕੇ ਘਰ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਜਾਲ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੋ ॥
ਤੁਮ ਸੁਖਦਾਈ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਅਪੁਨੇ ਬਾਲਾ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਰਮ ਫਲ ਪਰਦਾਤੇ ਪੁਨਃ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਤੁਮ ਆਪਨੇ ਬਾਲਕੇ ਜਾਨਕੇ ਰੱਖਜਾ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥
ਤੁਮ ਨਿਧਾਨ ਅਟਲ ਸੁਲਿਤਾਨ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਜਾਚੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੁਮ ਨਿਧੋਂ ਕੇ ਘਰ ਪੁਨਃ ਏਕ ਰਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਭ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਇਹੈ ਹਵਾਲਾ ਰਾਖੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਛੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਹਾਲ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਪਾਛੈ) ਆਸਰੇ ਹਮ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਆਪਨ ਸਿਮਰਨੁ ਦੇਤਹ ਤੁਮ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਰਾਖਨਹਾਰੇ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਦੇਕੇ ਰੱਖਜਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਅਥਾਹ ਲਹਰਿ ਮਹਿ ਤਾਰਹੁ ਤਾਰਨਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ ਜਿਸਮੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਰੂਪ ਅਗਿਣਤ ਲਹਿਰਾਂ ਹੈਂ ਹੇ ਤਾਰਨ ਹਾਰੇ ਤੈਸੇ ਤਿਸ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧੌ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਤੁਹਾਰੋ ਧੋਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਤੀ ਠਾਕੁਰੁ ਤੂਹੀ ਸਭ ਮੈਂ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪੁਨਃ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਭਕੋ ਤੇਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਕੀਤੇ ਕਉ ਮੇਰੈ ਸੰਮਾਨੈ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਜਾਨੈ ॥

ਹਮ ਜੀਵ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਤੋ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੇ ਤੁਲ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭਕਾ ਕਹਣਹਾਰੁ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤ੍ਰਿਣਕੇ ਤੁਲ ਭਾਵ ਤੁਛ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਮਾਗਨ ਕਉ ਸਗਲੀ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਨੇ ਕੋ ਆਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਪਨੇ (ਭਾਨੈ) ਭਾਣੇ ਹੁਕਮਮੈਂਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਖਿਨਮਹਿ ਅਵਰੁ ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਅਵਰਾ ਅਚਰਜ ਚਲਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਐਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਅਸਚਰਜ ਚਰਿਤ੍ ਹੈਂ ਕਿ ਏਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਔਰ ਪੁਨਃ ਦੁਤੀਯ ਖਿਨਮੈ ਔਰ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ"ਰੀਤੇ ਭਰੇ ਭਰੇ ਸਖਨਾਵੇ ॥"

ਰੂੜੇ ਗੂੜੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ਊਚੋ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਊਚੇ ਔ ਅਪਾਰ (ਅਗਮ) ਮਨ ਬਾਨੀ ਸੇ ਪਰੇ ਬਿਅੰਤ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੂੰ ਰੂੜੇ ਅਤੀ ਸੁੰਦ੍ ਔ (ਗੂੜੇ) ਸੰਘਨ ਗੁਹਜ ਪੁਨਃ (ਗਹਿਰ) ਥਾਹਿ ਸੇ ਰਹਤ ਔ (ਗੰਭੀਰੇ) ਛੋਭ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਉ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਇਓ ਤਉ ਸੁਨੀ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਨੇ ਸੁਣੀਹੈ॥

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਪੇਖਤ ਹੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੁਰਖ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਿਰਬਾਨੀ) ਨਿਰਦੁਖ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਪਰਾਪਤ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮੈਨੂ ਅਨੰਦ ਹੂਆਹੈ॥੪॥੭॥੧੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੇਨੁ ਪਿਆਰੇ ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰਿਆ ਹਮ ਤੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੈਂ ਔ ਹਮ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਗਹਣਾ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਬਲਿ ਸਹਿਤ ਓਟ ਹੈ ਔ ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਗਹਣਾ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈ
ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਭਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੀ ਤੋ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਬਣਿਆਈ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਅਨਸਾਰਇਹੁ ਬਾਤ ਪਾਈ ਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਭੀ ਮਨ (ਭਾਈ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਚਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਸਤਨ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥

ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਮੇਰਾ ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ ਅਰਥਾਤ ਲੈਨਾ ਦੇਨਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਤਨਾ ਮੇਰਾ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਸਭ ਸੰਤੋਂ ਸੇਹੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਹਮ ਲਾਹਾ ਖਾਟਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਹੀ ਹਮਨੇ ਲਾਭ (ਖਾਟਿਆ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਤ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਨ ਮੋਕਉ ਪੂੰਜੀ ਸਉਪੀ ਤਉ ਉਤਰਿਆ ਮਨ ਕਾ ਧੋਖਾ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜੋ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਪੰਜੀ ਸੌਪੀ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਰਧਾ ਸੰਤੋਂ ਪਰ ਆਈ ਤੋ ਮਨਕਾ ਸਭ ਸੰਸਾ (ਉਤਰਿਆ) ਦੂਰ ਹੁਆ ॥

ਧਰਮਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੋ ਲਖਾ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ ਧਰਮਰਾਇ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਕਿਆ ਲੇਖਾ ਲੇਗਾ ਜੌ ਲੇਖਾ ਹੀ ਸਭ ਫਾਟਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹਮ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਰਸਾਦੇ ॥

ਪੁਨਃ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇਂ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਵਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਸਾਥ ਤਬ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਜਬ (ਬਿਸਮਾਦੇ) ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਅਸੀਂ ਰੰਗੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥

ਜੇਤੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਦੇਖਹੁ ਰੇ ਨਰ ਤੇਤੀ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਨੀ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਤਨੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਤੇਤੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਛੋਡ ਜਾਨੀ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰਾ ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪਨਾ ਬਿਵਹਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਇਸਥਿਰ ਜਾਨ ਇਸਤੇ ਤੂੰ ਨਿਰਬਾਨ ਪਦ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਮੇਰੋ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸਾ ਤੁਮਹੀ ਸੰਗਿ ਪਰਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਪੂਰਿਓਂ ਨੇ ਯਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਰਾਤਾ) ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨਾ ਤਾਮਹਿ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਃ ਲੋਭ ਮੋਹ ਤਥਾ ਅਭਿਮਾਨ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨਮਹਿ ਰਹਣੇ ਕਰ ਸੁਖੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਹੋ ॥

ਹੋਹੁ ਰੇਨ ਤੂ ਸਗਲ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਉ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਤੂੰ ਜਬ ਸਭ ਕੀ ਧੂੜਿ ਹੋਵੇਂਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਸੁਖ ਔ ਮੰਗਲ ਰੂਪੁ ਹਰੀ ਦੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਘਾਲਨ ਭਾਨੈ ਅੰਤਰ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ ਤਾਕੀ ਕਰਿ ਮਨ ਸੇਵਾ ॥

ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਸਭਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਮਾਈ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਭਾਨੈ) ਨਸ੍ਟ ਕਰਤਾ ਤਿਸੀ ਕੀ ਤੂੰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੁ ॥

ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਮਿ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਵਾ ॥ ੩ ॥

ਔ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਾ ਭੀ ਹਵਨ ਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰ ਔ ਅਕਾਲ ਸਰੁਪ ਪੁਨਾ ਪੂਜਜ ਜੋ ਬਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤੂੰ ਪੂਜਾ ਕਰੁ ।

ਗੋਬਿਦ ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਮਾਧਵੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਰਹੋ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ (ਦਾਮੋਦਰ) ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਰਸੀ ਕਰਕੇ ਪੇਟ ਬੰਧਵਾਇਆ ਔ ਹੇ ਦਿਆਲ ਹੇ ਮਾਧਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਨਾਮੁ ਵਰਤਣਿ ਨਾਮੋ ਵਾਲੇਵਾ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੦ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸਾਥ ਹੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਰਤਨਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸਰਬ (ਵਾਲੇਵਾ) ਅਪਨੀ ਅਪਜੀਵਕਾ ਕਾ ਹੇਤੂ ਜੋ ਵਰਤਨੇ ਮੇਂ ਆਵੈ ਸੋ ਵਲੇਵਾ ਕਹੀਤਾਹੈ ਔ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥ ੪ ॥੯॥੨੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਪਾਇਓ ਤਨਿ ਸਾਸਾ ਬਿਛੁਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਬਿਛਰਿਆ ਹੁਆ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ (ਆਨਿ) ਮਿਲਾਇਕੈ ਭਗਵਤ ਕੋ ਮਿਲਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਘਧ ਭਏ ਸੋਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਃ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਪਸੂ ਪਰੇਤੋਂ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੋ ਮੂਰਖ ਥੇ ਵਹ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਸੋਤੇ ਭਏ ਤੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਖ ਮੁਕਤੀ ਸਾਧਨ ਜਾਨਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਦੇਖੁ ਵਡਾਈ ॥ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤੂੰ (ਵਡਿਆਈ) ਮਹਿਮਾਂ ਤੋ ਦੇਖ ਇਸ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕੁਛ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਖ ਸੋਗ ਕਾ ਢਾਹਿਓ ਡੇਰਾ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥

ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਨੇ ਦੂਖ ਔ ਸੋਗ ਕਾ (ਡੇਰਾ) ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਅਗਜਾਨ ਥਾ ਤਿਸਕੋ (ਢਾਹਿਆ) ਨਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਜੋ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਬਿਸਰਾਮ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਮਿਲੇ ਅਚਿੰਤਾ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ ॥ ੨ ॥

ਇਸੀ ਸੇ ਮਨ ਇੱਛਤ ਤਿਨਕੋ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਫਲ ਮਿਲੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਭ(ਕਾਮਾ)ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ ਮਿਟਿ ਗਏ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਤੋ ਸਭ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ(ਆਗੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਊਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾਃ ਆਵਨੇ ਜਾਵਨੇ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਜੋ ਭਾਣੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਵਾਹਗਰੁ ਕਾ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਨਿਰਭਉ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਮੋਂਕੇ ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦੂਖੁ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ॥

ਉਠਤਿਆਂ ਬੈਠਤਿਆਂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਦੁੱਖ ਜਨਜਦਰਦ ਪੁਨਾਭਰਮ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਭਾਗਗਯਾਹੈ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਜਾਕਾ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇਪੂਰਨ ਕਰਮ ਹੈਂ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਮਿਥਜਾ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਤਨੁ ਛਾਡਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਜਾਤੇ ਕਛੂ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਦਾਰਥੁ ਹੈ ਤੁਮ ਤਿਸ ਕੋ ਛੋਡਕੇ (ਕੌਡੀ) ਤੁਛ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੇ ਹੋ ਜਿਸਕੇ ਕਛੂ ਭੀ ਸੁਖੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥

ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਭ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਔ ਸਭਕਾ ਪਰਾ ਜੋ ਬਿਆਪਕ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਦੀਵ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਨੀ ॥ ਬਿਨਸੈ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹੇ ਅਗਿਆਨੀ ਏਹੁ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਬਿਨਸ ਜਾਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਤਾਕੀ ਕਛੁ ਨ ਵਡਾਈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਔ ਸੁਪਨਾ ਔ ਮਨੋਰਥ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਭੀ ਕੁਛ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮਿਥਜਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਸਿ ਸੰਗਿ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਏਹੁ ਮਾਯਾ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮਾਰਥ ਉਪਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਔ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਾਥ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹਾਇ ਅਵਰਦਾ ਜੀਅ ਕੋ ਕਾਮੁ ਨ ਕੀਨਾ ॥

ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਤੇਰੀ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਬੀਤ ਗਈ ਔ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਕਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜੀ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਸੋ ਕੁਛ ਕੰਮੁ ਭੀ ਤੈਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥

ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਨਾ ॥ ੩ ॥

ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੇਂ ਧਾਵਤਾ ਹੁਆ ਤੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਾ ਹੁਆ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਤੈਨੇਨਹੀਂ (ਚੀਨਾ) ਪਛਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੋ ਅਸੰਖ ਖਤੇ ਕਰਿ ਫੇਰੇ ॥

ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਮੇਂ ਪੁਨਃ ਬਿਸਜੋਂ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੋਇਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਇਸੀ ਤੇ ਅਸੰਖ (ਖਤੇ) ਗੁਨਾਹ (ਫੇਰੇ) ਫੇੜਨੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਬਿਨੰਤੀ ਕਾਟਹੁ ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਔਗੁਨੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਕਾਟ ਦੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ॥

ਅਬ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਇਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਕਿ ਬਿਖੇ ਸਭ ਜਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਅਗਨਿ ਕੋ ਸਾਗਰੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧॥

ਬਡਾ ਕਠਨ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਤੇ ਸਾਧੁਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ (ਉਧਾਰੇ)ਪਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਮੇਟਿਓ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥ ਭਜੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਨੇ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਮ ਔ ਅਗਜਾਨ ਅੰਧੇਰਾ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੋ ਜੋ ਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆ ਤੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਨੇਰਾ) ਪਾਸ ਹੀ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਰਸੁ ਪੀਆ ਮਨ ਤਨ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਹਰਿ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰਸ ਹਮਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਤੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੋ ਪੂਰ ਰਹਿਓ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਛੋਡਕੈ ਕਹਾਂ ਆਵਣਾ ਔ ਕਹਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਗਿਆਨ ਤਤ ਬੇਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪਰਮੇਸਰ ਵਸ ਜਾਏ ਵਹੀ ਜਪ ਤਪੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਔ ਸੰਜਮੀ ਪੁਨਾ ਤੱਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਤਾਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪੂਰਨ ਕਮਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਦੁਖ ਸਗਲੇ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥

ਤਿਸੀ ਕੇ ਕਲਪਨਾ ਆਦਿ ਦੁੱਖ ਔ ਪੰਚ ਕਲੇਸ ਸੋ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਜਮਕੀ ਫਾਸੀ ਭੀ ਕਾਟੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾਧਾਰੀ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰਵਾਹਗੁਰੂ ਨੇ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਮਨੋ ਤਨੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ॥੪॥੧੨॥੨੩॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਡਾਲੀ ਸੇ ਮੁੜਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੇਂ ਆਏ ਤਬ ਕਾ ਬਰਤਾਂਤ ਵਾ ਸਰੂਪ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨਹਾਰਾ ਸਮਰਥ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਮਰਥ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ॥

ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਕੀਏ ਦਇਆਲਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਦਿਆਲ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਸਭ ਜੀਵ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਸਾਮਰਥ ਅੰਤਰ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰੇਰ ਰਹਾ ਹੈ ਵ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਹੋਆ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ
ਮੰਗਲ ਰਸ ਅਚਰਜ ਭਈ ਬਡਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਵਹੁ ਆਪਸਹਾਈ ਹੁਏ ਹੈਂ॥ਪ੍ਰਸਨ॥ ਸਹਾਈਹੋਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ ॥ਆਤਮਾਨੰਦ ਔਸੰਸਾਰੀ ਸੁਖ ਪੁਨਃ(ਮੰਗਲ)ਉਤਸਾਹ ਤਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਔ ਅਸਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਭਈ ਹੈ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਏ ਭੈ ਨਾਏ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥

ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰ ਭੈ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਮਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਆਰਾਧਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਆਏ ਅਪੁਨੈ ਥਾਨੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਮ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਕਰ ਪੁਨਃ ਹਰਿਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਇ ਕਰ ਅਪਨੇ (ਥਾਨੇ)ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਜੋ ਅਪਨਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕਰੈ ਸਭ ਉਸਤਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਿਆਰੀ ॥

ਅਬ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਪਰਤੱਗਯਾ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਸਟਿ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਉਧਰੇ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸਾਥ ਗਿਆਨ ਗੋਸਟ ਹੂਈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨਿਆਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਃਜਿਨੋਂ ਨੇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨ ਸਿਖੀ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜਗਜਾਸੂ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਿਰਪਾਲ ਭਇਆ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਾਥ ਅਪਨੇ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਬੀਚ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੨੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਗਲ ਭੈ ਲਾਥੇ ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਮੈ ਮੇਰੇ ਸਭ ਭੈ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔ ਦੁਖ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਯਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਤਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰੋ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਤਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂਹੀਂ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂਆ ਤੇਰੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਚਿੰਤਾ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਬ ਕਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਤਬ ਕੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੋ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਅਥਨਾਸੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਤੂੰ ਵਸਿਆ ਹੈਂ ਸੋ ਤੈਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਆਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਪੁਨੈ ਰਾਖੇ ॥

ਤਿਨਕੋ ਬਿਘਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਜੋ ਸਤਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰਕੇ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਸੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸੇ ਹੈਂ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਚਖਣਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਮਨਕੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨਕੀ ਇਛਾ ਤੈਨੇ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਾਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਜਿਨੋਂਕੀ ਤੈਨੇ ਪੈਜ ਰਖੀ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨੋਂਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੧੪॥੨੫॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮਗਨੁ ਅੰਧਿਆਰੈ ਦੇਵਨ ਹਾਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਹਾ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਤੂੰ ਡੂਬ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਾਜਿ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਬਲੁ ਅਪੁਨੋ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਕੋ ਸਾਜ ਕਰਕੈ ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂਕੇ ਕਰਨ ਮੈਂ ਆਪਨਾ ਹੀ ਬਲ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੂੜੇ ਦੇਖਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਰਹੈ ਨ ਕਛੂਐ ਛਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਤੇਰੀ ਕਰਤੂਤੋਂ ਕੋ ਤੋ ਸਮਰਥ (ਸੁਆਮੀ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਲੁਕ ਛਪਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਸੋਈ)ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਉਸ ਸੇ ਤੋ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛਿਪੀ ਰਹਿਤੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਹਵਾ ਸੁਆਦ ਲੋਭ ਮਦਿ ਮਾਤੋ ਉਪਜੇ ਅਨਿਕ ਬਿਕਾਰਾ ॥
ਲੋਭ ਸੇ ਜਿਹਬਾ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਮੇਂ ਲਭਕੇ ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਅਨੇਕ ਬਿਕਾਰ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਬਹੁਤੁ ਜੋਨਿ ਭਰਮਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਭਾਰਾ ॥ ੨ ॥
ਹਉਮੈਂ ਆਦਿ ਬੰਧਨੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਤੇਰੇ ਪਰ ਪੜੇ ਹੈਂ ਅਰ ਬਹੁਤ ਜੋਨੋਂ ਮੇਂ ਭਰਮਤਿਆਂ ਤੈਨੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਦੇਇ ਕਿਵਾੜ ਅਨਿਕ ਪੜਦੇ ਮਹਿ ਪਰ ਦਾਰਾ ਸੰਗਿ ਢਾਕੈ ॥
ਕਿਵਾੜ ਦੇਕਰ ਪੜਦਿਓਂ ਮੇਂ ਹੋਕਰ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਤੂੰ ਜੋ (ਢਾਕੈ) ਫਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਝਖ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ॥
ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗਹਿ ਤਬ ਕਉਣੁ ਪੜਦਾ ਤੇਰਾ ਢਾਕੈ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ) ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਮੁਨਸੀ ਲੇਖਾ ਮਾਗੇਂਗੇ ਤੋ ਕੌਨ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਢਾਪੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤਬ ਤੋ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਨ ਰਹੇਗਾ ॥ ੩ ॥
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਓਟ ਨ ਕਾਈ ॥
ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ (ਪੂਰਨ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ (ਤੁਮ) ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਓਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਬੀਚ ਡੂਬਤੇ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਲੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋਆ ਸਹਾਈ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਕੇ ਜਿਨਕੋ ਕਥਾ ਔ ਕੀਰਤਨ ਸੁਖਦਾਈ ਪ੍ਰਤਾਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨ ਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਿਓਂ ਕੀ ਜੋ ਬਾਣੀ ਹੈ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਹੇ ਜੀਵੋ ਤਿਸਕੋ ਜਪਕੇ ਨਿੱਤ ਅਨੰਦ ਕਾ ਭੋਗਣਾ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਿਮਰਹੁ ਭਾਈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ
ਹਰਿ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਜੋ ਸਾਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰੋ ਪਰੰਤੂ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਸਿਮਰੋਗੇ ਤੋ ਅਚੁਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੋਗੇ ਐਸੇ ਸਿਮਰੀਏ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਹਰੀ ਬਿਸਰ ਨ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮੇਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਸੋ ਜੀਵੈ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਮ੍ਰਿਤੂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਭਗਵਤਕੇਨਾਮਕੋਸਿਮਰਤਾਹੈਸੋਜੀਵਤਾਹੈ॥
ਜਿਸਨੋ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਵੈ ॥ ੨ ॥
ਇਹੁ ਨਾਮ ਜਿਸਕੋ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪਾਪ ਮਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਬਿਘਨੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਪੁਨਃ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਜੋਗੁਰੂਹੈਂਤਿਨਕੇਚਰਨੋਂਮੇਂਜਿਸਕਾਮਨਲਾਗਾਹੈ॥
ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗਾ ॥ ੩ ॥
ਵਹੁ(ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ)ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਹੁਆ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਇਛੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਏ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਹੇਲੀ ॥
ਜੋ ਮਨ ਮੈ ਚਾਹੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਿਸਨੇ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ (ਸੁਹੇਲੀ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਸੁਖਦਾਯਕ ਲਗੀ ਹੈ ॥
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਬੇਲੀ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵਾ ਜਿਸਕੋ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੇਂ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੭ ॥
ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੰਚਪਦਾ ॥ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹੁ ਮੇਰਾ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਬਿਨਸੈ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ ॥੧॥
ਮੋਹੁ ਪੁਨਾ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਪਦਾਰਥੁ ਔ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਪਦਾਰਥ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਏਹ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਔ ਅਪਨੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹੰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਤਹੁ ਇਹਾ ਬਤਾਵਹੁ ਕਾਰੀ ॥ ਜਿਤੁ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਏਹੁ ਦਵਾਇ ਬਤਾਵੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈ ਔ ਗਰਬ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੋਵੈ ॥
ਸਰਬ ਭੂਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਹੋਵਾਂ ਸਗਲ ਰੇਨਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਔ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਾਨਿਆ ਜਾਏ ਪੁਨਃ ਮੈਂ ਸਭਕੀ ਧੂਰ ਹੋਵਾਂ ॥ ੨ ॥
ਪੇਖਿਓ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅਪੁਨੈ ਸੰਗੇ ਚੂਕੈ ਭੀਤਿ ਭ੍ਰਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਤਬ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ਅਬ ਭਰਮ ਕੀ ਜੋ ਭੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਭਰਮਣੇ ਕਾ ਜੋ ਛਚ ਹੈ ਸੋ ਚੂਕ ਜਾਏ ॥ ੩ ॥

ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੀ ॥ ੪ ॥
ਨਾਮ ਔਖਧੀ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਹੈ ਏਹੁ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਕਾਵ ਸੇ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਬਤਾਵੋ ॥ ੪ ॥ ਅਬ ਉਤਰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੀ ॥ ੫ ॥ ੧੭॥੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਾਥੇ ਮੈਂ ਸੁਭ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਨੈ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਇਨ ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਨਾਸ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਇਨ ਰੋਗੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਨੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥ ੨੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥ ਘਰੁ ੨ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਥੂਨੀ ਖਨਨ ਨਿਆਇ ਕਰ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪੂਰਨਤ੍ਵਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਮਹਿ ਬੈਸੰਤਰੁ ਸਗਲ ਦੂਧ ਮਹਿ ਘੀਆ ॥
ਜੈਸੇ ਸਭ ਬਨਾਸਪਤਿ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਹੈ ਔ ਜੈਸੇ ਦੂਧ ਭੈਂ ਘੀ ਸਾਰੇ ਹੀ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ॥
ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਧਉ ਜੀਆ ॥ ੧ ॥
ਤੈਸੇ ਊਚ ਔ ਨੀਚ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪਤੀ ਕੀ ਸੱਤਾ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ
ਸਰਬ ਮਹਿ ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਮਈਆ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤੋ ਜੋਘਟ ਘਟ ਮੈਂ (ਪੂਰਨ) ਜਗਤ ਬਿਆਪੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇਕੈ (ਸਮਾਹਿਓ) ਅਨੰਦ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਰਮ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਮਨੇ (ਆਹਿਓ) ਚਾਹਿਓ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕੁ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਓ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ(ਗੁਣਨਿਧਾਨ)ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕਾਐਸੇਜਸਗਾਵਤੇਹੈਂ॥
ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ ਸਭਿ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੯॥
ਵਹੁ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸ਼ੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਔ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਬਿਨਸੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਦੁਖੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਆਨੰਦ ਹੋਵੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੌ ਪੁਨਃ ਜਮੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੋਵੈ ॥
ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਵਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੀ ॥ ੧ ॥
ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਔ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਪਾਵੈ ਫੇਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਾ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਤੂ ਸੁਖੀ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਵਹੁ
ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਮਨ ਤਨ ਜੀਅਰੈ ਮੁਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਸੇ ਤੂੰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਮੁਖੀ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਉ ॥
ਸਾਂਤਿ ਪਾਵਹਿ ਹੋਵਹਿ ਮਨ ਸੀਤਲ ਅਗਨਿ ਨ ਅੰਤਰਿ ਧੁਖੀ ॥
ਪੁਨਃ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਾਵੈ ਔ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋਵੈ ਤਥਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਅਗਨੀ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋਵੇਗੀ ॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਲਿ ਥਲਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰੁਖੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਲ ਸਥਲ ਪੁਨਃ ਤੀਨ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਔ ਰੁਖੋਂ ਮੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਰਨ ਹੁਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਝੂਠ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਤੇ ਆਪਿ ਛਡਾਵਹੁ ॥

ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਔ ਝੂਠ ਪੁਨਃ ਨਿੰਦਾ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਲੇਵਹੁ ॥

ਇਹ ਭੀਤਰਿ ਤੇ ਇਨਕਉ ਡਾਰਹੁ ਆਪਨ ਨਿਕਟਿ ਬੁਲਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੀਚ ਸੇ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਡਰਾਵਹੁ) ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ ਪੁਨਃ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਇ ਲੈਹੁ ॥੧॥

ਅਪੁਨੀ ਬਿਧਿ ਆਪਿ ਜਨਾਵਹੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨਿ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਪਾਵਨੇ ਕੀ ਬਿਧੀ ਆਪ ਹੀ (ਜਨਾਵਹੁ) ਸਮਝਾਵੋ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਮੰਗਲ-ਦਾਇਕ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਕਬਹੂ ਹੀਏ ਤੇ ਇਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਮਹਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਇਹ ਐਸੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਬਿਧ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਾਵਹੁ ਕਿ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਆਪ ਤੂੰ ਕਬੀ ਨਾ ਬਿਸਰੇਂ ॥
ਪੂਰਬੋਕਤ ਬੇਨਤੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਪਰਮੇਸਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਤਹਿ ਨ ਧਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਮੋਨੇ ਕੋ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਮੈਂ ਦਾਸ(ਕਤਹਿ)ਕਹੀਂਨਹੀਂ ਧਾਵੋਂਗਾ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੁਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਸਭੁ ਕਛੁ ਪਾਈਐ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔ ਕਮਾਈ ਭੀ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਰਾਚਹੁ ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸਭ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਔਰ ਮੈਂ ਕਿਉਂ (ਰਾਚਹੁ) ਲਾਗਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਸੰਤ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਘਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ ਇਨ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਣ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਇਨ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਧਿਆਵੋਗੇ ਤਉ ਤੁਮਾਰੀ ਕਮਾਈ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈਗੀ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੈ ਨਿਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਲਿਲਾਵੈ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਮਾਲ ਕੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਗਲ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਬਿਸਰਤ ਜਗਤ ਜੀਵਨ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਬਿਸਰ ਜਾਏ ਤੋਂ ਜਗਤ ਜੀਵਨ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈਂਗਾ ਭਾਵ ਸੋ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕੋ ਤੂੰ ਨਾਂ ਬਿਸਾਰ ਵਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਤ ਕੇ (ਜੀਵਨ) ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ (ਜਗਤ) ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਮਲੁ ਖੋਈ ॥

ਵਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਖੋਈਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਭੁਗਤਨ ਕਉ ਬਰਤਨਿ ਬਿਰਲਾ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਔ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵਰਤਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਵਰਤਨ ਵਲੇਵਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਜਾਕੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਬਾਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੋਈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਊਪਰ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਿਥੀਪਾਲ ਸਮਰਥ ਕੋ ਜਪ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਕੀ ਸਰਨ ਪੜਨੇ ਸੇ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ਫੇਰ ਦੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਨ ਭੇਟਤ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਥੜੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਧੂਰਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਬਾਛੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਪਰੋਈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੩੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰੋਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੩੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ਸੂਕਾ ਮਨੁਸਾ ਧਾਰੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਨਮੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਨਿਵਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਸੂਕਾ ਹੁਆ ਮਨ ਹੈ ਸੋ ਸੁਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਸੇ ਹਰਾ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਬੈਦੁ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਕਾਟੈ ਜਮ ਕੀ ਫੰਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੀ ਮੇਰਾ ਬੈਦ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਖਧੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੇਕਰ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ॥

ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤੇ ਆਪੇ ਕਰਣੈ ਹਾਰਾ ॥

ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਮਰੱਥ ਹੈ ॥

ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੩੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰਾਂਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਦੇਕੇ ਆਪ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੩੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕੀ ਗਤਿ ਤੁਮਹੀ ਜਾਨੀ ਤੁਝਹੀ ਪਾਹਿ ਨਿਬੇਰੋ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤੀ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਜਾਨੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ (ਨਿਬੇਰੋ) ਨਿਆਉਂ ਹੈ ॥

ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਲਾਖ ਖਤੇ ਕਰਿ ਫੇਰੋ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਜਾਨਕੇ ਹਮਾਰੇ ਔਗੁਨੋਂਕੋ ਬਖਸ ਲੇਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਬਿਅੰਤ ਗੁਨਾਹ ਕਰਤੇ ਫਿਰਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਨੇਰੋ ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਮੋਹਿ ਚੇਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਸਮੀਪ ਵਰਤੀ ਹੋ ਇਸੀ ਸੇ ਹੋ ਹਰੀ ਮੈਨੇ ਦਾਸ ਹੋਇਕੈ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥੧॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਊਚੋ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਬੇਗਿਨਤ ਬਿਅੰਤ ਹੋ ਪਨਃ ਸਭ ਸੇ ਊਚੇ ਔਰ (ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ) ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੋ ਵਾ ਗੁਨੋਂ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ॥

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਕੀਨੋ ਅਪੁਨੋ ਦਾਸਰੋ ਤਉ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਨਿਹੋਰੋ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੫ ॥

ਤੁਮਨੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਫਾਹੀ ਕੋ ਕਾਟ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦਾਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀਕਾ ਕਿਆ (ਨਿਹੋਰੋ) ਅਹਸਾਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦਾ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਏ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਬ ਸਭ ਮਨ ਕੇ ਆਤਮ ਗਜਾਨਾਦਿ ਅਰਥ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਅਸਥਿਰ ਭਏ ਲਾਗਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥

ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗਕੈ ਪੁਨਃ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਥਿਰੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭਲੋ ਸਮੂਰਤੁ ਪੂਰਾ ॥ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋ ਮਹੂਰਤ ਭਲਾ ਹੈ ਔ ਪੂਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮਹੂਰਤ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕੇ ਸਾਂਤੀ ਔ ਗਜਾਨ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਨਾਮ ਕੇ ਅਨਾਹਦ ਵਾਜੇ ਵਜੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪੁਨੇ ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔ ਘਰ ਤਥਾ ਮੰਦਰ ਸੁਖਦਾਈ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰ ਅੰਦਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ ਸਗਲੀ ਇਛ ਪੁਜਾਈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਕੇ ਚਰਨ ਬਸੇ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਸੁਭ ਲਖਣ ਪੂਰਿ ਕੀਨੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਬਸੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਗੁਰੁ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥ ਨੇ ਸ਼ੁਭ ਲੱਖਣ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਨਿ ਚੀਨੇ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਮੈਨੇ ਪਛਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੋ ਗੁਰੁ ਰਖਵਾਰੋ ਮੀਤ ॥ ਦੂਣ ਚਉਣੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਸੋਭਾ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਰਾਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਦੂਣੀ ਤਥਾ ਚੌਣੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਡਾਈ ਦਈ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋਭਾ ਹਮਾਰੀ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਅਧਿਕ ਕਰਾਈ ਹੈ ॥ ਦੂਣੀ ਚਉਣੀ ਕਾ ਭਾਵ ਇਹੁ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਅਖਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਪੁਨਃ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਜੋ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸ਼ਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਣ ਹਾਰੇ ॥

ਜੋ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨ ਹਾਰੇ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਸੇ ਸੋ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਾਮ੍ਰਥ ਨੇ ਸਭ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਅਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੭ ॥

ਇਸਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਿਓਂ ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਚਨਿ ਕਰਉ ਨਾਮੁ ਧਨੁ
ਨਿਰਮਲ ਥਾਤੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਧਨ ਕੋ ਹਮ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਅਰਥਾਤ ਅਤੋਟ ਥੈਲੀ ਹੈ ॥

ਬਿਲਛਿ ਬਿਨੋਦ ਆਨੰਦ ਸੁਖ ਮਾਣਹੁ ਖਾਇ ਜੀਵਹੁ ਸਿਖ ਪਰਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨੋਦ ਕੇ ਲੀਏ ਔ ਅਨੰਦ ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਪੁਨਃ ਸੁਖ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਮਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੋਗਤਾ ਹਾਂ । ਤਥਾ ਸਿਖ ਔ ਪ੍ਰਵਾਰ ਇਸ ਧਨ ਕੋ (ਖਾਇ) ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਧਾਰ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇਓ
ਸਚੁ ਬੋਹਿਥੁ ਚੜਿ ਲੰਘਉ ਬਿਖੁ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਮੈਂ ਆਸਰਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਚਾ ਜਹਾਜ ਹਮ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਚੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਲੰਘ ਜਾਵਾਂ ॥ ੧ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਪਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ ॥

(ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ) ਵਿਸਨੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸਮਾਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਨੋ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ (ਸੁਮਾਰ) ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਬਿਅੰਤ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਦੇਖਕੇ ਅਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ਸਭ ਘਟ ਉਪਜੀ ਦਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿਓਂ ਨੇ ਐਸੀ ਆਪਨੀ ਸਕਤੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਦਇਆ ਉਤਪੰਨ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਸਭ ਜੀਵ ਦਇਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਡਾਈ ਕੀਨੀ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਃ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮੇਲਕੇ ਹਮਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਕਰੀ ਹੈ ਹਮਾਰਾਸਭਪਰਵਾਰ ਸੁਖਅਨੰਦ ਯੁਕਤ ਭਇਆਹੈ॥੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਪਿ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਾ ਜੋ ਸ਼ਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਸੱਚਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਹਮ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੁਏਹੈਂ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਸੋਈ ॥

(ਅੰਤਰਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ(ਬਾਹਰਿ)ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਪੁਨਾਃਔਰ ਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਰਹਿਨੇ ਵਾਰੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ (ਸੋਈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਵਡਭਾਗੀ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਵਾ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਵਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੯ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਤਾਪ ਉਤਰ ਗਇਆਤਬਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕੇਕਈਸ਼ਬਦਇਸੀਪ੍ਰਸੰਗਮੇਂਕਹਤੇਭਏ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥

ਸੁਖ ਸਰੀਰੀ ਔ ਮੰਗਲ ਮਨ ਕਰਕੇ ॥ ਪੁਨਾਃਸੁਤੇ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਕੀਕਰਤਾ ਅਵਾਜ਼ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੁ ਮੋਖਦਾਇਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਏਹੁ ਸਮਾਂ ਕਬ ਹੂਆ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਨਿਹਾਰਿਆ) ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਓ ਬਾਰਿਕੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤਾਪੁ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਾਰਕ ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਹੈ॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ਕੈਸੇਰੱਖਯੋਹੈ?ਉਤ੍ਰ॥ਸਤਗੁਰੋਂਨੇਤਾਪਉਤਾਰਿਆਹੈ॥੧॥

ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਾਕੀ ਸੇਵ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੇਂ ਆਕਰ ਸੋ ਜਨ (ਉਬਰੇ) ਮੁਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ (ਸੇਵ) ਘਾਲ ਕਰੀ ਹੂਈ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥

ਅਬ ਜੋ ਘਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਹੂਆ ਤੋ ਬਾਹਰ ਭੀ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮਰਥ ਦਇਆਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਊ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੪੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਬਿਘਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਕਿਉਂਕਿਮੇਰਾਸਮਰਥਗੁਰੂਕਿਰਪਾਲਹੂਆਹੈ॥੨॥੧੨॥੪੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਭਇਆ ਮਨਿ ਉਦਮੁ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਸੁ ਗਾਈ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਦਮੁ ਭਇਆ ਤਬ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥

ਮਿਟਿ ਗਈ ਚਿੰਤਾ ਸਿਮਰਿ ਅਨੰਤਾ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਤਰ ਹਿਤ ਹਰਿ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਹਮਾਰੀ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਬਸਾਈ ॥ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ
ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ਮਿਟਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਤਬ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਔ ਸਾਂਤ ਕੀ ਧੁਨੀ ਉਤਪੰਨ ਹੂਈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਉਚਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਪੁਨਾ: ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਘਾਣੀ ਭਾਵ ਬਹੁਲਤ ਰੂਪ ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਥੀ ਸੋ ਮਿਟਾਦੂਈ ਹੈ।

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੈਂ ਕਿਆ ਗੁਣ ਮੁਖ ਸੇ ਵਖਿਆਨ ਕਰੋਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤੋ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਭਏ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਇਆ ਸਹਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਬਨਾਸੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਾਈ ਹੂਆ ਹੈ ਵਾ ਹਮ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਮੈਂ ਕਯਾ ਕਹਕੇ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਨਾਸ ਰਹਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਸੁਆਮੀ ਸਹਾਇਕ ਹੂਆ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੪੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਏ ਕਲੇਸ ਰੋਗ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਹਮਾਰੇ ਸਭ ਕਲੇਸ ਗਏ ਔ ਰੋਗ ਭੀ ਸਭ ਦੂਰ ਭਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹੁ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਅਠੇ ਪਹਰ ਆਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਅਰਾਧਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਹਮਾਰੀ ਕਮਾਈ ਪੂਰਨ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਰਾਸਿ॥ ਰਾਖਿ ਲੈਹੁ ਭਾਈ ਮੇਰੇਕਉਪ੍ਰਭਆਗੈਅਰਦਾਸਿ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸੁਖ ਔ ਸੰਪਤਾ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨਕੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੋ ਵਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਮਾਗਉ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਉ ਅਪਨੇ ਖਸਮ ਭਰੋਸਾ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਜੋ ਜੋ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਮਿਟਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾ ਮਿਟਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੪੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਗਲਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਹਮਨੇ ਅਪਨਾ ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਕੇ ਸੰਪੂਰਣ ਦੁਖ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਾਪ ਰੋਗ ਗਏ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਔ ਰੋਗ ਸਭ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲੋਂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ਰਹਾਉ॥

ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾਰਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤੇ ਅਨੰਦ ਦਾਇਕ ਕੌਤਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਏ ਜਗ ਭੀਤਰਿ ਹੋਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੪੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਮਾਰਾ ਰਖਕ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਭੀਤਰ ਹਮਾਰੇ ਜੈਜੈਕਾਰ ਕੇ ਸਬਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੪੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਮਰੀ ਗਣਤ ਨ ਗਣੀਆ ਕਾਈ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਣਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਗਿਣੀ ਤਿਸਨੇ ਤੋ ਅਪਨਾ (ਬਿਰਦੁ) ਪ੍ਰਨ ਹੀ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ॥ ੧ ॥

ਹਾਥ ਦੇਕੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਹਮ ਨਿਤਨੰਪ੍ਰਤੀ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਣ ॥ ਬੰਧੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੈ
ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹੋਈ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਹੀ (ਮਿਹਰਵਾਨ) ਦਿਆਲ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਰੋਗੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਬੰਧ) ਬੰਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੋ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਨ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜੀ ਉਪਾਇ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ਦਿਤਾ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਣਾਇਕੈ ਬੀਚ ਜੀਵ ਕੋ ਪਾਇਆ ਪੁਨਃ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾ ਪਹਿਨਨਾ ਔ ਖਾਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਆਪਿ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਜਿਨਨੇ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸ ਊਪਰ ਸੇ ਹਮ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੪੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸਮਰਥ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰਬ ਪਾਪ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਹਮਕੋ ਰਖ ਲੀਆਹੈ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਜੋ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਣ ਸੰਭਾਰਿਆ ਹੈ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਹੋਈ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਕੀ ਰਖਵਾਲੀ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨਦ
ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ਸੁਖਾਲੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ਔ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਾਥ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ (ਮਨੁ ਤਨੁ)ਸੂਖਮ ਮਨ ਔ ਸਥੂਲ ਦੇਹ ਸੁਖੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮੋਹਿ ਤਿਸਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥

ਪਾਪੀਓਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਭਰਵਾਸਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਬਖਸਿ ਲਏ ਸਭਿ ਸਚੈ ਸਾਹਿਬਿ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਾ ॥੨॥੧੭॥੪੫

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਕੇ ਮੇਰੇ ਸਭ ਅਵਗਨ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਖਸ਼ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੪੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਭ ਰੋਗੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਬਖਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਉਬਰੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਤੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਿਓਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋਇਕੈ ਬਚੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਨਿ ਸਿਮਰਿਆ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ॥

ਤਾਪੁ ਉਤਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ (ਅਧਾਰਿ) ਅਧਿਸ਼ਟਾਨ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਿਓਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਤਾਪ ਉਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿਗੋਵਿਦੁ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿਆ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਓ ਹਮ ਤੋ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਾਪ ਤੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਭਾਖਿਆ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸ ਕਰਤੇ ਕੀਵਡਿਆਈਬਡੀ ਹੈ ਸਾਚ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਮਨੇ ਸਤ ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ੨॥੧੮॥ ੪੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਸਾਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਭਾਈ ਠਾਂਢਿ ਪਾਈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਮੇਰੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਾਪ ਦੂਰ ਕੀਆ ਤਬ ਹਮਾਰੇ ਭਾਣੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਠੰਢ ਪੈਗਈ ॥

ਅਪਣੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਆਪੇ ਰਾਖੇ ਜਮਹਿ ਕੀਓ ਹਟਤਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਉ ਸਭ ਅਪਨੇ ਜਾਨਕੈ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਨੇ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਕੀ ਵਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜਮ ਕੋ ਬੰਦ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਮ ਕੋ ਤਾੜ ਕਰ ਹਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰੀਐ

ਭਾਈ ਦੁਖੁ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚਰਣ(ਉਰ)ਬਡੇ ਜਾਨ ਕਰ ਹਮਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਿਮਰਣਾ ਕਰੀਏ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ । ਦੁਖੋਂ ਔ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਸਰਣੀ ਊਬਰੈ ਭਾਈ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਕੋਈ ਰਚਿਆ ਹੈ ਹਮ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਹੋਇ ਕੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣੁ ਸਮਰਥੁ ਸੋ ਭਾਈ ਸਚੈ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਕਾਰਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਰਣੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੀ ਸੋਭਾ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ਭਾਈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਧਿਆਈਏ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਨ ਕਰਣੇ ਸੇ ਮਨ ਔ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋਂ ਹਮ ਤੋ ਹਰੀ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣੇ ਵਾਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਸਰਉ ਨਾਹੀ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਮਨੇ ਮਨਇਛਤ ਫਲੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦੁ ਕਾ ਤਾਪ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਿਆ ਸਭ ਪਰਵਾਰੀ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਐਸੇ ਦਿਆਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਮਿਟ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮੰਗਲ ਰਸ ਰੂਪਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰ ਔ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਹਮਨੇ ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਉਧਰਿਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੋ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪਤ ਰਖੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਸਾਰਾ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਰੀ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਬਹੁਤ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਉ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਖਵਾਲਾ ਹੋਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਆ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜੀ ਬਾਜੀ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਾਪੁ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਟਾਇਆ ਜਨ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਾਈ ॥

ਤਾਪ ਜੋ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਕੀਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਨੇ ਲਾਜ ਰਖਾਈ ਹੈ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਏਹੁ ਸਭ ਫਲ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਪ੍ਰਭ ਦੋਵੈ ਸਵਾਰੇ ਹਮਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਸਮਰਥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੋਵੇਂ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ ਗੁਣ ਔਗੁਣ ਨਹੀਂ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ । ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਟਲ ਬਚਨੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਅਟਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਤੈਨੇ ਅਪਨਾ ਸਫਲ ਹਾਥ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ ਸਭਿ ਤਿਸਕੇ ਕੀਏ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥

ਜੋ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦੇਵ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਹਾਈ ਹੈ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਪੂਰਨ ਭਈ ਬਡਾਈ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੱਗਜਾ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਭੀ ਸੋਭਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ॥ਗੁਰਿਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਸਭ ਰਾਖੀ ਹੋਇ ਸਰਬਦਇਆਲ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਪੂਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਿਓਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰੀ ਰਾਖ ਲਈ ਹੈ ਔ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕੁਟੰਬ ਪਰ ਦਯਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ॥ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਕੈਸਾਹੈ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੫੦ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੰਠ ਲਾਇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕੋਂ ਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੰਠ ਸਾਥ ਲਾਇ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥੨੨॥੫੦॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਔ ਸਤਿਸੰਗ ਕੋ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਿ ਪੰਚਹੁ ਨਹੀ ਸਹਸਾ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਹਮ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜਗਜਾਸਾ ਧਾਰਕੈ(ਪੰਚਹੁ)ਪੰਡਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤੋ ਉਨੋਂਨੇ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਸੰਸਾ ਨ(ਚੁਕਾਇਆ)ਦੂਰਕੀਆ॥

ਸਿਕਦਾਰਹੁ ਨਹ ਪਤੀਆਇਆ ॥

ਪੁਨਾ ਸਰਦਾਰ ਅਰਥਾਤ ਜੋਤਸੀਆਂ ਭੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀਆਇਆ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਨਾ ਕੀਆ ॥

ਉਮਰਾਵਹੁ ਆਗੈ ਝੇਰਾ ॥

ਔ ਉਮਰਾਵ ਜੋ ਦੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਭੀ ਝਗੜਾ ਕੀਆ ਤੋ ਭੀ ਨਿਬੇੜਾ ਹੂਆ ਨਹੀਂ ॥

ਮਿਲਿ ਰਾਜਨ ਰਾਮ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤੋ ਸਭ ਨਿਬੇੜਾ ਹੂਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸੁਭਾਸੁਭ ਕਰਮ ਸਭ ਨਿਪਟ ਗਏ ॥ ਵਾ ਔਰ ਅਰਥ ਤੋ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਕਰਨਾ ਉਮਰਾਵ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਜਬ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਆਪਨਾ (ਝੇਰਾ) ਝਗੜਾ ਕਹਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਿਲਾਕੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸੇ ਚੌਰਾਸੀ ਫਿਰਨੇ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਹੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਬ ਢੂਢਨ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੋਬਿਦ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਸਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਢੂੰਢਨੇ ਕੋ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੇਸ੍ਵਾਮੀਹੈਂ ਸੋਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਹਮਕੋਮਿਲੇਹੈਂ ॥

ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਤਾ ਸਗਲੀ ਮਿਟੀ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤਬ ਸਗਲੀ ਪੁਕਾਰ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ॥

ਲਬਧਿ ਆਪਣੀ ਪਾਈ ॥ ਤਾ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ (ਲਬਧਿ) ਖੋਜ ਰਹੇ ਥੇ ਸੋ ਆਪਣੀ ਵਸਤੁ ਜਬ ਪਾਇ ਲਈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਬ ਸਰੂਪ ਵਸਤੁ ਪਾਈ ਤਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਕਹਾਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਕਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਚਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਹ ਸਾਚ ਨਿਆਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ਊਹਾ ਸਮ ਠਾਕੁਰ ਸਮ ਚੇਰਾ ॥

ਤਹਾਂ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਮੈਂ ਸਚੇ ਨਿਆਉਂ ਕਾ ਨਿਬੇਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਹਾਂ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾ ਨਿਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਹਾਂ ਸਮਾਨ ਹੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਔ ਸਮਾਨ ਹੀ ਦਾਸ ਹੈ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥ ਬਿਨੁ ਬੋਲਤ ਆਪਿ ਪਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਵਹਾਂ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਤੋ ਏਕ (ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲਿਆਂ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਜਗਜਾਸ਼ੁਓਂ ਕਾ ਸੰਤ ਆਪ ਪਹਿਚਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਥਾਨ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥ ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਗਾਜਾ ॥

ਸਰਬ ਥਾਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਸਤਸੰਗ ਸਥਾਨ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਾਵ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੫੧॥

ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਚਤਰਾਈ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਇਕੈ ਹੀ ਹੰਤਾ ਗਵਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੫੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਹੁ ॥ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇਹੁ ॥

ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੋ ਬਸਾਵੋ ਔ ਘਰ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੁ ਕਹਿਆ ॥ ਸੋ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਲਹਿਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਸਚਾ ਸੁਖ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਲੀਆ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਅਪੁਨਾ ਹੋਇਓ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਅਨਦ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ
ਮੰਗਲ ਸਿਉ ਘਰਿ ਆਏ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਉ ਹੀ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਔ ਕਲਿਆਨ ਮੰਗਲ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਚੀ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ ॥ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਮਨਿ ਓਮਾਹਾ ॥ ੨ ॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਓਮਾਹਾ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਪਰਾਛਤ ਲਾਥੇ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪਾਪ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥ ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮਾ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ਕੈ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ॥ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੈ ਜੈਕਾਰਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਤੀਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੈ ਸਾਥੇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਭੈ(ਲਾਥੇ)ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥੪॥੨॥੫੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਪੂਰੀ ਲੋਚ ਹਮਾਰੀ ॥

ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔ ਹਮਾਰੀ ਇਛਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਏ ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਤੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਮਨ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਅਰ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੀਐ ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਉਠਤਿਆਂ ਬੈਠਤਿਆਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਈਏ ਔ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰੀਏ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਧਰਮ ਕੀ ਪਉੜੀ ਕੋ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਰਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਧਰਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਇਕ ਪਉੜੀ ਹੈ ਕੋਈ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਕਲ ਰਾਖੀ ॥

ਹਮਤੋ ਸਦੀਵ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰ ਸਾਮ੍ਹਥ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਸਕਤੀ ਪੂਰੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਾਖੀ ਹੂਈ ਹੈ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਾਚੀ (ਸਾਖੀ) ਸਿਖਿਆ ਸੁਣੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਘਨ ਬਿਨਾਸਨ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਾਸਨ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਬਿਘਨੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਔ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਿਨਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਖੋਏ ਪਾਪ ਭਏ ਸਭਿ ਪਾਵਨ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫੩ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ ॥ ਘਰੁ ਲਸਕਰੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਇਹੁ ਘਰ ਸਰੀਰ ਔ ਲਸਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਰਖਵਾਲੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੁਮ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਹਮਾਰੇ ਰਾਖੇ ਹੂਏ ਹੋ ਹੇ ਦਿਆਲ ਸਭ ਤੇਰੇ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲੂ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਅਨਦਿ ਰਹਉ ਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ਭਉ ਕਤਹਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਸਰਨ ਹੋਇਕੇ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂਆ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਸਾਮ੍ਹਥ ਕੀ ਚਰਣ ਸਰਣ ਹੂਏ ਤੇ ਭੈ ਕਹੀਂ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਤੇਰਿਆ ਦਾਸਾ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਉਸਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੇਰਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਭਗਤੀ ਕੀ ਅਬਚਲ ਨੀਂਵ ਉਸਾਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਬਲੁ ਧਨੁ ਤਕੀਆ ਤੇਰਾ ॥ ਤੂ ਭਾਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹਮਰਾ ਬਲ ਔ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰਾ ਹੀ(ਤਕੀਆ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਸੋ) ਤਿਸ ਤਿਸ ਕੋ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਦੀਆ ॥ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਥੀਆ ॥ ੩ ॥

ਔ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਤੁਮਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣ ਔ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਾਈ ॥ ਸਭ ਉਠਿ ਲਾਗੀ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਜਿਸਕੇ ਸਹਾਈ ਹੂਏ ਹੋ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਠ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਨਾਨਕ ਗਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫੪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਧਿਆਈਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ (ਮੰਗਲੁ) ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਰਹੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫੪ ॥

ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦਾ ॥

ਮਨ ਭਾਵਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਸੁਖ ਔ ਅਨੰਦ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਤਾ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਬ ਕਿਰਪਾ (ਧਾਰੀ) ਕਰੀ ਤਬ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਮੁਕਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬੀਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਬ ਮਨ ਲੀਨ ਹੂਆ ਤੌ ਨਿਤ ਹੀ ਏਕ ਰਸ ਬਾਜੇ ਬਜੇ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ॥ ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਓਟ ਬਲ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਸੇ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਸਭ ਕਨੌਡ ਦੂਰ ਹੂਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਹਮ ਲੋਕ ਕੁਰੀਤੀਯੋਂ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਮਨੇ ਪੇਮੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਹਰਿ ਹਸਕ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾਟਿਆ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸਾ ॥ ਮਨ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥

ਹਮਰੇ ਗਲੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ਹੈ ਅਬ ਸਭ ਆਸਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਹ ਪੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ (ਸੋਈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਸਾਮ੍ਰਥ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ॥ ਸਭਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਭ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਅਟਲ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੫੫ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ (ਅਟਲ) ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਦੁਖ ਕਰ ਜੋ ਪਰਵਾਰ ਦੁਖੀ ਥਾ ਸੋ ਜਬ ਤਾਪ ਉਤਰਿਆ ਤੌ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਢਿ ਪਾਈ ਕਰਤਾਰੇ ॥ ਤਾਪੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਪਰਵਾਰੇ ॥

ਕਰਤਾ ਨੇ ਠੰਢ ਪਾਈ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਤਾਪ ਛੋਡ ਗਇਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਸੁਖੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹੈ ਰਾਖੀ ॥ ਸਰਣਿ ਸਚੇ ਕੀ ਤਾਕੀ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਨੇ (ਸਚੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਤਾਕੀ ਹੈ ਤਬ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ ਹੋਆ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਪਜੇ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰਾ ਆਪ ਰਾਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਾਂਤੀ ਔ ਸਰਬ ਸੁਖ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਉਤਪੰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਘਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਦਾਰੂ ॥ ਤਿਨਿ ਸਗਲਾ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੂ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਦਾਰੂ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਾਪ ਨੇ ਸਗਲਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਬਾਤ ਸਵਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਤਿਸ ਕਿਰਪਾ ਨੇ ਸਗਲੀ ਬਾਤ ਸਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥ ਹਮਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਅਪਨਾ ਬਿਰਦ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਗੁਨ ਔਗਣ ਕੁਛ ਬਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਭਇਓ ਸਾਖੀ ॥ ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਸਾਖੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਲਜਿਆ ਰਖ ਲਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬੋਲਾਇਆ ਬੋਲੀ ਤੇਰਾ ॥ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਣੀ ਗਹੇਰਾ ॥

ਅਬ ਤੋ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬੁਲਾਂਇਆ ਹੂਆ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕੀ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਹੇ ਸਾਖੀ ਗੋਪਾਲ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਤੈਨੇ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੬ ॥

ਤਿਸਕੀ ਸਾਖੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਏਕ ਖੁਰਦਨਾਂ ਪੁਰ ਜੋ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਸੇ ਪਾਂਚ ਕੋਸ ਉਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਗ੍ਰਾਮ ਸੇ ਦੋ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਏਕ ਬ੍ਰਿਧ ਜਾਤੀ ਔ ਏਕ ਨਜੂਨ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਦੋਊ ਗਏ ਥੇ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬ੍ਰਿਧ ਬੀਮਾਰ ਹੂਆ ਤੋ ਦੂਸਰੇ ਨੇ ਅਤੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੋ ਜਬ ਰਾਜੀ ਹੂਆ ਤਬ ਅਪਨੀ ਬੇਟੀ ਕਾ ਸਾਕ ਦੇਣਾ ਕਹਾ ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਾਮ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕਾ ਭਰਮਾਇਆ ਹੂਆ ਮੁਕਰ ਪੜਾ ਤਬ ਝਗੜਾ ਹੂਆ ਤੋ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਗਾਹੀ ਮਾਂਗੀ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਗੋਪਾਲ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਬ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਹਾ ਵਹੁ ਆਇਕੇ ਸਾਖੀ ਦੇ ਤੋ ਤੇਰਾ ਸਾਕ ਪੱਕਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗਿਆ ਧਰਨਾ ਲਾਇਕੇ ਸਾਥ ਲੈਆਯਾ। ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਸਾਖੀ ਦੇਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀ। ਭਗਤਮਾਲ ਮੈਂ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਖਲੋਆ ॥ ਵਾਲੁ ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਆ ॥

ਇਸ ਤੀਰਥ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬੀਚ ਤੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖਲੋਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਕਥੀ ਰੋਮ ਭੀ ਵਿੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਸਭ ਬਿਘਨ ਸ਼ਨਾਨ ਸੇ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮਜਨੁ ਗੁਰ ਆਂਦਾ ਰਾਸੇ ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸ਼ਨਾਨ ਹਮਾਰਾ ਰਾਸ ਆਣਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰੁ ਨੀਕਾ ॥
ਜੋ ਨਾਵੈ ਸੋ ਕੁਲੁ ਤਰਾਵੈ ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ ਹੈ ਜੀਕਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਸਰੋਵਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਤਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕਾ ਕਲਿਆਣ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਗੁ ਗਾਵੈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜੇ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥

ਔ ਤੀਰਥ ਕਾ ਸਭ ਜਗਤ ਆਗੇ ਭੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਗਾਵੈਗਾ ਵਹੁ ਜਗਤ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲੋਂ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਇ ਆਏ ॥ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਏ ॥ ੨ ॥

ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਨਾਇ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇ (ਸਲਾਮਤਿ) ਇਸਥਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸਹੀ (ਸਲਾਮਤਿ) ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਸਹਿਤ ਨਾਇ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਆਇ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਸਰੋਵਰ ਨਾਵੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਸੰਤ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਨਾਵੈਗਾ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਮ-ਗਤੀ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਨੇ ਵਾਰਾ ਹੋਵੈਗਾ ਨਾ ਵਹੁ ਜਨਮ ਕੇ ਪੁਨਾ ਆਵੇਗਾ ਨਾ ਵਹੁ ਮਰ ਕੇ ਜਾਏਗਾ। ਤਾਤਪਰਯ ਇਹ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਜਪੇਗਾ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣੋਂ ਅਨਰਥੋਂ ਸੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥੩॥

ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰੁ ਸੁਜਾਨੈ ॥ ਜਿਸੁ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੈ ॥

ਇਸ ਬੇਦ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਸੋ ਜਾਨੈਗਾ ਜਿਸ ਪਰ ਭਗਵੰਤ ਦਿਆਲ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਤੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸ਼ਰਣ ਨੇ ਸਭ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਅਰ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਣਤੀ ਮਿਟਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਬਾਹੀ ਪੂਰੀ ॥ ਕਾਈ ਬਾਤ ਨ ਰਹੀਆ ਊਰੀ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਤੱਗਿਆ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਬਾਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਕੋਈ ਬਾਤ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ (ਊਰੀ) ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਭਾਵ ਸੇ ਸੰਤ ਪੂਰਣ ਕਾਮ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੁ ਚਰਨ ਲਾਇ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਇਕੇ ਦਾਸ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਹਰ ਵਕਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਹੀ ਸੰਭਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਾ ਸਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਜਿਉ ਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਪਾਲਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਮ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹੀ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਪਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਦਾਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗਾਵੈ ॥ ਸਾਧਾ ਕੀ ਧੂਰੀ ਨਾਵੈ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨ੍ਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਆਪੇ ਦੀਆ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਹਾਰ ਰਖਿ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਆਪ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮਰਥ ਕਰਣਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਰਾਖਲੀਆ ਹੈ॥॥੩॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਦਰਸਨ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਪੂਰਨ ਤਿਨਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ॥ਪੁਨਃਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ੪ ॥ ੮॥ ੫੮ ॥

ਹੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਸਰਣ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੫੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਚਰਣੀ ਲਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਪਾਇਆ ॥

ਹਮਕੋਂ ਤੋ ਗੁਰ ਪੂਰਿਓਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਗੀ ਔ ਨਿਤ ਕਾ ਸਹਾਈ ਹੈ ਸੋ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ॥

ਜਹ ਜਾਈਐ ਤਹਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਜਹਾਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹਮ ਸੁਖੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਸਦਾ ਸੁਭਾਈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸਗਲੇ
ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦਾ ਜੋ ਸੋਭਨੀਕ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੁਮ ਗਾਵੋ ਤਿਸਤੇ ਮਨ ਇੱਛਤ ਸਭ ਫਲੋਂਕੋ ਪਾਵੋਗੇ॥ਪੁਨਃਗੁਨੋਂਕਾ ਗਾਵਨਾ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ ॥ ਹਮ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰੇਨਾਰਾ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਨਰਾਇਣ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਨੇ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਬਸਾਇ ਦੀਨੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ਸਦ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਰਖਵਾਲਾ ॥

ਸਦਾ ਜੀਅ ਕਾ ਸੰਗੀ ਰਖਵਾਲਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਦਿਨ ਰਾਤ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਏਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਤਿਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥

ਜਿਸਕੋ (ਪੁਰਖੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਮ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਦੇਵੇ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਤਿਸੀ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਰਣ ਆਕਰ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਮਦੂਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆਹੈ॥੪॥੯॥੫੯॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੀ ॥

ਅਬ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਭ ਬਾਤ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਇਕੇ ਬਿਆਪ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਭਇਆ ਇਸਨਾਨਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਇਸੀ ਸੇ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਸਾਥ ਇਸਨਾਨ ਭਇਆ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਊਪਰ ਸੇ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਚਰਨ ਕਵਲ ਰਿਦ ਧਾਰੇ ॥ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ
ਤਿਲਕਾ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੇਹੈਂ ਤਬ ਕਾ ਬਿਘਨ ਕੋਈ ਰੰਚ ਮਾਤ੍ਰ ਲਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਰ ਤਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਏ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਸਭ ਹੋਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਖੋਟੀ ਮਤ ਸੇ ਉਤਪਤ ਹੋਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਸੇ ਸੋ ਖੋਏ ਗਏ ਹੈਂ ਔ ਸਭੀ ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਦਾਸਿ ਸਰੋਵਰ ਨਾਤੇ ਸਭ ਲਾਥੇ ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋ ਨ੍ਹਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ (ਕਮਾਤੇ) ਕੀਏ ਹੁਏ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਈਐ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਧਿਆਈਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਨਿਤ ਗਾਈਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਕੇ ਵਾਸੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਏ ॥ ੩ ॥

ਇਸੀਤੇ ਮਨਇਛਤ ਫਲੋਂਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋਗੁਰੂਪੂਰਾਮਿਲਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਰਿਦੇਮੈਂ ਭਗਵੰਤ ਕਾਧਿਆਨ ਕਰਤੇਹੈਂ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਆਨੰਦਾ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥਮਿਲਕੇ ਤਿਨਕੋ ਗੋਪਾਲਕਾਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਹੁਆ ਹੈਪ੍ਰਮਾਨੰਦਸਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰਕੋ ਜਪ ਜਪਕੇ ਭਗਤ ਜੀਵਤੇਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੯੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਕਾ ਬਿਰਦ ਜਾਨਕੇ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਆਦਿਕੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੯੦ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਬਿਜੋਗ ਕਰ ਸਾਵਣ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਿਰਹ ਨਿਬੇਦਨ ਕਰਤੇਹੈਂ। ਸੋ ਤੋ ਅਰਥਸੁਗਮਹੈ॥ਪੁਨਃਜੋਅੰਤਰੀਵਅਰਥਹੈਸੋ ਜਗਜਾਸੂਅਪਨਾਹਾਲ ਵੈਰਾਗਕੀਸਿਥਲਾਈਪਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋਸੁਨਾਵਤੇਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸ ਛਤ੍ਰ ਮੇਘ ਘਟਾ ਘਟ ਦਾਮਨਿ ਚਮੁਕਿ ਡਰਾਇਓ ॥

ਸਰਬ ਓਰ ਮੈਂ(ਛਤ੍ਰ)ਛਤ੍ਰਾਕਾਰ ਮੋਹ ਰੂਪ ਮੇਘੋਂ ਕੀ ਘਟਾਹੋਰਹੀ ਹੈ ਵਹੁ ਘਟਾਕੈਸੀ ਹੈਗਜਾਨਪਵਨ ਸੇ ਬਿਨਾ(ਘਟ) ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਨੇ ਵਾਲੀ ਔ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਬਿਜਲੀ ਭੀਚਮਕਕੇ ਡਰਾਇਓਹੈਅਰਥਾਤਅਪਨਾਚਮਤਕਾਰਵਿਖਾਕੇ ਹਮਕੋਡਰਾਵੇਹੈ॥

ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਨੀਦ ਨਹੁ ਨੈਨਹ ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਹੈ ਔ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਨੈਨੋਂ ਮੈਂ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਹਮਾਰਾ ਸਾਖਜਾਤਜੋ ਹੋਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੋਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਣਿ ਨਹੀ ਸੰਦੇਸਰੋ ਮਾਇਓ ॥ ਏਕ ਕੋਸਰੋ ਸਿਧਿ ਕਰਤ
ਲਾਲੁ ਤਬ ਚਤੁਰ ਪਾਤਰੋ ਆਇਓ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅਵਤੋਂ ਵੇਦਾਂਤ ਵਾਕ ਰੂਪ ਸਨੇਹਾ ਭੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਸੁਨਿਆ ਹੈ॥ਜਬ ਪਿਆਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਤਰਫ ਏਕ ਅੰਨ ਮੈਂ ਕੋਸ ਕੋ(ਸਿਧਿ ਕਰਤ) ਲੰਘ ਕਰ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਪ੍ਰਾਣ ਮੈਂ ਮਨੋ ਮੈਂ ਵਿਗਜਾਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਰ ਕੋਸ਼ ਰੂਪ (ਪਾਤਾਂ) ਪੜਦਾ ਆਗੇ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਇਹੁ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰੋ ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਸੁਖਦਾਇਓ ॥

ਏਹ ਜੋ ਅਪਨਾ ਆਪਬ੍ਰਹਮਅਤੀ ਪਜਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂਕਰਬਿਸਰ ਜਾਇ ਜੋ ਸਰਬ ਗੁਨੋਂਕਾ ਔਸਰਬਸੁਖੋਂਕਾਦੇਨੇਹਾਰਾਹੈ॥

ਮੰਦਰਿ ਚਰਿ ਕੈ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰਉ ਨੈਨ ਨੀਰਿ ਭਰਿ ਆਇਓ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਚੜਕੇ ਮਾਰਗ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਮੇਰੇ ਨੈਨੋਂ ਮੇਂ ਜਲ ਭਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਠਨਤਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਗਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੋ ਬਡਾ ਕਠਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਹਉ ਭੀਤਿ ਭਇਓ ਹੈ ਬੀਚੋ ਸੁਨਤ ਦੇਸਿ ਨਿਕਟਾਇਓ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਛੰਨ ਹੰਕਾਰ ਕੀ ਕੰਧ ਕਰਕੇ (ਬੀਚੋ) ਭੇਦ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਕਟ ਸਮੀਪ ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਸੁਨੀਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਮ ਬ੍ਰਿਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ॥

ਭਾਂਭੀਰੀ ਕੇ ਪਾਤ ਪਰਦੋ ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ ਦੂਰਾਇਓ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ ਨਿਕਟ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਭੰਭੀਰੀ ਕੇ ਪਰ ਕਾ ਪੜਦਾ ਵਸਤੂ ਅਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇਬੀਚਹੋਵੈ ਤੋ ਭੀ ਵਸਤੂ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ਭੰਭੀਰੀ ਏਕ ਉਡਨੇ ਵਾਲਾ ਜਨਾਵਰ ਹੈ ਉਸਕਾ ਪੰਖ ਅਤੀ ਸੂਖਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਰਬ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸਗਰੋ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇਓ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਤਉ ਦਇਆਰੁ ਬੀਠਲੋ ਪਾਇਓ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿਆਲ ਹੂਆ ਤਬ ਹੰਤਾ ਰੂਪ ਕੰਧ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦੂਰ ਕਰੀ ਅਰ ਅਗਿਆਨ ਜਨ ਸਭ ਦੁਖ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਤਬ ਮੈਨੇ ਦਿਆਲੂ ਬੀਠਲਾ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਭੁ ਰਹਿਓ ਅੰਦੇਸਰੋ ਮਾਇਓ ॥ ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਓ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਤੋ ਸੰਸਾ ਸਭ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਚਾਹਤੇ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਕੌਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਗੁਨਾ ਨਿਧਿ ਰਾਇਓ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੫੧ ॥ ੬੧ ॥

ਸੰਪੂਰਣ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ੬੧ ॥

ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਈ ਬਹੋੜੁ ਬੰਦੀ ਛੋੜੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਦੁਖਦਾਰੀ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਔ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਛੋਡਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਅਰਥ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੋੜ ਭਾਵ ਸੇ ਸਫਲੀ ਕਰ ॥

ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਧਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਲੋਭੀ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਕੁਛ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਨਾ ਧਰਮਹੀ ਜਾਨਤਾਹੂੰ ਮੈਂਤੇਲੋਭੀਹੂੰਔਮਾਯਾਕੀਪ੍ਰੀਤਹੀਅੰਤਸ਼ਕਰਣਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੁਈਹੈ॥

ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਇਹ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਝੂਠਾ ਨਾਮ ਪੜ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ (ਇਹ) ਇਸਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨ ਕੈ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਮ ਧਰੀਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤੁਮਹੀ ਉਧਾਰਤੇਹੋ ਯਥਾ 'ਨਾਮਧਰੀਕ ਉਧਾਰੇ ਭਗਤਹਿ ਸੰਸਾ ਕੌਨ' ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਿਮਾਣਿਆ ਤੂ ਮਾਣੁ ॥ ਨਿਚੀਜਿਆ ਚੀਜ ਕਰੇ
ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣਿਆਂਕਾ ਮਾਣ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਨਾਲਾਇਕੋਂ ਕੋ ਲਾਇਕ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ।ਇਸੀਸੇਤੇਰੀਸ਼ਕਤੀ ਊਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜੈਸਾ ਬਾਲਕੁ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ਲਖ ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵੈ ॥

ਜੈਸਾ ਬਾਲਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਲਖ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਝਿੜਕੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਬਹੁੜਿ ਪਿਤਾ ਗਲਿ ਲਾਵੈ ॥

ਤਿਨ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝਿੜਕਤਾ ਭੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਤਿਸਕੋ ਗਲ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪਿਛਲੇ ਅਉਗੁਣ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਗੈ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਪਿਤਾ.(ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥ ਤਿਸਕੇ ਪਿਛਲੇ ਔਗਣ ਤੋ ਸਭ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਕੋ ਸੁਭ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮ ਬਾਲਕੋਂ ਕੇ ਔਗਣ ਬਖਸ਼ ਕਰ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਾਵੋ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਤਾ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅੰਤਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਜੋ ਤੂੰ ਸਭ ਬਿਧੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਕਿਸ ਪਾਸ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਕਹਿਕੇ ਸੁਣਾਈਏ ॥

ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ ਨ ਭੀਜੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਪੈਜ ਰਖਾਈਐ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਕਥਾ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਪਰ ਤੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਧਾਰਨਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਸੀ ਤਰਾਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਰਖਾਈਏ । ਭਾਵ ਸੇ ਸ਼ਰਨਾਗਤ ਪਾਲ ਏਕ ਤੂਹੀਂਹੈ । ਪ੍ਰਸ਼ਨ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਿਸੀ ਔਰ ਕੀ ਓਟ ਲੈ ਲੈ ? ਉਤਰ ॥

ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਸਗਲੀ ਦੇਖੀ ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਹਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਔਰ ਕੀ ਓਟ ਤੋ ਮੈਨੇ ਸਭ ਦੇਖ ਲਈ ਹੈ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਏਕ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ (ਰਹਾਈਐ) ਰਖੀਏ ॥ ੩ ॥

ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਆਪੇ ਸੁਣੈ ਬੇਨੰਤੀ ॥

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਘਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਜੇ ਤੂੰ ਦਿਆਲ ਹੋਇਕੈ ਆਪ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਣ ਲੇਵੇ ਅਰ ਸੁਣ ਕਰ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸਭ ਚੂਕੈ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤੀ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੈ ਤੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਚੂਕੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਵੈ । ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮਾਨ ਕੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਮਿਲਾਏ ਤੋ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਵਸੰਤੀ ॥ ੪ ॥ ੧੨॥ ੯੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਖਧੀ ਕੋ ਜਬ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਵਸਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੀ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੯੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਦੁਖ ਕਲੇਸ ਸਭਿ ਨਾਠੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਸਿਮਰ ਕੇ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔ ਦੁਖ ਤਥਾ ਸਰ੍ਵ ਕਲੇਸ਼ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਧਿਆਵਤ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਂਠੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਪੁਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਿਆਂ੨ਸਭ ਕਾਮ ਹਮ (ਸਾਂਠੇ)ਗੰਢਲੀਏ ਭਾਵਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜਗਜੀਵਨ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੀਓ ਉਪਦੇਸਾ
ਜਪਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਜਗਜੀਵਨ)ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਮ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਮਨੇ ਜਪਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਵਾ ਸਮੂਹ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਕੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੈ॥

ਤੂਹੈ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸੁਨਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰਾ ॥

ਤੂੰ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਮੰਤ੍ਰੀ) ਸਲਾਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਤੂਹੀਂ ਸੁਨਤਾ ਹੈਂ ਤੂਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਸਮਰੱਥਹੈਂ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਕਿਆ ਇਹੁ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔ ਤੂੰ ਆਪੇ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਹੁ ਬਿਚਾਰਾ ਜੀਵ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰ ਸਕੇ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਮੈਂ ਕਿਆ ਮੁਖ ਕਰਕੇ (ਵਖਾਣੀ) ਕਹੂੰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤ ਭੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਅਚਰਜੁ ਤੁਮਹਿ ਵਡਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨ ਕਰ ਅਰ ਤੇਰੀ ਅਸਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਦੇਖਦੇਖਕੇ ਜੀਵਤਾਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਤਿ ਮਤਿ ਕੀਨੀ ਪੂਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਪਤਿ ਔ ਬੁਧੀ ਭੀ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਬਾਛਉ ਸੰਤਾ ਧੂਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੯੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਮੈਂ ਨਿਤਨੇਮ੍ਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਮੇਰੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਚਾਹਤਾ ਰਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥੧੩ ॥ ੯੩ ।

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥

(ਪੂਰਾ) ਪੂਜ੍ਯ ਜਾਨਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਨਮਸਕਾਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਸਭ ਕਾਮ ਹਮਾਰੇ ਸੁਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਤੈਨੇ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਨ ਤੈਨੇ ਸਰ੍ਵ ਹਮਾਰੀ(ਪੈਜ)ਪ੍ਰਤਗ੍ਯਾ ਵਾ ਆਦਰੋਜ ਸਵਾਰਦਈ॥੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੌ ਭਇਓ ਸਹਾਈ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ
ਕੀਨੇ ਕਰਤੈ ਊਣੀ ਬਾਤ ਨ ਕਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸਕੋ ਤੁੰ ਐਸਾ ਸਹਾਈ ਹੁਆਹੈਂ ਹੇਕਰਤੇ ਤੈਨੇ ਸਭਮਨੋਰਥਪੂਰਨਕਰਦੀਏਹੈਂ ਕੋਈ ਬਾਤਭੀ ਊਣੀਨਹੀਂ ਰਹੀਹੈ॥

ਕਰਤੈ ਪੁਰਖਿ ਤਾਲੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਪਿਛੈ ਲਗਿ ਚਲੀ ਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਤੈਨੇ ਹੀ ਤਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਦਿਵਾਇਆ) ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਪੀਛੇ ਸਭਮਾਇਆ ਲਾਗ ਚਲੀ ਹੈ ॥

ਤੋਟਿ ਨ ਕਤਹੂ ਆਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਤੋਟ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਐਸੇਹੀ ਰੀਤੀ ਭਾਵਤੀਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਕੋਸ ਪਰੇ ਰਖੀ ਹੈ ਔ ਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਨੇ ਛੀ ਕੋਸ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸਜੀਕੇ ਦੜਵਾਜੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨੀ ਲਾਇਕੇ ਚਾਰੋਂ ਦਰਵਾਜੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਰ ਦੀਏ ਅਬ ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਸੇ ਲਛਮੀ ਆਵਤੀ ਨਿਖੁਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਕਰ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਘਰ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਸੇ ਦਯਾਵਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਗੁਸਾਈ ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਤਿਸ ਤੇਰਾ ਧੰਨਜਥਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਪੂਰੀ ਖਾਂਨ ਪਾਨ ਪਹਿਰਾਨ ਕੀ ਬਨਤ ਬਨਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਭਾਰੋ ਸੁਆਮੀ ਮੋਰਾ ॥ ਇਹੁ ਪੁੰਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤੇਰਾ ॥

ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਭਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਔ ਜਿਤਨਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪੁੰਨ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਸਰਬ ਫਲਾ ਪੁੰਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੬੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੰਪੁਰਨ ਫਲੋਂ ਕੋ ਇਸ ਧਿਆਵਨੇ ਰੂਪ ਪੁੰਨਕਰਕੇਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੬੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕਾ ਫੰਲੁ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਤੇ ॥ ਸਭਿ ਉਤਰੇ ਪਾਪ ਕਮਾਤੇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ (ਨਾਤੇ) ਨਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਪਾਪ ਕਮਾਏ ਹੁਏ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨਾ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਨੇ ਦਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਹੁ ਸ਼ਭ ਦਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਸਭ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੇ ॥ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਸਭਿ ਥੋਕ ਉਬਾਰੇ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਸੁਖ ਔ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਔ ਸੁਖ ਕੀ (ਖੇਮ) ਰਖਜਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਧਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਦੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਇਹੁ ਕੇਵਲ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਜਿਉਂ ਕੇ ਤਿਉਂ ਰਖੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸੇ ਉਪਦ੍ਰੇਂ ਸੇ ਜਿਉਂ ਕੇ ਤਿਉਂ ਰਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਲਾਥੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਇਓ ਸਾਥੀ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਮੈਲ ਲਾਥੀ ਹੈ ਔ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹਮਾਰਾ ਸਾਥੀ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੬੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਮਰਥ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਸੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੬੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਦਯਿ ਵਸਾਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਘਰ ਪ੍ਰੇਰਕ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਵਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਸੋ ਰਿਦਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਤਾ ਸਹਸਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਤਬ ਸਪੂਰਨ ਸੰਸਾ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹ ਸਭ ਹਰੀ ਨਾਮਕੀ ਵਡਜਾਈ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰ ਪੁਰਿਓਂ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਹਮ ਆਠ ਪਹਰਹੀਵਾਹਗੁਰੂਕੇਗੁਨਗਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ਜਨ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕਥਾ ਅਕੱਥ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬਜੰਤ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਵਖਾਣੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਭੀ ਕਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰੇ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤੋ ਕਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥ ਪਾਛੈ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ॥

(ਆਗੈ)ਭਾਵ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਭੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥(ਪਾਛੈ)ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਔ ਰੱਛਜਾ ਕੋ ਗੁਰੋਂਨੇ ਹੀ ਕੀਆਹੂਆਹੈ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰੁ ਆਪੁਨਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਰੂਪ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਈ ॥
ਸੰਤਹੁ ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਹੁ ਸਭ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਨੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤੋ ਇਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਨ ਅਧਕ ਚੜਦੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੇ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ॥

ਸੁਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਭ ਆਪਨੇ ਸੱਜਨ ਕਰਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲਾ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਨੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬੭ ॥

ਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਨ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਨਿਹਚੇ ਕਰ ਸਾਚਿ ਰੂਪ ਹਰੀ ਪਤੀਆਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਖਵਾਰੇ ॥ ਚਉਕੀ ਚਉਗਿਰਦ ਹਮਾਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਜੋ ਰਖਜਾ ਕਰਨਹਾਰੇ ਕੀ ਨਜਾਈਂ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਚੌਂਕੀ ਹਮਾਰੇ ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਜਮੁ ਲਜਾਇ ਕਰਿ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਲਾਗਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜਮ ਲੱਜਤ ਹੋਇਕੈ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂ ਮੇਰੋ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਕਰੇ
ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂਹੀ ਮੇਰਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਤੈਨੇ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟਕੇ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਤਾਕੀ ਸੇਵ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਸੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਤੂੰ (ਅਬਿਨਾਸੀ) ਨਿਤ ਹੈਂ (ਤਾ) ਤਿਸ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ (ਕੀ) ਕਰੀ ਹੂਈ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨਦ ਕਰਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ॥ ਜਪਿ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬੮ ॥

ਇਸੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦਾਸ ਹੈਂ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਭੋਗਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕੇ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਆਸ ਪੂਰਨ ਹੂਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕੈ ਦੋ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ॥

ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥

ਹਮ ਅਪਨੇ ਗੁਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਸਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ ॥੧ ॥

ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਨੇ ਮਨਇਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋ ਹਮਾਰਾ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਰਖਿਜਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਕਾਰਣੋਂਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂਹੈ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਵਰ ਦੀਨੇ ॥ ਸਗਲ ਜੀਅ ਵਸਿ ਕੀਨੇ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਕੌ ਐਸੇ ਵਰ ਦੀਏਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵ ਹਮਾਰੇ ਵਸ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰਜ ਹਮਾਰੇ ਜੀਵਕੇਵਸ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਤਾ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੬੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਮਿਟਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੬੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ॥ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ ਤਾਪ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਏਕ ਰਸ ਵਾਜੇ ਵਜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦੀਨੇ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬੇਦਨ ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਗਵਾਈ ॥ ਸਿਖ ਸੰਤ ਸਭਿ
ਸਰਸੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਭ ਪੀੜਾ ਆਪ ਗਵਾਈ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇ ਸੋ ਸਭ ਸਿਖ ਸੰਤ (ਸਰਸੇ) ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮੰਗਹਿ ਸੋ ਲੇਵਹਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵਹਿ ॥

ਜੋ ਦਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਅਪਨਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੭੦ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੭੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥

ਸੋਈ ਕਰਾਇ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥ ਮੋਹਿ ਸਿਆਣਪ ਕਛੂ ਨ ਆਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਇਸਤੇ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਰਾਇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਿਆਣਪ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤਉ ਸਰਣਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੧ ॥

ਹਮ ਤੋ ਬਾਲਕੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ(ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਰਖਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ਲਾਗਾ ਕਰੀਂ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਤੂਹੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹੈ ਤੂਹੀ ਕਿਰਪਾਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ਹਮ ਸਭ ਜੀਵਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ਹੂਆ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਡੋਰੀ ਹਾਥਿ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਏਹ ਸਭ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਹੀ (ਧਾਰੇ) ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਨਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਧ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਡੋਰੀ ਤੁਮਾਰੇਹੀ ਹਾਥਮੈਂ ਹੈ ॥

ਜਿ ਕਰਾਵੈ ਸੋ ਕਰਣਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੭੧ ॥

ਜੋ ਤੁਮ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤੇ ਹੋ ਸੋ ਜੀਵ ਕੋ ਕਰਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਾ (ਸਰਣਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੭੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਪਰੋਇਆ ॥ ਸਭੁ ਕਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਹੋਇਆ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਰੋਇ ਲੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਸਭ ਕਾਮ ਹਮਾਰਾ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਪੂਰਨ ਜਾਕੇ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਅਰਾਧਿਓ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਯਾਹੈ ਆਠ ਪਹਰ ਹੀ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਕੋ ਅਰਾਧਯਾਹੈ ਇਸੀਤੇ ਮਨਇਛਤਫਲਪਾਯਾਹੈ॥
ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਅੰਕੁਰੁ ਜਾਗਿਆ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਲਾਗਿਆ ॥
ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਪੂਰਬਲਾ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਅੰਕੁਰ ਭਾਵ ਪੁੰਨ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰਾਮਨਾਮਮੇਂਮਨਲਾਗਿਆਹੈ॥
ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੭੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸੂਖਮ ਭਗਵੰਤ ਕੇਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੭੨ ॥ ਸੰਤਨ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤਾਰਿਆ ॥ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥
ਮੰਦਾ ਕੋ ਨ ਅਲਾਏ ॥ ਸਭ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ੧ ॥
ਕੋਈ ਤਿਨਕੋ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਉਨਕਾ ਧੰਨਬਾਦ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤਹੁ ਸਾਚੀ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ
ਹਾਥਿ ਤਿਸੈ ਕੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸਰਨ ਸਾਚੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਸਭ ਤਿਸੀਕੇ ਹਾਥ ਮੈ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂਅੰਤਰ ਹੋਇਕੈਪ੍ਰੇਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਕਰਤਬ ਸਭਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰੇ ॥
ਤਿਨ ਕੇ ਸਭ ਕਰਮ ਹਰੀ ਨੇ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਣੁ ਯਾਦ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੭੩ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਤਤ ਪਾਵਨੁ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ ਇਹੁ ਐਸੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਊਪਰ ਮੈਂ ਸੌ ਵਾਰੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ॥ ੨ ॥ ੯॥ ੭੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਮਿਟੇ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਇਹੁ ਲਹੁੜਾ ਗੁਰੂ ਉਬਾਰਿਆ ॥
ਪਹਿਲੇ ਭੀ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੈਨੇ ਹੀ ਸਾਜ ਕੇ ਸਵਾਰਿਆ ਥਾ ਏਹੁ (ਲਹੁੜਾ) ਬਾਲਕ ਅਬ ਭੀ ਆਪਨੇ ਹੀ ਉਪਦ੍ਰਵੋਂ ਸੇ (ਉਬਾਰਿਆ) ਰਖਜਾ ਹੈ ॥
ਅਨਦ ਕਰਹੁ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਅਨੰਦ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਜੀਆਕਾ ਦਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਸੁਭ ਚਿਤਵਨਿ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਰਾਖਹਿ ਪੈਜ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨੀ ਹੈ ਇਸ ਸੇਂ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਔ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ॥ ਪੂਰਨ ਕਲ ਜਿਨਿ ਧਾਰੀ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਪੂਰਨ ਚੇਤਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੭੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਮਨਇੱਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੨ ॥੧੦॥੭੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਮਾਤਾ ਨਿਕਸ ਕਰ ਜਬ ਅਰਾਮ ਹੁਆ ਤਬ ਸ਼ਬਦ ਕਹਾ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਲਕ ਕੇ ਰਾਖੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਸੀਤਲਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ ॥ ਬਿਘਨ ਗਏ ਹਰਿ ਨਾਈ ॥ ੧ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਤਲਾ ਰੋਕ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸਭ ਬਿਘਨ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ
ਭਗਤ ਅਪੁ ਨੇ ਕੀ ਸਭ ਜੀਅ ਭਇਆ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸਦੀਵ ਦਇਆਲ ਹੁਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੀ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਮਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਭ ਜੀਆਂ ਪਰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਾਥਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਲਾਥਾ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋਪ੍ਰਭੂਸਮਰਥ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੀ ਸੁਣੀ ਬੇਨੰਤੀ ॥ ਸਭ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵੰਤੀ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੭੫ ॥

ਜਬ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੀ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੌਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੭੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਧਿਆਏ ॥ ਮਿਲਿ ਕੁਸਲ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਆਏ ॥

ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਹਮਨੇ ਧਿਆਏ ਹੈਂ (ਕੁਸਲ) ਅਨੰਦ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਮੈਂਆਏਹੈਂ ॥

ਨਾਮੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਤਿਸੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਏਹੁ ਸਭ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ ॥ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿ ਸਭੋ
ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਧਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਸੇ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਤੁਮ ਤਿਸਕੋ ਅਰਾਧ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਭੀ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਵੋ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਗੀ ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਇਹੁ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਤਿਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੭੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਫਲ ਜੋ ਆਤਮਾਨੰਦਹੈਸੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੭੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਜਾਨਵਾਨੋਂ ਕਾ ਨਿਹਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਮੇਸਰਿ ਦਿਤਾ ਬੰਨਾ ॥ ਦੁਖ ਰੋਗ ਕਾ ਡੇਰਾ ਭੰਨਾ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਬ ਨਿਹਚੇ ਰੂਪ (ਬੰਨਾ) ਆਸਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਦੁਖੋਂ ਔ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਡੇਰਾ ਜੋ ਅਗਜਾਨਥਾ ਸੋਨਸ੍ਰਹੁਆਹੈ ॥

ਅਨਦ ਕਰਹਿ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਨਰ ਹੋਵੈ ਵਾ ਨਾਰੀ ਹੋਵੈ ਸਭ ਆਨੰਦ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਸਭ ਥਾਈ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪੂਰਨ
ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤਹੁ ਤਿਨਕੋ ਤੌ ਸਭ ਜਗਾ ਮੈਂ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹੁ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਜਗਾ ਮੈਂ ਬਿਆਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਆਈ ॥ ਤਿਨਿ ਸਗਲੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ ॥

ਆਦਿ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਈਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਬੇਦ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਿਟਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਵਖਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੭੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਮਿਹਨਵਾਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦਇਆਲੂਕਾ ਸਰੂਪਹੀਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇਹਰੀਸਾਚਕੋਰੀਵਖਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੁਆਹੁਆਭੀਅਚਾਰਜ ਬ੍ਰਿਤੀ ਧਾਰ ਕੈ ਹਰੀਨਾਮਕੋ ਸਿਮਰਨਕਰਤਾਹੈ ॥੨॥੧੩॥੭੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ (ਐਥੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਅਰੁ (ਓਥੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰਭੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਨੋ ਪਰ ਦਜਾਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਆਪਿ ਰਾਖੇ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਖੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ (ਸੁ) ਉਤਮ ਜਨ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ (ਭਾਖੇ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਜਿਸਕੋ ਬੇਦ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਊਪਰਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲੀ ਪੂਰਨੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਔ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਆ ॥ ਸਚੇ ਦਾ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥

ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹਮਾਰਾ ਸਹਾਈ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ(ਸਚੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾ(ਢੋਆ)ਮਿਲਾਪ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪਾਈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੭੮ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਹੁ ਭਗਤਿ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਲੈਣੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੭੮ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਾਣਾ ॥ ਤਾ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਰਮਾਣਾ ॥

ਜਬ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹਮਾਰਾ ਕਰਤਬ ਭਾਇ ਗਿਆ ਤਬ ਹਮਨੇ(ਰਮਾਣਾ)ਰਮਣ ਰੂਪਵਾਹਗੁਰੂਕੇਨਾਮਕੋਜਪਣਾਕੀਆਹੈ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤੱਗਜਾ ਰਾਖ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਥਿਰਥੀ ਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਇੱਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਆਸ ਕਰੀ ਹੂਈ ਖ਼ਜਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸੋਈ ਸੰਤੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕਾ ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਤ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤਾਕਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਰਵਣਾ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਲਾਥੀ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਮਨੇ ਆਠੋ ਪਹਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ (ਰਵਣਾ)ਉਚਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਖੈ ਰੂਪ ਠਗਬੂਟੀਮਨ ਸੇ ਉਤਰਗਈਹੈ॥

ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ ਸੰਤ ਸਾਧ ਭਏ ਸਾਥੀ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ(ਸਾਧ)ਸ੍ਰੇਸਟ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥੀ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਸਰਬਸੁ ਦੀਨੇ ਆਪਹਿ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਏ ਅਰ ਸਰਬ ਸ੍ਰੈਅਰਥ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਹਮਕੋ ਦੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਆਪਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਬ ਮਿਲਾਯਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਥੋਕ ਪੂਰਨ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੭੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਰਬ(ਥੋਕ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੪॥੧੫॥੭੯॥

ਜਬ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਨੇ ਦਿਲੀ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਲੀਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਤਬ ਵਹਾਂ ਸੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਸੁਲਹੀ ਨਾਮ ਪਠਾਣ ਚੜ ਕਰ ਆਇਆ ਤਬ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਆਪ ਕੇ ਊਪਰ ਚਢਾਈ ਕਰੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਆਪ ਭੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਰ ਧਨ ਰਖੋ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤਿਨ ਸਿਖੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਰੀਬੀ ਗਦਾ ਹਮਾਰੀ ॥ ਖੰਨਾ ਸਗਲ ਰੇਨੁ ਛਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗਰੀਬੀ ਰੂਪੀ ਹਮਾਰੀ ਗਦਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਣਾ ਇਹ(ਖੰਨਾ)ਖੰਡਾ ਹੈਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸ਼ਤ੍ਰੂ (ਛਾਰੀ) ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥
ਇਸੁ ਆਗੈ ਕੋ ਨ ਟਿਕੈ ਵੇਕਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਏਹ ਗਲ ਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਇਸ ਆਗੇ ਵਿਕਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੋਈ ਠਹਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਇਹ ਬਾਤ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਸਾਰੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥੧॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਕੀ ਓਟਾ ॥ ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਉਧਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੋਟਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਤੋ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਕਈ (ਕੋਟਾ) ਕ੍ਰੋੜ ਜੀਵ ਉਧਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ॥ ਇਹੁ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ਸੰਤੋਂਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੀ ਪੂਰਨ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਪ੍ਰਾਪਤਹੂਆਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੮੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਕੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੮੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਕੀਨੀ ॥ ਬਖਸ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤੀ ਅਪਣੀ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਰਕੇ ਹਮਕੋ ਦਈ ਹੈ ॥
ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਥਾਵ ਸਗਲੇ ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਨਿਤ ਸੁਖ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਹਮਕੋ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਫਲ ਦਾਤੀ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨਹੀ ਜਾਤੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸਰਬ ਫਲੋਂ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨਕੋਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇਦੇਇਆ ਹ ਤਿਸ ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਜਾਨੀ ਹੈ ॥
ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵਹ ਭਾਈ ॥ ਓਹ ਸਫਲ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਫਲ ਰੂਪ ਅਰ ਸੁਖ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੮੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਅਨਸਾਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਇਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੮੧ ॥
ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧੇ ॥ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥
ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਾਧਣੇ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਭਏ ਹੈਂ ਵਾ ਪੂਰਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਜੋ ਕੋਈਅਰਾਧੇ ਹੈਸੋਸਭੀ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਵੇ ਹੈਂ ॥
ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਭੀ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਅਨੰਦ ਕੇ ਬਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤਹੁ ਰਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸੰਤ ਅਸਥਾਨਿ ਬਸੇ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਹਮਨੇ ਰਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆਹੈ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨਸੁਖ ਪੂਰਬਕ(ਸਹਜੇ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾ ਤਬ ਸਗਲੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹਮਨੇ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਨਿਰਮਲ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੮੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿਰਮਲ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਵਖਿਅਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੮੨ ॥ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਜਨੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਾ ਬਰਣਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭੂਖੇ ਖਾਵਤ ਲਾਜ ਨ ਆਵੈ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥
ਜੈਸੇ ਭੂਖੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਖਾਤੇ ਲਾਜ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਕਾਜ ਕਉ ਕਿਉ ਅਲਕਾਈਐ ॥ ਜਿਤੁ ਸਿਮਰਨਿ
ਦਰਗਹ ਮੁਖੁ ਊਜਲ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਆਲਸ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਣੇ ਕਰ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤਾਹੈ ਪੁਨਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਈਏ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਕਾਮੀ ਕਾਮਿ ਲੁਭਾਵੈ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਦਾਸ ਹਰਿ ਜਸੁ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਜੈਸੇਕਾਮੀਪੁਰਸ਼ਕਾਮਨੀ ਵਾ ਕਾਮ ਵਿਖੇ ਹੀ ਲੋਭਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸਕਰਨਾਭਾਵਤਾਹੈ॥੨॥

ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲਿ ਲਪਟਾਵੈ ॥ ਤਿਉ ਗਿਆਨੀ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਕੋ ਬਾਲਕ ਪਜਾਰਪੁਰਬਕਲਪਟਾਵਤਾ ਹੈਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਜਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਭਾਵ ਜਪਤਾਹੈ॥੩॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੯੩ ॥
ਜੋ ਪੁਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੯੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬ ਬਡਾਲੀ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਆਏ ਤਬ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥
ਸੁਖ ਸਾਦਿ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਮੁਖਿ ਛਾਇਆ ॥
ਸੁਖ ਅਰ(ਸਾਦਿ)ਸਾਂਤੀ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਸੁਆਹ ਪੜੀਹੈ ॥
ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ॥ ਬਿਨਸੇ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਪੁਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਤਿ ਰੂਪੀ ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਹਮਕੋ ਪਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਦੁਖ ਸਭੀ ਨਸ਼ਟ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋਆਇਆ ਹੁਆ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਹੁ ਸਾਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਜਿਨਿ ਅਚਰਜ ਸੋਭ ਬਣਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਹਮ ਸਾਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਮਾਰੀ ਅਸਚਰਜ ਸੋਭਾ ਬਨਾਈ ਹੈ ॥

ਬੋਲੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਭਾਣੈ ॥ ਦਾਸੁ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਦਾਸ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੯੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂਹਮਨੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖਦਾਈ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਮਾਰੀ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਣਤ ਪੂਰੀ ਬਣਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੯੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਰਿਦੈ ਧਿਆਏ ॥ ਘਰਿ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਆਏ ॥
ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰ (ਸਲਾਮਤਿ)ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਘਰ ਮੈਂ ਹਮ ਆਏ ਹੈਂ ॥
ਸੰਤੋਖੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹਮਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੀ
ਗਣਤ ਨ ਗਣਈ ਰਾਖੈ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਗਿਨਤਾ ਅਪਨੇ ਬਾਲਕ ਜਾਨ ਕਰ ਰਖਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਉਰਿਧਾਰੇ ॥ ਤਿਨਿ ਸਭੇ ਥੋਕ ਸਵਾਰੇ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ (ਉਰਿ) ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਾਮੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਭੀ ਕਾਮ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤੁਸਿ ਦੀਆ ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੯੫ ॥
ਜਬਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਤੁਸਿ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਤਬ ਸੇ ਹਮਕੋ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੯੫ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਕਰ ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਈ ॥ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

(ਸੋਈ) ਹੈ ਸੋਭਾ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਤੂ ਬਸਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸਭ ਕੋਈ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਬਡਾਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ਜਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ
ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਜਸੁ ਤੇਰਾ ਗਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਉਪਰੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਜਾਰੇ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਜਸਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਭਾਰੋ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥ ਸੰਤਾਂ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅਤੀ ਵਡਾ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਆਪਕਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ਮੁਖਿ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਛਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੯੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਧਿਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਛਾਈ)ਸੁਆਹ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੯੬ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥ ਪਾਛੈ ਆਨਦੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤਾ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰੋ ਹਮਾਰੇ ਕੋ (ਆਗੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਅਰ (ਪਾਛੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਅਨੰਦ ਭੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ਫਿਰਿ ਡੋਲਤ ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਬਣਤ ਆਪ ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਮ ਫਿਰ(ਕਤਹੂ) ਕਹੀਂ ਡੋਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਅਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ਹਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ (ਸਾਚੇ)ਸਾਹਿਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਹਮਾਰਾਮਨ ਪਤਿਜਾਇ ਗਜਾ ਹੈ ਹਰੀਕੋ ਵਸੇਸਕਰਕੇ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪੂਰਨ ਜਾਨਾਹੈ॥

ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਦਇਆਲਾ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਦਜਾਲ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਤੂੰ ਵਸੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਚਰਜੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਨਿਤ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੯੭ ॥

ਅਰ ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਭੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈਂਮੈਂਨਿਤਾਪ੍ਰਤਤੇਰੇਨਾਮਕੋਧਜਾਵਤਾਹੂੰ॥੨॥੨੩॥੯੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਾਲਿ ਨਰਾਇਣੁ ਮੇਰੈ ॥ ਜਮਦੂਤੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੈ ॥

ਜਬ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੈਂ ਤਬ ਜਮ ਕਾ ਦੂਤ ਹਮਾਰੇ ਨਿਕਟ ਆਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਚੁ ਸਾਖੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਚੀ ਸਿੱਖਜਾ ਲੈਣੇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਨੇ ਹਮ ਕੰਠ ਸੇ ਲਗਾਏ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ॥ ਦੁਸਮਨ ਮਾਰਿ ਵਿਡਾਰੇ
ਸਗਲੇ ਦਾਸ ਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੀਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਸਭੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮਾਰ ਕਰ ਬਿਡਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁਝ ਦਾਸਕੋਸ੍ਸ੍ਰ ਮਤ ਦਬੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਸਗਲੇ ਥਾਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਸੁਖਿ ਸਾਂਦਿ ਫਿਰਿ ਆਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਭੀ ਅਸਥਾਨ ਬਸਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸੁਖ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਸਹਿਤ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਏ ॥ ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥ ੯੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਹਮ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਭੀਰੋਗਮਿਟਾਇਦੀਏਹੈਂ॥੨॥੨੪॥੯੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਕੀ ਸਰਨੀ ਪਾਈਐ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਏ ॥

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖੁ ਗਇਆ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਨੇ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੇ ਹਰੀ ਤਬ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਜਸ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏਗਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ ਭਾਈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨਾਈ॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕਾ ਪੀਵਣਾ ਕਰੋ ॥ ਪੁਨਃ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਅਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਅਰਾਧਨ ਕਰੋ ਅਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੋ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪੂਰਨੁ ਭਾਈ ॥

ਨਾਮ ਵਾ ਦਰਸਨ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ(ਧੁਰਿ)ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਪੂਰਨ (ਭਾਈ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਾਮਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੯੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੀ ਯਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਾਖੁੰ॥੨॥੨੫॥੯੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਰਾਖੈ ॥

ਹੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੱਗਜਾ ਕੋ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਹੋਤੁ ਜਗ ਭੀਤਰਿ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥ ੧ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ (ਸਬਦੁ)' ਉਪਦੇਸ਼ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਗੁਸਾਈ ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਮ ਧਿਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂਜੀ ਗੁਸਾਈਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣਹੂੰਤੂੰ ਸਮਰਥ ਔਰ ਸਰਣਕਾ ਦੇਣੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇਮੈਂ ਆਠੋਂਪਹਰ ਤੁਮਾਰੇਕੋਧਯਾਵਤਾਹੂੰ।

ਜੋ ਜਨੁ ਭਜਨੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਿਸੈ ਅੰਦੇਸਾ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੁਛ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਲਗੇ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮਾਦਿ ਭਜ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ॥ਪੁਨਃ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ(ਦਿਲਾਸਾ)ਧੀਰਜ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਸੁਖ ਅਰ ਘਨੇ ਹੀ ਬਿਵਹਾਰਕ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਏਹੈਂ।

ਜਿਣਿ ਘਰਿ ਆਏ ਸੋਭਾ ਸੇਤੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਅਮੋਲਕ ਜਨਮਕੋ ਜੀਤਕਰ ਸੋਭਾ ਸਹਿਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਘਰਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭਏਹੈਂਔਰਸਰਬਆਸਾ ਤਿਨਕੀਪੂਰਨਹੂਈਹੈ॥੩॥

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਜਾਕੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕਾਮਾ ॥

ਤਿਸਕੀ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਭੀ ਸਭ ਪੂਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ਤਰਿਓ ਭਵਸਾਗਰੁ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥੯੦॥

ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥ ੯੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖੁ ਭੰਜਨੁ ਆਪੇ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੌ ਭੰਜਨ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਬਿਧਿ (ਥਾਟੀ) ਬਨਾਈ ਹੈ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਜਨੁ ਅਪੁਨਾ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਬੇੜੀ ਕਾਟੀ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਬੇੜੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ॥ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਆਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਣ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਸਦ ਧਿਆਈਐ ॥

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਦੀਵ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਸਭੀ ਕਲੇਸ ਇਸ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਸੇ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ਅਰ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲੋਂ ਕੋ ਪਾਈਏਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਾਕੇ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਭੀ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਮ ਪੁਨਃ(ਅਪਾਰਾ)ਤਿਸਕੇਪਾਰਉਰਾਰਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਏ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੯੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਉਜਲ ਮੁਖ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੯੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਉ ਅਪੁਨਾ ਸਾਂਈ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਸਦ ਧਿਆਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਦੀਵ ਉਸੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥
ਹਾਥ ਦੇਇ ਜਿਨਿ ਰਾਖੇ ॥ ਹਰਿਨਾਮ ਮਹਾਂ ਰਸ ਚਾਖੇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਨੇ ਹਮ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖੇ ਹਾਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮਹਾਂਰਸ ਰੂਪ ਚਾਖੇ ਭਾਵ ਜਪੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਜੀਅ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਰੋਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਭੀ ਦਜਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਜਨ ਸਰਨਾਈ ॥ ਜਿਨਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਨ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥
ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟਾਈ ॥ ਸੁਖੁ ਭੁੰਚਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੯੨ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਮਿਟਾਈ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅਬ ਮੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੯੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੁਨਹੁ ਬਿਨੰਤੀ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ॥
ਰਾਖੁ ਪੈਜ ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਕੋ ਰਾਖੀਏ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਹਮ ਥਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹਮਾਰਾ (ਖਸਮਾਨਾ) ਪੱਖ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਹੋ ਬੁਰੇ ਹਾਂ ਚਾਹੋ ਭਲੇ ਹਾਂ ਸੋ ਹਮ ਆਪਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥
ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ਹੇ ਸਮਰਥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਆਪਨੇ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਰ ਬੰਧਨ ਕਾਟ ਕਰ ਸ਼ਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਪਹਿਰਿ ਸਿਰਪਾਉ ਸੇਵਕ ਜਨ ਮੇਲੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੯੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਪਹਰਾਇ ਕਰ ਸੇਵਕ ਜਨ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂਅਰਵਹੁ ਸੰਸਾਰ (ਪਹਾਰੇ) ਪਸਾਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੯੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ਸਭੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇਦਰਬਾਰਕੇਸੇਵਕਹੋਰਹੇਹੈਂ ॥
ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਵਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤਨ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਪੂਰਨ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਦੀਨ ਦਜਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੇ ਪੂਰਨ ਹਮਾਰੇ ਖਸਮਸ੍ਵਾਮੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂਕੇਸਭੀਕਾਰਜਸਵਾਰੇਹੈਂ ॥
ਆਉ ਬੈਠੁ ਆਦਰੁ ਸਭ ਥਾਈ ਊਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਬਾਤਾ ॥
ਤਿਨਕੋ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ ਆਓ ਬੈਠੋ ਐਸੇ ਸਨਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਟੋਟ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥
ਭਗਤਿ ਸਿਰਪਾਉ ਦੀਓ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੯੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸੀ ਸੇਵਕ ਨੇਆਪਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੯੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾਲ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੂਏ ਸ੍ਵੈਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਸ੍ਰਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ
ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ (ਸ੍ਰਵਨ) ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਅਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਗੀਤੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਿਮਰੁ ਮਾਧੋ ਹੋਹਿ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਮਾਧਵ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ (ਪੁਨੀਤ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਆਲੁ ਜਿਉ ਪਰਿਓ ਡੋਲੈ ਮੁਖੁ ਪਸਾਰੇ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਮੁਖ ਕੋ ਪਸਾਰੇ ਹੂਏ ਕਾਲੁ (ਬਿਆਲੁ) ਸਰਪ ਕੀ ਨਯਾਈਂ ਪੜਾ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਫੁਨਿ ਤੋਹਿ ਗ੍ਰਸਿ ਹੈ ਸਮਝਿ ਰਾਖਉ ਚੀਤਿ ॥

ਬਹੁੜੋ ਆਜ ਕਾਲ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੀ (ਗ੍ਰਸਹੈ) ਪਕੜੇਗਾ ਯਿਹ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖੋ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮੁ ਭਜਿ ਲੈ ਜਾਤੁ ਅਉਸਰੁ ਬੀਤ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਲੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ(ਅਉਸਰੁ)ਸਮਾਂ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਨਹੀ ਮਾਹਿ ਰਹੀ ॥
ਨਾ ਹਰਿ ਭਜੇ ਨ ਤੀਰਥ ਸੇਵੇ ਚੋਟੀ ਕਾਲਿ ਗਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹਿ ਗਈ ਨਾ ਤੋ ਹਰੀ ਕਾ ਭਜਨ ਕੀਆ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਸੇਵਨ ਕਰੇ ਔ ਅਚਾਨਕ ਕਾਲ ਨੇ ਆਨ ਕਰ ਚੋਟੀ ਭਾਵ ਕੇਸ ਪਕੜ ਲਏ ॥ ੧ ॥

ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਰਥ ਸੰਪਤਿ ਧਨ ਪੂਰਨ ਸਭ ਮਹੀ ॥

(ਦਾਰਾ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੀਤ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਸਨਬੰਧੀ ਰਥ ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਆਦਿ ਸੰਪਦਿ ਬਿਭੂਤੀ॥ਪੁਨਃ ਧਨ ਕਰਕੇਸਭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੀ ਭਾਵ ਸੇ ਹੀਰੇ ਆਦਿ ਖਾਣਾ ਭੀ ਹੈਂ ॥

ਅਵਰ ਸਗਲ ਮਿਥਿਆ ਏ ਜਾਨਉ ਭਜਨੁ ਰਾਮੁ ਕੋ ਸਹੀ ॥ ੧ ॥

ਇਤਜਾਦਿਕ ਔਰ ਵਸਤੂ ਸਭੀ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨ ਲੇਵੋ ਜੇ ਕਹੈ ਕੁਝ ਸਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰਾਮ ਕਾ ਭਜਨ (ਸਹੀ) ਸੱਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਹਾਰਿਓ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਲਹੀ ॥

ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਫਿਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਨੇ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਜੁਗ ਹਾਰ ਦੀਏ ਅਰਥਾਤ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਦੀਏ ਅਬ ਤੈਨੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹਿ ਲਹੀ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ ਸਿਮਰਤ ਕਹਾ ਨਹੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਯਿਹ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਬਾਰੀ ਹੈ ਤੂੰਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਿਸਵਾਸਤੇਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ॥੨॥੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਰੇ ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਲੀਨੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਯਿਹ ਕੌਨ, ਕਿਸ ਸੇ ਵਾ ਕੌਨਸੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਤੈਨੇ ਲੀਨੀ ਹੈ ॥

ਪਰ ਦਾਰਾ ਨਿੰਦਿਆ ਰਸ ਰਚਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਨਹਿ ਕੀਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਾਈ (ਦਾਰਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂਤੂੰ ਤਤਪਰ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ॥੧॥

ਮੁਕਤਿ ਪੰਥੁ ਜਾਨਿਓ ਤੈ ਨਾਹਨਿ ਧਨ ਜੋਰਨ ਕਉ ਧਾਇਆ ॥

ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਗਜਾਨ ਤੋ ਤੈਨੇ ਜਾਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਧਨ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਧਾਵਤਾ ਫਿਰਾਹੈਂ॥

ਅੰਤਿ ਸੰਗ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਦੀਨਾ ਬਿਰਥਾ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਸਨਬੰਧੀ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਨੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦੀਆ।ਵਾਕਿਸੇਸਨਬੰਧੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੂਏਪੀਛੇ ਕੋਈਪਦਾਰਥਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦੀਆ ਜੀਵ ਨੇ ਬਜਰਥ ਹੀ ਆਪਕੋ ਤਿਸਮੇਂ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ ਨਾ ਗੁਰ ਜਨੁ ਸੇਵਿਓ ਨਹ ਉਪਜਿਓ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥
ਨ ਤੋ ਹਰੀ ਕੋ ਕਜਾ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਮਹਾਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਇਸੀ ਤੇ ਕੁਛ ਗਜਾਨ ਭੀ ਉਤਪਤਿ ਨਾ ਹੂਆ ॥
ਘਟਹੀ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤੇਰੈ ਤੈ ਖੋਜਤ ਉਦਿਆਨਾ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਔਰ ਤੂ(ਉਦਿਆਨਾ) ਜੰਗਲੋਂ ਮੇਂ ਢੂੰਢਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁਤੁ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਤੈ ਹਾਰਿਓ ਅਸਥਿਰ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ਬਹੁਤ ਜੂਨੀਓਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਤੂੰ ਹਾਰ ਭੀ ਗਿਆ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੈਨੇ ਅਚਲ ਭਾਵ ਆਤਮ ਵਿਸੈਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈਹੈ॥
ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਪਾਇ ਪਦ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥
ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਤੈਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਇਸ ਸੇਂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਭਜੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਭਲੇ ਕੀ ਬਾਤ (ਬਤਾਈ) ਕਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਬਿਚਾਰੋ ॥
ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਨਕਾ ਸੀ ਉਧਰੀ ਤਾਕੋ ਜਸੁ ਉਰਧਾਰੋ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਬਿਚਾਰੋ ਜੇ ਪ੍ਰੂਛੇ ਸਰਨ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਵੇਸਵਾ ਉਧਰ ਗਈ ਸੀ ਵਾ ਵੇਸਵਾ ਜੈਸੀਆਂ ਕਈ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਯਥਾਜਨਕਪੁਰਕੀਪਿੰਗੁਲਾਨਾਮੁਕਹਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ੧ ਅਰ ਰਘੁਨਾਥ ਜੀ ਕੋ ਮੁਕਟ ਪਹਿਰਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ੨ ਤੋਤਾ ਪੜ੍ਹਵਾਣੇ ਵਾਲੀ ੩ ਉਧਰ ਗਈ ਹੈਂ ਇਨਕੀਕਥਾ ਭਾਗਵਤ ਭਗਤਿਮਾਲਾਦਿਕ ਗ੍ਰੰਥੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈਂ ਜਾਨ ਲੇਨੀਆਂ ॥ ਤਿਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ॥
ਅਟਲ ਭਇਓ ਧ੍ਰੂਅ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਰੁ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਧ੍ਰੂਅ ਭਗਤ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਭੈ ਕਰਤਾ ਮੋਖੁ ਪਦੁ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥
ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਤੈ ਕਾਹੇ ਬਿਸਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸੁਆਮੀ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਬਿਸਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਹੀ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਗਜ ਗਰਾਹ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥
ਜਬ ਨਿਸਚੇਕਰ (ਗਜ) ਹਸਤੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ ਕੀ ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਤਬ ਵਹੁ ਤੰਦੂਏ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥
ਮਹਮਾ ਨਾਮ ਕਹਾ ਲਉ ਬਰਨਉ ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਤੂਟਾ ॥ ੨ ॥
ਸੋ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਹਾਂ ਤਕ ਬਰਨਨ ਕਰੋਂ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਜਾਤਾਭਯਾ॥੨॥
ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ ਜਗੁ ਜਾਨੈ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
ਅਜਾਮਲ ਪਾਪੀ ਜਿਸਕੋ ਸਭ ਜਗਤ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਚੇਤ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੈ ਭੀ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥
ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਚਿੰਤਾਮਨਿ) ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨਕਰਇਸਸੇਤੂੰ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਹ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਉਤ੍ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉਨ ਉਪਾਉ ਕਰੈ ॥ ਜਾਤੇ ਭਗਤ ਰਾਮ ਕੀ ਪਾਵੈ ਜਮਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਹਰੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ।
ਹੇ ਗੁਰੋ ਜੀਵ ਕੌਨਸਾ ਉਪਾਉ ਕਰੇ ਜਿਸਤੇ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਔਰ ਜਮਕੇ ਭੈ ਕੋ ਨਿਬ੍ਰਤ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥

ਕਉਨੁ ਕਰਮ ਬਿਦਿਆ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਧਰਮੁ ਕਉਨੁ ਫੁਨਿ ਕਰਈ ॥
ਔਰ ਕੌਨ ਵਹੁ ਕਰਮੁ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਵਿਦਿਆ ਕੈਸੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਹੀਏ ਬਹੁਰੋ ਜੀਵ ਧਰਮ ਕੌਨਸਾ ਕਰੇ ॥
ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਕਉ ਤਰਈ ॥ ੧ ॥
(ਗੁਰ) ਹੇ ਗੁਰੋ ਵਹੁ ਨਾਮ ਕੌਨਸਾ ਹੈ ਵਾ ਵਡਾ ਨਾਮੁ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਸੇਤਰਜਾਵੇ॥੧॥
ਕਲ ਮੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਜਾਹਿ ਜਪੈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਏਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਉਤਮ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਜੀਉ ਪਰਮ ਗਤਿਕੋਪਾਇਲੇਤਾਹੈ॥
ਅਉਰ ਧਰਮ ਤਾਕੈ ਸਮਿਨਾਹਨਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈਧਰਮਨਹੀਂਹੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੇਦਕਹਤਾਹੈ।ਪ੍ਰਸਨ।ਵਹੁਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿਕੈਸਾਹੈ ਅਰੁਕਹਾਂਹੈ?ਉਤ੍ਰ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਰਹਤ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪੀ ਜਾਕੋ ਕਹਤ ਗੁਸਾਈ ॥
ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇ ਰਹਿਤ ਔ ਸਦਾ ਅਸੰਗ ਹੈ ਔ ਜਿਸਕੋ ਗੁਸਾਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੋ ਤੁਮ ਹੀ ਮਹਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਤਰਿ ਨਾਨਕ ਦਰਪਨਿ ਨਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਸਚੈ ਕਰੁ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ(ਦਰਪਨਿ)ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਵਤ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਬਿੰਬੀ ਸੇ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਦਰਪਨ ਮੇਂ ਮੁਖਵਤ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅੰਤਹਕਰਨ ਬਸਿਸ੍ਰ ਜੀਉ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਰੂਪ ਬਿੰਬ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਜਾਰਜੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਲਖਉ ਗੁਸਾਈ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨ
ਤਿਮਰਿ ਮੋ ਮਨੁ ਰਹਿਓ ਉਰਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੈਂ ਗੁਸਾਈਂ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੋ ਅਤਿ ਮੋਹਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ(ਤਿਮਰਿ) ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਉਰਝਿ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਗਲ ਜਨਮ ਭਰਮ ਹੀ ਭਰਮ ਖੋਇਓ ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ਸਭੀ ਜਨਮ ਮੈਨੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭਮਾਏ ਹੁਏ ਨੇ ਗਵਾਯਾ ਭਾਵ ਬਜਰਥ ਕੀਆ ਹੈ (ਅਸਥਿਰੁ) ਅਚਲ ਹੋਨੇ ਕੀ ਮਤਿ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਨਹ ਛੂਟੀ ਅਧਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਬਿਸਯੋ ਮੇਂ ਤਤਪਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਅਰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਨੀਚਤਾ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਭਾਵ ਸੇ ਕੁਕਰਮ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨਾ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥
ਨ ਤੋ ਕਬੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕੀਰਤ ਹੀ ਗਾਯਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋਊ ਗੁਨੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਮੇਂ ਕੋਈ ਗੁਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੇਰੀ ਰਖਜਾ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥੬॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਾਈ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਬਸਿ ਨਾਹਿ ॥
ਨਿਸਬਾਸੁਰ ਬਿਖਿਅਨ ਕਉ ਧਾਵਤ ਕਿਹਿ ਬਿਧਿ ਰੋਕਉ ਤਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ॥ ਹੇ(ਮਾਈ)ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਬਸਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਮਨਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੋਕੋਂ ॥ ੧ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕੇ ਮਤਿ ਸੁਨਿ ਨਿਮਖ ਨ ਹੀਏ ਬਸਾਵੈ ॥
ਬੇਦ ਅਰੁ ਪੁਰਾਂਨ ਪੁਨਃ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਯੋਂ ਕੇ ਮਤੋਂ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਨਕੀ ਸਿਖਜਾ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਬਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਰਚਿਓ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਪਰਾਯਾ ਧਨ ਔ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸੇ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਬਜਰਥ ਹੀ (ਸਿਰਾਵੈ) ਬਿਤੀਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਭਇਓ ਬਾਵਰੋ ਸੂਝਤ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥
ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਮੇਂ ਸੁਦਾਈ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮਨ ਕੋ ਗਜਾਨ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥
ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਬਸਤ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾਕੋ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਬਹੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧ ਕੀ ਆਇਓ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ॥
ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਜੋ ਕੋਈ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਸਭੀ ਨਸ੍ਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥
ਤਬ ਨਾਨਕ ਚੇਤਿਓ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਚਿੰਤਾਮਨ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰ ਤਿਸ ਜੀਵਨੇ ਜਮਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟੀ ਹੈ॥ਇਸਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸੇ ਸਤਸੰਗੁ ਮਾਂਗੇ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ਰੇ ਨਰ ਇਹ ਸਾਚੀ ਜੀਅਧਾਰਿ ॥ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਹੈ
ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ ਬਿਨਸਤ ਲਗਤ ਨ ਬਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਜੀਵ ਯਿਹ ਸਾਚੀ ਬਾਤ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਲੈਯਿਹ ਸਭੀਜਗਤ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਹੈ ਇਸਕੋ ਨਸ੍ਟ ਹੋਤੇ ਕੁਛ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ॥

ਬਾਰੂ ਭੀਤਿ ਬਨਾਈ ਰਚਿ ਪਚਿ ਰਹਤ ਨਹੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਬਾਰੂ) ਮੋਟੇ ਰੇਤੇ ਕੀ (ਭੀਤਿ) ਕੰਧ (ਪਚਿ) ਖਚਤ ਹੋਕਰ (ਰਚਿ) ਉਪਾਉ ਕਰ ਬਨਾਈ ਸੋ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਚਾਰਕੁ ਦਿਨ ਮੇਂ ਗਿਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਰਝਿਓ ਕਹਾ ਗਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਯਿਹ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖ ਭੀ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਗਵਾਰ) ਮੂਰਖ ਇਸਮੇਂ ਕਿਯੋਂ ਉਰਝ ਰਹਾ ਹੈਂ॥੧॥

ਅਜਹੂ ਸਮਝਿ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਨ ਭਜਿ ਲੇ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਅਬ ਭੀ ਸਮਝ ਜਾ ਕੁਛ ਬਿਗਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਲੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਯੰਤ ਉਪਾਉ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਜ ਮਤੁ ਸਾਧਨ ਕਉ ਭਾਖਿਓ ਤੋਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂਕਾ (ਨਿਜ) ਅਪਨਾ (ਮਤ) ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ॥੨॥੮॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤੁ ਨ ਦੇਖਿਓ ਕੋਈ ॥
ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਅਪਨੈ ਸੁਖਿ ਲਾਗਿਓ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਸਭੀ ਜਗਤ ਅਪਨੇ ਸੁਖੇਂ ਮੇਂਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਦੁਖ ਮੇਂਕਿਸੀ ਕਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦਾਰਾ ਮੀਤ ਪੂਤ ਸਨਬੰਧੀ ਸਗਰੇ ਧਨ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਨਃ ਔਰ ਜੋ ਸਬੰਧੀ ਹੈਂ ਸਭੀ ਧਨ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗ ਕਰ ਹਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬਹੀ ਨਿਰਧਨ ਦੇਖਿਓ ਨਰ ਕਉ ਸੰਗੁ ਛਾਡਿ ਸਭ ਭਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਿਨੋਂਨੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਨਿਰਧਨ ਹੁਆ ਦੇਖਾ ਤਬ ਸਭੀ ਸੰਗ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ੧ ॥

ਕਹੱਉ ਕਹਾ ਯਿਆ ਮਨ ਬਉਰੇ ਕਉ ਇਨ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥

ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਲੇ ਮਨ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹੂੰ ਜੋ ਇਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਸਗਲ ਭੈ ਭੰਜਨ ਜਸੁ ਤਾਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਔਰ ਸਰਬ ਭਜ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਆਨ ਪੂਛ ਜਿਉ ਭਇਓ ਨ ਸੂਧਉ ਬਹੁਤੁ ਜਤਨੁ ਮੈ ਕੀਨਉ ॥

ਕੂਕਰ ਕੀ ਪੂਛ ਵਤ ਟੇਢਾ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਰਹਾ ਹੈ(ਸੂਧਉ)ਅਰਥਾਤ ਸਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਕਨੈ ਫਿਰ ਕਜਾ ਉਪਾਉ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਜ ਬਿਰਦ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਨਾਮੁ ਤੁਹਾਰਉ ਲੀਨਉ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬਿਰਦ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀਏ ਕਜੋਂਕਿ ਮੈਨੇ ਤੋ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਰੇ ਗਹਿਓ ਨ ਹਰ ਉਪਦੇਸੁ ॥
ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ ਮੂਡ ਮੁਡਾਇਓ ਭਗਵਉ ਕੀਨੋ ਭੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਕਜਾ ਹੁਆ ਜੋ ਸਿਰ ਕੋ ਮੁੰਡਾਇ ਲੀਆ ਔਰ ਭਗਵਾ ਵੇਸ ਕਰ ਲੀਆ ਤੋ ਕਜਾ ਹੁਆ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚ ਛਾਡਿਕੈ ਝੂਠਹ ਲਾਗਿਓ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਇਓ ॥

ਸਾਚ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਝੂਠ ਮੈਂ ਲਾਗ ਗਿਆ ਔਰ ਅਪਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਬਜਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਕਰਿ ਪਰਪੰਚ ਉਦਰ ਨਿਜ ਪੋਖਿਓ ਪਸੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਇਓ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਅਨੇਕ (ਪਰਪੰਚ) ਛਲੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਪਸੂ ਕੀ ਨਜਾਈਂ ਪੇਟ ਭਰ ਲੀਆ ਅਰ ਸੋਇ ਰਹਾ ਤੋ ਕਯਾ ਹੁਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥

ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ਗਤ ਕੋ ਨਾ ਜਾਨਤਾ ਭਜਾਅਰ ਮਾਯਾਕੇ ਹਾਥ ਬਿਕਾਰਹਾ ਭਾਵ ਸੇ ਮਾਯਾਵਾਸਤੇ ਧਨਵਾਨੋਂਕਾਸੇਵਕਬਨਾਰਹਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਬਿਖਿਅਨ ਸੰਗਿ ਬਉਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਬਿਸਰਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਏਹੁ ਮਨ(ਬਉਰਾ)ਕਮਲਾ ਬਿਸਜੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਤੋ ਉਰਝ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਰਤਨ ਰੂਪ ਵਾਹਗੁਰੂਕੇਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਰਖਾਹੈ॥੨॥

ਰਹਿਓ ਅਚੇਤੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਰਥਾ ਅਉਧ ਸਿਰਾਨੀ ॥

ਜੋ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਅਚੇਤ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ ਅਵਸਥਾ ਬਜਰਥਹੀ (ਸਿਰਾਨੀ) ਬਤੀਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ ਭੂਲੇ ਸਦਾ ਪਰਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਆਪਨਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਕਾ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮ ਪਛਾਨ ਲੀਜੀਏ ਹਮ (ਪਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਭੂਲਨਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਅਵਸਥਾ ਗੁਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਾ ਲੱਛਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥
ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰੁ ਭੈ ਨਹੀ ਜਾਕੈ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਦੁੱਖ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਮੈਂ ਜਿਸਕਾ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ॥ ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਮੈਂ ਭਯ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਔ ਸ੍ਵਰਨ ਅਰ ਮਿਟੀ ਤੁਲ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਏਹੁ ਬਿਉਹਾਰ ਸਿਧੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਗ੍ਰਹਨ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਸਲ ਭਾਵਨਾ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੁਮਤਾ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਨਹ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹ ਉਸਤਤਿ ਜਾਕੈ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾ ਤੋ ਨਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਉਸਤਤਿ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆਰਉ ਨਾਹਿ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ ॥੧॥
ਹਰਖ ਸੋਕ ਸੇ ਜੋ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਭੀ ਜਿਸਕੇ ਸਮ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥
ਮਨਸਾ ਬੁਧੀ ਸੋ ਆਸਾ ਸਭ ਕੋ ਤਜਾਗ ਦੇਵੇ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਜਿਸਕੋ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇਮੈਂਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸਹੈਭਾਵਤਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖਜਾਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਹ ਨਰ ਕਉ ਕੀਨੀ ਤਿਹ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਨੀ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਸ ਨਰ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਯਿਹ ਦ੍ਵੰਦ ਸਮਾਨ ਹੋਣੇ ਕੀ ਵਾਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖਜਾਤਹੋਣ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਪਛਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲੀਨ ਭਇਓ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸੰਗਿ ਪਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮਿਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਜਲ ਮਿਲ ਕਰ ਅਭਿੰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਸਿਉ ਹੀ ਜਗ ਫਾਂਧਿਓ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹੀ॥੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਐਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਜਾਨ ਲੇਵੋ ਆਪਨੇ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇਸਭੀ ਸੰਸਾਰਮੋਹਿਮੈਂਫਸਾ ਹੁਆ ਹੈਔਰ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਸੁਖਮੈ ਆਨਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਲਿ ਬੈਠਤ ਰਹਤ ਚਹੂੰ ਦਿਸਿ ਘੇਰੈ ॥
ਸੁਖ ਕੇ ਸਮਜ ਮੈਂ ਸਭੀ ਆਨ ਕਰ ਮਿਲ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਸੇ ਘੇਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਪਤਿ ਪਰੀ ਸਭਹੀ ਸੰਗੁ ਛਾਡਤ ਕੋਊ ਨ ਆਵਤ ਨੇਰੈ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਜੀਵ ਕੋ ਬਿਪਤ ਪੜ ਗਈ ਤਬ ਸਭੀ ਸੰਗ ਛੋਡਕਰ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਬਹੁਤੁ ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਰਹਤ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ॥
ਘਰ ਕੀ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤਸਨੇਹ ਥਾ ਔਰ ਸਦੀਵ ਸੰਗ ਹੀ ਲਗੀਰਹਿਤੀ ਥੀ ਭਾਵਸਨੇਹ ਕਰਕੇਭੀਜੁਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਹੀ ਹੰਸ ਤਜੀ ਇਹ ਕਾਂਇਆ ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਸਮਜ (ਹੰਸ) ਜੀਵ ਨੇ ਇਹ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਦਈ ਤਬ ਵਹੁਇਸੜ੍ਹੀ ਪ੍ਰੇਤਪ੍ਰੇਤ ਕਹਿ ਕਰ ਪਾਸ ਸੇ ਭਾਗਜਾਤੀਭਈ।੨॥

ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ਬਨਿਓ ਹੈ ਜਾ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕਾ ਬਿਵਹਾਰ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤੁਮ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋਊ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਓ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥ ੧੩੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮਜ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਮ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥ ੧੨॥੧੩੯॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ਚਉਤੁਕੀ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੫ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਅਪਨਾ ਨਿਹਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਨ ਪੂਜਉ ਮੜੈ ਮਸਾਣਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਬਿਨਾਔਰਕਿਸੀ ਕੋ ਪੂਜਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਮਸਾਨ ਅਸਥਲ ਮੜੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਂ(ਰਾਚਿ) ਲਾਗਕਰ (ਪਰ ਘਰਿ) ਔਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰਨਾ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਨਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨੋ ਬੁਝਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਘਰ ਭੀਤਰਿ ਘਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਸਹਜਿ ਰਤੇ ਮਨ ਭਾਈ ॥
(ਘਰ) ਰਿਦੇ ਕੰ ਅੰਤਰ ਹੀ(ਘਰੁ)ਸ੍ਵਰੂਪ ਗੁਰੋਂਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ(ਸਹਜਿ)ਸੁਭਾਵਕ ਤਿਸਮੈ ਰਤੇਹੈਂਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮਤਿ ਸਾਈ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ(ਦਾਨਾ) ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਬੀਨਾ) ਦੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈਂ (ਸਾਈ) ਓਹੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਬੈਰਾਗਿ ਰਤਉ ਬੈਰਾਗੀ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਾਣੀ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਾਈ) ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕਰ ਬੈਰਾਗ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਕਿਯੋਂਕਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਜਿਸਕੀ ਜੋਤ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪ ਰਹੀ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਅਸੰਖ ਬੈਰਾਗੀ ਕਹਹਿ ਬੈਰਾਗ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ॥
(ਅਸੰਖੁ) ਅਨੰਤ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈਰਾਗ ਕੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬੈਰਾਗੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ(ਖਸਮੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਕੌਨ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਹਿਰਦੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਭੈ ਰਾਚਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥
ਰਿਦੇ ਮੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦਕੋਧਾਰ ਕਰਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਦੀਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਭੈ ਮੈ ਰਚਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਗੁਰੋਂਕੀ(ਕਾਰ)ਸੇਵਾਕਰਤਾਹੈ॥

ਏਕੋ ਚੇਤੈ ਮਨੂਆ ਨ ਡੋਲੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਵੈ ॥
ਏਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕੋਭੀ ਵਹੁਰੋਕ ਰਖਤਾਹੈ॥

ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੨॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ੁ ਸਹਜੇ ਗਿਆਨ ਮੈ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ(ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰੰਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੂਆ ਪਉਣੁ ਬਿੰਦੁ ਸੁਖ ਵਾਸੀ ਨਾਮਿ ਵਸੈ ਸੁਖ ਭਾਈ ॥
ਮਨ ਜੋ ਪਵਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਚੰਚਲ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ (ਬਿੰਦੁ) ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਭੀ ਸੁਖ ਰੂਪ(ਨਾਮੀ)ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ॥

ਜਿਹਬਾ ਨੇਤ੍ਰ ਸੋਤ੍ਰ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜਲਿ ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਝਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਜਿਹਬਾ ਨੇਤ੍ਰ ਔ ਕਰਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰਜ ਸਚ ਮੈ ਰੰਗੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥ਔਰ ਜਲਨ ਭੀਬੁਝੀ ਹੈ ਹੇ ਸਿਖਇਹੁ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿਖਿਆ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ॥

ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥

ਔਰ ਵਹੁ ਆਸਾ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਬੈਰਾਗੀ)ਬਿਰਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਮੈਤਿਨੋਂਨੇਸਮਾਧੀਲਗਾਈਹੈ॥

ਭਿਖਿਆ ਨਾਮਿ ਰਜੇ ਸੰਤੋਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਪੀਆਈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਭਿਖਜਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਹੁ ਸੰਤੋਖੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਿਖਜਾ ਜਗਜਾਸੂਓਂ ਕੋ ਪਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚਿ ਬੈਰਾਗੁ ਨ ਹੋਵੀ ਜਬ ਲਗੁ ਦੂਜੀ ਰਾਈ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਖੇ ਬੈਰਾਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ(ਦੂਜੀ)ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਜਬ ਤਕ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਖਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਪੁਨਃ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ ॥

ਸਭ ਸੰਸਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਅਰ (ਤੂੰ) ਏਕਹੀ ਸਭਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਨੂੰ ਭਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

ਮਨਮੁਖਿ ਜੰਤ ਦੁਖਿ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਦੁਖ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਕਹਣੈ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਬਿਅੰਤ ਹੈ (ਅਗਮ) ਜਿਸਮੈ ਮਨਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂਹੈ ਪੁਨਃ(ਅਗੋਚਰ)ਇੰਦ੍ਰਯੋਂਕਾ ਅਵਿਸਯ ਹੈ ਔਰ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਭਾਵ ਸੇ ਯਥਾਰਥ ਬੋਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੪ ॥

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥੁ ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਪਤਿ ਨਾਮੰ ॥

(ਸੁੰਨ) ਅਫਰ ਮਹਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥੁ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਪਤੀ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਹਮਨੇ ਸਮਾਧਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਜੀਆ ਜਗਿ ਜੋਨੀ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਸਹਾਮੰ ॥

(ਜਗਿ ਜੋਨੀ) ਜਗਤ ਕਾ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲੇਖ ਲਿਖਤਾ ਹੈਔਰੁਜੀਵਲਿਖੇਅਨਸਾਰ(ਸਿਰਿਸਿਰਿ)

ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ (ਸਹਾਮੰ) ਸਹਾਤਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਸੁ-ਕਰਮ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਆਪੇ ਭਗਤ ਦ੍ਰਿੜਾਮੰ ॥

ਸੁਭ ਔ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਆਪਹੀ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣੀ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿਮੁਖਿ ਜੂਠਿ ਲਹੈ ਭੈ ਮਾਨੰ ਆਪੇ ਗਿਆਨੁ ਅਗਾਮੰ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਜੂਠ ਵਾ ਮਨ ਅਰ ਮੁਖ ਕੀ ਜੂਠ ਭੈ ਕੇ ਮਾਨਣੇ ਕਰ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਅਗਾਮੰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੋ ਆਪਣਾ ਗਜਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਅਨੰਦ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇਈ ਸਾਦੁ ਜਾਣਨਿ ਜਿਉ ਗੁੰਗੇ ਮਿਠਿਆਈ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਜਾ ਹੈ ਵਹੀ ਤਿਸਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਗੁੰਗੇ ਪੁਰਸ ਕੀ ਜਿਹਵਾ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ॥

ਅਕਥੈ ਕਾ ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਭਾਈ ਚਾਲਉ ਸਦਾ ਰਜਾਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਅਕਥ ਕਾ ਕਯਾ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਬਜੰਤ ਹੀ ਕਹੀਏ ਸਦੀਵ ਤਿਸਕੀਆਗਜਾਮੈਂ ਚਲਣਾਕਰੀਏ॥

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਗੁਰੇ ਮਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਜੇ ਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਮੇਲ ਕਰਾ ਦੇਵੇ ਤੌ ਉਤਮ ਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ (ਨਿਗੁਰੇ) ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਕਾਈ ਮਤਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥

ਜਿਉ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਾਲਹ ਭਾਈ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਮੈਂ ਕੋਈ ਔਰ ਕਯਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਏਕ ਜੀਵ ਭਰਮ ਕਰ ਭੁਲਾਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਜੀਵ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ ਅਪਾਰ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਲਾਏ ਤੇਹਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਤੂ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥

ਜਿਤ ਓਰ ਜੀਵ ਤੁਧ ਨੇ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸਭਕੋ ਅਪਣੀ ਆਗਿਆਮੈਂ ਚਲਾਵਣੇਹਾਰਾਹੈਂ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਅਪਣਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੁਮਾਰਾ॥
ਜੇਕਰ ਕੁਛ ਅਪਨਾ ਅਰਥਾਤ ਹਮਾਰਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਮ ਸੇਵਾ ਕਰੇਂ ਯਿਹ ਤੋ ਜੀਵ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਰੀਰ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥ ੭ ॥
ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀ ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਅਧਾਰ ਦੀਆ ॥ ੭ ॥
ਗਗਨੰਤਰਿ ਵਾਸਿਆ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿਆ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੰ॥
(ਗਗਨੰਤਰਿ) ਅਕਾਸ ਉਪਲਖਤ ਪੰਜ ਤਤੋਂ ਕਰ ਰਚਨਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕੀਆ ਔਰ ਤਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਮਹਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਜਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ॥
ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਕਹੈ ਕਹਾਵੈ ਤਤੋ ਤਤੁ ਵਖਾਨੰ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਔਰੋਂ ਸੇ ਭੀ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕਾ ਵਖਜਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਪੀਰਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨੰ ॥
ਗੁਰੋਂ ਪੀਰੋਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪੁਰਸ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਹੋੜਾ ਹੈ ਔਰ ਗਰ ਸ਼ਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਗ ਸੌਦਾਈ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥
ਪੂਰਾ ਬੈਰਾਗੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਗੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੰ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਪੂਰਾ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੈ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਨ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਿਤੁਕੀ ॥ ਕਿਸੀ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਧਰਮ ਬੰਧਕਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਿਤ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਕਰਮ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥
ਪਾਪਿ ਪੁੰਨਿ ਜਗੁ ਜਾਇਆ ਭਾਈ ਬਿਨਸੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਕਰ (ਜਗੁ) ਜੀਵ (ਜਾਇਆ) ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਾਰਿ ਕਰ ਸਦੀਵ ਬਿਨਸਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥
ਇਹ ਮਾਇਆ ਜਗਿ ਮੋਹਣੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਭੇ ਵੇਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਯਿਹ ਮਾਇਆ ਜਗਤ ਕੇ ਮੋਹਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਤਰ ਕਰਮ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਸੁਣਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਮਾ ਕਾਰੀ ॥
ਜਿਤੁ ਕਰਮਿ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਭਾਈ ਸੁ ਆਤਮ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ (ਕਾਰੀ) ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਿਤ ਜਿਸ ਕਰਮ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਉਤਪੰਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਯਹ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮ ਤਤ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੋਣਾ ॥
ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਬਕੈ ਖੜੋ ਭਾਈ ਕਰਮ ਕਰਹੁ ਸੰਸਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੋ ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੋ ਔ ਕਰਮ ਸੰਸਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥
ਪਾਖੰਡਿ ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਭਾਈ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਵਿਕਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਖੰਡਿ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜੋ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਮੈਲ ਹੈ ਸੋ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਇਨ ਬਿਧਿ ਡੂਬੀ ਮਾਕੁਰੀ ਭਾਈ ਉਂਡੀ ਸਿਰਕੈ ਭਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਇਨਹੀ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਕਰਮ ਕਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈ ਡੂਬਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਮਾਕਰੀ)ਮਕੜੀ ਜਾਲ ਪਸਾਰ ਕੇ ਮਰਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਆਹਣ ਸਿਰ ਪਰਨੇ(ਉਂਡੀ) ਉਲਟ ਕਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈ ਡੂਬਕਰ ਮਰਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ ਭਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਖੋਟੀ ਮਤਕਰ ਬਹੁਤੀ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਨੇ ਗਵਾਈ ਹੂਈ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵਕਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਭਾਈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੇ ਤੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਗੁਰ ਤੇ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਿਤ ਸਚਾ (ਸਹਜੁ) ਗਜਾਨ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਣੇ ਸੇ ਸਾਚਮੈਸਮਾਈ ਹੋਤੀਹੈ॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਬੂਝੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਗੁ ਨ ਪਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪਦ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥
ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਭਾਈ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਲੋਭੁ ਹੈ ਵਹੁ (ਕਿ) ਕਜਾ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮਨਿਸਫਲਹੈਂਔਰਤਿਸਨੇ ਕੂੜ ਬੋਲਕਰ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਬਿਖ ਖਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਪੰਡਿਤ ਦਹੀ ਵਿਲੋਈਐ ਭਾਈ ਵਿਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਤਥੁ ॥
ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਜੇਕਰ ਦਹੀਂ ਕੋ (ਬਿਲੋਈਐ) ਰਿੜਕੀਏ ਤੋ ਬੀਚ ਮੇਂ ਸੇ (ਤਥੁ) ਸਾਰ ਮਾਖਨ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜੋ ਤੱਤ ਮਿਥਜਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੋ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਤੱਤ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ॥
ਜਲੁ ਮਥੀਐ ਜਲੁ ਦੇਖੀਐ ਭਾਈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਏਹਾ ਵਥੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਜਲੁ ਮਥਨ ਕਰੀਏ ਅਰਥਾਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰੀਏ ਤਥ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਜਲ ਹੀ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁੱਛ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਇਹੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਜਗਤ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਣੀ ਕੀ ਝਾਗਕੇ ਸਮਾਨ ਖਿਨਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਚੀਐ ਭਾਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਉ ਅਲਖੁ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਕਰ (ਵਿਗੂਚੀਐ) ਖਰਾਬ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਅਲਖ ਦੇਵਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਵਿਗੂਚੀਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਤਾਰੋ ਸੂਤ ਕੋ ਭਾਈ ਦਹਦਿਸ ਬਾਧੋ ਮਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਤ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤ ਕਾ ਮੋਹ ਰੂਪ ਜੋ ਤਾਗਾ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰੁ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਤੇ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਕਚੇ ਸੂਤ ਕਾ ਤਾਗਾ ਹੈ ਭਾਵ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ। ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਤੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਪਾਣ ਕਰ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਾਠਿ ਨ ਛੂਟਈ ਭਾਈ ਥਾਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੋਹ ਰੂਪ ਤਾਗੇ ਕੀ ਗੰਠ ਛੂਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਤ ਅਨੇਕ ਜੀਵਕਰਮੋਂਕੋਕਮਾਇਕਰਥਕਤਹੋਗਏਹੈਂ।
ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭਾਈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸੰਸਾਰੁ ਭਰਮ ਕਾ ਭੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਕਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਭੈ ਮਰਣਾ ਸਚੁ ਲੇਖੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭੈ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਭੈ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਣਾ ਹੈ ਯਿਹੀ ਸਚਾ ਮਰਣਾ ਲਖੋ॥
ਮਜਨੁ ਦਾਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸੇਖੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਭਲਿਆਈਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਇਨ ਸਭ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂਕੀ ਦਰਗਾਹਮੈਨਾਮਕਾ ਜਾਪ ਵਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਭਾਈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਚੂਕਾ ਭੇਖੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਕਸ ਮਨ ਹਸਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜਿਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਹਸਤੀ ਬਸ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈ ਔ ਭੇਖੋਂ ਕਾ ਧਾਰਨਾ ਉਨਕਾ ਰਹ ਚੁਕਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥
ਇਹੁ ਤਨੁ ਹਾਟੁ ਸਰਾਫ ਕੋ ਭਾਈ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਰਾਫ ਕੀ ਹਾਟੁ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ (ਅਪਾਰੁ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਵਖਰੁ) ਸੌਦਾ ਹੈ ॥
ਇਹੁ ਵਖਰੁ ਵਾਪਾਰੀ ਸੋ ਦ੍ਰਿੜੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਨਾਮ ਵਖਰ ਕੋ ਸੋ ਵਪਾਰੀ ਜਗਜਾਸੂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਭਾਈ ਮੇਲਿ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਪੰਡਤ ਜੋ ਵਪਾਰੀ ਆਪਕੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਵਪਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁਵਾਪਾਰੀ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨਕਰਤੇਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤਰੇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਰੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਸਾਥ) ਸਮਦਾਇ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਾ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨ ਹਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੇ ਨਰਾਇਣ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਹੀਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬੂਡੇ ਭਾਰੇ ਕੁ ਬਿਨਾ ਪਿਆਰੇ ਤਾਰੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਭਾਰੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵੁਹ ਡੂਬੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੈ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਅਰ ਵੁਹ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੀ ਤੂ ਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥
ਵਿਣੁ ਬੋਹਿਥ ਕੁ ਡੁਬੀਐ ਪਿਆਰੇ ਕੰਧੀ ਪਾਇ ਕਹਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਅਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਲਾਹਤਾ ਕਰੇਂ । ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਹਾਜ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਡੂਬਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ(ਕੰਧੀ)ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਕਹਾਹ) ਪੁਕਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਇਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਜੀਵੋ ਇਸ ਮੈਂ ਮਤ ਡੂਬੋ ਮਤ ਡੂਬੋ ਵਾ ਵੈਤਰਨੀ ਆਦਿ ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ (ਕਹਾਹ) ਰੌਲਾ ਪੜਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕੋਈ ਤਰਾ ਭੀ ਹੈ ? ਉਤਰ ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਲਾਹਤਾ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਸਲਾਹੁਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਲਾਹੁਣੇ ਜੋਗ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਲਾਹਨਿ ਸੇ ਭਲੇ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭਲੇ ਹੈਂ ਉਨਕੋ ਸਬਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜੇ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਰਸੁ ਲੈ ਤਤੁ ਵਿਲੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤੋ ਵਹੁ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਤ੍ਵ ਰੂਪ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਸਹਿਤ (ਵਿਲੋਇ) ਰਿੜਕ ਭਾਵ ਨਿਕਾਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਤਿ ਪਰਵਾਨਾ ਸਾਚ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਜਿਨਕੇ ਪਾਸ ਸਚੇ ਕਾ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਸਚਾ ਪਰਵਾਨਾ ਤਿਨਕੇ ਪਾਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਰਖਰੂ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਆਇਆ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਇਹ ਜੀਵ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸਕਾ ਕਰਮ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਨੇ ਲਿਖਕਰ ਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸਭ ਕਿਛ(ਹੁਕਮੀ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲੇਵੋ । ਜੇ ਕਹੈ ਤਿਸਕਾ ਹੁਕਮ ਕੈਸੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੀਐ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਤਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕਾ ਸਚਾ ਹੀ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਮਿਆ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੈ ਉਦਰ ਮਝਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੀ ਜੀਵ ਨਿੰਮਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬੀਰਜ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਅਸਥਾਪਨ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਗਰਭ ਕੇ ਬੀਚ ਜੀਵ ਕੀ ਰਖਿਆ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮਿਆ ਪਿਆਰੇ ਊਧਉ ਸਿਰ ਕੈ ਭਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ (ਊਧਉ) ਉਲਟਾ (ਸਿਰਕੈ ਭਾਰਿ) ਸਿਰ ਪਰਨੇ ਹੋਕਰ ਜਨਮਤਾ ਭਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ਪਿਆਰੇ ਚਲੈ ਕਾਰਜ ਸਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਉਤਮ ਜਾਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਣਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਚਲੇ ਹੈਂ॥੪॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਆਇਆ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੈ ਜਾਦੋ ਜਾਇ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰਿ ਹੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੀ ਪਰਲੋਕ (ਜਾਇ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ (ਜਾਦੋ) ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੇ ਬੰਨਿ ਚਲਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਮਲੋਕਕੋ ਬੰਨਕਰ ਚਲਾਇ ਦਈਤਾਹੈ ਔਰਮਨਮੁਖ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਸਜਾਇਕੋ ਪਾਵਤਾਹੈ॥

ਹੁਕਮੇ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ਪਿਆਰੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹੀ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ (ਪੈਧਾ) ਪਤਿ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹੁਕਮੇ ਗਣਤ ਗਣਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮੇ ਹਉਮੈ ਦੋਇ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਗਿਣਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਮਕਾ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕੀਆ ਅਰ ਅਮਕਾ ਕਰੋਂਗਾ ਔਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੇ ਭਵੈ ਭਵਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਅਵਗੁਣਿ ਮੁਠੀ ਰੋਇ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੀ ਜੀਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ (ਭਵਾਈਐ) ਫਿਰਾਯਾ ਹੂਆ (ਭਵੈ) ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਅਵਗੁਣੋਂਕਰ (ਮੁਠੀ) ਲੁਟੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰੋਵਤੀ ਹੈ ਵਾ ਭਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭਵਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਸਿਞਾਪੈ ਸਾਹ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥
ਜੇਕਰ(ਸਾਹ)ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾਹੁਕਮ ਜੀਵ ਪਛਾਣੇ ਤਬਹੇਪਜਾਰੇ ਸੱਚਸੇ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਔਰਵਡਿਆਈਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ॥੬॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖੀਐ ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਸੁਣੀਐ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਆਖਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਔਖਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਭੀ ਕਿਸਤਰਾਂ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਕਠਿਨ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਸੋ ਸਾਲਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਪਿਆਰੇ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਸੰਤੋਖਵਾਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਖੀਓਂ ਕੋ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ ਮਨੁ ਮਸਵਾਣੀ ਧਾਰਿ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਕਾਇਆ ਸਰੀਰ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਕਾਗਜ਼ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਬਨਾਈਏ ਔਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਸਜਾਹੀ ਵਾਲੀ ਦਵਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮੈਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗੁਨ ਪਾਈਏ ॥

ਲਲਤਾ ਲੇਖਣਿ ਸਚ ਕੀ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਲਿਖਹੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਹੇ ਪਜਾਰੇ (ਲਲਤਾ) ਜਿਹਬਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕੇ ਲਿਖਣੇ ਵਾਲੀ ਲਿੱਖਣ ਬਣਾਈਏ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਏਕਰ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਸਨਾ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਅਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਕਾਗਜ਼ ਪਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਲਿਖੋ॥

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੁ ਲਿਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਲਿਖਾਰੀ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਲਾ ॥ ਦੁਤੁਕੀ ॥
ਜਹਾਂ ਪੌੜੀ ਮੈਂ ਦੋ ਤੁਕਾਂ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਦੁਤੁਕੀ ਅਰ ਜਹਾਂ ਤੀਨ ਹੋਂ ਤਹਾਂ ਤਿਤੁਕੀ ਲਿਖੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤੂ ਗੁਣ ਦਾਤੋ ਨਿਰਮਲੋ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਤੂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਨਿਰਗੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਗੁਣੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਗੁਣ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਗੁਣ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਮਿਲੜੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ॥
ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀਆ ਭਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮ ਵਿਸੇਖੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੂ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਪੰਚ ਕੋ (ਕਰ ਵੇਖੁ) ਰਚਕਰ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਵਨਰੂਪਹਮ ਪਾਪੀ ਅਰ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਯਿਹੀ ਵਿਸ਼ੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਮੋਹਿਆ ਭਾਈ ਚਤੁਰਾਈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਬਿਖੇ ਮਈ ਮਾਯਾ ਨੇ ਚਿਤ ਮੋਹਤ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਕੇ ਪਤਿ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਚਿਤ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਸਚਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਜੇ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਮੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤੂੰ ਚਿਤ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤੋ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜੌ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇਤੇਰਾਗਜ਼ਾਨਮਨਮੈਂ (ਸਮੋਇ) ਮਿਲ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਰੂੜੋ ਰੂੜੋ ਆਖੀਐ ਭਾਈ ਰੂੜੋ ਲਾਲ ਚਲੂਲੁ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰੂੜੋ ਰੂੜੋ) ਸੁੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਕਰਕੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਸੁੰਦਰ (ਲਾਲ) ਪਜਾਰਾ ਹੈਂ ਅਰ (ਚਲੂਲੁ) ਗੁੜੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬੈਰਾਗੀਐ ਭਾਈ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸਾਚੁ ਅਭੂਲੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਭਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਜੇਕਰ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਸਾਥ (ਬੈਰਾਗੀਐ) ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਤਬ ਤੁਝ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ (ਦਰਿ ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜਾਨਕਰ ਅਭੁਲ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸਿ ਤੂ ਭਾਈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੂ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਵਾਲੇ ਪਤਾਲੋਂ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਅਕਾਸ ਮੈ ਤੂੰ ਬਜਾਪਕ ਹੈਂ ਔ ਸਰਬ ਸਰੀਰੋਂ ਵਿਖੇ ਗਜਾਤ ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਣ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭਾਈ ਚੂਕਾ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸੁਖਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨਸੇ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਮਲਿ ਕਾਇਆ ਮਾਜੀਐ ਭਾਈ ਭੀ ਮੈਲਾ ਤਨੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪੁ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਲ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਕੌ ਸੁਧ ਕਰੀਏ ਤੌ ਫਿਰ ਭੀ ਸਰੀਰ ਮੈਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨਿ ਮਹਾ ਰਸਿ ਨਾਈਐ ਭਾਈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਗਜਾਨ ਮਹਲ (ਰਸ) ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ਤਬ ਤਨ ਮਨਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਪੂਜੀਐ ਭਾਈ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਆ ਦੇਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਜੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਪੂਜਣਾ ਹੈ ਉਨ ਸੇ ਕਿਆ ਮਾਂਗਣਾ ਹੇ ਔਰਮਾਂਗਨੇਤੇਕਯਾਦੇਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਮਿਥਜਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਹਣੁ ਨੀਰਿ ਪਖਾਲੀਐ ਭਾਈ ਜਲ ਮਹਿ ਬੂਡਹਿ ਤੇਹਿ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਜੇਕਰ ਪਥਰ ਨੀਰ ਮੈ (ਪਖਾਲੀਐ) ਧੋਵੀਐ ਤੋ ਕਯਾ ਫਲੁ ਹੋਵੈਗਾ ਵਹੁ ਆਪਹੀ(ਤੇਹ) ਹਿਤਕਰਵਾਤਿਨ ਕਰ ਜੀਵ ਜਲਮੈਂ ਡੂਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਸਰਬ ਮੈ ਪੂਰਨ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਭੀ ਤੁਛ ਫਲੁ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਭਾਈ ਜਗੁ ਬੂਡੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਕੇ ਪਜਾਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੁਝ ਅਲਖ ਕੋ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਅਪਨੀਪਤਿ ਗਵਾਏਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ ਭਾਈ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਵਡਿਆਈਆਂ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥ ੭ ॥

ਬਈਅਰਿ ਬੋਲੈ ਮੀਠੁਲੀ ਭਾਈ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਪਿਰ ਭਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਜੀਵ (ਬਈਅਰਿ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸ ਰੂਪ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪਤੀ ਜੋ ਤੇਰੇ(ਭਾਇ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਾਚ ਕੋ ਉਚਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਰਹੈ ਬੇਧੀ ਸਚਿ ਵਸੀ ਭਾਈ ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਸਮ ਤੇਰੇ(ਬਿਰਹੈ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਬੇਧੀ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲੀਹੈਔਰਸਚੀਪ੍ਰੀਤਿਤਿਨਕੇਮਨਮੈ ਬਸੀ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹੇ ਹਰੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਭੁਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਗੁਰ ਤੇ ਬੁਝੈ ਸੁਜਾਨੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਪਣਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪਕੋਜਾਨਤਾਹੈ।

ਜੋ ਬੀਧੇ ਸੇ ਊਬਰੇ ਭਾਈ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੈ (ਬੀਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਾਲ ਸੇ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਤੂੰ ਸਚਾ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਈਧਨੁ ਅਧਿਕ ਸਕੇਲੀਐ ਭਾਈ ਪਾਵਕੁ ਰੰਚਕ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਰੂਪ ਜੈਸੇ (ਈਧਨ) ਬਾਲਣ ਅਧਿਕ ਹੀ (ਸਕੇਲੀਐ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਏ ਔਰ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਸਮੈ ਅਗਨਿਪਾਇ ਦੇਵੈ ਤਬ ਸਭ ਕੋ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣੁ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧੦ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਵਨ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਕ ਖਿਨ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਿ ਜਾਵੈ ਤੌ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਜਲਾਇਦੇਤਾਹੈਔਰਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਮਿਲਨਾ ਭੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀ ਅਸਟਪਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਲਗਾ ਲੇਨੀ ॥ ੧੦ ॥ ੪ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥ ਤਿਤੁਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਭਗਤਾ ਦੀ ਸਦਾ ਤੂ ਰਖਦਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਧੁਰਿ ਤੂ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀਉ ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਕੁਛ ਅਬੀ ਨਹੀਂ ਤੂੰ (ਧੁਰਿ) ਆਦ ਸੇ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਰਖਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜਨ ਤੁਧੁ ਰਾਖਿ ਲਏ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿਣਾਖਸੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਦਾਸ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਤੈਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰਣਾਖਸ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ।ਸੰਬਦ ਮੈਂਜੀਉ ਪਦ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਖਾ ਨੋ ਪਰਤੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਆਪਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖੁ ਤੂ
ਸੁਆਮੀ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਯਿਹ ਆਪਕੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੱਗਜਾ ਕੋ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਭਗਤਜਨਤੇਰੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਾ ਨੋ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਲੁ ਨ ਨੇੜੈ ਜਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਵਾ ਦਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖਦਾਈ ਕਾਲ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ॥

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ (ਰਾਮ) ਰਮਣ ਰੂਪ ਕੇਵਲ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭ ਭਗਤਾ ਚਰਣੀ ਲਾਗੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥ ੨ ॥

ਰਿਧੀਆਂ ਔਰ ਸਿਧੀਆਂ ਸਭੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀਲਾਗੀਰਹਤੀਹੈਂਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਰਵਹੁਸਹਜੇਹੀਸੁਭਾਇਮਾਨਹੁਏਹੈ॥੨॥

ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵੀ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਸੁਆਉ ॥

ਮਨਮੁਖਾਂਕੋ ਗੁਰਸਬਦਪਰ(ਪਰਤੀਤਿ) ਭਾਵ ਭਰੋਸਾਨਹੀਂਹੋਤਾਕਯੋਂਕਿਤਿਨਕੇਮਨਅੰਤਰ ਲੋਭਰੂਪੀ(ਸੁਆਉ)ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ ਨ ਭੇਦਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥

ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਨਹੀਂ (ਭੇਦਿਓ) ਮਿਲਾ ਹੇ ਹਰੀ ਇਸੀਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜ ਕਪਟ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਸੀ ਮਨਮੁਖ ਫੀਕਾ ਅਲਾਉ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਫੀਕਾ (ਅਲਾਉ) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੂੜਾ ਕਪਟ ਕਾ ਪਾਜੁ ਲਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਾ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਗਤੀ ਹੂ ਤੂ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪ ਭਗਤੋਂ ਮੇਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਤੁਝਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਲੋਕ ਹੈ ਤੇਰੀ ਤੂ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਕਰ ਸਭ ਲੋਕ ਮੋਹੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਏਕ ਹੀ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਣੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ(ਮਨਸਾ)ਵਾਸਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਸ ਹੂਈ ਹੈ ਔਰਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਚਿੰਤ ਕੰਮ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨਕੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਕਾਰਨ (ਅਚਿੰਤ) ਬਿਨਾ ਸੰਕਲਪ ਕੀਏ ਤੇ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ । ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਕੰਮ ਤਿਨਕੇ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਜਾਰਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥

ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਮਨਮੈ ਸਦੀਵ ਬਸਾ ਹੈਂ ॥

ਓਨਾ ਕੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਸੁ ਵਿਗੁਚੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਰਖਵਾਰਾ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨਕਾ ਤੂੰ ਰਖਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈਂ ਉਨਕੀ ਜੋ ਰੀਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਵਿਗੁਚੈ) ਖਰਾਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖਿ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਬਿਨਾਤੇਰੇਕੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਮਨਮੁਖ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੂਏ(ਭਉਕਿ) ਬਜਰਥ ਬਕਬਾਦ ਕਰਤੇ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਇਸਿਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇਤਿਨਕੀ ਦੁਖਹੀ ਦੁਖ ਮੇਂ ਸਮਾਈਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵਸੇਦੁਖਹੀਵਿਖੇਤਿਨਕੋਦੁਖੁਹੋਤਾਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਕੋ ਪੀਵਤਾਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇਮੇਂ ਸਮਾਈਹੋਜਾਤੀਹੈ॥੬॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਨਮੁ ਨ ਛੂਟੈ ਜੇ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਧਿਕਾਈ ॥

ਜੀਵ ਜੇ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰੇ ਤਉ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਛੁਟਤਾ ਨਹੀਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਵੇਦ ਪੜਹਿ ਤੈ ਵਾਦ ਵਖਾਣਹਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਇਕ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਝਗੜੋਂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਬਾਣੀ ਭਜਿ ਛੂਟਹਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥ ੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਬਾਨੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਜਿ ਕਰਿ ਜੀਵੋਂਕਾ ਚੌਰਾਸੀ ਸੇ ਛੂਟਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚਿਆਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੂੰ ਬਸਾ ਹੈਂ ਸੋਪੁਰਸ(ਦਰਿ)ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੈ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਸੱਚੇਵਾਹਗੁਰੂਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂਤੇਰੇਦਰ ਮੇਂ ਭੀ ਸਚਿਆਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਓਨਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਹੋਈ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥

ਉਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਕੋਈ ਹਟਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਤਿਨਕੇਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨਕਰਰਖਾਹੈ॥੮॥੭॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਦੁਤੁਕੀ ॥

ਨਿਗੁਣਿਆ ਨੋ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਗਾਇਕਰ ਹਰਿ ਨਿਰਗੁਨੀਓਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਊਤਮ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤੀ ਉਤਮ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਂ ਚਿੱਤ ਕੋ ਲਗਾਈਤਾ ਹੈ ॥੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ਗੁਣ ਹੀਣ ਹਮ
ਅਪਰਾਧੀ ਭਾਈ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਲਏ ਰਲਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਟਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਮਕੋ ਬਖਸ ਕਰਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਅਪਰਾਧੀ ਥੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਨੇ ਹਮਕੋ ਅਪਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਕਉਣ ਕਉਣ ਅਪਰਾਧੀ ਬਖਸਿਅਨੁ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਸੱਚੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੌਣ ਕੌਣ ਅਪਰਾਧੀ ਬਖਸੇ ਗਏ ਹੈਨ ਭਾਵ ਸੇ ਬਹੁਤੇਹੀ ਪਾਪੀ ਹਰੀ ਨੇ ਬਖਸੇ ਹੈਂ॥

ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਅਨੁ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇੜੈ ਚਾੜਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੇੜੇ ਪਰ ਚੜਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੂਰੈ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭਏ ਭਾਈ ਗੁਰ ਪਾਰਸੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਮਨੂਰ ਸੇ ਸ੍ਵਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਜੋ ਮਨੂਰ ਵਤ ਕਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਸੁਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਜੋਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਭਾਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਛੋਡਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ(ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਰੂਪ ਜੋਤ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਲਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਥਾਲੀ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੇ ਕਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਹਮਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਲੇਕਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਪੂਛਹੁ ਗਿਆਨੀਆ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਸਹਜੁ) ਗਜਾਨ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ । ਹੇ ਭਾਈ ਗ੍ਯਾਨੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੇ ਜਾਏ ਕਰ ਪੂਛ ਲੇਵੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਕਰਿ ਭਾਈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਭਉ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਭਉ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਜ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭਜ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਕਰਣੀ ਕਰੀਤੀ ਹੈ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਵਹੀ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਏ ਤੋ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਤਿਨਕੈ ਹਉ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੈਂ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੀ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਕੁਲੁ ਭੀ ਲਈ ਬਖਸਾਇ ॥ ੭ ॥

ਮੈਂ ਆਪਨਾ ਜਨਮੁ ਭੀ ਸਵਾਰ ਲੇਵੋਂਗਾ ਅਰ ਕੁਲ ਭੀ ਬਖਸਾਇ ਲੇਵੋਂਗਾ ॥ ੭ ॥

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਰੂਪ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਭੀ ਤਿਨਕਾ ਸਚਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਨਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥੨॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹਿ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੇ ਜਾਪਦਾ ਭਾਈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ (ਸਬਦੇ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਜਾਪਦਾ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭਾਈ ਅਨਦਿਨੁ ਰਤੀਆ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਹਾਗਣੀਓਂ ਕੋ ਸਦਾਹੀ ਅਨੰਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ਕਜੋਂਕਿ ਵਹੁ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮਲਗਾਇਕਰ ਰਤੀਹੁਈਹੈਂ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀ ਤੂ ਆਪੇ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇ ॥ ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਰੰਗਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਤਿਹੋ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾ ਤੂੰ (ਆਪੇ) ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇ ਲੈ ਤਿਸਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਤੇ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਭਾਈ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਛੋਡ ਅਰ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਮਾਵਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਗਈ ਭਾਈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ (ਸਹਜੁ) ਸੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਥਹੁੜੇ ਦੁਖ ਕੋਈਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਔਰ ਹਰੀ ਆਪਿ ਆਇਕਰ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਿਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਈ ਭਾਈ ਸਾ ਕੁਲਖਣੀ ਕੁਨਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਵਹੁ ਖੋਟੇ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲੀ ਖੋਟੀ ਇਸਤ੍ਰੀਹੈ ॥

ਮਨ ਹਠਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਭਾਈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰ ਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੈ ਭਾਈ ਭਾਇ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਭਾਈ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਭਉ ਪੂਜ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਭਨਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਦਾ ਭਾਈ ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਜੋ ਸਭ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵਾਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ॥

ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਭਾਈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਹੈ ਦਾਤਿ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬਡੀ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਸੇ ਕਿਉਂ ਬਿਸਾਰੀਏ ॥ ਭਾਵਸੇ ਵਿਸਾਰਨਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ॥੫॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੈਲੀ ਡੁੰਮਣੀ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਮੈਲੀ ਅਰ (ਡੁੰਮਣੀ) ਦੁਚਿਤ ਵਾ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੁਖਦਾਇਕ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤੌ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਅਰ ਤਿਸ ਸਚੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇ ॥ ੬ ॥

ਏਤੁ ਜਨਮਿ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਓ ਭਾਈ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਵਹੁ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਕਿਆ ਮੁਹ ਦੇਵੇ ਗਾ ॥

ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਮੁਹਾਇਓਨੁ ਭਾਈ ਬਿਖਿਆ ਨੋ ਲੋਭਾਇ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੁਕਾਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ (ਮੁਹਾਇਓਨੁ) ਲੁਟਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸੁਖਿ ਵਸਹਿ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਰਸਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਅਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਭਾਈ ਅਪਰੰਪਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਅਪਰੰਪਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਸਮਾਲਿ) ਭਾਵ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਜਗੁ ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ ਭਾਈ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਵਾ ਤਤ੍ਵਾਦਿ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਣ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ਭਾਈ ਦੇਕਰਿ ਅਪਣੀ ਵਥੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਆਪਣੀ ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਦੇਕਰ ਜੀਵ ਕਾ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਿਨਿ ਕਹੀਐ ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ ਭਾਈ ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਅਕਥੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਹੋ ਜੋ ਕਰਤਾ ਅਦ੍ਭੁਤੀ ਕਥਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਕਿਨਿ) ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਦੇਖੀਏ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਗੁਵਿੰਦੁ ਸਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਜਿਸਤੇ ਜਾਪੈ ਤਥੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਸੇ ਵਹੁ (ਤਥੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਨਾ ਜਾਵੇ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ
ਦੇਇ ਜਨ ਅਪਨੇ ਦੂਖ ਦਰਦ ਕਾ ਹੰਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਨਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਘਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਭਾਈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭੀ ਕੁਛ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਭਾਈ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਵਹੁ ਸਭਤੇ ਊਚਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਔਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਭਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਸਰਬ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰ੍ਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸਭ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟੀਐ ਭਾਈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਣ ਹਾਰ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੀਏ ਜੋ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮਿਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੇ ਚਰਣ ਸਰੇਵੀਅਹਿ ਭਾਈ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਹੋਵੈ ਨਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚੇ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭਜ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਨੁ ਮਾਂਜੀਐ ਭਾਈ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਸੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਮਨ ਕੋ (ਮਾਂਜੀਐ) ਸੁਧ ਕਰੀਏ ਤੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਟੈ ਅੰਧੇਰਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਭਾਈ ਕਮਲੁ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਜਾਏ ਔਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਫੁਲਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਸਭਿ ਫਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਧਰਮਾਦਿ ਸਭੀ ਫਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਛੋਡੀਐ ਭਾਈ ਹੋਈਐ ਸਭ ਕੀ ਧੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਏਹ ਸੁਭਾਵ ਛੋਡ ਦੇਈਏ, ਸਭ ਕੀ ਚਰਣ ਧੂਰ ਹੋਵੀਏ । ਭਾਵ ਸੇ ਅਤੀ ਨਿੰਮਰ ਹੋਈਏ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਭਾਈ ਪੇਖੈ ਸੁਣੈ ਹਜੂਰਿ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਔਰ ਨਿਕਟ ਸਭ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਭਾਈ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਮਰੀਐ ਝੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਸ ਦਿਨ ਬਿਸਰ ਜਾਵੈ ਤਿਸ ਦਿਨ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਮਰਥੋ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਰ ਕਰਾਵਨੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਓਂ ਕਰ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਭਾਈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਪੀਛੇ ਗਿਆਨਾਦਿਕ ਸਭ ਗੁਣ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ਅਰ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਨਮੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਭਾਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇ ਜਾਵੈ ਤੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇਲੇਤਾਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀਐ ਭਾਈ ਰਿਦੈ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਬ ਗਜਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਖਿੜ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਪਰਤਾਪੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ਮਉਲਿਆ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰਤੀ ਪੁਨਃ ਅਕਾਸ ਮੈ ਮਉਲਿਓ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਪਾਇਕਰ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੰਤੋਖਿਆ ਭਾਈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ ਸੰਤੋਖ ਬਖਸ਼ਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਸਦਾ ਭਾਈ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਸੁਆਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਜਿਹਬਾ ਸਦੀਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਵੈ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸਚਾ (ਸਾਦੁ) ਅਨੰਦ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਸੁਖ ਤਿਸਕਾ ਤਿਨਕੋ (ਸੁਆਉ) ਲ੍ਹਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਿਆ ਭਾਈ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਇਆ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਕਰਨੀ) ਕਾਨੋ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਚਲ ਅਸਥਾਨ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਵਈ ਭਾਈ ਸੋ ਜੀਅੜਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਵਹੁ ਜੀਅੜਾ ਜਲ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਹੋਣਾ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥੬॥

ਬਹੁ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬੈ ਭਾਈ ਹਉ ਤਿਸਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਗੁਣ ਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਓਹੁ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਪਾਲਦਾ ਭਾਈ ਦੇਇ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਗੁਣਹੀਨੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਅਸਥਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਭਾਈ ਗੂੜਾ ਜਾਕਾ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਸਭਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਰਿਜਕ(ਸੰਬਾਹੇ)ਪਹੁਚਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਗੂੜਾ ਹੈਭਾਵਸਘਨਅਨੰਦਵਾਲਾਹੈ॥

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਭੇਟੀਐ ਭਾਈ ਪੂਰਾ ਤਿਸੁ ਕਰਮਾਉ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਚਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਭਾਗ ਪੂਰਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵੀਐ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਰਬ ਸਕਤੀਯੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਭਾਈ ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਵਾਸ ਲੇਤੇ ਪੁਨਃ ਗ੍ਰਾਸ ਲੇਤੇ ਹੁਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਤਿਸਕੋ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ਭਾਈ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਗੀਆ ਭਾਈ ਸੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮਰਦੇ ਝੂਰਿ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਲਗੀ ਤੇ ਪੁਰਸ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਝੂਰ ਝੂਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ਤਰਾਇਆ ਭਾਈ ਭਉਜਲੁ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਰਨ ਰੂਪ ਪੱਲੇ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਰਾਇ ਲੀਆਹੈ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਭਾਈ ਕੀਤੋਨੁ ਅੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਅਪਾਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਅੰਗੁ)ਪੱਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਸਾਂਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਭਾਈ ਜਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟਣ ਹਾਰੁ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟਣੇਹਾਰਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਤ ਗਰਭ ਦੁਖ ਸਾਗਰੋ ਪਿਆਰੇ ਤਹ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮਾਤਾ ਕਾਗਰਭ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਤੈਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ ਥਾ ਔਰ ਤਿਸ ਕਰ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਥੀ ॥

ਬਾਹਰਿ ਕਾਢਿ ਬਿਖੁ ਪਸਰੀਆ ਪਿਆਰੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਗਰਭ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਸਾ ਤਬ ਜੀਵ ਕੋ ਬਿਖੈ ਰੂਪ ਬਿਖ ਬਿਆਪਤੀ ਭਈ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਬਧਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕੀਤੋ ਕਰਮੁ ਆਪਿ ਪਿਆਰੇ ਤਿਸੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਤੈਨੇ (ਕਰਮੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਹਿਤ ਦੇਖਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੈਨੇ(ਪੂਰਾ)ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ੍ਤ੍ਰੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਆਰਾਧੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਰੇ ਕੋ(ਆਰਾਧੇ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂਤਿਸ ਨੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਨਹਾਰੁ ਪਿਆਰੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਏਕ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਆਦ ਅਰ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔ ਤਨ ਕੋ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਰਨ ਹਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦਿਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਏਕ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਆ ਪਿਆਰੇ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ਕਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਿਸਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਬਿਸਰਾ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਭੇਟੈ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ਸੇ ਲਾਗੇ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਾ ਪਿਛੈ ਛੁਟੀਐ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਸਾਚੀ ਸਰਣਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪਿਛੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਛੂਟਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ ਖਾਇਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਿ ਤਨਿ ਕੀਤਾ ਰੋਗੁ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਵਿਖਜ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਮਿਠਾ ਕਰਕੇ ਖਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਾ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਰੋਗ ਉਤਪੰਨਕੀਆ ॥

ਕਉੜਾ ਹੋਇ ਪਤਿਸਟਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਸਤੇ ਉਪਜਿਆ ਸੋਗੁ ॥

ਸੋ ਸੁਖ ਕੌੜਾ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ (ਪਤਿਸਟਿਆ) ਉਲਟ ਪਿਆ ਔਰ ਤਿਸਤੇ ਸ਼ੋਕ ਉਤਪੰਨ ਹੋਤਾ ਪਜਾ । ਭਾਵ ਜੋ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਥੇ ਅੰਤ ਕੋ ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਭੋਗੁ ਭੁੰਚਾਇ ਭੁਲਾਇਅਨੁ ਪਿਆਰੇ ਉਤਰੈ ਨਹੀ ਵਿਜੋਗੁ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਭੁਗਾਇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲਾਇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਉਧਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ ਧੁਰੇ ਪਇਆ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਾਇਕਰ ਆਪਨੇ ਉਧਾਰਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਆਪਸੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ (ਸੰਜੋਗੁ) ਕਰਮੁ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਲਾਲਚਿ ਅਟਿਆ ਪਿਆਰੇ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹਿ ਮੂਲਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲਾਲਚ ਨੇ (ਅਟਿਆ) ਦਬਾਇ ਛੋਡਿਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਚਿਤ (ਮੂਲਿ) ਹੋ ਅਧਿਸ਼ਟਾਨ ਰੂਪ ਵਾ ਕਦਾਚਿਤ ਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਵਿਸਰਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਧੂੜਿ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਧੂੜੀ ਵਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਸੂਲੁ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਹੁ ਬਹੁਤਾ ਹੀ (ਬਿਲਲਾਟ) ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਕਾ (ਸੂਲੁ)ਦੁਖ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਕਾ ਰਹਿਆ ਮੂਲੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੂਲ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਸੁਆਸ ਸਫਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜਈ ਪਿਆਰੇ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ (ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ) ਜਿਤਨਾ ਬਲ ਚਲਤਾ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਪ੍ਰਯੰਤ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਤੂੰ ਭੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਅਪਜਸ ਸਹਿਤ ਉਠ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਢੋਈ ਨਹ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ (ਢੋਈ) ਭਾਵ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਔਰ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਾ ਪੂਰੀ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਕਰ ਆਪ ਨੇ ਸਵਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੰਜਮ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਨ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਹਜਾਰੋਂ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਕ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ॥

ਜੋ ਬੇਮੁਖ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕੁਲ ਕੋ (ਗਾਲਿ) ਕਲੰਕ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਹੋਦੀ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਤੀਆ ਪਿਆਰੇ ਕੂੜੁ ਨ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ੈਣੀ ਥਿਰਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਵਸਤੂ ਹੈ ਤੀਨ ਕਾਲ ਹੋਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਔਰ (ਕੂੜ) ਝੂਠਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਾ ਮਿਲਾਇਓਨੁ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਮਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥੬॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਕੇ ਊਪਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਤਸੰਤੋਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾਦਿਕਗੁਣਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੂਰ ਭਰੇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਅਰ (ਕੀਰਤਨੁ) ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਕੇ ਪੂਰੋਂ ਕੇ ਪੂਰ ਭਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖ ਸਾਗਰੁ ਤਿਨ ਲੰਘਿਆ ਪਿਆਰੇ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਭੀ ਦੁਖ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਲੰਘਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਬੋਕਤ ਜਗਿਆਸੂ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਸਦਾ ਖਰੇ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਦੀਵ (ਖਰੇ) ਸੁਧ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸੰਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲ ਦੇਉ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤਾ ਤਿਸਕਾ ਤਾਣੁ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ ਦਇਆਲ ਪਜਾਰੇ(ਦੇਉ)ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਜਿਸ ਤੈਨੇ ਭਾਵਨੇਵਾਲੇਸੁਧਕੀਏ ਹੈਂਤਿਨਭਗਤ ਜਨੋਂਕੋਆਪਕਾਬਲਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਢਹਿ ਪਏ ਪਿਆਰੇ ਜਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਤੂ ਜੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹਮ ਗਿਰ ਕਰ ਤਿਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਆ ਪਿਆਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਸੱਚਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਲੇਖੁ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਆਪਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਬੀ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਸਦ)ਸੌਂਵਾਰਸਦਾਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਵਾ ਪਜਾਰੇ ਪਦ ਕੋ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਲਗਾ ਲੇਨਾ ਜਬ ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਮਾਤਾ ਕਾਗਰਭਜੋਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਤਹਾਂ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾਹੈ ਇਸੀ ਤ੍ਰਹ ਸਾਰੀ ਅਸਟਪਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਸਾਫ ਲਗ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਤਮ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਠੁ ਪੜਿਓ ਅਰੁ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਨਿਵਲਿ ਭੁਅੰਗਮ ਸਾਧੇ ॥

ਅਸਮਦਾਦ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਪਾਠ ਪੜਾ ਭਾਵ ਨਿਤਨੇਮ ਅਰ ਬੇਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ॥ ਪੁਨ ਨਿਵਲੀਕਰਮਕੀਆਅਰਭੁਅੰਗਮ ਨਾੜੀ ਕੋ ਭੀ ਸਿਧਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥*

ਪੰਚ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਨ ਛੁਟਕਿਓ ਅਧਿਕ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਾਧੇ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪੰਚ ਜਨੋਂ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਛੂਟਾ ਹੈ ਔਰ ਅਧਿਕ ਹੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਰ ਜੀਵ(ਬਾਧੇ)ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਨ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੇ ਕਹੈ ਔਰ ਕੌਨ ਕਰਮ ਕੀਏ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪਿਆਰੇ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲਣੁ ਨ ਜਾਈ ਮੈ ਕੀਏ ਕਰਮ ਅਨੇਕਾ ॥

ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸੁਆਮੀ ਕੈ ਦੁਆਰੈ ਦੀਜੈ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

---

*ਧਾਨੀ ਪੀਕਰ ਫਿਰ ਮੁਖ ਦ੍ਵਾਰਾ ਉਲਟਾ ਨਿਕਾਸਣਾ ਇਹੁ ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਹੈ ਅਰ ਭੁਯੰਗਮ ਨਾੜੀ ਵਹੁ ਹ ਜੋ ਪੀਠ ਕੀ ਸੰਗਲੀ ਕੇ ਸਾਥ ਉਪਰ ਕੋ ਜਾਤੀਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜੋਗੀ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਦਸਮੇ ਦ੍ਵਾਰ ਮੇਂ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮੈਂ ਜੀਵਨੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂਪਰੰਤੂਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ਅਬ ਹਾਰ ਕਰ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪਕੇਦ੍ਵਾਰੇਪਰਪੜਾਹੂੰਮੇਰੇਕੋਬਬੇਕਵਾਲੀਬੁਧੀਦੀਜੈ॥

ਮੋਨਿ ਭਇਓ ਕਰ ਪਾਤੀ ਰਹਿਓ ਨਗਨ ਫਿਰਿਓ ਬਨ ਮਾਹੀ ॥

ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਰਹਾ (ਕਰ ਪਾਤੀ) ਹਾਥ ਹੀ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨਾਇ ਲੀਏ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਹਾਥ ਮੈਂ ਤੂੰਬਾ ਆਦਿਕ ਭੀ ਨ ਰਖਾ ਔਰ ਨਗਨ ਹੋਕਰ ਬਨ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ॥

ਤਟ ਤੀਰਥ ਸਭ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਮਿਓ ਦੁਬਿਧਾ ਛੁਟਕੈ ਨਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਸਭੀ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੋਂ ਪਰ ਭ੍ਰਮਣਾ ਕੀਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥ ਭੀ ਪਰਸੇ ਪਰੰਤੂ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਵਾ ਚਿੰਤਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੂਈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਪੌੜੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਾਉ ਕੀ ਤੁਕੋਂ ਕੀ ਜੋਜਨਾ ਕਰਤੇ ਜਾਣਾ ਜਥਾ ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂਜਾਤਾਹੇਸੁਆਮੀਮੈਂਹਾਰਕਰਆਪਕੇਦੁਆਰੇਭਾਵ ਸਾਧਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਬੇਕ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਦੇਹੋ ਵਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਬਬੇਕਦੇਹੋਐਸੇਸਨਮੁਖਪ੍ਰਾਰਥਨਾਕਰਤੇਜਾਨਾ॥੨॥

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਜਾਇ ਬਸਿਓ ਸਿਰਿ ਕਰਵਤ ਧਰਾਏ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਬਾਸਨਾ ਧਾਰ ਕਰ ਤੀਰਥ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਔਰ ਸੀਸ ਪਰ ਕਰਵਤ੍ ਧਰਾਇ ਲੀਆਭਾਵਸੇਕਾਸੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਕਲਵਤ੍ ਲੇਲੀਆ ॥

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜੇ ਲਖ ਜਤਨ ਕਰਾਏ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਮਨ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਚਾਹੇ ਐਸੇ ੨ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਜਤਨੋਂ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਆਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕੰਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦਾਨੁ ਦਾਤਾਰਾ ॥

(ਕਨਿਕ)ਸ੍ਵਰਨ ਅਰ (ਕਾਮਿਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਨਃ(ਹੈਵਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਘੋੜੇ (ਗੈਵਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਹਸਤੀ ਔਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾ (ਦਾਤਾਰਾ) ਦਾਤਾ ਹੋਕਰ ਦਾਨ ਕੀਆ ॥

ਅੰਨ ਬਸਤ੍ ਭੂਮਿ ਬਹੁ ਅਰਪੇ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ (ਅੰਨ) ਅਨਾਜ ਅਰ ਬਸਤ੍ ਪੁਨਃ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਅਰਪਣ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕਰਮੋਂਦ੍ਵਾਰਾ ਭੀ ਹਰੀ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਤਾ ॥ ੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਡੰਡਉਤ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਰਤੁ ਰਹਤਾ ॥

(ਅਰਚਾ) ਮੂਰਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਪੁਨਃਅੰਨ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਔਰ (ਬੰਦਨ ਡੰਡਉਤ) ਮੂਰਤੀ ਆਗੇ ਮੂਧੇ ਪੜ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਅਰ ਇਸਨਾਨ ੧ ਸੰਧਜਾ ੨ ਜਪ ੩ ਹੋਮ ੪ਅਥਿਤ ਪੂਜਾ ੫ ਦੇਵ ਅਰਚਨਾ ੬ ਇਨ ਛੈ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਕਰਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਇਹ ਜੁਗਤਾ ॥ ੫ ॥

ਅਹੰ ਕਰਤਾ ਅਹੰਭੋਗਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਇਨ ਜੁਗਤੋਂ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਤਾ ॥ ੫ ॥

ਜੋਗ ਸਿਧ ਆਸਣ ਚਉਰਾਸੀਹ ਏ ਭੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਜੋਗ ਸਿਧੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਚੌਰਾਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਆਸਣ ਹੈਂ ਯਿਹ ਭੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ॥

ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਨ ਗਹਿਆ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨ ਜੋਗ ਸਿਧੀਓਂ ਕਰ ਬਡੀ ਅਵਸਥਾ ਹੁਈ ਤੌ ਭੀ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪੁ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥ ੬ ॥

ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਿਆ ਹੁਕਮੁ ਅਫਾਰਾ ॥

(ਰਾਜ ਲੀਲਾ)ਸਕਾਰਾਦਿ ਰਾਜੋਂ ਕੀ ਖੇਲ ਪੁਨਃ ਰਾਜ ਰਚਨਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਗ ਆਦਿ ਲਵਾਏ ਔਰ (ਅਫਾਰਾ) ਅਮੋੜ ਹੁਕਮੁ ਕੀਆ ਭਾਵਸੇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਰਾਜ ਕੀਆ ॥

ਸੇਜ ਸੋਹਨੀ ਚੰਦਨੁ ਚੋਆ ਨਰਕ ਘੋਰ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ॥ ੭ ॥

ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਸੇਜਾ ਪਰ ਚੰਦਨ ਕਾ (ਚੋਆ) ਅਤਰ ਛਿੜਕਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਰਬ ਸਮਗ੍ਰੀ (ਘੋਰ) ਭਜਾਨਕ ਨਰਕ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਤਿਸੰਗ ਔ ਹਰੀ ਕੀਰਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਯਹ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਨਰਕ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕਹੇ ਸਭ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕੌਨ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਸਿਰਿ ਕਰਮਨ ਕੈ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਆਪਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਕਰਮੁ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਨਾ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਰਮ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਉਤਮ ਭਾਗ ਕਾ ਲਹਣਾ ਥਾ ॥ ੮ ॥

ਤੇਰੋ ਸੇਵਕੁ ਇਹ ਰੰਗਿ ਮਾਤਾ ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਇਸ ਪਰੇਮ ਮੈਂ (ਮਾਤਾ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਇਹੁ ਮਨ ਹੇ ਹਰਿ ਸਭਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਔਰ ਜਸ ਗਾਵਣੇਮੈਂ ਰਾਤਾ ਪ੍ਰੇਮੀਹੁਆ॥੧॥੩॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮਹਲੇ ੪ ਕੀ

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਾਰ ਨਾਮ ਜਸ ਕਾ ਹੈ ਪੌੜੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਵਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਲੋਕ ਮਿਲਵੇਂ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਕਿਸੀ ਗੁਣੀਨੇ ਸੋਰਠ ਰਾਗਣੀ ਮੈਂ ਖਿਆਲ ਟਪੇ ਗਾਏ ਲੋਕ ਗਾਯਕ ਕੀ ਉਸਤਤੀਕਰਨੇਲਗੇਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਰਠਿ ਬੁਧੀ ਵਾ ਰਾਗਨੀ ਗਾਈ ਤੇਰੀ ਸੋਭਨੀਕ ਤੌ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਵਿਸ੍ਰ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੇਰੇ ਮਨਮੈਂਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਾਗ ਮੇਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਜਸ ਗਾਵੀਏ ॥

ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ ਨ ਕਤੁ ਮਨਿ ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਬਾਤ ਕਾਟਣ ਰੂਪ ਵਾ ਦਾਂਤੋਂ ਸੇ ਮਾਸ ਕਾਟ ਖਾਨ ਰੂਪ ਕਤਰਾ(ਮਨਿ)ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਵਿੱਤੇ ਆਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਥੋੜੀ ਭੀ ਔਰ ਜਿਸ ਕੀ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸੋ ਸਚਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਭੈ ਵਸੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਪੇਈਐ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਹੋਤੀ (ਸਸੁਰੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਭਯ ਸੰਜੁਗਤ ਬਸੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂਕੋਸੇਵਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨ੍ਰਿਸੰਕ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਪਰਹਰਿ ਕਪੜੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਖੁਸੀ ਰਾਵੈ ਪਿਰੁ ਸੰਗਿ ॥

ਜੇਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਕਪੜੁ) ਕਪਟ ਕੋ ਵਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ (ਪਰਹਰਿ) ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤੌ ਵਹੁ ਪਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸੀਗਾਰੀ ਨਾਉ ਮਨਿ ਕਦੇ ਨ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ॥

ਵਹੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਸੀਂਗਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਰਮਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਤਿਸਕੋ ਕਦੀ ਭੀ (ਪਤੰਗੁ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਵਾ ਵਹੁ (ਪਤੰਗੁ) ਸੂਰਜ ਸਮ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਦੇਵਰੁ ਜੇਠ ਮੁਏ ਦੁਖਿ ਸਸੂ ਕਾ ਡਰੁ ਕਿਸੁ ॥

(ਦੇਵਰੁ ਜੇਠ) ਲਭ ਲੋਭ ਬਿਕਾਰ ਦੁਖ ਪਾਇਕਰ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਸਾਸ ਕਾ ਡਰ ਕਿਸਕੋ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥

ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਮ ਮਣੀ ਸਭੁ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ (ਪਿਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਔ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੀ (ਮਣੀ) ਰਤੀ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਹੋਵੈ ਤੌ ਸਭ ਪ੍ਰਪੰਚ ਸਚ ਰੂਪਹੀ ਨਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਚੌਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪਹਿਲੇ ਸਲੋਕ ਕੀ ਪੁਸ੍ਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸੋਰਠਿ ਤਾਮਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਢੰਢੋਲੇ ॥

ਸੋਰਠ ਰਾਗਣੀ ਗਾਈ ਹੁਈ ਵਾ ਸੋਰਠ ਬੁਧੀ ਤੌ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ (ਢੰਢੋਲੇ) ਖੋਜਣਾ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਵੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੇ ॥

(ਪੁਰਖੁ)ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ(ਮਨਾਵੈ)ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ(ਮਤੀ)ਸਿਖਜਾ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨਕਰੇ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੇ ॥

ਜਿਸਕੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖੈਂਚ ਆਈ ਹੈ ਵਹੁ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਚੋਲੇ)ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਭੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਲਭਈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸਭੀ ਸੰਸਾਰ (ਟੋਲੇ) ਢੂੰਢ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ॥

ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲੀਏ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਔਰ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਡੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੋਲ ਗੋਲੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾ ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਵਾ ਹਰਿ ਕਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੋ ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਜੋ ਦਾਸ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕਾ ਮਨ ਤਿਨਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਉਸਤਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ **ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਿਆ ॥**

ਹੇ ਉਤਪਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਤੂੰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਤੁਮਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਖੇਲ ਕੋ ਰਚਾਇ ਕਰ ਬਹੁੜੇ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਸਵਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਆਪਿ ਭੋਗਣ ਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੋ ਦਾਨ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ (ਆ) ਵਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਭੋਗਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਉਪਾਵਣਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਉਤਪਤ ਕਰਣੇਹਾਰੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ (ਸਬਦੁ) ਹੁਕਮ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਦੀਵ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਜਲਤੇ ਜਲਿ ਮੁਏ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਜੀਵ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਜਲ ਕਰ ਮਰੇ ਹੈਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਅਨੇਕ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਇ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਆਪਣੈ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਪੰਨੈ) ਦਫਤਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਲਤਾ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਤਿਨਕੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰ ਜਲਤਾ ਨਦਰ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸੀਤਲ ਭਏ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਔਰ ਭੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚ ਕੋ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਫਲਿਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਫਲ ਮੂਰਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਧਾਰਨਾ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਇਆ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ (ਜੀਵਦਿਆ) ਜਗਜਾਸਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਔਰ (ਮੁਇਆ) ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਸਮੇਂ ਬਿਖੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਚਤਰ ਹੈਂ ॥

ਕੁਲੁ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਏ ਜੀਵਦੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮਿ ਮਰਾਹਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਗ ਤੋ ਜੀਵਤੇ ਅਰ ਮੂਏ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮੁਏ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮੁਏ ਨਹੀਂ ਕਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਮਾਯਾ ਰਹਿਤ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਹਰੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋਂ ਅਰ ਹੇ ਹਰੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਯਾਵਨਾ ਕਰੋਂ ॥

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਲਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥

ਤੇਰੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਤ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੋਂ ॥

ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਕਾਰ ਮੈ ਮੂਰਖ ਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਕਾਰ ਵਡੀ ਹੈ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਹਉ ਗੋਲਾ ਲਾਲਾ ਤੁਧੁ ਮੈ ਹੁਕਮੁ ਫੁਰਮਾਈਐ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਭਾਵਤਾ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਈਏ ਭਾਵ ਸੇ ਜੋ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਸੋ ਮੈਂ ਮਾਨੋਂ ॥

ਹਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ ਜਿ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਕਾਰ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ ਤਿਸਕੋ ਕਮਾਵੋਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਜਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥

ਜੋ(ਕਰਤੈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਆਦਿ ਸੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ ਵਿਸਰਿਆ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥

ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਜੀਵ ਕੋ ਪਾਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤਿਨਕੋ ਵਿਸਰ ਗਇਆ ਹੈ ॥

ਮਤੁ ਜਾਣਹੁ ਜਗ ਜੀਵਦਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮੁਇਆਸੁ ॥

ਇਹ ਮਤ ਜਾਣੋਂ ਕਿ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਹੁ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮੁਆ ਹੁਆ ਜਾਣ ਲੇਵੋ ॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨੀ ਪਾਸਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠਣੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਂਗੇ ॥

ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਬਹੁ ਅਤਿ ਘਣਾ ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਨ ਸਾਥਿ ਕੋਈ ਜਾਸਿ ॥

ਜਬ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਤਯੰਤਿ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੋਕਾ ਵਿਚਿ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਅੰਦਰਿ ਉਭੇ ਸਾਸ॥

ਇਨ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਤਿਸਕਾ(ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ)ਅਪਜਸ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਰ ਸੇ(ਉਭੇ)ਉਚੇ ਸ੍ਵਾਸ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਸੋਕ ਸੰਜੁਗਤ ਸ੍ਵਾਸ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਨੋ ਕੋ ਨ ਵਿਸਹੀ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਵੇਸਾਸੁ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਿਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨਕਾ ਕੋਈ ਪਤੀਆਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕਾ ਇਤਬਾਰ ਉਠ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਭਲਾ ਲੋਕ ਕੋਈ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਸੁਖੁ ਅਗਲਾ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਨਾਮਕਾਨਿਵਾਸ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨੋਂਕੋਬਹੁਤਾ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੇ ਸੈਣ ਸੇ ਸਜਣਾ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲਹਿ ਸੁਭਾਇ॥

ਵਹੀ (ਸੈਣ)ਸਾਥੀ ਹੈਂ ਅਰ ਸਜਣੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੂਏ ਹੂਏ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਅਨਦਿਨੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵੁਹ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ ਸਜਣ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥

ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜੋ (ਵੇਕਾਰ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਸਜਨ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖ ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਕਾਰਜੁ ਨ ਸਕਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਵੁਹ ਆਪ ਸ੍ਵਾਰਥੀ ਹੈਂ ਮੋਖ ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਕੋ ਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਵਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੋਈ ਕਾਮ ਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਮਿਟਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਆਪਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਖੇਲ ਮੈਂ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਆਪਨੇ ਰਚਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਅਧਕ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇਆ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜੋ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪਰ ਤੂੰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਘੁਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਵਿਣੁ ਦੰਤਾ ਜਗੁ ਖਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਇਆ ਕੀ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਪੁਨਃ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਾਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਖਾਇ ਲੀਆਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਖਾਧੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਿਨੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਤਿਸਨੇ ਮਨਮੁਖ ਖਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਗੁ ਕਮਲਾ ਫਿਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜਗਤ ਬਾਵਰਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮੋਖ ਦਾਤਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਨਿਹਫਲੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਸਾਯਾ ਤਿਨੋਂਨੇ ਧੰਧੋਂ ਕੋ ਕਰਤਿਆਂ ਨਿਸਫਲ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਨਾਮ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆਹੈ॥੨॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਃ ੩ ॥ ਘਰਹੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖਾ ਸਾਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਸ੍ਵਾਦਿ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਕਸੁਤੂਰੀ ਮਿਰਗੁ ਨ ਜਾਣੈ ਭ੍ਰਮ ਦਾ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਕਸਤੂਰੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਭੁਲਾਇਆਹੁਆਉਜਾੜੋਂਮੈਂਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਜਿ ਬਿਖੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਆ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਬਿਖਯ ਰੂਪ ਬਿਖ ਕੋ(ਸੰਗ੍ਰਹੈ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਰਤੇ ਨੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਸੇ ਆਪ (ਖੁਆਇਆ) ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ ਸੋਝੀ ਪਈ ਤਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋਦਿਖਾਇਆਹੈ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ॥
ਤਿਨਾ ਕਾ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋ ਭੀ ਹਰੀ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਬਦੇ ਹੀ ਨਾਉ ਊਪਜੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਾਉ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾ੍ਵ ਸੇ ਨਾਮੁ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਜਗਤ ਬਾਵਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ (ਇਕੋ) ਅਦੁਤੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈਐ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ (ਅਗੰਮੁ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਸਯ ਹੈ ਕਹੋ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਬਿਧੀ ਕਰਕੈ ਪਾਈਏ ॥

ਤਿਸ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਕਹੁ ਜਨ ਕਿਉ ਧਿਆਈਐ ॥
ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੋ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ (ਰੇਖ) ਚਿੰਨ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਗੋਚਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਹੋ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਕਿਆ ਕਹਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥
ਵਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ(ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਇਆ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹਰੀ ਅਗੰਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹ ਕਰ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ? ਉਤ੍ਰ॥

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਸੁ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਈਐ ॥
ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੇਖਾਲਿਆ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇਵਲ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਉ ਤਨੁ ਕੋਲੂ ਪੀੜੀਐ ਰਤੁ ਨ ਭੋਰੀ ਡੇਹਿ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਲੀ ਕੇ ਕੋਲੂ ਮੈਂ ਸਰਹੋ ਪੀੜੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਤਿਨਕਾ (ਤਨੁ)ਸਰੀਰ ਦੁਖੋਂ ਕਰਕੇ ਪੀੜੀਤਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਭੀ ਵੁਹ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ ਤਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੇਹ ਅਧਯਾਸ ਨਹੀਂਕਰਤੇ।

ਜੀਉ ਵੰਞੈ ਚਉਖੰਨੀਐ ਸਚੇ ਸੰਦੜੈ ਨੇਹਿ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰ ਅਪਨਾ ਜੀਵ(ਚਉਖੰਨੀਐ)ਚਾਰ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਵਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਡੇਹ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਰਾਤ ਔ (ਡੇਹ) ਦਿਨ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇਂ ਮੇਲਾਪ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਜਣੁ ਮੈਡਾ ਰੰਗੁਲਾ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ਮਨੁ ਲੇਇ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰੰਗਲਾ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਉ ਮਾਜੀਠੈ ਕਪੜੇ ਰੰਗੇ ਭੀ ਪਾਹੇਹਿ ॥

ਜੈਸੇ ਮਜੀਠ ਸਾਥ ਰੰਗਣੇ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਕੋ ਰੰਗਣੇ ਸੇਂ ਪਹਿਲੇਪਾਹੁ ਦੇਕਰ ਰੰਗੀਤਾਹੈ ਤੈਸੇਵਿਸਅਹੁੰ ਸੇਲੱਜਾ ਧਾਰਨ ਰੂਪੀ ਪਹਿਲੇ ਪਾਹ ਚੜੇ ਤੋਂ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਬਿਆ ਨ ਲਗੈ ਕੇਹ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵੁਹ ਰੰਗ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ (ਕੇਹ) ਕੋਈ (ਬਿਆ) ਦੂਸਰਾ ਰੰਗੁ ਤਿਸਕੋ ਲਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਇਦਾ ॥

ਹਰੀ ਆਪੇ ਆਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਸਵਾਰਨ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਸਿਰਿ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਧੰਧਿਓ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ਇਕਿ ਆਪਿ ਖੁਆਇਦਾ ॥

ਇਕਨਾ ਕੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ਔ ਇਕਨਾ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੇ(ਖੁਆਇਦਾ) ਭੁਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ਇਕਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇਦਾ ॥

ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔ ਏਕ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਉਦਿਆਨ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਤਾਹੂੰ॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਹਿਤ ਫਲ ਕੇ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਕਰੇ ॥

ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਬੀਚ ਸੇ ਹੌਮੈਂ ਰੂਪੀ ਮਲ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਵਹੁ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜਕੇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਅਲਭੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੰਨੁ ਅਜਿਤੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਅਜੀਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੁਹ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਨੋ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਸੁਖ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮੈਂ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਥਕੇ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ ॥

ਇਹ ਪੰਡਤ ਲੋਕ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਫਿਰਤੇ ਥਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਥਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਨ ਆਵਈ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਹੁ ਮਨ ਤਿਨ ਕੇ ਵਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਨੇਕ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭੇਖਧਾਰੀ ਭੇਖ ਕਰਿ ਥਕੇ ਅਠਿਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥

ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਅਰ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਨਾਇ ਕਰ ਥਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਹਉਮੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੋਝੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਔਰ ਹੌਮੈ ਕਰ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਉ ਪਇਆ ਵਡਭਾਗਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਨਕੇਮਨ ਮੈਂਵਾਸਦੇਵ ਕਾ ਭੈਪੜਾ ਹੈ ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭੈ ਪਇਐ ਮਨੁ ਵਸਿ ਹੋਆ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਪੜਨੇ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੌਮੈ ਜਲਾਈ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਵਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਿਰਮਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤ ਜੋਤੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਬੀਚ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਏਹ ਭੂਪਤਿ ਰਾਣੇ ਰੰਗ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਜੋ ਏਹ ਰਾਜੇ ਔ ਰਾਣੇ ਹੈਂ ਰਾਜਿਓਂ ਸੇ ਨੀਚੇ ਏਕ ਰਾਣੇ ਭੀ ਖਤਾਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਨਕਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਅਨੰਦ ਹੈ ਸੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਅਰਥਾਤ ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਇਹ ਮਾਯਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਕਸੁੰਭੇ ਕੇ ਰੰਗ ਵਤ ਹੈ ਇਸਨੇ ਖਿਨ ਮੈਂ ਉਤਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੈ ਸਿਰਿ ਪਾਪ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਇਹ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੁਏ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾਭਾਰਸਿਰ ਪਰ ਲੇ ਜਾਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਂ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਕਾਲਿ ਤਾਂ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਜਬ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਕਾਲ ਨੇ ਜੀਵ ਪਕੜ ਚਲਾਇਆ ਤਬ ਅਤੀ ਡਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਭਯਾਨਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਣਾ ॥ ੬ ॥

ਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਸਮਾਂ ਪੁਨਾਃ ਹਾਥ ਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਪੁਨਃ ਪਛਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹ ਫਿਰੇ ਸੇ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੁਖ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਾਂਧੇ ਹੁਏ ਜਮੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਿਲਣੁ ਨ ਪਾਇਨੀ ਜੰਮਹਿ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਵਹੁ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਜਨਮਤੇ ਔਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਵਹੁ ਮਿਲਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ॥

ਸਹਸਾ ਰੋਗੁ ਨ ਛੋਡਈ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੰਸਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਦੁਖ ਬੀਚ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਖਸਿ ਲੇਹਿ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਨਕੋ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੈ ਤਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹ ਫੇਰੇ ਤਿਨਾ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੁਖ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬੇਮੁਖੋਂ ਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਠਉਰ ਨਹੀਂ ਔ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਵਾ ਤਿਨਕੇ ਠਹਿਰਨੇ ਕੋ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ॥

ਜਿਉ ਛੁਟੜਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰੈ ਦੁਹਚਾਰਣਿ ਬਦਨਾਉ ॥

ਜੈਸੇ (ਛੁਟੜਿ) ਪਤੀ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ਹੁਈ ਵਿਭਚਾਰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਖੋਟੇ ਅਚਾਰ ਵਾਲੀ ਕਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਵਹੁਮਨ ਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸੀਅਹਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਸਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਸੇ ਭਵਜਲ ਤਰਿ ਗਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਤ ਸਰੂਪ ਮੁਰਾਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਮਦਾਯ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨ ਜਮੁ ਛਡਿ ਗਇਆ ॥

ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਜਮ ਭੀ ਛੋਡ ਗਇਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਹਿ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥
ਸੋ ਦਰਗਾਹਮੈਂ ਪਤ ਰੂਪ ਸਿਰੇਪਾਉ ਪਹਿਰੇ ਹੂਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮਜਪ ਲੀਆ ਹੈ।ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰਤੇਹੈਂ॥
ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਮਇਆ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਤੁਝ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ॥
ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਗਇਆ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ,ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂਕੋ ਭ੍ਰਮ ਔਰ ਭੈ ਛੋਡ ਗਇਆ ਹੈ॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਥਾਲੈ ਵਿਚਿ ਤੈ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਹਰਿ ਭੋਜਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ ॥
ਜੈਸੇ ਬਰਾਤੀਆਂ ਕੀ ਥਾਲੀ ਕੋ ਲੜਕੀਆਂ ਬਾਂਧ ਦੇਤੀ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਿਸ ਗੀਤ ਵਾ ਸਬਦ ਕਰ ਬਾਂਧਤੀ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਹੈ ਵਹੁ ਬਰਾਤੀ ਉਸ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਕੋ ਨਿਕਾਸ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਵਿਤ੍ਰੇ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਥਾਲੀ ਬੀਚ ਸਤ ਔ ਸੰਤੋਖ ਪੁਨਾ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਇਹੁ ਤੀਨ ਵਸਤੂ ਪਾਈਆਂ ਹੈਂ । ਪੁਨਾ ਇਸਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਤ ਭੋਜਨ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਇਹੁ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਹੈ ॥
ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥
ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਅਲਭੁ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਲਭੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਹੇ ਸੰਤਹੁ ਇਹੁ ਭੋਜਨ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਏਹ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਕਿਉ ਵਿਚਹੁ ਕਢੀਐ ਸਦਾ ਰਖੀਐ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥
ਏਹ ਵਸਤ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇ ਰਿਦੇ ਵਾ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਮੁੰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ਇਨਕੋ ਬੀਚ ਸੇ ਕਿਉਂ ਨਿਕਾਸੀਏ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕਾਸੀਏ ਨਹੀਂ ਸਦਾ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਰਖੀਏ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬੁਝਾਰਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥
ਏਹ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਲਧੀ ਭਾਲਿ ॥
ਇਹ ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਰੂਪ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਵਾ ਬੁਝਾਰਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਈਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਖੋਜ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਸੁ ਬੁਝਸੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘਾਲਿ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰ ਸਮਝਾਵੈਸੋਈਇਸਕੋਸਮਝੇਗਾਗੁਰਮੁਖੋਂਨੇ ਘਾਲਕੋਘਾਲਕਰਹਰੀਕੋਪਾਯਾਹੈ॥੧॥
ਮਃ ੩ ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਦੋਂ ਹੀ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਆਪਿ ਵਿਛੋੜੇਨੁ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥
ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭੁਲਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਵਿਛੋੜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਵਿਛੁੜੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਈਐ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਆ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਹੀ ਕਮਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਹੀ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਹਿ ਸਖੀਆ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਗਾਵਣਹਾਰੀਆ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਣੇ ਹਾਰੀਆਂ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਸਖੀਆਂ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਬੈਠਕਰਕੇ ਹਰੀਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਹੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਸਲਾਹਿਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥
ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਹਉ ਵਾਰੀਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਮੱਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਖੀਆਂ ਹਰੀ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂਮਿਲਾਵਣੇ ਹਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨ ਮਿਲਾਵਣ ਹਾਰੀਆਂਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮੈਨੂੰਮੇਲੋ॥
ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਗੁਰ ਦੇਖਣਹਾਰੀਆ ॥ ੮ ॥
ਮੈਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਹਾਰੀਓਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ ਭਰਮਦੇ ਨਿਤ ਜਗਿ ਤੋਟਾ ਸੈਸਾਰਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ (ਜਗਿ) ਜੀਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਿਤ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤੋਟਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਹਉਮੈ ਅੰਧੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹਉਮੈ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਬਾਰ ਅਰ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਸਭ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀਤੇ ਉਨਕੇ ਕਰਮ ਨਿਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਬਦੋਂ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ ਸਹਜੇ ਸੋਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਉਸਤਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਸੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮੈ ਸਹਸਾ ਹੋਵੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਚਿੰਤਾ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਸੰਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਵਹੁ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੀ ਜਾਗਹਿ ਸਵਹਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤਿਆ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੀ ਜਾਗਤੇ ਔ ਸੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਰਤਿਆ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਸਤਿਆ ॥

ਸੋ ਏਕੋ ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਏਕ ਹਰੀ ਕੀ ਸੱਤਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਇਕੋ ਵਰਤੈ ਇਕੁ ਇਕੋ ਉਤਪਤਿਆ ॥

ਪੁਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹਰੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸ ਏਕ ਨੇ ਸਭ ਜਗਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਤਿਨ ਡਰੁ ਸਟਿ ਘਤਿਆ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਮ ਆਦੀ ਭੈ ਸਭ ਗੇਰ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ॥ ੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਿਆਹੈ॥੯॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਆਇਓ ਜਿਤੁ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥

ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਸੇ ਕੁਛ ਇਹ ਜੀਵ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਸੋ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਡਿਠਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਹੁਏ ਬਿਨਾਂ ਆਸਤਕ ਭਾਵਨਾ ਹੁਏ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਕਿਆ ਸਲਾਹਨਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਲਾਹਿਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਵਹੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਪਨੇ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਐ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸੈ ਤੋ (ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੨ ॥ ਇਕਾ ਬਾਣੀ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਏਕ ਹੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸ਼ਟੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹਟੁ ਸਚੁ ਰਤਨੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰੇ ਵੈਰਾਗ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਅਨਿ ਜੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਜੇਕਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਦੇਵੈ ਤੋ ਵਹੁ ਵਈਰਾਗ ਆਦੀ ਗੁਣ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਲਾਭੁ ਸਦਾ ਖਟਿਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਖਟਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਲਾਭ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਿਖੁ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਕਰਮਿ ਪੀਆਵਣੁ ਹਾਰੁ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਖਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਐਸਾ ਅਨੰਦ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਬਿਰਤੀ ਕੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੁਆਰੇ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੂਰਬਲੇ (ਕਰਮਿ) ਭਾਗ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਪਾਨ ਕਰਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸਲਾਹੀਐ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਚ ਸ੍ਵਰੂਪਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹੀਐ ਔ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਵਾਰਣੇ ਹਾਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੋ ਭੀ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਾਂ ਅੰਦਰਿ ਕੂੜੁ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਨ ਭਾਵਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਦਰ ਝੂਠ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਚ ਭਾਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕੋ ਬੋਲੈ ਸਚੁ ਕੂੜਾ ਜਲਿ ਜਾਵਈ ॥

ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਪਾਸ ਜੇ ਕੋਈ ਸਚ ਬੋਲੈ ਤੋਂ ਵਹੁ ਝੂਠਾ ਸੁਣਕੇ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜਿਆਰੀ ਰਜੈ ਕੂੜਿ ਜਿਉ ਵਿਸਟਾ ਕਾਗੁ ਖਾਵਈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਝੂਠੀਆਂ ਬਾਤੋਂ ਕਰਕੇ ਝੂਠਾ ਪੁਰਸ਼ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਖਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਈ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਕੂੜੁ ਪਾਪੁ ਲਹਿ ਜਾਵਈ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਝੂਠ ਔ ਪਾਪ ਲਹ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੈਂ ਸੇਖੋਂ ਕੇ ਘਰ ਥੇ ਵਹੁ ਮਰਵਾਹਿਓਂ ਖਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਸਿਖਾਏ ਹੂਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਜਬ ਸਿਖ ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਆਵੈਂ ਤੋਂ ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰ ਕਰ ਘੜੇ ਫੋੜ ਦੇਤੇ ਥੇ ਤਬ ਤਿਨਸੇ ਮੁਖ ਜੋ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸੇਖਾ ਚਉਚਕਿਆ ਚਉਵਾਇਆ ਏਹੁ ਮਨੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣਿ ॥

ਹੇ ਸੇਖਾ(ਚ) ਪੁਨਃ (ਉਚਕਿਆ) ਠਗਾ ਤੂ ਮਰਵਾਹਿਓਂ ਖਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਚੁਕਿਆ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਸਮਨ ਕੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਲਿਆਉ ਭਾਵ ਸੇ ਖੁਦਾਜ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਭੈ ਧਾਰਨ ਕਰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਤੱਖਜ ਸਭ ਪਦੋਂ ਕਾ ਅਰਥ ਲਗਾ ਲੇਨਾ ॥ ਵਾ ਹੇ(ਸੇਖਾ)ਜਗਜਾਸੂ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਤੇ ਸੇਸ ਅਰਥਾਤ ਬਾਕੀ ਰਹਣੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਤਿਸਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ (ਚਉਵਾਇਆ) ਉਠਾਇਆ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੂਆ(ਚਉ)ਚਾਰੋਂ ਤਰਫੋਂ ਕੋ (ਚਕਿਆ) ਉਠਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਅਬ ਇਸਕੋ ਏਕ ਘਰ ਮੈਂ ਲਿਆਉ ਭਾਵ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰੋ ॥

ਏਹੜ ਤੇਹੜ ਛਡਿ ਤੂ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥

(ਏਹੜ) ਇਹ ਜੋ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ(ਤੇਹੜ)ਟੇਢਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਾ ਇਹ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਲੋਕ ਕੀ ਤੀਨ ਇੱਛਾ ਹੈ ਇਨਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਪਛਾਣ ਜੋ ਵਹੁ ਕਯਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਢਹਿ ਪਉ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਗਿਰ ਪੜ ਵਹੁ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਨੇ ਹਾਰ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਲਾਇ ਤੂ ਹੋਇ ਰਹੁ ਮਹਿਮਾਣੁ ॥

ਪੁਨਃ ਆਸਾ ਔ ਮਨਸਾ ਕੋ ਜਲਾਇ ਤੂੰ ਅਰ (ਮਹਿਮਾਣੁ) ਪਰਾਹੁਣੇ ਕੀ ਤਰਾਂ ਹੋ ਰਹੁ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮਮਤਾ ਨ ਕਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਭੀ ਚਲਹਿ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ॥

ਪੁਨਃ ਜੇ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਚਲੇਂਗਾ ਤੋਂ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਆਦਰ ਪਾਵੈਂਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਤਿਨ ਧਿਗੁ ਪੈਨਣੁ ਧਿਗੁ ਖਾਣੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਭੀ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੇ ਖਾਣੇ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਔ ਤਿਨਕੀ ਕੀਮਤ ਭੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵ੍ਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਿਨ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ ਕਢਿ ਪੈਧੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ॥

ਹਰਿ ਨੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਰਚੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਕਸੀਦਾ ਕਢ ਕਰ ਪਹਰੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗਾ ਅਧਿਕਾਈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ (ਬਹੁ)ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ (ਬਹੁ) ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕਾ ਤਿਸ ਚੋਲੀ ਕਉ ਰੇਸਮੁ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ । ਇਸੀਤੇ ਬਹੁਤ (ਭਾਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਬੂਝੈ ਬੂਝਣਹਾਰਾ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ਕਰਿ ॥

ਕੋਈ ਸਮਝਣਹਾਰਾ ਅੰਤਰ ਬਿਬੇਕ ਕਰਕੇ ਇਸਕੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਬੂਝੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਏਹੁ ਬਬੇਕ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਹਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸਤ ਸਰੂਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥
ਏਕ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਤਰ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਪਰਥਾਇ ਸਾਖੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਬੋਲਦੇ ਸਾਝੀ ਸਗਲ ਜਹਾਨੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸਾਖੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸਾਖੀ ਸਭ ਜਹਾਨ ਕੀ ਸਾਂਝੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਉ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਜੀਵਤੇ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਣ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਮਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਸੇ ਕਿਆ ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਖ ਸੇ ਗਿਆਨ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੈਂਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਕਥਨ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਪੁਹੁਤਾ ਆਇ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅੰਤ ਸਮੈਂ ਜਮੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਆਨ ਪਹੁੰਚਾਹੈ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਅੰਧਿਆਂ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਅੰਧਿਓਂ ਕੋ ਅੰਤਰ ਔ ਬਾਹਰ ਸੇਂ ਸੋਝੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਤਿਨਕੀ ਬਰਕਤੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਖਾਇ ਜੋ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਰਕਤ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਗੁਨੋਂ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਡਿਤ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਰਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਬਰਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਉਸ ਕਰਕੇ ਉਨਕੇ ਪੱਲੇ ਮੈਂ ਕਛੁ ਧਨੁ ਜੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ।

ਪੜਿ ਥਕੇ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਇਓ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਵਿਹਾਇ ॥

ਜੋ ਪੜ ਪੜ ਕੇ ਥਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰੁ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖੁ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਦਿਨੇਂ ਰਾਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲਤਿਆਂ ਹੀ ਆਯੁ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਕੂਕ ਪੂਕਾਰ ਨ ਚੂਕਈ ਨਾ ਸੰਸਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨਕੀ (ਕੂਕ) ਊਚੀ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦੁਖ ਔਰੋਂ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸੇਂ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਹੂਨੇ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਪੋਂ ਸੇਂ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਹੂਏ ਹੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਠ ਜ਼ਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਸਜਣ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲਿ ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਸਜਣ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਨ ਕਾ ਰਸਤਾ ਬਤਾਵੋ (ਦਸਾਈ) ਮੈਂ ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਦਸੇ ਮਿਤੁ ਤਿਸੁ ਹਉ ਬਲਿਜਾਈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਮਿਤ ਕੋ ਮੈਨੂੰ ਬਤਾਵੇ ਤਿਸ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸਾਂਝ ਕਰੂੰ ਪੁਨਾ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਕੋ ਧਿਆਵਾਂਗਾ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵੀ ਪਿਆਰਾ ਨਿਤ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਤਿਨ ਹਰੀ ਸੇਵੀ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪਨਾ ਪਿਆਰਾ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਵੋਂਗਾ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸੁ ਜਿਨਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ੧੨ ॥

ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹ (ਸੋਝੀ) ਗਿਆਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਜੇ ਵੇਦ ਪੜੈ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਹੌਮੈਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚਾਰ ਜੁਗ ਪਰਯੰਤ ਬੇਦ ਪੜਤਾ ਰਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੂਲੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔ ਵੇਦ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤੈਨੇ ਵੇਦ ਪਾਠਕੇਹੰਕਾਰਮੈਂਆਇਕਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਭੂਲੇ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ਮਾਇਆ ਕੈ ਵਾਪਾਰਿ ॥

ਤੇਰੇ ਜੈਸੇ ਪੰਡਿਤ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਹੈ ਮੂਰਖ ਭੁਖਿਆ ਮੁਏ ਗਵਾਰ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਭੂਖ ਹੈ ਵੁਹ ਮਨ ਕਰ ਮੂਰਖ ਤਨ ਕਰ ਗਵਾਰ ਭੂਖ ਮੈਂ ਹੀ ਮਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਸੇਵਣੇ ਸੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਰਜੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਰਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਹੁਤਾ ਆਇ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਇਸਤੇ ਬਹੁਤ ਦੂਖੁ ਆਇ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਹੈ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਕੋਈ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਹਠਿ ਸਹਜਿ ਨ ਬੀਜਿਓ ਭੁਖਾ ਕਿ ਅਗੈ ਖਾਇ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਅਰਥਾਤ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਕਾ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ ਨਹੀਂਹੈਅਰਥਾਤਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰਾਨਾਮਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ਜਬ ਸੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੁਖਾ ਹੋਇਗਾ ਤੌ ਕਿਆ ਖਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਲਗਾ ਜਾਇ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨੇ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ਜੇ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇਲ ਮੈਂ ਆਪੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥

ਜੋ ਰਸਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਅਤਿ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ॥

ਜੋ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ਸਾ ਹਰਿ ਭਾਵਣੀ ॥

ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਖੈ ਸਾਦੁ ਸਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਣੀ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਲੇਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਔਰ ਰਸੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥

ਸੋ ਐਸੇ ਰਸਨਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤਸੰਪ੍ਰਤਿ ਗਾਯਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਕਰਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਵਣੀ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੂਜਯ ਸਤਿਗੁਰੂ ਐਸੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਬੁਲਾਵਣੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥ ਦ੍ਰਸ੍ਟਾਂਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਹਸਤੀ ਸਿਰਿ ਜਿਉ ਅੰਕਸੁ ਹੈ ਅਹਰਣਿ ਜਿਉ ਸਿਰੁ ਦੇਇ ॥

ਜੈਸੇ ਹਸਤੀ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ (ਅੰਕਸੁ) ਕੁੰਡਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਅਹਰਣ ਹਥੌੜੇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਸਿਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿ ਕੈ ਊਭੀ ਸੇਵ ਕਰੇਇ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਮਨ ਤਨ ਰਖਿ ਕੇ (ਊਭੀ) ਖੜੀ ਅਰਥਾਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸਹਾਰੇ ॥

ਇਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਸਭੁ ਰਾਜੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਲੇਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਨਿਵਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਾ (ਰਾਜੁ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਲੇਤਾਹੈ ਭਾਵਬ੍ਰਹਮਕੋਸਤ ਅਰ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੀਤਾਹੈ ॥ ੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਆਏ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਏ ਹੂਏ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਅਪਨਾ ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀਆ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਮੇਲਾਈਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਰੂਪ ਸਖੀਆਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਸੇਵਕ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ਇਕਿ ਗੁਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ ॥

ਇਕ ਤੋ ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਰਹਿਤੀ ਹੈਂ ਔ ਏਕ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੂਰ ਕਹੀਂ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਤਿਨਾ ਭਾਉ ਗੁਰੂ ਦੇਵਾਈਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਚਿੱਤ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾਹੈ ਤਿਨੋਂਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ(ਭਾਉ)ਪ੍ਰੇਮਵਾਗਿਆਨ ਆਦੀਸੁਭਗੁਣੋਂਕੀਆਪੰਗਤੀਆਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਵਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਇਕੋ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰ ਮਿਤਾ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਖੋ ਔ ਮਿਤਰੋਂ ਔ ਪੁਤਰੋ ਔ ਭਾਈਓਂ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਏਕ ਜੈਸਾ ਹੀ ਪੇਮ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਏਕ ਜੈਸਾ ਜਾਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਹੁ ਸਭਿ ਗੁਰੁ ਆਖਿ ਗੁਰੂ ਜੀਵਾਈਆ ॥ ੧੪ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਭੀ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ (ਗੁਰੂ) ਬਡਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਅਵਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਅੰਧੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਬੁਰੇ ਕਰਮਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਫਿਰਿ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਵੁਹ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮ ਕੇ ਦਰ ਪਰ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਏਂਗੇ ਪੁਨਃ ਵਿਸਟਾ ਬੀਚ ਪਚਾਈਏਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਸਚੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਚੂਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਵੁਹ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਭਇਆਹੈ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ਸੰਚੀਐ ਅੰਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਧਨ ਰੋਕੜੀ(ਸੰਪੈ)ਹਸਤੀ ਘੋੜੇ ਆਦੀ ਵਿਭੂਤੀ ਕੋ ਜੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਏ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ(ਮਾਇਆ) ਛਲ ਰੂਪ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਘਰ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਵਾਰੀਅਹਿ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਪੁਨਾਂ ਹੇ ਭਾਈ ਘਰ ਕਚੇ ਔ (ਮੰਦਰ) ਪਕੇ ਮਹਲ ਜੋ ਦੁਹਾਸਮੇਂ ਤਿਹਾਸਮੇਂ ਬਨਵਾਈਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਮਹਲ) ਜਿਸ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਰਹੈਂ ਔਰ ਬਿਨਾ ਬੁਲਾਏ ਉਹਾਂ ਕੋਈ ਜਾਇ ਨ ਸਕੇ, ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਕੁਛ ਥੋੜੇ ਮਾਤਰ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਤੁਰੇ ਨਿਤ ਪਾਲੀਅਹਿ ਕਿਤੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਈ ॥

(ਹਰਿ ਰੰਗੀ)ਅਨੇਕ ਰੰਗੋਂ ਕੇ ਸਬਜੇ ਸੁਰਖੇ ਆਦੀ ਘੋੜੇ ਜੋ ਨਿਤ ਪਾਲੀਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਭੀ ਕਿਤੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਲਾਵਹੁ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਉ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਜਨੋਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਚਿਤ ਲਗਾਵੋ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੁਖੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥੧੫॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮ ਪੁਰਸ ਜਪਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ? ਉਤਰੁ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮੈ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਨਾ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪੂਰਨ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਮੇਲਿ ਮੇਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੇ ਤਬ ਗੁਰਸਿਖਜਾ ਸੇ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸਰੀਰ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਇਕ ਦਝਹਿ ਇਕ ਦਬੀਅਹਿ ਇਕਨਾ ਕੁਤੇ ਖਾਹਿ ॥

ਇਕਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਮੈਂ ਦਬਾਈਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕਨਾ ਕੋ ਕੂਕਰਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਪਾਣੀ ਵਿਚਿ ਉਸਟੀਅਹਿ ਇਕਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹਸਣਿ ਪਾਹਿ ॥

ਇਕਨਾ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਾਨੀ ਬੀਚ ਗੇਰੀਤੇ ਹੈਂ (ਭੀ) ਪੁਨਾ ਏਕ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਹਸਣਾ ਪਾਵਤੇਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਹਸਤੇ ਹੈਂ* ॥

ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਤਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸਮਾਵੈਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਕਯਾ ਦਸਾ ਹੋਇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਨਕਾ ਖਾਧਾ ਪੈਧਾ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ (ਪੈਧਾ) ਪਹਿਰਨਾ ॥ ਪੁਨਾ ਮਾਯਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬੀਚ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਕੇ ਘਰ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਰਾਈ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਜਿਨੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਅਭਿਆਗਤ ਜਾਇ ਵਰਸਾਤੇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕਚੇ ਔ ਪਕੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਦੁਛੱਤੇ ਤਿਛੱਤੇ ਪੁਨਾ ਸਰਾਈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਅਭਿਆਗਤ ਜਾਇ ਕੇ ਵਰਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਇਹ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

---

*ਵਾ (ਹਸਣਿ) ਕੂਏ ਮੇ ਭੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ। ਇਹ ਭਰਾਜ ਇਤਰ ਦੇਸ ਕਾ ਹੈ, ਹਸਣ ਕੂਏ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ॥ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਨਕੇ ਤੁਰੇ ਜੀਨ ਖੁਰਗੀਰ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ
ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸਾਧਸੰਤ ਚੜਿ ਜਾਤੇ ॥

ਤਿਨਕੇ (ਤੁਰੇ) ਘੋੜੇ ਔ (ਜੀਨ) ਕਾਠੀਆਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਨੀਚੇ ਪੜਨੇ ਵਾਰੇ ਖੁਰਗੀਨ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਊਪਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤ ਚੜਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਸਿਖ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਆਵੇਂ ਸੋਈ ਸਫਲ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਾਤੇ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾਰਜ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ (ਸਾਤੇ) ਸਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਜਾਤੇ ॥ ੧੬ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ (ਪੋਤੈ) ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਸਿਖਜਾ ਲੇਨੇ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਵਹੁ ਘੁਥਿਆ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੋਇਆਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਸਭ ਚਲਾ ਜਾਤਾਹੈ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਭੁ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮੁਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਤਿਨਕਾ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਸਭ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਹਿਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਠਗੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਅੰਤ ਸਮੈਂ ਜਮ ਕੇ ਦਰ ਪਰ ਬਧੇ ਹੂਏ ਮਾਰੀਐਂਗੇ ਪੁਨਾ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਨਰਕਾਂ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੰਤਾ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਕਮਾਵਦੇ ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਮੋਹੁ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਵੈਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਪੁਨਃ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਗੈ ਪਿਛੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਤਿਨਕੋ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਅਰਥਾਤ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਾ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੁਖਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਹੁਵਾਰੰਵਾਰ ਮਰਮਰਕੇਜਨਮਤੇਹੈਂ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਦੇ ਨ ਬੁਝਈ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਕਥੀ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕੇ ਬੀਚ ਸਦਾ ਖੁਆਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨਾ ਨਿੰਦਕਾ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੇ ਤਿਸ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਕਾਲੇ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈਂ ਨਾਂ ਉਰਾਰ ਔ ਨਾ ਪਾਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਦਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥

ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਾ ਇਕਸ ਥਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਚਿਤ ਕਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਰਾਧਜਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਤਿਸ ਏਕ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਜਾਹੈ॥

ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹੀ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਦੋਂ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਵਦੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਹੀ ॥

ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਆਪ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹੋਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰਕੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਿਨ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ (ਗੁਣੀ) ਹਰੀ ਕੀ ਸਮਝ ਤਿਨਕੋ ਆਈ ਹੈ ॥

ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਗੁਰਮੁਖਾ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੧੭ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਭੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ?

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਖੜੀ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਤਰ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਗਾਖੜੀ) ਕਠਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਤਬ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਸਿਰ ਦੇਈਏ ਔ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇ ਦੇਈਏ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਨਾ ਮਰਹਿ ਤਾ ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਸੋ ਪੁਨਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੋਈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਥਾਂਇ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਰਸ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਸੋਈ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪੂਰਬਲੇ ਪੁੰਨੋ ਅਨਸਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗਣਤੈ ਸੇਵਕੁ ਨਾ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਪਵੈ ਥਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਕੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਰਖਤਾ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਜੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਜਨਾਵੈ ਸੋ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸੇਵਕ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਬਖਸੇ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੇਵੇ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਸੇਵਕ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਬਖਸੇ ਸੋਈ ਥਾਇ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੁਗ੍ਰੀਵ ਵਿਭੀਖਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਗਿਣੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮੂਰਖ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ॥

ਜੋ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਾਲਨ ਪੋਖਨ ਰੂਪ (ਸੁਆਇ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ (ਮਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ) ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਹਿ ਤਾ ਮਹਲੁ ਲਹਹਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਸੋ ਜਬ ਗੁਰ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਬ (ਮਹਲੁ) ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣ ਲੇਵੈ ਔ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤ ਤਿਸ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਵੈ ॥

ਸਦਾ ਸਚੇ ਕਾ ਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਭਾ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥

ਜਬ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਵਸੇ ਤਬ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋ ਸਦਾ ਅਪਣੇ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦੀ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਵਹੁ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭਿ ਪੂਰੀ ਪਈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ (ਰਜਾਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪੂਰੀ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਭਗਤ ਜਨਾ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤਿਆ ॥

ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਭਾਗਜ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਮੁਖਸੇ ਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਤਿਆ ॥

ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਭਾਗ ਸਦਾ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਜਨਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਜਨ ਬਣਤਿਆ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਭਾਗ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰਕੇ ਗੁਣੀ ਜਨ ਬਣਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਗੁਣੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਲੈ ਮਨੁ ਜਿਣਤਿਆ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਭਾਗ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਲੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਦੂ ਵਡੇ ਭਾਗ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਕੇ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਿਖ ਪੜਤਿਆ ॥੧੮॥

ਸਭ ਸੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਪਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੈ ਤਿਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਤੁ ਰਹੈ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਦਾ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ(ਬਿੰਦੈ) ਜਾਣੈ ਤਿਸਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣਤ ਰਹਤਾਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਵ ਨਿਧੀ ਆਠਾਰਹ ਸਿਧੀ ਪਿਛੈ ਲਗੀਆ ਫਿਰਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਵਸਾਇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਸਦਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਨੌਂ ਨਿਧੀਆਂ ਔ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਪੀਛੇ ਲਾਗੀ ਫਿਰਤੀਆਂਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਬੁਝਹੁ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਈਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਚਾਹੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛ ਦੇਖੋ ਵਾ ਆਪ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਸਮਝ ਲੇਵੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤਬ ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਹੀ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਸ਼ੇਧੀ ਔ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕਿਆ ਗਭਰੂ ਕਿਆ ਬਿਰਧਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਮਨ ਮੁਖੋਂ ਕੀ (ਗਭਰੂ) ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਹੁਈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੇ ਬ੍ਰਿਧ ਹੋਈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੋਨੋਂ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੇ ਰਤਿਆ ਸੀਤਲੁ ਹੋਏ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਆਪੁ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀਆਂ ਸਭ ਅਵਸਥਾ ਸਫਲੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਅੰਦਰੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖਿਆ ਫਿਰਿ ਭੁਖ ਨ ਲਗੈ ਆਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਅੰਤਸਕਰਣ ਅੰਤਰ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਵਾਹਯ ਸੇ ਭੀ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੋ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਭੂਖ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਹਿ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਕਰਤਬ ਸਭ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨਕੰਉ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਿਖ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜੋ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਦੇਖੂੰ ॥

ਸੁਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿਗੁਣ ਰਵਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਲਿਖਾ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਲਿਖ ਲੇਵੋਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀ ਰੰਗ ਸਿਉ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕ੍ਰਿਖਾ ॥

ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੂੰ ਪੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਕ੍ਰਿਖਾ) ਕਾਟੋਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੋਂ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸੋ ਸਰੀਰੁ ਥਾਨੁ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਧਰੇ ਵਿਖਾ ॥ ੧੯ ॥

ਸੋ ਸਰੀਰ ਔ ਅਸਥਾਨ ਮਨ ਥਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਔ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਵਾਕ ਰੂਪੀ ਚਰਣ ਪ੍ਰਤਖ ਕਰ ਧਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਮਨਮੁਖੀ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨਮੁਖਤਾ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਬਜਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਜਾਵੇਂਗੇ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭਿ ਖੋਜਦੇ ਥਕਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਸਿਧ ਔ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਇ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਥਕਤ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਮਿਲਾਇ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਸਾਥ ਔਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੈਨਣੁ ਖਾਣੁ ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਹੈ ਧਿਗੁ ਸਿਧੀ ਧਿਗੁ ਕਰਮਾਤਿ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਔ ਖਾਣਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਣਮਾ ਮਹਿਮਾ ਆਦਿ ਸਿਧੀਓਂ ਕੋ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਅਰ ਕਰਾਮਾਤ ਕੋ ਭੀ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਾ ਸਿਧਿ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਹੈ ਅਚਿੰਤੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥

ਸੋਈ ਸਿਧੀ ਔ ਸੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਉਤਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਨੇ ਨਾਮਕੀ ਦਾਤ ਕਰਦੇਵੇ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਹਾ ਸਿਧਿ ਏਹਾ ਕਰਮਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸੇ ਏਹੀ ਸਿਧੀ ਔ ਏਹੀ ਕਰਾਮਾਤ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗਹੈ॥੨॥

ਛੋਟੀ ਸਿਧੀ ਕੋ ਕਰਾਮਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕਰਾਮਾਤ ਫਾਰਸੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਮ ਢਾਢੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਖਸਮ ਕੇ ਨਿਤ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਜਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹਮ ਢਾਢੀਹੈਂ ਨਿਤਸੰਪ੍ਰਤਿ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਛੰਤੋਂ ਕਰ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹ ਹਰਿਜਸੁ ਸੁਣਹ ਤਿਸੁ ਕਵਲਾ ਕੰਤਾ ॥

ਤਿਸ ਲਖਮੀ ਕੇ ਪਤੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਤ ਹੀ ਹਮ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ ਮੰਗਤ ਜਨ ਜੰਤਾ ॥

ਸੋ ਹਰੀ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤਿਸਕਾ ਭਿਖਾਰੀ ਹੈ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਹੋਇ ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕ੍ਰਿਮ ਜੰਤਾ ॥

ਸੋ ਹਰੀ ਸਭ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਕਰ ਪਾਥਰੋਂ ਮੈਂ ਕੀੜੇ ਆਦੀ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨਵੰਤਾ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਧਨਵੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਪੜ ਕਰ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਪੜਣਾ ਗੁੜਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪੜਨਾ ਔ(ਗੁੜਣਾ) ਵੀਚਾਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਤਥ ਤਕ ਸੰਸਾਰ ਕੀਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਅੰਤਸਕਰਨ ਬੀਚ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭਿ ਪੜਿ ਥਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ (ਹਉਮੈ) ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਕਰ ਸਭ ਪੜਕੇ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਹੁ ਖੁਆਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ ਪੜਿਆ ਹੁਆ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਬੀਨਾ) ਦੇਖਣੇਹਾਰਾ ਵਾ ਚਤਰ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਿਸ ਵੀਚਾਰਿ ਕਰ ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਬੀਚ ਚੇਤਨ ਦੇਵ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਖੋਜਤਾ ਹੁਆ ਤੱਤਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਾਨ ਕਰ ਸੰਸੇ ਵਿਪਰਜੇ.ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਏਕਤਾ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਜੋ ਮੋਖ ਕਾ ਦ੍ਵਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਹੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤਿਸਨੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜ਼ਾਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧੰਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਵਾਪਾਰੀ ਧੰਨਜਤਾ ਕੇ ਯੋਗਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਵਿਣੁ ਮਨ ਮਾਰੇ ਕੋਇ ਨ ਸਿਝਈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਸਿਝੇਗਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ ॥

ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਤੀਰਥੀ ਭਵਿ ਥਕੇ ਨਾ ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਥਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਇਹ ਮਨ ਮਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਰਹੈ ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮਰਜਾਤਾ ਹੈ॥ਵਾ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਤਹੋਤਾਹੈ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਇਉ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਇਸ ਮਨਕੀ ਮੈਲ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ ਇਕ ਕਿਨਕਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹਰੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੋ ਔ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀਨਾਮਕਾਏਕ ਕਿਨਕਾ ਅਰਥਾਤ ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵੋ ਤਬ ਅਛਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਘੜੀ ਦੋ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੋ ਭਲਾਹੈ॥ ਯਥਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਆਧੀ ਘਰੀ ਆਧੀ ਹੂੰ ਤੇ ਆਧ । ਭਗਤਨ ਸੇਤੀ ਗੋਸਟੇ ਜੋ ਕੀਨੇ ਸੋ ਲਾਭ (੨੩੧)॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੀਗਾਰੁ ਬਨਾਵਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਹੁ ਖਿਮਕਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਸੀਗਾਰ ਬਨਾਵੋ ਔ ਖਿਮਾ ਕਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਤੁਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰੋ ॥

ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ॥

ਐਸਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਹੀ ਪਜਾਰਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ ਇਕ ਪਲਕਾ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸਹੀ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਹਰਿ ਜਾਪਤੁਮਾਰੇਸਭਪਾਪੋਂਕਾ ਸਮਦਾਜਏਕਪਲਕਮੈਂਕਾਟ ਦੇਵੈਗਾ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਣਕਾ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਊਪਰ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤ ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ੨੧॥

ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਮੈਲਾ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਸਿਆਹੁ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਲਾਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਕਾਲਾ ਹੋਕਰ ਅਤੀ ਸਿਆਹ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਖੰਨਲੀ ਧੋਤੀ ਊਜਲੀ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣਿ ਪਾਹੁ ॥

ਜੈਸੇ(ਖੰਨਲੀ) ਤੇਲੀ ਕੀ ਲੀਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਤਾ ਔ ਖੰਨਲੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਜਲ ਮੈਂਧੋਣਾਪਾਈਏ ਤੋ ਭੀ ਧੋਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਸਕੀ ਮੈਲ ਉਤਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਨਨੂ ॥ ਤਿਸ ਖੰਨਲੀ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੇ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੀ ਮਨ ਸੁਧ ਹੁਆ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ਸੋ ਤੋ ਸੁਧ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ਜੈਸੇ ਖੰਨਲੀ ਕੋ ਕੇਵਲ ਜਲ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸਜੀਆਦੀ ਮਸਾਲਾ ਪਾਣੀਂ ਮੈਂ ਤਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਚਿਕਨਤਾ ਦੂਰ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹ ਭੀ ਸੁਧ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸੋ ਮਨ ਸੁਧ ਕਰਨੇ ਕਾ ਮਸਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ?

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਬਦਲਾਹੁ ॥

ਉਤਰ॥ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਬ ਇਸਕਾ ਜੀਵੱਤ ਭਾਵ ਮਰੇ ਤਬ ਜੀਵਕੀ ਬੁਧੀ ਸੰਸਾਰਸੇ ਉਲਟ ਕਰ ਬਦਲ ਜਾਤੀਹੈਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਰਾਯਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀਤੇ ਇਹ ਮਨ ਸੁਧ ਹੁਆ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਈ ਨਾ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਇਸਕੋ ਹੌਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪੁਨਾ ਇਹ ਜੋਨੀਓਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਕਲਿ ਕਾਲੀ ਕਾਂਢੀ ਇਕ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਾਹਿ ॥

ਚਾਰੋ ਯੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜਾ ਕਾਲੀ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਕਲੀ ਮੈਂ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਏਕ ਉੱਤਮ ਪਦਵੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਹਿ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਲੇਖੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਇਸ ਜਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਫਲ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਉਚਰਹਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰਿ ਕੀਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਭਗਤੀ ਕਰ ਤਿਨਕੋ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਲੀ ਬਾਣਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਨੂੰ ਮੇਲ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕਾ ਮੁਖ ਸੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬੋਲੀ) ਬੋਲਣਾ ਕਰਾਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵਾ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਸਦਾ ਮਾਣਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਗਾਯਨ ਕਰਾਂ ਔ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਸੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗੋਂ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਉਖਧ ਖਾਧਿਆ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਤੇ ਦੁਖਾ ਘਾਣਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਜਾਪ ਰੂਪ ਔਖਧ ਖਾਧੀ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਘਾਣਿ) ਸਮਦਾਜ ਗਵਾਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੇ ਹਰਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸਹੀ ਜਾਣਿ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸੋ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਹਰੀ ਜਨ ਜਾਣੋ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਦੇ ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਜਮ ਕੀ ਜਗਤ ਕਾਣਿ ॥ ੨੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂਤਿਨੋਂ ਸੇ ਜਗਤਕੀ ਔਜਮ ਕੀ(ਕਾਣਿ)ਕਨੌਡਤਾਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨਤਾਦੂਰਭਈਹੈ॥੨੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਰੇ ਜਨ ਉਥਾਰੈ ਦਬਿਓਹੁ ਸੁਤਿਆ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ॥

ਸੁਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਾਰ ਪੜ ਜਾਣੇ ਕਾ ਨਾਮ ਉਥਾਰਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਹੇਮੋਹ ਰੂਪ ਉਥਾਰੇ ਕੇ ਦਬਾਏ ਹੂਏ ਜਨੋ ਅਗਜਾਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਇਆ ਹੋਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਨ ਜਾਗਿਓ ਅੰਤਰਿ ਨ ਉਪਜਿਓ ਚਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਜਾਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔ ਨਾ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਬੀਚ ਤਿਸਕਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੀ ਉਪਜਾ ਹੈ ॥

ਸਰੀਰੁ ਜਲਉ ਗੁਣ ਬਾਹਰਾ ਜੋ ਗੁਰ ਕਾਰ ਨ ਕਮਾਇ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਣ ਸੇ ਬਾਹਰਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਕਾਰ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਜਾਵੈ॥

ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਡਿਠੁ ਮੈ ਹਉਮੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਹੌਮੈ ਔ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਮੈਨੇ ਜਲਤਾ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋਕਰਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾਸਬਦ ਮਨਮੈਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਜਲਨੇ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਸੋ ਹੌਮੈ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ?

ਮਃ ੩ ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਿਸ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮਨ ਬੁਧੀ ਆਦਿਕ ਇੰਦਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਭਏਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਹੌਮੈ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸੋਭਾਵਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ॥

ਪਿਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਚਲੈ ਤਾ ਬਨਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਵੁਹ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਕੀ ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਸਦਾ ਚਲਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸੀਗਾਰ ਬਨਾ ਹੂਆ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਦਾ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ ॥

ਤਿਸਕੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਵੁਹ ਰਾਵਤੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾ ਹਰਿ ਮਰੈ ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਹਰੀ ਤਿਸਦਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਬੀ ਤਿਸ ਕੋ ਤਿਸਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਵੁਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮੇਲ ਲਈਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ ਤੇ ਨਰ ਬੁਰਿਆਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ (ਗੋਪਿਆ) ਛਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਬੁਰੇ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਕਰਹੁ ਪਾਪਿਸਟ ਹਤਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੁਝਕੋ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਕਰੋ ਵਾ ਮੈ ਨਾ ਕਰੌਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵੁਹ(ਪਾਪਿਸਟ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ ਕੀ ਦੇਹੀ ਭੀ ਹਤਿਆਰੀ ਹੈ ॥

ਓਹਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ ਕੁਸੁਧ ਮਨਿ ਜਿਉ ਧਰਕਟ ਨਾਰੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ (ਧਰਕਟ ਨਾਰੀ) ਜਿਸਕਾ ਆਸਰਾ ਪਤੀ ਦੂਰ ਹੂਆ ਹੈ ਵਿਭਚਾਰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇਵੁਹਖੋਟੇ ਮਨਵਾਲੇਘਰ ਘਰ ਫਿਰਤੇ ਭਾਵ ਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਔਰ ਮਤੋ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਵਾਰੀ ॥

ਜੋ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਦੇਹੀ ਵਾ ਆਯੁ ਸਵਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰੀਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੨੩ ॥

ਹੈ ਹਰਿ ਮੁਝਕੋ ਦਇਆ ਧਾਰ ਕਰ ਸਤਗੁਰ ਸੇ ਮੇਲਿ ਦੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਗੈ ਆਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ॥ ਕੋਈ ਦੁਖ ਆਇਕਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਕਾਲੈ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮਨਾ ਮਰਨਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਕਾਲ ਕਾ ਕੁਛ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ ਕਉ ਜੋ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਧੁ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਅਨੇਕ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ ॥

ਜੇਕਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਸੀਗਾਰ ਭੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਬੀ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤਬ ਲਗ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੈ ਜਬਲਗ ਵਹੁ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾ ਕੁਸੁਧ ਸਾ ਕੁਲਖਣੀ ਨਾਨਕ ਨਾਰੀ ਵਿਚਿ ਕੁਨਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਅਸੁੱਧ ਔ ਖੋਟੇ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਬੀਚ ਖੋਟੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਬੈਣੀ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੁਝ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੇ ਤਬ ਮੈਂ ਮੁਖ ਸੇ (ਬੈਣੀ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਬੋਲੋਂ ਵਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਹਰਿ ਉਚਰਾ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਲੈਣੀ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵੋਂ ਔ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਰਸਨਾ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂ ਤਿਸਤੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲਾਭ ਲੈਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ॥

ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬੈਣੀ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਦਿਨ ਔ ਰਾਤ ਮੈਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਖਾ ਨੈਣੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਣਾ ਕਰੂੰ ॥

ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਆ ਸੈਣੀ ॥ ੨੪ ॥

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਗਿਆ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰਜਨ (ਸੈਣੀ) ਸਾਥੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਭਾਵਮੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸ੍ਵਰੂਪ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ,ਦਾਸਨ ਕੋ ਮਿਤੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਤੂੰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਿਤਰ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਉ ਜੰਤੀ ਕੈ ਵਸਿ ਜੰਤੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਐਸਾ ਅਧੀਨ ਹੂਆ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਵਜੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਵਾਜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਨਟ ਕੇ ਵਸ ਪੁਤਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਧਿਆਇਦੇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵੁਹ ਆਪਕੇ ਦਾਸ ਤੁਝ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮਕਰਤੇਹੈਂਪੁਨਃ ਵੁਹ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਸੇ ਮੇਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੁਣੀਏ ਕਿ ਹਰੀ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਵਰਖਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਰੂਪੀ ਬਦਲ ਸੇ ਸਰਬ ਜਗ ਮੈ ਬਰਸੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਕਰੈਂ ਜੋ ਇਨਕੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਇਜਾਵੈ ॥ ਵਾ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋ ਜੈਸੇ ਜਗਤ ਮੈ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਮੇਹੁ ਵਰਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮਕੋ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਜੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਸਾ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਆਪਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵਦੀ ਜਨਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਸੇਂ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵਡਿਆਈ ਦਿਵਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਇਕ ਸਮਾਨਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੈਂ॥ ਯਥਾ ਸ੍ਰੀਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਦੋਊ ਏਕੁ ਹੈ ਬਿਥ ਬਿਚਾਰ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਜਲਤੇ ਉਪਜ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਜਲ ਹੀ ਬਿਖੈ ਸਮਾਹਿ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨੁ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖੀਏ ॥ ਭਾਵ ਮੇ ਭਗਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੀਏ । ਵਾ ਇਜਤ ਰਾਖੋ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਾਚੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨਮੈ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਬ ਮੁਝ ਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਬਿਨਾ ਰਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤੋ ਪੂਰਾ ਹਰੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਹਮ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਪਰਭਾਤਿ ਤੂੰਹੈ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਬ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸੰਧਯਾ ਔ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈ ਮੈਨੇ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਰਬਤ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਧਿਆਵਣਾ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬਤ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਿਓਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈਂ ਸਭਨੇ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਹੁਆ ਹੀ ਖਾਵਣਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਗਵਾਵਣਾ ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਗਵਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਾ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਵਾ ਆਪ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਹੋਕਰ ਮਨ ਤਨ ਸੇਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੫ ॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਬੀਚ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਮਧਮ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਸ਼ਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭੀ ਤਿਨ ਪਰ ਨਾਹੀਂ ॥

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਭੁ ਕਪਟੋ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਕਪਟੇ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹੀ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰ ਕਪਟ ਹੋਣੇ ਸੇ ਵਹੁ ਸਭਕੋ ਕਪਟ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਆਪ ਕਪਟ ਮੈਂ ਖਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਕਪਟ ਮੈ ਖਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਆਪਣੈ ਸੁਆਇ ਫਿਰਾਹੀ ॥

ਜੇ ਕਦੀ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਆਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਦਾ ਅਪਣੇ (ਸੁਆਇ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਵਿਆਪੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨੂਆ ਥਿਰੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਵਿਆਪੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਲਗਾ ਹੁਆ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹਿ ॥

ਵਹੁ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਹੀ ਜਲਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਖਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਥੀਓਂ ਕੋ ਖਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤਿਨਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਹਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਮਹਾਂ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ਵਾ ਲੋਭ ਔ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਗੁਬਾਰ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਮੀਪ ਕੋਈ ਭਲਾ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਇ ਆਪਿ ਦੁਖੀ ਸੁਖੁ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਵਹੁ ਆਪ ਦੁਖੀ ਹੈਂ ਕਬੀ ਸੁਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਨਮ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਮਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵੈ ਤਬ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਬਖਸ਼ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੰਤ ਭਗਤ ਪਰਵਾਣੁ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਇਆ ॥

ਸੋਈ ਸੰਤ ਔਰ ਭਗਤ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਬਿਚਖਣ ਜੰਤ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ॥

ਸੋ ਜੀਵ (ਬਿਚਖਣ) ਚਤਰ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਾਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਹਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇਆ ॥ ੨੬ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਣਧੂੜੀ ਕੋ ਜਿਨੋਂਨੇ ਅਪਨੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਨੀਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਔ ਤਨ ਨਾਮੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਇਣ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੋ ਚਿਤਵੈ ਨਾਮੁ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸਬੰਧੀ ਗਰੰਥ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਹੀ ਅਪਣੀ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਸਚਾ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁਖ ਸਭੀ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਨਾਮੋ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਿਆਂ ਨਾਮ ਹੀ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਮਰਵਾਹੇ ਪਰਥਾਇ ਗੌੜੀ ਰਾਗ ਮੈਂ ਸਲੋਕ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਥਾਇ ਯੇਹ ਹੈ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਜਿ ਮਾਰਿਆ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਆ ਘਰੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਮਰਵਾਹਾ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਾਰਾ ਹੁਆ ਥਾ ਸੋ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਾ ਹੁਆ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਚਲਾ ਗਜਾਥਾ ॥

ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਵਜੈ ਫਕੜੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਆਗੈ ਭਇਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਵਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰ ਦਿੱਲੀ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨੇ ਗਿਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ (ਫਕੜੀ) ਖਰਾਬੀ ਪਰਗਟਤੀ ਭਈ ਔ ਆਗੇ ਦਿੱਲੀ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਝੂਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਧੱਕੇ ਦਿਵਾਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਥਾ ॥

ਓਸੁ ਅਰਲੁ ਬਰਲੁ ਮੁਹਹੁ ਨਿਕਲੈ ਨਿਤ ਝਗੂ ਸੁਟਦਾ ਮੁਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ (ਅਰਲੁ ਬਰਲੁ) ਅਸਤ ਵਿਅਸਤ ਝੂਠੇ ਬਚਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਜ ਨਿਕਸਤਾ ਭਯਾ ਇਸੀ ਤੇ ਨਿਤਜੰਪ੍ਰਤੀ ਝੱਗ ਸੁਟਤਾ ਹੂਆ ਹੀ ਮਰਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਝੱਗ ਮੁਖ ਸੇ ਨਿਕਾਲਤਾ ਮਰ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਹੀ ਦੈ ਕੀਤੈ ਜਾ ਧੁਰਿ ਕਿਰਤੁ ਓਸਦਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਪਇਆ ॥

ਕਿਸੀ ਕੇ ਕੀਤੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕਾ ਕਰਮ ਹੀ ਆਦ ਸੇ ਐਸਾ ਪੜਾ ਹੈ ॥

ਜਿਥੈ ਓਹੁ ਜਾਇ ਤਿਥੈ ਓਹੁ ਝੂਠਾ ਕੂੜੁ ਬੋਲੇ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਇਸ ਜਗਾ ਵਹੁ ਜਾਤਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਜਗਹ ਸੇ ਵਹੁ ਝੂਠਾ ਹੋਤਾ ਥਾ ਕਿਉਂਕਿ ਝੂਠਬੋਲਤਾ ਹੂਆਵਹੁਕਿਸੀਕੋਭਾਵਤਾਨਹੀਂਥਾ॥

ਵੇਖਹੁ ਭਾਈ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈਪਾਵੈ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਰੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਦੇਖੋ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਅਗੋ ਦੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਏਹੁ ਵੇਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਜੋ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਗੇ ਹੀ ਮੈਂ ਜਨ ਕਹਿ ਕਰਸੁਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਰ ਨਿੰਦਕ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਿਸੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੂਛਾ ਮਹਾਰਾਜ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕਬ ਸੇ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਿ ਸਚੈ ਬਧਾ ਥੇਹੁ ਰਖਵਾਲੇ ਗੁਰਿ ਦਿਤੇ ॥

ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਹੁ(ਥੇਹੁ)ਨਗਰ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸ ਨਗਰ ਕੇ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸਚੇ ਗੁਰ ਪੂਜ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਬਾਂਧਜਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਸਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨ ਰਤੇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਆਸ ਸ਼ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿੰਉਕਿ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਬੇਅੰਤਿ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਹਤੇ ॥

ਬਿਅੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਵਗੁਨ ਨਸ੍ਟ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਲਿਤੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਇਤੇ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਏਤੇ ਗੁਨ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਸ੍ਵਾਲ ਕੀਆ ਤਿਸਕੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦਾਨ ਦੀਆ ਤਿਸ ਦਾਨ ਕੋ ਅਲਪ ਜਾਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਲਪਨੇ ਲਗਾ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਤਾਕੀ ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇ ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਜਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਕਰਮ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਅਬਅਧਿਕਚਾਹਿਣੇਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਹਾਸਲੁ ਤਦੇ ਹੋਇ ਨਿਬੜਿਆ ਹੰਢਹਿ ਜੀਅ ਕਮਾਂਦੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਕਿ ਅਮਕੇ ਜੀਵ ਕੋ ਏਤਾ ਮਿਲੇ ਤਬੀ ਤਿਸਕੋ ਵਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸੀ ਲੇਖ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਲੇਖ ਮੇਂ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲ ਗਇਆ ਹੈ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭਰੋਸਾ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੨॥ ਨਕਿ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ ਕਿਰਤੁ ਧਕੇ ਦੇ॥ਜਹਾ ਦਾਣੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਹੇ॥੨॥

ਇਸ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਸੂ ਕੇ ਨਕ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਨਥ ਪੜੀ ਹੂਈ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਪਕੜੀ ਹੂਈ ਹੈ ਔ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਇਸਕੋ ਧਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ। ਤਿਸੀਤੇ ਜਹਾਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦਾਣੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇਹੀਤਿਸਕੋਖਾਣੇਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੀ ਬਾਤ ਸਚੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਪਰਾਧੀਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੇ ਗਲਾ ਆਪਿ ਥਾਟਿ ਬਹਾਲੀਓਨੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਤਾਂ (ਥਾਟਿ) ਸੂਤ ਕਰੀਆਂ ਹੈਂ ਵਾ ਸਭ ਬਾਤੈਂ ਰਚਕੇ ਠਹਰਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ ਆਪੇ ਹੀ ਘਾਲਿਓਨੁ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸਨੇ ਆਪ ਹੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਮਾਇਆ ਸੇ ਰਚਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਸਤਾ ਕੋ ਸਰਬ ਬੀਚ ਪਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਰਚਨਾ ਕਾ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਆਪਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਓਨੁ ॥
ਦਾਸ ਰਖੇ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਓਨੁ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਗਲੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਲਿਓਨੁ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਏ ਮਨ ਹਰਿ ਜੀ ਧਿਆਇ ਤੂ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਭਾਇ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ॥

ਹਰਿ ਕੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ਦੇਇ ਨ ਪਛੋਤਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਹਰਿਜੀ ਕੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਸਦਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਵਡਿਆਈਆਂ ਹੈਂ। ਵਹੁ ਦੇਕਰ ਪੁਨਾ ਪਸਚਾ-ਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਭੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਵਹੁ ਦੇਤਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਹਰਿਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਊਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਕੇ ਸੇਵਣੇ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਜਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰੇਇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਏ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਾ ਪਿਉ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥

ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਆਪ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭਨੋਂ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਹੈ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹਹਿ ਕਰਤੇ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਕਰਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦੀ ਵਾ ਮਹਿਤਤ ਆਦੀ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਸਿਰਜੀਆ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥

ਤੁਮਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪਹੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ(ਗੋਈ)ਮਿਲਾਈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲੈ ਕਰੀ ਹੇ

ਸਭੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵਰਤਦਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਸਬਕੇ ਬੀਚ ਏਕ ਤੇਰਾ ਹੀ (ਸਬਦੁ) ਹੁਕਮ ਵਰਤਦਾ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਨਾਮਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੁਝ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਅਰਾਧਿਆ ਸਭਿ ਆਖਹੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਸੋਈ ॥ ੨੯ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਸਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਸਿਧਾਂਤੁ ਅਰੁ ਕਹਣਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਕੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਤ ਪੂਜਿ ਪੂਜਿ ਹਿੰਦੂ ਮੂਏ ਤੁਰਕ ਮੂਏ ਸਿਰੁ ਨਾਈ ॥

ਪਥਰੋਂ ਕੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਕੋ ਪੂਜ ਪੂਜ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔ ਤੁਰਕ ਮਸਜਿਦ ਮੇਂ ਸਿਰਕੋ ਨਿਵਾਵਤੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੂਏ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਉਇ ਲੇ ਜਾਰੇ ਉਇ ਲੇ ਗਾਡੇ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਦੁਹੂ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥

ਵਹੁ ਹਿੰਦੂ ਤੋ ਮਰੇ ਸੇਂ ਪੀਛੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਲੇਕਰ ਜਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੁਰਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਗਾਡ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ ਤੇਰੀ ਇਸਥਿਤੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ਅੰਧ ਗਹੇਰਾ ॥ ਚਹੁਦਿਸ ਪਸਰਿਓ ਹੈ ਜਮ ਜੇਵਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧਾ (ਗਹੇਰਾ) ਖਾਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਜਮਕਾ(ਜੇਵੜਾ) ਰਸਾ ਪਸਰਿਆ ਹੂਆ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਕਾਲ ਖੜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਬਿਤ ਪੜੇ ਪੜਿ ਕਬਿਤਾ ਮੁਏ ਕਪੜ ਕੇਦਾਰੈ ਜਾਈ ॥

ਕਬਿਤੋਂ ਕੋ ਪੜਪੜ ਕਰ ਕਵੀਸਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਕਾਪੜੀਏ ਏਕ ਭੇਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਕਿਦਾਰਨਾਥ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੂਏ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਟਾ ਧਾਰਿ ਧਾਰਿ ਜੋਗੀ ਮੂਏ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਇਨਹਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪਰ ਜਟਾ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋਗੀ ਮੂਏ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਇਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਰਬੁ ਸੰਚਿ ਸੰਚਿ ਰਾਜੇ ਮੂਏ ਗਡਿਲੇ ਕੰਚਨ ਭਾਰੀ ॥

ਔਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਰਾਜੇ ਧਨਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਭਾਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈ ਦਬਾਇ ਦੀਏ ਥੇ ਵਾ ਰਾਵਣਾਦੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਕਿਲੇ ਲੰਕਾ ਆਦੀ ਲੇ ਲੀਏ ਥੇ ॥

ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੂਏ ਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਨਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਿਤ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਪਨੇ ਸੁੰਦ੍ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਭਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਰੂਪ ਕਾ ਗੁਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਭੈ ਬਿਗੂਤੇ ਦੇਖਹੁ ਨਿਰਖਿ ਸਰੀਰਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭੀ (ਬਿਗੂਤੇ) ਖਰਾਬ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ਵਾ ਸਰੀਰਾਂ (ਨਿਰਖਿ) ਮੁਲ ਲਖ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਨਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ਕਹਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਬੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸਨੇ ਗਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਰੀਰ ਕੀ ਦਸਾ ਕਾ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਜਰੀਐ ਤਬ ਹੋਇ ਭਸਮ ਤਨੁ ਰਹੈ ਕਿਰਮ ਦਲ ਖਾਈ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੂਏ ਸੇ ਜਬ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ਤਬ ਇਹ ਤਨ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਜੇਕਰ ਕਹੀਂ ਇਹਪੜਾ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਜਲਾਯਾ ਨ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸਕੋ ਕਿਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਜ ਖਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਨੀਰੁ ਪਰਤੁ ਹੈ ਇਆ ਤਨ ਕੀ ਇਹੈ ਬਡਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਕਚੀ ਘੜੀ ਮੈਂ ਜਲ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਨੀ ਮੈਂ ਕਚਾ ਪਾਤ੍ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਸੀਘ੍ ਹੀ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਤੋ ਇਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸਕੇ ਨਾਸ ਹੋਜਾਣੇ ਮੈਂ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੇ ਭਈਆ ਫਿਰਤੌ ਫੂਲਿਆ ਫੂਲਿਆ ॥
ਜਬ ਦਸ ਮਾਸ ਉਰਧ ਮੁਖ ਰਹਤਾ ਸੋ ਦਿਨੁ ਕੈਸੇ ਭੂਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਉਂਪ੍ਰਫੁਲਜਤ ਹੂਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਜਬ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭਮੈਂ(ਉਰਧ) ਊਚੇ ਮੁਖ ਹੂਏ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਉਲਟਾ ਹੂਆ ਰਹਤਾ ਥਾ ਵਹੁ ਕਸ਼ਟ ਕਾ ਦਿਨ ਤੁਝਕੋ ਕੈਸੇ ਭੂਲ ਗਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮਧ ਮਾਖੀ ਤਿਉ ਸਠੋਰਿ ਰਸੁ ਜੋਰਿ ਜੋਰਿ ਧਨੁ ਕੀਆ ॥

ਜੈਸੇ ਮਖੀ ਸਹਤ ਕੋ ਬਡੇ ਜਤਨੋਂ ਸੇ ਜੋੜਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਸ (ਸਠੋਰਿ)ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਨੇ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਸੇ ਜੋੜ ਜੋੜ ਕਰ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਲੇਹੁ ਲੇਹੁ ਕਰੀਐ ਭੂਤੁ ਰਹਨ ਕਿਉ ਦੀਆ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸਨਬੰਧੀ ਇਹੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਇਸ ਕੋ ਧਨਪੂਛ ਲੇਹੁ ਪੂਛ ਲੇਹੁ ਕਿਕਹਾਂ ਧਰਾ ਹੂਆ ਹੈਵਾਇਸਕੋ ਅਬ ਸੀਘ੍ਰ ਉਠਾਇ ਲੇਵੋ ਉਠਾਇਲੇਵੋ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂਕਿ ਅਬ ਤਕ ਇਸ ਕੂਤ ਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਰਹਿਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥੨॥

ਦੇਹੁਰੀ ਲਉਬਰੀ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਭਈ ਆਗੈ ਸਜਨ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਘਰ ਕੀ ਦੇਹੁਰੀ ਪ੍ਯੰਤ ਤੋ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈਇਸਤ੍ਰੀਸਾਥਜਾਤੀ ਭਈਔਤਿਸਤੇ ਆਗੇ(ਸੁਹੇਲਾ)ਸੁਖਦਾਈ ਮਿਤ੍ਰਸਾਥਜਾਤਾਹੈ॥

ਮਰਘਟ ਲਉ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ਕੁਟੰਬੁ ਭਇਓ ਆਗੈ ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ (ਮਰਘਟ) ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਤਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬੀਚ ਇਹ (ਹੰਸੁ)ਜੀਵ ਇਕੇਲਾ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰੇ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਕੂਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਇਹ ਜੀਵ ਕਾਲ ਕਾ ਗ੍ਰਸਾ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਆ ਜਿਉ ਨਲਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ (ਸੂਆ) ਤੋਤਾ ਨਲਨੀ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਫਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਇਸ ਝੂਠੀਮਾਯਾ ਸੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਬੰਧਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭੈ ਮਤ ਸੁਨਿਕੈ ਕਰੀ ਕਰਮ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਵੇਦੋਂ ਪੁਰਾਨੋਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਮਤੋਂ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਸਭ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ ਉਠਿ ਪੰਡਿਤ ਪੈ ਚਲੇ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੁ ਇਨ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਗ੍ਰਸੇ ਹੁਏ ਬਡੇ ਬਡੇ ਸਿਆਨੇ ਲੋਗ ਭੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਸੁਨਾ ਥਾ (ਪੈ) ਬਹੁੜੇ ਵਹੁ ਪੰਡਤ ਭੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਰਾਸ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਰਿਓ ਨ ਏਕੈ ਕਾਜਾ ॥ ਭਜਿਓ ਨ ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਜਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਸੇ ਏਕ ਮੁਕਤੀ ਹੋਨੇ ਕਾ ਕਾਰਜ ਨ ਹੋਤਾ ਭਜਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੈਨੇ ਰਾਘਵੋਂ ਕੇ ਪਤੀ (ਰਾਜਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਨਖੰਡ ਜਾਇ ਜੋਗੁ ਤਪੁ ਕੀਨੋ ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਚੁਨਿ ਖਾਇਆ ॥

ਏਕ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੋ ਕਿਸੀ ਬਨਕੇ ਟੁਕੜੇਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦੀ ਜੋਗ ਸੇਂ ਤਪ ਕੀਆ ਔ ਭੋਜਨੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਕੰਦ) ਫਲ ਔ (ਮੂਲ) ਜੋ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਉਪਾੜ ਕਰ ਨਿਕਾਸੀਤਾ ਹੈ ਐਸੋਂ ਕੋ ਚੁਗਕੇ ਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਸਬਦੀ ਮੋਨੀ ਜਮਕੇ ਪਟੈ ਲਿਖਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜੋ (ਨਾਦੀ) ਅਲੱਖ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਔ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਜੋ ਹੈਂ (ਸ਼ਬਦੀ) ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲਣੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਮੁਖ ਸੇ ਗਜਾਨ ਚਰਚਾ ਕਰ ਬਗਾੜਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾ ਏਕਠੇ ਊਚਾ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਜੋਗੀ ਮਾਂਗਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਪੁਨਃ (ਮੋਨੀ) ਚੁਪ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ ਇਨ ਸਭ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਨੇ ਜਮਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਮੇਂ ਲਿਖਾਯਾ ਹੈ॥ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਕਾਂਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮੈਂਗੇ ॥

ਭਗਤਿ ਨਾਰਦੀ ਰਿਦੈ ਨ ਆਈ ਕਾਛਿ ਕੂਛਿ ਤਨੁ ਦੀਨਾ ॥

ਜੋ ਭਗਤੀ ਨਾਰਦ ਆਦ ਰਿਖੀਓਂ ਨੇ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਬੀਨ ਲੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਜਸ ਗਾਯਨ ਕਰਨਾ ਐਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਨ ਆਵਤੀ ਭਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ (ਕਾਛਕੂਛ) ਬਨਾਵਣੇ ਤਨਾਵਣੇ ਅਰਥਾਤ ਖਾਂਨ ਪਾਂਨ ਮੈ ਸਮਾਂ ਇਸਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਪਾਲਨ ਪੋਖਨ ਬੀਚ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਬਨਾ ਤਨਾ ਕਰ ਜਮਕੋ ਸਰੀਰੁ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਭ੍ਰਿੰਙ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਉਨਿ ਹਰਿ ਪਹਿ ਕਿਆ ਲੀਨਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਦੰਭੀ ਹੋਕਰ ਰਾਗ ਔ ਰਾਗਨੀਆਂ ਕੋ ਬੈਠਕਰਉਚਾਰਣਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਸੋਂ ਕਿਆ ਲੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰਿਓ ਕਾਲੁ ਸਭੈ ਜਗ ਊਪਰ ਮਾਹਿ ਲਿਖੇ ਭ੍ਰਮ ਗਿਆਨੀ ॥

ਇਸ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਕੇ ਊਪਰ ਕਾਲਕਾ ਬਲੁ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭ੍ਰਮਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਲਿਖੇਗਏ ਹੈਂ ॥ਭਾਵ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਖ ਸੇ ਗਿਆਨ ਸੁਨਾਇ ਕਰ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਭੀ ਕਾਲ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਸੇ ਵਿਪ੍ਰਜੇ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਨ ਭਏ ਖਾਲਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਿਹ ਜਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਘਰੁ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ (ਖਾਲਾਸੇ ਵਾ ਖਾਲਸੇ) ਦੋ ਪਾਠ ਹੈਂ ਅਰ ਅਰਥ ਏਕ ਹੀ ਹੈਬੰਧਨੋਂਸੇ ਰਹਿਤਮੁਕਤਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਜਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥੪॥੩॥

ਅਪਨੇ ਭ੍ਰਮ ਨਿਵਰਤੀਕੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ ਪੇਖਾ ॥ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਖਾ ॥

ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੋ ਇਸ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ ਸਤਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂਨਾਰੀਸੇਬਿਨਾ ਕੁਛ ਔਰ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਨੈਨ ਰਹੇ ਰੰਗੁਲਾਈ ॥ ਅਬ ਬੇਗਲ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਸੇ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਰਹੇਹੈਂ ਅਬ ਮੁਝ ਸੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰਾ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਬੀਚ ਚਿਤਲਾਗਾ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭੈ ਭਾਗ ਗਯਾ ਹੈ॥

ਬਾਜੀਗਰ ਡੰਕ ਬਜਾਈ ॥ ਸਭ ਖਲਕ ਤਮਾਸੇ ਆਈ ॥

ਤਿਸ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਨੇ ਡੰਕ ਬਜਾਈ ਤਬ ਤਿਸ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਸਭਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਨੇ ਕੋ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਸਮਗੀ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋ ਆਈ ਹੈ ॥

ਬਾਜੀਗਰ ਸ੍ਵਾਂਗੁ ਸਕੇਲਾ ॥ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਰਵੈ ਅਕੇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਜਬ ਬਾਜੀਗਰ ਨੇ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਂਗਕੋ (ਸਕੇਲਾ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਲੀਆ ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਜੀਗਰ ਅਪਨੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਏਕਾਏਕੀ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤੈਸੇ ਜਬ ਈਸ਼੍ਵਰ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀਗਰ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਣੇ ਕੀਇਛਾਰੂਪੀਡੁਗਡੁਗੀ ਵਜਾਈ ਤਬ ਸਰਬ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਗਈ ਅਰ ਜਬ ਅਪਨੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਂਗ ਕੋ ਰੋਕ ਲੀਆ ਤਬ ਵਹੁ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਕਥਨੀ ਕਹਿ ਭ੍ਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਸਭ ਕਥਿ ਕਥਿ ਰਹੀ ਲੁਕਾਈ ॥

ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਲੁਕਾਈ ਕਥਨ ਕਰ ਕਰ ਰਹਿਗਈਹੈ ਪਰੰਤੂ ਭ੍ਰਮ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਭਇਆ ॥

ਜਾਕਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥ਤਾਕੇ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੀ ਸਮਝ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਮਾਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ॥ ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਹ ਹਰਿ ਲੀਨੀ ॥

ਜਬ ਮੁਝ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਕਿੰਚਤ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ (ਤਨੁ) ਸੂਖਮ ਜੋ ਮਨ ਹੈ ਅਰ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਮਨ ਕੀ ਮਮਤਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਹਿਰ ਲਈ ਹੈ ਵਾ (ਹਰਿ ਲੀਨੀ) ਹਰਿ ਮੈਂ ਲੀਨ ਭਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ਮਿਲਿਓ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਤਬ ਮੁਝਕੋ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾਮਿਲਾਹੈ ਭਾਵ ਤਬ ਤਿਸਮੈਂ ਹਮ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਵਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਟਹਲਣ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਜੋ ਦੂਧ ਰਿੜਕਨੇ ਮੈ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਵਤੀਥੀਕਹਿਤੇਹੁਏਅਪਨਾਨਿਸਚਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਨਿਗਮ ਦੂਧ ਕੇ ਠਾਟਾ ॥ ਸਮੁੰਦੁ ਬਿਲੋਵਨ ਕਉ ਮਾਟਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਗਊ ਕੇ ਬੇਦ ਰੂਪੀ (ਠਾਟਾ) ਥਣ ਅਦ੍ਵੈਤ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਦੂਧ ਕੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਤਿਸਕੇ ਰਿੜਕਨੇ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ (ਮਾਟਾ) ਮਟ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾਵੀਚਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਾਕੀ ਹੋਹੁ ਬਿਲੋਵਨ ਹਾਰੀ ॥ ਕਿਉ ਮੇਟੈਗੋ ਛਾਛਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਦੂਧ ਕੀ ਰਿੜਕਨੇ ਹਾਰੀ ਤੂੰ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤੁਝਕੋ ਵੇਦ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਮੱਖਣ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਔਰਨਹੀਂਤੋਂਤਿਸ ਵੇਦ ਵਿਚਾਰ ਕਾ ਪੁੰਨ ਫਲ ਰੂਪ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਲੱਸੀ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਮੇਟੇਗਾਭਾਵਸੇਵੇਦਵਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪੁੰਨੋਂ ਕੀ ਉਤਪੱਤੀ ਹੋਕਰ ਤੁਝਕੋ ਉਤਮ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋ ਅਵੱਸਜਹੀ ਹੋਇਗੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੇਰੀ ਤੂ ਰਾਮੁ ਨ ਕਰਸਿ ਭਤਾਰਾ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਿਸੇ ਵਿਸੈਣੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਦਾਸੀ ਤੂੰ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਕਾਆਸਰਾਰਾਮਕੋਅਪਣਾਪਤੀ ਕਿਉਂਨਹੀਂਕਰਤੀਹੈਂ॥

ਤੇਰੇ ਗਲਹਿ ਤਉਕੁ ਪਗ ਬੇਰੀ ॥ ਤੂ ਘਰ ਘਰ ਰਮਈਐ ਫੇਰੀ ॥

ਹੇ ਬੁਧੀ ਤਿਸ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਗਲੇ ਮੈਂ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਤਉਕੁ) ਲੋਹੇ ਕਾ ਜੰਜੀਰ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਬੇੜੀ ਪੜ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਵਜਾਪਕ ਰਾਮ ਨੇ ਤੂੰ ਚੌਰਾਸੀ ਲਾਖ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਫੇਰੀ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਚੇਰੀ ॥ ਤੂ ਜਮਿ ਬਪੁਰੀ ਹੈ ਹੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਦਾਸੀ ਤੂੰ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਭੀ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਜਮ ਨੇ ਤੂੰ (ਬਪੁਰੀ) ਨਿਰਮਲ ਦੇਖੀ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਤੁਝਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਜਮ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਬਚਾਰੀ ਗਰੀਬਣੀ ਤੂੰ ਜਮਨੇਦੇਖੀਹੈਂ॥ ੨॥

ਬੁਧੀ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰਭ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰੀ ॥ ਕਿਆ ਚੇਰੀ ਹਾਥਿ ਬਿਚਾਰੀ ॥**

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਣੇ ਕਰਾਵਣੇਹਾਰੀ ਹੈ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰੀ ਦਾਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਸੋਈ ਜਾਗੀ ॥ ਜਿਤੁ ਲਾਈ ਤਿਤੁ ਲਾਗੀ ॥ ੩ ॥

ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਈ ਹੁਈ ਸੋਈ ਜਾਗੀ ਹੈ ਜਿਸੁ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔ ਸੰਪੁਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਿਸ ਜਿਸਤਰਫ ਰਾਮ ਜੀਨੇ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਇਹੁ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਬੁਧੀ ਸੇ ਇਹ ਉਤ੍ਰ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੇਰੀ ਤੈ ਸੁਮਤਿ ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ਜਾਤੇ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਲੀਕ ਮਿਟਾਈ ॥

ਹੇ ਬੁਧਿ ਰੂਪ ਦਾਸੀ ਤੈਨੇ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਿਖਜਾ ਕਹਾਂ ਸੇ ਪਾਈਹੈ ਜਿਸਸੇ ਤੈਨੇ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਲਕੀਰ ਮਿਟਾਇਦਈਹੈਭਾਵਸੇਤੁਝ ਆਪਨੇ ਕੋ ਅਕਰਤਾ ਰੂਪ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਸੁ ਕਬੀਰੈ ਜਾਨਿਆ ॥ ਮੇਰੋ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਬੁਧੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਹੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੁਝ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਤੀਆਇਆ ਤਬ ਸੋ ਉਤਮ ਰਸ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਮੈਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਹ ਬਾਝੁ ਨ ਜੀਆ ਜਾਈ ॥ ਜਉ ਮਿਲੈ ਤ ਘਾਲ ਅਘਾਈ ॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸੱਤਾ ਬਿਨੁ ਜੀਵੇਂ ਸੇ ਵਾ ਮੁਝ ਸੇ ਜੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਵਹੁ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੈ ਤੋ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਪਾਇਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਸਦ ਜੀਵਨੁ ਭਲੋ ਕਹਾਂਹੀ ॥ ਮੂਏ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਯਦਪਿ ਸਦਾ ਚਿਰ ਪਰਯੰਤ ਜੀਵਨਾ ਹੋਵੈ ਔ ਅਪਨੇ ਕੋ ਸਭ ਮੈਂ ਭਲਾ ਕਹਾਵੇ ਤੋ ਭੀ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਭਾਵਸੇ ਮਰੇ ਬਿਨਾ ਵਹੁ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ॥

ਅਬ ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਿਜ ਨਿਰਖਤ ਗਤ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਜਬ ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪੁ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਦੇਖਤਿਆਂ ਹੀ ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ(ਗਤ)ਨਸਟ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੋ ਅਬ ਕਿਆ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰੀਐ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਵਹੁ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਾ ਭੀ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਘਸਿ ਕੁੰਕਮ ਚੰਦਨੁ ਗਾਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨੈਨਹੁ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜੀਵਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਉਪਾਧੀ ਕਾਟਨ ਰੂਪ ਚੰਦਨ ਘਸਾਯਾ ਹੈ ਔ ਈਸ਼ਵਰ ਕੀਮਾਯਾਉਪਾਧੀਕੋਕਾਰਨ ਰੂਪ ਕੇਸਰ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ (ਗਾਰਿਆ) ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਨਿਰਉਪਾਧ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਬੁਧੀਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜਗਤ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਪੂਤਿ ਪਿਤਾ ਇਕੁ ਜਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਠਾਹਰ ਨਗਰੁ ਬਸਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਜੀਵ ਪਿਤਾ ਨੇ ਏਕਤਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਇਹ ਜੀਵ ਜੋ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈ ਭ੍ਰਮਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨਗਰ ਮੈਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਚਕ ਜਨਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ਸੋ ਦੀਆ ਨ ਜਾਈ ਖਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਜਾਚਕ ਜਨਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾਰ ਨੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਕਾ ਦਾਨਮੁਝਕੋਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਜਾਸੀਓਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਸੇਮੁਕ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰੁ ਆਪ ਸੇ ਖਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜਪਨੇ ਸੇਨਹੀਂਮੁਕਤਾ ਵਾ ਸੋ ਅਨ ਅਧਕਾਰੀ ਕੋ ਦੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਧਕਾਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਖਾਧਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਤਿਸਤੇ ਲੁਕਾਈਦਾ ਨਹੀਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਵੱਸ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਛੋਡਿਆ ਜਾਇ ਨ ਮੂਕਾ ॥ ਅਉਰਨ ਪਹਿ ਜਾਨਾ ਚੂਕਾ ॥ ੩ ॥

ਨਾ ਵਹੁ ਛੋਡ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮੁਕਤਾ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਪਾਸ ਜਾਣਾ ਹਮਾਰਾ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਭਿੰਨ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜੀਵਨ ਮਰਨਾ ਜਾਨੈ ॥ ਸੋ ਪੰਚ ਸੈਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ ॥

ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਨਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਪੰਚ)ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਅਚਲ ਸੁਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤਾਹੈ॥

ਕਬੀਰੈ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਭੇਟਤ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਤਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਧਨ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰੁ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਿਛਿੰਨ ਹੰਕਾਰ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਪੜੀਐ ਕਿਆ ਗੁਨੀਐ ॥ ਕਿਆ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਸੁਨੀਐ ॥

ਨਾਮ ਜਾਪਸੇ ਬਿਨਾਂ ਵੇਦੋਂ ਪੁਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਔ ਸੁਨਣਾ ਪੁਨਃ(ਗੁਣੀਐ)ਵਿਚਾਰਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲਹੈ ॥

ਪੜੇ ਸੁਨੇ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥ ਜਉ ਸਹਜ ਨ ਮਿਲਿਓ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਜੇਕਰ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨ ਮਿਲਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਸਿ ਗਵਾਰਾ ॥ ਕਿਆ ਸੋਚਹਿ ਬਾਰੰਬਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗਵਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕਿਆ ਵਾਰੰਵਾਰ ਸੋਚਤਾ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨੁ ॥ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਸੇ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ ?

ਅੰਧਿਆਰੇ ਦੀਪਕੁ ਚਹੀਐ ॥ ਇਕ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੀਐ ॥

ਉਤਰੁ ॥ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧਿਕਾਰ ਮੈਂ ਏਕ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਅਵਿਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬਸਤ ਅਗੋਚਰ ਪਾਈ ॥ ਘਟਿ ਦੀਪਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵੁਹ ਅਗੋਚਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਸਤੂ ਪਾਈ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਵੁਹ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਭੀ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਭਾਵ ਲੈ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ ॥ ਜਬ ਜਾਨਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਬ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤਬੀ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮਾਨੇ ਲੋਗੁ ਨ ਪਤੀਜੈ ॥ ਨ ਪਤੀਜੈ ਤਉ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਤਿਸ ਮਨ ਮਾਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਕ ਪਤੀਆਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੇ ਲੋਕ ਨ ਪਤੀਆਵੈ ਤਉ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਸੇ ਕੁਛ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਪੂਰਬਲੇ ਸਬਦ ਕੀ ਪੂੰਛਤਾ ਔਰ ਚੁੰਚ ਗਿਆਨੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਦੈ ਕਪਟੁ ਮੁਖ ਗਿਆਨੀ ॥ ਝੂਠੇ ਕਹਾ ਬਿਲੋਵਸਿ ਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੋ ਕਪਟੁ ਹੈ ਔ ਮੁਖ ਸੇ ਗਿਆਨੀ ਹੋਕਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਝੂਠੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਵਿਅਰਥ ਪਾਨੀ ਰਿੜਕ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਸੇ ਤੁਝ ਕੋ ਕੁਛ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਂਇਆ ਮਾਂਜਸਿ ਕਉਨ ਗੁਨਾਂ ॥ ਜਉ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਮਲਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮਲਨ ਹੈ ਤੋ ਤੁਝਕੋ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਾਂਜਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਲਉਕੀ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਈ ॥ ਕਉਰਾਪਨੁ ਤਊ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਤੂੰਬੀ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਨਲਾਈ ਜਾਵੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੀ ਕਉੜਤਣ ਤੋਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਅੰਤਰਕੀ ਕਪਟ ਆਦੀ ਮੈਲ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਭਵਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕੇਵਲ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋਨੇ ਸੇ ਮੁਰਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਹੁ ਪਰਪੰਚ ਕਰਿ ਪਰਧਨੁ ਲਿਆਵੈ ॥ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਪਹਿ ਆਨਿ ਲੁਟਾਵੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮਨ ਬਹੁਤ ਹੀ (ਪਰਪੰਚੁ) ਛਲ ਬਲ ਕਰਕੇ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੋਲਿਆਵਤਾਹੈਂ।।ਪੁਨਾਵੁਹਧਨਅਪਨੇਪੁਤ੍ਰਇਸਤ੍ਰੀਪਾਸਆਕਰ ਲੁਟਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਭੂਲੇ ਕਪਟੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਅੰਤਿ ਨਿਬੇਰਾ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਪਹਿ ਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਕਪਟ ਕੋ ਨਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤਿਕੋ ਤੇਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾਹਿਸਾਥਤੇਰੇਜੀਵਪਾਸੋਂਹੀਲੀਆਜਾਵੇਗਾ॥੧॥

ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ਜਰਾ ਜਨਾਵੈ ॥ ਤਬ ਤੇਰੀ ਓਕ ਕੋਈ ਪਾਨੀਓ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਘਟਤਾ ਹੂਆ ਬੁਢੇਪਾ ਹੋਣੇ ਕੋ ਜਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਤੂੰ ਬੁਢਾਹੋਵੇਗਾਤਬਦਿਨ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਮੈ ਸੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਮੁਕ ਮੈਂ ਪਾਨੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾਨੀ ਭੀ ਦੇਵੈ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇਰਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀਨ ਜਪਹਿ ਸਵੇਰਾ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇਹਿਰਦੇਮੈਂਸੀਘਰਵਾ ਸਵਖਤਾ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਆਪਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ?

ਸੰਤਹੁ ਮਨ ਪਵਨੈ ਸੁਖ ਬਨਿਆ॥ਕਿਛੁ ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗਨਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਤਰੁ ॥ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਜਬ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ (ਪਵਨੈ) ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਸਾਥ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਤਬ ਮੁਝਕੋ ਸੁਖ ਬਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤਬ ਹੀ ਹਮਨੇ ਨਿਤਜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਕੁਛਕੁ(ਜੋਗੁ) ਜੁੜਨਾ ਗਿਣਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਈ ਮੋਰੀ ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਰਗ ਪੜਤ ਹੈ ਚੋਰੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਰੂਪੀ ਮੋਰੀ ਦਿਖਲਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਮੋਰੀਓਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਤਿਨਇੰਦ੍ਰੀਓਂਕੇ ਵਿਸੇਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗ ਚੋਰੀ ਪੜਤੇ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂੰਦਿ ਲੀਏ ਦਰਵਾਜੇ ॥ ਬਾਜੀਅਲੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਹਮਨੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਦਰਵਾਜੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲੀਏ ਤਬ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦੋਂ ਕੇ ਵਾ ਏਕ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਜੇ ਬਜਤੇ ਭਏ ॥ ੧॥

ਕੁੰਭ ਕਮਲੁ ਜਲਿ ਭਰਿਆ ॥ ਜਲੁ ਮੇਟਿਆ ਊਭਾ ਕਰਿਆ ॥

ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਜੋ ਘਟ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰਾ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਵਾਸਨਾ ਜਲ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ (ਊਭਾ) ਖੜਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਜਉ ਜਾਨਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਜਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ(ਜਾਨਿਆ)ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੋਂਮੇਰਾਮਨਸਰੂਪਮੈਂਪਤੀਆਯਾਹੈ॥੨॥੧੦॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ॥ ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਯਹ ਮਾਲਾ ਅਪਨੀ ਲੀਜੈ ॥

(ਭੂ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਔ (ਖੇ) ਅਕਾਸ ਉਪਲੱਖਤ ਜੋ ਪਾਂਚ ਤੱਤੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਸਰੀਰ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਬ ਇਹ (ਮਾ) ਮਾਯਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਅਪਨੇ (ਲਾ) ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕੋ ਆਪ ਖੈਂਚਲੀਜੀਏਗਾ ਭਾਵ ਤਬ ਮੇਰੇ ਸੇ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਹੋਗੀ ॥

ਹਉ ਮਾਂਗਉ ਸੰਤਨ ਰੇਨਾ ॥ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੇਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਇਹ ਤੀਨ ਰਿਣ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਪਿਤਰ ਰਿਖੀਓਂ ਕੇ ਹੈਂ ਇਨਮੈਂਸੇਮੈਨੇਕਿਸੀ ਕਾ ਕੁਛ ਰਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨਾ ਔਰ ਜੱਗ। ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਵਿਦਜਾ ਪੜ੍ਹਨੀ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਰਿਣ ਸਕਾਮ ਕਰਮੀਓਂ ਪਰ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਯਣ ਹੋਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧੋ ਕੈਸੀ ਬਨੈ ਤੁਮ ਸੰਗੇ ॥ ਆਪਿ ਨ ਦੇਹੁ ਤ ਲੇਵਹੁ ਮੰਗੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਤੁਮਾਰੇ (ਸੰਗੇ) ਸਾਥ ਵਾ ਸੰਕੋਚ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਾਂਗੋ ਕੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਤੁਮ ਅਪਨੇਆਪਸੁਭ ਗੁਣ ਨਾ ਦੇਵੋਂਗੇ ਤਬ ਮੈਂ ਤੁਮਸੇ ਮਾਂਗ ਕਰਕੇ ਹੀ ਲੇਲੇਵੋਂਗਾ।।ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀਭਈਕਿਆਮਾਂਗਤਾਹੈਂਤਿਸਪ੍ਰਥਾਇਕਹਤੇਹੈਂ ॥

ਦੁਇ ਸੇਰ ਮਾਂਗਉ ਚੂਨਾ ॥ ਪਾਉ ਘੀਉ ਸੰਗਿ ਲੂਨਾ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜੋ ਦੋ ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਅਖਰ ਸੇ ਰਵਤ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਚੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਮਾਂਗਤਾਹੂੰਵਾਦ੍ਵੈਤਕਾ ਸਿਰ ਚੂਰਨ ਕਰਨਾ ਆਪ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਃ ਤੇਰੇ (ਪਾਉ) ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ(ਘੀਉ)ਅਤੀ ਸਨਿਗਧ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ (ਲੂਨਾ) ਲੈਣਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਅਧ ਸੇਰੁ ਮਾਗਉ ਦਾਲੇ ॥ ਮੋਕਉ ਦੋਨਉ ਵਖਤ ਜਿਵਾਲੇ ॥ ੨ ॥

ਆਧ ਵਿਆਧ ਉਪਾਧ ਜੋ (ਸੇਰੁ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਤਾਪ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ (ਦਾਲੇ) ਦਲਣਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜਨਮਮਰਨ ਰੂਪੀ ਵਖਤਪੜੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੁਏ ਅਰਥਾਤ ਕਸ਼ੂ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਮੁਝਕੋ ਜਿਵਾਇਲੇ ਅਰਥਾਤ ਰਾਖ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਖਾਟ ਮਾਂਗਉ ਚਉਪਾਈ ॥ ਸਿਰਹਾਨਾ ਅਵਰ ਤੁਲਾਈ ॥

ਪੁਨਾਂ ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਔ ਚਾਰ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕਾ ਪਾਵਣਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਸਭਕਾ ਸਿਰ ਜੋ ਹੰਕਾਰਹੈਤਿਸਕੋਮਾਰਨਾ ਮਾਂਗ ਕਰ ਔਰ ਸਭਮੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੀ ਤੁਲਤਾ ਆਵਣੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਊਪਰ ਕਉ ਮਾਂਗਉ ਖੀਧਾ ॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਜਨੁ ਥੀਧਾ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਜੋ ਖਿਮਾ ਵਾ ਧੀਰਜ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਤੁਝ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ(ਥੀਧਾ)ਸਨਿਗਧਹੂਆਤੇਰੀਭਗਤੀ ਕਰੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ ਲਬੋ ॥ ਟਿਕ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਮੈ ਫਬੋ ॥

ਪੁਨਾ ਲਬ ਸੇ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਲੋਭੁ ਮੈਨੂੰ ਨ ਦੀਜੀਏ ਵਾ ਮੈਨੇ ਲਬ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਰਬਕਤ ਗੁਨ ਜਗਜਾਸੂ ਕੋ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਏ ਇਨ ਗੁਨੋਂ ਸਹਤ ਏਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਝਕੋ (ਫਬੋ) ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਵੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਉ ਹਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਨ ਗੁਨੋਂ ਮੇਂ ਮਾਨਿਆਂ ਹੈ ਤਿਸ ਮਾਨਣੇ ਸੇ ਹੀ ਮੈਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਾਲਸੀਧਾ ਆਦੀ ਮਾਂਗਣੇ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪਨੀ ਲਾਭ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ ਗਾਵਾ ॥ ਤਉ ਜਨ ਧੀਰਜੁ ਪਾਵਾ ॥ ੧ ॥
ਨਾਦਿ ਸਮਾਇਲੋ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਲੇ ਦੇਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਸਤਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਨਕਾ (ਨਾਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਜਬ ਮੈਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਮੈਨੇ ਦੇਖਾਔਤਿਸੀਤੇ ਮੈ ਜਨ ਨੇ ਧੀਰਜ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਝਿਲਿ ਮਿਲਿ ਕਾਰੁ ਦਿਸੰਤਾ ॥ ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਬਜੰਤਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕਾ(ਝਿਲਿਮਿਲਿ)ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਏਕ ਰਸ (ਬਜੰਤਾ) ਚਿੰਤਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ਮੈ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋਤੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜੋ ਸਰਬ ਪਿੰਡ ਔ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਤਨ ਕਮਲ ਕੋਠਰੀ ॥ ਚਮਕਾਰ ਬੀਜੁਲ ਤਹੀ ॥

ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਕੋਠੜੀ ਮੈ ਜੋ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈ ਵਈਰਾਗ ਆਦੀ ਰਤਨ ਹੈਂ ਔਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਕਾ ਬਿਜਲੀ ਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵ ਕਲਾ ਕਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਨੇਰੈ ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ ॥ ਨਿਜ ਆਤਮੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮੀਪ ਔ ਦੂਰ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੈ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਹ ਅਨਹਦਿ ਸੂਰ ਉਜ੍ਯਾਰਾ ॥ ਤਹ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ਛੰਛਾਰਾ ॥

ਜਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਏਕ ਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਤਹਾਂ ਔਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ (ਛੰਛਾਰਾ) ਮਧਮ ਹੁਏਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇਹੈਂ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥ ਜਨੁ ਨਾਮਾ ਸਹਜ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਿਆਹੈ ਤਬਮੈਜਨ(ਸਹਜ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਸਮਾਯਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਤੇ ਭਜਨ ਮੇਂ ਲੀਨ ਰਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਨਾਨੀ ਨਾਨਾ ਬ੍ਰਿਧ ਥੇ ਜਿਸ ਛਪਰੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਵਹੁ ਪੁਰਾਤਨ ਭਈ ਤਬ ਹਰੀ ਨੇ ਬਿਚਾਰਾ ਇਹੁ ਨਈ ਬਨਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਗੀ ਤੋ ਬਨਾਵੇਂਗੇ ਐਸੇਵੀਚਾਰਕਰ ਤਿਸਕੋ ਅਗਨੀ ਲਗਾ ਦਈ ਤਬ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਅਗਨੀ ਕੋ ਭੀ ਹਰੀ ਰੂਪ ਜਾਨਕਰ ਅਸਬਾਬ ਬੀਚ ਹੀ ਪਾਇਦੀਆਔਰ ਕਹਾ ਯਹ ਸਭ ਵਸਤੂ ਕੋ ਭੋਗ ਲਗਾਈਏ ਤਬ ਨਾਨੇ ਨੇ ਬੀਸ ਰੁਪਏ ਦੀਏ ਕਿ ਛੰਨ ਬਧਵਾਇ ਲੇਵੋ ਵਹੁਰੁਪਯੇਲਿਜਾਇ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਖੁਆਇ ਦੀਏ ਆਪ ਭੀ ਨਾ ਆਏ ਤਬ ਹਰੀ ਆਪ ਬੇਢੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਇਕੇ ਅਪਨੇਹਾਥੋਂ ਸੇ ਛਪਰੀਬਾਂਧੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੇ ਹਾਥੋਂ ਕੀ ਬਾਂਧੀ ਹੂਈ ਛੰਨ ਐਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ ਜੈਸੇ ਹੀਰੇ ਪੰਨੇ ਜੜਤ ਕੀਏ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਤਿਸਮੈ ਆਇ ਬੈਠੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਏਕ ਮਾਈ ਪੜੋਸ ਮੈ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਤੀ ਭਈ ਭਗਤ ਜੀ ਤੁਮਨੇ ਇਹੁ ਛੰਨ ਕਿਸਸੇ ਬਨਵਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਮੁਝਕੋ ਬਤਾਵੋ ਤੌ ਮੈ ਭੀ ਤਿਸਸੇ ਬੰਧਵਾਇ ਲੇਵੋਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਘਰੁ ੪ ॥ ਪਾੜ ਪੜੋਸਣਿ ਪੂਛਿਲੇ ਨਾਮਾ ਕਾਪਹਿ ਛਾਨਿ ਛਵਾਈ ਹੋ ॥

ਹੇ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੀ ਸੋ ਪੜੋਸਣ ਹੈ ਸੋ ਮਾਈ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਤੀ ਹੈ ਕੇ ਇਹੁ ਛੰਨ ਤੁਮਨੇ ਕਿਸਸੇ (ਛਵਾਈ) ਬਨਵਾਈ ਹੈ ॥

ਤੋਪਹਿ ਦੁਗਣੀ ਮਜੂਰੀ ਦੈਹਉ ਮੋਕਉ ਬੇਢੀ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ ਹੋ ॥ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਤਿਸ ਬੇਢੀ ਕੌ ਦੂਣੀ ਮਜੂਰੀ ਦੇਵੋਂਗੀ ਹੇ ਭਾਈ ਮੁਝਕੋ ਵਹੁ ਬੇਢੀ ਬਤਾਇ ਦੇਵੋ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ॥

ਰੀ ਬਾਈ ਬੇਢੀ ਦੇਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਦੇਖੁ ਬੇਢੀ ਰਹਿਓ ਸਮਾਈ ॥
ਹਮਾਰੈ ਬੇਢੀ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬੀਬੀ ਵਹੁ ਬੇਢੀ ਕਾਰੀਗਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬੇਢੀ ਹਮਾਰੇਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਬੇਢੀ ਕੋ ਸਰਬ ਮੈ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੂਆ ਦੇਖੁ ਤੂੰ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮਾਈ ਨੇ ਕਹਾ ਉਸਕੀ ਅਸਲ ਮਜੂਰੀ ਕਹੁ ਵਹੁ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੇਢੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਜੂਰੀ ਮਾਂਗੈ ਜਉ ਕੋਊ ਛਾਨਿ ਛਵਾਵੈ ਹੋ ॥

ਹੇ ਮਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਤਿਸਸੇ ਛੰਨ ਬੰਧਵਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਮਜੂਰੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥

ਲੋਗ ਕੁਟੰਬ ਸਭਹੁ ਤੇ ਤੋਰੈ ਤਉ ਆਪਨ ਬੇਢੀ ਆਵੈ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਔ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜਕਰ ਤਿਸਮੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਤੌ ਵਹੁ ਬੇਢੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਐਸੋ ਬੇਢੀ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਸਭ ਅੰਤਰ ਸਭ ਠਾਂਈ ਹੋ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਔ ਬਾਹਰ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਬੇਢੀ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰਸਕਤਾ ਹੂੰ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਨੰਦ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਗੂੰਗੈ ਮਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਪੂਛੇ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਹੋ ॥ ੩ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ਜੈਸੇ ਗੁੰਗੇ ਨੇ ਜਬ ਮਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਕੋ ਚਾਖਿਆ ਤਬ ਪੂਛੇ ਸੇ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਵਹੁ ਅਨੰਦ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬੇਢੀ ਕੇ ਗੁਣ ਸੁਨਿ ਰੀ ਬਾਈ ਜਲਧਿ ਬਾਂਧਿ ਧ੍ਰੂ ਥਾਪਿਓ ਹੋ ॥

ਹੇ ਮਾਈ ਤਿਸ ਬੇਢੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੌ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਜਿਸ ਨੇ ਸਮੁੰਦ੍ ਪਰ ਪੁਲ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਔਰ ਧ੍ਰੂਅ ਕੋ ਅਚਲ ਪਦਵੀ ਮੈਂ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸੀਅ ਬਹੋਰੀ ਲੰਕ ਭਭੀਖਣ ਆਪਿਓ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਸੀਤਾ ਕੋ ਲੰਕਾ ਸੇ ਮੋੜ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਲੰਕਾ ਕਾ ਰਾਜੁ ਭਭੀਖਣ ਭਗਤ ਕੋ (ਆਪਿਓ) ਅਰਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹੱਤਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਘਰੁ ੩ ॥ ਅਣਮੜਿਆ ਮੰਦਲੁ ਬਾਜੈ ॥

ਇਹ ਸੰਸ੍ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਜੋ(ਮੰਦਲ)ਢੋਲ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮੜਿਆ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਖੈਂਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੋ ਨਾਮ ਕੋ (ਬਾਜੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਾਵਣ ਘਨਹਰੁ ਗਾਜੈ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਸਾਵਣ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਨੁ ਸੋ (ਗਾਜੇ)ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ ਵਾ ਮੋਹਿ ਸੇ ਬਿਨਾ ਵਹੁ ਬਦਲ ਵਤ ਗਾਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਦਲ ਬਿਨੁ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬਦਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕੀ ਵਰਖਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਉ ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤਤ ਮਿਤਜਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਤਿਨਕੋ ਸੋ ਵਰਖਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੋਕਉ ਮਿਲਿਓ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥ ਜਿਹ ਮਿਲਿਐ ਦੇਹ ਸੁ ਦੇਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੁਝਕੋ ਰਾਮ(ਸਨੇਹੀ)ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਸੁਦੇਹੀ ਭਈ ਭਾਵ ਸੇਂ ਸਫਲ ਹੋਈ ਹੈ ॥੧॥

ਮਿਲਿ ਪਾਰਸ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਮੁਖ ਮਨਸਾ ਰਤਨੁ ਪਰੋਇਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਸ੍ਵਰਨ ਵਤ ਸੁੱਧ ਹੂਆ ਤਬ (ਸਾ) ਸੋ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਰਤਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਮਨਕੋ ਪਰੋਯਾ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ॥

ਨਿਜ ਭਾਉ ਭਇਆ ਕ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ॥ ਗੁਰ ਪੂਛੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਕਾ (ਭਾਉ) ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਤਬ ਕ੍ਰਮ ਭਾਗ ਗਿਆ ਔ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਛਣੇ ਕਰ ਐਸੇ ਮਨ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਭੀਤਰਿ ਕੁੰਭ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ਸਭ ਰਾਮੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜੈਸੇ ਘੜੇ ਕਾ ਜਲ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜਲ ਮੈ ਘਟ ਉਪਾਧੀ ਛੋਡਕਰ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਅਵਿਦਿਆ ਉਪਾਧੀ ਛੋਡਕਰ ਹਮਨੇ ਏਕ ਰਾਮ ਕੋ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ਜਨ ਨਾਮੈ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਨ ਚੇਲੇ ਮੈ ਮਾਨਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸ ਜਨ ਨੇ ਤਤ ਸਰੂਪਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭ੍ਰਮ ਨਿਵਰਤਾ ਹੋਏ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਅਭੇਦਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤਬ ਤੂ ਨਾਹੀ ਅਬ ਤੂਹੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਹਮ ਪ੍ਰਛਿੰਨ ਹੰਕਾਰ ਸੰਯੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਥੇ ਤਬ ਤੁਮ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੂਏ ਅਬ ਤਿਸ ਹੰਕਾਰ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਤੀ ਸੇ ਤੁਮ ਹਮਕੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਜੋ ਮੈ ਕੁਛ ਨਾ ਰਹਾ ਭਾਵ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥
ਤਿਸ ਅਭੇਦਤਾ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਲ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਲਹਰਿ ਮਇਓ ਦਧਿ ਜਲ ਕੇਵਲ ਜਲਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ (ਮਇਓ ਦਧਿ) ਜਲਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈ (ਅਨਲ) ਪਵਨ ਕਰਕੇ (ਅਗਮ) ਅਣਗਿਣਤ ਹੀ ਲਹਿਰਾਂ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੁ ਵਹੁ ਜਲਕੇ ਬੀਚ ਕੇਵਲ ਜਲਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ॥ਦ੍ਰਾਸ੍ਟਾਂਤ ॥ ਤੈਸੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕੀ ਉਪਾਧੀ ਕਰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰਾਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਉਪਾਧੀ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਸੇ ਕੇਵਲ ਤੂੰ ਜੋ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਵਹੁ ਲੈ ਹੋਕਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧਵੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭ੍ਰਮੁ ਐਸਾ ॥ ਜੈਸਾ ਮਾਨੀਐ ਹੋਇ ਨ ਤੈਸਾ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ ਪਿਛਲੀ ਦਸ਼ਾ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿ ਭ੍ਰਮ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਭ੍ਰਮ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਮਾਨੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਮ ਨਵਿਰਤੀ ਸਮੈ ਵਹੁ ਤੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਰਪਤਿ ਏਕੁ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਸੋਇਆ ਸੁਪਨੇ ਭਇਆ ਭਿਖਾਰੀ ॥

ਜੈਸੇ ਏਕ ਰਾਜਾ ਅਪਨੇ ਸਿੰਘਾਨ ਪਰ ਸੋਯਾ ਹੂਆ ਸੁਪਨੇ ਮੈ ਭਿਖਾਰੀ ਹੋਕਰ ਭਿਖਜਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅਛਤ ਰਾਜ ਬਿਛੁਰਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੋ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਕੇ ਹੋਤਿਆਂ ਹੀ ਅਪਨੇ ਈਸ਼੍ਵਰਜ ਸੇ ਵਿਯੋਗੀ ਹੋਕਰ ਤਿਸਨੇ ਦੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਸ ਰਾਜੇ ਵਤ ਹਮ ਜੀਵਨਕੀ ਗਤੀ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਸੁਪਨੇ ਮੈ ਦੇ ਹੋਹੰ ਮਾਨਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਦੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਭੁਇਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ ਜੈਸੇ ਹਹਿ ਅਬ ਕਛੁ ਮਰਮੁ ਜਨਾਇਆ ॥

ਜੈਸੇ (ਰਾਜ) ਰਸੀ ਮੈ ਭਰਮ ਕਰਕੇ (ਭੁਇਅੰਗ) ਸਰਪ ਭਾਸਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਮੈ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਭ੍ਰਮਕਰ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਭੇਦੁ ਅਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕੁਛਕ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜਣਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜਣਾਵਣੇ ਸੇ ਅਬ ਐਸੀ ਗਿਆਤ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਕਟਕ ਜੈਸੇ ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਅਬ ਕਹਤੇ ਕਹਨੁ ਨ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਭੂਖਨ (ਕਟਕ) ਕੜੇ ਆਦੀ ਅਨੇਕ ਸਰਨ ਸੇ ਭੂਲ ਪਰੇ ਥੇ ਭਾਵ ਤੁਝ ਆਤਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲ ਕਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਦੇਹ ਰੂਪ ਮਾਨ ਰਹੇ ਥੇ ਸੋ ਅਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਐਸੇ ਗਿਆਤ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿ ਅਪਨੇ ਕੋ ਜੀਵੋਹੰ ਕਹਤੇ ਭੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਵਹੁ ਕਥਨ ਨਿਸਚੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਨਿਹਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ਅਬ ਐਸੇ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚੇ ਭਯਾ ਹੈ॥੩॥

ਸਰਬੇ ਏਕੁ ਅਨੇਕੈ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਘਟ ਭੁਗਵੈ ਸੋਈ ॥

ਇਸ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਏਕ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਸੋਈ ਤੂੰ ਭੋਗਤਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹਾਥ ਪੈ ਨੇਰੈ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਹਾਥੁ ਪੈਗਿਆ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਜਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਤੂੰ ਸਮੀਪੀ ਭਯਾ ਹੈਂ ਵਾ ਹਾਥ ਅਰ ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਭੀ ਨੇਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਨਾ ਆਪ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਆਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ (ਸਹਜੇ) ਸ੍ਵਭਾਵਕ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੋ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਆਪਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨੇ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ ਮੈ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਤਬ ਰਵਿਦਾਸ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਨ ਲਾਗਾ ॥ ੩॥ ਤਬ ਪ੍ਰੀਛਾ ਨਮਿਤ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਸਪ੍ਰਸ਼ ਨਾ ਕਰੁ ਤਬ ਏਹੁ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਜਨਾਵਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਹਮ ਬਾਂਧੇ ਮੋਹ ਫਾਸ ਹਮ ਪ੍ਰੇਮ ਬਧਨਿ ਤੁਮ ਬਾਧੇ ॥

ਜੇਕਰ ਹਮ ਜੀਵ ਤੁਮਨੇ ਮੋਹਿ ਕੀ ਫਾਂਸੀ ਮੈਂ ਬਾਂਧੇ ਹੈਂ ਤੌ ਹਮਨੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਬਾਂਧੇ ਹੋਂ ॥ ਜੇ ਆਪ ਕਹੌ ਸੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਨੇ ਛੂਟਨ ਕੋ ਜਤਨੁ ਕਰਹੁ ਹਮ ਛੂਟੇ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਛੂਟਨੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕਰੋ ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਨ ਛੂਟੋਗੇ ਔਰੁ ਹਮ ਤੌ ਤੁਮਕੌ ਅਰਾਧ ਕਰ ਮੋਹਿ ਫਾਸੀ ਸੇ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧਵੇ ਜਾਨਤ ਹਹੁ ਜੈਸੀ ਤੈਸੀ ॥ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰਹੁਗੇ ਐਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਰੀ ਆਪਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਤੈਸੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੋ ਅਬ ਐਸੀ ਕਿਆ ਕਰੋਗੇ·ਕਿ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾਇ ਸਕਤੇ ਹੋ ਜੇ ਕਹੋ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਛੂਟਤੀ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੀਨੁ ਪਕਰਿ ਫਾਂਕਿਓ ਅਰੁ ਕਾਟਿਓ ਰਾਂਧਿ ਕੀਓ ਬਹੁ ਬਾਨੀ ॥

ਜੈਸੇ ਮੱਛ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਜੁਦੀਆਂ ਜੁਦੀਆਂ (ਫਾਂਕਿਓ) ਫਾਂਕਾ ਭੀ ਕਰੀਆਂ ਪੁਨਾ ਕਾਟ ਕਰ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਟੁਕੜੇ ਭੀ ਕੀਏ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਜਕੇ ਮੈਂ (ਬਹੁ ਬਾਨੀ) ਬਹੁਤੁ ਮਸਾਲੇ ਪਾਕਰ ਵਾ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂ ਕਰਕੇ ਰਿਨ੍ਹਾ ਭੀ ਕੀਆ ॥

ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤਊ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਮੈ ਤਿਸਕੋ(ਖੰਡ ਖੰਡ)ਚਿਥਚਿਥ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਭੀ ਕੀਆ ਤੌ ਭੀ ਤਿਸ ਮੱਛਕੋ ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਭੂਲਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਫੇਰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਮਾਸਾਹਾਰੀ ਕੋ ਪਾਨੀ ਕੀ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਹਰੀ ਜਦਪਿ ਕੈਸਾ ਭੀ ਦੁਖ ਆ ਬਨੈ ਤੌ ਭੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਛੁਟਤੀ ਹੈ॥੨॥ਜੇਕਰ ਆਪ ਕਹੋ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਆਪਨ ਬਾਪੈ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਾਵਨ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਜਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਕਿਸਕੇ ਆਪਨੇ ਬਾਪ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਤੌ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤੂ ਤੋ ਕੇਵਲ ਭਾਵਨਾ ਕਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਭਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਪਟਲ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਓ ਭਗਤ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪਾ ॥ ੩ ॥

ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਪਟਲ) ਪੜਦਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੌ ਬਿਆਪਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮੋਹਿ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤਿ ਇਕ ਬਾਢੀ ਅਬ ਇਹ ਕਾਸਿਉ ਕਹੀਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਏਕ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਐਸੀ ਵਧੀ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਭਗਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਕਿਸਕੌ ਉਚਾਰ ਕਰ ਕਹੀਏ ਭਾਵ ਬਿਅੰਤ ਸੁਖ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਹਮ ਤੁਮ ਆਰਾਧੇ ਸੋ ਦੁਖੁ ਅਜਹੂ ਸਹੀਐ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਸਤੇ ਹਮਨੇ ਤੁਮ ਅਰਾਧੇ ਹੋ ਸੋ ਦੁਖ ਅਜੇ ਭੀ ਸਹਾਰੀਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰੀਏਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹਮ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕਲਜਾਨ ਹੇਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਲਭੁ ਜਨਮੁ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਇਓ ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਅਬਿਬੇਕੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁੰਨੋਂ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ (ਅਬਿਬੇਕੈ) ਵੀਚਾਰੇ ਬਿਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ ਸਮਸਰਿ ਗ੍ਰਿਹ ਆਸਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਹਹੁ, ਕਿਹ ਲੇਖੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ ਵਤ ਗ੍ਰਹ ਅਸਥਾਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਔ ਗਲੀਚੇ ਆਦੀ ਬੈਠਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਸਨ ਹੋਵੈ ਤੋ ਭੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਤੋ ਕਿਸ ਹਿਸਾਬ ਵਾ ਅਰਥ ਮੇਂ ਆਵੈਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੋ ਰਸੁ ॥ ਜਿਹ ਰਸ ਅਨਰਸ ਬੀਸਰਿ ਜਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਵੀਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਸੇ ਔਰ ਵਿਸੇ ਰਸ ਸਭੀ ਭੂਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਨਿ ਅਜਾਨ ਭਏ ਹਮ ਬਾਵਰ ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਦਿਵਸ ਜਾਹੀ ॥

ਹਮ ਜੀਵ ਬਾਵਰੇ ਜਾਣਕੇ ਅਜਾਣ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਇਨਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦਿਨ (ਸੋਚ ਅਸੋਚ) ਭਾਵ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮੈਂ ਵਾ ਵਿਚਾਰੇ ਬੇਵਿਚਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਬਲ ਨਿਬਲ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਰਮਾਰਥ ਪਰਵੇਸ ਨਹੀ ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸਹਤ ਬਲਕੇ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ ਔ ਬਿਬੇਕ ਕੀ ਬੁਧੀ ਨਿਰਬਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਨਕੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹੀਅਤ ਆਨ ਅਚਰੀਅਤ ਅਨ ਕਛੁ ਸਮਝ ਨ ਪਰੈ ਅਪਰ ਮਾਇਆ ॥

ਤਿਸੀਤੇ ਕਹੀਤਾ ਕੁਛ ਔਰ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ (ਅਚਰੀਅਤ) ਕਰੀਤਾ ਕੁਛ ਔਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜੈਸੀ ਕਥਨੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਰਹਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਇਨਕੋ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ (ਅਪਰ) ਅਪਾਰ ਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ ਪਰਹਰਿ ਕੋਪੁ ਕਰਹੁ ਜੀਅ ਦਇਆ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਗਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਬੁਧੀ ਉਦਾਸ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋਪ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਸੁਰਤਰ ਚਿੰਤਾ ਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਬਸਿ ਜਾਕੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ (ਸੁਰਤਰ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਔਰ ਚਿੰਤਾ ਮਣੀ ਔ ਕਾਮਧੇਨ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ ਕਰਤਲ ਤਾਕੇ ॥ ੧ ॥

ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ·ਔ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਧੀਆਂ ਔ ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਤਿਸਕੇ ਹਾਥ ਕੀ ਤਲੀ ਪਰ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਖਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਔ ਦਯਾਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਜਪਹਿ ਰਸਨਾ ॥ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਬਚਨ ਰਚਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਬਚਨੋਂ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਵਾ ਮਨ ਭਨ ਸੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਹਵਾ ਸੇ ਔਰ ਬਚਨੋਂ ਕਾ ਬੋਲਣਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਕਯਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ?

ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ ਚਉਤੀਸ ਅਖਰ ਮਾਹੀ
ਬਿਆਸ ਬਿਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿਨਾਹੀ ॥

ਉੱਤਰ॥ਨਨੂਅਖਰ ਤੋ ਯੇਹ ਅ ਈ ਊ ਰ੍ਰਿ ਲ੍ਰਿ ਏ ਐ ਓ ਹ ਯ ਵ ਰ ਲ ਵ ਮ ਙ ਞ ਣ ਨ ਝ ਭ ਘ ਢ ਧ ਜ ਬ ਗ ਡ ਦ ਖ ਫ ਛ ਠ ਥ ਚ ਟ ਤ ਕ ਪ ਆਦਕ ਹੈਂ ਸ ਖ ਸ ਹ ਪਾਣਨੀ ਮੁਨੀਨੇ ਅਸ੍ਟ ਧਯਾਈ ਮੇਂ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਈਹਾਂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਚੌਤੀ ਕੈਸੇ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਇਤਿ॥ਉਤ੍ਰ॥ਦੋ ਹਕਾਰ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸਿਧਿ ਉਨਕਾ ਫਲ ਹੈ ਅਖਰੋਂ ਕੀਗਿਨਤੀਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗਿਣਤੀ ਮੇਂ ਤੋ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਇਤਿ॥ਬਾਕੀ ਬਤਾਲੀ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮ ਸ੍ਵਰੋ ਮੇਂ ਆ ਇ ਉ ਰ੍ਰਿ ਲ੍ਰਿ ਇਨਮੇਂ ਰਿ ਲ੍ਰਿ ਤੋ ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਅ ਇ ਉ ਰ੍ਰਿ ਯਹ ਚਾਰ ਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ਔਰ ਏ ਐ ਓ ਔ ਯਹ ਜੋ ਚਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਅ ਇ ਉ ਇਨਕਾ ਹੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਜੈਸੇ ਹੈ ਸੋ ਬਜਾਕਰਣੋਂ ਮੇਂ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸੇਸ ਤੇ ਅ ਇ ਉ ਰ੍ਰਿ ਯਹ ਚਾਰ ਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ਹੈਂ ਪ ਸ੍ਵਰ ਗਏ ਬਾਕੀ ੩੭ ਰਹੇ ਆਗੇ ਰਲ ਕੀ ਸਵਰਣਤਾ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਬਾਕੀ੩੬ਤਾਲਵੀ ਸਕਾਰ ਔਰ ਦੰਤੀ ਕੀ ਸਵਰਣਤਾ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ਬਾਕੀ ੩੫ ਅਗੇ ਬ ਵ ਕੀ ਸਵਰਣਤਾ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ਬਾਕੀ ੩੪ ਹੀ ਰਹੇ ਯਦਯਪਿ ਡ ਲ ਕੀ ਸਵਰਣਤਾ ਕਹੀ ਹੈ ਯਾਂਤੇ੩੩ਹੀ ਰਹੇਂਗੇ ਫੇਰ ਵੀ੩੪ ਨਹੀਂ ਹੋਇਂਗੇ ਤਥਾਪਿ ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਰ ਲ ਕੀ ਸਵਰਣਤਾ ਹੋਈ ਤਬ ਲ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਰ ਰੂਪ ਭਯਾ ਤੋ ਫਿਰ ਡ ਕਿਸਕੇ ਸਾਥਸਵਰਲੀ ਹੋਵੈ ਯਾਂਤੇ ਡ ਕੋ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੋਨੇ ਤੇ ੩੪ ਹੀ ਸੇਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਯਦਪਿ ਅਨੁਸ੍ਵਾਰ ਬਿਸਰਗ ਔ ਗੁੰ ਕਾਰ ਯਹ ਜੁਦੇ ਅਖਰ ਹੈਂ ਯਾਂਤੇ ੩੭॥ਹੋਵੇਂਗੇਤਥਾਪਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਨੁਸ੍ਵਾਰ ਤੋ ਨਕਾਰ ਮਕਾਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਬਿਸਰਗ ਸਰ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਗੁੰਕਾਰ ਅਨੁਸ੍ਵਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ੩੪ ਹੀ ਹੈ ਨਨੁ ਖਜ ਤ੍ਰ ਗਜ ਯਹ ਜੁਦੇ ਅਖਰ ਹੈਂ ਯਾਂਤੇ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਦੋਖ ਹੋਵੈ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ਖਜ ਤੌਕਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤ੍ਰ ਤਰ ਰੂਪ ਹੈ ਗਜਜਵ੍ਰੂਪ ਹੈ ਯਾਂਤੇ ਸੰਜੋਗੀ ਹੈਂ ਜੁਦੇ ਹੈਂ ਅਖਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਯਾਂਤੇ ੩੪ ਹੀ ਹੈਂ ਏ ਤਤ ਸਰਬ ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਖਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਚੌਤੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਯਾਂਤੇ ਚੌਤੀ ਅਖਰੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਬਿਆਸਜੀ ਨੇ ਨਾਨਾ ਖਜਾਨ ਇਤਿਹਾਸ ਮਹਾਭਾਰਤਾਦਿ ਔ ਪੁਰਾਣ ਔ ਵੇਦੋਂਨੇਵਿਧਾਨ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈਂ ਕਰਮਾਦਿ ਜੋ ਸੰਪੂਰਣ ਇਨਹੀ ਮੇਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਪੂਰਣ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸੱਦ੍ਰਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਯਹਿ ਬਜਾਸ ਜੀ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ॥ ਨਨੁ ॥ ਬਜਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾਂ ਲਿਖਾ ਹੈਰਾਮ ਨਾਮਕਾ ਮਹਾਤਮ ਇਸ ਅਸੰਕਾ ਕੇ ਹੋਯਾਂਕਹਤੇ ਹੈਂ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਉਤਰ ਖੰਡ ਮੈਂ ਜੋ ਅਧਜਾਤਮ ਰਮਾਯਣ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਯੋਧਜਾ ਕਾਂਡ ਕੇ ਛੀਵੇਂ ਧਜਾਯ ਮੇਂ ਬਾਲਮੀਕ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੇਂ ਕਹਯਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਯਹਿ ਸਲੋਕ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਤ੍ਰੰਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ਵਰਣਜਤੇ ਕੇ ਨਵਾਕਖੰ ਯਤ ਪ੍ਰ-ਭਾਵਾਦਹੰ ਰਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰਖਿਤ੍ਰ ਸਪ੍ਰਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਇਤਜੁਕਤ੍ਰਾ ਰਾਮ ਤੇ ਨਾਮ ਬਜਤਜਸ੍ਰਾਖਜਰ ਪੂਰਬਕੰ ਏਕਾਗ੍ਰ ਮਨਸਾ ਤ੍ਰੈਵਮਰੇਤਿ ਜਪ ਸ੍ਰਬਦਾ ॥ ੨ ॥ ਯਹਿ ਬਜਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਉਪਾਧਿ ਰਹਤ ਫੁਨਿ ਬਡੈ ਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਬੀਚ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ਔ ਵਹੁ ਸਰਬ ਉਪਾਧੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਧਰਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਗੀ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਾਜ ਗਈ ਵਾ ਤਿਨਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਭੈ ਕਾ ਕਾਰਣ ਜੋ ਅਵਿਦਜਾ ਥੀ ਸੋਭਾਗ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਸਹਤ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ ਤਉ ਹਮ ਮੋਰਾ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਚੰਦ ਤਉ ਹਮ ਭਏ ਹੈ ਚਕੋਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਤੁਮ(ਗਿਰਿਵਰ)ਪਰਬਤ ਰੂਪ ਹੋ ਤੋ ਹਮ ਦਾਸਮੋਰ ਰੂਪਹੈਂਜੇਕਰ ਆਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੈ ਤੋ ਹਮਦਾਸ ਚਕੋਰ ਭਏਹੈਂ॥੧॥

ਮਾਧਵੇ ਤੁਮ ਨ ਤੋਰਹੁ ਤਉ ਹਮ ਨਹੀ ਤੋਰਹਿ ॥
ਤੁਮ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਕਵਨ ਸਿਉ ਜੋਰਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜੋ ਤੌਤੋੜੋਪਰੰਤੂ ਹਮ ਆਪ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਤੋੜੈਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਸੇ ਤੋੜਕਰ ਹਮ ਔਰੁ ਕਿਸ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਮੁਝਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਤੁਮ ਦੀਵਰਾ ਤਉ ਹਮ ਬਾਤੀ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਤਉ ਹਮ ਜਾਤੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੁਮ ਦੀਪਕੁ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੋ ਹਮ ਵਤੀਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਜੌ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਭਏਤੌਹਮ ਆਪ ਕੇਪਰਸਣੇ ਕੋ ਯਾਤ੍ਰੀਭਏਹੈਂ॥੨॥

ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰੀ ॥ ਤੁਮ ਸਿਉ ਜੋਰਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਤੋਰੀ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਨੇ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਕਰ ਔਰਪਦਾਰਥੋਂਸੇ ਤੋੜ ਦਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਹ ਜਹ ਜਾਉ ਤਹਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ॥ ਤੁਮ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਹਾਂਜਹਾਂ ਮੈ ਜਾਵੋਂ ਤਹਾਂਤਹਾਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂਕਿਉਂਕਿ ਹੇ (ਦੇਵਾ)ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਸਾਮਰਥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਜੇ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਕਟਹਿ ਜਮ ਫਾਂਸਾ ॥

ਆਪ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨਸੇ ਜਮਕੇ ਫਾਹੇ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਸੇਵਾਸੇਜਮਕਾ ਭੈਦੂਰ ਨਹੀਂਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਹੇਤ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸਾ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜਸਕੋ ਭਗਤੀ ਕੇਵਾਸਤੇ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥
ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਲਕੀ ਭੀਤਿ ਪਵਨ ਕਾ ਥੰਭਾ ਰਕਤ ਬੁੰਦ ਕਾ ਗਾਰਾ ॥

ਜਲ ਉਪਲਖਤ ਪਾਂਚ ਤਤੋਂ ਕੀ(ਭੀਤਿ)ਕੰਧਸਰੀਰ ਹੈਂਔਰੁ ਸ੍ਵਾਸ ਰੂਪਪਵਨ ਕਾ ਥੰਭਾ ਹੈ ਮਾਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਔਰੁ ਪਿਤਾਕੀ (ਬੁੰਦ) ਬਿੰਦ ਕਾ ਇਸਕੋ ਗਾਰਾ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਾਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਕੋ ਪਿੰਜਰੁ ਪੰਖੀ ਬਸੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੁਨਾ ਹੱਡ ਔ ਮਾਸ ਨਾੜੀਓਂ ਕਾ ਪਿੰਜਰਾ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮਰੀਰ ਪਿੰਜਰੇ ਬੀਚ ਇਹਬਿਚਾਰਾਨਿਰਬਲਜੀਵਰੂਪਪੰਛੀ ਵਸੁ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕਿਆ ਮੇਰਾ ਔਕਿਆਤੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਕਿਉਂਕਿਇਸਸੰਸਾਰ ਵਾ ਸਰੀਰ ਮੈ ਤੇਰਾ ਐਸਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਪੰਖੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਹੁ ਕੰਧ ਉਸਾਰਹੁ ਨੀਵਾਂ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਅਨਿਤ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੇਤ ਬਡੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਵਾਂ ਰਾਖਕਰ ਕੰਧੋਂ ਕੋ ਉਸਾਰਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਸੇ ਬਡੇਬਡੇ ਮੰਦ੍ਰਪਾਵਤੇਹੋ॥

ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਾਥ ਤੇਰੀ ਸੀਵਾਂ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਤੇਰੀ (ਸੀਵਾਂ)ਹੱਦ ਤੋ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਇਤਨੀ ਹੀ ਭੂਮੀ ਪਰ ਸਮਾਈ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਸਰਾਣਾ ਸਿਰ ਹੇਠ ਰਖ ਲੇਵੇ ਤੋ ਪਉਨੇ ਚਾਰ ਹਾਥ ਚਾਹੀਏ ॥

ਬੰਕੇ ਬਾਲ ਪਾਗ ਸਿਰ ਡੇਰੀ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੁੰਦਰਤਾਈ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਜੁਲਫਾਂ ਆਦੀ ਬਨਾਕਰ ਬਾਂਕੇ ਵਾਲ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਪਰ (ਡੇਰੀ) ਟੇਡੀ ਪਾਗ ਬਾਂਧਤਾ ਹੈ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਹੋਇਗੋ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਕੋ ਤੋ ਭਸਮ ਕੀ ਢੇਰੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਜਲ ਕਰ ਖਾਕ ਹੋਇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਔ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇਬਿਨਾ ਮਾਨੁਖਜਨਮ ਰੂਪਬਾਜੀਹਾਰ ਦਈਹੈ॥੪॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਅਬ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਜੀ ਜੀਤੀ ਜਾਵੇ ? ਉਤਰ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਮੀਨੀ ਪਾਂਤਿ ਕਮੀਨੀ ਓਛਾ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਭੀ (ਕਮੀਨੀ)ਕਮ ਵਾ ਨੀਚ ਹੈ ਔ ਮੇਰੀ(ਪਾਂਤਿ)ਪੰਗਤੀਭੀਨੀਚਹੈਭਾਵਸੇਉਤਮਪੰਗਤੀ ਕਾ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾ ਤੁੱਛ ਘਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਜਨਮਭਯਾਭਾਵਸੇਜਾਤਪਾਤੀਅਭਿਮਾਨਤਜਾਗਕਰਨਿੰਮ੍ਰਤਾਕਰੇ॥

ਤੁਮ ਸਰਨਾਗਤਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਮੈਂ ਚਮਾਰ ਜਾਤ ਕਾ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਆਪਕੋ ਹੀ ਬਿਰਦ ਕੀ ਲੱਜਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਚਮਰਟਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਜਨਈ ॥ ਲੋਗੁ ਗਠਾਵੈ ਪਨਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ (ਚਮਰਟਾ) ਚੰਮ ਕਾ ਦਬਾਯਾ ਕੂਆ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਮੈ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੰਢ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰਔਰਲੋਕ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਜਾ ਵਾਸਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੰਢਕੇ ਤਿਨਕੀ (ਪਨਹੀ) ਪਨਾਹ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਆਰ ਨਹੀ ਜਹਿ ਤੋਪਉ ॥ ਨਹੀ ਰਾਂਬੀ ਠਾਉ ਰੋਪਉ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਠੀਰ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਤੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮੈਂ ਇਸਕੋ(ਤੋਪਉ)ਤੋਪਾ ਲਗਾਵੋਂ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸਕੀ ਪਾਲਨਾ ਪੋਖਨਾ ਕਰੂੰ ॥ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰਾਕਾਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਰੰਬੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕਰਕੇਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਪੂਰੋ ਯਥਾ ਅਮਕੇ ਨਾਨਕੀ ਛਕ ਲੈਜਾਕੇ ਥਾਉਂ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਲੋਗੁ ਰੀਠਿ ਰੀਠਿ ਖਰਾ ਬਿਗੂਚਾ ॥ ਹਉ ਬਿਨੁ ਗਾਂਠੇ ਜਾਇ ਪਹੂਚਾ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਜ ਤੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੰਢ ਕਰਕੇ (ਖਰਾ) ਅਤੀ (ਬਿਗੂਚਾ) ਖਰਾਬ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਮੈਂ ਇਸਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੰਢੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਹੁਚਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਜਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥ ਮੋਹਿ ਜਮ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮਾ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਇਸੀ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਕਾਮ ਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਬ੍ਰਿਧਅਵਸਥਾਕੇ ਦੁਖ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਕੀ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਬਹੈ ਤਨੁ ਖੀਨਾ ਭਏ ਕੇਸ ਦੁਧਵਾਨੀ ॥

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸ੍ਥਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ (ਖੀਨਾ) ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਜਲ ਚਲ਼ਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੇਸ ਦੂਧ ਕੇ(ਵਾਨੀ) ਰੰਗ ਜੈਸੇ ਸੁਪੈਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੂਧਾ ਕੰਠੁ ਸਬਦੁ ਨਹੀ ਉਚਰੈ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਪਰਾਨੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਕਫ ਕਰਕੇ ਕੰਠ (ਰੂਧਾ) ਰੁਕ ਗਿਆ ਮੁਖ ਸੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸੇਗਾ ਤਬ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰੇਂਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤਬ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਂਗਾ ਤਾਂਤੇ ਅਬੀ ਨਾਮ ਜਪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਇ ਹੋਹਿ ਬੈਦ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ਅਪਨੇ ਸੰਤਹ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਬਨਵਾਰੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂਸੇ ਬੈਦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇਂ ਅਪਨੇ ਸੰਤੋਂਕੋ ਬਚਾਇਲੇਤਾਹੈ॥ ਸੋ ਦੁਖ ਕੌਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਥੇ ਪੀਰ ਸਰੀਰਿ ਜਲਨਿ ਹੈ ਕਰਕ ਕਰੇਜੇ ਮਾਹੀ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਭ ਸੇ (ਮਾਥੇ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਪੀੜਾ ਹੈ ਔ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਲਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਲੇਜੇ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਕਰਕ ਹੈ ॥

ਐਸੀ ਬੇਦਨ ਉਪਜਿ ਖਰੀ ਭਈ ਵਾਕਾ ਅਉਖਧੁ ਨਾਹੀ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਐਸੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੀੜਾ ਉਪਜ ਖੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਔਖਧ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤਿਸਕੀ ਔਖਧ ਕਯਾ ਹੈ ?

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਅਉਖਧੁ ਜਗਿ ਸਾਰਾ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਜੋ ਜਲ ਨਿਰਮਲੁ ਕਰਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੀੜਾ ਦੂਰਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜਗਤ ਮੈ (ਸਾਰਾ) ਪੂਰਾ ਔਖਧ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ ਜਨੁ ਭੀਖਨੁ ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭੀਖਨ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਪੀੜਾ ਕੋ ਇਸ ਔਖਧ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਵੋਂਗਾ ਤੁਮ ਭੀ ਪਾਵੋਗੇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਤੁਮਕੋ ਕੇਤਾਕ ਭਯਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਪੁੰਨਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਪਦਾਰਥੁ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਬਲੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖਿਆ ਰਤਨੁ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਯਦਯਪਿ ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਇਹੁ ਰਤਨੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਪਾਯਾ ਛਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਾਹਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਤੇ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਜੈਸੇ ਗੂੰਗੇ ਕੀ ਮਿਠਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਵਹੁ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਜੈਸੇਗੂੰਗੇਕੀਮਿਠਿਆਈ ਖਾਈ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਉਸ ਸੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੁਝ ਸੇ ਭੀ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਸਨਾ ਰਮਤ ਸੁਨਤ ਸੁਖੁ ਸ੍ਰਵਨਾ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਤਿਸ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਰਸਨਾ ਸੇ(ਰਮਤ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਔ ਸ੍ਰਵਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੁਨਣੇਸੇਪੁਨਾਚਿਤਮੈਂ(ਚੇਤੇ)ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਭੀਖਨ ਦੁਇ ਨੈਨ ਸੰਤੋਖੇ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭੀਖਨ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰ ਮੇਰੇ (ਸੰਤੋਖੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਰਹੇਹੈਂਅਬਮੈਂਜਹਾਂਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਮੁਝ ਕੋ (ਸੋਈ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇਜਿਸਕਾਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਮੁਝਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕੈਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਜੋ ਆਪਨਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂਤੁਝਕੌ ਛੋਡਕਰਔਰ ਕਿਸ ਪਾਸਪੁਕਾਰਕਰੌਂ ਅਰਥਾਤਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ ॥

ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸੇਵਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੁਖਕੇ ਵਿਸਾਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂਦਾਤ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਤੁਝਕੌ ਮੈਂ ਸੇਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ॥੧॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਵੀਨ ਹੈਂ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਦਾਤਾਰ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅੰਤਿ ਛਡਾਏ ਸੋਇ ॥
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਯਮਦੂਤੋਂ ਤੇ ਵਾ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਅੰਤ ਸਮੈਂ ਛੁਡਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤੇਰਾ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ਅਰ ਤੇਰੀ ਹੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਸੁਣੀਐ ਜਬ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ(ਕਾਮਣੀ)ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸੁਣਿ) ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੌ ਸਰਵਨ ਕਰੇਗੀ ਤਬ ਮੇਰਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ॥

ਦਇਆਲ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾ ॥ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰੋਂਗਾ ਇਸੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਊਪਰ ਸੇ (ਸਦ) ਸਉ ਵੇਰ ਕੁਰਬਾਣ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਰਬੰ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਤਾਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਰੂਪ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ (ਤਾਕੀ) ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ ਕੇਵ ਰਹਾ ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਹਿ ਜਿਤੁ ਨਾਮਿ ਤੇਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਾਂ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਰਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤੁਝ ਬਿਨਾਂ ਰਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ। ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ ਮੁਝਕੌ (ਵਡਿਆਈ) ਇਛਾ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਦਾ ਲਾਗ ਰਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਜਨ ਕਰੂੰ ॥ ਯਥਾ–ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਪਿਆਰੇ ਜਾਇ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਉਚਾਰਣ ਕਰੂੰ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੇਵੀ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਚਉ ਕੋਇ ॥
ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

ਇਸਤੇ ਮੈਂ ਅਪਣਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣ ਕਰ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਹੂੰ ਵਾ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਾਪਕੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂਤੁਝ ਵਾ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਸੇ (ਬਿੰਦ) ਥੋੜੇ ਅਰਥਾਤ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ (ਚੁਖ ਚੁਖ) ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਜਾਤਾ ਹੂੰ। ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ ਆਦਿ ਵਾਰਣੇ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਪਰੋਂ ਭੀ ਖਿਨ ਮੈਂ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਕਰ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਇਕ ਦਮੀ ਮੁਹਲਤਿ ਮੁਹਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਤੁਮ ਸਭ ਜੀਵ ਦਮ ਆਵਨੇ ਸੇਆਦਮੀ ਹਾਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਸੁਆਸੋਂ ਬਿਨਾਂਹਾਂ ਔਰ ਜੇਕਰਸੁਆਸੋਂ ਵਾਲੇਭੀ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ (ਇਕ ਦਮੀ) ਏਕ ਸੁਆਸ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਜੀਵਣੇ ਕੀ (ਮੁਹਲਤਿ) ਅੱਧੀ (ਮੁਹਤੁ) ਅਧੀ ਘੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਧੀ ਘੜੀ ਭੀ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ॥ ਗਗਾ ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਰਵਹੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਜਪਿ ਨੀਤ ॥ ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ ਦੇਹ ਕਾ ਬਿਲਮ ਨ ਕਰਿਹੋ ਮੀਤ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜਿਸਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਆਦੀ ਦੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧੇ ਜੀਵਨਾ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਿ ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਤੇਰਾ ਜੀਵਣਾ ਕੇਤੇਕੁ ਦਿਨੋਂ ਕਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਸਾਸੁ ਮਾਸੁ ਸਭੁ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰਾ ਤੂ ਮੈ ਖਰਾ ਪਿਆਰਾ ॥
ਨਾਨਕੁ ਸਾਇਰੁ ਏਵ ਕਹਤੁ ਹੈ ਸਚੇ ਪਰਵਦਗਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਏਹ ਸੁਆਸ ਔ ਮਾਸ ਅਰਥਾਤ ਸਰੀਰ ਸਭ ਸੰਘਾਤ ਆਪਕਾ ਹੀ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ (ਖਰਾ) ਅਤਿਅੰਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ (ਸਾਇਰ) ਕਵੀ ਵਾ ਬਾਲਮੀਕਾਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਵੀ ਜਨ ਤੁਝਕੋ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਪਰਵਦਗਾਰ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਪਾਲਣ ਪੋਖਣ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਕੋ ਕਢੈ ਗਹਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕੁਛ ਨਾ ਦੇਵੈ ਤੋ ਕਿਆ ਕੋਈ ਅਪਣਾ ਗਹਿਣਾ ਨਿਕਾਲ ਕਰਕੇ ਲੇਵੇਗਾ ਕਿ ਅਮੁਕਾ ਗਹਣਾ ਦੇਵੋ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਲੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਦਿਆਲਤਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਵਾ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਸੋ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਕੁਛ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜੋਪੁਰਬਲੇ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਲਹਿਣਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ॥੩॥

ਨਾਮੁ ਖਸਮ ਕਾ ਚਿਤਿ ਨ ਕੀਆ ਕਪਟੀ ਕਪਟੁ ਕਮਾਣਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ (ਖਸਮ) ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਪਟੀ ਹੋਕਰ ਕਪਟ ਕਾ ਹੀ ਕਮਾਵਨਾ ਕੀਆ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ॥

ਜਮ ਦੁਆਰਿ ਜਾ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਆ ਤਾ ਚਲਦਾ ਪਛੁਤਾਣਾ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਤੁਝਕੋ ਜਮ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਲਿਜਾਨੇ ਹੇਤ ਪਕੜ ਚਲਾਇਆ ਤਬ ਚਲਤਾ ਹੁਆ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇਂਗਾ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦੁਨੀਆ ਰਹੀਐ ਨਾਨਕ ਕਿਛੁ ਸੁਣੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈਤਾਂਤੇ ਜਬ ਲਗਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਂਰਹੀਐ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵੀਏਕਿਛਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾਜਸ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਸਰਵਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕੁਛ ਆਪ ਕਹੀਏ ਇਹੀ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਲਾਭ ਹੈ ॥

ਭਾਲਿ ਰਹੇ ਹਮ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜੀਵਤਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਖੋਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂਪਾਇਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕੋਈਜੀਵਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਾਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਮਰ ਰਹੀਏ ਤੋ ਭਲਾ ਹੈ ।ਭਾਵ ਇਹ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪੋ ॥੫॥੨॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਿਉ ਸਿਮਰੀ ਸਿਵਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥ ਤਪੈ ਹਿਆਉ ਜੀਅੜਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ(ਸਿਵਰਿਆ)ਵਿਸ਼ੇ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ (ਕਿਉ) ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ । ਜਬ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸੇ (ਹਿਆਉ) ਹਿਰਦਾ ਤਪਦਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਅੜਾ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਸਰਿਐ ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਸਿਰਜਿ) ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵਿਸਰਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਚੰਗਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਾਚ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ(ਹਿਕਮਤਿ)ਜੁਗਤੀਓਂ ਔ ਹੁਕਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ।ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਪਾਲਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਸੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮਿਲੂੰ ॥ ੧ ॥

ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਦੇਖਣ ਕੋਈ ਜਾਇ ॥ ਨਾਕੋ ਚਾਖੈ ਨਾਕੋ ਖਾਇ ॥

ਇਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਉਦੇ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਦੇਖਣੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਦਾਚਿਤ ਕੋਈ ਜਾਵੈ ਤੌ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੌ ਚਾਖਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਲੋਕਿ ਪਤੀਣੈ ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਤਪਤਿ ਰਹੈ ਰਾਖੈ ਜਾ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪਤਿਆਵਣੇ ਸੇ ਪਤਿਸਟਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤੌ ਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੇ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤਿ ਰਾਖਤਾਹੈ॥੨॥

ਤਿਨ ਪਤਵਾਲੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਤਿਸਕੌ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ (ਜਾਇ) ਜਗਹਿ ਤਿਨਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਪਨਾ ਅਭਮਾਨ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਕੀਤੈ ਕਿਆ ਹੋਇ॥ ਜਿਸਨੋ ਬਖਸੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇ ਤੌ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਕੋ ਸੋ ਸਾਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ੇ ਤਿਸੀ ਕੋ ਨਾਮ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹੁਣਿ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਮੁਹਤਿ ਕਿਤਾਲਿ ॥ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਾ ਗੁਣ ਨਹੀ ਨਾਲਿ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਅਬ ਉਠ ਚਲਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਮੁਹਤਿ)ਅਧੀ ਘੜੀ ਕੌ(ਕਿ ਤਾਲਿ) ਵਾ ਤਾਤਕਾਲਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਊਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁੰਹ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥ ਵਿਣੁ ਨਦਰੀ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਯਥਾ–(ਵੇਖੁ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ)

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਇ ॥ ਆਤਮਾ ਦ੍ਰਵੈ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਜਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੧॥ ਤਿਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਿ (ਆਤਮਾ)ਹ੍ਰਿਦੈ(ਦ੍ਰਵੈ)ਕੋਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ।"

ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ ਏਕੋ ਕਰੈ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਤਰਿ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ(ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ) ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਕੌ ਏਕ ਸਰੂਪ ਵਿਚਾਰਨਾ ਕਰੇ ਤਬ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕੀ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਮਰਤੀ ਹੀ ਮਰਜਾਵੈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਗੈ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਸਾਥ ਚਿਤੁ ਲਾਗਣੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਸਿਮਰਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਤਾਤੇ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ ॥

ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ(ਪਰਗਾਸੁ)ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਕੇ ਬੀਚ ਰਹਤਾ ਹੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪੁਤ੍ ਕਲਤ੍ ਵਿਚੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਪੁਤ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਬੀਚ ਹੀ ਗਤੀ ਪਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਐਸੀ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਜਿਸਕਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਧਰੈ ॥

ਸੇਵਕ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਧਰੇ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਵੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸੇਵਕ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰੇ ਤਬ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਮ ਤੇ ਕੈਸਾ ਡਰੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸੇਵਕ ਜਮ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਡਰੇ ਅਰਥਾਤ ਡਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥੪॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਤ ਮਿਥਜਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਔਰ (ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਿਉ ਪਿਆਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਤਾਕੋ ਪਾਵੈ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਭੁ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਤਬ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ (ਸਾਰੁ) ਸਮਝਣਾ ਵਾ ਸੰਭਾਲਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜਪ ਤਪ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਜਪ ਤਪ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਹੈ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਨਗਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਏ ਏਕ ਕੁਸ਼ਟੀ ਕੀ ਝੁਗੀ ਸੀ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਰਹੇ ਤਬ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਵੋਹ ਕੁਸ਼ਟੀ ਦੁਖਕਰ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਤਾ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਤਿਸਕਾ ਸਰਬ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ ਤਬ ਵਹੁ ਸਰਨ ਆਇ ਪੜਾ ਤਿਸਕੀ ਕਲਜਾਨ ਕਰੀ ॥ ਪੁਨਾ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੀਉ ਤਪਤੁ ਹੈ ਬਾਰੋਬਾਰ ॥ ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਹੁਤੁ ਬੇਕਾਰ ॥

ਇਹ ਜੀਉ ਵਾਰ ਵਾਰ ਤਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਪ ਤਪ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈ ਤਨਿ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ ॥ ਜਿਉ ਪਕਾ ਰੋਗੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ (ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਵਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਤੇ (ਬਾਣੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ (ਪਕਾ ਰੋਗੀ) ਕੁਸ਼ਟੀ ਜੈਸਾ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਦੁਖ ਸੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣੁ ਹੋਇ ॥ ਵਿਣੁ ਬੋਲੇ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਕਰ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ(ਝਖਣੁ) ਖਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲੇ ਤੇ ਹੀ ਸਭ ਕੀ ਵੇਦਨ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਸੁਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਕਨ ਕੀਤੇ ਅਖੀ ਨਾਕੁ ॥ ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਦਿਤੀ ਬੋਲੇ ਤਾਤੁ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਹੇਤ ਨਕ ਕੰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਆਦੀ ਇੰਦ੍ਰੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਸਨੇ(ਤਾਤੁ) ਤਤਕਾਲ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਹੇ ਤਾਤ ਵਾ (ਤਾਤੁ) ਤਰਕਾਲ ਜਿਸਨੇ ਬੋਲਣੇ ਹੇਤ ਰਸਨਾ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ ਅਗਨੀ ਪਾਇ ॥ ਵਾਜੈ ਪਵਣੁ ਆਖੈ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪਜਾਰੇ ਜਿਸਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਗਰਭ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪਾਇਕਰ ਰਖਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਬ ਪ੍ਰਸੂਤ ਕਰਨ ਵਾਰੀ ਪਵਨ(ਵਾਜੈ) ਚਲਤੀ ਭਾਵ ਵਗਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕੋਈ (ਜਾਇ) ਜਨਮਿਆਂ ਆਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਆਖੇ ਕਹਣੇਕਰ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਕਰ ਸਭ ਜਗਾ ਮੈਂ ਪਵਨੁ ਫਿਰਤਾ ਹੈ।ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ ਜੀਵ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਪਰੀਤਿ ਸੁਆਦ ॥ ਸਭਾ ਕਾਲਖ ਦਾਗਾ ਦਾਗ ॥

ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਵਾ ਸੰਬੰਧੀਆਂਕਾ ਜਿਤਨਾ ਮੋਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਵਿਸਿਅਹੁੰ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਭ (ਕਾਲਖ) ਸਿਆਹੀ ਕਾ ਦਾਗੋ ਦਾਗ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪ ਕਲੰਕੋਂ ਕਰਕੇ ਕਲੰਕੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਦਾਗ ਦੋਸ ਮੁਹਿ ਚਲਿਆ ਲਾਇ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਦੋ ਸਰੂਪ (ਦਾਗ)ਕਲੰਕੋਂ ਕੋ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਇ ਚਲਿਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸੀਤੇ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਸਕੋ ਬੈਠਣੇ ਕੋ ਥਾਉ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਆਖਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰਣਾ ਹੋਰੁ ਨਹੀ ਥਾਉ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਔ ਜਿਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਰਨੇ ਕੀ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ॥

ਜੇ ਕੋ ਡੂਬੈ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਸਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਦਾਤਾਰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਡੂਬਾ ਮਾਨੇ ਅਰਥਾਤ ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਤਬ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਹਰੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹ ਕਰ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚੋਰੁ ਸਲਾਹੇ ਚੀਤੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥ ਜੇ ਬਦੀ ਕਰੇ ਤਾ ਤਸੂ ਨ ਛੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਕੌ ਚੋਰ(ਸਲਾਹੇ) ਉਸਤਤੀ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਚਿਤ ਚੋਰ ਪਰ ਭਿਜਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੌ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬਦੀ ਕਰੇ ਤੌ ਤਿਸਕਾ ਤਸੂ ਮਾਤ੍ਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਵਾ ਜਸ ਛਿਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦਾਸ੍ਟਾਂਤ ਤੈਸੇ ਮੰਦ ਕਰਮੀਓਂ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਬੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚੋਰ ਕੀ ਹਾਮਾ ਭੁਰੇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਚੋਰੁ ਕੀਆ ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਚੋਰ ਕੀ ਹਾਂਮੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।ਚੋਰ ਕਾ ਕੀਆ ਕਰਮ ਚੰਗਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਕੁਕਰਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਬੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕੁਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥ ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ ਬੁਝੀਐ ਸਚਿਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਮਨ ਔ ਲੋਭ ਕਰ ਕੁਤੇ ਵਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਔਰ ਝੂਠੇ ਜੋ ਸਚਾ ਪੁਰਸ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲੇ ਬਿਨਾ ਹੀਜਾਣਿਆਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚੋਰੁ ਸੁਆਲਿਓ ਚੋਰੁ ਸਿਆਣਾ ॥ ਖੋਟੇ ਕਾ ਮੁਲੁ ਏਕੁ ਦੁਗਾਣਾ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਸ਼ੇਮੁਖ ਰੂਪ ਚੋਰ (ਸੁਆਲਿਓ) ਸਰੂਪ ਕਰ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਚੋਰ ਕੇਤਾ ਸਿਆਣਾ ਅਰਥਾਤ ਚਤਰ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਖੋਟੇ ਕਾ ਮੁਲ ਏਕ (ਦੁਗਾਣਾ) ਟਕਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮੁਲੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਾ (ਦੁਗਾਣਾ) ਦੋ ਗਿਣੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਾਥਿ ਰਖੀਐ ਦੀਜੈ ਰਲਾਇ ॥ ਜਾ ਪਰਖੀਐ ਖੋਟਾ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਖੋਟੇ ਰੁਪਈਏ ਕੋ ਖਰਿਆਂ ਸਾਥ ਰਖੀਐ ਔ ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਰਲਾਇ ਦੇਈਏ।ਜਾਂ ਪਰਖੀਐ ਤਾ ਖੋਟਾ ਹੋਜਾਤਾਹੈ ਤੈਸੇ ਭਲਿਓਂ ਪੁਰਸੋਂ ਸਾਥ ਖੋਟੇ ਕੌ ਰਲਾਇ ਦੇਈਏ । ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਤਿਸ ਰੁਪਯੇ ਸਮ ਪੁਰਸ ਕੌ ਪਰਖੀਐ ਤਬ ਵਹੁ ਖੋਟੇ ਰੁਪਏ ਸਮ ਪੁਰਸ ਭੀ ਖੋਟਾ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਸੁ ਤੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪਨਾ ਬੀਜਿਆ ਹੁਆ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਖਾਇ ॥ ਜੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਤੇਹੈ ਰਾਹਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਆਪੇ (ਖਾਇ).ਭਾਵ ਕਥਨ ਕਰੇ ਤੋ ਵਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਸਕਤਾ ਜੈਸੀ (ਸੁਰਤਿ) ਵਾਸਨਾ ਕਰੇਗਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ । ਵਾ ਤੈਸੇ ਜਨਮ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਸਉ ਕੂੜੀਆ ਕੂੜੁ ਕੁਬਾੜੁ ॥ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਆਖਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਵਹੁ(ਕੂੜ) ਝੂਠੇ ਪੁਰਸ ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ(ਕੂੜੀਆ) ਝੂਠੀਆਂ(ਕੁਬਾੜੁ) ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੇਂ । ਔਰ ਭਾਵੈ ਤਿਨਕੌ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰਭੀ ਭਲਾ ਆਖੈ ਤੌ ਭੀ ਵਹੁ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਅਧੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ (ਤੁਧੁ) ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਾ ਕਰਤੂਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੈ ਤੋ(ਅਧੀ) ਭਾਵ ਬਿਨਾ ਬਿਧੀ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਰਮਾਬਾਈ ਕੀ ਖਿਚੜੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ।ਵਾ ਤਬ ਤੂੰ(ਅਧੀ)ਬਿਨਾ ਬੁਧੀ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਨਹੋਇਜਾਵੈਗਾ। ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੁਛ ਚਤਰਾਈ ਕੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ॥ ਯਥਾ–ਭੋਲੇ ਭਾਇ ਮਿਲੇ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥ ਯਥਾ–ਚਤਰਾਈ ਨ ਚਤਰਭੁਜ ਪਾਈਐ ॥ ਜੈਸੇ ਧੰਨਾ ਭਗਤ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣੇਸੋ (ਸੁਜਾਣੁ) ਚਤਰ ਜਾਣੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਕਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋਗੀ ਤੀਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ ਨ ਪੜੈ ਇਆਣਾ ॥

ਇਹ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਕਾਗਦ ਵਤ ਕਾਲ ਰੂਪ ਪਾਨੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਤੇ ਖਿਨ ਮੈਂ ਨਾਸ ਹੋਜਾਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔ ਮਨ ਇਸਕੌ (ਪਰਵਾਣਾ) ਸਤ ਰੂਪ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ(ਸਿਰਕੇ)ਅਰਥਾਤ ਸਿਰੋਮਣੀ ਅਖਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਇਹ ਇਆਣਾ ਮਨ ਪੜਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਵਾ ਦੇਹੀ ਕੋ ਕਾਗਦ ਵਤ ਕਰਕੇ ਮਨ ਜਤਨੋਂ ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਨੇ ਲਿਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ।ਭਾਵ ਸੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਹੇਤ ਬਡੇ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਔਰ ਇਹ ਐਸਾ (ਇਆਣਾ)ਮੂਰਖ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਸਿਰ ਪਰ ਲੇਖ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ।ਭਾਵ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਤੋ ਦੁਖ ਹੈ ਤੋ ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਸੇ ਹੋਇਗਾ । ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ । ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦਰਗਹ ਘੜੀਅਹਿ ਤੀਨੇ ਲੇਖ ॥ ਖੋਟਾ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਵੇਖੁ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਸੁਇਨੇ ਰੁਪੇ ਤਾਂਬੇ ਕੇ ਰੁਪਯੇ ਪੈਸੇ ਮੋਹਰਾਂ ਤੀਨੋਂ ਘੜੀਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਸਾਂਤਕੀ ਤਾਂਮਸੀ ਰਾਜਸੀ ਵਾ ਕਰਮੀ ਉਪਾਸਕ ਗਿਆਨੀ ਵਾ ਕਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋਗੀ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਘੜੀਤੇਹੈਂ ਐਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ (ਲੇਖ) ਲਿਖਾ ਹੈ। ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਤ੍ਰੀਕੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਖੋਟਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਜ ਧਰਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਕਾਮਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਵਿਚਿ ਰੁਪਾ ਹੋਇ ॥ ਖਰਾ ਖਰਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਵਾ ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ (ਰੁਪਾ) ਸਫਾਈ ਵਾ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਮੈਂਇਸਥਿਤੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸ (ਖਰਾ) ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ (ਖਰਾ) ਭਲਾ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਦੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮਲੁ ਖਾਇ ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਆ ਘਾਇ ॥

ਜੋ ਕਾਜੀ ਹੋਕਰ ਝੂਠ ਬੋਲਕੈ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਝੂਠੇ ਕਰਕੇ ਮਲ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਲੇਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਮਾਸ ਖਾਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧੁ ॥ ਤੀਨੇ ਓਜਾੜੇ ਕਾ ਬੰਧੁ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਜੋਗੀ ਹੋਕਰ ਅਗਿਆਨ ਸੇ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੈ।ਤੋਇਹੁ ਤੀਨੋਂ ਉਜਾੜੇ ਕੇ (ਬੰਧੁ) ਬਾਂਧਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਕਾਰਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਉਜਾੜੇ ਕਾ (ਬੰਧੁ) ਹਦ ਅਵਧੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਭੁਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਆਪ ਕੇ ਮਤ ਮੈਂਜੋਗੀਕਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੌਣ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੋ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥

ਸੋਈ ਜੋਗੀ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਕੋ ਪਛਾਣੈ। ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੋ ਉਲਟੀ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਉਲਟੀ ਕਰੈ। ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਿਰਤ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੋਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ। ਆਪ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਕੇ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਦੇਵੈ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਥੂਨੀ ਖੰਨਨ ਨਿਆਇ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨਸਬੰਦੁ ਸੋਈ ਦਿਲਿ ਧੋਵੈ ॥ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸੋਈ ਮਲੁ ਖੋਵੈ ॥

ਸੋਈ ਜੋਗੀ (ਦਾਨਸ ਬੰਦੁ) ਬੁਧਵਾਨ ਹੈਜੋ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਕੀ ਪਾਪਮਲਕੋਂਧੋਵੈਮੁਸਲਮਾਨਅਰਥਾਤਕਾਜੀਸੋਈਹੈਜੋ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਖੋਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥

ਪੜਿਆ ਬੂਝੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਨ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬੂਝੈ) ਸਮਝੈ ਪੁਨਾਜਿਸਕੇਸਿਰਪਰਦਰਗਾਹਿ ਕਾ ਨੀਸਾਨ ਲੇਖ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਪਰੇ ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਚਾਂਦੀ ਕਾ ਕੌਲ ਆਦੀ ਰਖਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾਥਾ॥ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤਾ ਥਾ ਕਿ ਮੁਝਕੋ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਖਬਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬਤਿਸਕਾ ਪਖੰਡ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਨਮਿਤ ਤਿਸਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚਨੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕਰ ਸਮਗਰੀ ਕੀ ਚੌਂਕੀ ਗੁਪਤ ਕਰ ਦਈ ॥ ਵੋਹ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲ ਕਰ ਚੌਂਕੀ ਨ ਪਾਵਨੇ ਸੇ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਝ ਕਉ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਖਬਰ ਹੈਦੇਖ ਲੈ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜਾ ਔ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮ ਤੋਂ ਉਦਰ ਪੋਖਨ ਕਰਤਾਪਖੰਡੀਹੈਂ॥ ਆਪ ਮੇਰੀ ਚੌਂਕੀ ਬਤਾਈਏ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਹੀ ਚੌਂਕੀ ਸਮੇਤ ਸਮਗ੍ਰੀ ਔ ਕੌਲ ਕੇ ਪੜੀ ਹੂਈ ਦਿਖਲਾਇ ਦਈ ਔਰੁ ਤਿਸਕੇ ਆਸਨ ਕੇ ਨੀਚੇ ਕੁਛੁਕ ਧਨ ਭੀ ਦਿਖਾਇਆ ਔਰੁ ਤਿਸ ਸੇ ਨਿਕਲਾਇ ਦੀਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਐਸੀਸ਼ਕਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਜਾਨਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰੋ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸਤ ਕਾ ਢਬੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਥਾਨਸਟ ਜਗ ਭਰਿਸਟ ਹੋਏ ਡੂਬਤਾ ਇਵ ਜਗੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਬ ਸਤਿਯੁਗਾਦੀ (ਕਾਲੁ) ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਗਾਦੀ ਕਰਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇਹੈਂ ਔਰਸਤਬੋਲਣੇ ਕਾ ਬੀ (ਛਬੁ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਝੂਠ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸਤਜ ਉਪਲਖਤ ਤਪ ਜਗਜ ਜੋਗਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਸੂਚਨ ਕੀਆ ॥ ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਸ਼ਟ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਪੂਜਨੀਕ ਸੇ ਸੋ ਪਹਲੇ ਹੀ ਨਿਜ ਧਰਮ ਤੇ (ਭਰਿਸਟ) ਗਿਰ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਰਹਨ ਵਾਲੇ ਭੀ ਅਧਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗਤ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ॥
ਅਖੀ ਤ ਮੀਟਹਿ ਨਾਕ ਪਕੜਹਿ ਠਗਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈਂ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਔਰ ਇਹ ਜੋ ਪਾਖੰਡੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਮੀਚਤੇ ਹੈਂ ਔਰਨਾਕ ਕੋ ਪਕੜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੇਵਲ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਠਗਣੇ ਹੇਤ ਕਰਮ ਹੈਂ ॥ ੧॥

ਆਂਟ ਸੇਤੀ ਨਾਕੁ ਪਕੜਹਿ ਸੂਝਤੇ ਤਿਨਿ ਲੋਅ ॥
ਮਗਰ ਪਾਛੈ ਕਛੁ ਨ ਸੂਝੈ ਏਹੁ ਪਦਮੁ ਅਲੋਅ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਤੁਮ ਲੋਕ ਜੋ (ਆਂਟ) ਅੰਗੂਠੇ ਔ ਪਾਸਲੀ ਉਂਗਲ ਭਾਵ ਚੁਟਕੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਾਕ ਪਕੜਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਕਹਤੇ ਹੋ ਹਮ ਕੋ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਸੂਝਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਪਿਠਕੇ ਪੀਛੇ ਤਕ ਕੁਛ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂਆਵਤਾ ਤਾਂਇਹ(ਪਦਮੁ ਅਲੋਅ) ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ (ਪਦਮੁ) ਕਮਲ (ਅਲੋਅ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ਵਾ ਬਚਨ ਅਲੋਕਕ ਹੈ ਬਚਨ ਕੋ ਕੌਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਖਤ੍ਰੀਆ ਤ ਧਰਮੁ ਛੋਡਿਆ ਮਲੇਛ ਭਾਖਿਆ ਗਹੀ ॥
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਇਕ ਵਰਨ ਹੋਈ ਧਰਮ ਕੀ ਗਤਿ ਰਹੀ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਖਤ੍ਰੀਓਂ ਨੇ ਤੋ ਧਰਮ ਕੋ ਤ੍ਯਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਲੇਛੋਂ ਕੀ ਬੋਲੀ ਫਾਰਸੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰਹਣਕਰੀਹੈਤਾਂਤੇਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਏਕ ਵਰਨ ਹੋਈ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ੰਕਰਵਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਹੇ ਬਰਹਮਣ ਧਰਮ ਕੀ ਗਤੀ ਰਹਿ ਚੁਕੀ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਸਟ ਸਾਜ ਸਾਜਿ ਪੁਰਾਣ ਸੋਧਹਿ ਕਰਹਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸੁ ॥

ਰਿਖੀਓਂ ਕੇ ਜੋ ਅਸਟ ਵ੍ਯਾਕਰਨ (ਸਾਜੇ) ਰਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵ੍ਯਾਸ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਰਚੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਇਨਕੋ ਬੀ (ਸੋਧਹਿ) ਵੀਚਾਰੇ ਵਾ ਅਸਟ ਅਰੁਦ ਸਦਸਾਂਦਾ ਅਧਹਾਰੁ ਹੈ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣ ਜੋ (ਸਾਜ) ਰਚੇਹੂਏਹੈਂਬਨਾਇਕੇ ਭਾਵ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੋਧਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਭੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਦਾਸ ਹੋਕਰਨਾਮ ਜਪ ਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ ਭੀ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਆਰਤੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਮੇਂ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਆਰਤੀ ਮੇਂ ਨਾ ਉਠੇ ਪੰਡਿਆਂ ਕਿਹਾ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉਠੇਤਬਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ ॥

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ॥ਧੂਪੁ ਮਲਆਨ ਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭੁਵਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹੈ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥ ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨੁ ਸਹਸ ਤਵਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥੨॥ਸਭਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸਕੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ॥ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਵਾਸਾ ॥੪॥੧॥੭॥੯॥

ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਉਥਾਨਿਕਾ ਸਹਿਤ ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲੇ ਮੈਂ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਗਨ ਰੂਪ ਥਾਲ ਸੋ ਤਿਸਮੇਂ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀਵੇ ਹੈਂ ਤਾਰੇ ਸਬੂੰਹ ਮੋਤੀ ਜੜੇ ਹੈਂ ॥ ਮਲੇ ਨਾਮ ਚੰਦਨ ਕਾ ਪਰਬਤ ਤਿਸ ਮੇਂ ਅਗਨੀ ਜੋ ਲਾਗੀਤਿਸਕਾ ਧੂਆਂ ਧੂਪ ਹੈ ਪਵਨ ਚੋਰ ਕਰਤਾ ਸਾਰੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ ਜੋਤੀ ਹੇ ਭਵਖੰਡਨਾ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਪਰਤੱਖ ਹੋਰਹੀਹੈ ਇਸਸੇ ਅਧਿਕਹੋਰ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਵੈ ਜੋ ਏਕ ਰਸ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬਾਣੀ ਨਿਕਸੀ ਹੈ ਏਹ ਏਕ ਰਸ ਭੇਰੀ ਵਜ ਰਹੀਹੈ॥ਰਹਾਉ॥ਸ੍ਰਗਨ ਰੂਪਮੈਂਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਮੈਂ ਏਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰਗੁਨ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੂਰਤੀ ਹੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਮੈਂ ਏਕ ਮੂਰਤੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰਗੁਨ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੈਰ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੇ ਨਿਰਗੁਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਨਿਰਗੁਨ ਮੈਂ ਗੰਧ ਜੋ ਲੇਨੇ ਵਾਲੀਨਾਸਕਾਤਿਸਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਸ੍ਰਗੁਨ ਮੈਂ ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਨਾਸਕਾ ਹੈਂ ਇਤਆਦਿਕ ਤੇਰੇ ਚਾਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀਮੋਹੀ ਗਈ ਹੈ ਹੇ ਜੋਤੀਸਭਮੈਂ ਜੋ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਕੇ ਚਾਨਣ ਕਰਕੇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਤੇਰੀ (ਜੋਤਿ) ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਸਾਖੀ) ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕਾ ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੇ ਸੋ ਆਰਤੀ ਹੋਤੀਹੈ ਵਾ ਜੋ ਤਿਸ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਆਰਤੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਤੀਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਕੀ ਧੂੜੀਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਭਵਰਾ ਲੋਭਤ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਅਨਦਿਨ ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪਪੀਹੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਰੂਪ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ਹੋਵੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥ ੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਅਖੁਟੁ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਅਖੁਟ ਹੈ ਨਾ ਨਿਖੁਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਾ ਹਮਕੋ ਸੋ ਨਾਮ ਧਨ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀਤੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਉ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇਹੈਂ॥ਜਿਨਸਤਗੁਰੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇਹਰੀਕੀਪ੍ਰੀਤਮਨਮੈਂਵਸਾਈਹੈ॥੧॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਵਸੇ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨ ਵਾਲੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਕੇ ਬੀਚ ਅਪਨੀ (ਲਿਵ)ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂਕੋ ਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ (ਪਰਗਾਸਿਆ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਵਸਤਾਹੈ॥

ਅਵਗੁਣ ਕਾਟਿ ਗੁਣ ਰਿਦੈ ਸਮਾਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ) ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਾਟਕੈ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਖ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੁ ਅਚਰਜੁ ਜਨ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂਏਕ ਅਸਚਰਜਦੇਖੋ ਤਿਸ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸੇ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਮਨੇ ਮਨਮੈਂਵਸਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ਗੁਰੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇਹਰੀਕਾਨਾਮਮਨਮੈਂਆਇਵਸਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਸਰਬਕੇ ਬੀਚਸੋਏਕ ਪ੍ਰਭੂਜੋ ਵਸਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਆਪਕਹੈਸੋਗੁਰੋਂਕੀਸਿਖਜਾਦ੍ਵਾਰੇਹ੍ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਸਹਜੇ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਆਪ ਪਛਾਣਿਆਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆਂ ਹੈ ਤਬ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩॥ਕਿਸੀਨੇਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਆ ਸਭਜੀਵਹਰੀਰਸਕੋਕਯੋਂਨਹੀਂਲੇਤੇ?ਤਿਸਕੇਪ੍ਰਥਾਇਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਨਿਰਮਲ ਅਤੋ ਅਪਾਰ ਅਰਥਾਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਲਿਓਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਭੰਡਾਰੇ ਸਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਧਨ ਬਿਨੁ ਹੋਰ ਸਭ ਬਿਖੁ ਜਾਣੁ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਲੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਧਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਭ ਵਿਸ ਰੂਪ ਜਾਣ ॥ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ ਸੇ ਜੀਵ ਜਲਤੇ ਹੈਂ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਕੋਇ ॥

ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ॥

ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਹਰਿਰਸ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਦੀਪਕੁ ਵਰਤੈ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥ ਜੋ ਚਾਖੈ ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ (ਦੀਪਕੁ) ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਧੋਇ ॥ ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ (ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀ ਹਰੀ ਆਪ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਸੋ ਔਰੋਂ ਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਲ ਧੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਲੋਗੁ ॥ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਹਰਖੁ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਸੋਗੁ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਜਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਲੋਕ ਮੈਂਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਹੈ॥ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਤਾਹੈਕਬੀਸ਼ੋਕਨਹੀਂਹੋਤਾਹੈ॥

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਅਵਰਾ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਹਰਿ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਆਪ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਪੁਨਾ ਔਰੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੁਕਤ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਹਰੀ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਮੁਈ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਦਾਝਹਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਬ੍ਰਿਲਾਪ ਕਰ ਮਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜੀਵ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸਭੁ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੀਤਲ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਨਾਮੀ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਤਬ ਸਾਂਤੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸੋ ਨਾਮ ਧਨ ਕੈਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਿਨਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੁ ਨੇ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵਜੰਤ ਸਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿਅੰਤਰਿਸਮਾਲਤੇਹੈਂ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿਨਕਉ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਕਉ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ॥ਔਰਸੋਈ ਹਰਿਕੇਨਾਮਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਰਹਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਜਬ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਕੌ ਪਾਵੈ ਤਬ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਣੇਸੇਇਸਕੇਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਗੂੜਾ ਧਨ ਪਿਰ ਹੋਇ ॥ ਸਾਂਤਿ ਸੀਗਾਰੁ ਰਾਵੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਸਾਂਤੀ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੌ(ਰਾਵੈ)ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਇਹ ਹਰੀ ਪਿਰਕਾ ਸਘਨਅਨੰਦ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀਕੋਹੋਤਾਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੨ ॥

ਅਹੰਮਮ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਤੇ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੌ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਬਾਣੀ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਚੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਸਚੀ ਸੇਵਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਨਾਮੀ ਮੈ ਸਮਾਣੀਹੈ॥

ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਦਾ ਧਿਆਏ ॥ ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੇਈ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਵਡਿਆਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਇ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥
ਸੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਵਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਚ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥
ਜਗੁ ਮੈਲਾ ਮੈਲੋ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ ॥
ਇਹੁ ਜਗਤ ਮੈਲਾ ਹੈ ਇਸਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਜੀਵ ਮੈਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਦ੍ਵੈਤ ਮੇਂ ਲੁਭਾਯਾ ਹੁਆਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਭ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ਅਪੁਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੧ ॥
ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਹੀ ਸਭ (ਪਰਜ) ਪਰਜਾ ਭਾਵ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਗੋਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਆਗੇ ਜਮ ਕੀਆਂ ਚੋਟਾਂ ਖਾਏਂਗੇ ਔਰ ਈਹਾਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਪਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹੀ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਸੇ ਤਬ ਉਤਮਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਾਤੇ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥
ਇਸ ਦੁਬਿਧਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਹੋਕਰ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਹੈ ਔ ਵਿਆਪਕ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥
ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਜਨੁ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਜਨ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਸਾਂਤਿਸੁਖਮੈਂਸਮਾਏਹੈਂ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ਤਾਂਤੇ ਸਾਚੇ ਕਾ ਗਾਹਕ ਜਗਜਾਸੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਜਾਣੋ ਔਰ ਜੋ ਗਾਹਕ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪਨਾ ਆਪ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥
ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ ਸਾਚਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥ ਸੋ ਧੰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨੋਂਕੀ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸਚੀ ਰਾਸ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ ਰੂਪੀ ਵਪਾਰ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮੀ ਕੇ ਬੀਚ ਪਿਆਰ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਧੰਨ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਇਕਿ ਸਚਿਲਾਏ ॥ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ਤਿਸ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਏਕ ਪੁਰਸ਼ ਅਪਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾਵਤੇਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਚੀ (ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਵਾਰਨੇਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਹਰਿ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਮਹਿੰਮਾ ਔ ਬੇਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਤਿਨ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੁ ਸਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਉ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਭੀ ਸਚ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਭੀ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥
ਸਾਚੋ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲਿਹੁ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥
ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ(ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਬ ਸਚੋ ਸਚ ਸਮਾਲੋਗੇ ਤਬ ਹਰੀ ਮਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗਾ ਔਰ ਤੁਮਾਰਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ ਦੁਖ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸੁਣਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਏ ॥ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਮੈਲ ਕੋ ਗਵਾਏ ਤਬ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਸਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਝੂਠ ਔ (ਕੁਸਤੁ) ਖੋਟੇ ਹਠ ਕੋ ਔ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਕੋ ਬੁਝਾਏ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਣ ਅੰਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਔ ਗਿਆਨ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਤਾ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਚੁ ਮਹਲੁ ਪਾਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲੈ ਤਬ ਆਪਾਭਾਵ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ ਸਚ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਜੀਵ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨ ਸਬਦੁ ਬੂਝੈ ਨ ਜਾਣੈ ਬਾਣੀ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੇ ਦੁਖਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਬੁਝਤੇ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ। ਤਿਨ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦੁਖ ਮੈਂ ਹੀ ਆਯੁ ਬੀਤੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਿਲੈ ਔਰ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਤੇ (ਠਾਕਿ) ਰੋਕ ਰਖੈ ਤਬ ਇਹ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਦਾਤਾ ਇਕੁ ਸੋਇ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਕਿਸਨੋਂ ਕਹੀਐ ਇਕ ਸੋਈ ਦਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵਹੁ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਭਾਵਾ ॥ ੪ ॥ ੫॥

ਜਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੋਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੈਂਸਾਚਾਹੋਕਰਤਿਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਭਾਵੋਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਮੂਲ ਮਨ ਕੋ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਮਰੈ ਧਾਤੁ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਇਹ ਮਨ ਮਰੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ (ਧਾਤੁ) ਧਾਵਣਾ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਜਬ ਮਨ ਕਾ ਧਾਵਣਾ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਤਬ ਮਨ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਮਨ ਕੇ ਮੂਏ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜੀਵ ਹਰੀ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੇ ਭਾਵ ਸੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਰੈ ਦਾਰੂ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਮਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਸੋ ਦਾਰੂ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਮਸਾਲੇ ਸਾਥ ਮਨ ਮਰਤਾਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋਈ ਇਸ ਦਾਰੂ ਕੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਹਰਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹਰੀ ਅਪਣੀ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਕੇ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਸੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂਭਗਤੀਆਇਵਸਤੀ ਹੈ ਵਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਇਸੀ ਕਾ ਮਨ ਵਸ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ਤਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਵੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਇਹ ਜੀਵ ਕਮਾਵੈ ਤਬ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮੈ ਮਤੁ ਮੈਗਲ ਮਿਕਦਾਰਾ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਇਹ ਮਨ (ਮੈਗਲ) ਹਸਤੀ ਕੇ (ਮਿਕਦਾਰਾ) ਤੁਲ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਮੈ) ਸ਼ਰਾਬ ਕਰ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਇਸਕੋ ਸਬਦ ਅੰਕਸ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੀਵਾਲਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁ ਅਸਾਧੁ ਸਾਧੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥

ਇਸ ਅਸਾਧ ਮਨ ਕੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਹੀ ਸਾਧਤਾ ਹੈ ਅਚਰ ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਬੀ (ਚਰੈ) ਖਾਇ ਲੇਵੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰੈ ਵਾ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਚਰ ਵਸਤੂ ਕੋ (ਚਰੈ) ਧਾਰੈ ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਇਆ ਸਵਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਸਵਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਵਿਚੋਂ ਹਉਮੈਂ ਆਦਿਕ ਵਿਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਰਖਿਅਨੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਧੁਰੋਂ ਸਤ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਰਾਖ ਲਏ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਵਿਛੜਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਆਪਣੀ (ਕਲਾ) ਸ਼ਕਤੀ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕਾਚਾ ਧਨ ਸੰਚਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਅੰਧ ਗਾਵਾਰ ॥

ਵਿਵਹਾਰਕ ਧਨ ਕਚੇ ਕਉ (ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧੇ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗਵਾਰ ਔ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਧਨਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾ ਸਾਥਿ ਜਾਇ ਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਕੇ ਧਨ ਸੇ ਸਦਾ ਦੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਵੋਹ ਧਨੁ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਹੋ ਭੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਉ ਅੰਤ ਕੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਧਨੁ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ ॥ ਕਾਚਾ ਧਨੁ ਫੁਨਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀਸਚਾਧਨ ਗੁਰਮਤੀ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ਪੁਨਾ ਏਹ ਕਾਚਾਧਨ ਮਾਇਕੀਪਦਾਰਥ ਆਵੈਜਾਵੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਆਗਮਾ ਪਾਈ ਜਾਨਕੇ ਤਿਸਕਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਸਭਿ ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ ॥ ਭਵਜਲਿ ਡੂਬੇ ਨ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰਿ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਸਭੀ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈ ਡੂਬੇ ਹੂਏ ਨਾ ਉਰਾਰ ਤੇ ਨਾ ਪਾਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਬੈਰਾਗਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ(ਭੇਟੇ)ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ(ਬੈਰਾਗਿ) ਉਦਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ (ਬੈਰਾਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਹੈ ॥ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਯੋਂ ਕੀ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਬੁਧੀ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤਰਸਹਿ ਸਭਿ ਲੋਇ ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਸਿਧ ਔ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਆਦੀ ਸਭ ਲੋਕ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਕੋ ਤਰਸਦੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਊਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਭ ਕਿਛ(ਸਾਚਾ)ਸਫਲ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਉਤਮ ਅਰਥਾਤ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਹੋਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਐਸੇ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ॥

ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਸਚਿ ਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸਾਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਆਪੇ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਵੈ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸੇਜਨ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਇਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਮਹਾਤਮ ਕੀ(ਮਿਤਿ)ਮਰਯਾਦਾ ਅਰਥਾਤ ਅਉਧੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਧੰਨਯ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ (ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਸਾਚਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਚਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਸਚਾ ਵੀਚਾਰ ਦੇਕਰ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਰਜੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਲੀ ਕਾਲਿ ਵਿਚਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅਸਚਰਜੁ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੁਣਾਏ ਹੈਂ ॥ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂਨੈ ਨਾਮੁ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੂਰਖ ਮਨਮਾਹਿ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥

(ਹਮ) ਤਮਾਮ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਮੂਰਖ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਨ ਬੀਚ ਮੂਰਖਤਾ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਹਉਮੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੀਚ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਬ ਜੀਵ ਕੀ ਹਉਮੈਂ ਚਲੀ ਜਾਵੇ॥ਤਬ ਤਿਸਕੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਅਹੰਕਾਰਿ ਡੂਬੈ ਨ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਕਾ ਧਨ ਪਾਇਕਰ ਬਹੁਤ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਡੂਬੇ ਹੈ ਜੀਵ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਮਾਨੁ) ਆਦਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਆਪਾ ਭਾਵ ਛੋਡੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਦੁਆਰੇ ਸੋਈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਲਾਹਤਾ ਹੈ॥੩॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਸਾਜਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਚਿ ਲਾਏ ਸੋਈ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸਕੋ ਅਪਨੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਤਿਸੀ ਨਾਮੀਕੇਮਿਲਾਪ ਕਰ ਈਹਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਸੇ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਭੀਖਕ ਭੇਖਾਰੀ ਤੇਰੇ ਤੂ ਨਿਜਪਤਿ ਹੈ ਦਾਤਾ ॥

ਹਮ ਤੇਰੇ ਮੰਗਤਿਓਂ ਕੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ(ਨਿਜ)ਆਪ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਨਿਜਨਾਮ ਅਪਨੀ ਪਤ ਨਾਮ ਇਜਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਤਾਤਪਰਜ ਯਹਿ ਹੈ ਕਿ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸੇਵਕ ਕੋ ਦਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹੋਹੁ ਦੈਆਲ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਰਹਉ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਦਿਆਲ ਹੋਵੋ ਔਰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮੁਝ ਮੰਗਤ ਜਨ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਦਾ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ਸਾਚੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭਨਾ ਕਾ ਏਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੇ ਫੇਰ ਪਏ ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਅਬ ਕਿਛੁ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥
ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਐਸੀ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਮੁਝ ਕ੍ਰਿਪਨ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੌਰਾਸੀ ਕੇ ਫੇਰੇ ਪੜੇ ਹੈਂ ਅਬ ਕੁਛ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹੀ ਬਖਸ਼ਸ ਕਰੀਏ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਪਟ ਖੁਲੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਨਿਆ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਅਬਮੇਰੇਭ੍ਰਮ ਕੇ ਪੜਦੇ ਵਾ ਤਾਕ ਖੁਲਗਏ ਇਸਸੇ ਮੈਨੇ ਨਿਜ ਸਰੂਪਕੋਜਾਨਜਾਂਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹੈ ਭੀਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਅਬਹਿਰਦੇ ਬੀਚ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤੀਲਾਗੀਹੈ ਕਿਉਂਕਿਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥਮਨ ਮਾਨਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ॥੩॥੧॥ ੯॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਤਿਨਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤ ਭਗਤਿ ਤੁਝਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਤੁਮਨੇ ਆਪ ਹੀ ਨਿਵਾਰੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮ ਊਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਰਖੁ ਸੰਗਤਿ ਤੁਮ ਜੁ ਪਿਆਰੀ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਥੀ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੁਮਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸਾਥ ਮੁਝਕੋ ਰਖੋ ਭਾਵਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਰਹੀਏ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥਰ
ਨੀਰਿ ਡੁਬਤ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਖਣ ਹਮ ਤਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਬਨਵਾਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇਹਮ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਪਾਥਰਵਤ ਕਠੋਰ ਰਿਦੇਵਾਲੇਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਰੁਪੀਜਲਮੈਂ ਡੁਬਰਹੇ ਹੈਂਤੁਮਅਪਨੀਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇਹਮ(ਪਾਖਣ)ਪਾਥਰੋਂਕੋ ਤਾਰੀਏ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਲਾਗੇ ਬਿਖੁ ਮੋਰਚਾ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਸਵਾਰੀ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ (ਮੋਰਚਾ)ਜੰਗਾਲ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਸਾਥ ਲਾਗ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਜੋਸੰਤੋਂਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਤੈਨੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੰਗਾਲ ਤੇ ਰਹਤ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਕੰਚਨੁ ਬੈਸੰਤਰਿ ਤਾਇਓ ਮਲੁ ਕਾਟੀ ਕਟਿਤ ਉਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਐਸੇ ਸੁਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ(ਕੰਚਨੁ) ਸੁਵਰਨ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਤਪਾਇਆ ਹੁਆ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੁਵਰਨ ਵਤ ਜਗਿਆਸੀ ਕੋ ਜਬ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀਬੈਸੰਤਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇਤਾਇਆ ਤਬ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ਼ਰੂਪੀ ਮਲ ਰਿਦੇ ਕੋ ਜੋ ਕਾਟਤੀ ਥੀ ਤਿਸਕੇ ਕਾਟਨੇ ਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੀ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਅਬ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਜਪਣਾ ਕਰੂੰ। ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਅਬ ਤੇਰੀ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਜਗਿ ਪੂਰਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਅਉਖਧ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਥਾਣੀ ਤੇ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਔ ਤੇਰਾ (ਬੋਧਿ) ਗਿਆਨ ਭੀ (ਅਗਾਧਿ) ਅਥਾਹ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਅਸਮਦਾਦਿਕ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਪਰੇ ਸਰਬ ਕਾ ਪਰਾ (ਪੁਰਖ) ਵੈਰਾਗ ਸਰੂਪ (ਅਪਾਰੀ) ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਜੈਸੇ ਪੀਛੇ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਭੀ ਸਵਾਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਤਿਨਕਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਆਪਕੇਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਔ ਭਰਮ ਭੈ ਕੀਪੰਗਤੀ ਭਾਗ ਗਈ ਹੈ ॥

ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ)ਸਿਖਿਆ ਜਾਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਤੈਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ
ਮਨਿ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਬੈਰਾਗੀ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਆ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਇਆ ਹੂੰ ਜਬ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਭਾਈ ਤਿਸੀਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂਕੀ ਮਤ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤੁਝਮੈਂ ਮੇਰੀਬਿਰਤੀ ਲਗੀਹੈ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਠਾਕਰ ਹਮ ਸਾਂਗੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਭੀ ਤੂਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਸਚੇ ਠਾਕਰ ਹੋ ਔਰ ਹਮ ਤੇਰੇ (ਸਾਂਗੀ) ਸੁਆਂਗ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਭੇਖੀ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਤੈਸੇ ਬੁਲਗ ਬੁਲਾਗੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੈਸੀ ਬੁਧੀ ਤੁਮ ਹਮਕੋ ਦੋਤੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਬੁਲਗ)ਬੋਲ ਅਰਥਾਤ ਬਚਨ ਹਮ(ਬੁਲਾਗੀ)ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ॥ ੨॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ ਨਾਨ ਨਿਕ ਕੀਰੇ ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਾਗੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਨਾਨ ਨਿਕ ਕੀਰੇ) ਸੂਖਮ ਤੇ ਸੂਖਮ ਕਿਰਮੋਂ ਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਤੁਛ ਤੇ ਤੁਛ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਕੀਟ ਕਿਆ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਵਡਿਓਂ ਸੇ ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ॥

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਅਭਾਗੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਗਤ ਮਿਤ ਹਮ ਕਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਅਭਾਗੀ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੀਏ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਹੁ ਹਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਅਬ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਥਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੀਏ ਜਿਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਕੋ ਹੀ ਸਦਾ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਵਾਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮਾਂਗਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਕਾ ਸੰਤੁ ਸਤਗੁਰੁ ਸਤ ਪੁਰਖਾ ਜੋ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਨੀ ॥

ਐਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਖ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁਣੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਹਮ ਤਿਸਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਬਾਨੀ ਕੋ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਔ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਹਮ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸ ਪਰ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਜਸੁ ਕਾਨੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਲਹਿ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਿਮਖਔ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਪੂਰਣ ਜਨਮਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂਕੇਕਿਲਵਿੰਖਵਡੇਔਛੋਟੇਪਾਪਲਹਜਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਸਾਧੁ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਵਡਾਨੀ ॥

ਐਸਾ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਸੰਤ ਜਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਬਡਿਓਂ ਤੇ ਬਡਾ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਧੂਰਿ ਮੰਗਹ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਹਰਿ ਲੋਚ ਲੁਚਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਤੁਝਸੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਤੇਰੀ ਹੀ (ਲੋਚ) ਚਾਹਿ (ਲੁਚਾਨੀ) ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਫਲਿਉ ਬਿਰਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਗਿਆਨ ਅਰ ਮੋਖ ਫਲੋਂ ਸਹਤ ਸਫਲ ਬਿਰਛ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਤੇਰਾ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਭ ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਭੁਖਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਭੂਖ ਸਭ ਲਾਥੀ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਵਡ ਊਚੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਪਾਨੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਵਡਿਓਂਤੇ ਵਡੇ ਭਾਗ(ਊਚੇ)ਉਤਮ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਔ (ਜਪਾਨੀ) ਜਪਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂਕੀ ਸੰਗਤ ਮੁਝਕੋ ਮੇਲੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਮੈਂ ਜਨ ਤਿਨਤੇਰੇਦਾਸੋਂਕਾਦਾਸਹੂੰ ॥੪॥੩॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਅੰਧ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਰਾਤੇ ਕਿਉ ਚਾਲਹ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥

(ਹਮ)ਅਸੀਜੀਵ ਅਗਜਾਨ ਅੰਧੇਰੇ ਕਰ ਅੰਧਲੇਹੁਏ ਵਿਸਿਅਹੁੰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਗੁਰ ਕੀ ਚਾਲ ਮੈਂ ਚਲਹਿਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਮ ਲਾਵੈ ਆਪਨ ਪਾਲੀ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰੇ ਤਬ ਹਮਕੋ ਆਪਨੇ (ਪਾਲੀ) ਪਲੇ ਅਰਥਾਤ ਲੜ ਲਾਇ ਲੇਵੇ॥੧॥

ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੀਤ ਚਲਹੁ ਗੁਰ ਚਾਲੀ ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ
ਭਲ ਮਾਨਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖੋ ਮਿਤ੍ਰੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਰੀਤੀ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਔਰ ਜੈਸੀ ਨਹੀਂ ਮੋਖ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਬੇਗਿ ਬੇਗਾਲੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤੁਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਅਤੀ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਸੇਵੋ ਵਾ ਸਤਗੁਰੂ (ਬੇਗਿ)ਛੇਤੀ (ਬਿ) ਦ੍ਵੈਤ ਕੇ (ਗਾਲੀ) ਗਾਲਨ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਖਰਚੁ ਹਰਿ ਬਾਧਹੁ ਮਤ ਜਾਣਹੁ ਆਜ ਕਿ ਕਾਲੀ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਖਰਚ ਬਾਂਧੋ ਤਾਂਤੇ ਆਜ ਹੀ ਸੇਵੋ ਮਤਿ ਜਾਣੋ ਕਿ ਕਾਲ ਹੀ ਸੇਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਦੇਰੀ ਨ ਕਰੋ ਸਰੀਰ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਜਪਣਾ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਚਲੈ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹਰੀ ਜਾਪ ਕਾ ਜਪਨਾ ਕਰੋ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾਲ ਚਲੇਗਾ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਹੋਏ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਕੇਲ ਕੇਲਾਲੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹਰੇ ਹੋਗਏਹੈਂ।(ਕੇਲ ਕੇਲਾਲੀ)ਜਲ ਮੈਂ ਕੇਲ ਕਰਨੇ ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾਹੈ॥੩॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨ ਜਪਿ ਲੋਚ ਲੁਚਾਨੀ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਬਨਿਵਾਲੀ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਜਪਨੇ ਕੀ ਚਾਹਿ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਹੀ ਹਰੀ ਬਨਵਾਲੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਹਰੀ ਬਨਵਾਲੀ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨ ਕੀ ਚਾਹਿ ਰਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗਰਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਹਮਕੋ ਮੇਲੋ ਹਮ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਕੀ (ਪਗ ਰਾਲੀ) ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੂਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਭਏ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬਿਲਲ ਬਿਲਲਾਤੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਰੂਪ ਭਏ ਹੋ ਔਰ ਹਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬੂੰਦ ਹੇਤ ਅਤੀ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਮੁਖਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਿਮਖਾਤੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਅਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਅਪਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਬੂੰਦ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਦੇਵੋ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਇਕਰਾਤੀ ॥
ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਅਮਲੈ ਅਮਲੀ ਮਰਿ ਜਾਈਹੈ ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹਮ ਮਰਿ ਜਾਤੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਏਕ ਰਾਤ ਵਾ ਏਕ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਜੈਸੇ ਅਮਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਅਮਲੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੀ ਜਿੰਦ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਰਵਰ ਅਤਿ ਅਗਾਹ ਹਮ ਲਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਅੰਤੁਮਾਤੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ (ਸਰਵ੍ਹਰ) ਸਮੁੰਦ੍ ਵਤ ਅਤੀ ਅਥਾਹ ਹੋ ਹਮ(ਅੰਤੁਮਾਤੀ)ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਕੋ ਲਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਨ ਗਾਤੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਸਮਦਾਦਿਕ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤੂੰ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈਂ ਅਪਨੀ (ਗਾਤੀ) ਇਸਥਿਤੀ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ(ਚਲੂਲੈ)ਸਘਨ(ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਆਪਕੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਅਤਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਊਤਮ ਪਾਤੀ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਅਤੀ ਸੋਭਾ ਬਨੀ ਹੈ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤੋ ਵਹੁ ਊਤਮ ਪਤਵਾਲੇਭਏਹੈਂ॥੩॥

ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਆਪਿ ਬਨਾਵੈ ਭਾਤੀ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਠਾਕਰ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਭਾਂਤਿ ਬਨਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਭਗਾਤੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ (ਭਗਾਤੀ) ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਲਜਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮੁ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ ਕਿਵ ਛੂਟਹ ਹਮ ਛੂਟਕਾਕੀ ॥

ਹੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ (ਭਾਈ)ਭਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕਾ ਧਰਮੁ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਮੈਂ ਤਾਂਸੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨਾਕਰਤਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹਮ (ਛੂਟਕਾਕੀ) ਛੂਟਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੈਸੇ ਛੂਟੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇਂਗੇ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਬੇੜੀ ਹਰਿ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਤਰੈ ਤਰਾਕੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੀ ਹੀ ਬੇੜੀ ਔ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਤੁਲਹਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ (ਤਰਾਕੀ) ਤਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀ ਲਾਜ ਰਖਹੁ ਹਰਿ ਜਨਕੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਜਪਾਵਹੁ ਅਪਨਾ ਹਮ ਮਾਂਗੀ ਭਗਤਿ ਇਕਾਕੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੋ ॥ ਆਪਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਮੁਝੇ ਜਪਾਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਨੇ (ਇਕਾਕੀ) ਕੇਵਲ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਹੀ ਮਾਂਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਬਚਨਾਕੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਸੇਵਕ ਹੈ ਸੋਈ ਤੁਝਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਬਚਨਾਕੀ)ਬਚਨੋਂ ਕੀਰਚਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਾ ਚਿਤ੍ ਗੁਪਤਿ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸਭ ਛੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਚਿਤ੍ ਗੁਪਤ੍ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਥਾ ਸੋ ਤਿਨਕੀ ਜਮਕੀ ਬਾਕੀ ਸਭ ਛੂਟਗਈਹੈਭਾਵਯੇਹਿਸੋਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਭਏ ਹੈਂ ਜਥਾ–"ਧਰਮਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੋ ਲੇਖਾ" ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਆਪਕੇ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਲਾਗਾਹੂੰ॥

ਦਿਨੀਅਰ ਸੂਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਨੀ ਸਿਵ ਚਰਿਓ ਚੰਦੁ ਚੰਦਾਕੀ ॥ ੩ ॥

(ਦਿਨੀਅਰ) ਬਾਰਾਂ ਸੂਰਜੋਂ ਸਮ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਤਪਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਅਬਬੁਝਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਬ (ਸਿਵ) ਕਲਜਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੂੰ ਚੜਿਆ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ਹੈਂਤਿਸਤੈਨੇਸਾਂਤੀਰੂਪਚਾਂਦਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਤੁਮ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅਪਾਕੀ ॥

ਤੁਮ ਵਡਿਓਂ ਤੇ ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅਗੰਮ ਹੋ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨਾਆਪਤੇਅਪਨਾ ਰੂਪ ਇਹ ਜਗਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ਕਰਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਸਾਕੀ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀਏਮੁਝਕੋਆਪਨੇਦਾਸੋਂਕੇਦਾਸੋਂਕਾਦਾਸਕੀਜੀਏ ॥੪॥੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਮ ਔ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਲਾਭ ਦਿਖਾਵਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਧਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ ਮੁਰਾਰਿ ਰਮੋਰਮੁ ਮਨਮੋਹਨ ਨਾਮੁ ਜਪੀਨੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਔਰ (ਰਮੋਰਮੁ) ਵਿਆਪਕ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪਮਨਮੋਹਨ ਕੇ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਮਨਤੇ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਔਰ ਜੀਵੋਂਤੇ ਪਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟਕਰਦੀਏਹੈਂ॥੧॥

ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨ ਹਮ ਕਾਸਟ ਲੋਸਟ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਹਰੀ
ਸਤਿਸੰਗੁ ਭਏ ਹਰਿ ਕੰਚਨੁ ਚੰਦਨੁ ਕੀਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਤੌ ਪਾਰਸ ਔ ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਹਮ ਕਾਠ ਅਰ ਲੋਹੇ ਵਤ ਥੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਹਮ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥੀ ਹੋਗਏ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਮਿਲਗਏ ਤਬ ਹਮ ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂਨੇ ਸ੍ਮਰਨ ਔ ਚੰਦਨਵਤਕਰਦੀਏਹੈਂ॥੧॥

ਨਵ ਛਿਅ ਖਟੁ ਬੋਲਹਿ ਮੁਖ ਆਗਰ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਵ ਨ ਪਤੀਨੇ ॥

ਯਦਪਿ ਨੌ ਵਯਾਕਰਨ ਔਰ ਛੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਔ ਵੇਦ ਕੇ ਖਟ ਅੰਗ ਸਿਖਜਾ ਔ ਵ੍ਯਾਕਰਣ ਔ ਨਿਰੁਕਤ ॥ ਪੁਨਾ ਜੋਤਸ ਆਦੀ ਕੰਠ ਕੀਏ ਹੁਏ ਬਿਨਾ ਪੜ੍ਹੇ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰੇ ਤਦਪਿ ਵੀਚਾਰ ਔ ਨਾਮਜਾਪ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਨ ਬਾਤੋਂ ਪਰ ਪਤੀਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮੈਂ ਅਕਾਰਾਦਿਕ ਵਰਣੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰਣ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਸੋ ਸਿਖਜਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕਰਮਾਨੁਸਗਨ ਕੀ ਰੀਤ ਹੈ ਸੋ ਕਲਪ ਹੈ ਔਰਜਿਸ ਸੇ ਸਬਦਨ ਕੀ ਸੁਧੀ ਅਸੁਧੀ ਜਾਨੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋ ਬਿਆਕਰਣ ਹੈ ਤਥਾ ਜਿਸ ਮੈਂ ਬੇਦ ਕੇ ਅਪਸਿਧ ਪਦੋਂ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੁਕਤਿ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਮੇਂ ਕਾਲ ਕਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਸੋ ਜੋਤਿਸ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਮੇਂ ਛੰਦਨ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਛੰਦ ਰੂਪ ਅੰਗ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ ਇਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਭੀਨੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਧਿਆਵੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ (ਭੀਨੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੁਨ ਕਹੁ ਹਰਿ ਲਹੁ ਕਰਿ
ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਇਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਕਹੋ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਲਖੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰ ਤਰਹਿ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਭਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥੧ ॥

ਐਸੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਦਰਗਹ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵੈਗਾ ਤਿਸਤੇ ਫੇਰ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੈਗਾ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀਕੀ ਜੋਤ ਹਰਿ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਦੇਖੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਹੋਹਿ ਸਰਬ ਸੁਖੀ ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਊਚ ਸਭਨਾ
ਤੇ ਊਪਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਛਡਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਜਿਸਤੇ ਤੂੰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੈਂਗਾ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਊਚਾ ਔਰ ਸਭਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੌ ਛੁਡਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਕੀਨੀ ਗੁਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਦੀਨੀ ਤਬ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨੇ ਦਇਆ ਕੀਨੀ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਦੀਨੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰੀ ਸਾਥ ਅਬ ਬਨਿ ਆਈ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਏ ਹੈ ਸਖਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਤਬ ਬਹੁਤੀ ਜੋ ਚਿੰਤਾ ਥੀ ਸੋ ਸਭ ਵਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਸਖਾਈ ਅਰਥਾਤ ਮਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪੜੁ ਹਰਿ ਲਿਖੁ ਹਰਿ
ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਾਉ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਹੀ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਲਿਖ ਹਰੀ ਕੋ ਹੀ ਜਪ ਔ ਹਰੀ ਕੋਗਾਉ ਸੇ ਕੈਸਾ ਹਰੀਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹੋਇ ਸੰਤੁਸਟੁ ਇਵ ਭਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਉ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ(ਭਣੁ) ਉਚਾਰਣ ਕਰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਇਉਂ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਮੀਤ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਬਨਿਵਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਵਰ ਹਰੀ ਕੋ ਸਦਾ ਜਪੀਏ । ਤਿਸਕੇ ਜਾਪ ਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਬਨਵਾਰੀ ਕੀ ਸਦਾ ਕੀਰਤੀ ਕਰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਬ ਭਇਓ ਮਨਿ ਉਦਮੁ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਦਮ ਭਇਆ ਤਾਂਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ
ਆਇ ਪਰਿਓ ਹੈ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਆਇਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਿ ਮੁਨਿਜਨ ਸਭਿ ਚਾਹਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥

ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧ ਔ ਬੁਧਵਾਨ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਿ ਦੇਵਤਾ ਔ ਮੁਨੀ ਜਨ ਔ ਮਾਨਸ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪਾਵੈ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਭਾਉ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ (ਧੁਰੋਂ) ਆਦੋਂ ਹੀ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਊਤਮ ਕਾਮ ।।
ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰ ਜਸ ਕੋ ਮਨਕਰ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਸਭ ਉਤਮਹੈਂ ਵਾ ਇਹੀ ਕਾਮ ਉਤਮ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਔ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਹਉ ਪਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਸਰਣਾਗਤੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਤੁਮ ਮੁਝਕੋ ਦੇਵੋ ਸੋਈ ਮੈਂ ਪਾਊਂ ਵਾ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਕਾ ਹੈ ਚਾਉ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥੧੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ (ਚਾਉ) ਹੁਲਾਸ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਪੂਜਣ ਸਭਿ ਆਵਹਿ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਊਤਮ ਬਾਨੀ ॥

ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪੂਜਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਿਆ ਸੁਣਿਆ ਤਿਨਕਾ ਹਰਿ ਥਾਇ ਪਾਵੈ ਜਿਨ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਗਾਵਿਆ ਸੁਣਿਆ ਹਰੀ ਥਾਇਂ ਪਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਤਾਹੈ ਜਿਨੋਂਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਸਤ ਸਤ ਕਰਕੇ ਮਾਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਭਵਜਲ ਤੀਰਥਿ ॥
ਹਰਿ ਦਰਿ ਤਿਨਕੀ ਊਤਮ ਬਾਤ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਕਥਾ ਜਿਨ ਜਨਹੁ ਜਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਉਤਮ ਬਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਜੀਅ ਮੈਂ ਉਤਮ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੋਜ ਵਿਡਾਨੀ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਚੇਲਾ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ (ਵਿਡਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਚੋਜ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਵਡਿਆਂ ਚੋਜਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਈ ਹਰਿ ਮਿਲਸੀ
ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਓਹਾ ਹਰਿ ਭਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਆਪ ਹਰੀ ਮਿਲਾਵੈਗਾ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ਐਸਾ ਸਮਝ ਕਰ ਔਰ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰ ਓਹੀ ਕਥਾ ਹਰੀ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਥਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥੧੧ ॥ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜਾਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਕਾਮਧੇਨਾ॥

ਜੋ ਇਛਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰੀ ਹੈ ਔ ਜਿਸਕੇ ਕਾਮਧੇਨ ਆਦੀ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਸਮਰਥੁ ਹਰੀ ਕੋ ਜੀਅ ਮੈਂ ਧਿਆਈਐ ਤਬ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਈ ਹੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕੋ ਜਪ ॥ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਨਿਤ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜਹ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਉਪਾਧਿ ਗਤੁ ਕੀਨੀ ਵਡਿਭਾਗੀ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥

ਜਹਾਂ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭਯਾਹੈਤਹਾਂ ਸਰਬਉਪਾਧੀਗਤ ਕੀਨੀਭਾਵਸੇ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਉਂ ਜਾਣਕਰ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਇਹ ਮਤਿ ਦੀਨੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਦੀਨੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਕਰ ਹਮਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਮੈ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਹਮਰੀ ਬੇਦਨਿ ਤੂ ਜਾਨਤਾ ਸਾਹਾ ਅਵਰੁ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਿ ਵਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰੀ(ਬੇਦਨ)ਪੀੜਾ ਕੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਾ ਔਰ ਕੋਈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੈ ਭਾਵ ਸੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਚੁ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਿ ਤੂੰ (ਸਚੁ) ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸਭ ਸਚ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਝੂਠਾ ਕਿਸ ਕਉ ਆਖੀਐ ਸਾਹਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ਼ਾਹਾ ਜਬ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਬ ਝੂਠਾ ਕਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਯਥਾ "ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ" ॥ ੧ ॥

ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤੂ ਵਰਤਦਾ ਸਾਹਾ ਸਭਿ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਹੇ ਸ਼ਾਹਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਬੀਚ ਬਿਆਪਕ ਹੋਕਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤਿ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਤੁਝਹੀ ਥਾਵਹੁ ਮੰਗਦੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਰਹਿ ਇਕ ਦਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਾ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਤੁਝਹੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਬੀਚ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਾ ਤੁਝ ਸੇ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਸਭਸ ਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਸਭਿ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਭਨੋਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਾ ਪੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਮਾਇ ਜਾਵੈਂਗੇ ਵਾ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਭਨਾ ਕੀ ਤੂ ਆਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਭਿ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਹੀ ਸਭਨੋਂ ਕੀ ਆਸ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾ ਸਭਤੁਝਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜੈਸੇ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੇ ਵਾ ਸਭ ਜਨੋਂ ਕੇ ਆਪ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਵਖੰਡਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸ੍ਵਾਮੀ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ॥

ਹੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਖੰਡਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਦੁਖੋਂਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੇ ਭਗਤੋਂਕੇ(ਵਛਲ)ਪਿਆਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧਿ ਮਿਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਜਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਿਸਨੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਅਪਰਾਧ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟਗਏਹੈਂ॥ ੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕਰੀ
ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਵਸਿ ਕੀਨੇ ਪੰਚ ਦੂਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੇ ਦੀਨਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਮੈਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪੰਜ ਸਤ੍ਰੂ ਵਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਾ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ ਬਿਕੁੰਠ ਭੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਥੀ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੈ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰਮੈਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰੇ ਕੌ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਉਬਾਰ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਰਖਜਾ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਵਰਨੁ ਨ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਲਖੀਐ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਨੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਵਰਨ ਜਾਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਰੂਪ ਹੀ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਅਨਰ ਵਚਨੀ ਹੋਨੇ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕੋ ਕੌਨ ਬੀਚਾਰੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ਅਗਮ ਰੂਪ ਗਿਰਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਅਲਿ) ਅਕਾਸ ਆਦੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਅਗਮ ਰੂਪ(ਗਿਰ)ਗੁਵਰਧਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇਹਾਰੇ ਤੂੰ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਸਗਲ ਜਨ ਤੇਰੀ ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜਬ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀਜੈਸੇ ਤੁਝਕੋਭਾਵੈਤੈਸੇਤੁਮ ਮੁਝਕੋ ਰਾਖੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇਕੀਸਰਨਪੜਾਹੂੰ॥੪॥੮॥
ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫਸਣਾ ਔਰੁ ਅਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਿਨੁ ਜਲ ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੇ ਹੈ ਮੀਨਾ ਜਿਨਿ ਜਲ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਬਢਾਇਓ ॥

ਜੈਸੇ ਤਿਸੁ ਮਛ ਨੇ ਜਲ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਕੇਵਲ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਵਧਾਇਆਹੈ ॥

ਕਮਲ ਹੇਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਹੈ ਭਵਰਾ ਉਨਿ ਮਾਰਗੁ ਨਿਕਸਿ ਨ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭਵਰਾ ਬਿਨਸਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਨਿਕਸਣੇ ਕਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਮੇਂ ਬੰਧਾ ਹੁਆ ਕਵਲ ਕੋ ਕਾਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੫॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਬ ਮਨ ਏਕਸ ਸਿਉ ਮੁਹੁ ਕੀਨਾ ॥
ਮਰੈ ਨ ਜਾਵੈ ਸਦਹੀ ਸੰਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਹਮਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਕਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੌ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਸਬਦੀ) ਉਪਦੇਸੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਮਨੇ (ਚੀਨਾ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਂਮ ਹੇਤਿ ਕੁੰਚਰੁ ਲੈ ਫਾਂਕਿਓ ਓਹੁ ਪਰਵਸਿ ਭਇਓ ਬਿਚਾਰਾ ॥

ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਕਾਮ ਕੇ ਹੇਤ ਕੋ ਲੈਕਰ(ਕੁੰਚਰੁ) ਹਾਥੀ (ਫਾਂਕਿਓ)ਫਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਵਿਚਾਰਾ ਏਤਾ ਬਲੀ ਹੋਕਰ ਪਰਵਸ ਹੋਤਾ ਭਜਾ ॥

ਨਾਦ ਹੇਤਿ ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ਕੁਰੰਕਾ ਉਸ ਹੀ ਹੇਤ ਬਿਦਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਨਾਦ ਘੰਟਾ ਹੇੜੇ ਕੇ ਸ੍ਵਰ ਕੇ ਹੇਤੁ ਕਾਰਨ ਸੇਮ੍ਰਿਗ ਨੇ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਡਾਰ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਉਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ (ਬਿਦਾਰਾ) ਨਸਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿਓ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਕੇ ਲੋਭ ਮੈ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲਪਟਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਤਿ ਰਚਿਓ ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪੁਨਾ ਉਨਿ ਛੋਡਿ ਸਰਾਪਰ ਜਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਰਚਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਨੇ ਅਪਨਾ ਹੀ ਕਰ ਲੀਨਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸ ਮਾਯਾ ਵਾ ਕੁਟੰਬ ਨੇ ਇਸਕੋ ਵਾ ਇਸਨੇ ਉਸਕੋ (ਸਰਾਪਰ) ਅਵਸ ਹੀ ਤਿਆਗ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਨੇਹਾ ਓਹੁ ਜਾਣਹੁ ਸਦਾ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਦਾ (ਦੁਹੇਲਾ) ਔਖਾ ਅਥਵਾ ਯਦਜਪਿ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤਥਾਪਿ ਦੁਹੇਲਾ ਨਾਮਿ ਅਕੇਲਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਜਾਨੋ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਓ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ(ਕੇਲਾ) ਅਨੰਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਓ ਮੋਹਿ ਨਾਮਾ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਏ ॥
ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਿਓ ਸਗਲੋ ਧੰਧਾ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਹਮ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਡਾਏ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਧੰਧਿਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿਚਿੰਤ ਬਿਰਾਨੀਛਾਡੀ॥ਅਹੰਬੁਧਿ ਮੋਹ ਮਨ ਬਾਸਨ ਦੇਕਰਿ ਗਡਹਾ ਗਾਡੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ(ਬਿਰਾਨੀ) ਬਿਗਾਨੀ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਹਮਨੇ ਤਿਆਗ ਦਈ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਔ ਮੋਹਿ ਔ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਦੇਕਰ (ਗਡਹਾਗਾਡੀ) ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਖਾਤਾ ਖੋਦ ਕਰ ਗਡ ਦਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਕੋ ਮੇਰਾ ਦੁਸਮਨ ਰਹਿਆ ਨਾ ਹਮ ਕਿਸਕੇ ਬੈਰਾਈ ॥

ਅਬ ਨਾ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਸਤ੍ਰੂ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹਮ ਕਿਸੀ ਕੇ ਵੈਰੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਔਰ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿਓ ਭੀਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪ ਪਸਾਰਾ ਪਸਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕੇ ਭੀਤਰ ਹੀ ਹੈ ਇਹ ਸਮਝ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹਮਨੇ ਪਾਈ ਹੈ॥੨॥

ਸਭੁਕੋ ਮੀਤੁ ਹਮ ਆਪਨ ਕੀਨਾ ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੇ ਸਾਜਨ ॥

ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਮਨੇ ਅਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੇ ਸਾਜਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਮਨ ਕਾ ਬਿਰਹਾ ਤਾ ਮੇਲੁ ਕੀਓ ਮੇਰੈ ਰਾਜਨ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ (ਰਾਜਨ) ਰਾਜਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਹਰੀ ਕਾ ਵਿਯੋਗ ਦੁਖਦਾਈ ਮਨ ਸੇ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ॥੩॥

ਬਿਨਸਿਓ ਢੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ਸਬਦੁ ਲਗੋ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਤਬ(ਢੀਠਾ)ਕਠੋਰ ਸੁਭਾਵ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਸਿਆ ਹੈ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਨਾਨਕ ਰਮਈਆ ਡੀਠਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਲਥਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਆਦੀ ਸਰਬ ਕਾ ਜੋ ਨਿਵਾਸੀਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਮਈਆਹਮਨੇਦੇਖਿਆਹੈ॥੪॥੩॥
ਅਬ ਸਤਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟੇ ਸਾਧੂ ਭਲੇ ਦਿਨਸ ਓਇ ਆਏ ॥

ਜਬ ਤੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੈਂ ਭੇਟੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤੇ ਦਿਨ ਭਲੇ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਸਫਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸਦਾ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ(ਬਿਧਾਤਾ)ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਏ ਹੈਂ ਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੀ ਬਿਧਾਤਾ ਰੂਪੁ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਜਸੋ ਮਨਿ ਗਾਇਓ ॥

ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਰਾਮ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਇਆ ਔ ਮਨਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦ ਭੀਤਰਿ ਵਸਿਆ ਤਾ ਦੂਖੁ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖ ਔ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਵਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਜਿਸੀ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸੋਚ ਅਸੋਚਾ ਸੋਗੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਥਾਕਾ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਅਚਿੰਤ ਔਰ ਸੋਚੋਂ ਸੇ ਅਸੋਚ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸ਼ੋਕ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਸੰਘਾਤ ਥਕਤ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਮਤੇ ਭਏ ਬਿਬਾਕਾ ॥ ੩ ॥

ਹਉਮੈਂ ਆਦਿ ਰੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਮ ਤੇ (ਬਿਬਾਕਾ) ਨਿਰਭੈ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਬੇਵਾਕਬ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਟਹਲ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਭਾਣੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਟਹਿਲ ਔ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਣੀ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਟਹਲ ਔ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਯੇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਭਾਉਣੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਯਨ ਮੇਂ—ਆਗਿਆ ਸਮ ਨਹਿ ਸਾਹਿਬ ਸੇਵਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਜਮਤੇ ਕਾਢੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰਕੈ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂਨੇ ਹਮ ਦਾਸ ਜਮ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਕਾਢੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥੪॥੪॥
ਅਪਨਾ ਅਦ੍ਵੈਤ ਨਿਸਚਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤਿਸਕਾ ਸੋਈ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਜੀਵਕੋ ਸੰਪੂਰਣ ਸਰਬੰਸ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਹਰੀ (ਸੁਘੜੁ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਘਾੜਤ ਵਾਲਾ (ਸੁਜਾਨੀ) ਚਤਰ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ ॥

ਤਿਨਹੀ ਸੁਣਿਆ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਮੇਰਾ ਤਉ ਬਿਧਿ ਨੀਕੀ ਖਟਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖ ਸੁਣਿਆਂ ਤਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਿਧੀ (ਖਟਾਨੀ) ਮਿਲੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਕੀ ਏਕੈ ਹੀ ਪਹਿ ਮਾਨੀ ॥ ਅਵਰਿ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹੇ
ਬਹੁਤੇਰੇ ਤਿਨ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਹੀ ਮਾਨੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਔਰ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤਾਨੀ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਮੰਤਾਨੀ) ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਡਿਗੈ ਨ ਡੋਲੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਨਾਂ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਗਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੁਮਾਰਗ ਮੈਂ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਪੂਰਣ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥੨॥

ਓਇ ਜੁ ਬੀਚ ਹਮ ਤੁਮ ਕਛੁ ਹੋਤੇ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਬਿਲਾਨੀ ॥

ਵਹੁ ਜੋ ਹਮ ਤੁਮ ਭਾਵ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਆਦੀ ਸੰਕਲਪ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੁਛ ਹੋਤੇ ਥੇ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਹੀ (ਬਿਲਾਨੀ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਹਸੰਕਲਪ ਹੂਏ ਤਬ ਹੰ ਤੂੰ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਫੁਰਤੀ ॥

ਅਲੰਕਾਰ ਮਿਲਿ ਥੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਕਨਿਕ ਵਖਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ (ਅਲੰਕਾਰ) ਭੂਸਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਤੋੜ ਢਾਲ ਕੇ (ਥੈਲੀ) ਰੇਣੀ ਅਰਥਾਤ ਡਲੀ ਕਰ ਲਈ ਤਬ ਸੋ-ਡਲੀ (ਕਨਿਕ)ਸੁਵਰਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਬਿਬੇਕ ਅਗਨੀ ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਭਾਵਨਾ ਰੂਪ ਢਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਰੂਪ ਥੈਲੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਪਰਪੰਚ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਜੋਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਸੋਭਾ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬਾਨੀ ॥

ਜਬ ਪੂਰਬ ਰੀਤ ਸੇ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੂਆ ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਅਰ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਅਨਹਤ ਵਾਜੇ ਵਾ ਸੋਹੰ ਆਦੀ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲ ਘਰੁ ਬਾਧਿਓ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਬੰਧਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਅਚਲ ਘਰ ਬਾਂਧਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਦ੍ਵੈਤ ਨਿਸਚਾ ਅਚਲ ਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਤੇ ਅਤ੍ਰਿਪਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜਨ ਅਰੁ ਭੂਮਨ ਤਾਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੀ ॥

ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜਨ ਔਰ (ਭੂਮਨ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਵਾ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿ ਜੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਨਾ ਭਈ ਹੈ ॥

ਲਪਟਿ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਮਾਤੇ ਲੋਚਨ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੀ ॥ ੧ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ (ਰੰਗ)ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਏ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਨਿਤਤਾ ਕੁਛ ਨ ਸੁਝਤੀ ਭਈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਕਿਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਹਾ ਅਘਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ ਵਿਸਅਹੁੰ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਅਗਨੀ ਲਕ੍ਰੜੀਓਂ ਸੇ ਨਹੀਂ (ਧ੍ਰਾਪੈ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੀ ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੈਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰਤ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਾਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਭੂਖਾ ॥

ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ (ਬਿੰਜਨ) ਮੇਵੇ ਮਿਸਟਾਨ ਸਲੂਣੇ ਆਦੀ ਭੋਜਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਮਿਟਤੀ ਹੈ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰੈ ਸੁਆਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾ ਘੋਖਾ ॥ ੨ ॥

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੂਕਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚਾਰੇ ਦਿਸਾ ਕੋ ਲਾਭ ਹੇਤ (ਘੋਖਾ) ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਝਕੋ ਕਿਸ ਸੇ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮਵੰਤ ਕਾਮੀ ਬਹੁ ਨਾਰੀ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹ ਜੋਹ ਨ ਚੂਕੈ ॥

ਕਾਮਵੰਤ ਹੋਕਰ ਕਾਮ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਨੇਕੋਂ ਸਾਥ ਸਪਰਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਪਰਾਏ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ (ਜੋਹ) ਦੇਖਣਾ ਇਸ ਸੇ ਨਹੀਂ (ਚੂਕੈ) ਹਟਤਾ ਹੈ ॥

ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰੈ ਕਰੈ ਪਛੁਤਾਪੈ ਸੋਗ ਲੋਭ ਮਹਿ ਸੂਕੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਜੀਵਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗ ਕਰ ਕਰਕੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਸੁਕਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁੰਕਤੇ ਅਰਥਾਤ ਫੈਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨੁ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਕੈਸੇ ਅਨੰਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ?

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਉਤਰੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਅਪਾਰ ਔ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਆਨੰਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਾਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਤਿਸੀਤੇ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਸੋ ਨਾਮ ਤਿਨਕੋ ਕਹਾਂ ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ? ਉਤਰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਔਰ ਸੁਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਲਵੈ ਨ ਲਾਗਨ ਕਉ ਹੈ ਕਛੂਐ ਜਾਕਉ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਧਾਵੈ ॥

ਤਿਸ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ (ਲਵੈ) ਪਾਸ ਵਾ ਸਮਾਨ ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ ਕੁਛ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਖ ਕੋ ਅਧਕ ਜਾਣਕੇ (ਫਿਰਿ) ਉਲਟ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਨ ਧਾਵਣਾ ਕਰੇ ॥

ਜਾਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਇਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀਕੋ ਇਹ ਆਤਮ ਰਸ ਬਨ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਤਿਸੀਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਆਇਓ ਏਕੁ ਰਸਾ ॥ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਨ ਨਹੀ ਖੁਧਿਆ ਤਾਕੈ ਚਿਤਿ ਨ ਬਸਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀ(ਖੁਧਿਆ)ਭੂਖ ਤਿਨਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਰਸ ਤਿਨਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇਓ ਹਰਿਆ ਏਕ ਬੂੰਦ ਜਿਨਿ ਪਾਈ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਕਰ ਹਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਿਤ ਹੂਆ ਅਰ ਤਨ ਭੀ ਸਫਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਕੀ ਸੁਆਂਤ ਬੂੰਦ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਉਸਤਤਿ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਮੈਂ ਬਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਔ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਾਲ ਨ ਮਿਲਿਓ ਸੇਵ ਨ ਮਿਲਿਓ ਮਿਲਿਓ ਆਇ ਅਚਿੰਤਾ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡੇ ਤਪ ਜਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਘਾਲ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾ ਥਾ ਔਰ ਸਾਮਾਨ ਸੇਵਾਕਰਣੇਤੇਭੀਨਹੀਂਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਥਾ ਸੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਦਇਆ ਕਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਤਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਕਮਾਨੋ ਮੰਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੋ ਅਚਿੰਤ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨ ਦੈਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲਾ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਾਨਕ ਸੰਗਿ ਰਵਿਆ ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਵਾ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਤ (ਰਵਿਆ) ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਬਾਲਕ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੋਪਾਲ ਹਮਾਰਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਊਪਰਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਜਿਨਿ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਯਾ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾਂ ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਔ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਧਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸਰਬ
ਥੋਕ ਕੀ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਭ ਬਸਤੂਓਂ ਕੀ ਜਿਸਕੋ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਪਤਿ ਪੂਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰਨ ਸੇ ਸਰਬ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਮਾਨ (ਮਹਤੁ) ਅਧਕ ਵਾ ਮੁਰਾਤਬੇ ਕਰਕੇ ਪੂਰੀ ਵਡਿਆਈ ਅਰ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕੋਟਿ ਅਘ ਨਾਸੇ ਭਗਤ ਬਾਛਹਿ ਸਭਿ ਧੂਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਕੋਟਾਨਕੋਟ ਪਾਪ ਚੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੀ ਚਰਣ ਧੂੜ ਕੋਸੰਪੂਰਣਭਗਤਬਾਂਛਤੇਹੈਂ॥੨॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਜੇ ਕੋ ਚਾਹੈ ਸੇਵੈ ਏਕੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥

ਤਾਂਤੇਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੋਵੈ ਸੋਜਨ ਏਕ ਨਾਮਨਿਧੀਓਂਕੇਘਰਕਾਸੇਵਨਕਰੇ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਸਿਮਰਤ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਸਰਬ ਅਪਰੋਂ ਤੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਸ ਜੀਵਕਾਸੰਸਾਰਤੇਪਾਰ(ਪਰਾਨਾ) ਪੜਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾਂ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਰਹਿਓ ਓਲ੍ਹਾ ॥

ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ (ਮਹਾਂ ਸੁਖੁ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹਮਾਰਾ (ਓਲ੍ਹਾ) ਪੜਦਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨ ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਨੋ ਚੋਲ੍ਹਾ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਸੰਚਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ (ਚੋਲ੍ਹਾ) ਚੰਗਾ ਭੋਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਭੈਣੀ ਨਾਮ ਗਾਉਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਏਕ ਮਾਈ ਚੂਰੀ ਲੇ ਆਈ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਖਾਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਕਹਾ ਮਾਈ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਮਾਈ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਚੋਲਾ ਕਰਕੇ ਲਿਆਈ ਹੂੰ ਸੁਨ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ਼ਬਦ ਕੀਆ ਅਰ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਇਸ ਨਗਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਆਜ ਸੇ ਚੋਲਾ ਹੂਆ ਸੋ ਚੋਲਾ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਰੂਪੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਹ ਕਰਣੀ ਹੋਵਹਿ ਸਰਮਿੰਦਾ ਇਹਾ ਕਮਾਨੀ ਰੀਤਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਕਰਤੂਤ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਗਾ ਉਹੀ ਰੀਤੀ ਤੈਨੇ ਕਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸਾਕਤ ਕੀ ਪੂਜਾ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਿਆ ਔ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਐਸੀ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਰੀਤੀ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭੂਲੋ ਅਵਰੈ ਹੀਤ ॥

ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਬਨਹਰ ਪਾਤ ਰੇ ਇਹੈ ਤੁਹਾਰੋ ਬੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਔਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ (ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਝੂਠੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਪਰ (ਬਨ) ਜਲ ਕੀ ਬੂੰਦ ਪੜੀ ਹੋਈ ਪਲ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਿਆ ਝੜ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬਨ ਕੇ ਹਰੇ ਪਤੇ ਅਲਪਕਾਲ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕਾ(ਬੀਤ)ਬਲ ਹੈਭਾਵਸੇ ਛਿਨ ਭੰਗ ਹੈ॥

ਚੰਦਨ ਲੇਪ ਹੋਤ ਦੇਹ ਕਉ ਸੁਖੁ ਗਰਧਭ ਭਸਮ ਸੰਗੀਤਿ ॥

ਜੈਸੇ ਯਦਪਿ ਚੰਦਨ ਕਾ ਲੇਪ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਦਪਿ ਉਸਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗਧੇ ਕੋ ਭਸਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸ਼ੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਹੇ ਅਗਜਾਨੀ ਗਧੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਮੰਦ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗਿ ਨਾਹਿ ਰੁਚ ਆਵਤ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਕੀ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਅਹੁੰ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ॥੨॥

ਊਤਮ ਸੰਤ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਪਵਿਤ ਪੁਨੀਤਿ ॥

ਉਤਮ ਸੰਤ ਹੀ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਆਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪੁਨੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਤ ਅਕਾਰਥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥ ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ ਜੀਤ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਵਿਸ਼ਅਹੁੰ ਰੂਪਾਂ ਕਚਕੇ (ਬਾਦਰੈ) ਬਦਲੇ ਜੀਤਾ ਹੂਆ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਨੇਤ੍ਰ ਦੀਤ ॥

ਔ ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਜਾਨ ਅੰਜਨ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਇਨ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਕਸਿਓ ਨਾਨਕ ਏਕ ਪਰੀਤ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੋਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਾ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਕਸਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੀ ਗੁਰੋਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੁਵਾਰੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਰੁ ਭਗਤੀਜਾਚਤੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਆਕਲਪੁਰਖਜੀਕੇ ਆਗੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਪੀਸਉ ਸੰਤ ਆਗੈ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਜਸੁ ਗਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂਕੇ ਆਗੇ ਪਾਣੀ ਢੋਵਉਂ ਔ ਪਖਾ ਫੇਰਉ ਪੁਨਾ ਪੀਸਨਾ ਕਰੋਂ ਕਿ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਜਸਗਾਇਨ ਕਰੋਂ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰੈ ਇਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਇਥ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਸਮ੍ਹਾਰੈ) ਸਿਮਰਨ ਕਰੈ ਇਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧੀ ਮੈਂ ਬਿਸਰਾਮ ਕੋ ਪਾਵਾਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ॥

ਐਸੀ ਮਤਿ ਦੀਜੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਸਾਈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮ ਮੁਝ ਪਰ ਐਸੀ ਦਯਾ ਕਰੋ ਪੁਨਾ ਐਸੀ ਬੁਧੀ ਦੀਜੀਏ ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਜਿਸਤੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈ ਵਾ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋਂ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ ਛੂਟੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਭਰਮਾਈ ॥

ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਬ ਮਾਣ ਮੋਹਿ ਛੂਟ ਜਾਵੈ ਹੈ ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਭ੍ਰਮਣਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਮੈ ਤੁਝਕੋ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਰਵਿਓ ਸਭ ਮਧੇ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ ਜੋ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਵੀਚ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਤਬ ਜਹਾਂ ਕਹੀਂ ਜਾਇਕਰ ਵਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਭਾਵ ਸਰਬ (ਜਾਈ) ਜਗਾ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਤੂਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਗੋਸਾਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮ ਦਿਆਲ ਔ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਨਿਧੀ ਤੂੰ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਗੁਸਾਂਈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬਕਾ ਪਤੀਹੈਂ॥

ਕੋਟਿ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਰਾਜ ਪਾਏ ਮੁਖਤੇ ਨਿਮਖ ਬੁਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਏਕ ਨਿਮਖਮਾਤ੍ਰਭੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬੁਲਾਵੇਂ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂ ਵਾ ਜੇਕਰ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਤੁਮ ਮੁਝ ਦਾਸਕੋ ਬੁਲਾਵੋ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਕਰੋਤਬ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਸੁਖ ਔਰ ਰਾਜ ਕੇ ਅਨੰਦ ਪਾਈਤੇਹੈਂ।ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਮਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ॥੩॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਭਗਤਿ ਸਾ ਪੂਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਮਨ ਭਾਈ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਔਰ ਭਗਤੀ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਨੇ ਵਸਿ ਅਪਨੈ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਭਵਣ ਚਤੁਰ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰੁ ਚੌਦਾਂ ਭਵਨ ਰੂਪ(ਸੰਸਾਰਾ)ਜਗਤੁ ਹੀ ਵਸਿ ਕਰਿਆਹੈ॥

ਜਗ ਇਸਨਾਨ ਤਾਪ ਥਾਨ ਖੰਡੇ ਕਿਆ ਇਹੁ ਜੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਯਗ ਔ ਇਸਨਾਨ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨ ਔ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ ਸਭ ਖੰਡਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਆਗੇ ਇਹ ਜੀਵਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਚੀਜ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ਤਉ ਛੂਟੇ ॥ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਗਾਏ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਤਬ ਹੂਟੇ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਹਮਨੇ ਗਹੀ ਤਬ ਇਸ ਮਾਯਾ ਤੇ ਹਮ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਬ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਤਬ ਮਾਯਾ ਸੇ ਛੂਟੋਗੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਭਾਵ ਜਪੋ ਤਬ ਵਿਸਅਹੁੰ ਕੀ ਬਿਆਧੀ ਸੇ ਤੁਮ ਹਟੋਗੇ ॥

ਨਹ ਸੁਣੀਐ ਨਹ ਮੁਖ ਤੇ ਬਕੀਐ ਨਹ ਮੋਹੈ ਉਹ ਡੀਠੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾ ਤੋ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਵਹੁ ਉਤਰੀ ਹੋਈ ਸੁਣੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਤੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਔ ਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਕਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਮੋਹਿਤੀ ਹੋਈ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ॥

ਐਸੀ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ ਭੁਲਾਵੈ ਮਨਿ ਸਭ ਕੈ ਲਾਗੈ ਮੀਠੀ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਮਾਯਾ ਐਸੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਪਾਇਕਰ ਜੀਵੋਂਕੋ ਭੁਲਾਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭਕੇ ਮਨ ਮੈਂਮੀਠੀ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰੀ ਹੀ ਲਾਗਤੀਹੈ।੨।

ਮਾਇ ਬਾਪ ਪੂਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ਉਨਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੇਲਿਓ ਦੂਆ ॥

ਮਾਤਾ ਔਰ ਪਿਤਾ ॥ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ (ਹਿਤ) ਮਿਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਅਤਯੰਤ ਪਿਆਰਿਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਘਰ ਘਰ ਬੀਚ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਤਿਸਨੇ ਮੇਲਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਿਸਹੀ ਵਾਧਿ ਘਾਟਿ ਕਿਸਹੀ ਪਹਿ ਸਗਲੇ ਲਰਿ ਲਰਿ ਮੂਆ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸਹੀ ਪੈ (ਵਾਧਿ) ਅਧਕ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਾਸ (ਘਾਟਿ) ਅਲਪ ਹੋਨ ਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਇਸ ਹੇਤ ਲੜ ਲੜ ਕਰ ਮੂਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਯਾ ਕਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਛਲ ਮੁਝਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮਾਇਆ ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ਭਗਤ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਇਸ ਗੁਪਤ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਇਸ ਮਾਯਾ ਕਾ ਬਲਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ॥

ਜਿਸਨੇਵਾ ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮਹਾਂਸੁਖ ਪਾਯਾਹੈ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨਕੇ ਸੰਪੂਰਨਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਗਏਹੈਂਭਾਵਦੂਰਭਏਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਖਾਟੇ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਖਾਟ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਲਾਭ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ(ਘਰਿ)ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਨਾਇਕ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇਹਾਰੇ (ਨਾਇਕ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹਮਾਰੇ ਖਸਮ ਹੋ ॥

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੁ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਤੁਮਹੀ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਤੇ ਹੋ ਹਮ ਬਾਰਕ ਤੁਮਾਰੇ ਧਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੋ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਲਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੀ ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੇਰਾ ਕੌਨ ਕੌਨ ਗੁਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਗੁਨ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ (ਲਹੀਐ) ਲਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਹਮਾਰੇ ਖੰਡਹੁ ਅਨਿਕ ਬਿਧੀ ਸਮਝਾਵਹੁ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਖੰਡਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਬਖਸ਼ਤੇ ਹੋ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੋ ॥

ਹਮ ਅਗਿਆਨ ਅਲਪ ਮਤਿ ਥੋਰੀ ਤੁਮ ਆਪਨ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮ ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਅਲਪ ਸੇ ਅਲਪ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਤੁਛ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦਹੀ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਰਖਵਾਓ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ਤੁਮਹੀ ਸਜਣ ਸੁਹੇਲੇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸ਼ਰਨ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੋ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ਅਰਥਾਤ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਵਾ ਤੁਮਾਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤੁਮ ਹੀ ਮੇਰੇ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖਦਾਈ ਸਾਜਨ ਹੋ ॥

ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਦਇਆਲਾ ਨਾਨਕ ਘਰ ਕੇ ਗੋਲੇ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਦਿਆਲੂ ਮੁਝਕੋ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੇ ਘਰ ਕੇ (ਗੋਲੇ) ਸੇਵਕ ਗੁਲਾਮ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਮੁ ਜਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰੁ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੂਜਾ ਵਰਤ ਤਿਲਕ ਇਸਨਾਨਾ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬਹੁ ਦੈਨ ॥

ਪੂਜਾ ਔਂ ਬ੍ਰਤ ਤਿਲਕ ਇਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਬਹੁਤ ਦੇਣਾ ਭੀ ਕਰੈ ॥

ਕਹੂੰ ਨ ਭੀਜੈ ਸੰਜਮ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲਹਿ ਮੀਠੇ ਬੈਨ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਇਨ ਸੰਜਮੋਂ ਸੇ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ਯਦਪਿ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਮੀਠੇਬਚਨੋਂ ਕਾ ਭੀ ਬੋਲਨਾ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨ ਚੈਨ ॥

ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੋਜਹਿ ਸਭਿ ਤਾਕਉ ਬਿਖਮੁ ਨ ਜਾਈ ਲੈਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਣੇ ਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਚੈਨ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ ਸਭੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਠਨ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਲਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਵਹੁ ਸਾਧਨ ਕੌਨ ਹੈ ?

ਜਾਪ ਤਾਪ ਭ੍ਰਮਨ ਬਸੁਧਾ ਕਰਿ ਉਰਧ ਤਾਪ ਲੈ ਗੈਨ ॥

ਉਤਰ॥ ਜਾਪ ਔਰ ਤਾਪ ਸੇ ਬਾਹੋਂ ਕੋ(ਉਰਧ)ਊਚੇ ਕਰ ਖੜੇ ਰਹਣਾ ਪੰਚਾਗਨ ਕਾ ਤਪਨਾ ਔਰ(ਬਸੁਧਾ)ਧਰਤੀਮੈਂਭ੍ਰਮਣਾ ਇਸਜਾਦਿ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ (ਲੈਗੈਨ) ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ (ਲੈ) ਕਰ ਹਠੁ ਭਾਵ ਹਠੁ ਧਾਰ ਕਰ (ਗੈਨ) ਅਕਾਸ਼ ਕੋ ਚਰਨ ਖੜੇ ਕਰਨੇ ਭਾਵ ਕਪਾਲੀ ਆਸਨੁ ਕਰਨਾ ॥

ਇਹ ਬਿਧਿ ਨਹ ਪਤੀਆਨੋ ਠਾਕੁਰ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਜੈਨ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤ ਕਰਨੀ ਔ ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤਣੇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਖੰਡ ਸਹਤ ਇਨ ਵਿਧੀਓਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਠਾਕਰ ਪਤੀਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਓ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪੈਨ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਰ ਅਮੋਲਕ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਸੋ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਕਿਰਪੈਨ) ਐਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਭੇਟੇ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਜਨ ਰੈਨ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਆਯੁ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖ ਸਾਥ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਟਕਾਵੈ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰੀ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਵੈ ਔ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕੌ ਮਿਲਾਵੈ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਨਾਵੈ ॥

ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੇ ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਮਨੂਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇਰੇ ਅਚਲ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰੇ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਮੈਂ ਕਬੀ ਧਾਵੈ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਹੈ ਕੋਊ ਐਸੋ ਹਮਰਾ ਮੀਤੁ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜੀਉ
ਹੀਉ ਦੇਉ ਅਰਪਉ ਅਪਨੋ ਚੀਤੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ ਐਸਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤਗੁਰੋਂਬਿਨਾਂਔਰਕੋਈਨਹੀਂਹੈ। ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਸੰਪੂਰਣ ਸਮਗ੍ਰੀ ਔ ਅਪਨਾ ਜੀਵ ਔ ਰਿਦਾ ਦੇਵਉ ਔਰ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਭੀ ਅਰਪਨ ਕਰੋ। ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਆਦੀ ਸਰਬੰਸ ਦੇ ਦੇਵੋ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਬਿਗਾਨਾ ਧਨ ਔ ਪਰ ਤਨ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸਾਥ ਪੁਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਲਾਗੇ ॥

ਸੰਤਹ ਸੰਗੁ ਸੰਤ ਸਭਾਖਨੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਹੀ ਸੰਗ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਬੋਲਣਾ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੀਰਤਨ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਾਗਣਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਸੂਖ ਦਇਆਲਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਹੇ ਦਿਆਲ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਗੌ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਨਾਨਕੁ ਜਿਉ ਮਾਤਾ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਦਾਨ ਤੁਝਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ। ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਬਾਲਕ ਕੋ ਦੂਧ ਦੇਤੀ ਵਾ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਸੇ ਬਾਲਕ ਦੂਧ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਵੋ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਭਾਈ ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਨੇ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਉਪਦ੍ਰਵ ਉਠਾਏ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਰਹਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਜਹਰ ਦੇਨਾ ਆਦਿ ਬਿਘਨ ਕੀਏ ਔ ਨਿੰਦਾ ਕਰੀ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਇਹੁ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੀਨੇ ਸੰਤ ਉਬਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਉਬਾਰ ਲੀਏ ਅਰਥਾਤ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਿਤਵੈ ਬੁਰਿਆਈ ਤਿਸਹੀ ਕਉ ਫਿਰਿ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂਕੀਬੁਰਿਆਈ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈਤਿਸੀ ਕੋ(ਫਿਰਿ)ਉਲਟ ਕਰ ਹਰੀ ਮਾਰਤਾਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਨਕਾ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ਹੋਆ ਨਿੰਦਕ ਭਾਗੇ ਹਾਰਿ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਆਪਹੀ ਕਰਤਾਰ ਸਹਾਈ ਹੋਆ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਹਾਰ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਸੇ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਭ੍ਰਮਤ ਭ੍ਰਮਤ ਊਹਾ ਹੀ ਮੂਏ ਬਾਹੁੜਿ ਗ੍ਰਿਹਿਨ ਮੰਝਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕ ਭ੍ਰਮਤੇ(ਊਹਾ) ਹੇਹਰ ਨਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਥੀਆ ਅਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਦਿਕ ਮਰਗਏ ਪੁਨਾ ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀ ਮੈ ਅਪਨੇ ਨਿਜ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਵਾ ਜੋਨੋ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਮੂਏ ਪੁਨਾ ਸਰੂਪ ਘਰਮੈਂ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਅਪਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੀਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ ਔ ਮੇਰਾਮੁਖ ਤੇਰੇ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦਾਗਾਵਤਾਹੈ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖ ਕਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਆਪ ਨੇ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਹਰਿ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਚਿਤਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਬ ਮੈਨੇ ਤੁਝ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਕੋ ਚਿਤਾਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕੀਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਸਗਲਾ ਰੋਗੁ ਬਿਦਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਆਪਨੇ ਹਮ ਦਾਸ ਪਾਪੀਓਂ ਸੇ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੀਏਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਹੰ ਰੋਗ ਹਮਾਰਾ ਦੂਰਕੀਹੈ॥

ਗੋਸਟਿ ਭਈ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਮਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਆਪਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਹਮਾਰੀ (ਗੋਸਟਿ) ਚਰਚਾ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਕੋ ਹਮਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਰਨ ਨਾਰਾਇਨ ਸੰਗੀ ਸਗਲੇ ਤਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਨਾਰਾਇਣ ਤੁਝ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਨੇ ਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ ਮਨ ਏਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਿਆ ॥

ਔਖਧੀ ਔ ਮੰਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਮੂਲ ਏਕ ਤੁਝ ਹੀ ਕੋ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਹੀ (ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ) ਨਿਸਚਾ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਰੇਨ ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਿਤ ਤੇਰੇਚਰਨੋਂਕੀ ਧੂੜੀ ਕੋ ਬਾਂਛਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਲਾਗੋ ਰਾਮ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਰਾਮ ਸਾਥ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਜਿਨਿ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਟਿਆ ਕੇਤੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੇਰਾਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾਸਹਾਈਭਯਾਹੈ ਜਿਨੋਂਨੇ ਦੁਖੋਂਕਾ (ਕੇਤੁ)ਘਰ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਬਿਰਥਾ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈ ॥

ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰਕੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ (ਬਿਰਥਾ) ਪੀੜ ਮਿਟਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਕੀਨੇ ਜਨਕਾ ਆਪਿ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਜਨਕਾ ਆਪ ਸਹਾਈ ਹੋਕਰ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਆ ਰਖਵਾਲਾ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੰਠ ਲਗਾਇਕਰ ਰਾਖਲੀਏਹੈਂ ਸੋ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ਭੀ ਰਾਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮਾਣੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮ ਨਿਰ ਭੈ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮਾਣਤੇਅਰਥਾਤਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥

ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਖਧੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਝ ਕਉ ਅਉਖਧ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਮੋਹਿ ਆਤੁਰ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਤੂੰ ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਆਤਰ ਅਰਥਾਤ ਅਤਿ ਦੀਨ ਨੇ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੁਝ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰੋ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਲੇਹੁ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਹਮਕੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੇਵੋਗੇ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਕਬੀ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਆਵੈਗੀ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਤੂੰ ਸਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂਆ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਹੈਂ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਆਰਾਧੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਠ ਪਹਰ ਮੈਂ ਅਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤੁਝ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥

ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਾਹਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ॥

ਹਮ ਤੇ ਕਿਛੂ ਨ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਾ ਕਸ਼ਟ ਹਾ ਕਸ਼ਟ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਕੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਵੋ ॥

ਅਗਨਿ ਕੁਟੰਬ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ॥ ਭਰਮ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰ ॥ ੧ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ ਆਦੀ ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਸੰਯੁਕਤਿ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਮ ਅਰਮੋਹਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਊਚ ਨੀਚ ਸੁਖ ਦੂਖ ॥ ਧ੍ਰਾਪਸਿ ਨਾਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਊਚ ਨੀਚਤਾ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਲਗਨੇ ਕਰਕੇ (ਧ੍ਰਾਪਸਿ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਮਨਿ ਬਾਸਨਾ ਰਚਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਵਿਸਯ ਰੂਪ (ਬਿਆਧਿ) ਰੋਗ (ਰਚਿ) ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਂਚ ਦੂਤ ਜੋ ਮਹਾਂ ਅਸਾਧ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਚੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੀਅ ਜਹਾਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਨੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜੀਅ ਔ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਆਦੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਝਕੋ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਮੀਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੧॥ ੧੯ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਰਾਖੈ ਜਨ ਕੀ ਆਪਿ ॥
ਤ੍ਰਿਣ ਤਾਰਣ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਦੂਖੁ ਨ ਸਕੈ ਬਿਆਪਿ ॥
ਵਹੁ ਠਾਕਰੁ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੈ ਔ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਕੋ ਨਿਧੀ ਭਾਵ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਾਪ ਤੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਵਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਭਜਹੁ ਗੁਪਾਲ ॥ ਆਨ ਸੰਜਮ ਕਿਛੁ
ਨ ਸੂਝੈ ਇਹ ਜਤਨ ਕਾਟਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਹੀ (ਭਜਹੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸੰਜਮਇਸਸਮੈਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪ ਜਤਨ ਕਰ ਕਲਯੁਗ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਵੋ ॥
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਦਇਆਲ ਪੂਰਨ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ਆਦ ਸੇ ਲੇਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਵਹੁ ਦਿਆਲ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੌ ਨਿਵਾਰ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥
ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਥੈ ਸਾਸਤ ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਬੇਦ ਔ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਂ ਛੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜਿਸਕੇ ਸਰੂਪਕਾਭਗਤਵੀਚਾਰਕਰਤੇਹੈਂਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤਿਸਕੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਈਏ ਤਬ ਅਗਜ਼ਾਨ ਅੰਧੇਰਾ ਬਿਨਸਜਾਤਾਹੈਔਰਮੁਕਤੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤੀਹੈ॥੩॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਧਾਰੁ ਜਨ ਕਾ ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ ਏਕ ॥
ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੀ (ਰਾਸਿ) ਸਚੀ ਪੂੰਜੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ॥
ਤਾਣੁ ਮਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਸਾਚਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਟੇਕ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥
ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮਾਣ ਔ (ਤਾਣੁ) ਬਲ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸਕੀ ਭੀ ਏਕ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਟੇਕ ਅਰਥਾਤ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਭੇਟੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥
ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਿਆ ਭ੍ਰਮਤਿਆ ਜਬ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤ ਜਨ ਮਿਲੇ ਤੌ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਯਾ ਹੈ ॥
ਆਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥
ਔਰ ਸੰਪੂਰਣ ਵਿਧੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੈਗੀ ਇਉਂ ਜਾਣ ਕਰ ਮੈਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਤਾਤੇ ਮੋਹਿ ਧਾਰੀ ਓਟ ਗੋਪਾਲ ॥ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਪੂਰਨ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਅਬ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਓਟ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ਤਬ ਮੇਰੇ ਸੰਪੂਰਣ (ਜੰਜਾਲ) ਅਨਰਥ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥
ਸੁਰਗ ਮਿਰਤ ਪਇਆਲ ਭੂਮੰਡਲ ਸਗਲ ਬਿਆਪੇ ਮਾਇ ॥
ਸ੍ਵਰਗ ਔ (ਮਿਰਤ) ਜਮ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔ (ਪਇਆਲ) ਪਤਾਲ (ਭੂਮੰਡਲ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਆਦੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਬਿਆਪਤੀ ਹੈ ॥
ਜੀਅ ਉਧਾਰਨ ਸਭ ਕੁਲ ਤਾਰਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੨ ॥
ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਕੋ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੌ ਏਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੌ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈਐ ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਤਿਸ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਗਾਈਐ ਤਬ ਸਰਬ (ਨਿਧਾਨਾ) ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਇ ਲੇਈਤਾ ਹੈ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁਆਮੀ ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ਜਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਵਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਸੇ ਕਰਹਿ ਪਰਾਲ ॥ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਸੇ ਜੰਜਾਲ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪਰਾਲੀ ਵਤ ਖਾਲੀ ਧੰਧੇ ਛੋਡ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜੰਜਾਲ ਅੰਤ ਕੋ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੈਂਗੇ ॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਹਿ ਤਿਨ ਸਿਉ ਹੀਤ ॥ ਜੋ ਬੈਰਾਈ ਸੇਈ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੈਂਗੇ ਤਿਨੋਂ ਸਾਥ (ਹੀਤ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦੀ ਹਰੀ ਮਾਰਗ ਕੇ ਵਿਘਨ-ਕਾਰੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਤ੍ਰ ਹੈਂ ਸੋਈ ਇਸਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਭਰੰਮਿ ਭੁਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ਗਵਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਜੀਵ ਭਰਮ ਕੇ ਬੀਚ ਪੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗਵਾਰੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਖੋਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਧਰਮੁ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਡੀਠਾ ॥ ਝੂਠ ਧੋਹ ਸਿਉ ਰਚਿਓ ਮੀਠਾ ॥

ਸਚ ਔ ਧਰਮ ਤੋਂ ਇਸਕੋ ਦੇਖਨਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਝੂਠ ਔਰ (ਧੋ) ਛਲਕੇ ਸਾਥ ਮੀਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਰਚ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਦਾਤਿ ਪਿਆਰੀ ਵਿਸਰਿਆ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ਮਰਣੁ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਦਾਤਿ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਅਰ ਦਾਤਾਰ ਵਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈਪੁਨਾ ਅਪਣੇ ਮਰਨੇ ਕੋ ਵਿਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾਹੈ॥੨॥

ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਕਉ ਉਠਿ ਰੋਵੈ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਗਲਾ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥

ਨਿਤ ਉਠ ਕਰ ਪਰਾਈ(ਵਸਤੁ) ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋਵਤਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੋ ਖੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥ ਪਾਪ ਕਰੈ ਤਾ ਪਛੋਤਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਵਨ ਜਾਣੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪਾਪੋਂਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਨੋ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਬੰਦਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਸਾਹਿਬੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨੁ ਗਰੀਬ ਤੇਰਾ(ਬੰਦਾ)ਦਾਸ ਹਾਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਮ੍ਰਥ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੈਹੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਿ ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਖਾਟਣ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੋਜਗਾਰੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ(ਮਸਕੀਨ)ਗਰੀਬ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਔ ਖਾਟਣੇ ਕੋ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੁਜਗਾਰ ਹੈ ॥

ਸੰਚਣ ਕਉ ਹਰਿ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤਾਕੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸੰਚਣ ਅਰਥਾਤ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਭੀ ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤਿਸਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਾਮ ਆਵੈ ਭਾਵ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ ॥ ਸਾਧ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੈ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ(ਅਪਾਰ) ਬੇਅੰਤ ਨਾਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨਕੇ ਸਾਧੂ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਅਤਿ ਮਸਕੀਨੀ ॥ ਸੰਤ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਚੀਨੀ ॥

ਅਤੀ (ਮਸਕੀਨੀ) ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਅਨੰਦੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ॥ ਸੁਖ ਸੰਤਨ ਕੇ ਬਿਨਸੀ ਚਿੰਦ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਇਸੀ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਉਨ ਕੀ ਸਰਬ ਚਿੰਤਾ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਹ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਹੋਵਹਿ ਇਕਤ੍ਰ ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ॥
ਜਹਾਂ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰੇਸਟ (ਸੰਤਨ) ਸੰਤ ਬਹੁਤੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਹਾਂ (ਨਾਦ) ਵਾਜਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਕਬਿਤ ਧ੍ਰੁਵਤ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਸਭਾ ਮਹਿ ਅਨਦ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਉਨ ਸੰਗੁ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਮੈਂ (ਬਿਸ੍ਰਾਮ) ਇਸਥਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਸੇ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਉਨ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੰਗ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਹੋਵੈਂ ਭਾਵ ਵਡੇ ਕਰਮ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੋਇਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਚਰਨ ਪਖਾਰਿ ਕਹਾਂ ਗੁਣ ਤਾਸ ॥
ਦੋਨੋਂ ਹੀਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂਕੋ ਧੋਇਕਰਕੇ (ਤਾਸ) ਤਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਹਜੂਰਿਂ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ ਸੰਤਾ ਧੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥
ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤਖ ਅਰਥਾਤ ਸਾਖਜਾਤ ਹੈ ਔ ਸੁਭਾਵ ਜਿਨਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਪਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕੀ ਧੂੜੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸੋ ਕਤ ਡਰੈ ਜਿ ਖਸਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰੈ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ(ਖਸਮੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੰਮਾਲੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰੈ ਸੋ ਕਿਉਂ ਡਰੈ ਵਾ ਕਥ ਡਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਮਆਦੀ ਭੈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ ॥

ਡਰਿ ਡਰਿ ਪਚੇ ਮਨਮੁਖ ਵੇਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨਮੁਖ ਵੀਚਾਰੇ ਡਰ ਡਰ ਕਰਕੇ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਪਚੇ) ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਰਖਜਕ ਗੁਰਦੇਵ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਮੂਰਤੀ ਸਫਲ ਔਰ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਵਾ ਉਜਲ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਕੀ ਰਾਸਿ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੋਵਤ ਪਰਗਾਸ ॥ ੧ ॥
ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਹੀ ਜਿਨੋਂ ਕੀ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ ॥ ਕੋਟਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥
ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਤੇ ਕੋਟ ਕਲੇਸ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਨਾਸੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਸੈ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਤਿਸੈ ਹੀ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੜ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਸਥਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤ ਜਿ ਸਾਚੇ ਭਾਣੇ ॥ ਜਮ ਕਾਲ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ ॥ ੩ ॥
ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਮ ਕਾਲ ਕੀ ਕਾਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਸਚਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ (ਦਰਬਾਰੁ)ਸਤਸੰਗ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਅਧਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸੰਤ ਰੇਣਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੪ ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਕਾ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਤੂ ਜਨ ਕੈ ਹੈ ਸੰਗਿ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਨਾਮੁ ਜਪਉ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਮੈਂ ਔ ਬਾਹਰ ਹਮ ਕੌ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ(ਸੰਗਿ) ਸਦਾ ਸਹਾਯਕ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਨਕੇ ਹਮ ਪਰ ਤੂੰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਿਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ(ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜਪੋਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ
ਕਰਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਾ ਮਸਲਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੌ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹੀ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਆਪ ਕੀ (ਮਸਲਤਿ) ਸਲਾਹ ਹਮਕੋ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥

ਪਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗਤਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਧਨੁ ਗੁਪਾਲ ਗੁਣ ਸਾਖੀ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੀ ਪਤ ਹੈ ਔਰ ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਗਤੀ ਹੈ ਅਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਹੀ ਤਿਨ ਕਾ ਧਨ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤੀ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜਾਤੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੫ ॥

ਜਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਇਹ ਬਿਧ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਸ਼ਰਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭਗਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਲਾਭ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਪਾਏ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਕੰਠ ਸਾਥ ਲਾਇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਜਲਨਿ ਨ ਦੀਨੇ ਕਿਨੈ ਨ ਦੁਤਰੁ ਭਾਖੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਲਨੇ ਨਹੀਂ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤਿਨਕੌ(ਦੁਤਰੁ)ਕਠੋਰ ਵਚਨ ਨਹੀਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥
ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਉਲਾਸੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਸੋ (ਉਲਾਸੁ) ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਖਿਓ ॥

ਵਹੁ ਜਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਖੀ ਸਰੂਪ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਨਿ ਬੂਝਿ ਅਪਨਾ ਕੀਓ ਨਾਨਕ ਭਗਤਨ ਕਾ ਅੰਕੁਰੁ ਰਾਖਿਓ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਜਾਨ ਬੂਝ ਕੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਹੀ ਹਰੀ ਨੇ (ਅੰਕੁਰੁ) ਪਖ ਵਾ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਕੁਰ ਵਾ ਵੰਸ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਹਜੂਰਿ ਦੂਰਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖੀਏ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਭੀ ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹਰੀ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਦੀਵ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਈਤ ਊਤ ਨਹੀ ਬੀਛੁੜੈ ਸੋ ਸੰਗੀ ਗਨੀਐ ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ
ਜੋ ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਸੋ ਅਲਪ ਸੁਖੁ ਭਨੀਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਬੀ ਵਿਛੜੇ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕਬੀ ਵਿਯੋਗ ਨ ਹੋਵੈ ਸਦਾ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਰਹੇ ਸੋਈ ਸਾਥੀ ਗਿਣੀਏ ਅਰਥਾਤ ਸੋਈ ਨਾਲ ਰਹਨੇ ਵਾਲਾ ਸਮਝੀਏ ਅਰੁ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਏਕ ਖਿਨਮੇਂ ਬਿਨਸ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਜਿਸ ਕਾ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਵਿਯੋਗ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਸੋ(ਅਲਪ)ਥੋੜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਵਾਲਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਅਪਿਆਉ ਦੇਇ ਕਛ ਊਨ ਨ ਹੋਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਅਪਿਆਉ) ਭੋਜਨ ਆਦੀ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਤਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੇ ਕਥੀ (ਊਨ) ਕਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਭਾਵ ਜਿਸਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਸਦਾ ਭਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਮਾਲਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸੰਮਾਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ ਊਚਾ ਜਾਕਾ ਰੂਪੁ ॥

ਅਛਲ ਔ ਅਛੇਦ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਵਡਾ ਉਚਾ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਜਨ ਅਚਰਜ ਆਨੂਪੁ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਅਨੂਪ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਤਿਸਕੇ (ਜਨ) ਦਾਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਜਪਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਹੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਸਾ ਮਤਿ ਦੇਹੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਜਿਤੁ ਤੁਮਹਿ ਅਰਾਧਾ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੋਈ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਅਰਾਧਨ ਕਰੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਰੇਨ ਪਗ ਸਾਧਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਸੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸੁਲਹੀ ਕਾ ਆਗਮਨ ਸੁਨ ਸਾਹਿਬ ਬੁਢੇ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤਸਰ ਜੀ ਸੇ ਤੀਨ ਕੋਸ ਥਡਾਲੀ ਮਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਊਹਾਂ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਸਾਹਿਬ ਜੀਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਯਾਹੈ ਤੀਨਬਰਸ ਤਹਾਂ ਰਹੇਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਬ ਉਪਦ੍ਰਵ ਮਿਟਗਿਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਪਰਥਾਇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਕਰ ਬੁਲਾਇ ਲੇਤੇ ਭਏ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਭੇਜੇ ਤਿਨਹਿ ਬੁਲਾਏ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਆਉ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਤੁਮ ਬਾਹਿਰ ਵਡਾਲੀ ਮੇਂ ਭੇਜੇ ਥੇ ਤਿਸੀ ਨੇ ਅਬ ਈਹਾਂ ਬੁਲਾਏ ਹੈਂ ਸੁਖ ਸਾਂਤੀ ਸਹਤ ਅਬ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤਸਰ ਮੈਂ ਆਵੋ ॥

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਕਮਾਉ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਔਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਅਚਲ ਰਾਜ ਕੋ ਕਮਾਵੋਗੇ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਘਰਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤ॥ਤੁਮਰੇ ਦੋਖੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੇ ਅਪਦਾਭਈ ਬਿਤੀਤ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਅੰਸ ਤੁਮ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੋ । ਤੁਮਾਰੇ ਦੋਖੀ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ(ਨਿਵਾਰੇ)ਦੂਰ ਕਰਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਅਪਦਾ ਭੀ ਬਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਨੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਨਾਸਨ ਭਾਜਨ ਥਾਕੇ ॥

ਕਰਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹਾਂ ਅਰ ਨਸਣਾ ਭਜਨਾ ਆਦਿ ਕਲੇਸ ਥਕਤ ਹੂਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ॥(ਨਸਨਾ) ਚੋਰੀ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਅਰ (ਭਜਨਾ) ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਦੌੜ ਜਾਣਾ ਦੋ ਪਦ ਕਰ ਅਤੀ ਚਲੇ ਫਿਰਤੇ ਥੇ ॥

ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਅਪਨੈ ਖਸਮਿ ਨਿਵਾਜੇ ॥ ੨ ॥

ਅਬ ਘਰਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਮੰਗਲ ਕੇ ਵਾਜੇ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਨੇ(ਖਸਮਿ)ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨੇ ਹਮ(ਨਿਵਾਜੇ)ਵਡਜਾਏਹਾਂ॥੨॥

ਅਸਥਿਰ ਰਹਹੁ ਡੋਲਹੁ ਮਤ ਕਬਹੂ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਅਧਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹੋ (ਮਤ) ਕਬੀ ਭੁਲਾਇਵਾਨ ਨ ਹੋਵੋ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਸਗਲ ਭੂ ਮੰਡਲ ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰ ॥ ੩ ॥

ਸੰਪੁਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ਔਰ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੇ ਜੀਅ ਤਿਨੈ ਹੀ ਫੇਰੇ ਆਪੇ ਭਇਆ ਸਹਾਈ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿਕ ਥੇ ਤਿਸਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਥੋਂ (ਫੇਰੇ) ਮੋੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹਮ ਜਿਸਕੇ ਜੀਵ ਹਾਂ ਤਿਸੀ ਨੇ ਮੋੜ ਲੀਏ ਹਾਂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸਹਾਈ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਅਚਰਜੁ ਕੀਆ ਕਰਨੈ ਹਾਰੈ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਸਚਰਜ ਕੀਆ ਹੈ ਹਮਕੋ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਦਈਹੈ ਵਾਤਿਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਗਜਾਸੀ ਪ੍ਰਤੀ ਅਨੰਦ ਕਰ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ਹੇਮੇਰੇਮਿਤ੍ਰਸੰਤਜਨਵਾ ਜਗਜਾਸੀਓ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦੋਖੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਅਪਦਾ ਤੁਮਾਰੀ ਬਿਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਤੁਮ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੇਜੇ ਥੇ ਤਿਸੀਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੁਮ ਬੁਲਾਏਹੋ ਗਿਆਨ ਸੁਖ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੋ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸੁਧ ਸਾਂਤੀ ਧੁਨ ਸੇ ਗੁਣ ਗਾਇਕਰ ਅਚਲ ਰਾਜ ਕਮਾਓ ॥ ਭਾਵ ਅਗਿੜ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੋ ਕਰਨੇਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਬ ਨਾ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਸ ਹੋਇਗਾ ਨਾ ਭਾਜੋਗੇ ਨਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਥਕਤ ਹੋਵੋਗੇ ਵਾ ਜੋ (ਨਾਸਨ) ਨਾਸਤਾ ਕਾ (ਭਾਜਨ)ਪਾਤ੍ਰ ਦੋਖ ਸੇ ਸੋ ਅਬ ਥਾਕੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਅਬ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਨਿਤ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦਕੇਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ(ਖਸਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੁਮ ਨਿਵਾਜੇਹੋ ਅਬ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਆਸ੍ਰਤ ਹੋਕਰ ਸਰੂਪਮੈਂਇਸਥਿਤਰਹੋ ਕਬੀ ਭੁਲਾਇਵਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰਬਾਰ ਮੈਮੁਖ ਉਜਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਤੁਮ ਜੀਵ ਕੀਏ ਹੁਏ ਥੇ ਤਿਸਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁਖ ਫੇਰੇ ਉਲਟਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਹਾਈ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਨਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੁਮਕੋ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕਰ ਦੀਆ ਭਾਵ ਜੀਵਕੋਈਸ੍ਵਰਸਾਥਅਭੇਦ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੬ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨਉ ਹਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ੍ਜਨੋਂ ਪਿਆਰਿਓ ਹਮਾਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕੇ ਬਚਨ (ਜੀਉ) ਚਿਤ ਲਾਇ ਕਰ ਸ੍ਵਨ ਕਰੋ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇਨਾਮਬਿਨਾ (ਕਾਹੂ) ਕਿਤੇ ਬੀ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰਿ॥ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਹਰਿ ਅਵਰਿ ਜੰਜਾਲ ਤੇਰੈ ਕਾਹੂ ਨ ਕਾਮ ਜੀਉ॥

ਜਿਨ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਰ ਔ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਰੂਪੀ ਹਰੀਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਔਰ ਜੰਜਾਲ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਦੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇਵਾ ਇਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਮੋਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਾ ਜੀਵਨ ਔ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜੋਗ ਹੈ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਜੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਨ ਲਾਈਐ ਹੀਤੁ ॥ ਜਾਕੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ
ਬੀਤੁ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਓਹੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਹੀਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਲਗਾਈਏ ਜਿਸਕਾ ਕੁਛ (ਬੀਤੁ) ਬਲ ਵਾ ਅਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਨਾਸੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੂ ਆਰਾਧ ਹਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਧ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਬੰਧਨ ਛੂਟੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਤਿਸੀਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹੋਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਬੰਧਨ ਛੂਟ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਗਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਨ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਚਰਨ ਅਵਰ ਆਸ ਕਛੁ ਪਟਲੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ (ਪਟਲੁ) ਪੜਦਾ ਰੂਪ ਆਸਾ ਗਿਆਨ ਕੋ ਕਾਢਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਾ ਕਰ ॥

ਸੋਈ ਕਰਤੁ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਤਪਾ ਸੋਈ
ਨਾਨਕ ਸਾਕਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨੯ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ (ਤਪਾ) ਤਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੨੯ ॥ ਵਈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਭਲੋਰੇ ਭਲੋਰੇ ਭਲੋ ਹਰਿ ਮੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀਕਰਕੇਸੰਤੋਂ ਸੇ ਹਰੀਕਾਮਾਂਗਣਾ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਖਹੁ ਪਸਾਰਿ ਨੈਨ ਸੁਨਹੁ ਸਾਧੂ ਕੇ ਬੈਨ ਪ੍ਰਾਨ
ਪਤਿ ਚਿਤਿ ਰਾਖੁ ਸਗਲ ਹੈ ਮਰਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ ਭਾਵ ਬਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੋ ਵਾ ਇਹ ਜੋ ਪਸਾਰਾ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਨੇ ਮਰਨਾ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੋਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸੁਣੋ ਔਰ (ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਰਾਖੋ ॥

ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਰਸ ਭੋਗ ਕਰਤ ਅਨੇਕੈ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰ ਦੇਖੁ ਸਗਲ
ਹੈ ਫੀਕੇ ਏਕੈ ਗੋਬਿਦ ਕੋ ਨਾਮੁ ਨੀਕੋ ਕਹਤ ਹੈ ਸਾਧ ਜਨ ॥

ਇਹ ਜੋ ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਆਦੀ ਰਸੋਂ ਸਾਥ ਅਨੇਕ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਜੀਵ ਭੋਗਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਫੀਕੇ ਦੇਖ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਜਾਪ ਹੀ (ਨੀਕੋ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਪ ਨ ਥਾਪਿਓ ਹਰਿ ਜਪੁ ਨ ਨਿਮਖ ਜਾਪਿਓ
ਅਰਥੁ ਦ੍ਰਬੁ ਦੇਖੁ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਚਲਨਾ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਤਨ ਔ ਧਨ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨਾ (ਥਾਪਿਓ) ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ (ਦ੍ਰਬੁ) ਧਨ ਅਪਨੇ (ਅਰਥੁ)ਸੁਆਰਥ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਸੰਚਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਮੈਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੋ ਰੇ ਕਰਮੁ ਭਲਾ ਤਿਨਿ ਓਟਿ ਗਹੀ ਸੰਤ ਪਲਾ
ਤਿਨ ਨਾਹੀ ਰੇ ਜਮ ਸੰਤਾਵੈ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕਾ ਭਲਾ ਕਰਮ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਪੱਲਾ ਪਕੜ ਕਰ ਓਟ ਗਹੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਜਮ ਨਹੀਂ ਸੰਤਾਵੈਗਾ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਜਾਇਗਾ ॥

ਪਾਇਓ ਰੇ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨੁ
ਏਕੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਗਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਰਮ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਘਰ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੰਕਾਰ ਮਿਟਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਕਾ ਲਗਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੭ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਹਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਹੀ ਮਨ ਤਨ ਥਾਲੀ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਕਲਿ) ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਵਾ ਕਲਪਨਾ ਔਰ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਅਸਮਤਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਅਭਿਨਿਵੇਸ ਪਾਂਚੋਂ ਕਲੇਸ ਲੋਭਮੋਹਰੂਪ(ਮਹਾ) ਵਡੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰੇਗਾ ਵਾ ਅਨੇਕ ਜਨ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਦਿਨਸੁਰੈਨਿ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਦਿਨ ਔ ਰਾਤ੍ਰੀ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜੀਵ ਚਿਤਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਨਿਸੰਗ ਹੋਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਿਧੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਨ ਨਾਨਕ ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਸਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਪੰਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਪਾਇ ਕਰ ਸੋਈ(ਮੰਗਲ) ਉਤਸਾਹ ਔ ਸੁਖ ਯੁਕਤਿ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਸਧਾਰੇ) ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੯ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਥਚਨੋਂ ਸੇ ਅਪਨੀ ਲਾਭ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਤੀਨੋਂ ਕਾਲਮੇਂਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸ ਸਮਾਲਤਾ ਹੂਆ ਸੁਖੋਂਕੋਪਾਵਤਾਹੂੰ॥

ਇਹ ਲੋਕਿ ਪਰਲੋਕਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜਤ ਕਤ ਮੋਹਿ ਰਖਵਾਲੇ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੰਗੀ ਹੋਗਾ ਅਰਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂਮੈਂਮੇਰੇ ਕੋ ਰਖਵਾਲੇ ਵਤ ਸਹਾਈ ਹੋਗਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲੇ ॥ ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੂਬੈ
ਤਸਕਰੁ ਨਹੀ ਲੇਵੈ ਭਾਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਚਨਹਮਾਰੇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥਹੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਕੋ ਜਲ ਡੁਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਲੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ਔਰ(ਭਾਹਿ)ਅਗਨੀ ਤਿਸਕੋ ਜਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ।ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਅੰਧੁਲੇ ਕਉ ਟਿਕ ਮਾਤ ਦੂਧੁ ਜੈਸੇ ਬਾਲੇ ॥

ਜੈਸੇ ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨ ਹੈ ਔਰ ਅੰਧਲੇ ਕੋ (ਟਿਕ) ਸੋਟੀ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਬਾਲਕ ਕੋ ਮਾਤਾ ਕਾ ਦੂਧ ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਬੋਹਿਥੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾਲੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਿਰਪਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬਹਮਨੇਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਿਦੈ ਸਿੰਚਾਈ ॥

ਜਬ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਆਲ ਹੂਏਤਬ ਸਤਗੁਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਤੋ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਸਿਖਜਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਿੰਚੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਵ ਨਿਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਹਰਿ ਲਾਗਿ ਰਹੀ ਜਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਔ ਰਿਧੀਆਂ ਅਰੁ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਧੀਆਂ ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਨ ਕਉ ਅਨਦੁ ਸਗਲ ਹੀ ਜਾਈ ॥
ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਾਹਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਤਨ ਕਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਰਬ (ਜਾਈ) ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ (ਗ੍ਰਿਹ) ਘਰ ਮੈਂ ਔਰ ਬਾਹਰ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਰਖਕੁ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵਤਿਸਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਵਹੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦਰਹਿਤੇ ਹੈਂ॥੧ ॥

ਤਾਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ ਜਾਕੈ ਅੰਗਿ ਗੁਸਾਈ ॥

ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਸੋ ਭੈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ(ਅੰਗਿ) ਪਖ ਮੈਂ (ਗੁਸਾਈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ॥

ਜਮਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੈ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਜਮਕੀ ਸਾਸਨਾ ਕਾ ਭੈ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦਰਬਵੰਤੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬੈ ਭੂਮਵੰਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਜੈਸੇ ਧਨਵੰਤ ਧਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਗਰਬੈ)ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਭਾਵ ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਜਮੀਨ ਕਰਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜਾ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਰਾਜ ਹਮਰਾ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਟੇਕ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬ ਰਾਜ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਟੇਕ ਹੈਅਰਥਾਤਆਸਰਾਹੈ॥

ਜੇ ਕੋਊ ਅਪਨੀ ਓਟ ਸਮ੍ਹਾਰੈ ॥
ਜੈਸਾ ਬਿਤੁ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ਵਰਤੈ ਅਪੁਨਾ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਆਸਰੇ ਆਏ ਕੋ ਸੰਮਾਲਤਾ ਹੈ ਕਿ ਏਹ ਪੁਰਸ ਮੇਰੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਜੈਸਾ ਉਨਕਾ(ਬਿਤੁ)ਬਲਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਕਰ ਉਸਕੀਰਖਜਾ ਮੈਂ(ਵਰਤੈ)ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਰਖਜਾ ਮੈ ਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਅਪਨਾ ਬਲਹਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਰਣ ਆਏ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੋ ਕਰੇਗਾ ॥

ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਭਏ ਇਕ ਆਸਰ ਸਰਣਿ ਸਰਣਿ ਕਰਿ ਆਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਨ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਆਦੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੂਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗੋ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੋ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਸੂਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਸੂਰਮਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਜਿਣੈ ਸਗਲ ਵਸਿ ਤਾਕੈ ਜਾਕਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ(ਆਤਮ)ਮਨ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋਕ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤਿਸਕੇ ਵਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰ (ਪੂਰਾ) ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ੍ਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕੋ ਜੀਤਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਠਾਕੁਰੁ ਗਾਈਐ ਆਤਮ ਰੰਗਿ ॥ ਸਰਣੀ ਪਾਵਨ ਨਾਮ
ਧਿਆਵਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਨ ਸੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੌ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ਮਨ ਕੌ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਪਾਵਣੇ ਸੇ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਸਾਥ ਸਮਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ ਵਸਹਿ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸੰਗਿ ਪੁਨੀਤਾ ਦੇਹੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂਕੇ ਚਰਨ ਜਬ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਵਸੇ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਦੇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਏਹੀ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ਦੀਜੀਏ ਹਮ ਕੋ ਇਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਤਨ ਕਰੈ ਮਾਨੁਖ ਭਹਕਾਵੈ ਓਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਜਤਨਕਰਕੈ ਔਰ ਮਾਨੁਖੋਂਕੋ (ਭਹਕਾਵੈ)ਭ੍ਰਮਾਵਤਾਹੈ ਅਰਥਾਤਛਲਤਾਹੈ । ਪਰੰਤੂ ਵੁਹ ਕਰਤਬ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥

ਪਾਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਮੂਕਰਿ ਪਾਵੈ ਭੇਖ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਬਾਣੋਂ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਫਕੀਰੋਂ ਕੇ ਭੇਖ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਕਰ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਮੁਕਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ ਤੁਮਹਿ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਿ ॥ ਉਤ ਤਾਕੈ ਉਤਤੇ ਉਤ ਪੇਖੈ ਆਵੈ ਲੋਭੀ ਫੇਰਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਸਰਬ ਕੇ ਅਤੀ ਨਿਕਟ ਰੂਪ ਕੋ ਇਹ ਜੀਵ ਦੂਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਉਧਰ ਵਿਸਅਹੁ ਵਾ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਲੋਭ ਕੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੁਆ ਇਧਰ ਉਧਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਇਹੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਔਰ ਕੀ ਵਸਤੂ ਕੋ ਉਠਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਤੂਟੈ ਨਾਹੀ ਮਨ ਭਰਮਾ ਤਬ ਲਗੁ ਮੁਕਤੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਲਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਤੂਟੈ ਨਹੀਂ ਤਬਲਗਕੋਈ ਮੁਕਤੀਨਹੀਂਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੋ ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਸੰਤ ਭਗਤ ਉਤਮਦਾਸਹੈ॥੨॥੫॥੩੬॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਹੈ ਅਪੁਨੈ ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮਾ ॥

ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੌ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਤਾਕਾ ਜੁਗ ਮਹਿ ਧਰਮਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ ਇਸ ਜੁਗ ਮੈਂ ਏਹੀ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਵਣਾ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਪਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨ ਕਉ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸੋਭ॥ਨਾਮੋ ਗਤਿ ਨਾਮੋ ਪਤਿ ਜਨ ਕੀ ਮਾਨੈ ਜੋ ਜੋ ਹੋਗ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਗਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਧਨੁ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਪਾਲੈ ਸੋਈ ਪੂਰਾ ਸਾਹਾ ॥

ਨਾਥ ਧਨ ਜਿਸ ਸੰਤ ਜਨ ਕੇ ਪਲੇ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਸਾਹ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਉਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਆਧਾਰਾ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਲਾਹਾ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੩੭ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਦਰਸ ਪੇਖੇ ਮਾਥੈ ਪਰਉ ਰਵਾਲ ॥

ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਰਵਾਲ) ਧੂੜੀ ਪੜੈ ਤਬ ਮਸਤਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਸਿ ਰਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਮੋਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਹੁ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਤਉ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ
ਬੇਅੰਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਹੋਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮ ਤੋ ਦਿਆਲ ਹੋਕਰ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਰਾਖਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਔ (ਸੁਘਰ) ਚਤਰ ਬਿਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਤੁਮਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਰਸਾਲ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ (ਰਸਾਲ) ਰਸੋਂ ਕਾ ਘਰ ਤੁਮਾਰੇ ਵੇਦ ਰੂਪ ਬਚਨ ਪਰਮ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਚਰਣ ਸਬਦੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਬਾਂਧਿਓ ਪਾਲ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਪੱਲੇ ਬਾਂਧ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਮਨ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੮ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਖਲਾਵੈ ਭੋਜਨ ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਖੇਲਾਵੈ ॥

ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਉਕਤਿ) ਬਾਣੀ ਭਾਵ ਹੁਕਮਸੇ ਭੋਜਨ ਖੁਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੀ(ਉਕਤਿ)ਬਾਣੀਕਰਹੀਚੇਸਟਾਕਰਾਵਤਾਹੈਂ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਭੋਗ ਰਸ ਦੇਵੈ ਮਨ ਹੀ ਨਾਲਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਸਿਧਠਾਨ ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ ਮਨਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਪਿਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ॥
ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਮਹਤਾਰੀ ਬਾਰਿਕ ਕਉ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਹਮਾਰੇ ਆਪ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੋ। ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਬਾਲਕ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਾਖਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਦੇਵਾ ॥

ਹੇ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਨਾਇਕ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਸਦਾ ਹੀ(ਸਲਾਮਤਿ) ਇਸਥਿਤ ਅਰਥਾਤ ਅਬਿਨਾਸੀ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੋ ॥

ਈਤ ਊਤ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਤੁਮਹੀ ਮਿਲੈ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਲੋਕ ਔ(ਊਤ)ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਤਹਾਂ ਭਾਵ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੇਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਹੀ ਦ੍ਰਿਸ੍ ਆਵਤੇ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਆਪ ਪਾਸੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਹੀ ਦਾਨ ਮਿਲੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੯ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਦਮੋਦਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ ॥

ਜਬ ਐਸੇ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਆਲ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਮਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਸੇ ਵਿਕਾਰਸਭੀਜਲਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਤਨੁ ਜੀਅਰਾ ਇਨ ਊਪਰਿ ਲੈ ਬਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜ ਔ ਮਾਲ ਜੋਬਨ ਤਨ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤਿ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਪਰ ਲੈਕਰ ਸਭ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਤ ਕਾਰੇ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸਹਿਤ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਮਨ ਤਨਸੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨ (ਸਹਜ ਸੁਖ)ਆਤਮ ਸੁਖਔਰਅਨੰਦਮੰਗਲ ਸਹਿਤ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਧੰਨਿ ਸੁਥਾਨੁ ਧੰਨਿ ਓਇ ਭਵਨਾ ਜਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਬਸਾਰੇ ॥

ਸੋ ਅਸਥਾਨ ਭੀ ਧੰਨਜ ਔਰ ਵੁਹ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀ ਧੰਨਜ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇਂ ਸੰਤ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੪੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਐਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੪੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨੀ ਲਾਭ ਦਿਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛਡਾਇ ਲੀਓ ਮਹਾ ਬਲੀ ਤੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨਿ ਪਰਾਤਿ ॥

ਮਹਾਂਬਲੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮਨ ਮੰਤਾ ਬਿਨਸਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਿ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਬੀ ਬਿਨਸਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਕਹੀਂ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਕੀਰਤਨ ਕਉ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ਗਾਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਅਪਨੀ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਦਾਤ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਜਾਪ ਸੇ ਹਮਾਰੀ (ਗਾਤਿ)ਕਲਿਆਣ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਖੀ ਪਾਤਿ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਸਦਾ ਰਾਖ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਹਮ ਨੇ ਚਰਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮਨੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤਿ ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੪੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਕੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਪਰਹਰਨਾ ਲੋਭੁ ਝੂਠ ਨਿੰਦ ਇਵਹੀ ਕਰਤ ਗੁਦਾਰੀ ॥

ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਧਨ ਬਲ ਛਲ ਚੋਰੀ ਕਰ (ਪਰਹਰਨਾ) ਖੋਸ ਲੈਣਾਂ ਔਰ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਔਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਆਦੀ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਕਤੋਂ ਨੇ ਆਯੂ ਅਪਣੀ (ਗੁਦਾਰੀ) ਬਿਤਾਈ ਹੈ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਸ ਮਿਥਿਆ ਮੀਠੀ ਇਹ ਟੇਕ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਤ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਮੀਠੀ ਜਾਨ ਕਰ ਇਨਹੀਂ ਕੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਸਾਧਾਰੀ) ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਵਰਦਾ ਜਾਇ ਬ੍ਰਿਥਾਰੀ ॥ ਜੈਸੇ ਕਾਗਦ ਕੇ ਭਾਰ ਮੂਸਾ ਟੂਕਿ ਗਵਾਵਤ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਾਵਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ (ਆਵਰਦਾ) ਆਰਬਲਾ ਭਜਨ ਬਿਨਾਂ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਾਗਤੋਂ ਕੇ ਭਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

(ਮੂਸਾ) ਚੂਹਾ ਟੁਕ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਗਾਵਾਰੀ)ਮੂਰਖ ਕੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਟੁਕੇ ਹੋਏ ਕਾਗਜੋਂ ਕਰ ਚੂਹੇ ਕਾ ਪੇਟ ਨਹੀਂ ਭਰਤਾ ਤੈਸੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਾਕਤੋਂ ਕੋ ਲਾਭ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਇਹ ਬੰਧਨ ਛੁਟਕਾਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਨ ਬੰਧਨੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਬੂਡਤ ਅੰਧ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਾਢਤ ਸਾਧ ਜਨਾ ਸੰਗਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਡੂਬਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਸਾਧਜਨੋਂਕੀ ਸੰਗਤ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾਢ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧॥੪੨॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਣਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖਿਯਕ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਸੀਤਲ ਤਨੁ ਮਨੁ ਛਾਤੀ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਤਨ ਮਨ ਸੰਯੁਗਤਿ ਛਾਤੀ ਸੀਤਲ ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਤਨ ਮਨ ਮੈਂ ਅਤੀ ਸੀਤਲਤਾ ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਰੂਪ ਰੰਗ ਸੁਖ ਧਨੁ ਜੀਅ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੋਰੈ ਜਾਤੀ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪ ਔਰ ਬਿਹਾਰਕ(ਰੰਗ)ਅਨੰਦ ॥ ਪੁਨਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਔ ਧਨ ॥ ਪੁਨਾ (ਜੀਅ ਕਾ) ਅਵਜੀਵਕਾ ਗੁਜਾਰਾ ਅਰ ਜਾਤੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੋ ਸ੍ਰਬ ਰੂਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨਿ ਮਾਤੀ॥ਰੰਗ ਰੰਗੀਰਾਮ ਅਪਨੈ ਕੈਚਰਨਕਮਲਨਿਧਿਥਾਤੀ॥ਰਹਾਉ॥

ਹਮਾਰੀ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਜੋ ਰਸੋਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਮਾਤੀ) ਮਸਤ ਭਈ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਰਾਮ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋ ਨਿਧੋਂ ਕੀ (ਥਾਤੀ) ਥੈਲੀ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਹੀ ਰਖਿ ਲੀਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭਾਤੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੈਂ ਦਾਸ ਥਾ ਤਿਸੀਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਭ (ਭਾਤੀ) ਤਰਾਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਵਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮੇਲਿ ਲੀਓ ਆਪੇ ਸੁਖ ਦਾਤੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਾਖੀ ਪਾਤੀ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰਸੇਹਮਾਰੀ(ਪਾਤੀ) ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੪੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਤ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਤੁਝਤੇ ਨਿਵਰਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥

(ਦੂਤ) ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਾ ਦੂਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦੂਤ ਔ (ਦੁਸਮਨ) ਸੱਤ੍ਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਤੁਝਤੇ (ਨਿਵਰਹਿ) ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤਿ ਦੁਖਾਏ ਓਹੁ ਤਤਕਾਲ ਤੁਮ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਦੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਨੇ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਮਾਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ ਓਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥ ਮੁਰਾਰਿ ਸਹਾਇ
ਹੋਹੁ ਦਾਸ ਕਉ ਕਰੁ ਗਹਿ ਉਧਰਹੁ ਮੀਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਤੁਮਾਰੀ ਤਰਫ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਆਪਕਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਮਿਤ੍ਰਮੈਂਦਾਸਕੋ ਸਹਾਇਕ ਹੋਕਰ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਉਧਾਰੋ ॥

ਸੁਣੀ ਬੇਨਤੀ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਰੈ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਿ ਆਪਿ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਆਪਨੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਜਬ ਸੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬਤੇ ਹੀ ਮੇਰਾ (ਖਸਮਾਨਾ) ਪਖਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਭਏ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂਔਰ ਦੁਖ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥੨ ॥ ੧੩ ॥ ੪੪ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਭਗਤੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ ਕੀਨੋ ਬਲੁ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਕਰੁ ਧਾਰਿਓ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ੋਂ ਮੇਂ ਅਪਨਾ ਬਲ ਕੀਆ ਹੁਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਜਿਸਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਾਥ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖ੍ ਅਵਲੋਕਨੁ ਕੀਨੋ ਦਾਸ ਕਾ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰਿਓ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਜਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀਦੁਖ(ਬਿਦਾਰਿਓ) ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ ॥ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਅਵਗੁਣ
ਸਭਿ ਮੇਟੇ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਬਖਸੰਦ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਹਰਿਕੇ (ਜਨ) ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਦੁਖੋਂ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਾਖੇਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਪਨੇ ਕੰਠ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਵਗੁਣ ਮਿਟਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮਾਗਹਿ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਵੈ ॥

ਵੁਹ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਠਾਕਰ ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕੀ ਸਰਥ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਬੋਲੈ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸਚੁ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੪੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਦਾਸ ਜੋ ਮੁਖ ਤੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੪੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਉਖੀ ਘੜੀ ਨ ਦੇਖਣ ਦੇਈ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਔਖੀ ਘੜੀ ਭਾਵ ਕਸਟ ਕਾ ਸਮਾਂ ਦੇਖਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦ ਸਮਾਲਤਾ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਰਹਿਓ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ ॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਧੰਨੁ ਹਮਾਰਾ ਮੀਤੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਦ ਅੰਤ ਮਧ ਭਾਵ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਵਰਤਮਾਨ ਤੀਨੋਕਾਲਮੈਂ ਸਹਾਈ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਮਿਤਰ ਧੰਨਜ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਬਿਲਾਸ ਭਏ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਚਰਜ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ ॥

ਐਸੇ ਅਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਔਰ ਅਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਆਦੀਅੰਤਸਕਰਣਪਰਮ(ਬਿਲਾਸ) ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿ ਆਨਦ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹਮ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੪੬ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਿਸ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸੋਈ ਗਨਹੁ ਅਭਾਗਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਿਅ ਰੂਪ ਜਿਸ ਜਨ ਕੋ ਤੂੰ ਵਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਕੋ ਹਮ ਅਭਾਗ ਗਿਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਰਾਗਿਓ ਅਮਿਅ ਸਰੋਵਰ ਪਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਜਿਸ ਜਨ ਕਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਮਨ ਰੰਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ (ਪਾਗਾ) ਖਚਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਜਾਗਾ ॥ ਆਲਸੁ ਛੀਜਿ ਗਇਆ
ਸਭੁ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਆਲਸਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਨਾਰਾਇਣ ਸਗਲ ਘਟਾ ਮਹਿ ਤਾਗਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹਮ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ (ਤਾਗਾ) ਇਸਥਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਉਦਕੁ ਪੀਵਤ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਆਗੇ ਸਭਿ ਅਨੁਰਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਉਦਕੁ) ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ (ਅਨੁਰਾਗਾ) ਪ੍ਰੇਮ ਤਿਆਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੪੭ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਨਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਮ ॥ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਲਜਾਰਾਖੀ ਰਾਮ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਰਬ (ਕਾਮ) ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਸਮੇਂਮੈਂਮਹਾਵਿਸਰੂਪਵਿਸਿਅਹੁ ਤੇ ਤਿਨਕੀ ਰਾਮ ਨੇ ਲਜਾ ਰਾਖ ਲਈ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਮ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਜਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਕਾ ਧਾਮ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਔ ਵਈਕੁੰਠ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਧਾਮ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਥਾਤੀ ਕੋਟਿ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹੀ ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂਕੋ ਥੈਲੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਕਰੋੜੋਂ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਰਾਮ ਹੁਆਹੈ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਦਮੋਦਰ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੪੭ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਹਰਿ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਆਦੀ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂਤਿਨੋਂਪਰ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਵਾ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਕੋ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥ ੪੮ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਾਂਗਉ ਰਾਮ ਤੇ ਇਕਦਾਨੁ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਸਿਮਰਉ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮੁ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਏਕ ਆਪ ਤੇਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ॥ ਜਿਸਤੇ ਸੰਪੂਰਨਮਨੋਰਥਪੂਰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰੂੰ ॥

ਚਰਨ ਤੁਮਾਰੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸਹਿ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਵਉ ॥

ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੈ ਮੇਂ ਵਾਸ ਕਰੈਂ ਵਾ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੰਗ ਮੈਂ ਪਾਵੋਂ ॥

ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਮਨੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ॥

ਜਿਸਤੇ ਸੋਗ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨ ਵਿਆਪੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਆਠ ਪਹਰ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰਸਤਿਬਿਵਸਥਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਧ੍ਯੰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਣ ॥

ਹੇ ਹਰੀ (ਸ੍ਰਸਤਿ)ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਮਧ੍ਯੰ) ਬੀਚ ਦੀ ਔਰ (੩) ਔਰ ਸਮੇਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਪਨਾ ਕਰੂੰ । ਵਾ (ਮਧ੍ਯੰਤ) ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇਰਾ ਜਾਪ ਕਰੂੰ ਵਾ(ਸ੍ਰਸਤਿ) ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਅਰ (ਮਧ) ਜੁਬਾ ਅਰ ਅੰਤ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਜਾਪ ਕਰਾਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਲਗਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮ ਨ ਛਾਪਣ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਤੋ ਫੇਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨਾ (ਛਾਪਣ) ਛਪਤੇ ਭਾਵ ਮਰਤੇ ਹੈਂ । ਵਾ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਰੰਗ ਲਗਾ ਰਹੇ ਮੈਂ ਫੇਰ ਜਨਮਾ ਅਰ ਮਰਾ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੯ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਂਗਉ ਰਾਮ ਤੇ ਸਭਿ ਥੋਕ ॥

ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਜਾਚਤ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮੋਖ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੁਝਤੇ ਹੀ ਸਰਬ (ਥੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਮਾਨੁਖ ਸੇ ਮਾਂਗਣੇ ਤੇ (ਸ੍ਰਮੁ) ਕਸ਼ਟ ਪਾਈਤਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਸਿਮਰੇ ਤੇ ਮੋਖ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਘੋਖੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਹਿ ਘੋਖ ॥

ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਂ ਔ ਪੁਰਾਨ(ਘੋਖ)ਖੋਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਭੀ ਮਹਾਤਮਾਜਨਇਹੀ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਦੋਵੈ ਸੁਹੇਲੇ ਲੋਕ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧॥

ਆਨ ਅਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ ਹੈ ਜੇਤੇ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਫੋਕ ॥

ਔਰ ਜੋ (ਅਚਾਰ) ਕਰਮ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ (ਫੋਕ) ਫੋਗ ਵਤ ਖਾਲੀ ਭਾਵ ਬਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਾਟੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਬਿਨਸੇ ਸੋਕ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੫੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਭੈ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ੋਕ ਬਿਨਸੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੫੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ॥ ਮਹਾ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪੂਰਨ ਧਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਮਹਾਂ ਸੰਤੋਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਕਲੋਲ ਬੁਝਹਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ (ਕਲੋਲ) ਤਰੰਗ ਜੋ ਬਡੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਤਬ ਬੁਝ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹੇ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਦਾਸ ਕੀ ਘਾਲ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇਅਪਨਾਨਾਮਮੇਰੇਕੋਦੇਵੋ ਜਿਸਕੋਜਪਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜੀਵਣਾ ਕਰੂੰ ਔਰ ਜਿਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੈਦਾਸ ਕੀ(ਘਾਲ)ਸੇਵਾਪੂਰਨਹੋਵੈ॥੧॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਰਾਜ ਸੂਖ ਰਸ ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਕੀਰਤਨੁ ਜਪਿ ਨਾਮ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਰਾਜ ਸੁਖ ਕਾ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਔ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮਅਰ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸਕੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤੇ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ (ਧੁਰਿ)ਆਦੋਂ ਹੀ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆਹੈਨਾਮਜਾਪਸੇਤਿਸਵਡਿਭਾਗੀ ਕੇ ਸਰਬ ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੫੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਜਨ ਕੀ ਕੀਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਾਰ ॥

ਨਿੰਦਕ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਨਿ ਮੂਲੇ ਊਡਿ ਗਏ ਬੇਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜਨ ਕੀ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਹੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਨਿੰਦਕ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ ਟਿਕਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰ ਭੀ ਉਡ ਗਏ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਸੁਆਮੀ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀਤੇ ਕੋਈ ਸਤ੍ਰੂ ਮੇਰੇਸਾਥਪਹੁੰਚਨਹਾਰਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਰਹਿ ਅਵਗਿਆ ਜਨ ਕੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਤ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਛਾਰ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਨਹਾਰੁ ਰਖਵਾਲਾ ਹੋਆ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਕਰਨਹਾਰ ਮੇਰਾ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਨਿੰਦਕ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰ ਕਰ ਕਾਢ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵਸੇਅਪਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਤੂੰ ਹੀ ਰਖਜਕ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੫੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥ ਪੜਤਾਲ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੜਤਾਲ ਛੰਦ ਕੀ ਚਾਲ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਜਾਚਨਾ ਰੂਪ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੁਆ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋਨਾਮਦਾਨਦੀਜੀਏ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢਿ ਲੇਵਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰੋ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਤੇ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਕਾਢ ਲੇਵੋ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਿ ਅੰਧ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧ ਅਨਿਕ ਦੋਖਾ ਤਨਿ ਛਾਦਿ ਪੂਰੇ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਅੰਧਾ ਹੂਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ (ਪੂਰੇ) ਪੂਰਨ ਦੋਸੋਂ ਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਥੋੜੇ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਅਤਯੰਤ ਦੋਸੋਂ ਕਰਕੇ ਤਨ ਇਸਕਾ ਅਛਾਦਨ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਆਨ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਾਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸੂਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਇਸਕੀ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪੁ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਸਰਣ ਸੂਰੇ ਹੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਕੋ ਦੁਸਮਨੋਂ ਕੋ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ ਸੋ ਸਰਣ ਸੂਰਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤਾਰਣਾ ਬੇਦ ਉਚਾਰ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਪਾਇਓ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਔ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਸਰਬ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰੇ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਵੇਦ ਨੇ (ਉਚਾਰ) ਕਹਿਕੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣਹ ਸੁਖ ਸਾਗਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰਤਨਾਗਰਾ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਨਾਨਕ ਗਾਇਓ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੩॥

ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਔ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ (ਰਤਨਾਗਰਾ) ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪਕੋ ਵੇਦੋਂ ਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਨਿਤ ਸੁਖੁ ਸਿਮਰਨੋ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਦਾ ਲੀਜੈ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਦੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਤ ਸੁਖਕੇ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨਹੈਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਿਸ ਤੇ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਸਦਾ (ਲੀਜੈ) ਲਈਏ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਮਿਟਹਿ ਕਮਾਣੇ ਪਾਪ ਚਿਰਾਣੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਮੁਆ ਜੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਚਿਰੰਕਾਲ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ (ਮੁਆ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੂਆ ਜੀਵ ਜੀਵ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵਜੀਵਤੇਈਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਬਿਸਰੰਤ ਹਰਿ ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਏਹੁ ਮਹਾਂਤ ਕਹੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਤੁਝ ਸੇ ਵਿਸਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਇਹੀਇਸਕੋਵਡਾ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਹੈ ਐਸੇ ਆਪਕੇ ਸੰਤ (ਮਹਾਂਤ) ਮਹਾਤਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸ ਰਮਣ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਏਹੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਾਗ ਵੰਤੁ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਕੇ (ਰਮਣ) ਉਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਕੇ ਪਿਆਸਵੰਤ ਹੋਣਾ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਕੋਈ ਭਾਗੋਂ-ਵਾਲਾ ਹੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਕਿਸੀ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਸਰਣ ਆਇਓਂ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ (ਅਕਥ)ਅਕਹ ਔ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮਹੀ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਸਰਬ (ਪੂਰਨ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬੰਦਨਾ ਹਰਿ ਬੰਦਨਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਬੰਦਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਦੇਵਾ ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਮਿਟੇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕਉ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਅਪਰਾਧ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਰਾਪੈ ॥ ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ (ਰਾਪੈ) ਰੰਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਸੋਗ ਕੀ ਅਗਨੀ ਵਿਆਪਤੀ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥

ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੇ ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਰੰਗੇ ॥ ੩ ॥

ਔ ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਨਾਮ (ਰੰਗੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਪਰ ਧਨ ਦੋਖ ਕਿਛੁ ਪਾਪ ਨ ਫੇੜੇ ॥ ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੇ ॥ ੪ ॥

(ਪਰ ਧਨ) ਚੁਰਾਵਣ ਆਦੀ ਦੋਸ਼ ਔਰ ਭੀ (ਕਿਛੁ) ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਹੀਂ (ਫੇੜੇ) ਕਰੇ ਹੈਂ ਜਮ ਜੰਦਾਰ ਰੂਪ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ੫॥ ੧ ॥ ੫੫ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਬੁਝਾਈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂਕੀ ਸਰਣਾਈ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਉਧਰੇ) ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੫੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਭੋਜਨ ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਰ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜੀਵਨਾ ॥ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੀਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਇਹੀ ਬਸਤ੍ਰ (ਓਢਾਏ) ਪਹਰਾਏ ਹੈਂ ਜੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੨ ॥

ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸੁ ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹਸਤੀ ਔ ਰਥ (ਅਸ) ਘੋੜੇ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਰਿਦੇ ਮੇਂ (ਨਿਹਾਰੀ) ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਇਆ ॥ ਹਰਿ ਸੁਖ
ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸਿ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਹਰੀਕੇਦਾਸੋਂਨੇਸੁਖੋਂ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਜੀਅ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਜਿਨਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋਖਿਨ ਮੈਂ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਈ ਹੋਆ ਕ੍ਰਮ ਰਤੁ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾਇਆ ॥ ਦਾਸੀਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਈ ਤੌ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਵਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਨਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਅਸਨਾਨ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਤੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੫੭ ॥

ਸਰਬ ਬੰਧਨੋਂ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਤਿਸ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਕੌ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੫੭ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਤੈ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਨ ਤੂਟਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ ਇਹੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨ ਤੂਟੈ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਧਨ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਹਉਮੈ ਬੰਧੁ ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰਾ॥ ੧ ॥

ਜੀਵ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਧਨ ਤੇ ਭੀ ਤੂੰ ਹਮ ਕੌ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਹਉਮੈ ਕੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੌ ਬੰਧ ਦੇਨਹਾਰਾ ਭਾਵ ਰੋਕਨ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗਹੁ ਨੇਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਏਹ ॥ ੨ ॥ ੪॥ ੫੮॥

ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪਰੇਮ ਲਾਗਾ ਰਹੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂਦਾਸਕੀਏਹੀ ਬੇਨਤੀਹੈ॥੨॥੪॥੫੮॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦਿਸਟਾਂਤੋਂ ਸਹਤ ਸਾਖਜਾਤ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨ ਜਾਈ ॥ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੇਪਾ ਤੋਹੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਖੋਜਨ (ਜਾਈ) ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਸਦਾ ਅਲੇਪ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੁਹਪ ਮਧਿ ਜਿਉ ਬਾਸੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਛਾਈ ॥

ਜੈਸੇ ਫੁਲ ਮੈਂ (ਬਾਸੁ) ਸੁਗੰਧੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ (ਮੁਕਰ) ਸੀਸੇ ਮੈ ਮੁਖ ਕੀ (ਛਾਈ) ਛਾਇਆ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਸੇ ਨਿਰੰਤਰਿ ਘਟ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭ੍ਰਾਈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ (ਘਟ)ਸਰੀਰ ਅੰਦਰ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਘਟਬੀਚ ਤੇ ਖੋਜ ਲੇਵੋ ॥ ੧ ॥

ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਹੁ ਇਹੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਤਾਈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਿਰ ਤਿਸ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕੌ ਹੀ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜਾਣੋ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਹਮਕੋਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇਬਤਾਈਹੈ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਆਪਾ ਚੀਨੈ ਮਿਟੈ ਨ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਕਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਆਪਨਾ ਯਥਾਰਥ ਸਰੂਪ (ਚੀਨੇ) ਜਾਣੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਕੀ(ਕਾਈ) ਛਾਈ ਮਿਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਇਹ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਿਆ ਲਖਨ ਹੈਂ ?

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਜਗੁ ਭਰਮ ਭੁਲਾਨਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛੋਡਿਆ ਮਾਇਆ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉੜ ॥ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਏਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਇਸਨੇ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਹਾਥ ਬਿਕ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਤਾਕੈ ਰਸ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਕੈ ਮਦ ਮੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਜੋ ਕੁਟੰਬ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋਬਨਅਵਸਥਾਔਰਧਨ ਪੁਨਾ (ਪ੍ਰਭੁਤਾ) ਵਡਿਆਈ ਆਦਕੋ ਕੇ ਮਦ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਮਨੁ ਨ ਲਗਾਨਾ ॥
ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋਟਨ ਮੈ ਕਿਨਹੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਛਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਕਰ ਅਪਨਾ ਯਥਾਰਥ ਸਰੂਪ ਪਹਿਚਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋਗੀ ਔ ਅਜੋਗੀ ਕੇ ਲਖਣ ਕਵਨ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਹ ਜੋਗੀ ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਉ ॥
ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਫੁਨਿ ਜਿਹ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥਿ (ਜੁਗਤਿ) ਜੁੜਿਆ ਹੂਆ ਨ ਜਾਨੋਂ ਕਿਉਂਕੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਮੋਹ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਜਿਸਕੇ (ਘਟਿ) ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਨਹ ਜਾਕੈ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨੋ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਔਰ ਉਸਤਤਿ ਦੋਨੋਂ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸ੍ਵਰਨ ਪੁਨਾ ਲੋਹੇ ਕੋ ਸਮਾਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥
ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੋ ॥
ਪੁਨਾ ਜੋ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਅਤੀਤ ਰਹੇ ਭਾਵ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਤਿਸਕੋ ਜੋਗੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਚੰਚਲ ਮਨੁ ਦਹਦਿਸਿ ਕਉ ਧਾਵਤ ਅਚਲ ਜਾਹਿ ਠਹਰਾਨੋ ॥
ਇਹ ਚੰਚਲ ਮਨ ਜੋ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੰਕਲਪੋਂ ਦਵਾਰਾ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਜਿਸ ਜਨ ਨੇਅਚਲਸਰੂਪਮੈਂਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਜੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੁਮ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਮਾਨੋ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਮੈ ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰਉ ॥
ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਮਨ ਕੋ ਸੰਸਾ ਚੂਕੈ ਭਉ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਬ ਮੈ ਕਉਨ ਉਪਾਵ ਕਰਉ । ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ (ਚੂਕੈ) ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਇ ਜਾਵੋਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮੁ ਪਾਇ ਕਛੁ ਭਲੋ ਨ ਕੀਨੋ ਤਾਂਤੇ ਅਧਕ ਡਰਉ ॥
ਇਹ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਭਲਾ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਮੈਂ ਰਿਦੇਬੀਚ ਅਧਕ ਭ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥
ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਹੀ ਗਾਏ ਯਹ ਜੀਅ ਸੋਚ ਧਰਉ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਗਾਏ ਹੈਂ ਇਹੀ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਮੈਂ (ਸੋਚ) ਚਿੰਤਾ ਧਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਕਛੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਉਪਜਿਓ ਪਸੁ ਜਿਉ ਉਦਰੁ ਭਰਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਸੁਣ ਕਰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਕੁਛ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਅਰ ਪਸੂ ਵਤ ਨਿਤ ਅਪਨੇ ਉਦਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਭਰਤਾ ਹੂੰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਪਛਾਨਉ ਤਬ ਹਉਪਤਿਤ ਤਰਉ ॥੨॥੪॥੯॥੯॥੧੩॥੫੮॥੪॥੯੩॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਪਤਿ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦ ਪਛਾਨੋ ਤਬ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰਸੇਤਰਜਾਊਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੂਆ ਹੂੰ ਤੂੰ ਹੀ ਕਲਜਾਨ ਕਰੇਂਗਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੯ ॥ ੧੩ ॥ ੫੮ ॥ ੪ ॥ ੯੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹੰਸ ਰੂਪ ਔ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਗਲਾ ਰੂਪ ਕਹ ਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਹਾਨਲਾਭਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰ ੨ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ॥

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ (ਸਾਗਰ) ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਰਤਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤ ਚੁਗਹਿ ਨਹੀ ਦੂਰੇ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥

ਤਹਾਂਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਹੰਸ ਚੁਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਔਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਚੋਗ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੋਵਰ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਚੋਗ ਚੁਗਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਹੰਸ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਛਪੁੜੀ ਨਾਇ ॥ ਕੀਚੜਿ ਡੂਬੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕੁਸੰਗ ਰੂਪੀ ਛਪੜੀ ਮੈਂ ਨਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਦੰਭੀ ਬਗਲਾ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਛ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਡੂਬਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਖਿ ਰਖਿ ਚਰਨ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥

(ਵੀਚਾਰੀ) ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ ਮਨ ਰੂਪੀ ਚਰਨੋਂ ਕੌ ਔ ਵਿਖਯੋਂ ਸੇ (ਰਖਿ ਰਖਿ) ਬਚਾਇ ਕਰਕੇ ਧਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਖ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਜੰਤ ਕੇ ਮਰਣਕੇ ਭੈ ਸੇ ਚਰਣਕੋ ਰੱਖ ਰਖ ਭਾਵ ਦੇਖ ਦੇਖ ਧਰਤਾ ਹੈ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਭਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਇਕ (ਨਿਰੰਕਾਰੀ) ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਹਰਿ ਰਸ ਚਾਖੇ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ (ਚਾਖੇ) ਧਾਰਨੇ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਭੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਰਵਰ ਹੰਸਾ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਤਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਕੋ ਜਗਜਾਸੀ ਹੰਸ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਵ੍ਰਹ (ਸਹਜਿ) ਸਾਤਿ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ ਹੰਸ ਮਹਿ ਸਾਗਰੁ ॥ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਆਦਰੁ ॥ ੩ ॥

ਸਤਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕੀ ਹੰਸ ਵਸਤਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਹੰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਸੰਗ ਵਾ ਗੁਰੂ ਸਾਗਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗੁਰਵਾਕ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੋ ਹੰਸ ਜਨ ਆਦਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈਸੇ ॥ ਨਾਰਿ ਨ ਪੁਰਖੁ ਕਹਹੁ ਕੋਊ ਕੈਸੇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ (ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ) ਅਫੁਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਕੋਈ ਇਕ ਵਿਰਲੇ ਜੋਗੀ ਜਨ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਨਾ ਮਨੁਖ ਔਰ ਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਏਕ ਹਰੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਈ ਕੈਸੇ ਕਰ ਕਹੇ ਭਾਵ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥ ਸਚੇ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪॥

ਜੋ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤੀਨ ਭਵਨ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ(ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਖਔਰਨੋਂ ਨਾਥ ਆਦੀ ਸਭ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਹੈਂ ॥ ੪॥

ਆਨੰਦ ਮੂਲੁ ਅਨਾਥ ਅਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਨੰਦ ਕਾ ਮੂਲ ਭਾਵ ਜਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੀ ਲੇਸ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਰਬ ਆਨੰਦੀ ਹੋਰਹੇਹੈਂ ਸੋਆਪਅਨਾਥ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬ ਕਾ (ਅਧਾਰੀ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਕਾਟਣਹਾਰੇ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਪਗੁ ਧਾਰੇ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਗਧਾਰੇਹੈਂ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭੈ ਕੋ ਕਾਟਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੫॥ ਅਬ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਕ਼ਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ ॥ ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ ॥

ਅਨੇਕ ਯਤਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਮਨਮੁਖ ਕਾਲ ਨੇ ਸੰਤਾਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨਜੀਵ ਮਰਣ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਵੈ ॥ ਆਪੁ ਨ ਚੀਨਸਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੋਵੈ ॥ ੬ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਖੋਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅਪਨਾ ਯਥਾਰਥਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਭਰਮ ਕਰ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕਹਤਉ ਪੜਤਉ ਸੁਨਤਉ ਏਕ ॥ ਧੀਰਜ ਧਰਮੁ ਧਰਣੀਧਰ ਟੇਕ ॥

ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਹਣੇ ਵਾਲਾ ਔ ਪੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲਾ ਔ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰਾ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਵਹੀ ਹੈ ਵਾ ਵੁਹ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸ ਏਕ ਕਾ ਹੀ ਜਸ ਕਹਣਾ ਔਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੁਣਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇਧੀਰਜਔਧਰਮਕੋ ਧਾਰ ਕਰ (ਧਰਣੀਧਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਏ ॥ ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਏ ॥ ੭ ॥

ਜੇਕਰ (ਚੌਥੇ) ਤੁਰੀਆ ਪਦੁ ਕੋ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਮੈਂ ਪਤੀਆਏ ਤਉ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜਤ ਸਤ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਚੇ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥

ਸਚੇ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਜੋ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਕੋਈ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਲਾਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸੂਰਤਿ ਮੂਰਤਿ ਆਦਿ ਅਨੂਪੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸਾਚੁ ਸਰੂਪੁ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਸੁੰਦ੍ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦ ਔ ਅਨੂਪ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਜਾਚੈ) ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਈ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਖ੍ਹ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁਆ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਔ ਸਤਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦਤਾ ਨਾ ਹੋਈ ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਕਾਰਨ ਹੈ?ਤਿਸ ਪਰ ਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਪਾਕਰ ਹਰੀਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾਪ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈਤਿਸਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਦਾ ਆਵਣ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਮਹਿ ਸੋਇ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਵੁਹ ਦਾਸ ਠਾਕਰ ਮੈਂ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਠਾਕਰ ਦਾਸੋਂ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾ ਤਹਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਈਐ ॥ਬਿਨੁਗੁਰਭੇਟੇ ਮਰਿ ਆਈਐਜਾਈਐ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭ੍ਰਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਵਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵੀ ਜਾਵੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਪੜੀਤਾ ਹੈ॥

ਸੋ ਗੁਰ ਕਰਉ ਜਿ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਅਕਥੁ ਕਥਾਵੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਗੁਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਇ ਦੇਵੈ ਪੁਨਾ ਜੋ(ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਤੁਮ ਸੇ ਕਥਨ ਕਰਾਵੈ ਪੁਨਾ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਅਵਰ ਨਹੀ ਕਾਰਾ ॥ ਸਾਚਉ ਠਾਕੁਰੁ ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕਾਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਚਾ ਠਾਕਰ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਚਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਾਚਾ ॥ ਸੋ ਸਾਚਾ ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਰਾਚਾ ॥

ਜਿਸਕੇ (ਤਨ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਮਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਚ ਵਿਵੇਕ ਵਾ ਧਿਆਨਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਪੁਰਸ (ਸਚੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਰਾਚਾ) ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵੁਹ ਸੇਵਕ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਪੂਰਾ) ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਵੁਹ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪਿ ਦਿਖਾਵੈ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ॥ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜੈ ਨਾ ਬਹੁ ਭੇਖੈ ॥

ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹਠ ਕਰ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਔਰ ਨਾ ਬਹੁਤ ਭੇਖੋਂ ਕਰਕੇ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਜਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਾਤਰ ਘੜਕੇ ਅਪਨੀ ਸਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਪਤੀਆਇਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਭੂਲਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਭੂਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਮ ਕੀਆਂ ਚੋਟਾਂ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜਾਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਸਿਆਣਪ) ਚਤਰਾਈਆਂ ਕਰਨੇ ਤੇ ਆਵਤੇ ਜਾਵਤੇ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਭਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਕਾ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੇਵਕ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਪੂਜਿ ਸਿਲਾ ਤੀਰਥ ਬਨਵਾਸਾ ॥ ਭ੍ਰਮਤ ਡੋਲਤ ਭਏ ਉਦਾਸਾ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪਖੰਡ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰੇਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਹਨੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਕਰ ਪੂਜਾ ਔ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਪੁਨਾ ਬਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਦਾਸ ਭਏ ਹੂਏ ਡੋਲਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਸੂਚਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਿ ਮਿਲੈ ਪਾਵੈ ਪਤਿ ਸੋਇ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸਕਾ (ਮਨ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਮਲੀਨ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ (ਸੂਚਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਸਾਚੇਨਾਮ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪਤਿਸਟਾ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਆਚਾਰਾ ਵੀਚਾਰੁ ਸਰੀਰਿ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਹਜਿ ਮਨੁ ਧੀਰਿ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਅਚਾਰੋਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇਅਧਕ ਜਾਨ ਕਰ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਅਚਾਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਸਮੇਂ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਕੋਟਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਕਾਧਿਆਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਪਲ ਮੈਂ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਜੀਵ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕਲਜਾਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਮੈ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਸਲਾਹੋਂ ਭਾਵ ਸੇ ਉਸਤਤੀ ਕਰੋਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਰਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤੈਸੇ ਅਪਨੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਜਾ ਮੈਂ ਰਾਖ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਏਹੀਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜੋ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ਅਸਟਪਦੀ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੋ ਜੋ ਜੂਨੀ ਆਇਓ ਤਿਹ ਤਿਹ ਉਰਝਾਇਓ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਸੰਜੋਗਿ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਜੋ ਜੋ) ਜਿਸ ਜਿਸ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਜੀਵ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਉਸ ਮੈਂ ਉਰਝ ਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਫਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਆਤਿਸ ਕੋ ਅਖੀ ਜਾਨ ਕਰ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਤਾਕੀ ਹੈ ਓਟ ਸਾਧ ਰਾਖਹੁ ਦੇਕਰਿ ਹਾਥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੀ (ਓਟ) ਸਰਣ ਹੀ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇਹਾਰੀ (ਤਾਕੀ) ਦੇਖੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਮ-ਸਾਸਨਾ ਸੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖੋ ਔਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸਰਧ ਕੇ ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵੋ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਥਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਕਰਉ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਲਾਗਉ
ਚਰਨ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਬਤਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਐਸੇ ਮਨੋਰਥ ਕਰਤਾਹੂੰ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋ ਮੈਂ ਭਰਮਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੀਚਰਨੀ ਲਾਗੋ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਗੁਰੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਬਤਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰਉ ਮਾਇਆ ਕਉ ਬਚਿਤਿ ਧਰਉ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਸਦਹੀ ਵਿਹਾਵੈ ॥

ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਅਰਥਾਤ ਉਦਮ ਕਰਤਾਹੂੰ ਮਾਇਆ ਕੋ(ਬਚਿਤਿ)ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਾਚਿਤ ਕੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤਿਆ ਹੀ ਸਦਾ ਆਯੂ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਐਸੋ ਰੇ ਭੇਟੈ ਸੰਤੁ ਮੇਰੀ ਲਾਹੈ ਸਗਲ ਚਿੰਤ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਚਿੰਤਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੈ ਔਰ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸੇ ਮੇਰਾ (ਰੰਗੁ) ਪਰੇਮ ਲਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਪੜੇ ਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦ ਨਹ ਚੂਕੈ ਮਨ ਭੇਦ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਨ ਧੀਰਹਿ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਪੰਚਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਸਰਬ ਬੇਦ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਤੇ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਭਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਪੰਚ ਜੋ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਆਦੀ ਹੈਂ ਸੋ ਖਿਨ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਹੀਂ(ਧੀਰਹਿ) ਠਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਈ ਐਸੋ ਰੇ ਭਗਤੁ ਜੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੁ ਇਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਰਿਦੈ ਸਿੰਚਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਭੀ ਕੋਈ ਭਗਤੁ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਏਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿੰਚਨ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਰੇ ਤੀਰਥ ਨਾਏ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮੈਲੁ ਲਾਏ ਘਰ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨ ਮਾਨੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਅਹੰਬੁਧੀ ਕਰ ਉਲਟੀ ਪਾਪ ਵਾ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਲਨਤਾ ਕਾ ਹੀ ਲਗਾਵਣਾ ਕੀਆ(ਘਰ)ਸਰੀਰ ਕਾ ਮਾਲਕ ਜੋ ਮਨ ਹੈ ਇਕ ਤਿਲ ਅਰਥਾਤ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮਾਨਤਾ ਨ ਭਯਾ॥ਭਾਵ ਸੇ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਨੇ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ਵਾ ਘਰ ਦਾ ਠਾਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਸਾਧਸੰਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਿ ਮੇਰਾਮਨੁ ਇਸਨਾਨੈ ॥੪॥

ਤਾਂਤੇ ਕਬ ਸਤਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਨਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨੰਦ ਰਹੇ ਔਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਇਸਨਾਨੈ)ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਮਨ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ਹੋਵੇਂਗੇ ? ਉਤਰ ॥

ਸਗਲ ਅਸ੍ਰਮ ਕੀਨੇ ਮਨੂਆ ਨਹ ਪਤੀਨੇ ਬਿਬੇਕ ਹੀਨ ਦੇਹੀ ਧੋਏ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਆਸ੍ਰਮੋ ਧਰਮ ਭੀ ਕੀਏ (ਪਰੰਤੂ) ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਇਹ (ਮਨੂਆ)ਅੰਤਸ-ਕਰਨ ਪਤੀਆਏ ਨਹੀਂ ਬਿਬੇਕ ਸੇ ਹੀਨ ਹੋਕਰ ਕੇਵਲ ਦੇਹੀ ਕਾ ਹੀ ਧੋਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਈ ਪਾਈਐ ਰੇ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ
ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਖੋਏ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੇ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਪਾਈਐ ਤਬ ਵੁਹ ਮੇਰੇ ਮਨਕੀਖੋਟੀ ਮਤਿ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ (ਖੋਏ) ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ੫ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਾ ਨਿਮਖ ਨ ਹੇਤੁ ਕਰਤਾ ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ ਪੜੈ ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ॥

ਔਰ ਜੋ ਜੀਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਧਰਮੋ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਾ) ਜੁੜਿਆ ਹੁਆ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸੀ ਲੇਖੈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁਭੇਟੀਐ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਕਰੈ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕੋਊ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਮਿਲੇ ਸੋ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੋ ਕੋਈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨ ਹਠਿ ਜੋ ਕਮਾਵੈ ਤਿਲੁ ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ ਬਗੁਲ
ਜਿਉ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵੈ ਮਾਇਆ ਰੇ ਧਾਰੀ ॥

ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਬਗਲੇ ਵਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਤਾ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਲੇਖੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਈ ਐਸੋ ਰੇ ਸੁਖਹਦਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਵੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕਥਾਸੁਨਾਈ ਜਾਵੈ ਤਿਸ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਹਮਾਰੀਗਤੀ ਹੋਵੈਗੀ॥੭॥

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕਾਟੈ ਰੇ ਬੰਧਨ ਮਾਇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਸੋ ਗੁਪਾਲ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਭੇਟਿਓ ਨਿਰ ਭੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਲਾਧੇ ਹਰਿ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੮॥

ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਬ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਭੈ ਕਰਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖ (ਲਾਧੇ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਸਫਲ ਸਫਲ ਭਈ ਸਫਲ ਜਾਤ੍ਰਾ॥ਆਵਣਜਾਣਰਹੇ ਮਿਲੇਸਾਧਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦੂਜਾ॥੧॥੩॥

ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵਣੇ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੀ ਸਫਲ ਭਈ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਸਮੈਂ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਕੇ ਮੇਲੇ ਕੋ ਲੋਕ ਜਾਤੇ ਥੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਭੀ ਚਲੋ ਦਸ ਪੁਰਬ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਦਸ ਪੁਰਬ ਯੇਹ ਹੈਂ, ਜੇਸ੍ਠ ਮਾਸ ੧ ਸੁਕਲਾਪਖ ੨ ਦਸਮੀ ਥਿਤ ੩ ਹਸਤ ਨਿਖਜਤ੍ਰ ੪ ਬੁਧਵਾਰ ੫ ਗੁਰਕਰਣ ੬ ਅਨੰਦ ਯੋਗ ੭ ਵਿਤੀਪਾਤ ੮ ਕੰਨਜਾਂ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ੯ ਬ੍ਰਿਖਕਾ ਸੂਰਜ੧੦ ਇਹ ਦਸ ਪੁਰਬ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਦਸ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਤਾ ਹੈ॥ਸੋ ਪਾਪ ਯੇਹ ਹੈ, ਬਿਨ ਦਈ ਵਸਤੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਣ ੧ ਵੇਦ ਵਿਧਾਨ ਬਿਨ ਹਿੰਸਾ ੨ ਪਰਦਾਰਾ ਗਮਨ ੩, ਯੇਕਾਇਕ ਪਾਪ, ਰੁਖਾ ਬੋਲ ੧ ਝੂਠ ਬੋਲਨਾ ੨ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੀ ੩ ਅਨਰਥ ਬੋਲਨਾ ੪ ਏਹ ਬਾਚਕ ਪਾਪ, ਪਰਧਨਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀ ਇਛਾ ੧ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਨਾ ੨ ਪਰਾਈ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਜਲਨਾ ੩ ਯੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਾਪ ਹੈਂ,ਇਨ ਦਸ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਦਸ ਪੁਰਬ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਆਪ ਭੀ ਚਲੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾਉ ਤੀਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ਤੀਰਥੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ॥

ਔਰ ਕੌਨ ਸੇ ਤੀਰਥ ਬੀਚ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਜਾਵੋਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਨਾਮਰੂਪੀ ਤੀਰਥਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਤੀਰਥੁ ਦਸ ਪੁਰਬ ਸਦਾ ਦਸਾਹਰਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਹੀ ਸਚਾ(ਥਾਨੁ)ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਵਾ ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ ਤਿਨ ਦਸ ਪੁਰਬੋਂ ਕੇ ਫਲਵਤ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਦਸਾਹਰਾ) ਅਨੰਦ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਕਰ ਜੋ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਕਾ ਦਮਨੁਕੀਆਹੈ ਇਹੀ ਦਸ ਪਾਪੋਂਕੋਹਰਾ ਹੈ ਵਾਤਿਸ ਗੁਰਗਿਆਨ ਤੀਰਥ ਸੇ (ਸਦਾ ਦਸਾਹਰਾ) ਦਸਦਾ ਹੈ ਸੈਂਕੜੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਾਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨਦਸ ਪੁਰਬੋਂ ਕੇ ਫਲ ਸੇ ਸੌਗੁਣਾਂ ਅਧਕ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਤੀਰਥ ਹੀ (ਦਸਦਾਹੇ) ਸੌ ਪੁਰਬੋਂ ਵਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਹਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਹਉ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸਦਾ ਜਾਚਉ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਧਰਣੀ ਧਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ (ਧਰਨੀਧਰਾ) ਧਰਤੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਹਾਰੇ ਕਿਆ ਵਰਾਹ ਅਵਤਾਰ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹਾਂ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹੋ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੋਗੀ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਮੈਲੁ ਲਾਗੈ ਸਚ ਬਿਨਾ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋ ਰੋਗੀ ਹੈਔਰ ਨਾਮ ਹੀ(ਦਾਰੂ)ਔਖਧੀਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵਕੋ ਪਾਪ ਰੂਪੀਮੈਲਲਾਗਤੀਹੈ॥

ਗੁਰ ਵਾਕੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਚਾਨਣੁ ਨਿਤ ਸਾਚੁ ਤੀਰਥੁ ਮਜਨਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨੁ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸਦਾ(ਚਾਨਣੁ)ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆਹੈਤਿਨਕਾ ਸਚੇ ਨਾਮ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ (ਮਜਨਾ) ਇਸਨਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਦਿ ਨ ਲਾਗੈ ਮੈਲੁ ਕਿਆ ਮਲੁ ਧੋਈਐ ॥

ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤੌ ਤਿਨੋ ਨੇ ਮੈਲਕੋਕਿਆ ਧੋਵਣਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਹੇਤ ਔਰ ਕੋਈ ਜਤਨੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਗੁਣਹਿ ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ ਕਿਸ ਕਉ ਰੋਈਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਹਾਰ ਹੀ ਪਰੋਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਧਾਰਣ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤੋ ਪੁਨਾ ਕਿਸ ਗੁਣ ਕੋ ਰੋਈਐ ਕਿ ਅਮਕਾ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਭਯਾ ਹੈ। ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਦਾਇ ਕੇ ਗੁਣਧਾਰੇ ਹੈਂ ਓਹੁ ਕਿਸੀ ਵਿਸੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ਚਾਹੇ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਰੈ ਤਰੈ ਤਾਰੈ ਉਲਟਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜਗਜਾਸੀ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਉਲਟ ਕਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਮ ਧਿਆਨੀ ਸਾਚੁ ਸਾਚੇ ਭਾਵਏ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਆਪ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਪਰਮ ਧਿਆਨੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸੁ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਕੋ ਸਚਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨੰਦੁ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਖੁ ਸਾਚਾ ਦੂਖ ਕਿਲਵਿਖ ਪਰਹਰੇ ॥

ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਚਾ (ਹਰਖ) ਉਤਸਾਹਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਔ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਹਰੇ) ਦੂਰ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਆ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ ਸਚ ਮਨੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ(ਮਨੇ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮਿਲਾਪੁ ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੋ ॥
ਗਾਵੈ ਗਾਵਣ ਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣੋ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰਾ(ਨਾਵਣੋ)ਇਸਨਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ ਮਿਲਕਰ ਗੁਰ(ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਹਰੀ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਗਾਵਨਹਾਰ ਜਗਿਆਸੀ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਲਾਹਿ ਸਾਚੇ ਮੰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਦਇਆ ਮਤੇ ॥

ਜੋ ਸਾਚੇ ਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਹੂਏ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ(ਮੰਨਿ)ਪੂਜਤੇ ਵਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ(ਦਇਆਮਤੇ)ਦਯਾਵਾਨ ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ ਨਾਵੈ ਬੇਣੀ ਤ ਸੰਗਮੁ ਸਤਸਤੇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਕੇ ਸੰਗਮ (ਸਤੇ) ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਸਤਸੰਗ ਮੈ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਦ ਨ੍ਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਰੂਪ ਜਮਨਾ ਔਰ ਉਪਾਸਨਾਂ ਰੂਪ ਗੰਗਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸੁਰਸ੍ਵਤੀ ਯੇਹਿ ਤੀਨੋਂ ਕਾ ਸੰਗਮੁ ਹੈ ॥

ਆਰਾਧਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ ਨਿਤ ਦੇਇ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਏਕ ਸਾਚਾ ਜੋ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਰਾਧਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਤ ਜੀਓਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਦਾਨ ਸਦਾ ਸਵਾਯਾ ਭਾਵ ਸੇ ਅਧਕ ਹੀ ਅਧਕ ਹੈ ਮੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗਤਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤਾ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਨਦਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਤੋਂ ਰੂਪੀ ਮਿਤਰੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਖੋਟਾ ਸੰਗ(ਗਤਿ)ਨਸ਼ਟ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ਕੇਵਡੁ ਆਖੀਐ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਕਹਨੁ) ਕਥਾ ਵਾ ਜਸ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਤਨਾ ਇਕ ਵਡਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ। ਯਥਾ–ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੂਤ ॥

ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਨੀਚੁ ਅਜਾਣੁ ਸਮਝਾ ਸਾਖੀਐ ॥

ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨੀਚ (ਅਜਾਨੁ) ਅਗਿਆਤ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਮਝਾ ਹੂੰ ॥

ਸਚੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਖੀ ਤਿਤੁ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੇਰਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੋਈ ਸਚੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ(ਸਾਖੀ)ਸਿਖਜਾ ਹੈ(ਤਿਤੁ) ਤਿਸ ਕਰ ਵਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥

ਕੂਚੁ ਕਰਹਿ ਆਵਹਿ ਬਿਖੁ ਲਾਦੇ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਾਦੇ) ਭਰੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਕੂਚ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ (ਮੇਰਾ) ਮੇਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਖਣਿ ਤੋਟਿ ਨ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੀ ਭਰਿਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ ॥

ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਤੋਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਭੰਡਾਰੀ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਭਰਿਪੂਰਿ) ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਮਨੁ ਮਾਂਜੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਸਾਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹਰੀ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੋ (ਮਾਂਜੈ) ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਹਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਾ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ ॥ ਸਾਚੋ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਆਪਸਾਚਾਹੈਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਗੁਣ) ਵੀਚਾਰ ਭੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅਪਾਰਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨਿ ਗੋਈ ॥

ਹੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਪਾਰ ਭਾਵ ਸੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੈਨੇ (ਗੋਈ) ਛਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਸਟ ਕਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਵਾਣਾ ਆਇਆ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇਆ ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥

ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਪਰ ਪਠਾਇਆ ਹੂਆ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਆਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ(ਫੇਰਿ)ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾਹੈ॥

ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲੇਖੈ ਆਪੇ ਸੁਰਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਲੇਖ ਲਿਖਤਾ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਹਮ ਕੋ ਐਸੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ (ਬੁਝਾਈ) ਸਮਝਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਜੀਵਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਮ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰੀ ਸਚੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾਹੂੰ॥੧॥

ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਆਇਆ ਜਾਇਸੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਤੋ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵਜੋਜਨਮਿਆਹੈਸੋਅਵਸਮਰੇਗਾ॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੂੰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇਕਰਮੋਂਕਾਆਪਹੁਕਮੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਨਿਬੇੜਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਵੁਹ ਲੇਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੈਗੇ ॥

ਗੁਰੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ਅਕਥੁ ਕਹਾਏ ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਹੇ (ਅਕਥੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸੋਂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਕਹਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਚੁਕਾਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਚ ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਸਮਾਏ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਹੇ ਹੁਕਮੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਭਾਣਾ ਮਾਂਨਿਆਂ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਉਪਾਇ ਕਰ ਸੋ ਅਪਣੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਅਰਥਾਤ ਲੀਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਤੂ ਮਨਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਈ ਹੈ ਤੂੰ ਮਨੀ ਰੂਪ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕੋ(ਸਖਾਈ)ਮਿਤ੍ਰ ਵਾ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾਹੈ॥ ਵਾ ਤੂੰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤ ਸਖਾਈ (ਮਨਿ)ਮੰਨਿਆ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਨਾਮਿ ਤੇਰੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵੁਹ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀਅਪਨਾਸਾਹਿਬ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ ਅਲਖ ਸਿਰੰਦਿਆ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਅਲਖ ਤੂੰ ਸਰਬ (ਸਿਰੰਦਿਆ) ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਿਆ ਬੀਚ ਸੇ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਦੁਇ ਰਾਹ ਵਾਦ ਵਧੰਦਿਆ ਜੀਉ ॥

ਤੂੰ ਏਕ ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਦੈਂਤ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਸਤਕ ਨਾਸਤਕ ਆਦਿ ਰਸਤਿਓਂ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ (ਵਾਦ) ਝਗੜਿਓਂ ਕੋ ਵਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ ਜਨਮਿ ਮੁਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਤੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਰਸਤਿਓਂ ਮੈਂ ਚਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਬੇਲੀ ਬਿਖ ਲਾਦੀ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਕੋਈ (ਬੇਲੀ) ਮਿਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿਸ ਲਾਦੀ ਹੈ ਔਰ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਉਠਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੀ ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥

ਹੇ (ਹੁਕਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਹੁਕਮਕੋ ਇਹ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਹੀ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪੈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸਿਆਣੀਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਨਮ ਸੁਹਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਖਜ ਦਰਵਾਰ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣਿ ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਵਹੁ ਤੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਰਸ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਕੋ ਰਸਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਦਾਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਰਸੋਂ ਕਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਰਸੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਰਸਨ ਰਸਾਏ ਨਾਮਿ ਤਿਸਾਏ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਵਿਕਾਣੇ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਰਸਨਾ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਰਸਾਏ ਭਾਵ ਸੇ ਤਦਾਕਾਰ ਕੀਏ ਹੁਏ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ(ਤਿਸਾਏ)ਪਿਆਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਪਰ ਵਹੁ(ਵਿਕਾਣੇ) ਵਿਕ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਭ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਸਿ ਪਰਸਿਐ ਪਾਰਸੁ ਹੋਏ ਜਾ ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਜਬ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਭਾਣੇ) ਭਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਵਹੁ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਵਿਰਲਾ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਯਾਹੈ ਸੋ ਗਿਆਨ ਕੇ ਵੀਚਾਰਨੇਵਾਲਾ ਐਸਾ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਨਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਸਾਚੇ ਨਾਮਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ਭਗਤਿਹੈਂ ਹੇਸਚੇ ਆਪਕੇ(ਦਰ)ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂ ਸੋ ਸੋਭਾਪਾਵਤੇਹੈਂ।੪।

ਭੂਖਿ ਪਿਆਸੋ ਆਥਿ ਕਿਉ ਦਰਿ ਜਾਇਸਾ ਜੀਉ ॥

ਅਪਨੇ ਨਿਸਚੇਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ (ਆਥਿ)ਮਾਯਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਕਰ ਮੈਂ ਆਤਰ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਬ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ (ਦਰਿ) ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੈ ਜਾਵੋਂਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਛਉ ਜਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਸਾ ਜੀਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜਾਇ ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜੀਅ ਮੈਂ ਧਿਆਵੋਂਗਾ ॥

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਸਾਚੁ ਚਵਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਾ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੋਂ ਔ ਸਾਚ ਹੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਨਾ ਕਰੂੰ ਤਬ ਤੁਝ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨੋਂਗਾ॥

ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਦਇਆਲੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥

ਹੇ(ਨਿਰੰਜਨੁ)ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਿਆਲੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਈ ਆਪਿ ਮੁਆ ਮਨੁ ਮਾਰੀ ॥

ਆਪਨੇ(ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ (ਧੁਰਹੁ) ਆਦੋਂ ਹੀ ਫੁਰਮਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀਕਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਮੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਭੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕਾ ਜੋ ਮਹਾਂ ਮੀਠਾਰਸੁ ਹੈ ਤਿਸ ਰਸ ਕਰਕੇ ਹੇ(ਨਾਮਿ)ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਨੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ (ਨਿਵਾਰੀ) ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੰਦ ਜਗਜਾਸੁ ਕੋ ਸਖੀ ਭਾਵ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੂਠੜੀਏ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈਆ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ (ਮੂਠੜੀਏ) ਠਗੀ ਹੋਈਏ ਭਾਵ ਅਗਜਾਨ ਤੇ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਕਿਆ ਜਾਣੀ ਕੇ ਪਤੀ ਮੇਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਬਲੇ ਲੇਖ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਤੈਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖੁ ਨ ਮਿਟਈ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਹੋਸੀ ॥

ਪੂਰਬਲਾ ਲੇਖ ਕਮਾਇਆ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂਤੇ ਕਿਆ ਜਾਣੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ ਨਹੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਅਵਗੁਣ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਸੀ ॥

(ਗੁਣੀ)ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀ ਹੋਕਰ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ(ਅਚਾਰਿ) ਕਰਤਬਜ ਮੈਂ ਤੂੰ ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਬੈਠ ਬੈਠਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰੇਂਗੀ ਭਾਵ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇਂਗੀ ॥

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਆਕ ਕੀ ਛਾਇਆ ਬਿਰਧਿ ਭਏ ਦਿਨ ਪੁੰਨਿਆ ॥

ਇਹ ਧਨ ਔਰ ਜੋਬਨ ਅਕ ਕੀ ਛਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਛ ਔ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਬ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਭਈ ਤਬ ਜੀਵਣੇਕੇ ਦਿਨ (ਪੁੰਨਿਆ) ਪੂਰੇ ਆਨ ਹੋਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੋਹਾਗਣਿ ਛੂਟੀ ਝੂਠਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦੋਹਾਗਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਛੁਟੜ ਹੋਈ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ (ਵਿਛੁੰਨਿਆ) ਵਿਛੜਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਬੂਡੀ ਘਰੁ ਘਾਲਿਓ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਚਲੋ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਡੁਬੀ ਹੋਈਏ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਲੋਕ(ਘਰ ਤੇ ਘਾਲਿਓ)ਨਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਬ ਭੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ)ਅਨਸਾਰ ਚਲਨਾ ਕਰ ਭਾਵ ਗੁਰ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਰਹੋ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲ ਪਤੀ ਕੋ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਘਾਲਿਓ) ਪਾਵੈਗੀ ॥

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਪਾਵਹਿ ਸੁਖਿ ਮਹਲੋ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਕਰ ਤੂੰ (ਸੁਖ ਮਹਲੋ)ਸੁਖਿ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੈਗੀ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਪੇਈਅੜੈ ਦਿਨ ਚਾਰੇ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੈ ਤੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਇਸ(ਪੇਈਅੜੈ)ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਲਪ ਹੈ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਹੈ ਸਚੁ ਪਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇਗੀ ਵਾ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇਬਹੇਗੀ ਤਬ ਤੂੰ ਪਿਆਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸੁਖ ਪਾਵੇਗੀ ॥

ਵਿਣੁ ਭਗਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੀ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਏ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਘਰਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸਰਬ ਲੋਕੋ ਸੁਣੋ ਵਾ ਸੰਪੂਰਨ (ਲੋਕ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਤੂੰ ਸੁਣ ਲੈ ਵਹੁ ਭੀ ਇਹੀ ਬਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਸੀ ਤਾ ਪਿਰੁ ਪਾਏ ਰਾਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤੂੰ ਪਤੀ ਪਾਵੈ ਤਬ (ਸਰਸੀ) ਅਨੰਦਵਾਨ ਹੋਵੈ ਔਰ ਪਿਰ ਕੋ ਤੋ ਪਾਵੈ ਜਬ ਤੂੰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਰਹੇ ॥ ੨ ॥

ਪਿਰੁ ਧਨੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਜੈਸੇ ਜਬ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਤੀ ਭਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਤਬ ਪਿਰ ਕੋ ਜੀਅ ਮੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਤਬ ਇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਕੇ (ਰੰਗਿ)ਪਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇਈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸੇ ਸੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੋਕਰ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਨਿਵ ਨਿਵ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ ਭਗਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਏ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਸ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕਰੇਈ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿ ਜਲਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ (ਰਸ) ਪਰੇਮ ਮੈਂ ਸੋਈ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇਤੀ ਲਾਲ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਰੀ ॥

ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ(ਰੰਗਿ)ਪਰੇਮ ਸਾਥ ਰੰਗੇਤੀ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਲਾਲ ਰੂਪ ਭਈ ਹੈ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਵਸੀ ਸੋਹਾਗਣਿ ਪਿਰ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਿਆਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਮੈਂ (ਵਸੀ)ਇਸਥਿਤ ਹੋਈ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਨਾਰਿ ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵਏ ਜੀਉ ॥

ਜੈਸੇ ਪਿਰਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਜੀ ਮੈਂ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪਤੀ ਕੋ ਚਾਹਤਿ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਝੂਠੇ ਵੈਣ ਚਵੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਏ ਜੀਉ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਝੂਠੇ (ਵੈਣ)ਵਚਨ (ਚਵੇ) ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਝੂਠੁ ਅਲਾਵੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਪਿਰੁ ਦੇਖੈ ਨੈਣੀ ॥

ਜੋ ਝੂਠ ਕੋ ਅਲਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪਤੀ ਕੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਕੋ ਦੁਹ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਤੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਪਤੀ ਤਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਗੁਣਿਆਰੀ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਛੂਟੀ ਵਿਧਣ ਰੈਣੀ ॥

ਸੋ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀ ਕੰਤ ਨੇ ਵਿਸਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਛੁਟੜ ਹੋਈ ਕੋ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ (ਵਿਧਣ) ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਮਾਨੈ ਫਾਹੀ ਫਾਥੀ ਸਾਧਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਨਾ ਮੰਨਣੇ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਕੀ ਫਾਹੀ ਮੈਂ ਫਸੀ ਹੋਈ ਵੁਹ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਮਹਲੁ)ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨਾ ਆਪ ਪਛਾਨਤੀ ਹੈਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੀ ਹੈ॥ ੪ ॥

ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ਜਿਨਿ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ਜੀਉ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੂੜਿਆਰਿ ਕੂੜੁ ਕਮਾਣਿਆ ਜੀਉ ॥

ਸੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੂੜਿਆਰ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਝੂਠ ਕੋ ਹੀ ਕਮਾਵਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਚੇ ਭਾਵੀ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੀ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਮੈ ਰਤੀ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸੁਹਾਈ ਹੈ । ਸੋਈ ਸਾਚੇ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲਾ ਤਿਸੁ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥

ਪਿਰ ਜੋ (ਰਲੀਆਲਾ) ਖੁਸੀ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔ ਜੋਬਨ ਬਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਵਡੇ ਜੋਬਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਤੀ ਹੋਈ ਤਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਰਾਵੈ) ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸੀ ਸਹੁ ਰਾਵਾਸੀ ਫਲ ਪਾਇਆ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਵਿਗਾਸੀ)ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਈ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ (ਰਾਵਾਸੀ) ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਗੁਣਕਾਰੀ ਭਾਵ ਸੁੰਦ੍ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਨਾਰੀ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੋ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਵਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵੰਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜੀਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ(ਜੀਉ)ਰਿਦੇ ਮੈਂਧਿਆਈਐ ਜਬਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਤਬਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਜੀ ਮੈ ਗਾਇਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਵਿਗਸੈ ਸਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾ ਆਪਿ ਸਾਚੇ ਭਾਵਏ ॥

ਜਬ ਆਪ ਸਾਚੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੋਵੈ.ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ (ਵਿਗਸੈ) ਖਿੜੇਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹੰਕਾਰੁ ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਮਾਇਆ ਸਹਜਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਜਬ ਹੰਕਾਰ ਤਥਾ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਪਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ਤਬ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ(ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਆਪਿ ਦੇਇ ਤ ਪਾਈਐ ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਕਰੇ) ਰਚਤਾ ਹੈਸੋਈ ਜਬ ਜੀਵਕੋਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਵੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਤੇ ਜਬ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਬਹੇਜੀਵਨਾਮਧਿਆਈਤਾਹੈ॥੧॥

ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨੇਹੁ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੈ ਜੀਉ॥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਮੈ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੀਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸੀ ਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸੇਵਤਾਹੂੰ ਮੇਰੇਕੋਂਵਹੁਕਬੀ ਜੀ ਤੈ ਵਿਸਰੈ ਨਹੀਂ ਇਹੀ ਚਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਾਰੀ ਅਨਦਿਨੁ ਸਮਾਰੀ ਜਾ ਨਾਮੁਲਈ ਤਾ ਜੀਵਾ॥

ਮੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਬੀ ਨ ਬਿਸਾਰੋਂ(ਅਨਦਿਨੁ)ਨਿਰੰਤ੍ ਹੀ ਸਮਾਲੋਂ ਜਬ ਨਾਮ ਲੇਵੋਂ ਤਬ ਜੀਵੋਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਭਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੋਂਗਾ ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋਂ ਤਬ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਅਨਦਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬਿਚਰੈ ॥

ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰੇ ਤਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੇ ਤਬ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਬਿਬੇਕ ਮੈਂ ਵਿਚਰੈ ਭਾਵ ਮੈ ਵੀਚਾਰੋਂ ॥

ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨੇਹੁ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੈ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵਏ ਜੀਉ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ਤਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਏ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਤਬ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤ੍ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤਿ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਦਾ ਅਤੀਤੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਜੋ ਅਤੀਤ ਸਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਸਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਹਜ ਮੈ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੋਭਾ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਤਿਸਕੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਰਬ ਜਗਤ ਬੀਚ ਸੋਭਾ ਭਈ ਹੈ ਜਿਸਕੀ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਨਾਮੀ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ।'

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹਾ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸੁ ਭਾਵਏ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਭਾਗਿ ਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵਏ ਜੀਉ ॥੩॥

ਵਹੁ ਹਰਖ ਔਰ ਸੋਕ ਦੋਨੋਂ ਸੇ (ਮੁਕਤਾ) ਛੂਟਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰਖ ਸੋਕ ਦੂਰ ਭਏਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਹਰੀਕਰਤਾਹੈਸੋਈ ਤਿਸ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਰਸੁ ਆਵਤਾ ॥੩॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥
ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਮ ਜੋਹਿਆ ਹੋਇਆ ਕੌ ਨਰਕਾਦੀ ਔ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਹੋਤਾਹੈ ਜਿਨੋਂਜੀਵੋਂਕਾ ਚਿਤ ਮਾਯਾ ਕੇ ਦੁਖ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਹਾਇ ਹਾਇ ਦੁਖ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਦੁਖਿ ਮੋਹਿਆ ਹਉਮੈ ਰੋਹਿਆ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਵਏ ॥

ਦੁਖ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ (ਰੋਹਿਆ) ਕ੍ਰੋਧਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀਤਿਨਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਆਯੁ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ਤਿਸੁ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਵਏ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜੋ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਅੰਤ ਕੌ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਿਆ ਹੁਆ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਾਇਆ ਧੋਹਿਆ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਮਨਮੁਖਿ ਜੋਹਿਆ ਜੀਉ ॥੪॥

ਜਿਨ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਧੋਹਿਆ) ਛਲਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੋ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾਹੈਜੋਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਮ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜੀਉ ॥
ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੋੜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਮਹਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜਾ ਰਹਿਤਾ ਸੋਈ ਜੀਵ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ਹੁਕਮੁ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵੈ ਤਬ ਇਹ ਤਿਸ ਹੁਕਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤਿਸਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵਏ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪਕ ਕੋ ਨਾਮ ਸਾਪ ਸੇ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮਹਲੁ ਹਰਿ ਪਾਵਏ ਜੀਉ ॥੫॥੧॥

ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੋ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੫॥੧॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਗਾਵੀਐ ਜੀਉ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਾਵੀਐ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਲੋ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ (ਜੀਉ) ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਗਾਯਨ ਕਰੀਏ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਪੁਨਾ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦ੍ਵਾਰਾ (ਰਾਵੀਐ) ਭੋਗਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਭਜੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਇਕੁ ਅਰਾਧੂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਨਾਸਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਭਜੁ)ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਏਕ ਤੁਝ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖ ਨਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਸਾਚੁ ਸਿਖਿਆ ਕਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਏ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ(ਧੁਰਿ)ਆਦੋਂ ਮਸਤਕਪਰ(ਕਰਮੁ)ਭਾਗ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਚੀ ਸਿਖਜਾ ਕਰਕੇ ਜਮਕੀਫਾਸੀ ਕਾਟੀ ਗਈ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭੈ ਭਰਮੁ ਨਾਠੇ ਛੁਟੀ ਗਾਠੇ ਜਮ ਪੰਥਿ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵੀਐ ॥

ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਭੈ ਔ ਭਰਮ(ਨਾਠੇ) ਦੂਰ ਭਏਹੈਂ ਔਰ ਜੜ ਚੇਤਨ ਕੀ ਗੰਢ ਭੀ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਆਤਮ ਅਨਾਤਮ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਜਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜਮ ਕੋ (ਪੰਥਿ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਮੂਲ ਤੇ ਆਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਐ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਜਿਸਤੇ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗਾਵਤੇ ਰਹੀਐ ॥ ੧ ॥

ਨਿਧਰਿਆ ਧਰਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੋ ਜੀਉ ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੰਜਨੋ ਜੀਉ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਨਿਆਸਰਿਓਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਏਕ ਤੇਰਾਨਾਮਹੀ ਹੈ॥ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਸਰਬ ਦਾਤਿਓਂ ਕੋ ਭੀ ਦੇਣੇ ਹਾਰ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰ ਜੀਉਦੇ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਭੰਜਨੋ) ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖ ਹਰਤ ਕਰਤਾ ਸੁਖਹ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਿ ਸਾਧੂ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਆਪ ਸੁਖ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਮਹਾ ਬਿਖੜਾ ਪਲ ਏਕ ਮਾਹਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਮਹਾ (ਬਿਖੜਾ) ਕਠਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਇਸਤੇ ਆਪਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਦ੍ਵਾਰਾ ਏਕ ਪਲਮੈਂ ਤਰਾਇਆ ਹੈ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਥਾਈ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਨੇਤ੍ਰੀ ਅੰਜਨੋ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਨੇਤਰੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋ ਮੈਂ ਪੂਰਣ ਹੋਇਰਹਿਆ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰੀ ਸਰਬ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੋ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਰਬ ਦੁਖ ਔਰ ਭੈ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹੀ ਦਾਨ ਦੀਜੈ ਮੈਂ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਂ ॥ ੨ ॥

ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ਜੀਉ ॥
ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੈਂ ਆਪ ਪੱਲੇ ਲਾਇਕੇ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਨੀਚ ਔ ਅਨਾਥ ਹੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ (ਅਪਾਰੀਆ) ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਤਾਰੀਏ ॥

ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਨੀਚ ਥਾਪਣ ਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਨੀਚੋਂ ਕੋ ਊਚ ਪਦ ਮੈਂ ਥਾਪਣੇ ਹਾਰਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਵਸਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਤੇਰੀ ਸਾਰਿਆ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖਜਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੇਰੀ(ਸਾਰਿਆ) ਸੰਮ੍ਹਾਲ ਅੰਤਰ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਭੁਗਤਾ ਆਪਿ ਸਗਲ ਬੀਚਾਰੀਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਤੈਨੇ ਸਭ ਕਿਛ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵਸੇਔਰ ਕੀ ਸਲਾਹਿ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਉ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਅਬ ਔਰ ਆਗੇ ਭੀਹੇਬਨਵਾਰੀਤੇਰੇਨਾਮ ਜਾਪ ਕੋ ਹੀ ਜਪੂੰ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਦਰਸੁ ਅਪਾਰੁ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਈ ਜੀਉ ॥
ਨਿਤਿ ਜਪਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਪੁਰਖ ਅਤੋਲਈ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਅਪਾਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਹੇ ਅਤੋਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਰਸਨ ਵੂਠਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੂਠਾ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੇਈ ਮਾਤਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੂੰ ਆਪ(ਤੂਠਾ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਤੂੰ(ਵੂਠਾ) ਵਸਿਆਹੈਂ ਔਰਹੇਹਰੀਸੋਈਸੰਤਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਮਾਤਿਆ) ਮਸਤ ਵਸੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਮਹਾ ਭਾਗੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ ॥

ਸੋਈ ਮਹਾਂ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਗੁਰੋ ਕੇਂਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਾਗਿਆ ਹੈ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਦ ਸਦਾ ਸਿੰਮ੍ਰਤਬ੍ ਸੁਆਮੀ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਗੁਣ ਬੋਲਈ ॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੁਝ ਕੋ (ਸਿੰਮ੍ਰਤਬ੍) ਸਿਮਰਨੇ ਯੋਗਜ ਜਾਨ ਕਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਮੋਲਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਹਮ ਧੂੜੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਜਪਿਆਹੈ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਤਿਸਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਮਹੇਸ ਸਮਾਨਾ ॥ ਸੇਖ ਨਾਗਿ ਤੇਰੋ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਆਦੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤਰ ਔ (ਮਹੇਸ) ਸਿਵ ਜੀ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ (ਸਮਾਨਾ) ਸਮਾਨ ਔਰ ਭੀਸਕਤਧਾਰੀ ਜੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੇਖ ਔ ਨਾਗਾਦਕੋਂ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਨੇ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਵਸਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਨੂਮਾਨ ਸਰਿ ਗਰੁੜ ਸਮਾਨਾਂ ॥ ਸੁਰਪਤਿ ਨਰਪਤਿ ਨਹੀ ਗੁਨ ਜਾਨਾਂ ॥ ੨ ॥
ਹਨੂੰਮਾਨ ਜੀ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਦਰਸ ਜੋ ਬਲੀ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਗਰੜ ਔ ਗਰੜ ਕੇ(ਸਮਾਨਾਂ)ਤੁਲ ਪਾਰਖਦ ਔ(ਸੁਰਪਤਿ) ਇੰਦ੍ਰ ਔ (ਨਰਪਤਿ)ਰਾਜੇ ਵਾ ਮਨੂ ਇਤਯਾਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਅਰੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨਾਂ ॥ ਕਮਲਾਪਤਿ ਕਵਲਾ ਨਹੀ ਜਾਨਾਂ ॥ ੩ ॥
ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਔਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਂ ਅਰ ਪੁਰਾਨ ਔ ਲਖਮੀ ਨੇ ਭੀ ਹੇ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਆਪ ਕਾ ਅੰਤ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੋ ਭਰਮੈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਗ ਲਗਿ ਰਾਮ ਰਹੈ ਸਰ ਨਾਹੀਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਜਨਮੋਂ ਮੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਪਾਵਣੇ ਹੇਤ ਨਹੀਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰਕੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਦੇਹਿ ਕੀ ਖਿਣ ਭੰਗ੍ਰਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਿਨ ਤੇ ਪਹਰ ਪਹਰ ਤੇ ਘਰੀਆਂ ਆਵ ਘਟੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥
ਘੜੀਓਂ ਸੇ ਪਹਰ ਔ ਪਹਰੋਂ ਸੇ ਦਿਨ ਹੋਕਰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹੀਨੇ ਔ ਬਰਸ ਬੀਤਤੇ ਹੁਏ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੀ ਹੋਜਾਤੀਹੈਵਾ ਬਰਸੋਂ ਸੇ ਦਿਨ ਰਹ ਜਾਤੇਹੈਂਔਰਦਿਨ ਸੇ ਪਹਰ ਔਰ ਪਹਰ ਸੇ ਘੜੀਆਂ ਪਰ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਰੀਤ ਸੇ ਆਰਬਲਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਤਨ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਕਾਲੁ ਅਹੇਰੀ ਫਿਰੈ ਬਧਿਕ ਜਿਉ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥
ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਅਹੇਰੀ) ਸ਼ਿਕਾਰੀ (ਬਧਿਕ) ਝੀਵਰ ਸਮ ਘਾਤ ਲਗਾਵਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈਹੇਭਾਈ ਕਹੋਤਿਸਤੇ ਬਚਨੇ ਕੀ ਕੌਨ ਵਿਧੀ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡੇਗਾ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਦਿਨੁ ਆਵਨ ਲਾਗਾ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕਹਹੁ ਕੋਊ ਹੈਕਾਕਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ(ਸੋ)ਉਹ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਾ ਦਿਨ ਆਵਣੇ ਲਗਾ ਤਬ ਇਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਔ ਪੁਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਜੇਤੇ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ਕਹੁ ਤੋ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਅੰਤਸਮੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਤਿ ਕਾਇਆ ਮਹਿ ਬਰਤੈ ਆਪਾ ਪਸੁ ਨ ਬੂਝੈ ॥
ਜਬ ਲਗ ਇਸ ਕਾਇਆ ਮੈਂ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਵਰਤ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਲਗ ਤੂੰ ਜੀਵਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਲਗ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪਸੁ ਹੁਆ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਲਾਲਚ ਕਰੈ ਜੀਵਨ ਪਦ ਕਾਰਨ ਲੋਚਨ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ ॥ ੨ ॥
ਪੁਨਾ ਜੀਵਨ ਪਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਲਾਲਚ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਿਧ ਹੁਆ ਨੇਤਰੋਂ ਤੇ ਭੀ ਤੁਝਕੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਅੰਧ ਹੁਆ ਭੀ ਜੀਵਨੇ ਕੋ ਹੀ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਛੋਡਹੁ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਤੁਮ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾਂ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਹੇ(ਪ੍ਰਾਨੀ)ਪ੍ਰਾਣ ਧਾਰੀ ਪੁਰਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੋ ਔ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪੋ ਇਸੀ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਜਾਨ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਮਗਹਰ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਜਾਇ ਰਹੇ ਤਬ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਕਾਂਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ਉਹਾਂ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੋਗੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਤਾਕਉ ਅਚਰਜੁ ਕਾਹੋ ॥

ਜੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ (ਕਛੁ) ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਹੋਣਾ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲ ਮਹਿ ਪੈਸਿ ਨ ਨਿਕਸੈ ਤਿਉ ਢੁਰਿ ਮਿਲਿਓ ਜੁਲਾਹੋ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਬੀਚ ਜਲ ਪੈਕਰ ਪੁਨਾ ਵੁਹ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਜੁਲਾਹਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਰੇਮ ਕਰ ਤਿਸੀ ਮੈਂ (ਢੁਰਿ) ਢਲਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਅਪਣੀ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗਾ ਮੈ ਤਉ ਮਤਿ ਕਾ ਭੋਰਾ ॥ ਜਉ ਤਨੁ ਕਾਸੀ ਤਜਹਿ ਕਬੀਰਾ ਰਮਈਐ ਕਹਾ ਨਿਹੋਰਾ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਗ ਪੰਡਤ ਮੈਂ ਤੋਂ ਮਤਿ ਕਾ ਭੋਰਾ ਅਰਥਾਤ ਭੋਲਾ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਰਕੇ ਕਾਸੀ ਬੀਚ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਨੈ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ ਤੋ(ਰਮਈਐ)ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ(ਕਹਾ)ਕਿਆ(ਨਿਹੋਰਾ) ਆਸਨ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੀ ਕਿਆ ਵਡਿਆਈ ਜਾਨੀਏਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਈ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਕੋਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਲੋਈ) ਲੋਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਕੋਈ ਭਰਮ ਮੈਂ ਮਤਿ ਭੂਲੋ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਮੈਂ ਮਤ ਸੰਸਾ ਕਰੋ ॥

ਕਿਆ ਕਾਸੀ ਕਿਆ ਊਖਰੁ ਮਗਹਰੁ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਉ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਯਿਆ ਕਾਸੀ ਔਰ ਕਿਆ (ਊਖਰੁ) ਕਲਰ ਹੈ ਔਰ ਕਿਆ ਮਗਹਰ ਧਰਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕਲਜਾਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਲੇਵੋ ॥ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ ਲੋਕ ਸਿਵ ਲੋਕਹਿ ਜੈਬੋ ॥ ਓਛੇ ਤਪ ਕਰਿ ਬਾਹੁਰਿ ਐਬੋ ॥ ੧ ॥

ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਇੰਦ੍ ਲੋਕ ਔ ਸਿਵ ਲੋਕ ਆਦਿਕੋ ਮੈਂ ਜਾਣਾਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸੋ ਭੀ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਓਛੇ) ਤੁਛ ਤਪਾਦੀ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਤਿਨ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਇਕਰ (ਬਾਹੁਰਿ) ਪੁਨਾ ਆਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਖਿਨ ਭੰਗਰ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਮਾਂਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਿਆ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਮਾਂਗਣਾ ਹੈ(ਕਿਛੁ)ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ ਇਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨ ਬੀਚ ਰਾਖਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਤੂੰ (ਰਖੁ) ਸਮਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸੋਭਾ ਰਾਜ ਬਿਭੈ ਬਡਿਆਈ ॥ ਅੰਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਜੋ ਸੋਭਾ ਔ ਰਾਜ (ਬਿਭੈ) ਵਿਭੂਤੀ ਔ ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਭੀ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪੁਤ੍ ਕਲਤ੍ ਲਛਮੀ ਮਾਇਆ ॥ ਇਨਤੇ ਕਹੁ ਕਵਨੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਪੁਤ੍ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਲਛਮੀ) ਧਨ ਆਦੀ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਰੂਪ ਹੈਂਹੇ ਰਾਜਨ ਕਹੋ ਤੋ ਇਨ ਤੇ ਕਿਸਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਅਵਰ ਨਹੀ ਕਾਮਾ ॥ ਹਮਰੈ ਮਨ ਧਨ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਔਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੋ ਏਕ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਧਨੁ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਨਾਮ ਧਨ ਜੈਸਾ ਸਹਾਈ ਔ ਸਾਥੀ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਪੁਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਭਾਈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਬੂਡਤੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਅਧਿਕਾਈ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਡੂਬਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਦੇਹ ਗ੍ਰੇਹ ਸੰਪਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਤੇਰੋ ਕਾਲ ਅਵਧ ਆਈ ॥੧॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਪੁਤ੍ਰ ਇਹ (ਦੇਹ) ਸਰੀਰ (ਗ੍ਰੇਹ) ਘਰ ਔਰੁ ਜੋ ਸੰਪਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ਤੁਝਕੋ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਆਯੁ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਤੇ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁ ਹੋਨੇ ਕੀ ਘੜੀ ਆਈ ਤਬ ਇਨਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਕਿਛ ਤੇਰਾ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਔਰ ਪਾਪੀ ਭੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਜਾਮਲ ਗਜ ਗਨਿਕਾ ਪਤਿਤ ਕਰਮ ਕੀਨੇ ॥ ਤੇਊ ਉਤਰਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੀਨੇ ॥੨ ॥

ਅਜਾਮਲ ਔ (ਗਜ) ਹਸਤੀ ਪੁਨਾ (ਗਨਿਕਾ) ਵੇਸ੍ਯਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੀਏ ਥੇ॥ ਪਰੰਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਹੁ ਪਾਪੀ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਉਤਰਿ ਅਰਥਾਤ ਤਰ ਕਰ ਪਾਰ ਪਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੂਕਰ ਕੂਕਰ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮੇ ਤਊ ਲਾਜ ਨ ਆਈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਛਾਡਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੁਮ ਸੂਕਰ ਔ ਕੂਕਰੋਂ ਕੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇਂ ਭੀ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੋ ਤੋਂਭੀ ਤੁਝਕੋ ਲਜਾ ਨਾ ਆਈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਛਾਡ ਕਰ ਤੈਨੇ ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿਖ ਕਿਉਂ ਖਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਜਿ ਭ੍ਰਮ ਕਰਮ ਬਿਧਿ ਨਿਖੇਧ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੀ ॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਨ ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਕਰਿ ਸਨੇਹੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ ਭੀ ਵਿਧ ਨਿਖੇਧ ਸਕਾਮੁ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਭ੍ਰਮ ਸਹਤ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ (ਹੀ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਲੇਹੁ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਕੋ ਹੀ ਅਪਨਾ (ਸਨੇਹੀ) ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਰੁ ਭਾਵ ਸੇ ਮਿਥਿਆ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੀ ਅਨਿਤਤਾ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਹਰੀ ਕਰਿਕੈ ਨੀਵ ਖੁਦਾਈ ਊਪਰਿ ਮੰਡਪ ਛਾਏ ॥
ਮਾਰਕੰਡੇ ਤੇ ਕੋ ਅਧਿਕਾਈ ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਣ ਧਰਿ ਮੂੰਡ ਬਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਰਹਣੇ ਵਾਸਤੇ (ਗਹਰੀ) ਡੂੰਘੀ ਕਰਕੇ ਨੀਵ ਤੈਨੇ ਖੁਦਾਈ ਹੈ ਔ ਤਿਸ ਨੀਵ ਪਰ ਵਡੇ ਪਕੇ ਮੰਡੱਪ ਪਾਏ ਅਰਥਾਤ ਉਸਾਰੇ ਹੈਂ ਦੇਖੋ ਮਾਰ ਕੰਡੇ ਰਿਖੀ ਤੇ ਬਡੀ ਆਯੁ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਏਤੀ ਆਯੁ ਪਾਇਕਰ (ਤ੍ਰਿਣ ਧਰਿ) ਤ੍ਰਿਣੋਂਕਾ ਛਪਰਾ ਵਾ ਪਤਰੋਂ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਵਾ ਘਾਸ ਕੇ ਪੂਲੇ ਕੋ ਹੀ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਕੇ ਦਿਨ (ਬਲਾਏ) ਬਤੀਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਏਤੀ ਆਯੁ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਤੋ ਜੀਵਣੇ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਤੁਝ ਕੋ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਏਤੀ ਆਸ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਮੰਦਰ ਉਸਾਰਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੋ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਨਰ ਗਰਬੁ
ਕਰਤ ਹਹੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਝੂਠੀ ਦੇਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਸੋਂ ਹਮਾਰਾ (ਸਨੇਹੀ) ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਹੇ ਨਰ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂ ਇਨ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਹ ਦੇਹੀ ਝੂਠੀ ਤੋ ਬਿਨਸ ਜਾਇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕੈਰਉ ਕਰਤੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੇ ਭਾਈ ॥

ਪੁਨਾ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਕੈਰਵ ਭੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਦੁਰਜੋਧਨ ਜੈਸੇ ਭਾਈ ਹੀ ਬਲੀ ਤਿਸਕੇ ਥੇ ਭਾਵ ਦੁਰਯੋਧਨ ਸੰਯੁਕਤ ਸੋ ਕ੍ਰਾਤਾ ਥੇ ॥

ਬਾਰਹ ਜੋਜਨ ਛਤ੍ਰ ਚਲੈ ਥਾ ਦੇਹੀ ਗਿਰਝਨ ਖਾਈ ॥

ਜੋ ਦੁਰਜੋਧਨ ਬਾਰਹ ਜੋਜਨ ਅਠਤਾਲੀ ਕੋਸ ਮੈਂ ਛੱਤ੍ਰ ਕੀ ਛਾਇਆ ਨੀਚੇ ਚਲਤਾ ਥਾ ਵਾ *ਅਠਤਾਲੀ ਕੋਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜੋ ਕੁਰੁ ਛੱਤ੍ਰ ਮੈਂ ਫੌਜ ਉਤਰੀ ਹੁਈ ਥੀ ਉਸ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਨਮੁਖ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਛਤਰੀ ਲਗਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਥਾ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਦੇਹੀ ਅੰਤ ਸਮੈਂ ਮੈਂ ਗਿਰਝੋਂ ਆਦਿ ਪੰਛੀਓਂ ਨੇ ਖਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

---

*ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਭੀਛਮ ਜੀ ਤੀਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਿਹਜਾ ਪਰ ਪੜੇ ਥੇ ਤਬ ਦੁਰਜੋਧਨ ਉਨਕੋ ਮਿਲਨੇ ਚਲਾ ਤੋਂ ਧੁਪ ਪੜ ਰਹੀ ਥੀ ਅਪਨੇ ਡੇਰੇ ਸੇ ਲੈਕਰ ਭੀਛਮ ਜੀ ਜੋ ਅਠਤਾਲੀ ਕੋਸ ਪਰ ਥੇ ਉਹਾਂ ਤਈਂ ਛਤਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਛਤਰੀ ਜੋੜ ਕਰ ਅਦਮੀਓਂਕੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਖੜੇ ਕਰ ਦੀਏ ਤਿਨ ਛਤਰੀਓਂ ਕੇ ਹੇਠ ਹੇਠ ਛਾਇਆ ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਰ ਭੀਛਮ ਜੀ ਕੋ ਜਾਕਰ ਮਿਲਾ ਥਾ ਐਸੇ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸੋਂ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਰਬ ਸੋਇਨ ਕੀ ਲੰਕਾ ਹੋਤੀ ਰਾਵਨ ਸੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥
ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਲੰਕਾ ਨਗਰੀ ਸੋਇਨੇ ਕੀ ਹੋਤੀ ਥੀ ਐਸੇ ਰਾਵਨ ਸਾਰਖੇ ਜੋ (ਅਧਿਕਾਈ) ਬਡੇ ਬਲੀ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਆ ਹੂਆ ਜੋ ਦਰ ਪਰ ਹਾਥੀ ਬਾਂਧੇ ਹੂਏ ਥੇ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਬਿਭੂਤੀ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪਰਾਈ ਹੋ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਬਿਭੀਖਨ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ॥ ਯਥਾ– "ਲੰਕਾ ਗਢੁ ਸੋਨੇ ਕਾ ਭਇਆ । ਮੂਰਖੁ ਰਾਵਨੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਇਆ ॥

ਦੁਰਬਾਸਾ ਸਿਉ ਕਰਤ ਠਗਉਰੀ ਜਾਦਵ ਏ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਦੁਰਬਾਸਾ ਰਿਖੀ ਸੇ ਜਾਦਵੋਂ ਨੇ (ਠਗਉਰੀ) ਛਲ ਕਰ ਹਾਸੀ ਕਰੀ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਭਾਵਪੂਰਬੋਕਤ ਜੈਸੇ ਦੁਰਜੋਧਨਾਦੀ ਨਾਸ ਹੂਏ ਐਸੇ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਵੋਂ ਨੇ ਏਕ ਲੜਕੇ ਕੇ ਉਦਰ ਸਾਥ ਬਸਤ੍ਰ ਬਾਂਧਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੇਖ ਬਨਾਇ ਦੁਰਬਾਸਾ ਜੀ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਾਇਆ ਔਰ ਪੂਛਾ ਕਿ ਇਸਕੇ ਉਦਰ ਸੇ ਕਿਆ ਉਪਜੇਗਾ ਤਬ ਰਿਖੀ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਕਿ ਇਸ ਸੇ ਵੁਹ ਉਪਜੇਗਾ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਬ ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ ਤਬਵੁਹ ਬਸਤ੍ਰੋਂਵਿਚੋਂਲੋਹੇਕਾਮੂਸਲੁਨਿਕਸਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਯਾਦਵ ਆਪਸ ਮੈਂ ਲੜ ਕਰ ਨਾਸ ਭਏ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਊਪਰ ਨਾਮ ਦੇਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਊਪਰ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਮੈਨੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣਗਾਯਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਭੀ ਝੂਠਾ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸੇਵਕੋਂ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਆਪ ਕੋ ਕਿਸ ਰੀਤ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਹਮ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈਂ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਪਰਥਾਇ ਅਪਨੀ ਲਾਭ ਕੀ ਦਸਾ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ ਮੋਹਿ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਪੰਚਹੁ ਕਾ ਮਿਟਨਾਵਉ ॥

ਦਸ ਜੋ(ਬੈਰਾਗਨਿ) ਚੰਚਲ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਈਆਂ ਹੈ ਔਰ ਪੰਚ ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਰਿ ਦੋਇ ਭਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਬਿਖੁ ਕਉ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵਉ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਰ ਔਰ ਦੋ ਬਹਤਰ ਕੋਠੜੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਸੋ ਵਾ ਸਾਤ ਅਰ ਦੋ ਨਵ ਗੋਲਕ ਵਾ ਪੰਜ ਗਿਆਨਇੰਦ੍ਰੈਅਰ ਮਨ ਬੁਧੀ ਚਿਤੁ ਹੰਕਾਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਭਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਸਰਬ ਥਾਂ ਮਨ ਵਿਚਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤਦਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਿਵੇਕ ਮੰਤਰ ਸੇ ਜ਼ਹਰ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਨਿਕਾਸਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਾਛੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਘਟ
ਤੇ ਉਚਰਉ ਆਤਮ ਕਉ ਸਮਝਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਤੋ ਹਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਗੇ ਕੋ ਉਲੰਘਤ ਹੂਏ ਪੁਨਾ (ਪੀਛੇ) ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਧਾਰੇਂਗੇ ਨਹੀਂ॥ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਧਾਰੋਗੇ ? ਉਤਰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੰਬੰਧ ਬਾਣੀ ਹੈ ਸੋ(ਘਟ) ਸਰੀਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਿਜ(ਆਤਮ) ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਬਜਰ ਕੁਠਾਰੁ ਮੋਹਿ ਹੈ ਛੀਨਾ ਕਰਿ ਮਿਨਤਿ ਲਗਿ ਪਾਵਉ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ (ਮਿਨਤਿ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਔਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਬਜਰ ਸਮ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਵੇਕ ਰੂਪੀ (ਕੁਠਾਰੁ) ਕੁਹਾੜੇ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਬਿਰਛ ਕੋ (ਛੀਨਾ) ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤਨ ਕੇ ਹਮ ਉਲਟੇ ਸੇਵਕ ਭਗਤਨ ਤੇ ਡਰ ਪਾਵਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈਂ ਹਮ ਉਨਕੇ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਫਿਰ ਭੀ ਨਿਰਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਤੇ ਹਾਂ ਉਲਟੇ ਉਨ ਸੇ ਡਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਬ ਹੀ ਛੂਟਉ ਜਉ ਮਾਇਆ ਨਹ ਲਪਟਾਵਉ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਬ ਹੀ ਛੂਟੋਗੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੀਚ ਲਪਟਾਵਣਾ ਨ ਕਰੋਗੇ ॥

ਮਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਾ ਤਿਹ ਤਜਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਹੀ(ਨਾਮੁ)ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਾਰਣ ਹੈ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਕਾ ਵਾ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮ ਭੀ ਪਾਵੋ ॥ ੩ ॥

ਇਤੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਜਨ ਤਿਨ ਭਉ ਸਗਲ ਚੁਕਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਰੀਤੀ ਕਰਕੈ ਜੋ ਜਨ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭੈ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮ ਦੇਉ ਬਾਹਰਿ ਕਿਆ ਭਰਮਹੁ ਇਹ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਯ ਮੁਖੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਕਿਆ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੋ ਇਸ ਸੰਜਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ ੪ ॥ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਦਸਾ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਰਵਾੜਿ ਜੈਸੇ ਨੀਰੁ ਬਾਲਹਾ ਬੇਲਿ ਬਾਲਹਾ ਕਰਹਲਾ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਰਵਾੜ ਜੋ ਥਲੀ ਕਾ ਦੇਸ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਨੀਰੁ) ਜਲੁ (ਬਾਲਹਾ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ(ਕਰਹਲਾ) ਊਠ ਕੇ ਤਾਂਈ (ਬੇਲ) ਵੇਲ ਪਿਆਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਕੁਰੰਕ ਨਿਸਿ ਨਾਦੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ(ਕੁਰੰਕ) ਮ੍ਰਿਗ ਕੇ ਤਾਈ(ਨਿਸਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ (ਨਾਦੁ) ਘੰਟਾ ਹੇੜੇ ਕਾ ਸਬਦ ਪਿਆਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਰਾਮਈਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰੂੜੋ ਰੂਪੁ ਰੂੜੋ ਅਤਿ ਰੰਗ ਰੂੜੋ ਮੇਰੋ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮਈਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਰਮ (ਰੂੜੋ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਭੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ (ਰੰਗ)ਅਨੰਦ ਭੀ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਵਾ ਨਾਮ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨਾਦੀ ਰੂਪ ਵਿਯਕਤੀ ਔ ਰੰਗ ਸਿਆਮਾਦੀ ਸਭੀ ਕਛ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਧਰਣੀ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰ ਬਾਲਹਾ ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਜੈਸੇ ਭ੍ਰਵਰਲਾ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਮੇਘ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਰਖਾ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਮੈਂ ਭੌਰੇ ਕਾ ਪਰੇਮ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਕੋਕਿਲ ਕਉ ਅੰਬੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਇਲ ਕੋ ਅੰਬ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਰਾਮਈਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਚਕਵੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਬਾਲਹਾ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਹੰਸੁਲਾ ॥
ਜਿਉ ਤਰੁਣੀ ਕਉ ਕੰਤੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਚਕਵੀ ਕੋ ਸੂਰਜ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਹੰਸ ਕੋ ਮਾਨ ਸ਼ਰੋਵਰ ਪਰਮ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ (ਕੰਤੁ) ਪਤੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਰਾਮਈਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬਾਰਿਕ ਕਉ ਜੈਸੇ ਖੀਰੁ ਬਾਲਹਾ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੁਖ ਜੈਸੇ ਜਲਧਰਾ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕੋ (ਖੀਰੁ) ਦੂਧ ਪਿਆਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਜੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੇ ਮੁਖ (ਜਲਧਰਾ) ਬਾਦਲ ਪਿਆਰਾਹੈ ਭਾਵਯੇਹ ਮੇਘੋਂ ਸੇ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਲੇਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਛੁਲੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਨੀਰੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥ ੪ ॥

ਜੈਸੇ ਮਛੀ ਕੋ ਜਲ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮਈਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਚਾਹਹਿ ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ਡੀਠੁਲਾ ॥

(ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨਾਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔ ਸਿਧ ਜੋ ਅਣਮਾ ਮਹਿਮਾ ਆਦੀ ਸਿਧੀਓਂ ਸੰਯੁਕਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੁਨੀਸ੍ਵਰ ਸੰਪੂਰਨ ਤੁਝ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਭੁਵਣ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਬੀਠੁਲਾ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭੁਵਨੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਰਚਿਆ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੇ(ਬੀਠੁਲਾ)ਰਮਈਯਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇਪੂਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੈਸੇ ਹੈ ? ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾ ਕੈਸੇ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਵੈ ? ਇਹ ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ॥ ਤਿਨਕਾ ਜੋ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂਨੇ ਦੀਆ ਸੋਈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਇਸ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਹਿਲ ਪੁਰੀਏ ਪੁੰਡਰ ਕਵਨਾ ॥ ਤਾਚੇ ਹੰਸਾ ਸਗਲੇ ਜਨਾ ॥

ਪਹਿਲੇ (ਪੁਰੀਏ) ਪੂਰਨ ਤੇ ਕੌਲ ਬਨਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਵਲ ਤੇ ਹੰਸ ਜਿਸਕਾ ਵਾਹਨ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਇਆ ਤਿਸਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨ ਭਏ ॥

ਕ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਤੇ ਜਾਨਊ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਚੰਤੀ ਨਾਚਨਾ ॥ ੧ ॥

ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਮਾਇਆ ਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਚੋਂ ਮੈਂ ਨਾਚ ਰਹੀ ਹੈ ਇਹ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕਹੀ ਅਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲ ਪੁਰਸਾ ਬਿਰਾ ॥ ਅਬੋਨ ਪੁਰਸਾ ਦਮਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪੁਰਸ ਕੋ(ਬਿਰਾ)ਵੈਰਾਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ (ਅਥੋਨ)ਤਿਸਤੇ ਪੀਛੇ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂਕਾ(ਦਮਰਾ)ਦਮਨਕੀਆ ਚਾਹੀਏ ਦਮਨ ਉਪਲਖਤ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰ ਸਪੰਨ ਅਧਕਾਰੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਨਿਸਚੇ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਗਾ ਅਸ ਉਸਗਾ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਗਰਾ ਨਾਚੈ ਪਿੰਧੀ ਮਹਿ ਸਾਗਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਿਖ (ਅਸਗਾ) ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜੀਵ ਭਾਵ ਔਰ(ਉਸਗਾ)ਉਸ ਈਸ੍ਵਰ ਕਾ ਈਸਰ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਏਕ ਰੂਪ (ਅਸ)ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਏਹ ਜਗਤ ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਗ ਹੈ ਜੈਸੇ ਟਿੰਡੋਂ ਮੈਂ ਸਾਗਰ ਜਲ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰਬਮੈਂ ਹਰੀ ਆਪ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨਾ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਤੇ ਤੈਸੇ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਚੰਤੀ ਗੋਪੀ ਜੰਨਾ ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਜਨੋਂ ਕੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਚੇਸਟਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹੈ ॥

ਨਈਆ ਤੇ ਬੈਰੇ ਕੰਨਾ ॥

ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ (ਨਈਆ) ਪ੍ਰੇਰਕ ਸੇ ਬਿਨਾ ਏਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਸਕਤੀ ॥

ਤਰਕੁ ਨ ਚਾ ॥

ਇਸ ਮੇਰੇ ਉਤਰ ਮੈਂ ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਪੁਨਾ ਤਰਕ ਨ ਕਰ ॥

ਭਰਮੀ ਆਚਾ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਰਮ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਤਰਕ ਕਰੂੰਗਾ ਤਬ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਆ ਭਰਮ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

***ਕੇਸਵਾ ਬਚੁਉਨੀ ਅਈਏ ਮਈਏ ਏਕ ਆਨ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥**

ਗੁਰੂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥
(ਅਈਏ)ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਇਸਕੋ(ਮਈਏ)ਏਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਜੀ ਵਿਖੈ ਆਨ ਭਾਵ ਸਰਬ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਜਾਨ ॥

---

*ਇਸ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਰਥ ਇਸ ਸਬਦ ਕੀ ਅੰਤ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਢਨੇ ਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਕਲਗਾ ॥

ਪਿੰਧੀ ਉਭ ਕਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ਤੁਮਚੇ ਦੁਆਰਾ ॥

ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਕਲਾ ਕਰਕੇ ਟਿੰਡਾਂ ਉਪਰ ਨੀਚੇ ਕੋ ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਗਜਾਨ ਕਲਾ ਸੇ ਭਰਮ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਹਮ ਜੀਵ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਕੁਨੁ ਰੇ ॥

ਗੁਰੂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਪਕੋ ਕੌਣ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਜੀ ॥ ਨਾਮਾ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂਜੀ ਮੈਂ ਨਾਮਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕਾ ਏਕ ਜੀਵ ਹੂੰ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੀ ਕਹਤਾਹੈਂ?ਤਬ ਨਾਮਦੇਵਜੀਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਰੋ॥

ਹੋਜੀਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਜਮ ਕਾਰਣਾ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਘਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਜਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਵਾਰਣਾ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮਾਧਉ ਬਿਰਦੁ ਤੇਰਾ ॥ ਧੰਨਿ ਤੇ ਵੈ
ਮੁਨਿ ਜਨ ਜਿਨ ਧਿਆਇਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਾਧਉ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ (ਤੇ) ਸੋ ਮੁਨੀ ਪੁਨਾ (ਵੈ)ਵੁਹ (ਜਨ) ਭਗਤ ਭੀ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗਜ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਲਾਗੀ ਲੇ ਧੂਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕੀ ॥
ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਤਿਨਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤੇ ਮਾਨੁਖ ਮੁਨੀ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਭੀ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਕਾ ਦਇਆਲੁ ਮਾਧੌ ਗਰਬ ਪਰਹਾਰੀ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਮਾ ਬਲਿ ਤਿਹਾਰੀ॥੨॥੪॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਮਾਧੋ ਤੂੰ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਦਿਆਲ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਕਾਰੀਓਂ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ॥ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨ ਸਰਨ ਹੋਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮਸਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਨ ਤੁਮਸਰਿ ਅਬ ਪਤੀਆਰੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਦਿਆਲੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਅਬ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ (ਪਤੀਆਰੁ)ਪਤੀਆਵਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਖਜਾ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਏਹ ਬਾਤ ਤੋ ਯਥਾਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਚਨੀ ਤੋਰ ਮੋਰ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਬੇਦ ਰੂਪੀ ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ(ਮਾਨੈ) ਪਤੀਆ ਜਾਵੈ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਵਾ ਪੂਰਨ ਪੇਮ ਵਾ ਮੋਖ ਪਦੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਰਮਈਆ ਕਾਰਨੇ ॥ ਕਾਰਨ ਕਵਨ ਅਬੋਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਮਈਆ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਸੇ(ਅਬੋਲ) ਬੋਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਭਾਵ ਸੇ ਕਿ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬਿਛੁਰੇ ਥੇ ਮਾਧਉ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਤੁਮਾਰੇ ਲੇਖੇ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਹਮ ਵਾਸਨਾ ਕੇਅਨਸਾਰ ਹੂਏ ਬਹੁਤਜਨਮ ਆਪ ਸੇ ਵਿਜੋਗੀ ਭਏ ਥੇ ਅਬ ਇਹ ਜਨਮ ਆਪ ਕੇਲੇਖੇ ਹੂਆ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਨਮਿਤ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਆਸ ਲਗਿ ਜੀਵਉ ਚਿਰ ਭਇਓ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਕੋ ਚਿਰ ਕਾਲ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਉ ਨੈਨ ਅਵਿਲੋਕਨੋ ਸ੍ਰਵਨ ਬਾਨੀ ਸੁਜਸੁ ਪੂਰਿ ਰਾਖਉ ॥

ਚਿਤ ਮੈਂ ਤੋ ਆਪ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੂੰ ਨੇਤਰੋਂ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖੂੰ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਉਤਮ ਜਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ (ਸ੍ਰਵਣ) ਕਾਨੋਂ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰ ਰਖੋਂ ॥

ਮਨੁ ਸੁ ਮਧੁ ਕਰੁ ਕਰਉ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਧਰਉ ਰਸਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਭਾਖਉ ॥੧॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ (ਮਧੁਕਰੁ) ਭੌਰਾ ਰੂਪ ਕਰੋਂ ਔ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੈਂ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ਪੁਨਾ ਰਸਨਾ ਕਰਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਸਦੀਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ॥ ਇਹ ਦਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਸਭ ਅੰਗ ਸਫਲਕਰ ਲੇਵੋਂ॥ ੧॥

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਨਿ ਘਟੈ ॥
ਮੈ ਤਉ ਮੋਲਿ ਮਹਗੀ ਲਈ ਜੀਅ ਸਟੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੇਸਿਉ(ਜਿਨਿ)ਮਤਿ ਘਟੈਅਰਥਾਤ ਘਟੈ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੇਆਪਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਹਗੀ ਮੋਲਲਈ ਹੈ ਅਪਨੇ ਜੀ ਕੇ (ਸਟੈ) ਬਦਲੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਦੇਨੇ ਸੇ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਉਪਜੈ ਭਾਵ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਹੋਇ ਤੇਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ(ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮੇਰੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਇਕ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਹੀ ਮੇਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਗਜਾ ਰਾਖੋ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗ ਦੇਹੋ ॥ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ ਮਜਨੁ ਮੁਰਾਰੇ॥ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਝੂਠੇ ਸਗਲ ਪਾਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ (ਮਜਨੁ) ਇਸਨਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਪ ਹੈ ਔ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਪਸਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਸਨੋ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਉਰਸਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕੇਸਰੋ ਲੇ ਛਿਟਕਾਰੇ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਸਨ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ(ਉਰਸਾ) ਤਿਲਕ ਰਗੜਨੇ ਵਾਲਾ ਪਥਰ ਹੈ ਪੁਨਾਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਚਾਰਨਾ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਲੇਕਰ ਛਿਣਕਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਅੰਭੁਲਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਚੰਦਨੋ ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ ਲੇ ਤੁਝਹਿ ਕਉ ਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਅੰਭੁਲਾ) ਪਾਨੀ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇਰਾ ਚੰਦਨ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪੀ ਘਸਾਵਣਾ ਕਰਕੇ ਸੋਈ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲੇਕਰ ਚੜ੍ਹਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਦੀਵਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਬਾਤੀ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤੇਲੁ ਲੇ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਦੀਪਕ ਔ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਾਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ (ਲੇ) ਉਚਾਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੇਲ ਪਸਾਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਜੋਤਿ ਲਗਾਈ ਭਇਓ ਉਜਿਆਰੋ ਭਵਨ ਸਗਲਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ(ਜੋਤਿ)ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਗਜਾਨ ਰੂਪੀ(ਉਜਿਆਰੋ)ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਭਜਾ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਤਾਗਾ ਨਾਮੁ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਸਗਲ ਜੂਠਾਰੇ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਤਾਗਾ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਫੂਲੋਂਕੀ ਮਾਲਾ ਕਰੀ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਕੇ ਫੂਲ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ (ਜੂਠਾਰੇ) ਜੂਠੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਵਰਾ ਆਦੀ ਤਿਨਕੀ ਵਾਸਨਾ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਤੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪਉ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੂਹੀ ਚਵਰ ਢੋਲਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਆਹੂਆ ਪਦਾਰਥੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਆ ਅਰਪਨਕਰੋਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਚੌਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੁਹੀਂ ਚਵਰਕੇ ਢੁਲਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਪਰ ਹੀ ਢੁਲਤਾ ਹੈ ॥

ਦਸ ਅਠਾਅਠਸਠੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਇਹੈ ਵਰਤਣਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਅਠਾਰਹਾਂ ਪੁਰਾਣ ਔ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥ ਚਾਰੋਂਖਾਣੀਆਂ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨੋਂ ਮੈ ਹੀ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਰਤਣ ਹੈ॥ ਵਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਏਹੁ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਜੋ ਵਰਤਣ ਵਾਲੇਵਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਆਰਤੀ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰੋ ਆਰਤੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਆਰਤੀ ਹੈ ਔਰੁ ਸਤਿਨਾਮ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਭੋਗ ਲਗਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਹੀ ਆਪ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਇਹੀ ਆਪਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਭਗਤ ਬਾਣੀਆ ਸੰਤਾਨ ਹੀਨ ਰਹਾ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਸੇਵਕ ਕੀ ਬਾਛਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਸੇਵਕੁ ਹੋਕਰ ਆਨ ਰਹਿਆ ਸੇਵਾ ਕਰ ਭਗਤ ਭਗਤਨੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਏਕ ਦਿਨ ਪੜੋਸਨ ਪਾਸ ਭਗਤਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਛਟੀ ਕਾ ਭੂਖਾ ਟਹਲ ਵਾਲਾ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਭੋਜਨੁ ਖਾਂਦਾ ਰਜਦਾ ਨਹੀਂ ਤਬ ਅਪਨੀ ਨਿੰਦਾ ਜਾਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਇਆ ਤਬ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਤੀ ਹੂਈ ਭਗਤਨੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਗੀ ਕੇ ਹਮਾਰਾ ਟਹਲੂਆ ਭੀ ਨ ਰਹਨ ਦੀਆ ਬਚਾ ਪਿਟੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ। ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੂਈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੇਵਕੁ ਹੋਕਰ ਰਹਿਆ ਥਾ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਦੀਏ ਭੋਜਨ ਕੋ ਮੈਂ ਬਸ ਨਹੀਂਕਹੀ ਜੇ ਕਹੋ ਤੋ ਮੈ ਹੁਣ ਆ ਜਾਵਾਂ ਐਸੇਸੁਣਕੇ ਉਲਟਾ ਪਛੁਤਾਪ ਕੀਆ ਜਬ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੀ ਥੀ ਤਬ ਕਰਮਗਤੀ ਦੇਖਾਇ ਕਰ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੂਏ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਰਾਇਣ ਨਿੰਦਸਿ ਕਾਇ ਭੂਲੀ ਗਵਾਰੀ ॥ ਦੁਕ੍ਰਿਤੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਥਾਰੋ ਕਰਮੁਰੀ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਭੂਲੀ ਹੂਈ (ਗਵਾਰੀ) ਮੂਰਖੇ ਵੀਚਾਰ ਬਿਨਾ ਨਾਰਾਣਿ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਿੰਦਤੀ ਹੈਂ ॥ ਅਰੀ ਇਹੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਤੁਮਾਰੇ(ਦੁਕ੍ਰਿਤੁ)ਪਾਪ ਔ(ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ) ਪੁਨ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹੀ ਫਲੁ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੀ ਕਰਮੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਸੰਕਰਾ ਮਸਤਕਿ ਬਸਤਾ ਸੁਰਸਰੀ ਅਸਨਾਨ ਰੇ ॥ ਕੁਲ ਜਨਮਧੇ ਮਿਲ੍ਹੋ ਸਾਰਗਪਾਨ ਰੇ ॥

(ਰੇ)ਹੇ ਬਾਲਾ ਜੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾਸਿਵਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾਹੈ ਔਰ(ਸੁਰਸਰੀ)ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਨਿਤ ਅਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਅਬਲਾ ਜਿਸ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਕੁਲ ਜਨੋਂ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਸਾਰਗ) ਹਾਥ ਮੇ ਧਨਖ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਕਲੰਕੁ ਮਫੀਟਸਿਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਤਿਸ ਚੰਦ੍ਰਮਾਕਾ ਕਰਮ ਜੋ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹਿਲਜਾ ਕਾਮਿਲਾਪਇੰਦ੍ ਸਾਥ ਕਰਾਵਨੇ ਮੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਕਾ ਔਰ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤੀ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਬੁਧ ਪੁਤ੍ ਉਪਜਾਵਨੇ ਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸਿਆਹੀ ਔ ਵਧਣੇ ਘਟਣੇ ਕਾ(ਕਲੰਕੁ ਮਫੀਟਸਿਰੀ) ਮਕਾਰ ਕੀ ਕਕੇ ਪਰ ਬਿੰਦੀਹੋਕਰ ਅਕਾਰਨਿਕਸਾ ਤਿਸਤੇ ਕਲੰਕੰ (ਮਫੀਟ) ਨਾ ਫਿਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਕਬੀ ਦੂਰ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਲੰਕ ਭਯਾ ਫਫਾ ਮਮਾ ਸਵਰਣੀ ਹੋਣੇ ਸੇ ਅਮਿਟਿਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਣੇ ਸੇ ਅਮਿਟਿਸ ਕਰਨਾ ਭਾਵ ਸੇ ਅਮਿਟ ਹੁਆ ॥

ਬਿਸ੍ਵ ਕਾ ਦੀਪਕੁ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤਾਚੇ ਰੇ ਸਵਾਰਥੀ ਪੰਖੀ ਰਾਇ ਗਰੁੜ ਤਾਚੇ ਬਾਧਵਾ ॥

ਪੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨ (ਬਿਸ੍ਵ) ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਤਾ ਜੋ ਸੂਰਜ ਹੈ (ਤਾਚੇ ਰੇ) ਤਿਸਕੇ ਰਥ ਕੋ ਚਲਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਰਥਵਾਹੀ ਔਰ ਸਰਬ ਪੰਛੀਓਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜੋ ਗਰੜ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ (ਬਾਧਵਾ) ਭ੍ਰਾਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਅਰੁਣ ਪਿੰਗੁਲਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ(ਰੀ)ਹੇ ਭਾਗ ਵਾਲੀ ਐਸੇ ਬਲੀ ਸਹਾਯਕੋਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਅਰਣ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬੀਚ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਭੰਭੀਰੀ ਕੀਟ ਕੇ ਦੋਨੋਂ ਚਰਨ ਤੋੜ ਦੇਣੇ ਔਰ ਕੰਡੇ ਮੈਂ ਵਿਨ ਕਰ ਭਰਮਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਪਿੰਗਲਾ ਹੋਇ ਕਰ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਤਾ ਤ੍ਰਿਭੁਵਣ ਨਾਥੁ ਰੀ ਤੀਰਥਿ ਤੀਰਥਿ ਭ੍ਰਮਤਾ ਲਹੈ ਨ ਪਾਰੁ ਰੀ ॥

ਪੁਨਾ (ਰੀ) ਹੇ ਸੁਭ ਕੁਲ ਵਾਲੀ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਹਰਨੇਹਾਰਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਨਾਥ ਸ਼ਿਵਜੀ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਮੰਦ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਸਿਰ ਕਾਟਣੇ ਸੇ ਕਪਾਲ ਜੋ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲਗਾ ਤਿਸਕੇ ਉਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਪਾਰ ਕੋ ਨ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ ॥ ਤਬ ਕਪਾਲ ਮੋਚਨ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਕਪਾਲ ਉਤਰਾ ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਕੁਪਾਲੀ ਹੀ ਰਹਾ ਔਰ ਮੁੰਡੀਓਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਗਲ ਮੈਂ ਔਰ ਹਾਥ ਮੈਂ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਖੋਪਰੀ ਖਪਰ ਕੀ ਜਗਹ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਕ੍ਰਪਾਲੁ ਮਫੀਟ ਸਿਰੀ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਵਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਕਪਾਲ ਰਹਨ ਰੂਪ ਅਮਿਟ ਕਲੰਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਸੀ ਅਧੇਨ ਲਛਿਮੀ ਕਲਪ ਤਰਸਿਖਰਿ ਸੁਨਾਗਰ ਨਦੀ ਚੇ ਨਾਥੰ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਰ (ਸਸੀ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਾਮਧੇਨ ਗਊ ਔਰ ਲਖਮੀ ਕਲਪ ਵ੍ਰਿਛ ਪੁਨਾ (ਸਿਖਰ) ਉਚੀਸ੍ਰ ਤਥਾ ਘੋੜਾ ਜੋ ਸੂਰਜ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਾ ਸਪਤ ਮੁਖੀ ਹੈ ਔਰ (ਸੁਨਾਗਰ) ਧਨੰਤ੍ਰ ਵੈਦਾਦੀ ਚੌਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਸੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਨਦੀਓਂ ਕਾ (ਨਾਥੰ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਖਾਰੁ ਮਫੀਟ ਸਿਰੀ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਭੀ ਰਿਸ਼ੀਓਂਕਾ ਬਚਨ ਨਾ ਮਾਨਣੇ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਖਾਰ ਰੂਪ ਅਫਿਰ ਕਲੰਕ ਹੁਆ ਭਾਵ ਸੇ ਅਗਸਤ ਜੀ ਨੇ ਪਾਨ ਕਰ ਲਘੁ ਸੰਕਾ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਖਾਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਾਧੀਲੇ ਲੰਕਾ ਗੜੁ ਉਪਾੜੀਲੇ ਰਾਵਣ ਬਣੁ ਸਲਿ ਬਿਸਲਿ ਆਣਿ ਤੋਖੀਲੇ ਹਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਨੇ ਲੰਕਾ (ਗੜੁ) ਕਿਲਾ (ਦਾਧੀਲੇ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਔਰ ਰਾਵਨ ਕਾ ਅਸੋਕ ਬਨ (ਉਪਾੜੀਲੇ) ਪੁਟ ਦੀਆ ਪੁਨਾ ਲਛਮਣ ਮੂਰਛਾ ਭਏ ਤੇ ਸਲ ਬਿਸਲ ਬੂਟੀ ਕੋ ਲਿਆਇ ਕਰ ਹਰੀ ਅਵਤਾਰ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਕੋ (ਤੋਖੀਲੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਯਦਪਿ ਐਸਾ ਬਲੀ ਥਾ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਕਛਉਟੀ ਮਫੀਟ ਸਿਰੀ ॥ ੫ ॥

ਤੋ ਭੀ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਮਾਰਗ ਗਾਮੀ ਰਿਖੀਓਂ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਕਰ ਏਕ ਲੰਗੋਟੀ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਨ ਦਿਤੀ ਥੀ ਇਸ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਬਲੀ ਕੋ ਭੀ (ਕਛਉਟੀ) ਏਕ ਕਛ ਮਾਤਰ ਹੀ ਮਿਲੀ ਔਰ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਸੇ ਨਗਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵ੍ਰਹ ਅਮਿਟ ਕਲੰਕ ਰਹਾ ॥ ੫ ॥

ਪੂਰਬਲੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮੁ ਨ ਮਿਟੈ ਰੀ ਘਰ ਗੇਹਣਿ ਤਾਚੇ ਮੋਹਿ ਜਾਪੀਅਲੇ ਰਾਮਚੇ ਨਾਮੰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਗ੍ਰੇਹ ਕੀ (ਗੇਹਣਿ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਰਮ ਕਬੀ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਤਾਚੇ)ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ॥

ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਰਾਮ ਜੀ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਰਾਮ ਜੀ ਕੋ ਹਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਭੀ ਰਾਮ ਜੀ ਰਾਮਜੀ ਜਪ। ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸੈਣ ਭਗਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਰਤੀ ਕਰਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸੈਣੁ ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਘ੍ਰਿਤ ਸਾਜਿ ਆਰਤੀ ॥ ਵਾਰਨੇ ਜਾਉ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਧੂਪ ਔ ਵਿਵੇਕ ਕਾ ਦੀਪਕ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਘੀ ਬਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਆਰਤੀ ਕਾ ਸਾਜ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਲਖਜਮੀ ਕੇ ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮੰਗਲਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲਾ ॥ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਆਪ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੰਗਲ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਇ ਆਪ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਕੌ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਹੈ ॥

ਊਤਮੁ ਦੀਅਰਾ ਨਿਰਮਲ ਬਾਤੀ ॥ ਤੂਹੀਂ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਮਲਾ ਪਾਤੀ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਊਤਮ (ਦੀਅਰਾ) ਦੀਪਕ ਹੈ ਔ (ਨਿਰਮਲ) ਸੁਧ ਬਿਰਤੀ ਵਤੀ ਕਰੀ ਹੈ (ਤੂਹੀਂ) ਤੇਰੇ ਕੌ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਇਆ ਸੇ ਅਲੇਪ ਜਾਣਨਾ ਇਹੀ ਕਮਲ ਆਦੀ ਪੂਜਣੇ ਕੇ ਫੁਲ ਅਰ(ਪਾਤੀ)ਪਤ੍ਰ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਤੈਨੂੰ ਸੁਧ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮਾ ਭਗਤਿ ਰਾਮਾਨੰਦੁ ਜਾਨੈ ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬਖਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ ਸੋਈ (ਰਾਮਾਨੰਦ) ਅਰਾਮ ਕੇ ਅਨੰਦ ਅਰਥਾਤ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਬਖਾਨੈ) ਜਸ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵਸੇ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਦਨ ਮੂਰਤਿ ਭੈ ਤਾਰਿ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥ ਸੈਨੁ ਭਣੈ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਦਨ ਭਾਵ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਸ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੇ ਤਾਰ ਲੇਹੁ । ਸ੍ਰੀ ਸੈਣ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭਜਨੁ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪੀਪਾ ਭਗਤ ਟੋਡਰਪੁਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਸੇ ਪੁਨਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਭਏ ਸੋ ਵੇਦਾਂਤਕ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਏਕਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਆਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੀਪਾ ॥ ਕਾਯਉ ਦੇਵਾ ਕਾਇਅਉ ਦੇਵਲ ਕਾਇਅਉ ਜੰਗਮ ਜਾਤੀ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਸ (ਕਾਯਉ) ਕਾਇਆ ਵਾਲਾ ਚੇਤਨ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਦੇਵਲ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਰ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਕਾਯਾ ਵਾਲਾ ਚੇਤਨ (ਜੰਗਮ)ਤੀਰਥ ਵਾ ਜੰਘਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ (ਜਾਤੀ) ਯਾਤ੍ਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਅਉ ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈਬੇਦਾ ਕਾਇਅਉ ਪੂਜਉ ਪਾਤੀ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਕਾਯਾ ਵਾਲਾ ਚੇਤਨ ਧੂਪ ਦੀਪ(ਨਈਬੇਦਾ) ਮਿਸਟਾਨ ਭੋਜਨ ਆਦ ਭੋਗ ਹੋਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਯਾ ਵਾਲੇ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪਤ੍ਰੇਂ ਫੁਲੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਵਾ ਪੂਜਨੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਓਹੀਹੈ॥੧॥

ਕਾਇਆ ਬਹੁ ਖੰਡ ਖੋਜਤੇ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ਨਾ ਕਛੁ ਆਇਬੋ ਨਾ ਕਛੁ ਜਾਇਬੋ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ(ਕਾਇਆ)ਦੇਹੀ ਬਹੁਤ (ਖੰਡ)ਟੁਕੜੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋੜਾਂ ਵਾਲੀ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਵਾ ਕਾਯਾਂ ਖੰਡ ਮੈਂ ਸੇ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰਦ੍ਵਾਰਾ ਖੋਜਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਮ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਉ ਨਿਧਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਆਤਮ ਸਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਬ ਯਿਹ ਨਿਸਚੈ ਹੂਆਹੈ ਕਿ ਨਾ ਕਿਛੁ(ਆਇਬੋ) ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਿਛੁ(ਜਾਇਬੋ) ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਰਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਅਰਥਾਤ ਸਪਤ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਸਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥੧॥

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ ਸੋਈ ਪਿੰਡੇ ਜੋ ਖੋਜੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਮੇਂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ(ਪਿੰਡੇ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪੀਪਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪਰਮ ਤਤੁ ਹੈ ਸਤਗੁਰੁ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪੀਪਾ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪਰਮ ਤਤੁ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਲਖਾਵਣਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਲਖਾਵੈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਧੰਨਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਭਗਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਰਤੀ ਕਰਕੇ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ।

ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ॥ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੰਤੇ ਤਿਨਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ (ਗੋ) ਵੇਦੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਗੋਪਾਲ ਔਰ ਲੋਕ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ ਕਰਤਾਹੂੰ ਵਾ ਤੇਰਾ ਮੈਂ ਆਰਤ ਭਗਤ ਹੂੰ ਕ੍ਯੋਂਕਿ ਜੋ ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਹੀ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈਂ।੧।

ਦਾਲਿ ਸੀਧਾ ਮਾਗਉ ਘੀਉ ॥ ਹਮਰਾ ਖੁਸੀ ਕਰੈ ਨਿਤ ਜੀਉ ॥

ਦਾਲ ਔਰ (ਸੀਧਾ) ਆਟਾ ਘ੍ਰਿਤ ਕੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਛਕ ਕੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਖੁਸੀ ਸੇ ਤੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰੈ ॥

ਪਨੀਆ ਛਾਦਨੁ ਨੀਕਾ ॥ ਅਨਾਜੁ ਮਾਗਉ ਸਤ ਸੀਕਾ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪਹਰਨੇ ਕੋ (ਪਨੀਆ)ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਔਰ ਸਰੀਰ ਪਰ ਪਹਰਨੇ ਕੋ (ਛਾਦਨ)ਬਸਤ੍ਰ(ਨੀਕਾ)ਚੰਗਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ॥ ਪੁਨਾ(ਸਤਸੀਕਾ)ਜਿਸਕੋ ਸਾਤ ਵਾਹ ਲਗੀ ਹੋ ਐਸੀ ਜਮੀਨ ਸੇ ਉਪਜਾ ਹੂਆ ਅੰਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਊ ਭੈਸ ਮਗਉ ਲਾਵੇਰੀ ॥ ਇਕ ਤਾਜਨਿ ਤੁਰੀ ਚੰਗੇਰੀ ॥

ਏਕ ਗਊ ਔ ਭੈਂਸ ਲਵੇਰੀ ਅਰਥਾਤ ਦੂਧ ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾ ਏਕ(ਤਾਜਨਿ) ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੀ(ਤੁਰੀ) ਘੋੜੀ ਅਸਵਾਰੀ ਹੇਤ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਘਰ ਕੀ ਗੀਹਨਿ ਚੰਗੀ ॥ ਜਨੁ ਧੰਨਾ ਲੇਵੈ ਮੰਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਘਰ ਕੀ (ਗੀਹਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਚੰਗੀ ਅਰਥਾਤ ਆਗਜਾਕਾਰੀ ਹੋਵੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹਿ ਹੇਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ਏਹ ਤੋ ਬਾਹਜ ਅਰਥ ਹੁਆ ॥ ਅਬ ਇਸੀ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਅੰਤਰੀਵ ਦੁਤੀ ਅਰਥ ॥ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਵਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮੈਂ (ਆ) ਵਸੇਸ ਕਰ ਰਤਾ ਹਾਂ ਜੋਦਾਸ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ ਕਾਮ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੀਨੋਂ ਤਪੋਂ ਕੋ (ਦਾਲ) ਦਲਨਾ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਔਰ (ਸੀਧਾ) ਸਨਮੁਖ ਰਹਣਾ ਔਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਸਨਿਗਧ ਰਹਿਣਾ ਇਹੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਇਸਸੇ ਹਮਾਰਾ (ਜੀਉ) ਚਿਤ ਨਿਤ ਖੁਸੀ ਕਰੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਰਹਣਾ ਔਰ ਮਨ ਕੋ ਵਿਸਿਅਹੁ ਸੇ (ਛਾਦਨ) ਛੇਦਨ ਅਰਥਾਤ ਕਾਟਣਾ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ(ਨੀਕਾ)ਸੂਖਮ ਕਰਨਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾ(ਅਨਾਜ) ਅੰਨ ਆਜ ਕਜਾ ਅਜ ਮੈਂ ਹੋਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹਾਂ॥ ਸੱਤ ਬੋਲਨਾ ਔਰ(ਸੀਕਾ)ਸੀਲ ਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨਾ ਵਾ ਹੇ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਜੋ(ਸੀਕਾ) ਸਿਕਾ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਾ (ਲਾਵੇਰੀ) ਖ੍ਰੁਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਭੈਸੰਯੁਕਤ ਹੋਇਕਰ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਤੁਰੀ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਭ ਜਨੋਂ ਮੈ ਏਕਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾ (ਘਰ) ਸਰੂਪ ਕੀ (ਗੀਹਨਿ)ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਆਤਮ ਵਿਸੈਣੀ ਬੁਧੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ॥ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਮੈਂਜਨ ਦਾਸ ਇਹ ਵਸਤੂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨਿਜ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੈ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬਸਿਆ ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਧਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥਾ ॥

ਸਭ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਤਬ ਮੇਰੇ (ਹੀਅਰੈ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿਨਾਮ ਰਤਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਉਤਰੇ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਰਿਨੁ ਲਾਥਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰੋਂ ਕੇ(ਕਿਲਬਿਖ)ਪਾਪ ਔ ਦੁਖ ਉਤਰੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਤਬ ਮੇਰਾ ਦੇਵ ਪਿਤਰ ਆਦੀ (ਰਿਨੁ) ਕਰਜ ਲਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭਿ ਅਰਥਾ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਜਿਸ ਕਰ ਸਰਬ ਅਰਥ ਤੇਰੇ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਵੈਂਗੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜੀਵਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੂੜ ਭਏ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਨਿਤ ਫਾਥਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੂਰਖ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਮਦਾਇ ਨਿਤ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੈ ਮੋਹ ਮੈਂ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ ਤਿਨ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਥਾ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਬੀ ਸੇਵੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਸੰਪੂਰਨ (ਅਕਾਥਾ) ਵਿਅਰਥ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵੇ ਤਿਨ ਸਫਲਿਓ ਜਨਮੁ ਸਨਾਥਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਚਰਣ) ਆਚਰਨ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ (ਸਨਾਥਾ) ਸਹਿਤ ਮਾਲਕ ਕੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ । ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਮੋਕਉ ਕੀਜੈ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਜਗੰਨਾਥਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਦਯਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰ ਲੇਵੋ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਅਗਿਆਨੀ ਕਿਉ ਚਾਲਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਾ ॥

ਹਮ ਜੋ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੀਨ ਅਗਿਆਨੀ ਹੁਏ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਸੇ ਗੁਰ ਪੰਥ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਚਲੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ ਕਉ ਗੁਰ ਅੰਚਲੁ ਦੀਜੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਚੰਲਹ ਮਿਲੰਥਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਅੰਧਿਓਂ ਕੋ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਵਾ ਬਚਨ ਵਾ ਸ੍ਰਵਣ ਰੂਪੀ(ਅੰਚਲੁ)ਪਲਾ ਦੀਜੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਮਿਲੰਥਾ) ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਕਰੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਗਾਹਕ ਮੀਕਾ ਕਾਖਾ ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਔਰ ਨਾਮ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਲਾਲ ਜੋ ਭਾਰੀ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਸੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰੂਪੀ ਗਾਹਕ ਸੇ ਥਿਨਾ (ਕਾਖਾ) ਕੱਖੋਂ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ਘਾਸ ਮੈਂ (ਮੀਕਾ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ (ਮੀਕਾ ਕਾਖਾ) ਇਕ ਕਖ ਕਾ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਰਤਨ ਗਾਹਕੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਦੇਖਿਓ ਤਬ ਰਤਨੁ ਬਿਕਾਨੋ ਲਾਖਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਰਤਨ ਕਾ ਗਾਹਕ ਗੁਰੋਂ ਨੇ(ਸਾਧੂ)ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਅਧਕਾਰੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਰਤਨ ਲਾਖੋਂ ਕੋ ਵਿਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਤਿਸ ਅਧਕਾਰੀ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੀ ਤਿਸ ਰਤਨ ਹੇਤ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਗੁਪਤਿ ਹੀਰੁ ਹਰਿ ਰਾਖਾ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ
ਮਿਲਾਇਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੀਰੁ ਪਰਾਖਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਾ ਪਿਆਰੇਹਰੀ ਨੇਨਾਮ ਵਾ ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀਹੀਰਾ ਗੁਪਤਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜਬਦੀਨਦਇਆਲ ਹਰੀ ਨੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਸੋ ਨਾਮ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀਰਾ ਹਮਨੇ (ਪਰਾਖਾ) ਪਰਖ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸੇ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੋਠੀ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਤਿਨ ਘਰ ਰਤਨੁ ਨ ਲਾਖਾ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਕੋਠੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ(ਘਰ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਹ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਰਤਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਖਿਆ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਤੇ ਊਝੜਿ ਭਰਮਿ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰੀ ਮਾਇਆ ਭੁਅੰਗ ਬਿਖੁ ਚਾਖਾ ॥ ੨ ॥

(ਤੇ) ਸੋ ਗਵਾਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ(ਊਝੜਿ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਮੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਭੁਅੰਗ) ਸਰਪ ਕੀ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ਵਿਸ ਕੋ ਚਾਖਿਆ ਅਰਥਾਤ ਰਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਮੇਲਹੁ ਜਨ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਹਮ ਰਾਖਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇਵਾਲੇ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਨੀਕੇ ਹੈਂਸੋਮੇਰੇਕੋਮੇਲੋਤਿਨਸੰਤੋਂਕੀਸਰਣ ਤੇਹਮਾਰੀਰਖਜਾਹੋਵੇਗੀ ॥

ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਪਰੇ ਭਾਗਿ ਤੁਮ ਪਾਖਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ ਭਾਵ ਅਪਨਾ ਜਾਨੋ ਵਾ ਮੇਰਾ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਭਾਗ ਕਰ ਤੁਮਾਰੀ (ਪਾਖਾ) ਸਰਣ ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਹਵਾ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਹ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਵਡ ਪੁਰਖਾ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ(ਆਖਿ) ਮੁਖ ਤੇ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰਅਰਥਾਤ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਵਡਿਓਂ ਤੇ ਵਡੇ ਅਗੰਮ ਪੁਰਖ ਹੋ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਵਿਸੇ ਹੋ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਪਾਖਾਣੁ ਡੁਬਤ ਹਰਿ ਰਾਖਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਪਰ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ (ਪਾਖਾਣ)ਪਥਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਡੁਬਤੇ ਹੁਏ ਕੋ ਆਪ ਨੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਕਛੂਅ ਨ ਜਾਨਹ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੇਰੇ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਇਆਨਾ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਮਨ ਕੇ ਮੂਰਖ ਔਰ ਤਨ ਕਰ ਮੁਗਧ ਔ ਬਾਣੀ ਕਰ ਇਆਨੇ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੀ(ਮਿਤਿ) ਮ੍ਯਾਦਾ ਕੋ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਦੀਜੈ ਮਤਿ ਊਤਮ ਕਰਿ ਲੀਜੈ ਮੁਗਧੁ ਸਿਆਨਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਕੇ ਉਤਮ ਬੁਧੀ ਦੀਜੀਏ ਇਸਤੇ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਸਿਆਣਾ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਆਲਸੀਆ ਉਘਲਾਨਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ
ਮਿਲਾਇਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਕਪਟ ਖੁਲਾਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਏਹ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਆਲਸੀ ਹੋਕਰ ਉਘਲਾਇ ਰਹਾ ਥਾ ਭਾਵ ਸੇ ਅਗਿਆਤ ਹੂਆ ਥਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ(ਸਾਧੂ)ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਤਗੁਰ ਆਪਨੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆ ਮਿਲਾਏ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਕਿਵਾੜ ਖੁਲ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵਹੁ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਪਰਾਨਾ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਨੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਅਧਕ ਲਗਾਵੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਪਰਾਨਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਉ ਅਮਲੀ ਅਮਲਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਅਮਲੀ ਪੁਰਸ਼ ਅਮਲ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ-ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਤਿਸ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਭਾਗ ਪੁਰਾਨਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਆਦੋਂ ਹੀ ਪੁਰਾਤਨ ਭਾਗ ਅਰਥਾਤ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਤਿਨ ਹਮ ਚਰਣ ਸਰੇਵਹ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਹਮ (ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ) ਮੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰਾ ਲਾਗਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਜਨ ਬਿਛੁਰਿਆ ਚਿਰੀ ਮਿਲਾਨਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਠਾਕਰ ਜਬ ਤੁਮਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਮੈਂ ਜਨ ਚਿਰੰਕਾਲ ਕਾ ਵਿਛੜਿਆ ਹੂਆ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਪਨੀ ਲਾਭ ਦਸ਼ਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਵਡ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਫਲ ਲਾਗਿਬਾ ॥
ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਤੇ ਵਡਾ ਸਜਨ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਤਬ ਹਮ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੂਏ ਤਿਸਤੇ (ਰਸਕਿ) ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਫਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲਾਗਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥
ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗ ਗ੍ਰਸਿਓ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਿਸੁ ਹਰਿ ਕਾਢਿਬਾ ॥੧॥
ਏਹ(ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਕਾ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਨੇਂ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਵਿਖ ਕੋ ਨਿਕਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਲਾਗਿਬਾ ॥
ਹਰਿ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਬਾ ॥ਰਹਾਉ॥
ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪਕੇ ਰਸ ਮੈ ਲਾਗਾ ਹੂਆਹੈ ਹਰੀ ਨੇ(ਸਾਧ)ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਮੈਂ ਪਤਿਤਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮੈਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗ ਮਿਲਿਓ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਲਾਗਿਬਾ ॥
ਤਿਨ ਵਡ ਭਾਗੀਓਂ ਕਾ ਸਦਾ ਧੰਨਜਵਾਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨ ਕੀ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ(ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆਪਦ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਗੁਨ ਗਾਇਬਾ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝਿ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਜਬ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕੀਆ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਬ ਹਰੀ ਨਿਰਮਲ ਕੌ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਗ ਖੀਨ ਧੁਰਿ ਪਾਏ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਨ ਪਾਇਬਾ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਆਦੋਂ ਹੀ ਭਾਗ (ਖੀਨ) ਨੂਨ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ ਪਾਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਵੈ ਗ੍ਰਭ ਜੋਨੀ ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨ ਜਾਇਬਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਜਨ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਗਰਭ ਦ੍ਵਾਰਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਪੜੈਂਗੇ ਤਿਨੋਂਕਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਵਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਬਿਮਲ ਮਤਿ ਗੁਰ ਸਾਧ ਪਗ ਸੇਵਹ ਹਮ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਇਬਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਦੇਹੋ ਜਿਨੋਂਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਮੀਠਾ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ(ਸਾਧ)ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਸਤਿ-ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੇਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਰੇਣ ਸਾਧ ਪਗ ਮਾਗੈ ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਦਿਵਾਇਬਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਤੇ ਸੰਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਹੋਕਰ ਸੋਈ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਦੇਵਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਬਸਿਓ ਤਿਨ ਮਾਤ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਬਾਂਝਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂਬਸਿਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨਕੀ ਮਾਤਾ ਤੋਵੰਝ ਕਰ ਦੇਣੀ ਯੋਗ ਥੀ ਭਾਵਸੇ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਹੋਣਾ ਹੀ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਥਾ ਵਾ ਆਗੇ ਕੋ ਬੰਧਜਾ ਕਰੋ ॥

ਤਿਨ ਸੁੰਞੀ ਦੇਹ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਓਇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਕਰਾਂਝਾ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੂੰਨੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਵ੍ਰਹ ਪੁਰਸ(ਕਰਾਂਝਾ) ਕੁਰਲਾਵਤੇ ਅਰਥਾਤ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਵਾ ਕਜੀਆਂ ਮੈ ਵਾ ਜਿਸਮੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕੰਡੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰੰਜੁਏ ਕੇ ਬਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਮੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮਾਝਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦੀਓ ਮਨੁ ਸਮਝਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਰਿਦੇ(ਮਾਝਾ)ਬੀਚਹੀ ਜਪਿਆ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦੀਆ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਮਝਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਲਜੁਗਿ ਪਦੁ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਝਾ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਉਤਮ ਪਦਕੇ ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਹਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ(ਮਾਝਾ)ਬੀਚਸੇ ਪਾਈਤੀਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਗੁਪਤੁ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਝਾ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਨੇ ਤੇਰਾ ਗੁਪਤਿ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ(ਪਰਗਾਝਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆਹੈ॥੨॥

ਦਰਸਨੁ ਸਾਧ ਮਿਲਿਓ ਵਡਭਾਗੀ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਗਵਾਝਾ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪ(ਗਏਗਵਾਝਾ)ਗਏ ਗਵਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾਗਵਾਦਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਥੇ ਸੋ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਪਾਇਆ ਵਡ ਦਾਣਾ ਹਰਿ ਕੀਏ ਬਹੁਗੁਣ ਸਾਝਾ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿ ਜੋ ਵਡਾ(ਦਾਣਾ)ਦਨਾਉ ਵਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸਾਝ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗ ਜੀਵਨਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿਓ ਮਨ ਮਾਝਾ ॥

ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂਕੋ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਤੇਰੇਕੋ(ਉਰਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਮਨਕੇ(ਮਾਝਾ)ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਦਰਿ ਕਾਗਦ ਫਾਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਸਮਝਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਦਰਮੈ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਕਰਮੋ ਕੇ ਕਾਗਜ ਸੇ ਸੋ ਪਾੜੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਮਝਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਤਿਨਾ ਕਾਲੇਖਾ ਦੂਰ ਭਯਾਹੈ"ਯਥਾ–ਸੰਤਨਮੋਕਉਪੂੰਜੀਸ੍ਰਉਪੀ ਤਉ ਉਤਰਿਆ ਮਨ ਕਾ ਧੋਖਾ । ਧਰਮਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੋ ਲੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨੁ ਚਲਤੋ ਭਇਓ ਅਰੂੜਾ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂਕੀ(ਸਾਧ)ਸ੍ਰੇਸ੍ਠਸੰਗਤਿ ਜਿਨਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪ ਮੈਂ ਚਲਤਾਹੁਆ(ਅਰੂੜਾ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸਥਿਤਿ ਭਇਆ ਹੈਂ ॥

ਅਨਹਤ ਧੁਨਿ ਵਾਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਰਸਿ ਲੀੜਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅਨਾਹਦ ਧੁਨੀ ਵਾ ਸੋਹੰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕੇ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇਆਤਮ(ਰਸ)ਅਨੰਦਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੋ(ਲੀੜਾ) ਲੇਹ ਲੀਆ ਭਾਵ ਚੁੰਘ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰੂੜਾ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਓ ਲਾਇ ਝਪੀੜਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਰੂੜਾ) ਸੁੰਦਰ ਜਪਿਆਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨਤਨ ਮੈਂਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਝਪੀੜਾ) ਜੱਫੀ ਪਾਇਕੇ ਮਿਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਬੰਧ ਭਏ ਹੈ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਸੰਚਹਿ ਲਾਇ ਜਕੀੜਾ ॥

ਔਰ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸੰਜੁਗਤ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸੇ ਵਾ ਵਿਖ ਰੂਪ ਮਾਇਆਕੋ(ਜਕੀੜਾ)ਹਠ ਧਾਰ ਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਚ ਕੇ ਜਖੀਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਅਰਥਿ ਖਰਚਿ ਨਹ ਸਾਕਹਿ ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਹਹਿ ਸਿਰਿ ਪੀੜਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵੁਹ ਆਪਕੇ ਅਰਥ ਭਾਵ ਸੇ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਮਾਯਾਕੋ ਖਰਚੁਨਹੀਂਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਅੰਤ ਸਮੇਮੈਂ ਜਮਕੀ ਪੀੜਾ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਸਰੀਰੁ ਲਗਾਇਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਬਹੁ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮੁਖਿ ਧੂੜਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਅਰਥ ਅਪਨਾ ਸਰੀਰਲਗਾਯਾ ਹੈ ਔਗੁਰੋਂਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨਧੂੜੀ ਬਹੁਤ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇਆਪਨੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਮਨਿਗੂੜਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵੁਹ (ਹਲਤਿ) ਇਸ ਲੋਕਔ(ਪਲਤਿ)ਪ੍ਰਲੋਕ ਬੀਚਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਸੋਭਾਪਾਵਤੇ ਹੈਂਵਾ ਪਾਵੇਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਗੂੜਾ) ਸੰਘਨਾ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ (ਮੇਲ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੇਲੋ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਕਿਰਮ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਪਗ ਸਾਧ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਾਖਾਣੁ ਹਰਿਓ ਮਨੁ ਮੂੜਾ ॥੪॥੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਤਿਨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ (ਪਾਖਾਣ)ਪਥਰ ਵਤ ਮੂੜ ਸੁਭਾਵ ਹਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਮੇਰਾਮਨ ਮੂੜ ਜੋਪਾਖਾਣ ਵਤ ਰੁਖਾ ਥਾ ਸੋ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰ ੨ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਹਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈਅਗਮਅਪਾਰ ਕੇਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਅਸਮਦਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰਹੋਜਾਤਾਹੈ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

(ਰਾਮ) ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਾਥ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਮਿਲਾਵੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਹੀ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਧਾਰੇ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਮਿਤਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੋ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵਹੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੋਪਰੰਤੁ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇਸੇਪ੍ਰਗਟਹੋਤੀਹੈ॥੨॥

ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਹਰਿ ਮਾਧੋ ਪ੍ਰਾਨਾ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥

ਹਰੀ ਮਧ ਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਵੁਹ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵੈ ਤਬ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਤੁਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਤਾ ਹੂਆਹੈ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਜੋ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸਤਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਮੇਲੋ ਤਬ ਸਤਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਸੁਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੈਗੀ ਵਾ ਜਪਨੇਵਾਲਿਓਂਕੋਹੋਈਹੈ॥੪॥੧॥੭॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਪੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਸਦਾ ਲਾਭ ਲੇਵੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੧
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵੋ ਜਿਸਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਤੁਮ ਕੋ (ਉਮਾਹਾ) ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਇਆਲੁ ਧਿਆਹਾ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਹਾ ॥
ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਰੰਗਕੇ ਵਾ ਲਾਲ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਘੂਮਰਿ ਪਾਵਹੁ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਰ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਘੂਮਰ ਪਾਵੋ ਭਾਵ ਸੇ ਬਹੁਤ ਜਨ ਮਿਲਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਉ ਸਖੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਾ ॥ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੋ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਾ ਲਾਭ ਲੇਵੋ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਗੁਰ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਗੁਰੂ ਮੇਲੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਹੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਸੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਰਾ ਨਾਮੁ ਗਾਵਾਹਾ ॥
ਜਿਸਕਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਜਸ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤ ਕਰ ਪੁਨਾ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਮੋਕਉ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਿਲੀਐ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥੨॥ ੮ ॥
ਹੇ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰਾ (ਰਾਮ)ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਾ (ਉਮਾਹਾ) ਉਤਸਾਹ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੪ ॥ ਰਸਿ ਰਸਿ ਰਾਮੁ ਰਸਾਲੁ ਸਲਾਹਾ ॥ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਭੀਨਾ ਲੈ ਲਾਹਾ॥
ਹੇ (ਰਸਾਲੁ) ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਮਨੇ (ਰਸਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀਨਾ ਹੂਆ ਅਨੰਦ ਕਾ ਲਾਭ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਾਹਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ਸਬਦੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥
ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹਮਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪੁਨਾ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਲਾਭ ਲੀਆ ਹ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪੰਚ ਦੂਤ ਵਸਿ ਆਵਹਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਲੇਣੇ ਸੇ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਆਦੀ ਦੂਤ ਅਪਨੇ ਵਸ ਆ ਜਾਤੇ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਤਿਸੀਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਉਤਸਾਹ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਹਾ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਦਾ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥
ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ ਰਤਨ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਲਾਭ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਾਧੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਦੀਨਦਿਆਲ ਮਾਧੋ ਜਬ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਉਮਾਹਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਉ ਮਨ ਮਾਹਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਿ ਲਾਹਾ ॥
ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਜਪਤਾਹੂੰ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਭੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਹੀ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਲਾਭ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡੇ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥
ਹੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਮੇਰੇ ਵਡੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਹੀ ਉਮਾਹਾ ਹੋਤਾ ਰਹੇ ਇਹੀ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਹੀ ਕਰੂੰ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਜੁਗਾਹਾ ॥ ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਹਾ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜੋਗੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਜੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਮੈਂ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪੇ ਨਾਮ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥
ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਵਹੁ ਆਪ ਹੀ ਆਪਨਾ ਆਪ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਰਾਮ ਜੋ ਨਾਮੀ ਆਪੇਹੀ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਦੀਪ ਲੋਅ ਦੀਪਾਹਾ ॥ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਮਥਾਹਾ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਦੀਪ ਔ ਲੋਕ ਰੂਪ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨਕੋ (ਦੀਪਾਹਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਮੁਦ੍ ਮਥਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨੇ ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਆਪ ਹੀ ਮਥਿਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਮਥਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢਾਏ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਔ ਦੈਤੋਂ ਸਹਤ ਸਮੁਦ੍ ਕੋ ਮਥ ਕਰ ਚੌਦਹ ਰਤਨ ਕਢਾਏ ਹੈਂ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਰਿੜਨ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪੀ(ਤਤੁ) ਮਖਨ ਵਾ ਸਾਂਤੀ ਆਦੀ ਸਾਰ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕਢਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਸੋ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਮਾਹਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਖੀ ਮਿਲਹੁ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾਹਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ॥
ਹੇ ਸਖੀ ਜਗਜਾਸੀ ਵਾ ਸੰਤੋ ਆਕੇ ਮਿਲੋ ਜੋ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੀਏ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੇ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਔਰ ਲਾਭ ਲੇਵੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਉਮਾਹ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਵਡ ਦਾਣਾ ਵਡ ਸਾਹਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥
ਆਪਹੀ ਵਡਾ ਦਾਣਾ ਦਨਾਉ ਵਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਡਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂਨੇ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਦੇਕਰ (ਵਿਸਾਹਾ) ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਤਿ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਔਰ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਹੀ ਉਤਸਾਹ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਹੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਿਲ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੰਗ ਗੁਰਾਹਾ ॥ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਸਾਹਾ ॥
ਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਅਰਪਣ ਕਰਕੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੈਨੇ (ਵੇਸਾਹਾ)ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਿਲਿ ਸਤਿਸੰਗਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਧੁ ਸੂਧਨ ਮੇਰੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੋ ਸੰਸਕਾਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਮਿਲਕਰ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਮਾਹਾ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਗੁਣ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣਿ ਸੁਣਾਹਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਹਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਬ ਮੈਂ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਸੇ ਸੁਣਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਗੁਣ ਬੋਲਹ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਪਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥

ਰਾਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੁਭਾਵਕ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਉਮਾਹ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਜਗ ਪੁੰਨ ਤੋਲਾਹਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਪੁਜਹਿ ਪੁਜਾਹਾ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਔ ਬ੍ਰਤ ਜਗ ਆਦੀ ਜੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੋਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਚਾਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੁਲ ਪੁਜਾਏ ਹੂਏ ਨਹੀਂ ਪੁਜਤੇ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ—ਅਸਮੇਧ ਜਗਨੇ ਤੁਲਾ ਪੁਰਖ ਦਾਨੇ ਪ੍ਰਾਗ ਇਸਨਾਨੇ ਤਉ ਨ ਪੁਜਹਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਤੁਲੁ ਤੋਲੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿਨਾਮ ਅਤੁਲ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਅਤਯੰਤ ਭਾਰੀ ਤੋਲੁ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਸੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸਿਖਜਾ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭਿ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾਹਾ ॥ ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਪਾਪ ਧੋਵਾਹਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿਨਾਮ ਜਾਪ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰ ਲੀਏਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਜਨ ਨੇ ਕਿਲਵਿਖ ਮਹਾਨ ਔ ਸ਼ਮਾਨ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਉਮਾਹਾ ਰਾਮ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਦੀਨ ਜਨ ਊਪਰ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੋਵੋ ਔਰ ਇਹ ਦਾਨ ਦੇਵੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਤਸਾਹ ਬਨਾ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਵਈਰਾਗ ਲਖਾਯਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਈ ਜਾਨੈ ਕਵਨੁ ਈਹਾ ਜਗਿ ਮੀਤੁ
ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬੂਝੈ ਤਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਕਵਨ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਦਜਾਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਓਹੀ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਮ੍ਰਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਇਸਟ ਮੀਤ ਅਰੁ ਭਾਈ ॥

ਇਹੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਔ (ਬੰਧਪ) ਸਨਬੰਧੀ (ਇਸਟ) ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਭਾਈ ਆਦੀ ਜੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸੰਜੋਗੀ ਅੰਤਹਿ ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਆਇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੋ ਕੋਈ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਮਾਲ ਕਨਿਕ ਲਾਲ ਹੀਰਾ ਮਨ ਰੰਜਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ॥

ਮੋਤੀਓਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਸ੍ਵਰਨ ਲਾਲ ਹੀਰੇ ਆਦੀ ਜੇਤੀ ਬਿਭੂਤੀ ਹੈ ਸੋ ਈਹਾਂ ਮਨ ਕੇ(ਰੰਜਨ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਮਾਯਾ ਹੈ॥

ਹਾਹਾ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ ਅਵਧਹਿ ਤਾ ਮਹਿ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

(ਹਾਹਾ) ਹਾਇ ਅਰਥਾਤ ਵਿਰਲਾਪ ਵਾ ਅਹੰਮਮ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤ ਗਈ ਇਸ ਬਿਭੂਤੀ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਨ ਪਾਇਆ ਭਾਵ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਾ ਭਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹਸਤ ਰਥ ਅਸ੍ਵ ਪਵਨ ਤੇਜ ਧਨੀ ਭੂਮਨ ਚਤੁਰੰਗਾ ॥

ਪੁਨਾ ਹਸਤੀ ਔ ਰਥ ਪਵਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਬੇਗ ਵਾਲੇ ਤੇਜ ਘੋੜੇ ਔ ਇਨਕਾ ਧਨੀ ਮਾਲਕ ਹੈ (ਭੂ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਮਨ) ਮਲੀਆ ਭੀ ਹੋਵੈ (ਚਤੁਰੰਗਾ) ਚਾਰ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਸੈਨਾਂ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਏਤੀ ਬਿਭੂਤੀ ਯਦਪੀ ਹੋਵੈ ॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਿਓ ਇਨ ਮਹਿ ਕਛੂਐ ਊਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਨਾਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਤਦਪਿ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਚਲਤਾ ਭਇਆ ਜਬ ਅੰਤ ਸਮੈਂ ਜਾਣਾ ਬਣਾ ਤੋ ਉਠ ਕਰ ਨਗਨ ਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤਾ ਭਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਤਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਥ ਗਾਇਨਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਮੁਖ ਊਜਲ ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਥ (ਈਹਾ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮੁਖ ਕਾ ਉਜਲ ਹੋਣਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੇਹੁ ਸੰਦੇਸਰੋ ਕਹੀਅਉ ਪ੍ਰਿਅ ਕਹੀਅਉ ॥ ਬਿਸਮੁ ਭਈ ਮੈ
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸੁਨਤੇ ਕਹਹੁ ਸੁਹਾਗਨਿ ਸਹੀਅਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਹੇ ਸੁਹਾਗਣੀਸਖੀਓ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨੀ ਮਿਤਰੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਣਤਿਆਂ ਅਸਚਰਜ ਹੋਈ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇਤੁ ਮਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਦੇਸਾ ਕਹ ਦੋਵੋ ਕਹ ਦੇਵਹੁ ਵਾ ਮੇਰਾ ਪਤੀ (ਕਹੀਅਉ) ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬਿਧੀ ਸੁਨਤਿਆਂ ਅਚਰਜ ਭਈਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਦੇਸਾ(ਸਹੀਅਉ)ਸਚੋਸਚ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕਹ ਦੇਈਓ॥੧॥

ਕੋ ਕਹਤੋ ਸਭ ਬਾਹਰਿ ਬਾਹਰਿ ਕੋ ਕਹਤੋ ਸਭ ਮਹੀਅਉ ॥

ਕੋਈ ਤੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਸਭਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਸਭ ਕੇ (ਮਹੀਅਉ) ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਰਨੁ ਨ ਦੀਸੈ ਚਿਹਨੁ ਨ ਲਖੀਐ ਸੁਹਾਗਨਿ ਸਾਤਿ ਬੁਝਹੀਅਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾ ਕੋਈ (ਬਰਨੁ) ਰੰਗ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਨਾ ਕੋਈ ਚਿਹਨ ਹੀ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵਹੁ (ਸਾਤਿ) ਸਚ ਸਮਝਾਇ ਦੇਵੋ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਸੀ ਲੇਪੁ ਨਹੀ ਅਲਪਹੀਅਉ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਜੋ ਬਾਹਰ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ॥ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਲੇਪ ਨਹੀਂ ਸਦੋ (ਅਲਪਹੀਅਉ) ਅਲੇਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹਤ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਲੋਗਾ ਸੰਤ ਰਸਨ ਕੋ ਬਸਹੀਅਉ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਕੋ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੈਂ (ਬਸਹੀਅਉ) ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇਹੈਂ॥੨॥੧॥੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੫ ॥ ਧੀਰਉ ਸੁਨਿ ਧੀਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਧੀਰਉ) ਧੀਰਜ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਸੰਤੋਂ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ (ਧੀਰਉ) ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ਵਾ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨ ਕਰ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਅਰਪਉ ਨੀਰਉ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨੀਰਉ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਤੇ (ਨੀਰਉ) ਨਿਕਟ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਪਨੇ (ਨੀਰਉ) ਨਿਕਟ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਵ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਤਨ ਸੰਪੂਰਨ ਅਰਪਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤੁ ਬਡ ਦਾਤਾ ਮਨਹਿ ਗਹੀਰਉ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥ ੨ ॥

(ਬੇਸੁਮਾਰ) ਗਿਨਤੀ ਸੇ ਰਹਤ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਅੰਤ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ (ਗਹੀਰਉ) ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਚਾਹਉ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਉ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਉ ਜਪਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜੋ ਤਿਸਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਦੂਖਿ ਨ ਕਬਹੂ ਝੂਰਉ ਬੂਝਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜ਼ੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕਬੀ ਝੂਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਦੁਖ ਔ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲੋੜੀਦੜਾ ਸਾਜਨੁ ਮੇਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹੁ ਨੀਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤਿਸਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਭ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਘਰ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ (ਨੀਕੇ) ਚੰਗੇ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖਿ ਅਰਾਧਨੁ ਦੂਖਿ ਅਰਾਧਨੁ ਬਿਸਰੈ ਨ ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਸੁਖ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਅਰਾਧਨ ਔਰ ਦੁਖ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ। ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਭੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰਾ ਬਿਨਸੈ ਭਰਮੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਸੂਰਜੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਭਰਮ ਰੂਪ ਅਨੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਥਾਨਿ ਥਨੰਤਰਿ ਸਭਨੀ ਜਾਈ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ॥

ਅਸਥਾਨ ਔਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਸਰਬ (ਜਾਈ) ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਫੇਰਾ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬਿ ਮੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਆਗਿ ॥ ਤਜੀ ਸਿਆਨਪ
ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਅਹੰ ਛਡਿਓ ਹੈ ਤਿਆਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਆਗਿ) ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਰਬ ਵਿਵਹਾਰਕ ਸਿਆਣਪਾਂ ਤਿਆਗ ਕੇ ਔਰ ਚਿੰਤਾ ਭੀ ਵਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਭੀ ਤਿਆਗ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ॥

ਜਉ ਦੇਖਉ ਤਉ ਸਗਲ ਮੋਹਿ ਮੋਹੀਅਉ ਤਉ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਭਾਗਿ ॥

ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਉਂ ਤੋ ਇਹੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟ ਮੋਹਿ ਮੈਂ ਮੋਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਮੈਂ ਭਾਗ ਕਰ ਵਾ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਟਹਲ ਹਰਿ ਲਾਇਓ ਤਉ ਜਮਿ ਛੋਡੀ ਮੋਰੀ ਲਾਗਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸੀ ਸਮੈਂ ਜਮ ਨੇ ਮੇਰੀ (ਲਾਗਿ) ਲਗਤ ਭਾਵ ਵੈਰ ਵਾ ਪਿਛਾ ਕਰਨਾ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਰਿਓ ਸਾਗਰੁ ਪਾਵਕ ਕੋ ਜਉ ਸੰਤ ਭੇਟੇ ਵਡਭਾਗਿ ॥

ਜਬ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਵਾ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਮੈਂਨੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੋਰੋ ਹਰਿਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਗਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੋ ਹਰੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਬ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਨੁ ਧਰਾ ॥
ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਗਿਆਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿਨਾਮਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮਇਆ ਕਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਮੈਂਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂਨੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲ ਜਾਲ ਅਰੁ ਮਹਾ ਜੰਜਾਲਾ ਛੁਟਕੇ ਜਮਹਿ ਡਰਾ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਲ ਕਾ ਜਾਲ ਔਰ ਜੋ ਮਹਾ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜੰਜਾਲ ਔਰ ਜਮ ਕੇ ਭੈ ਤਿਨ ਸਭ ਸੇ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਆਇਓ ਦੁਖ ਹਰਣ ਸਰਣ ਕਰੁਣਾ ਪਤਿ ਗਹਿਓ ਚਰਨ ਆਸਰਾ ॥ ੧ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਕਰ ਕਰਣਾਪਤ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਵ ਰੂਪ ਭਇਓ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ (ਨਾਵ) ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਸਰੇ ਲਗ ਕੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪਰਾ ਹੂੰ ॥

ਅਪਿਉ ਪੀਓ ਗਤੁ ਥੀਓ ਭਰਮਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਜਰੁ ਜਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅਪਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਬ ਪਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਗਜਾਨ ਸਹਿਤ ਭ੍ਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ (ਗਤੁ) ਨਸਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਅਜਰ ਜੋ ਸਕਤੀ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਰਿਆ ਵਾ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ (ਜਰਾ) ਭਾਵ ਰੋਕਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿੰਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕਉ ਭਏ ਗੋਵਿੰਦ ਸਹਾਈ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸਗਲ ਸਿਉ ਵਾਕਉ ਬਿਆਧਿ ਨ ਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕਉ ਗੋਵਿੰਦ ਆਪ ਸਹਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ (ਸੂਖ ਸਹਜ)ਆਤਮ ਸੁਖ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਨੰਦੋਂ ਕੇ ਸਹਤ ਭਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਈ (ਬਿਆਧਿ) ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ ਅਲੇਪਾ ਨਹ ਵਿਆਪੈ ਉਨ ਮਾਈ ॥

ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤੇ ਹੁਏ ਵੁਹ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਆਵਤੇਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਅਲੇਪਾ)ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇਹੈਂਇਸੀ ਤੇ ਉਨਕੋ(ਮਾਈ)ਮਾਇਆਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ ॥

ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਬੇਤੇ) ਜਾਂਨਨੇ ਵਾਲੇ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਬੁਧੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਸੇਈ ਸੰਤ ਸੁਭਾਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਠਾਕਰ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਦਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਤ (ਸੁਭਾਈ) ਸੋਭਾਇਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜਿਨ ਰਸਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ (ਰਸਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਰੂਪ ॥ ਅਗਿਆਨ ਮੋਹ

ਮਗਨ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਨੀ ਅੰਧਿਆਰੇ ਮਹਿ ਦੀਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਵਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰ ਧਨ ਰੂਪ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ॥ ਅਗਜਾਨ ਕਰਕੇ ਮਹਾ ਮੋਹਿ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੀਵ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਗਜਾਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਤੁਮਰਾ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਨੂਪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਅਨੂਪ) ਉਪਮਾਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕਰਉ ਤਿਹ ਬੰਦਨ ਮਨਹਿ ਚਰਾਵਉ ਧੂਪ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਅਨੇਕਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰਔਰ ਮਨ ਕੋ ਅਰਪਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧੂਪ ਚੜ੍ਹਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤੁਮਰੈ ਪ੍ਰਭ ਦੁਆਰੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹੀ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਲੂਕ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਹਾਰ ਪਰਾ ਹੂੰ ਔਰ ਆਪਕੀ (ਲੂਕ) ਸਰਨ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਸੰਸਾਰ ਪਾਵਕ ਕੇ ਕੂਪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੇ ਕੂਏਂ ਸੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਨਿਕਾਸ ਲੇਵੋ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੋਈ ਜਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਵੈ ਜੋਰਿ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਤ ਜਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਸਾਥ ਜੋੜ ਦੇਵੈ ॥

ਚਰਨ ਗਹਉ ਬਕਉ ਸੁਭ ਰਸਨਾ ਦੀਜਹਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਕੋਰਿ ॥ ੧ ॥ ਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਰਸਨਾ ਸੇ (ਬਕਉ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ (ਅਕੋਰਿ) ਭੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੇਵੋ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰਤ ਕਿਆਰੋ ਹਰਿ ਸਿੰਚੈ ਸੁਧਾ ਸੰਜੋਰਿ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਨ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਕਿਆਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਕੋ(ਜੋਰ)ਜੋੜਨਾ ਹੈ ਇਹੀਬੈਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਇਹ ਜਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਆ ਰਸ ਮਹਿ ਮਗਨੁ ਹੋਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਤੋਰਿ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਮਹਾ ਵਿਸਿਅਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰਕੇ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਜੀਵ ਮਗਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਵਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਇਓ ਸਰਣਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਚਿਤਵਉ ਤੁਮਾਰੀ ਓਰਿ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਯਾਹੂੰ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਤਰਫਹੀਸਦਾ(ਚਿਤਵਉ)ਦੇਖਤਾਹੂੰ॥

ਅਭੈ ਪਦੁ ਦਾਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਛੋਰਿ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾਸਿਮਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਬੰਧਨ ਛੋਡ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੀਨ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤਵਤ ਬਰਸਤ ਮੇਂਹ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਕਰੁਣਾ
ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੋ ਨੇਂਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੇਘ ਕਾ ਬਰਸਨਾ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਦ ਬਰਸੇਗਾ ਤੈਸੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਕੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਾ ਨੇਹ ਦੇਵੋ ॥

ਅਨਿਕ ਸੂਖ ਚਕਵੀ ਨਹ ਚਾਹਤ ਅਨਦ ਪੂਰਨ ਪੇਖਿ ਦੇਂਹ ॥

ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਚਕਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਹੈ (ਦੇਹ) ਸੂਰਜ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਨ ਜੀਵਤ ਮੀਨਾ ਬਿਨੁ ਜਲੁ ਮਰਨਾ ਤੇਂਹ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਔਰ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ ਮਛੀ ਜੀਵਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਜਲ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਮਰਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਅਪੁਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਂਹ ॥

ਤੈਸੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ਹਮ ਅਨਾਥ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਣੀ ਆਏ ਹੈਂ ਹਮ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਨਾਨਕੁ ਆਰਾਧੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਕੇਂਹ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੋ ਆਪਕੇ ਹੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਮਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਵਾ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਤੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ
ਸੰਗਿ ਭੇਟੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਰੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪਾਈ ਤਿਨ ਰਸੁ ਪੀਅਉ ਭਾਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਇਹ ਭਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਜਸ ਕਹਣੇ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿੰਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਲਾਇ ਲਏ ਲੜਿ ਦਾਸ ਜਨ ਅਪੁਨੇ ਉਧਰੇ ਉਧਰਨ ਹਾਰੇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਲੜ ਲਾਇ ਲਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਚਰਨੀਂ ਲਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਉਧਰਨੇ ਹਾਰੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਕਲਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਏ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਸਰਣੀ ॥ ਉਧਰੁ ਦੇਹ
ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਲਾਵਹੁ ਅਪੁਨੀ ਚਰਣੀ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਅਬ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣੀ ਆਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਕੂਏ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਧਾਰ ਦੇਵੋ ਔਰ ਅਪਨੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾਇ ਲੇਵੋ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ਨਾਹਿਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਣੀ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾਦੀ (ਕਛੁ) ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕੋਈ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਔ ਨਾ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਾਵਹੁ ਬਿਖਮ ਨਦੀ ਜਾਇ ਤਰਣੀ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੇ (ਅੰਚਲ) ਲੜ ਲਾਵੋ ਜਿਸਤੇ ਇਹ ਮਾਯਾ ਰੂਪ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਨਦੀ ਤਰੀ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਮਾਇਆ ਰਸ ਮੀਠੇ ਇਹ ਨਹੀ ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਣੀ ॥

ਇਹ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰਸ ਜੋ ਮੀਠੇ ਹੈਂ ਇਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਨ ਮੈਂ ਮੈਂਨੇ ਧਰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪਾਵਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ ਆਭਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਆਭਰਣੋ) ਮਟੋ ਸੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ਮਨ ਕੋ ਚੜਾਇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੁਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਮਰਹੁ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਅਪਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੂਰਨ ਦਾਸ ਕੇ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨੋਂ ਹ੍ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੇ ਨਿਕਟ ਅਪਦਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਹਰਿ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਕਾਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ ਬਿਨਸਹਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਨਿਹਚਲੁ ਗੋਵਿਦ ਧਾਮ ॥

ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਵਿਘਨ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਨਿਸਚਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਧਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਆਦਰੁ ਦੇਵਤ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਗਤ ਕੋ ਕਿਛੁ ਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਭੀ ਤਿਸ ਕੋ ਆਦਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਜੋ ਕਰਣੀ ਸੋਈ ਸੋਈ ਬਿਨਸਤ ਖਾਮ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਰ ਕਰਨੀ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਕਰਤੂਤ(ਖਾਮ)ਕਚੀ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਿਰਦੈ ਗਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਬਿਸਰਾਮ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਮੂਹ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਬਿਸਰਾਮ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਜਿਸਤੇ ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਉਰਝਾਇਓ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਯਾ ਮੈ ਤੈਂਨੇ (ਉਰਝਾਇਓ) ਫਸਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਓ ਲਾਲਚ ਲਗਿ ਤਿਹ ਤਿਹ ਆਪੁ ਬੰਧਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਤੈਨੇਂ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕੀਆ ਹੈਭਾਵ ਸੇ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕੀਏਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਵਾਸਨਾ ਅਨੁਸਾਰੁਤੂੰਆਪ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੀ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਮਝ ਨ ਪਰੀ ਬਿਖੈ ਰਸ ਰਚਿਓ ਜਸੁ ਹਰਿ ਕੋ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥

ਤੇਰੇਕੋਅਪਨੇਭਲੇ ਕੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੜੀ ਇਸੀ ਤੇਵਿਸਿਅਹੁੰ ਕੇ ਰਸਮੈਂ ਰਚਿਆਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਤੈਨੇਂਵਿਸਾਰਦੀਆਹੈ।

ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਜਾਨਿਓ ਨਾਹਿਨ ਬਨੁ ਖੋਜਨ ਕਉ ਧਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੈਨੇਂ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਜਾਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬਨੋਂ ਬੀਚ ਤਿਸਕੇਖੋਜਨੇ ਕੋ ਧਾਯਾਹੈਂ।੧।

ਰਤਨੁ ਰਾਮੁ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਤਾਕੋ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਓ ॥

ਰਤਨ ਰੂਪ ਰਾਮ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਘਟ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਤੈਨੇ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਨ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੈਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮਵਿਅਰਥਹੀ ਗਵਾਇਆਹੈ।੨।੧।

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯॥

ਹਰਿ ਜੂ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਭਇਓ ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਤੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪਤ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜਮ ਕਾ ਭ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਮੁਗਧ ਲੋਭੀ ਫੁਨਿ ਕਰਤ ਪਾਪ ਅਬ ਹਾਰਾ ॥

ਮੈਂ ਮਹਾਂ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਔ ਮੂਰਖ ਔ ਲੋਭੀ ਹੂੰ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਅਬ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਭੈ ਮਰਬੇ ਕਉ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਚਿੰਤਾ ਤਨੁ ਜਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਮਰਨੇ ਕਾ ਭੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਚਿੰਤਾ ਨੇ ਤਨ ਕੋ (ਜਾਰਾ) ਜਲਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੀਏ ਉਪਾਵ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨਿ ਦਹਦਿਸਿ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਇਆ ॥

ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਕਾਰਨ ਮੈਨੇਂ ਕੀਏ ਹੈਂ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਉਠ ਕਰ ਧਾਯਾ ਹੂੰ ॥

ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤਾਕੋ ਮਰਮ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਟ ਭੀਤਰ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਜਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਹਿਨ ਗੁਨੁ ਨਾਛਿਨ ਕਛੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਉਨੁ ਕਰਮੁ ਅਬ ਕੀਜੈ ॥

ਨਾ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਪ ਤਪ ਹੈ ਅਬ ਕੌਨ ਕਰਮ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾਗਤਿ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਜੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਹਾਰ ਕਰ ਆਪਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪੜਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇਕੋ ਅਭੈ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਰੇ ਸਾਚਾ ਗਹੋ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮਿਥਿਆ ਮਾਨੋ ਸਗਰੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਚਾ ਵੀਚਾਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ ਤਿਸ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਝੂਠਾ ਮਾਨ ਲੇਵੋ॥੧॥

ਜਾਕਉ ਜੋਗੀ ਖੋਜਤ ਹਾਰੇ ਪਾਇਓ ਨਾਹਿ ਤਿਹ ਪਾਰਾ ॥
ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਨਿਕਟਿ ਪਛਾਨੋ ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜੋਗੀ ਜਨ ਭੀ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਤੁਮ ਨਿਕਟ ਹੀ ਪਛਾਨੋਂ ਜੋ ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ ਕਬਹੂ ਨਾਹਿ ਸੰਭਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂਨੇ ਕਬੀ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਜਗ ਬੰਦਨ ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਬੰਦਨ ਹਰੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਸੇ ਰਾਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨ ਪਾਲਕ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸੀ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਨਦਿਨੁ ਨੀਤ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋਕਰ ਦਿਨੇ ਰਾਤ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਿਤ ਚਿਤਵਤੀ ਥੀ ॥

ਖੋਲਿ ਕਪਟ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਅਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਕਪਟ ਖੋਲਕੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮੈਂ ਮੇਲੀ ਹੂੰ ॥੧॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਮਿਲਾਈ ਹੈਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਅਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਛੰਤ ॥ ਸੁਣਿ ਯਾਰ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ ਇਕ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀਆ ॥

ਤਿਸੁ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਫਿਰਉ ਖੋਜੰਤੀਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ(ਯਾਰ)ਪਜਾਰੇ ਸੰਤੋ ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਸਜਣੋਂ ਆਪ ਸੁਣੋਂ ਤੋ ਮੈਂ ਏਕ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜਿਸ ਮਨ ਮੋਹਨ ਪਿਆਰੇ (ਲਾਲ) ਪਤੀ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਖੋਜਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਤਿਸੁ ਦਸਿ ਪਿਆਰੇ ਸਿਰੁ ਧਰੀ ਉਤਾਰੇ ਇਕ ਭੋਰੀ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਬਤਾਇ ਦੋਵੋ ਤੋ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਸੀਸ ਉਤਾਰ ਕਰ ਧਰਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਇਕ (ਭੋਰੀ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੀਜੈ ॥

ਨੈਨ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਰੰਗਾਰੇ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਭੀ ਨਾ ਧੀਰੀਜੈ ॥

ਹਮਾਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਸ ਬਿਨਾਂ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਵੈ ਤਿਸੰਤੀਆ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਐਸਾ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਮਛੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੈਂ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਵਤ ਸ੍ਵਾਂਤਿ ਬੂੰਦ ਰੂਪ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਪਿਆਸੀ ਹੂੰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਸਗਲੀ ਤਿਖਾ ਬੁਝੰਤੀਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜਨ) ਦਾਸ ਨੇ ਜਬ ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਤਬ ਆਪ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਇਆ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਯਾਰ ਵੇ ਪ੍ਰਿਅ ਹਭੇ ਸਖੀਆ ਮੂ ਕਹੀ ਨ ਜੇਹੀਆ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤੁਸੀ (ਹਭੇ) ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਹੋ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਜੈਸੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ॥

ਯਾਰ ਵੇ ਹਿਕ ਡੂੰ ਹਿਕਿ ਚਾੜੇ ਹਉ ਕਿਸੁ ਚਿਤੇਹੀਆ ॥

ਹੇ ਸਜਨ ਸੰਤੋ ਤੁਸੀ ਇਕ ਤੇ ਇਕ ਚੜੰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਤਮ ਹੋ ਮੈਂ ਕਿਸਕੀ ਤਰਫ (ਚਿਤੇਹੀਆ) ਦੇਖੋਂ ਵਾ ਚਿਤਾਰੋਂ ਵਾ ਮੈਂ ਕਿਸਕੇ ਯਾਦ ਹਾਂ ॥

ਹਿਕਦੂੰ ਹਿਕਿ ਚਾੜੇ ਅਨਿਕ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਕਰਦੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ॥

ਇਕਦੂੰ ਇਕ ਚੜੰਦੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਉਤਮ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਸਾਥ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਤੁਸੀ ਨਿਤਹੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਤੀਆਂ ਹੋ ॥

ਤਿਨਾ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਉਠੰਦਾ ਹਉ ਕਦਿ ਪਾਈ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪਾਵਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਉਠਤਾਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਗੁਣਤਾਸ ਹਰੀ ਕੋ ਕਬ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੋਂ।

ਜਿਨੀ ਮੈਡਾ ਲਾਲੁ ਰੀਝਾਇਆ ਹਉ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਮਨੁ ਡੇਂਹੀਆ ॥

ਜਿਨ ਤੁਮ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ (ਰੀਝਾਇਆ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੁਮਾਰੇ ਆਗੇ ਆਪਣਾ ਮਨ (ਡੇਹੀਆ) ਦੇਤੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਬਿਨਉ ਸੁਹਾਗਣਿ ਮੂ ਦਸਿ ਡਿਖਾ ਪਿਰੁ ਕੇਹੀਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਦਸੋ ਦੇਖਾਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਕੈਸਾ ਕੁ ਹੈ ॥

ਯਾਨ ਵੇ ਪਿਰੁ ਆਪਣ ਭਾਣਾ ਕਿਛ ਨੀ ਸੀ ਛੰਦਾ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਸ੍ਰਜਨ ਵਹੁ ਪਤੀ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ(ਕਿਛ ਨੀ ਸੀ ਛੰਦਾ) ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੁਛ ਮੁਲਾਹਿਜਾ ਵਾ ਦੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਾਰ ਵੇ ਤੈ ਰਾਵਿਆ ਲਾਲਨੁ ਮੂ ਦਸਿ ਦਸੰਦਾ ॥

ਹੇ ਮਿਤਰ ਸੰਤੋ ਤੁਮਨੇ ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ (ਦਸੰਦਾ) ਪੁਛਤਾ ਹੂੰ ਦਸ ਦਿਉ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ? ਉਤਰ ॥

ਲਾਲਨੁ ਤੈ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਜੈ ਧਨ ਭਾਗ ਮਥਾਣੇ ॥

ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ (ਤੈ) ਤਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਨਾ ਆਪ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਹੰਕਾਰ ਤਿਸਨੇ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ (ਧਨੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਜਗਿਆਸੂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਜੇ ਕਹੇ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਕਹੁ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਬਾਂਹ ਪਕੜਿ ਠਾਕੁਰਿ ਹਉ ਘਿਧੀ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਨ ਪਛਾਣੇ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮੈਂ ਭੁਜਾ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਠਾਕਰ ਨੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ (ਘਿਧੀ) ਲੈ ਲਈ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਤਿਸਨੇ ਪਛਾਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਹਾਰੁ ਤੈ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ ਤਿਸੁ ਹਭੋ ਕਿਛੁ ਸੁਹੰਦਾ ॥

ਸ਼ੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਹਾਰ (ਤੈ) ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ (ਲਾਲੁ) ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਸਖੀ ਕੋ ਸਭ ਕਿਛ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਸਾਈ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੁ ਵਸੰਦਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ(ਜਨ)ਦਾਸ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਤੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਯਾਰ ਵੇ ਨਿਤ ਸੁਖ ਸੁਖੇਦੀ ਸਾ ਮੈ ਪਾਈ ॥ ਵਰ ਲੋੜੀਦਾ ਆਇਆ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਸ੍ਰਜਨੋਂ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਸੁਖਾਂ ਸੁਖਦੀ ਥੀ ਸੋ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਅਬ ਮੈਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਜੋ (ਵਰ)ਪਤੀ ਲੋੜੀਦਾ ਥਾ ਸੋ ਅਬ ਪਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਧਾਈ ਵਜੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਮੰਗਲੁ ਰਹਸੁ ਥੀਆ ਪਿਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦ ਨਵ ਰੰਗੀਆ ॥

ਮਹਾਂ ਮੰਗਲ ਔ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾ ਨਵੀਨ ਰੰਗੋਂ ਵਾਲਾ ਦਿਆਲੂ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ਸਾਧ ਕੈ ਸਤ ਸੰਗੀਆ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਆ) ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਗਲ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਅੰਕੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮੇਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸਨੇ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਭਗਤੋਂ ਕੇ (ਅੰਕਿ) ਪਖੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਅੰਕਿ ਬੀਚ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੀ ਹੂੰ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸੁਖ ਸੁਖੇਦੀ ਸਾ ਮੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਸੁਖਦੀ ਥੀ ਸੋ ਅਬ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਪਾਈ ਹੈ॥ ੪ ॥੧॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ਅਕਥੁ ॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਰਾਖਨ ਕਉ ਸਮਰਥੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈਂ ਔ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ (ਅਗਮ)ਅਪਾਰ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਕਥਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛੰਤ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ ॥
ਕੇਤੇ ਗਨਉ ਅਸੰਖ ਅਵਗਣ ਮੇਰਿਆ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨੋਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖੋ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਾਸ ਹੈਂ ਕਿਤਨੇ ਗਿਣਤੀ ਕਰੋਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਹੈ ਸੋ ਅਸੰਖ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣ ਨਾ ਚਿਤਾਰੀਏ ॥

ਅਸੰਖ ਅਵਗਣ ਖਤੇ ਫੇਰੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸਦ ਭੂਲੀਐ ॥
ਮੋਹ ਮਗਨ ਬਿਕਰਾਲ ਮਾਇਆ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਘੂਲੀਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਨੰਤ ਹੀ ਅਵਗੁਣ ਔਰ ਪੁਨਾ (ਖਤੇ) ਅਪਰਾਧ ਕਰਕੇ ਹਮ ਜੀਵ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਸਦਾ ਭੂਲਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਕਰ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਿਕਰਾਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਛੂਟੀਐਗਾ ॥

ਲੂਕ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖੜੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਹੂ ਤੇ ਨੇਰਿਆ ॥

ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ (ਲੂਕ) ਛਪ ਕਰਕੇ (ਬਿਖੜੇ) ਔਖੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਵਾ ਮੈਂ ਵਿਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਨਿਕਟ ਤੇ ਨਿਕਟ ਦੇਖਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਕਾਢਿ ਭੁਵਜਲ ਫੇਰਿਆ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੀ ਦਇਆ ਧਾਰੋ ਮੇਰੇਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੇਕਾਢਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਨਿਰਤਿ ਨ ਪਵੈ ਅਸੰਖ ਗੁਣ ਊਚਾ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਅਨੰਤ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਨਿਰਤਿ)ਗਿਣਨਾ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਰਬ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥ ੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਨਿਥਾਵੇਂ ਕੋ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ਕਾਪਹਿ ਜਾਈਐ ॥
ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਈਏ । ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਪਾਸ ਨ ਜਾਵੇਂਗਾ ਆਠ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਸੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਈਐ ॥

ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਅਪੁਨਾ ਮਨਹਿ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਈਐ ॥
ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਵਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥

ਸੋ ਹੇ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਮਨਵਾਂਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਈਤਾਹੈਏਹ ਵਰ ਦੇਹਮਾਨ ਮੋਹ ਆਦੀਵਿਕਾਰੋਂ ਸੰਜੁਗਤ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਈਐ ॥

ਅਰਪਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਆਗੈ ਆਪੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਈਐ ॥
ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਅਰਪਨ ਕਰਕੇਸੰਪੂਰਨ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋਜਬ ਮਿਟਾਈਐ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀਕਰਤੇਹੈਂ ਤਬ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਦਇਆ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਲੇਤੇ ਹੋ ॥ ੨॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤਾਕਉ ਧਿਆਈਐ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਕੈ ਹਾਥਿ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਈਐ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਿਧੀ ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੈ ਸਾਥਿ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਧਨ ਕੋ ਹੀ (ਸੰਚੀਐ) ਏਕੱਤ੍ਰ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਨਿਭੈਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸਹਾਈ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ੩ ॥

ਛੰਤੁ ॥ ਸਾਥੀਅੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸਾਥੀ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਆਪਿ ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰ ਸੋਇ ॥

ਆਪ ਹੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਦਰ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਜਲ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ ॥

ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ(ਅਲਿ)ਅਕਾਸ ਆਦੀ ਸਰਬ ਬੀਚ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਧਨੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਨ ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ॥

ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤਾਕੇ ਕਿਆ ਗਨੀ ॥

ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਬਿਅੰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਮੈਂ ਕਿਆ ਗਿਣੋਂ ਭਾਵ ਗੁਣ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਜੁ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਅਨ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਭਜਕਰਕੇ ਹਮਸੁਖਮੈਂ(ਗਾਮੀ)ਵਿਚਰਨੇਵਾਲੇਹੂਏਹੈਂ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਔਰਦੂਸਰਾਕੋਈਨਹੀਂਹੈ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਤਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਪਰ ਦਇਆ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥ ਚਿਤਿਜਿ ਚਿਤਵਿਆ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁਧਿਆਇਸੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥੪॥

ਜੋ ਚਿਤ ਬੀਚ ਚਿਤਵਿਆ ਥਾ ਸੋਈ ਅਬ ਮੈਂਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਛੰਤੁ॥ਅਬ ਮਨੁ ਛੂਟ ਗਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੀਆ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋਤੀ ਕੀ ਜੋਤ ਮੈਂ ਹਮ ਰਲੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਮਿਟੇ ਕਿਲਬਿਖ ਬੁਝੀ ਤਪਤਿ ਅਘਾਨਿਆ ॥

ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂਸਰਬ ਪਾਪ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟਗਏਹੈਂ ਅਰਤੀਨੋਂ ਤਾਪੋਂ ਕੀ ਤਪਤਬੁਝੀ ਹੈਔਰਤ੍ਰਿਪਤਹੁਏਹੈਂ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੇ ਦਇਆ ਕੀਨੇ ਆਪਨੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਭੁਜਾ ਤੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀਨੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਹੀ ਕਰਕੇ ਮਾਨੇ ਹੈਂ ॥

ਲੈ ਅੰਕਿ ਲਾਏ ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਦੁਖ ਜਲੇ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਅੰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਤਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮ ਮਿਲਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖ ਹਮਾਰੇ ਅਬ ਜਲ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਮੇਲਿ ਲੀਨੇ ਇਕ ਪਲੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਯਾਧਾਰੀ ਤਬ ਏਕ ਪਲਮੈਂਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹਮ ਮੇਲ ਲੀਨੇਹੈਂ॥੪॥੨॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਃ ੫ ਛੰਤ ॥ ਪਾਧਾਣੂ ਸੰਸਾਰੁ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ (ਪਾਧਾਣੂ) ਰਾਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤੋ ਭੀ (ਗਾਰਬਿ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਅਟਿਆ) ਦਬਿਆ ਵਾ ਪੂਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਰਤੇ ਪਾਪ ਅਨੇਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਰਟਿਆ ॥

ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਅਭਿਮਾਨਿ ਬੂਡੇ ਮਰਣੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਏ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ(ਰਟਿਆ)ਰਤੇ ਹੁਏ ਇਸ ਮੈਂ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਲੋਭ ਔਰ ਮੋਹਿ ਹੰਕਾਰਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਡੂਬੇ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਮਰਨਾ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਉਹਾਰ ਬਨਿਤਾ ਏਹ ਕਰਤ ਬਿਹਾਵਏ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ(ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਇਹੀ ਕਰਤਿਆਂ ਇਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਪੁਜਿ ਦਿਵਸ ਆਇ ਲਿਖੇ ਮਾਏ ਦੁਖੁ ਧਰਮ ਦੂਤਹ ਡਿਠਿਆ ॥

(ਮਾਏ)ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਔਧੀਕੇ ਦਿਨ ਲਿਖੇਹੁਏਥੇਸੋਜਬ(ਪੁਜਿ)ਪੂਰਨ ਹੋਆਏ ਤਬ ਧਰਮਰਾਜਾਕੇਦੂਤੋਂਕਾਦੁਖਜੀਵਨੇਦੇਖਜਾ ॥

ਕਿਰਤ ਕਰਮ ਨ ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਨਹੀ ਖਟਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਮ(ਕਿਰਤ)ਕੀਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੰਦਭਾਗੀ ਜੀਵ ਨੇ ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਖਟਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਦਮ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁਨ ਗਾਵਹੀ॥ਭਰਮਹਿਜੋਨਿ ਅਸੰਖ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿਆਵਹੀ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਔਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਗਾਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਇਸੀਤੇ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਭਰਮੇਂਗਾ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਸੈਲ ਤਰਵਰ ਗਣਤ ਕਛੂ ਨ ਆਵਏ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਸੂ ਪੰਖੀ(ਸੈਲ)ਪਰਥਤ (ਤਰਵਰ)ਬ੍ਰਿਛਆਦੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਪੜਤਾਹੈਜਿਨਕੀਕੁਛ ਗਿਣਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂਆਵਤੀਹੈ॥

ਬੀਜੁ ਬੋਵਸਿ ਭੋਗ ਭੋਗਹਿ ਕੀਆ ਅਪਣਾ ਪਾਵਏ ॥

ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਬੋਵਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸਾ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਆਗੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਹਾਰੰਤ ਜੂਐ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ਨ ਭਾਵਹੀ ॥

ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਕੋ ਜੂਏ ਮੈਂ ਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਵਹੁ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਰਮਹਿ ਭ੍ਰਮਾਏ ਖਿਨੁ ਏਕੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਪਾਵਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭਰਮ ਕੇ ਭ੍ਰਮਾਏ ਹੂਏ ਜੋਨੀਓਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਟਿਕਣਾ ਅਰਥਾਤਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋਬਨੁ ਗਇਆ ਬਿਤੀਤਿ ਜਰੁ ਮਲਿ ਬੈਠਾਂਆ ॥

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਬੀਤ ਗਿਆ ਤਬ (ਜਰੁ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਮਲਿ) ਰੋਕ ਬੈਠੀ ॥

ਕਰ ਕੰਪਹਿ ਸਿਰੁ ਡੋਲਿ ਨੈਣ ਨ ਡੀਠਿਆ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਕੰਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਰ ਡੋਲਨੇ ਲਗ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਕੁਛ ਦੇਖਿ ਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੰਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਹ ਨੈਣ ਦੀਸੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਈਸੈ ਛੋਡਿ ਮਾਇਆ ਚਾਲਿਆ ॥

ਜਬ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਕਛੁ ਦੀਸਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਬਲ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਈਸ੍ਵਰ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੋ ਚਲਤਾ ਭਯਾ ॥

ਕਹਿਆ ਨ ਮਾਨਹਿ ਸਿਰਿ ਖਾਕ ਛਾਨਹਿ ਜਿਨ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿਆ ॥

ਜਿਨ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਅਪਨਾ ਜਲਾਇਆ ਥਾ ਸੋ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਇਸਕਾ ਕਹਿਆ ਮਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਔਰ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਖਾਕ ਛਾਣਤੇ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਨਹ ਨਿਮਖ ਮਨ ਮਹਿ ਵੂਠਿਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੋ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਇਸ ਜੀਵਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਵਸਤਾਭਯਾ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਕਾਗਰ ਬਿਨਸ ਬਾਰ ਨ ਝੂਠਿਆ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ (ਕਾਗਤ) ਕਾਗਜੋਂ ਕੇ ਕੋਟ ਵਤ ਜੋ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਇਨਾਂ ਕੋ ਨਾਸ ਹੋਤਿਆਂ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਚੌਥੀ ਪੌੜੀ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ ॥ ਦੁਤਰੁ ਭੈ ਸੰਸਾਰੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਤੁਰਾਇਆ ॥

ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਦੁਖੋਂਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਇਸ ਦੁਸਤਰ ਭੈਦਾਯਕ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇ ਭਜੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਕਰਿ ਅੰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਾਰਿਆ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ (ਸ੍ਰੀਧਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰਾ (ਅੰਗੁ) ਪਖ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮਾਨਿ ਲੀਏ ਨਾਮ ਦੀਏ ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਵਾ ਆਰਤ ਬਚਨ ਮਾਨ ਲੀਏ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਦਾਨ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮਾਰਾ ਅਵਗੁਣ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ ਮਨਿ ਲੋੜੀਦਾ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਜੋ ਅਪਾਰ ਨਾਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ ਸੋ ਹਮਨੇਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ॥੪ ॥ ੨॥ ੩ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਖਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥੪॥੨॥ ੩॥੨੭॥

ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਔ ਟੀਕਾ ਰੂਪ ਪਉੜੀਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।

ਸਲੋਕ ॥ ਆਦਿ ਪੂਰਨ ਮਧਿ ਪੂਰਨ ਅੰਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੇ(ਆਦਿ)ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਥਾ ਔਰ ਜੋ(ਮਧ)ਅਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਵਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ (ਅੰਤ) ਭਵਿਖਤ ਮੈਂ ਭੀ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਹੋਗਾ ॥

ਸਿਮਰੰਤਿ ਸੰਤ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ ਅਘਨਾਸਨ ਜਗਦੀਸੁਰਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਮਣੰ)ਵਿਆਪਕ ਜਾਣ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੇਖਨ ਸੁਨਨ ਸੁਨਾਵਨੋ ਮਨ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿੜੀਐ ਸਾਚੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸੀਕਾ ਦੇਖਨਾ ਔਰ ਤਿਸੀਕਾ ਜਸ ਸੁਣਨਾ ਕਰਕੇ ਔਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਿਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਵਣਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀਏ ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਚੋ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈਐ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸੋਈ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਗਾਈਐ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸੋਈ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ਵਹੁ (ਕਾਰਣ) ਮਹਤਤ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀਪ ਰਵਿਆ ਸਭ ਲੋਈ ॥

ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂਅਸਥਾਪਨ ਕਰ ਔਰ (ਉਥਾਪਦਾ) ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਖੰਡ ਔ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀਪ ਆਦੀ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ (ਲੋਈ) ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਮਝਾਵੇਗਾ ਸੋ ਜਾਣੇਗਾ ਅਰ ਜਿਸਨੇ ਸਮਝਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਤ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਰਚੰਤਿ ਜੀਅ ਰਚਨਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਅਸਥਾਪਨੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ (ਅਸ਼ਥਾਪਨੰ) ਇਸਥਿਤਿ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਨ ਬਿਨਾਸਨੰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਮੇਂਏਹ ਜੀਵ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਉਦਰ ਕੀ ਮਹਾ ਅਗਨੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਕੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖੁ ਤਲੈ ਪੈਰ ਉਪਰੇ ਵਸੰਦੋ ਕੁਹਥੜੈ ਥਾਇ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਨੀਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਪੈਰ ਉਪਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ (ਕੁਹਥੜੈ) ਮਲੀਨ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਧਣੀ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰਿਓ ਉਧਰੈ ਜਿਸਦੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ (ਧਣੀ) ਸੁਆਮੀ ਤੈਨੇ ਅਬ ਕਿਉਂ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮਕਰ ਤੂੰ ਐਸੇ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨਸੇ ਨਿਕਸਿਆਹੈਂ ਵਾ ਆਗੇ ਕਲਿਆਣ ਪਾਵੈਂਗਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕਰਿ ਨਿੰਮਿਆ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਝਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਔ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰਜ ਸੇ ਅਗਨੀ ਵਾ ਉਦਰ ਬੀਚ ਨਿੰਮਿਆ ਹੈ ॥

ਉਰਧ ਮੁਖੁ ਕੁਚੀਲ ਬਿਕਲੁ ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ ਗੁਬਾਰਿ ॥

(ਉਰਧ) ਉਲਟਾ ਮੁਖ ਕੀਆ ਹੁਆ (ਕੁਚੀਲ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤੂੰ (ਬਿਕਲੁ) ਵਿਆਕੁਲ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਥਾ ਅਰ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰੇ ਨਰਕ ਮੈ ਤੂੰ ਪੜਾ ਥਾ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੂ ਨਾ ਜਲਹਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਤਿਸ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤੂੰ ਗਰਭ ਕੀ ਅਗਨੀ ਸੇ ਨਾ ਜਲਤਾ ਭਇਆ। ਅਬ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਬਿਖਮ ਥਾਨਹੁ ਜਿਨਿ ਰਖਿਆ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ (ਬਿਖਮ) ਔਖੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਸੇ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹੇ ਭਾਈ ਅਬ (ਤਿਲੁ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਵਿਸਾਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਤ ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਜਾਸਹਿ ਜਨਮੁ ਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਵਿਸਰਨੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਕਬੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਹਾਰ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਮਨ ਇਛਾ ਦਾਨ ਕਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ ਆਸਾ ਪੂਰਨਹ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਇਛਤ ਪਦਾਰਥ ਦਾਨ ਕਰਣੇਹਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਆਸਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਖੰਡਣੰ ਕਲਿ ਕਲੇਸਹ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨਹ ਦੂਰਣਹ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ (ਕਲਿ) ਕਲਪਨਾ ਔ ਅਵਿਦਜਾ ਆਦੀ ਕਲੇਸੋਂ ਕੋ (ਖੰਡਣੰ) ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਿਮਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਤੈ ਸਿਉ ਲਾਈਐ ਨੇਹੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤੂੰ(ਹਭਿ)ਸਰਬ(ਰੰਗਿ)ਅਨੰਦ(ਮਾਣਹਿ)ਭੋਗੇਂਹੇਭਾਈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ(ਨੇਹੁ)ਪ੍ਰੇਮਕੋਲਗਾਵਨਾਕਰੀਏ॥

ਸੋ ਸਹੁ ਬਿੰਦ ਨ ਵਿਸਰਉ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਸੁੰਦਰੁ ਰਚਿਆ ਦੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਰਬ ਕਾ (ਸਹੁ) ਪਤੀ (ਬਿੰਦ)ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨ ਬਿਸਰ ਜਾਵੇ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੀਆ ਦੀਨੇ ਰਸ ਭੋਗ ॥
ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰ ਰਥ ਅਸੁ ਦੀਏ ਰਚਿ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਇਹ(ਜੀਉ)ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਔ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਤਨ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਘਰ ਔਰ ਮੰਦਰ ਰਥ ਔ (ਅਸੁ) ਘੋੜੇ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ਰਚੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੇਵਕ ਦੀਏ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨ ਜੋਗ ॥
ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਲਹਿਜਾਹਿ ਵਿਜੋਗ ॥

ਜਿਸ ਦੇਵਣੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇਵਕ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਜੋਗ ਦੂਰ ਹੋਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਹੁ ਬਿਨਸੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਂਗਾ ਤਉ ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇਰੇ ਬਿਨਸ ਜਾਏਂਗੇ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਕੁਟੰਬ ਜਤਨ ਕਰਣੰ ਮਾਇਆ ਅਨੇਕ ਉਦਮਹ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਪਾਲਨੇ ਹੇਤ ਜਤਨ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਨੇਕ ਉਦਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਾਵ ਹੀਣੰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਹ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਣ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਵਿਸਰਨੇ ਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾਪ੍ਰੇਤ ਹੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਟੜੀਆ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੋ ਲਾਈ ਬਿਅੰਨ ਸਿਉ ॥

ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਜੀਵ ਸੇ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਔਰੋਂ ਸਾਥ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਥੀ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰੀਤਿ ਸਾਂਈ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਚੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਸਾਂਈ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤਿਆਂ ਰਹਣਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਤ ਤਨੁ ਭਸਮ ਹੋਇ ਕਹਤੇ ਸਭਿ ਪ੍ਰੇਤੁ ॥

ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਕੇ (ਬਿਸਰਤ) ਬਿਛੜਨੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸਨਬੰਧੀਪ੍ਰੇਤਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ।

ਖਿਨੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਬਸਨ ਨ ਦੇਵਹੀ ਜਿਨ ਸਿਉ ਸੋਈ ਹੇਤੁ ॥

ਜਿਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਥਾ ਸੋ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈ ਵਸਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਦਰਬੁ ਸੰਚਿਆ ਸੋ ਕਾਰਜਿ ਕੇਤੁ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਅਨਰਥੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਜੋ ਧਨ ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾ ਇਸਕੇ ਕਿਆ ਕਾਰਜ ਆਯਾ ਭਾਵ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਕਰਮਾ ਏਹੁ ਖੇਤੁ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਖੇਤ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੈਸਾ ਇਹ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਲੁਣੈ) ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸ ਮਾਨਸਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਜੈਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਜੋਨੀ ਭਰਮੇਤੁ ॥ ੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਨ ਜਾਨਣੇਹਾਰੇ ਕ੍ਰਿਤਘਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਬਿਸਰਿਆ ਹੈਸੋਪੁਰਸਜੋਨੀਓਂਮੈਂ ਭਰਮਤੇਰਹਤੇਹੈਂ॥੪॥

ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨੰ ਅਨਿਕ ਸੋ ਧਨ ਪਵਿਤ੍ਰਹ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਦਾਨ ਔ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਸਹਿਤ ਅਨੇਕ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤਿਸਨੇ ਕਰ ਲਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਉਚਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਸਰਬ ਪਾਪ ਬਿਮੁਚਤੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਸਨਾ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈਤਿਸਕੇਸਰਬਪਾਪ(ਬਿਮੁਚਤੇ) ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਕਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਨਾਮ ਤੋ ਦੇਖਣੇ ਮੈਂ ਅਲਪ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਏਤੇ ਪਾਪ ਕੈਸੇ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਈਧਣੁ ਕੀ ਤੋਮੁ ਘਣਾ ਭੋਰੀ ਦਿਤੀ ਮੁਭਾਹਿ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੈਸੇ (ਈਧਣੁ) ਲਕੜੀਆਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ (ਘਣਾ) ਬਹੁਤਾ (ਕੀਤੋਮੁ) ਕੀਆ ਹੈ (ਭੋਰੀ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰਭੀ (ਭਾਹਿ) ਅਗਨੀ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਦਿਤੀਮੁ) ਲਗਾਇ ਦਿਤੀ ਹੋਵੇ ਤਬ ਵਹੁ ਸਭ ਜਲ ਕਰ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਵਸੰਦੜੇ ਸਚੁ ਸਹੁ ਨਾਨਕ ਹਭੇ ਡੁਖੜੇ ਊਲਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਬ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਸਹੁ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਇ ਵਸੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਵਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖ ਪਾਪ ਲਾਹਿ ਦੇਤਾ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਸਭਿ ਨਾਸ ਹੋਹਿ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਈਅਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪਸੇ ਮਨਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਕਟੀਅਹਿ ਨਿਹਚਲ ਸਚੁ ਥਾਉ॥ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈਲਿਖਿਆ ਹਰਿਚਰਣਸਮਾਉ॥

ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਕਟੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਿਸਚਲ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵਸੇਤਿਸਕਾਸਿਮਰਨਕਰ॥ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਪੂਰਬ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਰਚਨਾ ਅਪਾਰੰ ਮਨਿ ਬਿਲਾਸ ਸੁਆਦੰ ਰਸਹ ॥

ਜੋ ਜੀਵ(ਗ੍ਰਿਹ) ਘਰ ਕੀ ਅਪਾਰ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਿਲਾਸੋਂ ਕੇ ਰਸੋਂ ਕਾ ਸੁਆਦ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਦਾਂਚ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜੰਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੇ ਕਿਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੁਚੁ ਅਡੰਬਰੁ ਹਭੁ ਕਿਹੁ ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਨੇਹ ॥

ਇਹੁ ਜੀਵ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਅਡੰਬਰੁ) ਅਰੰਭ ਕੀ (ਮੁਚੁ) ਵਡੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਦਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਔਰ ਭੀ ਸਭ ਕਿਛ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਅਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ (ਮੁਹਬਤਿ) ਪ੍ਰੀਤੀ (ਨੇਹ) ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੋ ਸਾਂਈ ਜੈਂ ਵਿਸਰੈ ਨਾਨਕ ਸੋ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥੨ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਸਾਂਈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਨੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਵਿਸਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਤਨ ਖੇਹ ਵਤ ਹੈ । ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੇਜ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਰਸ ਭੋਗਣ ਪੂਰੇ ॥
ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਇਨ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਲਾਇ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ॥

ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ਲਗੇ ਹੁਏ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਚੰਦਨ ਆਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁੰਦਰ ਸੇਜਾ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਸਹਿਤ ਪੂਰੇ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਇਛੇ ਸੁਖ ਮਾਣਦਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਵਿਸੂਰੇ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਵਿਸਟਾ ਕੇਕੀਰੇ॥

ਮਨ ਇਛਤ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਛ ਝੋਰੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ । ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਕਿਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋ ਪਰਸ ਅਬ ਕੀ ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਜਾਣੋ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਿਰਹੰ ਖੋਜੰਤ ਬੈਰਾਗੀ ਦਹ ਦਿਸਹ ॥

ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ(ਬਿਰਹੰ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਸੋ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਆਗੰਤ ਕਪਟ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧ ॥

ਔ ਕਪਟ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਸੋ ਅਨੰਦਰੂਪਭਏਹੈਂ॥੧॥

ਮਨ ਸਾਂਈ ਮੁਖਿ ਉਚਰਾਵਤਾ ਹਭੇ ਲੋਅ ॥ ਨਾਨਕ ਹਭਿ
ਅਡੰਬਰ ਕੂੜਿਆ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਸਾਈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖਤੇ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਯਦਿਪ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਬੀਚਹੀ (ਵਤਾ) ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਾਹਰੋਂ ਅੰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਤਤ ਪਰਵਾਹ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਨੇ (ਹਭਿ) ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਇਕ ਅਡੰਬਰ ਝੂਠੇ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਮੈ ਜੀਵਤਾ ਹੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਸਤਾ ਤੂਟੀ ਝੁੰਪੜੀ ਚੀਰ ਸਭਿ ਛਿੰਨਾ ॥
ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਆਦਰੋ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਿੰਨਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਟੂਟੀ ਹੋਈ (ਝੁੰਪੜੀ) ਝੁਗੀ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔ ਜਿਸਕਾ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਸਭ (ਛਿੰਨਾ)ਫਟਾਹੁਆਹੈਪੁਨਾਜਿਸਕੀਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਾਤੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔ ਨਾ ਪਤ ਹੀ ਬਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਇਠ ਧਨ ਰੂਪ ਹੀਣ ਕਿਛੁ ਸਾਕੁ ਨ ਸਿੰਨਾ ॥
ਰਾਜਾ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨਾ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਅਤੀ (ਇਠ) ਪਿਆਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਧਨ ਔ ਰੂਪ ਸੇ ਭੀ ਹੀਨ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਜਿਸਕਾ (ਸਿੰਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਸਾਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਭਿੰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਓਹ ਹਰੀ ਰਪ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਧੂੜਿ ਮਨੁ ਉਧਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ॥ ੭ ॥

ਤਿਸ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਕਰਕੇ (ਮਨੁ) ਜੀਵ (ਉਧਰੈ) ਕਲਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਧੂੜੀ ਤੋ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਅਨਿਕ ਲੀਲਾ ਰਾਜ ਰਸ ਰੂਪੰ ਛਤ੍ਰ ਚਮਰ ਤਖਤ ਆਸਨੰ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਰਾਜ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਲੇਤਾ ਹੁਆ ਅਨੇਕ ਲੀਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਖਤ ਪਰ (ਆਸਨੰ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਛਤ੍ਰ ਔਰ ਚੋਰ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਫਿਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਚੰਤਿ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਹ ਨਾਨਕ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਇਹ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂਇਹਮੂੜਐਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਔ ਮਨੋਂ ਰਾਜ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰਜ ਸਮ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਰੂਪ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਪਨੈ ਹਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ਮਿਠਾ ਲਗੜਾ ਮੋਹੁ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਪਨੇ ਸਮ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਪਰਵਾਰ ਕਾ ਮੋਹ ਇਸਕੋ ਮਿਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ ਸੁੰਦਰਿ ਮਾਇਆ ਧ੍ਰੋਹੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਮਾਇਆ ਸਭ (ਧ੍ਰੋਹ) ਛਲਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੁਪਨੇ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਮੂਰਖਿ ਲਾਇਆ ॥
ਬਿਸਰੇ ਰਾਜ ਰਸ ਭੋਗ ਜਾਗਤ ਭਖਲਾਇਆ ॥

ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸਾਥ ਇਸ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਲਗਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਰਾਜ ਆਦੀ ਭੋਗੋਂ ਕੇਰਸੋਂਮੈਂ ਜਾਗਤਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੂਆ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਔਰ ਈਰਖਾ ਸੇ (ਭਖਲਾਇਆ) ਤਪਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਨੇ ਰੂਪ ਜਾਗ੍ਰਤ ਭਈ ਤਬ ਰਾਜ ਆਦੀ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਵਿਸਰੇ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਅਗਨੀ ਸੇ ਤਪਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਰਜਾ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ਧੰਧੈ ਧਾਇਆ ॥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਨ ਕਾਮ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ ॥

ਆਰਬਲਾ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਈ ਸਦਾ ਧੰਧ੍ਰਿਓਂ ਮੈਂ ਹੀ ਧਾਵਤਾ ਰਹਿਆ।ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਹੂਆ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕੰਮ ਨ ਪੂਰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥

ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਜੰਤੁ ਜਾ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ੮ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਇਸਕੋ ਆਪ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤੋ ਇਹ ਤੁਛ ਜੀਵ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਬਸੰਤਿ ਸ੍ਵਰਗ ਲੋਕਹ ਜਿਤਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਵਖੰਡਣਹ ॥

ਯਦਪ ਸ੍ਵਰਗ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੋਵੈਂ ਔਰ ਨਉ ਖੰਡ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਭੀ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੋਵੈ ॥

ਬਿਸਰੰਤ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਣਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭੁਲ ਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਉਤਕ ਕੋਡ ਤਮਾਸਿਆ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਸੁ ਨਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਕੋੜੀ ਨਰਕ ਬਰਾਬਰੇ ਉਜੜੁ ਸੋਈ ਥਾਉ ॥ ੨ ॥

ਇਹ ਜੀਵ (ਕਉਤਕ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਾਸੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਰਹੇ ਭਾਵ ਸੇ ਵਡੇ ਈਸ਼ਵਰਜ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਔਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਾ ਆਵੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ (ਕੋੜੀ) ਕੁਸ਼ਟੀ ਵਾ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਨਰਕੋਂ ਕੇ (ਬਰਾਬਰੇ) ਤੁਲ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਹਾਂ ਵਹੁ ਬੇਮੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਥਾਨੰ ਉਜਾੜ ਵਤ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਉਦਿਆਨ ਨਗਰ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥
ਝੂਠ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੇਖਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਮਹਾਂ ਭੈ ਦਾਇਕ ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਨਗਰ ਭਾਵਅਤੀਰੋਣਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਝੂਠੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸਚ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਫਿਰਹਿ ਦੇਵਾਨਿਆ॥ਸਿਰਿ ਲਗਾ ਜਮ ਡੰਡੁ ਤਾ ਪਛੁਤਾਨਿਆ ॥

ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਦਿਵਾਨੇ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮ ਕਾ ਦੰਡਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਫਿਰੈ ਸੈਤਾਨਿਆ ॥ ੯ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ (ਸੈਤਾਨਿਆ) ਕਾਮ ਕੇ ਵਿਗੋਏ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੈਤਾਨ ਰੂਪ ਹੂਏ ਫਿਰਤੇਹੈਂ॥੯॥

ਸਲੋਕ ॥ ਰਾਜ ਕਪਟੰ ਰੂਪ ਕਪਟੰ ਧਨ ਕਪਟੰ ਕੁਲ ਗਰਭਤਹ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਜ (ਕਪਟੰ) ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ਔ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਭੀ ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧਨ ਔ ਕੁਲ ਔ ਇਨਕਾ ਹੰਕਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਸੰਚੰਤਿ ਬਿਖਿਆ ਛਲੰ ਛਿਦ੍ਰੰ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਤੇ ॥ ੧ ॥

ਔਰੋਂ ਕੋ (ਛਿਦ੍ਰੰ) ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਨ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੰ ਕੋ ਛਲ ਕਰਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਚਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੇਖੰਦੜੋ ਕੀ ਭੁਲੁ ਤੁਮਾ ਦਿਸਮੁ ਸੋਹਣਾ ॥
ਅਢੁ ਨ ਲਹੰਦੜੋ ਮੁਲੁ ਨਾਨਕ ਸਾਥਿ ਨ ਜੁਲਈ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂ ਭੂਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਤੁੰਮਾ ਫਲ ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਤੋ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਟਕ ਸੁਆਦ ਹੋਣੇ ਸੇ ਵਹੁ ਏਕ (ਅਢੁ) ਕੌਡੀ ਭੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਛ ਫਲ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਜਨ ਸੁਖ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲੈ ਸੋ ਕਿਉ ਸੰਜੀਐ ॥
ਤਿਸਕਾ ਕਹੁ ਕਿਆ ਜਤਨੁ ਜਿਸਤੇ ਵੰਞੀਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਚਲਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗੀ ਤਿਸਕੋ ਕਿਉਂ ਸੰਚਨ ਕਰੀਏ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਕਹੁ ਤੋ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਵਿਛੜ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਨਾਮਨੁਰੰਜੀਐ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਛੋਡਿ ਅਨ ਲਾਗੈ ਨਰਕਿ ਸਮੰਜੀਐ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਸਰੇ ਤੇ ਕੈਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਆਵੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਔ ਨਾ ਮਨਹੀਂ (ਰੰਜੀਐ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ (ਸਮੰਜੀਐ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਐਂਗੇ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰੋ।
ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਨਾਨਕ ਭਉ ਭੰਜੀਐ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਵੋ ਪੁਨਾ ਮੇਰਾ ਭੈ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੋ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਨਚ ਰਾਜ ਸੁਖ ਮਿਸਟੰ ਨਚ ਭੋਗ ਰਸ ਮਿਸਟੰ ਨਚ ਮਿਸਟੰ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ॥
ਹੇ ਭਾਈ (ਚ) ਪੁਨਾ ਰਾਜ ਕਾ ਸੁਖ ਭੀ ਮਿਠਾ (ਨ)ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਰਸੋਂ ਕਾ ਭੋਗ ਭੀ ਮਿਠਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਾ ਸੁਖ ਭੀ ਮਿਠਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਿਸਟੰ ਸਾਹ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਮਿਸਟੰ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੰ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਮੀਠਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੀਠਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਲਗੜਾ ਸੋ ਨੇਹੁ ਮੰਨ ਮੰਝਾਹੂ ਰਤਿਆ ॥ ਵਿਧੜੋ ਸਚ ਥੋਕਿ ਨਾਨਕ ਮਿਠੜਾ ਸੋ ਧਣੀ ॥੨ ॥
ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਕੇ(ਮੰਝਾਹੂ)ਬੀਚ ਭੀ ਤਿਸੀ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੁਏ ਰਹਤੇ ਹੈਂ । ਜੋ ਭਗਤ ਸਚ ਵਸਤ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਾਥ (ਵਿਧੜੋ) ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਈ ਧਨੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਛੂ ਨ ਲਾਗਈ ਭਗਤਨ ਕਉ ਮੀਠਾ ॥
ਆਨ ਸੁਆਦ ਸਭਿ ਫੀਕਿਆ ਕਰਿ ਨਿਰਨਉ ਡੀਠਾ ॥
ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕਛੁ ਮੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਵਾਦ ਸੰਪੂਰਨ ਫਿਕੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਨਿਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਾਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਅਗਿਆਨੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ॥
ਅਗਿਆਨ ਔ ਭਰਮ ਜੰਨਜ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਜ ਤਿਨਕਾ ਕਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਤਿਨਕੇ (ਬਸੀਠਾ) ਵਕੀਲ ਭਏ ਹੈਂ । ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨ (ਬੇਧਿਆ) ਮਿਲ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਜੀਠ ਕਾ ਰੰਗ ਪਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਅਖਜ ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਸੇ ਸਭਿ ਝੂਠਾ ॥ ੧੧ ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨ ਤਨ ਆਦੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ (ਸੇ)ਉਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਸਭ ਝੂਠਾ ਜਾਣਿਆਹੈ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੀਚ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਤਿਅਕਤ ਜਲੰ ਨਹ ਜੀਵ ਮੀਨੰ ਨਹ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੇਘ ਮੰਡਲਹ ॥
ਜੈਸੇ (ਮੀਨ) ਮਛੀ ਜਲ ਕੋ (ਤਿਅਕਤ) ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸੇ ਮੇਘੋਂ ਕੇ ਮੰਡਲ ਕੋ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਣ ਬੇਧੰਚ ਕੁਰੰਕ ਨਾਦੰ ਅਲਿ ਬੰਧਨ ਕੁਸਮ ਬਾਸਨਹ ॥
ਜੈਸੇ (ਕੁਰੰਗ) ਹਰਨ ਨਾਦ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ਹੁਆ ਬਾਣੋਂ ਸੇ ਬੇਧਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਅਲਿ) ਭੌਰੇ ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਲੇਤੇ ਬੰਧੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਚੰਤਿ ਸੰਤਹ ਨਾਨਕ ਆਨ ਨ ਰੁਚਤੇ ॥ ੧ ॥
ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਮੈਂ ਸੰਤ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂਹੈ॥੧॥
ਮੁਖੁ ਡੇਖਾਊ ਪਲਕ ਛਡਿ ਆਨ ਨ ਡੇਊ ਚਿਤੁ ॥
ਜਬ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮੁਖ (ਡੇਖਾਊ) ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਤਿਸਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ ਔਰ ਕਿਸੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੀਵਣ ਸੰਗਮੁ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤਾਂ ਮਿਤੁ ॥ ੨ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਧਨੀ ਹਰੀ ਕੇ (ਸੰਗਮੁ) ਮਿਲਾਪ ਸਾਥ ਹੀ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਣਾ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮਿਤ੍ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀਐ ਕਿਉ ਜੀਵਣੁ ਪਾਵੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੂੰਦ ਵਿਹੂਣਾ ਚਾਤ੍ਰਿਕੋ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਜੈਸੇ ਮਛਲੀ ਪਾਨੀ ਸੋ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਣਾ ਪਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤੀ ਔ ਸ੍ਵਾਂਤ ਬੰਦਸੇ ਬਿਨਾ ਪਪੀਹਾ ਕੈਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਪਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਦ ਕੁਰੰਕਹਿ ਬੇਧਿਆ ਸਨਮੁਖ ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥ਭਵਰੁਲੋਭੀਕੁਸਮ ਬਾਸੁਕਾਮਿਲਿ ਆਪੁਬੰਧਾਵੈ॥

ਜੈਸੇ ਹਰਨ ਘੰਡੇ ਹੇੜੇ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਬੇਧਿਆ ਹੂਆ ਸਨਮੁਖ ਉਠ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਲੋਭੀ ਹੂਆ ਭਵਰਾ ਫੂਲੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਬੰਧਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਉ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਅਘਾਵੈ ॥ ੧੨ ॥

ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ ॥ ਚਿਤਵੰਤਿ ਚਰਨ ਕਮਲੰ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਅਰਾਧਨਹ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਸਦਾ ਮਨ ਕਰ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਸੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਾਮ ਅਚੁਤ ਨਾਨਕ ਆਸ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਚੁਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੀਤੜਾ ਮੰਨ ਮੰਝਾਹਿ ਪਲਕ ਨ ਥੀਵੈ ਬਾਹਰਾ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ (ਮੰਝਾਹਿ) ਬੀਚ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕੋ (ਸੀਤੜਾ) ਜੋੜਿਆਹੈ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਬਾਹਰਾ) ਰਹਤ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਸੜੀ ਨਿਬਾਹਿ ਸਦਾ ਪੇਖੰਦੋ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਹਮਾਰੀ ਆਸਾ ਕੋ ਨਿਬਾਹਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਕਰੋ ਹੇਸਚ ਸਰੂਪ ਧਨੀਤੇਰੇਕੋਮੈਂਸਦਾਹੀਦੇਖਤਾਰਹੂੰ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਸਾਵੰਤੀ ਆਸ ਗੁਸਾਈ ਪੂਰੀਐ ॥ ਮਿਲਿ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਕਬਹੂ ਝੂਰੀਐ॥

ਹੇ ਗੁਸਾਈਂ ਮੈਂ ਆਸਾ ਵਾਲੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਆਸ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਕਬੀ ਝੂਰੀਏਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿਸੂਰੀਐ ॥

ਅਪਨਾ ਦਰਸਨਹੀ ਮੇਰੇਕੋ ਦੇਵੋ ਇਹੀਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਉਤਸਾਹਹੈਜਿਸ ਤੇਰੇਦਰਸਨ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ(ਵਿਸੂਰੀਐ)ਝੋਰੇਮਿਟਜਾਵੈਂ ॥

ਹੋਇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰੁ ਚਰਨਾ ਧੂਰੀਐ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ ਸਦਾ ਹਜੂਰੀਐ ॥ ੧੩ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਗੁਰਦੇਵ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਹੀ ਰਹੂੰ ਵਾ ਸਦਾ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਰਸਨਾ ਉਚਰੰਤਿ ਨਾਮੰ ਸ੍ਰਵਣੰ ਸੁਨੰਤਿ ਸਬਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਸਰਵਣੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਬਦ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੰ ਜਿਨਾ ਧਿਆਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਣਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂਕਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥੧॥

ਹਭਿ ਕੂੜਾਵੇ ਕੰਮ ਇਕਸੁ ਸਾਈ ਬਾਹਰੇ ॥ ਨਾਨਕ

ਸੇਈ ਧੰਨੁ ਜਿਨਾ ਪਿਰਹੜੀ ਸਚ ਸਿਉ ॥ ੨ ॥

ਇਕ ਸਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਾਹਰਾ ਔਰ (ਹਭਿ) ਸੰਪੂਰਣ ਕੰਮ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਜਾਨੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਧੰਨਜਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਏਕ ਸਚੇ ਕੇ ਸਾਥ (ਪਿਰਹੜੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨਾ ਜਿ ਸੁਨਤੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਰਧਾਨ ਨਿਵਾਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮਥਾ ॥

ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੀਆਂ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ (ਤੇ) ਸੋਈ ਪੂਰੇ ਹੈਂ ਔ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖਜ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਜਸੁ ਲਿਖਹ ਬੇਅੰਤ ਸੋਹਹਿ ਸੇ ਹਥਾ ॥ ਚਰਨ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚਾਲਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪਥਾ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਅੰਤ ਜਸ ਕੋ ਲਿਖਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਥ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤ ਹੈਂ ਸੋਈ ਚਰਣ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਲਥਾ ॥ ੧੪॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ ਉਧਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਮਰਣ ਆਦੀ ਦੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਉਤਰ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਭਾਵੀ ਉਦੋਤ ਕਰਣੰ ਹਰਿ ਰਮਣੰ ਸੰਜੋਗ ਪੂਰਨਹ ॥

ਜਥ ਭਾਵੀ ਅਪਨਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜਥ ਭਾਵੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਭਾਗੋਂ ਕੋ ਉਦੈ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਥ ਇਸ ਜੀਵ ਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਹਰੀ ਪੂਰਨ ਕਾ ਰਮਣ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਪਾਲ ਦਰਸ ਕ੍ਰੇਟੰ ਸਫਲ ਨਾਨਕ ਸੋ ਮਹੂਰਤਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਗੋਪਾਲ ਕਾ (ਦਰਸ) ਸਰੂਪ ਇਸਕੋ ਮਿਲਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ (ਮਹੂਰਤਹ) ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਵਾ ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੀਮ ਨ ਸਕਾ ਪਾਇ ਸੁਖ ਮਿਤੀ ਹੂ ਬਾਹਰੇ ॥

ਤਿਸ ਮਿਲਾਪ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਮੈਂ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸੁਖ ਮਿਰਯਾਦਾ ਅਰਥਾਤ ਅੰਦਾਜੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾ ਵੇਲੜੀ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲੰਦੜੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਵੇਲੜੀ) ਘੜੀ ਪਰਵਾਣ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਾ ਵੇਲਾ ਕਹੁ ਕਉਣੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਪਾਈ ॥
ਸੋ ਮੂਰਤੁ ਭਲਾ ਸੰਜੋਗੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ ॥

ਸੋ ਸਮਾਂ ਕੌਣ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਕਹੁ ਤੋ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਪਨੇ(ਪ੍ਰਭੁ)ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਪਾਵੋਂ ਸੋਈ ਮਹੂਰਤ ਬੀ ਭਲਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉੱਤਮ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗੁਸਾਈਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਇਕੈ ਮਨ ਇਛ ਪੁਜਾਈ ॥
ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਸੰਗੁ ਹੋਇ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਈ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਇਕੇ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਲੇਵੋਂ ਪਰੰਤੂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗ ਹੋਵੇ ਤੋ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਨਿਵ ਕਰ ਲਗਾਂ ॥

ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤੇਹੈਂ॥੧੫॥

ਸਲੋਕ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਗੋਬਿੰਦਹ ਸਰਬ ਦੋਖ ਨਿਵਾਰਣਹ ॥

ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਭਗਵਾਨਹ ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਰਣ ਆਏ ਕੀ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸੂਰਮਾ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੂਏ ਹਮ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛਡਿਓ ਹਤੁ ਆਪੁ ਲਗੜੋ ਚਰਣਾ ਪਾਸਿ ॥ ਨਠੜੋ ਦੁਖ ਤਾਪੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖੰਦਿਆ॥੨॥

ਜਿਸਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਲਗਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖਤਿਆਂ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦੀ ਦੁਖ ਔ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਨਾਸ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਦਇਆਲ ਢਹਿ ਪਏ ਦੁਆਰਿਆ ॥

ਹੇ ਦਇਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਕੋ ਅਪਨੇਸਾਥਮੇਲ ਲੇਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇਦੁਆਰੇਪਰ ਆਕੇ ਗਿਰ ਪਏਹੈਂਭਾਵਸੇਸਰਨਹੂਏਹੈਂ॥

ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭ੍ਰਮਤ ਬਹੁ ਹਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖਿ ਲੇਵੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਆਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਅਬ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਹਰਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਣਾ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਔਰ ਤੈਨੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਉਧਾਰਾ ਹੈ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਬਿਨਉ ਮੋਹਿ ਸਾਰਿਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਇਆਲ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਿਆ ॥ ੧੬ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਆਸਰਾ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਵਾਕ ਆਪ ਪਾਸ ਮੈਂਨੇ (ਸਾਰਿਆ) ਬਿਨੈ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸੁਣਾਯਾ ਹੈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੇਂ ਸੇ ਹੇ ਦਿਆਲ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਸੇ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਸੰਤ ਉਧਰਣ ਦਇਆਲੰ ਆਸਰੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜੀਵੇਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਪਰਮ ਦਿਆਲੂ ਹੈਂ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਜਿਨਕੋ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲੰ ਸੰਤ ਸੰਗੇਣ ਓਟ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਓਟ ਲੀਨੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪੁਰਸ ਪਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚੰਦਨ ਚੰਦੁਨ ਸਰਦ ਰੁਤਿ ਮੂਲਿ ਨ ਮਿਟਈ ਘਾਮ ॥
ਸੀਤਲੁ ਥੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਜਪੰਦੜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਚੰਦਨ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਪੁਨਾ ਅਸੂ ਕਾਤਕ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਜੋ ਸਰਦ ਰਿਤੁ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਐਸੇ ਯਥਾਰਥ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸਾਕੁ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਤਿਨ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਮੂਲ ਅਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਤਪਤ ਨਹੀਂ ਮਿਟਤੀ ਹੈ ਵਾ (ਮੂਲ) ਭਾਵ ਸੰਪੂਰਨ ਤਪਤ ਨਹੀਂ ਮਿਟਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਓਟ ਉਧਰੇ ਸਗਲ ਜਨ ॥
ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਗੋਵਿੰਦ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਮਨ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਓਟ ਲੇਕਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਿਰਭੈ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਮੂਲਿ ਸੰਚਿਆ ਨਾਮੁ ਧਨ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ਵਡੈ ਪੁਨ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕੋ(ਸੰਚਿਆ)ਇਕਤ੍ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੂਲ਼ ਤੇ ਹੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੇ ਤਿਨ ਸੰਤਜਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਵਡੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਾਈਤਾ ਹੇ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਿਤ ਸੁਨ ॥ ੧੭ ॥

ਤਿਸਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਆਠ ਪਹਿਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਇ ਨਿਤ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਦਇਆ ਕਰਣੰ ਦੁਖ ਹਰਣੰ ਉਚਰਣੰ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਜਬ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਹ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ(ਕੀਰਤਨਹ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਦਜਾਲੂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੜੀ ਬੁਝਿ ਗਈ ਰਖੰਦੜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥
ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਰਖਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ(ਭਾਹਿ)ਅਗਨੀ ਜੋ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਹੋਈ ਹੋਈ ਥੀ ਸੋ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਏਹੁ (ਮੇਦਨੀ) ਧਰਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲ ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥
ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਗਏ ਨਾਸ ਹਰਿ ਇਕੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਬ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ਭਏ ਤਬ ਸੋ ਮਾਯਾ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ ਅਰ ਤਬ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜਬ ਏਕ ਹਰੀਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਸਰੀਰ ਜਨ ਧੂਰੀ ਨਾਇਆ ॥ ਮਨ ਤਨ ਭਏ ਸੰਤੋਖ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਧ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਨਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਖਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਤਰੇ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗਿ ਲੋਗ ਕੁਲ ਸਬਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕ ਔ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਇ ਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੮॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥

ਗੁਰੂ ਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹੀ ਗੁਪਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਨਾਰਾਇਣ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਦਇਆਲ ਸਮਰਥ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣਹ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਹੀ ਦਇਆਲ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸਮਰਥ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ॥

ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ ਗੁਰਿ ਬੋਹਥੈ ਤਾਰਿਅਮੁ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ(ਅਸਗਾਹੁ)ਅਥਾਹਹੈਤਿਸਕੇ(ਬੋਹਥੈ)ਜਹਾਜਰੂਪਹੋਕਰ ਸਤਗੁਰੋਂਨੇ ਜਗਜਾਸੂਓਂਕੋਤਾਰਯਾਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਜਪੇ ॥
ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ ਭਏ ਤ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਛਪੇ ॥

ਸੋ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਅਵਗੁਣ ਛਪੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੀਚਹੁ ਉਚ ਥਪੇ॥ਕਾਟਿ ਸਿਲਕਦੁਖ ਮਾਇਆਕਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪਦਸੇ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਵ ਨੇ ਨੀਚ ਜੀਵ ਊਚ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂਇਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੁਖਰੂਪ ਮਾਯਾਕੀ (ਸਿਲਕ) ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਕਰਕੇ (ਅਪਦਸੇ) ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਏ ਬੇਅੰਤ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੇ ॥ ੧੯ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਏਕੋ ਸੁਨੀਅੰਤ ਏਕੋ ਵਰਤੰਤ ਏਕੋ ਨਰਹਰਹ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਹਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਏਕ ਕਾ ਹੀ ਜਸ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾ ਹੇ ਨਰਹਰੀ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਭ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਹੀ(ਜਾਚੰਤਿ)ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਜਬ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਂ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਕੁ ਸੇਵੀ ਹਿਕੁ ਸੰਮਲਾ ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਮੈਂ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ (ਸੰਮਲਾ) ਯਾਦ ਅਰਥਾਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਾਏਕ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਮੇਰੀ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਨੇ (ਧਨ) ਉਸਤਤੀ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਸਚੀ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ ਹੀ (ਵਖਰੁ) ਸੌਦਾ ਸੰਚਿਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਬੇਅੰਤ ਪੂਰਨ ਇਕੁ ਏਹੁ ॥
ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜਾ ਕਹਾ ਕੇਹੁ ॥

ਹੇ ਦਇਆਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਅੰਤ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਇਕ ਤੂੰਹੀ (ਏਹੁ) ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈਂ ਦੂਸਰਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕੈਸੇ ਕਹੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਤੁਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਲੇਹੁ॥ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭੁਨਿਹਚਲੁਤੁਧੁਬੇਹੁ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੋ॥ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੋਕਰ ਲੇਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਸੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਸਭ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਏਕ ਤੇਰਾ (ਥੇਹੁ)ਸਰੂਪ ਹੀ ਅਚਲ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥ ੨੦ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਵੋ ॥ ੨੦ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਥ ਕਛੂਅ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਕੈ ਹਾਥਿ ਬਿਕਾਨਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਥ ਮੈਂ ਤੋ ਕਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹਾਥ ਬਿਕਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਕਹੀਅਤ ਹੌ ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਹਮ ਕਹੀਅਤ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕਾਮੀ ॥੧ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਤੋ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰ ਕਹੀਤੇ ਹੋ। ਔਰ ਹਮ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ (ਕਾਮੀ) ਜੀਵ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਨ ਪੰਚਨ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਪਲੁ ਪਲੁ ਹਰੀ ਜੀ ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਪਾਰਿਓ॥ ੨ ॥

ਇਨ ਪੰਚੋਂ ਕਾਮ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਬਿਗਾੜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਹਰਿਜੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਇਨੋਂ ਨੇ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ (ਅੰਤਰੁ) ਫਰਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨॥

ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸੀ ॥ ਅਜੌਂ ਨ ਪਤ੍ਯਾਇ ਨਿਗਮ ਭਏ ਸਾਖੀ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਇਹੀ ਵਿਕਾਰ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਰਾਸ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਵੇਦ ਭੀ ਸਾਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤਗਵਾਹੀ ਦੇਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਜੇ ਭੀ ਮਨ ਪਤੀਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਉਮਾਪਤਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥ ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾ ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਬ੍ਰਿੰਦਾ ਭਾਵ ਜਲੰਧਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਖੀ ਹੁਏ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹਿਲਿਆ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇਇੰਦਰ ਹਜਾਰ ਭਗ ਵਾਲਾ ਭਇਆਹੈ ਔਰ(ਉਮਾਪਤਿ)ਸ਼ਿਵਜੀ ਮੋਹਣੀ ਅਵਤਾਰ ਸਮੇਂ ਵਿਆਕੁਲ ਹੁਏ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੇਤ ਚਾਰ ਸੀਸ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਵਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਸੀਸ ਕ੍ਰੋਧ ਸੇ ਕਾਟਣੇ ਤੇ ਕਪਾਲੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਇਨ ਦੂਤਨ ਖਲੁ ਬਧੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿਓ ॥ ਬਡੋ ਨਿਲਾਜੁ ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥ ੫ ॥

ਇਨ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮੂਰਖ ਮਨ ਕੋ ਬੰਧਨ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਮਨ ਵਡਾਨਿਲਾਜਹੈਅਜੇਤਕ ਇਨੋਂ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਹਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਇਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਕੀਜੈ॥ ਬਿਨੁ ਰਘੁਨਾਥ ਸਰਨਿ ਕਾਕੀ ਲੀਜੈ ॥ ੬ ॥੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਇਨਸੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹਾਂ ਜਾਈਏ ਔ ਕੈਸੇ ਕੀਜੀਏ ਤਾਂਤੇ ਹੇਰਘਨਾਥਇਨਸੇਬਚਣੇ ਹੇਤ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਿਸਕੀ ਸ਼ਰਣ ਲਈਏ। ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਹੂੰ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ॥ ੬ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਨਿਜ ਮਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤਮਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਲੇ ਤਬ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਫੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥

ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਲੋਚ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਨੈਨਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ (ਲੋਚ) ਇਛਾ ਲਗੀ ਹੋਈ ਥੀ ਸੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਬ ਮੈਨੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਦੇਖਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਪਾਧਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਇਆਲ ਹੋਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ (ਪਾਧਰੁ)ਰਸਤਾ (ਹਰਿ) ਸਭ ਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਰੰਗੀ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥੁ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਮਨੋਂ ਤਨੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰਾ ਲਾਗਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਮੁਖਰਪ ਭਾਗ ਚੰਗਾ ਥਾ ॥ ੨॥

ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਲੋਭ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਤੇ(ਚੰਗੇਰਾ)ਉਤਮਵਿਸਰਿ ਗਿਆਹੈ॥੩॥

ਓਇ ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨੀ ਕਹੀਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੰਦੇਰਾ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਭਾਗ ਮੰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾੜਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ ॥

ਇਹ ਵਿਵੇਕ ਬੁਧੀ ਮੈਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਰਬ ਕੇ(ਗੁਰ)ਪੂਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ(ਗੁਰ)ਵਡਾ ਗਿਆਨ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਇਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਧੁਰਿ) ਆਦੋਂ ਹੀ ਮਸਤਕ ਪਰ ਭਾਗ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸੰਤਨ ਅਵਰ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਨੀ॥ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਜਾਕੋ ਪਾਖੁ ਸੁਆਮੀ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਵਹੁ ਆਪਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਏਸਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਆਪ ਪਖ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਊਚ ਸਮਾਨਾ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੋ ਅਵਰ ਨ ਕਾਹੂ ਤਾਨੀ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਰੂਪੀ(ਸਮਾਨਾ)ਤੰਬੂ ਊਚਾ ਸੰਤੋਂ ਪਰ ਸੋਭਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਨਾਤ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਵਾ ਅਕਾਸ ਰੂਪੀ ਤੇਰਾ ਊਚਾ ਚੰਦੋਆ ਹੈ ਦਿਸਾ ਰੂਪੀ ਕਨਾਤ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਤੇ ਤਾਨੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਐਸੋ ਅਮਰੁ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਰੰਗਿ ਗਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਮਰ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਐਸਾ ਸਮਰਥੁ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਗਿਆਨੀ ਤੇਰੇਪ੍ਰੇਮਮੇਂਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੁਖ ਜਰਾ ਮਰਾ ਹਰਿ ਜਨਹਿ ਨਹੀ ਨਿਕਟਾਨੀ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਸੋਗ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖ ਕੋਈ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥
ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਰਹੇ ਲਿਵ ਏਕੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥
ਤੇਰੇ ਏਕ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੋ ਸੰਤ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਮਾਨੀ) ਪਤਿਆਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ ॥
ਤਾਕਉ ਧੋਖਾ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਜਾਕਉ ਓਟ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਵਿਸਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕਾ ਧੋਖਾ ਵਿਆਪੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਓਟ ਹੈ ॥
ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਜੀਵਨੁ ਬਲਨਾ ਸਰਪ ਜੈਸੇ ਆਰਜਾਰੀ ॥
ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਬਲਨਾ) ਦਗਧ ਹੋਨਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਬਿਤੀਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਕੀ (ਆਰਜਾਰੀ)ਆਰਬਲਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜੈਸੇ ਵਹੁ ਜਹਰ ਕਰਕੇ ਜਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇਹੀ ਮਨਮੁਖ ਜਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥
ਨਵਖੰਡਨ ਕੋ ਰਾਜੁ ਕਮਾਵੈ ਅੰਤਿ ਚਲੈਗੋ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਯਦਿਪ ਨੌ ਖੰਡੋਂਕਾ ਭੀ ਰਾਜ ਕਮਾਵਤਾ ਹੋਵੇ ਤੌਭੀ ਤੇਰੇਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅੰਤ ਕੋ ਇਹੁ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੌ ਹਾਰਹੀਚਲੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਤਿਨਹੀ ਗਾਏ ਜਾਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਗਾਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥
ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਧੰਨੁ ਉਸੁ ਜਨਮਾ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥
ਸੋਈ ਸੁਖੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮੁ ਭੀ ਧੰਨਜ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਚਉਪਦੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਧਾਇਓ ਰੇ ਮਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਇਓ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਹ ਮਨ ਧਾਵਤਾ ਹੂਆ ਵਾ ਧਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਸੁਆਦਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿਓ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੂਆ-ਸੁਆਦੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਹੋਇਆ ਤਿਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭੁਲਾਯਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਕਥਾ ਹਰਿ ਜਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਇਕੁ ਮੁਹਤੁ ਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਓ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਕਥਾ ਰੂਪ ਜਸ ਬੀਚ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਏਕ ਮਹੂਰਤ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਹ ਮਨ ਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਬਿਗਸਿਓ ਪੇਖਿ ਰੰਗੁ ਕੁਸੁਭ ਕੋ ਪਰਗ੍ਰਹ ਜੋਹਨਿ ਜਾਇਓ ॥ ੧ ॥
ਕੁਸੁੰਭੇ ਕੇ ਰੰਗ ਵਤ ਜੋ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖਕਰ(ਬਿਗਸਿਓ)ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਹੈ ਔ ਬਿਗਾਨੇਘਰਕੋ ਦੇਖਣਜਾਤਾਹੈ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਭਾਉ ਨ ਕੀਨੋ ਨਹ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਓ ॥
ਆਪੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਇਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਨਾਇਆ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਧਾਵਤ ਕਉ ਧਾਵਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਜਿਉ ਤੇਲੀ ਬਲਦੁ ਭ੍ਰਮਾਇਓ ॥ ੨ ॥
ਧਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤਰਫ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਧਾਵਤਾ ਹੈਜੈਸੇ ਤੇਲੀ ਬੈਲ ਕੋ ਕੋਲੂ ਕੇ ਚੁਫੇਰੇ ਭਰਮਾਵਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਸੇ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਵਾਸਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈ ਭ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨॥
ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਕੀਓ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਓ ॥
ਨਾਮ ਜਾਪ ਔ ਦਾਨ ਪੁਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੌ ਇਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕੋ ਇਸਨੇ ਗਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਾ ਝੂਠਿ ਲਾਇ ਮਨੁ ਤੋਖਿਓ ਨਹ ਬੂਝਿਓ ਅਪਨਾਇਓ ॥ ੩ ॥

ਝੂਠ ਆਦੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਉਪਦ੍ਰਵੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ (ਤੋਖਿਓ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰਉਪਕਾਰ ਨ ਕਬਹੂ ਕੀਏ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਧਿਆਇਓ ॥

ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਭੀ ਕਬੀ ਕੀਏ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਰਚਿ ਸੰਗਤਿ ਗੋਸਟਿ ਮਤਿਵਾਰੋ ਮਦ ਮਾਇਓ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਪਾਂਚ ਦੂਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਰਚ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਨ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਗੋਸਟ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸੁਣਿ ਆਇਓ ॥

ਹ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਇਸੀ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕਾ ਬਿਰਦ ਭਗਤ ਵਛਲ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਪਾਛੈ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪਨਾਇਓ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤਿਨ ਦੂਤੋਂ ਸੇ ਭਾਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਪੀਛੇ ਪੜਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਅਬ (ਅਪੁਨਾਇਓ) ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਨੁਖੁ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਬਿਰਥਾ ਆਇਆ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਜ ਸੀਗਾਰ ਬਹੁ ਕਰਤਾ ਜਿਉ ਮਿਰਤਕੁ ਓਢਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਸ੍ਵੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੇ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ।ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸਤ੍ਰ ਭੂਖਨੋਂ ਕੋ ਸਾਜ ਕੇ ਜੋ ਸੀਗਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਮਿਰਤਕ ਕੋ ਬਸਤ੍ਰ ਉਢਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜੈਸੇ ਵਹੁ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬਿਨ ਸਮਝੇ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਧਾਇ ਧਾਇ ਕ੍ਰਿਪਨ ਸ੍ਰਮੁ ਕੀਨੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥

ਦਾਨੁ ਪੁਨੁ ਨਹੀ ਸੰਤਨ ਸੇਵਾ ਕਿਤਹੀ ਕਾਜਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਨਤਾ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਦੌੜ ਦੌੜ ਕੇ ਅਤੀ ਸ੍ਰਮ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਕਸ਼ਣ ਸਰਾਰਕੇ ਮਾਇਆ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਧਨ, ਕੇ ਸਾਥ ਨਾ ਤੋ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਹੀ ਕੀਆ ਔਰ ਨਾ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰੀ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਹੁ ਧਨ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਨ ਆਇਆ ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਗਇਆ ॥ ੧ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਆਭਰਣ ਸਵਾਰੀ ਸੇਜਾ ਕਾਮਨਿ ਥਾਟੁ ਬਨਾਇਆ ॥

ਜੈਸੇ (ਆਭਰਣ)ਭੂਖਨੋਂ ਕੋ ਪਹਰ ਕਰਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸਿਹਜਾ ਸਵਾਰੀ ਔ ਕਾਮ ਸੁਖ ਕਾ ਬਣਾਉ ਸਭੀ ਬਨਾਇਆ ਹੈ।

ਸੰਗੁ ਨ ਪਾਇਓ ਅਪੁਨੇ ਭਰਤੇ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਨੇ ਜਬ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਪਾਯਾ ਕਾਵ ਸੇ ਪਤੀ ਨਾ ਮਿਲਾ ਤਬ ਉਸ ਥਾਟ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤਿਸਨੇ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੋ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰਤਾ ਤੁਹੁ ਮੂਸਲਹਿ ਛਰਾਇਆ ॥

ਜੈਸੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਜੂਰ ਮਜੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਧਾਨੋਂ ਕੇ ਤੁਹ ਕੋ ਮੂਸਲ ਸੇ ਛੜਨੇ ਕੋ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਜੋਕਛੁਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਦੀ ਇਛਾ ਕਰਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੁਖ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਨਹੀਂਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਕਰਤਤ ਬਿਅਰਥ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਖੇਦੁ ਭਇਓ ਬੇਗਾਰੀ ਨਿਆਈ ਘਰਿ ਕੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਵਿਗਾਰੀ ਕੋ ਬੋਝਾ ਉਠਾਵਣੇ ਸੇ ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਕੋ ਤਿਸ ਵਿਗਾਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਖੇਦ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਧਨ ਕੋ ਕਸਟ ਸੇ ਸੰਚਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਰਖਜਾ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੋਕੇ ਖੇਦਵਾਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਧਨ ਪਰਾਏ ਬੋਝੇ ਵਤ ਘਰ ਕੇ ਕੰਮ ਨ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸਾਧਨ ਨ ਹੂਆ ॥ ੩ ॥

ਭਇਓ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਜਾਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ) ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਆਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪਾਛੈ ਪਰਿਅਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨॥੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਨੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾ ਅਨੰਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਬਸਹੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥ ਤੈਸੀ ਬੁਧਿ
ਕਰਹੁ ਪਰਗਾਸਾ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਨਿਧੀ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ॥ ਤੁਸੀ ਬੁਧੀ ਕਾ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਤੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਜਾਵੈ ॥

ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਕੀ ਪਾਵਉ ਧੂਰਾ ਮਸਤਕਿ ਲੇ ਲੇ ਲਾਵਉ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਕੋ ਲੇ ਲੇ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਗਾਵੋਂ ॥

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੇ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਗੁਨ ਗਾਵਨਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਰ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨੋਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਗਾਵੈਂ ॥ ੧ ॥

ਆਗਿਆ ਤੁਮਰੀ ਮੀਠੀ ਲਾਗਉ ਕੀਓ ਤੁਹਾਰੋ ਭਾਵਉ ॥

ਆਪਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੀਠੀ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗੇ ਆਪਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ॥

ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਹੀ ਇਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਵਉ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਵੈ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਜਗੈ ਧਾਵੈ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥

ਸਦ ਹੀ ਨਿਕਟਿ ਜਾਨਉ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਸਗਲ ਰੇਣ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਰਹੂੰ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀ(ਰੇਣ)ਧੂੜੀ ਰੂਪ ਹਮ ਹੋਏ ਰਹੈਂ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਹੋਇ ਪਰਾਪਤਿ ਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਲਹੀਐ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਬ ਤੇਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ (ਲਹੀਏ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ ॥ ੩ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਮ ਛੋਹਰੇ ਤੁਮਰੇ ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਹਮਰੋ ਮੀਰਾ ॥

ਸਰਬ ਸਮੈਂ ਮੇਂ ਹਮ ਤੁਮਰੇ (ਛੋਹਰੇ) ਬਾਲਕ ਭਾਵ ਦਾਸ ਹੈਂ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ (ਮੀਰਾ) ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰੋ ਖੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬਾਲਕ ਹੂੰ ਆਪ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪਹੋ ਔ ਮੁਖ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ(ਖੀਰਾ)ਅਸਥਨਹੈਭਾਵ ਸੇ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ ॥
ਅਵਰੁ ਕਛੂ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਮਿਲੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਦਾਨ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤਾਹੂੰ ਔਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਕਛੂਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂਚਲੇਗਾਤਾਂਤੇ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਮਿਲੇ ਤੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੋਂ ਵਾ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਮਿਲੇ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਰਸ ਸਗਲ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਮ ॥

ਰਾਜ ਔ ਮਾਲਆਦੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਇਆ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਖਿਨ ਭੰਗੁ ਹੈਂ ॥

ਧਾਇ ਧਾਇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਉ ਧਾਵੈ ਸਗਲ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨ ਇਹ ਮਨ ਜੋ ਧਾਵਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥ ਧਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾਲਿਓਂਕੀਤਰਫ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਧਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੇ ਵਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਕੰਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਅਵਰ ਜੇ ਚਾਹਉ ਦੀਸੈ ਸਗਲ ਬਾਤ ਹੈ ਖਾਮ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਚਾਹੋਂ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਤ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਖਾਮ)ਕਚੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਰੇਨ ਮਾਗਉ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਮਾਂਗਤਾਹੂੰ ਜਿਸਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਬਿਸ੍ਰਾਮ) ਇਸਥਿਤ ਵਾ ਅਰਾਮ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਸੁਧਾਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਹਿਤ ਅਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਪਰਾਨ ਸੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਬਰਤਨਿ ਏਹ ਹਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਕੋ ਇਸੀ ਕਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਔ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਰਤਨੇ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਹੈ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਪਰਵਾਰੈ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਤੋ ਨਾਮ ਹੀ ਪਰਵਾਰ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਸਦਾ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਕਉ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਿਸਤਾਰਨੇਹਾਰਾਹੈ॥੧॥

ਬਿਖੈ ਬਿਲਾਸ ਕਹੀਅਤ ਬਹੁਤੇਰੇ ਚਲਤ ਨ ਕਛੂ ਸੰਗਾਰੈ ॥

ਔਰ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਜੋ ਬਹੁਤ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਛੂ ਭੀ ਅੰਤ ਕੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ॥

ਇਸਟੁ ਮੀਤੁ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੋ ਇਸ਼ਟ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ(ਭੰਡਾਰੈ)ਖਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਃ ੫ ॥ ਨੀਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ਮਿਟਹੀ ਰੋਗ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਨੀਕੇ) ਉਤਮ ਗੁਣ ਗਾਉ ਜਿਨਕੇ ਗਾਵਣੇ ਸੇ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਆਦੀ ਰੋਗ ਮਿਟ ਜਾਵੈ ॥

ਮੁਖ ਊਜਲ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈਹੈ ਤੇਰੋ ਰਹੈ ਈਹਾ ਊਹਾ ਲੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨ ਸੇ ਮੁਖ ਊਜਲ ਔ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਸ ਰਹਿ ਆਵੈਗਾ ॥

ਚਰਨ ਪਖਾਰਿ ਕਰਉ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਨਹਿ ਚਰਾਵਉ ਭੋਗ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣ ਕਵਲੋਂ ਕੋ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਔ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਹੀ ਭੋਗ ਚੜ੍ਹਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਛੋਡਿਆ ਪਤੁ ਬਾਦੁ ਹੰਕਾਰਾ ਮਾਨੁ ਸੋਈ ਜੋ ਹੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਆਪਾ ਭਾਵ ਜੋ ਪਤਿ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਅਰਥ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੋਈ ਮਾਨ ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਟਹਲ ਸੋਈ ਹੈ ਲਾਗਾ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖੋਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਟਹਲ ਮੈਂ ਸੋਈ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਓ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥

ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਚਿੰਤਾ ਲਾਹਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ । ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਸੋ ਦੇਕਰ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ॥

ਅਵਰ ਨ ਸੂਝੈ ਦੂਜੀ ਠਾਹਰ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਤਉ ਦੁਆਰੀ ॥

ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ ਜਾਗਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਾਰ ਅਰਥਾਤ ਥਕਤ ਹੋਕਰ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਆਇ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥

ਲੇਖਾ ਛੋਡਿ ਅਲੇਖੈ ਛੂਟਹ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਲੇਖਾ ਛੋਡਿ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਨ (ਅਲੇਖੈ) ਹਿਸਾਬ ਲੀਏ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਜਮ ਸੇ ਛੂਟ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਆਪ ਉਬਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਸਭਨਾ ਦੇਇ ਅਧਾਰੀ ॥

ਆਪ ਸਦਾ ਬਖਸਿੰਦ ਔਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਕੋ ਅਧਾਰ ਦਾਤਾ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੰਤ ਪਾਛੈ ਪਰਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਇਹ ਬਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਰਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਣ ਹੂਆ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਇਹ ਬਾਰੀ) ਇਸ ਜਨਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੈਂ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਨਿਧਿ ਗਾਇਣ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਲਾਇਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਸਾਂਤਿ) ਅਰ (ਸਹਜੁ) ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਕਾ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਣ ਦੁਖ ਤਿਨਕੇ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮਾਗਹਿ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਹਿ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਸਾਇਣ ॥

ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸਾਇਣ) ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਚਰਣੋਂ ਕੌ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਹੂ ਤੇ ਛੂਟਹਿ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਣ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਔ ਮਰਣ ਰੂਪ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜਗਤ ਜੋ ਭੈ ਕੇ ਜਲ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਵਹੁ(ਤਰਾਇਣ) ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਤਰਣ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਦਾਸ ਗੋਵਿੰਦ ਪਰਾਇਣ ॥

ਖੋਜਤਿਆਂ ਖੋਜਤਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਇਹ (ਤਤੁ) ਸਿਧਾਂਤ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੇ ਪਰਾਇਣ ਰਹਿਨਾ ਭਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਦਾ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਚਾਹਹਿ ਜੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਅਬਨਾਸ਼ੀ (ਖੇਮ) ਰਖਿਆ ਅਪਨੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਸਦਾ ਨਰਾਇਣ ਕਾਨਾਮ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਡੇ ਭ੍ਰਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਕਾ ਸਹਾਈ ਹੋਕਰ ਸੁਲਹੀ ਪਠਾਣ ਵਿਰੋਧ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਤਬ ਵਹੁ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਕੋਠੇ ਨਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਆਵੇ ਬੀਚ ਜਲ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੁਆ ਤਿਸਕਾ ਨਾਸ ਹੋਣਾ ਸੁਣ ਕਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਾਟਿਓ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਨਿੰਦਕ ਹਟ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਸ੍ਰਿਵਕੇ ਬਾਣਿ ਸਿਰੁ ਕਾਟਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਤਲਵਾਰ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਕਾ ਬਾਣ ਤ੍ਰਿਸ਼ੂਲਹੋਗਿਆਵਾਹਮਨੇ ਜੋ (ਸਿਵ) ਸਾਂਤੀ ਧਾਰੀ ਥੀ ਤਿਸੀ ਬਾਣ ਨੇ ਤਿਸਕਾ ਸਿਰ ਕ੍ਰਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਸਚ ਕਾ ਪੰਥਾ ਥਾਟਿਓ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਜਮ ਹੈ ਸੋ ਜਾਲ ਆਦੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹਮਨੇ (ਥਾਟਿਓ) ਭਾਵ ਸੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋਚਲਾਵਤੇਹੈਂ ॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਧਨੁ ਖਾਟਿਓ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਖਾਤਿਆਂ ਖਰਚਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਛ ਨਿਖੁਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਤਨ ਰੂਪ ਧਨ ਹਮਨੇ ਖਟਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਸਮਾ ਭੂਤ ਹੋਆ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਇਆ ॥

ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਹਮਾਰਾ ਦੋਖੀ ਖਿਨ ਬੀਚ ਭਸਮ (ਭੂਤ) ਰੂਪ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਆਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਕਰਮ ਥਾ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਗਮੁ ਨਿਗਮੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਲੋਕੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ(ਆਗਮੁ)ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਰ (ਨਿਗਮ) ਵੇਦ ਭੀ ਐਸੇਹੀਕਹਿਤੇਹੈਂਔਰਸੰਪੂਰਨਲੋਕਭੀ ਕਰਮ ਗਤੀਕੇ ਭੀਤਰ ਆਏ ਕੋ ਵਾ ਨਿਰਵੈਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੀ ਦੁਰਗਤੀ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨॥੬॥੧੧॥

ਟੋਡੀ ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਰਪਨ ਤਨ ਮਨ ਕਿਲਬਿਖ ਭਰੇ ॥

ਹੇ (ਕਿਰਪਨ) ਦੀਨ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਨ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਤਨ ਮਨ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਢਾਕਨ ਕਉ ਇਕੁ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਢਾਕਣੇ ਕੋ ਏਕ ਹਰੀ ਹੀਸਮਰਥਹੈ॥੧॥

ਅਨਿਕ ਛਿਦ੍ਰ ਬੋਹਿਥ ਕੇ ਛੁਟਕਤ ਥਾਮ ਨ ਜਾਹੀ ਕਰੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ ਜਹਾਜ ਕੇ ਅਨੇਕ (ਛਿਦ੍) ਛੂਟਤੇ ਹੋਵੈਂ ਤਿਨਕਾ ਹਾਥੋਂ ਸੇ (ਥਾਮ) ਰੋਕਣਾ ਕਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸ ਪਾਣੀ ਪੜਨੇ ਸੇ ਡੂਬੇ ਹੀਗਾ ॥

ਜਿਸਕਾ ਬੋਹਥੁ ਤਿਸੁ ਆਰਾਧੇ ਖੋਟੋ ਸੰਗਿ ਖਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕਾ ਜਹਾਜ ਹੈ ਤਿਸ ਮਲਾਹ ਕੋ ਜਬ ਅਰਾਧੇ ਤਬ ਵਹੁ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਸਭਕੋ ਏਕ ਸੰਗ ਹੀ ਤਾਰ ਲੇਤਾਹੈ ਤੈਸੇਸਰੀਰ ਮੈਂ ਜੋ ਅਨੇਕ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਬਲ ਕਰ ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕਾ ਸਰੀਰ ਦੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਇਹ ਜੀਵ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਤਬ ਖੋਟਿਓਂ ਕੋ ਭੀ ਵਹੁ ਖਰਿਓਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਲੀ ਸੈਲ ਉਠਾਵਤ ਚਾਹੈ ਓਇ ਉਹਾ ਹੀ ਹੈ ਧਰੇ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਪਹਾੜੋਂ ਕੋ ਉਠਾਯਾ ਚਾਹੇ ਤਬ ਵਹੁ ਊਹਾਂ ਹੀ ਧਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀਮੁਖਕੇਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਨਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਉਂ ਕਾ ਤਿਉਂ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾਹੈ ਤਾਂਤੇਤਿਸਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇਆਗੇਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜੋਰੁ ਸਕਤਿ ਨਾਨਕ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਔ ਕਰਾਮਾਤ ਰੂਪ ਕਿਛੁ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਪਰੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸਰਬ ਦੁਖ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੀ ਸਾਧਨਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਿ ਧਿਆਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ॥

ਕਾਢਿ ਕੁਠਾਰੁ ਪਿਤ ਬਾਤ ਹੰਤਾ ਔਖਧੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਕੁਹਾੜਾ (ਕਾਢਿ) ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਵਾਤ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਪਿਤ ਹੈ ॥ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਕਫ ਇਸ ਤ੍ਰਿਦੋਖ ਰੋਗ ਕੋ ਕਾਟਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਔਖਧ ਰੂਪੁ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਨੇ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ਦੁਖ ਹੰਤਾ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ॥

ਪੁਨਾ ਅਧਯਾਤਮਾਦੀ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪੋਂ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਵਾਰਾਸੁਖੋਂਕੀ ਰਾਸਿ ਹੈ ॥

ਤਾਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਜਾਕੀ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੈਦ ਨਾਰਾਇਣ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ॥

ਏਕ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਰਾਯਣ ਹੀ ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਵੈਦ ਰੂਪੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਲ ਬੁਧਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩ ॥

ਹਮ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਬੁਧੀਓਂ ਕੋ ਵਹੀ ਪੂਰਨ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਤੋ ਏਕ ਤਿਸ ਹਰੀਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਟੇਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩ ॥

ਦੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਪਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ (ਸਦਾ ਸਦ) ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਵਸਦੀ ਕੀਨੀ ਆਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ (ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸ਼ੁਭਗੁਣੋਂਕੀ ਵਸਤੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ।

ਜਿਸਕੇ ਸੇ ਫਿਰਿ ਤਿਨਹੀ ਸਮਾਲੇ ਬਿਨਸੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਹਮ ਦਾਸ ਥੇ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਹਮ ਸਮਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਸੋਕ ਸੰਤਾਪ ਸਰਬ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਜਨ ਅਪਨੇ ਹਰਿ ਹੋਏ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੧ ॥

ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ (ਜਨ) ਦਾਸ ਹਰੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਦਯਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਪੈ ਮਿਹਰਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਾਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਕੀ ਹਮ ਸਰਨ ਪਰੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭ ਸੇ ਵਡਾ ਪਰਤਾਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੪ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਕੀ ਸਰਨ ਪਰਾ ਹੂੰ ॥

ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਖੰਡਿਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੇ ਖੰਡਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਦਾਤਾਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਕੌਨ ਉਧਾਰੇ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਤੂੰ ਹੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੇ ਸਰਬ ਅਰਥ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਖੋਜਤਿਆਂ ਖੋਜਤਿਆਂ ਮੈਨੇ ਸਰਬ ਅਰਥ ਬੀਚਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਮਾਇਆ ਰਚਿ ਬੰਧਿਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇਪਰਮ ਗਤੀਪਾਈਤੀ ਹੈ ਔ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਸਭੀ ਬੰਧਨ(ਹਾਰੇ)ਤਿਆਗੇ ਭਾਵ ਦੂਰਹੁਏਹੈਂ॥੧ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਸੁਰਿਜਨ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜਬ (ਸੁਰਿਜਨ) ਚਤਰ ਦੇਵ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਹਮਨੇ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੫ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੰਹਾਂ ਲਪਟਿਓ ਰੇ ਮੂੜੇ ਕਛੂ ਨ ਥੋਰੀ ॥ ਤੇਰੋ ਨਹੀ ਸੁਜਾਨੀ ਮੋਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ (ਹੰਹਾਂ) ਅਤੀ ਕਸਟ ਹੈ ਵਿਸਿਅਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਇਨ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਕਛ ਥੋੜੀ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਭਾਵ ਸੇ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਤੈਨੇ (ਮੋਰੀ) ਮੇਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨੀ ਹੈ ॥

ਆਪਨ ਰਾਮੁ ਨ ਚੀਨੋ ਖਿਨੂਆ ॥ ਜੋ ਪਰਾਈ ਸੋ ਅਪਨੀ ਮਨੂਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਰਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਪਰਾਈ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਸੰਗੀ ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਬਸਾਇਓ ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਵਾਹੂ ਚਿਤੁ ਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰਾ ਸੰਗੀ ਜੋ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਤੈਨੇਮਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡਿ ਜਾਇਗੀ ਵਾ ਤੂੰ ਉਸਕੋ ਛੋਡਜਾਇਗਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਚਿਤੁ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਸੰਚਿਓ ਜਿਤੁ ਭੂਖ ਤਿਸਾਇਓ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੋਸਾ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ॥ ੩ ॥

ਸੋਈ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਤੈਨੇ ਸੰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਭੂਖਾ ਪਿਆਸਾ ਰਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੀ ਲਗੀ ਰਹੈ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ (ਤੋਸਾ) ਖਰਚੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹ ਕੂਪਿ ਪਰਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪ ਕੂਏ ਮੈ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੇਗੁਰੋਂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਜੇਕਰ ਕਹੇ ਆਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਪਟੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਮਾਰੈ ਏਕੈ ਹਰੀ ਹਰੀ ॥ ਆਨ ਅਵਰ ਸਿਞਾਣਿ ਨ ਕਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਤੌ ਏਕ ਹਰੀ ਹੀ ਹਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ । ਤਿਸ ਹਰੀ ਸੇ(ਆਨ)ਭਿੰਨ ਔਰ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਹਮਨੇ ਸਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਪਾਇਓ ॥ ਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਿਉਂਕਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ । ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾਹੈ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਤਾਪ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਕੁਸਲ ਸਭਿ ਖੇਮਾ ॥੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਬ੍ਰਤੁ ਔ ਨੇਮ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਹਮਕੋਸਭ (ਕੁਸਲ) ਸੁਖ ਔ (ਖੇਮ) ਰਖਜਾ ਭਈ ਹੈ ॥

ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨੀਆ ॥ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸੁਨੀਆ ॥ ੩ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਆਚਾਰ)ਕਰਮ ਔ ਵਿਵਹਾਰ ਪੁਨਾ ਜਾਤੀ ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨਕੋ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਠਾਕੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿਆਇਆ॥੪॥੨॥੧੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਨੇ ਠਾਕੁਰਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿਸਕੇਗ੍ਰਹਮੇਂ ਆਯਾਹੈ।ਵਾਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੭ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰੂੜੋ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗੋ ਲੋੜੈ ॥ ਗਾਲੀ ਹਰਿ ਨੀਹੁ ਨਹੋ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ (ਰੂੜੋ) ਸੁੰਦਰ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ(ਰੰਗੋ) ਪ੍ਰੇਮੁ ਕੋ ਹੀ (ਲੋੜੈ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ । ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਤੋਂ ਕਰਕੇਹਰੀਕਾ(ਨੀਹੁ)ਨੇਹ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਦਰਸਨ ਕਾਰਣਿ ਬੀਥੀ ਬੀਥੀ ਪੇਖਾ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆਹੇ॥੧॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਖੋਜਤੀ ਫਿਰਤੀ ਥੀ (ਬੀਥੀ ਬੀਥੀ) ਗਲੀ ਗਲੀ ਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਦੇਖਾ ਪਰੰਤੂ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਨ ਭਯਾ । ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਅਬ ਮੈਨੇ ਭ੍ਰਮੁ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਮੈ ਸਾਧੂ ਕੰਨਹੁ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਓ ਧੁਰਿ ਮਾਥੈ ॥
ਇਹ ਬਿਧਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨੈਣ ਅਲੋਇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੮ ॥

ਇਹ ਬੁਧੀ ਮੈਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਕੰਨਹੁ) ਪਾਸੋਂ ਪਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ(ਧੁਰਿ) ਆਦਕਾਹੀਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੂਆਥਾ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਿਧੀ ਸੇਹਰੀ ਕੋ ਮੈਨੇ ਨੇਤਰੋਂ ਸਾਥ (ਅਲੋਇ) ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੮ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੜੋ ਮੂੜੜੋ ਹੀਓ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਕਾ ਰਿਦਾ (ਗਰੀਬ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਗਹੇਲੜੋ) ਬਾਵਰਾ ਵਾ ਪਕੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹੀਓ ਮਹਰਾਜਰੀ ਮਾਇਓ ॥ ਡੀਹਰ ਨਿਆਈ ਮੁਹਿ ਫਾਕਿਓ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਇਸ ਕਾ ਰਿਦਾ (ਡੀਹਰ)ਮਛੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮੋਹ ਕਰ(ਫਾਕਿਓ) ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ (ਡੀਹਰ) ਡੈਣ ਕੀ ਤ੍ਰਹ ਮੋਹਨੇ (ਫਾਕਿਓ) ਫਕ ਭਾਵ ਖਾਲੀਆ ਹੈ ॥

ਘਣੋ ਘਣੋ ਘਣੋ ਸਦ ਲੋੜੈ ਬਿਨੁ ਲਹਣੇ ਕੈਠੈ ਪਾਓ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਅਧਕ ਤੇ ਅਧਕ ਹੀ ਸਦਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੰਤੂਪਰਾਰਬਧ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇਕਹਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਭਾਵ ਸੇ ਪੂਰਬਲੇ ਲਿਖੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਹਰਾਜਰੋ ਗਾਥੁ ਵਾਹੂ ਸਿਉ ਲੁਭੜਿਓ ਨਿਹਭਾਗੜੋ ਭਾਹਿ ਸੰਜੋਇਓਰੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ (ਗਾਥੁ) ਸਰੀਰ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਹੈ (ਵਾਹੂ) ਤਿਸੀ ਸਾਥ ਇਹ ਜੀਵ (ਲੁਭੜਿਓ) ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ (ਨਹਭਾਗੜੋ) ਮੰਦਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਭਾਹਿ) ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ (ਸੰਜੋਇਓ) ਜੋੜਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਸੀਖ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸਗਲੋ ਥਾਰੇ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਾਛਿਤ ਮਿਟਿਓ ਰੇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਿਖਜਾ ਸੁਣੋਂ ਜਿਸਤੇ (ਥਾਰੇ)ਤੁਮਾਰੇਸੰਪੂਰਨਪਾਪਮਿਟਜਾਵੈਂਗੇ॥

ਜਾਕੋ ਲਹਣੋ ਮਹਰਾਜਰੀ ਗਾਠੜੀਓ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗਰਭਾਸਿ ਨ ਪਓੜਿਓਰੇ ॥੨॥ ੨॥੧੯॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਗਠੜੀ ਤੇ ਲਹਿਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆਹੈਸੋ ਜਨ(ਗਰਭਾਸਿ) ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੋ ਗੁਨੁ ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀਨ ॥ ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਰੁ
ਅਹੰ ਰੋਗ ਇਹ ਤਨ ਤੇ ਸਗਲ ਦੂਰਿ ਕੀਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਐਸਾ ਗੁਣ ਅਰਥਾਤ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਾਮ ਆਦੀ ਪੰਚ ਦੋਖ ਔਰ ਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਇਸ ਤਨ ਮਨ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਛੋਰਿ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਦੀਨ ॥

ਬੰਧਨੋ ਕੇ ਤੋੜਨੇ ਹਾਰਾ ਔ ਵਿਸਿਅਹੁ ਤੇ ਛੁਡਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰੂਪੁ ਅਨਰੂਪੁ ਮੇਰੋ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਗਹਿਓ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਭੀਨ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪ ਔ ਅਰੂਪ ਭਾਵ ਸਫਾਈ ਔਰ ਕੁਟਲਤਾ ਕਾ ਕਛੁ ਬੀਚਾਰਿ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੀ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਭੀਜ ਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਨਿਗਧ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥

ਪੇਖਿਓ ਲਾਲਨੁ ਪਾਟ ਬੀਚ ਖੋਏ ਅਨੰਦ ਚਿਤਾ ਹਰਖੇ ਪਤੀਨ ॥

ਜਬ (ਲਾਲਨੁ) ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਭਰਮ ਕੇ (ਪਾਟ) ਪੜਦੇ ਬੀਚ ਸੇ ਖੋਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔ ਅਨੰਦ ਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਜਬ ਮੇਰਾ ਚਿਤ (ਪਤੀਨ) ਪਤੀਆਇਆ ਤਬ ਹਮ (ਹਰਖੇ) ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਧੀਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੦ ॥

ਤਿਸੀ ਕਾ ਇਹ ਗ੍ਰਿਹ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਸਰੀਰ ਔ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਮ (ਧੀਨ) ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੦ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਏਹੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜਪ ਏਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਰੀਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਬੀਚਹੀਹੈ॥ਏਹ ਸੁਭ ਕਰਮ ਔ ਏਹੀ ਧਰਮ ਅਰ ਜਪ ਆਦੀ ਸਭ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਜੀਵਨ ਧਨ ਮੋਰੈ ਦੇਖਨ ਕਉ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਨੀਤਿ ॥

ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਧਨ ਮੇਰਾ ਇਹੀ ਹੈ ਔ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੀਂ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਬਾਟ ਘਾਟ ਤੋਸਾ ਸੰਗਿ ਮੋਰੈ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਮੈ ਹਰਿ ਸਖਾ ਕੀਤ ॥ ੧ ॥

(ਬਾਟ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਔ (ਘਾਟ) ਪਤਣ ਆਦਕੋਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਮ ਕੀ ਬਾਟ ਅਰ ਬੈਤਰਨੀ ਆਦੀ ਘਾਟ ਮੈਂ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਏਹੀ ਹਰਿਨਾਮ (ਤੋਸਾ) ਖਰਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਲੀਤ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਦੀ ਅੰਤਸਕਰਣ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਨ ਕੇ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਆਦ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਨਿਮਖ ਹੀਅਰੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲ ਹੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ਦੇਨ ਹਾਰੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੇ ਵਿਸਰ ਨਹੀਂ ਵਾ ਇਹੀ ਮੈਂ ਭਗਤ ਕੋ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ਦੇਹ ॥

ਖੋਵਹੁ ਭਰਮੁ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ ॥

ਹੇ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਕੋ (ਖੋਵਹੁ) ਦੂਰ ਕਰੋ ਅਰ ਰਖਜਾ ਕਰੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਟਿ ਰਾਜ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮੇਰੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਰਾਜ ਔ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ (ਮਾਨ) ਮਾਨਣੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰੋ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਜਸੁ ਪੂਰਿ ਅਘਾਵਹਿ ਸਮਰਥ ਕਾਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਠ ਪਹਰ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈ ਔ ਹੇ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ (ਕਾਨ) ਕੰਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਹੋਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਹਤੇਹੈਂ ਸਦਾਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇਹੈਂ॥੨॥੩॥੨੨॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਪਗ ਕੀ ਧੂਰਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੀ ਲੋਚਾ ਧੂਰਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮਨਮੋਹਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੁ ॥

ਦਹ ਦਿਸ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਸੁ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਤੂੰਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰ ਹੈਂਭਾਵ ਸੇ ਅੰਗਸੰਗਸਹਾਇਕਹੈਂ॥

ਜੋ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਕਰਤੇ ਸੇ ਜਨ ਕਬਹੁ ਨ ਮਰਤੇ ਝੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ ਕਬੀਝੂਰ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇਤਿਨਕੋ ਕੋਈਚਿੰਤਾਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧੰਧ ਬੰਧ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਿਟੇ ਬਿਸੂਰ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕੇਬੰਧਨਰੂਪਧੰਧੇ ਸਭਨਾਸ ਹੋਗਏਹੈਂ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿਸੇਤਿਨੋਂ ਕੇ(ਬਿਸੂਰ)ਝੋਰੇਮਿਟਗਏਹੈਂ॥

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਭੋਗ ਇਸੁ ਜੀਅ ਕੇ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਾਨੇ ਕੂਰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਜੇਤੇ ਸੁਖ ਸੰਪਤ ਰੂਪ ਭੋਗ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਸਭ ਝੂਠੇ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਟੋਡੀ ਮਃ ੫ ॥ ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੋਂ ਏਕ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨ ਕਉ ਧਾਰੀ ਮਨਿਆਸ ॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰਾਦਰਸਨੁ ਕਰਨੇ ਕੋ ਆਸ ਮੈਨੇ ਮਨਮੇਂ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ॥

ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਤੇ ਮਨ ਤਨ ਤੇ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ॥

ਹੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਨਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖੁ ਦਾਤੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਮਲ ਜਾਕੋ ਜਾਸ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੋ ਤੂੰ ਐਸਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪਕਾ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰੇ ਪੂਰ ਮਨੋਰਥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਗੁਣਤਾਸ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨੋਰਥ ਤੁਮਨੇ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇਖਜਾਨੇਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇਕੋ ਆਪ(ਭੇਟੇ)ਮਿਲੇਹੈਂ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

ਸਾਂਤਿ ਔ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਤੇਰਾ (ਸਹਜ)ਗਿਆਨੁ ਹੈ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋੜ ਸੂਰਜ ਵਤ ਜਿਸਕਾ ਪਕਾਸੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਬ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੀ ਪਾਪੀਓਂ ਕੌ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾਹੈ ਜੀਵੋਂਕੋ ਵਾ ਹਮ ਕੋ ਜੀਅ ਔ ਪ੍ਰਾਨ ਪੁਨਾ ਮਾਨ ਔਰੁ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਮਨਕੇ ਭਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਚਤੁਰੁ ਸਭੁ ਬੇਤਾ ਰਿਦ ਦਾਸ ਨਿਵਾਸ ਭਗਤਿ ਗੁਨ ਗਾਵਨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਸੁੰਦਰ ਅਰਥਾਤ ਉਤਮ ਹੈਂ ਔ ਸੁਘੜ ਰਚਨਾ ਕੀ ਘਾੜਤ ਕਰਨੇਮੈਂ ਚਤੁਰ ਪੁਨਾ ਸਰਬਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾਹਾਲ (ਬੇਤਾ) ਜਾਣਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੁਮਾਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਬੀਜਨ ਸੋ ਖਾਵਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਨੂਪ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੀਵ ਜੋ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਬੀਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਕਰਮ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦਾ ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਦੂਸਰ ਲਾਵਨ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਸਚਰਜ ਭਏਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਸੇ ਭਿੰਨ ਔਰੁ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਰਸਨਾ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜਸੁ ਜੀਵਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਵਨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੫ ॥

ਰਸਨਾਸੇ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨॥ ੬ ॥ ੨੫ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਛਲੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਣ ਕੀ ਅਗਨਿ ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਹਡ ਕਾ ਜਲੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਣੋਕੀ ਆਗ ਔਰੁ ਬਦਲੋਂ ਕੀ ਛਾਇਆ ਅਰੁ ਜੈਸਾ ਹੜ ਦਾ ਜਲੁ ਇਹੁ ਤੀਨੋਂ ਖਿਣਕ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਗੋਬਿੰਦਕੇਭਜਨਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹ ਮਾਯਕ ਪਦਾਰਥ ਨਾਸ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ਅਨਥਾਤ ਸਦਾ ਇਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸਾਧ ਮਗਿ ਚਲੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਬੁਧੀ ਕੀ ਸਿਆਣਪ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਅਧੀਨ ਹੋਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਸਿੱਖ੍ਯਾ ਮੇਂ ਚਲੁ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕਾ ਇਹੁ ਉਤਮ ਫਲੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਉਤਮ ਫਲੁ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਏਹੀ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਦ ਬਖਿਆਨ ਕਰਤ ਸਾਧੂ ਜਨ ਭਾਗ ਹੀਨ ਸਮਝਤ ਨਹੀ ਖਲੁ ॥

ਬੇਦ ਔ ਸੰਤ ਜਨ ਸਭੀ ਇਸੀ ਬਾਤ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਹੁ(ਖਲੁ)ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਹੀਨ ਹੂਆਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਰਾਚੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਦਹਨ ਭਏ ਮਲ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਲ ਪਾਪ ਦਗਧ ਹੋਤੇ ਭਏਹੈਂ॥੨॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਚਰਨ ਗੁਰ ਮੀਠੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਜੋ ਪਰਮ ਮੀਠੇ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਦੇਵੈ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕੋਟਿ ਫਲਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰ ਡੀਠੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸੋ ਚਰਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪੁਨੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਸੇ ਮਦ ਛੀਠੇ ॥

ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਵਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨੋਂਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਆਦਿ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਛੀਠ ਥੇ ਸੋ ਬਿਨਸਗਏਹੈਂ॥

ਅਸਥਿਰ ਭਏ ਸਾਚਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਾਹੁਰਿ ਨਹੀ ਪੀਠੇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਚ ਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਇਸਥਿਰ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵੁਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਪੀਠੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਰੰਗ ਰਸ ਜੇਤੇ ਸੰਤ ਦਇਆਲ ਜਾਨੇ ਸਭਿ ਝੂਠੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੇਤੇ ਰੰਗ ਔ ਰਸ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਸੰਤ ਦਿਆਲ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਵੁਹ ਸਭ ਝੂਠੇ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਚਲੇ ਸਭਿ ਮੂਠੇ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ (ਮੂਠੇ) ਠਗਾਈ ਖਾ ਚਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਕੋ ਵਿਅਰਥ ਕਰ ਜਾਵੇਂਗੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰਾ ॥ ਸਹਜਿ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਕੁਰੁ ਭਲੋ ਹਮਾਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਾਂਤੀ ਔ ਅਨੰਦ ਹਮ ਕੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤਿ ਹੋਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਪੂਰਬਲਾ(ਅੰਕੁਰੁ) ਕਰਮ ਭਲਾ ਅਰਥਾਤ ਉਤਮ ਥਾ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਬਡਭਾਗੀ ਜਾਕੋ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਹਮ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਰੂਪ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਓ ਜਨੁ ਅਪੁਨਾ ਬਿਖੁ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਅਪਨਾ ਵਿਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾਟੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਹੁੜਿ ਨ ਸੰਕਟ ਦੁਆਰਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਸੰਕਟੋਂ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਜਨਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੀ ਹਮਨੇ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਤਿਸਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥੨੮॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸੁਖੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਅਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਅਨੰਦ ਰਾਜ ਸੁਖ ਭੁਗਵੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਦੁਖੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੋ ਸੁਖ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕਰੋੜੋਂ ਸੁਖ ਰਾਜ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੈਸੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਮਨ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸੋ ਸਰਬ ਦੁਖ ਜਨਮਾਦੀ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਸਿਮਰਤ ਪਾਵਨ ਤਨ ਮਨ ਸੁਖ ॥

ਜਿਸ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਕਰੋੜੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਪਾਵਤ੍ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਸਰੂਪੁ ਪੂਰਨੁ ਭਈ ਆਸਾ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਉਤਰੀ ਭੂਖ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ਦਰਸਨ ਭੇਟਤੇ ਹੀ ਸਰਬਪਦਾਰਥੋਂਕੀ ਭੂਖ ਉਤਰਗਈਹੈ॥੧॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਮਹਾ ਸਿਧਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਪਾਰਜਾਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੁਖੁ ॥

ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖਜ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਔ ਅਣਿਮਾ ਮਹਮਾ ਆਦੀ ਵਡੀਆਂ ਸਿਧੀਓਂਕਾਦਾਤਾ ਕਾਮਧੇਨ ਔਕਲਪ ਬਿਰਛ ਵਤ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰਿ ਗਰਭ ਨ ਧੁਖੁ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥੨੯॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਕੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ (ਧੁਖੁ) ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੨੯ ॥

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਉਰਧਾਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਮਨੇ (ਉਰ) ਵਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਹਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸ਼ਿਮਰ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਪੁਨ ਔ ਦਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਕਰਮ ਹਮਨੇ ਏਹੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਔ ਤਤ ਮਿਥਜਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਮਨੇ ਅਤੁਲ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸਕੇ ਸਦਰਸ ਔਰਨਹੋਵੈਐਸਾਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਨੇ ਕੀਨੇ ਤਿਨਕਾ ਬਾਹੁਰਿ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪੁਨਾ ਗੁਨ ਅਵਗੁਨ ਕਛ ਨਹੀਂ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਸੁਨਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕੰਠ ਮਝਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਰੂਪ ਕੌ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਮਨ ਥਾਨੀ ਸੇ ਜਪਕਰਕੇਮੈਂਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਕੰਠ ਬੀਚ ਹਮਨੇ ਕੂਖਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥

ਦੋਡੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹਿਬ ਜੀ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਉ ਕਹਾ ਅਪਨੀ ਅਧਮਾਈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਆਪਨੀ ਨੀਚਤਾਈ ਕਿਆ ਉਚਾਰਣ ਕਰੂੰ ॥

ਉਰਝਿਓ ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ ਕੇ ਰਸ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ (ਕਨਕ) ਸ੍ਵਰਨ ਔ (ਕਾਮਨੀ) ਇਸੰਤ੍ਰੀ ਕੇ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਉਰਝ ਰਹਾ ਅਰਥਾਤ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇਪ੍ਰਭੂਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਇਸਨੇ ਗਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਗ ਝੂਠੈ ਕਉ ਸਾਚੁ ਜਾਨਕੈ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਜਾਈ ॥

ਇਸ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਕੋ ਸਚਾ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਰੁਚੀ ਉਪਜਾਈ ਹੈ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧ ਸਿਮਰਿਓ ਨਹੀ ਕਬਹੂ ਹੋਤ ਜੁ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਤੁਝਕੋ ਇਸਨੇ ਕਬੀ ਸਿਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਕੇ ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮਗਨ ਰਹਿਓ ਮਾਇਆ ਮੈ ਨਿਸ ਦਿਨਿ ਛੁਟੀ ਨ ਮਨ ਕੀ ਕਾਈ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਹੀ ਇਹ ਮਗਨ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਸ ਮਨ ਕੀ (ਕਾਈ) ਕੋਈ ਖੋਟੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਛੁਟੀ ਹੈ ਵਾ (ਕਾਈ) ਜਲ ਕੇ ਬੁਰ ਵਤ ਜੋ ਮਲਨਤਾ ਸੀ ਸੋ ਨ ਛੁਟਤੀ ਭਈ ॥

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਨਤ ਗਤਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਅਬ ਆਪਕੀ ਸਰਨਾਈ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਕੀ ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੧ ॥

ਦੋਡੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ॥ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਹੀਂ ਏਕ ਪੰਡਤ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਨੇ ਹਠ ਕੀਆ ਏਕ ਕਹੈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੂਰ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਕਹੈ ਨਿਕਟ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਨਿਰਵਾ ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਦੂਰਿ ॥

ਕੋਈ ਤੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ (ਨਿਰਵਾ) ਨਜੀਕ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਕਹਣਾ ਐਸੇ ਹੈ ॥

ਜਲ ਕੀ ਮਾਛੁਲੀ ਚਰੈ ਖਜੂਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੀ ਮਛੀ (ਖਜੂਰਿ) ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਚੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸੋ ਸਰਥ ਕਾ ਅਪਨਾਆਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨੇੜੇ ਔਰ ਦੂਰ ਕਹਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ॥

ਕਾਂਇ ਰੇ ਬਕਬਾਦੁ ਲਾਇਓ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਤਿਨਹਿ ਛਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮਨੇ ਕਿਉਂ (ਬਾਦੁ) ਵਿਅਰਥ ਬਕਣਾ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਉਂ ਝਗੜਤੇ ਹੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀਕੋ ਪਾਇਆਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੋ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛਪਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਛਪਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੰਡਿਤੁ ਹੋਇਕੈ ਬੇਦੁ ਬਖਾਨੈ ॥

ਤੂੰ ਤੋ ਪੰਡਤ ਹੋਇਕੈ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮੂਰਖੁ ਨਾਮਦੇਉ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿਦਜਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਰਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਉਨੁ ਕੋ ਕਲੰਕੁ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਤ ਹੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਲੇਤ ਹੀ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਸ ਕਉ ਕਲੰਕ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀਕੋ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਭਏ ਰਾਮੁ ਕਹਤ ਹੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਤਿਆਂ ਹੀ ਅਨੇਕ ਪਾਪੀਓਂ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਨਾਮਦੇਵ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਆਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮਕੇ ਸਾਥ(ਪ੍ਰਤਗਿਆ)ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕੇਵਲ ਨਾਮਮੈਂ ਹੀ ਨਿਸਚਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਏਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤੁ ਰਹੈ ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੀਰਥ ਜਾਈ ॥

ਅਬ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤਆਦੀ ਨੇਮ ਭੀ ਰਹਿ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਕਛੁ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਰਮ ਸੇ ਨਾਮ ਹੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਮਤਿ ਭਏ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿ ਕੋ ਕੋ ਨ ਬੈਕੁੰਠਿ ਗਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਤੇ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਵੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨਿ ਛੰਦੇ ਖੇਲੁ ਆਛੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ ਇਨ ਤੀਨੋਂ (ਛੰਦੇ) ਭਾਗੋਂ ਕਾ ਖੇਲ (ਆਛੈ)ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਵਾ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਮੈਂ ਤੀਨ ਤੀਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਕਾ ਖੇਲ (ਆਛੈ) ਉਤਮ ਹੈ । ਇਸਮੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੁੰਭਾਰ ਕੇ ਘਰ ਹਾਂਡੀ ਆਛੈ ਰਾਜਾ ਕੇ ਘਰ ਸਾਂਡੀ ਗੋ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁੰਭਾਰ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਹਾਂਡੀ) ਤਾਉੜੀ ਉਪਲਖਤ ਭਾਂਡੇ (ਆਛੈ) ਹੋਵੈ ਤੋ ਕੁੰਭਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਜਾ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਸਾਂਡੀ) ਹਸਤਨੀ ਵਾ ਸੈਨਾ ਵਾ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੋਭਤਾ ਹੈ (ਗੋ) ਐਸੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਮਨ ਕੇ ਘਰ ਰਾਂਡੀ ਆਛੈ ਰਾਂਡੀ ਸਾਂਡੀ ਹਾਂਡੀ ਗੋ ॥ ੧ ॥

ਔ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਰਾਂਡੀ) ਪਤ੍ਨੀ ਵਾ ਵਿਦਿਆ ਹੋਵੈ ਤੋ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੀਨੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਕਾ ਸੂਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਤ੍ਨੀ ਔਰ ਸੈਨਾ ਔ ਭਾਂਡੇ ਇਨੋਂ ਸੇ ਰਾਜਾ ਔ ਕੁੰਭਾਰ ਔ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਾਣੀਏ ਕੇ ਘਰ ਹੀਂਗੁ ਆਛੈ ਭੈਸਰ ਮਾਥੈ ਸੀਂਗੁ ਗੋ ॥

ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਬਾਣੀਏ ਕੇ ਘਰ ਹੀਂਗ ਆਦੀ ਸੌਦੇ ਹੋਵੈ (ਆਛੈ) ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਔ (ਭੈਸ) ਗੈਂਡਾ ਵਾ ਮਹਿ ਕੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਕੁੰਡੇ ਸਿੰਗ ਹੋਵੈਂ ਤੋ ਸੋਭਤੀ ਹੈਂ ॥

ਦੇਵਲ ਮਧੇ ਲੀਗੁ ਆਛੈ ਲੀਗੁ ਸੀਗੁ ਹੀਗੁ ਗੋ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ (ਦੇਵਲ) ਸ਼ਿਵ ਦਿਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਕੇ ਅਸਥਾਪਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜੈਸੇ ਇਹੁ ਤੀਨੋਂ ਬਾਣੀਆ ਔ ਮੈਂ ਔ ਦੇਵਲ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਔ ਹਿੰਗ ਆਦੀ ਸੌਦੇ ਪੁਨਾ ਸਿੰਗੋਂ ਸੇ ਸੋਭਨੀਕ(ਗੋ) ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੇਲੀ ਕੈ ਘਰ ਤੇਲੁ ਆਛੈ ਜੰਗਲ ਮਧੇ ਬੇਲ ਗੋ ॥

ਜੈਸੇ ਤੇਲੀ ਕੇ ਘਰ ਤੇਲ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੰਗਲ ਬੀਚ ਬੇਲ ਅਰਥਾਤ ਸਬਜਾਈ ਹੋਵੈ ਤੋ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਲੀ ਕੇ ਘਰ ਕੇਲੇ ਆਛੈ ਕੇਲ ਬੇਲ ਤੇਲ ਗੋ ॥ ੩ ॥

ਜੈਮੇ ਮਾਲੀ ਕੇ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਬਗੀਚੇ ਮੈਂ ਕੇਲੇ ਆਦੀ ਬੂਟੇ ਹੋਵੈਂ ਤੋਂ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ । ਜੈਸੇ ਇਹੁ ਤੇਲੀ ਔ ਜੰਗਲ ਪੁਨਾ ਮਾਲੀ ਤੇਲ ਬੇਲ ਕੇਲੇ ਆਦ ਬੂਟਿਓਂ ਸੇ ਸੋਭਨੀਕ (ਗੋ) ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤਾਂ ਮਧੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਆਛੈ ਗੋਕਲ ਮਧੇ ਸਿਆਮ ਗੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਖਿਆਤੁਕਾਰ ਹੋਵੈ ਤੋ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ਔ ਗੋਕਲ ਗਾਮ ਬੀਚ (ਸਿਆਮ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਜੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੂਰਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਵਹੁ ਸੋਭਨੀਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੇ ਮਧੇ ਰਾਮੁ ਆਛੈ ਰਾਮ ਸਿਆਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਰਾਮ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸੋਭਤਾ ਹੂੰ ਸੰਤਾਂ ਔ ਗੋਕਲ ਔ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਔ ਸਿਆਮ ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਇਨਸੇ ਸੋਭਨੀਕ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ਦੁਪਦੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੈਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਨਿ ਮਨ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਸੁਖ
ਪਾਵਹਿ ਭਜੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਵਾ ਹੇ ਪਿਆਰੇ (ਅਕਥ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੀਆਂ ਕਥਾ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੌ ਜਪੋ। ਜਿਸਤੇ ਰਿਧੀਆਂ ਔ ਸਰਬ ਬੁਧੀ ਪੁਨਾ ਸਿਧੀਆਂ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਤੂੰ ਪਾਇ ਲੇਵੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਸੇ (ਰਾਮ) ਬਿਆਪਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਅਰਥਾਤ ਜਪ ॥

ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਜਸੁ ਊਤਮ ਖਟ ਦਰਸਨ ਗਾਵਹਿ ਰਾਮ ॥

ਜਿਸਕੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂ ਸੇ ਸੋ ਉਤਮ ਜਸ ਅਠਾਰਹ ਪੁਰਾਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੋ ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਕਰ ਕੋੜਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਇਓ ਨਹੀ ਜਾਨਿਓ ਹਰਿ ਮਰ ਮਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸ਼ਿਵਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਤੇਤੀਸ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਮਰ ਮਾਮ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧ੍ਰਬ ਜਸੁਗਾਵਹਿ ਸਭ ਗਾਵਤ ਜੇਤ ਉਪਾਮ ॥

ਜਿਸਕਾ (ਸੁਰਿ)ਦੇਵਤੇ ਮਾਨੁਖ ਗਣ ਔ ਗੰਧਰਭ ਆਦੀ ਸਭੀ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਉਪਾਮ) ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹਰਿ ਜਿਨ ਕਉ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਤਮ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨੀਕੋ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਾਨੁ ਦਿਵਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨੇ (ਗੁਰਿ) ਵਡੇ ਵਾ ਪੂਜਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਰਤਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਇਓ ॥

ਤਿਸ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਤਨ ਮਨ ਆਦੀ ਸਭ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਮਾਇਆ ਸੰਪੈ ਤਿਸੁ ਦੇਵਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੀਤੁ ਮਿਲਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਧਨ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਆਦੀ ਔਰ ਮਾਇਆ ਰੋਕੜੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਿਨ ਕਿੰਚਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਧਿਆਇਓ ॥

ਜਿਸ ਖਿਨ ਮੈਂ (ਕਿੰਚਿਤ) ਥੋੜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭੀ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔ ਜਸ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਭੇਟੇ ਸੁਆਮੀ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੈਂਨੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਆਦੀ ਦੁਖ ਔਰ ਹਉਮਾਂ ਰੋਗ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਅਪੁਨਾ ਗੁਨੁ ਨ ਗਵਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਔਰ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਹਰਿਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਭੀ ਅਪਨਾ ਉਪਕਾਰ ਰੂਪ ਗੁਣ ਗਵਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂਕਾ ਨਿਸਚਾ ਐਸਾ ਹੋਤਾਹੈ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਵੈ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾਰ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸਭਕੋ ਬੁਧੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ (ਬੋਲਿ) ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੰਚ ਤਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ਵਿਚਿ ਧਾਤੂ ਪੰਚ ਆਪਿ ਪਾਵੈ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਪਾਂਚ ਤਤੋਂ ਸੇ ਇਸ ਜਗਤ ਕਾ(ਬਿਸਥਾਰਾ)ਪਸਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਂਚ ਧਾਤੂਓਂ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾਇਕੇ ਹਰੀ ਆਪੇ ਮਤੋਂ ਕਾਵਾਕਾਮ ਆਦਕੋਂ ਕਾ ਝਗੜਾ ਚੁਕਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਸਭਿ ਖੋਵੈ ਹਰਿ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਤਿਸੀਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕੋਟਾਂਨ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ (ਖੋਵੈ) ਦੂਰ ਕਰਤਾ॥ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਇਸ ਕਾਯਾਂ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਿਰਭੈ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਬਸਤ ਕਛੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਲਾਧਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਸਦਾ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਕਿਛ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ (ਲਾਧਾ) ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੁ ਰਤਨੁ ਹੀਰਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਾਹੁ ਔ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਸਰਾਫ ਹੋਕਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਔ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪ ਪਸਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਹਾਝੇ ਸੋ ਸਾਹੁ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੰਤ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਖਰੀਦੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਔ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ ਰੂਪ ਜਗਜਾਸੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸੀਕੋ ਜਪ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਧਿਆਈਐ ॥

ਅਗਨਿ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਊਰਧ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਉਦਰ ਮੰਝਾਰਾ ॥

ਗਰਭ ਕੀ ਅਗਨੀ ਸੇ ਰਖਜਾ ਹੇਤ ਜਿਸ ਮੈਂ ਊਰਧ ਮੁਖ ਕਰ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਥਾ ਸੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਉਦਰ ਬੀਚ ਅਗਨੀ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ **ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਛਡਾਵਣ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥**

ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹੁ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰੀ ਹੇ ਮਨ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜੋ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਮ ਤੇ ਛੁਡਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ॥ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਬੀਚ ਸੋ ਮੇਰਾ ਜੋ ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਾਮ ਬਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਤ ਜਨ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜਪੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੋ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਧਿਆਇ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਹਰੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਔਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਤਿਸ ਜਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਆਦੀ ਦੁਖ ਆਇ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਜਪੁ ਸੋ ਤਪੁ ਸਾ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ ॥

ਸੋਟੀ ਜਪ ਔ ਸੋਈ ਤਪ ਔ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਕਰਮ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜਿਸਸੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਜਾਵੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਝੂਠੀ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਭਿੰਨ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਝੂਠੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਖੈ ਸਭ ਬਿਸਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਸਰਬ ਕਲ ਪੂਰਾ ਕਿਛੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕਛੁ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਛਡਾਇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਹੂੰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ਤਿਸਤੇਕ੍ਰੋੜੋਂਜਨਮੋਂਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਗਵਾਯਾਹੈ॥੧॥

ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਮਨਿ ਪਾਇਓ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ ਸੋਈ ਮਨ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਦਿਵਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ **ਸਰਬ ਸੂਖ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥**

ਤਿਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਔ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ।ਵਾ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਭਈਹੈ ਵਾ ਹਰਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸੇ ਹੀ ਹਮ ਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਭਏ ਹੈਂ।ਵਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹਰਨਾਮ ਕੀਵਡਿਆਈਮੇਰੇ ਕੋਮਿਲੀਹੈ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੀ ਸਿਖਜਾ ਹਮਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥੨॥ ੧॥ ੭॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

B-1438

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org